Digitized by Google

27860
hist. 8. 6 bis fi 4345

Estienne
(Charles)

P(7)

345631

DICTIONARIVM HISTORICVM, GEOGRAPHICVM, POETICVM,

Authore Carolo Stephano.

GENTIVM, HOMINVM, DEORVM GENTILium, regionum, locorum, ciuitatum, æquorum, fluuiorum, ſinuum, portuum, promontoriorum, ac montium, antiqua recentioráque ad Sacras & prophanas hiſtorias, poëtarúmque fabulas intelligéndas, neceſſaria nomina, quo decet ordine complectens.

HVIC POSTREMÆ EDITIONI PRÆTER collium, ſyluarum, deſertorum, inſularum, populorum, pagorum, fanorum, tribuum, fontium, lacuum, torrentium, paludúmque ingentem recentium, veterúmque nominum aceruum, ex libris typis excuſis, calamo exaratis, chartis geographicis, marmoribus vetuſtis, nummis atque tabulis antiquis, diligenter ac fideliter excerptum, magnam hiſtoriarum inſignium ac rerum copiam adiecimus, multa quæ intricatiora & difficiliora videri poterant, explanauimus, luxatis & tranſpoſitis locum ſuum quoad eius fieri potuit reddidimus, totam denique editionem infinitis mendis repurgatam, vt lectori conferenti patebit, priſtino nitori reſtituimus.

LYON

GENEVÆ,
Sumptibus Samuelis Chouët.
M. DC. LX.

TYPOGRAPHVS STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS, SALVTEM.

QVAMVIS huius Dictionarij titulus rerum, quæ in eo continentur, ſummam & vſum vtcunq; oſtendat: nihilominus tamen quum in more ſit poſitum, præfatione quadam lectores, ceu in veſtibulo aliquantiſper occupatos, detinere, tum de totius huius operis inſtituto, tum de eiuſdem vtilitate nonnulla in medium proferre viſum eſt. Carolus Stephanus, vir de literis & literatis bene meritus, quum primus omnium huic Indici manum admouiſſet, adoleſcentes lectionis hiſtoricæ ac poëticæ ſtudioſos iuuare voluiſſe viſus eſt, eíſque veterum ac neotericorum hiſtoricorum ac poëtarum arcana reſerare, vt nihil in horum ſcriptis occurreret, quod diſcendi cupidos remoraretur. Ideò quæcunque antiqui ac noſtræ ætatis autores claſſici de figmentis poëticis, de clariſſimorum virorum ac herôum dictis & geſtis, de regionum vrbiúmque ſitu, de gentium moribus, de fluminum, montium, ſyluarúmque deſcriptione fuſiſſimè literis mandarant, qua breuitate fieri poterat, fideliter collecta, typis excuſo volumine fecit iuris publici. Quum verò poſteriores vigiliæ vt plurimùm ſint ſapientiores, iterata editione cumulatiorem theſaurum ſtudioſis obtulit. Variis poſtea locis, provt res, tempus & occaſio, poſtularunt, doctorum quorundam virorum induſtria & labore illud opus, & etiam à nobis ante decennium, non ſine multiplici acceſſio-

ne eſt editum. Ab aliquot annis quum deeſſent & deſiderarentur à multis bibliopolis exemplaria, de noua editione cogitationem curámque animo ſuſcepi: quam amico cuidam, ab his ſtudiis non prorſus alieno viro, ante aliquot menſes aperiens, operam ſuam in Dictionario noſtro emendando & illuſtrando lubens nobis commodauit, variáque ſuppellectile literaria nobile Muſarum domicilium exornare conatus eſt. Primùm enim ſublatis non paucis, partim inutilibus, partim falſis & putidis rhapſodiis, quæ ſciolorum quorundam audacia in vnam aut alteram poſteriorem editionem irrepſerant, multa nomina vetera nouáque ex probatiſſimis auctoribus collecta repoſuit. Deinde, poëticarum fabularum ethicam & phyſicam in pleriſque interpretationem antea omiſſam adiecit. Tertiò, nominibus vrbium, inſularum, populorum veterum, quorum frequens apud Geographos occurrit mentio, nouas nomenclaturas ex A. Ortelij doctiſſimi Geographi Theſauro aliíſque collectas coniunxit, infinitis penè tum recentioribus tum vetuſtis Geographiæ vocibus nunc primùm huic Indici inſertis, Vrbium hodie florentium & præcipuarum partium accuratas deſcriptiones haud prætermiſit. Nominibus Hebræis, ex veteri Teſtamento potiſſimùm diligenter excerptis, Latinam adtexuit interpretationem, vt quod in prioribus editionibus erat inchoatum, prorſus abſolueret. Poſtremò, multa quæ ad Poëtarum, Geographorum & Hiſtoricorum ſenſus percipiendos pertinent, quantum tulit aliquot hebdomadarum anguſtia, & operis moles requirebat, quoad eius fieri potuit, vobis interpretatus eſt. Quandoquidem verò eiuſmodi dictionum Indices iuxta alphabeti ſeriem digeſti, ſtatuis Mercurialibus appoſitè aſſimilantur, quæ viatoribus, ne à recto tramite deflectant, iter exerto digito oſtendunt: ita minimè decet vos in hoc opus defixos nimium tenere oculos, nec ex Indicibus ſtudioſos adoleſcentes ſapere conuenit: ſed tantùm quoties opus erit, &

vbi viam crebris profectionibus ingreſſi fueritis, non ita frequenti manu hic liber erit terendus. Nam qui nocturnam diurnámque operam in Dictionariis Indicibúſque voluendis imprudenter collocant, perinde mihi facere videntur atque ij qui aliquò profecturi in itinere perpetuò morandum conſtituunt. Quemadmodum verò minimè laudandus eſt ille, qui (quòd multos vino capi ac per temulentiam peccare videret) vites paſſim excidit, quum potius debuiſſet fontes fodere & Nymphis (vt aiunt) Bacchum tradere educandum, ebriúmque ſobrio repreſſum caſtigare: ita ſanè non probandi ſunt qui poëſim, quòd fabuloſa multa contineat, ex literarum ſolo excindere, (quam poterant emendare) conantur. Immò ſicut inter vitis folia ac palmites copioſus ſæpe fructus occultatur, ſubque vmbra latet: ſic in figmentis poëtarum multa vtilia adoleſcentum conſpectui ſubtrahuntur, quæ cùm ad morum tum ad naturalis philoſophiæ præcepta commodè referri queunt. Exempli cauſa, Ouidij Metamorphoſes, anilia commenta cenſebuntur, ſi verba & voces tantummodò, & prout extant, interpreteris. Quis enim hominum in arbores, piſces, formicas, ſcopulos, infinitáſque eiuſmodi formas, Iouis, Apollinis, & ſimilium idolorum nutu conuerſiones ſibilis ac cachinnis non excipiat? Tantali ſcilicet, Danaidum, Siſyphi, Ixionis, Titij, Salmonei, aliorúmque cruciatus inauditos, Charontis cymbam, Stygias paludes, Acheronta, Plutonem, Tiſiphonem, Cerberum tricipitem & inferorum poëtica portenta recipiemus: Herculis labores, Perſei hoſtes lapidificantis ludicræ pugnæ, Phaëtontis, Dædali, Ganimedis conatus & raptus, quam fidem apud hebetiores obtinebunt, ſi ſimpliciter quod de iis ſcriptum extat, referatur? Deorum autem Dearumq; cæli, terræ, maris & inferorum figmenta, quamuis à ſuperſtitione vetere culta, nihilominus tamen à ſapientibus viris ad rerum naturalium conſiderationem reducta ſunt: quam ſi quis ex Ouidio & aliis iterum explicare velit,

vt iam olim & noſtro ſeculo quibuſdam mythologicis præſtitum eſt, is (meo quidem iudicio) philologis omnibus vtilem nauabit operam, & de humaniorum literarum ſtudiis multùm merebitur. Porrò, ſicut in picturis color plus afficit quàm lineæ, propter ſimilitudinem corporis & fallendi aptitudinem: ita in poëtarum inuentis mendacium probabilitate temperatum magis percellit & gratius eſt apparatu carminis & dictionis fabula figmentoque carentis. Proinde vbi abſurdum aliquid in poëtis occurrit, puta de Deorum maiorum minorúmque conuiuiis, rixis & amoribus, de Gigantibus, Centauris, Chimæris, Gorgonibus, Cyclopibus, & eiuſmodi monſtris: is, qui eum vt verum amplectitur ſermonem, in errores incidit, falsíſque opinionibus imbuit animum. At qui nunquam immemor eſt poëticarum in fingendo præſtigiarum, is nihil feret mali, neque quicquam abſurdi credet, ac ſi Neptunus terram eruere, & Atlas humeros ab onere cœleſtis machinæ ſubtrahere cogitaret. Immò ſecurè ridens pueriles iſtos pauores, ad philoſophiæ arcana perquirenda poëtarum veterum ſublimes animi conceptus accommodabit. Nec ſanè ſunt fugienda horum ſapientum ſcripta philoſophiæ & humaniorum literarum ſtudioſis, ſed adhibenda diligens conſideratio, adſueſcendúmque eſt vt in fabulis, quæ iuniorum mentes titillant, vtilitatem quæras eámque amplectaris. Si verò fabulæ te ad impietatem aut turpia deſideria pertrahunt, eis repugnandum eſt, & ſuccenſendum. Hoc enim eruditionis principium eſt. Iouem vides in aurum per tegulas in Danaes turrim illapſum, fucúmque virgini facientem; animum reuoca ad præclaram Lyrici vatis ſententiam, Aurum per medios ire ſatellites, & perrumpere amat ſaxa, potentius ictu fulmineo. Deteſtanda hîc Magnatum luxuria, pecuniæ amor in virginum cuſtodibus. Cæterùm, ſicuti à ſcorpiis icti, ſolent ab iiſdem remedium petere, ita ex ipſis poëtis vulnerum, quæ ab eorum fabulis inflicta ſunt, remedia petamus, id eſt,

fabu-

ſabularum commodè explicationes hauriendæ, quæ ſtudioſis adoleſcentibus frequentes occurrunt. Quum verò minus exercitati non ita facilè nucleum ſub fabularum cortice latentem eruere poſſint, idcirco vt ſæpius detegeretur in hac editione curauimus. In Geographicis autem, ſpinoſa illa de veterum & recentiorum nominum conciliatione ſæpius faceſſere iuſſa, quod breuius deſcribi potuit diligenter eſt annotatum. Si quis plura deſiderat, ad Ortelij laudatos, vtiliſſimóſque labores recurret. Hic enim abſolutam ferè hac in parte præſtitit operam. Infinita alia quæ tum ad hiſtoriam, tum ad Geographiam pertinent, omiſſa eſſe, & apud autores latere non negamus, ſed quum & manum de tabula tollendam eſſe ſciremus, & immoderato modo modum aliquem præſcribendum, & Indicem excudere nobis eſſet conſtitutum, dummodo neceſſaria apparerent, minutiſſima quæque perſequi & vobis offerre ſuperfluum atque adeo pernicioſum ſumus arbitrati. In hiſtoria rerum geſtarum à præſtantiſſimis viris longiores deſcriptiones omiſſæ ſunt: ſatis etenim fuit vno verbo indicaſſe nomen, vel hiſtoricos ſcriptores, apud quos geſtorum & herôum memoria extaret. Librorum autem numerum, aut capita annotare immenſi ferè nec ita neceſſarij fuiſſet laboris. Quod ad vrbium & regionum nomina, locorum longitudines & latitudines, cæteráque à Geographis accuratè tradita; conſultò prætermiſit is, cuius manu in Dictionario noſtro poliendo & augendo ſumus vſi, quum exactam de iis rebus doctrinam hoc opere tradere non inſtituiſſet. Autorum item veterum & recentiũ nomina decurtauit, quòd in eorum cognitione imperitiores ſciret eſſe verſatos. Occurrẽs forſitan, præcipuè in Geographicis vocibus, quæ repetita videbuntur, & poëticas quaſdam fabulas ſemel & iterum repoſitas eſſe non diffiteor. Voluimus enim nón exercitatis ſolummodo, ſed & rudioribus conſulere. Magiſtratuum, & variorum apud Græcos Romanóſque munerum publicorum nomenclaturæ hîc

non apparebunt : iſta etenim non ſunt huius operis : tametſi quædam ſparſa ſint, vt ſtudioſi adoleſcentes ad hiſtoriarum lectiones allicerentur. Quòd ſi quædam exciderunt delenda, aut quæ politiorem limam requirant : ſi quæ inter excudendum errata commiſſa ſunt propter operariorum incuriam: veſtrum erit pro veſtra erga homines de literis optimè merendi ſtudioſos beneuolentia, meos qualeſcunque conatus æqui boníque conſulere. Ex Typographeío noſtro, anno Redemptionis humanæ CIↃIↃ C.XXXVIII. pridie Calendas Martias.

DICTIONARIVM
HISTORICVM,
GEOGRAPHICVM,
POETICVM.

A.

AA, AMNIS in Gallia Belgica, apud Atrebates ſcaturiginem habens, ciuitatem ſanctum Audamarum, & Teruannam, Morinóſque populos alluit, ac Flãdriam à Picardia diſtinguit, atque diſterminat, ac tandẽ in mare Britannicum, ſeu Anglicum effunditur, Ortelius in Theat. orb ter. Vel cer Sidonio Bructerus vlnosâ quem Velicer abluit vndâ Euneno in vita S Berrulphi.

Aætius, nomen proprium viri. Valer. Flac. lib 7. Argonaut.

Aaraſſus, vrbs Piſidiæ, ex Artemidororo apud Strabonem lib. 12. fortè Ariaſſis Ptolemæi.

Aaron, filius Amram, frater Moſis, Hebræorũ primus Pontifex cõſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quod ille balbus eſſet: ad Leuitici ſacerdotij adminiſtrationem à Déo per Moſem vocatus, & hoc cõfirmatus modo: cùm Iſraëlitarum quidã indignè ferrent ſoli Aaroni collatam ſacerdotij dignitatẽ, præcepit Dominus Moſi, vt à ſingulis Iſraelitarũ familiarũ principibus ſingulas virgas acciperet & ſuâ cuiuſq; in virga nomen ſcriberet, eáſq; oraculi tabernaculo reponeret; futurũ enim vt quem Dominus virũ elegiſſet, eius virga fructificaret: quod cum feciſſet Moſes, poſtridie tabernaculum ingreſſus, vidit Aaronis virgam, Leuiticæ familiæ principis, fructificauiſſe, floréſque ediidiſſe, & amygdala peperiſſe, Numer. 17.

Aaron, filius Mahdi Saracenorum Ammirrhas; eadẽ nocte quâ imperium iniuit nuntium de nato ſibi filio accepit quem Maimon appellauit, quũ verò in Aſiæ prouincias exercitũ trecentorum millium militũ duxiſſet, turpe fœdus cum eo iniit Nicephorus Imperator, pactus ſe ei daturum annuè trecenta millia aureorum, tributumcapitis Imperatoris, & tria pro capite filij ſui. Paulus lib. 24 an. Domini 803. Sigebertus in Chronicis, & Zonaras. Quum regnaſſet annos 23. moritur anno Hegiræ 193. Chriſti 809.

Aaron, Magus quidam inſignis qui cùm gratia & auctoritate plurimum apud Manuelem Comnenum Imperatorem poſſet, magiæ accuſatus eſt & excæcatus, cùm ſimulachrum teſtudinis prolatum eſſet, in quo erat imago hominis, qui ambos pedes habebat in compedibus: & pectus clam transfixum: deprehenſus eſt etiam euoluere librum Solomonium, qui quum legebatur, legiones dæmonum adducebat, ſubinde interrogantium cui accerſiti eſſent, ac iuſſa alacriter exequentium.

Aaron, Perſarum Rex, qui ingentia munera & elephantem Carolo Magno primo Romanorum Imperatori miſit. Æmil. lib. 3.

Aaſat, ciuitas in tribu Iuda: nunc verò vicus grandis oſtenditur eo nomine pergẽtibus Aſcalonem de Azoto: Hieron. in locis Hebraicis.

Aaſbai, filius Machati, 2. Reg. 23. 24.

Aaſtari, filius Aſſur ex Naara, 1. Paralip. cap. 4. verſ. 6.

Alba, Xenophanis filia, quæ Olbi Ciliciæ vrbis tyrannidẽ, quam pater procuratorio nomine adminiſtrarat, cultu, obſequiiſque ab Antonio & Cleopatra ſibi impetrauit. vide Strab. lib 14.

Aba, & Abæ ciuitas Phodicis, cuius ciues Abantes dicebantur: qui poſtea relicta patria Eubœam incoluerunt, quæ etiam ab ipſis Abantis dicta eſt, Strabo lib. 10. Aba etiam Cariæ vrbs, Stephano. Oppiſium quoque in Arabia fœlici, vt ait Ptolemæus.

Aba, mons Armeniæ, ex quo Domitius Corbulo Euphratem naſci voluit. Plin. lib. 5. c. 24.

Abs, tyrannus Vngariæ, in vico Stæbe à ſuis cæſús eſt, & in proxima æde ſepultus non multis à morte annis cadauer eius effoſſum eſt: ſudarium & paludamenta tum fuẽre incorrupta, & vulnera obducta cicatrice curata.

deóque ex æde ruſtica ad cœnobium Saranenſe ab eo exſtructum tranſlatum eſt cadauer. Bonfinius lib. 2. Decad. 2.

Ababa, Maximini Senioris Romani Imperatoris mater. Capitolinus.

Abacena, ciuitas Medorum, item Siciliæ. Ptol. vrbs etiam quædam Cariæ.

Abacænum, vrbs Siciliæ, Steph. Hæc vrbs non procul eſt à Meſſana: eius incolæ dicuntur Abacani. *Bigenis ager* ſunt qui putant hodie appellari, inquit Fazellus.

Abacuc Propheta floruit circa annum mundi 3308. prędicit enim cladem Iudæis à Babyloniis inferendam. Conſolatur tamē eoſdem quod hęc calamitas non futura ſit perpetua. Inter illius tempora & Danielem in foueam leonum ſub Dario, non autem ſub Cyro, coniectum centum fermè anni interceſſerunt, fabuloſum itaq; quod de Belo & Dracone in Apocryphis refertur.

Abacuc, martyr quidam temporibus Claudij Cæſaris.

Abacus, Geuolæ regionis apud Indos metropolis, quæ *Granata* vulgò vocatur. Marc. de Nizz. in Relat.

Abadir, lapis eſt, teſte Priſc. à Saturno pro Ioue deuoratus. Cùm enim eſſet in fatis futurum, vt Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret, quoſcunque ex Ope vxore partus ſuſcipiebat, deuorabat. Eam ob cauſam, Ops Iouem in lucem editum ſeruari cupiens, Saturnum decepit lapide in os eius iniecto, qui Abadir dictus eſt.

Abæ, abarum, oppidum Phocidis. Strab. Phocenſiū vrbs eſt (inquit Paul. in Bœotica lib. 10) à Philippo Macedone cum cæteras euertiſſet ob id relicta, quod eius populus ſacrilegij expers eſſet. Nomē habet ab Aba Heroe, vt Steph. & Suidas prodiderūt: dicitur & Aba ſigulari numero.

Abæ, Lyciæ locus, vbi Apollinis phanum, vt habet Sophoclis Scholiaſtes in Oedipo tyranno.

Abæa, oppidum in ſinu Meſſeniaco, nō procul à Pheris, quod nonnulli idē eſſe putant cum Hira, ſeu Oechalia, vna ex ſeptem ciuitatibus quæ apud Hom. 10. Iliad. Achilli offeruntur ab Agamemnone, Ptol. vide Hermo. in Plin. Eſt autem dicta Abæa, teſte Pauſania, ab Abante Lyncei & Hypermneſtræ filio nuncupata, quæ Apollini dicata fuit. Erat in ea vetuſtiſſimū Apollinis oraculū, in quo dabantur oracula priuſquam Delphis darentur, quod ab exercitu Xerxis incēſum eſt. Vnde etiā Apollo, Abæus cognominatus eſt.

Abæatæ populi ſunt Arcadiæ, in ſinu Meſſeniaco, quorum vrbs Abæa commemoratur à Ptol. 5. vide Plin. lib. 4. c. 6.

Abæi, Phocenſium regionis populi, in Phocidem ab Argis commigrarunt, atque illic Apollinis templum conſtruxerunt.

Abæa, Arabiæ deſertæ vrbs, apud Ptol.

Abaga, Tartarorum rex, & Armeniæ, Hieroſolymam recuperauit. Sabel.

Abagarus, Perſarum rex. Hunc ſubegit Seuerus Imperator, Spartianus.

Abagarus, Olrhoenorum rex ad Seuerum transfugit, traditiſque obſidibus liberis, fidem ſuam auctorauit, ſagittariorúmque vim magnam miſit auxilio. Herodian.

Abagarus, Edeſſenorum toparcha (erat ea gens vltra Euphratem.) Sciendum autem Abagarum nonnunquam dici Abgarum, nonnunquam Agarum: quin & Abgarus dicitur ab Euſebio lib. 1. hiſt. Eccl. c. 12. & 13.

Abahius, Nilus fluuius dicitur, (vt ſcribit Paulus Iouius lib. 38. hiſt.) quaſi amnium pater, quod poſt longum & tortuoſum curſum, totam aquarum molem in multa cornua diffundat.

Abagas Can, rex Tartarorum, armis recuperato Turciæ regno, cuius imperium Tartari ann. 1280. ſibi pepererant, Paruanam Turciæ præfectum, quod eam regionem Ægyptio Sultano proditorè vendidiſſet, medium diſſecuit, carnes inter alias epulas coxit, & cum proceribus ſuis deuorauit: quæſtus interim ne ſic quidem ſibi pro iniuria ſatisfactum eſſe. Fulgoſ. lib. 9.

Abal, filius Aſſer Patriarchæ, Iacob filiorum octaui. Ioſeph. lib. 2. c. 4. Antiq. Iud.

Abala, oppidum in Africa Trogloditarum, nō procul à mari rubro. Plin. lib. 6. c. 29. Oppidum in tribu Iuda. Ioſ. 15. propriè Baala, vide Baala.

Abala, portus Meſſaliæ proximus, ad quem aufugit Cæſar aduerſus Pompeium dimicans. App lib. 5. Ciuilium.

Abalgaris, Aſiæ ciuitas in media prouincia, Marc. Paul. lib. 1. c. 5.

Abali, populi Indiæ, de quibus Plin. 6. 19.

Abalites, ſinus maris Trogloditici, ita dictus ab Abala, eius regionis oppido maritimo. Plin. 6. c. 29.

Aballaba. Britanniæ Inſulæ vrbs Lib. Notitiarum. Sita eſt in Weſtinerlandia Brigantum regiuncula: ſola vetuſtate ſuſcipienda, nimirum Romano ſæculo ſtatio erat Maurorum Antelianorum: *Apelby* hodie vocatur, Camdenus.

Aballone, Galliæ Lugdunenſis vrbs, Antonino, vbi legio 16. *Auallon* nunc vocatur: cuius meminit Aimonius.

Abalus, Inſula Oceani Germanici, in qua nonnulli crediderunt Electrum ex arboribus fluere. Plin. lib. 37. cap. 2. In ea ſi quando homomerſus in flumen non appareret amplius, centum annis funus illi faciebant, & manes ita expiabant. Balciam hanc vocat Timæus.

Abamoth Baal, oppidum in tribu Ruben. Ioſ. 13. Num. 21. propriè Bamoth Baal.

Abana, locus Capuæ apud Ciceronem contra

Rul-

Rullum 16. Ortel.in theſ.Geograph.

Abana limpidiſſimus & iucundus Damaſci fluuius, qui in Decapolitana regione è radicibus montis Libani exortus, Meridionale ac Occidentale Damaſci latus alluit, indéque per planiciem Archadob defluens in mare Syrio cum effunditur, Amana quoque vocatur.

Abannę, populi Africæ, vicini Caprarienſibus quos vtroſque bello ſubegit Theodoſius. Marcellinus lib.10.

Abanta, vrbs iuxta Parnaſſum, vbi Apollinis ſacra. Phauorinus.

Abantias, vide *Abantis*.

Abantidas, poſt Cliniam Arati patrem Sicyoniorum tyrannidem occupauit, ab indigenis quibuſdam paulo poſt intetemptus. Pauſ.in Corinth. Plutarch.in Arato.

Abantes, fluuius in finibus Apolloniatum, Sabell.lib.8 Eon.6.

Abãtes, Ionum populi inter Achiuos propriè qui Eubœam incolebant. Herod. lib. 1. Hos Homerus ὄπιθεν κομόωντας ab occipitio comatos ex peculiari gentis more. Aiunt enim antiquos Curetes Chalcidem habitaſſe, quum verò bellum illis de agro Lilantæo inferretur, hoſtéſque ipſos anteriore coma prehenſos in terram affigerent, fronte itonſa comam in occipitio tantum aluerunt. Ideo Curetes à tonſura vocati ſunt, & ſtatuę hoc habitu apud ipſos videntur. Euſtat.in Rom. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pontum. vide Steph.de vrbibus.

Abantes populi (inquit Pauſanias in Eliacis) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati, Thronium in regione quam Abantidem appellarunt, conſtruxerunt, quam tandem amiſerunt, poſtea Corcyram deducti ſunt.

Abantis, inſula maris Ægei, toti illi Græciæ littori oppoſita, quod à Sunio Atticæ promontorio ad Theſſaliam vſque extenditur, anguſtiſſimóque freto, quem Euripon vocant, à Bœotia dirempta. Dicta Abantis ab Abanto Argiuo vel ab Abanto filio Neptuni & Arethuſæ vel ab Abãtibus incolis è Thracia oriundis, qui relictis Abis Phocidis à ciuitate, à qua & nomen acceperunt, in hanc inſulam tranſmigrarunt. Euſtathius ad Iliad.6. Eubœa quoque dicitur & Chalcis, Chalcodontis, Macra, Macris, Aſopis.

Abantias. Plinius libro quarto, capite duodecimo. Strabo etiam Oche ὄχη, & Ellopia ἐλλοπία nominatam dicit. Ælianus libro duodecimo capite trigeſimo ſexto prodit eam à poëtis ἀργιβοίαν Argiboëum appellari eo quod in ea boues ferè omnes albi naſcantur. vide Eubœa.

Abanti regio, & in ea Thronium oppidum in Theſprotide fuére, ad montes Ceſaunios, Pauſanias in Eliacis.

Abaortę, populi ad Indum fluuiũ. Plinius 6.20.

Abara, Armeniæ oppidum, Cedren.

Abaradira, Africæ Epiſcopatus, apud Vict. Vticenſem.

Abaratha, Taprobanæ inſulæ oppidum. Ptol.

Abarbatea, vna Naiadum, ex qua Bucolicon, maximus natorum Laomedontis Æſepum genuit & Pedaſium. Homer.Iliad.3.

Abarbina, Hircaniæ vrbs. Ptolem.

Abarca, vel Sanctius ab Arca, tertius Nauarræ rex, aduerſus Saracenos proſperè pugnauit. Aragoniæ regnum auxit, Volaterran. Ritius, aliis primus Aragoniæ & Pompeloniæ ſeu Nauarræ & Vaſconum rex dicitur, regnauit annos ferè viginti & vnum, trucidato in pugna aduerſus Caſtillanos ſucceſſit Garſias Sanctius anno 926.

Abares vel Abari, Aſiatici Boreales populi Calliſto. ex Scythica Hamaxobiorum gente, qui campos vltra Caucaſum exiſtentes depaſcunt, à vicinis Turcis, à quibus malè afficiebantur, profugi, & litora maris Euxini, quod Pontum vocant relinquentes, ad Boſphorum venerunt. Euagrius, Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ libro quinto, capite primo, & aliis locis. Nicephorus, &c.

Abarim, mons altiſſimus, & aſcenſu difficillimus, Ammonitidem & Moabitidem regionem à Chananæa terra diſterminans, vbi Moſes Iſraëlitarum dux ſapientiſſimus, vitam finiuit. Num.27.12.& Deut.32.48. Ioſephus autem libr. quarto, cap. octauo antiq. ait hunc montem è regione Hiericuntis ſitum eſſe. Fuit penultima manſio Iſraëlitarum ex Ægypto proficiſcentium. Inde enim in campeſtribus ſeu planitie Moab ad Iordanem caſtrametati ſunt. Num. 33. Montis autem Abarim partes fuére Nebo & Phaſga.

Abarimon, Scythiæ regio iuxta Imaum montem, ſuper Antropophagos in quo ſyluestres homines degunt, auerſis poſt crura plantis, maximam habentes velocitatem, paſſimque cum feris vagantes. Plinius libro ſeptimo, cap. ſecundo.

Abarina, Africæ regio, Abaritanam arundinem ex Africa habet. Plin. libro decimoſexto, cap.36.

Abaris, montis, vel fluuij nomen, apud Ouid. Met. Caucaſeúmque Abarim, Sperchesi adeóque Lyretum, apud Virgil. 9. Æneid. viri ab Euryalo interfecti nomen.

Abaris, Scytha quidam, Seutha filius, Apollinis iter ad Hyperboreos deſcripſit, & multa alia, hic ab Apolline ſagittam accepit, quam iaculans & ipſe cum ea ferebatur: itaque populus velociſſimè tranſmeans, per eam reſponſa dabat, vnde αἰθροβάτης dictus eſt. Iamblichus Pythagoræ diſcipulum fuiſſe aſſerit: alij Olym-

piade 3.alij 56.alij 82.floruiſſe aiunt.Scripſit oracula regionibus quas peragrauit, quæ hodiéque extant: prædixit iis quoque terræ motus, peſtes & ſimilia. Legatus Athenas veniens ad ſuos Hyperboreos rediit nihil comedens. Herodotus. Cælius cap.22.lib. 9. Strabo lib. 7. & Scholiaſtes Ariſt.Troianorum Palladij ſimulachrum ex oſſibus Pelopis dicitur feciſſe,vt Firmicus habet.

Abarne Meſopotamiæ vicus Gumathenæ regionis.Ammian.lib.18.

Abaritani Epiſcopalis loci,meminit in Africa propria,Victor Vticenſ.Hinc Abaritanam arundinem habet Plin.l.16 c.36.

Abarnus,Phocenſium vrbs.Heſych.

Abarnus,vel Abarnis,vrbs & regio Parianæ ad Propontidem. Hecathæus, & Ephorus Abarnidem ad Helleſpontum collocant, & Lampſaci arcem eſſe volunt.vide Stephanum.

Abarraza, Syriæ vrbs inter Cyrrham & Edeſſam,2.Anton.in itinerario.

Abaron,filius Mattathiæ,filij Ioannis,1 Macchab 2.5.Eleazar quoque dictus.

Abatis, locus Epiſcopalis in Iure Orientali: Ortel.in theſ.geograph.

Abarus,Abarum rex anno mundi 4010.

Abarus, nomen proditoris cuiuſdam Arabum primarij, qui M. Craſſum, Syriæ prouinciæ præfectum expeditionem in Parthos ſuſcipientem, aſtutè in calamitoſum excidium compulit. Appianus in Parthico, à Floro lib.3.cap.xi. Mazara Syrus,à Plutarcho in vita Craſſi Ariamnes appellatur.vide Augarus.

Abas, mons apud Syros, vnde Euphrates oritur.Plin.

Abas, Armeniæ maioris Fluuius. Plut. in Dione;ad hūc fluuiū Pompeius Albanos prælio vicit. Plut. in Pomp. Apud Sabellicum vitiosè legitur Abantempto, Abātem. Eſt Italiæ vrbs apud Step.

Abas, Metaniræ filius,à Cerere in lacertā ſeu aſcalabum conuerſus, quod à matre ſuſceptam hoſpitio moleſtè tuliſſet & rem diuinam honori illius inſtitutam irriſiſſet. Cælius lib.19.c.6. antiq lection.ex Nicandri interprete.

Abas,antis,rex duodecimus Argiuorum,Lyncei, ex Hypermneſtra coniuge, filius (ſunt tamen, qui Beli filium faciunt,) homo bellicoſus & acerrimi ingenij.Pater fuit Prœti & Acriſij,& auus Perſei, à quo poſtea Argiuorum reges Abantiadæ dicti, regnauit annis 25. anno 2581. Euſebius.vide Pauſaniam in Phocicis.

Abas, vates cuius ſtatua Delphis viſebatur. Pauſ.in Phoc.

Abas Melampodis filius.Pauſan.in Atticis.

Abas,comes Æneæ de quo Virgil.lib.1.Ænei. Iam validam Ilionei nauem iam fortis Achatæ, & qua vectus Abas,& qua grandæuus Alethes vicit hyems,

Abas,dux Thuſcus qui Æneæ ſuppetias venit & à Lauſo interficitur.Virg Æneid 10.

Abas,Grecus cum Androgeo eâ nocte quâ incendebatur Troia, occiſus à Troianis, cuius clypeum Æneas in agro hoſtili Ambraciæ,epigrammate addito conſecrauit, Virgil.Æneid.3. Ære cauo clypeum magni geſtamen Abantis, Poſtibus aduerſis figo,&c.

Abas,Centaurus,Ixionis & Nubis filius,venator inſignis.Ouid.lib.13 Metam.

Abas, Saracenus quidā Chriſtianis infenſiſſimus,de quo Paulus Diaconus li.22.rerū Roman.

Abas, Sophiſta quidam, qui hiſtoricos quoſdam commentarios, & Rhetoricen ſcriptam reliquit Suidas.

Abas,apud Thuſcos regnauit annis xv.ab hoc poſiti ſūt Abij Thuſci,Manetho anno mūdi 2584.

Abantias,dicta eſt Atalenta,neptis Abantis,& Iaſij filia.Muſæus *Nec Abantias aures,*

Præterit ipſe tuas.

Abaſa, inſula proxima Æthiopibus, in ſinu quodam maris Erythrei.Pauſan.2.Eliac.

Abaſes,vide *Anales.*

F Abaſcus, Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius, qui ſe in pontum Euxinum effundit.Ptolem.

2 Abaſeni: Arabiæ gens apud Steph.

Abages, vel Abagi, Scythiæ populi vicini Sacis. Steph. ad fidem Chriſti conuerſi temporibus Iuſtiniani Imperatoris,vt ex Procopio memorat Euagrius lib.4 c.22.& Zonaras.

Abaſitis,Myſiæ Aſiaticæ tractus,in quo Ancyra vrbs.Strabo.

Aballus, oppidum maioris Phrygiæ ad Toliſtobogiorum fines.Liu.lib.8.decad.4.

Abaſtani, libera Indorum gens, circa Indum fluuium, Arrian.lib.6.

Abaſter, vitiosè apud Io. Bocatium,c.6.lib.8. vide *Alaſter.*

Abathuba,Marmaricæ vicus.Ptolemæo.

Abatio, oppidum in municipio Federicorum & Vendraminorum.P.Bembus li.9.

Abaton, Abati, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemiſiæ trophæum,quod religione impediti,impediri non poterant.Cæl.li. 7.c.53. Artemiſiam, inquit, mirari non deſinunt Græci, quæ irruentes Rhodios claſſe exuerit inſulámque domuerit, erecta in vrbe Rhodo ſtatua, quæ ciuitati ſtigmata videretur inurere. Quem locum obſeptum mox Abaton dixere, quoniam in trophæa mouiſſe religio eſt.

Abatos, inſula in extremis Ægypti ad paludem Memphiticam, in qua ſepultus fuit Oſiris rex, hoc nomine etiam vocatus eſt locus vltra Ægyptum & Æthiopias iuxta paludem Stagem, ab *α* priuatiua particula, & *βαίνω*, id eſt vado. Quam Græci Abata, Latini inuia vocant, ſiue Auia. Vide Diodorum, Lucanum & Seruium in ſextum.

ſextum Æneid. item & Senecam in Naturalibus & infra Anaſ.s.

Abauchas, nomen viri, cuius amicus fuit Gyndanes, huius meminit Lucianus in dialogo cui nomen Toxaris.

Abaugi, Hunnorum gens videtur apud Procopium.

Abazea, ἀβάζεα. vide Sabazia.

Abba, Aſiicæ vrbs. Polyb. lib. 14.

Abbatiſuillla, vrbs Comitatus Pontini non antiqua valde, vt nomen indicat: ſedes eſt iudicis præſidialis, Merula, Metel.

Abda pater Adoniram, 3. Reg. 45.

Abdada, Galatiæ vrbs. Ptol.

Abdala, Saracenus, Toleti rex, Tireſiam Alphonſi quinti, Veremundi ſilij, vxorē duxit: quæ illius nuptias detrectans, poſt Abdalæ deceſſum ſeſe perpetuo cœnobio dicauit. Volaterran.

Abdala, Mahumeti pſeudoprophetæ pater, conditione ſeruus, qui in camelis ductitandis ſubſeruiebat mercatoribus: quo moriente, Mahumetus *eius filius* in lucem eſt editus. Petrus Abbas Cluniac.

Abdalmuralis, Arabs, Mahumeti auus, qui tanta corporis forma & pulchritudine excelluit, vt eum omnes admirabili mulieres proſequerentur amore, Abbas Cluniac.

Abdalonimus longa cognatione Sidoniorum ſtirpi regiæ annexus, ſed ob inopiam ſuburbanū hortum exigua colens ſtipe, ab Hepheſtionis hoſpitibus cui ab Alexandro permiſſum, vt quē eo faſtigio Sidonis digniſſimum arbitraretur, conſtitueret regem, cæteris prælatus, rex conſtituitur. Quum fortè ſterilis herbas eligens hortum repurgaret. Illi cum regiæ veſtis inſignibus intrant: Turia rege eo ſalutato, alter ex his. Habitus, inquit, hic quem cernis in meis manibus cum iſto ſqualore permutandus tibi eſt, ablue corpus illuuie æterniſq; ſordibus ſqualidum: cape regis animum & in eam fortunam, qua dignus es, iſtam continentiam perfer, & quum in regali ſolio reſidebis, vitæ neciſque omnium ciuium dominus, caue obliuiſcaris huius ſtatus, in quo accipis regnum, imo hercole propter quem, aliis ſtudio factum proſequentibus, aliis indignantibus & criminantibus, admitti eum Alexander protinus iuſſit, diúque contemplatus. Corporis, inquit, habitus famæ generis non repugnat, ſed libet ſcire inopiam quā patientiā tuleris. Tum ille, vtinam, inquit, eodem animo regnum pati poſſim! Hæ manus ſuffecēre deſiderio meo, nihil habui, nihil defuit. Magnæ indolis ſpecimen ex hoc ſermone Abdalonimi cepit. Itaque non Stratonis modo regiam ſupellectilem attribui ei iuſſit, ſed pleraque etiam ex Perſica præda, regionem quoq; vrbi appoſitam ditioni eius adiecit. Curtius lib. 4. Iuſtinus hiſt. xt. paulò, aliter, Inſignis, inquit, præter cæteros fuit Abdalominus, rex ab Alexandro Sidoniæ cōſtitutus, quem Alexander quū operas oblocare ad puteos exhauriendos, hortoſq; irrigandos ſolitus eſſet, miſere vitam exhibentē, regem fecerat ſpretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent. Diodor. l. 17. *βαλλώνυμον* vocat, non Sidonis ſed Tyri regem conſtitutum.

Abdara, Ptolemæo, Abdera Straboni. Hiſpaniæ Bæticæ oppidum Hodie *almeria*, aliis *vera*, Cluſio autem *adra*.

Abdaram, Saracenus, Hiſp. rex, à Radamiro rege Galliciæ ſuperatus, Luithprand. lib. 5. c. 1.

Abdariſtenſes populi, Plin. lib. 4. c. 19.

Abdas, Perſarum Epiſcopus, virtutibus plurimis adornatus. Is zelo diuino non mediocriter vſus, *πυρεῖον*, i. focum eorum, ſeu Veſtam deſtruxit, *πυρεῖα* namque illi templa vocabant in quibus ignem perpetuum ſeruabant: Deum etenim arbitrabantur ignem eſſe. Theod. lib. 5. c. 39. Eccleſ. hiſt.

Abdaſtartus, Tyri rex, regnauit ann. 9.

Abdecallas, martyr à Sapore Perſarum rege, ob confeſſionem Chriſti capite truncatus eſt, vnà cum Simone epiſcopo Seleucię & Cteſiphontis. Hiſt. Tripart. l. 3. c 2.

Abdecammarnus, Saracenorum & Hiſpan. rex, anno à nato Chriſto 826.

Abdela, vrbs circa Meſopotamiam, Cedren.

Abdelæ, Scytharum populi videntur apud Nic. Calliſtum, quos quoque Ephthalitas vocat Ortel. in theſ. geogr.

Abdemonaphes, Iſmaëlita mercator inſignis qui Mahumetū impoſtorem emerat: quo mortuo, eius vxorem ipſe duxit Mahumetus.

Abdelmonus, Africæ rex, patre figulo natus, cui, cùm iuuenis adhuc eſſet, regnum Arabiæ prædixerat Auentumerth aſtronomus inſignis, eúmq; in eo acquirendo poſtea adiuuit: aſciuit enim ſibi quendam, qui Almohadi vocabatur, & cœpit librum Mahometi, qui dicitur Alcoranus exponere, & docere, & Caliphę de Baldac (qui eſt Papa arabū, & deſcendit generationis linea de ſemine Mahometi) contraria prædicare, & regi Almorauidum Abbadi. qui tunc regnū in Africa obtinebat, rebellare. Itaq; Abdelmonus adiutus ſuperſtitione Almohali vt conſiliis Auentumerthi regem occidat, & interfecit, & totum regnū obtinuit Africanus, & apud Marrochum ſtatuit ſedem ſuam: in Hiſpaniam progreſſus, Saracenos omnes in ſuas partes pertraxit; ei in regno ſucceſſit Aueniacob filius. Rodericus Toletanus lib. 7 hiſt. Hiſp. c. 10. Fulgoſ. li. 3. c. 4.

Abdemon, puer quidam qui ſoluebat omnia problemata à Salomone Hieroſolymorum rege propoſita. Ioſeph. de antiq. Iud. lib. 8.

Abdemelechus, Æthiops Eunuchus, Sedeciæ

regis ſeruus, Hieremiam prophetam interceſſione ſua è cœnoſo barathro funibus eduxit, 30. hominibus adhibitis, in quod à proceribus Iudæorum coniectus fuerat propter vaticinia; propter hanc pietatem promiſit Abdemelecho Dominus ſeſe illum defenſurum contra hoſtes Chaldæos, ne in illorum manus veniret. Hierem. 39.

Abdera, oppidum Thraciæ, Democriti Philoſophi, & Protagoræ ſophiſtæ patria: quam Diomedis ſoror condidit, & à ſe cognominauit. Ouidius, *Aut deuoueat certis Abdera diebus*, vel dicta ab Aberito Herculis delitiis, à Diomedis equis dilacerato & humato, in cuius honorem Hercules, poſteaquam pugnaſſet cum Diomede, Abderam condidit. Hæc poſtea collapſa, Clazomene à Clazomeniis ex Aſia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt vocata eſt: iuxta quam Biſtonium ſtagnum fuiſſe dicitur: in quo cuncta natantia demerguntur. Iuxta hanc vrbem & Limitem, quam Diomedis vocant, equi paſti rabie inflammantur propter medicatum naturâ ſuâ pabulum. Plin. Sciendum autem Abdera, numero plurali tantùm dici, & ab Ephoco Abderon ſingulari. Plin. 4. 11. 13. Vide etiam Stephanum. Pomponius & Solinus ab Diomedis Thracum Regis ſorore conditum meminerunt anno mundi 3313.

Abdera, oppidum Hiſpaniæ Beticæ, & inſula ad Samothracem, Authores Plin 41. 1. Ptol. li. 2.

Abdera, pulchra Teiorum colonia. vide Chiliades Eraſmi.

Abderitæ, populi Thraciæ, qui cum à muribus & ranis vexarentur, coacti ſunt natale ſolum relinquere, & alias quærere ſedes: ferunt eos Lyſimacho regnante nouo quodam & mirando genere morbi infeſtari cœpiſſe: modus mali erat hic, primùm vniuerſim graſſabatur febris prærapida, ſuccenſaque: vbi dies aduenerat ſeptimus, iis ſanguis profluebat à naribus copioſè largitérque, alij ſudore multo dirigebantur, & hic erat febris finis: cæterum perridiculá mentem omnium obſidebat affectio: ſiquidem ad tragœdiam concitabantur: iambicáque vocaliſſimè denotabant, ſed Euripidis Andromedam in primis, & Perſei verba cantu percurrebant. In multum producta eſt inuſitata deliratio hæc, donec hyems & atrox frigus accedens, malo finem induxit. Cælius lib. 3 cap. 4. antiq. Lect.

Abderama, Saracenorum Rex, euocatis ex Hiſpania ab Eudone Aquitaniæ duce (qui Carolo Martello, Gallorum Regi viribus impar erat) CCCC. millibus Saracenorum, velut explorata victoria in Galliam ad vlteriores ſedes proficiſcebatur: aduerſus quem copias ſuas inſtruit Carolus Martellus, mittítque ad Eudonem, vt reconciliationem gratiæ faceret, ſimul tarûmq; memoriam patriæ Galliæ religioniq; condonaret, nec ſecum cuncta in omne tempus euerteret: quibus motus Eudo clandeſtinum fœdus cum Franco init, fidémque dat communi ſaluti ſe non defuturum præſtitítq; id reipſa: nam cum ad Turonium vrbem ſigna contuliſſent, & iam æquo pugnarent marte, Eudo cum ſuis caſtra Saracenorum diripuit: qua clade Sarraceni territi, fugam effuſam facere: ad ccclxxv. millia Barbarorum cecidere. Æmil. lib. 2. Sigebertus. Granzius lib. 4. Sueciæ, cap. vli vide *Abdiramus*.

Abderus, vnus fuit eorum qui ab equis Diomedis Thraciæ regis interfecti & deuorati ſunt. Maſerius in Valerij Argonautica.

Abdi, pater Cis Leuitæ, 2 Chron. 29. 2. filius Maloch. 1. Chron. 6. 44. filius Elam. 1. Eſdr. 10. 26.

Abdia, pater Ieſmaiæ, 1. Chron. 27. 19.

Abdias, Leuita præfectus operis domus Dei. 2. Chron. 34. 12.

Abdias, diſpenſator domus regis Achab. 2. Reg. 18. 3. *le maiſtre d'hoſtel*, Propheta item σύγχρονος Amos, quem Hieronymus ſub Achab fuiſſe refert.

Abdias, Epiſcopus quidam Babyloniæ temporibus Apoſtolorum, cuius decem libri de hiſtoria certaminis Apoſtolici extant. Verget. in libro de Idolo Laurerano.

Abdilia, in Hiſpania impiiſſimus Chriſtianorum perſecutor, ſub Iuſtino, de quo Antonin. lib. 15. cap. 5.

Abdiel, filius Guni è tribu Gad. 1. Paral. 5. 15.

Abdimelech, Saracenorum rex, Africam infugatus eſt, Æneid. lib. 2. anno à Chriſto nato 962.

Abdimoneples, Iſmaelita, locuples mercator temporibus Heraclij, circiter Chriſti annum 612. Magmed ſeu Machumetem Turcarum Prophetam emit, qui poſtea viduam heri vxorem duxit. Pomp. Lætus.

Abdirana, nunc *Arriana*, vrbs Africæ propriæ circa Tunetum.

Abdolonymus, vide *Abdalominus*.

Abdon, vir Dei, Hieroboamo ſuper altare excelſorum filiiſque ſuis mortem interminatus eſt, cui interminanti manum areſcere fecit contra præceptum Domini in domo pſeudoprophetæ comedit: quamobrem cum reuerteretur Hieroſolymam, in via à Leone eſt interfectus.

Abdon, filius Micha. 2. Paral. 34. 20. qui 4. Reg. 2. Achobor dicitur, Paleſtinæ locus. Ioſue 23.

Abdon, Hilonis filius de tribu Ephraim, Iſraelitarum princeps. Ioſeph. lib. 5.

Abdon, ciuitas tribus Aſer, quæ cum ſuburbanis ſuis Leuitis ſeparata eſt. Ioſ. 21. 30. Paralip. 6. Hieronym. tomo 3. de locis Ebraicis, littera A.

Abdon, filius Hillel de tribu Ephraim, xv. Hebræorum iudex, iudicauit annis viij. Iudic. 12. anno mundi 2811.

Abdon, regulus quidam Chriſtianus ex Corduba Perſarum vrbe oriundus, vnà cum Senna etiam regulo, qui cum Chriſtianos (quos Decius Babyloniæ captiuos inuentos, Cordubam ſecum abduxerat, variſque cruciatibus ad mortem vſque mulctauerat) ſepeliiſſent, accuſati apud Decium, Romam pertracti ſunt: ibi cum ad aras ducti ſacrificare noluiſſent, & idola conſpuiſſent, leonibus & vrſis obiecti ſunt: at cum feræ membra ſanctorum non attigiſſent, gladiis interfecti ſunt, Bergomenſis, libro 8. Vincentius libro vndecimo, cap. 4.

Abdua, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, qui Addua etiam dicitur. Plin. 3. 10. 35. & 3. 10. Nunc Adda Leandro.

Abditu, propheta, ex Sichem, agro Lechthachamar oriundus: ter ſemicenturionem egit: huic cùm Elias propheta pepercisset, relicto rege ſuo, Eliæ adhæſit 4. Reg. 1.

Abdiramus, Saracenorum rex, aduerſus Carolum Magnum potentiſſimè dimicauit. Garunnam amnem tranſgreſſus Burdegalam diripuit, omniſque impietate defœdauit. Sabell. idem qui ſupra abderame.

Abeacus, Siracum rex, qui ſunt populi ad radices Caucaſi, apud Strabonem lib. 1.

Abea, Ptolemæo Peloponneſi vrbs eſt ad ſinum Meſſeniacum. Pauſanias dicit olim *Iren* appellatam: hodie *Calamaca* dici Sophianus ait.

Abeatæ, populi in Achaia non procul ab Alphiteis & Pyrgenſibus. Plin. 4. 6. 1.

Abed, filius Ionatha. In 1. Eſdr. 8. 6.

Abedone, nomen vrbis, Phauorino.

Abel, filius Adami, & à Caino fratre ſuo interfectus. Geneſ. 4.

Abel, locus Palæſtinæ, Iudic. 11. item 3. Reg. 16. vbi Ioſephus *Abellane* legit.

Abela, nomen trium vrbium facit D. Hieronymus in locis Hebraicis, vnius quidem in terra Ammonitarum in ſeptimo lapide Philadelphiæ, quæ nomen retinet: hic Iephthe dimicauit. Secundæ: in duodecimo à Gadetis, milliario contra Orientalem plagam. Tertiæ, in Phœnice inter Damaſcum & Paneadem.

Abelbnel, vrbs in terra Ruben, vnde Helizęus propheta. Dorotheus.

Abelia, Indiæ locus, apud Zonaram.

Abelinates, ſunt Plinio Italiæ populi qui *Protropi* cognominantur. item alij qui Marſi cognomen habent: circa Apuliam vtrique.

Abellinum Plinio, Abella, Straboni & Ptolemæo, oppidum Hirpinorum in Aprutio hodie *Auellino* appellari ex Blondo apparet. Ego auſim hoc *Auellino*, Ptolemæi Abellinum dicere, quod in Hirpinis deſcribit: Abellam enim in Campania ſtatuit quam Ambroſius Leo, qui de hac ſua patria tres libros ſcripſit, tradita à priſcis Græcis *Abella*, ἄελλα, à vertigine hunc tractum perflante dictam: à poſteris Latinis vero b inſertum. Sunt qui putant Virgilium hunc *Bellam* per ſynalœpham nominaſſe eo verſu.

Et quos maliſera deſpectant mœnia Bella.

Anella per u apud Silium legitur lib. 8. Baptiſta Porta lib. 5. villæ ſuæ, ſcribit duo eſſe in Italia oppida quæ vulgò *Auello & Auellino* vocantur: an hoc Abellinum, illud Abella? Ortel. in theſ. geogr.

Abelmaim, Ioſepho Abelmaen, aliàs Tabella, in tribu Nephthalim, ciuitas à rege Aſa per Bonadab ex pugnata. 3. Reg. 25. 5. Paralip. 16. Ioſeph. Ant. 12.

Abelmea, villula inter Neapolim & Scythopolim D. Hieron. in loc. Hebr.

Abelmeula, locus vel crepido. Ind. 7. & 3. Reg. 4. D. Hieronymus dicit eſſe vicum in Aulone, qui Bethahula ſuo tempore vocabatur.

Abel ſcittim, locus in deſerto ad meridiem Moabitarum, non procul à Iordane, à ſpinarum copia nomen habens. Num. 33.

Abeloitæ in agro Hipponenſi, erant coniuges, nec tamen conſuetudine coniugali vtebantur, ſed puerum & puellam, adoptabant, qui mortuis eadem conditione ſuccederent, vt narrat Auguſtinus ad quod vult Deum.

Abelterium, Antonio Luſitaniæ vrbs, inter Olyſiphonem & Emeritam: Simlerus legit *ab Elterio* diuiſim.

Aben boen, à filio Ruben ſic appellatus eſt terminus filiorum Iudæ: iacet in valle contra orientem in via regia ad Adomin: magnus eſt, in modum clybani, & videtur eſſe marmor Breidenb. itin. 6. Hieronymus in locis Heb. Ioſ. 15. & 18. Andreas Maſius in cap. decimo quinto Ioſuæ.

Abendonia, locus in Anglia, vt habet vita S. Ethelvvoldi.

Abennezer, vel Lapis Adiutorij, locus in Palæſtina, 1. Sam. 4. inter Maſphar, & Sen. ibidem cap. 7. Corræus vocatur hic locus à Ioſepho. hic cùm caſtra haberent Iſraelitæ profligati à Philiſtæis, arcam Teſtamenti adferri voluerunt tanquam tutiores futuri Deo præſente, ſed mox & ipſi cæſi & arca capta eſt.

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præſtaret, huius meminit Auguſtinus in 4. & 7. libro de ciuitate Dei.

Abet Cinæus è poſteris Hubabi Moſis ſoceri olim haud longè à ciuitate.

Azor, in valle Sennlm verſus Vulturnum quatuor à Caſtro regio contra Africam autem à Caſtro Zabul tribus miliaribus tetendetat, vbi Iahel vxor eius Siſeram hoſpitio exceptum, ſopitum interfecit. Brocard. itin. 3. Iudic. cap. 4.

Aberdonia, regio Scotiæ. Munſter. lib. 2

Aberides, Deus Ethnicorum, qui deinde Saturnus appellatus eſt: Cœli & Veſtæ filius.

Aberitæ Ptolemæo, *Arbita*, interpretibus, Gedroſiæ populi in ora maritima.

Abes, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſue 16. v. 19. aliàs dicitur Æmes, quidam corruptè habent. Haemes.

Abeſamis, Omanorum vrbs in Arabia felice à Semiramide condita. Plin. 2. cap. 28. lib. 6.

Abeſam Bethlehemita, mortuo Iephte iudicauit Iſrael ſeptem annis, habuit triginta filios, & totidem filias, quas omnes maritis tradidit: ſimul filiis omnibus vxores dedit: foras miſſi filias, filiorum autem vxores domum ſuam introduxit. Iudic. 12. Ioſeph. lib. 15. Rabbi Salomon & Chaldæus paraphraſtes hunc Abeſan Boos eſſe dicunt. Ibzan Ebræis dicitur.

Abeſar, ciuitas ex qua Dauidis prima vxor. Ioſeph. antiq. 6. c. 15. ſed Iſrael legunt hic ſacra Biblia. Ortel. in theſ. geogr.

Abeliani, Hæretici quidam in Hipponenſi Diœceſi reperti, qui non miſcebantur vxoribus, ſed ſub continentiæ profeſſione ſimul habitabant, prolem aliam non quærentes quàm adoptiuam. Auguſt. hæreſi 87. vide ſupra Abeloitæ.

Abeſſalō, pater Maacha matris Abiam, 3. Reg. 15. alio nomine vocatur Vriel, 2. Paralip. 13.

Abeſte, Arachoſiorum oppidum apud Hermandrum fluuium, Plin. 6. 23.

Abgarus, rex Edeſſenorum in Meſopotamia exemplar epiſtolæ ab eo ad Chriſtum ſcripſit recitat. Euſebius lib. 1. c. vlt.

Abi, vel Abia, mater Ezechiæ regis, 2. Paral. 29. 4. Reg. 18 2.

Ablas, filius Samuelis prophetæ, 1. Reg 8.

Abia, ſeu Abiam, filius Roboami ex Maacha filia Abeſſalom, quartus Iudæorum rex, hic prauum ſe ac paternorum veſtigiorum æmulum præſtitit; orantibus tamen Deum ſuis militibus vicit ipſum Ieroboam: tunc corruere 500000. virorum fortium ex Iſrael, confoſſa à viris Iuda: Regnauit Abia tribus ferè annis: 3. Reg. 15. 2. lib. Paralip. cap. 13. Ioſeph. lib. 8. antiquit. cap. 11.

Abia, filius Ieroboam, 3. Reg. 14. Alius ἐφήμερος octauæ claſſis ſacerdotum à Dauide in 24. vices diſtributorum. Ex qua ortus eſt Zacharias pater Ioannis Baptiſtæ 1. Par. 24. Luc. 1.

Abſā, Herculis filia, Hylli nutrix, in Iram ciuitatem ſeceſſit, quam de ſuo nomine Abiam appellauit, ibíque fanum eiuſdē nominis condidit.

Abia, ciuitas maritima in Neſſenia, quæ à ſaltu porcino xx. potiſſimum ſtadiis diſtat. Iram olim nominarunt: & vnum eſt ex ſeptem oppidis quæ Agamemnonem Achilli promiſiſſe Homerus ſcripſit.

Abiaſaph, filius Chore, filij Iſſhar patris Moſis. Exod. 6. à quo Abiaſaph, Samuel propheta, & Heman Meſicus, & Chóritæ, ſeu filij Chore quorum crebro in pſalmis mentio fit, orti ſunt. Vide 1. Paral 6. 37.

Abiaſaris, rex maximæ Indorum partis, qui ſe cum regno ſuo Alexandri Macedonis poteſtati ſubiecit: in cuius ditione dracones prodigioſæ magnitudinis nutriebantur. Sabellic. lib. 6. Enead. 4.

Abiaſari, vide *Biaſari*.

Abibalus, Tyriorum rex, Salomonis contemporaneus & amicus, Ioſeph. lib. 1. contra Appionem.

Abiathar, filius Abimelech ſacerdotis, ſummus ſacerdos tempore Dauidis regis Iudæ, anno mundi 1896. Hinc à ſacerdotio remouit Salomon, propterea quod ſeditioſè Adonium contra voluntatem Dauidis, regem creare cupiebat, 3. reg. 2. Exiſtimatur itaque alius ab hoc Abiathar eſſe cuius mentio fit 3 reg. 4.

Abira, Ponti regio, circa Boryſthenis oſtia. Steph. Hylea & Hylæa ab Herodoto, Plinio & Valerio Flacco vocatur.

Abida, filius Madiam, filij Abrahæ, Geneſ. 25.

Abida, Cœleſyriæ oppidum Ptolemæo, vide *Adida*.

Abiddenſis, loci Epiſcopalis in Africa meminit Collatio Carthaginenſis.

Abidan, filius Gedeonis princeps tribus Benjamin in deſerto. Num. 1.

Abiel, filius Setor, 1. Reg. 9. pater Ner & Cis, 1. Reg. 10.

Abieta, Iazygum Metanaſtarum oppidum. Ptolemæo, *Abrieta* legunt Latini interpretes. Ortel. in theſ. geogr.

Abiezer, filius Manaſſæ, ſtirps familiæ ex qua natus eſt Gedeon. Iud. 6. 8. Ioſ. 17. 1. paral. 7.

Abiezer, princeps tribus Dan. Num. 7. vide Ahizer.

Abigail, vxor Dauid mortuo Nabal. 1. Paral. 3. eſt & filia Naas, ſoror Saruiæ, matris Ioab: 2. Reg. 17.

Abigas, Mauritaniæ fluuius ex Aurifio monte prorumpens, Procop.

Abigenſium ciuitatis meminit liber Prouinciarum in Gallia Aquitanica prima: ſed *Albienſium legit* alius codex *Albic* eſt Cœnali. Ortel. in theſ. geogr.

Abihail, pater Suriel principis Moholitarum Num. 3 pater Eſteræ reginæ. Eſter 2. 15. vxor item Roboam filij Salomon. 2. Paral. 1. vxor denique Abſur filij Semoi, filij Onan, 1. Paral. 1.

Abij populi ſunt, vt Stephano placet, Scythæ, aut vt alij malunt, Thraciæ: ita dicti vel quod Abianum amnem accolant: vel quod in curribus degentes, lacte veſcentes, & in cœlibatu viuentes, vitam humanam agere non videantur. Alij Abios dictos putant, quaſi ἀβιάιους quod io pace degentes nemini vim inferant. Sunt quoque qui Abios inde dictos putent, quòd more vicinarum gentium arcu non vtantur, vt ſit compoſitum à nomioe βιὸς, quod accentum habens in vltima arcum ſignificat. Stephanus vocat eos ex Æſchili Prometheo *Gabios*. Strabo eos *Ceſtas κτίστας*, id eſt, creatores vel cōditores vocat. *Abij* Tuſci ſunt apud Manethonem, vbi hodie Cap. Abium videtur, circa mōtem Argentarium, vt placet Annio. Caput Aluei à Blondo vocatur, vt aſſerit Leand.

Abila, quæ Lyſanij cognominatur, ab eius præſide nempe Lyſaoio, vt teſtatur Euſeb. 8. Demonſtrat. Canæ Syriæ vrbs eſt, apud Ptolemæum, Polybium & Plinium Stephan. duas habet huius nomiois Abilæ in hoc tractu vrbes, voam in Phœnicia, alteram circa Iordaoem fluuium, ἀβίλη, Ioſepho quoque vrbs ad Iordanem, vbi locus palmarum, antiq. 4. c. 7. & 5. cap. 1 Pereæ regionis vocat idem lib 2. c. 11 belli Iud. Lyſiæ Tetrarchiam vocat idem 20. antiq. c. 5. Baleoe apud D Lucam c. 3. & Euſeb. 8. Demonſt.

Abilius ſecundus Alexaodrinæ eccleſiæ Epiſcopus Aniani ſucceſſor. Euſeb. l. 3. c. 13.

Abilius qui antea aóllius voce Grçca à ciuium congregatioue vocabatur, Romuli ex Erſilia Sabina filius, vel vt alij volunt, Hoſtilij cuiuſdam ex eadem Erſilia, ſeu Hercilia. Plutarch. in Romul.

Abilonex, Syriæ populi ſunt apud Polyb. 5.

Abilnum, Germaniæ vrbs. Ptolemæo.

Abimataducus, qui & amylinus & amilſiapacus, decimus Babyloniorum rex, regnauit ann. xxxi. Ioſeph. lib. 10. c. 13. vitiosè apud Ruff. pro Abilamarodachus 1. Euilmerodach, nepos Heber.

Abimael, filius Iectau, nepos Heber. Geneſ. 10. 18.

Abimelech Gedeonis ex Droma concubina filius *legitimus* ſi matrimonij vinculum ſpectetur, *illegitimus* verò & *ſpurius* ſi vxorum ordo ac dignitas: quum grandior factus eſt propinquorum, auunculorum præſertim, ſtudio, fauore, induſtria & labore Sichemitis perſuaſum eſt vt illi principatum deferrent, dederúntque Abimelecho ſeptuaginta argenti laminas è fano Baal Berith: hoc argento egentium flagitioſorúmque colligit manum ac in domum patris ſui in Ephra venit & metuens ne ſi in viuis manerent ſeptuaginta fratres, imperandi etiam dulcedine taogerentur, ſibíque inſidiarentur, ſi nō omnes ſaltem aliqui eos per ſatellites, latronéſque ſuos capi iuſſit omnes, deinde, quaſi facinoris alicuius rei comperti eſſent, mortis in illos ſententiam dedit. Sicque demum in vno eodémque ſupplici loco ſuper vno lapide iugulari curauit, & occiſi ſunt omnes vno excepto. Iotham filio minimo, qui abſconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato io vrbem Sichem rediit. illorum adhuc calenti ſanguine reſperſus, viros Sichem, & vniuerſas familias vrbis Millo congregauit, ab iis Rex creatus eſt, regnauítque annis tribus. Tandem inter Regem & populū immiſit Deus malum ſpiritum, vt mutuis ſeſe ſcelerati damnis exitiíſque conficerent. Incipiunt ergo Sichemitæ Abimelechum deteſtari & illi inſidias aſtruere ab illo viciſſim capitur Sichem, occiſíque quotquot contrariæ factionis erant, omnes vrbſque penitus exciſa & quidem ita vt totum eius locum ac ſolum ſale cooſereret: inde venit ad oppidum Thebes, & dum turris quam oppugoabat & ad quam confugeraot viri omnes ac mulieres, oſtium exurere niteretur, à fœmina, quæ illi fragmē molæ in caput deiecit oppreſſus eſt, ſed ne à fœmina trucidatus diceretur, armigerum ſuum rogauit vt gladio trāsfoderetur, quod & ille perficit Indic. cap. 9 Ioſeph. lib. 9. cap 8.

Abimelech, Rex Gerar Paleſtinę Metropolis, qui Saram Abrahami cōiugem in vxorem acceperat, ob quod peccatum Ioſephus cum tota familia eum lethali morbo correptū fuiſſe refert, mortémque illi Deum denuntiaſſe io ſomnio, hinc bonus ille Rex, etſi Ethoicus ad agnitionem veri Dei veoit, Saram antequam ei appropinquaſſet, Abrahamo reſtituit, eúmque placidè obiurgatum ſiogulari munificentia regiis doois affecit, hoſpitium ei liberum in regno conceſſit, quacunque regnì parte placeret. Orauit autem Abraham Deū & ſanauit Deus ipſum Abimelech & vxorem eius & ancillas eius, vt parerent: clauſerat enim Dominus omnem vterum in domo Abimelech. Apparet autem fuiſſe communem appellationem regum Philiſtææ geotis. Ideo in titulo Pſ. 34. nomen Abimelech tribuitur Achis regi Gath, ad quem fugit Dauid. 1. reg. 21.

Abina, Suſianæ vrbs apud Ptolemæum.

Abinadab, filius Iſai patris Dauid, 1. Reg. 16. filius Saul. 1. Paralip. 8. præfectus Salomonis 3. Reg. 3.

Abinna, nomen vrbis. Suidas.

Abinoa, pater Barac, ducis exercitus Iudæorum Iud. 4. 5.

Abiolica, VI. M. P. Eburodomo, verſus Veſontionem diſtat, nomen hoc ſpatium, ac ſitus conueniunt, vico hodie vulgo, *Le Buller* dicto.

Abira, Phœniciæ vrbs lib. Notitiarum.

Abiram, primogenitus Hiel inſtauratoris Iericho. 3. Reg. 6. filius Eliab, frater Dathan. Num. 6. ſocius ſeditionis Chore aduerſus Moſen & Aaron motæ vnà cum cæteris hiatu terræ abſorptus.

Abitob, filius Saharaiim, ex vxore Huſim. Paral. 8.

Abis, fluuius in Danubium influens, qui & Abſus dicitur. Althamerus.

Abiſa, Arabię felicis vrbs. Ptolemæo.

Abiſa, mater Ezechiæ 4. Reg. 18.

Abiſac, virgo adoleſcentula, regis Dauidis ſenio confecti concubina, 3. Reg. 1.

Abiſai, filius Saruiæ ſororis Abigail, frater Ioab 1. Reg. 26.

Abiſaris, regio Indiæ apud Strabonem lib. 15. vide *Biaſari*. Strabonis in *ἀβισαρίου χώρᾳ*. Diodorus Siculus, Embiſarum Arrianus Abiſſaren: Curtius Abiaſarem vocat.

Abiſama, ciuitas, quæ Ptolemæo collocatur in ea Arabiæ parte, quæ Arabia felix dicitur.

Abiſontes populi inter Alpinas gentes, Plin. 420. 18.

Abiſſini, Æthiopiæ populi Preſtegiani, vide Abyſſini.

Abiſſue, filius Phinées, filij Eleaſar filij Aaron, 1. Paral. 6. filius item Bela, filij Benjamin, filij Iacob 1. Paral. 8.

Abiſſure, filius Semei, filius Onam, filij Ietameel, 1. Paral. 2. 28.

Abital, mater Saphatiæ, filij Dauid. 2. Reg. 3. 1. Paralip. 3.

Abitinenſes, Africæ populi, apud D. Auguſtinum contra Parmen.

Abiu, filius Aaron, filij Amran, filij Caath, filij Leui, Exodi 6. aſcendit cum Moſe in montem Sinai. Exod. 24. vocatur ad ſacerdotium. Exo. 28.

Abiud, filius Zorobabelis, Matth. 1. 35.

Abiud, diuiſor terræ Canaan, Num. 34.

Abiud, filius Bela, filij Benjamin. 1. Paral. 8.

Ablacus, fluuius Danubium ingrediens. Althamerus.

Ablanius Ægyptius præfectus prætorio. Olymp. 277. anno ab vrb. cond. 1082. Domini 330. quo anno Conſtantinopolis, quæ & noua Roma, dedicata eſt. Anno ſequenti Conſul factus à Conſtantino cæditur.

Abletes, populi non procul à Pergamo, qui parent Miſiis. Strabo lib. 13.

Abliala, Albaniæ vrbs. Ptolem.

Abner, princeps militiæ Saul, filius Ner patruelis Saul, 1. Reg. 14. interficitur à Ioab. 2. Reg. 3.

Abnobi, montes Germaniæ, pro locorum diuerſitate varia ſortiuntur hodie nomina: in Franconia namque *Stepgervvald* vocantur: Eorum pars circa Mœnum fluuium appellatum *Ottenvvald*: Et inter Haſſiam & Franconiam dicuntur *Speſſart*, Bircheimero authore. Item circa Wirtembergenſem ducatum, vbi Danubius oritur, *die Buar*, Willichio & Tſchudo teſtibus. Sed ſciendum, quod hi montes, qui Ptolemæo; *Anchai αἰνόβαιοι*, vel *Annobi αἴνοβοι* potius nominantur, Tacito *Arbona* ſunt: nonnulla exemplaria legunt *Armoba*: à Marciano Capella *Ad Nouem* dici annotauit Rhenanus, ſed corruptè, pro quo viri eruditi reſtituerunt *Abnouam*: ex quo haud ineptè quidam coniecerunt ipſis Germanis montis vocabulum fuiſſe *die Abenovvo*, à quo Latinis Græciſque facta vocabula *Abnoba*, *Annoba*, & *Abnoua*: *Rauraci* montes, ſunt Ammiano. Cluuerio id montium iugum eſt, quod ab Rheni Arolæque confluentibus in Septentriones verſus ad oppidum vſque *Pforrzeheim*, inter Rhenum ac Danubij fontem Nicrúmque ſternitur. German. ant. lib. 3. cap. 48.

Abobrica, Luſitaniæ oppidum, Plinius lib. 4. cap. 20.

Aboccis, oppidum Æthiopiæ. Plinius 6. capite 29.

Abœocritus, dux Bœotiorum, cum mille aliis Bœotiis cæſus apud vrbem Chæroneam in quodam prælio contra Ætolos. Plutarch. in Arato.

Abocharana, vrbs felicis Arabiæ, ſita in monte edito ad ſeptem paſſuum millia anguſto colle, vt vix duo valeant proficiſci. Ibi aſſeruatur regius theſaurus Sultani Lud. Barth. in rebus Arab. fel. lib. 2. cap 8.

Abodiacum, ſiue, vt Ptolemæo ſcribitur, *Abudiacum* oppidum quod hodie *Tueſſen* vulgo dicitur.

Abodriti, vide *Abotriti* & *Aboricha*.

Abolani, populi in Latio Albenſibus proximi. Plin. 35. 38.

Abolla, Siciliæ oppidum, Stephano & Suidæ.

Abolus, vide *Alabon*.

Abona, fluuius Britanniæ.

Aboni teichos, id eſt, Aboni mœnia, Galatiæ oppidum Ptolemæo, & Arriano in Periplo. Petrus Bellonius & Gyllius ſcribunt *Boli* hodie dici. Lucianus refert in ſuo Pſeudomante, quendam Alexandrum impoſtorem petiiſſe à principe Romano, vt commutato vocabulo *Ionopolis* hæc ciuitas vocaretur. Stephano eſt oppidum paruum iuxta Euxinum Pontum, cuius populi dicuntur Abonoticheitæ.

Abonis, Angliæ oppidum: Antonino IX. M. P. à Venta Silurum. *Auington* eſt Camdeno: ſitum eſt in regione Gloceſtria: dicitur & *Auona* à flumine fortè nomen habens, *Auen* enim flumen Britannis denotat. Camdenus.

Abor, circa Mediam regio, 4. Reg. 17. & 1. Paral. 5. ad Gozan fluuium: Villæ quoque nomen eſſe in Media ſcribit D. Hieronymus.

Abora, vide *Aborras*.

Aboraca, vrbs in Sarmatia Aſiatica, vicina mari Euxino, Strabo.

Aborienſe , oppidum Africæ propriæ apud Plinium.

Aborigines , populi montani quos Chamexenus Ægyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat, antiquiſſimi fuerunt, & primi tenuerunt agrum populi Romani, ſic dicti quod viſi ſint editi ſine patribus, quaſi ſine origine, aut quod ex varia gentium colluuie mixti eſſent. Hi poſtea aduentu Æneæ Phrygibus iuncti Latini appellati ſunt, Romámque condiderunt, Saluſtius, Liuius, Dionyſius. Arcades fuiſſe, & cum Oenotrio Lycaonis Arcadiæ regis filio in Italiam veniſſe tradunt Plin. 3.5. Steph. Beroſus. Iſti literas ab Euandro habuiſſe feruntur. Halicarnaſſeus lib. 1. enumerat eorum oppida. Feſtus dicit eam antiquiſſimam gentem eſſe Italiæ, & in agro Romano habitaſſe.

Aborras, Straboni lib. 61. *Aborus* Stephano, *Chaboras* Ptolem Meſopotamiæ fluuius Anthemuſiam vrbem præterfluens, non procul ab Euphrate in Aſia: *Abora* eſt apud Zoſimum & Marcellinum Barrhas eſt Æliano animal. 12. c. 30. *Aborus* Stephani, ni fallor. *Xaboreſteram* vocat, neſcio quo authore, Pomp. Lætus *Giulap* nominari in tabulis geographicis videtur *Hermiz* poſſit nominari ex Onuphrio in vita Iulij. 3. Pont. Max.

Aborus, vide *Aberras*.

Abotis, ciuitas Ægypti, Stephano & Suidæ.

Abotriti, qui vulgo *Predenecentri* populi contermini Bulgaris, Daciam Danubio adiacentem incolunt. Sic monachus anonymus in Francorum Annal. *Arberichas* hos interpretis vitio vocari apud Procopium contendit : H Iunius. vide *Arboriche*.

Abraam , Cyrrhorum Epiſcopus, qui toto ſui Epiſcopatus tempore nec pane, nec aqua, nec lecto, nec igne vſus eſt, neque leguminum vllum genus, neque cocta olera guſtauit; lactucis, cicoriis, apiis, aliiſq. crudis perpetuo contentus: hoſpitalitate tamen frugali erga omnes vſus, lautis epulis ac portionibus vini, alios ſumere ſemper adhortans, ipſe nihil prorſus guſtans, Theo. in Philotheo in ipſo Abraamo.

Abraces , dux copiarum Artaxerxis. Xenophon. lib. 1. de Cyri exp.

Abrachimini, vide *Brachmanes*.

Abradaras, rex Suſorum fuit, & maritus Pantheæ nobiliſſimæ matronæ, quam cum à Cyro captam caſtè & liberaliter haberi præter ſpem intellexiſſet ad eam accedens quæſiuit quid ſibi illa faciendum cenſeret quo pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret : cui cùm illa reſpondiſſet vt eniteretur ſe tanto regi quàm ſimillimum præſtare, ſtatim in aciem profectus, ſtrenuè pugnans occubuit : Cuius corpus ad ſe delatum cum Panthea aſpexiſſet, Acinace ipſam coſodit, capite ſuper viri pectus recúbens, vt e iugulo profluens ſanguis mariti vulneribus infunderetur. Xenophon Cyri pæd. li. 5. 6. & 7.

Abragaua, Serica vrbs apud Ptolemæum.

Abram, Patriarcha, filius Tharæ, natus poſt diluuium annis ducentis nonaginta duobus, ante Moſen quadringentis viginti quinque, annum agens nonageſimum nonum, cum eo iterum Deus fœdus paciſcitur, & nomen eius Abram in Abraham mutat, quod multarum gentium patrem ſignificat: mandatum de circumciſione accipit: filius ei promittitur ex Sara vxore, qui ei annum centeſimum agenti naſcitur : & eodem tempore amicitiam cum Abimelecho contrahit. Geneſ. 21. iuſſus à Deo Iſaacum filium immolare, præſto eſt mandatis diuinis, cuius fidem deprehendens Deus, ei in perpetuum benedixit. Geneſ. 22. Cethuram in matrimonium ducit, ex qua plures ſuſtulit filios : Iſaaco tamen dedit omnia ſua, concubinarum verò filios muneribus ornatos orientem verſus amandauit. Mortuus eſt ætatis anno centeſimo ſeptuageſimo quinto : eúmque Iſaacus & Iſmael filij ſepeliuerunt in duplici cauerna agri quem ab Ephrone Hettæo viuus redemerat. Geneſ. 21.

Fuit autem nomen Abrahæ, vt Euſeb. l. 9. præparat. Euangelicæ , teſtatur etiam apud Ethnicos celebratum. Nam & Hecatheus, librum de Abraham nominatim ſcripſit , & Alexander Polyhiſtor Abrahamum natum ait decima poſt inundationem generatione, in Camarine Babyloniæ vrbe, quem alij Vrien vocant, quod Græcè χαλδαιόπολιν ſonat, inuentorem apud illos Aſtrologiæ, iuſtitia & pietate tanta, vt numini gratiſſimus, iuſſus ſit ab eo in Phœniciam migrare, quam gentem rationem ſiderum aliáſque magnas & præſtantes artes docuit. Ita facillimè regi eorum conciliatus eſt. Nicolaus Damaſcenus libro hiſtoriarum 4 Damaſci Abrahamum regnaſſe ſcribit profectum ex Chaldæa cum exercitu. Hinc in Chananæam veniſſe, quæ & poſtea Iudæa dicta eſt, magnámque ſui & diuturnam apud Damaſcenos reliquiſſe memoriã, villámque ibi oſtendi quam Abrahami domum nuncupent. Quúmque fame Chananæa premeretur in Ægyptum abiiſſe, congreſſúmque eum Ægyptiis ſacerdotibus multum eis profuiſſe, & ad rerum cognitionem & ad pietatem rationémque morum & vitæ Alexander Heliopoli veniſſe eum aliquandiu perhibet, nec profeſſum ſe Aſtrologiæ inuentorem, ſed à maioribus ſuis iam inde ab Enoch traditam ſibi per manus. Diuinæ Philoſophiæ, Mathematicorum & Cœmeteriorum inuentor quoque eſſe dicitur, Polydorus lib. 5. cap. 6. de rer. inuent. Philo. Viues. Auguſtinus de ciuitate Dei. lib. 18. Ioſephus lib. 1. de antiq. cap. 8.

Abram, vel Abrahim, Baſſa, Othomani poſtremi noſtra memoria Turcarum Imperatoris filius: cum repudiata matre in Perſiam ad Sultanum concedens, bellum aduerſus patrem geſſit: quo per patris inſidias ſedato, dum ſe reuocato filio imperij totius habenas traditurum affirmat: dúmque patris præcepto filius ad eius genua deuolutus veniam petit, à duobus Genniſeris, fortiſſimo arcus neruo ad collum filij deuoluto, miſerè ſuffocatus eſt. hiſt. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ pro diuino cultus ab Æthiopibus, ob reuelationes quas habuit: inter quas & hęc recẽſetur, quòd monitus ſit à Deo, vt ſi velit ſuis hæredibus firmũ & tranquillũ relinquere imperium, filios omnes, vno natu maiore excepto, mõti includat, quaſi cuſtodia aſſeruatos, nec quenquã inde elabi patiatur, niſi quẽ in ſucceſſorem eligeret: quam conſuetudinem etiã poſteri & ſucceſſores obſeruarunt. Aluares c.58.

Abraham, Eremita Ægyptius, grandem (iam defoſſis ætate parẽtibus) hæreditatem mox habiturus non expectauit, ſed vt nudus diſcedens in ſolitudine ſibi cellam conſtituit: deinde illis vita defunctis, cum ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit vt pedem loco non efferret, porro per procuratorem ita egit, ne quid ſibi reliquum foret, ſed rebus diuenditis, pecunia omnis mendicantium turbæ, viduiſque & pupillis diuideretur: illi nihil omnino ſupellectilis erat præter catinũ, veſtémque cilicinam, & ruſticum ſagum: Maruſ. lib.1.c.8.& lib.4.c.4. Sabellicus lib.8.c.5.

Abrahamus, Marocci rex, pugna victus à ſeditioſo quodam Elmahelo,& vrbe exeluſus, cum nullam ſalutis & regni recuperandi ſpem ſupereſſe videret, vxorem cariſſimam à tergo vehens, equum ex altiſſima rupe præcipitem egit. Ioan. Leo lib.2.c.45. Africæ.

Abrahamus, Auatorum princeps. Auent. lib.4.

Abrahami domus, pagus ſic appellatus in agro Damaſceno, Nicol. aus Damaſcenus apud Ioſephum lib.1. Antiq. & Euſebium 9. Præparat. Euangel. *Hoba* fortè, Geneſ.14. S. Abrahami caſtellum circa Sodomam & Gomorrham, habet author anonymus de bello Hieroſolymit.

Abram, vel potius Hebron, nomen ciuitatis. Ioſue 19.

Abrantis, vide *Auranitis*.

Abrauannus, vide *Aurauannus*.

Abraxas, ſiue Abraſax, vnus ex Deis qui ab hæreticis inducti ſunt, barbaris & inconditis nominibus, de quibus ab Irenęo & Epiphanio facta eſt mentio. Gregor. Gyrald. ſynt. Deorum: l.1.

Abrelia, regio, Phauorinus.

Abreta, ſic olim dicta eſt Myſia, teſte Plin.

Abretina, Myſiæ Aſiaticæ regio, apud Strabonem & Stephanum: ſed apud hunc quoque ἀβρετηνὴ & ἀβρεττηνὴ per ε, in penult. Suidæ.

Abretanus, Iupiter, Myſius Deus, ab Abreta quæ eſt Myſia, ſic vocatus: cuius ſacerdos fuit, Cleon, latro priùs inſignis, deinde Antonij, poſtea Auguſti militiæ præfectus.

Abringens Talanriorum, ad Adriam, vicina Chelidonis. Steph. ex Heccatæo.

Abricium, vide *Abbretium*.

Abrieta, vide *Abieta*,

Abrinatæ, populi Pontici. Stephanus.

Abrinca, amnis nomen qui vulgari nunc vocabulo *Abo*, medio fermè ſitu inter Antennacum & Bonnam, apud Sinciacum oppidum Rheno miſcetur.

Abrincatui, Galliç Lugdunenſis populi. Plinio, & ἀβριγκάτουοι quo q; Ptolemæo *Abrinnita*, vrbs Armorica eſt in libro Notit. *Auranches*, hodie & Scaligero & Vineto, in Auſonium, quæ & *Arbovetana* dicitur Cœnali. *Abrincatinum* villam nominat Sigebertus, quę vocatur *Landa Arenis*.

Abritum, Mœſiæ alicubi locus, vbi Decius Imperator occubuit. Pomponius Lætus. *Abricium*. Thraciç locũ vocat Ceronicon Caſſiodori.

Abroditi, vide *Arborichi*.

Abrodiætus, cognomen Parthaſij, pictoris nobiliſſimi: Latinè delicatus & elegans: Herculem Lyndi fecit, aſſeuerans eum à ſe talem pictum qualem ſæpe in quiete vidiſſet. Plin. lib.35.c.10. Ælianus l.11.c.9. hiſt. refert eum purpurea veſte vſum fuiſſe, caput aurea corona redimire ſolitum, ſcipionem geſtare aureis clauiculis circumdatum, calceorúmque enſas ligulis aureis obſtringere, vt nõ immeritò ſe ἁβροδίαιτον cognominaret. Videatur Athenæus in Deipnoſoph.

Abrocoma vel Abrocomes, Darij filius fuit, atq; vnus ex præcipuis Perſarũ Satrapis, qui vnà cum Xerxe in expeditionẽ profectus, à Lacedæmoniis cæſus eſt ad Thermopylas, Herod. lib.7.

Abroleua, lucus circa Thraciam videtur: in Miſcellan. hiſt.23.

Abron, Athenienſis, de feſtis & ſacrificiis veterum Græcorum ſcripſit Steph. Βατὴ δῆμος τῆς αἰγηΐδος φυλῆς ὅθεν ἦν ἄβρων ὁ γράψας ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Bare, vicus tribus Ægeidis, vnde erat Abro Galliæ interpres, qui de feſtis & ſacrificiis ſcripſit, ſcripſit & περὶ παρωνύμων, cuius operis idem meminit in argos, Athenæ & alibi ſæpe alius fuit Abron Phrix aut Rhodius Grammaticus Tryphonis diſcipulus, qui Romæ theoricam docuit, ſeruis parentibus procreatus, vt ex Hermippo tradit Suidas.

Abronargiuus quidam vitæ perditiſſimæ, ſolutiſſimæ, luxurioſiſſimæ, vnde prouerbium Abronis vita apud Eraſmum ex Zenodoro: de hoc Abrone forſan ille Plinij locus accipiendus eſt, vbi Apellis opera recẽſens, ait, Mirantur eius Abronem Samij lib.33. capite 10. πανκαλῶς,

Sardanapalum olim vocarunt, ob effœminatam mollitiem, de quo multa Rhodig.c.11.l.9.

Abronychus. nobilis Athenienſis fuit, Lyſiclis filius cuius fideli ſtrenuáque opera vſus eſt Themiſtocles in bello Perſico, & in legatione apud Lacedæmonios, Herodot.lib.8.& Thucyd.lib.1.

Abroni, vrbs Galatiæ, Ptol. vulg. *Arcani*.

Abroſtola, Phrygiæ maioris vrbs, Ptol.

Abrotonum, nomen proprium meretricis, Lucian.in dialog.

Abrotonum Themiſtoclis mater. Plutar. Themiſtocle, Athenæus deipnoſoph.l.13.

Abrotonum, Africæ vrbs ad mare mediterraneum Straboni & Plinio circa Syrtim. Stephanus ait ex Ephoro eamdem eſſe cum Neapoli. Hermolaus tradit à Strabone etiam Lepten cognominari.

Abrotrine, vrbs Myſiæ, vide *Abrettina*.

Abrupalis populi Romani ſocius à Perſeo Macedonum rege expulſus Liu.l.2.decad.5.

Abrus, Sapæorum in Thracia vrbs, Pauſaniæ in Achaicis, *niſi mendoſus ſit locus*: de quo vide *Fuluum in fragmentis* Appiani fortè eſt *Apros* Ptolemæi.

Abruſi vide Præguttij.

Abſalom, filius Dauid, ex filia Maacha filia Talmai regis Geſſur. 2. Samuel 5. Iſraelitarum ſui temporis formoſiſſimus: fratres ſuos, filios regios ad conuiuium inuitat, fratrémque Amnonem propter ſtupratam ſororem ſuam incautum inter vina obtruncat: hinc maiora auſus, patrem & regno & vita ſpoliare conatur: prælio autem cum paternis ducibus commiſſo, terga dare compellitur ramiſque quercus Cæſarie inuolutus, & capite adhærens, tribus haſtilibus à Ioabo percutitur. Corpus eius in foueam proiectum lapidibus ſuperiniectis tegitur: carénſque liberis nullam reliquit memoriam, præter Coloſſum à ſuo nomine dictum, quem ſibi viuens in agro ipſe erexerat, 2.Sam, 18.

Abſalom, pater Mattathiæ & Ionathan, 1. Macc.11.70.& 13.11.

Abſander, decimuſnonus Athenienſium rex, regnauit annis decem.

Abſarum, vide Abſorrus.

1 Abſarus vel Abſyrtis, amnis Iberiæ ſeu Armeniæ minoris in Pontum defluens, qui cum Pariedris montibus Armeniam claudit. Ptolemæo *Apſorrhus*, aliis Abſarum & Abſarus. Caſtelli quoque nomen eſt, Plin.l.6.c.4.& 9.

4 Abſilis, vide *Apſila*.

5 Abſith, Europæ circa Dardaniam locus eſt Caſtillo lib.18.cap.38.

3 Abſephus, fluuius eſt Aſiæ, apud Lampſacam oppidum perfluens: ex quo Priapus fuit, ob ſcœnitate viriliumcognitus.

2 Abſens, gigas, Terræ & Tartari filius. Hyginus.

8 Abſitris, amnis per Silicos & Claſſicas ad hybernum exortum fluens. Plin.lib.6.c.26.

5 Abſimarus Tiberius LXVII. Romanorum Imperator, anno Chriſti 697. regnauit annis ſeptem. Æmil.lib.2.

6 Abſinthij, populi, teſte Herodoto lib.6. iuxta Pontum habitant, vbi mons eiuſdem nominis habetur. Ouid.lib.5.Triſt.

Abſoma ſeu potius Habatſinja auus Ioanniæ Rechabitæ. Ierem.35.v.3.

Abſoris, oppidum in inſula Mineruæ conditum à Colchis, qui cum Abſyrto Medea fratre miſſi fuerant ab Æota illius patre ad perſequendam Medeam quæ cum Iaſone profugerat: ibi cùm ſerpentium multitudinis reſiſtere non poſſent, Medea ab eis rogata, lectas eas in tumulum fratris ibi mortui coniecit, quæ adhuc ibi permanent, ſi quæ autem extra tumulum exit, debitum naturæ perſoluit. Hyginus in fabulis.

Abſorus & Abſyrtis apud Melam, maris Illyrici duæ inſulæ ſunt: Ptolemæus. *Apſorrhus* haber. *Abſyrtium* Plinio eſt. *Abſyrtides* numero plurali vocant Strabo & Orpheus: at hic eas in mari infructuoſo deſcribit, Euxino nempe Ponto. Apud Apollodorum ſunt circa Rhodani oſtia. Abſyrtis in Illyrico quoque fluuij nomen eſt apud Lucanum 3. vide *Apſorrhus*.

Abſtenegi, minoris Aſiæ populi, ab Abſtenego Gomeri filio nuncupati. Ioſephus lib. 1. cap. 11. antiq.Iud.

Abſus, Palæſtinæ fluuius, Vibio Sequeſtri.

Abſynthus vel Abſynthius, vrbs eſt Thraciæ, cuius incolæ dicuntur Abſynthij. Herodotus, vide etiam *Ænum*.

Abſyrtes vel Abſyrtus, Colchiorum fluuius in Adriaticum mare ſeſe exonerans, ab Abſyrto à Medea ibidem interempto ſic appellatus, Lucanus lib.13.

Et cadit Adriatas ſpumans Abſyrtus in undas.

Abſyrtides, inſulæ in Adriatico mari vel iuxta Iſtrũ à fratre Medeæ ibi interfecto nomine Abſyrto ſic appellatæ. Plin.lib 3.c.36.12. Stephan.

Abſyrtum, inſula maris Adriatici. Plin.3.27.

Abſyrthus Æetæ regis Colchorum, & Ipſeæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem ſoror eius Medea cum Iaſone diſcedens membratim diſcerptum circumquaque deiecit, vt ſequẽtem ſe patrem in colligendis oſſibus occupatum remoraretur, ne iam à fuga retraheret: vnde locus ille dictus eſt Tomos, id eſt, inciſio, & fluuius iuxta quem id fecit, abſyrtus vocatus. Sunt tamen qui Abſyrtum non ex eadem matre cum Medea, ſed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alij nec à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum fluuium cum fugientibus in Illyriam adi

inſulas Phrygeidas veniſſe. Abſyrtum Diodorus Ægialum vocat. Huius meminit Cicero lib. 3. de natura Deorum. Pacuuium poëtam citans. Abſyrti fabulam deſcribit Ouid. 3. Triſtium. Eleg. 6. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius. Lucas & Theo interpretes, libro quarto Argonaut.

Abſyrthus author Græcus, ſcripſit de medicandis equis, & de cura animalium, & eorum medicina.

Abucini portus, in Gallia Lugdunenſi v, Sequanorum, vt habet liber prouinciarum.

Abudiacum, vrbs Vindeliciæ. vide *Abodiacum.*

Abula, vrbs Hiſpaniæ, Ptol. hodie Auila.

Abulites, Perſa Suſæ præfectus, ciuitatem & regionem adiacentem Alexandro tradit, qui Satrapiam regionis Abulitæ reſtituit. Curtius lib. 5.

Abumalach, Saracenorum & Hiſpanorum rex. cum Carolo magno fœdus iniit.

Abundantius, Conſul Romanus, anno Chriſti 393. ab Eutropio accuſatus in exilium pellitur ab Acradio anno 396.

Abundius, martyr in Hiſpaniæ vrbe Hiſpali ſub Maximiano Imperatore die 10. Decemb.

Abupus, vel potius Albus Britanniæ fluuius maximus. Ptolem.

Abus, fluuius Epiri in finibus Apolloniatum. Strabo.

Abuſina, Antonino & lib. Notit. Germaniæ vrbs. Auentino *Abenſperg,* Bauariæ oppidum ad Danubium.

Abuticenſe, oppidum. Plin. 5 4.29.

Abydeni, populi ab Abydo ciuitate Aſiæ, cùm à Philippo Macedonum rege ſic opprimerentur, vt nulla liberandæ obſidionis ſpes ſupereſſet, multitudinem tanta inuaſit rabies, vt ſe ſuáſque vxores & liberos ferro, flammis & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis venirent poteſtatem. Quam hiſtoriam imprimis memorabilem fuſiſſimè narrat Liuius decad. 4. lib. 1.

Abydon, onis regio Macedoniæ. Steph. & Suid.

Abydos, vrbs Aſiæ à Mileſiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troiadis imperium habuit: cui Seſtos in Europa opponitur, intercedente anguſto mari à caſu virginis Helleſponto nuncupato. Id cùm Aſiam ab Europa diuidat Xerxes ponte coniunxit.

Patria fuit Leandri Virg. lib. 1. Georg.

Pontus & Oſtriferi fauces tentantur Abydi.

Et dicitur hæc Abydos, & hoc Abydon, hinc Abydeus & Abydenus. Ouidius:

Mittit Abydenus quam mallet ferre ſalutem,

Si cadat ira maris, Seſta puella tibi. Plin. 4. 11.44. & 5.32.2. Eſt item Ægypti oppidum, Memnonis olim regia, & Oſiris templum inclytum. Plin. 5. 9. 73. Elſium fortè hodie. Caſtaldus Abutich vocat.

Abydi, lapis è cœlo lapſus in gymnaſio colitur. Plin. 2.58.2.

Abydocomæ, ſycophantæ, quo nomine malè audiebant Abydeni, quòd inſignes calumniarum artifices eſſent. Rhodig.

Abydus, vide ſupra Abydos & infra, Seſtus.

Abyla, mons excelſus Mauritaniæ. Calpæ mõti, qui in Hiſpania eſt, oppoſitus, quos ambos Herculis columnas dicunt, olim perpetuo iugo coniuncti, ſed ab Hercule ſeparati: & ſic intromiſſum terris mare, quod in hodiernum vſque diem Mediterraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixiſſe dicitur. cum boues Geryonis veſtigaret, perinde ac vltima ibidem eſſet orbis meta. Plin. in prolog. 3. 20. & 25. 5. De his Steph. & Dionyſius Lybic. Sed vltimus clarorum liberorum terminus Oceano proximus eſt Occiduo, cui promontorium vna ex columnis Titulos Abyla imminet, infra quam vrbs amœna Tarteſſos: vbi multa Euſtathius ſcribit. Et notandum eſt Alybam dici à Græcis, & non Abylam, idque fortè per Metatheſin: omnino per ypſilon ſcribi oportere clarum eſt vulgo *Alminna.*

Abyla, Syriæ oppidum, iuxta quod ſita ſunt Arca, Ampeloeſſa, Gabe Plin. cap. 1. lib. 3 Hodie *Aceuta* dicitur. vide Abilla.

Abylli, populi iuxta Nilum, Troglodytis vicini. Steph.

Abylon: vel Abydon, Ægypti vrb. Athen. lib. 15. vbi ſpinæ ſemper florentes prouenium.

Abyſtæi, gens Libyca. Phauorinus.

Abyſtrum, magnæ Græciæ vrbs apud Ptolem. quam hodie *Vrſimorſo* vocari ſcribit in ſua Calabria Barrius.

Abyritanum, oppidum Plin. 54 32.

Abzoæ, populi ad Oceanum Scythicum. Plin. 9.13.23.

A C

Aca, ciuitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Straboni. Plinio autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæſaris: vide Ptolemais.

Acabe, mons in finibus Ægypti ad ſinum Arabicum. Ptol.

Acabene, Græcè ἀκαβηνὴ Meſopotamiæ regio. Ptol. Acad. Hebræis dici ex D Hieronymo Ar, Montanus ait. Hieronymus ab Ebrutis pro Niſibi haberi ſcribit.

Acabis, villa in Cyrenaica regione. Ptol.

Acacalis, nymphæ nomẽ, quæ ab Apolline cõpreſſa in Creta filios edidit Phylacidẽ & Philãdrũ. Pauſan. & Apollon. in Argonaut. alia fuit Acacalis Minois filia, de qua Pauſanias in Arcadicis.

Acaceſium, vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio. Steph.

Acaceſius, Mercurius cognominatus eſt, ab Acaco

Acaco Lycaonis filio, qui eum educauit. Pauſ. in Arcad.

Acacius Alexandrinus dux belli ſub Adriano, propter confeſſionem Chriſti de nuce arbore ſuſpenſus eſt hiſt. Trip. lib. 5 & 11. cap. vlt. Alius etiam martyr hoc nomine ſub Imperatore Decio.

Acacius Epiſcopus Cæſareæ in Paleſtina ſucceſſor Euſebij Pamphili, doctus & eloquens, ſed Arrianis fauit in Synodo Seleuciana & Conſtantinopolitana. Trip. l. 5. c. 34 35 36. & ſeqq.

Acacius, Patriarcha fuit Conſtantinopolitanus, vir imprimis pius & Leoni Imperatori gratiſſimus. Suid.

Acacius, Rhetor inſignis, qui Libanij & Iuliani temporibus floruit. Suidas.

Acacius, Arcidæ Epiſcopus Eccleſiæ ſupellectilem argenteam, aureámque diuendit, & milites Perſas fame propè enectos non tantum reficit ſuſtentátque, ſed redemptos ad regem ſuum remittit. Socrates, hiſt. Eccleſ. l. 7. c. 21.

Acad, vide *Babylon*.

Acadama, Syriæ Euphrateæ vrbs. Lib. Notit.

Academia, locus nemoroſus, ab Athenis mille paſſus diſtãs: ab Academo Heroe, vt Eupolidi placet, *ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ*, hoc eſt, in ambulacris vmbroſis Academi Dei. Horat. *Atque inter ſyluas Academi quærere verum.* Eupolidis ſenarium interpretatus videtur: nam alias legitur ἥρω non θεοῦ. Ibi natus eſt Plato: vbi cùm philoſopharetur, ſtudendi vſu & diſcipulorum frequentia morúmq; celebritate inſignis fuit. Vide Laert. in vita Platonis: Erat Academia gymnaſium inferius, cum ſuperiori gymnaſio nomen eſſet Lycæum. Nam inferior ambulatio & ſuperior dicebantur. Lycæum verò nomen fuit Scholæ Ariſtotelicæ. Alij, Academiam à Cadmo Phœnice, literarum & liberalium ſtudiorum in Græcia inſtauratore dictãm probant. Vide Fr. Iunij Academiam, c. 1. & 2. in quibus Græcorum, Hebræas antiquitates obliterantium, vanitatem aperit & refellit.

Academici, philoſophi dicti ſunt qui Platonem ſequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil ſciri poſſe aſſerebant. Eſt enim duplex Academia, vetus & noua.

Academia, ſic dicta villa Ciceronis memoratu digna ab Auerno lacu Puteolos tendentibus impoſita littori, celebrata Portu & nemore, vt Plin. lib 31. cap 2. memoriæ prodidit, eam hodie Turlero teſte, *Bagni de Triteli*, vulgò vocant. vide *Erbedemia*: hanc villam Academiam vocabat Cicero ab exemplo Athenarum, ibi compoſitis voluminibus eiuſdem nominis, in qua & monumentum ſibi inſtaurauerat. Plin. li. 31. c. 2.

Acadera Indiæ vrbs. Curtius lib. 8.

Acadinus, fons eſt Siciliæ iuxta Delos lacus. Palicis fratribus ſacer, ad quem iuramenti veritatem explorare ſolent ad hunc modum: Iuramenti verba tabellis ligneis inſcribebant, eáſque in fontem deiiciebant, quæ ſupernatantes iuramenti integritatem, demerſæ periurium indicabant.

Acadra, oppidum in Arabia felici. Ptol.

Acadum, Syriç vrbs videtur apud Sophronium de peregrinatione DD. Petri & Pauli.

Acaſis, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem, à quibus Cydonia & Oaxe Cretæ vrbes. Steph.

Acalandrus, flumen in ſinu Tarentino, non procul à Metaponto oppido. Plin. li. 3 c. 11. Strab.

Acalanthis, nobiliſſimi canis nomen: vnde eſt illud Ariſtoph.

Ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει.

Acalanthis feſtinabunda occæcatos parit.

Cœlius Rhod. lib. 17. c. 8. & Eraſm. in Chili.

Acale, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Acalarites, fluuij nomen apud Euſtathium in Iliade.

Acamentis, inſula. vide *Acamas*.

Acamentis, olim dicebatur Cyprus. Inſula in mari Cilicio: dicta ab Acamante promontorio ſito ad occaſum. Steph.

Acamantis, vna ex decem tribubus Athenienſium, ita dicta ab Acamante Theſei filio. Suidas.

Acamantium, vrbs in maiori Phrygia, opus Acamentis filij Theſei, qui cùm in expeditione aduerſus Solymos ſe ſtrenuè geſſiſſet locum vrbis condendæ à patre impetrauit. Steph.

Acamautius, philoſophus Heliopolita. Suidas.

Acamarchis, Nympha marina, quam Oceani filiam eſſe volunt. Diod. lib. 6.

Acamas, vnus ex Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerunt. Homerus Iliad. 2. Fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat; & diis ſimilis habebatur. Eſt præterea mons in Cypro, vnde Cyprus antea Acamentis vocitata eſt. Strab. lib. 1. Huius promontorij Plinius meminit. 5. 31. 9.

Acamus, vide *Sinnada*.

Acampſeonyſis vel Campſeoniſis fluuius. Pli. 6. 49.

Acampſis, Colchidis fluuius. Arr. in Periplo.

Acanthon, mons eſt Ætoliæ. Plin. 4. 28.

Acan, filius Eſer, filij Seir Horræi. Gen. 36.

Acannæ, emporium circa rubrum mare. Stephanus.

Acentina, Arabici ſinus inſula, apud Ptol.

Agphlina Stuckio eſt.

Acantius, eſt promontorium Magneſiæ.

Acantium, vide *Cantium*.

Acanthus, puer regius conuerſus in florem ſui nominis. Eſt item ciuitas Ægypti propè Memphin, Pli. 4. 10. 21. & 6. 5. 8. 54. & 6. 31. 47.

Acanthus, oppidum in Macedonia, ſiue Ætolia, quæ eſt vrbs Acarnanum, in qua mutas eſſe cicadas, Steph. ſcripſit. *Eriſſo* hodie Sophiano. vide *Dulopolis*.

Acanthus, mons Ætoliæ. Item Propontidis inſula, Ægypti vrbs. Oppidum Cherſoneſi, iuxta Gnidum & Athamaniam, Plin. Steph.

Acanthus, inſula. Plin. 5.31.49.

Acapeatæ, populi circa Mæotim. Plin. 6.c.7.

Acapis, fluuius Aſiæ apud Lazos populos.

Acar, filius Rã primogeniti Ierameel. 1. Par. 2.

Acara, oppidum in medio Pannoniæ.

Acara, oppidum in octaua Italiæ regione non procul à regio Lepido. Strabo lib. 5. vide *Acerra*,

Acaraſſus. vrbs Lyciæ. Steph.

Acaria, fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Euryſteo caput amputauit. Strabo.

Acatis, vel Carides, Phrygiæ vrbs. Steph.

Acarman vel Carman Arabiæ felicis vrbs, Ptolem.

Acarnanas, vide *Achelaus*.

Acarnania, quæ antea *Curetis* appellata fuit, teſte Pauſania & Plinio, regiuncula & pars Epiri eſt, merſa medio ſinu Ambracio. Plin 2.92. & 4t.9 25. In hac eſt oppidum Leucas. Marius Niger ſcribit, hodie hanc *Deſpotato* vulgò dici. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Ætolia diuidit, vel (vt Solinus ait) Pindus mons qui Acheloum parit. Stephan. Eſt & ciuitas non procul à Syracuſis (Cic. in Ver.) in qua Olympij Iouis antiquiſſimum fanum fuit, quæ à Gothis exuſta eſt. Huius incolæ Acarnanes dicti, quorum meminit Thucid. li. 4.

Acarne oppidum circa Magneſiam Græciæ. Plin. 4.94.

Acaron, ciuitas Palæſtinæ, quæ Cæſarea vocatur. Plin. lib. 15. cap. 7. Scribitur aliàs Acaron. Heb. *Ekron*, id eſt, extirpatio. Ioſue 15.19.

Acharra, vrbs Achaiæ, Stephanus.

Acaſta, nympha Oceani & Thetyos filia. vide ACTASTA.

Acaſtus, Peliæ Theſſalorum regis filius, venator ſagittis clarus. Ouidius libro 8 Metamorph. vxorem Creteidem ſiue Hypolitem duxit: quæ cùm Pelium amaret, neque ille contrà huius amori obſequi vellet, Pelium vltro de ſtupri appellatione apud virum accuſauit. Itaque Acaſtus Pelio ſeu venationis cauſa in ſaltum Pelij montis abducto, ibíque omnibus armis ſpoliato, feris lacerandum præbuit: verùm Chion, ſiue Mercurius interueniens, accepta Vulcani machæra, Pelium liberauit: qui poſtea domum reuerſus, Acaſtum cum vxore interfecit. vide Horat. lib. 3. carm. Ode 7.

Acathartus, i. impurus, ingens ſinus in mari Arabico, verſus Ægyptum. Strabo lib. 16.

Acatium, nauis erat actuaria. Iullius Pollux ait fuiſſe velum in naui maximum, ſicut minimum, dolonem. Actuariæ verò naues dicuntur agiles & præſtantes celeritate. Saluſt. hiſt. Actuariæ naues circiter xxx. onerariæ decem.

Acaton, eſt mons Ætoliæ.

Acatucci, Hiſpaniæ oppidum. Anton.

Acauatha, Syriæ vrbs, Lib. Notit.

Acbarus, vide Augarus.

Acca, comes & ſoror Camillæ. Æneid. lib. 11.

Acca Laurentia, Fauſtuli regij paſtoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & materna ſolertia gubernauit. Hæc vocata eſt Lupa, eo quod nobile ſcortum fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auaritiam, Seruius.

Accabicotichitæ populi ſunt in Mauritania, non procul ab Atlante monte. Steph.

Accabicus murus, oppidum circa Herculis columnas à Carthaginenſibus conditum. Stephan.

Accaim oppidum Iudææ, Ioſuæ 15.

Accaron, ciuitas Philiſtinorũ iuxta Azotum: *Iamnetorum* portum Ἰαμνιτῶν Ptolemæi eſſe vult Poſtellus vide *Cæſarea Palæſtina*. Celebris fuit idolo Beelzebub, 4. Reg. 1.

Acchitæ vel Achem, populi Arabiæ, iuxta collum rubri maris. Steph Plin.

Accho, Palæſtinæ locus, Iud. 1. qui Ptolemæis vt cenſet Fr. Iunius.

2 Accia, Auguſti Cæſaris mater. Sueton.

3 Accilla, vrbs Siciliæ. Liu. decad 3. lib. 4.

7 Accitana, Colonia eſt in Hiſpan. citeriore in conuentu Carthaginenſi, Plin. lib. 3. c. 3.

1 Acci Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum, olim *Actio* dictum. Vaſæus & Amb. Meralis *Guadin* interpretantur.

4 Accipitrum, ciuitas, prope Thebas. Strabo lib. 17.

5 Acciſi, populi, ad Mœotim, Plin. 6.7.53.

8 Accitum, vrbem Hiſpaniæ Bæticæ eſſe in antiquis inſcriptionibus, auctor eſt Cluſius, dicítque hodie *Finiana* nominari.

Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis. Marcino & Serano conſulibus: duriuſculus Ciceroni ad Atticum & Licinio ſcriptor ferreus appellatus, quod dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem ſe præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore id vitij in tempora reiicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius verſibus & templa & monumenta ornauit, cóque ſimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtatura, formáque poſuerit: alioqui puſillus erat.

Accius Piſaurienſis, cuius accuſationi Cicero pro Cluentio reſpondit, quémque in Oratore ſuo inter claros Oratores refert. Fuit rurſum alius Accius Nauius, cuius idem Cicero de Diuinat. meminit. vide *Attius*.

Accius Tullius, princeps Volſci nominis Romanis ſemper infeſtus, quibus Coriolano adiuuante bellum intulit. Liu. & Plutarch, in Coriolano.

Acco, mulier iam decrepita: cùm faciem (quã ad ſpeculum explorabat) ſenio deformatam cõſpiceret, animi ægritudine in inſaniam lapſa eſt. Cæl. Rhod. lib. 6. c. 15. Vel potius, teſte Plutarcho, nomen eſt terriculamenti cuiuſdam, cuius metu matres ſolent puellos in officio continere & à peccando deterrere.

Acco, rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos, Cæſar in Com. li. 6.

Accua, Italiæ oppidum. Liu.

Accurſius, Florentinus nobilis Iuriſperitus, Primus totum ius gloſſis illuſtrauit. Geſner. in Biblioth.

Accurſiorum colonia. Ptolem. vrbs Delphinatus in Gallia. hodie Gratianopolis. Gal. *Gr-noble.*

Ace, oppidum Phœniciæ. Steph. aliàs Ptolemais Plin. 5. 19. 8.

Acedici, populi Italiæ ex æquicolis, Plin. 3. 12 10.

Acedoſa, vicus Iudææ Ioſeph. l. 4. belli Iud c. ʼ.

Acedum Venetæ regionis oppidum Ptolemæo: *Aſola* hodie Leandro, vel *A*,*. . .* dicitur: alij volunt eſſe oppidum à Patauio ad decimum lapidem verſus Areſte & *Montaquanam* Plin. 3. 19. 8. Acelum Plinij: vnde Acelinus Romanus ſæuitia famoſus inter recentiores hiſtorias. Leander dicit hodie *Monteſice* appellari.

Acela vrbs Lyciæ ita dicta ab Acelo Herculis Malidis Omphales famulæ filio. Steph.

Acema, mons, in alpibus, à quo profluit amnis Varus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Acencris, Ægyptiorũ rex, regnauit annis XII.

Aceuceres, Ægyptum rexit annis 12. Euſeb.

Acenippo, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, Ptol. Acinippo. Plinio.

Acephali, hæretici quidam dicti ſunt, quoniam nullus eorum inuenitur author. Hi duarum in Chriſto ſubſtantiarum proprietatem negant, & vnam in eius perſona prædicant naturam, circa annum 500. Niceph. lib. 18 c. 45.

Acerræ, vel ex aliis Aceræ, antiquiſſima Campaniæ vrbs non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit, cuius frequens inundatio eam penè exhauſit. Plin. 3. 14. Virg. libr. 2. Georg. *& vacuis Clanius non æquus Acerris.* Cuius etiam meminit Horatius: cognominabantur etiam *Vafriæ.* Videtur & Straboni *Acra*, *Acera* etiam Polybio lib. 2. Inſubrium eſt, vt Saccus tradit, & *Acerano* hodie dici addit, in agro Nouarienſi: ſed *Acbera*, apud Polybium legitur non *Acera.*

Aceratus, apud Herod. lib. 8. eſt nomen vatis, qui ſolus reliquis fugientibus remanſit Delphis Xerxe ſuis copiis Delphum oppugnante.

Acerina, Brutiorum colonia in magna Græcia ab Alexandro Epirotico capta. Liu.

Aceronius Proclus, præn. Cn. Cos. Olym. 203. an. 4. vrb. cond. 784. Ch. D. 33. cum collega C. Pontio Nigio Olymp. 204. an. vrb. cond. 789. Chriſti D. 48.

Aceruetis, oppidum Thraciæ, poſtea Calatis dictum. Plin. 4. 11. 21. vide Callatia.

Acerra, vrbs inter Padum & Alpes, quam obſederunt Marcellus & Cornelius Coſſ.

Aces, fluuius in Aſia, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod lib. 1.

Aceſæ ciuitas Macedoniæ, cuius ciues dicuntur Aceſæi, Steph.

Aceſamenæ ciuitas Macedoniæ ab Aceſameno qui in Pieria regnauit. Steph.

Aceſander Cyrenaicæ hiſtoriæ conditor, cuius primum librum citat Apollonij interpres in lib. 4. Argonaut.

Aceſius, Nouatianorum Epiſcopus, Suidas.

Aceſidæ ora Apollini conſecrata in Ida monte, Pauſan. in Eliaca lib. 5.

Aceſia pars Lemni inſulæ, à Philoctete ſic dicta, quod hic curatus eſt Philoſtrat.

Aceſias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Aceſias medicatus eſt. Eraſm.

Aceſine, Siciliæ fluuius, qui hodie vulgò *Cantara* nuncupatur: & Sarracenicè *Alcantara.*

Aceſines fluuius, idem qui Tanais. Steph.

Aceſinus fluuius Perſiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis naſci, vt ſingula internodia incolis præſtent vicem nauigij. Plin. 4. 12. 159. & cap. 20. 63. Gemmifer lib. 37. cap. 13. vide Tanais.

Aceſius, natione Patarenſis, nobilis artifex, qui primus vnà cum Helicone Chariſtio, peplum Palladis Poliadis contexuiſſe fertur: vnde natum prouerbium, Aceſij & Heliconis opera: de his quæ ſingulari artificio confecta videntur. Eraſmus in Chil.

Aceſius, epitheton eſt Apollinis apud Macrob.

Aceſodorus Megalopolita de vrbibus ſcripſit teſte Stephano in *μ:τωχιλεπολις*, niſi fortè Aceſtodorus legendum fuerit, de quo vide infra.

Aceſſeus nomen nautæ cuiuſdam, qui propter ignauiam ita prorogare ſolebat nauigationem, vt ſe diceret lunam magis opportunam expectare: vnde natum prouerbium. Aceſſæi luna in comperendinatores. Eraſm.

Aceſta vrbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quæ eadem poſtea Segeſta dicta eſt. Seruius in 5. Æneid. In hac, partem ſuorum reli-

quit Æneas, cùm peteret Italiam. Virgil. lib.5. Æneid.

Vrbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam.

Meminit etiam Stephanus.

Aceſtæi populi Plin.3.c.31.

Aceſtes, filius Crimiſi fluminis Siciliæ ex Egeſta Troiana muliere, Virg lib.5. Æneid.

—Occurrit Aceſtes
Horridus in iaculis, & pelle Libyſtidis vrſæ:
Troia Criniſo conſeptum flumine mater,
Quem genuit, veterum non immemor ille parentum.

Hic iam ſenex primò Anchiſem & Æneam Italiam petentes ſuſcepit hoſpitio, & mortuum Anchiſen vnà cum Ænea in Erice monte Siciliæ ſepeliuit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æneam, quò illum venti depulerant, ſuſcepit, vbi Æneas condita inualidis ſociis ciuitate, eam vocauit Aceſtam.

Aceſtides Fornaces ferreæ, prægrandéſque in quibus fit cadmia. Dioſcorid. lib.5. in cap.de Cadmia.

Aceſtium, nomen mulieris, de qua Pauſanias in Atticis; Aceſtium, Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem vſque atauum, omnes gentiles Cereris miniſtros, quaſſantes facem, dum viueret, videre contigit. Nam primùm in eo vidit Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem coniugem, atque eo mortuo, Theophraſtum filium: hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſtodorus hiſtoricus citatur à Plutarcho in Themiſtocle, vbi ea ex eo refert, Xerxen ante pugnam Salaminiam, claſſem & aciem ſpeculatum fuiſſe in Megaridis confinio, ſuper colles quos Cerata appellant. Meminit & Etymologici magni ſcriptor in voce [illegible].

Aceſtor de Cyrenatum vrbe opus conſcripſit citatur ab Apollonij Scholiaſte in lib.2.

Aceſtorides hiſtoricus ſcripſit quatuor libros fabularum de quaque vrbe, quibus multa quidem vera retulit, ſed multa etiam fabuloſa adſperſit, & propterea vt calumniam effugeret, μυθικὰ, ipſe inſcripſit, ſimul vt titulo iucunditatem operis indicaret, auctor Photius Xmemate 189. Proſa ſcripſiſſe, intérque alia quædam tradidiſſe de mirabili ac monſtroſa hominum quorundam formâ in India, teſtis eſt Tzetzes Chil.7. hiſt.144.

Aceſtorides, archon apud Athenienſes anno 3446. & 3476.

Acetes, Euandri armiger. Virg. Æneid. lib.11.

Corpus vbi exanimi poſitum Pallantis Acetes
Seruabat Senior, qui Parrhaſio Euandro Armiger
Ante fuit.

Aceum, oppidum Colchidis in ripa Phaſidis.

Achab. VII. Iſraëlitarum rex, regnauit annis XXII. impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperauit, Ieſabel filiam Ethbaal duxit vxorem: in bello aduerſus Benadad occiſus eſt, anno 3027.

Item alius Pſeudopropheta tempore regis Sedechiæ. Ierem.29.

Achabytos mons eſt excelſus Rhodi, in cuius cacumine Iouis extabat templum, ait Diodorus Siculus.

Achad, ciuitas in qua regnauit Nemrod. Gen. 10. quæ nunc dicitur Niſibis, vide Acabene, & Antiochia.

Achæa, Sarmatiæ Aſiaticæ vicus. Ptolem. ad Pontum Euxinum.

Achæa, Ceres cognominata eſt, vt Suidas ait, ab eo luctu & anxietate, i. ἄχει, quem habuit, dum Proſerpinam quæreret. Plutarchus libro de Iſide & Oſiride, Bœotij, inquit, Achææ Cereris ædes mouent, eámque feſtiuitatem ἐπαχθῆ nominant à queſtu videlicet & gemitu Deæ, ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta cuius templum referente Ariſtotele lib. de mirabi. in Italia apud Dau. ios Apuliæ populos, in quo anti-qui ùs, fuiſſe tradic cum alia tum ſecures & enſes, cæteráque Diomedis, eiúſque ſociorum arma. Huius templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achææ petræ, rupes abſciſſæ eius montis, ex quo Iardanus effluit, ſuper quibus Samos ciuitas condita eſt. Strab.lib.8.

Achæi, Ponti accolæ. Orchomeniorum colonia, vide Achæus. Plin.47.19. & c. 5.6.7. & c 11. 6[illegible] à Q. Cæcilio victi, anno 39,18. Vide Cilicia.

Achæia collis, in Carpatho. Steph.

Achæmænes Africæ propriæ gens. Ptolem.

Achæmenes, rex Perſarum ditiſſimus. Horat. libro 2. Carm. à quo poſtea omnes reges deſcenderunt vſque ad Darium. Hinc Perſæ dicti ſunt Achæmenij & Achæmenidæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucan.2.

Achæmenia, pars Perſidis, ab Achæmene Ægei filio. Steph. Vnde Achæmenius, id eſt, Perſicus vel Parthicus. Lucanus.

Paſſus Achæmenius longè decurrere campis.

Achæmenides, vnus ex ſociis Vlyſſis. Virg.3. Æneidos.

Achæorum littus in Cypro eſt apud Ptolemæum, à Græcis appellatum fuiſſe Adriage, nunc verò paguin eſſe, & Accathon vocari ſcribit Luſignanus.

Achæorum caſtra. Strab.lib.13.

Achæorum portus, Plin.4.12.155. & c.30.5.17 Tauroſcytarum eſt apud Pontum Euxinum hodie *Buon porto* Pinetus vocat. Bonus portus, vt nonnulla Latina, ſed melius *Pulcher portus*, hoc tractu quoque Ptolemæo eſt.

Achæo-

Achæorum ſtatio. Plin. 4. 11. 45.

——coniures in arma
Mundus Achamenius decurrant Medica Suſis.
Agmina, &c. Vide Achæmenia, & Achimenes infra.

Sum patria ex Ithaca, comes infœlicis Vlyſſi
Nomine Achamenides, Troiam genitore Adamaſto.
Pauperi (manſiſsétque vtinam fortuna) profectus. Ibidem.
Talia monſtrabat relegens errata retrorſum
Littora Achamenides comes infœlicis Vlyſſi.

Hic fugientibus Græcis cæteris cum Vlyſſe, apud Cyclopas derelictus eſt: poſtea tamen Æneæ ad eundem locum nauiganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Virgil. lib. 3 Æneid. Porrò Nannius lib. 7. Miſcellaneorum legendum contendit Agamemnides vel Agamemnides, quod ſic dictus ſit ab euentu, quod nimirum diu manſerit in ſpelunca Polyphemi, ad quod Maro ipſe videatur alludere. *Hic me dũ trepidi crudelia limina linquunt, Immemores ſocij vaſto Cyclopis in antro Deſerũ nt.* quũ præſertim nullũ propriũ nomẽ temere vel à Virgilio vel Homero vſurpetur.

Achæus, vel Achiuus, Achaicus aut Græcus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, iidem dicuntur Homero, vt ſcribit Plin.

Achæus, Eretrius poëta tragicus, paulò iunior Sophocle Floruit Olymp. 114. Tragœdias. 44. docuit, vicit autem vna. Fuit & alter Achæus Syracuſius iunior, qui & ipſe Tragœdias decem ſcriptitauit, Suidas. Achæi quoque hiſtorici meminit Pindari ſcholiaſtes in Od. 7. Olymp. vide & Arati ſcholiaſten.

Achæus, fluuius qui ſe in Pontum Euxinum exonerat, Arian. in Periplo.

Achæium, locus Troadis Tenedo oppoſitus. 5. Strabo l. 13.

Achaia ἀχαΐα triplici notione ſumitur. 1. Eſt Græciæ regio quam Ptol. Helladem, Plin. epi. l. 8. Meram Græciam appellat. Terminatur à Septentrione Theſſalia iuxta amnem Sperchium ſinum Maliacum & Oetam montem; ab Occaſu Acheloo amne vltra quem mox Epiri tractus incipit: ab Oriente nonnihil in Septentrionem reflectit & Ægæo, Myrtoóque pelago pulſatur vſq; ad Sunium promontorium. A Meridie illi Peloponneſus obiicitur & iſthmo quinque M. paſſ. lato cum Peloponneſo coniungitur. Hodie Liuadia vocatur in recentibus fabulis.

Achaiam autem dictam volunt vel ἀπὸ τῶ ἄχες à dolore propter Iouis, ſeu vt alij volunt Xuthi filio crebram aquarum inundationem, vel ab Achæo rege Etymmagn. 2. Achaia eſt Peloponneſi regiuncula quæ à Ptolemæo propria cognominatur, ad differentiam alterius illius Achaiæ quam ἰδικῶς vocari diximus. Extenditur autem ab Acaxo promontorio vſque ad Sicyanios & ab illis fluuio ſuo diſtinguitur, ad Auſtrum eſt mons Stymphalus, ad Septentrionem ſinus Corinthiacus. Vocatur & aliis nominibus, Ionia, Ias & Olenus à Diodoro, Ægialos à Pauſania & Plinio, vel ab Ægialo rege vel propter vrbes in littore diſpoſitas, vnde incolas. Pelaſgos Ægiales, id eſt litterales appellatos ſcribit Herodotus in Polymnia. Danaam quoque dictam Herodotus tradit à Danao Argiuorum rege, vnde Græci Achæi, Achiui & Danai dicti, Romania alta nunc appellari ſcribit Iacobus Caſtaldus. A Plinio deſcribitur lib. 4. hiſt. nat. capit. 5. & à Pauſania in Achaias. 3. Achaia aliquando vſurpatur pro tota Peloponneſo, nunc vulgò Morea. Hinc Apuleius Metam. 6. Lacedæmonia in Achaia collocat. Peloponeſi præcipuas vrbes eleganti carmine cõplectitur Oui. Meta. 6.

Finitimi proceres coëunt, vrbéſque propinqua,
Orauere ſuos ire ad ſolatia reges:
Argoſque & Sparte, Pelopeiadéſque Mycena.
Et nondum torua Calydon inuiſa Diana.
Orchomenoſque ferax & nobilis are Corinthus
Meſſenaque ferox, Patraque, humiléſque Cleona
Et Molea, Pylos, nec adhuc Pitthæia Troezen.

Quæque vrbes aliæ bimari clauduntur ab Iſthmo. Imo & ſumitur Achaia pro omnibus regionibus quæ ſe concilio Achaico quod in vrbe Ægio congregabatur ſe adiunxerunt & à Romanis in prouinciam redactæ commune hoc Achaiæ nomen ſortitæ ſunt.

Achaia, Rhodi inſulæ vrbs, à Solis filiis condita: Diodor. lib. 5. Huius etiam meminit Athenæus lib. 8. c. 11.

Achaia, Meſſenlæ fons, prope Dorium vrbem. Pauſan.

Achaia ciuitas Cretæ, Geſner.

Achaïs, idis, & Achaida, dæ: ſicut Perſis, & Perſida, Thebais, Thebaida: Ptolemais, Ptolemaida. Ouidius 15. Metam.

Si quæris Helicen & Burin Achaidas vrbes
Inuenies ſub aqua.

Achaicarus, vates quidam apud Boſphotanos Strabo lib. 16.

Achaicus ciuis eccleſię Corinthiacæ ad B. Paulum in Aſiam delegatus inde primam ad Corinthios epiſtolam refert 1. Cor. 16.

Achais oppidum. Plin. 6. 16. 13. vide Heraclea.

Achaicum mare, Achaiæ Gręcorum prouincię adiacẽs, vbi Achaia Meridiẽ & Occidẽtẽ ſpectat.

Achaly, Saracenorum rex, qui poſt Calipham Mahumeto ſucceſſit, anno à Chriſto nato 657.

Achan, Iſraëlita crimine anathematis conuictus ac damnatus, ab omni populo lapididus obrutus fuit: & omnia, quæ illius erant, igne conſumpta fuerunt. Congregatus ſuper eum magnus lapidum aceruus, qui in præſentem vſque

diem permanet, vocatúmque eſt nomen illius loci, vallis Achor. Ioſue 7. capit. De hoc Prudentius in Pſychomachia. Viderat & Iericho propria inter funera quantum poſſet noſtra manus, quam victor concidit Achan Cædibus inſignis, naturali & ſtrage ſuperbus, Succubuit capto victis ex hoſtibus auro, Dum vetitis inſigne legens anathema fauillis Mœſta ruinarum ſpolia inſatiabilis hanſit.

Achana, fluuius in Arabia. Plin. 6. 28. 21.

Achâni, vel Acharni, populi iuxta Scythiam. Stephanus.

Achar Zebedei filius.

Acharaca, vel Characa, pagus Nyſeorum haud procul ab vrbe, Plutonis ac Iunonis templo vt & Charoino antro nobilis, Strabo l. 12. & 14.

Achar nomen ciuitatis: quæ nunc Niſibis appellatur.

Achardæus, fluuius è Caucaſo in Mæotim defluens, Strabo, lib. 11. Varadanus. Ptolem. Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius: nunc *Copu*. G. Mercator. Ziigna Lazio.

Acharitânum oppidum in Africa. Plinius 4. 3 1.

Acharna, oppidum Græciæ in Attica regione, totius eius tractus potentiſſima, pars tribus Æneidis. Thucydides libro 2. Stephan. de vrbib.

Achârni, vide Achani.

Acharnis, vir ſenatorius atque militaris, qui occurrens Mario, & non ſalutatus, à Marianis coram gladiis necatus eſt. Signum enim ſuis dederat Marius, vt omnes à quibus ſalutatus non reſpõdiſſet reſalutarétque, necarent, Plut. in Mario.

Acharræ, vrbs Theſſaliæ.

Achatara, Ptolemæi Synarum vrbs. Aurer, Mercator in ſua vniuerſali tabula vocat. Græcus Ptolemæus hoc loco legit Acadra, eſt & apud eundem Acadra in India extra Gangem.

Achates, Siciliæ fluuius Plinio. Cantara vocat Leander Albertus, apud quem gemma.

Achares generatur.

Achátes, fidus comes Æneæ à ſolitudine dictus, quæ principum comes eſſe ſolet.

Achatius, Palæſtinenſis Epiſcopus, Conſtantini Imperatoris temporibus, anno à Chriſto 354.

Achaz rex Iudæ decimus quartus, ſuccedit Iothamo anno 17. Petah regis Iſraëlitici, regnátque annos ſexdecim, homo impius, hypocrita, inconſtans, religionum, & rituum externorum ſtultus imitator. 4. Reg. 16. 2. Paral. 28.

Achazib, vrbs Tribus Aſer, Iudicum 1. quæ etiam Achzib, Ioſue 19. dicitur, Tribus quoque Iudæ Ioſ. 15.

Achedórus fluuius Macedoniæ, Apolloniam à Theſſalonica diuidens. Volaterra.

Achelorium fluuium habet Polyænus, lib. 8. circa Theſſaliam videtur.

Achelous, Acarnaniæ in Epiro fluuius Strabonis eſt, ab Acheloo Ætoliæ rege ſic dictus, à Pindo oriens, & Ætoliam ab Acarnania diuidens, in Maliacum defluit, à Sophiano quondam Aſpri, à Migro Catochi, à Kyriaco Anconitano Getomlea, vocatur: Acheloum quondam Thoas, dictum à celeritate, & ab incolis Arcananas appellari ſcribit Strabo. Item Theſtius & Azenus dicitur auctore Plutarcho de fluminibus, & montibus. Item Calydon, vt tradit Niger, non adducto teſte. Nunc autem ab accolis nũcupatur Pachicolamo.

Achelóius, a, um pro Aqueus ponitur. Geor. 1.

Poculáque inuentis Acheloia miſcuit vuis.

Veteres enim aquam omnem Acheloon nuncupauere, quod primus poſt diluuium erupiſſe terra fertur: ſiue quod Achelous in Græcia omnium fluuiorum celeberrimus fuit. Siue, quod Achelous quidam primus vini mixtionem cum aqua, in Græcia inuenerit. De hoc Macrob. lib. 5. c. 18. Hinc Acheloides nymphæ dictæ ſunt. nam Acheloias & Achelois patronymica ſunt. Ouid.

——vobis Acheloides vnde,

Pluma pedéſque auium quum virginis ora geratis.

Acheldia pocula vaſa aquaria.

Acheloides etiã, ſiue Acheloiades Syrenes ſunt appellatæ à patre Acheloo. Oui. 14. Metamorph.

Acheloiadumque relinquit Syrenum ſcopulos.

Achelôus, filius Oceani & Terræ, ſeu Tethydos vt habet Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certauit pro Deianira OEnei Calydoniæ regis filia: ſed videns Herculem fortiorem, ſe vertit primò in ſerpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputauit cornu, quod Copiæ comiti fortunæ datum eſt, ſed poſtea Achelous Amalthæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit, Tandem ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluuium gemino cornu inſignitum occultauit. Nam reuera Achelous, Græciæ fluuius, duobus locis per fines Perrhæbiorum in Maliacum ſinum effunditur, Stephanus hunc fluuium priùs Thoantem dictum ſcribit: deinde ab Acheloo, qui ex Theſſalia cum Alcmæone venerat, ſic nominatum. fuit illud poëtis ſolenne, vt fluuios Tauris ſimiles effingerent, quoniam cum impetu erumpentes tauris ſimilem edunt gemitum: vel, vt Hellanicus ſenſit, quia terram ſulcare tanquam boues videntur: vel, vt aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob vberiora paſcua audiantur. Factus eſſe draco fingitur etiam Achelous, quia ſinuoſo curſu deferuntur flumina: cum idem aſſiduis aliquando imbribus non augeatur ac placidus ſit humanam formam ſumpſiſſe dictus eſt. Hercules, vt ait Strabo libro 10. OEneo affinitate coniunctus, & in omnes mortales beneficus fluuium Acheloum temerè & cum impetu regionem infeſtantem aggeribus & aquæductibus coercuit & extenuauit.

nuauit: eámque aquam in multos riuulos diductam, quæ prius regionem laniabat vtiliſſimam reddidit. Inde factus eſt illi fluuio taurinum cornu defregiſſe, & pro illa abundantiæ rerum copiam ſeu Amaltheæ cornu accepiſſe. Fluuius igitur paulatim exſiccatus eo pacto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta eſt, & prudentiam ad infinita commoda & pericula auertenda neceſſariam & perutile eſſe demonſtrat.

Achelus, nomen viri, Valer. Flac.

Achemon, qui & Achmon, vnus Cecropum, qui vna cum fratre Baſalo, nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debacchabatur. Hiſce erat mater Sennonis nomine, mulier fatidica, quæ filios cauere iuſſit, ne quando in Melampygum inciderent. Euenit, vt Hercules aliquando ſub arbore quadam dormiret, armis in eadem reclinatis. Acceſſerunt Cecropes fratres, & Herculem dormientem ipſius armis aggredi tentarunt. At ille protinus inſidias ſentiens, correptos ac vinctos de claua à tergo ſuſpenſit leporum ritu atque ad eum modum geſtabat. Capitibus itaque pendentes deorſum demiſſis, poſticum Herculis nigris pilis horridum atque hiſpidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hac de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimul ac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus: vinculis eos liberatos dimiſit. Eraſm. in prouerbio. Ne in Melampygum incidas. Meminerunt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazianzenus.

Achêmes, Ægypti præſes 3477.

Acheræ, vide Acerræ.

Achérdus, pars tribus Hippotheontidis, Stephanus.

Acherini, populi Siciliæ. Cic. 5. Verr.

Acherius orator, tempore Augusti Cæſaris, cui tanta orationis celeritas fuit, vt & vitium fieret, & bracteata Cæſaris Auguſti ſententia ad id circunferatur, Acherius noſter ſufflaminandus eſt. Is cùm libertinum reum defenderet, cui obijciebatur, quod patroni concubinus fuiſſet, dixit. Impudicitia, in ingenuo crimen eſt, in ſeruo neceſſitas, in libero officium. Cæl. lib. 5. antiq cap. 11.

Acheron, filius Cereris abſque patre, quem cùm in abdito Cretæ ſpecu peperiſſet, (is autem lucem aſpicere non auderet) ad inferos deflu xit, ibi ſite infernalis fluuius, amariſſimus qui primus excipit mortuorum animas, effectus eſt. Alij Titanis & Terræ filium faciunt, & ob id à Ioue ad inferos deiectum ferunt, quod ſitientibus Titanis limpidas præbuiſſet aquas.

Acheron autem, i. gaudio carens, fluuius fingitur excipere defunctorum animas: quia cùm morituri ſunt homines ſubtriſtis quidam corpor mentem animúmque ita labefactat vt propinqua mors eſſe facilè ſentiatur: tunc enim conſcientia rerúmque geſtarum memoria animũ perturbat, quæ palus eſt omnibus primùm traijcienda, vt fabuloſè fingitur à poëtis: neque enim poteſt in hac præteritæ vitæ inueſtigatione animus non magnopere commoueri. Cereris autem ſiue Terræ filius hic fluuius dicitur, quoniã vniuerſa animi moleſtia & perturbatio, aut ex acquirendarum aut ſeruãdarum diuitiarum ſtudio naſcatur. Hic fluuius potum Titanibus aduerſus Iouem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitatio ies aduerſus Dei mandata inſurgunt, quas ſi animus diutius aluerit, à Sancta Dei lege deſciſcit & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur eſſe guſtus inſuauiſſimi, quoniam vitæ noſtræ ratio & recordatio, ſi diligenter perpẽdatur, multas habet inſuauitates. Plura legat lector apud Mythologicos Gyraldum, N. Comitem & Cartarum. Propè Auernum montem eſſe fingitur. Virg. Æneid. 6.

Acheron, Epiri fluuius iuxta Pandoſiam vrbem, ex Acheruſia palude Theſprotiæ profluẽs, multiſque fluuiis auctus, in ſinum Ambracium influens, hodie *Velichi*. M. Niger interpretatur. Ἀχέρων autem Ptolem. Acherus, Liuio dicitur, Strabo vero per ω ſcribit in vltima.

Acheron, fluuius Brutiorum in Italia eſt Straboni quem Niger Baſſento, Leander autem Sauto appellat. Barrius verò in ſua Calabria ſcribit eum Capaniano hodie dici, in quo fluuio Alexander Moloſſorum rex à Lucanis trucidatus eſt Dodonæo deceptus oraculo, quo iubebatur Acheruſiam aquam, Pandoſiámque vrbem cauere. Fluuius eſt item Riphæorum montium. Orpheus in Argonaut.

Acheron, fluuius Elidis regionis in Peloponneſo, apud Strabonem.

Acheron Bithyniæ fluuius eſt, qui iuxta Heracleam in Pontem Euxinum exit. Hic poſtea Sonautes dictus eſt auctore Apollonio, & Iſaacio in Caſſan Iram. Habet hoc tractu Plinius quoque inter alia flumina Sonautem. Hic ab Ammiano quoque Archadius appellatur. Hic Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti interpretes.

Acherontia, ſeu Acheruntus ciuitas parua Apuliæ in monte ſita, quam ob hoc Nidum appellauit Horat. libro Carmin. *Mirum quid ferè omnibus quicunque celſa Nidum Acherontiæ*, &c. hinc Acherontini.

Acherontia, magnæ Græciæ vrbs mediterranea: hodie *Matera*, Leander.

Acherontini, populi Brutiorum Plin. 3. 5.

Acherræ, vrbs inter Padum & Alpes. Steph. vide Acerræ.

Acherres, rex Ægyptiorũ, regnauit annis VII.

Acheruſia, palus inter Capuam & Auerſam,

per aperta plana prope Cumas diffuſa. Plin.3. 105. ex Acheronte oriens. Item lacus Theſprotiæ in Epiro ex quo amnis Acheron profluit: qui in Ambracium ſinum defertur. Authores Pompon. & Strabo l. 5. apud Nigrũ Ialina dici video.

Acheruſſa, fluuius ibidem. Dionyſius in 2. Bibliothecæ hiſtoriæ. De ſepulchris Ægyptiorum qui Heliopolim accolunt, tradit paludem eſſe Acheruſiam, in quam immittantur cadauera, in vlteriorem ripam deferenda: nauim verò ipſam qua traijciuntur, Barim, hoc eſt onerariam appellari. Inde nata de charonte, qui animas tranſuehebat Stygem, fabella.

Acheruſia Cherſoneſus, circa Heracleam Põticam, ſiue Mariandenorum in Bithynia, ad Pontum Euxinum, vnde Herculem Cerberum ex inferis eduxiſſe credunt. Xenophon & Euſtathius ex Diodoro. Eſt item ſpecus ibidem, Apollonio & Pomponio. Huius meminit Ammianus quoque & addit ab accolis μυχοπιστίον vocari. Arethuſium quoque promontorium ibidem. Apollon. Plin. 6.1.20.

Acheus, rex Thauri.

Achia, ſiue Achaas, filius Achitob fratris Ichadob. 1 Reg. 14. Filius item Ierameel filij Eſrom. 1. Paral. 2.

Achillas, initio lector in ſchola Eccleſiæ Alexandrinæ. Euſeb. lib. 7. c. vl. Deinde Epiſcopus Alexandrinus, Arium qui Meletij hæreſin amplexus, à Petro priore Epiſcopo ex Eccleſia pulſus erat denuò recepit, vt Diaconi officio fun gereretur: Mortuo Achilla, quum in petitione Epiſcopatus Alexander Ario præferretur, Arius dolore repulſæ motus hæreſim Arianam ſparſit Trip. hiſt. l. 1. c. 12.

Achillas, Ptolemæi exercitus ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeij. Plutarch. in Pomp.

Achillea ſeu Achillis, inſula Põti Euxini, quæ & Leuce, & Macaron Plinio, quam ante Boryſthenem fluuium deſcribit, vt Mela, & Dionyſ. à quo Heroum inſula dicitur. Arrianus ea quoque Dromum Achillis appellari ait. Plin. cum Strabone Dromum peninſulam faciunt, aliam ab Achillea inſula. Sidoniſi Mercatori. Fidoniſi Bordonio vocatur, & rectius Marius Niger addit eam à quibuſdam Cacceariam & Græciariam dici: ſed à quibus, non ſubdit; neque ego ſcio. Video à Nebriſſenſi Caccariam, & Carolo Stephano Cacariam in ſuis Dictionariis poni, ſed pro Ponti inſula, quam dicunt apud Melam Colliſariam dici, ex deprauata forte lectione: ſic enim apud eum legitur, poſt huius inſulæ Leucæ deſcriptionem: non longè accolitur Aria. In alio exemplari ſic Accoliſi aria. Ptolemæi Achillea (aut Achillis inſula, vt ipſe habet) quod ibi Achillis ſepulchrum oſtenditur. Mela, & Plin. 5. 31. 41. & 4. 12. 56. & c. 13. 46. Achillis inſulam nulla nauis tranſuolat. Plin. 10. 29. 10. vide Achilleus curſus, Achilleon & Achillis, quam etiam Leucam Ptolemæus appellat, alia videtur ab hac, eam namque Danubij oſtiis opponit orientem verſus. Et Plin. Leucen videtur hic Boriſthenis inſulam nominare. Lycophron ſcribit Lucen oſtiis paluſtrium aquarum (Danubium innuens.) Celtæ oppoſitam, eámque Spilum vocat. Meminit Steph huius: & alterius Achilleæ vici in oſtio Mæotidis Strab. lib. 13.

Achilleum, oppidum Troadis, iuxta tumulum Achillis, à Mitylenæis conditum, vbi claſſis eius ſteterat. Plin. 5. 30. 12. Eſt & caſtellum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Meſenes. Stephanus.

Achilles, Illyrij filius Appian.

Achilles, genit. Achillis, vel Achilli, Pelei & Thetydis filius, quem adhuc infantẽ mater Stygiis vndis immerſit: quamobrem inuulnerabilis toto corpore factus eſt, præterquam in ea pedis parte, qua comprehenſus ab ipſa fuerat, dum ablueretur. Traditus eſt educandus Chironi Theſſalo, ſub quo bellicis artibus ac Muſices exercitio proficeret. Hunc autem cùm mater ex oraculo didiciſſet in expeditione Troiana periturum, ſi eò cum cæteris Græciæ ducibus proficiſceretur, iam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: vbi cum aliquandiu delituiſſet, Deidamiam regis filiam vitiauit, ex qua Pyrrhum ſuſcepit. Poſtremo tamen ab Vlyſſe aſtu compertus, ad bellum ductus eſt. Troia enim, abſente Achille, expugnari non poterat. Arma quæ nulla humana vi penetrari poſſent à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata ſunt. Porrò in bello poſt multas res præclariſſimè geſtas, adeò ob ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida indignatus eſt, vt aliquandiu bello abſtinuerit, neque vllis precibus reduci potuerit. Verùm, Patrocli amici coniunctiſſimi morte permotus, denuò ad bellum profectus, Hectorem, interfecit, quem mortuum & currui alligatum ter circum vrbis muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit: occiſus eſt tandem à Paride, dum coniugium Polyxenes ſperaret, & in Sigæo ſepultus. De quo Plinius 4. 22. & 55. cap. 30. 5. 31. & Homerus in Iliade: tantæ fortitudinis fuiſſe fertur, vt (teſte Gellio, lib. 2. cap. 11.) inſigni fortitudine duces Achilles appellentur, & argentum vocetur Achilleum, quod ſit inſuperabile & inſolubile. Mythologi Achillem Imperatoris præſtantiſſimi effigiem eſſe demonſtrant, fortes autem viri voluptatum illecebris potiùs quàm vi externâ ſæpiſſimè obruuntur.

Achilles quidam à B. Irenæo Valentiam in Hiſpa-

Hiſpanias miſſus ad Euangelij prædicationem fumo ſuffocatus eſt.

Achillis Achillidos vide ſuprà Achillea.

Achillæus, Zenobiæ parens in cuius gratiam Palmyreni præfectum & milites præſidiarios Aureliani occiderant, propter ſeditiones in Ægypto excitatas, feris expoſitus & ab iiſdem dilaniatus eſt. Vopiſc. Pom. Lætus.

Achillæus Fl. Domicillæ Eunuchus ſub Domitiano Tarracinæ decollatus eſt.

Achimaas, pater Achinoam vxoris regis Saul, 1. Reg. 14. Filius item Sadoc ſacerdotis, 2. Reg. 15. 1. Paral. 6.

Achiman gigas ex poſteris Enach. Num. 13. Ioſ. 15. Iud. 1.

Achimelec, nomen ſacerdotis, 1. Reg. 21. Item filius Abiathar. 2. Reg. 8. qui 1. Paral. 18. Abimelech dicitur.

Achimenes, filius Bacchimonis, filij Perſei: qui Achimeneis populis nomen dedit, quibus imperauit à quo Achimenia regio.

Achimenes. Iobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophontis Achæmene legendum puto.

Achimenia, regio ab Achimenide denominata.

Achimoth filius Elcana 1. Parol. 6.

Achinoam, nomen vxoris regis Saul, 1. Reg 14. vxor item Dauid. 1. Reg. 25. 2. Paral. 3.

Achior, dux filiorum Aminon. Iudith. 5.

Achiram, filius Beniamin, Num. 26.

Achiroë Nili filia ex Sithone marito. Martis filio Thraciæ rege filias duas concepit Palloneam & Rhoiteam, quarum illa Pallenea vrbem Thraciæ de nomine ſuo vocauit; hæc verò Rhœtæam Troadis locum.

Achis, rex Geth. 1. Reg. 21.

Achiſamec, pater Ooliab, de tribu Dã. Exo. 31.

Achiſatis oppidum Plin. 6. 5 24.

Achiſarmi. Aphricæ populi, quorum meminit Plin. cap. 30 lib. 6.

Achitæ, populi Plin. 6. 18. 49.

Achitob, pater Abimelech ſacerdotis 1. Reg. 22. pater item Sadoc. 1. Reg. 8. 1. Paral. 6. 9.

Achitóphel, conſiliarius regis Dauid, 2. Reg. 15. pater Eliam, 1. Reg. 3. 1. Paral. 27.

Achaldæus, apud Pauſaniam lib. 4. dux eſt quem Ariſtomenes interfecit.

Achmat, filius maior natu Bajazetis ſecundi. 9. Turcarum Imperatoris à Selimo fratre minore natu, imperium ambiente. ſtrangulatur, patre & altero fratre necatis. Hiſt. Turcica.

Achnæ. Vide *Ichnæ & Caſos.*

Achnæ, vrbs Theſſaliæ, & alia Bœotiæ. Steph.

Achæ inſulæ nomen, apud Plinium lib. 5. ſic enim ait, Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſos. Achne olim.

Achola, oppidum Arabiæ. Plin. 6. 28. 6.

Achóbor, filius Michæi conſiliarius regis Ioſiæ 4. Reg. 22. pater item Balanan ſeptimi regis in Edom. Gen. 36.

Acholius hiſtoricus floruit ętate tum Valeriani, filijque Gallieni; tum Claudij quoque, ac Aureliani, qui Claudio ſucceſſit. Magiſter admiſſionum Valeriani fuit & eius acta libris aliquot ſcripſit, vt author eſt Flauius Vopiſcus in Aureliano. Idem contexuit Alexandri Seueri vitam, vt videre eſt apud Lampridium.

Achola ἀχόλα Africæ propriæ vrbs maritima, apud Ptolemæum; fortè A. Hirtij *Acilla, Achilla* habet Liuius geminato *ll.*

Acholla, vrbs Lybiæ, non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum Steph.

Achon, conſiliarius, Suenoni Saxoni malè conſuluit.

Achomates Bajazetis Turcarum Imperatoris filius qui ſeipſum Aſiæ regem deſignauit, tãdémque à parte Turcarum Imperator electus ac deſignatus eſt. Paul. Iouius li. 14. hiſt. ſui temporis.

Achomæ, & Achomeni, populi Arabiæ fœlicis. Stephanus.

Achor, vallis in tribu Iuda Ioſ. 5. ad ſeptẽtrionem Iericho, haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Iſraëlitici populi appellationem habens & non ab Achan ſacrilego, qui illic lapidatus eſt propter anathematis furtum. Ioſ. 7.

Achores, idolum quod inuocare ſolebant Cyrenaici, vt muſcas multitudine peſtilentiam inferentes interimeret. Plin. lib. 10. cap. 28. Hunc non Achoron, ſed Acaron vocat Nazianzenus orat 1. adu. Iulianum.

Achorus, II. Ægyptiorum rex, regnauit annis XII.

Achorus IV. Ægypti rex, regnauit annis IX.

Achradinæ, vide *Syracuſa.*

Achſa filia Caleb, 1. Paral. 2. quæ Ioſue 15. & Iu. 1. Axa ſcribitur.

Achſaph, vrbs in tribu Aſer, Ioſ. 11. quæ cap. 19. ſcribitur Akaph. Hæc Hieronymo Chaſalus dicitur in octauo lapide Diocæſareæ ad radicem montis Thabor in campeſtribus ſita.

Achádina, pars Syracuſarum, & inſula in vicinia. Steph. vide Syracuſæ.

Achadus, untis, tribus Atticæ. Steph.

Achriána, vrbs Hyrcaniæ, Steph.

Achridus, vide Prima Iuſtiniana.

Achimbrus, & Achymbradus ſunt ciuitates in Aſia prope Imolum montem ſitæ, à ſuis conditoribus denominatæ, Strabo lib. 15.

Achrûa, Ptolem. eſt ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ. 15. 19.

Achrylis, vide Phrygia. Achzib. vide Achazib.

Acibi, Aciberum, locus eſt in Sarmatia Europæa, vt ſcribit Ptolemæus.

Acichorius, dux Gallus in ea expeditione

quam Galli aduerſus Pæoniam ſuſceperunt, Pauſ.in Phocicis.

Acidália, Veneris epitheton, vel quia injicit curas, quas Græci ἀκίδας dicunt, vel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ ciuitate, in quo ſe Gratiæ lauant quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt, nec immerito. Gratiæ enim per hocum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius. Virg 1. Æneid. *—at memor ille Matris Acidaliæ*, &c. vide Bocatium.

Acidon, fluuius eſt in Triphyliæ ora maritima. Strab. 8. lib.

Acidalus, fons eſt in Campania, ægris oculis mederi conſuetus.

Acidas Peloponneſi fluuius apud Pauſaniam, cuius vetus nomen Iardanus fuiſſe ſcribit. Ἀκί-δων legit Strabo. vide Ladon.

Acienſes, Italiæ populi, Albenſibus & Albanis finitimi Plin. 35. 138.

Acidula, aqua, Lynceſtis vocata: quæ in vini modum tumulentos facit. Plin. lib. 2. capite 103.

Acila Africæ ciuitas, Hirtius lib. 1. vide Occlis & Palindromos.

Acila, emporij nomen eſt, ex quo nauigatur in Indiam. Plin. 6. 28. 41.

Acilia gens plebeia Romę fuit à Troian. oriũda, vt author eſt Herodian. Hanc verò gentem abiectã fuiſſe & obſcurã inde apparet, quòd poſtrema omnium eorum quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adepta fuerit.

Acitia mater Lucani poëtæ.

Acilinus miles Beliſarij ad portam Pincianam ſolui impetum Gotthorum repreſſit.

Aciliſena, regio Aſiæ inter Taurum & Euphratem. Strabo. lib. 11.

Acilius, fons eſt in Sicilia, denominatus ab Acile iuuene quodam Siculo, qui à Poliphemo interfectus, Galateæ nymphæ Amaſiæ ſuæ precibus in montem ſui nominis à Neptuno conuerſus fuit, Bocat. vide Acithius.

M. Acilius Auiola legatus Tiberij in Galliis quarto ipſius & ſecundo Druſi conſulatu Gallos rebus nouis ſtudentes compeſcuit anno vrbis conditæ 773. Tacit. l. 3. Hic conſularis ille quibuſdam eſſe creditur, qui in rogo reuixit Vide Valerium l. 1. c. 8 & Plin. lib. 7. c. 51. quique anno V.C. 806. cum Q. Aſinio Marcellino conſul fuit, quando Claudius Imperator obijt.

Acilius Auiola curator aquarum publicarum ſub Veſpaſiano & Domitiano principibus, cui Frontinus in eo munere ſe ſucceſſiſſe ſcribit.

Acilius Auiola conſul cum Cornelio Panſa anno V.C. 874. Chriſti 122. ſub Hadriano.

Acilius Auiola Conſul cum Gordiano Imperatore anno V.C. 991. Chriſti 239.

M. Acilius Balbus Conſul anno V.C. 603, cum T. Quinctio Flaminio.

M. Acilius Balbus, Conſul cum collega C. Portio Catone anno V.C. 639. hoc conſulatum gerente lacte & ſanguine pluiſſe auctor eſt Plinius l. 2 c. 56.

C. Acilius Butas Prætorius quum patrimoniũ ingens conſumpſiſſet & paupertatem ſuam apud Tiberium fateretur: ſerius, inquit Cæſar, ô Buta experrectus es. Seneca epiſt. 123. Meminit ibidẽ huius Acilij Butæ vt hominis lucifugæ, qui ad Cereos & faces viueret. Locus eſt elegãtiſſimus.

Manl Acilius Fauſtinus cum Cæſonio Macro Rufiniano anno V.C. 962. Chriſti 210. ſub Seuero Imperatore.

M. Acilius C.F. L.N. Glabrio Tribunus plebis cum Q. Minutio Thermo anno V.C. 553. Prætor anno 558. inter ciues & peregrinos ius dixit, & coniurationem ſeruorum, quæ Hetruriam propè infeſtam reddiderat, vna cum legione miſſis oppreſſit. Liuius 33. Conſul anno 563 cum P. Scipione Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum ſupplicatio decreta, & ab ipſo triumphus actus & ſpectaculo & fama rerum magnificus Idem X. Vir ſacrorum factus eſt anno 554. Cenſuram quum peteret, partim inuidia nobilitatis, quod homo nonus eſſet, partim Catonis, qui competitor erat, falſo teſtimonio afflictus, à petitione deſtitit. vide Liu. l 17.

M. Acilius Glabrio M.F. Duũmvir ædem Pietatis in foro Olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnauit, vouerat, dedicauit ſtatuámque auratam, quæ prima omnium in Italia ſtatua aurata eſt, patris Glabrionis poſuit anno V.C 573. Liuius l. 40. De æde pietatis eo in loco conſecrata, vbi quondam mulier habitarat quæ patrem incluſum carceri mammis ſuis clam aluerat, ob quod factum illi impunitas conceſſa, diſertiùs Valerius l. 5. c. 4. Sext. Pompeius l. 14.

M. Acilius Glabrio ſuperioris vt putatur filius legem Aciliam tulit de pecuniis repetundis ſeueriſſimam, in qua nec comperendinari quidem reum licebat. Aſcon. Pedianus.

M. Acilius Glabrio Prætor & Iudex Cicerone Verrem accuſante. Conſul inde poſt biennium anno videlicet V. C. 687. Ciliciam prouinciam obtinuit. Vide Dionem lib. 35. Patrem habuit Acilium Glabrionem, qui legem Aciliam tulit, auum Scæuolam, Iuriſperitum illum qui cum Piſone conſul fuit, quo anno cæſus eſt Tiberius Gracchus; coniugem verò Æmiliam Scauri filiam. Cicero in Verrem & in Bruto. Pedianus in oratione Ciceronis.

M. Acilius Glabrio ſuperioris filius auunculo M. Scauro repetundarum reo, in iuditio adfuit. Aſcon. Pedian. ſed & ipſe bis à Cicero-

ne, in iudicio capitis defenſus fuit. Proconſul Siciliæ ſub Cæſare & legatus Cæſaris in bello ciuili, præfuit Orico, dum Cæſar Dyrrachij Pompeium obſidet Cæſar Comm. bell. ciu. l. 3. Meminit eius Cicero epiſt. 13. & l. 7. cum legionibus in Græciam miſſum ſcribit.

L. Acilius Glabrio refertur à Porcio Latrone in declamatione contra Catilinam, vt cuius ſica in Senatu deprehenſa ſit.

M. Acilius Glabrio Conſul ſub Domitiano anno V. C. 843. collega in eo honore Traiani. Huius filium Domitianus interemit, quod cum feris pugnaret, reuera autem propter inuiſum robur. Nam in Albano Leonem confecit, Iuuenalis Satyra 4.

Proximus eiuſdem properabat Acilius æui
Cum iuuene indigno, quem mors tam ſæua maneret.
Et Domini gladiis iam deſtinata: ſed olim.
Prodigio par eſt in nobilitate ſenectus &c.

M. Acilius Glabrio conſul ſub Hadriano anno V. C. 876. ad hunc conſulem ſcripta epiſtola *Hadriani Imperatoris* citatur Pandect. 48. de accuſationibus & reſcript. L. 12.

Anicius Acilius Glabrio Fauſtus conſul cum Theodoſio iuniore Imperatore anno V. C. 1139. fuerunt & alij multi Glabriones ſub Impp. Pio, Commodo, Pertinace, Valeriano, Seuero, Antonino, haud dubiè omnes gentis Aciliæ.

Acilius Rufus vir Conſularis ſub Traiano. Plin. Epiſt. 5.

Acilius Seuerus Conſul & Præfectus vrbis ſub Conſtantino magno anno V. C. 1075. Reſcribitur illi à Conſtantino C. 2. de precib. Imperatori offerendis.

Acilius Stenelus è plebe libertina, de quo Plin. lib. 14. c. 4.

Acinippo, oppidum Beticæ Hiſpaniæ. Plin. 3. 1. quod idem Acennipo, Ptolemæo dicitur.

Acina, Arabiæ oppidum. Plin. lib. 6. c. 29.

Acinacis, apud Herod. lib. 4. Martis eſt ſimulachrum, cui Scythæ populi quotannis hoſtias cum aliorum pecorum, tum equorum offerunt.

Acilla vide Achola.

Acineum, vide Aquineum.

Acinus Bohemiæ fluuius.

Acitis, Straboni lib. 6. & Plinio lib. 3. c. 11. Magnæ Græciæ (quæ nunc Calabria ſuperior dicitur) fluuius iuxta Heracleopolem. *Acri* L. Alberto eſt; Volaterrano *Accipino*, vide *Acimbro*.

Acis, Fauni, & Simæthidis nymphæ filius, pulcherrimus paſtor Siculus, quē cùm Polyphemus amaret, & ab eo ſperneretur, ab eodem ſaxo illiſus perijt: cuius Galathea miſerta, in fluuium (aliàs fontem) ſui nominis permutauit, qui in Ætna monte oriens in mare Siculum defertur: Ouid. lib. 13. Meta. Hunc alij in Acilium Siciliæ fontem permutatum dicunt. Idem lib. 4. Faſtorū.

Præterit & ripas herbiferæ aci tuas.

ἄκις, Siciliæ fluuius, ἀπὸ τῆς ἀκίδος ἐοικέναι τὸ ῥεῦμα, Theocriti interpres. Aretius *Freddo* interpretatur, item Leander: qui eundem cum *Bathoo* Ptolemæi putat. apud Silium per y *Acys* ſcribitur. vide *Siphnos: acis* etiam vocabatur Siphnus inſula.

Acis, inſula vna ex Cycladibus, authore Plin. 4. cap. 2.

Acitani, gens Hiſpaniæ apud quam Martis ſimulachrum radiis ornatum Necyn: illic dudum maxima religione colitur. Macrob. lib. 1. Saturn. c. 19. alij legunt Accitani.

Acitauones, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 3. c. 20. vide Centrones.

Acicia, inſula, quæ & Melos & Siphnus dicitur. Sipontin.

Acithius Siciliæ fluuius apud Ptolem. quem Fazellus *Birgi*, Leander *acilino* nomen habere ait. *acium, acilium, & a.ythius* ſynonyma ſunt Nebriſſenſi in ſuo Dictionario.

Aciton, inſula propè Cretam, vt ſcribit. Plin. vide *acytos*.

Acliſena, ciuitas in Armenia minore, libro 11. Strab.

Aciulfus, Theodorici cliens, Sueuis præfectus.

Acma, ſiue *Fulgurita*, villa eſt apud Antonianum, ſiue locus in Africa propria.

Achmata, Arabiæ regio. vide *amatha*. in Stephan.

Acme, Septimij amaſia, cuius meminit Catul.

Acmenæ, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympia Pauſ. lib. 1. Eliacorum.

Acmodæ, vel Acmodes, inſulæ in mari Britannico, poſt Hyberniam, non procul ab Orcadibus, vt Plinius author eſt lib. 4. cap. 17. vide Siluturæ.

Acmonénſes, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ, Plin. 5. 29. & Ptolemæus.

Acmonia, vrbs Phrygiæ ab Acmone Manei filio condita. Stephanus vide *acmonenſes*.

Acmonia, Ptolemæo Daciæ vrbs eſt, Seuerino Mario vocatur.

Acmónides, vnus Cyclopum, dictus ἀπὸ τοῦ ἄκμονος, hoc eſt, ab incude.

Acmonium, ciuitas quædam diuerſa ab Acmonia. Eſt & Acmonium nemus circa Thermodoontem.

Acopius Catulinus Philomanus, conſul & præfectus vrbis ſub Conſtantiis principibus, Limenij collega. Sic autem Onuphrius, acon. Fabius. Catullinus Philonianus. Cos. in Occidente. Olym. 281. ann. vrb. cond. 1102. Ch. Do. 340. Huius filia aut neptis certè fuit, de qua in antiquis memoriis huiuſmodi legitur inſcriptio

Fouia, Aconia Paulina C.f. Aconis Carulini V.C. Expræf.& Conſul. Ord. vxori Verti prætextati. V.C. præf. & Conſ. deſ. ſacratæ apud Eleuſinam Deo Baccho, Cereri & Choræ, ſacratæ apud Æginam deabus Tauroboiiæ Sicæ Hierophantriæ Deæ Cereris. Alciatus in Tacit. Vide inſcript. antiq. pag. 101. Aconi Q.F. Fab. Labeonis policis vixit annis 15. Extat Patauij citante Scardeonis.

Acóne, portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lyco flumini oppoſitus, prouentu etiam noxiarum herbarum celebris, non procul ab Acheruſia ſpecu. Vide Aconæ apud Stephanum, qui & inſulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudomonis ciuitatis Chalcedonis propter cotes plurimas illic naſcentes, dictam.

Acœtes, vir pauper, &c. vt indicat etymon vocabuli, carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouid. lib. Metam. 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acœtes
Patria Mæonia eſt, humili de plebe parentes.
Non mihi quæ durè colerent pater arua iuuenci,
Lanigerum greges, non vlla armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit, linóque ſolebat, & hamis
Decipere, & calamo ſalientes ducere piſces.
Ars illi ſua cenſus erat: cùm traderet artem.
Accipe quas habeo ſtudij ſucceſſor & hæres,
Dixit, opes, moriénſque, Mihi ille reliquit.
Præter aquas: vnum hoc poſſum appellare paternum.

Acolitanum, oppidum liberum eſt in Aphrica propriè dicta ab ea parte qua tractum Cyrenaicum ſpectat. Plin. 5. cap. 4.

Aconites, populi ſunt montani prope Sardiniam inſulam Strab. lib. 5.

Acontéus, venator egregius. Statius. lib. 7. Theb.

——donec flammatus Aconteus.
Strage virûm, cui ſueta feras proſternere virtus.
Arcas erat, &c.

Silius. lib. 16.

Et enim nunquam fugiſſe haſtilia cerui,
Prærapida potuere fuga, venator Aconteus.

Acontiſma, Macedoniæ aditus anguſtiſſimus Ammian. lib. 26.

Acontium, oppidum Arcadiæ, ab Acontio Lycaonis filio: & aliud Eubϫæ Steph.

Acôntius iuuenis ex Cæa inſula, in Delum ad Dianæ ſacra profectus, in amorem Cydippes nobilis puellæ exarſit: ſed cum eadem potiri non poſſet, nouam fraudem commentus in pomo hos verſus ſcriptitauit.

Iuro tibi ſanctæ per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturum comitem, ſponſumq́; futurũ,
Hoc pomum Acontius iecit in ſinum Cydippes:
quæ verſus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta eſt. Vnde Virgil.

Quale fuit malum, quod littera pinxit Aconti,
Quâ lectâ, cupido pacta puella viro eſt.

Acontius, Magneſiæ mons, vel Bœotiæ. Plin. 47.15. & Straboni lib. 9.

Acor, apud Cyrenaicos pro maximo muſcarum Deo colitur. Plin. vide Achores.

Acra, Iapygia, Plin. 3. 11. 15. alias Iapygium & Salentinum magnæ Græciæ oppidum mediterraneum hodie *Capo di S. Maria*. Leander. Stephano verò Acra Xapygiæ vrbs eſt, aliquibus *Hydruſa* dicta vt ipſe ſubdit. vide *Amphipolis*.

Acra vicus in Mæotide. de quo Strabo lib. 11.

Acrabathêna, oppidum. Plin. 5. 14. 4.

Acradina. arx Syracuſanorum, quam Marcellus Romanus Imperator cepit. Plutar. in Marcello. vide *Syracuſis*.

Acræ, Liuio & Thucydidi, Siciliæ vrbs, à Syracuſanis inhabitata, hodie *Palazzolo* vocari apud Fazellum habetur *Agra* per g legitur apud Antonium.

Acragas vnus ex ſtatuariis, qui in admiratione ſumma fuerunt. Plin. l. 34. c. 12.

Acragas, ciuitas Siciliæ & Thraciæ & Eubœæ, & Cypri, & Ætoliæ. Eſt & fluuius Siciliæ. Stephano & Polybio, qui à Bacello dicitur *Drago*. vide *Argentinum, & Agregas*.

Acræa, Dianæ cognomen: quod Acron mons apud Agrittos fuerit, in quo Dianæ templum conſtruxit Melampus, quando Prætidas purgauit. Heſych. Sophoc. ibidem Venus culta, Acræa etiam cognominata eſt.

Acræa, Iuno dicta eſt, cuius extat oraclum in Magarea. Strabo lib. 8.

Acraphia, oppidum Bœotiæ, à quo Acræphius Apollo cognominatus eſt. Steph. & Hero. lib. 8.

Acrapages, rex Aſſyriorum. Euſeb. in Chronicis.

Acrephium, mons Thebanorum. Strabo. li. 9.

Acrath, Africæ oppidum, hodie *Bellos de Gomere* Caſtal. Græcè ἄκραθ, alij *Veles* ſcribunt.

Acrauiſci, populi Pannoniæ inferioris, iuxta Scordiſcos. Plin. lib. 4. cap. 25.

Arcatus, bacchantium genius Athenis ſpectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Pauſan. in Attica.

Arce, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydruſa dicta: Eſt & alia quæ portum in ſe Brunduſium habet. Et alia in Italia: alia in Syracuſanis condita. Item in Eubœa, Scythia, Cypro Acarnania: alia ſupra Antiochiam: alia denique ad Tygrum fluuium. Stephanus.

Acrenſes, populi Siciliæ Plin. 3. & 8. 21.

Acria, oppidum Hiſpaniæ Plin. 3. 1. 41.

Acria oppidum in Peloponneſo, ad oſtium Eurotæ fluuij in ſinu Laconico: de quo Ptolemæus.

Acridophagi, ſunt populi inter Æthiopes, veloces curſu, vita verò adeò breui, vt annoſiſſimus quadrageſimum non excedat: ſolis ferè lo-

cuſtis victitant, à quibus & nomen inueuerunt. Nam Acridas Græci dicunt, quas nos locuſtas. Vide Diod Sicul. libr. 4. c. 3. & Agatarchidem.

Acrilla, vrbs Siciliæ, non procul à Syracuſis. Stephanus.

Acriniption, vide Aſcriburgium.

Acrio, fuit Philoſophus Pythagoricus, cuius meminit Cic. 5. de finibus.

Acriſius, teſte Euſebio libro temporum, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaes. Amaſiæ Iouis, Virg. 7. Æneid.

Et Turno (ſi prima domus repetatur origo)
Inachus, Acriſiúſque patres, mediaque Mycenæ.

Præto fratri ſucceſſit in regno, vnicámque habens filiam Danaem in reſponſis habuit, ſe manu eius, qui ex filia naſceretur moriturum, qui ad effugiendam prænunciatam mortem, filiam in quadam turri, quæ ænea fuiſſe diceretur ſepoſuit, ſeruaríque iuſſit, ne quis poſſet ad eam accedere. In eius gremium Iupiter, verſus in auream guttam, ex tegulis ſe dimiſit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arca incluſa, in mare coniecta eſt, atque à piſcatore in Apulia reperta: qui Danaem & fœtum maſculum quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit: qui genus eius cognoſcens, & patriam, illam libenter coniugio ſibi copulauit. Filius autem eius, cui Perſeus nomen fuit, cùm excreuiſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens Acriſium transmutauit in ſaxum: quæ quidem tranſmutatio ſecundùm Euſebium id ſignificat, quod cùm Acriſius XII. Argiuorum rex, imperaſſet annis XXXI. à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen, occiſus, in lapidem, id eſt, in frigiditatem perpetuam verſus ſit. Ex Euſebio, Boccatio, Seruio. Vide *Danae & Perſeus*, Fuit & Acriſius, alter, Laertæ partis Vlyſſis pater & Iouis filius, dicente. Vlyſſe apud Ouidium, lib. Metamorphoſ. 13.

Nec mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi,
Iupiter huic, &c.

Acriſionides, Perſeus, Acriſij nepos.

Acritas, extremum Bithyniæ promontorium Ptolemæo, iuxta Boſphorum Thracium. Gyllius dicit hodie vſque nomen retinere. Stukius hoc idem putat Promontorium Nigrum ab Apollonio, Orpheo, & Theocrito appellari.

Acritas, Peloponneſi promontorium, iuxta Maloam & Tenarum. Mela li. 2. Pli. 4. 5. 13. Meſſenij ſinus initium, prope Methonem, vt refert Strabo lib. 8. hodie *Capo di Gallo*. Inſulæ eſt etiam nomen apud Cedrenum.

Acroathon, Thraciæ oppidum, in ſummo cacumine montis Athos, Mela auctore. Ptolemæus Athos Acron, ἄθος ἄκρον appellat. Straboni in ſelectis *Acroſthoo*, Stephano *Acrothooi* ἀκρόθωοι, Thucydidi ἀκρόθωοι. Herodoto ἀκρόθωον, ſcribitur. Plin. etiam cum Mela *Acroathon* habet, & *Acrothon* in nonnullis exemplaribus, vide *Apollonia*.

Acroceráunium, promontorium eſt Epiri in anguſtias Adriatici ſinus emiſſum, inde dictum quod Acroceràuniis montibus ſit vicinum. Plin. lib. 3. c. 11. & 26.

Acroceráunia, Seruio montes excelſi in diuerſis locis ſic dicti propter altitudinem & iactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur mons vel ſummitas. & κεραυνὸς, fulmen. Horum alij ſunt in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adriatico: alij ſunt inter Armeniam & Iberiam. De his Pli. 3. 23. & 6. in Prologo 4. 8. Horat. li. 1. Carm. *Qui ſiccis oculis monſtra natantia, Qui vidit mare turgidum, & infames ſcopulos Acroceraunia* Hodie *Cimarioli, & monte de Climera*. Leander & Alphonſus in ſua diſciplina militari appellari tradunt.

Acrôcon. vide ATHO, & ACHOTHON.

Acrocomæ, ſunt populi Thraciæ à capillorum longitudine dicti, quod Antas in fronte mulierum more demiſſas geſtarent. author Homerus in catalogo nauium.

Acrocorinthus, mons Peloponneſi excelſus, inter duo maria, Ægeum ſcilicet & Ionium, ſtadiorum trium & dimidiati: ſub cuius radice in loco plano inſtar menſæ, iacet oppidum Corinthus. Vertex ipſe Acrocorinthi, Veneri ſacram habet ædiculam, infra verticem, Pyrenem fontem: haud affluenteis, ſed perſpicuas aquas habentem, Plin. 4. 1. Steph. Plutarch. in Arato dicit eum è media Græcia enaſci. vide Corinthus.

Acrolyſſus, arx eſt in colle ſupra Liſſum Illyrici vrbem. Strabo lib. 17.

Acrolochias. promontorium Ægypti ad Pharum. Strabo lib. 17.

Acroma, vide arietis frons.

Acron, Ceninenſium rex, quem ob raptus virginum Sabinarum Romulus ſingulari certamine vicit, telóque traiecit, & eius ſpolia opima Ioui. Pheretrio dicauit: eíque nomen dedit. Plutar. in vita Romuli. Etenim (inquit) Ferire apud Latinos, erat Vulnerare ſagittis, Propert. lib. 4.

Tempore quo portas Ceninum acrona petentem.

Acron, medicus Agrigentinus Athenis vnà cum Empedocle philoſophatus eſt: antiquior Hippocrate, ſcripſit lingua Dorica de medicina librum vnum. Suidas.

Acron, nobilis Grammaticus, Horatium poëtam enarrauit.

Acro, ciuitas in tribu Dan, quæ & Accaron. Ioſue 13. 19.

Acroneus, nomen principis Phæacum. Cu

dyſſ.lib.1.

Acrónius, in Alpibus lacus eſt, qui deſcendens à fonte, Rhenum facit: noſtri lacum Conſtantienſem vocant. Pomp. lib.1. Brigantius Lacus Plinio. Brigantia Ammiano, Podamicus recentioribus nonnullis. Lacus Heluetiorum Maximus, quem *Bodenſee* Germani appellant. Becanus contra Vadianum *Acronum* triſyllabicôs, & non *Acronium* apud Melam vocari docet.

Acrópathos, Mediæ maioris ſinus, & Suſianæ rex.

Acrópolis, arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ἀκρόπολιν, ἄστυ, & Pyræum portum.

Acrorei, vrbs Triphyliæ. Steph.

Acrotádus inſula in ſinu Perſico. Plin. 6.23.33.

Acrotatus filius Cleomenis: poſt defunctum parentem Lacedæmoniis imperauit. Plut. in Agide, & Pauſ. lib.1.

Acrothon, oppidum. Plin. lib.4. cap.10. ſuper montem Athon collocatum. Stephan. Acrothynos vocat Thucyd. lib.4.

Acrouentum Mamboleium, in Italia locus Iornandi, vbi Mincius amnis commeantium frequentatione tranſitur, hodie *Gouerno*. G. Merula. Hic Leo Pontifex Maximus Attilæ obuiam venit.

Acta, apud Thucyd. 4. lib. locus eſt vicinus Atho monti ad Ægeum pelagus.

Actacottes, populi feroces, qui inſulam Britanniam, vulgò Angliam, totam diripuerunt. Am. Marcel. lib.27.

Actæa, Athenienſium regio, dicta ab Actæo, quòd primus in ea regnauit: deinde verò Attica denominata ab Attide filia Cranai. Pauſan. lib 1.

Actæa, nympha, ab Acte, id eſt, littore maris dicta.

Actæon, filius Ariſtæi, ex Autonoë aut Autonoë coniuge, vnde *Autoneius heros* ab Ouidio dictus eſt venationi addictus, cùm in valle Garganoë ad fontem limpidum receſſiſſet, à Diana nuda conſpecta conuitiis laceſſitus eſt, atque in ceruum mutatus, quem ſui ipſius canes diſcerpſerunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis diſſeruit, ait lib 2. Actæonem venationem dilexiſſe, cui cùm ad maturam perueniſſet ætatem, conſideratis venationum periculis, id eſt, quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Et paulò poſt, Sed cùm venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non depoſuit: quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit, ob hanc rem à ſuis canibus deuoratus eſt. Hæc ille de Ouid. ſententia lib. Metamorph. 3. Quanquam de Actæone aliter in commentariis Apollonij lib.4. Ipſum non Ariſtæ, ſed Meliſſi filium: nec à canibus ſuis pro ceruo, ſed à Bacchi Orgia celebrantibus laniatum fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ouidij ſententia.

Inſcius Actæon vidit ſine veſte Dianam.
Præda ſuis canibus non minus ille fuit.

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à bene merendo de ingratis, qui ſæpius pro acceptis beneficiis ſimultatis cauſas aucupantur, ſeque vel quauis leuiſſima de cauſa iratos fingunt, vt ſic deletum appareat quicquid in eos collatum eſt. Et canibus certè eiuſmodi adulatores aptiſſimè comparantur. Monentur præterea ne ſimus curioſi in rebus ad nos minime pertinentibus, quoniam multis pernicioſum fuit res arcanas aliorum cognouiſſe, aut principum, ciuitatem, ſummorúmque virorum, aut Dei præcipuè, quum vel minima ſuſpicio arcanorum eiuſmodi conſcios facilè poſſit opprimere.

Actæonis oſſa Orchomenios olim horrendo phantaſmate liberarunt, quod ſaxum magnum geſtans, totam regionem vaſtabat: vnde accolæ Delphos profecti, acceperunt ab oraculo, vt omnia Actæonis oſſa abſportarent, eáque ſepélirent: quo facto, illico liberati ſunt Pauſanias. Plutarchus in Sertorio, duos ait Actæones fuiſſe, alterum à canibus, alterum ab amatoribus diſcerptum.

Acte, Neronis liberta quam parum abfuit quin matrimonio ſibi coniungeret. Sueton.

Acte, & Actica, vide Attica. Ilium, & Caſpapyrus. vide Steph. Eſt & Acte Magneſiæ & alia Acarnaniæ & Peloponneſi & in Boſphoro, & alia in Ionia.

Actæus vnus Telchinum, qui ſex numero omnia ſolo aſpectu affaſcinabant: vel, vt alij ſentiunt, Stygiam aquam animalibus & ſtirpibus perniciei gratia inſpergebant, qua ex re calamitates, peſtes & fames conſequerentur. Vide *Telchines*, & adagium. Noui Stinonem, &c.

Actæus, á, um, pro Athenienſi: Nam Attica regio apud priſcos dicta eſt non ſolùm Attis, idos: ab Attide Cranai regis filia, vt inquit Euſtathius, ſed etiam Actæ, vt Plin. lib.4 & Gel. teſtantur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primùm enim Atticam regionem Actem dictã Lycophron Græcus poëta innuit: apud quem Caſtor & Pollux ἀκταιμακτῆρες appellantur. Vel quia littoralis ferè tota ſit exili & anguſto quodam velut margine, vt author eſt Strabo. Vnde Ouid. 1. Metamorph. *Separat Aonios Actæis Phocis ab oris.* Vult enim Parnaſſum medium eſſe inter Bœotiam & Athenas. Attica autem regio quondam Ionia eſt vocata ab Ionio Apollinis & Creuſæ Erithæi filio, vel (vt inquit Strabo) ab Ione Xuthi filio.

Actania, inſula in mari Germanico, Plin. 4. 13. 30.

Actæa, nympha fuit Oceani, & Thetios filia, teſte Heſiodo in Theogonia. vide *Acaſta*.

Acteius, tribunus plebis, qui Craſſi in Syriam profectionem prohibere conabatur. Plutarch. in Craſſo.

Acte: vna horarum, quarum nomina recenſet Hyginus c. 183. vide Horæ.

Actia, actiorum. Suidas, Ludi quinquennales actiaci, Apollini Actio inſtar Olympiorum dicati: qui prius & à finitimis agebantur: ſed ab Auguſto honorificentiùs celebrati fuerunt. vide Actium, & Agonales.

Actiólinus, Patauinorum tyrannus, de quo Paul. Iouius lib. 1. virorum illuſt.

Actipus Iudææ vrbs in tribu Aſer, vt Ioſephus tradit. qui eam quoque Arce vocat.

Actites. vide infra γαλακτίτη.

Actium, Epiri oppidum & promontorium, vbi Auguſtus, deuictis nauali prælio Antonio & Cleopatra vrbem condidit, & Nicopolim à victoria nominauit, vt ſcribit Plutar. Hinc Actius, a, um, & Actiacus, a, um. Virgil.

Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.

Sappho ad Phaon. *cur non*

Actiacas miſerum me mittis ad oras?

Actium, Plinius 4.1.10. & cap. 35. 9. 45. Ptolemæo, Straboni, aliiſque Colonia Auguſti in Epeiro. Cabo Figo Pinetus nominat. Figalo ego ſcribendum puto.

Actius Nauius, augur, nouacula cotem præcidit ſpectante Tarquinio rege. quo factum eſt, vt & à Tarquinio, & à populo ſemper in rebus cõſuleretur.

Actius, Tragœdiarum ſcriptor, inter colonos Piſaurum deductus, à quo & fundus Actianus iuxta Piſaurum dictus: in ſcribendis tragœdiis, ſententiarum grauitate, verborum pondere, perſonarum authoritate clariſſimus.

Actius, Mediolanenſis princeps, de quo Paul. Iouis lib. 2. illuſtr. viror.

Actius conſul Romanus, Euſeb.

Actiſanes, Æthiopum rex, qui Amaſim Ægypti regem ſuis crudelius imperantem regno deturbauit, Ægyptiiſque ſumma æquitate imperauit. Hic latrocinia nouo more compeſcuit, ſontes neque morte plectens, neque linquens impunitos. Conſtituto quippe eorum iudicio reos omnes in vnum cogens, amputatis naribus in vltima deſerti ire compulit: ibique ciuitatem condidit, ab excisis naribus Rhinocuram appellatam. Ea in Ægypti & Arabiæque finibus haud procul à mari ſita omnibus vitæ commodis caret: Nam omnis vicina regio ſalſa eſt, intra vrbis mœnia vnicus eſt puteus, & is inutilis, vt pote aqua guſtu amara. Hos autem eo in loco poſuit, ne ſuis moribus vicinas gentes inficerent; néve eorum erga reliquos iniuriæ eſſent occultæ, ſed vt tanquam in oram deſertam relegati omni re egentes, cogentes neceſſitate ſibi victum exquirerent. Fiſſis itaque calamis, quos ex vicinis agris collegerant, longa ſibi retia fecere, quibus iuxta littus, per plura ſtadia diſpoſitis, ex captis coturnicibus, victum ſibi compararunt.

Actius, Actiacus, & Actæus, Apollo vocatus eſt, variis de cauſis, in primis tamen ab Actio promontorio & ciuitate Acarnum celebri ob victoriam Auguſti contra M. Antonium & Cleopatram, Virgil. lib. 8. Æneid.

Actius hæc cernens arcum tendebat Apollo
Deſuper. Propertius

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quid eius.
Vna decem vicit miſſa ſagitta rates.

Actius Labeo, poëta fuit indoctus temporibus Perſij Satyrographi, Iliada Homeri verſibus Latinam fecit adeo inſcitè & obſcurè, vt nec ſua ipſe cognoſceret. Gyraldus.

Actor, comes Herculis contra Amazones, in quo bello vulneratus cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus eſt.

Actoritum. vide Netitus.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris: is enim ex Ægina, quam ei Iupiter à ſe vitiatam vxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relicta Ægina, Opuntem in Locros ſe contulit, & ibi Patroclum genuit.

Actor, Aſtyoches pater, vt oſtendit Homerus Iliad. 2. alter fuit Aruncus, cuius meminit Virg. 12. Æneid.

—validum vi corripit haſtam
Actoris Arunci ſpolium, &c.

Actoris. Vlyſſis ancilla. Odyſſ. ψ & v. 228.

Actorius Naſo hiſtoricus Romanus, Sueton. in Iulio. Iulij Cæſaris tẽporibus vixiſſe ſuſpicantur.

Actuarius, Medici Græci nomen.

Actrida, oppidum. Plin. 6. 28. 70.

Acuius, ciuis Romanus, qui cædis Cæſaris particeps videri cupiebat Appian. lib. 2.

Acumincum. Legio, Ptolemæo, Pannoniæ inferioris vrbs ad Iſtri ripam. Acunineum per N. legit Ammianus li. 19. Camerz interpretatur Simlerus. Niger verò ſcribit Petro Veradin dici. Sed Arumictum malè habet.

Acurgia, vide Vcultiniacum.

Acuſilaus, Athenienſis Rhetor, Galba imperante ſeſe Romam contulit, ibique Ludum aperuit tanto cum ſucceſſu, vt moriens Athenienſibus decem myriades aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acuſilaus, hiſtoriographus Argiuus, cuius teſtimonio Ioſephus vtitur lib. 1.

Acuſilaus & Damagetus fratres, victores in

Olympicis certaminibus, partem Diagoram per celebrem conuentum geſtarunt, in quem & flores abiecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 6.

Acuſiorum colonia, Α'κκσιῶν Galliæ Narbonenſis vrbs. Ptolem. *Grenoble* nunc vt L. Poldus ſcribit, Grannapolim vocat Sidonius libr. 3. ad Placidum. Gratianopolis vulgò Latinè. *Cullaro* aliquando appellatam fuiſſe quidam volunt, ex antiqua inſcriptione, quæ in huius vrbis porta legitur.

Acutæ inſulæ, quas poëta Thoas vocat, viçinæ Echinadibus. Strabo libro 8. Vide Dulichium.

Acutia P. Vitellij vxor. Tacitus.

Acutia, ciuitas Iberiæ. Steph.

Acutius, Nerua præn. III. Cos. cum collega III. Iulio Feroce Olymp. 219. an. 4. vrb. cond. 83. 2. Chriſti D. 101. K. Nou.

Acyclas, philoſophi nomen, qui commentarios conſcripſit de Syllogiſmis. Suidas.

Aclina, vrbs Illyriæ. Steph.

Acyndinus & Proculus, conſules Romani anno 1. Conſtantij, ab vrbe condita 1092.

Acyphas, vibs vna ex Tetrapoli Dorica. vide Pindus.

Acyphas, vrbs Theſſaliæ, vt quidem volunt.

Acys, vide Acis.

Acytos, vide Melos.

Acynthus, inſula circa Cydoniam Cretæ. Steph. vide Aciton. ſupra, & Byblis infrà.

A D

Ada, altera vxor Lamech, Gen. 4. Vxor etiam Eſau, filia Elon, Gen. 36. Item filia Hecatomni Canæ regis & Arthemiſiæ ſoror, quæ Hydrico fratri nupſit. Strab. lib. 14.

Ada, Cariæ regina, Alexandro obuiam profecta, Alindis vrbe tradita. eum in filium adoptauit. Deinde ab Alexandro toti Cariæ præficitur. Curtius lib. 2.

Adæ, adarum, oppidum Aſiæ. Strab. lib. 13.

Adæi, Arabes Ægypto finitimi, vt ſcribit Ptolemæus.

Adacha, Palmyrenæ vrbs. Ptol.

Adad, filius Badad, rex Edom quartus. Gen. 36.

Adada, ciuitas in tribu Iudæ. Ioſue 15.

Adad, teſte Macrobio, non Adad, Aſſyriorum ſummus habebatur Deus, cui etiam deam Atergatim vxorem aſſignabant: per Adad Solem, per Atergatim terram intelligentes: quod ex his duobus cuncta crederent procreari, Macr. 1. Satur. c. 24.

Adadato, ciuitas Piſidarum ad Taurum montem. Strabo lib. 12. Ptolemæo eſt Adada.

Adadremnon, vrbs iuxta Iezraelem, quæ hodie vocatur *Maximianopolis*. Zach. 12.

Adadus, rex Syriæ, Damaſci filius.

Adaia, ſiue Adaias, filius Ethan filij Zamma, 1. Paralipomenon 6. Filius item Ieroboam, 1. Paralipomenon 9. Pater Ididæ, matris Ioſiæ 4. Reg. 22.

Adalbero, Metenſis Epiſcopus, Euſeb.

Adalbero Babius, Genuenſis Epiſc. Euſeb.

Adalia, filius Amman filij Amadatha. Eſt. 9.

Adalgarius, Aquitanus nobilis, Pauli Æmil. libro 1.

Adalgiſus, Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit, victúſque in Corſicam fugit.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi Geneſ. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & mulierem appellauit. Geneſ. 5. Eſt & nomen vrbis, Ioſ. 3.

Adam, ſi interpreteris eſt rubeus, vel rubra terra: quia vt Ioſepho placet, de rubra terra conſperſa, factus eſt: talis eſt enim vera terra. Comeſt. in cap. 2. Geneſ. Creatus ante diluuium annis mille ſexcentis duobus & nonaginta ſupra ducentos. Philo de tempor. animalibus impoſuit nomina, quibus etiam nunc ipſa vocantur. Ioſeph. lib. 1. antiq. & Euſeb. lib. 11. de præp. Euang. Pelliceam ſibi veſtem fecit (teſte Hieronymo) quod proculdubio veſtes faciendi poſteris exemplar extitit. Habuit præter Cain & Abel, triginta filios, ac totidem filias. Comeſt. in cap. 5. Geneſ. Res futuras ſuis prædixit filiis: vnde duas ipſi fecerunt columnas: ex quibus vna lateritia, altera lapidea fuit: vt ſi ille imbribus obſtare minimè poſſet, hæc permanens integra ſcripta legentibus præberet. In his igitur columnis, ea quæ ab ſe inuenta fuerunt circa ſiderum obſeruationem, ſcripſerunt. Proinde ab Hebræis ad Ægyptios, & Chaldæos, & ſubinde ad reliquos, Aſtrologiam manaſſe, credere par eſt, ac tale Aſtrologiæ initium fuit. Hæc ex Rabinorum traditionibus, admodum ſanè infirmis, Ioſeph. lib. 1. antiq. Sepultus eſt Adam in agro Damaſceno, in ſpelunca duplici. Comeſt. in c. 3. Geneſ.

Adama, vrbs Pentapoleos, Gen. 10.

Adamaſtor, apud Claudianum Damaſtor dicitur in Gigantomachia.

ſæuúſque Damaſtor

Ad depellendos iaculum dum quæreret hoſteis.

Sidonius.

Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopémque Damaſtor.

De hoc Oroſ. lib. 1.

Adamaſtus, Ithacenſis fuit, pater Achæmenidis ſocij Vlyſſis. Virg. Æneid. 3.

Adamiani hæretici, ad Adam nominati, cuius imitantur in Paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quod nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares fœminæque conueniunt, nudi lectiones

ctiones audiunt nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis planè horrenda à Carpocratianis inuecta, & à nonnullis fanaticis noſtro ſeculo renouata, Dei beneficio extincta eſt, vt nemo hodie reperiatur qui tam fœda portenta in Eccleſia vel in Politia defendere velit.

Adamus, Centurio Genuenſis, qui miſſus eſt Hippomanem, vt Barbaruſſam claſſes inſtaurantem opprimeret, Paul. Ion.

Adana, vrbs Siciliæ. Ptolemæo, vulgò Adena. vide *Stephanum*.

Adani, adanorum, duæ inſulæ in Arabia fœlici. Ptolem.

Adanſam, Angliæ vrbs apud Antoninum. *Itham ceſtir*, Camdeno.

Adar, VIII. rex in Edom Geneſ. 36. qui in Paral. 1. dicitur Adad.

Adara, vicus magnus. Steph. Eidem eſt tertiæ Palæſtinæ locus inter Areopolim & Characmobam.

Adatas, Hiſpaniæ vrbs, inter Hiſpalim & Cordubam. Anton.

Adaquas, Antonino, quas idem ad Larodas cognominat, Siciliæ vrbs, quam Simlerus. Xacca vocari dicit.

Adaquilas Atticæ locus apud Pauſaniam, Locus eſt etiam vigeſimo à Rauenna milliari. Sic item appellatur vetuſtus pagus prope Treuiros, quem vulgò *Igle* nominant, Moles ibi antiqua Romani nominis extat.

ad Caballos, vide Tiberiacum.

ad Capræ Paludes, vide Caprilia.

ad caſas Cæſarianas, Antonino, quas idem ad fines appellat. Locus eſt in Italia quem Simlerus S. Caſſano vocari ait.

ad Centeſimum, locus Italiæ, CVII. M P. ab vrbe diſtans verſus Adriam. Antonino.

ad Columellas, eſt locus ſexto à Rauenna lapide quo H. Rubeus ſcribit Maioranum Auguſtum in Imperatorem creatum.

ad Duos pontes, Antonino locus Hiſpaniæ, eſt inter Bracaram & Aſturicam.

ad Dracones, in Mauritania Cæſarienſi locus, & in Armenia minori. Antonin.

ad fines, Antonino Caſtellum eſt Rhetiæ, in ripa Turiæ vel Thauri fluminis, quod hodie *Pfin* dicitur, vt B. Rhenanus docet. *Ander Thur*, nominat Simlerus.

ad fines, ſiue Caſæ Cæſarianæ, Antonino, locus inter Florentiam & Arrhetium. Eſt etiam Galliæ Belgicæ locus apud eundem.

ad fratres, locus in Mauritania Cæſarienſi. Ant.

ad Gallinas, vide villa Cæſarum.

ad Gallum Gallinaceum, vide Via.

ad Gradus, vide Gallicus ſinus.

ad Herculem apud Antoninum, videtur mihi Ligorno Etruriæ portus, ad mare mediterraneum. Volaterranus tamen putat hunc portum apud eundem Antonium Salebro (vbi ego Saleprone lego) vocatum; & à Cicerone Labro. Idem eundem ſcribit à Ptolemæo Liburum dici, qui tamen in Græco eius Codice non habetur: Etſi in Latinis quibuſdam inter Populonium prom. & portum Traianum inueniatur: vide Herculis portus & Herculia.

ad Lapides Atros, vide Lapides.

ad Larodas, vide ad aquas.

ad Lapidem, Locus Britanniæ inſulæ, in Vitarum regione, Beda. Stoneham nunc vocari ſcribit Camdenus.

ad Lippos, Hiſpaniæ Bæticæ locus inter Salmanticam & Emeritam. Anton.

ad Malum, Liburniæ vrbs. Anton.

ad Marcum, locus dicitur non procul à Lanuuio. Liu. 6.

ad Martis, Antonino Italiæ locus eſt, inter Natniam & Mauaniam Item inter Seguſium & Brigantionem, in Alpibus, fortè Martis vertex, Ammian.

ad Martem magnam, Italiæ locus, in Campania. Anton.

ad Mauros in li. Notit. oppidum. *Mauthitchem* Lazio in Notitis.

ad Motum, locus Hiſpaniæ inter Acci & Carthaginem Spartariam. Anton.

ad Muros, Anton. Auſtriæ oppidum quod Lazio *Sumerein* eſt: cui idem Maro cincta Ammiani eſt.

ad Marum, locus & villa regia circa murum, quem Impp. Romani in Britannia inſula exſtruxêre, Beda.

ad Oliuam, locus Mauritaniæ Cæſarienſis. Anton.

ad Palatium, Anton. vicus inter Tridentum Veronam. *Pallazzo* hodie dictus Simlero.

ad Paludes Straboni locus Arabiæ, in Ægypto. Arabicas Paludes vocat Solinus.

ad Pinum, in Samnio locus. Anton.

ad Piſtores, vide Piſtoria.

ad Ponte, Hiſpaniæ locus, circa Gades. Anton.

ad Publicanos, Galliæ Narbonenſis locus, circa Tarantaſiam. Anton.

ad Puluinos, locus maritimus in Sardinia. D. Paulin. ad Macarium.

ad Pyrum, vide Pyri mons.

ad Regias, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

ad Rotam, Anton. ſcribit Simlerus eam eſſe Numidiæ vrbem, quam D. Auguſtinus, libro 3. contra Creſcentium Rotariam vocat.

ad Rubras, Hiſpaniæ Bæticæ locus, circa Anæ fluminis oſtium.

ad Salices, circa Danubij oſtia locus in Mœſia inferiore, Anton. & Ammian. lib. 31.

ad Septimum, Anton. Simulus legit, ad Decimum Septimum locus in Hiſpania inter Aſturicam & Terraconem. XVII. M.P. ab hac diſtantem.

ad Sex inſulas, & ad tres inſulas, ſunt loca Mauritaniæ Tingitanæ. Anton.

ad Sorores, Hiſpaniæ vrbs circa Emeritam. Anton.

ad Statuas Coloſſas, vrbs Hungariæ ad Danubium ſita. Lazio *Coloza*. Lib.Notit. Item locus inter Aretbium & Cluſium, Tuſciæ vrbes. Anton. Et in Hiſpania, circa Sucronem.

ad Turres, Antonino Italiæ vrbs, in Calabria ſita eſt.& Blazio, dici ſcribit Barrius.

adana, Ciliciæ vrbs apud Ptole. Adenam hodie appellari ſcribit Ioſeph Barbarus.

ad Titulos, Liburniæ vrbs. Anton.

adarchidæ, gens Lybicha. Steph.

adareſer, filius Rohob, rex Saba, 2.Reg 8.

adati, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

adarima, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

adarupolis vrbs Perſica, Steph.

adaſtrus Phryx.

adattha. Armeniæ maioris vrbs, in Rhauennæ præfectura. Ptolem.

adazer, vrbs. 1.Machab.7.

adbucillus Galli cuiuſdam nomen apud Cæſarem in Comm.

adbeel, filius Iſmaelis. Gen.

adbelum oppidum, Plin. 5.23.5.7.

adar, nomen menſis apud Hebræos ſiue Lunationis duodecimæ, noſtro reſpondentis Februario, 1.Eſd.6. Filius item Balæ filij Beniamin. 1 Paralip.8.

adcantuannus, nomen ducis Aquitanici. Cæſar Comment. lib.3.

addi, pater Melchi, patris Neri. Luc.3.

addo, filius Ioan.1.Paral.6. Pater item Barachiæ, patris Zachariæ Zach.1. Nomen prophetæ, 2.Paralip 6. vide Nehem.12.

addon, nomen loci. 2.Eſdr.7. qui Adon. 1.Eſd. 2.ſcribitur.

addua. vide *Abdua*.

addua, fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ, qui vt nonnullis placet, Latium lacum ingreditur, & ex eo integer emergens in Padum effluit: bones quidem piſces nutrit, & potiſſimum Tinulos. Plin.lib.2.c.103.

adeba, Ilercaonum vrbs in Hiſpania. Ptolem.

adedi, vicus fœlicis Arabiæ Ptolemæo, Aden eſt, niſi Niger fallat, vide Aden.

adelphius, hiſtoricus Marco Antonio familiaris, qui eius in Parthos expeditionem conſcripſit, in qua ipſe & adfuit & præfuit. Strabo lib.11.

adelbais, vel potius Adelhais, vidua Lotharij Imperatoris, Othoni nupſit, Olym.42. anno vrb. conditæ 1702. Chriſti D.951. De Adela. Paul.Æmil.lib.1.

adelphena, Francorum regis filia ſumpta in matrimonium à Theodorico. Euſeb.

adelphius, & Ætius collegæ, Romanorum Coſ.alter ſic. Adelph. v.c. præn. Clodius in Occidente Coſ. Olymp. 307. anno ſecundo. vrbis cond.1101. Chr.D.451.

adelphius Proconſularis vir, cuius vxor fuit docta illa Proba Falconia, cuius Vitgiliani Centones leguntur.

adelphus, Cacorum princeps, cum valida manu à Carolo Magno Francorum rege in Britannos miſſus victor rediit.

adelſtanus, VIII. Angliæ rex, Edouardi ex concubina filius, regnauit annis XVI.

adem, Arabiæ fœlicis emporium celeberrimi nominis: quo ex Æthiopia, India & Perſide negotiatores conueniunt. Vrbs eſt magnifica ſitu & ſtructura bene munita, ædificiorum nitore atque frequentia celebris, muro & præcelſis ſepta montibus, in quorum ſummitatibus ardentes faces nauigantibus portum oſtendunt Peninſulæ formam quandam obtinuit, nunc autem hominum induſtria vndique aquis ambitur. Oſorius in hiſt. Emanuelis, Munſter.lib.5. Coſmograph.

adeodatus, Rom.Epiſc.Euſeb.

Adeona, Dea ab Ethnicis culta, quod adeundi facultatem præſtaret. Auguſt.4. & 7. lib. de ciuit. Dei.

ader, locus iuxta Bethleem, vbi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora ſua pauit, loco nomen imponens: vel (quod verius eſt) quodam vaticinio futurum iam tum myſterium monſtrabar.

adercon, vrbs Iberiæ. Steph.

adherbal, Micipſæ filius, Maſſimiſſæ nepos à Iugurtha aliquoties victus fruſtra Romanorum auxilio implorato. Cirtæ deditione facta excruciatus necatur. Saluſt. in Iugurth.

adgandeſtricus Chattorum princeps, ad Senatum Rom. literas miſit, quibus Arminij mortem promittebat ſi patrandæ neci venenum ad ſe mitteretur: cui reſponſum eſt, Non fraude neque occultis, ſed palàm pop. Rom. hoſtes ſuos vlciſci ſolere.

ades, à Græcis inferorum deus, quem nos Ditem & Plutonem appellamus: ita dicta ab α priuatiua, & εἰδεῖν videre: quod in denſiſſimis inferorum tenebris, noctéque profunda perpetuo agens nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aëre (qui apud inferos nullus eſt) viſio poteſt fieri.

ades, ſiue Hades, Moloſſorum rex, cuius filiam nomine Coram apud Acherontem fluuium conatus eſt rapere Pirithous, vnde factus eſt fabulæ locus, Pirithoum ad inferos deſcendiſſe,

diſſe, & vxorem Ditis Perſephonem, quæ & Cora à Græcis dicitur rapere voluiſſe. Cæl. Rhod. libro 7. capite 15. & Plutarch. in Theſſ. qui tamen regem hunc non Adem vocat, ſed Aidoneum.

Adhæſet, Syroæ filius, Perſarum rex regnauit annum 1.

Adiabatæ, Æthiopiæ populi contra Meroën Nili inſulam, aliàs Adiabatæ populi Plinio 6. 30.11. quos aliqui Megaboros vocant: Plinius. Megabradi dicuntur à Ptolemæo.

Adiabena Aſſyriæ regio. Suidas & Stephanus ſcribunt hanc quoque Meſene vocari quod medio loco inter Euphratem & Tigrin ſita ſit, vnde & *Meſopotamia* dicitur. Nomen habere tradit Ammianus à *Diaba* & *Adiaba* fluminibus qui eam irrigant *Botan* Caſtaldus appellat. Strabo tradit Adiabenes etiam Saccopodes dici. Plin. lib.5.cap.12. & lib.6. cap.9. & 27.

Adiabeni, populi. Plin. 6. 37.12. & Marcell. lib.25. à Seuero ſuperati, Oroſ. lib.3.cap 15. Herodot. lib.3.

Adiatorix, Meclij cuiuſdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui quum apud Heracleam ponticam Coloniam Romanorum eò miſſam nocte vna iuſſu Antonij iugulaſſet, paulo poſt in prælio Actiaco captus & in triumpho circumductus, vnà cum filio iugulatus eſt, Strabo libro 12.

Adiel, nomen principis, 1.Paral.4. filius Ieta, 1.Paral 9 27.

Adiliſius mons, Plin.4.7.26.

Adima, eſt Numidiæ fluuius.

Adimantus, Platonis frater, Laet. lib.3. fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux: qui quum Themiſtocli exilium obijceret, num putas (reſpondit Themiſtocles) exulem quempiam eſſe qui ducentas habeat triremes? Suidas.

Adina, filius Siza. 1.Par.11.

Adipſon, vide Gerrum.

Adiris, vide Atlas.

Adithaim, Paleſtinæ locus. Ioſue 15. *αἰγιθ-ϑαίμ* 70. Interp.

Admátha, principis nomen Eſther. 1.

Admedera, vide Amædara.

Admete, ſiue Admetes, nympha, Oceani & Tethios filia, Heſiod. in Theog.

Admetes, Turcarum princeps, de quo Bembus.

Admetus, poeta temporibus Neronis, qui (vt in Demonactis vita, ſcribit Lucianus) obſcuri nominis fuit. Et cùm Demonacti aliquando dixiſſet, ſe vnius verſus epigramma, hoc eſt monoſtichon ſcripſiſſe, quod teſtamento cauiſſet vt ſepulchro affigeretur, quod tale erat: Terra, Cape Admeti ſpolium: nam iam deus ipſe eſt: Ridens reſpondit Demonaſtes, Bonum eſt, ô Admete, hoc monoſtichon: ſed voluiſſem ipſum pridem tuo ſepulchro inſcriptum eſſe.

Admetus, Theſſaliæ rex: cuius armenta pauit Apollo nouem annis ob interfectos Cyclopas, diuina poteſtate ſpoliatus. Tamen Callimachus contra hanc inueteratam lectionem, ita ſcribit in hymno Apollinis.

Φοῖβον ϗ νόμιον κικλήσκομεν
Ἐξ ὅτ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους
Ἠιθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

id eſt Phœbum & paſtoricum vocamus. Iam inde cum ſub Amphryso iugaleis paſcebat equos, Deo ſimilis amore accenſus Admeti.

Adminocinus, Bellini Betauorum regis filius, à C. Caligula in deditionem acceptus eſt. Eutrop. lib.7.

Adnamantia, vide Anamaſcia.

Adobogion, vir clarus, qui ex tetrarcharum Galatarum ſtirpe fuit. Hic cùm eſſet Cæſaris amicus, ad id honorum peruenit, vt materni generis à tetrarcha, & cùm aliorum, tum Boſphori rex efficeretur.

Adon, Cynaræ regis Cyprorum & Myrrhæ filius, Boc.

Adoardus, filius Ariobaldi regis Longobardorum. Sabel. lib 6. Ennead.8.

Adolius, filius Acatij, Armenus genere. Cælius Rhod. lib 21.

Adolphus de Naſſau. Cel. D. F. Aug. XXXII. Occidentis Imp. VIII. Idib. Ianuarij creatus, Olymp.57. an.3. vrb.cond.2043. Chriſti 1292. imperij negotia obiit per annos 6. menſes totidem, dies aliquot. Cum Alberto Auſtriaco congreſſus in acie cadit, ab ipſomet Alberto interfectus eſt IIII. Iulij. Olymp.519. ann. 1. vrb. cond. 2049. Chr. D. 129.. .

Adolphus V.C. præn. Clodius, in Occidente Coſ. Olym.323. anno 2. vrb. condita 1202. Chr. 452.

Adon, nomen loci, 2 Eſdr.2.2. qui Addon. 2. Eſdræ 7. ſcribitur.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos Dominus ſignificans quod dominetur creaturæ cunctæ.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabes. Alex. ab Alex. lib.6.

Adonia, Adoniorum, feſta Adoni dicata. Ammianus lib.22. Hiſt. Euenerat iiſdem diebus annuo curſu completo Adonia celebrari ritu veteri, Amato Veneris (vt fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto. Adonia cum planctu celebrantur ad planctum Veneris repræſentandum.

Adonia, ſiue Adonias filius Dauid ex Aggith. 2. Reg.2. 2. Paral.3.

Adonibeſek, Chananæorum rex cui Iſraelitæ manuum ac pedum pollices abſciderunt, qui tunc dixit, Merito iſthæc patior: ſeptuaginta reges, ait, amputatis manuum ac pedum pollici-

bus colligebant ſub menſa mea ciborum reliquias: ſicut feci, ita mihi reddidit dominus. Adduxerúntque eum Ieruſalem, & ibi mortuus eſt, Iudic.cap.1.

Adoniram, filius Abda, qui erat ſuper tributa Salomonis, 3.Reg 4.

Adonis, idis, filius Cynaræ Cypriorum regis & Myrrhæ eius filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venatur, primo ætatis flore, apri dēte ſub inguine percuſſus moritur: atque à Venere poſt multas lachrymas in florem Adonium qui eſt ſanguineo colore, trāsformatus eſt: alij dicunt in flumen cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam contemplaretur. Hunc Auſonius cum Plauto vocat Adoneum. Fulgentius Adon, quæ Græcis ſuauitas dicitur. Et quia Myrrha odore ſuauis eſt, Adonem dicitur genuiſſe. Ideo autē Venerem amaſſe dicunt, quod hoc genus pigmenti ſit valdè feruidum. Lucianus Adonium fluuiū ex Libano monte profluētem, ſingulis annis ſanguinolentum fieri commemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielem. Quem nos Adonidem interpretati ſumus, & Hebręus & Syrus ſermo Thamuz vocat. Vnde quia iuxta gentilem fabulam in mente Iulio, Amaſius Veneris & pulcherrimus iuuenis occiſus, & deinceps reuixiſſe narratur, eundem Iulium menſem eodē appellant nomine, & anniuerſariam ei celebrāt ſolennitatem, in qua plangitur quaſi mortuus, & poſtea reuiuiſcens canitur atq; laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetam legitur. Ecce ibi mulieres ſedebant plangentes Adonidem. Vbi intelligi vult fuiſſe idololatriam celebratam in honorem Adonidis, quanquam nonnulli fortaſſe rectiùs exponant de planctu qui fiebat propter mortem Oſiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabuntur Iudæi, Macrobius verò accepit Adonidem pro Sole. Moſchopulus ἄδωνις nomen ab ἅδω, quod eſt cano, deriuatum putat. De eodē feſtiuiſſimè Theocr. εἰδ. ιε. κγ. κθ. Orpheus in hymnis, Adonin Solem eſſe ſenſit, cum illum rebus omnibus præbere nutrimentum, & eſſe germinandi authorem dixerit his verbis:

Εὔβουλε πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε
Κόρη καὶ κόρε σὺ πᾶσι θάλος αἰὲν Ἄδωνι.
Σβεννύμενε, λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις.

id eſt, Scaligero interprete.

Conſe Deus, Volturno, alimentum nobile rerum
Puſa puer cunctis virideſcens ſemper Adonis.
Occaſu & reditiuo ſtatu vertentibus annis.

Finxerunt antiqui, qui Adonin Solem eſſe putatur, illum ab Apro hirſuta & aſpera fera ictum, quia aſpera ſit & hirſuta hiems, ſub qua ſolis vires paulatim deficiunt. Ea res eſt omnino Veneri inimica, quoniam per aëris temperiem viget Venus, cum frigus ve inimicum natura opus non ingrediatur. Cùm ſol igitur in ſignis ſex Auſtralibus extiterit, per ſigniferum incedens, breuioréſque ſint dies ac longiores noctes, tum dicitur Adonis apud inferos morari: cùm verò ſigna Borealia lōgiores dies fecerint, tunc eſt apud Venerem, per quam omnis venuſtas omniſque nitor aruis reſtituitur: ea de cauſa illum ait Orpheus modò eſſe apud ſuperos, modò apud inferos. Alij, inter quos Theocriti Scholiaſtes. Adonin ſemen tritici eſſe ſentiunt, Mortuus Adonis (inquit) ſex menſes moratus eſt in gremio Veneris, quot etiam apud Proſerpinam. Adonis frumentum eſt ſatum, quod ſex menſes degit ſub terra, ſex menſes illum habet Venus, aëris temperies ſcilicet, ex quo illum meſſores colligunt, templum autem habuit in Byblo Phœniciæ vrbe, vbi pater eius regnarat. Virg. in Gallo.

Et formoſus oues ad flumina paſcit Adonis.

De quo Ouidius latè libro decimo Metamorphoſ.

Adonis Phœniciæ fluuius eſt. Ptol. & Luciano qui ſcribit eum oriri ex Libano & circa Byblim in mare effundi, quotanníſque cruore infici, ipſúmque mare magna parte purpureum efficere Canis hodie Mario Nigro Iuſtus Giſtelius in ſua peregrinatione. Hieroſolymitana dicit ab accolis Narracellebe nominari & canem ſignificare à cane marmoreo in eius ripa olim poſitò, Pauſanias: Rubræ æquæ fluuium circa Ioppen deſcribit fontem Hortorum de Libano in ſacris eſſe credit Poſtellus. vide Plin. 5.20. Hinc horti Adonidis, pro inſtructiſſimis:

Adoniſedec. Rex Ieruſalem. Ioſue 10.

Adoram filius Iectan. Gen. 10.26.27.

Adoreus, mons eſt Phrygiæ, ex quo Sangarius erumpens, fluuius per Phrygiam labitur in Bithyniam. vide Dydimus.

Adra, Illyrici vrbs. Ptolem Zerunaz. Caſtellum eſt hodie, vt tradit Marius Niger.

Adra ciuitas Arabiæ petroſæ. Ptolem.

Adra, oppidum Syriæ Cœles, 1.cauæ, apud Ptolem. Eſt item, eodem authore, Liburniæ ciuitas.

Adrabæ, campi Ptolemæo. In Auſtria ſunt, vt Lazius docet, & Marckfelt dicuntur.

Adramelech idolum Aſſyriorum, quod etiām Samaritani coluerunt.

Adramelech filius Sennacherib, regis, 4.Reg. 19. Iſa. 37. deus item Sepharuaim. 4.Reg. 17.

Adramis, & Adranin, nomen viri proprium.

Adramittēnus. Cic. pro Flac. Quid (inquit) ſi occiſus eſt à Pyratis Adramittenus, homo nobilis, cuius eſt ferè nobis omnibus nomen auditum. Hæc, ille Steph.

Adramitteos, oppidum vnguentis delectabile: Plinius 5.30,9. & cap.1.13.15, olim Pedaſus

Plinio

Plinio auctore Troadis oppidum ; quod nunc Landrimiti dicitur Nigro teste , Atramyttium Ptolemæi eſt.

Adramyles, vide *Pſyctorius.*

Adramyteis, inſula Liciæ Steph.

Adramyttus, vide Adrumetum.

Adrana , vrbs Thraciæ parum ſupra Berenicem quæ & in ſecunda per *n* ſcribitur, ἀδρήνη, Turcis Edrenos. Step. Eſt etiam fluuius Cattorum in Germania, Tacitus, anna. lib. 1. ſe in Rhenum exonerans *Rheor* fortè , vt ſcribit Richeimerus. Ædera hodie dici exiſtimat Althamerus, ſed is vbi locorum ſit non addidit. *Eder* ex eo facit Iunius, additque Cattorum fluuium eſſe & in amnem Adan exire. In ſua Batauia autem ſcribit eum in fuldam euolui , & hoc ex tabulis verum eſſe conſtat.

Adranus, Deus cui ſacra erat Adranus (hodie *Aterno*) ciuitas.

Adranum vel Adranon Plutarcho in Parallelis , Siciliæ mediterranea vrbs eſt , vel in Ætnæ montis radicibus fluuium habens eiuſdem nominis , Stephano auctore. Hadranum habet Silius nunc Aderno dicitur Fazello , & Aretio auctoribus.

Adrapſa, orum, vrbs Bactrianæ. Strabo lib. 15.

Adraſtia , regio non longè è Troade quæ eſt in Myſia, ab Adraſto rege dicta , qui primus Nemeſis, id eſt. Fortunæ templum ædificauit, Adraſtiámque vocauit.

Adraſtia , Iouis ac Neceſſitatis filia, ſcelerum vindex acerrima, quam nemo flagitioſus neque magnus , neque paruus vi aut clam effugere poteſt. Alij nunc alio nomine Nemeſin vocauerunt , eiúſque ſedem Ægyptij Sacerdotes ſupra lunam conſtituerunt , vt inde , velut regina & arbitra hæc inferiora deſpectaret. Strab. lib. 13. nominis rationem refert ad Adraſtum regem, qui primus Nemeſi templum erexit, Adraſtrámque vocauit. Pharoutus, ... quaſi ... quod nihil eam impediat , nihil fugiat , nihil ea infectum relinquat: vel vt Pauſanias ..., quod ſcilicet nemo nocens ... pœnam vnquam effugerit, etiam ſi aliquando tardiùs aſſequitur. Virgil in Ciri, *vt ſcelere infando , quod nec ſinat Adraſtenia. Ladere vtrumque uno ſtudens errore parentem* , vide Nemeſis.

Adraſtus, XIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 4.

Adraſtus , rex Argiuorum Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo : ſed vtrinque fratris occiſis , domum rediit re infecta. Stati. ... Fuit & alius Adraſtus , teste Homero lib Iliad. 2. Percoſij filius, vt infrà videbimus in dictione Percoſius.

Adrazatus, Sophinæ rex.

Adremmon Zachariæ cap. 12. oppidum vicinum vrbi Ieſreel & Mageddo propè quod rex Ioſias interfectus eſt. Hieronymus ſcribit ſui tempore Maximianopolim vocatam eſſe.

Adremon , aliàs Aodremon , Thoantis pater Homerus Iliad. 2.

Adreſta, Heleoæ ancilla. Odyſſ. 4.

Adria, Adriacum, & Adriaticum: vide Hadriaticum.

Adria, Steph. & Ptolem. Romanarum colonia in Piceno quinta Italiæ regione VII. M. paſſuum à mari diſtans à qua ager ipſe Adrianus dicebatur, vino generoſiſſimo nobilis, quod & ipſum Adrianum fuit appellatum. Plin. libro 3. cap. 13.

Adria , vrbs Græciæ , Illyrico mari proxima huícque Adriatico nomen dedit. Liu. primæ Decad. lib 5. Iuſtinus lib. 20. Eius ciues Venetorum fines aliquando infeſtarunt, quibus Otho Vrſeolus occurrit , victórque apud Lauretum tanta clade affecit, vt nunquam finitimis bella inferre, auſi fuerint.

Adria, id habuit nominis à flumine Atheſi, ante Adria dicto, vt ait Strab.

Adriani, vide Bythinia.

Adrianopolis, ciuitas eſt Thraciæ ad Hebrum fluuium primum Oreſta dicta, ab Oreſte conditore: poſtea ab Adriano inſtaurata , quum ei furore agitato reſponſum eſſet, vt ſe in furioſi domum reciperet. Cæl. Rhod. lib. 17. c. 2. Turcarum regia ante captam Conſtantinopolim. Hodie *Adrianopoli.*

Adriaticum mare contra Rauennam , quod per oſtia Padi fluuij intratur , ſumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate , quæ idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc pelagus. Paulus emenſus eſt. Act. 27. Plin. lib. 3. cap. 16. Eius inſulæ. Plin. libro 3. cap. 5. Quantum à Propontide diſtet, libro 4. capit. 11. vide *Hadria* & *Adria.*

Adrianopolitæ , vide Gonei & Neocæſaria, & Palmyra, & Stratonica. Nouæ Athenæ Adrianæ: vide Olympicum. De Adria colonia, Plin. libr. 3. cap. 13.

Adrianus Imperator , qui poſt vexatos Chriſtianos morbo aquæ intercutis perijt. De quo Cæl. Rhod. libro 2. 29. & 30. Pauſ. libro 1. Sab. libro 6.

Adrianus Phœnix: patria Tyrius, docuit Athenis multo cultu victúſque ſumptu. Amatus eſt magnopere à M. Antonino , & Romam ab eódem ductus.

Adrianus Ager. Plin. lib. 3. c. 13. & 14.

Adrias, vide Idrias.

Adricam, Pœnorum rex, Aprio Ægyptiorum regi ſe ſuóſque dedidit.

Adrius eſt mons Dalmatiam per medium

ſecans Strab.lib.7.vide Ardius.

Adrobicum Hiſpan. vrbs in Artabris Pomponio lib.3.cap.1.

Adrotta, vrbs Lydiæ maritima. Steph incolæ Adrotteni.

Adrumentum Plinio, ſiue Adrumentium. ciuitas Myſiæ Adrumitus Ptolemæo, Adrymam Straboni. Adrimes Stephano. Africæ propriæ vrbs, dicitur etiam Adrumens. Adrumetis, Hieronymus autem aut ſi quis alius fuit auctor in Catalogo locorum. Act. Apoſt indicat Adrumentum eſſe ciuitatem in Bazatio regione Africæ, quam Marius Niger *Suſſa* : Alphonſus Adrianus *Trulb*, alij *Machometta* appellant. Adramyttus eam vocat Procopius & Iuſtinianam ſuo tempore nominatam addit. Hadrumentum cum aſpiratione, & n, in penultima enunciat Mela. Cum n,in penultima etiam ſcribunt Tacitus. & Plinius. In Theſauro Goltzij eſt huiuſmodi antiqua inſcriptio, Colonia Concordia Vlpia. Traiana Aug. Frugifera Hadrumetina; eſt & alia Adramitis Inſula Lyciæ.

Adrymes, vrbs Libyæ Stephan. vide Adrumetum.

Adryx, vrbs Syracuſiorum, Steph.

Aduas, vide Abdua.

Adualla ſeu Aduallas, vide Adula.

Aduatici, ex Cæſare Belgarum populi, regni Eburonum (nunc Leodienſium) finitimi : ac Neruis (nunc Tornacenſibus) proximi, habebant amplum & in altiſſimis rupibus oppidum, quod etiam, vt quibuſdam videtur *Beaumont* appellatur, vicinum Thuduino in finibus Hannoniæ. Aliis videtur eſſe aliud oppidum Attrebatenſis diœceſis, vulgò *Douay* nuncupatum. Hi populi ex Cimbris Teutoniſque prognati erant, qui Tranſrhenani fuerunt. Quanquam nonnulli malunt Aduaticos fuiſſe eos qui hodie Gallicam Brabantiam, vbi hodie oppidum Niuella eſt, partémque Hannoniæ circa Cannetum montem & Bintium oppida Cameracenſis diœceſis, finitimáque his loca extra Francorum regnum inhabitant. De his multa apud Cæſarem, lib. 2. 5. & 6. & per t in primâ habet Dio, Auatici. Hos Rhenanus putat à Cicerone *Atuas* dici.

Aduaticum Tungrorum, nunc Abbatia Brabantiæ quam amœniſſima, *Tongerloo* Huberto Leodio vocata. Ergo apud Ptolemæum Aduaticum non inuenio, ſed Atuacutum.

Adúbanus, & Adúbanum: fluuius qui & Iſter, & Danubius dicitur, vide idcirco Danubius.

Aduentus, Conſul Romanus. Euſeb.

Adula, Straboni mons 1.4. inter Alpes ex quo Rhenus fluit verſus ſeptentrionem, inque contrariam partem Addua in lacum Larium qui ad Comum eſt, delabitur. In quibuſdam Strabonis exemplaribus ſcribitur [illegible] *S. Gothard.* Ioanni Poldo. *Der Vogel* Schudo; *Etzel* Willichio, qui addit eum ſic ab accolis vocari. Graius hodie appellari ſcribit Iouius in libello de Larij lacus deſcriptione.

Adule, Ptolemæo Æthiopæ ſub Ægypto vrbs, ad Sinum Arabicum fortè hodie: Breoco. Aduliton, oppidum Plinij & Stephani Adulis quod Panis Inſulam idem vocat.

Adul, vrbs Æthiopum: qui & Panos inſula dicitur. Steph.

Adulitárum oppidum. Plin.7.29.40.

Aduliton oppidum in regione Troglodytarum. Plin.6.20.35.

Adullam, nomen ciuitatis. Ioſ.12.15.

Adultus Iupiter cognominatus, vt etiam Iuno adulta. Nam præcipuè in connubiis Ethnici deos quinque inuocabant, Venerem, Suadelam, Dianam, Iouem adultum & Iunonem adultam. Plutarch. in problem.

Adumen, fluuius haud longè à Roma. Euſeb.

Adunicates, populi in Gallia Narbonenſi, Plin. lib.3.cap.4.

Aduram, nomen viri qui erat ſuper tributa regis Dauid. 2. Reg.20.3. Reg. 12.

Aduram, ciuitas, ædificata à Roboam. 3. Paral. 11.

Adyrmachidæ, populi ſunt interioris Libyæ apud quos vxores in vtroque crure armillam æream geſtant : vterque verò ſexus comatus eſt ex æquo, quo fit vt multos alant pedunculos. Cæl. Rhod. vide *Marmarica.*

Adyrus, vide Caicus.

Æ

Æa, metropolis Colchidis ad Phaſin amnem quæ eadem Æapolis dicitur. Plin. lib.6.cap.4.&. Stephan. Vide Dioſcoridem & Dioſcuria. Eſt quoque Africæ vrbs. Silius l.3 *Æaque Trinacrios Afris permixta Colonos.* Eſt & in Theſſalia. vrbs Æa, Stephano, Item Macedoniæ fons, circa Amydonem vrbem.

Æacides Achilles Æaci nepos ex Pelea Æaci filio.

Æacides, Pyrrhus Epirota, ab Æaco trahens originem, dictus eſt. Virg. Æn.3.& 6.

Coniugio, Æacidæ Pyrrhi ſceptriſque potitum.

Æacides inſulæ ſunt apud Stephanum, quarum vnam Oenonem vocat In Saronico ſinu eſſe, ex Thucyd. 2. & Strabonis 8. quidam colligunt.

Æacus, Iouis ex Europa ſiue ex Ægina filius. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi apud Strabonem eſt mendum, Oenonem legendum eſt) regnaſſe dicitur, quam ex nomine matris Æginam nominauit filius. Quem tantæ iuſtitiæ fuiſſe dicunt, vt apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamantho, & peccan-

tium

tium peccata diſcutere,& pro meritis pœnas inferre. Vide in Ægina. Ouidius,

——ſuáſque,

Aeacus in pœnas ingenioſus erit.

Æacus, Endeida Chironis filiam in vxorem duxit,ex qua Talamonem genuit & Peleum deinde è Pſammathe Nerei filia compreſſa genuit tertium Phocum,quem Peleus occidit. Ab eo fit Aeacideius,a,um,

Aēa, inquit Seruius,Circe dicta ab aſpernantiam voce propter celebratas illic corporum mutationes. Quanquam commentarij Apollonij Rhodij teſtentur Aeæam & Citeida vocari Circen ab vrbibus Colchorum & Medeam vocauit etiam Aeæam, vel quia Circes artibus mederetur, vel quia pernicioſa extiterit compluribus, Virg.lib.3.Æneid.

Infernique lacus, Aeaeque inſula Circes.

Aeæ, ſiue Aeæa, inſula fuit in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens, ita tamen vt paludibus vndique cincta inſulæ ſpeciem præ ſe ferat. Plin.lib. 1.cap.85. & lib.5.cap.1.

Aeaména, Nabathæorum regio. Steph.

Aeāna,vrbs Macedoniæ. Stephani vide Aeanum.

Aeanitis, Nabathæorum regio, Steph.

Aeantides, Hippoclis filius. Lampſacenorum tyrannus, magnæ apud Darium regem auctoritatis Aurhedicen Hippiæ Athenienſium tyranni filiam vxorem duxit Thucyd.lib 6.

Aeantium, oppidum Troadis in Sigæo Aiacis ſepulchrum. Plin. 5. 30. 22. Æantium item eſt Magneſiæ promontorium, Plinio authore 4.92. Eſt item Æantium oppidum Macedoniæ Ptolemæo, aliàs Æanum.

Aeanum,Macedoniæ oppidum ab Aeano Hemi filio Tyrrhenorum rege dictum: inde Aeanicus.

Aeas, antis, Epiri fluuius ex Macedonia deſcenſus,in Ionium mare ſeſe exonerat, Luc. li. 5.

Rurſus in occaſum, ſed parui gurgitis Aeas.

Ionia fluit inde mari &c Plin. lib. 3.23.

Aebucæ,inſulæ quinque Britanniæ. Step. vide *Ebudes*, & Ebndæ.

Aebūra,vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis.Steph. hodie *Talauora* teſte Beuthero.

Aeeca, vrbs Colchorum ad Phaſin fluuium,& Aeca,Italiæ,à qua Aecani populi, Plin. lib.3.cap.

Aecaum,caſtellum Italiæ. Steph.

Aecani, populi Thuſcorum quos deuicit Camillus, eorúmque vrbem vaſtauit. Plutarchus in Camil. vide Aequi.

Aechilenſis,vide Cornenſis.

Aecilus,viri nomen. Strab.lib.10.dicens,*Poſt verò Troianas Aeclus & Cochus ex Athe*-*nis profecti habitauerunt: Ille quidem Aeretriam, Corbus verò Chalcidem.*

Aeculani, populi in ſecunda regione Italiæ Plin.lib.3.cap.10.

Aedemon,Ptolemæi libertus,qui patronum à C.Cæſare interfectum vltus eſt. Plin.lib.5.ca.1.

Aedepſum, ſeu Aedepſus, oppidum Eubææ vbi ſunt Herculis Thermæ. Plin.4.12. Strabo lib 20.ſtatim ab initio, Steph de vrbibus.

Aedeſia, mulier Aegyptia, vxor Hermeæ. & Syriani philoſophi propinqua, totiúſque caſtitatis & probitatis exemplar, cuius vitam latiſſimè ſcribit Suidas.

Aedeſſa,Macedoniæ vrbs in Aemathia regione, Ptolemæo, Vodena Sophiano, qui eandem Moglæna dictam tradit in Schedula Græciæ ſuæ tabulæ adiecta.

Aedon mons Thraciæ, vide Aedonus, poſſeſſiuum, Virgil. *Ac velut Edom Boreæ*, &c. vide *Edon.*

Aëdon, vxor Zethi regis, fratris Amphionis. ait Bocat.lib.5.Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans cum Amanea ſiue Amandea Amphionis eſſe filium, inuidebat enim vxori Amphionis, (quod illi ſex eſſent maſculi) quæ crimen cognoſcens, optauit mori: miſeratione tamen deorum in Carduelem verſa. Itylum deflere dicitur.

Aedonis, inſula Aegyptij maris, Ptolemæo. Hæc fortaſſe Platæa Herodoto dicitur, in Melpomene, & quam inter Gigamas & Adyrmachidas deſcribit.

Aedui, Cæſari, Ptolemæo,& Straboni, Galliæ populi ſunt,*Bourguignons* hodie interpretantur. Burgundiones enim quos Agathias Burgundiones vocat (vt Rhenanus docet) ſub Theodoſio in horum regionem tranſgreſſi ſunt.

Aeduani, à C. Silio ad Auguſtodunum victi cæſíque ſunt. Tacit.lib.1.

Aeduſij, ſocij Romanorum, iuxta Galliam Celticam. Steph. fortè Aedui.

Aeeta, vide Caieta.

Aeēta vel Aethes, Colchorum rex,Solis filius ex Perſa Oceani filia, liberos habuit Medeam Abſyrtum, & Calciopen. Ad hanc Phryxus, Athamantis filius peruenit, & aureum vellus detulit: quòd cùm vigilantiſſimè ſeruaret, eius cauſa bellum geſſit cum Argonautis: tandem ab Iaſone & ſpoliatus, & regno pulſus eſt, ſed iam ſenex ab eodem in regnum reſtitutus.

Aetes, portus eſt in Italia, vbi cum Argo nauem applicuiſſe aiunt, & Iaſonem cum Medea à Circe expiatos.Iſac.Tzetzes in Lycoph.Valer. Flacc lib 2.

Phaſin & Aëthea, Sythicique pericula Ponti.

Colchidis fluuius hic videtur.

Ætias, patronymicum, Medea Aeteæ filia, Ouid. 7. Metamorph.

Concipit interea validos Aëtias ignes.

Æga, Nympha, quæ ex Oleno nata, Iouis nutrix fuiſſe fertur, vt Hyginus aliíſque prodidêre. Quidam Aegam Panos vxorem dixêre, à qua & Aegis dicta. vide plura apud Hyginum.

Aega promontorium eſt Aeolidis, non procul à Caïci fluminis oſtio. Strab. lib. 3.

Aega, Phocydis regionis fluuius, oppidum item Aemoniæ Hyginus. vide Canna.

Aegabro, vide Bæbro.

Aegæ, Macedoniæ oppidum: Plinio. Meloboteram quoque vocari ſcribit. Steph.

Aegæ, arum, pluralis numeri, vel Aege, ges. vrbs Ciliciæ. Lucan. lib. 1.

Et extrema reſonant naualibus Aegæ.

eſt etiam inſula in Aegeo mari, de qua in ſequentibus. Item Achaiæ in Peloponneſo vrbs ad Barnicum fluuium. Pauſaniæ.

Aegæ, oppidum Aeolidis percelebre. Plin. 4. 30. 4. & cap. 27. 53. & cap. 30. 52. Stephan. plures huius nominis vrbes recenſet in Locride. Lydia, Eubœa, Myrthine Thracenſi Cherſoneſo, in Aeolide, & in Aetolia.

Aegea, vrbs alias Caryſtos. vide infrà.

Aegæa, nomen duarum vrbium Ptolomæo quarum vna li. 3. ca. 4. 13. in Aemahia Ediſſa prius vocata. Pli. verò li. 4. ca. 10. Aegæa in qua mos erat ſepelire reges. Altera teſte Ptolomæo lib. 4. cap. 2. in Mauritania. Sunt & Achaicæ Ægeæ, penes quas Cretinus amnis labitur. Sunt & ægeę alias Aege, Euboicæ, à quibus Aegeum mare dictum eſt Strabo.

Aega Amazonum regina, à qua Aegeum mare (in quo periit) nomen ſumpſiſſe vult Feſt. Pomp.

Ægeum, gigas ſæuus & immanis. Cœli & Terræ filius, qui vno ictu centum ſcopulos in Iouem contorquebat: Victus demum, alligatus eſt à Neptuno ſcopulo Aegei maris. Stat.

Audierat duros laxantem Aegeona vectes.

Dictus autem Aegon, vt quidam volunt à γαίω id eſt ſuperbio: inde γαίων & per appoſitionem ἀγαίων & per pleonaſmum αἰγαίων. Hunc Homerus 1. Iliad. ab hominibus quidem Aegæonem, à diis verò Briareum vocari tradit. Alij dicunt Aegæonem, immanem fuiſſe piratam, & cognominatum ab inſula deſerta, quæ Aege in Aegeo mari vocatur, in qua ſubſidebat more piratarum, quibus fas non eſt ob latrocinium eorum vrbes incolere. Produnt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt poſſit inde intelligi eum potentiſſimum fuiſſe dum catenis eius adſtringuntur vires. Is autem Centimanus ideò dictus eſt, quod centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus. De quo Ouid.

[illegible]balenarúmque prementem,

Aegeona ſuis immania terga lacertis.

Seruius eundem cum Briareo eſſe ſcribit apud Virg. lib. 10.

Aegæon qualis centum cui brachia dicunt,

Centenáſq; manus, quinquaginta oribus ignē.

Pictoribúſque arſiſſe, qui tamen ſecundùm quoſdam Centiceps etiam fuit. Hanc Virgilius cuſtodem addit Orci veſtibulo, ne Titanes ruptis vinculis vim inferis faciant. Videatur Heſiodus in Theogonia.

Aegeum mare vulgò *Archipelago*, pars maris Mediterranei propè Greciam, Europam ab Aſia diuidens, multas habet inſulas inter Helleſpontem & Tenedum, ita appellatum quod Aegeus, Theſei pater ex Athenarum arce illùc ſe deiecerit. Aliis, quod Aegea, Amazonū regina, in eo perierit. Aliis ab Aegeone, de quo ſupra diximus: Straboni, ab Aegæis oppido in Eubœa: Plin. ab αἴξ, αἰγὸς deriuat, qui lib. 4. ca. 11. verſ. 50. ſic ſcribit, Aegæo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium, verſus quam inſula αἴξ nomine, à ſpecie capræ, quæ à Græcis ita appellatur, repentè in medio mari exiliens, Soliu. Inter Tenedum & Chium eſt & Claros inſula, qua Aegęus ſinus panditur, ac extra Antandrum ſaxum eſt: hoc enim verius, quàm inſula cognominari meruit. Id quoniam viſentibus procul capræ ſimile creditur, quam Græci αἶγα nuncupant. Aegeus inquit, ab eo ſinus eſt appellatus. Varr. hodie à Turcis mare album vocatur. Thucydides hoc & Polybæus Mare Græcum vocant. Plin. auctor eſt, totum hoc mare à Romanis duobus nominibus appellari, Macedonicum, quodcunque Macedoniam aut Thraciam attingit: Græcienſe verò qua Græciam alluit. Aethicus Cycladum Mare nominat, non malè, ſed nulla auctoritate.

Aegæis, tribus Attica, ab Aegeo, Pandionis filio, Steph.

Aegagæes, mons Aſiæ vbi vipera ſerpens reperitur. Nicander.

Aegæus, Neptunus cognominatus eſt, ab Aegis Eubœæ inſula. Strabo. lib. 9.

Aegæus, fluuius apud Apollon. lib. 4. Corcyræ inſulæ addit eſſe eius Scholiaſtes.

Aegæus campus & regio in Phocide. Euſtach. in Dionyſium.

Aegaleos ſiue Aegaleum, Atticæ mons, è regione Salamine, Herodoto, Thucyd. Τζείζα, & mons Meſſeniæ apud Strabonem.

Aegara, Lydiæ vrbs. Ptolem.

Aegas, locus in Eubœa regione, vnde mare Aegeum eſt cognominatum: vbi (vt aiunt Poëtæ) Neptuni ſtabulantur equi, ob fluxum & refluxum maris. Strab. lib. 1.

Aeg[illegible]os, nomen regis apud Strabo. li. 8. ſub [illegible]a Pylos Meſſenia ciuitas erat.

Aegates

Ægates inſulæ, de quibus Tit. Liu. lib. 1. tertiæ Decad. apud has à Carthaginenſibus malè pugnatum: vide Cannæ.

Ægathes, Inſula Africi maris, cõtra Carthaginis ſinum, Pomponio: Hermolaus eam à nautis Gotham appellari opinatur: & Nardus Fauagnana: Pomponius & Florus.

Ægathes, numero multitudinis proferunt, Virgilius eas vocat *Aras* & ab Italis ſaxa nuncupari addit: quod ibi fœdera icta fuere inter Carthaginenſes & Romanos, Lucatio conſule. Singulari numero ægathes legit vbique Liuius.

Ægátos, promontorium Aeolidis, quod nunc Cane & Canæ dicitur Steph. ab Artemidoro αἰξ in nominatiuo dicitur.

Aegeæ inſula, Plin. 5. 31. 36. vide *Æza*.

Aegeleos, vrbs in Theſſalia quam Attalus oppreſſit, Liu. lib. 1. 4. Dec.

Aegeli, populi in Media. Steph.

Aegemon poëta, bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum verſibus ſcripſit, Volaterran.

Aegeria, Dea à mulieribus Ethnicis colebatur, quod eam opitulari credebant partui egerendo. Feſtus.

Aegeria, nympha nemoris Aricini, colebatur prope Aricinium lacum, cum qua Numa Pompilius nocturnum colloquium ſe habere ſimulauit ſuper cultu religionum, quo armorum & prædæ ſtudio flagrantem populum Romanum abſtraheret, & leges à ſe conditas ſanctiores redderet, Plutarch. in Numa. Alij dicunt fuiſſe vxorem Numæ Pompilij ſecundi, regis Romanorum, quæ teſte Ouid. libr. 15. Metamorphoſeôn, mortua Numa ob dolorem Pendo in fontem ſui nominis verſa eſt. Idem libro Faſtorum tertio, *Ægeria eſt quæ præbet aquas, dea grata Camœnis, Illa Numæ coniux, conſiliumque fuit.*

Aegeſtan, Steph. populi ſunt Siciliæ quorum vrbs Aegeſta non procul à Lilybeo promontorio ſita eſt, ab Aegeſto Troiano nomen habens. Hi Segeſtani vocantur à Plinio libro 3. capite 8.

Aegeſtæ, vide Theſprotis.

Aegeſtorum, vel Aegeſtenſium emporium vrbs in Sicilia, Strabo lib. 6. & Diod. 11. hodie *Caſtro ad mar di golfo*. Leander & Aretius qui tradit Segeſtanorum à Strabone vocari, ſed an hoc ſuóve errore, an typographico, ignoro, apud Strabonem enim non Segeſtanorum, ſed Aegeſtanorum eſt. Segeſtanorum autem emporium apud Ptolemæum legitur, an idem tamen ſit neſcio; Differentia namque diſtantiarum à norma, quam Strabo & Ptolemæus ponunt, me ſubdubitare cogit. Aegeſtum ſecundum quoſdam alio nomine, Agragas dicta fuit, ſcribit Iſaicus Tzetzes, at falsò, quantum ego exiſtimo.

Aegetini, Calabrorum gens mediterranea, Plin.

Aegeus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit coniuges: quarum prima dicta eſt Aethra filia Pithei regis ex qua Theſeum ſuſcepit. Secunda, vt teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam atque fugientem non ſolùm ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, re vera patri. Aegeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filij, legéſque duriſſimas impoſuit, vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt: quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauem conſcendit: & cum omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt ſi contingeret in agendis eum fælicem ſortiri exitum rediens naui album apponeret velum, amoto nigro, vt eminus ſortem ſuam noſceret. Theſeus autem Ariadnæ conſilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro rediit. Aegeus excelſa turri proſpectans nigrum velum Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt Aegeum: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus Deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Plutarcho & Seruio. Hinc Aegides patronymicum, id eſt, Theſeus. Ouid. libr. 8.

Protinus Ægides, rapta Minoide, Diam,
Vela dedit. &c.

Aegeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnauit annis XLII. Hic ab Homero Augeas appellatur.

Aeglæ. Laconicæ oppidum, Pauſan.

Aegiala, ſiue Aegiale Amorgi Inſulæ vrbs, Hyali nouo vocabulo dicta Sophiano. Neſcio vbi is vetus nomen inuenerit, niſi Suidæ αἰγιαλὸς ſit, vide Stephanum.

Aegiale, ſiue Aegilia Diomedis vxor, quæ marito apud Troiam, bella gerente, cum Cyllabano, ſiue Cyllebero, Steneli filio rem habuit quod vbi Diomedes comperiſſet, domum reuerti noluit verecundia ductus, ſed in Italiam poſt Troiæ expugnationem vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eam Nauplij patris Palamedis ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron ait Diomedem Stenei filio Cometæ commiſiſſe domum & vxorem, ſed Venerem, quia à Diomede vulnerata

fuiſſet, talem Ægialæ fauorem immiſiſſe, vel cum omnibus iuuenibus quàm turpiſſimè viueres, præcipuè autem cum Cometa conſueſceret.

Ægiale, ſeu Ægialea, vna eſt Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Thalia. vide dictionem, *Aglaia*.

Ægialeus, Phoronei filius, qui Apis (quem quidem Phoronei, quidam Iouis filiam ex Niobe, Phoronei filia eſſe tradunt poſtquam Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alij Ægyaleum, Inachi filium ex Melia Oceanitide faciunt, & ab ea Begialeam dictam, quæ poſtea Pelopouneſus à Pelope vocata eſt.

Ægialeus, Medeæ frater, alio nomine dictus Abſyrtus, à qua diſcerptus fuit, vt patri eam perſequenti moræ injiceretur.

Ægialeus, primus Sicyoniorum rex, regnauit annis. 52. à quo Ægialea nuncupata eſt, quę nunc Peloponeſis vocatur. Euſeb.

Ægiali, populi, Sicyoni poſtea à Sicyone eorum rege nuncupati, vide Sicyon.

Ægialia, Plinio circa Peloponneſum Inſula eſt, Ætoliæ adiacens, quam Sophianus Cecerigo indigitat. Idem in ſchedula quam Græciæ ſuæ tabulæ adiecit: eandem Anticythuriam, Eplam, Ægilem, & Styram appellat. Gerbelius quoque Eplam à Ptolomæo dici putat. Ogylos per ω in prima videtur Stephano nominari, vide Argos & Sycyon.

Ægialeos, Achaia, teſte Plinio lib. 4. cap 5. propter vrbes in littore diſpoſitas.

Ægialius, vide Apſortus.

Ægialum mons Aſiæ minoris, Cedren.

Ægialus locus inter Sicyonem & Bupraſium: alius proximus Ponto cum vico eiuſdem nominis. Eſt & Ægialus mons in Æthiopia. Ægy... Steph. Plin. 4. 7. 9. Item, vrbs Aſiæ minoris iuxta Cromnan, iuxta Homer. verſum κρῶμνάν αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους, vbi tamen pro ...γιαλὸν. Strabo lib. 12. ſcribit quoſdam legere ...βιαλον. Videatur & Arrian. in Perip. Oppidum Thracia iuxta Scymnonem, in Æthiopia iuxta ...alum, item, ſecundum Pontum poſt Caram... promontorium. Steph.

Ægialos, vide Achaia.

Ægida, oppidum, Plin. lib. 3. cap. 19.

Ægidus Francorum rex, regnauit anuis VIII. ...em Childericus fudit, vicitque recuperato ...gno. Æmil. lib. 1. vulgò *Gillo* appellatur.

Ægicoris, vide *Ægocoris*.

Ægida, vide Iuſtinopolis.

Ægila, inſula. Pli. 4. c. 1. 4. quindecim millibus ...ſuum à Cythera, eadémque à Cretæ Phala... oppido xxv. millia paſſuum. Aliis Aegyla ...ibitur per ypſilon, Plin. lib. 4. cap. 12, Candelabris nobilis 34. 31.

Aegila pars Antiochidis tribus. Steph.

Aegila, Africæ vrbs duo cognomina à Boræo promontorio itinere dierum quatuor, viro expedito, diſtantes verſus meridiem. Procop.

Aegilia inſulæ eſt inter Cretum & Peloponeſum. Steph. Styreorum eſt, vt tradit Herodotus l. 6. Item Atticæ vicus Athenæo. vide Begialis.

Aegilips, ægilipis, nomen vrbis Acarnaniæ Strabo, & loci in Epiro, Steph.

Aegylium, vide Dianium.

Aegylium, inſula, Plin. lib. 3. c. 6. contra Coſanum litus ſita.

Aegilodes, ſinus Laconiæ, Plin. li. 4. c. 5. verſ. 9.

Aegilon, vide Capraria.

Aegilon. Plin. 3. c. 5 inſula inter Cretam & Laconicam, regio quædam in Laconia, pars tribus Atticæ cuiuſdam ab Aegilo heroe.

Aegilops, Homero locus apud Crocycleam Epiri. Stephanus.

Aegimius, ſenis ætate prouectiſſima nomen quem Anacreon poëta, teſte Plinio libro 6. cap. 48. tradidit ad ducenteſimum vſque annum vixiſſe.

Aegimorus, id eſt Capraria, inſula vltra Corſicam, inſidioſa naufragiis, de Aegimoris inſulis Plinius lib. 5. cap. 7. Stephanus Aegimoron inſulam Libyæ facit. Hodie *Caietta* vel *Gaietta*, Strabo eam inter Africam & Siciliam deſcribit Ptolem. inter Sardiniam & Africam. Cæſare autem & Liuio Aegimorus dicitur à Græco: Plinius tamen Aegimoros numero plurali habet, ponítque eas contra Carthagineuſem ſinum, additque eas verius ſcopulos, quàm inſulas eſſe.

Aegimus, rex Dorienſis, circa Oetam. Vide Stephanum in Dyman.

Aegina, Aſopi Bœotiæ regis filia, à qua vrbs Peloponueſo adiacens contra Atticam, Aegina vocatur. Ouid. 6. Metam. Enopiam (aliis Aonopiam, & aliàs Oenopiam) veteres appellauêre, ſed ipſe Aeacus Aeginam genitricis nomine dixit. Hinc Aeginenſes dicti & Aeginetæ. Sunt qui dicant Aeginam inſulam Pyreo portui propinquam: diſtat enim ab eo XII. millibus paſſuum, à qua Aeginetæ dicti ſunt eius incolæ. Vide Stephanum. Aegina olim Myrmidonia dicta eſt. vide *Myrmidones*.

Aegina, Aſopi regis Bœotiæ filia, quam Iupiter amauit, & in ignem verſus eam compreſſit, ex qua poſtea Aeacum & Rhadamantum ſuſcepit. Fama eſt autem Aeginæ colonos aliquando omnes morbo fuiſſe abſumptos, ita vt ſolus Aeacus fuerit ſuperſtes, qui cum grauiter ferret inſulæ ſolitudinem, Iouem precatus eſt, vt aliquo pacto homines repararet, ita dicens, vt refert, Ouid. Metam. lib. 7.

Iuppi-

Iupiter ô dix' , ſi te non falſa loquuntur.
Aegina amplexus quondam ſub Aſopidos eſſe,
Nec te magne pater noſter pudet eſſe parentem:
Aut mihi redde meos , aut me quoque conde ſepulchro.

Iupiter autem illis precibus commotus formicas in homines mutauit. Hi voti ſunt Myrmidones,id eſt,formicarij, de quibus vide *Æginenſes.*

Aegina , inſula in qua Aeacus regnauit circa Peloponneſum,in Aegeo mari,Epidaurico littori vicina , quam Myrmidones inhabitauerunt, qui ex formicis (vt habent fabulæ , facta ſunt: adhuc nomen retinet. Plin.4.12. 22. Vulgò *Engie*,olim oculus totius Græciæ,nunc in Ducatum erecta.

Aegina,vrbs Peloponneſi apud Homerum.

Aeginenſes, Aeginæ incolæ , quos Myrmidônas appellatos memorant , non quomodo in fabulis canitur , quod inualeſcente ingenti peſtilentia, formicæ ad preces Aeaci in homines verſę fuerint,verum quia formicarum more terram fodientes. petras tranſportarent, vt agri colendi materiam haberent , & in cauernis habitarent frugalitati & parſimoniç ſtudentes,impenſaſque ædificiorum vitantes.

Aeginetæ, ſiue Aeginenſes populi incolæ Aeginæ inſulæ,quæ patria fuit Pauli medici.

Æginetes , oppidum & fluuius Paphlagoniæ. Steph.

Aegineticus,ca, cum, poſſeſſiuum ab Aegina: vt Aegineticum æs, quod olim fuit in pretio, ex quo tantum candelabrorum ſuperficiem elaborabant.Plin.34.2.27.

Aeginum,Plinius 4.10.4 Illyriorum oppidum Steph.

Aegiochus Iupiter,quòd corio capellæ Amalheæ vſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel , vt alij volunt, ab αἰγὸς id eſt capræ memoria,à qua puer fuit nutritus in Creta.

Aegion,oppidum Achaiæ.Plin.4.5.3.vide Aegium.

Aegipan,à poëtis Pan eſt cognominatus,quod pedes caprinos haberet. Propert. libr. 3. elegia Nunc ô Bacche tuis , &c. Capripedes calamo Panes hiante canent.

Aegipanes , homines nudi leues caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi monſtra pro numineis,ſiue ſyluestribus diis coluerunt. quemadmodum Fannos ac Satyras,nemorum deos eſſe dixerunt.Panas agrorum,Syluanos Syluarum. Aegipanis populis Plin.6.30.18.45. & de Aegipanum ferarum laſciuia. 5. 1. 24. & cap. 58.7.

Aegira , vrbs inter Aetolos & Peloponneſiacos Pomponius lib.2. Plin. 4.53. Duæ vrbes hoc nomine Steph.

Aegira,inſula in Achaia,Plin lib.4.c.5.in ha non niſi ſanguine epoto , ſacerdos vaticinabatur.

Ægira , Ptolemæo , Achaiæ in Peloponneſo oppidum ab Homero,vt Pauſanias docet,Hyperesia vocatur , Hyperiam quoque dictam docet Stephanus,Gemiſtus per y in ſecunda ſcribit,Ægyra,& etiam Boſtitza nuncupari ait Xylocaſtro dicitur à Mario Nigro.

Ægirea vide Crocylion.

Ægiræſia,teſte Herodoto lib. 1. vrbs fuit Æoliæ Aſiæ , vide Ægytos & Ægyruſa apud Stephanum.

Ægirum , vel potius Ægyrus , Ægytuſa, Stephano : quam & ex Theopompo , Æginum appellat & Megaridis vrbem dicit , Volaterranus putat Ægoſthena Pauſaniæ eſſe huius quoque ex eo meminit Stephanus.Leſbi inſulæ vrbs,inter Methymnam & Mitylenem , vbi arctiſſima eſt inſula , Straboni hodie *Gernia* Mario Nigro.

Ægis , ſcutum Iouis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς,id eſt, à capra , nam ille à capra Amalthæa nutritus eſt, cuius mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit : capram poſtea vitæ reſtitutam , & alia pelle obductam , inter aſtra collocauit , ſeque ob capræ memoriam Ægiochum appellari voluit.Scutum verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſæ caput impoſuit:quod qui intuebantur , protinus lapideſcebant. Hoc monumento armata Pallas , ad Troiæ excidium profecta eſt.Hora. Carm.lib.1. Ode 15.

Iam galeam Pallas & Ægida , curruſque & rabiem parat.

Ægyſthus Thyeſtis filius , ex Pelopeia , eiuſdem filia quem infantulum mater regendi ſceleris cauſa perdendum feris expoſuit in ſyluis, ſed à paſtore inuentus , cuius beneficio quoque nutritus eſt, & inde αἰγίσθος dictus, quod nutritus ſit à capris. Hic prouectioris ætatis Atreum, impellente tamen patre, interfecit, & eiuſdem filium Agamemnona inter epulas,adiuuante vxore Clitemneſtra, qua etiam turpiſſimè vſus erat, obtrūcauit. Poſtremò ab Oreſte Agamemnonis filio , patris mortem vlciſcente , è medio eſt ſublatus Ouidius.

Quæritur Ægiſthus quare ſit factus adulter.
In promptu cauſa eſt,deſidioſus erat,

Ægiſthus , Beli priſci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit, Danaúmque & Ægyptum genuiſſe ex Anchione Nelei filia , & Ægyptum vocat ille , quum alij Ægyſthum) & Danai frater. Huic Ægyſtho quinquaginta fuerunt filij : quibus cùm quæſiſſet Danai fratris filias coniuges , ab eiſdem Danai iuſſu omnes nuptiarum nocte , præter

vnum Lynceum, quem Ouidius Linum, appellat, ſunt ʃeſiſi, qui poſtea expulſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Vide infra, *Belydes*.

Aegitharſus, vide Agathyrſus.

Aegram Ptolomæo Achaię propriæ oppidum, vel Peloponneſi: quo in loco Iouem à capra nutritum ferunt, vnde oppido nomen: αἶγα enim capram dicunt. Secundum Stephanum eſt vrbs Achaiæ. Plin. 4. 5. *Viſtiza* Mario Nigro, *Beſtizan* Kyriaco Anconitano dicitur.

Aegle, Heſperi Italiæ regis filia, ſorores habuit Arethuſam ſeu Erethuſam, & Heſperethuſam, quæ ambæ Heſperides dictæ ſunt. Hæ amœniſſimos hortos colere dicebantur in extremis Africæ, iuxta Lixum coloniam à Claud. Cæſare deductam, in iis hortis auriferum nemus eſſe cum aureis malis exiſtimabant, cuſtodiri verò à peruigili dracone, quem Hercules ab Eriſtheo miſſus occidit, pomáque aurea abſtulit. Alia fuit nympha Solis, & Neæræ filia. Eſt autem αἴγλη Græcis lux, ſeu ſplendor. Virgilius Ecloga 6. *Addit ſe ſociam, timidiſque ſuperuenit Ægle, Ægle Naiadum pulcherrima, &c. Vide Heſperides*.

Aegle inſula, vide *Syme*.

Aegles, athletæ Samij nomen, qui quum per omnem ætatem mutus fuiſſet, in ſacro tamen certamine quum in ſortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi deſiderio linguæ vinculum rupit, & diſtinctè quandiu vixit, locutus eſt, Gel. lib. 5. c. 9. & Val. Max. lib. 1. c. 8.

Aegles, Apollinis eſt cognomen. Nam hoc nomine celebratur in inſula Anaphe, quę vna eſt de Sporadibus. Apollonius li. 4. ὄτ' ἀπὸ λιμένος ἀνα-φαῖς.

Αἰγλήτην Ἀνάφης ναίοντ᾽ ἱλάσμετα... Nominis rationem indicat his verbis αἰγλήτην μὲν ... αἴγλης Φοῖβον κικλήσκομεν. Vide Strabonem l. 1. & 10. Malè quidam loci nomen eſſe putarunt.

Aegobolus Bacchus apud Potniam colebatur, de cuius rei nomine hiſtoria hæc prodita eſt. Cùm ibi Dionyſia celebrarent, ita in contumelias acti ſunt, & furorem ob ebrietatem, vt Bacchi ſacrificulum interemerint: quapropter à Deo irato graui peſtilentia affecti ſunt. Ciues hac de cauſa Apollinem conſulentes reſponſum acceperunt, vt Baccho formoſiſſimum puerum immolarent, quod cum Potnienſes per multos annos feciſſent, capram demum à Baccho edocti, pro puero ſuppoſuerunt, vnde illi cognomen, à capra videlicet ſuppoſita, factum videtur. Gyraldus de diis.

Aegóceros, id eſt, capricornus, animal marinum: in quo tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe deiciſſe, cùm in Aegypto vnà cum reliquis diis Typhona gigantem acerrimum deorum hoſtem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus; inter aſtra eum collocauit. Lucan. lib. 8.

Humilem Ægoceros, nec plus Leo, tollitur Vrna. vide *Capricornus*.

Aegocéris, tribus quædam antiqua apud Athenienſes. Steph.

Aegon paſtor apud Virgilium & caprile. Quo etiam nomine promontoriũ Lemni dictum eſt.

Aegon, princeps Cariſti Eubœæ ciuitatis, à quo Ægea dicta eſt, item Aegeum mare. Steph.

Aegones, Polybio Galliæ Ciſalpinæ populi, vbi hodie Vicouenza oppidulum, vt Leander putat, quod idem Vicus Eganum vocari Latinis ait. Sed Eganes malè, pro Ægones habet.

Aegóne. vel Aegonia, vrbs Milienſium, Stephan.

Aegonenſis, porta Romæ quæ & Quirinalis, eo quod mons ipſe Quirinalis prius Aegonis cognominatus eſſet. Vide *Agonenſis*.

Aegonus mons Romæ: qui poſtea Quirinalis dictus eſt.

Aegophagos Iuno dicta apud Lacedæmonios quod ibi capræ illi immolarentur. Cæl.

Aegos potamos, id eſt, Capræ fluuius, ſeu, Aegos flumen, Plinio, Straboni, Æmilio Probo, & Melæ in Thraciæ Cherſoneſo eſt oppidum. Plutarchus in Alcibiade ad Helleſpontum ſitum ſcribit. Hoc Ammianus auctor Latinus Aegopotamos vocat: Ioannes Tzetzes etiam meminit pro Thraciæ vrbe. Ad huius fluminis oſtia claſſis Athenienſium à Lyſandro capta fuit. Plin. l. 2. c. 58. refert ibi oſtendi lapidem magnitudine vehis, colore aduſto quem Anaxagoras Clazomenius è Sole caſurum prædixerat.

Aegoſthena, vrbs, Megaridis, Steph. & Ptolem. in deſcriptione Achaiæ.

Aegóſthenenſes, populi, Plin. 4. 7. 4. vide Aegoſthena in Steph.

Aegoſtis, vrbs Locridis. Steph.

Aegoſſa, inſula. Plin. 3. 8. 2. 7. Steph. eſt inſula Libyæ, quam Lybes Cattiam vocant αἴγουσα per ſigma ſimplex, vide Aethuſa.

Aegydoles, vide Eurotas.

Aegyla, ſeu Aegula, inſula quam Plin. 4. 12. 5. ſcribit diſtare à Cithera xv. millia paſſuum. vide Aegila per iota.

Aegyon, ſiue Engyion, vrbs in Sicilia non magna, ſed valdè vetuſta, & celebris dearum quas Miteras vocant, religione: quarum templum à Cretenſibus ibi poſitum fuiſſe ferunt, vbi haſtæ quædam oſtendebantur, & ex ære caſſides: & hæ quidem Merionis: illæ verò Vlyſſis inſcriptiones habebant, vt Plutarchus in Marcellio prodidit.

Aegypſus, vrbs ad ripam Iſtri fluuij ſita, ab Aegypſo fluuio conditore. Ouid. 1. de Ponto El. 8. *Stat vetus vrbs*, &c. Capſius Aegypſus. &c.

Aegyptaſi

Ægyptas, Ciceronis. libertas. Cicer. in epiſt. ad Tyronem.

Ægyptia, vide Lariſſa.

Ægyptiacus ſinus, vide Aelaniticus.

Aegyptius. Hercules cognominatus eſt, ad differentiam Thebani. De hoc plura apud Herod. li. 1. Arrian. l. 2. Pomp. Mela li. 3. de Gadium promontoriis duobus agens: In altero, inquit, Templum Aegyptij Herculis, religione, vetuſtate, opibus illuſtre Tyrij condidêre.

Aegyptini Aethiopes, quia Ægypti finitimi.

Ægyptium mare, Aſiatici pars eſt, à valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Ægypto ſeparatam vſque ad Peluſium tendit. Euſtachius mare Pharium, & Parthenium appellat.

Ægyptus, maſc. gen. Beli Priſci filius fuit & frater Danai, qui cum quinquaginta haberet filios totidem eos fratris ſui filiabus matrimonio coniunxit: quæ à patre Danao inſtructæ prima à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter vnam Hypermneſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit qui poſtea pulſo Danao Argiuorum regnum inuaſit, & annis octo & ſexaginta regnauit: ab eo Ægyptus, regio nomen accepit: quæ antea nominabatur Oceana. Milea, Æria & Oſirina. Monethon. lib. 1. & Euſeb. de tempor. vide Belides.

Ægyptus, vt inquit Pompon. Mela. lib. 1. Aſiæ prima pars, in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itémque Plinio Ægyptus inferior vocatur. Altera, quæ ſecundum Nilum contermina Æthiopiæ meridiem verſus vſque ad Syenem procedit, Thebais appellata: hodie Sahid nominatur à Ioanne Leone. Ægypti quædam pars Arcadia dicitur in libro Notitiarum, de quo vide in dictione Heptapolis. De Ægypti antiquitate, ac diſciplina ſacerdotum (quos Prophetas vocant) innumerabilia penè ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, compluresque alij eruditionis cauſa profecti, dogmata in ſuam quiſque patriam retulêre. Primi ſiquidem omnium Ægyptij immortalem eſſe animam dixere, eámque de corpore in corpus vagari, vt author eſt Diodorus.

Ægyptus Nili donum. Credidit enim Antiquitas totum eum tractum quem hodie hæc regio occupat, olim ſinum maris mediterranei fuiſſe, Nili autem alluuione ex aggeſto limo oppletum, & terram factam. Qua de cauſa fortaſſe Potamitis vocatur, vt apud Stephanum & Diodorum, apud quos his quoque nominibus inſignitur, Æria, Ætia, Ogygia, Hephæſtia. Myara Melampodes, Melampodum regionem vocat Appollodorus, ob fertilitatem qua ceteris præſtat regionibus. Æthiopia eidem Stephano & Euſtachio dicitur, propter Æthiopes ibidem habitantes, vel (vt quidam exiſtimant) propter Æthiopes conterminos, vnde Æthiopia ſub Ægypto. Nominata fuit & olim Thebais vt Ariſtoteles & Herodotus tradunt. Mitſraim in Sacris literis Veteris Teſtamenti appellatur & Chus, vt placet aliquibus. Nonnulli Chus Arabiam interpretantur, alij Æthiopiam ſub Ægypto. Neſcio, vnde Honorius hauſerit eam olim *Fuchleam* nuncupatam. Hodie ab omnibus Europæis adhuc Ægyptus nominatur & à Turcis, ſi Pineto credendum eſt in ſuo Plinio Gallico. Elchebitz Chibth ab indigenis vocari ſcribit Theuerus.

Huius limites ſunt ab Oriente ſinus Arabicus, Iudæa & Arabia Petræa, ab Occidente, Libyci montes & Marmarica Africa regio. A Meridie circa Nili cataractem maiorem Æthiopia ab Ægypto ſeparatur. Mare mediterraneum aut Ægyptiacum eam à Septentrione alluit. Diuiditur in ſuperiorem quæ & Thebais: Mediam quæ Heptapolis & Heptanomia: & à poſterioribus Arcadia: & inferiorem, quam mediæ ætatis ſcriptores Auguſtanicam vocant. Huius inferioris portio, nempe quæ mari Niliſque oſtiis Heracleotico & Peluſiaco, atque horum duorum verſus meridiem confluentia ambitur, ſub Deltæ nomine, ob formam trigonam Δ, ab omnibus Geographis, hiſtoricis, poëtíſque veteribus comprehenditur. A Romanis poſtea Auguſtamnica dicta videtur ex Marcellino & libro Notitiarum. Auguſtanica legitur in Nouellis Iuſtiniani. Hodie etiam duplici nomine indigitatur, vt Ioannes Leo docet. Ea enim pars quæ verſus Orientem Nilo flumini adjacet Bechria, quæ verò ad Occidentem, Errif incolæ vocant. Atque hanc eandem Ptolemæus in tres diuidit, in Magnum, Paruum & Tertium Delta. Hæc pars autem nomine Delta, inter orbis terrarum partes primarias quarta, quondam numerata fuit, & aliquando inter inſulas relata Plinio teſte.

Irrigatur hæc regio non alio flumine quam Nilo, totius orbis terrarum nobiliſſimo, atque Polyonimo. Montes Ægypti, præter eos quos Ptolomæus nominat Lybicos, Troicum, Alabaſtrinum, Porphyritim, Smaragdum, Alacem, Acaben, Nigrum, Biſantem, & Pentadactylum: ſunt Nitria, Pherme, Sinopium, Climax, Eos, Lacmon, Crophi & Mophi. Paludes multæ: at duo tantum nominantur, Mœris & Maria. In Nomos (præfecturas interpretatur Plinius) partiuntur veteres hanc quoque regionem, quorum octodecim nominat Herodotus, nouemdecim Strabo. Qua-

diagiota ſex ſuis nominibus ſunt apud Ptolemæum, & totidem, aut plures apud Plinium. Ab. Ortelius doctiſſimus Geographus, à quo ſuperior deſcriptio mutuata eſt, in ſua tabula elegantiſſima. Ægypti ex omni genere veterum ſcriptorum vltra ſexaginta ſex nominatos reperit & annotat ſuis locis: horúmque nomina aliqua permutata eſſe, aliáque in aliorum loca ſubſtituta eſſe ait. Ægyptus ſuper cæteram antiquitatis gloriam viginti millia vrbium ſibi Amaſe regnante habitata præfert, nunc quoque multis, etiamſi ignobilibus frequens, inquit Plinius. Harum ad Diodori vſque tempora, tria millia perdurabant. Nos, inquit Ortelius, quantumuis earum nomina non indiligenter ex omnibus auctorum priſcorum monumentis quæſiuerimus, haud multas vltra trecentas inueſtigare potuimus. Tam paucas ex tam multis, *Sic ludit in humanis diuina potentia rebus*. Fertilitatem Ægypti, eius celebre præconium indicat, quo publicum orbis horreum vocatur. Eſt enim, etſi imbrium expers, hominum, animalium aliorúmque fœcunda genitrix. Sed hoc ſua inundatione ſingulis annis Nilus efficit, vnde Lucanus poëta grandiore Muſa cecinit, *Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis, Aut bonis in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.* Imo ſuperbia, quum in ſuis manibus eſſe vel abundantiam vel famem victoris populi Romani iactare quondam auſi fuerint, vt teſtatur Plinius. Huius diuitias & opes oſtentant etiamnum non opera immortalia, in hanc vſque diem permanentia, vt ſunt pyramidum vaſtiſſimæ moles, tot ſtupendæ altitudinis ex ſolido marmore Obeliſci, Coloſſi, Spinges, ſtatuæ, labyrinthi, tot deorúmque delubra, quorum plura ſola Aegyptus quam aliæ omnes regiones, exhibet, teſte oculato Herodoto.

Gentem ingenioſam eſſe ex hiſtoria, agnoſcitur, & Macrobius Aegyptum artium matrem vocat. Vrbes in ea præclaras vtriuſque linguæ monumentis celebratas legimus: inter quas numerantur Alexandria, quam Marcellinus verticem omnium ciuitatum. Eunapius alterum quendam orbem terrarum nominat: Thebæ, numero portarum nobilis: Memphis aula regia nitens & maxima olim: Coptos Arabicarum, Indicarúmque mercium emporium. Abydus, Memnonis regia & fano Oſiridis inclyta: Syenæ aliæque, quarum nomina apud hiſtoricos & geographos reperire licet. Fuiſſe autem Aegyptios ab initio idolorum cultores vaniſſimos non tantum docent Sacræ literæ, ſed etiam prophanæ, affatim. Præter enim Gentilium deos, Iouem, Iunonem, Vulcanum, Venerem, Bacchum, cæteróſque omnes cum cæteris totius orbis populi communes habebant: adorabántque omne ferè genus beſtiarum tradente Cicerone, lib. 3. de Natura deorum, conſecrauerunt, ita vt multitudine eorum quæ venerantur numinum, omnibus, auctor Dion. præpolleāt mortalibus. Porrò non tātùm hos deos, ſed & Anubium, Pana & Satyros, necnon hominem, quem in Anabi vrbe diuinis honoribus affecere, vt Euſebius docet, apud quem legimus nos peculiarem quoque Deum habuiſſe, Canopum nomine & ollari forma. Aquam pro Deo coluiſſe, & in primis Nilum, Athanaſius & Heliodorus teſtes ſunt. Ex quadrupedibus Crocodilum, Bouem, Mneuium. Leonem, Vrſum, Felem, Hircum, Simiam, Taurum. Arietem, Canem, Ichneumonem, Lupum, Ouem & Murem araneum. Ex piſcibus, Oxyrinchum, Lepidorum. Latum, Phagum, Mœotūn, & Anguillam, Ex auibus, Aquilam. Ibim & Accipitrem. Habuerunt & Draconem & Serpentem, item Scarabeum. Inanimata quoque, vt Cæpas & Allium. Sed neque à monſtris abhorruere, vt Cynocephalum. quem Hermopolitani, & Cæpum quem Babylonij pro deo adorauere. Pudendum etiam pro deo habuiſſe eos refert Diodorus. Clemens, lib. 5. Recognitionum, ridicula addit, Cloacam, & crepitum ventris. Superſtitionum ergo ſeminarium, iure quis Aegyptum nec ineptè dixerit. Poſt Chriſtum autem ex Diua virgine natum ex hac eadem monachorum eremitarúmque agmina primum enata, indéq; per totum orbem Chriſtianū diuulgata, ex primitiuæ Eccleſiæ monumentis docetur. Vide Plinium, Strabonē, Ptolemæum, Diodorū Siculum, Herodotum. Ammianum Marcellinum, & recentiores Geographos.

Aegyptus à fulminum caſu eſt immunis, ob nimium ſolis ardorem: ſiquidem calidi, ſiccíque terræ halitus raras admodum, tenuéſque, & infirmas denſantur in nubes. Plin. lib. 2 c. 50.

Aegyptij apud ſe ab orbis primordio, primos homines eſſe fuerunt, cùm propter ſolis fertilitatem, aëriſque temperiem: tum propter Nilum, qui multa ob limi vbertatem generat animalia, & ſuapte natura nutrit. Nam in Thebaidis agro gignuntur mures: qua ex re multum ſtupent homines cum priorem quorundam partem pectore tenus, animatam in limo moueri videant, poſteriore nondum inchoata, ſed informi. Verùm Pſammeticho regnum adepto cum inceſſiſſet cupido dignoſcendi, qui re vera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Aegyptij, Phrygas fuiſſe primos, ſe verò ſecundos: Diodor. Sicul. & Hero. lib. 2. Vide hiſtoriam ſcitam & lepidam hac de re in dictione Pſammetichus.

Aegypti omnium primi diis aras, ſimulachra, ac delubra ſtatuere, ſacrificiáque curarunt, ritúſque eos ſubinde peregrinis commonſtrarunt,

runt Polyd.Virg.lib.1.c.5.de ret.inuent.

Ægyptij, primis temporibus (teſte Solino) quatuor menſibus annum ſuum explicabant: ſed antea (vt Cenſorino placet) duobus tantùm, vt Macrobius lib. 1. Saturnalior. ait, anni certum modum apud ſolos Ægyptios fuiſſe. Hi etenim cor augeri per ſingulos annos exiſtimabant in homine ac binas drachmas ponderis ad quinquageſimum annum accedere, ab eo detrahi tantundem: & ideò non viuere hominem vltra centeſimum annum defectu cordis: hiſque mos eſt cadauera aſſeruare medicata. Plin.lib.11 cap. 37

Ægyptium mare triplex. Plin.lib.6.cap.29.

Ægys, vrbs Laconica Steph.

Ægys, nomen loci vide in Caryſto. Stephanus.

Ælam, filius Sem Gen.10. Filius item Secac.1. Paral. 8.1 Eſdr.2. Eſt & nomen regionis Media atàs, ſiue Bactriana dictæ. Iſa. 11. à quo Elamitæ principes Perſidis.

Ælaniticus Sinus, ab Ælana vrbe adiacente vocatur à Plinio pars Sinus Arabici, qui Ioſepho libro Antiquitatum 8.cap 6. Sinus Ægyptiacus dicitur. Idem Plinius ſcribit hunc aliis Ælenaticum, ab Artemidoro Aleniticum, & à rege Iuba Leniticum nominatum. Læanites eſt Agatarchidi Ælana: ſiue vt alij malunt, Læana eſt oppidum Arabiæ felicis iuxta ſinum, qui ab eo Ælaniticus dicitur, ſiue, Læaniticus. Ptolem.lib.6. cap. 83. ſinus intimus in quo Læanitæ, qui nomen ei dedêre: Regia eorum Agra, & in ſinu Læana, vel vt alij Ælana.

Ælanum, ciuitas aut vicus Arabiæ. Steph.

Æletani, populi intra Iberum vſque ad montem Pyrenæum & Pompeiana trophæa habitantes.

Ælia, Ieruſalem ita cognominata, quòd eam Ælius Adrianus Imperator rèſtaurari curarit Epiſcopus Tyr. hiſtoria ſanct. librò 9.capite 15.

Ælia Capitolina, vide Hieroſolyma.

Ælia, vide Adrianopolis.

Ælia Ricina, vide Ricinetum.

Ælia, regio in Aſia inter Myſiam & Ioniam. Eſt & vrbs quædam Calabriæ, à qua Ælianus, na, num, Steph.

Ælianus, ſophiſta Romanus à Philoſtrato maximè laudatus, quod Romanus homo tam probè atticiſſauerit, támque elegánter peregrinam à patria vocem retinuerit. Scripſit de animalibus, de varia hiſtoria, de re militari, quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano principe.

Ælianus Rom. Coſ. M. Marulli collega.

Ælianus Coſ. Criſpini Collega.

Æliopolis, vide Peluſium.

Ælius & Ælia, nomina ſunt propria Romanorum, carent aſpiratione. Perottus de Æliorum familia, vide Lamiam in vocibus Latinis.

Ælice, vide Laſice.

Ælius Gallus, ſolus Romanus Arabibus arma intulit. Plin.lib.6.c.28.

Ælius Adrianus xv. Imp. Ro. regn. ann. xxi.

Ælius Hadrianus Auguſt. 11. Salinator. Coſ. Ælij Spartiani collega.

Ælius Hadrianus Auguſt. 111. Coſ. Ruſtici collega.

Ælius Setanus, Romanus Coſ. Claudij Tiberij Cæſaris collega.

Ælius Verus 111. Coſ. Ambigui Bibuli collega.

Ælius Aurelius Cel. Coſ. Titi Anton. Pij Auguſti collega.

Ælius commodus Cos. Sextilij Laterani collega.

Ælius Celſus Coſ. Macrini collega.

Ælius Serenianus, vir omnium ſanctiſſimus, Alexandri Cæſaris à conſiliis. Lamprid. Alex.

Ælius Gordianus, Iuris profeſſor, diſcipulus Papiniani, Alexandri à conſiliis. Idem.

Ælius Stilo, nomen ſcriptoris cuiuſdam cuius meminit Suetonius, & Plinius lib.9. cap.35. Hic Præconius dictus à præcone.

Ælius pons Romæ, *Ponte de S. Angelo*. nunc eſt.

Ælla, vide Abellinum.

Ællo, vna eſt Harpiarum, ita dicta quaſi ἄλληνω ἄλλο, hoc eſt alienum tollens. Ouid. 13. Meta. *Stropha dúmque recepta Portubus inſidis exterruit ales Aëllo* Eſt etiam nomen vnius ex canibus Actæonis apud Ouidium 3. Metamorph. dictum, vt videtur, ἀπὸ τῆς αἴλλης, hoc eſt, à procella, quam curſus celeritate referebat.

Æmáthia, regio quæ nunc Macedonia dicitur, teſte Plinio.

Æmathion, Æthiopum rex, ab Hercule bello ſuperatus.

Æmilia ſeu Æmylia gens Romæ imprimis illuſtris à Mamerco Pythagoræ philoſophi filio dicta, cui propter vnicam humanitatem, quam Græci *αἱμυλίαν* dicunt, cognomen fuit Æmylos. Ex hac filia fuit P. Æmilus, qui in conſulatu ſuo Perſen Macedonum regem bello vicit, cap ûmque in triumpho duxit. Item & Æmilius Lepidus: quem Plin.7.c.53. refert cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali ſentiens, offenſo ad limen pollice repentè obijſſe. Item Æmil. Scaurus, homo factioſus & ſubdolus, de quo multa. Salluſtius in Iugurtha. Vide Plutarchum in vita Numæ.

Æmylia, virgo Veſtalis fuit ex nobiliſſima Æmyliorum familia de qua Val.lib.1.cap.1.

Æmylia vxor maioris Africani. Suidas.

Æmylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia & Romandiola etiam dicitur, in qua ſunt vrbes Ariminum, Cæſena Saſſina, Fauentia, Rauenna, Forum Liuij, Bononia, Ferraria, & Imola; prius

etiam dicebatur. Doria, vt Sempronius habet. *Lombardia di qua del Po* (id eſt Lombardia cis Padum) à Leandro nominatur.

Æmylia via, ab Æmilio Conſule dicta, quæ à Placentia Ariminum vſque perducta eſt.

Æmyliana ædificia erant extra Romam, de quibus Cornel. Tacit. Plus infamiæ ad incendium habuit, qui à prædiis Tigillini Æmylianis proruperat.

Æmylianus Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Æmylij filius, eo quod ex Æmylia gēte in Scipionum familiam fuerit inſertus poſt quem & alij plerique eiuſdem familiæ viri clariſſimi & triumphales eodem cognomine dicti fuerunt, Iuuenal. Sat. 8. *Pictóſque oſtendere vultus Maiorum & ſtantes in curribus Æmilianos.*

Æmylianus Clodij Albini collega Coſ. Rom.

Æmylianus, Romanorum Conſul, Peregrini colleg.

Æmylianus, Aquilini collega, Coſ. Romanus.

Æmylius Ælianus, Coſ. Rom. L. Vectij colle.

Æmylius Mamercus Dictator, de Veientibus, qui Romanos foderant, victis triumphauit.

Æmylius Cenſorinus, crudeliſſimus Siciliæ tyrannus extitit. Hic ſi quis noua quædam tormenta & inuſitatum cruciandi genus extruxiſſet, cum præcipuis proſequebatur muneribus. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, vt in eum excruciandos injiceret homines, Æmylio donauit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem conuerſus, muneris authorem primum intruſit, vt quam cæteris pœnam excogitarat, primus, ipſe ſubiret, æque pateretur. Dehinc eum ex Tarpeio monte deiecit: Et qui ſæua gerunt imperia, ab eo cognominati dicuntur Æmilij. Plutarch. in Paral.

Æmilius Macer, Veronenſis poëta, tempore Auguſt. Cæſaris ſcripſit libros de auibus, ſerpentibus & herbis Ouid lib. de Triſt.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior æuo.

Quaque nocet ſerpēs, quæ iuuet herba Macer.

Iliacus cognominatus eſt ab eodem Ouidio, quod belli Troiani geſta Homero relicta deſcripſerit lib. de Ponto.

Tu Canis æterno quicquid reſtabat Homero,

Ne careant ſumma Troica bella manu.

Æmylius, ſpectatæ venuſtatis adoleſcens fuit apud Sybatim, oppidum Italiæ, mirum in modum venandi ſtudioſus. Vxor autem eius nouella, cum in alterius puellæ ire ipſum complexus opinaretur, in ſaltus egreſſa, deliteſcebat: conquaſſatis antem arbuſculis, canes accurſarunt, & eam, vt feram diſcerpſerunt, adoleſcénſque ipſe ſibi vitam ademit. Plut. in Pat.

Æminion vel Æminium, Luſitaniæ oppidum mediterraneum Ptolemæo: quod Vaſæus putat hodie *Agada* dicitur. Varrerius autem Coimbra eſſe docet.

Æminius, fluuius Hiſpanię. Plin. 4. 22. vide Linæa.

Æmochares, vel hæmochares, cognomen Martis, quaſi ſanguine gaudens: αἷμα Latinè ſanguis dicitur.

Æmonia vel Hæmonia, regio Græciæ, ab Æmo monte, cui propinqua eſt: vel ab Æmone Deucalionis filia dicta, alio nomine Theſſalia, prius Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore: quæ, vt Plinius tradit, mutatis ſæpè nominibus Pelaſgicum Argos, Hellas, Theſſalia & Dryopis dicta fuit. Sic ſemper à regibus cognominata.

Æmonia, Hiſtriæ maritimam vrbem, & hodie *Vita noua* vocatam ſcribunt Leander, Volaterranus & Marius Niger. Ego verò, quis veterum huius Æmoniæ in Hiſtria regione ad mare ſitæ meminerit, planè ignoro: Æmonam Pannoniæ oppidum habet Plinius, & Æmoniam quoque in Noricis, quod Iul. Capitolinus Hæmonam vocat Ptolemæus Emoniam vrbem ſtatuit inter Italiam, & Noricum, quam eandem eſſe puto cū Æmonia Plinij: Sic etiam legendum erit apud Antoninum (quo loco Hennoma Hemolia & Hennonia malè habetur.) Hancque Montius Clemona dicit vocari: at cùm Simlero potius credam Carniolæ eſſe caput, quod hodie Leubach dicitur, & vulgus Latinum Lubianum nominat: in ea enim vrbe exſtat vetus Romana inſcriptio in qua Æmonæ fit mentio.

Æmonides, dicuntur Theſſaliæ mulieres.

Æmonius, a, um, poſſeſſiuum. Ouidius.

Æmonio. Æmonio, Laodamia viro.

Æmonia, Theſſalia, & ciuitas Arcadiæ. Step.

Æmon, vel Hæmon, vir cuius meminit Ouidius in Ibin.

Nec tibi ſi quid amas fœlicius Æmone cedat.

Cognatius ex Euripid ſcribit hunc fuiſſe Creontis filium natu minorem Menæi qui ſe pro patria deuouit, fratrem: cui Antigone Œdipi filia deſponſata fuerat, illa verò patrem in exilium ſecuta, Æmon à Sphinge dilaniatus eſt.

Æmus, vel Hæmus. Strab lib. 1. 7. vel Æmon ab Æmo Boreæ & Orytiæ filio, mons eſt Theſſaliam à Thracia diuidens, in cuius radicibus ſunt amœna illa loca, quæ Græcis Tempe dicuntur, Lucanus.

——tunc linquitur Hæmus Thracius, &c. vide Hæmus.

Ænare, inſula Plin. 5. 31. 43.

Ænaria, inſula in ſinu Puteoláno à ſtatione nauium Æneæ, ſic dicta. Plin. lib. 1. Hæc item Inarime & Pithecuſa nunc Iſchia ab oppidi coxendicis imaginem præferentis in monte figura. Cornelius Seuerus in deſcriptione Ætnæ ex Scalig. recenſ.

Dicitur

Dicitur inuictu flagrans Aenaria quondam.
Nunc extincta fuit, ſuaque ſupérque Neapolim inter
E Cumas, locus eſt, &c. Plin. 3. 6. & cap. 2 31. 29 & lib. 16. cap. 2. 3. vide Inarime.

Ænarium, Iouis locus in Achaia, iuxta Oleum oppidum, in quo Achæi de rebus communibus conſulturi conueniebant. Strabo lib. 8.

Aeneadæ vide Latium.

Aeneæ, vide Athos.

Aenea à Romulo Aeneæ filio, teſte Herodoto lib. 7. vrbs in regione Creſſea contermina Mygdoniæ, Aeneia poſtea dicta, deinde Ianiculum. Hanc dicit Liuius lib. 4. eſſe propinquam Theſſalonicæ, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et ſubdit, proficiſcuntur à Theſſalonica Aeneam ad ſtatuium ſacrificium, quod Aeneæ conditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hæc Liuius.

Aeneaticus, ab vrbe Aenea Thraciæ vel Craſſæ vel Tuſciæ oppido, de qua Theophraſtus, Circa Aeneam, in qua ficus arbor ſcabiem non ſentit. Huius incolæ dicuntur, Peneatici & Aeneatæ.

Aeneas, Troianus princeps ab *αἰνέω*, quod eſt laudo, aut *αἶνος* laudans: poſt longos errores in Italiam peruenit ad Latium, Euandrum, & Tyrrhenos, apud quos regnauit Tarcon Iunior annis xx. Primus fuit Latinorum rex, regnauítque poſt ſoceri Latini mortem annis III. Turnum vicit, eiúſque ſponſam Lauiniam accepit coniugem, Eutropius. Fingunt autem hunc poëtæ, Veneris filium, iuxta Simoentem natum Virgilius. Vlyſſi Homerico per omnia ſimilem facit virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Conuenit inter omnes authores Troiam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Troia diruta patrem Anchiſen ſenio confectum humeris impoſitum, ab hoſtibus liberauit, & dum Penates & filium Aſcanium ſecum defert, Creuſam vxorem in itinere amiſit: Anchiſen in Sicilia apud Drepanum mortuum reliquit. Aphricam nunquam vidiſſe, nedum Diomedem multi teſtantur: quapropter quartum Aeneidos totum confictum omnes affirmant. Alij dicunt Aeneã captiuum vnà cum Andromacha datũ fuiſſe Neoptolemo Achillis filio, & in Theſſaliam deportatum: vt ſcriptum eſt à Leſche quodam poeta Græco, qui paruam Iliadem cõpoſuit cuius verſus refert Natalis Comes, Mythologiæ li. 4. c. 13.

Aeneas Syluius 11. Latinorum rex, regnauit annis xxxi.

Aeneia, quæ poſtea Ianiculũ: ſic Halicarnaſ.

Aeneis Venus ab Aenea nuncupata eſt. Dion. Halic. libro 1.

Ænesidemus, illuſtris Argiuorum Imperator fuit, qui cum Argis, à Philocle obſideretur, nec vrbem tueri poſſet, impetrata militibus abeundi facultate, ipſe honeſtè in præſidio ſibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reuerti, Liu. lib. 32. ab vrb. cond.

Aeneſidemus, Philoſophus Pyrrhonicus, Laertius lib. v.

Aeneſippa, vide Eneſippa.

Aeneſius Iupiter dictus eſt ab Aeno monte Cephaleniæ, in quo ipſius Iouis fuit fanum. Strabo lib. 10.

Aenethus, mons quidam. Steph.

Aeneus, vide Geneſidicus.

Aenia, vrbs Perrhæborum, diuerſa ab Aenea ſupra dicta nõ procul ab Acheloo fluuio. Strab.

Aenia, Macedoniæ vrbs, quindecim millia paſſuum à Theſſalonica aduerſus Pydnam poſita, fertili agro, vt eam deſcribit Liuius. *Montaſtro* hodie vocari ſcribit Nardus, qui cum Italica interpretatus eſt.

Aenianes populi poſtea Parauæ vocati fuêre, cùm fugati, Moloſſiæ regionem circa Auum fluuium occupaſſent. Plutarchus in quæſtionibus Græcis. Parabei ab Abo fluuius, alij ſcribunt.

Aeni pons, vide Oeni Pons.

Aeni, inſula iuxta Arabicum ſinum. Ptolem.

Aenianici. populi Perrhæbiæ, quos Aeniatas & Aeneades & Aenienſes vocabant. Porrò Aeniades per æ diphthongum, ab Oeneadibus per œ diuerſi habentur, ſicut Aeneades ab Aeniadibus, vide Aeniaticus.

Aenicus Athenienſis, priſcæ Comœdiæ poeta, fabulas multas ſcripſit, inter quas antea à Polluce & aliis ſcriptoribus memoratur.

Aenienſes, populi, ab Aenia Perrhæborum oppido, quos in Epiro Græci modò *αἰνιεῖς*, modò *αἰνιάδαι* nominant.

Aenioch, vel Heniochi, populi feri iuxta Pontum à Lacedæmonibus oriundi. Lucan. li. 2.
——*me Marte feroces Aeniochi, &c.*

Aeneius fluuius Perrhaborum. Steph. Aenea.

Aenna vel Enna, ciuitas in meditullio & vmbilico Siciliæ, in excelſo loco ac prærupto vndique ſita & munimento naturali & veſtigiis raptæ quondam Proſerpinæ inſignis quæ quum à Romanis ad Carthaginenſes deſciſcere vellet, L. Pinarius vir acer vrbis præfectus præoccupandum ratus ad concionem conuocatos Aennenſes, vltima internecione clam ſubmiſſis militibus armatis, deleuit ex Liu. lib. 4. D. c. 3. Quære *Enna*.

Ænocauma. aliis Æconiocauma. mons excelſus, Æthiopiæ verſus meridiem adiacens, æternis ignibus ardẽs. Pli li. 6. c. 30. Solin. c. 33. Mela. l. 3. c. 30, ſed hodie in pleriſque exemplaribus legitur θεῶν ὄχημα Deorum vehiculum.

...num, oppidum, pro quo alij Philotheram ſcribunt. Plin.lib.6.c.29.ad Sinum Arabicum eſt à parte Occidentali.

Ænona,ciuitas Illyrici,cuius meminit Pli.l.3. ca.21. & Ptolemæus αἰνῶνα. Mario verò Nigro *Nona* dicitur.

Ænobarbus, Domitius appellatus quoniam Caſtor & pollux, quum de victoria nuntiarent Domitio.ipſéque minimè crederet narrantibus, malas, barbámque manibus permulſerunt, & eam ex fuſca in flauam conuerterunt: vnde à barba rutila, æneíque coloris ænobarbus dictus quod poſtea Domitiorum cognomen fuit. Vide Plinium li.8.ca 6. Pictus Ænobarbus ab ſimilli-mo capillo. Alexand.ab Alexand.lib.2.

Ænom, vide Enon.

Ænos, vel ænum, vel ænus, Steph. oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo. Plinius lib.4 cap.11. Straboni Poltiobria dicitur lib.7. Vult Virg. hoc oppidum ab Ænea conditum fuiſſe qui ait lib.3. Æneidos ſub initium.

——feror huc, & littore curuo

Mœnia prima loco, fatis ingreſſus iniquis

Æneadáſque meo nomen de nomine fingo.

Poltymbria. habet Stephanus, cui quoque Apſynthus dicitur, Oeno hodie dici Niger aſſerit, vide Oenus & Ciſſus.

Ænus, Germaniæ fluuius, Vindelicos à Noricis diuidens. Ptol.

Ænus, mons Cephaloniæ. in quo Ænefij Iouis templum eſt.

Aëola,filia Æoli ex Lepatra coniuge.

Æoles, populi Græciæ, ita dicti ab Æolo Helenis filio. Hi relicta patria in Aſiam traiecerunt, ſedibúſque in Miſia minore fixis Æolidem vocarunt. Antea Pelaſgi dicebantur, authore Herod.lib.7.

Æolio & Æoli regio inter Italiam,& Siciliam, ſeptem inſularum quæ & Vulcaniæ dicuntur,ſc. Lipara. Hieta, Strongule, Didyme, Ericuſa, vel Eriphuſa & Ericodes, Phœnicuſa, & Phœnicodes,Euonymos(aliàs Prochyta) Plin.lib.3.cap.9. Strab. lib.6. Solinus, Mela. Aliis nominibus Vulcaniæ & Hephaſtidiades nuncupantur. Dicta Æolia ab Æolo Iouis filio,qui in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara à Liparo Auſonis regis filio, qui eam ante Æolum rexit. De Æoliis. Plin.lib.1.c.8.

Æólides,dictus eſt Vlyſſes ab Æolo, qui filium habuit Siſyphum,ex quo natus eſt Vlyſſes,Virg. lib.6.

——omnes ad litus vnà.

Hortatur ſcelerum Aeolides, &c.

Nam Anticliæ filius fuit, quæ ante Laertæ nuptias clàm cum Syſypho Aeoli filio concubuit, vnde Vlyſſes natus eſt. Hoc ei apud Ouidium, Aiax etiam obijcit.

——quid ſanguine cretus Siſyphio? Item Miſenus Tubicen Aeolides appellatur. Miſenum Aeolidem quo non præſtantior alter ære ciere viros. Martemque accendere cantu. Virg. Aeneid.6. Benè autem tubicen Aeoli filius eſſe fingitur, quia ſonus è vento creatur.

Aeóliæ,VII. inſulæ,quarum nomina expreſſa ſunt in dictione Aeólia:quidam Hieram,alij Liparam ob ſcatentium flammarum frequentiam, Vulcani officinam eſſe dixerunt N. Comes, mythologiæ lib.8.c.10. refert Calliam ſcriptorem Græcum memoriæ prodidiſſe,eſſe in Hieræ vertice quoddam excelſo hiatus duos, crateres nominatos, ignem exhalantes, quorum alter eſt ambitus trium ſtadiorum, è quo tanta lux promanat,vt ſplendor longè latéque ſeſe diffundat, atq; ex illa voragine lapides igniti inſignis magnitudinis emittantur,tantúſq; exaudiatur ſtrepitus, quo tempore Vulcanum (vt aiunt) operari contingit, vt vel ad quingenta, vel plura ſtadia ſonitus exaudiantur. At verò lapides igniti, qui ab efflatu emittuntur, ferruginei ſeu violacei omnino ſunt coloris propter inflammationem & aduſtam præ ſe ferunt ſpeciem,inſtar ſolis ſplendent, & noctu quidem ea omnia quæ circa Vulcani opificium fiunt pulchrè videntur. Interdiu verò ex vertice è quo flamma erumpit, veluti atra nebula illi loco ſuperpoſita naſcitur.

Celebratur etiam Aeolia à Poetis pro ventorum patria, eo quòd inſulares venti varij ſunt, eſt enim αἰόλις, varius. Virg.6.

Quid temp ſtatum regem, ventóſque furentes, Aeolio exercitos, &c.

Aéolis,vel Aeolia,regio Græcorum in minori Aſia,inter Ioniam & Troadem ſita. Hinc dicitur Aeolica lingua Græcorum, Helleſponto adiacet,Myſia quondam appellata.Plin.li.5.cap. 30.& c.27.52.& c.38.5.1.Hanc Doryctetam appellat Diodorus 13. Incolæ etiam Pelaſgi dicti fuere, vt refert Herodotus in Polymnia. Aliſæi dicuntur Ioſepho. Hul etiam Hebræi vocant,vt tradit Arias Montanus in ſuo apparatu Biblico, vide Onarcedonia & Myſia.

Aeolus,Tuſcorum rex: à quo Aelia. Latinè enim varius ſine doloſus dicitur αἰόλος, vt ſuprà quoque dictum eſt. Filios & nepotes Aeoli nominat. Steph. in *Myloſa*.

Aéolus, Iouis filius & Sergeſtæ (aliàs Aceſtæ) Hippotæ Troiani filiæ, à quo dicitur Hippotades. Ouid.

Aeolon Hippotaden cohibentem carcere ventos.

Plinius dicit cuiuſdam Hellenis fuiſſe filium. Hic regnauit in inſulis Aeoliis quas nonnulli Vulcanias à Vulcano nuncupant. Fingitur ventorum rex, eo quod ex nebulis & fumo Vulcaniæ inſulæ futurum ventorum ſtatum prædicebat. Quidam tradunt duos fuiſſe Aelos, alterum

terum Hippotæ filium, Phylantis nepotem: alterum Helenos filium, Iouis nepotē. Vide Virgilium 1. Æneid. & Diodorum Siculum. Tradit Iſacius Æolum fuiſſe hominē Aſtronomiæ peritiſſimum, & illā ſcientiam pręcipuè exercuiſſe, quæ pertinet ad naturam ventorum, vt prodeſſet nauigantibus. Prædicebat igitur vel cum Sol tauro propinquaret, quæ maris futura eſſet tempeſtas, aut quæ benignitas cœli, & quo die, quâve diei hora, vel quandiu perduraret Zephyrus, ſi talis aut talis ſpiraret: aut ſi alius vētus ſub exortum canis, aut alterius ſigni cœleſtis exoriretur, aut etiam diebus criticis, quintis ſcilicet, ſeptimis, & aliis eiuſmodi ab ortu ſeruatis. Ea de cauſa effectum eſt, vt illum ventorū regem eſſe dicerent. Strabo li.1. aſſerit Æolum regem ventorum dictum fuiſſe, quia per fluxum & refluxum aquarum, cùm habitaret in locis aſperis ac difficillimis nauigantibus futuræ tempeſtatis ac ſurgentium ventorum ſigna multò antè prædixerit, quæ cùm ad prædictum tempus euenerint, credidit vulgus mortalium ventos eſſe in Æoli poteſtate, quos poſſet, cùm liberet, emittere. Phyſici quidam opinati ſunt, quod ſi quis vtrem è pelle Delphini fecerit, illúmq; penes ſe habeat, poterit per quaſdam ceremonias (hę autem ſunt magicæ præſtigiæ) obtinere vt ſpiret quicunq; ventus ille voluerit aquæ ſolus hic ventus ſpirabit: vnde multa finxit Homerus: *De ventis ab Æolo datis Vlyſſi.* Quod attinet ad mores, Æolus eſt vir ſapiēs qui iræ moderatur pro opportunitate temporum, & præſentium negotiorum, quando nunc ſimulare iram nunc diſſimulare vtiliſſimum eſt: is autem putatur ventos refrænare & emittere cùm libuerit N. Comes, mythologiæ lib.8. c.10. Fuit & tertius quidam Æolus Neptuni & Arnes filius. Euſtath. Odyſſ. x.

Æolus verò quando, & vbi regnauerit, vide Plin. 3.8.29. & c.9.34. Currex ventorū 5 9.56.

Æolium locus. Plin. 9 11.46. Vide Steph.

Æolium mare, quod Aſiatico littori adiacet, dictum ab Æolis, pulſis olim colonis: nam antea Myſum dicebatur.

Æoli, populi in Cappadocia. Plin. 6.2.11.

Æos, Typhonis filius, quem quidam ſcribunt Paphos ciuitatem condidiſſe, cùm tamen ſint qui Pygmaleonis opus eſſe ſcribant.

Æpalius rex qui cùm è regno ſuo fuiſſet pulſus, Herculis ope, atque opera reſtitutus eſt: in cuius beneficij memoriam, ei rebus humanis circa Oetam exemto, gratiam reddidit: quippe Hylum inter eius filios natu maximum adoptauit: qui regni ſucceſſionem poſtèa ſuſcepit & poſteris tranſmiſit. Strabo lib.9.

Æpéa, vrbs propinqua Pylo, Strabo lib.8. de hac vrbe ſic loquitur.

Æpeia hoc tempore Thuria dicitur, quam Pheris conterminam commemorauimus: ſita verò eſt in excelſo colle, vnde αἰπεινὰ id eſt, Celſa, nomen ſortita eſt.

Æpéa, vrbs Laconiæ, & alia Cypri, & alia Cretæ. Steph.

Æpeia, Cypri inſulæ vrbs, ad Clarium amnem, poſtea Soli nuncupata. Plutarchus in vita Solonis. Vide Corone, & Thuriæ.

Æpei, vide Hyrmine.

Æpolus, paſtoris nomē apud Theoc. per ſyncopem dictum ſic quidam putat pro αἰγοπῶλος, Latinè caprarium vertere poſſumus: nam illi αἰπόλοι dicunt, quem nos caprarum regem.

Æpos, mons iuxta quem ſita eſt ciuitas Hypæpa. Cœl. lib. 14.

Æpulo Iſtrorum ſeu Hiſtrorū regulus quum A. Manlij caſtra cepiſſet, opimæq; prædæ incubaret, vino epuliſq; indulgeret, à Romano milite ex fuga retracto inuaditur, ipſe raptim à ſuis in equū impoſitus Neſactium fuga elapſus eſt, quē inſequuti Manlius & Iunius Coſſ. oppidum vi capiunt, ille verò ne viuus in hoſtium poteſtatē veniret, ſeſe gladio traiecit. Liu decadis 5. l.1. Florus tamē l.2 ca.10 à C Claudio Pulchro captum ſcribit ac equo impoſitum & quum ſubinde crapula & capitis errore lapſaret, captū ſeſe vix & ægre poſtquā experrectus eſſet, didiciſſe.

Æpytus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos, qui ad Troiam profecti ſunt: cuius meminit Homerus lib. Iliad. 2.

Æpy, vrbs fuit ſub ditione Neſtoris, quam bene munitam dixit Homerus lib. Iliad 2. Et in montibus ſitam eſſe dicit Statius lib.4. Thebaidos ſub initium, cum inquit.

Quos Thryon it ſummis ingeſtum montib. Æpy
Collocátque ſub Capanei ditione. Meminit & huius Strabo lib.8. ab αἰπὺς, i. Altus. Stephanus Meſſeniæ vrbem eſſe ſcribit.

Æquiſolici ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi apud Plin. l.3. c.13. Socer Aguæ Cilinorum Ptolemæi. Pinetus in Plinij verſione Gallica vrbem facit & Æquiſiliciam vocat.

Æqui populi ſunt in Latio qui Tiburi montes imminentes ac ſuperiores incolunt. Æquicolæ Virgilio dicuntur Æneid.7.

Horrida præcipuè cui gens aſſuetáque multo
Venatu nemorum, duris Æquicola glebis.

Ouidio 3. Faſtorum Æquicoli.

Quintum Laurentes, bis quintum Æquicolus acer ęquiculani. Pli. l.3. c.3. ęquani Step. & Dion. Halicarnaſſeo, vt & in veteri inſcriptione Æcani. Æquos Liuius appellat lib.9. his verbis: *Populus Romanus bellum fieri Æquis iuſſit. Ad quadraginta oppida intra 60. dies, omnia oppugnando ceperunt: quorum pleraq; diruta & incenſa ſunt, nomenq; Æquorū prope ad internecionē deletum.* In eo tractu ſunt Vicouarro, Cātalupo, Purtella

Æquilium, Carnorum Venetæ ditionis oppidum *Citta noua* nunc, Leandr. Albarto teſte vide Equilium.

Æquiculani, vide Æqui.

Æquimelium, locus Romæ, vbi domus Melij ſolo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem, in ſuſpicionem affectatæ dominationis venit, & cùm ad populi fidem fugeret, à Seruilio Hala magiſtro equitum deprehenſus & occiſus eſt, domúſque eius diruta, & area Æquimelij dicta Ex Tito Liuio 1. Decad. 4

Æquinoctium, Antonino Pannoniæ inferioris oppidum: Viſchmundt Simlero.

Æræ, vrbs Macedoniæ & alia Ioniæ, & alia iuxta Helleſpontum. Steph.

Æria, Ægyptus: item vrbs Celtica: & alia Cretæ. Steph. Item inſula Thaſſus. Vide eundem Stephanum. vide Ægyptus, Lybia & Creta. Vide Pli. l.3. c.4. & li.4. 12. tam de Creta quam de Thaſſo.

Ærodia, Agrippæ ſoror, & coniux Herodis. Ioſeph.

Ærópe, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos appoſuit. Et non eſt diphthongus: nam ſcribitur à Græcis ἀερόπη. Ouidius lib. 1. de Triſt.

Si non Aëropen frater ſceleratus amaſſet
Conuerſos Solis non legeremus equos.

Ærope, Cephei filia à Marte cōpreſſa, ex partu interiit: nihilominus tamen infans ſuperuixit & Æropus à matre vocatus eſt. Pauſan. in Arca.

Æropus, mons in Chaonia, Tit. Liuius lib 2. quartæ Decanos.

Æropus, Epirotarū exercitus dux, à quo cùm multa accepiſſet Pyrrhus, nec illi per inertem rependere potuiſſet. Credita (inquit) pecunia hæredibus creditorum ſolui licet: At gratias niſi ſcientiam iis quibus debentur, perſoluerit, vir honeſtus & gratus offendit.

Ærofam, appellauerunt antiqui inſulam Cyprum, quòd in ea plurimum æris naſcatur. Author Sextus Pompeius, vide Cyprus.

Æſa, vrbs Thraciæ, finitima Parallenæ, Steph.

Æſácus, fluuius Troianus ad Idam montem.

Æſacus, Priami filius ex Alixothoe Dimantis filia, plus ſyluis, quàm ciuitatibus delectatus: hic cùm Heſperiē ſeu Eperiem liberali forma puellam videret, adeò eius amore captus eſt, vt in ſyluis illam ſequeretur, quæ fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa: ipſe autem amoris impatiens, acrique dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cuius Thetis miſerta eum in mergum transformauit. Ouid. li. 11. Metamorp.

Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis.
Aeſacon vmbroſa furtim peperiſſe ſub ida.
Fertur Alyxothoe, &c.

Æſageus, montis nomen apud Homerum.

Æſapus, Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis: fratrem habuit Pedaſum quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Æſapius, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expoſitores eſſe affirmant. Alij verò in Calabria apud Crotonem. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Æſarus, fluuius in magna Græcia iuxta Crotonem oppidum, de quo Strab. lib. 1. Αἴσαρος. Huius etiam meminit Theocritus. Hyliam à Thucydide appellari putat Leander, qui dicit eum hodie Eſaro vocari. Trionto vocatur Ylia ab Gab. Barrio. Vide Auſeris.

Æſchines, Athenienſis orator, Demoſthenis æmulus, cuius Orationes tres extant, & aliquot Epiſtolæ. Præter hunc alij ſeptem hoc nomine claruerunt. Primus philoſophus Socratis diſcipulus. Secundus qui artem oratoriam ſcripſit. Tertius hic orator. Quartus ex Arcadia profectus. Quintus Mitylenæus, quem flagellum oratorum vocabant. Sextus Neapolitanus philoſophus Academicus, Melanthij Rhodij diſcipulus. Septimus Mileſius ſcriptor. Octauus ſtatuarius. Laert. lib. 2.

Æſchines, cùm orationem, qua fuerat vſus aduerſus Demoſthenem, Rhodi legiſſet, legit & defenſionem eiuſdem Demoſthenis, ob quam depulſus fuerat in exilium: mirantibúſque tum magis fuiſſe miraturos dixit, ſi ipſum orantem audiuiſſent: in calamitate teſtis ipſe factus eſt etiam inimici. Plin. lib. 7 cap. 30.

Æſchines, cùm Rhodum receſſiſſet, inſtituit extemporalem orationem habere & declamare exercitationis cauſa: quod tamen factum Fabius ſcribit circa Demetrij tempora, an ab eo inſtitutum, non ſibi conſtare.

Æſchron Mitylenæus verſificator, inter comites expeditionis Alexandri Macedonis Ariſtoteli familiaris, maximoq; dilectus vt tradidit Menander Alexandrinus in libro de diſcipulis Ariſtotelis. Et alibi Galeni præceptor.

Æſchylus, XII. Athenienſium iudex, regnauit annis XXIII. Huius anno ſecundo Iphitus ludos Olympicos in Elide, vt quarto quoque anno celebrarentur, magno totius Græciæ conuentu, inſtituit, quod annorum ſpatium Olympias appellatum eſt, atq; ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari cœpti ſunt. Prima autem Olympias incidit in annū mundi 3189. Paulò ante diem natalem Romuli & Remi, 407. annos poſt Troiæ excidium.

Æſchylus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi faciem fæcibus illinebant. Hic cùm ſenſiſſet certo quodam die ſe ruina periturum, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur, egreſſus, loco aperto conſedit: ſuper quem aquila volitans, teſtudi-

BIBLIOTH... LYON

ſtudinem, quam pedibus gerebat, ſuper caput eius, ſplendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, quo fractę teſtudinis carne veſceretur, eliſit: quo ictu peremptus eſt. Politia.

Æſchylus aeria caſu teſtudinis ictus.

Primus teſte Horatio, grauitate perſonarum, & coloris diſtinctione vſus eſt:

Poſt hunc perſonæ, pallæque repertor honeſtæ
Æſchylus & modicis inſtrauit pulpita tignis.

Æſchylus, Alexandrinus poëta eruditus fabulam Amphytryonem & Meſſeniaca carmina ſcripſit. Athen.

Æſchiron. nomen authoris, præceptoris Galeni. Fuêre & alij hoc nomine aliàs Æſchron.

Æſculanus Deus & Argentinus, dicti ſunt æris & Argenti, id eſt, locupletandorum hominum poteſtatem habentes, Bud. lib. 5. de Aſſe, Quem Quæſtorum ærarij natio, vt Deum Æſculanum ſumma veneratione coluit.

Æs, ſiue Æſculanus Deus, ſub cuius nomine pecunia culta eſt Romæ. Auguſt. de ciuit. Dei.

Æſculapius Apollinis ex Coronide Nympha filius, quam Ouidius dicit ex Lariſſa fuiſſe, & Phlegyæ filiam, quæ poſtea rem habens cum Æmonio iuuene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt: ſed is poſtea facti pœnitens facto eius vtero conceptum ex ſe eduxit infantem, eúmque Æſculapium appellauit. Traditus eſt Chironi ſub quo medicinæ ſtuduit. Iámque huius artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit qua re motus Iu[…]ter flumine eum occidit. Virgilius ſeptimo Æneid. Sunt qui Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe. Tullius ait ſepultum fuiſſe Cynoſuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primo Epidauri. vnde Epidaurius dictus. Cæterùm Romam accitus, vrbem ipſam graui peſtilentia liberauit, in cuius honorem inſigne templum in inſula Tyberis illi conſtruxerunt, coluerúntque in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, vt Æſculapium Romam portarent, ſerpens grandis nauem ingreſſus eſt, quem illi Deum Æſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Plin. lib. 4. & Ouidius Metamorphoſeos 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant. Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medica præſtantes, Machaonem & Podalyrium filias Hygæam, Æglem, & Panaceam. Primus dentium euulſionem inueniſſe fertur. Medicinam ampliauit: ob eámque rem in deorum numerum receptus dicitur. Duo eius filij bello Troiano Agamemnonem ſequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulêre.

Æſculapium ait Pauſan. in Achaicis nil aliud eſſe quàm aëra: cuius filia fuit Hygiæa, id eſt bona valetudo. Eſt ſiquidem aëris temperies non homini, ſolùm ſed cunctis animantibus ſaluberrima. Iure optimo igitur antiqui Apollinē Æſculapij patrem eſſe finxerunt atq; ipſum Æſculapiū ſalubrem vim de Sole animis corporibúſq; mortalium ſufficientem, i. e ſuauitatis artificem, quia Solis calor vniuerſis elementis dominatur. Ex ipſa igitur vi Solis aër aſſiduè mouetur & generatur, quare Æſculapius, Apollinis filius: quod quoniam fieri non poteſt, niſi per quandam mixtionem ipſius aëris, idcirco Mater eius fit coronis (ἀπὸ τοῦ κορωνικοῦ) Phlegiæ (ardoris ſeu caloris ſolaris, ἀπὸ τοῦ φλέγειν) filia. Ex aëre ita affecto naſcitur Hygiæa, i. Salubritas quæ Æſculapij dicitur filia. & is ſanitatum artifex, medicinæque inuentor. Tribuunt Poëtæ multas filias Æſculapio præter prædictā, inter quas fuit etiam Iaſo, quia multa commoda proueniunt mortalibus ex aëris temperamēto, inter quæ facilitas eſt conualeſcendi & medendi: nam Iaſo ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à medendo dicta eſt. Hæc autem omnia ſol per anniuerſarias ſui curſus conuerſiones commoda nobis impertit. Non defuerunt qui locum datū fuiſſe fabulæ de Æſculapio tradiderint, quod mortuos ab inferis reuocaret: quia nonnullos quorum conclamata eſſet ſpes vitæ ſanitati reſtituerit per vim medicamentorum, vnde fabulati ſunt antiqui Plutonem apud Iouem conqueſtum fuiſſe, quod ſuum imperium Æſculapius exinaniret. Idcircò fulmine percuſſum fuiſſe à Ioue inquiunt, quòd accidit paulò ante Troiana tempora Æſculapium fanum, vide Aluus.

Æſculapij delubrum. Plin. 4. 5 Eius fons Athenis. Plinius 2. 106. Vide in Epidauro.

Æſepus, fluuius Lyciæ ſub Ida: interpres Homeri lib. 2. & 4. Iliados: quanquam Oppianus lib. 1. de aucupio, montem ſic nominat eo loci. Fuit præterea hoc nomine filius Bucolionis filij Laomedontis & frater Pedaſi, quos ille ex Abarbarea nympha ſuſcepit, vt refert Homerus in principio lib. 6. Iliados.

Æſernia, Ptolemæo Samnitum vrbs in Italia, nunc Æſernia: hinc Æſerni, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. quanquam ibi Eſernini legatur ſine dipht. Græcè Αἰσερνία Sergua Leandro.

Æſernus, vir, cuius meminit Cicero de optimo gen. orat. Erant autem Æſerninus & Pacideanus gladiatores per omnia pares, longéque omnium nobiliſſimi.

Æſia, fluuius Galliæ. Vibius ſequeſter. hodie Latinis Iſara, vulgò *la riuiere d'Oiſe.*

Æſimedes, xv. Athenienſium rex, regnauit annis x.

Æſimedes, nauarchus Corcyrenſium. Thucyd. lib. 1.

Æſis, Vmbriæ ciuitas, Ptolemæo, Gieſe Leander vocat. à qua Æſinates populo Ptolemæo, Hanc etiam vrbem Æſiam ab Æſi fluuio ap-

pellat, qui in Piceno ex Apennino fluens, in Adriaticum mare influit. Plin. lib. 2. quem fluuium *Sino* vocat Leander. Eſis Mela habet ſine diphthongo Aſius, Ptolemæo. Leandro tamen diuerſa videntur Aſius & Æſis. Caſeum, inquit Æſinatem ex Vmbria. Vide Æſium.

Æſis, fluuius Vmbriæ in Italia, & Æſium oppidum ab eo flumine dictum, vt authot eſt Plinius 3. 55. aliàs Æſer, Strabo lib. 5.

Æſiſium vrbs Vmbrorum. Ptol. hodie Aſſiſia. Leandro tamen Aſciſi dicitur.

Æſion, ciuis nobilis Athenienſis, cuius illud de Demoſthene oratore fuit iudicium, vt dixerit Demoſthenem non ſolùm Athenarum dignum ciuitate eſſe: ſed & ſupra Athenas, Plut. in Demoſth.

Æſius, Plinio amnis eſt in ora Bithyniæ.

Æſolani, Plinius lib. 3. cap. 5. In eodem etiam Aſula nos nominauerat tanquã ab his diuerſos.

Æſon, Argiuorum legatus, Thucyd. lib. 5.

Æſon, Cirnei vel Cretei filius, frater Peliæ regis Theſſaliæ, & pater Iaſonis, qui ab eo vocatur Æſonides. Ouidius.

Æſonides mutaſſe velim quo cõiuge fœlix, &c.

Æſonem verò Medeà, Iaſonis rogatu, annoſitate deſcriptum ſuis veneficiis robuſtiori ætati reſtituit.

Æſon, vrbs Theſſaliæ, ab Æſonis patre dicta. Stephanus.

Æſopus, philoſophus & fabulator clariſſimus, Phryx genere: conditione ſeruus, tempore Crœſi, Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicauit.

Ind. Æſopianus Hieronymus, iuxta Æſopianam fabulam, hic miſer vita, miſer morte, & miſer forma. Huius vitam Maximus Planudes ſcripſit.

Æſopus, Anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus, ſcripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.

Æſopus, orator clariſſimus Laertius lib. 1.

Æſopus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni: de quo 6. Epiſt. famil. ſæpè cum eo ad videndum in Curia pronunciantem Hortenſium profectus eſt, teſte Valerio. Horatius 9. l. 2. Epiſtol. quæ grauis Æſopus, quæ doctus Roſcius egit. In maximas opes ex hiſtrionica peruenit, adeò vt ſeſtertium centies ei patina ſteterit: filium reliquerit adeò diuitem ſimul & prodigum, vt is vniones aceto liquefactos cænis apponeret. Plinius lib. 10. cap. 51. Horat. Serm. lib. 2. Satyr. 3.

Filius Æſopi detractam ex aure Metellæ,
Scilicet vt decies ſolidum exſorberet aceto
Diluit inſignem baccam.

Æſopus, fluuius, qui Zeliam præterlabitur. Plinius.

Æſopus hiſtoriographus, Anaximenis & Phi‑lonis tempore floruit. Plutarch. Solone.

Æſquilinus, mons Romæ vnà cum Quirinali & Flaminali a Seruio Tullio, vi. Romanorum rege vrbi adiunctus, aliàs Exquilinus dicitur.

Æſſui, vide Eſſui.

Æſtræum oppidum. Macedoniæ, & Æſtræi populi, eius vrbis incolæ. Ptolem.

Æſulani, aliàs Aſulani. Plinius 3. 5. 12. Vide Æsolani.

Æſuuius, lacus eſt vicinus Romæ Plutarch.

Æſyetes, vir ex cuius ſepulchro ad Troiam extructo, ſpeculabatur Polites quod in ſuis nauibus facerent Græci Troiam obſidentes. Hom. 2. Iliad. Strab. lib. 13.

Æſyma, Stephano, vrbs Thraciæ, patria Caſtianiræ, ex qua Priamus Gorgytionem ſuſcepit, qui in bello Troiano ab Aiace fuit interfectus. Hom. 8. Iliad vide Oeſyme.

Æſymnetes, cognomentum Bacchi, cuius rationem prolixè exponit Pauſan in Achaicis.

Æſymnitæ erant qui parem regiæ dignitati poteſtatem habebant: à quo nomine Dictatoria imperium traxiſſe originem creditur. Alex. ab Alexand. lib. 4. cap. 23.

Æſymnius, viri Megarenſis nomen, & eiuſdem nominis tumulus. Pauſanias in Attic.

Æſymnus, vir fuit Megarenſis qui regum tyrannidem exoſus, conſuluit Apollinem, quo potiſſimum modo Megarenſes rempublicam fœliciſſimè poſſent adminiſtrare, quumque reſponſum eſſet, Si cum pluribus conſultarent: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui viuorum numerum longè exuperant, tumulum heroibus congreſſit, qui ab ipſo Æſymnus dictus eſt. Curiamque extruxit, quæ ambitu ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, vt ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent.

Æſymnus, vnus fuit è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Homerus Iliad. vndecimo.

Æſyrnus, vrbs Thraciæ. Hom. Iliad. 8.

Æta, Colchorum rex, Medeæ, & Abſyrti pater. *Æetes.*

Æta, mons in Theſſalia. Meliùs per œ.

Ætalia, inſula in Liguſtico mari. Vide *Ethalia* & *Æthalia*, Plinius 3. 6. 2. & lib 5. cap. 30.

Ætalidæ, pars tribus Leontidis. Steph.

Æthale, vel Æthalia, inſula Tyrrhenorum, quę & Lemnos. Stephanus eandem cum Ilua putat. Vide Chios.

Æthalis, vel Æthalides, Præco Mercurij filius, cui quandoque inter mortuos, quandoque inter viuos eſſe licere conceſſum eſt, vt eſt author Apollonius 1. Argonaut. Volaterran. lib. 33. Hunc à patre Mercurio impetraſſe fertur, vt & viuus & mortuus, omnium quæ

geſſe‑

generentur, memoriam haberet. Eum ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras, Laertius lib. 8. in Pythagora.

Æthea, vna ex centum vrbibus Laconiæ. Stephanus.

Ætheria, gens. Plin. lib 6. cap. 30. vide æthiopia.

Ætherij populi ſubter ægyptum, qui poſtea ab æthiope Vulcani filio æthiopes ſunt vocati. Plin. lib. 6. cap 30.

Æternitatem vt deam coluerunt veteres Ethnici, cuius imaginem tempus eſſe dixerunt Pythagoras, Plato & Hermes Triſmegiſtus. De ſcribitur verò copioſè & luculenter à Claudiano, in Panegyr. de laudibus Stiliconis.

Æthices, Stephano ſunt populi Theſſaliæ, quorum meminit Hom. & Strabo lib. 9.

Æthicia, regio Theſſaliæ inter Tymphæam & Athamaniam. Steph.

Æthiope, inſula maris Oceani, Macarea ante appellata. Plin. lib. 5. cap 31. vide Leſbus.

Æthiopia, Diana cognominata eſt, teſte Stephano. Quidam ſic appellatam putant, à regiuncula quadam Lidiæ, [Greek] nomine, vbi coleretur: nonnulli, ab eo quod cum apud Æthiopas verſaretur, inde ab Apolline abducta eſſet. Alij [Greek], ab ardore videlicet, quod Luna ſit, vt ait Callimachus. Alij verò quod eadem ſit cum Hecate vt vult Eratoſthenes. [Greek]

Æthiopia ſub ægypto, Ptolemæo, Hebræis Chus: quaſi nigra vel nigredo; Græcis ardorem ſiue incendium ſignificat. Regio eſt Aphricæ, ab æthiope Vulcani filio dicta. Aliis pars Africæ, torridæ zonæ ſubiecta, inter Arabiam & ægyptum, ab Indo flumine conſurgens inter Nilum, & Oceanum, & in meridie ſub ipſa ſolis vicinitate, cuius gens primum ætheria appellata eſt, deinde Atlantia, mox æthiopia. Plin. libro ſexto, capite trigeſimo: Volaterranus libro duodecimo. De duabus æthiopiis. Plin. 5. cap. 8. Ezech. 29. & 30. Amos 9. Nahum 3. Sophoniæ 2. Iſaiæ 11. Hodie habitatur ab Abyſſinis. Regionem Abexim vocat Garcias ab Horto, & Habas & Alhabas articulo Arabico, Benjamin. Sono tantùm differunt hæc recentia vocabula. Æthiopes tam à ſeipſis, quàm ab Aſiaticis omnibus Chaſzi nuncupantur, Ioſepho auctore. Cuſſios etiamnum hodie à Luſitanis appellari, At. Montanus mihi teſtis eſt. Æthiopes vocati Cepheidas tradit Iſacius Tzetza. Æthiopes quoque Indos dici, leges in dictione Rhizophagi.

Æthiopia, ægyptiorum armis aurita. Plin. lib. 9. cap. 29.

Æthiopia vnde dicta, Plin. 6. 30. 1. Quomodo clara 6. 29. 77. Eius magnitudo 6. 30. 15. Menſura. 6. 26. 76. & inde diuerſa nomina. 6. 30. Monſtra in cap. 6. 30. per totum. Situs 6. 30. 48. & Ptol. lib. 4. cap. 7.

Æthiopiæ duæ, Plin. 5. 8. 3. 4. Ptolem. lib. 4. c. 7. & 28. & Strabo lib. 1.

Æthiopiæ Magnes, Plin. lib. 36. cap. 19. Smaragdi 37. 5. 28. Arena lib 36. cap. 9.

Æthiopici maris inſulæ plures. Plin. 6. 31. per totum.

Æthiopes quales. Plin. 2. 80. 1. Miraculo habiti, cum primò viſi ſunt. 7. 14. Emporium eorum 6. 29. 35.

Æthiopes Arotheræ. Plin. 6. 29. 38. Athabuli 6. 30. Daratitæ. 5. 1. 39. Heſperij. 6. 31. 7. Perorſi. 5. 1. 38. & cap. 8. 5. 2. Tarolei lib. 5. cap. 8.

Æthiopum gentis deſcriptio, Plin. 5. 8. per totum. Qui primi eorum, 6. 29. 86.

Æthiopum caput Meroë, Plin. 2. 75. 7. Æthiopes minio tinguntur. 33. 7. 6.

Æthiopes omnium hominum primi creati fuiſſe dicuntur, cuius rei coniecturam faciunt veteres Ethnici nonnulli, quod non aliunde in eam regionem acceſſerint homines, ſed an ipſa genitri, merito indigenæ omnium appellantur conſenſu: de quibus Diod. Sicul lib 4. ita diſſerit. Et quidem ſimile veri eſt, eos, qui ſub meridiem habitant, primos è terra homines fuiſſe natos. Nam ſolis calore terram, quæ humida eſt, areſaciente, atque omnibus vitam dante, decens fuit locum ſoli propinquiorem primo naturam animantium tuliſſe. Æthiopes quoque, vt ibidem ſcribit Diodor. omnium primi deos coluerunt: facra inſuper, pompas, celebritates, aliáque, quibus diis impenduntur honores, adinuenerunt. Quæ ex re, ipſorum in deos pietate, religionéque inter omnes vulgata, videntur æthiopum ſacra diis admodum eſſe grata. Huius rei teſtimonium afferunt antiquiſſimi ferè, & celeberrimi apud Græcos poëtarum, vt poëte Homeri, qui in Iliade Iouem, reliquóſque vna deos introducit in æthiopiam tum ad ſacra, quæ eis de more fiebant, tum ad odorum ſuauitatem commigrantes. Æthiopes etiam dicuntur ſuæ erga deos pietatis præmium tuliſſe, quod nunquam ab externis regibus ſubacti fuerint, ſemper enim liberi permanſerunt. De hominum autem primorum origine aliter Sacra hiſtoria, Geneſ. 3. 4. 5. & 10.

Æthiopum gentes alias ferunt eſſe ſine naribus, alias ſuperiore labro orbas, alias ſine linguis. Pars etiam ore concreto, & naribus carens, vno tantum foramine ſpirat, potúmque calamis auenæ trahit, & grana eiuſdem auenæ ſponte prouenientis ad veſcendum: quibuſdam pro ſermone nutus motúſque membrorum eſt: quibuſdam ante Ptolemæum Lathy-

rum Aegypti regem, ignium vſus fuit ignotus: nonnulli locuſtis tantum victitant, fumo & ſale duratis. Plin. lib. 6. cap. 30. fabuloſa & anilia commenta pleraque hæc omnia.

Aethiopium, regio Lydiæ apud Hillum, Stephanus.

Aethiops, qui ex Aethiopia eſt: Aethiopicus & Aethiopius, Seruio & Aethiopiſſa. Sunt qui Aethiopes dictos putent à Chus, filio Cham, Chus enim Hebraica lingua Nigrum ſignificat. Hi quondam ab Indo flumine conſurgentes, iuxta Aegyptum inter Nilum & Oceanum in meridie ſub ipſa ſolis ciuitate inſederunt; quarũ tres ſunt populi, Heſperi, Garamantes & Indi: Heſperi ſunt Occidentes, Garamantes, Tripoli, Indi Orientes. Vide Stephanũ. Plin. li. 6. c. 30. dictã putat Aethiopiã ab Aethiope Vulcani filio.

Aethlius, Iouis filius, & pater Endymionis. Heſiodus.

Aethiſipon, vide Chalame.

Aethle, vide Chios.

Aethon, Solis equus, quorum quatuor ſunt, quatuor diurnæ circuitionis qualitates demonſtrantes. Pyrois, id eſt, rubeus, eò quòd primo manè ſurgentibus à terra vaporibus ſol rubeat. Eous, id eſt, ſplendidus eò quòd exhalatis ſol iam diſſolutis vaporibus ſplendens ſit. Aethon, id eſt, ardens in mane ſole iam medium cæli tenente, lux eius coruſca eſt, & cunctis feruidior videtur. Phlegon autem quartus, ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amans, oſtendens ad vesperaſcẽte die ſolem terram petere, id eſt, occaſum. Ouid. lib. 2. Metamorph.

Interea volucres Pyrois, Eous & Aethon,
Solis equi, quartuſq; Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent.

Aethon, equus Pallantis apud Virg. Aeneid. 11.

Post bellator equus poſitis inſignibus Aethon
It lachrymans, guttiſq; humectat grandibus ora.

Hoc etiam nomine equus Auroræ vocatur: Apud Homerum Iugalis eſt equus Hectoris, apud Claudian. Plutonis ad finem lib. 2. de raptu Proſerpinæ.

Aethon, vir qui pedendi vitio ita laborabat, vt in templo Capitolino abſtinere non potuerit, Sed affectus hoc ſupplicio, vt triduo cœnauerit domi, didicit comprimere nates, ne eadem pœna iterum afficeretur; nam aliena menſa victitabat. Martial. lib. 12.

Aethra, filia Pythei regis, & vxor Aegei, matérque Theſei. Vide Aegeus.

Aethra Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, Aſiæ filij vxoris Iapeti, qui ex ea XII. filias, & vnum filium Hyantem ſuſcepit: ſed Hyantes in Libya à ſerpente occiſus eſt: cuius mortem cum quinque ſorores nimium deflerent, luctu contabuerunt; ſed Iouis commiſeratione inter deas ſunt tranſlatæ, Hyadéſque à fratris nomine dictæ, Reliquæ ſeptem, eò quòd plures ſuperſtites manſiſſent, Pleiades ſunt appellatæ. Timæus Græcus ſcriptor.

Aethra, mater Pithei, de quo Ouid. in Epiſtola Ariadnes.

Aethrea, olim dicta eſt Rhodus, & incolæ Aethræi, Stephanus, vide Rhodus.

Aethreæa, inſula. Plin 5. 31. 24.

Aethria, vel Aetheria inſula. Plin. 4. 12. 103. vide Thaſus.

Aethruria, vide Hetruria, & Tuſcia.

Aethuſa, inſula in mari Libyco, quæ à quibuſdam Aeguſa dicitur. Plin. li. 3 ca. 8. Stephanus ſcribit Catria à Libyis vocari, Limoza Mercatori eſt, Fauiana Calueto Stellæ, fortè Aegathes Melæ eſt: ſed Aegathes numero plurali habent Liuius & Florus: & Aeguſæ inſulæ ſunt quoque apud Polybium lib. 1. inter Africam, & Lilybæũ. Dalechampius in notis ad Plinium vult Aethuſam hodie Grandolo vocari & vicinam eſſe Aelij inſulæ quæ hodie Palanderea dicitur.

Aethuſa & Aeguſa Ptolemæo diuerſæ ſunt, vide Conſtantinopolis.

Aethya, epitheton Palladis. Cæl. Rhod. libro decimoquarto.

Aethyſſei, populi Libyæ Marmarinis vicini. Steph. Videtur legendum Marmaridis.

Aetinum, Eſtiotarum in Macedonia vrbs, apud Ptolemæum. Athaneum fortè Liuio lib. 38.

Aetius Conſul, Valerij Romani Conſulis collega, ex agricola Magiſter equitum factus, à Bonifacio bello victus: deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus.

Aetius Conſul, Studij collega, à Valentiniano proſperitati ejus inuidente, eúmque pertimeſcente occidi iuſſus eſt, Procop. lib. 5. belli Vandalici.

Aetius, Ariani dogmatis ſectator, ſophiſta à quo Aetiani, qui modò Eunomiani dicuntur. Hiſto. Tripart. lib. 6. c. 13. & ſequentibus.

Aetius, medicus, cuius libri extant, & quædam epiſtolæ. Dictus Aetius, id eſt Aequilinus, qui fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomi, tempore Conſtantini Imperatoris.

Aetna, cœli & terræ filia, hanc cùm compreſſiſſet Iupiter, Palicos deos peperiſſe dicunt. Seruius in lib. 9. Aeneid. ſuper illud *flamma pinguis vbi, &c.*

Aetna, mons Siciliæ, prius Inesia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igne terribilis, & quandoque globos igneos longius emittens, circa radices amœniſſimus eſt multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigantes deiecit fulmine, vt fabulantur poëtæ. Quare autem Aetna flammas euomat Trogus lib. 4. explicat Sicilia terra eſt cauernoſa & fiſtuloſa,

quo fit vt ventorum flatibus pateat, vnde ignis concipitur, intrinſecus ſulphur habet & bitumen vbi ventus per ſpiramenta cauernarum intrauit, diu luctatus concipit ignem: ſic Aetnæ durat incendium: Motus ergo ventorum cauſa incendij eſt, ab Aetna fit Aetneus. Aetnea, Aetneum.id eſt, ab Aetna monte, vel magnus. Cæleſtem columnam eum Pindarus cognominat. Hodie Mongibello, aut Monte gibello nominant. Aetnæ montis deſcriptio Plin. 2 8.12. Incendium 3.8.11. quod ſemper ardeat. 2.109.c.

Aetna, ciuitas Siciliæ, ad Aetnæ radices ſita, Ineſſum prius dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgò *Catanerbe.* Græcè dicitur Αἴτνη Ptolemæus: Diod. Siculus eam antea Euneſiam dictam ſcribit. *Aterno* Leandro eſt. *M. ſculi* autem Fazello dicitur. Vide Catana.

Aetnæ & Hymæri filius Gelon. Steph.

Aetnæenſes, populi. Plin. 3.8.21.

Aetneus venator, prouerbium eſt de eo, cuius caſſa inutiliſque fit venatio, quique ſicut inanis progreditur, ita inanis regreditur: vnde ſcriptum quod in Aetnæa regione nec feræ viſantur nec ſyluæ ſint. Cæl Rhod. lib. 26.

Aetneus, cognominatus eſt Vulcanus: quin & nunc vulgò Aetna mons *Mongibel* vocatur, quaſi Mulciber, Vulcanus autem ideò cognomen hoc ſortitus eſt quod in monte Aetna perpetuum ignem vomente cum fulmina Iouis & deorum heroſimque arma fabricantem poëtæ finxerunt. Virg. lib. 8. Aeneid.

Aetolia, authore Xenophonte, Achaiæ regiuncula eſt Epiro, Acarnaniæ & Locris finitima. Stephanus ſcribit prius Hyanthis dictam. Arias Montanus Sepher Hebræis eſſe docet in ſuo apparatu Biblico, huius oppidum eſt Calydon, vnde Meleager Calydonius dictus. Dicta eſt autem Aetolia ab Aetolo Martis filio, cum ex Elide à Solomoneo vnà cum Epeo & Piſanto electus ad habitandam eam veniſſet: vnà cum Corcyra, Epiro, & Acarnania à Gotthis deuaſtata, maréque nauigantibus inutile redditum. Blon.7. Procopius 3. Hine Aetolus, a, um, penultima prod. Virg. lib. 2.

Nec erit aux hoc nobis Æ tolus & Arpi.

Similiter Aetolicus, vt ager Aetolicus, & apud Ouidium, *Æ tolius heros*, id eſt, Diomedes. De Aetolis Tit. Liuius primæ Decadis 2. & 3. lib.

Aetoliæ populi, oppida, fluuijque Plin. 4.2. per totum.

Aetolus. Plin. lib 7. cap. 56. Martis vel Endymionis filius, cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem quæ poſtea ab ipſo Aetolia dicta eſt, ibique genuit filium Pleuronem, à quo vrbs Aetolia dicta. Huius autem duo filij fuerunt, Cures & Calydon, à quibus rurſus aliis vrbibus nomina data ſunt.

Aetuarij, Straboni Heluetiæ populi ſunt, apud quos Rheni fontes ſcripſit eſſe idem, Xylander hoc loco In ſuo Latino Strabone lib. 4. Nantuares ponit, quàm bene, ipſe viderit.

Aetus olim appellatus fuit Aegypti fluuius, qui poſtea Nilus dictus eſt, vt ex Lycophrone annotauit Cæl Rhod lib 29. cap. 3 quod nomen à curſu velocitate illi impoſitum fuiſſe apparet, quòd ſcilicet volatum aquilæ (quam Græci vocant ἀετόν) propemodum æquare videretur. Eſt & in Scythia fluuius nomine Aetus, qui quum Promethei agrum vberem alioqui crebris exundationibus infeſtaret, fecit locum fabulæ, vt Promethei continuò renaſcens iecur, ab aquila exedi diceretur. Cæl lib. 6. c. 10.

Aeuiterni dij à veteribus Ethnicis appellati, quod ſempiterno æuo permaneant: qualis Iupiter quem ſic vocauit Ennius. de Aeuiterno die In cuius ſacris fuluus bos immolabatur, vide Plinium.

Aex, ægis, inſula ſcopuloſa in mari Aegeo, inter Tenedum & Chium, quæ Capræ ſpeciem procul aſpicientibus præbet: vnde & nomen accepit. Αἴξ enim Græcis capra eſt. Ab hac Inſula mari Aegeo nomen factum eſſe tradit Plinius. lib. 4. cap. 11. Alij verò à ſcopulo potius quàm ab inſula apud Ptolemæum ſic appellatum volunt. Eſt & vrbs in Italia Marſorum.

Aexonia vrbs Magneſiæ: & Aexone, pars tribus Cecropidis.

Aexones populi in Attica, dicacitate maledicáque virulentia inſignes, adeò vt αἰξωνεύεσθαι ſignatum vnde verbum ſit, quo ſignatur intoleranda mordacitas. Cæl. Rhod. lib. 18.

Aexari, vide Lycaones.

Aezica pars Thraciæ. Steph.

A F

Afer, cur potiùs Apher, ... Vide Africa.

Afranius Pompeij dux, Arabas iuxta Ammanum ſubegit Plutarch.

Afranius, Annibalianus Conſul, Aſclepiodoti collega: quorum ætate Carporum & Baſtanarum gentes in Romanum ſolum tranſlatæ ſunt.

Afranius, poëta comicus teſte Cicerone in Bruto homo peracutus in fabulis & diſertus, quod in togatis excelluit, inquit Quintilianus: vtinamque non inquinaſſet argumenta puerorum fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Horatius huius meminit,

Dicitur Afrani toga conueniſſe Menandro.

Auſonius quoque.

Quæ toga facundi ſcenis agitauit Afrani.

Afrania, Licini cuiuſdam vxor apud Valeriū quæ muliebris verecundiæ oblita ſuas per ſe cauſas agebat, & importunis clamoribus iudicibus obſtrepebat. Hinc factum eſt, vt mulieres

perfrictæ frontis & matronalis pudoris oblitæ: Afraniæ per contumeliam dicerentur.

Africa, vel Aphrica, dicta ab Aphro vno ex poſteris Abrahæ, qui aduerſus Lybiam exercitum duxit, & ibi deuictis hoſtibus conſedit. Libya & Heſperia à Græcis dicta, tertia pars orbis, quæ freto Herculeo à Nilo, cæteriſque orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait Salluſtius, habitauerunt Getuli & Lybies aſperi inculti que, quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus. Sita eſt inter Aſiam, Europam, & Auſtrum, incipienſque à finibus Ægypti, ad Gaditanum mare vſque protenditur. In hac ſunt Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, Æthiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi propriè Aphricam dici volunt: reliqua enim terræ pars quondam Libya dicebatur. Incipit à finibus Ægypti, pergens iuxta meridiem per Æthiopiam vſque ad Atlantem montem: à Septentrionali parte Mediterraneo mari coniuncta clauditur, & in Gaditano freto finitur. Habet prouincias Libyam Cyrenenſem, Pentapolim, Byſantium, Carthaginem, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab occaſu Numidiam habere, ab ortu Cyrenaicam, à Septentrione mediterraneo mari terminari. In ea olim fuiſſe Carthaginem, Vticam, Hipponem Rhegium, & fluuium Bragadam. Maiorem verò eſſe, quæ à meridie incipit, & vſque ad Occaſum protenditur. Hinc Africus, a, um, vt Africus ventus, qui ab Occidente flat, contra Vulturnum, dictus ab Africa, vbi primùm incipit. Africam hodie Geographi in 4 partes diuidunt, Barbariam, Numidiam, Libyam, & Nigritarum terram; Barbariam, quam meliorem cenſent, nam Atlantico & mediterraneo mari alluitur. Atlante monte, & Barcha regione contermina Ægypti circumſcribunt. Numidia quæ illis Billedulgeris dicitur, & dactylos producit, vnde Arabibus non alio nomine quàm dactylifera regio nominatur, Atlantico mari ab Occidente terminatur, & Atlante monte à Septentrione. Orientem verſus excurrit ad Eloacat vrbem ab Ægypto 100. milliaribus diſtantem: arenoſa Libyæ deſerta illi à meridie ſunt. Lybia verò, tertia pars, Arabica lingua *Sarra* appellatur, quæ vox idem quod deſertum ſignificat, à Nilo, ad Orientem Solem principium habet, indeque ad mare Atlanticum verſus Occidentem pergit: Numidia illi Septentrionalis eſt: ad meridiem Nigritis ſe iungit: Quarta pars Nigritarum terra vocatur nomine vt ab incolis nigri colore affectis, vel à flumine Nigro, qui hanc regionem lambit, ſumpto. hæc habet à Septentrione Libyam, à meridie Oceanum Æthiopicum, ab Occidente Gualatæ, & ab Oriente Goagæ regnum. Africæ totius mores & inſtituta ingenti volumine deſcripſit Ioannes Leo.

Africę propriæ deſcriptio Plin. 5. 4. per totum, & Ptolemæus lib. 4. c. 3. Africa quæ propriè dicitur. Plin. 5. 4. 1. 7. 11. Africæ propriè quot populi, coloniæ. oppida: Plin. 5. 4. 27. Menſura. 5. 4. 19. Tertia orbis pars. Plin. prolog. 5. 11. Vbi ſita, ibidem. 14. Africa & Libya eadem, in prolog. 5. 1. Quota terræ pars, 6. 33. 11. & inde Africa pœnorum ſinium in prolog. 5. 2. Nomina eius ineffabilia, ibidem. 3. Solitudines eius vbi 5. 8 Inſulæ circa eam, 5. 7. per totum. Africæ totius menſura 6. 32. 11. Africæ deſcript. lib. 5. in vii. primis capitibus. Africæ noctes æſtate roſcidæ lib. 2. c. 62. Africæ gentes caſtella inhabitabant, in prolog. 5. Vbi fertilis, 5. 1. 22. Qui venti in ea ſereni nubiliſque, 2. 49. 47. Quibus animalibus careat. 5. 5. 8. 14. Serpentes eius & feræ, 5. 4. 16. 17. Africæ alumen, 35. 15. Parietes ex terra, 35. 14. 1.

Africana Ceres ſumma cum reuerentia & continentia celebrabatur à viduis mulieribus Ethnicis, de qua Tertullian. lib. 1. ad vxorem: Cęterùm, inquit, Africanæ Cereri viduas aſſiſtere ſcimus, duriſſima quidem obliuione matrimonij allectas, in æternum viris non modò thoro decedunt, &c.

Africanus na, num: vt gens Africana & Scipio Africanus. Videtur autem differre Afer ab Africano, quod Afer, gentile nomen propriè eſt, quanquam Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus denominatiuum: vt Scipio, à deuicta Africa, Africanus cognominatus eſt, Beda. Afer dicitur ex Africa ortus.

Africanæ, abſol ıtè dicuntur Pantheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius. Senatuſconſultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomen ab *a* priuata & *φρίκη* horror vel *φρίσσω* horrore concutior, quia maximus ibi Solis calor eſt.

Africanus, Alexandri Cæſari conſiliarius, doctiſſimus iuris profeſſor, Papiniani diſcipulus, Lamprid. idem in Sacris litteris doctus. Eutrop. 11. 6. c. 23.

Africerones, vide Gamphaſantes.

Africum mare, vide Aphricum.

Afroditus, fluuius eſt, qui ſteriles reddit mulieres.

A G

Aga, mons è quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemæus Abon, ſiue Abam vocant, Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 9.

Agamus nomen Prophetæ, Act. 21.

Agabra, Turdetanorum in Hiſpania oppidum. Vaſæo auctore, qui hodie Cabra dici ait.

Agactari, populi, aliàs Agacturi Plin. 6. 28. 68.

Agactus, Scitharum rex.

Agag, rex Amalech dictus, 1. Reg. 15.

Agagammatæ, populi. Plin. 6. 7. 9.

Agalaſſes.

Agalaſſes, populi ab Alexandro oppugnati. Plutarchus.

Agaris Corcyrea, in arte Grammatica perita, cui inuentionem pilæ nonnulli adſcribunt. Cæl. lib.8.cap.1.

Agamantes, populi circa Mæotim: Plin.6.7.9. Sed emendati codices Agagamantæ.

Agamea, vel Agamia promontorium & portus circa Troiam. Steph.

Agamede, oppidum Leſbi inſulæ. Plin.5.31.55. Vide Steph.

Agamedes & Trophonius, adytũ Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt. Cuius meriti nomine quum ab Apolline præmium poſtulaſſent, quod ille homini optimũ duceret, poſt diem tertium in lecto mortui reperti ſunt. Cic. 1. Tuſc.

Agamemnon, Atrei ex Ærope filius, vt Homerus ait, Polyſthenis verò vt Heſiodus, & fratres Menelai, Mycenarum & Argiuorum rex, quaſi ἄγαν μένων, hoc eſt perſeuerãs, & Thyeſtis ſucceſſor, qui omnium Græcorum conſenſu Imperator delectus ad expeditionem Troianam profectus eſt, vbi plurimos labores, & maximas Principum ſimultates pertulit: Briſeidem præterea, quam Achilli ſuſtulerat, reddere coactus eſt. Ilio capto, inter alia Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit, quæ etiam mortem ei prædixit, ſed ille verbis eius minimè fidem habens, ad vxorem Clytemneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperij curam crediderat, reuerſus ab Ægyſtho Thyeſtis filio, qui omnia priùs tacitè occupauerat, imò & vxorem ſtuprauerat, ſimulata amicitia, & Clytemneſtræ conſenſu, in littore ſeu, vt aliis placet, in cõuiuio, quod ingẽs ei vxor parauerat, interfectus eſt poſtquam annos octodecim regnaſſet. Quod faciens Oreſtes Agamemnonis & Clytemneſtriæ filius ægrè ferens Ægyſthum & matrem in vindictam patris occidit. Caterùm habuit ſceptrum à Vulcano fabricatum, item clypeum in cuius medio erat Gorgonis effigies, in Zona verò draco voluminoſus. Hinc Agamemnonius, a, um.

Agamneſtor, XI. Athenienſium princeps, regnauit ann. XX.

Agamzua, Mediæ oppidum. Plin. lib.6.c.14.

Aganagara, Indiæ intra Gangem vrbs eſt Ptolemæo, Agonara interpretatur Mercator.

Agendei populi circa Mæotim. Plin. 6. cap.7.

Aganippe fons Bœotiæ à Cadmo monſtratus prius Enippe dictus, Apollini & Muſis ſacer: quaſi valde ab equo formatur, ἄγαν valdè, ἵππος, equus: qui fons potus, dictus eſt præſtare facundiam. Hyantæa ab Hyantibus populis, & Permeſſia à Bœotiæ fluuio Permeſſo cognominata eſt, Ouid. Metamorph. 5. *Fonte, Meduſæo & Hyantea Aganyppe.* Claudian. *fons Aganippen Permeſſum educat vnda.*

Aganippe, Bœotiæ mons: antea Enippe dictus, vti eſt apud Vibium Sequeſtrem.

Aganippis, denominatiuum, & Aganippæus, a, um. Ouid. lib.6. Faſt.

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes.

Grata Meduſæi ſigna tenetis equi. Propert.

Par Aganippea ludere docta lyra, Plin. 4.7.15.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti. Steph.

Aganzua, vide ſupra Agamzua.

Agapênor, præfectus claſſis Agamemnonis. Homerus Iliados 2. Latinè amans viros, vel qui ab aliis amatur.

Agapenor, Ancæi filius, Lycurgi nepos capto Ilio in Cyprum tempeſtate delatus eſt, vbi Paphum vrbem condidit, & fanum in vrbe opulentiſſimum. Inde poſtea Venus Paphia nuncupata eſt. Pauſan in Arcad.

Agapêtus, Synadorum vrbis Phrygiæ Pacatianæ epiſcopus ſectæ Macedonianæ ad orthodoxam fidẽ conuertitur, Socrates hiſt. Eccl. l.7.c.3.

Agapetus, apud Præneſte puer XIII. annorum ſub Aureliano principe Martyrium paſſus eſt.

Agapetus Imperatoris Anaſtaſij in conſulatu collega anno 117.

Agapetus huius nominis I. Ioanni II. in pontificatu ſuccedit, & quum eruditorum virorum copia non eſſet de publicis ſcholis conſiliũ proponit, ſed non auditur, quum bellum ingrueret, hactenus enim tantum priuatæ ſcholæ fuerant.

Agapetus huius nominis II. anno Chriſti 446. ſuccedit Marino Papæ & ſedet annos IX. menſes VII.

Agápius, Alexandrinus philoſophus, educatus in eloquentiæ ſtudiis, in medicinam commentarios edidit, Bizantij ludum aperuit, magna doctrinæ fama, ingeniique ſolertia.

Agapius, Philoſophus Athenięſis, poſt Proclũ Martiani Neapolitani diſcipulus. Author Suidas.

Agapius Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus. Euſeb. lib.7.c.310.

Agar Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex qua Iſmaëlem habuit, permittẽte Sara, eius vxore legitima. Agar aduena ſignificat. Comeſt in cap. 6. Geneſ.

Agar nomen oppidi. Hirtius lib. 1. de bello Africano.

Agarêni, ab Agar denominati, populi Arabiæ nunc Saraceni dicti, in quos profectus Traianus Cæſar cum exercitu, eorum oppidum Agarum mœnibus nudauit: eos tamen nunquam potuit acie ſuperare, tempeſtate cœli tanquam diuinitus diremptos. Dion. Vide Saraceni.

Agariſta, Cliſthenis filia, adeò famoſa, vt ad habendas eius nuptias celebrata ſint procorum ſpectacula & certamina quo ſpecioſiſſimi quique Græciæ adoleſcentes confluxerunt. Herodotus.

Agatum, promontorium in Sarmatia.

Agarus, eſt fluuius in Sarmatia, quam Sagarim nominat, Ouidius Ptol. lib. 3, *Sabiris* nunc quemadmodum Mercator ait in ſua Europæ tabula. Ab hoc & nomen Agarico radici datum creditur. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 18.

Agaſias, ex Stymphalo Arcadiæ oppido, vir fortis & bello clarus, de quo Xenoph. libr. 6. De expeditione Cyri minoris.

Ageſicles, Spartanorum rex clariſſimus, cuius extat aureum illud apud Plutarchum apophthegma, Nullum eſſe firmius ſtabiliendi regni præſidium, quam ſi rex ita ſubditis imperet, vt parentes liberis.

Agaſo, nomen ſerui Horat.

Si poterum pede lapſus frangat Agaſo.

Agatharcus pictor, cùm apud Zeuxim mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur. Ego verò (inquit Zeuxis) longo tempore. Nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem grauitatem & exquiſitam pulchritudinem rebus adiungere. At labori tempus impenſum, robur ad conſeruationem, & perpetuitatem operis affert. Plutarchus in Pat.

Agaſides, fuit Lacedæmoniorum rex, vt oſtendit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agaſthéneus pater formoſi Polyxeni, qui nauibus ſuæ gentis præfuit in expeditione Troiana Homer. Iliad. 3. Latinè, inſigniter robuſtum ſignificat.

Agaſtrophus, Pæonius filius & heros inter primos Troianorum bellatores à Diomede vulneratus in coxa, mortem obijt. Hom. Iliad. 11.

Agaſthus, 11 Athenienſium archon, regnauit annis xxxvi. Medonti ſucceſſit. vide Velleium & Pauſaniam. legitur Acaſtus ἄκαστος.

Agaſus, portus. Plin. lib. 3. cap. 11.

Agatha, Ptolemæo, Straboni & Plin lib. 3 c. 4. & Stephano vrbs eſt & inſula prouinciæ Narbonenſis quondam Maſſilienſium. *Agae* Ioanni Poldo, qui ſcribit hanc à nonnullis hiſtoriographis quoque Ciuitas Nigra appellari, Agathyatyche, id eſt, Bona fortuna à Timoſthene dici tradit Stephanus: ſunt qui Agatha, montem peſſulum interpretantur Plin. lib 3. cap 4 & eſt inſula Lyciæ Steph.

Agatha, virgo Volaterran. lib. 11. Carthaginienſis & martyr ſub Gallo mammillis torta.

Agatha, vrbs Phocidis, quam alij Agatheam vocant Steph

Agatarchidas dux Corinthiorum, Thucy. li 2

Agatarchides, hiſtoricus Samius, de quo Plutarchus in hiſtoria Perſica.

Agatharcus, ſtadium vicit Olympiade prima & ſexageſima imperante Athenis Heraclion. Dion. lib 4.

Agatharcus, claſſis Syracuſanorum præfectus. Thucyd. lib. 3.

Agathias cognomento Scholiſticus, Smyrnæus patria, ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani principis, eiuſque ducum Belliſarij & Narſetis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res geſtas, quorum tempore ipſe fuit Cōpoſuit & quę vocātur Daphnica opus elegantiſſimum, & quęque in volumen diuerſa epigrammata Græca nobilium poëtarum. Suidas.

Agathirnum, vide Agathyrnū, & Agathyrſus.

Agatho, philoſophus Pythagoricus, frequens anteà etiſi adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiariſſimus: interrogatúſque ab eo, cùm iam eſſet annorum LXXX. ſi robur adhuc vllum ſeruaret Sanè, inquit nam non ſolùm Ver, ſed autumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælianus de varia hiſtoria.

Agatho, Athenienſis, vir monſtruoſæ fortitudinis, & magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici, de quo Philoſtratus in vita ipſius Herodis ait: Adoleſcens cùm eſſet in prima lanugine, ſimilis ingeniti Gallo, magnitudine octo pedum, vaſta coma, hirſutis oculis ac iunctis, vt visus videretur, læta facie, naſo aquilino, ceruice toroſa, pectore vaſto pulchréque compacto, cruribus breuibus, ac extrà incuruatis Erat ei regimen lupina pellis, certamen cum apris, lupis, tauris, &c. quorum omnium vulnera oſtentare ſolebat. Veſcebatur lacte aſinino libentius, quod ei leuius iucundiúſque videretur. Craterem ei iuſſu Herodis allatum reſpuit, dicens haud purum eſſe, quod odore muliebri offenderetur, quum eſſet caſtiſſimus. Volaterran. lib 13.

Agatho. Tibicen, cantilenarum ſuauitate maiorem in modum aures deliniens. Nec huius mores diſſimiles muſicæ fuiſſe perhibentur. Laborauit enim infamia mollitiei. Hinc factum eſt prouerbium, Agathonia cantio, quòd rectè dicetur de oratione blanda magis quàm frugifera. Primus chori tragici cantum inſtituit teſte *Ariſtot.* in poëtica.

Agathocles Babylonius, ſeu Cyzicenus, vtroq; enim modo ab Athenæo appellatur. De p. l. 9. & 12. Cyzicenorum res ſcripſit. Ex hoc opere narrat Athenæus lib 1. vt Cyrus primus Perſarum rex, Pytarcho, Cyziceno quem impensè amabat, ſeptem dona it ciuitates: ille autem opibus iis inſoleſcens, patriæ tyrannidem affectaret, exercitu aduerſus eum conſcripto: Cyzeni verò fortiter ſe defenderint. Fuit præterea alius Agathocles Chius, rei ruſticæ ſcriptor de quo Varo & Columella vt & Plin. lib 22. c. 2. Eſt & Agathocles Atracius qui de piſcibus ſolutâ oratione ſcripſit, Agathocles Samius de Peſſinuntiorum republica, & Agathocles Mileſius de fluminibus.

Agatho-

Agathocles, tyrannus Siculus natus patre figulo, dùm libidini latrocinióque operam dediſſet, gregariam militiam exercuit. Cúmque ſtrenuus eſſet, & in concionibus perfacundus, breui ex centurione tribunus militum euaſit: & primò quidem bello contra hoſtes pugnans, magnæ ſuæ virtutis præbuit experimenta, adeò vt in demortui regis locum fuerit ſuffectus nec multo poſt interfectis Syracuſanis nobilibus cum Carthaginenſibus bellum geſſit: deinde ſpe ampliandi regni, in Italiam traiecit: vbi cùm deceptus fuiſſet, ex indignatione morbum contraxit, ex quo etiam vita functus eſt. Iuſtin. lib. 22. Africam deuaſtauit, Plutarch. in Pyrrho. Ouid.

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regem,
Atque Abacum Samio ſæpe onerasse luto.

Agathóclea, Ptolemæi ſcortum. Iuſt. lib. 30.

Agathon Samius hiſtoricus libros edidit rerum. Ex Agathone hoc quædam de Buſiride hoſpites mactante, poſteáque ab Hercule interfecto, refert Plutarchus in Parallelis minoribus cap. 5v.

Agathon, Priami filius, vnus nouem illorum qui Hectore mortuo Priamo ſuperſtites fuerunt ad quos Priamus ad Hectoris corpus redimendum profecturus verba facit. Iliados ω.

Agathopolis Ptolemæo, vrbs Galliæ Narbonenſis. Agatha ciuitas.

Ἀγαθοῦ δαίμονος, id eſt, boni dæmonis, inſula quædam in mari Indico. Steph.

Agathûſa, inſula vnguento nobilis, ſic à Callimacho nuncupata, vulgò Telos. Vide Telos. Plin. meminit 4. 11.

Agathyrion, Siciliæ vrbs Ptolemæo. Mar. Niger dicit hodie Pati nomen habere Agathyrion hoc Ptolemæi idem eſſe cum Agathyrſo Strabonis & Agatinno, vel Agantinno Antonini putat Simlerus. Ego hoc idem cum Agathyrio Ptolemæi eſſe patiar: cum Agathirſo verò Strabonis minimè, Liuius lib. 26. Agatirnam habet.

Agathyrnum, oppidum Siciliæ, Plinio authore lib. 1. cap. 8.

Agathyrſa, vide Agathyrſum.

Agathyrſi, populi Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine auaritia, ſine inuidia. Hos Plin. ſcribit habere capillos cæruleos, vnde & Picti dicuntur, aut quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur. Virg. lib 4. Dicti ab Agathyrſo Herculis filio. In commune cum mulieribus coëunt: capillos habent cæruleos, quos vna cum toto corpore inficiunt variis coloribus. Plin 4. 12. Virg. 4. Æneid.

Inſtauráque choros, mixtíque altaria circum
Cretéſque Dryopéſque fremunt, pictíque Agathyrſi.

Vide Trauſi & Scythæ.

Agathyrſus, ſiue Agathyrſa, ciuitas de qua Silius, *Defuerant Agathyrſæ manus, geminóque Lacone Tyndaris.* Meminit Plin 3. 8. 20.

Agathyrſus, Straboni Siciliæ inſulæ promontorium. Ptolemæus *Ægitharſas* vocat: Plinius *Agathyrnum* habet: *Cabo S. Vito*, ſi Claudio Aretio credatur, A nonnullis tamen etiam video *S. Theodori* interpretari. Vide *Nimblu*.

Agatinnus, aut Agantinnus, vide Agathyrion.

Agatirna, vide Agathyrion.

Agaue, Cadmi & Hermiones filia, Echinni Thebano nupſit, ex quo filium Pentheum ſuſcepit, qui cum abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſa matre, reliquiſque Mænadibus inter Bacchanalia, iã rex Thebanorum, membratim eſt diſcerptus. Virg. in Culice,

-quondam, victa furore,
Venit Nyctigi fugiens Cadmeis Agaue.
Poſterius pœnam natis è morte futuram,
Infandas ſcelerata manus, è cæde cruenta.

Horatius Serm. lib. 2. Satyra 3.

Quid caput abſciſſum demens cùm portat Agaue,
Gnati infelicis, ſibi tum furioſa videtur?

Fabulam hanc curiosè tractauit Ouidius lib. 3. Metamorph. ſect. 9. & deinceps. Et Nonnus Panopolit. lib. 48. Apollodorus lib. 3. Bibliothecæ, vt & Hyginus cap. 184.

Agaui, populi ſunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 13. Iliad. dixit gentem innocentiſſimam, vt quæ ſine diuitiis equino victitat lacte.

Agaunum in Heluetiis oppidum, quod rupibus vndique cingitur. Regino eius meminit, vt Schudus tradit, qui hoc hodie *S. Mauritz* dici addit, Simlerus putat *Tarnade* Antonini eſſe.

Agauus, vnus è nouem Priami filiis ſuperſtitibus. Homer. lib. Iliad. vlt. ad quæ ille Hectoris corpus ab Achille redempturus verba facit.

Agbátana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus. Vide Ecbatana apud eundem.

Agbarus, vide Abagarus.

Agdei, populi. Plin. 6. 7. 12.

Agdus, petra inauditæ vaſtitatis in Phrygiæ finibus, ex qua Deucalion & Pyrrha ſumpſerunt lapides, quos Themidis mandato in orbem mortalibus vacuum iactarunt. Arnob. lib. 5. aduerſ. Gentes.

Age, pater anima 2. Regum 23. quaſi vallis profunda.

Agelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter.

Agelas, VI. Coriothiorum rex, regnauit annis triginta.

Agelâſtus, dictus Craſſus, auus Craſſi in Parthis interempti, quem tradunt ſemel tantùm in vita riſiſſe: quod factum eſt, cum vidiſſet aſinum carduos comedentem, dixiſſeque ob id, Similes habent labra lactucas.

Agelaus, filius Damaſtoris procus Penelopes. Odyſſ. 20.

Agelmondus, filius Dioois ducis primus Longobardorum rex, regnauit annis 31. multa geſſit aduerſus Vandalos.

Agelia epitheton Mineruę, quaſi ἄγουσα λείαν, i. prædam abducens, Cæl. lib. 14.

Agelocum, vide Segelocum.

Agendicem, inter Celtas oppidum, Senonibus, Pariſiis, Meloduno Senonum, Genabo Carnutum Nouioduno & Auatico Biturigum oppidis proximum, vulgò *Prouins*. Cæſar. lib 6. *Milly en Gaſtinois* potius videtur Vigenereo.

Aganor, rex Phœnicum, Beli regis filius, quamuis quidam aliter ſentiant. Huius meminit Virg. lib. 1. Æneid.

Punica regna vides, Tyrios & Agenoris vrbem. Genuit Taygetam, & Europam filias: filios verò, Polydorum, Labdacum, Cilicem, Cadmum & Phœnicem, ab hoc Phœnices dicti ſunt Agenoridæ. Statius. *Non talis inſidias dextram imperioſus Agenor.* Et Agenoreus, poſſeſſiuum. Progeniem Agenoris enumerat Stephanus in Thaſo.

Agénor, Antenoris filius. Homer. Iliad. 11.

Agénoria, dea à Romanis ſic dicta, quæ ad agendum excitaret, ab agendo dicta. G. eg. Gyrald & Cæl. Rhod.

Ager robuſtorum in Gabaon, locus 2. Sam. 2.

Agerôchus, filius Nelei, ex Chlori vxore, vt eſt apud Homerum lib. 11. Iliad.

Agerona induſtriæ dea, ab agendo, vt opinor, dicta. Hermol. in Plin. lib. 15. cap. 29. Murcea dea ſocordiæ eſt, vt Strenua, Agerona, Stimula induſtriæ. Pompon. & Auguſt.

Ageſander, inſignis ſtatuarius fuit ex Rhodo inſula, qui vnà cum Polydoro & Athenodoro, Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo ſuperantem. Plinius lib. 36. cap. 5.

Ageſander, Lacedæmoniorum legatus. Thucyd. lib 1.

Ageſſes, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius.

Agéſias, alter Cyrenaicus, philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compelleret, vt Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cic. in Tuſc. Is tamen ab aliis Heſius vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilaus, VI. Lacedæmoniorum rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, poſt mortem Agidis fratris ſui conſtitutus Phrygiam diripuit. quaſdam ciuitates cepit: Tiſſaphernis exercitum qui ei bellum indixerat, ad Pactolum flumen fudit, fugauit, cecidit, caſtriſque exuit: Athenienſes & Bœotios apud Coroneam vrbem Pelopponenſi vicit. Breui corporis ſtatura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus. Regnauit annis XLIII. Iuſtin. lib. 6. & Plutarch in eius vita.

Ageſilaus Athenienſis, Themiſtoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tametſi pater eius, nomine Neocles, eum vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiſſet. Is itaque inter Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendam ex Xerxis ſtipatoribus nomine Mardonium, interfecit: exiſt imauerat enim eū eſſe Xerxen. Cùm igitur à circunſtantibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, eum ad ſolis aram immolaturum offendit: in qua dexteram: imponēs cum aliquandiu vim ſupplicij, ne vllo quidem emiſſo ſuſpirio toleraſſet, tādem adiecit, Huiuſmodi Athenienſes ſunt vniuerſi: quòd ſi fidem non habeas, læuam quoque iniiciam. Ea res autem cùm Xerxi pauorem incuſſiſſet: ſeruari Ageſilaum imperauit. Plut. in Paral.

Ageſilaus (auctore Plutarc.) cùm bene multi vellent eius corporis ſimulachrum effingere, nunquam id fieri paſſus eſt, animi tantum monimenta, hoc eſt libros à ſe compoſitos, poſteris delinquere ſtudens. Illud enim ſcriptorum, hoc ſuum: illud diuitum, hoc bonorum hominum opus eſſe ducebat.

Ageſilâus, Plutonis cognomen, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαοὺς quodſcilicet populos agat. Eſt enim mortuorum & inferorum deus ab Ethnicis exiſtimatus. Callimach. φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγησιλάῳ, id eſt, ad magnum pergunt Ageſilaum de quo ex Methodo & Æſchylo plura Athenæus.

Ageſinátes, populi Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4. 19. 6.

Ageſipolis, rex Lacedæmoniorum, qui ſpecioſam ſæpius victoriam ab Argiuis retulit. Xenop. lib. 4. Plut.

Ageſiſtrata, mater Agidis, cuius vitam deſcribit Plut. in Agide.

Ageſſus. vrbs Thraciæ. Steph.

Agétis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine, Pelio monte Theſſaliæ rapta, frater Ariſtæi. Hunc alij, nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iuſtinus.

Ageus, vide *Agetis*.

Aggæus ſiue Haggæus, nomen Prophetæ quaſi

quaſi feſtinus, ſiue ſolennis, vel gyrans.

Agger, vnum è fluuij Nili nominibus, poſtquam ex lacu Heptagono profluxit, Vitruuius apud Germol. in Plin. lib. 3. cap. 9.

Aggi, ſiue Haggi filius Gad. Gen. 46.

Agrammes, Indorum rex, patre tonſore natus, qui vix diurno quæſtu famem propulſabat, ſed propter habitum haud indecorum Reginæ, oratus ab ea in propiorẽ eius qui tum regnabat amicitiæ locum admotus, interfecto rege per inſidias, ſub ſpecie tutelæ liberorum eius inuaſit regnum, necatiſque pueris Aggramen generauit, inuiſum vilemque popularibus, magis paternæ fortunæ quàm ſuæ memorem. Curtius lib 9.

Agialea, olim Apia, ab Api ttt1. Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponneſus: eadem Ægialea dicta eſt.

Agidos, Cypri vrbs, Strabo hodie *Bargus templo*, inter Lapathum & Aphrodiſium.

Agila, Hiſpaniæ rex, regnauit annis quinque.

Agilaus, tertius Corinthiorum rex, regnauit annis xxxvi.

Agilis, proprium viri, quem poëtæ cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuiſſe commemorant.

Agileus, vnus ex Ephoris, qui grauiter vulneratus à ſociis Cleomenis ſolus euaſit. Plutarc. in Cleomene.

Agilulphus, Taurinenſium dux & Longobardorum rex apud Æmilium, cum Francis pacem iniit.

Aginnum, oppidum venerandæ antiquitatis in Garumnæ ripa ſitum, duodeuiginti à Metropoli Burdigalenſi leucis, totius Aquitaniæ ditiſſimum. Sedes Seneſchalli, cuius iuriſdictio excepto Pictauienſi totius Aquitaniæ latiſſima, vernacule, Agen, regionis vicinæ nomen dedit.

Agios Adrianos, vide Mycenæ.

Agios, vide Conſtantinopolis.

Agis, Lacedæmoniorum rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum prouinciam igne ferróque vaſtauit, Græcas ciuitates libertati reſtituit: à ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, quod iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plutarch. in eius vita, & Cic. offic. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonij ſuſpenderunt.

Agis, Pæonum rex, quem Philippus Macedonum rex coegit in ſuam poteſtatem.

Agis, poëta Argiuus, peſſimorum Carminum poſt Cherilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculémque & patrem Liberum & cum Polluce Caſtorem nouo numini ceſſuros eſſe iactabat. Curtius lib. 8.

Agiſymba, Ptolemæo, extima Africæ regio, verſus meridiem. Hæc omnibus veteribus geographis prorſus incognita fuit. Vocatur hodie à Perſis & Arabibus *Zanguebar*. Zangue autem his idem ſignificat, quòd Niger Latinis. A nigris enim totus hic tractus colitur. I. Barto & Garcia ab Horto auctoribus Zenzibar hæc eſt M. Pauli Veneti, quam non ſine maximo errore inſulam credit, deſcribítque ab inſula Madegaſcar verſus meridiem, eámque in circuitu habere duo millia milliarium Italicorum addit, Ortel. Melocam, neſcio qua auctoritate vocat Hieronymus Giraua.

Agla, Hiſpaniæ oppidum. Plin. 3. c. 1.

Aglaia, Latinè ſonat Lux & lætitia, vna eſt Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Paſiphaë appellata. Sunt autem tres: Aglaia, Thalia, Euphroſyne Iouis & Autonoës filiæ, quamuis de earum origine varia ſit opinio, vt eſt apud Perottum. Dicuntur eſſe in comitatu Veneris. Eſt verò Aglaia lætitia: læti enim in dandis beneficiis eſſe debemus. Vide *Charites*.

Aglais Megaclis filia, mira guloſitate & voracitate mulier, vt quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini Romani congium ſiue ſextarios ſex vnica cœna abſumeret. Cæl. Rho lib. 15. cap. 19.

Aglaonice, Hegemonis filio, Aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent præuidens, iactitabat ſe illam cœlo deducere: quæ ob id poſtea in magnas calamitates incidit, adeò, vt in prouerbium abierit, *τὴν σελήνην καθαιρεῖ*, id eſt, lunam detrahit, vt refert Apollonius lib. 4. quo vtimur quoties aliquis ſua iactantia in calamitatem incidit. Vide Eraſm. in Prouerbiis.

Aglaope, vna Sirenum, quaſi ſplendido aſpectu: nam *ἀγλαὸς* ſignificat aſpectum ſplendidum, vide Sirenuſſæ.

Aglaóphena, Acheloi & Calliopes Muſæ filia, vna Syrenum, de quibus infrà.

Aglaophon, pictor nobiliſſimus, cuius meminit Plin. lib. 35. c. 9. & Cic. 5. de Orat. vt & Atheneus lib. 10.

Aglauros, filia Erichthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata: de qua Ouid. lib. 2. Metamorph.

Sic opus eſt Aglauros ea eſt.

Aglaus, pſophidius Arcadium pauperrimus ab Apolline Pyrio Gyge eſt fœlicior iudicatus, quod agelli ſui limites nunquam eſſet egreſſus paruuli ruris fructibus contentus. Pl. lib. 7. cap. 46. Val. lib. 7. cap 11.

Agna Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptol.

Agneda, vide Alata Caſtra.

Aglon, Palæſtinæ locus Ioſue 15.

Agneton, Cæl. Rhodig l. 10. cap. 14 Lydorum emollita improbitas illuc progreſſa fertur, vt alienas vxores virginéſq; in locum producentes, quem à ſe Agneana vocarunt, omnes cõſtupra-

terre vnde tyrannidem aſſequuta Omphale ſtupratarum vna, illatas vlciſcens iniurias, ſeruis dominas proſtituit in loco eodem, quem rei atrocitatem mollientes. Lydi γυμνικὸν vocāt ἀγῶνα & γλυκὺν ἀγῶνα.i. iucūdā & dulcē luctam.

Agni cornu promontorium eſt humile & valdè expoſitum prope Bolbiticum Nili oſtium. Strab.lib.17.

Agniceſ, fluuius, Plin.6.27.

Agnitas, vel Agnita, Æſculapij cognomen apud Spartanos, apud quos eius dei ſimulachrum ex agno quæ planta eſt, erat exculptum. Cæl. Rhod.lib.18.cap.5.

Agnodice, puella virgo medicinā diſcere cupiens, abſciſſa coma, habitu virili, ſe Hierophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus ſe ad fœminas amplius nō admittit (obſtetrices enim antiqui nō habuerūt) in iudicium pertracta, quod dicerēt hunc eſſe illarum corruptorem: coram Areopagitis tunica alleuata ſe fœminam eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes, artē medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt. Hyginus.

Agnon, Niciæ filius Sanio bello quando à Pericle inſula deuicta eſt, dux fuit. Bello Peloponneſiaco contra Potidæam cum validis copiis profectus, morbi vi inde irrito incœpto abſcedere coactus eſt. Hic Amphipolim condidit. Sed quum poſtea hoc in bello ad Braſidam Amphipolitani defeciſſent: Braſidæ, qui ad vrbem ipſorum victor in acie ceciderat, coloniam ceu conditori adſcripſerunt, deiectiſque Agnonis monumentis ad Braſidam honorem tranſtulerunt: Thucyd.

Agnónia, oppidum Thraciæ iuxta Amphipolim. Steph.

Agnotes, populi Celticæ iuxta Oceanum Steph.

Agnos, pars Demetriadis tribus in Attica. Stephanus. Suidas.

Agno, ſeu potius Hagno vna ex Nymphis quę Iouem educarunt, à qua & in Lycæo fons appellationem ducit, cuius ea fuit olim vis, vt re diuina ibi à Lycæi Iouis ſacerdote curioſius peracta & fuſis precibus, quæ vnóque ramo leui aqua commota, mox denſior ſurrigeretur vapor nebulæ aſſimilis: quæ non mul ò poſt effecta turbes, aggregatis item aliis, largos demittebat imbres. Pauſanias. Arca. & inde Cæl. Rho.l.24.c.27.

Agnos. Æolidis tribus, gens, Heſych.

Agnoitæ, hæretici ab ignorantia dicti, quod eſſe nouiſſimam horam Chriſto ignotam, opinarentur. Cæl. Rhod. lib.1.cap.14.

Agnon, nomen authoris apud Quint.li.2.c.16.

Agnon Teius Alexandri magni præfectus auris clauis crepidas ſuffigebat, vt ſcribit Plinius lib.33.cap.3.

Agoce, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.6.29. 66.

Agon, locus eſt Certaminis Romæ, qui Cirius Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipſo Certamine. Eſt quoq; nomē propriū apud Plutarchū. Itē Æthiopiæ fluuius, qui infra Ægonus dicitur. Dicitur autem ἀγὼν ab α & γωνία quod in loco non anguloſo ſed rotundo Agon haberi ſoleat.

Agon Nemeacus primum ab Argiuis actus poſt eum qui ſub Achemoro fuit. Olympiade 53. anno mundi 3383. Nemea autem celebrabantur poſt Tlepolemia, quæ agebantur die 24. menſis Gorpiæi. Ergo Nemea fortaſſis neomenia Hyperberetæi, vel potius quarti.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant Athenis actus.

Agon Androgæi, quē ſtatuerat Minos, prēmiū pueros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus vniuerſos in contētione ſuperabat. Tandem factum eſt, vt à Theſeo in palæſtra vinceretur ob quod Athenienſes pueri tributaria pœna liberati ſunt. Euſeb. ad numerum 776. Plutarch. in Theſeo.

Agon Olympicus ab Hercule inſtitutus, à quo vſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni CCCCXXX. Euſeb. ad numerum 810.

Agonales ludi Seruio, quos Auguſtus, Actiacis littoribus deuicto Antonio ſtatuit, ad quod reſpexit. Virg.3. Æneid.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Vide *Actia*.

Agonalia, feſta erant apud Rom celebrari ſolita quotannis in honorem Iani, vt eſt apud Ouid.1. Faſt. aut certè in honorem Agonij dei, vt Feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolabat, vt tradit Varro lib.5. Nominis multiplex reperitur notio, aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium ad iugulandum arietem, rogabat. Agon? Quam opinionem ſecutus videtur Ouidius, his verbus. *Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa miniſter. Hoſtia cœlitibus quo feriente cadit: Qui calido ſtrictos tincturus ſanguine cultros. Semper agóne, rogat: nec niſi iuſſus agit.* Alij ad Agonem montem in quo illa ſacra fieri ſolebant, qui poſtea Quirinalis dictus eſt, ex quo in eo conſederunt Sabini, vt in vrbis portionem recepti. Alij à certamine curuli dictum putant, quod hiſce feriis antiquitus ſolerēt celebrari. Nam Græci certamina & ludos, ἀγῶνας appellant, cuius ſententiæ eſt Ouid. qui ſcribit, *Fas etiam fieri ſolitis ætate priorum nomina, de ludis Græca, tuliſſe diem. Et prius antiquus dicebat. Agonia ſermo, Veráque iudicio eſt vltima cauſa meo.*

Agonax,

Agonax, Zoroaſtris fuit præceptor in arte magica. Apud Plinium tamen lib. 30. ca. 1. Azonacem hunc, non Agonacen appellatum legimus.

Agonenſis porta: quæ & Collina porta dicebatur. Vide *Ægonenſis.*

Agones qui percutiebant victimam apud Romanos, quod ex more, priuſquam ferirent, populum rogabant, agone? id eſt, agóne?

Agones, Inſubrum populi. Polyb. Vgonia Schudo.

Agonis, liberta Veneris Erycinæ, Cicero 1. Ver.

Agonides, Phocionis accuſator, ipſemet cap. damnatur. Plut. in Phocione.

Agonius, Deus dicebatur præſidens rebus agendis eiúſque feſta agonalia, quamuis aliqui ei is ſacrificia agonia dicta velint, quòd in montibus fiebant, quos agones vocitabant. Ouidius.

Priſci antiquis dicebat Agonia ſermo.

Et agonius dies, quo rex agoniam hoſtiam immolabat, vnde Romæ agonus mons, Quirinalis & Collina porta, agonenſis appellata.

Agonotheta, erat agonum moderator, præſes & iudex.

Agonus fluuius circa Æthiopiam, Heſych. vide Collina & Quirinalis.

Agora, oppidum in Cherſoneſo. Steph.

Agorá critus, Parius ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus, de quo plura apud Volaterra. & Plin. libr. 36 c. 5. Hic creditur Veneris Rhamnuſiæ ſignũ effinxiſſe. Nam cùm de facienda Venere cum Alcamene condiſcipulo contenderet, ſuffragio imperiti populi, non arte ſuperatus, vſque adeò rei indignitate commotus eſt, vt ſignum illud Nemeſim appellauerit, eáque lege vendiderit, ne athenis eſſet.

Agoranomi, apud Athenienſes, quinque in Pyræo, & totidem in vrbe erant Magiſtratus qui in foro venalia inſpectabant, & curabant vt ibi omnia modeſtè agerentur: & ne vendentes & ementes mendacium dicerent, quod illi τῷ κατὰ ἀγορὰν ἀψευδεῖν dixerunt: Demoſthen. Theophraſtus.

Agorea, Mineruæ id eſt, forenſis, à Lacedæmoniis culta. Pauſanias & Cælius libro 18. capite 5.

Agoreus Mercurius dicitur, quòd eius ſtatua in medio eſſet foro: Iupiter item agoreus, eadem de cauſa.

Agra, atticæ locus eſt, vbi primùm Diana venata eſſe fertur. Strabo, Pauſan. Steph. Item Suſianæ vrbs. Ptolemæo, & arcadiæ apud Plinium. l. 4. c. 6. vbi legitur plurali numero agræ.

Agra, Plin. 6. 26. 57. Regia Leanitarum arabiæ populorum.

Agradarus, rex Perſarum, poſtea Cyrus dictus, à Cyro Perſidis fluuio. Strabo lib. 15.

Agræ, vide Acræ.

Agræi, Stephano ſunt populi Arabiæ in ſinu Leanitico, quorum oppidum eſt Agra, Leanitarum regia, Plin. lib. 6. c. 28.

Agragas, ſeu Agracas, Siciliæ fluuius, circa agrigentinum vrbem, à quo nomen accepit. Thucyd. Ælian. *Drace* hodie appellatur, teſtibus Fazello & aretio. Eſt quoq; mons Siciliæ haud lõgè à Gela, muro olim cinctus habens in ſummitate oppidum eiuſdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eum optimos equos alere, & exinde in Græciam ad agones tranſmittere conſueuerunt. Virgil. libro Æneid. 3.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè:

Plin. 3. 8. 17. Idem Agragantini bitùminis meminit 35. 15. 23. Quatuor præterea alias huius nominis vrbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thracia ponit, alteram in Eubœa, tertiam in Cypro, quartam in Ætolia. Hinc deducitur Gentile Agragantinus. Lucret. lib. 1.

Quorũ Acragantinus cum primis Empedocles eſt, vide *Agrigentum.*

Agrani, oppidum Babylonicæ regionis Plin. 6. 26 12.

Agraria Lex, quæ ferebatur de agris populo diuidendis, Liu. lib. 2. Tum primùm lex Agraria promulgata eſt.

Agraulos, filiæ Cecropis & Mineruæ cognomen. Harpocration.

Agraule tribus athenis, Steph. Meminit huius Plutarch. in alcibiade.

Agre, oppidum Lydiæ. Steph.

Agriæ & agrianes, populi Pæoniæ inter Hæmum & Rhodopen. Steph.

Agricola, Col. Rom. Clementini collega.

Agricola, alius Coſ. Euſtathij collega, quorum ætate Imperator Conſtantius obiit. Caſſio. Paul Æmil. lib 1.

Agrigentum, vrbs Siciliæ Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum ſubacta. hoſte ex Sicilia pulſo, vnde Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuiſſimus originem duxerunt Vnde agrigentinus, agrigentina, agrigentinum, poſſeſſiuum, vt tyrannus agrigentinus, & ſal agrigentinus, qui in igne fluit, & in aqua, vel liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Lege Plin. 31. 8 18. *Naro* à N gro hodie nominatur, ab Anonymo quodam *Gergenti.*

Agrij appellantur, qui & Cinamolgi. Strabo lib. 6.

Agriodos ab Ouid. 3. Metamor. inter canes actæonis numeratur, & ab agreſti ſeu feroci dente nomen habet. *Labros & Agriodos & Acuta vocis Hylactor.*

Agriconia, feſta erant apud Bœoticos, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.

Agriopa Cinyræ illius qui tegulas & metalla æris item forcipem, marculum, vectem & incudem inuenit pater. Plin.l.7.c.56.

Agriope Agenoris vxor, Europæ mater, Lactant. in 2 Theb. Statij & Hyginus cap.6.178. & 179 quæ tamen Telephaſſa; ſeu Telephaëſſa Apollodoro & Moſcho vocatur. Fuit & alia Agriope quam Mimnermus Orphei vxorem fuiſſe vult, quam tamen cæteri omnes Eurydicen appellant.

Agriophagi, populi Æthiopum verſus Occidentem, qui teſte Solino ſolùm pantherarum & leonum carnibus veſcuntur, regémque habent, cuius in fronte oculus vnus eſt. Solin. Plin. lib.6. cap.39.

Herod. Agrippa, filius Ariſtobuli, Magni Herodis filij, à Tiberio Cæſare coniectus in vincula, ſed à Caio Cæſare liberatus, rex Iudeæ factus eſt, regnauítque annis ſeptem, anno primo G. Cæſaris. Poſtea Claudius regnum eius confirmauit, omne Herodis imperium, & Lyſaniæ addens, tetrarchiam quoque Philippi Bethaniam, Traconitidem, &c. Chalcidem verò ei abſtulit, Herodémq; fratrem Chalcidis regem deſignauit. Ioſeph. lib.15. cap.4. De bello Iud. lib.2. c.4. De hoc mentio fit Act. Apoſt. 12. Is námque qui Iacobum Apoſtolum gladio interfecit.

Agrippa, Herodis Agrippæ filius, conſtitutus fuit ab Imperatore Claudio rex totius regni quod proauus eius Herodes Magnus habuerat præter Hieroſolyma & quædam munimenta tetrarchiæ Archelai, huius fit mentio Act. 25. regnauit annos 56. ex Ioſepho & Iuſto Tiberiadẽſi, in huius morte defecit domus Herodiadarũ.

Agrippa cognomento Piſtor.

Agrippa, latinum eſt, dictum ab eo quod ægros, i. difficiles partus faciat, vel dicitur Agrippa ille qui in naſcendo priùs emittit pedes, Gell. l.16.c.16. Nonius c 9.

Agrippa Menenius, cognomine Lanátus, dux à Romanis electus aduerſus Sabinos, de eis triũphauit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Auentinum, quod tributum & militiam tolleraret, nec reuocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens: Humani artus, inquit, cum ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium negauerunt. Cùm eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: ſic ſenatus & populus quaſi vnum corpus diſcordia percũt, concordia valent. Plura de hoc Volaterranus.

Agrippæ M. error de Beticæ menſura. Plin. 3.27.

Agrippa Syluius, Tyberini Syluij filius duodecimus Latinorũ rex, ſubmerſo patre in regno ſucceſſit: & cùm annos quadraginta regnaſſet, moriens Romulũ Syluium reliquit hæredem.

Agrippa, Augusti gener nauali victoria contra Sextum Pompeium inſignis. Virg. lib.8.

Parte alia ventu & diis Agrippa ſecundis
Arduus, &c.

Agrippa cognom. Caſtoris, vir imprimis doctus, contra XXIV. Baſilidis hæretici volumina quæ contra Euangelium ille ſcripſerat, acerrimè diſſecuit, autor Hieron.

Agrippa Furius Medullinus, & T. Quintus Capitolinus Barbatus IV. Collega & Coſſ. Romani Equos Volſcóſque vicerunt.

Agrippa, philoſophus Scepticus. Laert. lib.9.

Agrippa Furius Philo, tribunus militum.

Agrippenſes Bithyniæ populi. Plin. 5. 32 40.

Agrippina, Octauiani Augusti filia.

Agrippina, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Augusti, & eiuſdem gen. Alia fuit mater Neronis quæ poſt viri mortem Claudio Cæſari nupſit, & filio ſuo imperium obtinuit, ad ſuam & totius vrbis perniciem.

Agrippina, Taciti Colonia, Vbiorum vrbs, ad Rhenum, quam ædificauit Agrippina Neronis mater, vt patriam (ibi enim nata erat) clariorẽ redderet, ſociis quoque nationibus ſuam potentiam oſtentaret, veteranorum coloniam eò deduci imperauit. Tacitus Annal. lib.12. Plin. li.4. 11.17. Incolis *Coeln.* Gallis, *Coloigne ſur le Rhin*, *Col. Gland, Aug. Agrippinenſium* appellatur apud Aldum in antiqua inſcriptione, vide Vbij.

Agriſa, oppidum Carmaniæ. Steph.

Agriſius, XIV. Argiuorum rex regnauit annis XXXI.

Agrius, Parthaonis Martis filij filius, & Therſitis pater, Homero, cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit, Bocatius. Fuit & Agrius Vlyſſis ex Circe filius, cum Latino fratre, vt author eſt Heſiodus in Theogonia.

Agrœtas, ſcriptor rerum Scythicarum, cuius meminit. Cæl. lib.7.

Agroïra, vide Attalia apud Stephanum.

Agrolas & Hyperbius ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerũt, omnemq; ambitũ murorũ arcis fecerũt. præter eã particulã, quã Cimõ Militiadæ filius conſtruxit. Pauſanias in Attic.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit, vt ſcribit Herodotus lib. 1.

Agron, Illyriorum rex, qui quum Ætolos ſuperbiſſimos populos bello ſuperaſſet, tanta ſeſe præ gaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus, ſubitò extinctus fuerit. Polyb.

Agron, medicus inſignis, qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magna vi peſtilentiæ grauiter infeſtatis ſalutarem opem tulit. Cæl. Rhod. lib.4. cap.22.

Agron, Nini filius, ita dictus, quod in agris natus eſſet. Cæl.lib.23.c.5.

Agróſpi, oppidum ad Nili ripam in Æthiopia ſub Ægypto. Plin.1.6.130.

Agrotera, Dianæ cognomen, quod Agræ fuerit regiuncula terræ Atticæ, prope Neſſum amnem, in qua ferunt Dianam primam venationem exercuiſſe, quum ex Delo illuc veniſſet Pauſ.& Cæl.lib.8 cap 7.

Agrôſus, mons vbi nunc Roma, ad quem Faunus ab Euandro ex Areadia pulſo conceſſit quem ipſe poſtmodum Palatinum appellauit.

Agryle, vel Agraule, pars tribus Erechtheidis Athenis,& oppidum in Sardinia, colonia Atheniensium. Steph.

Agubeni, Arabiæ deſertæ gens. Ptol.

Agúntum, oppidum Siciliæ. Ptol.Plin.3.24.1. Norici item oppidum, vulgò *Inn-ken*.

Aurium, Ptolem. Siciliæ vrbs. Agyrinos populos habet Plin. Simlerus ſcribit Augurium Antonini eſſe & hodie à *Philippo in Agirone* appellari, cui aſſentit Leander. Agyrena, legit Stephanus.

Aguti, vel Agita, inſula inter Siciliam & Africam. Anton.

Agylaus, III. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agyleus, ſiue, vt ait Macrobius, Agyeus, Apollo dictus eſt ab Athenienſibus, quod ei in viis publicis ſuæ vrbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. *ἀγυιὰς* enim illi vias dicunt, quæ ſunt intra pomœria. Horat.lib.5.Carm. Ode 6.

Daunia defende decus camœnæ.

Leuis Agyleu.

Agylla Seruio ciuitas eſt Tuſciæ, à conditore appellata, cui ex inſcitia Romana illud eſt inditum nomen. Nam cum Romani euntes per Tuſciam interrogantes Agylinos quæ diceretur ciuitas, illi vtpote Græci quid audirent ignorantes,& optimum ducentes, ſi prius eos ſalutarent, dixerunt *χαῖρε*, quam ſalutationem, Romani nomen ciuitati eſſe putauerunt,& detracta aſpiratione, eam Cere nominauerunt, vt ſcribit Hyginus in vrbibus Italicis. Hactenus Seruius. Vide Stephanum. Eſt aliàs Cærete vocata,& Agyllina à nomine conditoris, quem Virg. lib.8. ex Lidia veniſſe oſtendit, cùm ait,

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto

Vrbis Agyllina ſedes, vbi Lydia quondam

Gens bello præclara, iugis inſedit Hetruſcis.

Meminit Plin.3.5 59. Vide infra *Care*, à Pelaſgis Theſſalia profectis condita, à Lydis quos Tyrrhenos vocauere, Cære appellata.

Agylleus Herculeus, hoc eſt Herculis filius Stat.lib.10. Thebaid.

Inſuper Herculeum ſibi iungit Agyllea vates.

Agylleus, luctator Cleonæus ſtaturæ prægrandis, nec minor Hercule, palæſtra tamen à Tydeo victus. Stat.6.Thebaid.

Agyrini, ſiue Agyrenſes, populi ab vrbe Agyrio, ſiue Augurio. Plin.3.8.21. Vide *Ἀγύριον* in Steph.

Agyrtes, patrem interfeciſſe ſcribitur. Ouid. lib.Metam.5.

Et caſo genitore infamis Agyrtes.

Agyrtes, nomen tubicinis apud Stat.in Achilleide, lib.4.

Tecum lituo bonus adſit Agyrtes,

Occultánſque tubam tacitis apportet in vſus.

A H

Ahalab, nomen vrbis. Iudic.1.

Ahara, filius Beniamin, 1.Paral 8.qui Gen 46. Gera dicitur, Lat. frater redolens, aut pratum odoris.

Aharehel, filius Arum.1.Paral 4. Lat. alter ſiue nouiſſimus exercitus, aut alter, ſiue nouiſſimus dolor, aut ouis fratris.

Aharna, oppidum Hetruriæ, Liuius Decad.1. lib.10.

Ahaſbâi, filius Machati. 2.Reg.23.

Ahaſias VIII. Iſraelitarum rex, regnare cœpit anno XVI. regni Iehoſaphat, regnauitque annis II.

Aháſtari, filius Aſhur ex Maara. 1.Para.4.Lat. Curſor vel veredarius ſiue feſtinatio turturis, aut feſtinatio exploratoris, ſiue frater qui explorat, vel princeps turturis aut explorationis.

Ahaſuerus, qui eſt Darius Hiſtaſpis filius, hinnitu equi rex Perſarum confirmatus, regnauit annis XXXVI. Herodot. libro 3.& 7. repudiata vxore ſua Vaſti, Eſter ſibi matrimonio iunxit, Eſter.2.

Ahaua, fluuij nomen, 1.Eſd.8. Lat.eſſentia, ſiue generatio.

Achaz, filius Micha, filij Meribbaal. 1.Paral. 7. Latinè, apprehendens ſiue poſſidens, aut videns.

Ahazi, i. videns ſeu apprehendens, nomen viri. Nehem.11.13.

Ahenobarbus, cognomen Domitiorum, quod primus tulit Cn. Domitius, & ad ſuos poſteros propagauit. Quidam ſcribunt ſine aſpiratione Ænobarbus & nonnulli Æneobarbus: Sed in antiquis lapidibus & monumentis ſemper eſt Ahenobarbus.

Ahi i. frater meus, vel fratres mei, filius Somer, filij Heber, filij Bari. Paralipomenon. 7. 35.

Ahia, ſiue Ahias, i. frater domini, filius Siſa, princeps exercitus Salomonis, 3.Reg 41. Paral. 11. Pater Baaſa. 4.Reg 9. Fuit & propheta quidam Silonites. 3 Reg.12.

Ahiam, i. frater matris, aut frater gentis, filius

Sarar.2.Reg.23.qui 1.Paral.11. dicitur filius Sachar.

Ahicam, I. frater reſurgens, vel frater vindicans, filius Saphan.4.Reg.22.

Ahiézer, filius Amiſſandai, princeps tribus ſuæ Dan.Num.12.7.10.& 1.Paral.12. Lat.frater meus auxiliaror.

Ahilud, frater natus, pater Ioſaphat illius qui erat à commentariis Dauidi. 2 Reg.8.

Ahimam id eſt frater præparatus, ſiue dexteræ, nomen viri, 1.Paral.9.18. filius Enoc, Ioſue 15.Iudic,1.

Ahimaas Sadochi filius, ſacerdos magnus, cuius ætate Schemata & Iddo, prophetârunt. Lat. frater meus conſiliarius. Item ſocer Saul. 1.Reg. 14. Item gener regis Salomonis 3.Reg.4.

Ahimelech, nomen viri de filiis Itamar.1.Paral.4. Lat. frater meus rex.

Ahin, filius Semidæ, filij Galaad. 1.Paralip.7. Heb. Aian Lat. frater vini, vel fratres.

Ahinadab, filius Addo 3.Reg.4. Latin. frater ſpontaneus, aut vouentis, aut principis.

Ahio, filius Abigabaon, 1.Paral.8. Filius item Iehiel.1.Paral.9. Filius Abinadab.2.Reg.Para.8. Lat. frater eius, vel fratres eius.

Ahion, nomen vrbis, 3.Reg.15.4. Reg.15.2. Par.16. Lat. intuitus, aut fons, vel oculus.

Ahira, filius Enam, princeps tribus ſuæ Nephtali, Num.1. frater iniquitatis aut ſocij, aut paſtoris, aut fratrem confringens.

Aniſahar, fillus Balan, filij Iahidel, filij Benjamin, 1.Paral.7. Lat. frater Auroræ, aut Nigredinis.

Ahiſar præpoſitus domus Salomonis. 3.Reg. 4. Lat. frater principis, vel cantici, aut inſidians.

Ahiud, filius Salomi, princeps tribus Aſer. Num 34. Lat. frater laudis vel confeſſionis.

Ahóban, filius Abiſur, filij Semei, filij Onam. 1.Paral.2. Lat. frater filij, vel intelligentiæ, aut frater ædificans, vel abſconditus.

Ahod, filius Simeonis, filij Iacob. Gen. 46. Heb. Ohad: qui 1.Paral.4. dicitur Iarib. Lat. laudans ſiue confitens.

Ahob, filius Balan, filij Iadihel, filij Benjamin. 1.Paral.7.

Ahoe, filius Bela, filij Benjamin, filij Iacob. 1. Paral.8. Lat. Tribulus, vel Spina, ſiue fraternitas, aut hamus.

Ahodites 2.Reg.23. 1.Par.27. Lat. frater viuus, aut Tribulus, vel Spina mea.

Ahumai, filius Iahath, filij Subal. 1.Par.4. Lat. pratum aquilarum, vel frater aquarum.

A I

Aia, filius Sebeon, filij Seir Horrei. Geneſ.36. 1.Paral.1. Item pater Reſpha concubinæ Saulis, 2.Reg.3.21. Lat. Vultur, vel heu, ſiue, vbi eſt, aut inſula eius.

Aia, ciuitas tribus Iudæ, 1.Par.7.

Aialon i. Ilex vel quercus, aut fortitudo, ſiue ſeruus, nomen ciuitatis conſtructæ à Roboam. 2.Paral.11. 1.Paral.8. 2.Paral.28. Vallis nomen Ioſ.10. Iudic.1. Ciuitas de tribu Dan data Leuitis. Ioſ.21. Ciuitas refugij, 1.Paral.6. Filius Sellum, filij Sadoc. 1.Paral.6 Filius Amaſij filij Bori. 1.Paral.6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. cap. Iudic. legimus iuxta Hebræum, Mortuúſque eſt ac ſepultus in Aialon in terra Zabulon.

Aiath, 1. Hora, ſeu coaceruatio, eſt ea vrbs quæ Hebræis vocatur Hai: meminit Iſaias c.10. per quam Sennacherib tranſiit oppugnaturus Ieruſalem. Neh.7. fit eiuſdem mentio.

Aiax, nomen vnius ex elephantis Antiochi Cic.

Aiax, fluuius ex Lacedæmone promontorio Pindi montis defluens. Steph.

Aiax, inquit Gab. Barrius, fluuius à Lycophrone ſic dictus, eo verſu. *Lacmony bibentis Aiacis aquas Crathis autem*, &c. hodie Pilaca nominatur, Sed Græcus codex non habet Aiacis, ſed Æantis. Eſt ergo Aias ſeu potius Æas.

Aiax, Telamonis filius, ex Heſione filia Laomedontis, fortiſſimus Græcorum poſt Achillem; cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente gladio & baltheo donatus eſt. Achille poſtea mortuo, cùm Aiax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quod ea Vlyſſes ſua eloquentia à iudicibus accepiſſet, præ nimia ira inſaniens, permulta pecora & imprimis arietem corpore præſtantem occidit, credens ſe Atridas & Vlyſſem intereniſſe: verum ad mentis ſanitatem rediens cùm ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus, gladio, quẽ Hector donauerat, in loco deſerto ſe transfodit, cuius cruor in hyacinthum florem, vel vt aliis placet, in florem ſui nominis eſt permutatus. Græci fabulantur totum fuiſſe inuulnerabilem, prætерquam in ceruice. Dictus ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, i. à lugendo, habet Sophocles in Aiace flagellifero.

Aiax, Oilei filius, rex Locrenſium, velox pedibus, peritus haſtæ vibrandæ, capta Troia Caſſandram virginem & vatem, in tẽplo Palladis violauit: quam ob cauſam domũ repetens, fulmine à Pallade occiſus eſt. Virg. Æneid.li.1. *Illa Iouis rapidum iaculata è nubib. ignem, Disiecitq́ rates, euerritq́ æquora ventis. Illum expirantem transfixo pectore flammas Turbine corripuit, ſcopulóque infixit acuto.* Sil.lib.14. Valer.Flac.lib.1. Arg Ouid. in Ibin. alij diſiecti, multis pòſt annis in patriam rediêre. Virg. lib.1. Æneid.

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Aido, Aquitaniæ præfectus, Auſoniam dolo cepit ac diruit.

Aidoneus, Pluto appellatus, regnauit tempo-

re

re Lycei regis Argiuorum, atque Erichthei regis Athenienſium. Euſeb.

Aidoneus, Moloſſorum rex, Theſeum carceri mandauit: eò quòd filiam Proſerpinam cum Pyrithoo rapere voluerit, non procul ab Acherōte fluuio; vnde factus eſt fabulæ locus, Theſeū ad inferos deſcendiſſe, & Proſerpinæ Ditis vxorem rapere voluiſſe. Plutarch. in vita Theſei.

Aidoneus, fluuius circa Troiam. Pauſan.

Ailan, vrbs quæ & Ailath. 4. Reg. 14. 16. quam ædificauit Azarias, qui & Ozias dictus eſt.

Ailam, filius Seſac. 1. Par. 8. Scribe Ælam.

Ailanites, ſinus iuxta Egram Arabiæ ciuitatem. Stepha. in Prag.

Ailath, ſiue Ailoth, i. ilices vel quercus, aut ceruæ, vel fortitudines, ciuitas regni Edom, ad mare rubrum, vnde ex Ægypto Indiam verſus, & inde ad Ægyptum nauigatur. Hæc & Aila dicitur, quam ædificauit Ozias, qui & Azarias dictus eſt 3. Reg. 9. 2. Para. 8. 16.

Ailon, vide Ophir.

Aimilius, vide Sublicius.

Ain, i. *oculus*, *ſiue fons*: ciuitas in termino Iudæ ad Orientem, Num. 34. quam tribus Iuda atque Simeonis ſorte accepit. Ioſ. 19. 1. Par. 4 quæ deinceps Leuitis eſt tradita, Ioſ. 21. Eadem vrbs dicitur Æn. Hieronymo Bethiennim dicta.

Aio, filius Arichis ducis Beneuenti, miſſus à patre ad Rhotarem Longobard. regem ex Italia veneno potus eſt, cuius virtute cœpit inſanire. Paulus Diacon. de geſtis Longobardorum.

Aiſtulphus 30. Longoba. rex ferociſſimus, imperauit primi Gallorum regis temporibus.

Aiullius Larinas, homo nequam. Cicero pro Cluentio. Editio Gruteriana legit Auilius, vnde I. Gulielmius faciebat A Villius.

Aius, Deus Romanorum, dictus ab eo quod aiebat. Nam olim Romæ audita vox ex ſilentio noctis, clarior humana voce, quæ iuberet magiſtratibus nunciari Gallos aduentare, & vt prouiderent, ne Roma à Gallis caperetur: ex eo dictus eſt Deus Aius, id eſt, loquens. Cic. lib. 2. de Diuinatione. Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.

A L

Alaba, ciuitas Hiſpaniæ citerioris, Plinio, & Inſula ante Taprobanem. Ptolem.

Alabagium, Carmaniæ promontorium. Ptol.

Alabana, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Alabanda, ciuitas celeberrima in Caria Plin. 5. 36. Ptol. Apollone Rhetore nobilitata, hinc.

Alabandes, & Alabandicus, qui ſic ab inuicem differunt, quod Alabandicus ſiue Alabandiacus, nomen poſſeſſiuum eſt, vnde Alabandicos libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt.

Alabandes verò ciues oppidi dicuntur. Vnde carbunculos perfectos Alabandes, quaſi munici pes appellant, impolitos atque rudes, Alabandicos. Alebandæ Chriſtalli meminit, Plin. l. 37. c. 2.

Alabandus, Caris filius, à quo dicta eſt Alabanda.

Alabandus, Deus Alabandorum. Cicer. 3. de Natura Deorum.

Alabanſes, populi Hiſpaniæ conuentus Carthaginenſis, ſic ab Alaba citerioris Hiſpaniæ vrbe dicti. Plin.

Alabaſtra, vrbs Phrygiæ, vbi lapis alabaſter inuenitur. Steph. & vrbs Ægypti Ptol.

Alabâſtrum, mons Ægypti. Plin.

Alabaſtrum oppidum. Plin. 5. 9. 75.

Alabâſtrus, fluuius Troadis ex Ida monte oriens. Plin. 5. 30. 9.

Alabon, vrbs & fluuius quidam. Steph.

Alabona, vrbs & fluuius quidam. Steph.

Alabona, Hiſpaniæ vrbs circa Cæſar-Auguſtam, Anton.

Alabúrium, vrbs Syriæ. Steph.

Alabus, vel Alabis, Siciliæ fluuius eſt Ptolemæo, *Cantaro* dicitur Fazello. vide Arethuſa. Plin. Solin.

Alachtoæ, populi Africæ iuxta aras Philenorum, qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. lib. 5. cap. 4. vide Lotophagi.

Alæ, vrbs Siciliæ Hermolao, in Plin. li. 5. c. 27.

Alæſa, Siciliæ littorale oppidum Ptol. *Garonia* Fazello. *Siffalo* Nigro nominatur, an eadem ſit cum Aleſa, quam Diodorus lib. 14. à Conditore *Archonidiam* cognominat, ſubdubito, nam multas vrbes in Sicilia Aleſæ nominis eſſe idem dicit. Haleſa & Haleſini, ſunt apud Ciceronem contra Verrem cum aſpiratione.

Alæ Flauiæ, Βωμοὶ φλαούιοι, oppidum in Rhætia littorali. Ptol. *Nardlingen* vocat I. Herold. Aræ Flauiæ legit P. Appianus, & Nordlingē appellat. Vtrumq; tamen eundem locum velle deſignare non dubito: pro Aræ apud Ptol. Alæ legendum opinatur Heroldus. Alij aræ malunt, βωμοὶ enim Græca exemplaria legunt.

Ala Flauiana, Caſtra Flauiana item Flauianū: & Fabiana nonnullis Barbariei temporis hiſtoricis Vienna Auſtriæ vocatur. Wolfangus Lazius hanc à Ptolem. *Iuliobonam*, *Vendum* à Strabone & *Vindobonam* ab Antonino appellari ait. *Vendobonam* meminit quoque Autet. Victor. in vita Marci Antonini Imp. ſunt qui *Vianam* à Plinio in Noricis deſcriptam putent. Pannoniam vrbem eam vocat Iornandes, vt Lazius colligit in ſua Vienna. *Vien* nunc vulgò dicitur, Auſtriæ vrbs clariſſima ad Danubium fluuium ſita, Imperatoria ſede nobilis. Hanc vrbem Turcos *Perç* vocare ex D. Carolo Rimio habeo oratore quondam apud Zelimum Imp. Turcarum.

Alagonia, libera vrbs Laconum. Pauſan.

Alalæi, inſulæ paruæ plures in ſinu Arabico.

in quibus teſtudines ſunt Att.in Periplo.

Alalcomenæ vide Ithcca.

Alam Nariſcam olim vocatam vrbem, quæ nunc *Aiſtadt* dicitur, Heroldus ex eius loci antiqua Inſcriptione Romana colligit. Germaniæ vrbis eſt ad flumen Altmul ſita.

Alalcomenium, vrbs Bœotiæ, ab Alcomenæo, qui & Mineruæ Alalcomeneidem erexit. Steph. Vicus quidam apud Pauſan.

Alalia, vrbs inſulæ Cyrni, Phocenſium colonia. Herodotus.

Alalis, Palmyrenæ vrbs, iuxta Euphratem Ptolem.

Alamánes, ſtatuarius Athenienſis, Phidiæ diſcipulus, cuius opera Athenis plura memorantur. Plin.

Alamani, populi Germaniæ finitimi vocantur à Stephano. Poſterioribus verò ſæculis omnes ferè Germani, Almani, vel Alamanni, vel Alemanni dicti fuêre, vt Fl. Vopiſcus teſtatur in vita Proculi, & etiamnum ſic ab omnibus exteris Europæis appellantur.

Alamata, vrbs Palmyrenę religionis iuxta Euphratem. Ptolem.

Alamath, ſiue Alameth, i. Oculatio: ſiue iuuentus, aut ſecuta, vel ſuper mortem, filius Becor, filij Benjamin, filij Iacob, 1. Paral. 7. Filius item Iare, 1. Paral. 8. 9. Vide *Almath*.

Alamus, Albaniæ oppidum. Ptol.

Alana, vrbs Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin. lib. 6. cap. 29.

Alani, vel (vt Ptolem. legit. Alaum) ſunt Lithuani apud Willichium in Tacitum. Alanorum frequens eſt mentio apud Claudianum: & eorum meminit Lucanus, Sueton. in Domit. Lucan in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Sunt ibidem montes quoque cognomines. Amm. lib. 31. Alani & Roxolani ponuntur à Ptol. & Plin. in Sarmatia Europæa: iuxta Tanaim fluuium & Mœotidem paludem deſcribit eos Ioſephus, vide Maſſagetæ & Scythæ.

Alánia regio Scythię Europææ, ad Mæotidem paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit. Plin. 4. 12. 143.

Alaniticus, ſinus maris Rubri, qui & Ælaniticus dicitur. Hermol. in Plin. lib. 5. c. 11.

Alante, vrbs Arcadiæ, quam Theopompus in hiſtoria Philippica Alantrum appellauit. Volaterran.

Alâuus, Scythiæ fluuius, à quo Alani populi Plin. lib. 4. cap. 12. iuxta quos ſunt Toxolani, aliàs Roxolani, Ammianus ſcribit Alanos dici quos priſci Maſſagetas dixerunt, carnibus veſcuntur panem non manducant. Martialis.

Nec te Sarmatico tranſit Alanus eque.

Julius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat, Ptolemæus in ea Scythiæ parte quæ eſt intra Imaum.

Alânus, Gotthorum Dux, ſub quo Gothi propter intolerabilē Maximi auaritiā, Thraciā, Epirum & Theſſaliā vaſtarunt, cædibúſq; repleront. Valentē fuderunt, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptúſq; vili tugurio, inter fomēta expirauit, Diaco. lib. 11. Tripart. hiſt. lib. 8. cap. 14.

Alanus, mons Sarmatiæ. Steph.

Alantonis, Hiſpanię vrbs, VIII. M. P. à Pampelone. Anton.

Alapeni populi in Arabia fœlici. Ptol.

Alapuntis, Galliæ Narbonenſis vrbs apud Antoninum. Simlerus *Talars* ex ea facit.

Alaph, Turcarum rex, Ediſſam Meſopotamiæ ciuitatem cepit, crudeliſſiméque debacchatus in Chriſtianos. Blond.

Alaricus Gotthorum rex 4. anno 854. Romam cepit: ſed poſtmodum ipſo die Paſchæ Gotthi occiſi ſunt. Paulus Diaconus.

Alaricus, Wandalorū & Alanorū rex. Arcadij, Aug. VI. & Probi tēpore Italiam ingreſſus ab Honorio ſedem 4. quum expeteret, Gallias precario obtinuit. Pomp. in Theo. Blond. lib. 4. Decad. 1.

Aladorij, populi circa Pontum, de quibus Herodotus lib. 3. Steph.

Alas, regio quædam Attica, vicina ſaxis Caryſtris. Euripid.

Alaſarne, Coorum gens, apud Heſychium. vide Haliſarne.

Alaſi, oppidum Africæ interioris, à Corn. Balbo expugnatum. Plin. 5. 30.

Alaſtigi, aliàs Alogiſti, Hiſpaniæ populi. Plin. 3. 1.

Alaſtor, Plutonis equorum vnus: quorum nomina Claudiano ponuntur lib. 1. de raptu Proſerpinæ.

Orphneus crudele micans Æthónque ſagitta
Ocyor, & Stygij, crudelis gloria Nycteus
Armenti. Ditiſque nota ſignatus Alaſtor,
Stabant ante fores vincti, ſæuumque fremebãt
Craſtina venturæ ſpectantes gaudia prædæ.

Alaſtores, ſunt dæmones, qui calamitates, peſtes, & fames in terris diſſeminant. Vide in dictione *Telchiones*.

Alâta, ciuitas in Arabia fœlici, & item in Arabia deſerta. Ptol. 5. 19.

Alata caſtra, Ptolemæo, alio nomine Caſtrum puellarum, vulgò *Edimburg*. Scotiæ regio. Græcè *στρατόπεδον πτηνόν*.

Alatium, oppidum Hierapolis iuxta Emeſam, quod & Elatum dicitur. Hermol. in Plin. lib. 5. c. 23. & 26. Inde Alatij.

Alatrium, vrbs Hernicorum. Hernici autem populi ſunt ſaxoſa Campaniæ loca incolentes. Volater.

Alatrinates, populi Hernicorum Liuio 1. De-

eadis lib. 9.

Alaûne, oppidum Britanniæ, apud Ptolem. vide Laudunum.

Alauni, Norica gens. Ptol. alia Sarmatica, eiđem, vide Alani.

Alauni, fluuij duo eiuſdem nominis in Britannia: quorum alter eſt in Orientali eius inſulæ plaga, alter in Meridionali. Ptolem.

Alaunij, populi Scythiæ. Ptol.

Alaunium, Galliæ Narbonenſis vrbs. Anton.

Alauona, Vaſconum oppidum, in Hiſpania Ptol.

Alauórſi, populi ad Septentrionē vltimi. Ptol.

Alázer, Barceorum rex.

Alazia, oppidi nomen. Strab lib. 12.

Alázon, populi finitimi Scythis. Steph.

Alâzon, fluuius ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albanóſque ab Iberibus diuidens. Plin. lib. 6. c. 11.

Alba dea, quæ & Albuna dicitur. Cic. Vide etiam *Albunea*.

Alba Syluius, Latini Syluij filius, vt Latinorum rex, patri ſucceſſit in regno, qui cùm annis xxxtx. regnaſſet, filio ſuo Aty moriens imperium reliquit.

Alba longa, vrbs in Latio ab Aſcanio filio Æneæ condita. Alba dicta ab Albâ ſue ibidem ab Ænea inuenta, Longa autem à longo tractu, Virg. lib. 8. Æneid.

Iamq; tibi ne vana putes hæc fingere ſomnum,
Littoreis ingens inuenta ſub ilicibus ſus,
Triginta capitum fœtus enixa, iacebit
Alba ſolo recubans, albi circum vbera nati,
Hic locus vrbis erit: requies ea certa laborum
Ex quo terdenis vrbem redeuntibus annis
Aſcanius clari condet cognominis Albam.

Ideò *Dardania, Iliaca,* & *Troiana* à poëtis appellatur, quia, à Dardanis ſeu Troianis, qui ex Ilio profecti fuerant, condita. hanc Tullus Hoſtilius Romanorum rex euertit. *Sauello* Leandro Alberto. huius incolæ Albani vocabantur.

Alba, oppidum Hiſpaniæ Plin. 3. 19. à quo etiam *Virgao*, vt & *Piana* à Tarapha dicitur *Alba Vartaenenſis* vocatur in antiqua inſcriptione, quæ habetur in Auguſto Goltzij. vide Rhoda.

Alba, ciuitas Morſorum, ad lacum Fucinum via Valeria, circa Anienis fontes, vbi eam deſcribit Strabo. Hanc Plinius *Albenſium* cognominat. Incolæ *Albanenſes*, teſtibus Plinio, Liuio & Feſto. *Albenſes* vocat Varro Eadam *Alba Fucentia* à Soſipatro vocatur, forſitan à Fucino lacu vicino. *Albatucenſia* corruptè vocatur in Antonini itineratio, vt & à Ptolemæo *Alphabucelu*. Celſus Cittadinus *Alba de Marſa* adhuc vocari tradit.

Alba Græca, vide Taururum.

Alba Iulia, Daciæ vrbs, ſic dicta à Iulia Auguſta M. Aurel. Anton. Imperatoris matre. Hodie *VVeiſſenburg* Germanis, & *Gulaſeiruar* Hungaris Eſt in Tranſſyluania.

Alba Pompeia, Plinio Lombardiæ Ciſpadanæ vrbs, ad Tanarum fluuium. *Alba*, Leandro & G. Merulæ. Horum terram omnium fœcundiſſimam, & Languuillam nominatam, ſcribit Procopius lib 1. Gotthorum.

Alba Tucenſia, Italiæ vrbs inter Tiburtum & Corfinium. Anton. vide, Alba Marſorum.

Alba regalis, vulgò *Stulvveiſſemburg*, vbi reges Vngariæ coronari ſolent & inungi.

Alba auguſta vrbs Galliæ Narbonenſis, Eluiorum ſeu Elicocorum Metropolis, qui vulgò *Albigeeu* appellantur, & eorum ciuitas. *Alby.* Græcè ἀλβαυγουστα *Alba Helueorum* Plinio, pro quo Pintianus hoc loco *Helucocorum* legit, vide Heluij.

Alba fluuius, Hiſpaniæ citerioris ad radices Pyrenæi. Plin. lib. 3. c. 3 Eſt quoque Alba, cuius meminit Fl. Vopiſcus in vita Probi Imperatoris his, verbis, *reliquias vltra Nicrum fluuium. & Albam remouit*. ſunt qui eo tractum Vittembergenſem non longè à Nicro intelligunt, quem accolæ *Alb*, aut *Rauch Alb* nominant. Rhenanus autem mauult *Albu* legi pro fluuio. vide Mediolanum.

Albace, Heracleæ Cariæ locus, Suidas in voce Diogenianus.

Albana, vrbs fœlicis Arabiæ. Ptol.

Albani, populi Galatiæ, quorum terram felicem eſſe aiunt & frugiferam. Suidas.

Albania, regio, Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua eſt vrbs Dyrrachium, de qua in ſequenti *voce*.

Albania, regio in Oriente inter Colchon & Armeniam, à colore populi vocata, eò quòd albo crine naſcantur. Hæc ab Oriente ſub mare Caſpium ſurgens per oram Oceani Septentrionalis vſque ad Mœotidas paludes per deſerta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluuius, Apud hanc habentur canes ferociſſimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima eſt inter Iberiam & mare Caſpium ab ortu ſolis mari coniuncta, ab occaſu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucaſeis montibus: Auſtrale Armeniam contingit. Strabo ſex & viginti linguas Albanorum fuiſſe tradit, & totidem aliquando reges. Fuêre & ſub imperio Perſarum, poſtea Macedonum, deinde Romanorum: ſed Troianus Imperator his regem dedit. Nunc ſub Magno Cane Tartariæ rege degere creduntur, ab his Albani orti ſunt, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet iuxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scanderberg, qui multa pro Chriſti nomine aduerſus Turcas prælia

geſſit. In Albania quidam gignuntur homines glauca oculorum acie, à pueritia ſtatim cani, qui noctu plus quàm interdiu cernunt. Plin. li. 7 ca. 2.

Albania, antiquo vocabulo, dicitur Britanniæ inſulæ Septentrionalior pars, quam Latini Scotiam appellant, & vernaculè *Scotlandi* nominatur. Ab eius Mediterraneis incolis autem, qui auitam linguam hactenus retinent, etiamnum *albain* vocatur. Hæc pars, Britanniæ quoque Minor & Secunda à Sexto Rufo dicta eſt. Humfred.

Albanenſes, populi in conuentu Clunienſi. Plin. lib. 1. c. 3.

Albani populi, quales, Plinius lib. 3. c. 5. & lib. 7. cap. 2.

Albani, populi ab Iaſone. Plin. 6. 13.

Albanopolis, vrbs in Albanorum regione Macedoniæ. Ptolem. Armeniæ item maioris oppidum, vbi ſepultus eſt D. Bartholomæus Apoſt. referente Sophronio Græco. Albaniam vocat Dorotheus.

Albanum, Pannoniæ Sauiæ vrbs. lib. Notitiarum.

Albanus, Flumen eſt in Armenia, quod per Albaniam vnà cum Caſſio Flauio in mare decurrit. Plin lib. 6. c. 13.

Albânus, Macedoniæ Mediterraneæ ciuitas, vnde Albani populi, in eadem Macedonia. Ptol.

Albanus, lacus in Latio, *Lago di caſtel Gangolfo* vocat Leander, non procul ab vrbe, vnde vaticinium fuit, nunquam Romanos. Verum capturos, niſi primò ex Albano lacu emitteretur aqua. Plut. Item Valerius Maximus l. 1. cap. 6. de prodigiis. Hic quoque eſt mons Albanus, Liuio, Suetonio, Straboni & Plinio l. 3. ca. 5.

Albanum, vrbs maioris Armeniæ, vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus, vide Albanopolis. Hoc etiam nomine dictus eſt fluuius Albaniæ, Plin. 6. 13.

Albanum mare. Plin. 6. 13. 15.

Albara Syriæ vrbs circa Phœniciam. Tyrius.

Albas, & Albe, fluuius Tyberis. Stephanus. vide Albula.

Albatenius, Galeni libros primus in Arabum conuertit idioma. teſte Ioanne Serapione. Idem ſcripſit commentarios in Ariſtotelem.

Albe, Cretæ vrbs. Steph.

Albenſium, ciuitas, nunc Viuario, in prouincia Viennenſi Galliæ lib. prouinc. *Maurienne* hodie, Cænali.

Albenſes, populi Longobardiæ. Vide *Alba*. Plin. 3. 5.

Albertus, Auſtriæ Dux, Romanorum Imperator, regnauit annis x.

Albertus II. Dux Auſtriæ imperauit XXXV. annis, Morauos ac Sarmatas domuit: Bohemos ſubegit, aduerſus Turcas exercitum conſcripſit. Egna.

Albertus de Hapis, pugione à nepote Iohanne occiſus inter Ryſam, Aruliámque Heluetiorum flumina prope Rhenum Æm. l. lib. 8.

Albertus, cognomento Magnus, profeſſione Auguſtinianus, genere Patauinus, in Academia Pariſienſi Encyclopediam, ac præſertim Theologiæ ſcientiam hauſit, quam in vniuerſa poſtea diſſeminauit Italia. Munſt. lib. 2. Coſmo. alij, Germanum faciunt, in Sueuiæ agro Lauingenſi ex Regulis Bolſtadienſibus ortum, & Epiſcopum Ratiſbonenſem fuiſſe anno Chriſti 1261. ſed ſponte reſignato epiſcopatu, vt ſtudiis vacare commodius poſſet, Coloniæ vixiſſe, ibique Chriſti 1280. anno vitæ 80, obiiſſe.

Albia, eſt regiuncula montana Carnis finitima, Strabo lib. 1.

Albi montes, Cretæ inſulæ locus, vbi non pluit authore Plinio. Vide Leucæ.

Albi, vide Secuſiani.

Albiana, Corſicæ inſulæ vrbs. Ptol.

Albianum, Norici vrbs. Anton.

Albici, populi Maſſilienſibus vicini. Cæſar lib. 1. bel. ciuil. Albicos barbaros homines, qui in Maſſilienſium fide antiquitus erant, monteſque ſupra Maſſiliam incolebant, ad ſe vocauerant, Strabo lib. 4.

Albinus, qnum luxu facultates prodegiſſet, ac nouiſſimè domum quæ ſola reſtabat, incendio perdidiſſet. Cato ſic eum iocatus eſt, vt diceret eum, propter viam fuiſſe: quæ enim abſumere nequiſſet ignē deuoraſſe. Macrob. Satur. 2. C. 2.

Albienſes, & Rutheni vnà cum Auernis à Theodorico Francorum duce ſuperati, regnoq; Francorum adiuncti, Blond. lib. 5.

Albietæ, Latinorum populi, Halicarn. li. 8.

Albigaunum, Ptol. Liguriæ vrbs, hodie *Albinga* dicitur. Vide *Albinganiũ* Græcè Ἀλβίγγαυνον. Ptol. Albingaunum Straboni, & Albium Gaunum. Plin. Leandro *Albenga* dicitur, eius oppidanos *Ligures ingaunos* appellat Strabo.

Albij, olim dicti fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus, Athenæus

Albigerius, magus fuit Carthaginenſis, qui quid quiſque egiſſet, aut dixiſſet, ſuggerentibus dæmonibus reſpondebat: cuius vaticiniis ſe ſæpius interfuiſſe narrat Auguſtin.

Albimana, vel Albiniana eſt apud Antoninum. Alpinen. vertit Simlerus Heluetiæ vicus.

Albimintium, Ptolem. Liguriæ vrbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinga oppidum Ligurum, colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocantur: Ex hoc loco ad Monæci portum ſtadia ſunt ſeptuaginta.

Albingaunium, & Albingaunum & Albiũ Intemelium. Liguriæ oppida quædam, cùm Ligures

res partim Ingauni, partim Intemilij dicerentur. Eorum coloniæ ad mare deductę: altera Albium, quaſi Alpium. Intemelium: altera Albigaunium vocitatæ ſunt. Plin. 3. 5. 45.

Albiniana caſtra pagnſa, Hollandiæ inter Lugdunum (vulgò Leyden) & vrbeculam *Oudennuater*, quam *Alphen* incolæ vocant malè apud Antoninum legitur Albimana, & apud auctorem tabulæ itinerariæ Albamana. Cohortis 1ır. Albinianæ meminit Goltzius in Theſauro. vide Cluuerinm de Rheni alueis, &c.

Albinimium, Ptolemæo Liguriæ vrbs, quæ Plinio, Straboni, Tacito, & Antonino *Albium Intemelium* dicitur: *Intimelium* per i in ſecunda legit Cicero non addito *Albio* in Epiſtolarũ lib. 18. Leãder hodie *Vuintimiglia* nominari ait. Pedo Albinouanus poëta t. Horat. Ouidius & alij.

L. Albinus Plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex theda vxorem, filióſque deſcendere iuſſit, vt Veſtales quæ cum ſacris fugitabant illuç imponeret. Liuius.

A. Poſthumus Albinus; conſul cum Lucullo res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit, ſnque hiſtoriæ ſuæ exordio ſcripſit, Neminem ſuccenſere ſibi conuenire Gellius Cornelius Nepos, Suidas, Macrobius.

Albinus Imperator Romanus, dictus quòd exceptus ſit vtero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm inuoluti ſecundinis rubentes erumpunt, menſtruo fluuio perliti. Hinc illud Satyrici poëtæ.

—modo primos incipientem
Edere vagitus & adhuc à matre rubentem:

Cæl. Rhod. lib. 15. c. 22.

Albinus, Iudeæ præfectus, Corbulo Syriæ proconſule, Tyridatem fudit, Artaxata ſolo æquata, Tigranem Armeniæ regem deſignauit. Tacitus lib 13.

Albinus conſul Romanus, à Seuero Clod. apud Lugdunum victus eſt, capútque eius Romam miſſum. Herod. lib 5. Oro. lib. 7. c. 17.

Albinus, alius conſul, Maximi collega,

Albinus, Coſ. collega Præſentis.

Albinus, Coſ. Amantij collega.

Albinus, Coſ. collega Theodoſij. Auguſt. 18.

Albinus, v. Coſ. & ſolus, ſub quo Odoacrem interemptum fuiſſe ait Caſſiodorus.

Albinus, vir prætorius, qui à Romanis ad Syllam belli ſocialis tempore miſſus legatus, ſaxis & fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Sylla.

L. Albini duo, Numij filij, inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eiſque Lucium ſimplicem & antiquum eſſe. Spurium verò doctum ex diſciplina Stoicorum, eiuſque extare multas orationes.

Albiona, ager trans Tyberim dicitur: à Luco Albionarum: quo loco bos alba ſacrificabatur. Feſtus.

Albion, Britannia dicta, ab Albis rupibus, quas mare alluit. Vide *Anglia*, Ptolem. li. 1. c. 3. Plin. 4. 1. 6. 3. Meminit & Stephanus. *Aluion* Ptolemæo, quæ & *Britannia* aliis, ſed verius, vt ex huius inſulæ annalibus antiquiſſimis docet Humf. Luydus. *Prydania*, ea eſt Inſula quæ hodie Angliæ, & Scotiæ regna continet. vide Britannia.

Albionis Inſulæ pars meridionalior, quã vulgus Latinum & exteri ferè omnes Angliam vocant, ab indigenis non vno nomine appellatur: ídque etiam diuerſimodè. In duas enim regiones eam diuidunt. Partem eius quæ Solis ortum & mare Germanicum ſpectat, incolæ Angeli Saxonum populi, qui eam occuparunt, ſua lingua *England*. (quaſi Anglorum terram) indigetant. Occidentalior verò pars quæ ab hac Sabrina & Dea fluminibus diſcernitur, & Britannica auitáque lingua vtitur, *Vuallia* vel *Vualles* à prædicta Anglis nominatur. Hi verò Britanni ſe ipſos antiquo vocabulo *Cambros*, & regionem *Cambriam*, Anglos verò *Saiſſons*, quaſi *Saxones*, & regionem veteri nomine *Lhœgriam* vocant: nec quid ſit Anglia aut Anglus norunt: tanta eſt horum inſulanorũ linguæ diuerſitas. Vide *Anglia*.

Albion & Bergion gigantes, filij Neptuni, ab Hercule interfecti, qui cum Rhodani oſtia tranſiret (quum tela defeciſſent Iouem patrem in auxilium vocauit, qui lapidum imbrem demittens inimicos eius interfecit. authores, Pomp. Mela, & Diodorus Siculus.

Albis, vulgò *Elbe*, Germaniæ fluuius oriens in montibus, qui Bohemiam & Morauiam à Suevula diuidunt, ex Bohemia per anguſtos montes in Saxoniam penetrat, & hinc Oceanum voluitur. Luc. lib. 2. *Fundat ab extremo flatuos Aquilone Sueuos Albis, & indomitum Rheni cap.* Plin. 5. 14. cuius hoſtia hodie Thietmarſi & Vuilmarſi tenenr. Suſcipit autem multa flumina, Pragenſem præterlabens ciuitatem, deinde Egram, poſtea Salam atque Ortellam. Demum ciuitatem Hamburgens præterfluens, in Oceanum Germanicum vaſto euoluitur ore. Nomen habere à numero indicat. Fabricius in Miſnicis, fontium nempe vndecim ſiue amnium in eum influentium. *Elue* enim & *Elbe* Germanis vndecim ſignificat. Bohemis verò, apud quos originem ſumit, *Labe* dicitur, Barbari ſæculi ſcriptores. Latini *Albiam* vocant.

Albium, oppidum. Plin. 3. 5.

Albicum Intemelium, vide Albiniminium.

Albius, nomen viri, apud Horatium, *Stupet Albius ære.*

Albius Tibullus, poëta elegiographus, Horat. & Ouidio familiaris. Crinitus de poëtis.

Albocella, Vaccæorum mediterranea vrbs in Tarraconenſi regione. Ptol. Arbocala Liuij puto, & Arbucale. Steph.

Albocenſij, Daciæ populi. Ptol.

Alboinus, Longobardorum rex cum populis quos collegerat ex Longobardis ſuis, ex Saxonibus, Gepidis, Bulgaris, Sarmatis, Pannoniis, Sueuis, ex Pannonia mouet venitque in Italiam anno Chriſti 568. vbi cùm omnes metu percuſſi eſſent, proſpero ſucceſſu vſus eam longè latéque occupauit, mitti tamen vſus victoria quum habitatum eò veniret, non prædatum, incolas tamen ſuis ſedibus pepulit, eáſque cum omnibus bonis ſuis ſumpſit tandem anno 574. à Roſimunda vxore quam temulentum è poculo quod ex Cranio Cunimundi Gepidarum regis, Roſimundæ patris à ſe prælio deuicti conficiendum curauerat bibere iuſſerat, per Sicatium interficitur, cui Lepus ſuccedit.

Albonenſes, Illyrici populi, conuentus Leardonitani, Plinio 3. 2. *Albona* Ptolemæo, *Albena* nunc, Hermolao teſte.

Albonus, Vngariæ rex, Petro ob libidinem & ſæuitiam pulſo, deſignatus, regnauit annum 1.

Albucilla apud Tacitum lib. 5. mulieris nobilis non eſt, ſed admodum impudicæ & multis adulteriis infamis.

Albudinus, vide *Claudia aqua.*

Abula, fluuius Italiæ ex Apennino Romam fluens, ab albo colore ſic dictus. Nunc autem Tyberis, vel à Tyberino Syluio, Albanorum rege in eadem ſubmerſo: vel à Tybri, Tuſcorum rege 11. iuxta eum bello occiſo. vnde Virg.

—aſpérque immani corpore Tybris,
A quo pòſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Liuius: Pax ita conuenerat, vt Hetruſcis Latinisq; fluuius Albula, quem nunc Tyberim vocant, finis eſſet Plin. 35. 48. *Tyberis* apud Stephanum legitur, idem eundem *Albe*, & *Albas* item *Thymbris* appellat. A. Dehebri Veientum regulo *Dehebrim* nuncupatum ſcribit Ter. Varro *Lydum, Tuſcum, & Vol hurrenū*, & per ſyncopē *Velthurnum* olim vocatum auctor eſt Ant. Viterbienſis. Lydum & Tuſcum à Virgilio ſcio nuncupari, à duobus fratribus Lydo, & Tyrtheno, ſed epithera non ſynonyma videntur. Eundem ab antiquis *Rumon*, & in aliqua vrbis parte *Terentum* dictum tradit Seruius, in eo Virgilij verſu. *ſtringentem ripas, & pinguia culta ſecantem*: idem eodē in loco, addit eum in Sacris Surram dictum. *Teuere* accolis hodie. Tiberim *Ianum* vocat Athenæus lib. 15, dicit enim Ianum fluuium, & montem vocari vbi Ianus habitauit.

Albula etiam alius eſt fluuius Italiæ in Pelignis Plinio, nonnulla Plinij exemplaria legunt Albulates. Pintianus tamen Albula legendum docet. *Liberata* hodie nomen habet vt tradunt Blondus & Leander.

Albula, aqua quædā in agro Tiburtino, quę (vt Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Martialis.

Canáque ſulphureis Albula fumat aquis.

Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem.

Quòd ſicca redolet palus lacunæ,
Crudarum nebula quòd Albularum:

Albulates, vide Albula in Pelignis.

Album, promontorium Africæ Plin. in prologo 3. 16. & 19. 5. Item promontorium in Phœnice non procul à Tyro. Plin. lib. 5. cap. 19.

Albumazar, philoſophus, medicus, & aſtrologus præſtantiſſimus, natione Arabs. educatus tamen in Africa libros octo de magnis coniunctionibus, annorum reuolutionibus, ac eorum profectionibus ſcripſit. In ſumma de ſignificationibus ſuper accidentia, quæ efficiuntur in mundo, de præſentia eorum reſpectu aſcendentium inceptionum coniunctionalium & aliorum. Conradus Gener. in Biblioth.

Albuna, dea quæ in nemore quodam agri Tiburtini colebatur, putaturq; eſſe Iuno Athamantis vxor, quæ viri furorem metuens, vnà cum Melicerta filio ſe in mare præcipitauit, alij Sibyllam Tiburtinam fuiſſe exiſtimant, quæ ob admirabilem ſapientiam, humanitatémque maiorem à vicinis populis dea credita eſt.

Albuna, fons & nemus iuxta Anienem, ſiue à colore aquæ ſulphureæ, ſiue quod Albunea, Latinè ſit, quæ Græcè Λευκόθεα dicitur, ab aquæ qualitate. Virg. lib. 6.

—Lucóſque ſub alta
Cōſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat. vide Turneb. l. 30. cap. 5. *Albuna dicitur Tibullo lib. 2. eleg. 5.*

Albunaeus, fluuius in Tiburtinis altiſſimis montibus, Virg. Horat.

Alburnus mons Lucaniæ. Plin. Virg.

Eſt lucus Silari circa ilicibúſque virentem
Plurimus Alburnū volitans, cui nomen Aſilio,
Romanum eſt œſtron Graij vertere vocantes.

Dictus eſt à candore verticis. Eſt & portus eiuſdem nominis in Lucania.

Albúrnus, nobilis declamator. Seneca in decl.

Albus pagus, locus eſt medius inter Berytum & Sidonem, vbi Antonius cum militibus ſuis Cleopatram expectauit. Pluta. in Antonio, locus item ad ſinum Arabicum. Arrian. in Periplo.

Albútius, Silus Nouarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium: Iam verò ſenior ob vitium vomicæ, Roma Nouariam rediit, conuocatáque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Ex Tranquillo.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicitque ſcripſiſſe Satyras Luciliano ſtylo. Nam & Lu-

cilius eum vt Græca miſcentem verba notat his verbis, Græcum te Alburi, quàm Romanum, atque Sabinum &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.

Albutius, vt Albucius, Canidiæ pater, homo inſignitet auarus ac ſordidus: quando ad obſonia comparanda ſeruos ſuos mittebat, mortem eis minabatur, ni pro eius voluntate comparaſſent. Alij autem ſcribunt cùm ille cõuiuaretur, ſeruis officia diſtribuiſſe, & antequam quis horum peccaſſet eos cęcidiſſe, dicẽtem vereri ſe ne cum peccaſſent, cædere illi poſtea non vacaret. Horat. Serm lib. 2. Satyr. 2. *hic neque ſeruis Albuti ſæuus exẽplo, dum munia dicit ſæuus erit.*

Alce, ſiue Alces, Hiſpaniæ vrbs in Celtiberis, Liuius, Lythiniæ fluuius. Plin. poëta Tragicus, ſeu vt.

Alcæus, Athenienſis quibuſdam placet. Lyricorum primus.

Alcæus poëta Lyricus Mitylenæus, quem adcò amarum fuiſſe ſcribũt, vt authoritate ſui carminis multos ex ciuitate eiecerit. Ouid. in Sapph.

Nec plus Alcæus conſors patriaque lyraque
Laudis habet, quamuis grandius illa ſonet

Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimum Homero ſimilis. de hoc Quintilianus, Cicero, Strabo & alij: fuit & alius Alcæus Comœdiæ veteris ſcriptor, à quo editæ ſunt decem fabulæ.

Alcæus, Herculis auus, à quo (vt quidam volunt) Alcides dictus eſt.

Alcæus, Omphales & Herculis filius. Domitianus Calder. in Sapph. Ouidij.

Alcairum, vide *Babylon.*

Alcamenes, nonus Spartanorum rex, ex Agidarum familia, patri Teledo ſuccedit & annos ſeptuaginta ſeptem regnat. Huius tempore bellum Heloticum fuit, quibus auxilia tulerunt Argiui Pauſan. in Laconicis.

Alcamenes, ſtatuarius. Quint. Inſt. 2. Hic Agoracritum Parium condiſcipulum in facienda Venere, ſuffragio populi Athenienſis ſuperauit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcmeon XIII. & vltimus Archonteorum, qui per totam vitam Athenis rempublicam adminiſtrarunt, regnauit vnico tantum anno.

Alcander, vnus è comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Vlyſſe ad Troiam, occiſus, Ouid. 13. Metamorph.

Alcander, adoleſcens Lacedæmónius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, aduerſus quem noluit animaduerti Lycurgus: ſed demiſſis conſuetis miniſtris eum domum introduxit, ſibique miniſtrare iuſſit. At Alcander cum Lycurgi manſuetudinem perſpiceret tanto amore eum coluit, vt nec durum, nec clarum Lycurgum prædicaret, ſed ſolùm manſuetum. Plut. in Lycurgo.

Alcandre, Polybij Thebani, hominis ditiſſimi vxor. Odyſſ. lib. 4.

Alcanor. Virg. Æneid. 10.

Huic frater Alcanor.

Alcáthoe vrbs eadem cum Megara, Ouid. in Metamorph.

Alcathoe quam Niſus habet, &c.

Alcáthous, Pelopis filius, qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus, Megaram venit, occiſóq; leone, qui Cythęronius Leo dicebatur, multóſque & in iis Megarei regis filium Eurippum necauerat, aſcitus Megareo gener, in regno ſucceſſit, & ab hoc Alcathoi vrbem, Megaram vocatam author Direchidas.

Alcathous Troianus Hippodamiam Anchiſæ filiam in vxorem duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt.

Alce, canis nomẽ apud Xenoph de venatione.

Alce, nomen meretricis, Gel. lib. 4. c. 11.

Alcenor, vir fuit Argiuus, qui in ea pugna, quatrecenti Argiui cum totidem Lacedęmoniis, de finibus certarunt, ſolus cum Chtonio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoq; omnibus, vno Othryade excepto, ad internecionem deletis, teſte Herodoto lib. 1.

Alces, fluuius Bithyniæ. Plin. 5 c. vltimo.

Alceſte, vxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo quod breui moreretur, niſi quis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod quum omnes recuſarent, ipſa promptiſſimam ſe obtulit. Iuuenalis.

—Spectant ſubeuntem fata mariti
Alceſten, & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſeruare catellæ.

Plura apud Euripidem in Alceſte. vide Admetus. A poëtis modò Theſſala, modò Pagaſæa à Pagaſa vrbe Theſſaliæ, modò Pheretiadæ coniunx ab Admeto qui Pheratiæ filius fuit. Eadem dicitur & Alæſtis, idis, & Aleſta, æ.

Alcétas, VIII. Macedonum rex, regnauit annis XXXIX.

Alcetas, rex Moloſſorum, longa ſerie generationum genus ſuum ad Pyrrhum Achillis filium referens, fuit & alter hoc nomine vnus eorum qui ſub Alexandro Macedone ordines duxerunt. Vtriuſque meminit Suidas.

Alceres, Arymbæ filius, Æacida fratre natu maior Epirotarũ rex, ſed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulſus, cùm in Epirotas quoq; ſæuire ac furere inciperet, noctu cõſpiratione facta, vnà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidę filium ſubſtituerunt. Pauſanias in Attic.

Alceus, vide Alcæus.

Alchione, mons Macedoniæ. Plinius lib. 4. cap. 10.

Alchippe, oppidum, Fucino lacu hauſtum

Plin.lib.3. 14.aliis Archippe dicitur.

Alchidas Rhodius Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamauit, atque in eo amoris veſtigium reliquit. Plin lib.36.c.5.

Alcibiades, Imperator Athenienſium, qui cùm ad luxum ac cæteras voluptates procliuis eſſet, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas diſciplinas adductus eſt, vnde poſtea affabilis patiens & omni virtute præditus euaſit. Plut.in Alcib.

Alcidamas, luctator inſignis. Stat.lib.10.The.

—atque ſpectate palæſtris,

Omnibus, & nuper Nemæo in pubere fœlix.

Alcidamas.

Alcidamas, Eleates philoſophus, diſcipulus Gorgiæ Leontini, ſcripſit de muſica. Suidas.

Alcidamus rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem ſcripſit, auctore Cicerone. lib.1. Tuſcul quæſt.

Alcides, Minerua cognominata eſt à Macedonibus. Liu.lib.2.Decad.5. de Perſeo rege bellũ aduerſus Romanos ſuſcipiente: ipſe (inquit) centum hoſtiis ſacrificio regaliter Mineruæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum ac ſatellitum manu Citium profectus eſt.

Alcides, Herculis cognomen, ab ἀλκῆ quod eſt robur: vel, vt vult Herodorus, ab Alcæo auo paterno Andromedæ & Perſei Amphitryonis, patre. Idem Seruius ait in lib. Æneid.6.

Nec verò Alcidem me ſum lætatus euntem.

Accepiſſe lacu, &c.

Alcimachus pictor nobilis Plin.lib.35.cap.11.

Alcimedes, poëta tragicus, Megarenſis, vt ſcripſit Suidas.

Alcimẽdis, vxor Æſonius & Iaſonis mater. Pherecydes. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymela Iaſonem genuiſſe ſcribit.

Alcimedon, calor inſignis, Virg.Eclog.3.

—pocula ponam

Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcimoennis, Germaniæ vrbs. Ptolem. Quidam eius loco Vlmam ponunt.

Alcimus, locus in Attica, iuxta Piræum. Plutarch.in Themiſt.

Alcimus, orator omnium qui tum in Græcia florebant eminentiſſimus. Diog. Laert. lib. 2.in vita Stilponis.

Alcimus Auitus Archiepiſcopus Vienneuſis circa annum Chriſti 500 refutationes Arrianorum. Neſtor. Eutych. & Pelagij. Item Epiſt.libr. 9. homilias & poëmata ſcripſit, ex quibus ſex libelli præcipuas Geneſis, & Exodi hiſtorias explicantes ſuperſunt.

Alcimus, Iudæus trãsfuga & proditor, à Demetrio, ſeu Lyſia, ſummus Iudæorũ põtifex cõſtitutus, quãvis de ſacerdotũ genere non eſſet 1.Maccab.7.& 9.& 2.Maccab.14. Vide & Ioſephum.

Alcimus, Lydorum rex, præcipua pietate inſignis ingenioque mitiſſimo, Cæl.libro 19.c.2.

Alcimenes, inter Achæos gloria genereq; vir primarius, cuius meminit Plut.in Dione.

Alcimenes Epirota, Demetrij comes, omniũ audaciſſimus ac robuſtiſſimus. Plut.in Deme.

Alcinous, rex Phæacum in Corcyra inſula Nauſithoi regis filius Areten. Rexinoris filiam in vxorem duxit: Vlyſſem naufragum honorificè ſuſcepit, eique coniugium Nauſicaæ filiæ obtulit: demum alia naui, muneribus, ſociiſque datis dimiſit.

Alcinous, hortorum cuſtos, apud Vir.2. Geor. de quo etiam Ouidius.

Prabet Alcinoi pomo benignus ager.

Et Papinius,

Quid bifer Alcinoe referam pomaria, vóſque

Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?

Dicitur etiam Alcinoes apud Homer. in Odyſſ.

Alcinous, philoſophus Platonicus, qui epitoma compoſuit decretorum Platonis.

Alcinoi portus, in Corcyro. Euſtat.

Alcion, medicus, cuius meminit Ioſeph.lib.19. c.1.antiq.Iudaicarum.

Alciphron Magneſius philoſophus Alexandri temporibus, author Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier, cuius ſæpe meminit Theocritus, & Virg.Eclog.7.

Qui facerem? neque ego Alcippen, nec Phillida habebam.

Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcippe, vna ex Halcyonei gigantis filiabus, quæ Halcyonides ſunt dictæ.

Alcippus, ciuis Lacedæmonius, inter ſuos maximæ authoritatis patriæque ſtudioſiſſimus, qui ab inimicis contrarias in Republic. partes fouentibus in exilium actus fuit. Huius vxor Damocrita, cùm virum in exilium euntem perſequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ publico edicto matrimonio arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ ano illatæ vltor naſceretur, concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ vrbis primariæ ad nocturnum ſacrum in Andronem quendam conueniſſent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam lignorum copiam, quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores coniecit, ignémque injiecit, vt omnes intus exureret. A currentibus deinde auxilio viris illa filias primum, deinde ſeipſam interficit. Plut. in amat.

Alciſthene, nobilis pictricis nomen apud Plin.lib.3.c.11.

Alciſthenes, Sibarita ditiſſimus, cuius mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis: aliàs Antiſthenes.

Alcithoe, Thebana mulier fuit, quæ cùm Bacchum

chum, eiuſque Orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem mutata eſt: telæ autem in vitem & hederam. Ouid 4. Metam.

Alcyth, Scotiæ fluuius Cloyd hodie Ger. Mercator. mihi videtur vrbis nomen non fluuij ex Hectore Boëtio: & Alcluit videtur mihi Beda Vrbem deſcribere qui tradit eam à fluuio ſic dici Cluit nuncupato ad quem ſita eſt: Al enim petram ſignificare ait. Dounbriton hodie dici ſcribit Boëthius, vide Glora.

Alcmania, vide Heraclea.

Alcmæon, Amphiarai vatis & Eriphyles filius. Huic Amphiaraus ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem pietatem ſeruaret, impius in matrem factus eſt, eamque necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à cæteris additur: quum poſtea ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad fluuium Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cùm filiam eiuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eryphiles fuerat, vxorem illam duxiſſe. Cæterum, cùm aliquando ad Acheloum fluuium poſt ea tempora forte rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirhoe Acheloi filia, monile quod ſuperiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitum eſſe. Ad quod tamen repetendum quum proficiſceretur, à fratribus AlpheſibϾ Themone & Azione occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti perierunt. Vel, vt Ouid. videtur ſentire, à filiis Callirhoes, quos Iupiter natos ſtatim deos fecerat, in vltionem patris occiſi ſunt. Ouid. li. 9. Meta. Ab eo fit adiectiuum, Alcmæonius, nia, nium Propert. lib. 3.

Alcmæon, Æſchyli filius XIII. Athenienſium Archon ſeu princeps, regnauit annos 2.

Alcmæon, qui & Alcman philoſophus Crotoniates, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione ſcripſit lingua Dorica. Suidas, Is primus morbo pediculari periit, vt ſcripſit Ælian.

Alcmæon, Themiſtæ accuſator. Plut. in Ariſtide.

Alcmena, aut Alcmene, Electionis & Lyſidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac lege nupſit, vt mortem fratris ſui, à Thelebois occiſi, vlciſceretur: in qua expeditione cum Amphitryon verſaretur, Iupiter in Alcmenam ardens, forma mificatis viri ſumpta, ante lucem, quaſi ab expeditione rediens, ad eam acceſſit: illa autem maritum ſuum eſſe credens, cum eo concubuit, etſi antea ab Amphitryone prægnãs eſſet, concepit que & ſic ex vno tẽpore geminos peperit Iphyclum ex Amphitryone, Herculẽ verò ex Ioue.

Alcman, è Lydia, Sardianſis poëta Lyricus filius Damantis v. Titari claruit XXVII. Olympiade, tùm apud Lydos regnaret. Ardis pater Aiattæ: & cùm amoribus valdè deditus eſſet amatorios cantus primus inuenit. Suidas.

Alcmánia, ciuitas Cariæ mediterranea, alias Heraclea dicta. Steph.

Alcmenes, nomen ſculptoris, Phidiæ diſcipuli, Plin. lib. 4.

Alcmenon XIII. Athenienſium rex, regnauit annis 11.

Alcomenæ, ciuitas iis Ithaca inſula, & alia Illyriæ.

Alcon, Cretenſis ſagittarius, cuius filium cùm draco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, vt ea currens in ſerpentis deficeret vulnere, nec tranſiret in filium. Seruius illum Virgil. Eclog. 5.

Aut Alconis habet, laudes, aut iurgia Codri.

Fuit hic Codrus Erichthei Athenienſium regis filius. qui ex Attica In Eubœam fugit.

Alcona Pompeiana, Galliæ Narbonenſis portus XVIII. M.P. à Teloue Martio Anton.

Alcoranus, liber quem impius Mahumetus vnà cum magiſtratu ſuo Sergio monacho, & ſociis quibuſdam Iudæis cõſcripſit, partim ab Hebræis, partim à Chriſtianis mutuans: ante 50. annos auſpiciis Abbatis Cluniacenſis, in Hiſpania, in linguam Latinam verſus fuit à *Roberto Retinenſi* Anglo & *Hermanno Dalmata* quæ verſio Baſileæ ab Oporiſio excuſa non immeritò à viris eruditis culpatur, tanquam parum acurata & fidelis Verſiones Italica & Germanica, nihilo Latina illa ſunt feliciores, vtpote ex ea, non ex Arabico prognatæ: fit autem hæc vox ab articulo Arabico, al, & voce Coranon quæ vel lectionem vel collectionem ſignificat.

Alcta, Siciliæ mediterranea vrbs. Ptol.

Alcuinus, vir eruditiſſimus, variis & reconditis ornatiſſimus diſciplinis, primus apud Pariſios litterarum aperuit ludum honeſtiſque effecit exhortationibus, vt Carolus Magnus, cuius præceptor fuerat, Pariſienſe extruxerit gymnaſium, multiſque exornauerit priuilegiis, Munſt. lib. 3. Coſm. Conradus de ipſo hunc in modum ſcripſit, in Biblioth. ſcriptor Alcuinus, ſeu Albinus monachus, ac diaconus, Abbas monaſterij S. Martini Turonenſis, natione Anglicus, & S. Bedæ preſbyteri quondam auditor, infinita pene ſcripſit volumina: author vbique pius, vbique doctus, ſuccinctus, maturus, grauis, ſcientia plenus, & ante alios præcipuè dignus, qui ſemper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium rerum quæ ſub Sole geruntur, magis dileſcat & corda mortalium ab inſtabilium rerum curis, ad amorem cœleſtium ardentius inflammentur.

Alcumena, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxor, ἀπὸ τ̃ ἀλκῆς, i. à robore: quoniã mulier multum præſe tulerit animi conſtantiæ, ad viros proximè accedens. Heſiod. in Aſp.

Alcyone, vel Alcinoe, vna ex Pleiadibus, ex Atlante & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Thraciniæ. Vide *Pleiades*. Bocatius lib. 4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cùm ad oraculum nauigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, & Deorum commiſeratione in auem ſui nominis mutata eſt. Ouid. li. 11. Metamorph.

Ingemit Alcyone, lacrymas mouet, atq; lacertos Per ſomnum, &c. Vide *Ceyx*.

Alcyone, Eueni fluminis filia, quæ & Marpeſſa dicta eſt: vxor Idæi, quam Apollo cum rapuiſſet, non dubitauit maritus ſumpto arcu & ſagittis vxorem vi ab eo repetere: quod cùm fruſtrà conatus eſſet, parentes filiæ caſum lugentes, commutato nomine Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum ſuperiori Alcyone non diſſimile ſortita videretur. vide *Marpeſſa*.

Alcyoneus, Antigoni filius. Laert. li. 4. Plutar. in Pyrrho.

Alcyoneus gigas fuit Porphyrionis frater, ab Hercule telis confoſſus: cuius filiæ, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphytrite in Alcyones ſunt mutatæ: quarum nomina ſunt Phoſtonia, Anthe, Methone, Alcippe, Palene, Drimo & Aſterie. Suidas.

Alcyonium mare, vide Corinthiacus ſinus.

Alcyoniũ ſtagnũ immẽſæ altitudinis, Pauſan. in Corinthia. ſic de eo: Nero imperator enim iunctis ad multorũ ſtadiorum funibus, ad eaſq; plumbo religato, additis eo aliis ad vſum inſtrumentis, nullũ tamen potuit altitudinis terminũ deprehendere. An hoc idem ſtagnum ab eodem Pauſania quoq; Amphiarai fons dicatur, mihi nõ ſatis liquere, ex eius lectione, ingenuè fateor.

Aldegiſius, Deſiderij Longobardorum regis filius à Carolo magno victus, & in carcerem coniectus.

Aldeſcus, Sarmatiæ Europææ fluuius, qui ſe vnà cum Panticape ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionyſius Suidæ, fluuij & vrbis nomen eſt.

Alduabis eſt fluuius Celtarum, oriens circa montem Iuram, Sequanos ab Heluetiis diuidens, lapſuſque per comitatum Burgundiæ, mõtem Bellicardum, inſulam ac Clarauallem caſtella perluit, ac Veſontionem Sequanorum oppidum, vt circino circumductum penè totum tingit: deinde Dolam vrbem præterfluens circa Viredunum, non longè à Cabillonenſi vrbe Agari fluuio miſcetur, Gallicè, *le Doux*, Cæſar lib. 1. Comment. Ful. Vrſinus legit quidem apud Cæſarem Alduabis: eo tamen loco alij Codices *Aldua dubis* & *Alduas dubis* habent. Ptolemæo *Dubis* eſt: Iulianus Apoſtata in epiſtolis *Danubim* vocat. Galliæ Narbonenſis fluuius eſt, quem Poldus Marlianus hodie *Doux* nomẽ habere ait.

Ale, regio, in quam filij Iſrael tranſlati fuêre ab Aſſyriorum rege. 1. Paral. 5.

Alea, vrbs Arcadiæ Theſſaliæ, & Carpetanorum. Steph. Pauſan.

Alea. gens Celticæ Steph.

Alea, inſula, Plin. 6. 28. 37.

Alea, Mineruæ cognomen, quæ circa vrbem Aleam colebatur, vt videre eſt apud Herodotum lib. 1.

Alebas, rex Lariſſæorum, qui à ſuis ſatellitibus obtruncatus eſt. Ouid. in Ibin.

Quóſque putas fidos vt Lariſſæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alea Rhadamanti ſepulchrum iuxta fontem Ciſſuſſam. Plut. in Lyſandro.

Alebecerij, populi Galliæ Narbonenſis. Plin. lib. 3. cap. 4.

Alecto, furia infernalis, Latinè inceſſans dicta, ab α priuatiuo, & λήγω deſino: quia cupiditas nunquam ſatiatur. Tres autem furiæ à poetis deſcribuntur, Alecto, Megara, & Tiſiphone. Virg. lib. Æneid. 7.

Luctificam Alecto dirarum ab ſede ſororum.
Porrò furiæ dicuntur à poetis filiæ Acherontis & Noctis, vt notant Virg. interpretes. Vide *Furia Eumenides*.

Alector, filius Anaxagoræ, Iphim genuit & Capaneũ, qui fuit vnus ex ſeptem ducibus Argiuorum apud Thebas Volaterr. Alectoris propugnaculũ, circa Boryſthenis oſtia Dion Pruſæus.

Alectryon, teſte Luciano, adoleſcẽs fuit Marti adeò familiaris, vt adulterij quo Veneri ille commiſcebatur, conſcius adhiberetur, foribuſque cuſtos apponeretur, ne Solis interuentu adulter deprehenderetur: verùm quum ille ſomno captus negligentius excubias ageret, amantes à Sole deprehenſi ſunt, & apud Vulcanum delati, catenîſque adamantinis multò antè eum in vſum paratis ſunt implicati. Quo nomine Mars indignatus, Alectrionem in auem ſui nominis transformauit, quem gallum Latini appellant, qui etiam hodie veteris negligentiæ memor. Solis aduentum cantu ſuo prænunciat.

Alecus fluuius.

Alcdrus, vide *Chytri*.

Alegenor, vnus filiorum Bœoti: quatuor enim fuerunt. Hippodamus, Electrion, Archilycus, & Alegenor. teſte Diodoro lib. 5.

Aleius campus, locus eſt Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cùm à Pegaſo ab œſtro agitato excuteretur: ſic dictus, quod in eo cæ-

cus

eus eraſſet Bellerophontes, donec periret. De campis Aleis Plin. 5.27. Vide *Hala*.

Acle, oppidum Phazaniorum in Africa. Plin. 55.18.

Alemannia, regio Alemannorum, quę & Germania: quanquam poſterior appellatio apud authores ſit frequentior Claud. 7. Paneg. vide Alamani & Germania.

Alemanni, Germani ob id appellati, quòd cùm Germani illi Septentrionales, præſertim Tranſalpini, mutare ſedes cogitarent, imitati priores Germanos, qui tráſito Rheno, quo ſe totos omnes veluti virum eſſe oſtenderét: ſibi hoc nominis quaſi *gar ein man* impoſuerunt ipſi ſe quod fortiſſimi bellatores, & viri omnes eſſe & vellent & deberent. Alemannos quaſi *allemenner* appellauête. Extat hodie Alemannorum agri vetus nomen ſupra Brigantium & lacum Acronium, vulgò *das Algau*, quaſi *Almangau*. Beatus Rhenanus in Corn. Tacitum. Alioqui Alemanni Teutones, Teutonæ & Teutonici, à Teutone Deo, quem venerabantur, Virg. lib. 6.

Teutonico ritu ſolitt torquere Cateias.

Lucan. lib. 1.

Videmus & Martem Libyes, curſumq; furoris Teutonici. Idem lib. 6.

Cantaber exiguis aut longis Teutonis armis.

Germani porrò dicuntur, quòd vicini ſint Belgis. Item & Germanici, vt tradit Suetonius in Auguſto: vt tamen quibuſdam Pannonicis & Germanicis, aut interueniret, aut non longè abeſſet Rhenicolæ dicuntur, quòd habitêt ad Rhenum fluuium. Stephanus Alemannos facit populos Germanis vicinos habitantes iuxta Lemanum lacum: ſic dictos à Manno Teutonis filio.

Alemanni à Conſtantino prima congreſſione apud Lingonas victi, ſecunda verò, ſuperati ſunt, cæſaque Alemannorum L X. M. Ammian. libro 15. A Iuliano Cæſare prope Argentoratum Galliæ vrbem victi, totúſque eorum exercitus fermè extinctus Eutrop. in Conſt. lib. 60. Ammian. lib. 15. A Gratiano Imperatore apud Argentarium Galliæ vrbem ſuperari ſunt, cæſaque circiter XXX. M. Oroſ. à Theodoberto Mettenſium rege Venetias miſſi, à Theodato Romanorum Imperatore victi, atque Italia expulſi. Blond. lib. 3. Decad. 1. à Clodoueo Francorum rege victi, ſubactique ſunt. Æmil.

Alemanni, ab Hercule Alemanno dicti, qui in eos populos habuit imperium, auctore Beroſo. Alij verò ſcribunt Tuſconium filium Alemannum fuiſſe vocatum, à quo Teutones, deinde Alemani vocati ſunt. Sunt autem huiuſmodi Beroſi verba, Sexto anno, inquit, Semiramidis, Aſſyriorum reginæ, iuxta Rhenum Mannur, Tuiſconis filius, Germanorum regnum obtinuit. At alij Germanos à quodam lacu Lemano dictos fuiſſe aſſerunt: de ſitu autem ipſius diſſentiunt multi: plures tamen conſentiunt hunc eſſe lacum Geneuenſem. Sunt & alij, qui dicunt Alemanos fuiſſe nomen Germanorum, vt ſit idem quod *Alman*, id eſt, omnes viros eſſe, ſicut & multa alia huiuſmodi nomina inueniuntur, qualia ſunt Marcomanni, Cænomanni, &c. Sic Alemanus idem ſonat, quod totus vir propter corporis robur, & animi ferocitatẽ. Viri toti ſunt Alemani, nulla ex parte effœminati: ac tales quidem olim fuêre contra Romanos. Alemanus ob fortitudinem Hercules cognominatus eſt, quòd omnes, qui aliquid fortiter geſſiſſent, Hercules vocarentur, vt in Saturnal. ſcripſit Macrobius, & ob id teſte Cornel. Tacit. omnium virorum fortium Germani in prælium ituri, hunc Herculem primum canunt: ſuntque carmina quorum cantu, quem Barritum vocant, accendunt animos, futuræque pugnæ fortunam augurantur: terrent enim, vel trepidant, acies prout ſonuit: nec tam vocis ille, quàm virtutis concentus videntur. Affectantur præcipuè aſperitas ſoni & fractum murmur obiectis ad os ſcutis, quo plenior & grauior vox intumeſcat repercuſſu hæc Tacitus.

Alemanus, fluuius apud Ryſios in Sueuia originem à rubro caſtro *Rotemburg* trahens: hic ad *Kelhaim* oppidum iungitur Danubio vulgò *Altimola vel Altmum* appellatur. Vide Althamerum in Tacitum G Fabricius.

Alemi regionis nomen. 1. Macc. 5.

Alemuſij, Atticæ populi, apud quos eſt Cereris legiferæ & Proſerpinæ templum, Pauſ. in Attica.

Aleniticum, vide Ælaniticus.

Alenticus ſinus. Plin. lib. 6. cap. 28.

Alens, Coi inſulæ locus. Theocr. Ciliciæ fluuius. Theocr. ſcholiaſtes.

Aleon oppidum, Plin. 5. 29. 52.

Aleopetra, inſula in Mœotide. Calep.

Aleos, fluuius Erythris. Plin. 31. cap. 2.

Aleos, Colonia Corſicæ à Sylla dictatore deducta. Plin. lib. 3 cap. 5.

Alep, aliàs Alexandria, oppidum ſub monte Tauro in Comagene Syriæ, vbi famigeretum eſt empotium. Munſt. lib. 5. Coſm.

Aletia, Plinio 3. cap. 6. colonia. vide Valeris Colonia.

Ales fluuius apud Colophonem, omniũ in Ionia gelidiſſimus. Pauſan. qui, vt Hermolaus annotauit flumen Colophõtis frigidiſſimum Auelonta vocat, ſed quod ſynonyma ſint, nón aſſero.

Aleſium, locus ad Amphilocidem proximus, in quo omnibus menſibus accolæ forum congregant. Iacet autem in via montana, qua ex Elide ad Olympiam commeatur.

Aléſa, ciuitas eſt Siciliæ. Ptolemæo. Strabo. hinc Aleſinus, na, num. Cicer. in Epiſt. fam. in

Aleſina vrbe. Vide Haleſina, & Alaſa.

Aleſca, vide Aliſca.

Aleſia, vide Alexia.

Aleſini, Arabes circa Perſicum ſinum & Babyloniæ regionem. Strabo.

Aleſium, oppidum Peloponneſi, apud Strabonem lib. 8.

Aleſius, Sceluntis filius, vnus ex procis Hippodamiæ, vel ſecundùm alios, Garagerei filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenêre. Ab hoc Aſiam petram dictam ait Stephanus, qui etiam Haleſij agri in Epiro meminit, in quo ſal copioſus fiat.

Aleſius, oppidum Elidis. Steph. Item mons Arcadiæ non procul à Mantinea, ſic dictus ab errore Rheæ. Pauſ.

Aleſtes & *Celaodum*. Hiſpaniæ fluuius, qui fortè *Cauado* hodie dicitur: ſic miſi Cluſius in ſuis ſchedulis manuſcriptis ex Hiſpanica ſua peregrinatione allatis. *Celandum* apud Melam inuenio. Aleſtes Bracaram Auguſtam irrigat.

Aleſius, Siciliæ fluuius eſt, littore Septentrionali, prope Aletam vrbem: cuius meminit antiqua tabula marmorea, vt tradit Fazellus, qui eum hodie *Pi traco* vocari ait. Eſt & fluuius Tuſciæ, iuxta Aleſium. Sil. lib. 8.

Aleta, Illyrici in Dalmatia oppidum. Ptolem. quód hodie Moſth appellant.

Alete, vrbs Siciliæ maritima. Ptol.

Alethes, nomen fuit proprium viri Troiani, quaſi ἀληθὴς ᾖς, id eſt, verax fuerit. De quo Virg. lib. Æneid 1.

Et qua grandæuus Alethes.

Alethes, 1. Corinthiorum rex regnauit annis xxxv.

Aletides, ſacrificia quædam Athenienſium, pro Icaro & Erigone, quæ oſcillis (quid autem oſcilla ſint dicetur ſuo loco) agebantur. Cùm verò in finibus Athenienſium multæ virgines ſine causa ſuſpendio ſibi mortem conſciſcerent, propter Erigonem, habito ab Apolline oraculo ſacrificium ſolenne inſtituerunt, quod publicè priuatímque faciebant, & id Aletides appellabant, quod Erigone ſola cum cane ignota patrem Icarum mendica perſequuta ſit, quas Græci Ἀλήτιδα nominant, & ἀλήτης mendicus, vagus & erro dicitur. Hyg.

Aletini, populi Pli. 3. 11. 35. & Alettini. 3. 11. 38.

Aletium, oppidum Salentinorum in Italia, authore Ptolem. & Plin. 3. 21. 38. Græcè Ἀλῆτινοι Leze Mario Nigro dicitur *Baleſium* Plinij, & *Valetium* Pomponij eſt, ni fallor; etſi Niger Baleſium S. *Caſaldo* dici ſcribat.

Aletrium Straboni Latij oppidum eſt. *Alatro* nunc dici ſcribit Leander: incolas *Aletrinates* habent Cicero & Plinius.

Aletrinates, populi Italiæ in Tractu Campaniæ, Plin. lib. 3. cap. 5. Aletrium oppidum eorum, Strabo.

Aleus, fluuius Siciliæ, & tribus quædam ſiue locus in Coo: ita dictus ab Alentio quodam rege. Interpres Theocriti in ſeptimum Idyllion.

Aleus Iupiter, vide Elis.

Aleus, vide Halmus.

Aleus, vide Halnus.

Aleu, Arabiæ fœlicis inſula. Plin.

Alex Locrorũ flumen in Italia Ἄληξ. Straboni, Dionyſio & Thncydidi. *Caicinus*. Pauſaniæ, Æliano, & Plin. lib. 3. c. 10. ſynonyma ſunt Hermolao: Aleſſo hodie dici ſcribit Leander. *Lucanum* hunc quoque vocat Marius Niger, *Caicinum* ſeu *Caicinum* Locrenſium in magna Græcia fluuium eſſe, qui horum agrum à Rhegino diuidit. Pauſanias in Eliacis docet: at *Cæcinus*, & *Alix* ſunt diuerſa flumina Thucydidi lib. 3. Alecem hunc fluuium credo Ciceronem ad Trebatium, *Haletem* nuncupare, & fortaſſe eundem Theocritus *Allentem* vocat.

Alexamenus Ætolus, Nabidis tyranni Lacedæmonij interfector, mox ab Lacedæmoniis ipſis in regia obtruncatus. Liu. Decad. 4. lib. 5.

Alexander Aphrodiſæus, interpres Ariſtotelis, ſed tali ingenio qui Ariſtotelem carpat. Suidas & Steph.

Alexander Grammaticus, oppido Gotthico natus, de varia hiſtoria ſiue materia xxxiv. volumina ſcripſit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexander, Iudæorum rex, Ancus dictus: regnauit annis xx.

Alexander cognomẽto Magnus, Philippi Macedonum regis & Olympiadis filius, quamlibet Olympias nobiliorem ei patrem acquirere affectauerit, quũ ſe coitu Draconis grauidã affirmaret. Ita tamen & ipſe erat vt Deo genitus crederetur, peragrauit orbem rectorib. Ariſtotele ex Calliſthene vſus: ſubegit Aſiam, Armeniã, Iberiã, Albaniam, Cappadociam, Syriam, Ægyptum, Taurum. Caucaſumq́ ingreſſus eſt. Bactros domuit. Medis & Perſis imperauit: cepit Indiam emenſus omnia ad quæ Liber & Hercules acceſſerant. Forma ſupra hominem auguſtiore, ceruice celſa, lætis oculis & illuſtribus malis ad gratiã rubeſcentibus, reliquis corporis non ſine maieſtate quadam decoris: victor omnium vino & ita victus ſic morbo vinolentiæ apud Babylonem, humiliore quam vixerat fortuna, exemptus eſt anno ætatis trigeſimo, quum annos duodecim regnaſſet. Solin. Polyb. c. 15. Eius res geſtas ſcripſerunt. Q. Curtius, Arrianus, & Plutarchus.

Alexander Magnus tanto amore homines ingenio & ſcientia præſtantes eſt proſecutus, vt Homeri ſcripto ſcrinio Darij, Perſarum regis, concludi, ac tanquam pro viatico ſeruari iuſſerit: & Pindari vatis familiæ, penatibúſque pepercerit

perceierit, cùm Thebes caperet: & Ariſtotelis philoſophi patriam ciuitatem condiderit. Plin. lib. 7, ca. 29. & dixerat ne quis ipſum alius, quàm Apelles pingeret, quàm Lyſippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles ſculperet. ibidem Plin. c. 37. Quam ipſe bibaciſſimus fuerit, & quod ebrietate & crapula obierit, vide in dictione, Proteas.

Alexandri, quæ & Arabia inſula Percidi adiacens Ptolemæo Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀραβία.

Alexandri Magni aræ & finis. Plin. 6. 16. 18. & c. 17. 6. 57. Romanorum ad ipſum legatio 3. 5. 89. Itineris eius menſores, 6. 17. 50. Nauigatio, 6. 23. 19. Aræ, 6. 25. 3. Bucephala oppidum, ibique eius ſepulchrum, 6. 10. 1. Darium vbi vicerit, 6. 15. 39. Plut. in Alexan.

Alexander, Amyntæ filius, legatos Megabyzi ad Amyntam patrem ſuum miſſos laſciuientes occidit. Iuſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnauit annis LXIII.

Alexander, Ariſtobuli filius, Iudæam inuaſit, cuius exercitum Gabinius vicit, Ioſeph. lib. 14. c. 11. belli Iud. lib. 1. cap. 17.

Alexander, qui & *Epiphanes*, XI. Syriorum rex regnauit annis V. ſecundum Ioſephum: ſecundum Eutropium verò X. menſes VIII.

Alexander, Caſſandri filius Macedonum rex regnauit cum Antipatro annis II.

Alexander XIX. Macedonum rex, regnauit annum vnum interfectus eſt à Ptolemæo Aloritæ. Plutarch. in Pelopida.

Alexander, X. Corinthiorum rex, regnauit annis XXV.

Alexãder, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timoleum Leptinam ad deditionem coëgit, in Peloponneſum exulatum miſit, ciuitates libertate donauit. Diod.

Alexander Pheræus in Theſſalia tyrannidem apud Pheræos exercuit. De hoc Cicer. Offi. lib. 2. Quid Alexandrum Pheræum quo animo vixiſſe arbitramur? qui quum vxorẽ Theben admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum & eum quidem compunctum notis Troiciis, diſtricto gladio iubebat anteire: præmittebatq́; de ſtipatoribus ſuis, qui ſcrutarentur arculas muliebres, & ne quod in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum qui fideliorem & barbarum & ſtigmaticum putaret quàm coniugem: nec eum ſefellit opinio, ab ea enim eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicionem interfectus, Ouid. in Ibin.

Inque tuo thalamo iuguleris more Pheræi,
Qui datus eſt letho coniugis enſe ſua.

Huius meminit Plut. in Pelopida, vt & Valerius Maximus. lib. 9. cap. 14.

Alexander, Pyrrhi filius, Epirotarum rex, regnum Macedoniæ oppugnauit.

Alexander Zebenna, XVII, Syrorum rex Demetrium vicit, regnauit annis II. Iuſtinia. lib. 39.

Alexander, XI. Syrorum rex à Ptolemæo Philometore conſtitutus, regnauit annis V.

Alexander, Iudæorum rex, regnauit annis XXVII Lamneus a Ioſepho & Philone dicitur.

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus, à Conſtantini exercitu iugulatus eſt. Eutrop. lib. 11.

Alexander VII. Conſtantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignauia perditus, regnauitq; anno vno & menſe vno.

Alexander Epirotes vbi obiit. Plin 3. 11. 2.

Alexander quidam genere Phryx, diſciplina medicus, & vitæ & morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm aſſiſteret tribunali, nutibus ad confeſſionem hortabatur eos, in quos quæſtiones ac tormenta exercebantur, ita vt omnibus, qui aſtabant, palam fieret quid animo gereret. Cumque id populi notauiſſent, & ægrè ferrent eos qui prius negauerant, quod negauerant confeſſione ſua reuocare, conclamauerunt aduerſus Alexandrum, hæc ipſo inſtigante committi. Qui iuſſus à præſide in medium ſtatim, & quis eſſet interrogatus, Chriſtianum ſe eſſe libera profeſſione teſtatur, quem continuò præſes beſtiis adiudicauit. Euſeb. lib. 5. cap. 1. hiſt. Eccleſ.

Alexandra, Iudæorum regina, vxor Alexandri: filium Hircanum ſacerdotio præfecit. Phariſæis vniuerſæ Iudæorum Reipublicæ adminiſtrationem commiſit, regnauit annis IX. Eſt & Alexandra, quæ & Caſſandra Priami filia ac vates. Hoc etiam nomine Lycophronis inſcribitur poema de Alexandro Paride. Volaterran.

Alexandria, vrbs Ægypti, non longè à Nili oſtio, quod Canopicon dicitur, ab Alexandro Macedone condita, quam Dinocrates architectus metitus eſt mirabili ingenio, quindecim millium paſſuum laxitate, ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, anguloſo dextra læuaque procurſu. Mareotis lacus ad Meridianam vrbis partem Euripo Canopico oſtio immittitur. Habuit olim ſcholas omnium diſciplinarum liberalium, fuitq́; ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Conſtructum autem fuit ante Saluatoris aduentum anno vigeſimo ſupra trecenteſimum, intra ſpatium ſeptendecim dierum (vt teſtatur Iuſtinus lib. 11.) cum ſex millibus murorum paſſibus, olim Leontopolis: Racotis, *Polis*, *Pharos*, Sebaſte, Auguſta Iulia, Claudia Domitiana, & Alexynteria cognominata eſt. No Hebræis dicitur teſte D. Hieronymo. hodie *Scanderia* vulgò dicitur à Turcis. A quibuſdam *Alexandreta* & *Alexandrona*.

Alexandria Ægypti difficulter aditur, Plinius

5.51.3, & cap.12.16.34. Obeliſcus in ea. Plinius 36.9.6.15. Deſcriptio eius, 5.10. per totum, & c.34.6.6. Nomos 5.9.16. Diſtantia eius ab Heliopoli.6.23.74. à Sicilia,6.33.7. Vocatur etiam Pharos. Steph.

Alexandria, vrbs Aſiæ, etiam ab Alexandro condita.

*Alexandria, vrbs Scythiæ.

Alexandria, vrbs Liguriæ, vel Lombardiæ, ab Alexandro Pontifice maximo condita. Dicitur item Alexandréa. Propertius.

—noxia Alexandrea aptiſſima tellus.

Alexandria Ægypti, ab Alexandro, poſtquam Ægyptum ſine labore obtinuiſſet, condita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Peluſium nauali pugna victo obſeſſa. Liuius lib.4. Decad.1. Eandem à Romanis ſubmerſam Cęſar publicis inſtaurauit expenſis Caſſ. Diocletianus, Alexandriam menſe VIII. cepit. Optimates cæcidit. Læt. Oroſ. Eutrop. Demum à Perſis quoque capta eſt. Blond.

Alexandria apud Tanarum fluuium à Mediolanenſibus, Placentinis, & Cremonenſibus ædificata. Blond.

Alexandria, ab Alexandro victis Paropamiſadibus: ad Caucaſum montem ædificata.

Alexandria, iuxta Baſtrum. Plin.6.16.17. Carmaniæ oppidum, Plin.6.2.70. Ciliciæ, 5.27.2. iuxta Caſpium, 6.13.40. Indiæ. 6.23.5.9. Alexandria Margiana vbi. 6.16.6. ad Tigrin fluuium, lib.6.cap.27. Troadis 5.30.16. Stephanus, & alij octodecim huius nominis ciuitates enumerant, videlicet Ægyptiam, Troadem, Thraicicam, Neartorum, Opianam circa Indiam, Ciliciam, Cypriam, Cariam, Bactrianam, Arachonam, Macarenam, Sorianam, Indicam, Arachoſianam, Ariam, Melanam, Sogdianam, Tanaitidem. Sunt & aliæ Alexandriæ, nempe Carmanica, Mygdonica, Caucaſæa. Ptol. Plin. Arrian. Curtius, Strabo.

Alexandria, mons & pars Idæ, Antandro imminens vbi controuerſiam dearum aiunt à Paride diſceptatam. Strabo. Steph.

Alexandria, nomen Syluæ Chalcidenſium ſupra Clazomenios, in Ionia. Strabo.

Alexandrinorum Nomus, in Ægypto. Ptolem.

Alexandropolis, Medorum vrbs, ab Alexandro ſubacta & ſic vocata, Plutarch. in Alexandro, vide Megara.

Alexandrini, à Ptolomæo Ægyptiorum rege miſſi, Romam venerunt, & amicitiam, quam à Romanis petierant, obtinuerunt. Eutropius li.2. Iidem regem Auletem regno eiecerunt, qui Romam fugiens, auxilium P. R. quæſiuit, & à Gabinio reductus eſt. Plutarch. in Catone. Strabo Geograph. lib.17.

Alexandrium, Iudææ oppidum apud Ioſephum lib.14. antiquit. Iudaic.6. Strab.lib.16.

Alexandropolis, Parthorum ciuitas: ab Alexandro Magno conditore, Plin.6.13.15.

Alexas, Laodicenus, qui Antonium ab Octania diſiunxit, & Cleopatræ coniunxit, ſuæque perfidiæ Cæſaris iuſſu luit pœnas. Plut. in Ant.

Alexippus, medicus Alexandri. Plutarch. in Alexand.

Alexia, Ptolemæo Regiacum. Vide Regiaco. Diodor.lib.5. ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis, vulgò dicatur *Arras*. Aliis eſt Alexia.

Alexia, inter Celtas oppidum Mandubiorum in ducatu Burgundiæ, finibúſque Hednorum: non longè à Lingonenſibus, nunc in vici formã redactum, nomen retinens, à quo etiam hodie vt pleriſque placet, magna pars eius regionis Alletum nuncupatur nec longè diſtat à vico qui Flauiacum appellatur. In cuius Alexiæ expugnatione nonnullæ munitiones in floris lilij formam Cæſaris iuſſu, vt ipſe ſcribit, factæ ſunt Cæſar, 1. Com. Nihil hodie eius exſtat, prætet nominis vmbram. *Abize*, Paradin.

Alexia, ciuitas olim apud Lingones inexpugnabilis, ab Hercule Ægyptio, Oſiridis filio condita: & qua occaſione, vide in dictione Galathea. Eam non ſine ſudore magno Cæſar adæquauit ſolo, Munſt.lib.2. Coſmog.

Alexiacos, i. malorum depulſor Apollo vocatus eſt. Arrian.li.8. Pauſan. in Eliacis & Atticis ideò illi nomen inditum ait, quòd peſtilentiæ morbus cum bello Peloponneſiaco in Attica graſſaretur, oraculo Delphis reddito populum liberauerit: vnde eſt illi nomen factum: quod nomen Hercules poſtea eſt adeptus. Macrob. Heſych. Lactant.lib.5. Inſtitut. diuinarum.

Alexynteria, vide Alexandria.

Alexinus Elienſis, Eubulidis Mileſij diſcipulus, vir acer & contentionis viribus ac neruis clarus, Zenonis inimicus: dum nataret in Alpheo flumine arundinis acumine læſus fato functus eſt. Laert.lib.3.

Alexio, Medicus, Ciceroni familiaris, cuius meminit idem Cicero libro 3. ad Atticum 15. epiſt.

Aléxis Thurius, prius Sybatis, poëta comicus ante Menandrum reliquit plures fabulas, habuit filium Stephanum Comicum. Suidas.

Alexis, Aſinij Pollionis ſeruus, ſic dictus quaſi ſine reſponſione, ac ſuperbus: quem Virgilius rogatus ad prandium, cùm vidiſſet in miniſterio omnium pulcherrimum, dilexit, cumque dono accepit. Hunc autem dilectum fuiſſe Pollioni conſtat, & Virgilium gratum ſe futurum exiſtimaſſe, ſi eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Tranſpadanam Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidendis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij

Fer-

Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexin.

Alexius puer, Conſtantinopolitanus Imperator, regnauit annis III. Andronico à patre commiſſus, qui primò tutorem egit, dein imperij cõſortem: demum Alexium interfecit. Æmil. lib. 3.

Alexius Comnenus, Nicephorum Conſtantinopolitanum Imperatorem regno exuit, monachum fecit, regnauitque annis XXXIII.

Alexius Græcorum Imperator, fratrem oculis & vita priuauit.

Alexius Murtillus, puerum Alexium veneno ſuſtulit. Æmil.

Alfaterni, populi, Plin. 3.5 112. & cap. 12. 3. 10. vide Nuceriæ.

Alfallani, populi. Plin. 3. 11. 35.

Alfredus VI. Anglorum rex, ab Adriano II. regia corona Romæ honeſtatur, regnauit annis XXVIII. Polyd. lib. 5.

Algarixa, vide Hieroſolyma.

Algidum, Italiæ oppidum vicinum Tuſculo, in alto monte ſitum, ex aëris algore dictum, nunc *Roca del Papa*, ex veteris ſitus deſcriptio ne notatur. Volater. Nemus item in Latio: vulgò *Selua del Aglio*.

Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma, in quo eſt Algidum oppidum, hodie ſylua latrociniis incolarum accommoda. Horatius.

Quicunque aut gelido prominet Algido.

Meminit etiam Stephanus.

Algonum, locus apud Strabonem, vbi ferunt virgines in turrim in portu ſitam ſpectãdi cauſa, quũ Theſmophoria agerentur accurriſſe, ac vna turris in mare deciďiſſe. In Attica forſan.

Aliacmon, Macedoniæ fluuius, Ptolem hodie *Pelecas & Platamonia*. ſcribitur & Haliacmon. Plin. l. 4. c. 10. & lib. 20. c. 13. & l. 31.

Alia, fluuius Italiæ, vide Allia.

Alian, i. folia vel excelſus, filius Sobal. 1. Paral. qui Geneſ. 36. Aluan dicitur.

Aliardij, Africæ propriæ gens. Ptolem.

Aliaria, Commagenæ vrbs. Anton.

Aliartum, Bœotiæ oppidum, à M. Lucretio prætore expugnatum, Liu 5. Decad. lib. 2.

Aliartus Ptolemæo Meſſeniæ ciuitas, *Niocaſtro* Nigro, *Archadie* Theuero.

Alibaca, Pentapolis regionis vrbs, in Africa Ptolem.

Alibas, fluuius infernalis, omnia exſiccans. Suidas, in dictione κῆρες forſan idem qui Ameles.

Alcãdra, Mediæ vrbs, Ptolem.

Alicanum, Pannoniæ vrbs. Anton.

Alicarna, vide Chalcis.

Alichorda, Bactrianæ oppidum. Ptol.

Alicytna, Acarmaniæ vicus. Strabo.

Alicis, Laconiæ vrbs, & Atticæ tribus. Diod. Strabo.

Aliæ, inſulæ Æthiopiæ, in Adulico ſinu. Plin. lib. 6. c. 29. Elææ vocantur à Strabone.

Alicarnaſſus, nomen loci. 1. Macch. 15.

Aliſa, vide Allipha.

Aliger, Cupido cognominatus eſt. Virg.

Ergo his Aligerum dictis affatur Amorem.

πτέρως, id eſt, Alatus vel pennatus à Platone in Phædro vocatur. Hinc & Cicero de Natura deorum eundem pennatum vocat, à Phurnuto verò πτερωτὸς dictus, quaſi dicas, volans & pennatus, quoniam leues & vagas amantium cogitationes faciat. Atque in auis modum ipſe ideò volare fingitur.

Aligmon, fluuius. Claud. de bello Getico.

Et fruſtra rapidum damnant Aligmona Beſſi.

Alij, populi Ælienſes, vel Elei, quos geſſiſſe bellum Ætolis, ex Polybio cognoſcimus.

Alilæi, Arabiæ felicis populi. Diodor.

Alimala, regio Lyciæ. Steph.

Alimus, nomen ciuitatis. 1. Mach. 5.

Alimus, untis, pars tribus Leontidis, nimirum in Attica Steph.

Alina, Cariæ vrbs, & Cyrceorum inſula. Steph.

Alinda, oppidum. Plin. 5. 24. 28. aliàs Hynidos vide *alma* in Stephano.

Alindóia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Alingonis, portus circa Garumnam fluuium. Sidon. lib. 8. epiſt.

Alinza, vide Oroſa.

Aliphe, olim erat oppidum in Samnio. Hinc Aliphani populi, & Aliphana pocula, apud Horat. lib. 1. Serm.

Aliphetæ, Minerua cognominata eſt, vt Stephanus & Polybius ſcribunt. Aliphera autem vrbs fuit Arcadiæ, quæ (teſte Polybio) in ſummitate collis arcem & æneam ſtatuam Mineruæ à cæteris ſpecie ac magnitudine longè differentem habuit: quæ, à quo, aut cuius ſumptibus, quóve tempore erecta fuerit, etiam apud eius loci incolas in dubio fuit. Iural. de ſyntagmatis. lib. 11.

Aliphiræi, populi Arcadiæ. Plin. 4. 6. 8. Steph.

Aliptes, fuit fons apud Epheſum.

Aliſæi, vide Æolis.

Aliſarna, vrbs Troadis. Steph.

Aliſca, Pannoniæ vrbs Antonino, Aleſca lib. Notitiarum in Valeria Prouincia oppidum. Simlerus *Anyanara* vocat.

Aliſontia Antonini, fluuius eſt in Moſellam erumpens *A ſ* Scaliger interpretatur apud Auſonium & Aliſontium reponendum eſſe ſuſpicatur.

Aliſum, vrbs Germaniæ, in maritimo Saxoniæ tractu Ptolemæo, aliàs Aliſus.

Aliſta, Ptolemæo Corſicæ inſulæ oppidum, *Iſta*, Pineto.

Aliſus, Ptolemæo Germaniæ vrbs in partibus

Septentrionalibus. *Parthen* Villanouano.

Alitemij, populi Lybiæ.

Aliterius Iupiter vocatus eſt, & Ceres aliteria, quod in publica fame ſeruaſſent molitores, ne farina diciperetur: quod in Ariſtophane notant Grammatici. Plutarch.& Pollux.

Alizones, vide *Halizones*.

Alladius, qui & Rhemus, ſeu Aremulus Syluius Agrippæ filius xx. Latinorum rex, regnauit annis xix. ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſ.lib.1.c.20. Dionyſ.lib.1.

Allaliæ, vrbs Corſicæ inſulæ, à Phocenſibus condita. Herod.Steph.malim Alalia, vt ſuprà.

Allante, vrbs Macedoniæ, & Arcadiæ. Steph.

Allantenſes, populi Macedoniæ, Plin.4.c.10.

Allaria, vel Allotia, ciuitas Cretæ. Steph.

Allectum, Scotiæ vrbs, quæ poſtea Deidonum appellatum eſt, vt teſtis eſt Polydotus, & ante eum Boethius. *Dunde* vernaculè dicitur apud eundem.

Allens, vide Alex.

Alia, fluuius, qui à Cruſtuminis montibus, præ alto defluens alueo, Tyberino amni miſcetur quadrageſimo ab vrbe lapide, vbi magna ſtrage Romani à Gallis duce Brenno profligati ſunt. Hinc Allienſis dies dictus eſt, tanquam infauſtus. Silius.

Mater & horrificis ſeſe extulit Allia ripis.

Virg. Æneid.lib.7.

Hæc erant in faſtis, qui dat granis Allia nomen.

Quóſque ſecans in fauſtum interluit Allia nomen.

vbi Seruius dicit, aliud eſſe interpoſitum, nam quod Lucanus lib.7. dicit.

Non iſtas habuit pugnas Pharſalia paritus,

Quas alia clades. non de flumine Allia intelligendum eſt, cùm ibi oſtendat omnes clades, quas Romani ſuperioribus temporibus paſſi ſunt, non eſſe cum Pharſalica clade comparandas, quæ alias ſuperauit. Aliæ igitur cum ibi prima correpta ſit, eſt ab Alius, alia, aliud. Ad hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus, duce Brenno. Lucanus.

Et damnata diu Romanis Allia faſtis.

Alienus, prætor Siciliæ ſub Cæſare. Hirtius, de bello Afr.

Allifani populi. Plin.3 5.112.

Allipha Samnitum ciuitas Ptolemæo, *Alphi*, Mario Nigro, ſingulari l, & per f, ſcribitur apud Sil. Italicum lib.12.

Alliſa, Samnitum vrbs. Ptol.

Allium, vrbs inter Pyrgum & Oſtiam.

Allobrox, apud Celtas eo tempore regnauit, quo Pharao Chencres in mari rubro periit, Moſe Hebræorum duce. Beroſ.lib.5.

Allobroges, vel Allobryges, populi Galliæ Tranſalpinæ, qui Narbonenſibus aſcribuntur: ſiti ſunt iuxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes & Pedemontani, victoria Fabij & Catilinæ coniuratione noti, ad tractum Lugdunenſem olim ſiti. Ptolemæo. Horatius.

Nouiſque rebus, infidelis Allobrox. Vide Steph. Gal. *Saueys & Dauphiné.*

Allobrogum regio. Plin.3.4.16. Plut. vulgò *la Sauoye.*

Allobryges, Ptol. Marliano, Poldo, & Rhenano auctoribus Gallia Narbonenſis *Dauphinois.*

Allocra, Lydiæ vrbs, Attalia poſtea dicta. Step.

Allophyli vide Philiſthæi.

Allon, i. quercus, vel fortis, pater Sephei patris Ziza. 1.Paral.4.

Allotrige, populi in tractu Septentrionali Hiſpaniæ. Strab.lib.3.

Alloria, vrbs Cretæ, vt ex Polyhiſtore refert Steph.

Alma, mons eſt in Mœſia ſuperiore prope Sirmium quem Probus imperator, Eutropio teſte, opere militari vineis conſeuit. Cæl. lib. antiq. lect.18 c.21.

Alma, Etruriæ fluuius, Antonino, qui Leandro *Arbia* eſt, vide *Almus.*

Almanſor, dux Saracenorum, de quo Volater.

Almath, i. occultatio ſiue iuuentus, aut ſecula, vel ſuper mortem, ciuitas in tribu Benjamin 1. Par 6. filius item Bechor filij Benjamin in 1.Par. 7. Hebr. Amelet. Vide *Alamath.* Eadem vrbs quæ & Almon.

Almedeiſos, oppidum in ora Thraciæ, Plin.li. 4.c.1. vide Halmydiſſus.

Almene, ciuitas ad Euxinum Pontum. Steph.

Almericus, Guidonis frater, rex Cypri.

Almericus, Balduini frater Hieroſolymorum rex vi. Ægyptios vicit. Alexandriam cepit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter non ſeruatam à Soldano fidem, obſedit. Blond. lib.3. Æmil.lib.5.

Almericus hæreticus dicebat ideas in mente diuina creare & creari. Hunc Innocentius tertius cremari iuſſit Lutetiæ. Volater.

Almo, fluuius Romæ vicinus, apud quem Romani olim ſacra Cybeles faciebant eodem ritu quo Galli ſacerdotes in Phrygia, ſimulachrum deæ, cultróſque victimarios, ibidem *lauantes* Lucan. *Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.* Ouid.in Faſt.

Eſt locus in Tiberim quo lubricus influit Almo,
Et nomen magno perdit in amne minor:
Illic purpurea canus cum veſte Sacerdos
Almonis dominam ſacráque lauit aquis.

Almon, oppidum in Theſſalia, Plin.4.8.1.

Almon, ciuitas Bœotiæ, quæ ab Hellanico malè *Salmon* etiam dicitur, vt Steph. habet alias Almonia, vide Minya & Salmon.

Almon,

Almon, pater Laræ Nymphæ, ex qua Mercurius Lares peperit.

Almon, ciuitas tribus Benjamin, Ioſ.12. eadem vrbs, quæ & Almath.

Almópia, Ma:edoniæ pars; ſic dicta ab Almope gigante Neptuni & Athamantidos Helles filio. Steph.

Almopij populi. Plin.4.c.10.

Almops, Neptuni & Athamantidos Helles filius, à quo Macedoniæ pars Almopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerunt. Steph

Almos, vide Halmus.

Almus, Hungariæ mons, quem Probus Imperator electiſſimis viribus ex Italia allatis (vt tradit in eius vita Aurel Victor.) conſeuit *Arpa tarto & Tarozal* incolis vocatur, vt teſtatur Lazius. Vopiſcus Alma habet.

Aluus, frater Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre excæcatus & occiſus eſt. Volater.

Alo, ἀλῶα τὰ, numero plur. feſtiuitas fuit agricolarum Athenis, quæ ſubuectis ex agris frugibus, in honorem Cereris, & Bacchi celebrabatur: ſic verò dicta, quod in areis, quæ Græcè ἅλως dicuntur præcipuè moras traherent homines, vnde & Cererem ἀλωάδα, i. areas replentem veteres nuncuparunt. Gyraldus de diis.

Aloëus: gigas, cuius filij dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum Aloides fuit, Titanis & Terræ filius, cui coniunx fuit Iphimedia: quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex eo peperit filios, O:hum & Ephialtem, qui & Aloidæ dicuntur, quos Aloeus educauit vt ſuos: & cum nouem digitis ſingulis menſibus creſcerent, gigantibus aduerſus ſuperos bellum parantibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Duxit ſecundam vxorem Eurybeam. Lucanus.

Impius hanc prolem ſuperis immiſit Aloeus.

Virgilius in 6. Æneid.

Hinc & Aloidas geminos immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum.

Aggreſſi, &c.

Alogiani, hæretici, ſic vocati, tanquam ſine verbo: quia domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium reſpuentes: in quo Dei filius Verbum patris appellatur.

Aloidæ dicti ſunt Othus & Ephialtes ab Aloëo gigante.

Aloïum, ciuitas Theſſaliæ circa Tēpe. Steph.

Alónis, inſula & ciuitas Maſſiliæ. Steph.

Alóne, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis Pomponio. Melæ. *Alicante*, Cluſio, vide *Proconneſus.*

Alóne, inſula iuxta Cyzicum, & inter Lebedum & Teon Ioniæ, Plin. lib.2.88.

Alóne, Paphlagoniæ ciuitas. Steph.

Aloneſus. vide Haloneſus.

Alôni, populi Meſopotamiæ. Plin.6.26.16.

Alontigeceli, populi Hiſpaniæ. Plin.3.c.1.

Alontium, vel Aluntium, oppidum Siciliæ, Ptolemæo & Plinio. vide Aluntium.

Alope, mulier, à cuius nomine cognominata Alope, Theſſaliæ ciuitas, de qua Homerus lib.2. Iliad. Plin. lib.4.cap.7. Alia eſt Atticæ, alia Ponti, vnde Penteſilea nata eſt, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta iuxta Locridem, &c. Stephanus Theocriti Scholiaſt. Alopen, Theſſaliæ aut Magneſiæ ciuitatem vocat.

Alopece, Mæotidis paludis inſula, *Iſle des Renards*, vocat eam Pinetus, déque ne magis ſignificatiuè, quàm propriè, ſubdubito. *Calarus* etiam vocari ex Stephano videtur, vide Taurice Cherſoneſus, dicitur & Alopecia, vt Ptolemæus, qui eam Tanais quoque appellari ait.

Alopece, eſt inſula Boſphori Cimmerij apud Plin. lib 4.cap.12. Eſt & altera eiuſdem nominis inſula è regione Smyrnæ ſita, in mari Ægeo, quę recenſetur à Plin. lib.5.c.31.

Alopecia inſula, Migadorum hominum domicilium, Strabo lib.11.

Alopeconneſus, inſula Plin. 4. c. 12. oppidum lib.19.c.3. Steph. Viſſe Calatus.

Alopecos, vide Orchalis.

Alopes, vide Epheſos.

Alot, vide Calor.

Alorus, Pæoniæ id Macedonia vrbs, Ptol. Stephanus.

Alos, Argiæ vrbs in Peloponneſo. Heſych. Arcadiæ vrbs. Steph. & Phthiotidis. Plin. & Theſſaliæ. Etymol.

Aloſanga, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Alous, vrbs Illyridis. Steph.

Alpenus, Locrorum metropolis, apud Thermopylas. Herodot.

Aloſtigi, vide Alaſtici.

Alpes ἀλπεῖς τὰ ἀλπεινὰ ὄρη. Steph. ἀλπεινὰ ὄρη vel ἀλβία, à candore niuium dictę, quia perpetuis ferè niuibus albeſcunt. Sabini enim Alpum dixere, quod poſteri Latini album. Silius —*clauſas niuibus rupes, ſuppoſtáque cælo Saxa vocat.* Sunt autem montes altiſſimi, Galliam Tranſalpinam à Ciſalpina diuidentes: nunc verò promotis finibus termini ſunt Italiæ & Germaniæ In longitudine centum millia paſſuum patēt à ſupero mari ad inferum, vt Cęlius tradit. Liuius verò tria millia ſtadiorum, hos Annibal peruios fecit, quos tamen Galli ante Annibalis aduentum quinquies traiecerant. Lucan.

Gallia per medias rabies effunditur Alpes.

Romano imperio ſaluberrimæ, Plin. 3. 4. 2. Ab Annibale exuperatæ. 16. 17. Sæpè tremuerunt. libro 2. cap.8. Earum longitudo, Plin. 3.19.17. Ab

titudo, 167.12. Gemmę fauces, 3.17.3. Trophęum, 3.20.13. & inde Incolæ, 3.20. per totum. Alpinæ gentes à quo victæ, 2.20.26. In his Saliunca qualis, Plin. 21.7.31. Cryſtallus, 37.2.44.56.

Alpia & Alpionia olim dictos huiuſmodi montes, fuiſſe ſcribit Strabo, hodie multis locis in Germania adhuc Alben vocantur. Scalpij videntur à Lycophrone appellari, vt ſentit eius commentator Iſacius. Alpis quoque ſingularis numer. Sic vſus eſt Lucanus & Dionyſ. Alexandrinus. De Alpibus vide Alcinatum in commentariis in libellum Taciti, de Germania: ſed in primis Ioſiam Simlerum in libello quem de Alpibus inſcripſit.

Alpes Iuliæ Tacito, in foro Iulio, regione Italiæ Zeliæ Leandro, *Iulien* Schudo. Eas quoque *Carnicas* & *Noricas* nominari ſcribit Simlerus, commentar. de Alpibus. Am. Marcellinus tradit Iulias Alpes antiquitatem *Venetas* nominaſſe, vide Ardius.

Alpes ſummæ, Cæſari & Antonino, vulgò S. *Godart.*

Alpes Venetæ, vide Alpes Iuliæ.

Alpeſa, oppidum eſt Celticæ regionis in Hiſpania vlteriori Plin. lib. 3. c. 1.

Alpha, fluuius non longè ab Aquileia, vbi occiſus & proiectus dicitur Conſtantin.

Alphabucelis, Marſorum in Italia vrbs. Ptol.

Alpharemia & Alphaterna, vide Nuceria.

Alpia, littus ad Septentrionem Tyrrheni & Ionij maris. Steph.

Alphini, vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Steph.

Alpenor, vates ab Vlyſſe interfectus, Bocat.

Alpeſa, oppidum. Plin. 3.1.58.

Alphæus, vide Alpheus.

Alphæus, i. milleſimus. vel doctus, aut dux, pater Iacobi Apoſtoli, Matth. 10. Marc. 2 Luc. 6.

Alphaterni, vide Alfaterni.

Alphaternia vide Nuceria.

Alpheius, Peloponneſi fluuius, Ptolem. Hodie *Rophea.* vide Alpheus.

Alpheias dicitur Arethuſa apud Ouid. lib. 5. Metamorph. quaſi Alphi filia.

Tunc caput Eleis Alpheias extulit undis.

vbi alludit ad fabulam, qua ferunt Arethuſam Alphei amatoris vim fugientem, in fontem ſui nominis eſſe conuerſam.

Alphénus, nomen eſt ſutoris apud Horatium lib. 1. Sermonum — *vt Alphenus vafer in omni*
Abiecto inſtrumento artis, clauſaq; taberna
Sutor erat.

Alphéus, vir doctiſſimus, iuris profeſſor, Alexandriæ conſul. Lamprid.

Alpheſibœa, Phlegei fluminis filia, quam Alcmæon donato illo monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in vxorem duxit.

Alpheſibœus, paſtor. Virg. Eclog. 5.

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

ab ἀλφῶ inuenio, quaſi inueniens boues.

Alphea Diana ex euentu: quòd Alpheus amore Dianæ percitus, Ortygiam vſque eam ſit inſecutus, ac mox deſtiterit: ob id extructo inibi deæ templo illi conciliatum eſt de facto cognomen. Cæl. Rhod. lib. 13.

Alpheus, fluuius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Piſas defluens lõgo curſu Achaiam, & ibi à terra abſorptus, atq; ſubter mare defluẽs, ex Græcia in fontẽ Arethuſam apud Syracuſas in Sicilia ſe attollit, inde in mare Siculũ cadit. Virg. 3. Æneid.

—— *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem,*
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur undis.

Strabo lib. 6. ait Alpheũ ſumere originẽ in Peloponeſo, & per mare ſub terra in Arethuſam fontem terminari, quamobrẽ finxerunt poëtæ Arethuſam venatricẽ damnatã ab Alpheo, fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiã, quã Alpheũ fuiſſe inſequutũ. Pauſanias dictũ exiſtimat, quod Alphos vitiliginis ſpeciẽ curet. Plin. 4.5.10.11. & c. 106.1.8. & c 5.31.5. Hunc fluuiũ nonnulli Ethnici pro Deo coluerunt, cui & ſtatuam & communem aram cum Diana erexerunt. Conſecuta fuit etiam ipſa Arethuſa poſtmodum diuinos honores, vt ait Nicanor Samius lib. 5. de fluminibus, ſiquidem mos fuit Ægienſium, qui populi fuerunt Achaiæ, liba ſumpta ex ara Salutis in mare projicere, quæ ſe mittere Arethuſæ Syracuſas teſtarentur, ſicut refert Melanthes li. 2. de Sacrificiis. Quoniam non animi ſolum, ſed etiam corporis munditites Deo gratiſſima exiſtimanda eſt, idcircò aquam illã quæ vim haberet purgandi, ſacrificiis accommodatam eſſe Ethnici ſanxerunt, & fluuium ipſum qui huiuſmodi aquam ſuppeditaret exiſtimarunt eſſe Ioui amiciſſimum atque acceptiſſimum. Alij mythologi diuinam vim animorum noſtrorum virtutiſque naturam per huiuſmodi fabulam explicarunt, quippe quod ſicuti materia appetit formam, vt ſuum propriũ bonum (quum ipſa per ſe inutilis ſit & otioſa appareat) ſic anima noſtra virtutem tanquã formam ſuam expetit. Hæc cauſa eſt cur Alphæus fingebatur ſequi Arethuſam, cùm ἀλφὸς ſit macula, ſiue imperfectio: & ἀρετὴ virtus à Græcis nominatur. N. Comes mytholog. li. 8. c. 21. Græcè Ἀλφειὸς Ptolemæo & aliis *Rophea* Sophiano eſt *Alabo* Alph. Adriano, Niger ſcribit ab accolis *Orphea*, à nauris verò Italis *Carbon* vocari. Video à Gemiſto *Ropheas* appellari. Auctor de fluminibus ſcribit hunc antea *Stymphelum*, & *Nyctimum* vocatum. De hoc fluuio Alphæo vide Corographiam Siciliæ Claudij Arerij, qui ſcribit hunc non in fontem Arethuſæ, ſed è mari ante huius os erumpere vocarique *vulgò Ocu-*

lum

tum Zilice, de eo vide Fazellum lib. 4. decadis.

Alphenus, Varus Iuriſconſultus Cos. fuit cum P. Vinutio, vt Pomponius ſignificat, qui Serui Sulpitij diſcipulum hunc fuiſſe ſcribit, plurimumque ipſum apud auditores authoritatis habuiſſe. Meminit huius & Gell. lib. 6. ca. 5. Horat. vrbanè hunc deridet lib. 1. Serm. Satyr. 3. quod abiecta ſutrina, Romam venerit, vbi Magiſtro vſus Sulpitio: tantam ſibi iurisſciëtia exiſtimationem pepetit, vt conſulatum adipiſceretur.

Alpheoniæ Dianæ templum, locus eſt ad Alphei fluminis oſtium, ab Olympia ſtadiis 80. diſtans. Strabo lib. 8.

Alphion, locus in Pyrrhœa, vitiligenes tollens. Plin. lib. 31. cap. 2.

Alphius, fœnerator, à quo primùm profecta fertur celebris illa ſententia: vel optima nominæ non appellando, mala fieri, huius meminit Horat. in Epod. Ode. 2. vide Myenus.

Alphonſus, III. Hiſpaniarum rex, cognomento magnus regnauit annis XI.

Alphonſus, IV. Hiſpaniarum rex, regnauit annis V. menſibus VII.

Alphonſus, V. Varemundi filius Hiſpaniarum rex, regnauit annis XXXVII. Ritius XXVI. eum regnaſſe ait. Volaterran.

Alphonſus, VI. Hiſpaniarum rex, regnauit annis XLIII.

Alphonſus, VII. Alphonſi VI. Nepos ex Viraca filia Raymundi Barcinonis comitis vxore, poſt maternum auum imperauit annis XI.

Alphonſus, VII. cognominatus Bonus, Hiſpaniarum rex, paternum regnum recepit, Elionatam Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnauit annis LIIS.

Alphonſus, XI. Caſtellæ rex, regnauit annis XL. Is aduerſus Saracenos fœliciter pugnauit, ſubiugatis oppidis Alcala & Bencay, quam nunc Regalem appellant. Volater. lib. 2.

Alphonſus, Aragonum rex, Neapolim cepit, Apuliæ regnum pulſo Renato obtinuit.

Alphonſus, cognomento Caſtus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis XLI.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis XIX.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex, de quo Platin. in Clemente.

Alpinus, poëta Memnonis Auroræ filij bella deſcripſit, ſed tam malè, vt ab Horatio dicatur,

Memnona ſuis carnificibus iugulare,

Alpis, vide Alpes, & Carpis.

Alponos, ciuitas & mons Macedoniæ. Aliqui Theſſaliæ ciuitatem faciunt. Eſt & alia Locrorum, qui Epinemidij vocantur. Steph.

Alſa, fluuius eſt Fori Iulij, Aquileiam præterfluens, Plin. lib. 3. cap. 18. varia nomina vulgò ſortitur, aliis enim *Anſa*, aliis *Auſa*, *Limino & Lizonzio* dictus eſt. Alſuaus, ego eum apud Caſſiodorum dici ſuſpicor.

Alſademus, vide Sireon.

Alſfeldia, vrbs in Germania.

Alſienſes, Italiæ populi, ab Alſia vrbe. Liuius. Alſietina Aqua. quæ eadem vocatur Auguſta. Frontinus Aquæ ductum vrbis Romæ dicit.

Alſatia, ab Hungaris per Alemanniam & Lotharingiam deſcendentibus vaſtata eſt. Æmil.

Alſius campus, vide Tragaſæ.

Alſium, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. Plin. 3. 5. 30. 60. Cere, Leandro.

Alſius, Achaiæ in Peloponneſo fluuius, qui è Sibylo monte in Hermum fluit. Pauſan.

Altaba, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Alſus nomen eſt paſtoris apud Virgilium lib. 12. Æneidos.

Sic rigido latus enſe ferit Podalirius Alſum Paſtorem.

Altadas, XII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXXII. quibus perpetuis delitiis ſe exſatiauit, exiſtimans vanum eſſe laboribus & ſuę vitæ miſeria continuò laborare, non quidem aliorum humanæque gentis vtilitate & beneficio, ſed exitio & ſeruitute. Beroſius.

Altanum, eſt Calabriæ oppidum. Anton. hodie *Soreto.*

Altao, vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptolemæus.

Altaripa, circa Moguntiam in Germania vrbs lib. Notitiarum.

Altéa, Oenei regis Ætoliæ vxor, & mater Tydei, teſte Seruio in illud Virgilij Æneid. 6.

Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis. Parthenopæus, &c. Vide Althea.

Altellus, Romulus dictus, quaſi in terra altus à lupa: ſiue quod tel[illegible]aleretur, ſiue quod rebus geſtis excelſus ac glorioſus eſſet, ſeu quod à Latio Sabinorum rege in colloquium poſtulatus, alternis vicibus eum audierit: nam ſicut à macro macellus, à vafro vafellus, ita ab alterno Altellus. Feſt. Pomp.

Alténius, Cariæ mons, qui ſcorpiones procreat aduenis quidem innocuos. incolis verò pernicioſos & infeſtos. Alex. ab Alexand. lib. 2. cap. 17.

Alternia, Carpitanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Altes, Peloponneſi vrbs ad Chaldaum amnem, qui in Alpheum influit. Xenoph. 7. hiſtor. Græcarum. Altis à Pauſania in Eliacis vocatur.

Altêus, Tuſci filius, regnauit annis XX.

Altha, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Althæa, Theſtij filia, Oenei Calydoniæ regis vxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quamdiu

ſtipes, qui tunc ardebat, ab igni inconſumptus maneret. Hunc aſſeruauit in eũ ũ diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quadam ſeditione occubuiſſe intellexit, quem vt etiam mortuum audiret, ſtipite concremato obtinuit, nimiaq́; ob hanc rem concepta lætitia etiam ipſa periit. Alij tradunt eam, quòd ægrè ferret, fratres ſuos à Meleagro filio interfectos ſtipitem fatalem (vt fuſius refert Ouid.lib.8. Metamorph.) conditum à Parcis, in quo vita Meleagri continebatur flamma petuſſiſſe: quo conſumpto Meleager extinctus eſt. Ouid.lib.1.Triſt. *Viquę cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum Theſtia, & melior ma. re fuiſſe ſoror.*

Althæmenes, Coloniæ in Cretam dux Ciſſi filius fuit illius qui Argeos cõdidit ea tempeſtate qua Procles Spartam. Strabo ſub finẽ libri decimi. Ciſus κεῖσ☉ vocatur à Pauſania & Temeni qui Argos occupauit filius dicitur. vide Cretenia

Althea, vrbs Olcadum, Noua ciuitas dicta. Steph & Althæa. Vide Olcades.

Althænus, fluuius ſanans omnium vlcera animalium; ope Podalyrij, Iſacius in Lycophr.

Althepia, vide Oræa.

Althepus, Neptuni filius, Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus Althepia terra cognominata Cæl. Rhod.lib.12.

Alti Euros, Africæ propriæ locus. Anton.

Altilia, oppidum Liguriæ à Tranquillo commemoratum: hodie quoque Alteiola vulgò appellatur. Volaterr.

Altinum, vrbs olim in littore Venetiæ florentiſſima iuxta Aquileiam. Pompon. Plin.l.3.18.2. hodie *Altino*, quam Villanouanus *Torcello* dici ait Græcè ἄλτινον.

Altinum, Mœſiæ ſecundæ oppidum, Anton. lib. Notit. Lazius *Tolna* vocari ait. *Beſech* Simlero videtur.

Altinates, Altini incolæ. Plin. Iunior. lib.3. ad Maximum, epiſt.46.

Altiſſiodorum, oppidum in Gallia. Gal. *Auxerre*, vide Vellaunodunum.

Altius, Iupiter dictus eſt ab alti luco, Ioui ſacro. Cæl. Rhod.lib.13.cap 17.

Altis, lucus iuxta Olympiam, Ioui ſacer. vide Iouis lucus.

Altus, prope Theſſalonicam eſt. Steph.

Alua, i. aſcenſus eius, ſiue præuaricatio ipſius: ciuitas Idumæorum, Gen.36.40.

Aluan, filius Sobal. Gen.36.23.

Aluaca, Mediæ oppidum. Ptol.

Aluerni, vel Aruerni, aut Auerni, populi Aquitaniæ, qui cum ſe à Troianis oriundos eſſe dicerent audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide Auerni.

Aluntium, oppidum. Plin.l.3.c.8.

Aluóna, Lyburniæ vrbs. Ptolemæo, Pli.3.21.7.

Aluus, ſeu Alus, ſeu potius Halus Arcadiæ vicus, quem Æſculapij fanum quoq; vocant. Pauſan. in Arcad. quanquam ibi potius legendum ſit Caus, vt ex Stephano oſtendit Sylburgius.

Alus, i. commiſtio, ſeu conſperſio, locus ad quem deſcenderunt filij Iſrael à Dalphea aſcendentes in terram Chanaan, Num.33.

Aluta, Ptol. Daciæ fluuius *Aluata*, Mercatori. Lazius & Sambucus ſcribunt *Olth* Hungaris, & *A'th* Germanis dici.

Alutæ, gentes Illyricæ in conuentu Scardonitano. Plin.3.2.5.

Alutrẽſes, Alpini populi. Pli.3.c.8.c.1. *Lodro* oppidum putat Simlerus: à quo Lodronij comites.

Aluum. Ptolem. Hiſtriæ oppidum mediterraneum Leandro *Algona*.

Alyatta, regio Bithyniæ, ab Alyattis imperio. Steph. inde Alyattenus, qui Alyattum incolit.

Alyattes, Lydorum rex fuit, Crœſi pater, cui extructum eſt monumentum apud Sardos, maxima impenſæ parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæſtum faciunt, in hoc opus collata.

Alybas, aliàs Metapontium in Italia: vel Thraciæ ciuitas: inde Alybantius, Steph.

Alyba, regio, Homer.2.Iliad. non procul à Myſia, vbi argenti fodinas eſſe dixit Stephanus Hellanicus ſcribit eſſe paludem Ponticam, vide Chalybes.

Alybe, colũna, Græcis ἀλύβη quæ Abyla Latinis, promontorium in Africa ad fretũ Gaditanũ *Ceuta Caſtaldo*, *Sierra dalmarſa* Oliuario, *Almina* Cluſio. Mons Simiarum à Nautis: Belgis ſeu *Schemin kelberg*, *Sierra Ximiera* à Petr. de Medina, quod idẽ ſignificat. *Alcudia*. Arabibus.

Alycæa, Arcadiæ oppidum. Pauſan.

Alycæus, Scyronis filius, qui à Theſeo interfectus loco Megarenſis agri nomen dedit. Plut. in Theſeo. Peloponneſi etiam vrbs eſt. Steph.

Alychme, in qua Alychmias Mercurius colitur. Steph.

Alydda, Phrygiæ maioris vrbs. Ptol.

Alymne, vrbs Phrygiæ maioris. Liuius.

Alyſius Bacchus ἀπὸ τοῦ λύω, id eſt, ſoluo. Cæl. lib.7.c.15.

Alyſoni, populi Scythiæ Aſiaticæ, Herodoto lib.4.

Alyxothoe, filia Dymantis, vt teſtatur Ouidius, 11. Metam. de Mergo loquens.

Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis
Æſacum vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoe.

Hæc à Priamo peperit Æſacum, qui poſtea in mergum verſus eſt, Bocatius. Vide Æſacus.

Alyſſus, Arcadiæ fons eſt, cuius aqua canis rabidi morſui medetur. Pauſan.

Alyzia, ciuitas Acarnaniæ, ab Alyzo Icati filio

lo dicta, Steph.

A M.

Amáad, ciuitas tribus Aſer, Ioſue 19.

Amacaſtis, Indiæ intra Gangem vrbs.

Amaccura, Africæ vrbs, D. Auguſtino.

Amachan, Arabum caſtrum Hiſt. Miſcel. 23.

Amaci, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

Amadati, i. conturbans legem, vel menſura pater Aman. Eſter 3.

Amadôca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia. Ptol. Steph. Scythiæ populos eſſe ſcribit, & terram eorum ἀμαδόκιον vocari.

Amagetrobia, vide Magetrobia.

Amalaſiuntha Theodorici filia, Athlaricique Gotthorum regis mater, cum qua imperauit ipſe filius octo annos, auſpicatus, anno mundi 4488. Christo nato 526. hæc mortuo filio Athlarico Theodatum cognatum in conſortem imperij legit: verum ingratus hic, ac perfidus, eam paulo poſt relegauit: tandem etiam obtruncari iuſſit.

Amalchium, Plinio maris Oceani ſeptentrionalis portio, quam nos mare congelatum vocamus. Plin. lib. 4 cap. 13.

Amalech, filius Eliphas ex Thamna concubina, nepos Eſau. Geneſ. 36. à quo.

Amalechitæ, pars Idumæorum, vicini Iudææ verſus meridiem. Num. 13. contra quos pugnat Moſes Exod. 17. & poſtea Iſraelitæ Num. 14. Hos Saul iubetur delere, 1. Reg 15. iuxta legem Deut. 25. fit eorundem mentio. Gen. 14. Num. 2. 2. 4. 2. Reg. 1. Pſal. 82.

Amalechitis, vide Idumæa, & Auræi.

Amaligens Getica, cui ſeruiebant Oſtrogothæ. Iornand.

Amallobrica, Hiſpaniæ vrbs, inter Salmanticam & Complutum. Anton.

Amaltheæ cornu, locus in Sicilia, Athen. lib. 12. c. 20 Libyæ locus apud Diodorum lib. 3.

Amalthæa, nutrix Iouis. Nam Meliſſus rex Cretæ duas filias habuit. Amalthea & Meliſſam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerunt, Lactant. lib. 2. Inſt. Alij dicunt nutricem eam fuiſſe capram, & Amalthæam dictam, vt Permenius poeta Græcus: & Meliſſi filias Adraſteam, & Idam faciunt. Fabulantur alij Amaltheæ capræ alterum cornu Iouem poſtquam adoleuiſſet, officij præmium nutricibus dediſſe, vbi capram inter ſidera collocaſſet: cui illam adiecit facultatem, vt quicquid ab eo optaretur, qui illud haberet, ſiue cibus, ſiue potus, continuò naſceretur. Alij non capram, ſed Hæmonij Ætolorum regis filiam Amaltheam, quæ cornu non capræ, ſed tauri habuerit, fuiſſe ſenſerunt quod vim illam habuerit, vt ſcribit Pherecydes. Vide Achelaus.

Amalthæa Sybilla. Hanc Seruius (enarrans locum 6. Æneid. *Hic ergo namq; tuas ſortes arcanáque fata, &c*) ait obtuliſſe Tarquinio regi nouem libros, in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his popoſciſſe tercentum Philippeos qui aurei tunc precioſi erant. Qua contempta, alio die, tribus libris incenſis reuerſa eſt, & tantumdem popoſcit; item tertio: aliis tribus incenſis, cum tribus reliquis reuerſa eſt, pro quibus tercentum Philippeos, quantum poſtulauerat pro nouem libris accepit.

Amamaſſus, vide Tamaſſus.

Amana, fides ſiue veritas, vel nutrix, fluuius Damaſci qui & Abana dicitur, 3. Reg 5. Eſt & mons Ciciliæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonite eſt. hic à Syris (vt Plin. inquit li. 5. c. 22. Ciliciam ſeparat.) Cantic. 4. 8. fit huius mentio.

Amándra, regio ad Nilum fluuium, in quatuor diuiſa populos, Peucolaitas, Aſſagalitas, Ceretas, & Abſoos. Plin. 6. c. 36. Vrbs etiam in Æthiopia Cephei regis regione. Suidas.

Amandæ, Indiæ populi. Plin.

Amanicæ, Pylæ, vel Portæ Ptolemæo, quę Curtio, & Straboni, *Armanides*: Polybio *Menida* ſunt ſine a, Plin. *portas Amani* montis appellat: ſunt montis Amani anguſtiæ vel fauces. *Scanderona* vocantur ab Albyfedea, vt exiſtimat Ramuſius, *Portella* nominantur à Mario Nigro *Syria Porta* ſunt eædem Ptolemęo, aut non longè hinc diſtans. *Cilicias portas* Plinius hoc tractu quoque deſcribit. Strabo l. 14.

Amanoides, Ciliciæ promontorium, Pomponio ſic dictum, quod formam effigiemque Amani circum nauigantibus exhibeat.

Amantani, Ptolemæo, populi Pannonię inferioris, quæ hodie Vngaria dicitur. Plin. 3. 23. 5. & lib. 3. c. 2. 5. & li. 2. c. 7. 4. 10. 11. Amantes appellat.

Amontia, ciuitas Macedoniæ. Ptol. Steph. Calabriæ oppidum, Cedreno.

Amantini, vide Amanteni.

Amanum, portus. Plin. lib. 4. c. 20.

Amánus, mons Ciliciam à Syris ſeparans, Strabo lib. 11. Alij putant eſſe montem Cappadociæ qui & Taurus dicitur, Stephanus à Tauro deſcendere ſcribit, & ſic dictum quod Oreſtes cum Iphigenia Dianam illuc perferens, inſania liberatus ſit. Eſt autem Ptol. portio montis Tauri ad Ciciliam. Plin. 6. 22. 5. & cap. 34. 6. 15. hodie *Monte Negro*.

Amanus, Deus apud Perſas. Herod.

Amani, montis portæ, Plin. 4. 27. 3. Amanicæ pylæ Ptolemæo.

Amaria, ciuitas Arabiæ fœlicis, non procul à Mera metropoli. Ptol. lib. 6. cap. 7. *Armenia vrbs* Cedreno.

Amarácus, puer Cynaræ regis Cypri, vnguentarius, qui caſu lapſus dum ferret vnguēta, ſregit

alabaſtrum, maioréque ex confuſione odorem creauit. vnde optima vnguenta Amanacina dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore cõtabuiſſet, in herbam odoriferam eiuſdem nominis, deorum commiſeratione commutatus eſt. Dicitur & Samſucus, vulgò Maioranam vocant.

Amaranti, populi Colchici, à quibus Phaſis profluit. Steph. item vrbs in Ponto. Apollonius.

Amarantius, vide Phaſis.

Amardi vel Amarbi, populi Hyrcaniæ ad ſinum Scythicum. Plin. 6. 13. 15. & li. 6. c. 17. Steph. ex Strab. ſcribit Amardos eſſe populos Hyrcanis vicinos, Mardos autem in Perſia. Vbi verò Mardorum ſuo loco meminit, Hyrcaniæ gentem facit.

Amardus, fluuius Mediæ. Ptol.

Amari fontes, circa Arſinoen, ad ſinum Arabicum. Plin. Strabo.

Amariſpij Bactriana gens. Ptol.

Amarſias, nauta fuit qui Theſeum in Cretam ad Minotaurum nauigantem vexit. Simonides apud Plutarchum in vita Theſei.

Amarthêus primus, Saites, Ægyptiorum rex, regnauit annis VI.

Amartus, Græciæ vrbs. Homer.

Amarua, ſeu Amaruſa, Hyrcaniæ oppidum. Ptol.

Amaryſia, Dianæ cognomen tractum (vt Pauſaniæ in Atticis videtur) ab Amaryntho Eubœæ vico, vbi ſumma cum veneratione colebatur Diana.

Amaryllis, ruſticæ nomen fuit: cuius Theocritus & Virgilius ſæpè meminerunt.

Amarynceus, Epeorum rex, in Bupraſio ſepultus. Strab. lib. 3.

Amarinthus, fluuius inter Arcadiam & Triphyliam, qui in Alphæum defertur. Strabo. Pauſaniæ, Straboni, Ptolemæo & Stephano inſulæ quoque Eubœæ, vicus eſt iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur, quæ inde Amariſia dicta eſt. Imò pro inſula Eubœæ vſurpatur apud Pauſaniam, vnde id deſumpſit Stephanus.

Amas, mons in Laconica regione. Pauſanias.

Amaſenus, Volſcorum fluuius in Latio, vltra quem Metabus rex Volſcorum, ſuos fugiens, filiam ſuam Camillam telo alligatam proiecit. Eſt etiam Siciliæ fluuius.

Amáſia, Germaniæ ciuitas. Ptolem. hodie Marpurgum. Plinius 6. 3. 2. 12. Vide Amiſius. Stephanus Amiſſam Germaniæ ciuitatem facit.

Amáſia, vel Amoſea, vrbs Ponti Strabonis patria. Steph. Eidem Amiſus, vrbs Ponti eſt à Sinope diſtans ſtadiis quingentis: vnde Amiſius, & Amiſenus.

Amaſia, ſiue Amaſias, id eſt, fortitudo domini, pater Ioſa principis, 1. Paralip. 4. filius Elciæ, filij Amaſa. 1. Paralip. 6. Nomen item ſacerdotis, Amos 7. Denique rex Iuda, filius Ioas, filij Ochoſiæ, filij Ioram, filij Achab 4. Regnare cœpit anno ſecundo Ioas regis Iſrael, regnauitque annis 11 Idumæos vicit 4. Reg. 14. 2. Paral. 25. occiſum in Lachis.

Amaſia, Straboni fluuius eſt Germaniæ inter Rhenum & Albim, iuxta Emdam Phryſię Orientalis metropolim, in Oceanum illabens.

Amaſis, rex Ægypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum. Lucan. lib. 9.

Non mihi pyramidum tumulis, euulſus Amaſis

Regnauit annis XLIII. Hic legem condidit, vt quique quotannis apud præſidem rationẽ vitę redderet, demonſtraretque vnde viueret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plinius 26. c. 32. Plutarch. in Sympoſio ſeptem ſapientum, quum ab amicis ideò carperetur, quod vbi à ſomno mane in multum diem rerum adminiſtrationi vacaſſet, reliquum temporis luſu, riſu & cute curanda traduceret, reſpondit, vt refert Herodotus lib. 2. *τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι ἐπεὰν μὲν δέωνται χρᾶσθαι, ἐντανύουσι ἐπεὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι. εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἂν ὥστε ἐς τὸ δέον οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρᾶσθαι. οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπου κατάστασις. εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι αἰεὶ μηδὲ ἐς παιγνίην τὸ μέρος ἑωυτὸν ἀνιέναι, λάθοι ἂν ἤτοι μανεὶς, ἢ ὅγε ἀπόπληκτος γενόμενος, τὰ ἐγὼ ἐπιστάμενος, μέρος ἑκατέρῳ νέμω.*

Amaſis, peditum Darij dux contra Cyrenenſes miſſus, regnauit annis XXX. Herod.

Amaſius, Ptolemęo: *Amaſia* Straboni, *Amiſia* Tacito, *Amiſius* Plinio, & Pomponio, Germaniæ fluuius in eius Oceanum erumpens. *Ems* hodie. vide infrà *Amiſius*.

Amáſſi, populi circa Mæotim. Plinius 6. 7. 5.

Amaſtris, Xerxis vxor, vxorem Maſiſtæ Bactrianorum præſidis excarnificauit, eius mamillas præcidit, eáſque obiecit canibus: item nares, aures, labra, linguam turpiſſimis plagis deformauit. Volaterran.

Amaſtris Ptolemæo, aliis etiam Amaſtrum Aſiæ minoris in Bithynia oppidum ad Pontum Euxinum, quod olim *Seſanum* vocatum fuit, auctore Plinio: *Cromma* quoque Stephano Tzetza ſcribit ſic ab Homero vocari: ſed Strabo lib. 12. tradit illud ex quatuor pagis conſtructum, Seſamo nempe, Cytoro Cromma, & Teio, Ptolemæus *Tien* habet. Sed hæc tria vltima ſunt illi diuerſa, vicina tamen Amaſtri vrbi, *Samaſtro* hodie dicitur, teſte Nigro.

Amáſtrum, ſiue Amaſtris, vrbs metropolis Paphlagoniæ. Strab. lib. 7. Flaccus lib. 6.

Amáta, vxor Latini regis, mater Laviniæ, &

ſoror

ſoror Veniliæ deæ, quæ ne videtet Æneam generum, laqueo gulam fregit, priuſquam etiam vrbs ab hoſte eſſet expugnata. Virg. lib. 2.

Amath, populi Indiæ, Plin. 6.20.29.

Amath, filius Chanaam, qui Amathones inſtituit. Ioſeph.

Amatha, vel Amathe, regio Arabiæ, quæ nunc Acmatha vocatur, ab arenæ multitudine. Steph.

Amata, à Pontifice appellabatur virgo Veſtalis, cùm ad Veſtæ myſterium capiebatur: quod prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit nomine. Capi autem ideò dicebatur, quod veluti bello capta à parente, vel ab eo in cuius poteſtate erat, manu à Pontifice maximo apprehenſa adducebatur.

Amath, vrbs Phœniciæ, & alia Siciliæ. Steph.

Amathea, Nymphea, quaſi per arenam currens ἄμμος, arena, θέω, curro.

Amathei, populi Arabiæ fœlicis, Plin. 6.28.66.

Amathus, Amathuntius, inſula maris Ægei, Veneri ſacra vnde tota inſula Amathuſa dicebatur. Ptol. Plin. 5.5.12. metallorum fœcundiſſima Ouid. Metam. 10.

Amathus, thuntis, Cipri ciuitas, vt Steph. ſcribit, vetuſtiſſima, in qua Adonis Oſiris colebatur, qui cùm Ægyptius eſſet, Cypri & Phœnices proprium fecerunt. Dicta eſt autem vrbs ab Amatho Herculis filio, vel à Cyniræ matre Amathuſa, fuit fœcunda metallis. *Limiſſo*, Mercatori, vide Pamiſſus. Amathus eſt etiam Ptolemæo Palæſtinæ vrbs, quæ Græcè Thermæ dicitur, Hageſippo teſte, eo quod fontem calidum habeat: Syro enim ſermone ἀμαθὰς, aquarum vapor appellari fertur. Hegeſip. lib. 4. c. 16.

Amathuſia, Venus celebris Græcis & Latinis cognomine vocitata, quæ & interdum Amathuntia dicta eſt. Amathuſa verò ab inſula, vel vrbe potius, in qua ſumma veneratione colebatur nuncupata eſt.

Amathus, Laconiæ oppidum, Strabo fluuius, apud Homer. Iliad. 2.

Amathunteus, tea, teum. Ouid. Metam.

Laſtanteu vitulos, Amathunteaſq; bibentes.

Similiter Amathuntius, tia, tium.

Nam te iactari non eſt, Amathuntia noſtri.

Amathuſiacus. apud Ouidiũ ab Amatho, Herculis filio, ab Amathuſa matre Cinyræ. Steph.

Amathus, fluuius, Pylon vrbem Neſtoris patriam præterlabens, à quo Pylos Amathuſa videtur appellata. Hic etiam *Pamiſus* vocatur Strab. lib. 8. Idem, aliquanto poſt tradit hunc nominari Manaum & Arcadicum.

Amathuſia, olim dicta tota Cyprus. Steph. Amathuſa autem Ptol. lib. 5. c. 14. Plin. 5.31.11.

Amathuſij, Cypri ſunt ab Amathunte vrbe Strab. lib. 8.

Amatini, populi in Epiro, Cæſar. lib. 3. de bello ciuili.

Amaxa, Amaxantea, Amaxia. vide infrà cum aſpiratione. . licet apud Stephanum cum tenui ſcribantur.

Amaxia, Ciliciæ eſt vrbs, materia ad naues fabricandas maximè abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit. Strabo lib. 14.

Amaxitus, locus Plin. lib. 5. c. 30. aſpiranda videtur. Stephano oppidum eſt Troiæ, arâ duodecim deorum inſigne, quod Agamemnon conſtruxit. Hinc Amaxiteni dicuntur Amaxiti incolæ, Suos Apollodorus Amaxitenos vocat. Pli. lib. 5. cap. Eſt & Amaxitus, oppidum in ſinu Doridis Plin. lib. 5 c. 9.

Amaxobij, populi inter Sarmatas.

Amazones, bellicoſæ mulieres, magnam Aſiæ partem occupauere, dictæ, quod altera ex mammis careant. Ab α ſine, & μαζός, mamma, vel ab α & μάζα. i. puls ſeu panis, quaſi ſine pane, eò quod tantùm veſcerentur carnibus. Alij ab ἅμα, & ζῶ, tanquam in commune viuentes ſine viris, quaſi ἁμαζῶσαι vocantur quoque *Sauromatides* & *Sauropatides* Euſtat. & Steph. Æorpata, i. viricidas eas appellant. Scythæ, vt tradit Herodotus. Stephanus dictus putat à Nympha Amazonide, filia Samornæ. Alij ab Amazone puella, Dianæ ſacerdote. & regina Epheſi. Erant autem Scithiæ mulieres prope Tanaim & Thermodoōtem fluuios habitantes ſine viris: ne tamẽ genus periret, finitimis cõgrediebãtur: & ſi qui mares naſcebãtur, ſtatim interficiebant: puellis autem dexterã inurebãt mammam, quo expeditiùs dextro brachio in certamine vterentur. Harum reginæ fuerunt Marphesia, & Lampedo quæ maiorem Europæ partem ſubegerunt. Marpeſiæ, filia Orythia ſucceſſit, quæ ſororem Antiopẽ habuit. Poſt Oritham Pentheſilea regno potita eſt, quæ ad bellum Troianum profecta in auxilium Phrygibus, ab Achille, poſt multas res præclariſſimè geſtas occiſa eſt: hæc ſecurim bellicam, & peltam prima omnium inueniſſe dicitur. Claruit quoque inter Amazones, & Menalippe, item Hippolyte, quæ ab Hercule capta, & à Theſeo in vxorem ducta eſt. Saluſt. Iuſt. Virg. *Threiciam ſexto ſpoliauit Amazona baltheo.* Aliæ fuerunt huiuſmodi mulieres in Aphrica & Oblybiæ dictæ ſunt, de quibus Dionyſ. lib. 4. Vnde Silius lib. 2. Hoſpitem Hiarbæ filiam Amazonidam vocat.

Amazonum gens vbi, Plin. 6.13.11.27. Connubia. 6.7.4. Opus earum, Epheſus lib. 5. cap. 20. Origo Iuſt. lib. 2. Priamo vna cum Memnone auxilium tulerunt: templum Dianæ Epheſi cremarunt. Manethus. In Aſiam cum Cimmeriis impetum fecerunt. Euſeb.

Amazonia, Amazonũ regio dicitur, & ciuitas.

Amazonium, locus in Attica, vbi Theſeus Amazones vicit: & Cumæ ciuitas, vbi Amazones

habitabant. Eſt & Amazonium in Bœotia; & Mazeũ in Bithynia interpolato nomine Steph.

Amazónium mare, Euxini maris pars, ab Amazonibus occupata. Steph.

Amazónius: Apollo dictus eſt apud Lacedæmonios, quoniam in agro Pyrrichio Amazones contra Græcos pugnare deſierant. Pauſan. in Laconicis.

Amazónius, mons in maiori Aſia, præter cuius radices Thermodoon amnis labitur, ſic dictus ab Amazonibus, quæ penes hunc habitarunt, aliàs Amazonicus. Plin. 5. 27. 17.

Ambacium, ſeu Ambracium, oppidum Celticum in Turonenſi prouincia, quod Ligeris amnis alluit: propter ſummam loci amœnitatem, eſt Francorum regum Baſilica, præſidij munitiſſima: vulgò *Ambeiſe.* Greg. Turon. lib. 10. cap. 31.

Ambatæ, populi ſunt Aſiæ Ptolemæo.

Ambaruale Sacrum, ad arua, & ſegetes luſtrãdas, multa prece & ceremonia celebrabatur. Ambarualis hoſtia, vt ait Feſtus apud Macr. lib. 3 quæ rei diuinæ cauſa circum arua ducitur ab his qui pro frugibus faciunt ſeu facrificant. Ambaruale, inquit Seruius, ſacrificium dictum eſt, quòd arua ambiat victima: ſicut Amburbale, vel Amburbium Sacrificium, quod vrbem circuit & ambit victima. Porrò Ambaruale ſacrum, niſi de porca fœcunda & grauida, aut vitula fieri conſueuerat. Vnde Virg. Eclog. 3. *cùm faciam vitula pro frugibus, &c.* Eam Victimam maturis frugibus ter circum arua ducere conueniebat, omnéſque poſt clamantes ſequebantur: ex quibus vnus querna corona ornatus, cum ſolemni ſaltatione, compoſito carmine, Cereris laudes decantabat, ac poſtquam vino & lacte libaſſet, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. Georg. 1.

Terque nouas circum felix eat hoſtia fruges,
Omnis quam Chorus & ſocij comitẽtur ouãtes,
Et Cererem clamore vocent in tecta, neque ante
Falcem maturis quiſquam ſupponat ariſtis,
Quam Cereri torta redimitus tempora quercu,
Det motus incompóſitos, & carmina dicat.

Ambarri, populi Galliæ Lugdunenſis. Cæſari Gal. *Le pays alentour de Neuers.*

Ambaſtæ, populi Aſiæ.

Ambaſtum, fluminis nomen in Aſia. Ptol.

Ambaſum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambautæ, Paropamiſi gens. Ptol.

Ambe, Arabiæ Fælicis vrbs Ptol.

Ambianum, vel Ambianenſis ciuitas, Galliæ Belgicæ præſtantiſſima, in Picardiæ prouincia, ſic dicta ab ambientibus aquis, quibus vndique circundatur. Ambitur enim Sona flumine, quod in varios ibi, & multiplices diſcinditur tubos & canales. Pet. de Natalibus lib. 8. cap. 132. Antea verò dictam quidam volunt Samarobrinam, vel potius Sommonobriam reſtauratam ab Antonio Pio, eiúſque filio Aurelio. Munſt. lib. 2. Coſm. vulgò *Amiens.*

Ambiani, ſiue Ambianenſes, populi Galliæ Belgicæ, quos Plin. 4. 17. 7. & cap. 32. 5. 22. Bellouacis coniungit.

Ambiati, populi olim Galatiam incolentes, de quibus Solinus & Plinius. Galatiam primis ſeculis priſcæ Gallorum gentes occupauerunt, Tuliſtobogi, Voturi, & Ambiati. &c. Plin lib 5. 32. Solin. c. 53. Hodie in exemplaribus noſtris legitur Ambitus. apud Solinum, Ambiani, ſed in manuſcriptis emend. Ambitij.

Ambigatus, Celtarum rex fuit, qui vbi maiorem vidit ſuorum multitudinem quàm vt commode ab ea regione ali poſſent. Belloneſum & Sigoneſum ſororis ſuæ filios cum magna Senonum parte ad quærendas nouas ſedes, alterum in Italiam, alterum ad ſaltus Hercynios miſit, Liuius ab vrb. cond. lib 5.

Ambibareti, erant populi, in quos Cæſar hyemandi cauſa Caium Antiſtinum Rheginum cum legione vna in ſeptimi Commentarij fine miſiſſe ſe commemorat: & fortè erant Ambionenſes, vel aliqui his proximi, vt eos, Atrebateſque & Morinos finitimos in fide cõtineret. Non enim eſt veriſimile, quin aliquam legionem illic collocarit, vt ſuperioribus annis conſueuerat: de qua non conſtat: niſi de hac intelligamus.

Ambibatij, populi Celtarum inter Aremoricas ciuitates, Oceanum attingentes finitimi Rhedonibus & Lemouicibus, circa Britanniam citeriorem, & Normaniam in regno Francorum ſiti. *Ambie* eo in loco ponitur à Vigenereo, prope montem S. Michaelis.

Ambilatri, populi Galliæ Aquitanicæ Plinio lib. 4. cap. 19. Dalechampius tamen legendum putat eſſe Ambilates & vocem hanc tractam è cap. 18. inſertam eſſe capiti decimonono imprudentia, atque ita erunt populi Galliæ Lugdunenſis, vide vocem ſequentem.

Ambiliates, populi inter Celtas, Lexobiis Nannetibus, Diablindis, & Oſiſmiis proximi, in Britannia citeriore, qui oppoſiti ſunt Angliæ, in regno Francorum ſiti. Gal. *Auranches, & le pays alentour d'Auranches.*

Ambiuariti, qui Benuſti ſiue Brabantini, inter Belgas populi erant circa Rhenum & Moſam flumina. Ad quos prædandi frumentandíque cauſa partem equitatus miſerant Vſipetes Germani & Tenchtheri populi, qui cis Rhenũ tranſeuntes finibus ſuis Menapios (nunc Iuliacenſes) expulerant. Inde coniectura eſt hos Ambiuaritos incoluiſſe eam Ducatus Brabantiæ partem, in qua Buſcumducis, Breda, & Bergæ oppida Leodienſis diœceſis, & Antuerpia oppidum Cameracenſis diœceſis extant: Nuſſiaque &

Gel-

Geldriæ citerior ſitæ ſunt, circa quæ loca per Campaniam Brabantiæ, vſque Tungros oppidum propè vſque Leodium; vt plerique placet mare Oceanum procedebatur, Gallicè *Brabançons*.

Ambiorix, dux Gallici exercitus, Cæſar in Com. de bello Gal. lib. 5.

Ambitui, vide ſupra Ambiati.

Amblas, vrbs Piſidiæ, Steph. Strabo l.b.12.

Amboglanna, Britanniæ inſulæ vrbs. lib. Notit.

Ambra, Vindeliciæ vrbs Anto. Simlero, *Brag* eſt ad Ambrum fluuium.

Ambrácia, nobilis ciuitas Theſprotiæ Epiri iuxta Acherontem fluuium, ab Ambracia Theſproti filio, prius Epuia & Paralia dicta: vulgò *Larta* appellatur apud Ptolemæum. Vide Dexamenæ. Dij quidam feruntur in Ambracia concilium celebraſſe Fuit Pyrrhi regia, quam Auguſtus Nicopolim à victoria nominauit, cum vicisset Antonium. Plin. 4 c. 5. Steph.

Ambraciôtes, ſiue Ambraciota, Cleombrotus dictus, qui cùm Platonis librū de immortalitate animarū perlegiſſet, præcipitē ſe dedit in mare.

Ambracius ſinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens. Plin. 4 c. 5. *Golfo del Arta*. Sophian.

Ambracus, Epiri oppidum, diuerſum ab Ambracia. Steph.

Ambrodax, Parthiæ vrbs. Ptol.

Ambronæ, vide Liguria.

Ambrónes gentes Galliæ, quæ ſubita inundatione maris, quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hos cum Cimbris Teutonicisque Marius deleuit. Hinc tractum eſt, vt turpis vitæ homines, Ambrones dicantur. Feſtus & Eraſmus in Chiliadibus.

Ambroſia, Dionyſij feſtum, apud Ioues in primis, quæ Lenæa & Choæ dicebantur. Cæl. lib. 28. cap. 21.

Ambroſij, mons in Anglia, Britannorum heroum clade nobilitatus: hodie *Stoneheg* nominatur, vbi immenſæ magnitudinis ſaxa conſpiciuntur, modo tam incredibili constructa, vt omnes in admirationem tantæ ſtructuræ conuerterint Ortelius.

D. Ambroſius, vir admirandus, Mediolanenſis Epiſcopus, ex præſide electus prius, quam ſacri baptiſmatis donum & gratiam ſuſcepiſſet. Sozom. lib. 7. c. 8. hiſt. trip. Quanta loquendi libertate apud Theodoſium Magnum eſt vſus, ipſum diuino vinculo ligans. Vide in dictione, Theodoſius, & in hiſt. trip. lib. 9. cap. 40.

Ambroſius, vir quidam & genere, & literis ſatis clarus, cùm Valentini dogmatis ſectator extitiſſet, ſecundum veritatem catholicæ fidei ab Origene conuictus, ac tanquam veri luminis ſplendore radiatus, relictis errorum tenebris, ad eccleſiæ Catholicæ lucem, ſplendoremque conuerſus. Euſeb. lib. 6. c. 13. hiſt. eccleſ.

Ambroſius Calepinus Bergomenſis ordinis D. Auguſtini, quo tempore Ludouicus Sfortia Mediolanenſibus dux præerat, floruit: diuinarum & humanarum literarum indagator ſtudioſiſſimus. Vnde opus pergrau ſe ſua induſtria, magno labore, ex innumeris prope authoribus collectum, de vocabulorum notitia, & præpoſitionum interpretatione Græca & Latina, cum authorum atteſtatione, nobis commune fecit. In quo non ſolum quæ ad litterarum & poetarum, & oratorum cognitionem plurimum conferunt, ſed etiam quæ ad medicos, philoſophos necnon doctores eccleſiaſticos pertinent, vocabula doctè ſatis, eleganterque explicuit. Quæ profectò doctis pariter & indoctis, non mediocre attulerunt ſubſidium. Hæc Ioannes Tritem. de Eccleſiaſticis ſcriptoribus.

Ambryſſus, nomen duarum vrbium, quarum vnam Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam etiam Amphryſum rectè dici affirmant. Pauſanias Ambroſon quandoque vocauit, ad heroe ſumpto nomine. Polybius, Liuius & Plinius, Eraſmus item in prouerbiis.

Ambnareti, Galliæ populi apud Cæſarem, lib. de bello Gal. 7. vulgò *Ambrun*, *& le pays d'alenuiron*.

Ambubaiæ, teſte Acrone, mulieres Tibicinæ Syrorum lingua dicuntur. Alij Latinum putant & dictum, quod am, id eſt, circum, Baias, locum amœniſſimum, & voluptatis plenum, verſentur, Horat. 1. Serm. Sat. 2.

Ambubaiarum collegia pharmacopola,
Mendici, mimæ, balatrones: hoc genus omne.
Mœſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tygelli.

Ambulij, cognominati ſunt à Laconibus Caſtor & Pollux, quorum etiam ara fuit eo in loco, vbi Iupiter & Pallas eodem cognomine colebantur. Pauſanias, in Laconicis.

Ambúrbale, Sacrificium in ambiendis & luſtrandis vrbibus Lucan. lib. 2.

Mox iubet & totam pauidis à ciuibus vrbem
Ambiri, & feſto purgantes mœnia luſtro
Longa per extremos pomœria cingere fines.

Vide Ambaruale.

Ambuſtus, cognomen Fabiorum. Plinius, hoc geſſit Fabius Eburnus, quod fulmine eſſet ambuſtus, vt ſcripſit Feſtus. Ab hoc Fabio, tanquam hæreditarium eius poſteri retinuerunt.

Amebi, Hippadis Pelagi inſula. Ptol.

Amelas oppidum Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelech, id eſt, rex, ſiue conſiliarius, pater Ioas 3. Reg. 22. 1. Paral. 18. Fuit & alter quidam de quo Ierem. 36. 38.

Ameles, fluuius apud inferos, cuius aquam

nullum vas continere poteſt. Plato lib. 10. de Repub.

Amelianus, fluuius, vide Amenannus.

Amelius, philoſophus Apamenſis, diſcipulus Plotini, Porphirij magiſter, Ammonij & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorũ miles, cui tantum robur extitit, vt Græcum quẽdam equitantem ictu baculi ſella excuſſerit, & in aëra ſupra caput ſuum extulerit. Paulus Diaconus.

Amela, ciuitas Mediæ. Ptol.

Amenannus, Straboni Siciliæ fluuius ad Ætnam montem, qui hodie *Indicello* dicitur, ſcribit Fazellus. *Amenes* Pindaro dicitur; hæc omnia ſunt ſynonyma. Amelianus Stephani videtur in voce Carane.

Amenophis, II. Ægypti rex, regnauit ann. XXXI. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatisfactum non fuit.

Amenophis, Ægypti rex III. regnauit annis XL. Græciam, Syriam, & Phænicen ſuæ ditioni adiunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit, Herod. lib. 2. Hic à Iuſtino lib. I. & Oroſ. lib 2. cap. 14. Vexores dici videtur: ab aliis Seſtoris.

Amenophis IX. Ægyptorum rex, regnauit annis XXVII. Hic quoque *Phæbo* ab Herodoto libro 2. dici videtur. Fuit filius Seſtoris, & ob impietatem (quia in Nili exundatione, ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſuſque poſt vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quæ vnum tantùm cognouiſſet virum, oculos lauaret, ideoque lauit, & viſum recepit, Herod. lib. 2.

Amera, vrbs Antorum, circa Mæotidem paludem, Procopius.

Ameria, ciuitas Vmbriæ, ante Perſicum bellum annis nongentis ſeptuaginta quatuor condita: vnde ſalix Amerina apud Plinium lib. 14. c. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virgilius Georg. Stephanus ἀμέρειον vocat. Eſt autem ab Amerio ſic appellata patria Roſcij Amerini, quem defendit Cicero. Plin. in deſcriptione Italiæ 34. 16.

America, quæ ob immenſam ſuam longitudinem (circulum enim vtrumque arcticum & antarcticum pertingit & tranſit) Nouus orbis hodie vocatur, veteribus incognita manſit, vſque ad annum à Chriſto nato 1492. quo primum à Chriſtophoro Columbo Genuenſe detecta eſt, vel vt ab Americo Veſpuccio Florentino humanæ admirationis modum excedere videtur. Cõſiderata namque cum antiquorum in deſcribendo orbe terrarum diligentia, & ampliſſimorum Imperiorum ad perquirendas regiones commoditate, opportunitateque, tum humani generis, dira atque inſatiabili auro atque argento inhiante cupidine nihil non tentante, quo iis potiatur quibus hæ regiones incredibili copia abundant, tamdiu potuiſſe orbi noſtro latere homines docti non ſemel mirati ſunt. Tota autem hæc pars hodie circumnauigata eſt præter eum tractum qui Septentrionem aſpicit, cuius littora nondum perluſtrata ſunt. A Septentrione in Meridiem deſcendit ſub forma duarum peninſularum quæ tenui Iſthmo diſcernuntur. Ea peninſula, quæ ſeptentrionalior eſt, Nouam Hiſpaniam Mexicanam prouinciam, Terram floridam, & Terram nouam comprehendit. Meridionalior verò (quæ terra firma Hiſpanis vocatur) Peruuiam Braſiliamque continet. Ortel. in Theatro. Americam Petr. Appian & Gemma Friſius multis locis ſuæ Coſmographiæ eam deſcribunt Fran. Lopez Gomara, & Hieronym. Girana Tarraconenſis eius prouincias & partes vnà cum variarum gentium in eis habitantium moribus deſcripſerunt. Extant & Hiſpanica ac Italica lingua non pauci alij Scriptores, qui noui huius orbis ſitum, ſolum, fertilitatem & ſtatum exactè depingunt. Eius amplitudo (inquit G. Friſius) eſt quaſi 525. milliarium Germanicorum, & longitudo quaſi 750. milliarium Germanic.

Amerini, populi. Plin. 3. 14. 6. Amerinis viſa arma cœleſtia, lib. 2. cap. 57.

Ameriola, oppidum in Latio. Plin. 3. 5. 1. 35.

Ameſtratus. vrbs Siciliæ. Steph. huius incolæ dicuntur Ameſtratini. Horum meminit Cicer. 5. act. in Verrem: Quid Ameſtratini miſeri, impoſitis ita magnis decumis?

Ameſtris, regina fuit Perſarum, vxor Xerxis, de qua multa Herodot. Hæc vt gratiam diis referret, quod in vita diu proceſſerat, quatuordecim illuſtrium Perſarum liberos ſub terram viuos defodiſſe & votum perſoluiſſe dicitur.

Amianus Alexandrinus, Epiſcopus B. Marc. Euangeliſtæ diſcipulus, oculum ſibi perforauit, quod intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sabel. in Exemplis.

Amicitia gentium Dea, cuius quamuis aras non legamus, in quibuſdam tamen ſcholiis ad Hebræas quaſdam ſententias ſic legiſſe ait Gregorius Gyraldus ſyntagmatis l. I. Apud Romanos, inquit, Amicitiam pictura antiquitus pulchrè demonſtrabat. Pingebatur enim iuuenis forma detecto capite, quæ erat tunica rudi induta, in cuius fimbria ſcriptum erat, mors & Vita: in fronte, Æſtas, & Hyems: habebatque latus apertum vſque ad cor, & brachium inclinatum, digito cor oſtendens. Ibi ſcriptum erat. Longè & Propè. Eius explicationem vide apud Gyraldum in lib. de Diis gentium.

Amicus

Amicus & dexter, id eſt, propitius & fauens Hercules cognominatus eſt, idque ſumptum ex eo quod lucri deus Hercules ab Ethnicis creditus ſit. Horat. lib. 2. Serm. Satyra 6. & Perſius, Satyr. 2. rationem horum cognominum exponit Porphyr. Horatij interpres.

Amicuſia, inſula in mari rubro. Steph.

Amida, Meſopotamiæ ad Tigrim oppidum à Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captumq́ue eſt cęſis Romanis, Ammia. libro 19. à Conſtantino Imperatore ampliatum. *Caramit* vulgari lingua opinor.

Ametus rex Theſſaliæ, vide Admetus.

Amilcar, dux Carthaginenſis, cognomento Rhodo, facunda ſolertiaque, inſignis; de ſententia Athenienſium, quia ea tempeſtate creſcentem Alexandri Magni potentiam timebant, in caſtra ad Alexandrum venit, ſeſe & exulem fingens, & militem oſtendens. Parmenone aditum conciliante, atque ita conſiliis eius exploratis, in tabellis ligneis cera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perſcribebat. Auctor. Trogus lib. 21.

Almicar, an alius, an idem, quem ſuprà nominant, inter authores non ſatis deprehenditur qui à Syracuſanis accerſitus eſt contra Agathoclem tyrannum eos obſidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam ſecundùm filium Annibalam inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio & cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcarem alium Liuius lib. 31. memorat, eùm ait L. Furium prætorem Gallos inſubres rebellãtes, & Amilcarem Pœnum in ea acie viciſſe.

Amilco, Carthaginenſium dux, qui cùm nauali terreſtrique bello ſæpe victoria potitus eſſet, demum in Sicilia peſte omnem fermè exercitum amiſit. Iuſt. lib. 1.

Amilton, promontorium prope Byzantium. Dionyſ. hodie *Tripirton*.

Amilus, amnis in ſaltibus Mauritaniæ, ad quem niteſcente Luna greges elephantorum deſcendunt, ibique ſe purificantes, ſolenniter aqua conſperguntur, atque ita ſalutato ſydere in ſyluas reuertuntur, vitulorum fatigatos præ ſe ferentes. Plin. lib. 8. cap. 1.

Amilus, vrbs Arcadiæ, Steph. & fluuij nomen.

Amimone, Danai filia & venatrix, quę dum in ſyluis iaculo ſe exerceret, Satyrum læſit, & poſtmodum à Neptuno fuit compreſſa.

Aminadab, i. populus ſpontaneus, ſiue populus vouens, aut populi princeps, filius Ram, filij Eſron, filij Phares, 1. Par. 2. Pater item Nahaſſon principis tribus Iuda Num. 1. Paral. 2. Ruth. 4.

Aminander, rex Athamanum.

Aminea, regio iuxta Falernam, ferax optimi vini. Virg. 2. Georg.

Sunt & Aminea vitessirmiſſima vina, &c.

Ptolemæo eſt oppidum in Campania: vbi ſunt generoſa vina. Amineum idem Falernum vocat lib. 3. Vide Amynæ & Falernus.

Aminei, populi Campaniæ: eius agri cultores qui poſtea dictus eſt Falernus vnde Aminea vina olim dicta ſunt Falerna, vt à regione nimirum nomen ſortita: non (vt Seruius ſomniat) ab eo quòd ſine minio eſſent, hoc eſt alba, & ruboris expertia.

Aminenſes populi, Plin. 4. 2.

Aminius, Arcadiæ fluuius. Pauſan.

Amminone, fluuius Ciliciæ, non longè à Thebis. Viuius.

Aminſus, vide Amiſus.

Amiuula, vrbs paruarum opum fuit in Apulia, Feſtus.

Amiſias, poëta comicus. Volater. & Suidas.

Amiſena, regio Cappadociæ. Strab. lib. 12.

Amiſus, vrbs Ponti, vide Amaſia, Amiſon.

Amyſius, fluuius Germaniæ, Pomponio, quem Strabo Amaſium vel Amaſiam vocat. Ptolemęus Amaſium, qui Vidrum tamen alium (nimirum Viſurgim aut Viadrum intelligit) nominat, hodie *Ems* vocatur à Germanis, quaſi *Emſius* corrupto vocabulo, quamquam verius eſt, Latina illa nomina ex Germanis nata defluxaque fuiſſe. Ortus hic Weſtphaliæ montanis, inter Friſios, & quos hodie Bremenſes vocant, Oceano miſcetur. Vadianus Pomponij interpres. Plin. 4. 14. 7.

Amiſon ciuitas Ponti nobiliſſima.

Amiſodorus, vide Sidace.

Amiſſa, vide Amaſia.

Amiſus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, *Simiſo* à Sabellico dicta. Straboni *Aminſus*, à poëta dictam *Heneta* ſcribit Zenodotus, apud Strabonem. Idem Strabo tradit illam ab Athenienſibus frequentatam & *Piraum* dictam; Plinius auctor eſt, Mithridate victo, *Pompeiopolim* vocatam. Niger putat hodie *Simiſo dici*.

Amittal, i. calor roris, aut indignatio roris, mater Ioachaz filij Ioſiæ 4 Reg. 23. mater item Sedeciæ fratris Ioachaz 4 Reg. 24.

Amiternum, vrbs Veſtinorum in Italia. Ptol. hodie *Aquilia*. ex hac Criſpus Saluſtius natus.

Amiternum, Campaniæ oppidum. Virg. 7. Æneid.

Vna ingens Amitherna cohors, &c. Plin. 3. 5. 37.

Amiternini, populi, vel Amiterni, Plin. 3. 12. 8.

Amithaon, pater Melampodis medici & Sabinorum vatis. Statius 3. Theb.

—ſolers tibicina futuri.

Amphiara datur, iuxtaq́ Amithaone cretus.

Iam ſenior, ſed mente vires. Phœbóque Melampus Aſſeriat paſſus.

Amithaónius, a, um, Virg. 3. Georg.

Quæſitaque nocent artes,ceſſere magiſtri.
Phyllirides Chiron, Amithaoniúſque Melampus.

Amitinenſes,populi.Plin.3.5.62.

Amithoſcuta,regio Arabiæ. Plin. lib.6.capite 28.

Amitrochitones,vide Heraclea.

Amitrochates, rex Indorum per epiſtolam ab Antiocho mitti ſibi iſchadas flagitauit. Cæl. Rho.lib.18.c.9.

Amma,i obſcurata,ſiue cooperta,aut populus eius,ſiue cum ea,ciuitas in tribu Aſer.Ioſ.9.

Ammana,vide *Philadelphia.*

Ammæa, Meſopotamiæ, & Arabiæ deſertæ vrbs,Ptolem. Amit.Nigro.

Ammædata, Africæ propriæ vrbs. Ptolemæo. *Metridera* apud Oroſium, *Mercedes* apud Ferculphum nominatur. *Medere* in libello de Limitibus, *Admedera* apud Antonium, an hæc ſynonyma, an corruptas lectiones vocitem, neſcio.

Ammaitha,Syriæ vrbs.lib.Notit.

Ammanitæ, genus Nabatheorum Arabum, Ioſepho:ab Ammiano filio Loti.In vetere Teſtamento. Ammoitæ vocantur.

Ammáum,nomen ciuitatis,1.Macchab.9.

Ammianus, poëta quidam celebris,cuius meminit Cæl.Rhod.lib.17.cap. 18. refertque ex eo diſtichon quoddam,cuius hic ſenſus eſt:Facilius multo eſſe, coruos reperiſſe albos, volantéſque teſtudines: quàm rhetorem ex Cappadocia vitæ probioris.

Ammiel,i.populus Dei,ſiue mecum Deus,pater Bethſua,matris Salomonis. 1. Paral.3,quæ & Bethſabee dicta eſt. Filius item Gemalli, Num. 13. Pater Machirde Lodebar. 2. Reg.9. 1. Paral. 26.

Ammienſes,populi Hiſpaniæ. Plin. lib.4.cap. 21. ab Ammia ciuitate, cuius meminit Ptolemæus.

Ammiſadai, id eſt populus omnipotentis, ſiue mecum Omnipotens, aut mecum deuaſtator, pater Ahiezer, principis tribus Dan. Num. 1.

Ammites,fluuius Græciæ,Athen.

Ammiud, i. populus laudis vel confeſſionis: aut mecum laus ſiue confeſſio, pater Eliſama, principis tribus Simeon, Num. 34. Pater Tholmæi.2.Reg.13.1.Paral.9.

Ammochoſtus,vide Pedalium.

Ammodis,vide Arenoſum.

Ammon, alij Hammon, dicitur Iupiter in ſpecie arietis, ſicut colebatur in Lybia:quòd ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis,Iouémque imploranti, apparuerit in forma arietis. qui terram concutiens pedibus, fontem oſtenderit. Quamobrem templum illic ædificatum Ioui Ammoni, hoc eſt, arenario conſecrauit. Græci enim ἄμμον arenam vocant. De quo fuſiùs Perottus. Et de Ammonij delubro. Plin. lib. 6. cap. 29. Ammonis oraculum vbi,Plin.lib.5 c.5. Lucanus lib.9.

Quamuis Æthiopum populis, Arabúmque beatis
Gentibus ac Indis,vnus ſit Iupiter Ammon.

Vide Curtium lib.4.Diodor.lib. 17. & Arria.lib. 3.Sunt qui dicant lingua Ægyptia Ammon Iouem dici,hinc corrupto nomine Ammonem vocitatum. Alij tradunt Ammonem dictum ab Ammone, quondam paſtore, qui primus illic templum ædificauit. Alij autem rectius interpretantur, qui Ammonem ſeu Chamonem à Chamo, Noachi Patriarchæ filio, veræ religionis deprauatore & ſuperſtitionis in Africa inuentore deductum tradunt. Vide Peucerum in Commentr. de Diuinat. generibus. Huius meminere Suidas & Ariſtophanes ἐν ὄρνισι.

Ammon,pugil cæſtibus,de quo Ouid.5.Meta.

Hinc gemini fratres Broteáque & cæſtibus Ammon.
Inuicti vinci ſi poſſent caſtibus enſes.

Ammon.Tritonis filius,rex Lybię,pater Dionyſij,qui & Bacchus dicitur.

Ammon,i.populus eius, XVII.Iudæorum rex, regnauit annis II. Qui dum imitaretur opera patris, quæ ille inuentute præſumpſerat dolum paſſus à ſuis in domo peremptus eſt, Ioſeph. lib. 10.c.4.Reg.21.

Ammon, & Ammonaria, apud Alexandriam ſub Decio martyrio coronati ſunt:quorum Ammon ex militibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matronis.Euſeb.lib.6.c.29.& ſeqq.

Ammon, Geneſ. 19. filius Lot ex filia ſua minore,à quo Ammonitæ populi.

Ammon Ægyptus, monaſticum vitæ genus excoluit, & quum ſuorum impulſione vxorem duxiſſet: cum illa nunquam rem habuit:ſed perpetuam cum illa virginitatem ſeruauit. diſcipulos multos habuit. Sozom.lib.1.hiſt.Eccleſ.c.14.

Ammonia, mediterranea pars Lybiæ, & tota Lybia ab Ammone. Steph. Vide *Paratonium*, & Lybiã.

Ammoniacus, a, um, ab Ammonia ciuitate, quæ & Parætonium dicitur Straboni lib. 17. vt Ammoniacum ſal.hanc Stephanus ἀμμωνίαν vocat. Hodie *Cancaren de Mahema* dici ſcribit Villanouanus in ſuo Ptolemæo.

Ammonia Iuno,i.arenaria,culta in Græcia ab Eleis.Pauſan.

Ammonij promontoriũ in Arabia felici. Ptol.

Ammonitæ,Palæſtinæ gens,Geneſ.19.

Ammonius Alexandrinus, ſummus philoſophus præceptor Origenis, vt ait Porphyrus lib. 3.contra Chriſtianos. A puero Chriſtianus fuit: poſt-

poſtquam autem ad maturam ætatem peruenit, ſeſe ad philoſophiam conuertit deſerta fide. Euſeb 6. hiſtoriæ ait, Ammonium fidem Chriſtianam cum philoſophicis ſtudiis integram illiba tamque ſeruaſſe vſque ad extremum.

Ammónius, Hermæus, Ægyptius, Ioannis Grammatici præceptor, quem habuiſſe aſinum ſapientiæ auditorem dicunt: rem ſanè prodigioſam ſed quam memoriæ prodidit Suidas.

Ammonius monachus, ad Epiſcopatum gerẽdum vocatus dextram ſibi amputauit auriculam, vt mutilo corpore ordinationem effugere poſſet. Cumque poſtea etiam Euagrius à Theophilo Alexandrino pontifice ad epiſcopatum vocatus, nullo corporis membro amputato aufugeret, Ammonioq; forte fortuna occurreret & facetè illum propterea perſtringeret, quod auriculam præcidendo, facinus feciſſet, ſeque coram Deo reum ipſe peregiſſet. Ammonius illi reſpondit. At tu inquit Euagri non putas te pœnas daturum, quod lingua propter nimium tui ipſius amorem exciſa, gratia quæ donata eſt tibi, minime vſus ſis. Socra. hiſt. Eccl. li. 4 c. 18.

Ammonus, Africæ propriæ vrbs, Ptol.

Ammóthea, Nympha marina. Nerei & Dorcidis filia, vt placet Heſiod. in Theogonia: ita dicta ἀπὸ τοῦ ἄμμου καὶ θεῖν, quaſi per arenam diſcurrens.

Amnon, Arabiæ felicis fluuius. Plin. li. 6 c. 28.

Amnon, primogenitus Dauid, ex Achinoam vxore, 2. Reg. 3. Filius Simeonis, 1. Paral. 4.

Amnamethu, Arabiæ felicis inſula, in mari Indico. Ptol.

Amnias, vide Zaliſcus.

Amniſus, Cretæ fluuius Callim.

Amniſus, Straboni in Creta inſula Gnoſſi nauale: *Pi erna* Nigro, vnde Nymphæ Amniſiades & Amniſides. Steph.

Amnium, Bithyniæ fluuius Appian.

Amnus, Thuſcorum rex regnauit annis xxv.

Amœbeas, citharœdus fuit caſtiſſimus, qui vxorem nunquam attigit.

Amolbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniæ. Steph.

Amonius, vir nobilis, cuius tanta fuit abſtinentia, vt nunquam niſi panem aſſum ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amon, i. fidelis aut verax, ſeu artifex, aut nutritius, vel pædagogus, filius Manaſſe rex Iuda. 4. 21. Paral. 22. Paral. 13. Ierem. 1. 25. Sopho. 1. Matth 1. Princeps item Samariæ ciuitatis. 3. Reg. 22. 2. Paralip. 18. Tertius quidam, de quo Nehem. 7.

Amôna, vrbs in terra Iſrael verſus mare mortuum, quod eſt in parte Orientali Iudææ, iuxta quam Gog ſepultus iacet. Ezech. 38.

Amordi, vide Scythæ.

Amórges, ex Larij ducibus vnus, qui in Caria occiderunt. Herod. lib. 5. In eas inſidias Perſæ noctu incidentes, obtruncati ſunt cum ducibus ſuis Dauriſe & Amorge & Siſamace, necnon Myrſe Gygis filio.

Amórgos, inſula vna ex Cycladibus Strabon. Vide Stephanum & Plinium, 4. 12 86. dicitur & Amurgus Ptolemæo. Hæc quondam *Hypere Patage* vel vt alij *Platage*) Plinio dicitur. Stephanus ſcribit eam quoque *Pancale Pſychia & Carceſia* appellari. Hermolaus addit ab eodem *Morge* nuncupari. *Amurgo* adhuc nomen retinere dicit Sophianus.

Amoria, Armeniæ vrbs. Procop.

Amorium, Phrygiæ maioris oppidum. Ptol.

Amorrhæi, i. amari, vel rebelles, aut loquaces, populi quidam qui Libanum montem à tergo Phœnicis tenent Alij Galaad montem, inter flumina Iacob & Arnonem. Alij montanã Pharan. inter Sina & Cades-barne occupabant, Gen. 15.

Amorrhæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Amorois fluuius. Plin. 4 12, 145.

Amos, i. fortis, vel robuſtus, pater Iſaiæ prophetæ. Iſa. 1.

Amos, i. oneratus, vel onerans. Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amos Ægyptius, pater fuit Clinomonachorum, quos ore operto menſæ iubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret.

Amoſa, i. iurgium, vel adinuentio, aut compreſſio, ciuitas tribus Benjamin. Ioſ. 18.

Amos Syrach, Iudæorum dux, regnauit annis xiv. Cuius fuit tanta caſtitas, vt cum vxore nunquam fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amôſis, Ægyptiorum rex, regnauit annis xxv. Euſeb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Steph. & Herodot. lib. 6. Gentile eſt Ampæus.

Ampéla, oppidum Cretæ. Plin. 4. 12. 34.

Ampeloëſſa, oppidũ in Decapolitana regione, quæ Syriæ proxima eſt, authore Pli. 5. 8. 16.

Ampelone, colonia Mileſiorum in Arabia felici.

Ampelos, inſula ſeu promontorium. Straboni in Samo, ex aduerſo Drepani montis Icarij. Sed & iuga omnia quæ totam Samum fuerunt montoſam, eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Cretæ, Ptol. Macedoniæ oppidum. Plin 4. c. 17. Ciuitas Liguriæ Stephano: item promontorium & portus Sami & Cyrenes.

Ampelos Bacchi Amaſius. Ouid. 3 Faſt.

Ampelon intonſum, Satyro Nymphaq; creatum,
Fertur in Iſmarijs Bacchus amaſſe iugis.

Ampelus, vide Ampelos.

Ampeluſia, promontorium Africæ in Mauri-

tania, Ampeluſiam (inquit Pomp. Mela) Græci, Afri, aliter, ſed idem ſignificante vocabulo appellant. In eo eſt ſpecus Herculi ſacer. Plin. 5. 1. 2. Promontorium Oceani occidui extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Eſt autem ſitû in Mauritania, vltra Herculis columnas, vbi quondam Luſa & Cocta fuêre oppida, poſtea Ti. gi. à quo Tingitana, Mauritania dicta.

Amphaliei, vide *Paraui.*

Amphane, vrbs Dorica. Steph.

Amphapalia, locus Cretæ. Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluuium habitat. Stephanus.

Amphe, vna Cycladum. Vide *Caſos,*

Amphea, vrbs Meſſeniæ Steph.

Amphia'a, oppidum Atticæ Straboni.

Amphialus, Phæacenſis, ſaltu præſtans apud Homer. Odyſſ. 8.

Amphiarai balnea, locus eſt Africæ, vt ait Stephanus in *ὄρμῳ.*

Amphiarai, fons, vide Alcyonium ſtagnum.

Amphiaraus Oeclei filius, à quo Oeclydes dictus, & maritus Eryphiles Græcus vates, quem Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit: ſed ille præſciens ſe illinc non rediturum, latuit: & cum diu inueniri non poſſet, tandem ab Eriphyle vxore ſua, aureo monili ab Adraſto, rege corrupta, productus eſt: atque ita proficiſci coactus primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt, filios habuit Alcmæonem, Amphilocum, Tiburtum, Coratam & Catillum. Ouid.

Notus homo merſit Amphiaraus equis.

Huius meminit Statius lib. 1. Thebaidos.

—Non tu ipſe pater, non docte futuri

Amphiarae vides. Stephan. Pro deo cultus eſt poſt mortem, templúmque apud Oropios habuit ex marmore candido conſtructum, vbi fons & Ara, cuius deſcriptio extat apud Pauſan. in Atticis.

Amphiaraus vnà cum curru abſorptus eſt hoc modo: Cùm duces, qui Polinicem ſecuti ſunt conuiuium agerent: quædam aquila deſcendens, telum Amphiarai in ſublime tollit, móxque demerſit: id autem humi fixum, eſt in laurum verſum, quo in loco cùm poſtridie dimicarent, Amphiaraus, vnà cum curru abſorptus eſt, ibique oppidum hac etiam ætate vocatur Harma, id eſt currus, Plut. in Paral.

Amphias, Tharſius fuit, qui ex infima ſorte ad ſummas opes euectus, quum amicum tanquam degenerem multis probris affeciſſet, tandem velut reſipiſcens ſubiecit, ſed & nos ex eiſdẽ ſeminibus ſumus. Quæ vox ab aſtãtibus ſumma lætitia eſt excepta. Macrob. Sat. 7. c. 3. ciſtiæ.

Amphigenia, vrbs Meſſeniæ, vide Steph.

Amphiclea, vide Ophitea.

Amphicrates, quidam hiſtoriographus, qui libros De vitis illuſtribus ſcripſit, Cælius Rhod. lib. 13.

Amphictyon, Deucalionis filius poſt Cranaũ Atticæ imperauit: huic inuentam ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem. Regnauit annos x. huius ætate templum Deli conſtructum eſt ab Eryſiathone filio Cenæopis. Euſeb. in Chronico.

Amphictyon, Heleni filius, ampliſſimũ illud Græciæ conſilium inſtituit: quod Amphictyonicum eſt appellatum. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 4. Conſtabat autẽ ex ſeptem Græciæ ciuitatibus. Strab. lib. 9. Cui conſilio qui præerant, Amphictyones vocabantur, vnde decreta Amphictyonum citat Demoſthenes in Oratione pro Cteſiphonte. Hinc etiam dictæ Leges Amphictyonicæ, quibus ad concordiam excolendam multabantur. Bud. in Annotat. prioribus, & Eraſmus in Chiliadibus. Hic primus à Dionyſio edoctus aquam vino miſcuit, quo nomine ſutripi, homines ſunt viſi, quos meraca priùs incuruabat potio, vnde Dionyſio erecta ara, quem ὀρθὸν, i. rectum vocant. Auctor Philochorus. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 15.

Amphidamas, Buſiridis filius, quem Hercules vnà cum patre hoſpites immolante interfecit.

Amphidoli, ciuitas Triphyliæ. Steph.

Amphigénia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. Thebaidos 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia:

Planáque Meſſena, montanáque nutrit Ithonæ.

Meminit & Homerus.

Amphilochium Argos oppidum. Plin. 4. 1. 15.

Amphilochus Argiuus filius Amphiarai & Eryphyles, reuerſus ab expeditione Troianâ, patria relicta Argos Amphilaochicum cæteramq; Amphilochiam condidit rex & augur apud Græcos, Mirandula in Hymnis;

Amphilochi aut monitus adiit male ſana nefaſtos.

Hom. in Odyſſ. in Oropo Atticæ pro deo cultus. Liu. Decad. 5. lib. 5. Huius Athenis Aram, Spartæ monumentum fuiſſe Pauſanias tradit.

Amphilochus, Athenienſis philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1. de re ruſt.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex agro Amphilochico oriundi. Steph.

Amphilyſus, fluuius, ab Aſſaro monte Sami fluit, Steph.

Amphylitus, Acarnan ariolus. Herodot. li. 1. Hic diuina pompa fungens ſic vaticinatus eſt.

Eſt numus proiectus, iam ſuns retia tanta:

Nocte meant thynni, laro ſub ſydere Lunæ.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus

cibus Troiam venifſe ſcribit.

Amphimalis, ſinus Cretæ inſulæ. Ptolem. hodie S.Nicolaus vocatur, à Sophiano. *Golfo de la Suda.*

Amphimalium, vel Amphimalia, ciuitas eſt Cretæ. Plin.4.12.23.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aula Cephei regis aduerſus Perſeum pugnans occiſus eſt. Ouid.l.5 Metamorph.

Amphimedon, procus Penelopes à Telemacho Vlyſſis filio occiditur. Odyſſ.22.

Amphimetrium, vide Cerne.

Amphinone, Nympha à circumpaſcendo, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & littora circunquaque depaſcunt.

Amphinone, mater Ioſanis, gladio ſibi pectus transfixit & periit abſente filio, N.Comes, mythologiæ lib.6.cap.7.

Amphinomus, & Anapius Siculi fratres, quũ Ætnæ incendio Catana vrbs: & omnia propè Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Silius,

Tum Catane nimium ardenti vicina Typhæo
Et glomeraſſe pios quõdam celeberrima fratres,
Autor Ætnæ, Amphinomus fraterque patri ſub muneri fortes.
Quin iam vicinis ſtreperent incendia teſtis,
Accipiunt pigrumq́; patrem, matremq́; ſenilem.

Amphinomus, procorum Penelopes optimus, à Telemacho Vlyſſis filio interfectus. Odyſſ. 22.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nyctei filia, quæ cùm Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (vt apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pauſanias) per dolum eſt conſtuprata: qua re cognita, Licus vxorem repudiauit: quam Iupiter iam viduam compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiẽs Dirce, cum qua ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clàm cum Antiope conſueſcere: eámque ob cauſam famulis imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtãte iam tempore partus, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Cithornem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit, quos paſtores pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον, alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν ὁδῷ ἦν, ἀμφὶ ὁδὸν κατῴκησεν. Hi poſtea adulti, cognitis iniuriis quibus matrẽ ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, taurόque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniatunt, donec eius miſertus Bacchus, in fontem ſui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, vt teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, eiúſque ſono ſaxa ad vrbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Horatius in arte Poëtica.

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa mouere ſono teſtudinis, & prece blanda.

Sepultus eſt vnà cum fratre ſuo Zetho in Ithuræa vrbe Bœotiæ. Steph.de Amphione lib.1. Apollonius Rhodius in Argonauticis, Pauſanias, lib.2. Elianus narrat Ægyptium quendam ſibi dixiſſe Amphionem & Orphea fuiſſe Magos: idcircò hunc feras & arbores, illum ſaxa, quibuſdam vocibus & carminibus quoquo voluerint ducere dictos eſſe Virg. Georg.4.

Mulcentem tigres & agentem carmine quercus.

Plura de Amphione N.Comes, mythologiæ lib. 9.cap.15. Eum autem, mouiſſe ſaxa ſcribit Albericus, nihil aliud fuiſſe, quàm melliflua oratione ſuaſiſſe ignaris atq; rudibus hominibus, & ſparſim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuiliter viuerent, & in defenſionem publicam ciuitatem mœnibus circumdarent. Quod autem à Mercurio citharam ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Ex Bocat.

Amphion, filius Iaſij, imperauit (vt dicit Leontius) Orchomeniis, Minyeis & Pyliis vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Homerus, Pauſanias.

Amphipagus, vide Corcyropolis.

Amphipolis, ciuitas Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quod eam Strymon amnis circunfluat. Vide Steph. & Plin.4.10.23. & 5.14 & 10. & 50.9. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniámque ſita, Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorum cauſam dedit, quam Braſidas Lacedæmoniorum dux bello Peloponneſiaco occupauit. Hæc prius *Acra, Eion, Myrica, Crademna, Anadramus.* Item *Vrbs Martis, & Nouem viæ* ἐννέα ὁδοί appellata fuit, Suida auctore. at hic eam in Thracia ponit, vt etiam ab Herodoto in Polymnia, ni fallor: vbi eam *Nouem vias Hedonorum* ἠδωνῶν vocat. Item Thucydes lib.1. vbi tamen interpres malè *Decemuiis* habet. Sed Regionum confinia ab auctoribus interdum confundi, non eſt infrequens. Hodie *Chryſopoli* eſt vt Nardus in Liuio perhibet. vide *Thapſacum,* & *Myrcinum*: eandem enim eſſe dubito.

Amphipolis, eſt etiam ciuitas Syriæ iuxta Euphratem à Seleuco condita, Syrij *Turmedam* vocant.

Amphipolitani lacus meminit. Suidas.

Amphipyros, Dianæ cognomen eſt apud Sophoclem in Trachiniis, ea videlicet cauſa, quòd vtraque manu facem geſtat. Eadem & Hecate exiſtimatur. Cæl.lib.11.c.26.

Amphiroe, Nympha ab vndecunque fluendo, Heſiodo in Theogonia eſt Oceani filia.

Amphiſa, fluuius in Phocide.

Amphiſbæna, ſiue Amphiſibæna ſerpentis nomen in Libyæ deſertis naſcentis, duo habentis capita, quorum alterum loco ſuo eſt, alterum loco quo cauda eſt, quæ cauſa eſt vt cap. vtrimque venenum fundente ſerpat tractibus circularibus. Plin. lib. 10. c. 20. & c. 13. Solin. c. 49. Lucanus.

Et grauis in geminum ſurgens caput Amphiſibæna.

Amphiſcij vocantur ij, qui ſub equinoctiali circulo habitant, eo quòd quadruplici verberentur vmbra: nam Sole exiſtente in alterutro punctorum æquinoctialium, id eſt, in principio Arietis aut Libræ, vmbra eorum matutina iacitur verſus Occidentem, veſpertina verſus Orientem. Sole autem Cancrum aliquódve ex cæteris ſignis Septentrionalibus perambulante, vmbram habet Auſtralem: contra vero Septentrionalem. Sole ſub Capricorno aliquóve alio Auſtralium ſignorum iter faciente. Cæl. Rhod lib. 24. c. 17. hos Antiſcios vocat.

Amphiſſa, vrbs Locrorum Ozolorum in Achaia ita dicta, teſte Steph. quod vndique montibus cingatur, vel ab Amphiſſa, Macaris & Apollinis filia Hermol. in Plinium lib. 39. cap. 3. Phocidis eſt Plinio & Lucan. lib. 3.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſáque Cyrrha.

hinc Amphiſſæi, qui Delphicum templum diripuerunt, vt eſt videre apud Demoſthenem in Oratione pro Cteſiphonte, Nigro Lambino dicitur: Armeniæ quoque minoris regio ſic dicta Lyc phroni.

Amphiſſene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphiſſia, magnæ Græciæ vrbs. Ouid. lib. 15. Metamorphoſe[illegible] nota, eo verſu, leuibúſque Amphiſſia remis, Saxa fugit. Hodie *Arocella* nuncupatur auctoie Bartio.

Amphiſtides, vir quidam qui tantæ fuit ſtultitiæ, vt ignoraret vtrum ex parente eſſet prognatus.

Amphiſtenes, vir Lacedæmonius, qui cùm Dianæ ſacra faceret, in furorem eſt conuerſus. Pauſa. lib. 3.

Amphiſtratus, & Rhecas, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt, quam ſic dictam ſcribunt, quod hi Aurigæ Caſtoris & Pollucis eſſent. Strab. lib. 11.

Amphiſtratus, nomen ſtatuarij. Plin. li. 36. c. 5.

Amphitales ἀμφιθαλὴς, i. vndique germinans, Cupido dictus eſt, quod mutuus & reciprocus ſit amor. Ariſtophan. in auibus.

Amphitheatrum, locus Athenis ſpectaculorũ gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus conſtans theatris, vnde amphitheatri nomen impoſitum. Theatrum autem, Hemicycli ſpecie conſtructum erat ἀπὸ τοῦ θεῶμαι, quod eſt video appellatam. Conſuetudo eius à Græcis ſumpta eſt. Nam quùm agrorum cultores feriatis diebus ſacra diuerſis numinibus per agros celebrarent, Athenienſes hoc in vrbanum ſpectaculum tranſtulerant, Theatrum Græco vocabulo appellantes: quod eò conueniens turba, è longinquo ſine aliquo impedimento ſpectaret. Hunc morem poſtea Romani, vt pleraque alia, in vrbem tranſtulerunt. Sipontin. Martialis.

Omnis Cæſareo cedat labor Amphiteatro.

Hinc ludi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant. Italis hodie *Coliſeo.*

Amphitoe, Nympha marina Nerei & Doridis filia, vt poſt Heſiodum tradit Hyginus in fabulis poëticis à curſitando dicta.

Amphithemis, Thebanorum dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicauit. Plut. in Liſandro. & Pauſ lib. 3.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cũ à principio fugeret, virginitatẽ ſeruare cupiẽs miſit ad eã Neptunus Delphinũ, qui per varia loca quæſitam: tandẽ ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Neptuno iũgeretur perſuaſit. Hinc à poëtis maris dea fingitur, ex qua natus eſt Triton, vt canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari, Ouid.

——nec brachia longo

Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta ἀπὸ τοῦ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, hoc eſt, quod mare terram circumquaque atterat, vel ἀπὸ τοῦ τρέω quod eſt terrere. Mare enim circum ſe nauigantes pereundi terrore inſequitur. Heſiodus io Theogonia. Euripides in Cyclope aquam nominat Amphitriten, & Orpheus in Argonauticis Amphitritem vocat glaucam, piſcoſam & immenſam, quæ epitheta mari non deſunt conuenient. Hæc cum aqua ſit, dicitur vxor Neptuni, qui eſt ſpiritus per vniuerſam aquæ molem diffuſus, & tanquam anima ipſius elementi aquę: eſt enim Amphitrite corpus & materia humoris omnis, qui vel intra terram eſt, vel intra terram includitur. Delphini præſtantiam ſuper omnes piſces deſignarunt poëtæ, quum Neptuno Amphitriten conciliaſſe dicunt: tum eius piſcis naturam & ſolertiam.

Amphittope, pars Antiochidis tribus. Steph.

Amphytrio, princeps Thebanus, Alcei filius, Alcmenam Herculis matrem duxit. cui illa hac conditione nupſit, vt mortem fratris ſui à Telebois occiſi, vlciſceretur. In qua expeditione Iupiter imagine eius aſſumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quamuis antea ex viro grauida eſſet: inſuper tamen ex Ioue concepit, eodémq; tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphiclum peperit. Hioc Amphitryoniades patronymicum, & per epentheſin Amphitryo-

tryronides,quo poëtę vtuntur pro Hercule. Amphitryonis reuera filio: quamvis ob rerum geſtarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virg. Æneid. lib. 8.

Interea cum iam ſtabulis ſaturata moueret
Amphitryoniades armenta.

Amphitus, & Telchius Caſtoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorũ gentem ortum habuiſſe conſtat. Plin. lib. 6. c. 5. Verum apud Strabonem Amphiſtratus & Rhecas vocantur lib. 11.

Amphorites, genus certaminis & exercitii literarij in Ægina Æcia, vbi bos præmium fuit Dithyamborum poëtis, qui præclarius in Dionyſiam cecinissent. N. Comes, mythologiæ lib. 5. cap. 4.

Amphryſus, fluuius Theſſaliæ, vel Magneſiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti Lucanus.

——flumine puro
Irrigat Amphryſus famulatis paſcua Phœbi.
Virg. in Georgicis.
——te memoranda canemus.
Paſtor ab Amphryſo. Alius eſt in Phrygia eiuſdem nominis, reddens mulieres ſteriles. Plinius lib. 32. cap. 2. Hinc Amphryſiacus. Papin.
Amphriſiaco paſtor de gramine carpſi.

Eſt & nomen duarum vrbium. Stephan. Phocidis vrbem facit *Amphryſus.* Et Amphryſia vates, pro Sibylla, id eſt Apollinea. Virg. libr. 6. Æneidos.

Amphracia, eadem quæ Ambracia ſuprà.

Ampre, oppidum. Plin. 6. 28. 66.

Ampreutæ, populi. Plin. 6. 4.

Amphaſa, caſtellum in Numidia. Pomponius Mela. lib. 1.

Amphaſa fluuius Numidiæ. Plin. 5. 2. 17. 19 & 5. 3. 1.

Ampſalis, ciuitas Sarmatiæ in Aſia. Ptolemæo.

Ampyx, nomen viri proprium. Ouidius 12. Metamorph.

Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Oecli,
Fixit in aduerſo cornum ſine cuſpide vultu?

Ampycides, Mopſus, Ampycis filius. Ouidius Metamorph.

Ampycidéſque ſagax, & adhuc à coniuge tutus Oeclydes, & lib. 12.

Ampycus, Tytanoros filius, qui ex Chloride (ait Apollonij commentarius) Mopſum augurem ſuſcepit, à quo Amphycides appellatur. Ouid. 12. Metamorph.

Nec tu credideris tantum cecinisse futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx, Patrenſis nobilis Pelidis filius. Pauſan. lib. 1.

Amram, i. populus excelſus, vel manipulus eorum, aut cum excelſo, filius Ceath, filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. 23.

Amri, i. amarus, vel loquens, ſiue exaltatio. Pater Zacehur, Nehem. 3.

Amri, i. Manipulus, vel dominium, ſiue populus rebellis, vel amarus. Princeps militiæ ſuper Iſraël, rex tandem conſtitutus, regnauit annis XII. 3. Reg. 16. Mach. 6. Pater Athaliæ, matris Ochoziæ, filij Ioram. 4. Reg. 8. filius Bechor, filij Benjamin, filij Iacob. 1. Paral. 7.

Amraphel, rex Sennahar. Gen. 14.

Amſaga, vide *Ampſaga.*

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulphureas habens aquas: quæ quod vndique ſyluis anguſtiſque clauſæ ſint, tamen peſtilentem emittunt odorem, vt propius accedentes eo necentur. Hîc factus eſt locus fabulæ, in Amſancti vallibus inferorum ſpiraculum eſſe. Cic. 1. de Diuin. Quid enim non videmus, quam ſint varia terrarum genera: ex quibus & montifera quædam pars eſt, vt Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia, quæ vidimus? Virgil. Æneid. 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratur in oris,
Amſancti valles, &c.

Amſtelrodamum, florentiſſima & primaria Hollandiæ ciuitas, mercimoniorum ſitúſque cauſa toto terrarum orbe celebris, forma oblonga & ferè triangulari, Venetiarum inſtar, marinis circumluitur aquis: loci ratione inexpugnabilis, maximis nauigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, vel Oſtromarinis onuſtæ mercibus maximo numero intra ciuitatis mœnia recipi exonerarique poſſunt. Pollentes opibus ciues habet, adeò vt, licet trecentarum quandoque nauium claſſis vno eodémque tempore appellat, ingentis pretij merces conferens, earum tamẽn omnium promptiſſimi hic inueniantur emptores, qui ſtatim vel numerata pecunia, vel aliarum mercium permutatione omnia exterarum nauium bona comparent, vt vel ſexto etiam die itineri ſe rurſus committere queant. In domeſticæ ſupellectilis nitore, cum vniuerſæ Hollandæ, cum huic imprimis Ciuitati palma debetur. Omnia eius ædificia maximis alui innituntur lignis, vt plus ſumptuum in fundamenti collocationem quam ſuperioris ædificij conſtructionem impendatur. Lanificio etiam claret, vulgò *Amſterdam.*

Ambar, i. ſpecies ſine forma vel figuratus, vel pictus, ſiue mortem maledicens, nomen loci in tribu Zabulon, Ioſ. 19.

Amulius, rex Albanorum, Proce filius, Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiúmque eius Lauſum necauit: filiam verò Iliam Veſtæ ſacerdotem fecit, vt ſpem ſobolis

auferret. Liu. libr. primo, ab vrbe condita. Hanc Mars compreſſit, vnde nati Remus & Romulus quos cum matre Amulius præcipitari iuſſit in Tyberim. Hos Fauſtulus paſtor reperit, vxoríque ſuæ Accæ Laurentiæ alendos tradidit Seruius, Occiſus fuit à Remo & Romulo gladiatoribus, & regnum auo Numitori reſtitutum. Diuerſimode à diuerſis hæc fabula narratur præſertim ab Euſebio, Plutarcho in Romulo, Tito Liuio lib. 4 Decad. 1. Dionyſ. lib. 1. & Eutrop. etiam libr. 1.

Amulius, pictor nobilis, qui Mineruam depinxit, quæ ſpectantem ſpectabat quæcunque aſpicetetur. Plin. lib. 35.

Amus, ciuit. Cariæ, Ἄμος, Steph.

Amyxius, quaſi abſque raſura: cognomen Iouis: nam Iupiter imberbis celebratur à campanis ab α & ξυρὸν. Vide Anxur.

Amycla, vna è filiabus Niobes, quam tradit Pauſanias cum Meliboea à ſorore ſeruatam, implorata Latonæ venia. Homerus tamen omnes interiiſſe tradit. Herm. in Plin. libro 36. capit. 5.

Amuretes, Turcarum rex fuit, qui imperium Turcicum multis oppidis, ciuitatibus & prouinciis occupatis longè latéque propagauit anno Domini 1426.

Amyclas, Lacedæmonis filius, cretenſis. Stephan.

Amyclæ, in Italia inter Caietam & Tarracinam à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus conditæ, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellatæ, cuius cum ciues ſecundum Pythagoream ſectam, ab eſu carnium & animalium cæde abſtinerent, ſerpentéſque ex vicinis paludibus natas occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cùm frequenter hoſtium aduentus falsò nuntiaretur, legibus cautum eſt, ne quis porrò hanc famam ſpargeret. Vnde poſtea ex improuiſo captæ ſunt Amyclæ: Hinc prouerbium. Loqui volo: nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe, de Amyclis oppido, vnde etiã Tacitæ dictæ. Virgil.

Et tacitis regnauit Amyclis.

Plin. 4. 5 18. & 5. 5. 9 4. & cap. 29 19. 8. 3. Straboni olim Lemna appellata In hoc loco nunc *Verdonia* eſt, vt tradit Mar. Niger.

Amyclæ, Peloponneſi ciuitas, Tyndari regi, Caſtoris & Pollucis patria, vna ex iis vrbibus quas olim Lacedæmonij centum tenuerunt, inſtitutis etiam communibus ſacris pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero memorabant. Euſtach. nomen indidit. Amyclas Lacedæmonis filius, Hyacinthi pater & Daphnis puellæ: quorum matrem Diomedem interpres Nicandri nominat Amyclis, (vt in tota ferè Laconia) ſumma veneratione Apollo colebatur. Virg. Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis cyllarus vide Seruium.

Amyclæi coloniam miſerunt in cretam. Onich.

Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amyclæus, Apollo dictus, vt Poly. li. 5. narrat. propter Amyclas, qui locus eſt in agro Spartano omni arborum ac frugum genere refertiſſimus, vbi eſt templum Apollini dicatum inter cætera eius regionis templa opere diuitiiſque præcipuum. Strabo lib. 8. & Thucyd. lib. 5.

Amyclæus ſtatuarius. Pauſ. lib. 5.

Amyci portus, Plinio *Daphne*, vel *Laurus inſana* δάφνη μαινομένη Atriano, & Boſphori Thraciȷ ad littus Aſiaticum. Hodie *Lamia* & *Scala ma: morea* dici ſcribit Pet. Gyllius in ſuo Boſphoro Ego verò Amyci non Amycli, apud Plin. lego, vide *Daphne*, & Amycus.

Amyclas, nauta, à quo Cæſar tempore belli ciuilis in Italiam vectus eſt. Lucian. lib. 5.

——*Molli conſurgit Amiclas,*

Quem dabat alga toro.

Amycus, Neptuni & Melies nymphæ filius, Bebryciorum rex, qui eam conſuetudinem habuit, vt aduenas in Bebrycium nemus ad certamen pronocaret, & inſidiis circumuentos ibidem interficeret. Cum itaque Argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamen prouocatus, cognitis inſidiis, ſocios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum interfecit. Virgil. 5. Æneid.

—*qui ſe*

Bebricia veniens Amyci de gente ferebat.

Amyci portus in Ponto. Plin. lib. 6 c. 44.

Amyco, Bebrycum rege interfecto cl[illegible]s. Eius tumulus à ſupremo die lauro tegitur, quam inſanam vocant: quoniam ſi quid ex ea decerptum inferatur nauibus, iurgia fiunt, donec abjiciatur. Apollonius poëta ſcribit hunc Amycum à Caſtore & Polluce comitibus Herculis interfectum: quamobrem Lycus Daſcyli, qui eius loci rex erat, filius, ſacellum eis dedicauit. Hermol. in Plinij locum ſupra citatum.

Amycus, centaurus Ixionis & Nubis filius. Ouid 12. Metamorph.

Primus Ophionides Amycus penetralia donis

Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus, Æneæ comes, Virg. lib. 9.

—*inde ferarum*

Vaſtatorem Amycum, &c.

Amydon, ciuitas Pæoniæ, ſeu Macedoniæ non longè ab Actio fluuio, vnde auxilia miſſa fuerunt Troianis. Homer. Iliad. 2. Iuuenal. Satyr. 5.

—*Et hic Amydone relicta.*

De Amydone colonia, Plin. 6. 28. Apud Steph. acuitur vltima, fortè legendum Abydon.

Amylia, regio Italiæ, vide Æmilia.

Amymni, populi Epiri, Stephan.

Amy-

Amymone, Danai regis filia, vna ex quinquaginta ſororibus, quæ dum ſe in ſyluis iaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens, qui impotu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander ſculpi voluit. Strabo lib. 8.

Amymone, fons apud Argos iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomē habēs. Fertur enim Neptunus ab Amymone imploratus, tridentem in Satyrum emiſiſſe: illum verò leui corporis declinatione ictum euitaſſe, tridentemq; in petra hæſiſſe: quem cùm inde Neptuni iuſſu euulſiſſet Amymone, fons limpidiſſimus ſubſecutus eſt hunc Neptunus à nomine adamatæ puellæ Amymonem appellauit. Plin. lib. 4. c: p. 5. Strab. lib. 8. Alij Amymonem dicunt tædio vitæ affectam, in fontem ſui nominis fuiſſe conuerſam. Amymon, Græciæ fluuius ab eadem ſic dictus.

Amynæ, teſte Macrobio lib. 3. Satur. loca, vbi poſtea Falernum. Vnde Amyneæ vites. Virg 2. Georg.

Sunt & Aminea vites firmiſſima vina.

Vide Aminea.

Amyntæ, Theſprotica gens. Steph.

Amyntas, Macedonum rex ex priore coniuge Alexandrum; Perdiccam, & Philippum Alexandri magni patrem, ex poſteriore autem Archelaum, Aridæum, & Menelaum genuit: ſed Philippus amoris erga fratres oblitus eos trucidauit, atque ita patri in regno ſucceſſit.

Amyntas, paſtoris nomen apud Theocrit. & Virgil.

Amyntas XIX. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLV.

Amyntas, IX. Macedonum rex, regnauit annis 2.

Amyntas, XVI. Macedonum rex, regnauit annis VI.

Amyntas, XVIII. Macedonum rex, regnauit annos XXI.

Amyntor, Homer. Iliad. 2. Phœnicis pater. Ouid.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amyntor, vnus ex filiis Ægypti, à Damone vxore Danai filia prima nocte interemptus. Hyginus in fabulis poeticis.

Amyntor, Dolopum rector, Ouid. 12. Metamorph.

Quem Dolopum rector bello ſuperatus Amyntor.

Amyrgium, campus Sacarum. Steph.

Amyras, vide *Iolcus*.

Amyricus, campus circa Theſſaliū. Polyb. li. 3.

Amyris, ciuitatis Sybaris incola, de quo hæc narratur hiſtoria: Quum Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum ſuarum ſucceſſu ſuſcitaretur oraculum. Reſponſum eſt, euertendam Sybaritarum fortunam, vbi plus honoris habere cœpiſſent hominibus quàm diis. Euenit deinde, vt ſeruus à domino vapulans ne quicquam ad deorum aras confugiſſet, poſt ad heri monumentum confugiens, liberaretur à plagis: quod ſimulatque conſpexit Amyris, collectis rebus ſuis, in Peloponneſum demigrauit, reliquis interim Sybaritis hominem, velut inſanum ridentibus. Inde prouerbiali figura dici cœptum. Amyris inſanit, vbi quis ſub inſaniæ prætextu, rebus ſuis conſulit, aut vbi quis ſolus periculum proſpiciens, in tempore ſibi cauet, creditus interim vulgò deſipere: deinde euentus docet illum vnum ſapuiſſe. Euſtathius Iliad. 2.

Amyrus, Theſſaliæ oppidum. Steph.

Amyſchnæum, loci nomen. Steph.

Amyſtis, Indiæ fluuius, qui in Gangem influit. Arrian.

Amyſum, oppidum. Plin. 6. 9 Vide Amiſon.

Amythaon, Crethei filius, ex Tyro ſuſceptus, homo bellicoſiſſimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Dorype coniuge Melampum genuit. De vtroque Homer. in Odyſſ. & Virgil. Georg. 3.

——Amythaoniúſque Melampus.

Amythaonia, Elidis pars eſt, ita dicta ab Amythaone Crethei filio. Steph.

Amytron, Thraciæ vrbs. Heſych.

Amyzon, Cariæ vrbs. Plin. 5. 29. 28.

A N

Ana, vel Anas, Hiſpaniæ fluuius, Bæticam à Luſitanis diuidens, oritur in agro Amitano. vel Laminitano Hiſpaniæ citerioris, & modò in ſtagna ſe fundit, modò in anguſtias ſe reſorbet, & in totum cuniculis ſe condit, ſæpiúſque naſci gaudet, demum in Atlanticum mare effunditur, vt teſtantur Strabo & Pomponius, & Plin. 3. 1. & 4. 9. vulgò Guadiana.

Ana, i. reſpondens, vel cantans, ſiue affligens, vel pauper, pater Oolibama, vxoris Eſau. Gen. 36. Filius item Sebcon, filij Seir Horrei. Gen. 37. 1. Paral. 2.

Ana, i. Commotio, vel motus, nomen idoli, 4. Reg. 18. 19. Iſa. 37.

Anab, id eſt vua, aut nodus, nomen ciuitatis, ſiue montis. Ioſue 11. & 15.

Anabeſineus, nomen iuuenis fortis. Odyſſ 8.

Anabis, Iacetanorum vrbs in Hiſpan. Tarraconenſi, Ptol. pagus Ægypti. Euſeb.

Ananus, ſummus ſacerdos, à Cyrenis conſtitutus. Ioſeph. lib. 15. cap 5.

Anacæa, pars tribus Hippothoontidis. Steph.

Anace, vrbs Achaiæ. Steph.

Anacalypteria, dies feſtus fuit poſt nuptias

cùm ſponſa reuelabatur, vt ab omnibus conſpiceretur. Munera etiam noua ſponſæ allata ἀνακαλυπτήρια ſignificabant, dicta ἀπὸ τοῦ ἀνακαλύπτειν, i. reuelando: quoniam eiuſmodi dona eo die quo ſponſa reuelabatur ab amicis domeſticis, & ipſi ſponſo conferebantur.

Anacharſis, ex Scytharum genere, ſapientiæ admirandæ: quod mirum viſum eſt, quum inter hos ſolus fuerit doctus, & philoſophus repertus. Vnde prouerbium de raris hominibus, Anacharſis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inſcriptum eſt. Lingua, ventre, pudendis abſtinendum eſſe. Plinius tradidit Anacharſim inueniſſe rotam figuli, cuius circuitu vaſa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quam ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus autem quo pacto quis Abſtemius fieret: reſpondit, Si ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat. Pecuniam faſtumque contempſit. Cicer. lib. 5. Tuſcul. quæſt. Is demum Athenienſium leges apud ſuos introducere conatus, vt patriæ conſuleret, à fratre eius loci rege, ſagitta confoſſus eſt. Author Laertius.

Anachis, vnus ex Laribus diis apud Ægyptios. hi enim quatuor eſſe Lares opinabantur: Dymonem, Tychin, Heroen, & Anachim, quos putabant, ſimulatque in lucem editus eſſet homo illius peruigilem curam agere. Alex. ab Alex. lib. 8. ſed Gregorius Gyraldus ſyntagmate 15. exiſtimat hæc nomina corruptè legi pro Dynamis. Tyche, Eros & Anance, id eſt, vis, fortuna, amor, neceſſitas.

Anacium, mons, in quo Dioſcurorum fanum. Phauor. Huius etiam meminit Polyænus. In Attica eſt.

Anacole, Ægæi maris inſula. Anton.

Anacreon, poëta Lyricus, ex Teio Ioniæ ciuitate, vt ſcriptis, ita & toto vitæ genere ſupra modum laſciuus. Amauit inter cæteros puerum nomine Batyllum, inſigni pulchritudine ſpectabilem, & Megiſthea, Horat.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Batyllo
Anacreonta Teium.

Periit ſtrangulatus acino vuæ paſſæ, vt tradit Plin. lib. 7. cap. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum regem, cuius etiam puerum Smerdin dilexit. Ælianus. Huius poema totum amatorium eſt, vt ſcribit Cicero, & laſciuiæ plenum.

Anactoria Acarnaniæ ciuitas, Corinthiorum colonia. Steph.

Anactória, ciuitas Moloſſorum in Epiro, & inſula, quæ poſtea Miletus dicta eſt. Plin. lib. 5. cap. 29.

Anactorium, vt ſcribit Herodotus, fuit templum Cereris in Eleuſine. Pollux Anactorium pro Adyto accipit.

Anactorium, Epiri oppidum, ad ſinum Ambracium, Straboni, *Vonizza* Sophiano dicitur. *Anactoria* Plin. lib. 4. cap. 1.

Anadyomene, Plin. li. 35 c. 10. Venerem exeuntem è mari diuus Auguſtus dicauit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadiomene vocatur verſibus aliquot Græcis, collaudata & opere & pictore corruptam: huius inferiorem partem qui reficeret, non potuit reperiri: verum ipſa iniuria ceſſit in gloriam artificis. Conſenuit hæc tabula carie: aliamque pro ea Nero principatu ſubſtituit ſuo, Dorothei manu.

Anadyomenes, meminere non modò pictæ, ſed & philoſophi, Plutarch. & Artemidorus, libro 2.

Anæa, vrbs Cariæ, à qua Anaiticus, ſiue Anæiticus, vt Anaiticus locus contra Samum: vnde Anæus Menelaus, Peripateticæ familiæ, hiſtoriarum quoque ſcriptor egregius. Oppidanos eius loci. Thucydides Anaitas pronuntiat, tetraſyllabos. Meminit & Ephorus Anæὸs, vt nomen vrbi vna Amazonum dederit, quæ Anæa diceretur. Hæc Hermolaus in illud Plinij libro 16. cap. 36. Calami probationes Gnidij, & qui in Aſia circa Anaiticum lacum naſcuntur.

Anætia, oppidum maioris Armeniæ quod ab Euphrate alluitur. Plin. lib. 5. c. 24.

Anagnini, populi. Plin. 3. 5. 112.

Anaitis dea. Hanc deam colunt imprimis Armenij, ita more recepto, vt vel nobilitate præſtantes, eius miniſterio dedicent filias, quæ inibi corporis, pudicitia in vulgus data, velut inde auguſtiores factæ, mox traduntur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Huius deæ numini dicata ſunt Sacarum feſta: dies quoque illi ſacer vocatur Saca. In his ſacris turba virorum & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, vel vſque ad ſtuporem. Celebritatis ratio ex hiſtoria eſt, Cyrus quum expeditionem in Sacas feciſſet, prælio victus, fugit, & caſtris eo loco poſitis vbi impedimenta reliquerat, paululum quiete refecto exercitu tabernacula omnis rerum copia ac maximè vino plena relinquens fugam ſimulat. Sacæ inſequentes quum caſtra hoſtium vacua, cibo potuque plena reperiſſent, ſeſe plus æquo ingurgitarunt. At Cyrus reuerſus, illos ſomno, vinoque obrutos deprehendens, vniuerſos penè deleuit, & diuinatus oblatam ſibi hanc victoriam arbitratus, diem illam Deæ quam patrio more colebat conſecrauit & Sacæa appellauit: vbicunque autem fanum eius Deæ eſt, ibidem ſtatutum eſt celebrari Sacæa feſtum bacchicum, per diem & noctem Scythico habitu potantibus viris ac mulieribus, atque in vino inuicem per ioca & laſciuiam concertantibus.

certantibus. Deam hanc ſunt qui Dianam interpretantur, quam à Lydis eximiè coli, Herodoto credimus, & Pauſaniæ in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam Armenios hanc venerari prodit, præcipuè Zeleticæ regionis incolas. Plinius libro 33. capite 4. Strabo libro 11. & 12. Hermol. in Plinium, & Cælius libro 18. capite 29. Vide Gyraldum & Alexand. ab Alexandro l.5.c.12.

Anager, fluuius, vide *Anigrus*.

Anágnia, ciuitas Hernicorum in Latio, vbi Antonius ſorore Auguſti contempta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam feriri iuſſit. Virgilius lib. 7. *qui roſcida riuis Hernica ſaxa colunt.*

Quos diues Anagnia paſcit, &c. Silius Italic.
Hernicaq; impreſſo raduntur vomere ſaxa
Quæis putri pinguis ſulcàris Anagnia glebâ.

Anagyrus, pars tribus Erechtheidis. Steph.

Anaharath. i. ariditas, vel incenſio vel ira ſiue hinnitus, aut raucedo, ciuitas in tribu Iſſachar, Ioſue 19.

Analitæ, Arabiæ felicis populi. Plin. 9.28.

Anamaſcia, Pannoniæ inferioris vrbs, Antonino, Almaz Simlero: qui addit pro eo in libro Notitiarum malè *Adnamantia* legi: ſed Anamatia habet Lazius, in ſua Vienna. Vide *Teutoburgium*.

Anamaſis, qui & Amaſis Ægyptiorum rex, regnauit annis XLIV.

Anamæon, adoleſcens, Mæones à ſe dictos condidit, & regnauit CI.

Anámelech, i. reſponſio, aut canticum regis, ſiue afflictio vel paupertas regis vel conſiliarij, Deus Sepharuaim, 4. Reg. 17.

Anamim, i. fons ſiue oculus aquarum, filius Meſraim. Gen. 10.

Ananêlus, ſummus Iudæorum ſacerdos ab Herode conſtitutus ab eodémque mox ſacerdotio priuatus.

Anáni, i. Nubes, ſiue augurium aut diuinatio, filius Elioenai, filij Naariæ 1. Paral. 5.

Anánia, ſiue Ananias, i. Nubes domini, aut diuinatio Domini, nomen vnius ducis regis Oziæ 2. Paralip. 26. Nomen etiam ciuitatis, in qua filij Benjamin habitarunt poſt Babylonicam captiuitatem. 2. Eſdr. 11. Nomen item viri cuiuſdam, de quo Actorum 5. cuius cor dicitur ingreſſus ſatanas, de quo vide Cæl. Rhodigin. libr. 2. capite 13.

Anânus, Alexandriæ Epiſcopus poſt Marcum Euangeliſtam, anno primo Neronis Imperatoris. Euſeb. lib. 1. cap. 24.

Anaphes, inſula ſponte in mari enata, vt ſcribit Plin. lib. 2. c. 7. & lib. 2. 12. Ammianus quoque, Emerſerunt, inquit, Delos, & Hiera, & Anaphe, & Rhodus. Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus, intermeſtris Luna ex inſperato illis apparuit ἀπὸ τῆς ἀναφανείσης σκοτομήνης. Steph. Ab hac inſula Apollo Anaphæus cognominatus eſt, in qua colebatur.

Anapauomênos, fons. Plin. 2. 103. In Dodone, inquit, Iouis fons, quum ſit gelidus, & faces immerſas extinguat: ſi extinctæ admoueantur, accendit. Item meridie ſemper deficit vnde Anapauomenon vocant: mox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo rurſus ſenſim deficit.

Anapias, & Amphinomus fratres, de quibus Seneca lib. 3. de Benef. Vicere, inquit, Siculi iuuenes, cùm Ætna, maiore vi peragitata, in vrbes, in agros, in magnam inſulæ partem effudiſſet incendium, vexerunt parentes ſuos: diſceſſiſſe creditum eſt ignes, & vtrinque flamma recedente, limitem adapertum per quem tranſcurrerent iuuenes, digniſſimi qui magna tutò auderent. Meminit Valer. Maximus libro quinto capite quarto, Anapum vocans, Cælius quoque lib. 11. cap. 17. Anapis vel Anapus Siciliæ fluuius, Cyan. &c. Cyanem Nympham amaſſe ferunt, quæ cùm Plutonem inhibere vellet, ne Proſerpinam raperet, ab ipſo contempta, in ſui nominis fontem, vel ſecundum alios, in ſtagnum mutata eſt, & Anapi iuncta in mare ſeſe exonerat. Ouid. lib. 5. Metamorph.

Præterit & Cyanem, & fontes lenis Anapi,

Ἄναπος inquit interpres Theocriti Idyl. 1. ſic dictus eſt, ὡς αὐτὸς πίνος ἢ καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ ἢ διὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι, decem ſtadiis procul à Syracuſis labitur. Plutarch. Item fluuius in Chaonia 80. ſtadiis à Strato vrbe diſtans. Thucyd.

Anariacæ, Straboni, Anariaci. Plin. ad mare Caſpium adortum incolentes.

Anarrhyſis dicebatur ab Athenienſibus ſecundus trium vel quatuor dierum qui vocabantur Apaturia, eránt que Dionyſio ſacri. Ita appellatus: quia eo die victimæ immolabantur Ioui Tribuii ſeu Sodali & Palladi ἀναῤῥύειν enim priſco ſermone eſt θύειν ſacrifico, διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους ἀνακλῶντας τὰ ἱερεῖα καὶ ἄνω ἐφέλκοντας θύειν. Vide Apaturia.

Anartes, Cæſari ſunt populi Dacis vicini, Walach., Seruij, & Bulgari ſunt Blaſio Vigenereo. Marliano verò, populi trans Rhenum, & Danubium, prope Herciniam ſyluam Dacis finitimi. Cæſar. lib. 6. Comment.

Anas, Hiſpaniæ fluuius Straboni, Ana Ptolemæo: *Rio Guadiana* dicitur Hiſpanis, ab Arabibus recepto vocabulo, quibus *Guad* fluuium deſignat: quaſi dicerent fluuium Anæ; Eſt etiam fluuius Siciliæ apud Liuium libro 24. quem Anatim vocat. Vide Ana & Anatis.

Anaſei, Anaſes.

Anaſſus, fluuius Carnorum, Venetæ ditionis

Plinio 3.18. *Piaue* interpretatur Leander. *Brenca.* Caſtaldus Mar. Niger dicit eum hodie *Lugnano*,& à quibuſdam *Stella* vocari. Piaue à Fortunato *Plauis* appellatur.

Anaſtaſius, Imperator, regnauit annis XXVIII.

Anaſtaſius, IV. Papa ſedit annum 1. & menſes 4. moritur die 34. Decembri anno 1154.

Anaſtaſia, ciuitas in Meſopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima ab Anaſtaſio Imperatore, vbi Daria erat ædificata. Procop. lib. 1. de bello Perſico.

Anath, i. reſponſio, ſiue canticum, aut afflictio, ſiue paupertas, pater Samgar, iudicis Iſrael. Iud. 3.

Anatha, vrbs quam Arrianus Tyron vocat. Steph. Vide Pharuſæ.

Anathoh, i. reſponſiones vel cantica. aut afflictiones vel paupertates, ciuitas quæ tribus milliaribus diſtat ab Hieruſalem. Iſa. 10. Ioſ. 22. Item filius Bechor, filij Benjamin, filij Iacob. 1. Paral. 7.

Anathólius, alius Conſul, Agapiti collega.

Anathóthia, i. reſponſiones, vel cantica domini, &c filius Seſac. 1. Para. 8.

Anatilia, oppidum. Plin. 3.4.

Anatilorum regio, eſt in Gallia Narbonenſi. Ptol. *Prouence* à I. Poldo appellatur.

Anatis, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Plin. & Solinus.

Anatole, vna horarum. quarum varia nomina deſcribuntur ab Hygino, ca. 185. Nomen montis circa Gangem fluuium, qui & *Ceripha*, in quo Sol Anaxibiam Nympham compreſſit, vt ſcribit Plutarch. de montib.

Anatolicum Thema apud Conſtantinum Porphyrogennetam, ea pars Aſiæ minoris, quam Turcæ etiamnum corruptè *Natolia* vocant.

Anatolius, Laodicenſis Epiſcopus, philoſophus.

Anatólius, Coſ. Romanus, Valentiniani Auguſti v. collega.

Anana, vrbs Phrygiæ. Steph.

Anauchidas, luctator Phylidis filius Eleus. qui victis lucta pueris, & poſtea viris, eſt coronatus. Pauſ. Eliac. lib. 2.

Anaudôma, oppidum Sienitarum. Plin. 6.29.

Anaurus, lenis fluuius in Theſſalia, oriens in Pelio monte: ſic dictus quòd ex ſe neque auram neque nebulam mittat. Lucan. lib. 6.

Quiq; nec humentes nebulas, nec rore madentẽ
Aera, nec tenues ventis aſpirat Anauros.

De hoc fluuio, vel potius torrente Apollonius poëta in Argon. lib. 6. Sunt qui dicant Nilum hoc nomine vocari, quòd ſit ſine aura. Eſt quoque Troadis fluuius ad Idam montem, vbi Paris paternas paſcebat oues, vt refert Coluthus Thebanus; de raptu Helenæ. Syriæ fluuius eſt Leandro ad hunc Coluthum & Brodæo in miſcellaneis.

Anáuſis, apud Flac. in Argonaut. procus eſt Medeæ, Alanorum & Heniochorum rex, poſtea à Styro riuali interfectus.

Anax, vir, fuit Cœli & Terræ filius: à quo Miletus olim, dicta fuit Anactoria. Cæl. lib. 5. cap. 1. Pauſ. in Atticis.

Anax, ἄναξ, i. rex Apollo nuncupatus eſt Ariſtop. Homerus frequenter. Notant Grammatici, quod ἄναξ dicitur ab ἄκος, quod medelam curámque ſignificat: & reges Anactes, quòd curam habeant. Primi autem hoc nomine Caſtor & Pollux dicti ſunt quòd nauigantium curam gererent. Sed & cæteri dij Anaces dicti, præter Iouem, qui βασιλεύς.

Anaxagoras, Clazomenius philoſophus. Anaximenis diſcipulus, in Phyſicis præcellens. Hic non modò generis gloria & diuitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus, totum patrimonium ſuis ſponte reliquit: & cùm ab eis negligentiæ inſimularetur: Quid ergo, inquit, nónne vos iſta curatis? Mox abſcedens, ad ſpeculandam rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omnino negligens, & incurioſus adeò, vt cuidam ipſum ita compellanti: Nulláne tibi patriæ cura eſt? dixerit, Mihi verò patriæ cura & quidem ſumma eſt, digitum in cœlum intendens. Hic cum poſt diutinam peregrinationem in patriam rediiſſet, poſſeſſionéſque deſertas vidiſſet: Non eſſem, inquit, ego ſaluus, niſi iſti periiſſent. Qui pluris faciens culturam ingenij, quam prædiorum, famam conſequuntur, eſt inter philoſophos. Lampſaci periit. Lucret. lib. 1. Nunc & Anaxagoræ ſcrutemur ὁμοιομέρειαν. Huius morientis præclarum dictum refert Cicero libr. Tuſculanarum quæſtionum 1. De hoc Suidas & Diogenes Laërtius plura. Fuêre item eodem nomine alij tres. Primus Æginera de Iſocratis diſciplina veniens ſtatuarius. Alius cuius meminit Antigonus: Tertius, Grammaticus Zenodoti diſcipulus. Author. Diogenes Laërtius. Pauſanias Eliacon. 1.

Anaxagoras, prædixiſſe cœleſtium literarum ſcientia, quibus diebus ſaxum è ſole eſſet caſurum, fertur: idque interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen fuiſſe factum: qui quidem lapis etiam nunc oſtenditur, & magnitudine vehis, id eſt, plauſtri, aduſto colore. Plin. lib. 2. cap. 18. Lunæ quoque defectus primum monſtraſſe dicitur: vnde Plutarchus in vita Niciæ ita ait, primus autem, qui lunaris luminis, atque vmbræ cauſam deprehenderit, ac literis mandare auſus fuerit, Anaxagoras fuit. Etenim quod is antea ignotus eſſet, ex eo probat.

bat, quod cum Nicias malè geſtis rebus, Siciliam deſerere decreuiſſet: & nocte forte luna defeciſſet, omnes milites propter rei ignorationem, quam paulò ante Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod ſibi portendi arbitrati ſunt. Anaxagoras omnium hominum primus, librum ab ſe compoſitum & conſcriptum, in lucem prodire, & proferri curauit Laertius libro 2. Deum eſſe cenſuit, infinitam mentem quæ per ſeipſam moueretur. Polyd. Virg. libr. 1. c. 1. de rer. inuent.

Anaxagoras, Arginorum rex. Pauſan. in Corinthiacis.

Anaxander, Euryeratis filius, Spartæ rex. Pauſan. in Laconicis & alibi.

Anaxandrides, Leonta filius Lacedæmoniorum rex, ſolus Lacedæmoniorum duas vxores ſimul habuit, & duas domos ſimul inhabitauit. Pauſan. in Laconicis.

Anaxandrides, comicus Rhodius tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65. vicit decem, vt ſcribit Suidas.

Anaxarchus, philoſophus Abderita, ſectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum à quo comprehenſus, coniectúlq; in pilum priſanæ, ſiue mortarium ſaxeum: quod Græci ὄλμον vocant, ibique ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde, tunde, Anaxarchi follem (aliàs pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimam amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam & comman-ducatam, in os eius ira patulum conſpuiſſe dicitur. Teſtes ſunt Laertius, Valerius, Cicero 3. de Natura deorum, & 2. Tuſcul. Meminit eius etiam Ouid. in Ibin.

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp. 114. ex Suida.

Anaxàretes, puella Cypria, ex Salamine oppido, forma inſignis, & regia ſtirpe ſuperba: quam cùm Iphis infimæ ſortis iuuenis perditiſſimè adamaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia ſeſe ad fores eius ſuſpendit: cuius funus cùm Anaxaretes, ſiccis immotíſque oculis intueretur, in ſaxum eſt conuerſa. Ouid. Metamorph. 14.

Anaxénor, citharœdus, quem Tyana ciuitas valde extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt ait Strabo lib. 14.

Anaxias, ducis Thebanorum nomen apud Pauſan. lib. 5.

Anaxibia, ſoror Agamemnonis, Pauſanias libro 1.

Anaxicrates, Athenienſum archon. Pauſan. lib. 5.

Anaxidamus, Zeuxidami filius, Spartanorum rex. Pauſ. in Laconicis.

Anaxilas, poëta comicus, cuius meminit Suidas.

Anaxilas, ſeu Anaxilaus Meſenius Rhegiuorum tyrannus. Zanclam bello capit Olympiade 20. & Meſſanam appellari iubet. Is iuſtitia cum cæterorum tyrannorum crudelitate certans, moderationis ſuæ haud mediocrem fructum tulit. quippe decedens quum filios paruulos reliquiſſet, tutelamque eorum Micalo (alij Smicytho) ſpectatæ fidei ſeruo commiſiſſet: tantus amor memoriæ eius apud omnes fuit, vt parere ſeruo, quam deſerere regis filios mallent, principéſq; ciuitatis obliti dignitatis ſuæ regni maieſtatem adminiſtrari per ſeruum paterentur. Is verò tutelam ſanctè geſſit & perductis in ætatem pueris & bona & imperium tradidit, deinde paruo viatico ſumpto profectus eſt & Olympiæ cum ſumma tranquillitate conſenuit. Pauſan. in Meſſanicis. Iuſtin. l. 4. Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 11.

Anaxilâus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade, dixit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmoniis in vincula coniectos, in iudiciumque vocatos, ac deinde omni ſupplicio abſolutos, è vinculis exiiſſe.

Anaximander, Mileſius philoſophus. Thaletis ſodalis, auditor ac ſucceſſor, primus terræ mariſque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit. Laert. Præterea cylindri formæ eſſe terram aſſeruit tantæ profunditatis, vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatem rerum poſuit, qua omnia naſcerentur, vt refert Cicero Academicarum quæſtionum lib. 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit, fuit & alius Anaximander hiſtoricus, & ipſe Mileſius, Ionicus ſcriptor. Laertius lib. 2.

Anaximander, opinatus eſt natiuos eſſe deos longis interuallis orientes, occidentéſque. Cicero, & Polyd. Virg. lib. 1. de rer. inuen. Itémque ex aqua terrâque calefactis homines exortos eſſe putauit, ibidem Polyd. Virgil. capit. 5. Deinque Lacedæmoniis fertur perdixiſſe, vt vrbem, ac tecta cuſtodirent, quod inſtaret terræ motus: ac tum vrbs eorum tota corruit. Plin. lib. 2. cap. 79.

Anaximenes, philoſophus, Eraſiſtrati filius Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aërem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat: cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno eſſe dixit: terram, ex aëre conſtipato, primùm omnium factam, latam, magnam, idcircò non abſque ratione ſu-

per aërem contineri. Solem, Lunam, cæteráſque ſtellas à terra ortum habere. Aërem infinitum aſſerebat, eumque deum ſtatuebat, vt eſt author Cicero Academic. quæſt. lib. 4.

Anaximenes, aëra deum eſſe ſtatuit. vnde Virg. lib. 2. Georg.

Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther,
Coniugis in gremium lætæ deſcendit, & omnes
Magnus alit magno commixtus corpore fœtus.

Primus horologium ſolarium in quo vmbilici Solis, quem Gnomonem vocant, vmbra horas oſtendit apud Lacedæmonios adinuenit. Plin. lib. 2. c. 78.

Anaximenes ſophiſta, Alexandri Magni tempore vixit, de quo hæc Pauſanias, lib. 6. Alexander, ira percitus, cùm Lampſacenis, qui rebus Perſicis aduerſus Alexandrum fauiſſent, extrema eſſet minitatus, Lampſaceni verò hac ita ratione vxorum & liberorum, ipſius denique patriæ ſupplicatum Anaximenem amandaſſent ad Alexandrum, qui & Alexandro & ipſi Philippo notus erat, Alexander autem cauſa illius aduentus audita iuraſſet, vocatis in teſtimonium diis Græcorum ſe, quicquid ille petiiſſet, contrarium facturum: Hac in re (inquit Anaximenes) mihi gratificare, ô rex: vendas ſub haſta mulieres Lampſacenorum & liberos, totum oppidum ſolo æques, templa deorum incendas. Alexander cùm nihil contra dolum comminiſci poſſet, veniam dedit Lampſacenis inuitus. Is inſtituiſſe dicitur, ab eodem Pauſania, vt oratio extemporalis & declamatio fieret exercitationis cauſa. Fuerunt & alij duo Lampſaceni eius nominis, orator vnus, alter hiſtoricus, qui oratoris nepos, Alexandri geſta conſcripſit. Anaximenis extant epiſtolæ 2. ad Pythagoram. Natus eſt 63. Olympiade. Laert. lib. 2.

Anaxipolis Thaſius poëta Comicus, de quo Plinius hiſt. natur. lib. 14. cap. 14. in veteribus editionibus. Sic quoque poſtea diu tranſmarina vina in auctoritate fuerunt, & ad nos vſque noſtros, quin & Falerno iam reperio, ſicut apparet ex illo Comico verſu Anaxipolis Thaſij.

Quinque Thaſij vini inde depromam, Falerni bina.

Huius meminit Marcus Varro & Columella inter rei ruſticæ ſcriptores.

Anaxippus, nouæ Comœdiæ ſcriptor floruit temporibus Antigoni & Demetrij cui ab euertendis vrbibus Poliorcetes cognomentum fuit. Dicere ſolitus erat, philoſophos in ſermone tantum ſapientes, in vitæ verò actionibus inſipientes. Multæ illius fabulæ ab Athenæo recenſentur.

Anaxithea Danais, ex Ioue peperit Olenum. Steph. in voce ὤλενος.

Anaxius, i. fluuius per Feltrenſem agrum fluens.

Anaxo, Alcæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lyſidicen, ſororem Pithei ex Pelope & Hippodamia, vt habet Plutarchus.

Anaxilides, philoſophus, de quo Hieronymus contra Iouinianum ſcribit, quòd in libro 2. philoſophiæ ferat, Potoriam matrem Platonis phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitretur.

Anaxippus Mindæus Herculi ſtatuam conſecrauit. Pauſan. Eliac. lib. 1.

Anaxirrhoe, Coroni filia, Epei vxor, Pauſanias Eliac. lib. 1.

Anazarbus, vrbs Ciliciæ ad Pyramum fluuium, ab Anazarba conditore, Oppiani poëtæ & Dioſcoridis rei herbariæ peritiſſimi patria: Stephano. Hæc nunc *Cæſar-Auguſta*, inquit Plinius. *Anazarba* legit Stephanus. Suidas ſcribit olim *Cyinda*, poſtea *Diocæſarea* vocatam: huius διοικηταρείας meminit hoc tractatu Ptolemæus *Azar* hodie nominatur, ſi Moletio credendum ſit.

Anazarbeni, populi in Plin.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, vnus ex Argonautis, Hyginus in fabulis.

Ancæus, Neptuni filius, patria Samius (alias rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab eodem commemoratur Hygino. Is (vt ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: quum autem vineam plantaret, nimium graui labore ſeruos premebat: quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus verò poſteaquàm vua maturuit, lætus vindemiabat: coactáque vindemia, vinum ex lacu ſibi hauriri iuſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cum ori admoueret, dictum ſeruo in memoriam reuocauit. Cui ſeruus, Multa cadunt inter calicem, ſupremaque labra. His verò dictis, quidam accurrit, nuntians quàm maximum aprum (cuius meminit Homerus Iliad. 1. & Ouid. 8. Metamorph.) vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinauit, ab eóque dente ictus interiit. Vnde natum eſt prouerbium in eos, quibus præter ſpem aliquid euenit: quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit. Multum intereſt inter os & offam. Vide Eraſm. Adag. Meminit huius Apollonius Rhodius, & eius interpres.

Ancalites, populi in Anglia, Trinobantibus, Bibrogis, Caſſis & Cenimagnis proximi. Cæſar libro 5. Commentar. *Akealus*, Glareano.

Ancaria, dea ab Aſculanis populis colebatur vt patria & tutelaris, ne hoſtium vaſtarentur

incurſu

incurſu. Alexand. ab Alex.

Ancharıam ſcribit Cælius lib.22.c.3.

Anchara, oppidum Italiæ, Steph.

Anchıces, dux aut imperator contra Æeten Colchorum regem, fratrem Perſæ: Valerius 6. Argon.

Doctus & Anchares patulo vaga vincula gyro Spargere & extremas laqueo adducere turmas.

Ancharia, Octauiæ mater. Plut. in Ant.

Anchémolus, filius Rhœti, Marrubiorum regis in Italia: cui cùm pater Caſperiam, ſeu Caſpiam nouercam ſuperinduxiſſet priuignus eandem ſtuprauit: quo cognito cùm pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Euandri filio occiſus eſt. Virgil. libro 10.

—& Rhœti de gente vetuſta,

Anchemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Vide *Antemolus*.

Anchesites, ventus ab Anchiſa portu Epiri ſpirans, cuius mentio eſt apud Halicarnaſ. Cic. 7. ad Att. Flauit ab Epiro pleniſſimus Anchesites. Anteà legebatur Anchomitis: ſed ſic reſtituit Turnebus.

Anchesius, mons ab Anchiſe monumento dictus: iſque eſt iuxta Orchomenum. Pauſan. lib. 8.

Anchéſmus, mons Atticæ, in quo eſt Iouis Anchesmij ſtatua. Pauſ. in Attic.

Anchiala, ciuitas Ciliciæ de qua Strab. lib. 14. Poſt Zephyrium, inquit, Anchiala paulò ſupra mare ſita, Sardanapali opus, vt Ariſtobulus ait; Anchiales, meminit Plinius 5.27. Ex hac vrbe fuit Athenodorus, qui non à Sardanapalo, ſed ab Anchiale Iapeti filio conditam vult, à quo nomen vicino fluminí Ouidius lib. 1. Triſt.

——& ab his per Apollinis vrbem.

Vecta per Anchiali mœnia fundat iter. Steph.

Anchialus, vrbs Thraciæ ſita intimo ſinu, atque vbi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul à magna Apollonia.

Anchialo hodie Sophiano teſte. *Kerkis* Mercator.

Anchialum, Plinio l. 4. cap. 11.

Anchialos, aſtrologi nomen, cuius meminit Cicero lib. de Diuinat.

Anchialos, Mentis filius, vir belliceſus. Odyſſ. 1.

Anchialus, Phæacenſis. Odyſſ. 8.

Anchimolus, Sophiſta apud Elidem fuit, qui aquæ potor, ac ficis tantummodo ſolitus veſci, nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cal. lib. 11. cap. 13.

Anchion, curſor nobilis Lacedæm. libro 2. Pauſan.

Anchiſa, oppidum Italiæ. Steph.

Anchiſes, Capis filius, ante bellum Troianum nemorum latebras & ſolitudines coluiſſe fertur: gregibus & armentis intentus fuit: quibus cùm vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum ea concubuit, vnde natus eſt Æneas apud Simoenta Troiæ fluuium. Seruius Porrò cùm ſe Veneris concubitu vſum fuiſſe iactaret, ab eadem oculis eſt priuatus: propterea dicunt eum Troianorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Troia cùm nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Æneas humeris impoſuit, ſecumque Drepanum vſque Siciliæ vrbem vexit, vbi fatis conceſſit, Virg. Æneid. 1.

Tune ille Æneas quem Dardanio Anchiſe

Alma Venus Phrygij genuit Simoentis ad vndam?

Anchiſus, Arcadiæ mons, Pauſan. apud cuius radices Anchiſæ monumentum.

Anchitæ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Anchoë, locus circa Cephiſſi fluminis oſtia, & ibidem lacus eodem nomine Strabo.

Anchora Gr. ἄγκυρα Tectoſagum, qui quondam Galatiæ partem, Phrygiam maiorem verſus, caſtellum erat. Alterum quoque fuit, eiuſdem nominis Lydiam verſus, circa Blaudum Phrygiæ oppidum. Strabo lib. 12.

Anchorarius, mons. Plin. 13.15.

Anchûrus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis, ca. 9. Circa Celænas Phrygiæ oppidum terræ hiatus cum aqua domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum, Midas rex oraculo monitus, vt res pretioſiſſimas coniiceret (ita enim futurum, vt terra coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit, Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretioſius anima ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timotheæ vxori, equum aſcendit, inque hiantem locum concitatus eſt. Poſtquam in vnum terra rediit, auream Iouis Idei aram eo in loco dedicauit. Caliſthen. 2. Metamorph.

Ancile, ſcutum breue authore Feſto ad vocem Mamurij, ita ex vtroque latere reciſum, vt nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimumque eius latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilij tempeſtate de cœlo decidiſſe, vnáque editam vocem omnium potentiſſimam fore ciuitatem quandiu in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura ne internoſci celeſte poſſet. De hoc Ouid. 2 Faſt.

Ecce leui ſcutum verſatum leuiter aura.

Decidit, à populo clamor ad aſtra venit.

Et paulo poſt.

Idque ancile vocat, quod ab omni parte reciſum eſt

Quemque notes oculis, angulus omnis abeſt.

Anclacæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Ancon, Leucoſyrorum vrbs in Cappadocia. Ptol. Apollon. Ancon. Portum vocat Arria. in Periplo.

Ancon,onis,vel Ancona,næ,vrbs totius Piceni celeberrima, in littore Adriatici maris à Siculis condita, portum habens inſigni opere à Traiano Cæſare extructum. Nomen habet à ſitu qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubitu modo ſinuoſum ἀγκῶνα appellant. Plin.lib.3.cap.13. A Siculis condita eſt colonia Ancona, appoſita eſt promontorio Cumero in ipſo flectentis ſe oræ cubito. Luc.lib.2. *Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.* de huius gnomone. Plin.lib.2.c.72. Ptol.& Pomp. Gall. *Ancone.*

Ancobaritis, regio deſertæ Arabiæ oppoſita Epit. Strab. in Meſopotamia eſt, apud Ptolemæum.

Ancorarius,mons in Mauritania,circa Tingitanum Caſtellum. Ammian.

Ancóre, vrbs Bithyniæ, Antigonia poſtea dicta, deinde Nicæa. Steph. Vide *Nicæa.*

Ancrina, Siciliæ oppidum. Ptol.

Anculi,& Anculæ,dij deæque ancillarum.Feſtus.

Ancus Martius,quartus Romanorum rex,nepos Numæ ex filia. Hic Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montem vrbi addidit, Ianiculum ponte Sublicio vrbi coniunxit, Romanorumque limites ad mare vſque promouit: vbi & Oſtiam condidit fertur præterea primus, carcerem inſtituiſſe, ſic ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, i. à cubito dictus, quem incuruum habuiſſe dicitur, vt ait Seruius. Tit.Liuius. lib.1.

Ancus,Numidiæ fluuius iuxta Icoſium fluens, Pom.Mela.

Ancyra,Plin.lib.5.c.vltimo,Galatiæ vrbs magnæ Phrygiæ contermina, ideò ab aliis Phrygiæ, & aliis Galatiæ tribuitur. & Plinius loco citato duas Ancyras memorat,alteram in Phrygia, alteram in Galatia. Hinc Synodus Ancyritana in iure Pontificio.Dicta Ancyra ab anchoris nauium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus Ægypti rex ſuppetias Gallogræcis miſerat.Stephanus,hodie Angouri. Aliam Liuius lib. 45. circa Macedoniam aut Illyricum collocat.

Ancyræ, Siciliæ vrbs, Diodor lib 14.

Ancyreum,Aſiæ minoris promontorium, vbi Pontus finitur, incipitque Boſphorus, Dionyſ. hodie *Pſomion.*

Ancyrion, oppidum Italiæ. Steph.

Ancyron, vrbs Ægypti. Steph.

Anda, Africæ vrbs. Polyb.

Andabaſis, regionis nomen, vnde coccum optimum adfertur Serapio.

Andabatæ, populi, aliàs gladiatores, clauſis oculis pugnãtes.Cic.ad Treb.l.7.Epiſt.in. Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus. Vide in Chiliadibus Eraſm.

Andabilis,Cappadociæ ciuitas,apud Anton.

Andaca,Indiç vrbs,quam Alexander deditione accepit. Arria.

Andania, Arcadiæ vrbs in Peloponneſo. Strabo, quam Meſſeniæ tribuit Pauſan. vt & Stephanus, qui Meſſeniam ipſam ſic quoque appellatam vult.

Andania, mulieris nomen, apud Pauſaniam lib 4.

Andanis, apud Strabonem, fluuius eſt Carmaniæ regionis Mela.& Plin.6.23.69.

Andanum, vrbs Cariæ. Vide Steph.in Bargylla.

Andaræ, populi Indiæ plurimis vicis & xxx. oppidis,quæ muris turribúſque muniuntur. Pli. lib.6.c.19.

Andarba, Dalmatiæ vrbs. Anton.

Andariſtus,Pelagonum in Macedonia locus. Ptolemæus. & Andariſtenſes populi apud Plinium.

Andares,locus in Britannia inſula. Xiphilin. in Nerone.

Andatis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

Andautonium, Pannoniæ ſuperioris oppidum. Ptol.

Andebonthus, filius legitimus Cuntonis Anglorum regis ægrè ferens Aroldum filium nothum eiuſdem Cuntonis patri ſucceſſiſſe, mortuum Aroldum refodi iuſſit, eiúſque corpus in mare proiici. Volater.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea ciuitas, Ptol. Andrettium Straboni.

Andegauia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanoque proxima. Gallicè *Angiers.*

Andégaui, populi, qui & Andes. Tacit. lib.3. Erupere primi Andegaui ac Turonij, quorum Andegauos Acilius Auiola legatus excita cohorte, quæ Lugduni præſidium agitabat, coercuit. Plin 4 c.18.

Andelus, ciuitas Hiſpaniæ,non procul à Pompeopoli, quæ vulgò Pampilona appellatur, metropolis regni Nauarræ. Gall. *Pampelune.*

Anderica, Ciſſiæ regionis ſtathmus, 210. ſtadiis à Suſis, Herodot.

Anderida,littoris Saxonici vrbs in Britannia, lib. Notit. *Nevvenden* in Cantia eſt Camdeno.

Anderidum, Vaſconum in Hiſpania oppidum. Ptolem.

Andera, vel Andeira Phrygiæ oppidum iuxta Scepſim in quo lapis reperitur qui vſtus in ferrum tranſit, deinde cum quadam terra in camino excoctus pſeudargyrum ſeu falſum argentum ſtillat: cui vbi eſt æs additum, temperamentum fit quod orichalcum vocant. Steph. ex Stra-

ex Strabonis 13. Hinc Andarenus & Andarene, Anderam Plin. vocant. l. 5. cap. 30.

Anderæ, populi Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin. 6. 30.

Andes, ium, vicus non procul à Mantua, Virgilij patria: hinc Andinus, adiectiuum: vt Andinus cantus, Silius Italicus, lib. 8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſydera cantu.

Euecta Andino, id eſt, Virgilianο.

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus & Turonibus finitimi, ac Ducatui Bituricenſi, O canó que proximi, quos Ligeris flumen alluit. Gallicè *Le pays d'Anjou*.

Anderhannalis, vicus in Gallia Belgica Anton. *Echternach* Simlero. In agro Treuerenſi videtur.

Andiantes, Pannoniæ inferioris populi. Ptol.

Andirina, mater deûm cognominata à loco, de quo Strab. lib. 13. Sub Andira (inquit) templum eſt matri Deûm Andirinæ Sacrum & ſubterraneum antrum Palæam vſque. Eſt autem Palæa habitatio quædam ſic appellata, quæ ab Andiris diſtat ſtadiis 130. Subterraneum hunc meatum demonſtrauit capra quædam quum in os eius incidiſſet & poſtridie à paſtore quodam forte fortuna ad ſacrificium eunte, apud Andira inuenta fuiſſet. Strabo.

Andizetij, populi Pannoniarum, vt refert Strab. lib. 7. ij ſunt quos Ptol. Andiantes vocat.

Andócides, orator Athenienſis, filius Leogoris Hellanicus referente Suida.

Andoinus, Longobardorum rex.

Andologenſes, populi Hiſpaniæ Tarraconenſis. Plin. 3. 3.

Andomatis, Indiæ fluuius qui in Gãgem fluit, & oritur ex Mandiadinis, Indica gente. Arrian.

Andomatunum Longonum vrbs. Ptol. in Gallia Belgica. Villanouanus *Langres* eſſe putat.

Andoriſippo, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, Plin. lib. 3. c. 1. quædam exemplaria legunt apud Plinium, Andoriſæ Porrò longitudinem, &c.

Andraca, Cappadociæ in Chamana regione vrbs Ptol.

Andrágoras ſubita morte periit. Mart. lib. 6.

Andramytes, rex fuit Lydorum, qui primus omnium mulieres fecit eunuchas, eiſque vice eunuchorum vſus eſt, Cæl. Rhod lib. 20. cap. 14. & Alex. ad Alex. lib. 2.

Andrapana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Andraſimundi Taprobanæ, inſulæ promontorium, Ptol.

Andraſſum vrbs in Aſia minori circa Galatiam, Cedren.

Andreæ, vel S. Andreæ inſula Propontidis.

Andreas, nomen Apoſtoli, Marc 4. 10. qui ante vocationem ſuam diſcipulus erat. Ioannis Baptiſtæ Ioan. 1.

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnauit & idem Inuentus manè mortuus Andragoras.

Andréas II. Ladiſlai patruus, Vngariæ rex, regnauit annis XXXVI.

Andréas III. Vngariæ rex, regnauit annis XII. à Balu, qui ei ſucceſſit, victus, regnóque exutus eſt.

Andreas, Arginus ſtatuarius. Pauſ. lib. 6.

Andreus, Penei filius Thebanus. Pauſ. lib. 6.

Andreis, Pauſaniæ, Græciæ regio, quæ poſtea Phlegiantis dicta fuit.

Andreſti, Indiæ populi ab Alexandro magno victi.

Andri, populi circa Claſtidium in Gallia Ciſalpina. Polyb 2.

Andria, vrbs Elidis & alia Macedoniæ. Steph.

Andriaca, oppidum in Media & item Lycia. Ptol. Rurſum in Thraeia, Straboni. Vide Plinium 5. 17.

Andriclus, Ciliciæ mons. Strabo li. 14. qui ait, Vlterius eſt mons Andriclus, & aſpera quædam præternauigatio, nomine Platanſtus. Eſt etiam fluminis nomen. Plin. lib. 5. c. 15. quem Strab. Andrium vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur & Andricus Andricius.

Androbius. pictor nobilis, de quo Plin. lib. 35. cap. 11.

Androcalis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum apud Plinium.

Androgea, Perſidis regio. Cedren.

Andromachidæ, populi ſunt, qui virgines nupturas exhibent ſuo regi, qui pulchriorem & gratiorem ſibi ſtupret.

Androclea, vna eſt ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi Thebani ſeipſas interfecerunt. Nam cũ pugna eſſet Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculũ eſt allatum bello fore eos victores, ſi manũ ſibi inferret qui generis dignitate inter ciues eſſet notiſſimus: & Antipœnio (hic enim maiorũ genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, eius filiabus Androcleæ & Heracleæ placuit. Vbi itaq; ſeipſas interfeciſſent, hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, vt in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis ſimulachrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſ. 9. Bœotic.

Andronicus, poſt annum ferè quadringenteſimum decimum, quàm Roma condita fuit, fabulam primus dedit, anno ante Ennium. Cic. lib. 1. Tuſcul. & Quintil lib. 1.

Andrócleus. Philoſophus, Porphyrij diſcipulus, cuius ipſe Porphyrius mentionem facit. Volaterran.

Androclus, Codri filius, rex Ionum. Pauſ lib. ſeptimo.

Androchidas Lacon, cui cùm probro daretur..

quòd cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe immiſcuiſſet: ideóque ab omnibus tanquam inutilis à prælio arceretur: ita commotus reſpondit, in aciem aſſiſti oportere, qui de prælio non de fuga cogitet. Plutarch. in Apoph. & Cæl. Rhod. lib. 14. c. 5.

Androcopus, is qui Lebedon condidit, loco quodam occupato nomine Artis. Strabo lib. 14.

Androcydes, medicus ſapientia clarus, cuius extat epiſtola quædam ad Alexandrum magnũ ſcripta, apud Plin. his verbis, Vinum potaturus, rex, memento te bibere ſanguinem terræ: ſicut venenum cicutæ, vinum eſt, ſic & vinum cicuta homini. Plin. l. 14. cap. 5. fuit & alius Androcydes pictor. Plin l. 35. 9.

Andrôdamus, Rheginus, qui leges condidit Calcidonenſibus, populis Thraciæ. Ariſt.

Androdus, Dacus ſeruus. Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulneratum aliquando curauerat in ſyluis. Eius hiſtoriam lectu digniſſimam, vide apud Gel. lib. 5. c. 15.

Andrógeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in Palæſtra ſuperat, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex inuidia occiſus eſt. In cuius vltionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram euertit, Athenienſes acri bello ſuperauit, eóſque quotannis ſeptem adoleſcentes & totidem puellas, à Minotauro deuorandas in Cretam mittere coegit. Virg. Æneid.

In foribus, lethum Androgeo tum pendere pœnas Cecropidæ iuſſi, &c.

Androgeus, vnus è Græcorum ducibus, qui Troiam profecti ſunt, Virg. Æneid. 2.

Primus ſe Danaûm magna comitante caterua.
Androgeos offert nobis ſocia agmina credens.

Andrógyne, vel Androgini, populi in Africa, ſupra Naſamones, vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes, dextra mamma his virilis, leua muliebris. Plin lib 7. c. 2.

Androlitia, oppidum, Plin. 5. 29.

Andrómache, Hectoris Troiani vxor, Ætionis regis Thebarum Ciliciæ filia, Aſtyanactem peperit mortuo Hectore Pyrrhus eam in Græciam abduxit, & ex ea Moloſſum ſuſcepit, poſtea verò Heleno vati Priami filio, cum parte regni in vxorem dedit. Author Volater. Virg. lib. 3. Æneid.

Hectoris Andromache Pyrrhinus connubia ſeruas?

A viri pugna nomen ſortita eſt: fuit enim quædam veluti virago.

Andrómachus, adultor Craſſi, à quo ipſe Parthis proditus eſt. Plut.

Andrómachus, fuit etiam ſophiſta è Neapoli Syriæ filius Zonç, qui Nicodemiæ grammaticam docuit Diocletiani temporibus. Suid.

Andromachus, Syriæ, & Phœniciæ præfectus ab Alexandro, viuus à Samaritis crematus eſt, Curtius lib. 4.

Andrómattunũ, Lingonũ ciuitas in Gallia. Pr.

Andrómeda, vel Andromede, Cephei Æthiopum regis, & Caſſiopes filia, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Nereidas forma ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriam reuertente: occiſo prius ceto, liberata eidem nupſit. Própert. lib. 2.

Andromede monſtris fuerat deuota marinis,
Hæc eadem Perſei nobilis vxor erat.

Plin. lib 5. cap. 13. Poſtremo Mineruæ beneficio inter aſtra collocata dicitur, oritúrque in parte Piſcium duodecima. De hac tragœdiam ſcripſit Euripides: eámque ab eius nomine Andromedam appellauit.

Androna, Cyrtheſticæ regionis in Syria oppidum. Anton.

Andrómon, nomen proprium eius qui Colophonem ædificauit.

Andron, Ptolem. oppidum inferioris regionis Nili.

Andron Catanæus, teſte Theophraſto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis & rythmos excogitauit. Cæl. Rhod. lib. 5. c. 4.

Andronicus, i. vir victorioſus, nomen viri, Roman. 16.

Andronicus Rhodius, philoſophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.

Andronicus grammaticus, deſidioſior in profeſſione Græca, cuius meminit Tranquillus.

Andronicus hiſtoricus, res Alexandri ſcripſit. Volaterran.

Andronicus, Græcorum Imperator, regnauit ann. 1.

Andronotus, legiſlator fuit Chalcidéſium eorum qui in Thracia ſunt. Alex. ab Alex. li. 6. c. 10.

Androphagi, Scythiæ gentes in Europa. Hero.

Andropompus Thebanus, Bori filius, Xanthum non ſingulari certamine, ſed fraude interfecit. Pauſ. in Bœoticis, quamvis id à Melantho Andropompi fili non ab ipſo Andropompo factum fuerit. Vide Apaturia.

Andros, Britanniæ inſula, Plin. lib. 4. c. 6.

Andros maris Ægei inſula prima inter Cyclades vicina Samo, cum oppido eiuſdem nominis, quæ Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Epheſum, Ouid. lib. 12. Metamorph.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Hæc primò dicta fuit *Cauros*, poſtea *Antandros*, hinc *Andrius*, *dria*, *drium*, Steph. nominatam ſcribit ab Andro Eurimachi filio, &c. Ibi fons eſt, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini ſapore fluit. Plin. lib. 2. c. 103.

Androſia, Galatiæ oppidum Ptol.

Andro-

androſthenes, prætor Theſſaliæ. Pompeio fauens, à Cæſare obſidetur & expugnatur. Cæſar lib. 3. de bello ciuili.

androſthenes, ſtatuarius Thebanus. Pauſan.

Anecus, Siciliæ fluuius, qui per 2000. paſſuum ſub terra mergens, Syracuſis miſcetur mari, appellatúrque *Ano* poſt *Anapoſcanos*, ſuperior. Anotiſphoros.

aneianum Antonino, hodie *monte Agnano*, Simlero: vrbs Italiæ inter Patauium & Mutinã.

aneloncis, fluminis iuxta Colophonem meminit Pauſ. cuius prædicat frigiditatem.

anem, nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

anemo, fluuius in octaua Italiæ regione, Pli. 3. c. 5. hodie *Roſanaro, Fantino, & Santerno.*

anemolia, Phocidis vrbs, quæ poſtea Hyampolis nominata eſt. Strab. Bœotiæ ciuitas. Ptol.

anemoſa, vicus in Arcadia Pauſ.

anemothicos, circa Cariam vrbs, Phorphyrogen.

anemotis, Palladis nomen eſt, inde tractum: cùm Mothonem Peloponneſi ciuitatem, locáque vicina, venti paulò violentiores, minúſque tempeſtiuè perflantes inſigniter oblæderent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, ſuaſu ſimulachrum Palladi erectum eſt, eidémque ab incolis fuſæ preces: quibus fuſis mox ventorum ceſſauit impetus, nullúmque deinceps calamitatis genus incolis poſteà enatum: vnde cognomen Minerua à ſedatis ventis adepta eſt, Cæl. Rhod. lib 20. c. 19.

angæus, Lycurgi Regis Thraciæ filius, qui Sannum oppidum condidit.

anemorea, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur, in confinio Phocidis, & Delphorum in alto colle. Situs eſt autem ſupra eam locus ... dictus, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbis. Steph.

anemurinum Ciliciæ oppidum, Pli. li. 5. c. 27. & 33 S *alemura* Nigro.

anemuſa, inſula maris mediterranei. Ptol.

anemytas, apud Tarentinos aſinus erat, qui ventis ſacrificabatur Etym. magnum.

aneritæ, Marmaricæ Nomi gens, Ptol.

aner, i. reſponſio aut canticum lucernæ, ſine affligens lucernam. Frater Mamre, Gen. 14. Nomen item ciuitatis in tribu Manaſſe, i. Chron. 6.

anethuſſa, vrbs Libyæ. Steph.

anetia, oppidum Plin. 5. 24. vide ſupra Anetia.

aneticus, Aſiæ locus, eſt arundinibus abundans.

anetis, Dea quædam in Armenia. Armeniis autem lex erat, vt virgines in phano vetuſtiſſimo Anetis deæ proſtituerentur: vbi ipſius ſtatua ex ſolido auro ſita erat, quam Antonius expilauit. Quibus emeritis, cuiuſvis præcipui hominis coniugium ſortiti fas erat, nemine abnuente aut tale coniugium detractante. Alex. ab Alex. lib 2. c. 24. Vide ſupra Anaitis Dea.

angæ, Paleſtinæ locus, Cedren.

angæ, montes à ſiniſtro Ciliciæ, Iudith. 2.

angaris, mons Palæſtinæ, Plin. 5. 13.

angaris, Bithyniæ emporium, prope Helenopolim Socrat. lib. 8. c. 20 hiſt. Eccl.

angæ, Arabiæ fœlicis vicus, Ptolem.

angia, Theſſaliæ vrbs. Liu.

angele, pars è tribu Pandionide. Steph.

angelia, Mercurij filia. apud Pindarum, ideò fingitur quod Mercurius nuntiis præſit. Vide Cælium, lib. 18 c. 6.

angellæ, Bæticæ vrbs, Anton. in Cordubam, & Hiſpalim.

angelus, Neptuni filius, ex concubitu Nymphæ cuiuſdam in Chio natus, Pauſ. lib. 7.

angelion ſtatuarius, qui Apollinis ſimulachrum apud Delos fecit Pauſ. in Corinthiacis.

anger, fluuius in Illyrico.

angerona, ſilentij dea cui ſacrificabatur ad diẽ xii. Calẽdas Ianuarij, ore obligato obſignatóque ſimulachrũ habebat. Plin. lib 3. c. 5. Angeroniam vocat Macrobius Saturna. lib. 1. c 10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quod angeros ac animorum ſollicitudines propitiata depellat. Maſurius adjicit, eius deæ ſimulachrum ore obligato atque obſignato in ara Volupiæ proptèrea collocatum, quod qui ſuos dolores anxietatéſque diſſimulãt, proueniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Iulius Modeſtus ideò ſacrificari huic deæ dicit, quòd populus Romanus morbo, qui Angina dicitur, præmiſſo voto ſit liberatus, fortè ſcribendum Angenora quia cohibet os. Eſt enim Dea ἐχεμυθίας vt Sophocles ... Scal.

anges, mater Elephi, quem ſuſcepit ab Hercule.

angidiſtis, mater Deorum apud Peſſinuntios, vbi templum maximum habet ſummáque colitur veneratione. Strab. lib. 12. Sunt tamen qui apud Strabonem legant ἄγδιστιν Agdiſtin, non verò Angidiſtin.

angites, Thraciæ fluuius, qui Strimonem ſubit. Herodot.

angitiæ, nemus in Marſorum regione. Virg. Æneid. 7.

Te nemus Angitiæ vitrea te fucinus vnda.

angitula, Anton. Italiæ flumen in Calabria regione.

angium, vrbs opulenta circa Peloponneſum. Lacon.

anguianus, Gallicæ claſſi præfectus in prælio nauali aduerſus Turcas. Pauſ. Iouius.

anglia, Britannia, inſula in Oceano, vndique

à circumfuſo mari complexa, nuſquam iuncta continenti, ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quondam ab albis rupibus quas mare vndique alluit, Albion dicebatur. Hanc primum Troes incoluerunt, Palladiſque oraculo claſſe in hanc inſulam migrauerunt, atque gigantes, tunc inſulam tenentes, multis victos prœliis expugnauerunt. Hos poſtmodum longo tempore tractu, Saxones, illuſtres Alemaniæ populi oppreſſere eorúmque agros & opes inter legatos Saxonum regina Angela diuiſit, ſuúmque inſulæ nomen reliquit. Quanquam plerique Angliam veluti noſtri orbis angulum prædicent. Situs ipſius eſt contra aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ, ambitus quadragesies octies & ſeptuaginta quinque millibus paſſuum conſtat.

Anglia, primùm dicta eſt Albion, ſeu Albania ab albis rupibus, quæ primum illuc nauigantibus apparēt, vnde cretacei lapides ad nos aduehũtur, quorũ vſus eſt in Abacis calculatoriis, ait Munſt. lib. 2. Coſ. Poſtea Britannia appellata eſt à Bruto, Syluij Poſthumi Latinorũ regis Filio, duce quorundam Troianorum, qui 40. annis, poſt Troiam à Græcis exciſam, claſſe in hanc inſulam venere, atq; Aborigines, tunc eã incolentes, ad vnum occidēre. At Beda in Anglia natus, ſcribit Angliam appellatam Britanniam à Britannis, Galliam olim incolentibus. Eſt autem Anglia Oceani Polygonia inſula, ab omni continente per mare diſcreta: & hodie in duo regna diuiditur, nempe Anglicum & Stoicum, fluuio Saluato. Veteres Britanniam ſterilem dixerunt, & ne ſcrupulum quidem auri, argenti, aut æris in ea reperiri. Sed hodie ipſa mineralibus abundare deprehenditur. Terram ſulphuream, & bituminoſam, ad ignem aptiſſimam, habet. Triticum ea terra producit, ſiliginem, piſa, auenam, & alias eiuſmodi fruges, quantum inſulæ ſufficit. Hæc Munſt. Hodie in duas partes diuiditur, Angliam videlicet veteribus Lhœgriam, & Cambriam, ſeu Walliam. Tota hæc Anglia aut Lhœgria & Cambria proprio gaudet rege: cui multi eius regionis duces, comites, principéſque obediunt. Regio eſt quocunque anni tempore temperatiſſima. Cœlum craſſum, in quo facilè nubes, imbres, ventique cogantur, atque eò minus frigoris, æſtúſque propter aëris denſitatem. Lupos neque vlla animalia rapacia nutrit: vnde infiniti ferè ouium greges. Omni etiam pecudum aliorum genere abundat, præter aſinos, camelos, mulos, & elephantos. Canum genus nullibi gentium maius ferociúſque. Solum fœcundum & frugiferum. Tanta hic Roſmarini copia, vt hortos inde ſepiant. Vino caret, ſed cereuiſia optima vtuntur incolæ, quæ in alias regiones tranſuehitur. Oceanus, qui inſulam alluit, omnis generis piſcium copia abundat. Fert hæc regio aurum, argentum, cuprum, plumbum, ſtannum optimum & magna cum abundantia: ferrum denique, ſed exigua eius copia. Gens procera ſtatura, venuſta & candida facie eſt, cæſiis vt plurimum oculis, & vt ſono linguę Italis perſimiles, ita corporum habitu ac moribus ab illis penè nihil diſcrepent: veſtimento non multum abſimili Gallico vtuntur: fœminas niueus candor inſigniſque forma, & longè decentiſſimus veſtibus honeſtant: victus maxima pars in carne conſiſtit. Bello ſunt intrepidi, optimi ſagittarij, ac in militia moræ haud multum patientes: idcirco vbi ad arma ventum eſt, ſtatim de omnibus fortunis alterius partis dimicatur, quia omnia ſequũtur victorem, ſed neque arces ædificant, quin olim conditas, vetuſtatéque ruentes domos minus ſarciendas curant. Vrbes habent atque oppida egregia, frequentéſque pagos & villas magnificas. Primaria vrbs emporium & regia ſedes eſt Londinum, ad flumen Tameſim ſita. Polyd. Virgil. Vide Britannia & Albion.

Angelus, Ptolemæo. *Angulania* Plinio, Veſtinorum vrbs in Italia, vulgò *Citta S. Angelo*.

Angriuarij. Ptolem. Tacit. Germaniæ populi, potens Saxonum dynaſtia, ad Luppiæ fluminis caput: vulgò *Egern*, vel *Angeren*, vel *Angermund*.

Angrus, fluuius ex Illyricis verſus Boream fluens Herod lib. 4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus planitiem Triballicam interfluens Brongum intrat. Brongus iſte Iſtrum. Herodotus 4.

Anguifer, & Anguitenens Sydus eſt cœleſte, de quo ſic Columella. lib. 11. c. 2.

Anguifer, qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος, mane occidit; tempeſtatem ſignificat. Cice. de natura deorum. Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens. Vide Hyginum in ſignis cœleſtibus.

Anguigenæ, populi quidam non procul ab agro Priapeaſi, quos antiqui finxerunt cognationem quandam cum ſerpentibus habere. Proditum eſt enim mares ſerpentum morſibus remedio eſſe, ſi eos continuo attigerint, quemadmodum incantatores, ac primo liuorem transferre, poſtea tumorem ac dolorem ſedare. Strabo. lib. 13. ὀφιογενεῖς appellat.

Angulani, populi. Plin 3. 2. c.

Anguitia, Æetæ filia, ſoror Circes & Medeæ, quæ Marſis remedia contra venena oſtendit. Sil. lib. 8.

Aeeta prolem Anguitiam mala gramina primum
Monſtrauiſſe ferunt, tactúq; domare venena,
Et lunam excuſſiſſe polo, ſtridoribus amnes
Frenantem, ac ſyluis montem nudaſſe vocatis,

pate-

Putatur hæc ſedem habuiſſe apud Marſos, non procul à Fucino lacu. Virg. 7. Æneid.

Te nemus Anguitiæ, vitrea te Fucinus vnda,
Te liquidi fleuere lacus, &c.

Angurus, mons Scythiæ, iuxta Iſtrum fluuium, Apollon. lib. 4.

Anguturi, gens circa Indum fluuium. Plin.

Angyrorum vrbs in Ægypto. Ptol.

Ani, i. reſponſio, ſiue canticum, ſiue afflictus, vel pauper, nomen Ianitoris, & cātoris. 1 Par. 13.

Anna, Romana mulier, quam cùm propinquus moneret, vt alteri viro nuberet (eſſe enim ei & ætatem integram & faciem bonam.) Nequaquā hoc faciam, inquit: ſi enim virum bonum inuenero, vt antè habui, nolo timere ne perdam: ſi malum, quid neceſſe eſt poſt bonum, malum ſuſtinere.

Anania, Peloponneſi fluuius. Strabo.

Aniaca, regio circa Armeniam. Cedr.

Aniana, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Anianæ Thermæ, Cumanorum in Campania felici.

Anianus ſinus, Liu.

Anichæ, gens Indica. Ptol.

Anicium, Galliæ vrbs, quam Podium, vulgò *Le Puy* vocant.

Anidò, Liguriæ montes. Liu.

Anigræa, Peloponneſi locus. Pauſ.

Aniam filius Samidæ, filij Galaad, filij Machis, filij Manaſſe. 2. Paral. 7. Lat. nauis populi, aut dolor, ſiue fortitudo populi.

Anichia, oppidum. Plin. 4. 7.

Aniger, vel Anyger.

Anigrus, fluuius Theſſaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerunt vulnera ſua: quā obrem quum primò habuiſſet aquas dulces, atque potabiles: habuit poſtea fœtidas, atque turpes Ouid. 15 Metamorph.

Antè bibebatur: nunc quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas, poſtquam (niſi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lauere bimembres
Vulnera, clauigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Anigriades, nymphæ, ab Anigro flumine nuncupatæ, Strab & Pauſ.

Anim, i. reſpondentes ſiue cantantes, aut afflicti, ſiue paupores nomen ciuitatis, Ioſue 15.

Animotha, Arabiæ vrbs, lib. Notit.

Anima vrbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Aninacha, Indiæ intra Gangem oppidū. Ptol.

Anio ſiue Anien, nobilis Italię fluuius, in mōtibus Trebianorum naſcens, Tiburtinum irrigans agrum, vbi è ſublimi in ſubiectam vallem magno impetu delabēs efficit cataractam: deinde per plana fluens, tres nobiles lacus ſecum in Tyberim defert, vulgò *Teuerone*. Nomen autem accepiſſe putatur ab Anio Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum, filiæ ſuæ raptorem, quum eum aſſequi non poſſet, in hunc fluuium inſiliit: & vt Anio vocaretur, effecit. Propert. li. 4.

Ramoſis Anio qua pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus, na, num: Idem.

Siue Aniena tuos traxerit vnda pedes.

Aniſis, qui & Aſychis, Ægyptiorum rex, à ſacerdotibus deſignatus, regnauit annis vi.

Aniſum, vrbs eſſe videtur Siciliæ, apud Ouid. 4 Faſtor.

Iámque Leontinos, Aniſenáque flumina curſu
Præterit.

Vt flumina Aniſena, aut Aniſum flumen, quod Aniſo præterlabitur: niſi flumen Aniſenum dicat, pro Aniſo flumine.

Aniſus, Auſtriæ fluuius, hodie *Ens*, Rhenan.

Anitha, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptol.

Anitorgis, Celtiberorum vrbs. Liu.

Aniſtis Lacon, Alexandri Magni curſor. à Sicyone Elim vſque mille ducenta ſtadia vno die percurrit. Solin. lib. 1. cap. 6.

Anitius Ædilis Curulis Plin. lib. 33. c. 1. Appij Cæci ſcriba promulgauerat, vt Ædilis Curulis crearetur cum Q. Anitio Prænestino, qui paucis ante annis hoſtis fuiſſet: præteritis C. Petilio & Domitio.

Anitius Rufinus, Coſ. Rom. Acilij Seueri collega.

Anitius, Paulinus Conſul, Ceionij Iuliani Camœnij collega.

Anitius Paulinus iunior, Conſul. Pub. Optatij collega.

Anitius Fauſtus, 11. Conſul, Galli collega Horum tempeſtate ſe vt deum adorari Diocletianus iuſſit. Caſſiod. Euſeb.

Anius, locus Puteolis vicinus eſt, qui hodie *Lago Sudaterio* dicitur. Bocat.

Anius, Apollinis filius ex Rhea, & rex in Delo habuit Andrum filium. Virg. lib. 3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominū, Phœbiq́; ſacerdos,
Vittis & ſacra redimitus tempora lauro.
Occurrit. De hoc vide Cæl. Rhod. lib. 7. ca 15.

Anna, i. gratioſa, ſiue miſericors, aut requieſcens: vel donans, altera vxor Elcanæ, 1. Reg. Heb. Hanna. Nomen item Propheticiſſæ cuiuſdam filiæ Phanuel, de qua Luc. 2.

Anna, dea ab annis quibus præſidebat vocata, cui menſe Martio priuatim & publicè ſacrificabatur, vt populo annare, & perennare liceret. Fuit Beli filia, ſoror Didonis, cui in fuga comes fuit: quæ poſtquàm mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorum rege occupatam, relicta ſede patria, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: à quo iure veteris hoſpitij benignè ſuſcepta, duos circiter annos ibi manſit. Sed cùm Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didiciſſet,

Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret, hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, dum Cametam vel Cratidem fluuium nauigare contenderet, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Æneas paratis rebus,& ducta vxore Lauinia imperabat: à quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta eſt: cui mox Lauinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomnis à Didone monita, vt infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiliit, cumque citato curſu ad Numicium amnem perueniſſet,in eum ſe præcipitem dedit.Orta deinde luce, magno clamore eam quæritantibus,apparent veſtigia pedum vſque ad Numicium amnem, vnde Ouid.3. Faſtor.

—placidi ſum Nympha Numi.i,

A nne perenne latens Anna perenna vocor.

Anna, ciuitas Iudææ ſupra Hierichuntem. Steph.

Annacus,annis ccc.vixit.Vide Step.in Icono.

Annana,Arabum vicus. Egeſipp lib.1.

Annarus,rex Babyloniæ, qui tanti luxus fuiſſe ferturstamque gulæ deditus, vt ſtola muliebri amictus, mero & vnguento madens centum & quinquaginta pſaltriis ſimul accubantibus velut officina nequitiæ, magnis effuſionibus cœnitaret, Alex.lib.5.

Annas,i.affligens, vel humilians, aut reſpondens, pontifex Iudæorum, ſocer Caiphæ pontificis, Ioan.18 Luc.3. Act.4.

Anneſel, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Anneus Seneca Cordubēſis,declamator Stoicus philoſophus, & idem poëta Neronis præceptor,à quo ſolutis venis interfectus eſt. Tacitus.

Anneſtus, vel Anneſtum, Arabiæ fœlicis oppidum à Gallo deletum. Plin.6.28.

Annibalis inſula. Plin.lib.3.c.5.

Annibalis ſpeculæ, terrenæque turres, iugis montium impoſitæ in Hiſpania. Plin.l.15 c.14.

Annibal, Carthaginenſium dux aut imperator, Amilcaris filius, quem adhuc impuberem iureiurando ante aras pater aſtrinxiſſe fertur vt quam primum per ætatem liceret arma contra Romanos ſumeret, in Hiſpaniam traiecit, Gallos ad Rhodanum ſuperauit. Eutr.3. Alpes peruias fecit: in Italiam venit:Saguntum cepit. Liu.lib 1.decad.3. Titum Sempronium Conſulem apud Trebiam profligauit. Flaminium Cōſulem fud t ad Traſimenum lacum 15000. Romanorum cæſis, à Fabio Maximo imminutus. Liuius 4. Eutr.3. Poſtea reſumptis viribus Paulum Æmilium & Tre. Vatronem Conſules apud Cannas vicit 40000. peditū,& 2700. equitum cæſis, tribúſque & dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis, caſtris prope Romam poſitis,tempeſtate coactus:in Campaniam venit:à Marcello apud Nolam victus eſt. Liuius lib.3. Eutropius 3.Florus 3.apud Cannas à Sempronio Graccho, magna ſuorum cæde repulſus nauali pugna,ad Eumenem victus,Liuius 7.Florus L.8. Iuſtinus 31. Carthaginem rediit,vt eam à P.Scipionis Africani obſidione liberaret. cum quo apud Zamam oppidum Africæ congreſſus 20000 Pœnorum cæſa ſunt,ferè totidem captis: ipſe ad Antiochum confugit, à quo auxilium ac vires ſumpſit: cum quo poſtremò etiam ſuperatus eſt. Liuius 3.Iuſtinus 3. Plutarch.in Annibal. Cæterùm à Romanis poſtulatus apud Antiochum ac Pruſiam reges.ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Plutarch. Eutropius 4.Oroſ.4 20. quo loco ait lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginienſibus, ob rem malè geſtam.Liuius lib.9.ſcripſit cruci affixum fuiſſe. Cæterùm Pruſam condidit Plin.5.32. Meretricio amore detinebatur. Idem 3.x1. turres ædificauit.Idem 2.cLXXIII.ſpeculas extruxit.35.14.

Annibal Carthaginienſis illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal Rhodius, dux item Carthaginienſis, Siculo bello interiit. Polyb.

Annibi, montes & gentes in Serica regione. Ptol.

Anniceris, Cyrenæus nobilis fuit equorum agitator,qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus iunxit, ſæpéque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando appetiit. Cæl. Rhod. lib.17. cap.31. ab eo Plato captiuus redemptus eſt Laert. lib.2.

Annichori, vel Annichores, populi Perſis vicini,quorum vel reg.., vel vrbs Amichorum vocatur. Steph.

Annium, Elidis in Peloponneſo oppidum.

Annius Rufus, Iudææ præfectus, regn. an.11.

Annius Verus, Conſul Romanus, Auguſtis collega.

Annius Libo, Conſul Romanus, Torquati Aſprenatis collega.

Annius Tacitus,xxxIII.Romanorum Imperator, regnauit menſibus vI. Idem conſul cum Æmiliano fuit atque à patribus Imperator electus eſt. Occiſus eſt in Ponte militaribus inſidiis. Pompon. Florian.

Annius, Anulinus Conſul, Numidij Tuſci collega.

Annius Scapula, maximæ dignitatis & gratiæ prouincialis homo, propter coniurationem in Caſſium interfectus eſt. Hirtius de bello Alexand.

Anoi, Anopoſcænos, & Anotiſphorus, vide Anecus.

Anob vua,aut nodus, filius Cos.1. Chron.4.

Anœgata

Ancœgata, Libyæ interioris vrbs. Ptolem.

Anolus, Lidyæ vrbs. Steph.

Anonium, Brechunorū in Italia ciuitas. Ptol.

Annon, dux exercitus Carthaginenſis, coactus eſt veſtere ſolum exilij cauſa, quod in expeditionibus leonem haberet ſarcinas ferentem, veluti eſſet id argumento eum ad tyrannidem aſpirare. Pluta. in Probl. ciuilib. & Plin. lib. 8. c. 16. & Cæl. Rhod. lib. 13. c. 19.

Annon Carthaginenſis, præ nimio faſtu humanis terminis non contentus, cupiebat maiora, vt quæ ſunt ſupra hominem de ſe prædicari. Nam cùm aues multas ex iis, quæ modulationibus in cantu vtuntur, emiſſet, nutriuit eas in obſcuro loco, docuitque id vnum dicere, Annon Deus eſt. Cùm autem aues vnam hanc vocem auditam percepiſſent, aliam aliò dimiſit, ratus earmen illud quod aues edocuerat, aliis in locis etiam diuulgatum iri: quæ tamen opinio eum fefellit: nam aues ſemel ſolutæ, & ad propria conſuetaque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant contempto Annone & iis diſciplinis quas captiuæ didicerant. Ælian. de var. hiſt. lib. vlt. Simile extat exemplum de Pſaphone, cuius meminit Eraſmus in Adagiis.

Anopæa, mons & via ſic dicta, prope Aſapum fluuium in Melienſi regione, Herod.

D. Anſelmus, Cantuarienſis in Anglia fuit Epiſcopus Munſt. lib. 2. Coſmog. Is à Gulielmo Rufo, Anglorum rege, crudeliter occiſus, quod eius tyrannidem carperet, anno Domini 1100.

Anſibarij, Germaniæ inferioris populi proximi Friſiis, pulſi à Chaucis. Tacitus Annal. 13.

Anochus, luctator. Pauſ. lib. 7.

Anonus, fons. Pauſ. lib. 5.

Anolus, vrbs Lydiæ, ab Anolo Aſij filio dicta Steph.

Anópolis, vrbs Cretæ. Vide Ataden.

Anſactus, lacus apud Lucanos, vel vt Plin. habet in Hirpinis, ex quo tam lethalis odor euaporat, vt volantes deſuper aues eo ſuſcepto necentur. Virg. lib. 7. Æneid.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis:
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Anſancti valles, &c. Vide Amſanctus. De Anſancti ſpecu. Plin. 2. 95 hodie, *La valle de Frecento*, ab incolis, Os inferni.

Anſer, poëta, quem Ouidius procacem vocat, lib. 2. Triſtium.

Cinna quoque hic comes eſt, Cinnáque procacior Anſer,

Antacæ, Aſiaticæ Sarmatiæ populi. Plin. lib 6. cap. 7.

Antachara, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Antácites, amnis in Aſiæ latere, ad Tyranbum oppidum: à quo piſces Antacei, ſalſamentum Athenæo, cæteriſq; nobile: nam & in hodiernum vſque diem à Mœoti lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur. Amnem hunc apud Ptol. corruptè legimus Atticum pro Antacite. Importantur Antacei, & ex Boriſthene, vt inquit Herod. Hermolaus in Plin. lib. 6. c. 7.

Antæas, Scytharum rex, Iſmeniam tibicinem bello captum iuſſit ad cœnam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, iureiurando affirmauit ſuauius ſe interdum equum hinnientem audiiſſe, vſque adeò aures habebat à Muſica abhorrentes, animúmque in præſepiis, imò verò audiendis aſinis, quam equis appoſitiorem. Plu. in lib. de Alexandri fortuna & virtute.

Antæ, populi trans Iſtrum Procop.

Anteopolis, ciuitas in Ægypto: ciuis Antæopolita, vel Anteon dicitur. Steph.

Antæopolites, præfectura in Aſia. Plin. 5. 9.

Antæus, Gigas, Neptuni ex Terra filius, magno, ac procero corpore, quippe qui cubitis 64. adoleuerit in Libya apud lixum oppidum, à flumine Mauritaniæ eiuſdem nominis ita vocatū, quod locus Antæi regia dicitur. Is quoties membra labore defeſſa eſſent, tactu Terræ recreabatur, quem Hercules Palæſtra pectori aſtrictum expirare coëgit. Scribit Plutarchus, Sertorium Romanorum ducem, apud Tygænum oppidū Libyæ effoſſo ſepulchro, Antei cadauer inueniſſe. Euſebius libro de Tempor. ſcribit, Antæum palæſtricæ artis fuiſſe doctiſſimum, & quorumcunque certaminum: & ob id oſtendit, ſe arbitrari fictum, quod fuerit filius Terræ, & quod viribus reſtauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Eubulo primo Iouis filio, in lucta ſuperatum eſſe, & eundem poſtea Herculis cognomen meruiſſe. Huius regiam in Mauritania eſſe non procul ab Heſperidum hortis, Plinius author eſt. Lucanus tamen ferè in fine libri quarti, paulò aliter ſentire videtur, vbi totam hanc fabulam deſcribit. Quam ego ſanè (inquit N. Comes, mythologiæ lib. 7. cap. 1.) nihil aliud ſignificare crediderim, quam medicorum quoddam dogma, contraria ſcilicet contrariis eſſe curanda, vt nomen Antæi videtur ſignificare, quod tamen etiam poteſt ad multas politicas transferri actiones & iudicia, & ad vtilitatem vniuerſæ humanæ vitæ. Cùm enim Hercules Sol exiſtat, terra frigida contacta recreat quæ nimio calore fuerint exuſta, quamobrem reuocat in vitam ipſum Antæum. ſic namque docemur calidis ægritudinibus refrigerentia medicamenta eſſe adhibenda, at non violenta tamen, ne propter antiperiſtaſin inualeſcat morbus & fiat apoſtema. Neque in rebus ciuilibus eadem ratione extrema eſſe poſſe vtilia demonſtratur. Illud autem ſignificatur, quod Antæus vi Herculis oppreſſus, id eſt: ardore Solis

propè extinctus attingens tantùm terram reuiuiſceret: nam contrariis adiuuanda eſt & excitanda vis naturæ: at non contrariorum mole obruenda.

Antagoras Cous, vir cuius meminit Pauſan. Item Antagorus Rhodius Poëta non ignobilis, cuius feſtiuiſſimum fertur reſponſum. Hic enim gulæ nonnihil impartiendum ratus, congrum intentius coquebat: admonitus ſuper ea re Antigonus, illicque aſſiſtens retrò, leuiter retractum interrogauit, Putáſne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis diſtentum, quo pacto congri melius ſaperent, penſitaſſe? Huic ille, An opinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem, cui tantarum rerum onus incumberet, ſolicitus, perſcrutatum, ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. lib. 7. c 8. ex Plutarcho.

Antálcidas, Lacedæmonius, de quo Plutarch. in vita Pelopidæ, & Pauſ. lib. 4.

Antánder, Meſſeniæ dux contra incurſiones Lacedæmoniorum. Pauſ. lib. 4.

Antándros, Strab. 3. & Plin. 4 12. Phrygiæ vrbs ad Meridiem poſita, quam habitauere Leleges, finitimi Cilicibus. Plin. 5. 30. & 16. 33. Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Aſſos & Apollonia. Virg. 3 Æneid.

—claſſémque ſub ipſa
Antandro & Phrygiæ molimur montibus Ida.

Dicta, vel quòd de Andro inſula eam condiderunt coloni, quaſi ἀντὶ ἄνδρυ, vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polidorum, pro cuius pretio, hanc accepere ciuitatem. Steph. & Seruius,

Antandrum, ſaxum magis quàm inſula inter Tenedum & Chium, qua Ægæus ſinus panditur à dextra nauigantibus.

Antanij, Cariæ gens Porphyrogen.

Antapriſtena, Myſiæ vrbs. Nyceph.

Antaradus, Syriæ vrbs. Ptol. Pli. nunc *Torcoſa*. Conſtantiam nominatam à Conſtantio Imper. ſcribit. Cedrenus. Vide in Arado.

Antarcticus, polus Auſtralis, arctico oppoſitus qui terrę obiectus à nobis cerni non poteſt: à noſtris Meridionalis dicitur.

Antariani, populi, Plin. 7. 17. vide Scythæ.

Antebrogius, Rhemorum qui proximi Galliç ex Belgis erant, legatus ad Cæſarem lib. 2. Comment.

Antelia, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Antemantunum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo reſtiterunt. Steph. Plin. 3. 5. Dicitur & pluraliter.

Antemnæ quòd hanc amnis præterfluat, quaſi ante amnem. Virg. lib 7.

Aldea Cruſtumeriq́ & Turrigera Antemna,
Tegmina tuta cauant capitum. Hinc Antemnates. Strabo lib. 1.

Antenacum, Ammiano, *Antonacum* habet liber Notit. Auturnacum, Anton. Germaniæ oppidum ad Rhenum, *Andernach* vulgò.

Antênor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta à Græcis Troia, adiunctis ſibi Henetis & Paphlagonibus, in intimum maris Adriatici ſinum peruenit, vbi primùm exiguum condidit oppidum, quod à nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndique multitudine peranguſtum videretur, paulò longiùs à mari vrbem condidit ampliorem, quam de nomine ſuo Antenoream appellauit: quamuis poſtea mutato nomine Patauium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virg. 1. Æneid.

Antenor potuit mediis elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus atque intima tutus
Regna Liburnorum & fontem ſuperare Timaui.
Hic tamen ille vrbem Patauî ſedéſque locauit
Teucrorum, atque vrbi nomen dedit.

Hunc nonnulli veteris hiſtoriæ authores, patriæ ſuæ proditorem aſſerunt, & Vlyſſem diſſimulato habitu intra mœnia agnitum domi ſuæ occultauiſſe. Conſtat eum Græcorum legatos benignè hoſpitio excepiſſe, & reddendæ Helenæ à principio authorem fuiſſe. Obiit Patauij, vbi etiam hodie ſepulchrum eius oſtenditur. Filios habuit, vt teſtatur Homerus, Archilochum, Athamantha, Laodocum, & Helycaona, & ſecundùm quoſdam, alios duos Archelaum & Antheum, quem Paris imprudens interfecit.

Antênor, Scytharum ad oſtia Danubij rex, à Gotthis in bello cum multis cæſus eſt. Huic ſucceſſit filius Marcomirus.

Antenor, nomen ſtatuarij apud Pauſaniam lib. 1.

Antenor, Marcomiri filius, Francorum rex, regnauit annis xxx. Hic habuit ex Britannia vxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus ſui temporis præſtantior fuit, à qua populi Sicambri dicti ſunt

Antequia, Antrigonum in Hiſpania vrbs. Pto.

Anteros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cic. lib. 3. de nat. deor. & Pauſ. lib. 1

Antes, gens Scythiæ fortiſſima, habitans ad Ponticum mare, à Danubio, ad Donaſtrum vſque. Agathias.

Anteuorta, dea Romanorum, quòd præterita noſſet Cel. Rhod. lib. 25. c. 30.

Anthâna, Plin. 4. 5. vna ex centum vrbibus Laconiæ, ab Anthe Neptuni filio per Cleomenem Leonidæ fratrem excoriato, oraculis in pelle eius ſeruari iuſſis. Eſt & Arcadiæ ciuitatis. Steph. Vide ἀνθήλη, apud Steph.

Anthânis, olim dicebatur Trœzen, Peloponneſi vrbs. Steph.

Antharis, Longobardorum rex, Teudelinam (aliàs Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiam accepit vxorem, Hiſtriam incendiis & cædibus repleuit, Francilionem Ciſalpinæ Galliæ præfectum vicit, Gomúmque cepit. demum cùm ſex annos regnaſſet, inſidiis domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt veneno poculo, Author Paulus Diaconus de rebus geſtis Longobardorum. Paul. Æmil. lib. I. Blond.

Antharius, XVI. Sicamborum rex, regnauit annis XXXV. Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat colonia, euertit: à Gallis, Romanorum auxilio, victus eſt, cui ſucceſſit filius Francus, à quo Sicambri Franci dicti ſunt.

Anthas, Antheæ ciuitatis conditor. Pauſ. li. 2.

Anthêa, vide Anthia.

Antheas, Sumeli filius, vide Anthias.

Antheas, Lydius poëta, qui primus poeſim ex compoſitis nominibus excogitaſſe dicitur.

Anthedon, vrbs Bœoticæ. de qua ſic ſcribit Hom. Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν Etymon habet ex flore fertilique agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato: habitata quondam Thracibus, de qua Pomp. & Strab. lib. 9. Steph.

Anthedon, portus Peloponneſi eſt inter Spiræum promontorium, & Bucephalum portum. Plin. lib. 4. c. 5. Athenienſium portus apud Ptol. videtur.

Anthedon, Syriæ vrbs Gazæ vicina mare verſus Plinio. Poſtea dicta *Agrippias*, Ioſepho auctore, *Geth* Volateranus vocat. *Lariſſa* Niger, idem alibi dicit præſidium nunc eſſe, quod *Daron* appellant.

Anthela, vicus circa mare: quem Aſopus amnis præterfluit, in Trechina regione Peloponneſi. Herodot. lib. 5.

Anthemon, Troianus Simoeſij pater. Homer. lib. Iliad. 4.

Anthémis, inſula maris Mediterranei, Melamphylus quoque & Parthenia vocata à fluuio Parthemio, qui Imbraſus poſtmodo appellatus eſt. Eadem eſt hæc inſula cum Samo Ionicâ. Strabo lib. 10.

Anthemius Auguſtus, LI. Romanorum Imperator, regnauit annis V. Idē Romanus cōſul ſolus.

Anthemius conſul Fl. Stiliconis collega. Horum ætate Rhadagaſius in Feſulanis montibus concluſus captus atque occiſus eſt, multis Gotthorum millibus cæſis & diuenditis. Pomp. in Theodo. Diac. li. 13. Oroſ. lib. 7. c. 37. Æmil. li. I.

Anthemius Conſul, Florentini collega.

Anthemoiſis, nomen paludis circa Mariandinos: Apollon. lib. 2.

Anthêmus, oppidum. Plin. 2. 16, & 4. 10. Vide Antemus.

Anthêmus, vrbs Syriæ, Strabo. & alia Macedoniæ, fluuius Colchidis, & Gadis inſulæ.

Anthemûſa, inſula, eadem quæ Samos. Parthemia primum, deinde Dryuſa appellata. Plin. lib. 5. c. 31. vide Samus.

Anthemûſa, ciuitas Meſopotamiæ apud Strabon. lib. 16 Plin. lib. 5. c. 24. & Aſiæ ille tractus in quo ſita eſt Anthemuſia quoque vocatur Ptolemæo, *Aliduli* Caſtaldo.

Anthemûſis, lacus Mariandynorum. Steph. idem qui ſupra Anthemoiſis.

Anthena, Cynuriç terrç in Peloponneſo vrbs. Thucyd. lib. 5.

Anthermus Chius, Micciadis filius, Malæ nepos ſculptor inſignis, cuius filij Bupalus & Anthermus clariſſimi in ea ſcientia fuêre, Hipponactis poëtæ ætate, cuius imaginem quod illi notabilis fœditas vultus eſſet, laſciuia iocorum propoſuêre ridentium circulis, quod Hipponax indignatus amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum vt credatur, aliquos ex iis ad laqueum compuliſſe quod falſum eſt. Complura enim in finitimis Chio inſulis ſimulachra poſtea fuêre, ſicut in Delo, quibus ſubiecerunt carmen, non viribus tantùm cenſeri Chium, ſed & operibus Anthermi filiorum. Oſtendunt & Iaſij Dianam manibus eorum factam. Et in ipſa Chio narrata eſt operis eorum Dianæ facies in ſublimi poſita, cuius vultum intrantes triſtem exeuntes exhilaratum putant. Candido autem marmore vſi ſunt è Paro inſula, quem lychniten appellauêre. Plinius lib. 36. cap 5.

Anthes Anthedonius, hymnorum repertor. Plut. lib. de Muſica.

Anthes, Neptuni filius. Vide Anthana, & Anthedon. apud Steph.

Antheſphoria, feſtiuitas fuiſſe traditur quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta à legendis floribus. Nam cùm à Dite Proſerpina rapta eſt, floribus legendis erat intenta, vt ex Ouidij & Claudiani carminibus liquet.

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt & vnus ex Æneæ ducibus, de quo Virgilius.

Anthea, Sergeſtúmque vocat.

Anthia, vrbs Peloponneſi propè Argos: & alia Ponti iuxta Thraciam Mileſiorum & Phocenſium colonia. Eſt & Libyæ vicus, & Italiæ ciuitas, Antium poſtea dicta Steph. vide Thurini & Trallis.

Anthia Leontino teſte, filia fuit Amphianarſæ, & vxor Præti Argiuorum regis, Abantis filij. Bocat. lib. 2. c. 2.

Antia, lex dicebatur quam Antius Reſtio tulit, quæ licet optima eſſet, luxuriæ tamen obſti-

n::tione nullo abrogante obliterata eſt. Propter quod Reſtionem ipſum tradunt, quandiu poſtea vixit, foris non cœnaſſe, ne teſtis fieret contemptæ legis, quam publico loco pertuliſſet. Macrob. li. 3. Saturn. c. 17. Gellius l. 2. c. 24.

Anthinæ, inſulæ. Plin. 31. 46.

Anchias Eumeli filius, Triptolemi illius qui ex Attica rationem ſeruandarum frugum Pattas inuexit, dracones currui iunxit, & ſementem facere voluit: ſed curru elapſus diem extremum obiit. Pauſ. lib. 7.

Anchion, puteus eſt in Bœotia, vbi à Proſerpinæ raptu ſediſſe Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Quo nomine velut Argiua à Celei filiabus deducta ad matrē eſt. Cæl. li. 24. c. 17.

Anthiſteria, ſacra quæ apud Athenienſes in menſe qui Ἀνθεστηριὼν appellabatur (quod plurimos flores progigneret) agebantur in quibus, vt à Latinis in Saturnalibus, ſerui Græciæ hilaribus conuiuiis à dominis ſuis excipiebantur: quibus peractis, quum ad ſolitas operas reuocarentur, hoc pacto dicebant heri, Θύραζε, Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. i. Exite Cares, non amplius Anthiſteria. Vide Adagium, foras Cares.

Anthium, oppidum Thraciæ. Plin. in Thraciæ deſcriptione, Aſtice regio, inquit, oppidum habuit Anthium, nunc eſt Apollonia. Stephan. αὐθέαι vocare videtur.

Anthium, Italiæ ciuitas, Steph. ἄνθεια, ἄνθιον, & ἄνθεια. Vide Antium. Plin. 4 21.

Anthius, id eſt Floridus Bacchus, Athenis cultus fuit, Patrenſes quoque Anthei Dionyſij ſimulachrum habuerē, vt Pauſanias docet. Catull.

At parte ex alia florens volitabat Iacchus.

Anthis & Stagonion meretriculæ quædam fuerunt, Aphyæ cognominatæ, quod minutulæ forent, albæque, ac oculis grandioribus, vt ex Apollodoro refert Cæl. lib. 8. cap. 19.

Antho, Amulij Albanorum regis filia.

Anthonges paſtor, ſeditionem in Iudæa mouit, propter quam duo fermè hominum millia à Varo in crucem ſubacta ſunt. Ioſeph. li. 17. c. 12. 15. De bello Iud. lib. 2. c. 1. & 2.

Anthóres, vir, de quo Virg lib. 10. Æneid.

—at illa volans clypeo eſt excuſa, proculque
Egregium Anthorem latus inter & ilia figit:
Herculis Anthorē comitem, qui miſſus ab Argis
Hæſerat Euandro atq; Itala conſederat vrbe.

Anthos, vnus ex filiis Neſtoris.

Anthracia Nympha. Pauſ. lib. 7.

Anthraceorum mōtes in Theſſalia. Xenoph.

Anthropógraphus dictus eſt Dionyſius, quòd nihil aliud quàm homines pinxit, Plin. lib. 35. cap. 10.

Anthromorphitæ hæretici, ſimplicitate ruſtica Deum habere membra arbitrantur. Hiſt. Eccleſ.

Anthropophagorum Inſulæ, vide Sindæ.

Anthropóphagi populi Scythiæ, humana carne veſcentes. Siti ſunt ad Orientem ac Septentrionem, Maſſagetis finitimi, & circa hos triſtiſſima ſolitudo, & mare quod Thabin vocant. Vide Plin. 4. 12. & 6. 7. & Gellium.

Anthuſa, vide Conſtantinopolis & Roma.

Anthylla, & Antylla, vrbs in Ægypto, de qua Herodot. lib. 2. Harum vrbium Anthylla, quæ eſt inſignis, datur ſemper peculiaris in calciamenta vxori eius qui in Ægypto regnat. Steph.

Anti, Hunnorum gens, circa Mæotidem paludem, quos Fl Iuſtinianus deuicit: vnde Anticus cognominatus eſt in Digeſt. Procopius.

Antia, vrbs Italiæ ſubdita Romanis, ab Antea Vlyſſis & Circes filio dicta. Steph.

Antias, dea, fortuna vocata eſt, ab Antio oppido, vbi templum famoſiſſimum, multorum etiam principum donis ornatum habuit. Vnde etiam ciuitas fortunæ ipſius tutela dicta eſt. Horat. 1. Carm. Ode 35.

O diua gratum quæ regis Antium, &c.

Antiatinam vocat Suet. in Calicula. Monuerunt & ſortes ſeu fortunæ Antiatinæ, inquit, vt à Caſſio caueret.

Antianæ, Pannoniæ oppidum. Anton.

Antiatæ, dicti ſunt populi Italiæ, qui Antium vrbem Latij maritimam incolebant. Plurimum claſſe valebant, cuius rei indicio id eſſe poteſt, quod deleto à Romanis Antio, roſtra nauium in foro affixa nomen fecerunt loco, vnde ad populum concio haberi ſolet. Vide Liuium 1. deca. lib. 6.

Antibáchi, inſula in Arabico ſinu. Stephan. & Plin. Antibacchiæ 6. 29.

Antibarani, Aſiæ Scythicæ populi. Pom.

Antibole, vnum oſtiorum Gangis fluminis. Ptol.

Anticanis, ſydus, quòd ante maiorem canem oriatur προκύων. Hic in lacteo circulo defixit pedibus æquinoctialem circulum tangit, ſpectat occaſum: vt inter Geminos & Cancrum conſtitutus, occidit in ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Conſtat tribus in totum ſtellis. Cicero.

Anticanem Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaucaſus, mons Seleuciæ. Strabo.

Anticatones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Suet. Plutarch.

Anticeitas, vide Anticites.

Antichthones, Martianus ſeiungit ab Antœcis & Antipodibus, qui inferna terræ nobis obuerſa habitant. Pomponius tamen videtur Antichthones pro Antipodibus accipere. Plin. lib. 6. cap. 22. Populi ad Taprobanam inſulam habitantes, in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ quod eſt contra: & χθὼν, id eſt, terra, quòd contraria

parte

parte aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita eſſe Macrobius 2. de ſomnio Scipionis, & Plinius libro 2. cap. 65. oſtendere conantur. Fabuloſa eſſe aſſeruit Auguſtinus capite 9. libr. 16. de ciuitate Dei. & Lactant. capite 24. libro 3. Diuinarum inſtitutionum: & Lucretius lib. 1.

Illi cùm videant ſolem, nos ſydera noctis
Cernere, & alternis nobiſcum tempora cœli,
Diuidere, & noctes pariles agitare diebus.
Sed vanus ſtolidis hæc omnia parturit error.

Alij altius intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Æneid. qui ſub terra inferos volunt, ſecundum Chorographos Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ eſſe, quæ aqua & aëre ſuſtentatur, quod ſi ita eſt, ad Antipodes poteſt nauigatione perueniri: quia quantum ad nos ſpectat, inferi ſunt ſicut nos illis. Hinc eſt quod terram eſſe inferos dicimus, quanquam illud ſit: quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiam inducit epiſtolam vento allatam ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis ſalutem. Sunt vt etiam Strabo retulit libr. 1. qui Orientis extremi, & maximè ad Occaſum inclinatæ regionis incolas, quales ſunt Indi atque Hiſpani, Antipodes eſſe contendant, ratione conſimili Antipodes eſſe, qui tum extremam Meridiei tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicer. 4. Academicarum quæſtionum, Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?

Antices amnis Aſiæ, à quo piſces Anticæi, ſalſamentum nobile. Importantur Anticæi, & ex Boryſthene, vt inquit Hieronymus Et in hodiernum diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur.

Anticlêa, Dioclis filia, mater Vlyſſis, quæ quum duceretur ad Laertæ nuptias, à Siſypho latrone Æoli filio corrupta eſt. Alij dicunt, cùm Laertæ iam nupſiſſet, & ad oraculum iam pergeret conſultura, captam à Siſypho latrone, & vt multi putant, ex eo Vlyſſem concepiſſe. Quod Aiax apud Ouidium 13. Metamorph. vitio vertit Vlyſſi.

& ſanguine cretus Siſyphio.

Anticoli, Libyæ interioris populi. Ptol.

Anticondyles, populi Bœotiæ. Steph.

Anticrates Lacon Epaminondam Thebanorum ducem haſta traiecit. Plut. in Agide.

Anticragus, mons Lyciæ, Crago oppoſitus, teſte Strab. lib. 4.

Anticyra, inſula ad ſinum adiacens Maliacum & Oetam montem, cuius meminit in Theſſalia Strabo lib. 9. In hac, authore Plinio, Elleborum tutiſſimè ſumebatur, ac copioſum & optimum creſcit. Ouid. lib. 4. de Ponto.

I, bibe, dixiſſem purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in tota naſcitur Anticyra.

Vnde quoties inſanum hominem ſignificare voluerunt, Anticyram mittebant. Plin. 15. 55.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium cõuerſa ſinũ: ab Anticyreo quodam, Herculis ætate, Cypariſſus ab Homero dicta. Steph. de Anticyra oppido. Plin. 4. 3.

Antidalæi, populi Arabiæ fœlicis. Plin. 6. 28.

Antidonus, Philippi regis miles fortiſſimus: qui in obſidione Perinthi catapulta confoſſus non prius eam euelli paſſus eſt, quàm hoſtem fugatum inter mœnia compuliſſet.

Antiodotus, Pictor fuit nobilis, Euphranoris Iſthmij diſcipulus, qui maximè inclaruit diſcipulo Nicia Athenienſi, cui fuit peculiare diligentiſſimè mulieres pingere. Plin. lib. 35. c. 11.

Antigenes, puer ruſticus, apud Virg. in Daphn.

At tu ſume pedum, quòd me cùm ſæpè rogaret
Non tulit Antigenes, & erat tũ dignus amari.

Antigenides, Suidæ, Thebanus muſicus, Philoxeni diſcipulus, primus calceamentis Mileſiis laſciuioribus vſus eſt. Plin. cap. 36. lib. 16. Hic etiam, vt author eſt Cicero in Bruto, diſcipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & Muſis. Gell. lib. 15. cap. 17. Valerius lib. 3. cap. 7. De fiducia ſui.

Antigona Berennia, ex Philippo filia, Pyrrhi vxor fuit. Plut.

Antigona Pſaphara, Paraxiæ regionis vrbs. Ptolem.

Antigone, ſcortum quoddam, quod Phillotam amantem circumuenit. Plut.

Antigone, filia Oedipi regis Thebanorum, patri cæco. & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea cum ad officium funebre ſuorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polycis veniſſet, ibique adiuuante Argiua Polynicis coniuge, fratrum cadauera cremaſſet, ambæ Creontis iuſſu captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus vlciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem amator ad Antigones mortua tumulum ſe interfecit. Propertius libr. 2.

Quod non Antigenes tumulo Bœotius Hemon
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus.

Tragœdiam Antigonem ſcripſit Sophocles, grandi cothurno, ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam.

Antigone, Laomedontis regis filia, quæ ob formæ pulchritudinem, auſa fuit ſe Iunoni præferre. Quapropter Iuno ira, eam in ciconiam vertit. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Antigonenſes, populi Plin. in Ptolog.

Antigonia ſeu Antigonea oppidum in Troade, quod & Troas dicitur, poſtea Alexandria

Antigonia, ciuitas Chaoniæ in Epiro, hodie *Croia*.

Antigonia, Plinio Macedoniæ oppidum eſt ab Antigonio Gonati filio condita, quod noſtro tempore Coiogna dicitur, niſi Pinetus fallat in ſuo Plinio Gallico.

Antigonia, inſula Boſphori Thracici, quæ Græcis hodie inſula principis à frequenti filiarum principum habitatione, virginitatem ſolitariam profitentium, ex Petr. Gillij Boſphoro. Alia eſt Antigonia Arcaniæ Mantinea dicta, quam vide ſuo loco. Alia Bithyniæ iuxta Daſcylium, vide Nicea Antigonia, alia Syria prope Antiochiam eſt & Caſtellum Cizicenæ Stephano. Vide Troia.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta. Stephanus.

Antigonus, Primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit: duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit. Plutarch. in vita Pyrrhi.

Antigonus, primus rex Aſiæ, regnauit annis XVIII.

Antigonus XXXVI. Macedonum rex, regnauit annis XII. Huic cognomen fuit *Doſon* (ait Plutarchus in Paulo Æmilio) eo quod multa promitteret, pauca verò præſtaret. De morte eius vide *Motho*.

Antigonus Gonatas, XXXIV. Macedonum rex regnauit annis XXXVI. Lacedæmonem obtinuit Euſeb. Athenienſibus libertatem reſtituit. Gallos ſuperauit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus, XL Iudæorũ rex, regnauit annis 3.

Antigonus, Ariſtotelis filius, Parthorum auxilio Iudæam occupauit, regnauitque annis V.

Antigonus, Alexandri præfectus. Lycaoniam capit. Curtius lib. 4.

Anticragus, mons Lyciæ, Crago oppoſitus, Strabo.

Antilia apud Suetonium locus, ex quo Volaterranus Liguriæ vrbem facit, quam Alteiola vocat. Sed exemplarium admodum dubiam fidem hoc loco deploro, cùm alij Antlia, alij Latomia, alij aliter legant.

Antilibanus, excelſus mons, ſacris literis celebratiſſimus ad Septentrionem Iudææ ex aduerſo Libani, de quo Plin. lib. 5. cap 20. à quo omnis regio ſupra Libanum ad orientalem plagam reſpiciens Antilibanus appellatur, circa regionem Damaſci quæ cecidit in ſortem tribus Manaſſe. *Abelinas* hodie vulgò dici perhibet Poſtellus: quibuſdam videtur non eſſe montem proprium à Libano, ſed iugum, aut cornu in occaſum Brumalem protenſum, innctum huic circa Caſaream Philippi, tanta verò magnitudine, vt mons proprius iuſtè appellari poſſit.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices maior natu filius, patrem ſecutus ad bellum Troianum, in pugna à Memnone Auroræ filio eſt occiſus, vt tradit Homerus, vel ab Hectore, vt ait Ouidius in Epiſtola Penelopes:

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Antilochus noſtri cauſa timoris erat.

Vnde patris prece motus Achilles Memnonem occidit.

Antilochus, rex Meſſeniorum, Pauſ. lib. 7.

Antimachus, Colophonius, poëta Græcus. Is quum poema quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè illud intelligerent, diſceſſiſſent. Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nam & poëtis hoc quidem concedi poteſt, oratoribus minimè, quum popularis ſit illa facultas, illeque tantum ſit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc Cicero & Plutarchus in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen impleuit, antequam duces Thebas vſque produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterum Ægyptium, patria Hieropolitanum, alterum poëtam Melicum, cognomento Pſecada.

Antimachus Troianus, qui donis Alexandri, auroque corruptus, impedimento fuit quo minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in vrbem veniſſet cum Vlyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in vrbe aſſeruarent, trucidarentque. Homerus lib. Iliad. 11.

Antimenes, Driphemæ filius, Pauſ. lib. 2.

Antinoe, vrbs Ægypti, ita dicta ab Antinoo Adriani amaſio. vt ſcribit Hieron. in Iouinian.

Antinoe, Cephei filia. Pauſ. lib. 8.

Antinous, Bithynicus, ab Adriano principe adamatus, cui templum apud Mantineam conſtituit. Pauſ.

Antinous, procus Penelopes, ſuperbus, ab Vlyſſe in conuiuio bibens ſagitta transfixus. Odyſ. 12. Propert lib 4. eleg. 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti,

Nubere laſciuo cogeret Antinoo.

Antiochia vrbs Syriæ, quæ prius Metropolis, Epidaphne, & Reblatha, & ab aliis Theopolis, h.e. Dei ciuitas eſt appellata, à Seleuco Nicanore in ſuorum memoriam condita. Olympiade 119 quam Orontes fluuius interfluit, & ab Occidente lauat Parfar fluuius. Strab. in Seleucia Syriæ quatuor inſignia ſunt oppida: ob id & Tetrapolis dicta regio, Antiochia, (lege potius, Antiochia apud Daphnem, Ἐπὶ Δάφνῃ) Epidaphne cognominata: Item Seleucia, Pieria, Apamea, Laodiceaque. Vide Theopolis. Alia eſt Antiochia ad Perſicum littus.

Antiochia

Antiochia, Syriæ pars. Plin. 5.12. in Syriæ deſcriptione, & item Pomponius.

Antiochia, oppidum Mygdoniæ Aſiæ. Plin. li. 6. cap. 13. Hanc Stephanus Meſopotamiæ eſſe ſcribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem *Aſiben*, vel *Niſibin*.

Antióchia, inſula maris Mediterranei, Strongylæ inſulæ proxima, Plin. 5.31.

Antiochiæ nomen ad multas ciuitates transfertur: alia enim eſt Lydiæ, alia Piſidiæ: alia inter Cœleſyriam & Arabiam Semiramidis, alia Ciliciæ ad Pyramum fluuium, alia Pieriæ, quam Aradum Syri vocant: alia ad paludem Callirhoen, alia prope Taurum in Comagene, alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Stephanum. Alia in Margiana Parthiæorum, vltima denique Tharſus, Stephanus Cœleſyriæ Antiochiam, aliàs *Gadara* vocari ſcribit.

Antiochenſes, populi Plin. 4.18.

Antióchida, maris partem, Antiochus à ſe appellauit. Plin. 2.67.

Antiochus, nomen regum Syriæ: ferè enim hoc nomine omnes vocati ſunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Euſebius, de quibus Appianus copioſius in Syriaco, & Trogus.

Antiochus, rex Aſiæ, vrbis Magneſiæ (quę Tiberij Cæſaris tẽpore vnà cum duodecim aliis ciuitatib. terræ motu nocte corruit) caduceatores veteranos, alueorũ ducendorum cauſa, ad ſe miſſos miratus, quod cano capillo & barba valde nigra eſſent, à medicis ſuis, hac de cauſa accerſitis, huius rei cauſam inquirit. Cui Medici. Non mirandũ ô rex aquoſa Magneſiæ habitatio, flumine Meãdro, & ingẽti palude circumſepta, hoc efficit: nam cerebrũ ita humefactum reddit, vt capitis plus ante ſenium albeſcat. At caduceatores, Non ita, ô rex, ſed quia capitis crines ſint barba natu maiores: nam naſcendo capillos è vulua matris, barbam autem multo poſt tempore ſuſcipimus. Ælianus lib. 1. var. hiſt. & Ariſtides Mileſius.

Antiochus Soter, Seleuci filius, eiúſq; nominis primus, 11. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XIX.

Antiochus, Antiochi Soteris filius, Athenos dictus, regnauit annis XX. & veneno tandem ab vxore Laodicæa extinctus eſt.

Antiochus Magnus, Seleuci frater VI. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XX[illegible]. Is in Cœleſyria omnes Ptolemæi ciuitates ſubegit. Liu. lib. 5. Decad. 4. Philometorem prælio ſuperauit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæſus & è Græcia pulſus eſt. Liu. 6. Appian. de Syriaco bello Oroſ. lib. 5. Flor. 2. cap. 8. Hierax vulgò appellatus eſt, quod accipitris more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, hoc eſt, illuſtris ſiue nobilis, VIII. Syriæ rex, regnauit annis XII. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum. Hic eſt Antiochus Epiphanes, quem cognomine paululum immutato, aliquando Epimanem, pro Epiphane, id eſt, furibundum, & mente captum appellat Polybius. Hunc namque ſcribit immẽſos pecuniarum theſauros in comeſſationibus & ſympoſiis prodegiſſe & breui profudiſſe: ſolitumque eſſe ludibundum, interdum & ebrium grandiuſculos nummorum ſacculos in viis publicis abjicere, ac ſubinde dictitare, Iſthæc accipiant ij quos ſors fortunáve huic commodo iampridem deſtinauit. Nonnunquam etiam roſis coronatum, aureaque indutum chlamyde, vagari ſolitum dicit, lapides ſinu geſtantem, quibus obuios quoſque impeteret. Publicis quinetiam balneis iſte cum populo promiſcuè lauari conſueuerat pretioſiſſimiſque vnguentis inungi: vnde cum quidam aliquando illi è populo dixiſſet, Beatus es, ô rex, qui adeò bene oles. Aſt ego, inquit, hac tibi in re continuò ſatisfaciam, & perquàm ſaturum reddam: quo dicto, bicongium vas pretioſiſſimi plenum vnguenti ſuper illius caput infundi iuſſit: ex quo vehemens adeò odoris fragrantia eſt exorta, vt pleroſque à ſoto ipſo, & longinquis etiam vrbis partibus excitatos, ad eum ſtatim locum contraxerit, vt impellentium ſeſe ſtudio hinc inde, & craſſi vnguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent: & rex ipſe profuſiſſimo, pene enectus cachinno, pronus corruerit: & vt in turba ſolet, non belle etiam acceptus, & conflictatus fuerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebrauit, omnes, qui aderant, Græcos inuitaſſe, pretioſiſſimiſque vnguentis ex aureis guttis perunctos omnes conuiuio ſuſcepiſſe: in quo ipſe inuicem diſcubuiſſe, ac diſcumbentibus miniſtraſſe dicitur. Cùm mimis etiam & hiſtrionibus licenter adeò, & imprudenter ſaltaſſe, vt omnes conuiuas, præ pudore, oculos à ſe auertere cogeret. Is eſt Antiochus, qui Romæ aliquando pro obſide fuerat, & inde ad regni enectus apicem, ad has inſaniæ notas, regali licentia, ſine reſpectu, turpiter declinauit. Hæc Polybius.

Antiochus Eupator, IX. Syriæ rex, regnauit annis II. Philippum, cui Antiochus Eupatoris pater, regni curam commiſit, vicit & occidit: & demum à Demetrio vnà cum Lyſia interfectus eſt. Ioſeph. lib. 12. c. 15. Iuſtin. lib. 34.

Antiochus Theos, XIV. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XV.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius XV. Syriæ rex, regnauit annis IX. à Cleopatra, ad nu-

prias & regiam quæ in Seleucia erat inuitatus fretus Simonis auxilio,Triphonem Doram obſidentem fudit,fugauit, ac Apameam cepit,interemit,anno regni ſui tertio. Ioſeph. lib. 13.c.11.

Antiochus Gryphus,XVII. Syriæ rex,regnauit annis XXIX. Hunc Ioſephus frequenter Philometorem vocat. Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio dimicauit,acieque victus interiit.

Antiochus Gryphus,XVIII. Syriæ rex,regnauit annis X.interfectus eſt ab Herodiano.

Antiochus Cyzicenus,XX. Syriæ rex,regnauit annis XIV. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit,ac bello vicit.

Antiochus, Comagenorum rex. Cæſar lib. 3. de bello ciuili.

Antiochus,Conſul,Baſſi collega.

Antiochus. Liber pater dictus, Damaſcenorum,rex fratri Philippo ſucceſſit. Ioſeph. lib.13. c.21.Hic ab Arabum rege occiſus eſt.

Antiochus Aſcalonia,ex veteri Academia dicendi peritiſſimus, Luculli, Ciceronis & Bruti præceptor,de quo Plutarc.in Lucullo.

Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus,qui ſcripſit de Italia:citatur ſæpè à Strab.& Dion.

Antiochus ſophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, doctiſſimus, de quo Philoſtratus ſecurus in figuris,vehemens in accuſationibus,venuſtus in defenſionibus, in demonſtratiuis potens: in forenſibus ſophiſta, in ſophiſticis forenſi vtebatur oratione.

Antiochi,vxor Stratonice,nomen dedit Stratoniceæ vrbi Macedoniæ. Steph. Tarſus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiochia dicebatur. Steph.Item Trallis Lydiæ vrbs Antiochia aliàs vocabatur.

Antiochis,mater Antiochi Seleuci filij,& mulier quævis, & quavis Antiochia oriunda: præterea nomen tribus.Steph.

Antiopa, Steph.in Hyſia, Nyctei filia,& vxor Lyci regis Thebarum & Ægyptiorum. Lactantio. Hanc Iupiter in ſatyrum mutatus compreſſit, quod cum Lycus comperiſſet, ea repudiata Dircem ſuperinduxit, à qua in carcerem conſecta eſt:verùm cùm partus aduenıſſet, ruptis vinculis aufugit in Citheronem, ibique Zethum & Amphionem peperit & expoſuit: ſed à paſtoribus reperti: ab uſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris iniuriam vlciſcentes. Lycum cum vxore Dirce interfecerunt.Vide Amphion. Propertius.

Tu licet Antiopa formam Nycteidos,& tu
Spartanam referas laudibus Hermionam.

De hac copioſè Pauſ.lib.8.

Antiópe, Amazonum Regina, de qua hæc N. Comes mythologiæ lib.7.c.9. fama eſt. Amazonas bellicoſas fœminas in Græciam aliquando cum armis hoſtiliter irrupiſſe, atque in Atheniensium agrum præcipuè feciſſe impreſſionem Antiopenque ipſarum reginam, vel (vt alij malunt) Hyppoliten fuiſſe à Theſeo ſuperatã cùm illi Scythę opem tuliſſent.Plutarchus in Theſeo.

Antiorus,Lycurgi filius Plut.in Lycurgo.

Antipater,Philoſophus & poëta Sidonius, ſeu ex Tyro Phœniciæ, Stoicæ ſectæ, Catonis Vticenſis præceptor.Plut. poſt Panætium de officiis ſcripſit.Hic quo die natus fuit,eadem ſemper febre laborauit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodemque die.atque eodem morbi genere conſumptus eſt. Hic nobili epigrammate Sappho, decimam inter muſas coaptat.Ex tempore innumerabiles penè verſus faciebat Cic & Quintil.

Antipater, Iolai filius,è Paſiura ciuitate Macedoniæ,miles Philippi,deinde inter Alexandri duces,& regni ſucceſſores,diſcipulus & ipſe Ariſtotelis Suidas,Plutarchus. Succeſſor Alexandro in regno Macedoniæ, poſt bellum Athenienſibus illatum: legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit ſe in amicitia permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur. Si eius præſidium in Munychiam, id eſt, Athenarum arcem recepiſſent:. Si denique abſumptam in eo bello pecuniam,acceptaque damna reſarcirent.Quibus illi conditionibus conſenſerunt.

Antipater & Alexander, Caſſandri filij,XXVI. Macedonum reges,regnarunt annis IV.

Antipater, XXXII. Macedonum rex, regnauit dies XLV.

Antipater,Cilicum rex.

Antipater,Herodis pater, vir maximus ac potentiſſimus Iudææ procurator à Cæſare conſtitutus, muros ciuitatis reædificauit, Phaſelum Hieroſolymæ, Herodem Galilææ præfecit, veneno à Malicho necatus eſt.Ioſeph. bell. Iud. lib. 1.c. 21.Antiq.lib.14.cap.14.Volater.in hiſtoria Hieroſolymitana.

Antipater, Herodis filius à patre quinto die priuſquam animam ageret, in vinculis interfici iuſſus eſt.Ioſeph.lib.17.c.9. de bel.Iud. Hegeſip. lib.1.cap.vltimo.

Antipater Tarſenſis, Philoſophus, authore Plutarcho.

Antipater Hieropolitanus, ſophiſta nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiam res geſtas ſcripſit, ac Magiſter Epiſtolarum fuit.Philoſtratus.

Antipatria, Dercidis vrbs, Polybio;Macedoniæ,Liuio.

Antipatris, Palæſtinæ ciuitas, nunc diruta, quam Herodes rex Iudææ ex patris ſui Antipatri nomine vocauerat, de hac Raphael Volaterranus libro 1. Geographiæ. Ad hanc Paulus ductus eſt captiuus, Act.23.

Antiphanes, Argiuus nobilis & ingenioſus, ſtatua-

ſtatuarius. Pauſan.

Antiphanes, Scriba equitum Alexandri. Curtius lib.7.

Antiphates, Læſtrygonum Anthropophagorum rex, vnus ex poſteris Lami, Formiarum cõditoris. In cuius littore cùm aliquando eiectus eſſet Vlyſſes, tréſque à ſocijs miſiſſet qui regionem explorarent, Antiphates vnum ex his apprehenſum ore dilaniauit: reliqui duo vix fuga ſalutem quæſierunt: quos Antiphates cum magna Læſtrygonum manu inſecutus, naues Vlyſſis omni conatu oppugnauit, ſaxiſq; & trabibus in eas coniectis omnes demerſit, vna tantùm excepta, qua Vlyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſocijs vehebatur, qui ſuccisis repentè rudentibus ſe ſuóſque eripuit, Ouid.14. Metamorph.

Inde Lami veterem Læſtrygonis, inquit, in vrbem

Venimus: Antiphates terra regnabat in illa,

Vide hæc latius apud Homerum, Odyſſeæ 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. lib.9.

Et primum Antiphatem: is enim ſe primus agebat.

Thebana de gente nothum Sarpedonis alti.

Hic Æneam in Italiam ſecutus à Turno Rutulorum rege occiſus eſt.

Antiphellus & phellus, loca Lyciæ. Steph. De Antiphello, Plinius 5.27. & 31.11. vbi molliſſimas ſpongias circa illius muros reperiri ait.

Antiphili, portus maris rubri è latere Africano, apud Strabonem eſt lib.16. *Vella* hodie dici putat Siuckius.

Antiphêmus, & Lacius fratres, Stephano in Γέλα & Pauſanias in Arcadicis.

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera puerum in ignem curuatum & flantem pinxit, quo igñe paululum flatu excitato tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem in Ægypto natus ab Cteſidemo didicit artem pingendi Gryllos, quos vocant, ridiculo habitu pinxit. Plin. lib.35.c.10. & 11. Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, Rhamnuſius orator, & dux Athenienſis, præcepta dicendi tradidit, primúſque omnium orationem ſcripſit, quo neminem melius orauiſſe cauſam capitis, quum ſe ipſe defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cic. in Bruto.

Antiphonos, Priami filius, ad quem cum cæteris Priamus Hectoris corpus ab Achille redempturus verba facit. fratrem habuit Antiphum. Homer. Iliad.7.

Antiphra, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari. Steph.

Antiphus, Priami filius ex Hecuba, quem Agamemnon vnà cum Iſo fratre, ſed illegitimo thoro nato in bello Troiano interfecit.

Antiphus, filius Theſſali, & nepos Herculis, qui cum fratre Philipppo dux triginta nauium cum aliis Græcis ab Troiam commigrauit, vt apud Homerum lib. Iliad.2.

Antiphus, & Alitherſes, Vlyſſis amici, Odyſ.17.

Antipodes. Cic.4. Acad.quæſt. Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis è contraria parte terræ qui aduerſis veſtigiis ſtent, contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis? Ioachimus Vadianus in Melam. Pli 6.22.1. Vide Antichthones.

Antipœnus, Thebanus nobiliſſimus, cuius filiæ pro patriæ ſalute ſeipſas interfecerunt. Pauſ. Vide ſuprà Anticlea.

Antipolis, oppidum Plin.3.4. Ianiculum 3.5.

Antipolis, Galliæ Narbonẽſis in extrema prouinciæ vrbs. Ptol. vulgò *Antibes Rhagni*, Poldo.

Antipyrgus, Ptol. vrbs Marmaricæ Strab. Tetrapyrgia, vulgò *Luco*.

Antirrhium, promontorium, cui alterum *ῥίον* dictum in Pelopon. obuertitur. Plin.

Antirrhodus, Ægypti inſula circa Pharum. Strabo.

Antiſara, quæ & Tiſara Stephano, Datinorum vrbs & portus.

Antiſciæ ſunt circuli, ſiue gradus circulorum, in quibus Sol conſtituitus, dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas æquales ex aduerſo, legendum videtur Antiſciæ. Cæl. Rho. 24.lib.4.17.

Antiſcij, Vide ſupra in dictione Amphiſcij.

Antiſſa, oppidum in Leſbo inſula. Pompo. Steph. addit inſulam quoque vnam Cycladum ſic vocari, & aliam Indiæ. Plin.5.31. Eſt & inſula Leſbi adiuncta. Plin.2.89.

Antiſſiodorum, ciuitas Galliæ in Senonenſi prouincia, quondam Burgundis ſubdita, incendio repentino combuſta, à Mathilde Comite reſtaurata, qualis hodie conſpicitur, vulgò *Auxerre*.

Antiſthenes, philoſophus, poſteaquam docuiſſet Rhetoricam, audiſſetque Socratem, dixiſſe fertur ad diſcipulos. Abite, & magiſtrum quærite: ego enim iam reperi: ſtatimque venditis quæ habebat, & publicè diſtributis: nihil ſibi præter palliolum reſeruauit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ & ad audiendum Socratem, quotidie ibat ex Pyræo, quadraginta ſtadiis emenſis: acutus, magis quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & duritiam adamauit. Cic lib.3. de Oratore ad Quintum fratrem: Antiſthenes multos quidem populares eſſe deos aſſerebat, vnum tamen naturalem ſummæ totius artificem. Polyd. Verg. li.1.c.1. de rerum inuent. Fuit & Antiſthenes diſcipulus Heracliti. Alius Epheſius, tertius Rhodius, hiſtoricus, vt tradit Diogenes Laertius. Fuit & Antiſthenes Sybarita.

Antiſtiana, Hiſpaniæ citerioris vrbs inter Barcinonem & Tarraconem. Anton.

Antiſtius, Romanus nobilis qui vxorem, quam cum libertina fabulari viderat, repudiauit. Alex. ab Alex. lib. 4.

Antiſtius Turpio, miles factionis Pompeianæ, in Hiſpania, ita fidens viribus, vt aduerſarios Cæſarianos ſolus ad pugnam prouocarit. Hirtius de bello Hiſpan.

Antitheus, Atheniensium archon, Olymp. 166. Pauſ. lib. 7.

Antitaurus, mons Tauro oppoſitus. Strab. lib. 11. & 12. Taurus itaque in Septentrionem verſus, in multos quaſi ramos diſcinditur, quorum vnus eſt Antitaurus, qui Sophenam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atq; Taurum vltra Euphratem. In eo valles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana vocant.

Antiueſtæum, promontorium Britanniæ, quod etiam *Bolerium* Ptol. Diod. *Belerium*, in Cornubia, ſeu Cornwalia.

Antium, vetus vrbs Latij, Volſcorum caput, Romanorum colonia: ita dicta, quod ante alias vrbes in ipſo littore ſita fuerit, ad Romanorum otium, rerumque vrbanarum permutationem accommodata. In hac fuit Fortunæ templum. Horat. 1. Carm.

O diua gratum quæ regis Antium.

Hinc Antiates, vrbis huius incolæ, multis nauibus olim diuites, quarum roſtra Antio à Romanis deleto in foro affixa, nomen fecerunt loco ex quo concio haberi ſolebat ad populum. Vide Liuium libro 2. ab vrbe condita. vide Antias & Antiatæ.

Antiatæ, populi. Plin. 6. cap. 7.

Anxiteni, Indiæ populi. Plin.

Antobroges, populi Aquitaniæ Narbonenſi prouinciæ contermini, non procul à Cadurcis populis. Plin. lib. cap. 9.

Antœci, populi qui inhabitant contrariam zonam Antichthonibus.

Antómenes, vltimus Corinthiorum rex, regnauit annum 1. Reges poſt hunc non fuerunt, ſed annui principes conſtituti.

Antona, fluuius in Anglia, hodie Veium vocati, auctor eſt Polydorus. Lipſio nomen vrbis.

Antoninus Caracalla, Seueri filius Romanus, Imperator, denominatus à genere veſtis, quam populo erogauit. Cæl. Rhod. li. 16. c. 10. Hic libidinis impatientia nouercam ſuam duxit vxorem. Cæl. Rhod. lib. 16. c. 10. & Euſeb.

Antonius Imperator Romanus cognomento Pius, regnauit annos 23. anno Domini 138 ſucceſſit Hadriano Cæſari.

Antoninus Commodus, Antonino Pio ſucceſſit, cui cum aliquando pugnaret, ſitiſque grauiſſima cruciaretur: pluuia diuinitus miſſa eſt: cum è contrario Germanos & Sarmatos fulmina perſequerentur, plurimóſque interficerent: anno Domini 178.

Antoniopolitæ, in Lydia, qui Mæandro alluuntur. Plin.

Antoninopolis, in Meſopotamia, à Conſtantio extructa. Ammian. lib. 18.

Antonius Gnipho, poëta Gallus, Romæ docuit Rhetoricam & poemata in domo Iulij Cæſaris adhuc pueri: cuius ſcholam Cicero & clari viri frequentaſſe dicuntur. Nihil vnquam de mercedibus pactus eſt, eoq; plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit annos L. Tranquil.

Antonius Muſa, medicus Augusti Cæſaris, Plin. lib. 29. 1. & 33.

Marcus Antonius orator, Triumuiri auus, de quo Cicero in Bruto: Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque ſuo quoque loco, vbi plurimum proficere & valere poſſent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio, imparatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur, ſed ita erat paratus, vt iudices illo dicente nonnunquam viderentur non ſatis parati ad cauendum fuiſſe.

Marcus Antonius oratoris filius, natu maior in Cretico cognomen fuit, Cottæ conſulis, & Cethegi fauore in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliã & prouincias omnes depopulatus eſt. Et ad poſtremũ inferens Cretẽſibus bellum, ibi morbo interiit. Hunc Salluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis, niſi inſtantibus. Pædianus.

Antonius, alter oratoris filius, cognomento dictus Hybrida, multos in Achaia ſpoliauit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas, quamobrem Græci accuſarunt eum apud Marcum Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iuſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriam fecit, quadrigas agitauerunt: cum Cicerone conſul fuit, eique maximè aduerſus, quòd Catilinę faueret, ſed Ciceronis conſilio ac prudentia delenitus accepta Macedonia prouincia pro republica ſe ſtaturum recepit, idque præſtitit. Re apud Dardanos malè geſta in vrbem reuerſus à M. Lælio accuſatus, damnatus eſt & in exilium actus.

M. Antonius Triumuir, Marci oratoris filius, & Lucij frater, cauſa & fax totius belli ciuilis fuit, cùm eſſet Tribunus clam ex vrbe ad Cæſarem in Galliam profugit. Mutinam Bruti prouin-

uinciam inuadentẽ, hortante Cicerone Senatus hoſtem iudicauit: ſuperatúſque ab Hircio & Pāſa Coſſ. a Cæſare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum ac Cęſarem inito, Brutum & Caſſium in Macedonia apud Philippos ſuperauit. Quo bello confecto, Octauius valetudinis cauſa Romam rediit: Antonius in Græciam, Aſiamque profectus, honore quaquauerſus ingẽti eſt exceptus. Cum illi Oriẽs, Augusto Occidẽs, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem reges & Tetrarchas debellauit, inter quos Antigonum, Iudæorum regem, ſecuri percuſſit: quod antea regum nulli contigit, Fuluiam initio Triumuiratu repudiauit, vt Octauiam Auguſti ſororem duceret: vtramque poſtremò ob Cleopatram Ægypti reginam contempſit: ad bellum Parthicum, Ventidium legatum miſit. Sed repudiata Octauia, cauſa fuit inter eum & Octauium diſſenſionis. Qui cùm poſtremò ad Actium nauali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte occubuit, anno ætatis LVI. Cæſare quartum & M. Craſſo Coſſ. anno v. cop. 724. Plutarchus in eius vita.

L. Antonius, Triumviri frater apud Peruſiam ab Octauio obſeſſus, in deditionem cum ccc. alııs venit, quibus, vt ait Liu. in Epiro, Octauius ipſe pepercit, vt verò Tranquillus, omnes ad aram Cæſaris necare crudeliter iuſſit.

Antónius Iulianus, rhetor Romæ, perquam fuit honeſti atque humani ingenij, doctrina quoque vtiliore ac delectabili, veterumque elegantiarum cura & memoria multa.

D. Antonius, vir Ægyptiaci ſanguinis, monachis Chriſtianorum initium dedit, licet non ante omnes monachos fuerit. Primus tamen mirè omnium ſtudia ad eam vitam imitandam incitauit, monachorumque dogma inſtituit, ſicuti mox D. Baſilius in Græcia fecit, & Hilarius in Syria, Polyb. Virg. li. 7. c. 2 de rer. inuent. Panis illi eſca fuit, & aqua potui ſemel in die, & ſub occaſum ſolis tenui cibo reficiebatur: cuius ſanctitas ita celebris erat, vt Helena Conſtantini imperatoris mater, ſe & filium per literas illi commendarit. Obiit in Eremo, annos centum & quinque natus: qui fuit annus ſalutis humanæ trecenteſimus ſexageſimus primus. Eccl. hiſt. autores.

Antoniopolitæ, populi. Plin. 5. 29.

Antoniorum familia Romæ, nobiliſſima vetuſtiſſimaque, ab Antone Herculis filio, oriunda Gel.

Antor, Centauri cuiuſdam nomen. Valer. 1. Argonaut.

——ardenti peragit clarus Antora quercu.

Antorides Pictor, Ariſtippi, filij Ariſtidis Thebani, diſcipulus. Plin. lib. 35. c. 10.

Antricum, oppidum Galliæ Narbonenſis, Normaniæ finitimum, vulgò *Chartes*.

Antron, nomen fluminis in Britannia.

Antronia, vrbs in Meſſenia Peloponneſi regione, ab antris, è quibus molares lapides exciduntur, appellata, à Strabone Antron dicta, item à Steph. qui Theſſaliæ vrbem eſſe ſcribit. Ab hac Antronij aſini dicti. Pomp. Mela. lib. 2.

Antronis aſinus, caſtellum in Phthiotica plaga, de quo ſic Strab lib. 9. ad Antronem verò munitum caſtellum eſt, in tranſitu in Eubœam, quod Antronis aſinum vocant.

Antuates, populi circa Rhodanum, extra Belgas, Celtas, & Aquitanos: finitimi Allobrogibus & Geneuæ, ac Galliæ Romanorum prouinciæ proximi. Huius nominis adhuc erat vicus & præfectura quædam monachorum inter Geneuam & Lugdunum, qui & Geneuenſis olim diœceſis, vulgò *Nantua*. Videntur tamen, ſecundùm Cæſaris deſcriptionem lib. 3. comment. Antuates magis fuiſſe inter Allobroges, & vicum Veragrorum, cui Diuus Mauritius, vulgò *Sainct Mauris*, Sedunenſis diœceſis nomen eſt. Hos quidem hodie Vautuates appellant Hodie vulgò *Le pays de Vaut*. Hæc regio varias præfecturas, pagos & oppida non pauca continet, circa lacum Lemannum, & vltra ad Septentrionem.

Antvverpia, ſeu Anuerpia, & Antuerpia, olim Atuatum & Atuacutum, nobile in Brabantia oppidum in ripa Scaldis, & partim maritimũ variis Europæ nationibus frequentatum, mercimoniis mirũ in modum floret. Sumptuoſis tam publicis quàm priuatis nitet ædificiis: auguſtiſſimo D. Virginis tẽplo, cum turri ex candido lapide altiſſima: Ciuica, Hanſeatica, Anglica ac Portugallẽſiũ domo: Monaſterio Præmonſtratenſiũ monumẽto Iſabellæ Caroli ducis Burgũdionũ cõiugis nobili. Anno 1567. die 5. Nouembris Antuerpiæ mœnia à Cronemburgio vſque ad Cæſaream portam diuulſa, ſolóque æquata fuére: & Arx (vulgò *Citadelle*) vallo cincta, foſſa & aqua circundata, quinque propugnaculis ex viuo ſaxo munita conſtructa eſt: habens in circunferentia inter propugnacula ſupernè eminentes decem, & tres formas planas ad hoſtium inſultus propellendos fortiſſimas. Intus latè patentem aream percommodè claudunt ædes præſidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc ſtatua ænea deaurata maximis ſumptibus fuſa, Ferdinando Toletano, Albæ duci olim in Flandria Regis Hiſpani præfecto poſita, paulo poſt deturbata & comminuta eſt. Arx illa diruta & euerſa: denuo autem procurante Alexandro Duce Parmenſi inſtaurata & adhuc erecta permanet. nobili illo Europæ emporio propter bellorum in Belgio per 30. annos graſſantium incommoda ad ſolitudinem ferè redacto. Galli *Anuers*.

Antros, eſt inſula in æſtu Garumnæ fluuij ex Pyrenæo monte delapſi, quam pendere & attolli aquis increſcentibus, ideò incolæ exiſtimant quia cùm videatur editior, aquis obiacet: vbi ſe fluctus impleuit, illam operis, nec vt prius tantum abit: & quod ea quibus ante ripæ colléſque ne cernerentur obſtiterant, tunc velut ex loco ſuperiore perſpicua ſunt. Pomp. Mela. lib. 3 c. 2.

Anubingara Taprobanæ vrbs. Ptol.

Anúbis, Ægyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil eſt cane ſagacius. Virg. Æneid. 8.

Omnigenúmq; deûm monſtra, & latrator Anubis, Ouidius.

Per tua ſacra precor per Anubidis ora verendi.

Diodorus ſcribit Anubim filium fuiſſe Oſiridis & Iſidis, qui canem geſtabat tanquam armorum inſignia. Ex quo Ægyptij canem venerantur, & Anubim deum canino capite effingunt. Cæl. Rhod. lib. 5 c 11.

Anuchtha, Suſianæ vrbs, Ptol.

Anulinus, Conſul Romanus, Sabini 11. collega. Horum tempore Antoninus Caracalla Alexandriæ cùm eſſet, Alexandrinam iuuentutem conuocauit, eamque paſſim omnem, militibus ſigno dato, interemit & occidit Hecodian. lib. 4. Sparttanus.

Annulus, fluuius Mauritaniæ, ad quem elephantes niteſcente Luna noua deſcendere, ibíq; ſe purificantes aqua circumſpergi ſcribit Plin. lib. 8. c. 1. Dion. pergere elephantes ait ἀεὶ ὕδωρ ἀέναον, i. perennem aquam. Cæl. Rhodig. lib. 18. conſiderandum reliquit, an Plin. ἀέναον ex authore aliquo Annulum verterit, Pliniani codices emendatiores habent Amilus.

Anurogrammi, Taprobanæ populi, & Anurogrammum regia. Ptol.

Anus, nomen fluuij.

Anxa, oppidum in ora Senonum, quæ antea Gallipolis dicebatur, vt ſcribit Plin. lib. 3. 15. Magnæ Græciæ vrbs. hodie *Galipoli*.

Anxantini, Pelignorum populi, Strabo.

Anxanum. Fetentanorum in Italia oppidum. hodie, *Lanzano*, vel *Lanziano*.

Anxani, populi. Plin. 3. 12.

Anxius, fluuius ex Armenio monte oriens, per Caucaſum in Meſopotamiam defluit, & Pactolo flumine Caucaſo cadenti occurrit, vnumq; facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volſcorum, Plinio, quam olim Trachinam, nunc Tarracinem dicũt. Martialis,

Siue ſalutiferis candidus Anxur aquis. Hora.

Millia tum pranſi tria repſimus atque ſubimus
Impoſitum ſaxis latè candentibus Anxur.

Vide Tarracina. Plin. 3 5.

Anxurus, ſiue Anxyrus, nomen eſt quo Iupiter à Campanis vocitatus eſt, qui maximè Anxuro colebatur imberbis, vel quaſi ἄνευ τοῦ ξυροῦ, i. ſine nouacula, quia nunquam barbam raſiſſet. Seruius in illud. Virg. Æneid. 7.

Circumq; iugū: quem Iupiter Anxurus aruis,
Præſidet & viridi gaudens Feronia luco.

Vide Anxirus.

Anydrus, inſula Plin. 5. 31.

Anyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Theſſaliæ fluuius, in quo Centauri ab Hercule ſauciati, vulnera ſua lauerunt. Quamobrem cùm primò, dulces habuiſſet aquas, poſtea in fœtidas ſunt conuerſæ. Bocatius. Ouid. *Fundit Anigros aquas* &c. Fortaſſe idem qui ſupra Anager.

Anygridum, Nympharum ſpelunca ab Anigro fluuio haud longè diſſita in Samica regione. In hac ſi quis alpho laborans, aut lauca Nymphas apprecetur, ſacrificiis etiam præmiſſis, abſtergatq́ue pollutas corporis partes, ac fluuium enatet, mox euadet incolumis. Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 14.

Anyſis, Ægypti rex, Herodoto lib. 2. vrbsi Ægypti. Steph.

Anthines, fluuius in Indicum mare defluens Laon.

Anytios Ægypti Nomus Herodot.

Anytus, Athenienſis cum Melito & Lycone Socratem accuſauit, & occidi curauit, Horat. lib. 2. Sermonum Satyra 4. *—qualia vincunt*

Pythagoram, Anytiq; reum, doctumq; Platona.

Xenoph. poſtea ab Athenienſibus cum ſociis morte mulctatus eſt Laert. lib. 2.

Anzaba, fluuius circa Tigridem. Ammia. li. 18.

Anzeta, Armeniæ maioris vrbs, Ptol.

A O

Aod. i. laudans ſiue confitens, filius Gera, filij Iemini Iud. 3. Hebr. Ehud. tribus illis quas filij Aloci in Muſarum numerum retulerunt.

Aœde, Muſæ nomẽ, ex filiab. Alucei. Paul. l. 9.

Aon. Neptuni filius, factione ſuorum ex Apulia pulſus, nauigio Eubœam & inde Bœotiam venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eóſque Aones, vt & montes vicinos appellauit. Porrò Aon filium Dimantem reliquit, qui ei in regno ſucceſſit.

Aones, populi ex Aonia Paul. lib. 9.

Aónia pars montana Bœotiæ, cuius meminit Steph. vnde totam Bœotiam prius Aoniam dictam ſcribit, hinc etiam dictæ.

Aonides, Muſæ à fonte Aone, in eadem regione illis conſecrato. Iuuenalis.

—cupidus ſyluarum, aptúsque bibendis
Fontibus Aonidum.

Aónius, i. Bœotius, Seruio apud Virgilium.

Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Aóticus Gotthorum rex.

Aóris, Arantis filius, venator bellicoſus, Stephan. & Pauſ. lib. 2.

Aórnos,

Aórnos, petra apud Indos præceps & inuia monumentis hiſtoricorum celebrata, quaſi auibus inacceſſa, Scribit Plutarchus Alexandrum, cùm intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo, dixiſſe: Nunc locus iſte facillimus eſt captu.

Aornos, vrbs in Epiro. Ptol. & Steph.

Aórnos, lacus inter Puteolos & Baias; qui poſtea paucarum literarum mutatione dictus eſt Auernus. Aórnos autem, quòd auibus careat: ipſǽque ſuperuolantes graui eius odore enecentur, ſiue quod ſulphureæ exhalationes aërem vſque adeò extenuent, vt aues ſuſtinere non poſſint. Virg. Æneid. 6.

Spelunca alta fuit, vaſtóque immanis hiatu,
Scrupea tuta lacu nigro, nemorúmq; tenebris,
Quam ſuper haud vlla poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, talis ſeſe halitus atris
Faucibus effundens ſupra ad conuexa ferebât.
Vnde locum Graij dixerunt nomine Aornon.

Plinius in Proœmio lib. 4. locum collocat in Epiro, qui & ipſe ab exhalatione auibus peſtifera nomen accepit.

Aornus, lacus eſt quidam iuxta Eridanum Italiæ amnem, cuius aqua ob graueolentiam, à nullo penitus animalium temerè deguſtaretur. In hunc quondam ictum fulmine cecidiſſe Phaethontem credula fabulata eſt antiquitas, quamobrem & dirum illum, tetrúmque odorem contraxiſſe lacum, & mortiferam inſuper vim habuiſſe, quia ex illo bibentes, citiſſimam conſequi mortem cónſtanter eſt creditum. In illius autem margine excelſas ſtetiſſe pópulos fama eſt, vnde turgentibus ramis nitida ſudabant Electra, ex quo locum etiam fabulæ datum ferunt, Phaëthontis ſorores in arbores conuerſas, illius deſiderio, lachrymis molle ſuccinum iugiter diſtillare, quem lacum nonnulli Aornum appellauere. Sunt, qui Aornum lacum iuxta Cumas in Italia fuiſſe commemorent, ſic appellatum, quia nulla illum ſuperuolaret auis: figura rotundum, aqua in cæruleo colore ſubnigrante. Cæterùm, qui res ab Alexandro Magno geſtas ſcripſere, altiſſimam apud Indos petram Aornum appellari dixerunt: quoniam cum frigore magno, tum altitudine ſua, nulla illam ſuperuolaret auis, quidem quindecim in ſubiectum ſtadia exigi, & excreſcere illam perhibent. Cocceius verò Dion, & Agatoſthenes, necnon alij plerique hiſtoriarum conditores, Aornum neque petram eſſe, neque lacum autumant, ſed terræ quoddam barathrum in Syria Adiabene, ſuper quod ob peſtilentem mortiferúmque inde emanantem halitum, nulla euolare poteſt volucris, ſed eo perueniens loci, vt ad perpendiculum ſuperſtes, illico exanimis concidere dicitur, Leonic. lib. 3. cap. 29.

Aornus, locus in Theſprotide, vbi oracula reddebantur. Pauſan.

Aorus, per ἄορος, ciuitas Cretæ, ab Aora Nympha, Eleuthera etiam dicta. Stephanus.

Aôrſi, populi. Ptol. lib. 16. c. 14. non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanum mare influit. Alios Plin. lib. 4 ca. 12. in Europa collocat Aorſos, & rurſus eorum meminit 6. 16. Strab. lib. 11. Aorſos dicit Tanaim fluuium accolere.

Aôti, populi ſunt in finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Iſtro. Plin. lib. 4. cap. 11. Plin. lib. 4. c. 6.

Aoth, Hebræorum populi ex tribu Ephraim. Euſeb.

Aous, fluuius in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Æantem appellent. Plin. lib. 3. ca. 21.

A P

Apadna, Meſopotamiæ vrbs lib. Notit.

Apadnas, locus in Iſauria. Procop. lib. 5.

Apæi, populi in Æthiopia ſub Ægypto. Ptol.

Apeſus, vrbs Troiadis, quæ & Pæſus dicitur. Eſt etiam Pæſus Dauniæ ciuitas. Steph.

Apaitæ, Aſiæ minoris populi. Strabo quondam Cercitæ, & Cercetici dicti.

Apamena, Syriæ regio. Ptol.

Apámia, ad Auſtrum in Mediterranea ſita, à Seleuco condita, Cœles regionis vrbs eſt x. mil. paſ. ab Aulocrene monte diſtans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæque Seleuciæ & Laodicææ propter concordiam ſoror dicebatur: cui hoc nominis Antiochus à matre ſua Apama Artabazi filia & Seleuco Nicanori nupta impoſuit. Illic & reſtagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apamia, ciuitas Parthorum. Ptol. eſt item ciuitas Ponti, apud eundem. Eſt & Apamea, Bithyniæ oppidum, à Nicomede Pruſij regis filio ſic appellata, quæ poſtea Myrica, à Myrio, Colophonio duce, dicebatur, Myrleam Colophoniorum habet Plinius, & Apamiam etiamnum hodie vocari ſcribit Sophianus. Apamia, Magnæ Phrygiæ vrbs, proxima poſt Epheſum dignitate, ad Marſiæ fluminis (qui cum Meandro coit) oſtia ſita eſt & Cibotus cognominata, auctor Strabo, Ptolemæus, & Plinius, qui eam Celenas, in initio Dameam dictam tradit cui ſuffragatur Liuius lib. 38.

Apamia, Mediæ oppidum, Raphane cognominatum. Plin.

Apamiæ, Phœniciæ vrbs eſt Euſtachio, ad Orontem fluuium ſita. Hanc Pharnaſea & Pellaidem dictam fuiſſe ait. Puto eandem ab Ammiano lib. 3. Meſene cognominari Stephanus

eam quoque *Cherroneſum* vocari ait. *Hamens* hodie dici Bellonius tradit.

Apameſte, oppidum in magna Græcia, cuius incolæ dicuntur Apameſtini, quorum meminit Plin.lib.3 c.11.

Apama, Antiochi Selencidæ filia. Pauſ.

Apanda, Macedonum rex, Aſtyabati filius, regnauit annos XXX.

Aparctias, ventus ab Arcto flans, hoc eſt, à Septentrione. Plin.lib.2.c.4.

Aparii, Scythiæ populi ex Nomadum gente, Hyrcanis & eorum mari proximè adiacentes. Strab lib.11.

Apartheni, populi ſunt circa Mæotim. Plin. 6.cap.4.

Apaſiacæ, gens Maſſagerarum. Steph.& Strab.

Apaturia, Minerua cognominata ab Æthra, quæ per quietem monita à Minerua, vt Sphæro ſacrificaret, cùm in inſulam traiecisset, à Neptuno compreſſa, Palladis templum ibi erexit. Prætereaque conſtituit, vt Trœzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Erat & feſtum Athenis Apaturia nomine, quaſi Homopatoria, quod patres liberorum curiæ aſcribendorum gratia conuenirent, de quo feſto copiosè Suidas: fuerunt & Apaturia Dionyſ. i. Bacco conſecrata, hac de cauſa: Cùm bellum exortū eſſet inter Athenienſes & Bœotos, Xanthius Bœotus Thimoetem Athenienſem Imperatorem ad ſingulare certamen prouocauit. His dimicantibus quidam à tergo Xanthij nigra pelle capræ indutus apparuit: tunc Thimoetes ſibi iniuriam fieri conqueſtus, quod ad ſingulare certamen Xanthius cum ſocio accederet: Xanthius reſpiciendi gratia conuerſus, ab aduerſario interficitur. Cùm verò Bacchus creditus eſſet pelle capræ apparuiſſe indutus, dies feſti fuerunt in eius honorem ab Athenienſibus menſe Octobri instituti. Tunc igitur celebrabantur Apaturia, ſic dicta à decipiendo ſpatio dierum quatuor, quorum primus Dorpia dictus eſt, quod Sodales ad veſperam in vnum coacti epularentur: Secundus, Anarrhyſis à ſacrificando, Ioui enim Sodali & Palladi ſacra faciebant: tertius, Cureotis, i, puellaris, quod ſcilicet pueros & puellas ſodalitati adſcribebant: quartus Epibda ſeu Addi ius. Suidas, Herodor. Xenophon. lib.1. Hellenicōn, &c.

Apaturia, Venus dicta eſt, ab ἀπατάω, quod eſt decipio, nam cùm gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tandiu delituiſſe, donec Herculis auxilio ſigillatim omnes interfecit.

Apatûrum, Veneris templum in Phanagoria. Steph.ex Strab. Hecatæus ſinum quendam Aſiæ ſic nominat.

Apeauros, mons in Peloponneſo, Polyb.

Apelles Cous, pictor eximius, ingenio & gratia, quam in ſe maximè iactabat, præſtantiſſimus, voluminibus etiam apud Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri Macedonis temporibus à quo tantùm depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quam nullus repertus eſt, qui vellet abſoluere. Ouidius.

Si nunquam Venerem Cous pinxiſſet Apelles,
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Quintil.lib.12. Plin.35.10.

Apelles, monachus celebris, in monaſteriis Ægypti circa Achorim plurima edidiſſe miracula fertur. Hunc quum in opere fabrili teneretur occupatus, hanc namq; artem profitebatur, ſpectrum dæmonis noctu, habitu mulieris formoſæ, quam continens eſſet, tentare cœpit, qui ferro quod iam poliebat, ex igni extracto, dæmonis faciem exuſſit: dæmon autem cum fremitu & eiulatione aufugit. Sozomenus hiſt. Eccleſ.l.6. c.28.

Apelles, i. expellens vel abigens. Vir commendatus à Paulo. Rom.16.10.

Apelles, ſectator Marcionis, de cuius hæreſi vide Euſeb.lib.5.

Apellei, populi. Plin.6 17.

Apellicon, proprium viri nomen Strab.li.13. Hic magis librorum ſtudioſus quàm ſapientiæ, Ariſtotelis, Theophraſtiq; libros lacunis refertos emit, & lacunis inſcitè repletis, eos tranſcribendos dedit, quapropter libros edidit erroribus plenos. Huius bibliothecam Sylla poſtea, quum Athenas cepiſſet, Romam aduexit. De hoc plura Strabo lib.13.

Apeneſtes, Ptolemæo Apuliæ Dauniæ vrbs. *Manfredonia*. Ligorio.

Apenninus mons, à penna quæ eſt ſummitas: vel, Aphœninus cum œ diphthongo (vt ſcribit Seruius) quaſi Alpes Pœni. quem Annibal primus ſuperauit, in quo itinere alterum amiſit oculum. Hic Italiam diuidit, incipitq; à Genua, & ſupra Garnos incumbit. Liuius lib.21. Apennium dicit Stephan. Per mediam Italiam in longum extenditur, cuius dextra pars Tyrrhenum mare, ſiniſtra verò Adriaticū reſpicit. Non procul à Genua Ligurum capite initium ſumit, tandemque in duo brachia diſcinditur, quorum alterum in agrum Brutium ad Fretum vſque Siculum: alterum verò per Apuliam vſque ad ſuperum mare porrigitur. Hinc Apennicolæ dicūtur, qui hunc mōtem incolunt. Virg.11.Æneid.

Apenninicolæ bellator filius Auni Apennion, Stephanus vocat, in Saxonum Chronicis (vt Reinechius tradit in ſuo de familiis ſyntagmate) *Das Parther gebirge* appellatur Latinè ſonat, Parthorum montes. Vnde autem huius denominationis originem ducat, ſe neſcire addit: neque

neque ego facilè dixerim, apud Ottonem Friſingenſem libro 2. de geſtis Frederici I. vocatur etiam *Bardonis* mons. Item *Pardonis* per p apud Conradium à Lichtenau. Itali varia illi attribuunt pro locorum varietate nomina. *Monte Fiſcello* vocant eius iugum, vnde Nar fluuius emanat.

Apennini Sylua, Plin. 3. 5. Deſcriptio montis Apennini. Ibid.

Apera, Galatiæ oppidum. Anton.

Aper Conſul, Catulini collega.

Aper Conſul, Pollionis ſecundi collega.

Aperentia, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Aperethes, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

Aperia, vrbs circa Mœſiam, hiſt. Miſcel.

Aperopia, inſula Argiæ regionis. Pauſan.

Apettæ, Lyciæ vrbs. Ptol.

Apeſantus, Plinio *Argia*, Peloponneſiacæ regionis mõs *Apeſas* Stephano dictus. Item *Selene*, i. lunaris. Plutarchus in libello de fluminibus, & montibus, eum per diphthongum ſcribit in ſecunda Apæſantus, & addit eum aliquando *Argium Mucænam Selenuntium & Ophelteum* appellatum.

Apeſas, vel Apheſas, antis, mons Nemææ ſuperiacens, vbi Theſeus Ioui primum operatus creditur, Dictus ab Heroe, cui Apheſas nomen erat Papinius,

Mons erat audaci, ſeductus in æthera dorſo.
Nomine Lernæi dicunt Apheſanta coloni.
Gentibus Argolicis olim ſacer.

Lactantius in hunc locum vult montem eſſe Tarſi Ciliciæ, vnde ſe Perſeus miſit ad volandũ, quum ad extinguendam Gorgonem Libyam peteret ἀπὸ τῆς ἀφέσεως nomen accepiſſe vult, ſed fortè Apeſanta legendum eſt apud Statium.

Ab hoc Apeſantius Iupiter dictus eſt. Plin. li. 4. Vide ἀπέσας apud Steph.

Apeſantius, Iupiter dictus eſt ab Apeſante monte, qui eſt ſupra Nemæam, vbi Perſeus ſacra Ioui facere ſolebat, vide Gyrald. ſynt. 2.

Apetua, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, non procul à Corduba. Strab.

Aphace, vrbs Libyæ. Steph. Fuit & Aphaca Palæſtinæ locus inter Heliopolim & Byblum, vbi fanum Veneris Aphacitidis.

Aphæa, Diana dicta eſt, cuius in Ægina templum fuit. Pauſ.

Aphærema, Iudææ vrbs, 1. Mach 11.

Aphannæ, regio Siciliæ ignobilis: vnde prouerbium, ad Aphannas: de obſcuris & relegatis. Steph. ἀφάνναι.

Aphara, id eſt, Vacca, ſiue frugifera, aut accreſcens, ſiue irritans, vrbs in tribu Benjamin. Ioſ. 1.

Aphar, Arabiæ felicis Metropolis: circa fretum ſinus Arabici. Arrianus in Periplo.

Aphareus, rex Meſſeniorum, filios habuit Idam & Lyncum. Pauſ. in Meſſen.

Apharetus, Marpiſſam Oenomai filiam viſam ex chorea rapuit. Plut. in Parallelis.

Apharantes, & Apharanſiadæ, populi Libyæ, vide *Phara*.

Aphas, Moloſſorum fluuius. Plin.

Aphaſius, mons in Media. Polyænus lib. 7.

Aphec, ſiue Apheca, i. pelagus, vel fortitudo, aut vigor, vrbs in tribu Manaſſe, Ioſ. 12. 13. Eſt & vrbs in tribu Iudæ, Ioſ. 15. Hieronymo in locis Hebraicis vſq; ad ſuam ætatem caſtellum grande Apheca nomine, iuxta oppidum Palæſtinæ. Vrbs præterea in tribu Aſer. Ioſue 19. Iudicum 1. iuxta vicum Eſron ciuitatis Iezrael, vbi dimicauit Saul in ſorte Aſer: & vbi Philiſtini contra Iſraël poſuerunt caſtra, 1. Reg. 4 19. Eo loci Benadad rex Syriæ vincitur, 3. Reg. 20.

Aphedas, rex Athenienſium, vel, vt Stephan. Moloſſorum.

Aphedantes, populi in Moloſſis Steph. A rege Aphedante nuncupati.

Aphneus, Mars cognominatus eſt in Arcadiæ monte Cteſio: inde verò denominationẽ ſortitus, vt Tegeatæ memorant, quod cùm Æropen Cephei filiam Mars compreſſiſſet, ipſa ex partu interiit: nihilominus tamen infans defunctæ matri inhærens, lac (Martis iuſſu) copioſè manans ex maternis mammis vtcunq; exſugebat, quapropter Deum Aphneum puerum verò Ætopum vocarunt. Pauſ. in Arcad.

Apher, qui natus eſt ex Aphrica. Lucanus.

Et ſolitus vacuis errare mapalibus Apher.

Vide *Afer*.

Apheſas, Statius 4. Thebaid. Nomine Lernæi memorant Apheſanta Coloni, Ciliciæ mons, vnde Perſeus auolauit, quando ad Gorgonis caput auferendum, in Africam proficiſceretur. Lut. Placidus. Vide Apeſas.

Aphetæ, vrbs Magneſiæ in Pagaſetico ſinu. Steph.

Aphetetij Caſtor & Pollux appellati ſunt, teſte Pauſan. in Laconic. Aduerſus principium, inquit, ſunt Dioſcuri ἀφετήριοι, quaſi quod in carceribus templum haberent.

Apheterion, portus Gangeticus. Ptol.

Aphetor, Apollo dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhodig. libr. 8. cap 16. Gyrald. Syntagmate 7.

Aphia, i. flans vel exufflans, ſiue loquens, aut illaqueans, filius viri Iemini. 1. Reg. 9.

Aphidas, Centaurus, fortè ἀφείδας, vt ſuprà.

Aphidas, XIV. Athenienſium rex, regnauit annos VIII. vel, vt alij, vnum tantum Hic vltimus ex Erichthei familia Athenarum rex fuit, à quo hac occaſione ad aliud genus regnum tranſlatum, ait Euſebius, Xantho Bœotio prouocante Thimœta ad pugnam. Thimœtes re-

cuſauit, Tum Melanthus Pylienſis Andropotapi filius, vir ſtrenuus ſingulare certamen cum Xantho ſuſcepit, & victor regnum Athenarum obtinuit.

Aphidantes, pars Moloſſiæ regionis. Steph.

Aphidantum, Arcadiæ municipium. Pauſan.

Aphidna, pars Atticæ & Leontidis tribus. Steph.

Aphidnæ locus celebris in Attica, Seneca in Hippolyto. *—paruas alius*

Calcat Aphidnas Eſt & vrbs Lycaoniæ. Steph.

Aphile, vicus. Plin.

Aphneum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph.

Aphnitis, lacus prope Cyzicum Attynia prius dicebatur. Steph.

Aphnius, vide Aphneus.

Aphormium, locus Theſpienſium. Steph.

Aphrica, Plinio in Prologo tertij, tertia orbis pars eſt inter Aſiam & Europam ad Auſtrum ſita, incipiens ab Ægypto, in Gaditano freto definit, in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, & Carthago vrbs. Mare quo cingitur à Septentrione Libycum, à Meridie Æthiopicum, ab Occidente Atlanticum dicitur. Pomponius Mela lib. 2. Plinius lib. 15. c. 4. Straboni libr. 2. eadem quoque Libya dicitur. Plinius in Prologo quinti. vide *Africa*. Hebræis dicitur Pul, & redditur Caſus, vel ruina, aut faba: vel pinguis, quæ in ſacris literis *Chamoſia* vocatur: eius populum *Phutes* appellat Ioſephus. *Iphri. hia* incolis vocari ſcribit Ioan. Leo. Theuetus dicit Arabibus, & Æthiopibus *Alkebulam*, & Indis *Beſacath* nominari, *Mooren-landt* noſtratibus ferè.

Aphrica propria Ptolemæo, Aphricæ pars ad mare mediterraneum: inter Mauritaniam, & Cyrenem regiones. *Minorem* vocat Mela. *Zeugitana* Plinio dicitur. *Naphthuhin* Hebræis teſte Arriano Montano. Hodie *Tunetanum* regnum hoc eſt loco.

Aphricus. ventus inter Auſtrum & Zephyrum dictus, quod ab Africa flare videatur. Virg. Æneid. 1.

Vna Eurusq́ Notusq́ ruunt, crebérq́ procellis Aphricus.

Aphricum mare, quòd Aphricam alluit, à Metagono promontorio ad Orientem vſque ad Philenorum aras extenſus, Sardo, Siculo, & Ionio mari conterminum.

Aphrodiſias, olim Trœzen Peloponneſi. Stephanus.

Aphrodiſia, inſula in mari Perſico, vbi Perſis à Carmania diſpeſcitur: ſic dicta, quòd in ea Venus coleretur, alio nomine *ng. .ias* dicta.

Aphrodiſiades duodecim Stephan. numerat. Plin. 6. 29. meminit Aphrodiſiadis inſulæ, & 4. 13. oppidi Aphrodiſiadis, vide *Megalopolis*.

Aphrodiſium, duorum oppidorum in Africa Propria nomen eſt apud Ptolemæum, quorum alterum *Coloniam*, alterum *Fanum* cognominat. Hoc Caſtaldus *Mahometta* interpretatur. Mercator verò *Afri-a*. Sic etiam Caluetus Stella, qui eius expugnationem à Carolo quinto factam deſcripſit, illudque à Mauris *Mahadiam* appellari ait. Idem ex Fazello didici, qui *Mahdiam* habet, Theuetus, *Elmahdua*.

Aphrodiſium, Ptolemæo promontorium Hiſpaniæ Tarraconenſis ad mare Mediterraneum, ad radices montis Pyrenæi, *Pyrenaa Venus*, Plinio dicitur *Veneris fanum* Latinis, *Cabo de Cruz* Cognato & Moletio, vide *Iouis Indigetis* lucus.

Aphrodiſium, Cariæ promontorium in ſinu Thymniæ Pomponio, quod *Aphrodiſias* Plinio appellatur.

Aphrodiſius, Præſul Bituricenſis, Petri diſcipulus, genere Ægyptius, iacet apud Bituriges. Volaterran.

Aphrodites, nomen quo Venus vocitata eſt, ab ἀφρὸς quod eſt ſpuma: nam de ſpuma maris natam ferunt.

Aphrodites, ciuitas iuxta Atribin & Æthiopiam, & Thraciam, Steph.

Aphroditia, regiuncula Laconiæ. Steph.

Aphſes, id eſt, comminuens vel eripiens, aut aperiens, aut deſtruens. Nomen viri 1. Chron. 24.

Aphthala, vel Apthæa, Ægypti nemus, Steph. hinc Aphthites.

Aphthónius ſophiſta, ſcripſit προγυμνάσματα, id eſt præexercitationes in Rhetoricam, & in artem Hermogenis.

Aphydna, vide Aphidna & Titacide.

Aphydnus, miles Æneæ à Turno cæſus. Æneid. 9.

Aphyte vel Aphytis oppidum Thraciæ, non procul à Pallene oraculo Apollinis inſigne: ab Aphyo quodam indigena ita dictum. Huius incolæ dicuntur Aphytæi. Steph. Huius incolas Iouem Ammonem nō minore cultu quàm ipſos in Africa Ammonios veneratos. Pauſanias in Laconicis refert, & Lyſandro vrbem oppugnanti Ammonem per noctem appar uiſſe & illum monuiſſe & illi & Lacedæmoniis melius ceſſurum ſi Aphitæos deſiſte. ebello vexare. Itaque Lyſandrum obſidionem deſeruiſſe & Ammonis religioſius colendi eis auctorem fuiſſe.

Apia, regio, ab Api IV. Siryoniorum rege appellata, Ægialea antea dicta, nunc Peloponneſus.

Apiates. Aquitaniæ pop. li, à P. Craſſo ſuperati. Dion. lib. 39.

Apiennates. Vmbriæ populi. Plin.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria.

giaria, & Capitolij vectigal deuoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monumentum poſteris reliquiſſet, edito de gulę irritamentis volumine, quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca, in libro de conſolatione ad Albinam, ſuo ſeculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiiſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio millies quod in culinam congeſſerat, centies tantum ſupereſſe ſibi cognouiſſet Iuuen. Satyr. 11.

——quid enim maiore cachinno
Excipitur populi, quàm pauper Apitius?

Apidanus, fluuius ex præcipuis Theſſaliæ, tardè fluens quouſque illi commiſcetur Enipheus, Melas & Phœnix quos ipſe ſecum in Peneum defert, vt habet Lucan. lib. 6.

——id gurgite vaſto
Apidanus nūquamq; celer niſi mistus Enipheus

Demetrius Apidanū Troadis fluuiū facit. Steph.

Apidaneſes vel Apidones, Arcades, à quodam Apide. vide Euſtath. apud Dion perieg.

Apiennates, populi. Plin. 3. c. 14. 15.

Apilas, vide Aſopus Plin. lib. 4. c. 10. 1.

Apilocarium Luſitaniæ vrbs. Phleg. Trall.

Apina, Tricaque, duo oppida Apuliæ à Diomede euerſa, quæ in prouerbij ludibrium tranſierunt, vt quoties rem nullius pretij oſtendere volumus, Apinas & Tricas nominemus. Martialis.

Sunt Apinæ, Tricæque, & ſi quid vilius iſtis,

Plin. 3. 11. Vide *Tricæ*.

Apiola, vel Apiolæ, ciuitas Italiæ capta à L. Tarquinio rege ex cuius præda Capitolium inchoauit. Plin. lib. 3. c. 5. Steph.

Apion grammaticus, ætate Plinij, de quo ita libro 30. cap. 2. ſcripſit, quærat aliquis, quæ ſint mentiri veteres Magi, quū adoleſcentibus nobis viſus, Apion, Artis grammaticæ, prodiderit Cynocephaliam herbam, quæ in Ægypto vocaretur Oſyrites, diuinam, & contra omnia veneficia, ſed ſi ea erueretur, ſtatim eum, qui eruiſſet, mori: ſeque vmbras euocaſſe ad percontandum Homerum qua patria, quibúſque parentibus eſſet genitus, non tamen auſus profiteri quid ſibi reſpondiſſe diceret. Hæc Plinius.

Apis, Argiuorum rex, Ionis filius ex Niobe Phoronei filia, alio nomine Oſiris appellatus, Iſidem vxorem duxit. Achaiæ regno Ægialeo fratri conceſſo in Ægyptum traiecit: vbi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet, colendarumque vinearum rationem eos edocuiſſet, concordibus omnium votis in regem eſt aſcitus. Cumque aliquandiu mira prudentia, parique clementia Ægypti regnum adminiſtraſſet, multaque in ſubditos beneficia contuliſſet, vita tandem functus, pro deo eſt habitus, eumque Ægyptij ſub viui bouis imagine coluerunt, qui corpore niger, candida fronte, in tergore alba nota inſignis, duplicibus pilis in cauda, & lingua cantharo notatus eſſet, eumque certos vitæ annos excedere non licebat, quibus peractis, in ſacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iuſtitio, veſte ſciſſa, & laceratis crinibus defunctum plangebant, inuento verò alio mirificè lætabantur, reſponſa autem non vt reliqua oracula dare ſolebat: ſed ſi manu oblatum pabulum ſumpſiſſet à conſulentibus, ſecundos euentus atque omnia proſpera decernebat: ſi verò abnueret, omnia ſiniſtra portendebat. Ideò cùm à Germanico Imperatore pabulum oblatum renuiſſet, funeſtum omen & indubiam necem, quę paulo poſt ſecuta eſt, prænuntiauit. Ouid 3. de Ponto.

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib. vlt. Plin. 8. c. 46.

Apis, vicus in Africa dictus, quia nobilis Ægypti religione eſſet. Plin. 5. 6.

Apis, III. Argiuorū rex, regnauit annis LIII.

Apis, IV. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXV.

Apiſcion, viri Troiani nomen.

Apitami. populi. Plin. 6. 20.

Apitius Galba: ſcurra nobilis ſub Tyberio Cæſare. Iuuen. Satyr. 5.

Apobathra, Strabo lib. 13. ad Seſtum locus ab exſcendendo è nauibus Apobathra nominatur, vbi Xerxis nauis dicitur congelata Euſtath. ad Dionyſ. perieget. qui locus Straboni, facem præfert.

Apobæoti, populi Ætoliæ, Steph.

Apocopa, ſinus in Arabico receſſu. Steph.

Apocopi, montes Indiæ intra Gangem, qui Pœnæ deorum appellantur. Ptol.

Apœninus, mons qui ab Alpibus proficiſcens, vniuerſam Italiam vſque in Siciliam diuidit. M. Cato Pœninum montem nominare videtur, per quem Annibal exercitum traiecit in Galliam. Hinc Apœninus dictus, quod radices ſub Pœnino tranſitu Annibalis habeat. Vadianus Pomponij interpres. Vide ſupra Apenninus.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs in certo tempore celebrari, poſt à Licinio Varo Prætore lege lata. IV. Non. Quintileis celebrari, boue aurato, capris duabus auratis. Liuius, Macrob. Seru. in 6. Æneid. Hos ludos populus laureatus ſpectabat ſtipe data pro cuiuſque copia. Feſtus.

Apollinaris, ingenio præſtantiſſimus, doctrina clariſſimus, carminum & verſuum elegantia, & promptitudine mirus ſuis libris, vt ait Baſilius, terrarum replenit orbem. Familiaris fuit Gregorio & Baſileo defenſor coeſſentialitatis. Cùm Iulianus cognomento Apoſtata, Græcorum diſciplinam interdixiſſet Chriſtianis, tum Apollinaris verſibus expoſuit ad Homericū modum

atque ſtilum hiſtorias antiquas ſacrarum literarum,& numero librorum,& elementorum notis iiſdem. Compoſuit & Iambos, & carmina. Sed ſententias quidem à veritate diuinæ ſcripturæ ad humanas fabulas detorſiſſe illum conſtat. In primis de reſurrectione mortuorum ineptiebat, cùm reuerſos ad legem,& circumciſionem, ſabbata, ritus, adorationem, cibos & ad templum traderet, tum de carne Chriſti, ſplendidis nugis multos ſeduxit. Ex catalogo Epiſc. Vide Euſebium,Socratem,Sozomenum,Suidam.

Apollinaris Conſul,Priſci collega.

Apollinarium regio,Plin.3 4.

Apollo. Iouis & Latonæ filius, Phœbus etiam dictus & Sol.Apollo autem vocatus ἀπὸ τοῦ ἀπολλύω vel ἀπελαύνει τὰς ἀρρωστίας τῶν νοσῶν,i.ægrotationibus homines liberet, natus in Delo eodem partu cum Diana, quæ & ipſa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit: deinde Cyclopes ob fabricatum fulmen quo filius eius, Æſculapius fuit ad inferos detruſus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum eiuſdem regionis fluuium pauit.Fertur accepiſſe Citharam à Mercurio: & poſtea Muſis præfuiſſe. Amauit Cyrenem puellam,item Daphnem: Penei fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem in laurum conuerſa eſt arborem huic ſacram. Item Hyacinthum,liberali forma puellum quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri iuſſit. Vicit Marſyam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat tibiæ cantu, victum excoriauit. Ille muros & Troiæ, adiuuante Neptuno, Laomedonti tegi ædificauit. Medicinæ vſum primus intuliſſe, & propterea deitatem meruiſſe dicitur. Author eſt carminis & Muſices: quapropter poëtæ præcipuum ſibi numen faciunt.In Rhodo inſula Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, vt inter ſeptem mundi miracula ſit connumeratus. Triplex eſt eius poteſtas,vt ſit Sol in cœlo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius ſimulachro tria appingebantur, lyra,clypeus,& ſagittæ.Eidem vt Baccho perpetua iuuentus adſcribitur, propterea ſemper imberbis à poëtis fingitur. Multa habet nomina, à locis in quibus potiſſimum colebatur, ſibi indita: Agyæus,Alexicacus, Boëdromius, Clarius, Carnius,Carnias, Cereata, Compitalis, Diradiotes, Dindymæus,Epicurius, Grynæus, Horius,Iſmenius, Leochares, Muſarum dux, Muſarum præſes, Parcarum ductor, Parthaſius, Patronus, Pythens, Smintheus, Thermius. Verticalis, &c. de quibus vide Pauſ. Plura alia extant lib. 1. epigrammat. Græcorum, acroſtichis ingenioſiſſ. comprehenſa.

Apollo dicitur reperiſſe artem Rhetoricæ, vt author eſt Artemidorus,quam alij dicunt è cœlo ab Ioue,per Mercurium,procurante Prometheo demiſſam.

Apollo, Ægyptiaca lingua vocatur Horus, à quo horæ nomen acceperunt, vt ait Macrob. Ipſi lyræ, tibi aurum & fiſtularum aſſignatur inuentio. Nam eiuſdem ſimulachrum apud Delum dicitur in dextera arcum habuiſſe, in læua Gratias: quæ ſingulæ ſingula Muſices inſtrumenta geſtabant manibus: vna lyram, altera tibias: quæ autem erat media, fiſtulam gerebat. Polyb.Virgilius libr.1.cap.5. de rerum inuentione.

Apollo, à Gallis olim cultus, quem morbos depellere credebant. Cæſar libro 6. Commentar.

Apollines,quatuor Cicero conſtituit.Primum antiquum cuſtodem Athenarum: Alterum, Corybantis filium natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat, quamvis Euſebius antiquiorem illum deſcribit: Quartum, in Arcadia, quem Arcades, quod illis leges dederit, Nomium vocant. Deinde ob nimiam ſeueritatem regno pulſus, ad Admetum Theſſaliæ regem confugit, & iuxta Amphryſum amnem eius armenta pauit. Quare à poſterioribus pro deo colitur,& ab Homero variis nominibus appellatur,ἀργυρότοξος, σμινθεύς, ab eius ſcilicet artibus & inuentis.

Apóllo Nomius, id eſt, paſtor, dictus eſt, quo tempore Admeti regis pauit armenta.

Apollinis tripus vas aureum trium pedum à Vulcano fabrefactum,ac pro munere Pelopi datum,dum vxorem duceret.

Apollo Capitolinus,Plin.4.13.

Apóllinis,inſula in Libya.Steph.

Apóllinis Actij templum.Plin.4.1.

Apollinis,Phæſtij portus, Plin.4.3.Oraculum Delphicum,4.3.Vrbs 5 9.Oppidum.6.30.

Apollinis Clarij templum,5.29.Eiuſdem ſpecus mirus,2 103.

Apóllinis & Herculis contentio de tripode. Pauſan.

Apollinis odium in tibicines Pauſ.

Apollinis ſacrificia.Pauſan.

Apollinis ſimulachrum Amyclis, apud Corinth.ad radices Cuculini, apud Delios,Pheneutas,in Lycone,apud Megalop.apud Patrenſes, in Olymp.in Sicyone.Pauſ.

Apollinis templa variis in locis ędificata.Pauſan.

Apollinis & Marſyæ certamen vbi. Plinius 6. 19.

Apollinis Dindymæi aræ vbi,à quo Plin.6.16. eiuſdem oraculum,5.29.

Apo llo, veteres Ethnici appellarunt varia

N atur æ

Naturæ vires, vel ſiderum, vel ſummi Dei in res humanas actiones variis deorum nominibus. Quid per Apollinem intelligerent, declarauit Cicero lib. 3. de Natura Deorum: illa autem, Bulbe (inquit) quæ tu à cœlo aſtriſq; ducebas, quam longè ſerpant non vides, Solem Deum eſſe, lunámque, quorum alterum Apollinem Græci, alteram Dianam nuncupant. Et Plato in Cratylo, vbi nominis rationem perquirit, quæ ad quatuor facultates ex illius extenditur ad muſicam, diuinationem, medicinam, peritiámq; mittendarum ſagittarum, Apollinem, nunc quia non plures ſint, nunc à ſoluendo, nunc à mittendo, nunc à rerum ſimplicitate dictum contendit, quæ Soli conueniunt omnia ac nulli præterea. Quid enim veritatem magis aperit quàm Sol, & omnem tenebrarum caliginem ex humanis rebus diſpelcit? aut quid magis confert medicorum pharmacis? ſiquidem herbæ quæ in apricis locis naſcuntur, multo magis rei medicæ conferunt, quàm in vmbra aut in humidioribus locis, nutritæ. Hic eſt generationis rerum & corruptionis vnicus author. His longiſſimè è cœlo in terras radios ſuos minimè debilitatos iaculatur, vnde dictus eſt à poëtis ἑκάεργος è longinquo operans: & *Loxias*, quia obliquum habeat inceſſum ſub ecliptica: & *Phœbus*, à ſplendore luminis: & *Delius*, quia occulta manifeſtet: & ab huiuſmodi cauſis multa nomina obtinuit, quæ nulli certè niſi Soli conuenire poſſunt. Hic peſtis & Salutis ſolus eſt opifex, quoniam in Symmetria caloris vniuerſa animantium vita ſalúſque continetur. Hic medius inter cæteros planetas tanquam Dominus cæterorum collocatur: quorum motus incredibilem efficere harmoniæ ſuauitatem crediderunt Pythagorici, qua de re Muſices author putatus eſt. Huic & Cytharæ inuentionem tribuerunt, quæ ſeptem chordis prius muniebatur, aut vt Virgil. lib. 6. Æneid.

Nec non Threicius longa cum veſte Sacerdos
Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum.

Qui chordarum numerus planetarum numero conueniebat: cùm plurium chordarum inſtrumenta muſica recentiora ſint, vel Pythagoræ temporibus vel Orphei. Hic Iouis & Latonæ filius fuiſſe creditur, & in Delo natus, quia poſt illam confuſam mundi, vt vocant, materiam, ex qua vniuerſa quæ ſunt, creata creduntur, quæ Λήτω (vnde Latona) à latendo & ab inſcitia vocata fuit, ab omnium rerum opifice Deo lux primo omnium prodierit. Nam dicuntur Apollo & in Diana in Delo, quia continuò exorta luce res cognoſci & videri poſſe cœperunt, cùm prius in confuſa & informi materia deliteſcunt. Qui Dionyſij filios putarunt eſſe, vim & actiones Solis Apollinem eſſe crediderunt, ac Dionyſium eſſe Solem ipſum, cuius filia ſit Luna, cùm à Sole patre lumen vímque ſuam vniuerſam accipiat. Eadem ratione qua calor mediocris confert omnibus animantibus, putatur Æſculapius, qui medendi artem callet, Apollinis eſſe filius. Huic Apollini, vt mitior eſſet peſtémque leuaret, vt à nonnullis traditum eſt, ludi Apollinares fuerunt inſtituti, cuius cum duæ ſint poteſtates nimio calore & intemperie aëris perdendi, ad eam vim placandam, Pæan in hymnis cantabatur: Æſculapius à Ioue irato fulmine percuſſus interiit: quia cùm ſolis benignitas & temperies animantibus ſit ſalubris, aliquando ab inflammato aëre peſtis oritur, & in morborum grauitatem tota illa Solis clementia vertitur: quare grauior ſit peſtilentia mediis temporibus, quàm per ſummos calores, aut per eximia frigora: Illa autem omnia Iouis, id eſt Dei ſupremi & altiſſimi nutu fiunt. Apollo dicitur mortem filij grauiter ferens, Cyclopas Iouis miniſtros fulminúmque artifices interemiſſe, quod nihil aliud ſignificat niſi Solis beneficio tabiem illam vaporum, quæ peſtem excitauerunt, fuiſſe extinctam. Nam ex ipſis vaporibus quodammodo affectis morbos procreari conſtat & ſalubritatem euerti, & è vaporibus fulmina Ioui confici, cùm illi ſint fulminum artifices. Cùm enim Æſculapius ſit Apollinis filius medicus peritiſſimus, iſque ſit aëris optimè affecti temperies, hanc temperiem eximius calor deſtruit, per quem vapores conſumuntur, neque vſquam poſſunt conſiſtere. Cùm aliquid ſimile fortaſſe ſuperioribus temporibus contigiſſet, vt fabulati ſunt de Phaëthonte, ita ob hanc rem datus eſt locus fabulæ, quod ob fulmine occiſum filium, Apollo Cyclopas fulminum fabros occiderit, E cœlo autem per id tempus deſcendiſſe fingitur, quia benignior & quaſi humanior quàm antea Solis natura ſentiebatur. Id cùm ita contigiſſet cognouerunt mortales Solem eſſe omnium rerum moderatorem: quare cùm tepor illius conferat animantibus, pauiſſe armenta Admeti dicitur. N. Comes, Mythologiæ lib. 4. cap. 10.

Apollinis ciuitas magna in Ægypto. Ptolem. *Munſia* nunc dici ex Io. Leone colligit Zieglerus. Stephanus.

Apollinis ciuitas parua, in Ægypto, Libyam verſus. Ptol. Steph.

Apollinis ciuitas tertia in Æthiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apollinis arx ad Syllæ antrum: cuius meminit Virgil. Æneid. ſexto. hodie *Arce Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodicio.

Apollinis Fanum, in Africa propria ſitum. Ptol.

Apollinis fons apud Cyreneos in Africa Euſtath.

Apollinis promontorium, Ptolemæo & Liuio, in Africa propria eſt, *Roſamuzat* Mercatori. Eſt & Apollinis promontorium in Mauritania Cæſarienſi, eidem Ptol. quod *Cabo de Tenes* à Caſtaldo vocatur. Plin. l. 1. c. 2. & 4.

Apollinis templum, Zerinthium vocant incolæ, Liuio teſte libro 38. qui hoc in Thracio deſcribit, in Æniorum finibus, Apollinis templum in Myrienſi ſinu Lyciæ. Ælian.

Apollo in Thebaide monachus, annis quadraginta in interiore moratus eſt ſolitudine, paruulam in monte vicino ſpeluncam habens: ſed pro miraculorum multitudine, breui effectus inſignis, plurimorum præſul extitit monachorum. Sozom. lib. 8 c. 1. hiſt. trip.

Apollos, vir quidam Alexandrinus, magni nominis in primitiua Chriſtiana Eccleſia. Act. 38. & 1. Corinth. 3.

Apollocrates, alter ex Dionyſij filiis, qui vnà cum patre, in expeditionem dum exularet profectus eſt, Strab. lib. 6.

Apollodorus, pictor excellens. Plin.

Apollodorus, Athenienſis grammaticus, Aſclepiadis filius Panætij Rhodij philoſophi, & Ariſtarchi grammatici diſcipulus. Primus, genus metri Triambici inuenit, vt teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium vſque ad reditum Heraclydarum, vt author eſt Diodorus Siculus.

Apollodòrus vſque adeò arte emicuit grammatica, vt ei Amphictiones Græciæ honorem habuerint. Plin lib. 7 c 37.

Apollodórus Tarſenſis, Tragicus, cuius Tragœdias Suidas recenſet.

Apollodórus Gelous, poëta comicus, eodem tempore quo & Menander, fabulas ipſius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodórus Pergamenus rhetor. Caſſidij alias Collidiis, item Cæſaris Augusti præceptor & familiaris, ſcripſit de Rhetorica, vt author eſt Strabo.

Apollodorus Philoſophus Epicureus, vltra 10. volumina conſcripſit. Laert. lib. 10.

Apollodorus pictor nobilis Athenienſis, qui primus ſpecies exprimere inſtituit, primúſque gloriam penicillo contulit: fecit ſacerdotem adorantem, & Aiacem fulminatum.

Apollodorus, Caſſandriæ tyrannus. Pauſ.

Apollonia, Cyrenaicorum nauale in Pentapoli regione Ptolemæo auctore eadem fortè *Libyca* Stephani, quam *Cyrenem* quoq; vocant. Ptolemæus duas ex his facit. Hanc Apolloniam Caſtaldus *Benandrea* dici hodie ſcribit.

Apollonia, Phrygiæ vrbs, quam *Margion* quoque vocat. Steph.

Apollònia Mygdonia, Ptolemæo, Mygdoniæ in Macedonia vrbs, hodie *Ceres* Nigro teſte.

Apollonia Taulantiorum in Macedonia oppidum, Ptolemæo ad Ionicum mare ſitum eſt. *Siſſopoli* Pineto appellatur, Niger dicit hoc loco Caſtellum eſſe *Piergo* dictum. Sophianus ait antiquum nomen retinere. Arbitrij ius ſit apud lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthiorum coloniam, ex quo ſuſpicor eandem eſſe eum ea quam Stephanus *Gylax*, & *Gilacia* dictam ſcribit (etſi eam in Illyrico ponat) nam & Coloniam Corinthiacam eſſe ait, non longè ab Epidamno ſitam, quod in Macedoniæ confinibus eſt, vbi eadem à Ptolemæo & Plinio deſcribitur, fines námq; regionum ab Auctoribus confundi non ſemel experiuntur.

Apollonia, Cretæ inſulæ vrbs antea Eleutera appellata Stephano.

Apollonia, Athi montis oppidum eſt Plinio. cuius incolas Macrobios cognominat idem. Sed hoc epitheton videtur Mela vrbi *Acrathon*, in montis huius vertice ſitæ, tribuere, cùm inquit, eius incolas dimidio longiorem vitam quam in aliis terris eſſe.

Apollonia, Aſiæ oppidum maritimum: Aſos dictum in Actis Apoſtolorum. D. Hieronymus, in locis Hebraicis, Apollonia Straboni vrbs eſt in ora Ponti, Mileſiorum colonia, maiori ſua parte condita in parua quadam inſula, Hanc Plinius Apolloniatarum inſulam vocat: fortè idem cum Thynias Apolloniarum, quam vide ſuo loco.

Apollonia, Thraciæ vrbs, Plinio Anthium olim vocata. Mela Magnam cognominat. Hæc Siſſopoli à Nigro dicitur. Pincto vetus nomen manet.

Apollonia, vrbs in Parnaſſo iuxta Delphos: aliàs Cypariſſus dicta. Steph. Vide in *Cypariſſo*. Trœzen etiam Peloponneſi olim Apollonia dicebatur, Steph.

Apolloniaticum bitumen. Plin. 35. 15. & 2. 106.

Apolloniatæ, populi Apolloniæ. Plinius 5. 30. Cariæ populi, 5. 29. Valer. Maximilian. libro primo, Apolloniatæ quidem pœnitentiam egerunt.

Apollonienſes populi. Plin. 5 32.

Apollonienſes, pars quædam addita Attalidi tribus. Steph.

Apollonius Rhodius, Alexandriæ tamen natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici, cuius etiam ſucceſſor fuit in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem.

Apollònius Alexandrinus, cognomento Dioſcorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipſe grammaticus, filiúmque erudiit: ſcripſit de conſtructione partium orationis, & alia complura.

plura in arte grammatica.

Apollonius, Aphrodiſienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiúſque myſteriis.

Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cæſaris eodem tempore, vt ſcribit Plutarchus, Romæ docuit, quo legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla: orator vnus in cauſa ſcriptórque præſtantiſſimus, & in annotandis, animaduertendíſque vitiis, & inſtituendo, docendóque præſtantiſſimus, vt ait Cicero in Bruto.

Apollonius, Alabandenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus teſte Suetonio, qui cum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere: dimittebátque quemque ad quamcunque artem putabat eſſe aptum, vt ſcribit Cicero lib. 1. Orat.

Apollonius Citieus, medicus Strabo lib. 16.

Apollonius Herophilius Herophili diſcipulus. ſcripſit de vnguentis, author Athenæus, apud Plinium tamen Apollodorus ſcribitur.

Apollonios ſophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratitem vnum, alterum Athenienſem qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus, Pythagoricus philoſophus, cuius vitã Philoſtratus ſcripſit, & ante hũc, Damis ipſius peregrinationis comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & fortè in multitudine diſputaret, per eam horam, qua Domitianus interficiebatur, defixus & elinguis ſtetit, tum autem exclamauit, Euge Stephane pulchre, Stephane percute peccatorem: pulſaſti, vulneraſti, & interfeciſti. Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. libro 17. capite 13. Idem hoc vnum à diis poſcebat, vt bonos cognoſceret, malos vitaret. Alex ab Alex. lib 4.

Apollonius, nomen viri, quem occidit Iudas Machabeus, 1. Machab. 3.

Apollonus, cognomine Titus, à Ionatha victus, fugatúſque eſt, Ioſeph. lib. 13. cap. 6.

Apollonius, ſenator Romanus, lecto Senatus Apologetico pro fide Chriſti, capite truncatus eſt, Euſeb. lib. 5. c. 21.

Apollonius, Stoicus philoſophus.

Apollonius, Conſul, Magni collega.

Apollonius luctator. Pauſan.

Apollonia virgo, ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis martyrio coronata eſt. Euſeb. lib. 6. cap. 19. & ſequentibus.

Apollonius monachus, quamvis reliquo vitæ tempore mercaturam exercuiſſet, tamen ætate ingraneſcente, ad Scetin profectus eſt. Ac quum ſecum conſideraret, ſe per ætatem nec ſcribere, neque vllam aliam artem poſſe diſcere, ſui ipſius pecuniis omnia tum medicamentorum, tum rerum aliarum ægrotis neceſſariarum genera coëmiſſe traditur: & quotidie à primo mane vſque ad horam nonam per ſingula monachorum oſtia perrexiſſe, quò ægrotos inuiſeret. Quod genus diſciplinæ quum neceſſarium ſibi & accommodatum comperiſſet, in eo quod reliquum erat tranſegit. Quum autem iam eſſet è vita migraturus, ea quæ poſſidebat, alteri tradidit, deditque in mandatis vt eadem ipſe pietatis officia obiret. Sozom. hiſt. Eccleſ. lib. 6. c. 29.

Apollonohieritæ, populi Plin. 5. 29.

Apollopolitis præfectura Plin. 5. 9.

Apollophanes regis Antigoni adulator.

Apollion, i. perdens, vel deſtruens. Apoc. 9.

Aponiana inſula, Lilybæo proxima Hirtius. de bello Afr.

Aponus, vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, vbi & aquæ calidæ variis morbis aptæ. Claudiani Elegiaco carmine laudatæ & à Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. lib. 6.

Euganeo ſi vera fides memorantibus augur:
Colle ſedens, Aponus terris vbi fumifer exit,
Atque Antenorei diſpergitur vnda Timaui,
&c.

Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quia citra dolorem medetur.

Apoſtropia, Veneris cognomen, quæ in hunc finem ſic à Cadmo cognominata, vt ab omnibus ſpurcis artibus auocaret, & ab obſcœna libidine, & à concupiſcentiis auerteret. Pauſ. lib. 1. & 9.

Apotomiæ, Marmaricæ nomẽ gens. Ptol.

Apotropæi, dij malorum depulſores, quibus immolabatur agnicula. Perſ. in Satyr. & Amm. Marcel. lib. 25.

Appa, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Appadana, Perſiæ vrbs. Ptol.

Appenzella, Heluetiæ pagus, quaſi Abbatum cella. Habuerunt enim hic Benedictinæ ſocietatis Abbates, arcem, Claux nominatam, tutiſſimum quouis tempore refugium, quorum authoritas paulatim adaucta non huic tantùm pago, ſed vniuerſo territorio appellationem dedit, quod Marti atque Bellonæ conſecratos homines producit, eamque ob cauſam ad Heluetïcum fœdus anno M. D. XIII. admiſſi, decimum tertium in ordine locum obtinent. Vulgò *Appenzel.*

Appha, Parthiæ oppidum. Ptol.

Apphadana, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Apphaim, filius Nadab, filij Semei, filij Onam. 1. Paralip. 2. Lat. vultus vel facies, aut furores, ſiue nares, vel piſtores.

Apphana, Perſici ſinus inſula. Ptol.

Apphar, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Apphus, filius Matathiæ, filius Ioannis, 1. Machab. 2.

Appia nomen fœminæ apud Paulum ad Philemonem. Lat. producens, vel pullulans.

Appia, via eſt à Roma in Campaniam, & à mare vſque Brunduſium, quam Appius Claudius Conſul lapidibus ſtrauit, longitudine CCCXXX. M. paſſuum, quibus nonnulli xx. adiiciunt propter ambages: etiam Latia, ſiue Latina, Auſonia, Claudia, & Troiana dicebatur. Vt annotauit Goltzius in ſua Magna Græcia, capite de Tiaro. Appiam & Latinam diuerſas dicit. Procopius, vide Cicer. in oratione pro Milone.

Appiani. populi. Plin. 5 29.

Appianus Alexandrinus, Traiani, Hadriani & Antonini temporibus vixit. Romæ primùm fuit cauſſarum patronus, poſtea adlectus fuit Cæſaris procuratoribus. Hiſtoriam Romanam ſcripſit libris 24 Acorſus ab Ænea, & Ilio capto, percurrit illa tempora vſque ad Romulum. Inde accuratius perſequitur omnia vſque ad Auguſtum: quædam etiam carptim atque obiter addit vſque ad Traianum. Vide Suidam & Photium in Bibliotheca.

Appiades, deæ Venus & Pallas dictæ ſunt: ad Appias aquas illis templum erectum erat prope Cæſaris forum, Cic. 3. epiſt. ad Appium ſcribens: Idque me, inquit (quoniam tuita vis) ſpero non inuita Mineruа facturum, quam quidem ego, ſi fortè de tuis ſumpſero, non ſolùm Palladа. ſed etiam Appianda nominabo. Cæl. Rhod. lib. 12. c. 1.

Appiara, Myſiæ inferioris oppidum. Anton.

Appidanus, Theſſaliæ fluuius, quem Herodotus in Peneum fluere dicit. Ouid. Prop. vide ſupra Apidanus.

Appio, Græcus ſcriptor, πολύνεικος appellatus, facili atque alacri facundia, vt teſtatur Gellius, res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.

Appion, grammaticus celebris. Pliſtonici filius, cui nomen Mochrus genere Ægyptius, ſub C. Cæſare tota circumlatus eſt Græcia. Hunc Tiberius per contemptum Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius videri poſſet. Immortalitate à ſe donari ſcripſit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Ioſephus ſcribit, quod eſſet malus & indoctus, totiúſque vitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor aſini habens. Fuit temporibus Dionyſij Halicarnaſſei & Ioſephi.

Appiorum gentem Romæ eſſe cognominatam legimus, ab Appij corona, quam L. Appius in Achaia meruit.

Appius proſcriptus à triumviris, opes ſuas ſeruis diuiſit, à quibus quum nauem cum iiſdem conſcendiſſet, in Siciliam tranſit rus, maris tempeſtate oborta in ſcapham quaſi in tutiorem ſpem depoſitus, ſaluus euaſit, illi perfractâ naue ad vnum omnes cum opibus propter quas Dominum prodiderant perierunt. Appian. 4.

Appius, Annius Trebonius Gallus, Conſul Romanus, M. Attilij collega.

Appius Claudius Craſſus, Conſul, Sp. Nautij Rutilij collega, ad Vſcanam à Perſeo victus. Liu. lib. 2. Dec. 5. Celtiberos vicit, caſtríſque exuit. Ibidem.

Appius Claudius decemvir, cum ſociis magiſtratum vi obtinuit; exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius cæcus, orator Romanus, de quo Cicero in Bruto, & Tuſcul. lib. 4.

Appius Claudius pulcher, Cæci nepos, Conſul, P. Seruilij collega, cuius ætate Sylla depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Appian. lib. 1. commentariόſque ſcripſit, quos Lucullo dedicauit. Plut.

Appius Claudius Pulcher, Conſul, L. Domptij Ænobarbi collega.

Appius Claudius Pulcher, alius Conſul, M. Sempronij Tudetani collega.

Appius Claud. Pulcher, alius Conſul, Q. Fuluij Flacci 131. collega Sub his Tarentum ab Annibale captum eſt: Pœni à Coſſ. victi cæſique ſunt, Liu. lib. 5.

Appius Claud. Pulcher, alius Conſul, C. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb. lib. 1.

Appius Claud. Lentulus Conſul, M. Perpennæ collega.

Appius Iunius Syllanus Conſul, P. Silij Neruæ collega.

Appius Claud. Ruffus, Conſul, P. Sempronij Sophi collega.

Appius Claud. Sabinius, C. Quinti Capitolini collega.

Appius Claud. inuenit Romanis litteram R, vt pro Valeſiis & Fuſiis Valerij dicerentur & Furij.

Appij forum, Hieronymus putat ab Appio quodam Conſule appellatum, à quo via Appia cognominata. Verùm Appij forum oppidum. fuit: longius à Roma quam Aricia diſtans, quod Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5. oſtendit his verbis:

Egreſſum magna me excipit Aricia Roma
Hoſpicio medico, rhetor comes Heliodorus
Græcorum lingua doctiſſimus, inde forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hanc vrbem Paulus venit, cùm duceretur Romam. Act 28.

Apros, colonia ἄγρος Thraciæ oppidum eſt Plinio.

Plinio & Iuſtino. Hoc Theodoſiopolis dictum ſcribit Cedrenus. Apri tamen hodie Sophiano.

Apries. vel Aprius, Pſammis Ægypti regis filius, regnauit annis xxx. Hic, vt teſtatur Herodotus lib. 2. ab Ægyptiis, qui ad Amaſim deſecerant, ſtrangulatus eſt, & in paternis monumentis ſepultus.

Apronianus Conſul, Pauli collega.

Apronianus alius Conſul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.

Apronius, vir Prætorius dormitans capitis motu nutabat. Id animaduertẽs Caligula præconem admonuit, ne illum ſibi nutantẽ præteriret, nec hoc monere deſiit, donec ignorãti tredecim gladiarores ſeſtertium nonagies addicerentur.

Apruſa, Flaminiæ fluuius Plinio, Pluſa L. Alberto.

Apruſtani, Brutiorum mediterranei populi. Gabriel Barrius ex iis Caſtrouillano vrbem Calabriæ facit, alio in loco dicit fortè *Vernicarium* oppidum in eo loco eſſe.

Aprutiũ, Italiæ regio inter Apuleiã, & Picenũ. Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt, Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum Aquinum, & multæ aliæ. Vulgò *Abbruzzo*.

Apſarus, locus in Euxino, Abſyrtus antea dictus. Steph.

Aſilæ gens Scythica, Lazis vicina. Steph.

Apſintes, ſophiſta, Gadaræus, Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Baſilium, docuit Romæ Maximiniani tempore, cuius beneficio adeptus eſt conſulatum.

Apſinus rhetor nobilis Athenienſis. Cęl. Rho. lib. 6. c. 17.

Apſórus, vrbs Ponti Cappadocici, & Fl. ad mare Euxinum Ptolemæo. *Apſarum* habet Arrianus & dicit eam quoquè *Apſyrtum* appellatam olim quòd Medea ibi Apſyrtum occiderit. Strabo, & Plin. hoc in mari Hadriatico in eiuſdẽ nominis inſula factum ſcribũt: tanta eſt inter veteres rerum geſtarum inconſtantia. Hũc fluuium Ægialium appellatum ſcribit Stukius, & num idem dicatur *Naxius* ab Æliano, ſubdubitat.

Apſorus, inſula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine Ptol. lib. 1. ſcribit.

Apſorus ciuitas Illyriæ. Steph.

Apſus, fluuius in ea parte eſt Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucan. lib. 5.

Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis &c.

Abſynthus, ciuitas Thraciæ & regio Abſynthis dicitur. Fluuius item & populi Abſynthij Dion.

Apta Iulia, Vulgientium oppidum in Gallia Narbonenſi Plin.

Aptera, vel Apteria neutri generis, pluralis numeri, vrbs in Lycia, & oppidum in Creta à Sirenibus vocatum, quod victæ ibi cantu à Muſis præ mœrore exutæ pennis in mare deſiluiſſent. Steph. & Panſ.

Apteron, fortè Plinij 4. 12. Mar. Niger. *Paleocaſtro* nominat.

Apteros Victoria ἄπτερος Νίκη, i. ſine alis & implumis, ab Athenienſibus formabatur, teſte Pauſan. in Atticis, cuius & ſtatuam adſcribit. Idem in Laconic. air victoriam, ideò ἄπτερον i. implumem eos ſtatuiſſe: ne videlicet euolaret.

Aptuchi fanum in Cyrenaica regione. Ptol. 4. c. 4.

Apua, oppidum eſt ad fontes Macri fluminis. *Caſtello di ponte tremulo*. Leandro.

Apuâni, Ligures, teſte Liuio lib. 10. Sempronius inquit, è Piſis in Apuanos Ligures vaſtando aperuit ſaltus, &c.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina (vulgò *la Puglia*) inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio qui eam regionem tenuit vſque ad Dauniam, dicta eſt. In ea ſunt vrbes Barium oppidum ditionis Mediolanenſium principum Benenentum. Luceria & mons Garganus. Vadian. Iuuenalis, *Vendit agros, ſed maiores Apulia vendit.* Diuiditur in Apuliam Dauniam, quæ *Puglia plana* eſt Leandro, & Apuliam Peucetiam, quæ *terra di Barri* appellatur. Vide Plinium.

Apulæ, oppidum, vide Veratum.

Apulum, Daciæ vrbs. Ptol. hodie *Alba Iulia*.

Apuſcidamus lacus. Plin. 31. 2.

Apyræ, Lyciæ vrbs Plinio. Finica, nunc ibi Caſtellum Nigro teſte.

Apyri, quos Tapyros vocat Geographus, vt Euſtathius tradit in Dionyſij Periegeſi, populi ſunt Hyrcanis vicini.

A Q.

Aquæ auguſtæ Ptolemæus, vrbs Aquitaniæ in Gallia vulgo *Baionne*.

Aquæ Bilbitanorũ Antonino, quòd in Bilbilis Tarraconenſis vrbis agro ſitæ ſint, fortè ſic dictę. In Arragonia ſunt & *los Baños de Athama* vocãtur, Varrerio teſte, cui ſunt etiã hodie aliæ ſic dictæ in Bætica, quo verò nomine ex Antiquis cognitæ fuêre, ſtudioſis indagandum relinquo.

Aquæ Caiæ. Harum meminit Strabo lib. 5. vt refert Annius Viterbienſis Item Tibullus in eo carmine. Nunc autem ſacris Caiarum maxima lymphis Eſſi Baiarum in exemplaribus impreſſis legatur, vt idem Antoninus dicit, ſed rectè necne, alij videant. *Bagni de Folliano*. Leand. vocat eáſque prope Viterbium deſcribit.

Aquæ calidæ. vrbs Britanniæ, Ptolemæo, vicus aquarius aliis dictus, vulgò *Vich, Vique*.

Aquæ Calidæ ὕδατα θερμά Ptolemæo, Cilinorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. *Orenſe*, Beuterus vertit.

aquæ Flauiæ, Portugalliæ oppidũ, quod hodie *Chaves* nominatur. Vetuſta inſcriptio, quam Aldus in Orthog. edidit, meminit huius nominis.

Aqua Marcia, vrbs Romæ, quondam *Auſeia* dicebatur, & fons eius *Picenia*. Plin. lib. 31. c. 3.

Aquæ Quinctiæ, ſiue Quinctianæ Seurorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. *Aquæ caldes*, Moletio dicitur.

Aquæ ductus. Heb Amma collis in tribu Beniamin, iuxta Giah, & Gabaon, vbi Aſael frater Ioab confoſſus fuit ab Abner. 3. Reg. 2.

Aquæ mortuæ, oppidum Galliæ Narbonenſis opera C. Marij. c. paſſus Rhodani oſtiis deductæ. Plin. Manet hodieq; nomen. vulgò *A-gues-mortes*. Hæ etiam Foſſæ Marianæ dicuntur.

Aquæ Sextiæ Salyũ, Galliæ Narbonenſis vrbs, *Sextilia* habet Plutarchus in vita C. Marij *Colonia Iulia Aqua ſextia legio* xxv. Vocatur in antiqua inſcriptione, vt patet in Theſauro Goltzij Colonia Iulia Auguſta Aquæ Sextiæ etiã in vetuſta inſcriptione, quam habet Scaliger in ſuo Auſonio: Nunc ampliſſima, nobiliſſima, opulentiſſima Aquẽſis ciuitas, vel potius Senatus populuſque Aquenſis Auguſtiſſimus, Gallicè *Aix, le Parlement de la Prouence*. Ioanni Poldo, eam autem Sextius Dux redactis in poteſtatem Salyis ædificauit. vbi extant Aquæ Calidæ Straboni.

Aquæ Solis, Antonino oppidum, Thermæ, vel Aquæ Calidæ ὕδατα θερμά. Ptolemæo, Bedæ, & Gyldæ *Padonius*, vel *Badoneus* mons eſt, vt Lelandus docet, qui hoc Britannicè *Cairbaden* appellat, oppidum eſt Belgarum, Albionis inſulæ. Lhuydus ſcribit Anglicè *Bathe* vocari.

Aquæ Statellorum Straboni, Statyellorum Plin. 3. 5. Statellates vocat Liuius Statiellenſes ſunt libro 11. epiſtol. Ciceronis Lombardiæ Ciſpadanæ oppidum eſt, quod *Acqui* hodie dicitur, vt Leander vult. Hermolaus autem putat *Alexandriam*, quæ *Della paglia* cognominatur, eſſe hoc loco, cum inquit: Hinc ſe noſter Merula Statyelenſem nominat, ibi natus, vbi nunc Alexandria Paleatum cognomine eſt ſita. Robertus Cœnalis in Gallia ſcribit hanc Alexandriam olim vicum fuiſſe, Roboreto nomine, & ab Ænobarbo Imp. in orbem extructum, atque ab eo *Caſarea* appellatam: poſteà verò ab Alexandro Pontifice *Alexandria* nuncupatum.

Aquæ Voconis, Ant. Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum. *Balneole* Epiſcopo Gerundenſi.

Aquæ, apud Geographos, plura alia eiuſmodi extant nomina, vt Aquæ Baliſcæ in Pannonia, Aquæ Gelinæ, Aquæ Conuenarum, Lææ, Neapolitanæ, Hypſitanæ, Luſitanæ, Perticianenſes Querquennæ Regiæ, Siccæ, Sneſſanæ, quæ partim thermæ, partim vrbes & oppida olim fuerunt.

Aquárius, rij, vndecimum ſignum Zodiaci, proximum Capricorno, oritur xv. Calendas Februarij. Fabulantur poëtæ hunc fuiſſe Ganymedem, quem Iupiter, eius pulchritudine captus, ab aquila in cœlum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur.

Aquarij, fuerunt Hæretici quidam, qui ſolam aquam offerebant in calice ſacramenti, Cælius Rhod. lib. 18 c. 40.

Aqua via, vel Aqua viua, Pannoniæ vrbs. Ant.

Aquenſes, Italiæ populi, cognomine Taurini Plin. 3. 5.

Aquenſium, Ciuitas in Nouempopulana eſt, teſte libello Prouinciarum. Huius incolas *Vicani Aquenſes* dici docet Scaliger ex lapide antiquo, ibidem extante, idem Scaliger eandem *Aquas Bigerronum* dicit vocari. hodie *Dax*, vt ſcribit Cænalis.

Aquicaldenſes, populi Plin. 3. 3.

Aquila, vir Iudæus ex Ponto. Act. 18.

Aquila, vrbs Brutiorum, ex ruinis Furconij antiquiſſimi oppidi, à Longobardis ædificata. Volaterranus.

Aquila, Scythiæ fluuius. Herodot.

Aquila maior & minor, Mauritaniæ Tingitanæ loca duo. Anton.

Aquila, Tuſciæ mediterraneæ vrbs. Ptol. *Aquapendente*, Leandro. Aquenſes fortè Plinij, quos Taurinos cognominat.

Aquila, aſtrum, cuius ala dextra circulum æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem nõ longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum eius à reliquo corpore diuidit circulus à Cãcro ad Capricornũ perueniẽs. Exorto Leone occidit: exoritur autẽ cum Capricorno, habẽs in capite ſtellã vnam, in vtraq; penna vnam, in cauda vnam. Fabulantur poëtæ hanc eam eſſe quæ Ganymedem rapuit, eiuſq; officij gratia à Ioue inter aſtra fuiſſe collocatam. Hyginus in Aſtron. poët.

Aquilaria locus in Africa, Cæſar in Comm. 2. de bello ciuili.

Aquileia, ſeu Aquilegia vrbs Carnorum ſeu fori Iulij ad Natiſonem fluuium, Romanorum colonia, XII. M. diſtans à mari iuxta quam & Timauum amnem nonnulli locarunt Martialis.

Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timauo

Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quem Hieronymus ſæpè ſcripſit, & Ruſinus Græcè Latinéque eruditus, qui Ioſephum conuertit in Latinum: cuius originalis eſt Mediolani in ſancti Ambroſij fano, Longobardis characteribus curioſiſſimus, per ſ ſcribit Strabo, Aquileia, à Romanis condita in Italia, incumbentibus Barbaris oppoſita, emporium Illyricarum gentium. Liuius de bello Macedonico: Aquileia, inquit, colonia Latina eodem anno in agro Gallorum deducta. Hæc enim vrbs non prius caput extulit, quàm ſubactis Pannoniis, ex quibus

bus tanquam clauſtris ad Danubium patefactis, tutum id cœpit eſſe iter, quod teſte Tranquillo, Auguſtus ſæpè frequentatur. Hæc Liuius: nunc *Agar* vulgò vocatur, vide Plinium & Stephanum. Aquileienſium fides probata eſt, Maximinorum patris & filij bello, vt ſcribit Capitolinus. Hi enim tanta fide contra Maximinum pro ſenatu fuerunt, vt funes de mulierum capillis necterēt, quibus ſagittas excuterent penuria neruorum hanc Pomp. Mela *Ditem* cognominat. Hodie Patriarcharū, olim domicilium Imperatorum fuit, adeò vt altera Roma diceretur. XII. M. paſſuum in ambitu habuit, & in ea aliquando cenſa ſunt CXX. M. ciuium: felicitas vrbis præcipuè à negotiorum frequētia procedebat, quoniam ex cunctis propemodum orbis partibus, ob ſummam loci opportunitatem & aditum, tam mari quàm terra commodiſſimum merces eò conuehebantur. Deſiit autem id ſummum mercaturæ ſtudium vnà cum ipſius ciuitatis fortuna, caput dein efferentibus Venetis, qui negotiandi rationem omnem ad ſe traxerunt: adeò vt ex florentiſſima frequentiſſimà que nunc propemodum ad ſolitudinem perducta ſit. I. Candidus Sabellicus.

Aquilicia, ſacra à Romanis fieri ſolita. Cùm in magna ſiccitate, aqua eſſet auocanda, tunc Ioui immolabatur, & hæc ſacrificia Aquilicia dicta ſunt. Sacerdotes Aquilices. Tertullian. in Apologet. & adu. Marcionem.

Aquilia, ſiue vno L Aquilia: gens fuit Romæ patricia ab Aquilo, id eſt nigro calore, ita dicta. Hæc familia paucos habuit claros. Prodierunt tamen ex ea nonnulli Conſules.

Aquilius, cognomen Iuriſconſulti à calore nigro.

Aquilo, ventus dictus à vehementiſſimo volatu inſtar aquilæ: Græcis *βορέας* ſiccus & frigidus. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Apta mihi vis eſt, qua triſtia nubila pello,
Et freta concutio, nodoſáque robora verto,
Induróque niues, & terras grandine pulſo,
&c.

Flat ab æſtiua & ſolſtitiali plaga Orientis. Aquilones etiam dicuntur venti, qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus quadraginta, quos vocant Eteſias & Prodromos, quaſi præcurſores.

Aquilóni, populi, Plin. 3. 11.

Aquilinus Conſul, Iu. Ruſtici collega.

Aquilinus, alius Conſul, Æmyliani collega.

Aquilinus alius Conſul, Iunij Maximi coll.

Aquinates, ſaltus. Plin 3. 15.

Aquincum, Pannoniæ inferioris vrbs. Prol.

Aquinius, malus quidam poëta fuit, de quo ſic Cicero 5. Tuſcul. Adhuc neminem cognoui poëtam, & mihi fuit cum Aquinio amicitia, qui non optimus videretur.

Aquinum Latinorum oppidum. Pli. 3. 5. quod Melpha fluuius alluit, Strabo. vulgò *Aquino*, Thomæ doctoris ſcholaſtici patria.

Aquiſgranum, Gall. *Aix*, vrbs Imperialis in Menapiorum finibus inter Rhenum & Moſam ſita, Romanorum Imperatorum prima in auguratione ac coronatione D. Caroli Magni ſepultura, ſeptennalíque peregrinorum viſitatione celebris. Nomen ſortita à Romano principe Grano, Neronis (vt quidam aiunt) fratre qui aquas calidas inueniens in hoc tractu iuxta habitauit, atque arcem ſtruxit, cuius adhuc extat monumentum, turris Grani dicta: quam quidem arcem ſunt qui credant Veterram eſſe, cuius meminit Ptolemæus Coſmograph. lib. 2. c. 9. Ab aquis calidis & Grano repertore ſic denominata, vrbis formā accepit à Carolo magno qui ſedē regni & Galliæ Tranſalpinæ caput eā conſtituit. Adeò natura ipſa hunc locū variis multiſq; dotibus locupletauit, vt ad felicitatē mundanā nihil deeſſe videatur. Fontes aquarū calidarum vberrimi & ſaluberrimi. Sunt quidā eorū inter mœnia, quidam extra non procul in vico ſuburbano. Intra vrbē duæ ſunt præcipuæ thermæ, quarum alteræ dicuntur Regiæ, alteræ Cornelianæ, quæ quidē, vt loci intercapedine diſtāt, ita & aquarum qualitatibus & facultatibus, cùm inter ſe, tum à ſuburbanis nonnihil diſcrepant.

Aquitania, regio & tertia Galliæ pars, ab obliquis aquis Ligeris. Hæc à Circio Oceanum habet, qui Aquitanicus ſinus dicitur, ab Occaſu Hiſpaniam, à Septentrione Lugdunenſem prouinciam, à meridie Narbonenſem. In ea Toloſa & Burdegala ciuitates: vnde Aquitani populi. Pli. li. 4. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta, à Scaldi ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica, eadémque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta *ἀκυϊτανία* ſcribitur, & in Santones *ἀκυιτανία* apud Steph. Gallicè, *Gaſcongne & Guyenne.*

Aquites, nomen ſacerdotis apud Phaſidem. Valer. Flac. lib. 7.

Indigenus ſacratus aquis, magnuſq́; ſacerdos,
Phaſides Arctoꝰ Aquites errabat in armis.

Aquula, oppidum Hetruriæ: vide ſupra Aquila.

A R.

Ar, id eſt, ſuſcitatio, ſiue vigilia, aut euacuatio, vel denudatio, ſeu ciuitas, aut æmulus. Moabitarum Metropolis ad Arnon ſita. Deut. 2. Iſa. 15. Num. 21.

Ara, vrbs Aſſyriorum, 1. Paral. 5. Hieronymus in quæſt. Hebr. ipſam Rages eſſe ſcribit Medorum ciuitatem, de qua Tobiæ 1. Lat, Mons, aut.

prægnans, ſiue demonſtratio.

Ara, filius Iether, 1.Paral.7. Lat. Maledicens, aut videns.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & inſula Arabiæ adiacens.

Ara, ſignum cæleſte, Antarcticum circulum contingens inter Hoſtiæ caput, & extremam Scorpionis caudam collocatum. Occidit ſub exortum Arietis: exoritur autem cum Capricorno, Stellas habet quatuor, quarum duæ in ſumma, reliquæ in intima eius parte ſitæ. Inter aſtra autem ideò putatur tranſlata, quod in ea fœdus arctiſſimum percuſſerint dij, quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cœli poſſeſſionem armis tentari cogebantur. Hyginus de Signis cæleſt. & in Aſtronom. poët.

Ara, apud Geographos reperiuntur Ara amoris, Decij, Flauia, Herculis, Iouis montani, Iouis Panomphæi, lapidæa, Tutila, Vbiorum. Item Aræ Ioniæ, Alexandri, Cononis, Flauiæ, Herculeæ, Lugdunenſes, Murtiæ, Philænorum, Semiramidis, Sextianæ, ſunt autem hæc nomina oppidorum, promontoriorum, inſularum, &c.

Ara Lugdunenſis, ad confluens Rhodani & Araris erat, hodie vulgò *Ainay*. Strabo docet eã in templo D. Cæſaris Auguſti decreto fuiſſe.

Araas, i. ira, vel calor confidentiæ, ſiue protectionis, pater Thecuæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis, 4.Reg.22. Heb. Hatehas: qui 2.Paral.34. dicitur. Haſta.

Arab, i, Inſidians, vel multiplicans, aut feneſtra, ſiue locuſta, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ.15.

Araba, nomen viri. 1.Macchab.15.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios, qui præerat exigendo vectigali de iis pecoribus, quę ex Arabia in Ægyptum adducebantur. Iuu. Sat.3.

——*inter quod auſus habere*

Neſcio quis titulos Ægyptius atq; Arabarches.

Arabathane, nomen ciuitatis, 1.Mach.5.

Arabia, Gentium nulli poſtferenda, amplitudine longiſſima, à monte Amano è regione Ciliciæ, Comagenéſque deſcendit ad littus Ægyptiacum, inquit Plin. li.6. c.28. Idem Arabes ad Meroën ex Iuba auctore ſcribit, & vltra Tigrim ad Characem vſque verſus Ortum extendit, eſt regio Aſiæ maioris inter Iudæam & Ægyptum ab Arabo Apollinis, & Babyloniæ fluuio. Solinus Arabiam interpretatur Sacram. Hi eorum populi ab ipſo Plin. enumerantur: *Arei, Vſcita, Autai, Azarai, Catabani, Eldamarij, Eſbonita, Cnebadai, Mardani, Maſei, Orei, Rhetani, & Scenita:* Strabo hos addit *Chauletaos, Agraos & Chatramotitas.* Eſt autem triplex Arabia Plin. lib.2. ἀρωματοφόρος, εὔδαιμος, λιβανωτοφόρος dicta: altera Petræa, tertia deſerta.

Arabia, i. veſpera aut veſpertina vel fideiuſſio ſiue ſuauitas, aut coruus, ſiue coruina, ſeu deſertum, vel ſalix, aut commiſta. Arabes, Hebr. Arbijim veſpertini, aut fideiuſſores, ſiue ſuaues aut campeſtres, vel corui, aut ſalices, vel miſtiores, 2.Chron.26.

Arabia Petræa, ſic dicta à Petra vetuſtiſſimo oppido: Ptolem. Strab. ac Plin. alio nomine Nabathæa dicitur.

Arabia deſerta Ptolemæo, Straboni autem Scenitis, vbi & Siene vrbs. Plin. ἀπὸ τῶν σκηνῶν, quod gens vaga & ſine ædificiis in tentoriis habitet. Catabanum & Eſbonitarum & Scenitarum & Arabum, vocatúrque ſterilis præterquam vbi Syriæ confinia attingit. Plin li.5.c.11. hæc à Meridie montibus Arabiæ felicis cincta eſt, à Septentrione Meſopotamiam habet, ab Occidente, Petræam.

Arabia fœlix, Meridiem verſus, inter duos ſinus Arabicum & Perſicum veluti peninſula excurrit; quæ Straboni bis, vt India, fertur ob fœcunditatem: fluminibus ſcatet. Plin. lib.6. c.28. Stephanus Arabiam duplicem ſcribit, alteram aromatum feracem, alteram Ægypto & Syriæ viciniorem. Meminit & Arabij tibicinis in prouerbio. Quidam Arabiam, Panchaiam & Sabæorum gentem eandem eſſe exiſtimant, in qua thus naſcitur. Virg.6.Æneid.

—*ſolis eſt thurea virga Sabæis.*

Idem.

Totaq; thuriferis Panchaia pinguis arenis,

Item in Cul. *Panchaia thura*. In ea mons Sina, qui & Oreb, in quo Moſes legem accepit. In ea phœnix auis naſcitur, & Sardonix gemma.

Arabes, populi vnguentis & aromatis fruticibus abundantes, mitrati degunt, & intonſo crine: barbam abradunt, præterquàm in ſuperiori labro: ſagittas veneno inficiunt, matrimonium non habent, &c.

Arabes, qui fœlicem incolunt Arabiam, ea olim vtebantur conſuetudine, vt vna omnibus conſanguineis vxor eſſet. Ex his enim (teſte Strab. lib.6.) qui primus ad eam ingrediebatur, poſito pro foribus baculo (nam baculum ex more quiſque gerebat) cum ea coibat, ipſa tamen cum natu grandiore noctes agebat. Quapropter omnes omnium erant fratres. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quòd alius generis eſſet. Vnde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cuiuſdam regis filia, mira quidem pulchritudine, cui quindecim erant fratres, qui eius omnes æquè amore flagrabant: propterea alius poſt alium iunctim ad eam ingrediebantur. Illa autem aſſiduo coitu iam defeſſa, rem huiuſcemodi comminiſcitur. Fecit ſurculos non vtique fratrum ſurculis abſimiles: ex quo ſtatim ab ea quiſpiam exibat, ſurculum aliquem ſimilem

ante ianuam ponebat, quo fratres, qui ſubinuicem ſequebantur, ſurculum pro foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus eſſe putantes, ab ingreſſu arcerentur. Verùm cùm aliquando omnes in foro eſſent, vnus ad fores acceſſit & cùm baculum vidiſſet, ſuſpicatus adulterum intus eſſe (ſciebat enim ſe omnes fratres in foro reliquiſſe) currens ad patrem, ſororem de ſtupro accuſauit: ſed cognita re, eā falsò criminari conuictus eſt. Hæc Strabo. Arabes maſculos ſuos omnes annum decimum tertium natos circuncidere ſolent, quod eo ætatis tempore Iſmael, gentis illius auctor, fuerit circuncîſus Geneſ. 10. & Com. eſt. in illum locum.

Arabicus ſinus, *mare rubrum* Europæis, *Mardi Meсha* ab accolis vocatur. Bartio *Bohar Corſun*, id eſt, mare clauſum dicitur. Hebræi *mare Suph.* nominant.

Arabis, ſiue Arabius, fluuius apud Plin. lib. 1. Arbis ſcribitur, qui ab Artianis montibus per Drangas & Gedroſios in Oceanum defluit.

Arabis, fluuius Indiæ, cuius accolæ Arabitæ *Steph.* Æthiopiæ vicus. Ptol.

Arabriga, Luſitaniæ vrbs mediterranea, hodie *Arrabida.*

Arabs, vel Arabus, Apollinis filius, ex Babylone, vt inquit Plin. lib. 7. quem medicæ artis dicit etiam repertorem: fortaſſe quod Babylone natus, ibi medicinæ ſtuduerit: poſtea autem ad Arabes detulerit. Item Arabs, vel Arabus, eſt lapis, teſte Plin. lib. 36. cap. 22. eburnei candoris qui in puluerem redactus aptiſſimus dentifriciis eſt.

Arabyza, ciuitas Cauconidis, quæ nunc Peſenus. Steph. malim Peſſinus. Vide *Arabis.*

Aracæus, i. netnus, aut Syriacè fugitiuus, filius Chanan, Geneſ. 10. qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani ſitum.

Arach, i. Longitudo, vel medicina, aut ſanitas ciuitas in qua regnauit Nemrod. Geneſ. 10. Hanc & Edeſſam vocari teſtatur Hieronymus.

Arachites, i. Longus vel procerus, ſiue ſanans aut medicans, 2. Reg. 15.

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia lanificij peritiſſima ægrè ferens opus ſuum à Pallade, qua cum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit, quam Pallas in araneam mutauit. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Non tulit infœlix, laqueoque animoſa ligauit,
Guttura, pendentem Pallas miſerata leuauit.

à Græcis ἀράχνης à Latinis Aranea dicitur. Virgil. lib. 4. Georg.

In foribus ſuſpendit aranea caſſes.

& vt notat Seruius, Araneus, etiam ab antiquis dicebatur. Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum & retia inueniſſe, cuius filius Cloſter fuſos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt ſcribit Liuius, dicta eſt ciuitas Theſſaliæ.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachóſia, ciuitas non procul à Maſſagetis, Semiramide condita, quæ etiam Cophen vocabatur. Stephan. de Cophe fluuio, qui influit Indum.

Arachoſa, vna è Satrapiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plinius in deſcriptione Indiæ, & Strab. lib. 11. Scribitur & Aracoſia.

Arachoſia, regio maioris Aſiæ, in qua Alexandria & Arachotos ciuitates ſunt.

Arachoſia, Aſiæ regio, Ptolemæo. Arachotis etiam dicitur. *Cabul* Caſtaldo, *Poholich* Theueto, *Chaſimur* Mercatori nuncupatur. Vide *Drangiana* & *Iarab.*

Arachoti, Indiæ ciuitas, ab Arachoto fluuio ſic dicta, qui ex Caucaſo profluit. Sunt & populi prope Maſſagetas. Steph.

Arachotus, Arachoſiæ lacus eſt apud Ptolem. Marcellinus Arachetoſcrene nominat. Item vrbis, eiuſdem regionis nomen eſt apud Ptolemæum: Plinius Arachoſiorum oppidum vocat & quibuſdam *Cophen* dictam ſubiungit. Hæc vrbs Arachoſia à Steph. dicitur: additque eam à Semiramide conditam & nominari *Cophen.*

Arachthus, vnus è quatuor nobiliſſimis fluuiis Epiri, non procul à Nicopoli, in ſinum Ambracium influens. Strabo lib. 7.

Aracynthus, vrbs Bœotiæ, & mons Achaiæ. Virg. in Bucol.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Eſt & mons Ætoliæ, Mineruæ ſacer, vt teſtis eſt Plinius, vel vt Martianus. Acarnaniæ Stephano mons Bœotiæ, à quo Minerua, Aracynthis dicta fuit.

Arad, i. onager, aut Syriacè Draco, ciuitas Amorrheorum, ad ſortem Iuda pertinens, ad Auſtrum ſolitudini Cades vicina, in qua habitauerunt filij Obab, ſoceri Moſi in medio Iſraelis. Refert Hieronymus in locis Hebraicis, vſque ad ſuam ætatem oſtendi villam ab oppido Malatis, quarto lapide ab Hebron. xx. Num. 21. Iudic. 1.

Aráden, vrbs Cretæ, quæ & ἀνώπολις vocatur, quod ſuperiore loco ſit. Steph.

Aradij, Phœnicum populi ab Arado ciuitate qui cum cætera Phœnicia, Syriacis regibus vt amicis obtemperabant. Strab. lib. 16.

Aradius, i. maledictionis abundantia, aut deſcendens, vel imperans, filius Chanaan. Gen. 10.

Araduca, vrbs Luſitaniæ, quam hodie *Arzuam* ab Hiſpanis vocari volunt. De hac Ptol. li. 2. c. 5.

Aradus, ciuitas Tripoleos in Phœnicia, non procul à Tyro & Sydone. Tripoli enim maritimum oppidum dictum eſt à tribus oppidis, ſcilicet Tyro, Sidone, atque Arado. Authores ſunt. Plin. & Strab. Arado oppoſita eſt Antaradus in.

Meridiem, quæ hodie Tortoſa dicitur, amœniſſima ciuitas, ſita non procul à Damaſco, vt Ptol. tab. Aſiæ 4. indicat.

Aradnus, Phœniciæ ciuitas, alio nomine Antiochia. Steph. Et alibi Aradum, Phœniciæ inſulâ eſſe ſcribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauiæ, Germaniæ vrbs ad Danubium Ptolemæo, vulgò *Nordlingen*.

Ara lapidea olim, inquit Lazius, Pannoniæ vrbs, quæ hodie Pechlarn in Auſtria dicitur. Retinet adhuc nomen fluuius præterfluens Erlaph. Arlapa habet liber Notitiarum. Vide Arlape.

Aræ Seſtianæ, Plinio Auguſti Turris, Pomponio lucus Auguſti. Ptolemęo ſunt ſynonyma eius vrbis in Hiſpania, (vt Villanouanus & Tarapha volunt) quæ hodie *Lugo* dicitur.

Aræ Solis vt in exemplaribus Latinis legitur. Aræ Seſtij etiam in Græcis Ptolemæi codicibus, τριῶν βωμοὶ promontorium eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis, poſt Nerium promontorium. Moletius *Capo di Mongia* vertit. Has aras Seſtianas tres ſcribit Plinius Auguſto dicatas.

Ara Tutila, oppidum Corſicæ Inſulæ, Calonica dicit Pinetus vulgò dici.

Araducta, Luſitanorum vrbs Ptolemæo, *Lamarante*, Moletio.

Aræni, Littus Thraciæ, antea Draconis, dictum fuit. Plutarchus in quæſtionibus Græcis.

Aræ, tres inſulæ Ioniæ, ſic dictæ propter execrationes, quibus Dorienſes deuouerunt Pentapolitas Steph.

Aræthyrea, regiuncula Achaię, poſtea Aſophis dicta, vrbem habens eiuſdem nominis, quam Homerus in catalogo ab amœnitate commendat, ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν eam appellans. De hac Plin. lib. 4. c. 5. Strabo lib. 8.

Aræus, Iupiter dictus eſt, quod ei cuncti effundant preces, aut quem cuncti precentur, Cæl. Rhod. lib. 15 c. 18.

Aragus, fluuius Moloſſorum, de quo Strabo libr. 11. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum alluere, aliis oſtiis in aliud mare exeuntem, Boream verſus, vno aut ſolo Hircanium verſus.

Aragus, fluuius in Hiſpania à Diuo Eulogio citatur. hodie *Arga* vocatur: vt Ambroſius Moralis addit, qui dicit eum non longè à Baiona vrbe oriri, & in Egam flumen intrare, quod idem Eulogius Cantabrum vocat.

Aralius, qui & Analius, VII. Aſſyriorum rex regnauit annis XI. Caſſiodoro, Euſebio. Claruit ingenio & ſtudio militari, & primus adauxit pompas, & gemmas, ac muliebres delicias.

Aram, i. Celſitudo aut ſublimitas, ſeu decipiens aut maledictio eorum, filius Sem. Geneſ. 10. à quo Armenij ſiue Syri Græcis, Gen. 22 Nu. 23. 1. Paral. 1. Vide *Syria*. Filius item Gomer, filij Heber. 1. Paral. 7.

Aram, in Hebræo Ram, filius Eſrom filij Pharez, Rut. 4. Matt. 1. & Luc. 3. interpretatur excelſus, vel ſublimis, aut projiciens.

Aráma, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19.

Aramæi, Plinio ſunt Scythæ, ſcribit enim Scythas vocatos eſſe Sacas à Perſis, & ab antiquis Aramæos.

Aran, i. arca, ſiue exultans, aut maledictio eorum, filius Diſon, filij Seir, & filius Ierameel primogeniti Eſron, Gen. 39. 1. Par. 2.

Aran, mons ſiue montanus aut prægnans, ſiue concipiens vel cantans, aut præco filius Thare patris Abraham. Gen. 11. 1. Paral. 23.

Arandis, Luſitaniæ, vrbs Ptolem. *Torre vedra*, Moletio dicitur.

Aranium, oppidum in Æthiopico ſinu. Plin. lib. 6. c. 29.

Aranthas Bebryeius octonis cubitis longus fuiſſe traditur.

Arantia vrbs, *Phlius* poſtea dicta, Steph. qui etiam in Aræthyrea de eadem ſcribit.

Arapha, i. medicina, ſiue relaxatio, aut gigantiſſa: vel montis os, aut mons hic. Nomen quorundam gigantum, qui ſic dicebantur, quod animos videntium ſe diſſoluerent, 2. Reg. 21. 16.

Araphêa, inſula Cariæ. Steph.

Araphen, pars tribus Ægeidis. Steph.

Arapotes, Plinio, *Maria* & *Mareotis* μαρεία καὶ μαρεώτις, Straboni Stephanus μαρεία & μαρεώτις habet. Lacus Ægypti eſt, qui Alexandriæ incumbit à plaga meridiana. *Butheira* Zieglero dicitur. *Lago de Antacen*, ab oppido eius nominis ei adiacente videtur appellari, in quadam Ægyptiacæ Topographiæ tabula manuſcripta, quæ apud me eſt, ego ex eadem tabula ſuſpicor hoc oppidum *Antacen*. Strabonis *Schedia* eſſe. Pro Arapotes, *Rhacotes* legendum, & non lacum, ſed locum ſuadet Pintianus, in ſuis caſtigationibus Plinianis lib. 5. cap. 10. vide Alexandria.

Arar, fluuius Galliæ Narbonenſis, à monte Vogeſo, per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum, iuxta Lugdunum fluens. Plin. 3. 4. alio nomine *Sagona*: clarus ponte Cæſaris vno die militum opere fabricato, Araris item dicitur ſed per apocopen, Arar, vt teſtatur Priſcian. in 7. vulgò, *La Saone*. Claudianus.

Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior ambit.

Lucanus lib. 7.

—Rhodanúmque morantem.

Præcipitauit Arar.

Alius eſt ab eo qui per Heluetios lapſus, hodie Arola, vulgò, *Ar* dicitur, ab eodem cum Moſa ſca-

ſa ſcaturiens monte ad oppoſitas mundi partes fluit, qua de re vide plura in dictione Moſa.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia 4. Regum 19. Iſa.37. mons eſt iuxta Boccatium maioris Armeniæ. Lat. maledictio trentoris, ſiue Lux currentis.

Ararauceles, populi in Cyrenaica regione. Plin.lib 5.cap.5.

Ararena Nomadum regio eſt, ex magna parte deſerta, cuius Sabus rex fuit. Strab lib. 10.

Ararius Oſtrogothorum in Italia rex, menſe v. poſt electionem interfectus.

Ararus, Scytharum fluuius, in Heniochis mōtibus eo modo quo Euphrates oritur, ſex mil. pa ſuum interuallo, quoad campos Armeniæ ſecat. Labitur placidus & ſilens, neque in viram partem currat, manifeſtum: cum in aſperiora deuenit, hinc atq; illinc rupibus preſſus: & quanto anguſtior, tanto magis pernix. Frangit ſe ſubinde ad oppoſita tantùm, atque ob id cum ingenti murmure, ſonāuſque deuoluitur, adeò citus, vt qua ex præcipiti in ſubiecta caſurus eſt, non declinet ſtatim vndam, ſed vltra quàm canalem habet, euehat, plus iugeri ſpatio ſublimis, & aquis pendentibus ſe ſine alueo ferens, deinde vbi incuruus, areuatoque amne deſcendit, fit tranquillus, iterumque compoſitus, & vix fluens in litius elabitur: Herod.lib.4.

Araſpas, Medus, cui Panthea Abradatæ vxor à Cyro aſſeruanda data eſt, Cæl.Rhod.lib. 13.c.33.

Aratia, inſula contra Perſidem cum monte præalto, Neptuno ſacra. Plin.6.c.25.

Arator, poëta Chriſtianus, Romanus ſubdiaconus. Apoſtolorum acta hexametro verſu compoſuit. Volater.

Aratrij, Indiæ intra Gangem gentes, circa Barygazam. Arr. Periplus.

Aratus, Græcus poëta antiquiſſimus, Menecratis diſcipulus, optimè de Aſtrologia iudicio Ciceronis ſcripſit. Cuius Phænomena Cicero vertit adhue adoleſcens. Scripſit hymnos in Pana, item de Aſtronomia, quod opus Cicero carmine reddidit. Ouid.

Cum Sole & Luna, ſemper Aratus erat.

Alius fuit Aratus Sicyonius, optimus princeps qui patriām ſuam à tyrannide liberauit, de quo Tullius lib.3. Officiorum, & Liuius lib.69. & 70. Polyb.lib.2. Plutarch. in Arato.

Arauiſci, Pannoniæ populi, Plin.lib.3.cap.25.

Arauracides, Pentapolis regionis in Africa populi. Ptol.

Arauriius, fluuius Galliæ Narbonenſis Agatam præterfluens. Ptol. Raurarisvel Arauraris Straboni appellatus. Is etiam prope Maſſiliam Petroſus vocatur, quod lapidibus ſit maximè refertus. Vide interpretem Pomponij. Gal. *Erand* Strab. l.4.

Arauſij, Galliæ prope Prouinciam oppidum. vulgò *Aurange*.

Arauſio, & Arauſienſis ciuitas dicta, vulgò, *Aurange*, principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Naſſouenſium principum, olim Cabilonenſium imperio inſignis: in qua Theatri ingentis ruinas, & ſtupendi operis murum quadrato affabre lapide videre eſt. Fuit olim Arauſio. Secundanorum, vt Arelate Sextanorum, Septimanorum Bæterræ, Forum Iulij Octauianorum. Narbo Marcius Decumanorum, & id genus cognominibus appellabantur coloniæ à legionum, quæ ibi erant præſidio videlicet ordine numeroque. De his plura Vadianus Pom. Melæ interpres ſcripſit.

Arauzona, Illyrici oppidum. Ptol. *Oſtrouiza*. Nigro.

Araxa, vrbs Lyciæ. Steph.

Araxa, Noe Patriarchæ filia, & Britonis mater, qui originem & nomen dedit Britonibus. Gildas libr. de orig. Briton. inſular.

Araxe, vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.

Araxes, Armeniæ fluuius ex monte Abon, ſiue Abam, aut Agan, ex quo Euphrates naſcitur, contrario tamen ei curſu, verſus Orientem tendēs, vſq; ad Atropatiam: deinde ad Boream conuerſus Azaram prætetlabens, in mare deſinit Hyrcanum. Strabo Herodotus tamen ſecus ait. Porrò Araxes in Theſſalia, idem qui Peneus. ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν vocatur, quod opera Iaſonis, & labore Penei Theſſalici, montiū continuationē diſrupit. Stephanus & item Strab. Lucan.lib.7.

—Armeniùmque bibit Romanus Araxem.

Ibi Arcam Noe poſt diluuium reſediſſe ferunt. Super hunc Alexander magnus & Auguſtus Cæſar pontes ſtruxerunt.

Araxeni, populi. Steph. in Syropoli.

Araxus, vrbs iuxta Pontum ab Araxo duce. Steph.

Araxus, Peloponneſi eſt promontorium, apud Ptolemæum Bordonius *Chiurenza*, Niger *Torneſe* indigitat.

Arba, inſula, & ciuitas Illyrici, Plin.lib.4.c.21.

Arbace, ciuitas Celtiberiæ. Steph.

Arbaces, primus Medorum rex, regnauit annis XXVIII.

Arbanium, ciuitas iuxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudææ, quæ & Hebron & Mamre. Geneſ.23. ſic dicta, quia ibi tres Patriarchæ ſepulti fuere, & quartus Adam.

Arbēla, vrbs Siciliæ, Steph. & ciuitas Perſicæ, a Arbelo Athmonei filio dicta. Steph.

Arbella, terminus Iudææ, ortum ſolis aſpiciens, Hieron. in locis Hebraicis. Eſt vſque hodie vicus Arbel trans Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palæſtinæ. Et alius hoc vocabulo

in campo prægrandi, diſtans ab oppido Legionis millibus nouem. Strab.lib.16.

Arbelitis, regio proxima Syriæ, vbi Darium Alexander debellauit. Plin.lib.6.cap.13.

Arbelus, hominum primus, qui pro Deo habitus fuit, & Iupiter cognominatus, filius Nembrod. Cyrillus lib.3. contra Iulian. Apoſt.

Arbetio, Conſul Romanus Mauortij Lolliani collega, vxoris literis quas inconſideratius illa ſcripſerat in ſuſpicionem affectati imperij ductus interficitur ſub Conſtantin. Ammian.

Arbij, ſeu Arbies, ſeu Arbitæ populi Indis finitimi, non procul ab Arianis & Gedroſis: ita dicti ab Arbi vicino fluuio. Plin.lib.6.c.23. Strabo. Stephanus.

Arbis, Straboni & Plinio; Artabium Marcellino, & Araphius Ptolemæo. Gedroſiæ in Alia fluuius Indorum ab Occidente (vt Plinius & Nearchus apud Arrianum perhibent) terminus. *Berbere* hodie vocatur Nigro.

Arbius, mons Cretæ, & montis incola ſimiliter. Ab hoc monte Iupiter Arbius cognominatus eſt, quòd ibi ſit educatus, Steph.

Arbocala, vrbs quam Annibal aduerſus Romanos proficiſcens cepit. Plut.in Annib.

Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.

Arbona, montis nomen, de quo Plin. lib.4. c. 12. Ptol. Abnobam vocat.

Arboream, ſcribit Leander Alb. olim vocatam Sardiniæ vrbem, quam hodie *Oriſtagni* vocant.

Arbor fœlix, Antonino Heluetiæ oppidum ad Brigantium lacum ſitum. *Arbon* Rhenano teſte.

Arborichæ, Galliæ Belgicæ inſulæ, Procopio. Iacobus Meierus accipit pro iis quas Moſa Scaldiſque oſtia faciunt, vulgoque hodie *Zeelanders* vocamus. Becanus l.3. Francicorum docet Brabantos præcipuos Arborichorum eſſe, quibus adiungit Eburones. Sed Abroditi hoc loco apud Procopium legendum contendit Petr. Diuæus, quorum mentio eſt apud Witichindum, Annonium, Eginarthum & eius ſcriptores. Sigebertus etiam hos à Carolo M. perdomitos ſcribit.

Arboroſa, Ammiano, li.16. vrbs Galliæ. *Arbois* eſt in comitatu Burgundiæ. Hoc me docuit Victor Giſelinus.

Arbor, p ſcis eſt in Oceano Gaditano, tam vaſtis diſpanſus ramis, vt fretum nunquam ingreſſus credatur. Plin.lib.9.c.4.

Arbucale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.

Arbuſcula, meretrix, floruit cum Origene & Cythoride meretricibus.

Arbuſcula, muliercula mima, quæ cùm à populo exploderetur, ab equite autem quodam laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio. Horatius lib.1. Sermon. Sat. vltima.

Nam ſatis eſt equitē mihi plaudere: vt audax,
Contemptis aliis, exploſa Arbuſcula dixit.

Arbiti, montes Gedroſiæ Ptolomæi, à Marcellino *Barbitani* vocantur.

Arca, Pyriæ Cœles vrbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros, teſte Ioſepho 5. Antiquitatum.

Arcades, ciuitas Cretæ, & ciues eiuſdem.

Arcadia, Peloponneſi regio intima, à mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis ex Caliſto Lycaonis Arcadiæ regis filia ſic appellata. Hæc, vt Euſtathius docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege, magno & ſapiente viro, qui vitæ cultioris apud eos fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborumq; frondibus tranſtulit ad glandem, maximeque fagineam. Eadem *Lycaonia*, Gigantis & *Parrhaſia* dicta eſt Stephano, poſtremoque ab Arcade, cùm Pelaſgos in deditionem redegiſſet, *Arcadia* nominata. In montes LXXVI. attollitur. Habet aſinos proceriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in prouerbium abierunt. Habet & lapidem Aſbeſton, hoc eſt, inextinguibilem. Fuit autem tota hæc regio paſtione potius pecoris, quàm aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideoque Pana, Paſtorum deum, velut peculiare numen ſibi vindicarunt. Virg. Ecloga 4.

Pan etiam Arcadia mecum ſi iudice certet,
Pan etiam Arcadia dicat ſe iudice victum.

Arcádia, Stephano Cretæ ciuitas: item Ægypti, vna ex tribus in Amorgo inſula: ſed videtur Arceſina legendum, Oracula Lacedæmoniis data de Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea. Plin.lib.31.c.2.

Arcadiopolis, Thraciæ vrbs. Cedren.

Arcadius Probus, vna cum Paſchaſio & Euthico propter fidem à Genſerico martyrio coronatus eſt. Huic manus primū, demum pedes eoque modo cętera mēbra ſeriatim amputata ſunt.

Arcadius, & Honorius XLV. Romanorum Imperatores cum patre Theodoſio regnarunt annis III.

Arcadius Rufinus Conſul. Rom. Sabini collega.

Arcadius, Noe nepos, Arcadiam tenuit, & nominauit. Beroſ. lib 4.

Arcanum, Ciceronis villa, Blondo cui oppidum Caſſinati propinquum, quod Arce nunc dicitur. Cic. eius meminit in Epiſtolis ad Atticum. lib.7. & 10. ſed fratris ſui dicit. Non procul à Minturnis fuiſſe videtur.

Arcas, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Arcas, Iouis & Caliſtus filius, à quo Arcadia & Arcades, quos quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunam fuiſſe poëtæ fabulantur, & ex arboribus eſſe natos. Hunc Arcadem Lycaon-

caon, cùm Iouem hoſpitio recepiſſet, infantem membratim lacerauit, & Ioui comedendum appoſuit: quod animaduertens Iupiter, Lycaonem incēſa prius eius domo, commutauit in lupum: Arcadem verò compactis membris in vitam reduxit, & iam adultum vna cum matre à Iunone ob adulterium in vrſam mutata, aſtris intulit: & ſic Caliſto facta eſt Vrſa maior, Arcas verò minor. Quod Iuno ægrè ferens, à Thetide precibus impetrauit, ne Caliſto & filius poſtquam ſydera facti eſſent, in Oceano ceu ceteræ ſolent, lauarentur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatum dicant: communior tamen eſt prior ſententia. Varias opiniones vide apud Perottum.

Arcadis filius, γνήσιος, cuius Lycaon, cuius Pelaſgus, cuius Theſprotus, cuius Amarax, cuius denique Ephyrus fuit, à quo Ephyra, Epiri vrbs. Steph.

Arcati, regia Sora, Indiæ intra Gangem regia, Ptolemæo, *Biſnagar*, Caſtaldo.

Arce, ciuitas Phœniciæ, Steph. Vrbs etiam in Libano monte Ioſeph.

Arcena, Imp. Alexandri patria. Lamprid.

Arcennum, Tuſciæ vrbs *Bracciano* vocatur à Leandro.

Arceta, vrbs Alpibus vicina, quam Annibal vaſtauit. Plut. in Annib.

Arceſilas, & Arceſilaus, philoſophus, Ptolemonis diſcipulus: in diſputatione pertinacior, & magno ingenij acumine. Cicero de finib. lib. 3. Ex Pitane Æolica ciuitate ortus, relicto genitali ſolo Sardeis perrexit: mox Athenas profectus, in Academiam, ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam philoſophiam omnino commutaſſe, nouámque quandam conſtituiſſe ferunt. Cauillator vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, nec alios ſcire quicquam pateretur, ſed omnes turbaret ſophiſmatibus. Obiit immodice potus. De eo dicit Perſius,

——non ego curo

Eſſe quod Arceſilas, ærumnoſíq; Solones.

Is conſtitutam philoſophiam, vt Gracchus Rempublicam euertit. Cic. lib. 4. Acad. quæſt. Fuerunt & tres alij Arceſilai. Primus, poëta priſcæ comœdiæ, alter elegiacus: tertius, ſtatuarius, in quem & Simonides ſcripſit epigramm. Laert. lib. 4.

Arceſilaus, ſculptoris nomen apud Plinium, qui leænam marmoream fecit, item aligeros ludentes cum ea cupidines, quorum alij religatam tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calcearent ſoccos, omnes ex vno lapide, Plin.

Arceſilas, pictor Tiſcratis filius. Plin. lib. 35. cap. 11.

Arceſilaus, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Troianos cum 50. nauibus aduenerunt, vt oſtendit Homer. Iliad.

Arceſines, ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladib. Ptol. Steph.

Arceſines, Indiæ fluuius, in Indum decurrens, ſerpentes fert longitudine cubitorum 70. teſte Philoſtrato lib. 2. de vita Apoll.

Arceſius, Iouis filius, pater Laertis. Vlyſſes apud Ouidium, contra Aiacem.

Nam mihi Laertes, pater eſt, Arceſius illi.

Iupiter huic, &c. ſcilicet Arceſio, condidit Arceſicerata vrbem. Steph. in Epiphania. Homer. Odyſſ. 11.

Arcéus, vi, Medorum rex, regnauit ann. 40.

Archácius, grammaticus, ſcripſit nonnulla commemorata à Suida.

Archæa, Æolidis in Aſia vrbs. Pauſ.

Archabis, fluuius in Euxinum erumpens, deſcribitur ab Arriano Arcadis Ptolemæi videtur, Cappadociæ.

Archæatidis, Peloponneſi regio. Polyb.

Archagathus, Peloponneſius Lyſaniæ filius medicus primus à Romanis receptus. Plin. 29. 1.

Archama, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia vrbs. Ptol.

Archander Danai ſocer Herodot. lib. 2.

Archandrópolis, ciuitas Ægypti, Stephano ex Herodoto.

Archæanax, Mitylenæi cuiuſdam nomen, qui ex lapidibus vicinarum vrbium deuaſtatarum Sigeum conſtruxiſſe dicitur, quod poſteà Athenienſes miſſo Phrynone Olympionice occuparunt, quum Leſbij de vniuerſa fere Troade diſceptarent. Strabo libro 13.

Archédicus, poëta comicus, ſcripſit contra Democharem Demoſthenis propinquum, Fabula ipſius Theſaurus & Diomartanan. Author Athenæus.

Archelais, Cappadociæ colonia, à Claudio Cæſare deducta. Plin. Solin. Iudææ vrbs. Ptol. vici nomen in Palæſtina, Ioſeph. antiq. 17. lib.

Archelaus, philoſophus Athenienſis ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor ſucceſſorque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audiuit. Cic. 5. Tuſc. Hic Phyſicam philoſophiam ex Ionia Athenas inuexit: fuitque Phyſicus appellatus, quod in eo defecerit philoſophia naturalis, Socrate ethicen introducente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honeſto, & de æquo philoſophatus eſt.

Archelaus, Antenoris Troiani filius, quem Homerus ſcribit rei militaris peritiſſimum fuiſſe. Alius fuit geographus, qui terram omnem ab Alexandro peragratam deſcripſit. Alius de rerum naturis carmine ſcripſit. Alius oratoriam docuit. Author Diogenes Laertius.

Archelaus, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermo-

ne compoſuit ſub Probo Imperatore, author Hieronym.

Archelaus, XII. Macedonum rex, regnauit annis XXIII. fuitq́ interfectus ab adoleſcente Cratena nomine, quem habebat in deliciis quod ei promiſſam filiam alteri deſpondiſſet. Volater.

Archelaus, VII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis LX.

Archelaus XIII. Iudæorum rex, regnauit annis IX. Glaphyram Archelai Capadocum regis filiam Alexandri fratris ſui relictam, contra legem vxorem duxit: à Cæſare exilio damnatus, Viennæ Gallorum mortuus eſt. Ioſeph. lib. 17. c. 18. Ægeſip. lib. 5. c. 5.

Archelaus, princeps populi, filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ. Matt. 2.

Archelai, in Cappadocia regnauerunt: ex his alter ſuperatus à Sylla eſt, quod Mithridati auxilium tuliſſet, alterum Romanæ retinuit Tyberius.

Archemolus, Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius. Virg. Æn. 10.

— & Rhœti de gente vetuſta
Archemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ,

Legendum videtur Anchemolus, vt libro 5. Æneid.

Archemorus, qui & Opheltes, Lycurgi Thracum vel Nemeæ regis filius, qui adhuc infans à ſerpente occiſus fuit. Statius in Thebaid. ſic dictus, quod futurum apud Thebas regibus oſtenderit exitium. Hic Hipſiphilen nutricem habùit, quæ cum ſitientibus Achiuis, qui ad Thebaidem expeditionem proficiſcebantur, Langiam fontem oſtenderet, Archemorum puerum ſuper viridi herba depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus eſt, & annus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit: ludos Nemæos appellabant. author eſt Archias poëta lib. 1. epig. Græcorum.

Archémorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouid. Antegonum nominat.

Archemorus, fluuius qui antea Langia dicebatur, Statio auctore. Largia habet Vibius, male, vide Nemea.

Archeptólemus, filius Iphiti Hectoris auriga ſuffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus eſt.

Archeſilaus, vnus è quinque ducibus Bœotiorum, qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt. Home. lib. Iliad. 2.

Archeſilaus philoſophus, Theophraſti auditor, qui tandem in Academiam ſe ad Crantorem contulit, poeticæ quoque operam dedit. Laert. Solin. cap. 12. vide ſupra Areſilaus,

Archeſtratus, poëta Sardanapali ſectator, cuius hoc fuit decretum in conuiuio, vt conuiuæ aut tres, aut quatuor, aut non plures quinque eſſent, aliàs manipularius & ex rapto viuentium conuentus fuerit. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 8.

Archéſtratus, III. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXV.

Archias, Architelis filius ſiue puer fuit, qui quum in Œnei conuiuio manibus aquam infunderet, condylo ab Hercule eſt interfectus. Cæl. Rhod. lib 4. cap. 3.

Archias, poëta Antiochenus Romæ claruit adiutus à familia Lucullorum, & nonnullis Græcis ciuitatibus donatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic diſcedens è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, cuius auſpiciis in eandem ciuitatem adſcriptus eſt. Deinde lite mota à Græco quodam Cicero ipſum defendit, vbi multa de laudibus poëticæ dixit. Aſconius Pædianus.

Archias Imperator, condidit Syracuſas. Volaterranus.

Archias Hybleus, præco celeberrimus, vicit tres Olympiades & Pythica, vbi Icon ipſius & epigramma Græcum. Pollux.

Archias Mitylenæus, muſicus, & de agricultura ſcripſit, & epigrammata. Vide Architas, ſolent enim hæc nomina confundi.

Archias Corinthius. Vide Syracuſæ.

Archiataroth, nomen loci, Ioſ. 16. limes terræ. Ioſ.

Archibius, Apollonij filius, Grammaticus in Callimachi epigrammata enarrationum ſcripſit. Suid.

Archibius, Ptolemæi filius Leucadius vel Alexandrinus, grammaticus, docuit Romæ ſub Traiano principe, Suid.

Archidamia, mulier Spartana, quæ Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretã mittete cum gladio in Senatum venit, viros iurgata, ſi viuendum fœminis putent Sparta euerſa, Plu. in Lyc. de eius morte, idem in Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum Teſidis filius, Methonem ad Athenienſes deficientem recepit, in bello contra Pilum primus è naui proſiliens, nec vulneratus eſt, nec ſcutum amiſit: denique aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremo quòd Agnonis Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis quantum pecuniarum foret ſatis ad bellum Peloponneſiacum, ſcienter reſpondit, Bellum ordinaria non quærere..

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcades Argiuóſque vicit, trophæam erexit. Xenophon libro ſeptimo, pro Tarentinis pugnans interemptus eſt..

Archi-

Archidas, Athenienſium dux nomine, ſed reipſa tyrannus, à ſuis eſt interfectus. Plut. in Age ſil.

Archidemia, fons Siciliæ. Plin. 3. 8.

Archidium, Cretæ vrbs. Pauſan.

Archigallus, ſacerdotum Cybeles magnæ matris deorum dicebatur Antiſtes. Plin. lib. 35. de picturis Partaſij. Iul. Firmicus lib. 3. cap. 6. Tertul. in Apolog.

Archigenes, medicus, in quem ſæpius inuehitur Galenus. Iuuenalis.

—nunc corpore ſano aduocat Archigenem.

Pro Græculis vel ſimilibus poni conſueuit, qui ſe præ omnibus ſui generis ſciolos oſtendunt.

Archigenes, Siculus Ariciam vrbem cõdidit.

Archigetes, Apollinis epitheton. Thucid. lib. 6. Alij Argentem vel Archegenetem legunt, alij verò Aïgeneten, ἀειγενέτην. Huic Camarinenſes, qui ſacram Soli inſulam incolebant, rem ſacram faciebant vti Deo qui ſemper exoriens gignitur, quique ipſe generat vniuerſa ſeminando, fouendo, producendo, alendo, augendoque, ſed apud Thucydidem hodie legitur Archegetes, Græcorum, inquit, primi Chalcideuſes ex Eubœa duæ Thucle tranſeuntes Naxum incoluerunt & aram Apollinis Archegetæ, quæ nunc extra vrbem viſitur, extruxerunt, vbi quoties è Sicilia ſoluunt oracula petituri, primùm ſacrificant.

Archile, Pentapolis regionis in Africa oppidum. Ptol.

Archilochus Græcus, poëta Parius, perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quod ei filiam pactam nomine Neob lon alteri collocauerat: eumque ad laqueum ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum compulit. Horat.

Archilocum proprio rabies armauit Iambo.

Ouidius.

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quintilianus, Archilochus primus inter eos qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſanè, vibrantéſque ſententiæ plurimum ſanguinis atque neruorum: adeò vt videatur quibuſdam, quod quidem veneni eſt, materiæ, eſſe, non ingenij vitium. Emicuit regnante Romulo, vt ait Cicero in Tuſcul. Huius libros ob inuerecundiam & obſcœnitatem Lacedæmonij ex vrbe tolli iuſſerunt, authoremque eorum in exilium miſerunt. Poſtremò à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit. Huius interfectores Delphis arguit Apollo, ob clariſſimum eius ingenium. Plinius libro 7. capite 29.

Archilochus, poëta Lacedæmonius, floruit Romæ, regnante Tullio Hoſtilio.

Archilochus, Neſtoris filius, & Euridices, Homer. in Odyſſ. patrem in expeditione Troiana ſecutus, à Memnone interfectus eſt.

Archimedes Syracuſanus, geometra, ſæpenumero inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in craterem conſtitueretur, per corporis vnguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plutarc. in vita Marcelli. Cicero 1. Tuſcul. Quum eſſet in Sicilia quæſtor, ſepulchrum eius inter veptes inueniſſe gloriatur. Hic vel vt deus terrenus mechanico artificio ſphæram vitræam fecit, in qua mira conuerſione diſſimiles motus circulorum viſebantur. Clandian.

Percurrit proprium mentitus ſignifer annum,
Et ſimulata nouo Cythia menſe redit.

Marcellus in expugnatione Syracuſarum interdixit, ne Archimedes vnus violaretur: verum cùm Syracuſæ caperentur, & ipſe animo ac oculis in terra defixis, formas Geometricas deſcriberet, ab ignoto milite interfectus eſt.

Archimedes, grammaticus Trallianus, edidit commentarios in Homerũ & Mechanica. Suid.

Archinara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Archion, locus iuxta Byzantium qui *Agios Phocas* nunc. Pet. Gyllius.

Archippe, Marſorum oppidum, à Marſia Lydorum duce conditum, quod lacu Fucino hauſtum ſcribit Plin. lib. 3. cap. 12. Virgilius ab hoc oppido Archippum regem dicit, Æneid. 2.

Archippus philoſophus, Thebis ſcholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Hieronym.

Archippus, nomen viri. Coloſſ. 4. 17. Epiſt. ad Philemon. 2.

Archippus, III. Athenienſium Arthon, regnauit annis XIX. Sub hoc floruit VI. Homerus, ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit.

Archippus, comicus Athenienſis, ſcriptor fuit antiquæ comœdiæ.

Architis, Venus apud Aſſyrios culta, vt Macrob. teſtatur. quæ olim magna veneratione viguit, mox à Phœnicibus culta, vnà cum Adonide, quem quotannis etiam lugeri ſacra teſtis eſt hiſtoria. Quod verò in Libano culta fuerit, docet Muſæus in pœmate Herus & Leandri, & Lucianus lib. de dea Syria.

Archontes, nouem erant principes, nẽpe Rex, Archon, Polemarchus & Teſmothetæ ſex, quibus ius omne quod primum Regum, deinde Archontum fuerat ita eſt diuiſum, vt in eorum manu & poteſtate tota eſſet Athenienſium Reſpublica. Eorum omnium ſimul auctoritas erat populi concioni, iudicijs ſacris, reique bellicæ præeſſe. Ante Solonem ſuffragio eligebantur: at ille ſorte vt id fieret inſtituit, ita tamen vt poſtquam lecti eſſent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem verò, à rege & ſociis ſepara-

tum, lites intendebantur de mala tractatione, ebrietate, rerum diuiſarum electione, tutela pupillorum, hæreditatibus, &c. quinetiam idem curator erat mulierum, quæ poſt mariti mortem prægnantes eſſe viderentur. Pollux Lyſias, Demoſthenes.

Archontici, Valentinianorum hæreticorum ſecta, vniuerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe principum, ſeu ἀρχόντων dicebant, & negabant reſurrectionem carnis, baptiſmum & Cœnam Domini protſus abjiciebant. Vide Theodoretum.

Archytas, Mitylenæus muſicus: cui cùm probro daretur, quod non exaudiretur, reſpondit, Inſtrumentum pro me loquitur. Fuit & Architas agriculturæ ſcriptor, & alius poëta epigram. Author Diogenes, lib. 8.

Archytas Heſtvæi, ſiue (vt alij malunt) Mneſarchi filius, Philoſophus Pythagoricus, patria Tarẽtinus, eiúſque ciuitatis facilè princeps, Platonem, cuius in geometria diſcipulus fuerat, per litteras monuit, vt ex Sicilia diſcederet, quod Dionyſ. de eo necãdo cogitaret. Cubũ primũ inuenit. Columbã ligneam tam affabrè effinxit, librauit & inflauit, vt viuæ volatũ imitaretur. Primus platagen, hoc eſt, crepitaculũ puerorũ inuenit, quò pueros nunquã quieſcentes detineret, & à perículoſioribus ludis auocaret. Hinc factus eſt locus prouerbio, vt deſipientes, & puerilia tractantes, ad Archytæ platagen dicamus recidiſſe. Huius meminit Horat. lib. 1. Car. Ode 28.

Archytas, mundum ingenitum, & incorruptibilem, hominúmq; genus ſine vllo ortus principio ab æterno fuiſſe eſt opinatus. Cen.

Arci, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis, quod hodie *Hariſa* dicitur ex antiqua inſcriptione eiuſdem loci, hoc me docuit Cluſius.

Artilacis, nomen duorum in Hiſpania oppidorũ; Ptolemæo. Alterum in Bætica, quod Moletius *Alcala horta* vocat. Alterum Baſtetanorum, in Tarraconenſi regione. *Archiſana* idem Moletius appellat.

Arciua, oppidum in Dacia. Ptolem.

Arcitenens, Apollo cognominatus eſt. Ouid. 1. Metamorph.

Hunc Deus arcitenens, & nunquam talibus armis
Ante niſi in damis capreiſque fugacibus vſus.

Arciroeſſa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Steph.

Arcobriga, Ptolemæo ſunt duæ huius nominis vrbes, primam in Luſitania ſtatuit: *Al-aſor* Moletio. Alteram in Tarraconenſi Celtiberorum regione: hodie *Arcoz*.

Arconeſus, inſula Cariæ, Steph. aliàs Aſpis dicta. vide Cyzicus.

Arctanes, gens Epirotica, Steph.

Arcticena, Parthiæ regio, Ptol.

Arcton, mons imminens, Cyzico, à Iouis nutricibus, quas illic in ἄρκτους, i. in vrſas migraſſe tradunt. Steph. in Arcton Cyzico.

Arctonneſus, oppidum eſt Mileſiorum, ad Propontidem ſitum, quod alio nomine Cyzicum appellatur. Plin. lib. 5. c. vlt.

Arctóphylax, ſidus iuxta maiorem vrſam, alio nomine Bootes. Cic. in Phænomenis Arati.

Arctóphylax, qui vulgò dicitur eſſe Bootes, Latinè vrſæ cuſtodem appellare poſſumus, quod veluti cuſtos quidam vrſæ adhibitus à tergo eam ſubſequatur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quod in modum bubulci plauſtrum ſequatur, ruſtici enim Septentriones plauſtra vocant. Fabulantur autem poëtæ, hunc eſſe Caliſtus ex Ioue filium, cui nomen Arcadi fuit, vt latiùs ſuprà explicatum eſt. Vide Arcas.

Arctos, Græcè vrſus vel vrſa, pro duobus ſignis cœleſtibus accipitur, quæ vrſæ Latinis appellantur Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clauſæ, & ita collocatæ, vt vtraque reſupinata, alterius contegat caput, ſed caput eius quæ ſuperior eſt ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrſam, ſiue Cynoſuram appellant, i. Canis caudam. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſeruant. Ouid. Faſtorum.

Eſſe duas Arctos quarum Cynoſura petatur
Sidoniis Helicen Graia Carina notet.

Porrò autem Helicen ſcribit Heſiodus Caliſto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe, ſtudio venationis inductam, relicto patre, factámque vnam ex comitibus Dianæ, poſtea verò à Ioue compreſſam, in vrſæ effigiem ab ipſa dea commutatam fuiſſe, quæ Græcis Arctos appellatur, in qua ſpecie non multò poſt filium pepererit Arcadem, qui Arcadiæ Peloponneſi regioni nomen dedit. Hinc Arctous, a, um, Septentrionalis. Martialis 10.

Fœlices, quibus vrna dedit ſpectare coruſcum
Solibus Arctois ſyderibúſque ducem.

Arcturus, ſtella in ſigno Boote, poſt caudam maioris vrſæ, cuius ortus & occaſus futuras tempeſtates portendit. Oritur à Canicula ferè poſt diem quinquageſimum. Dictus Arcturus ἀπὸ τῆς ἄρκτου οὐρᾶς, ab vrſinæ caudæ ſimilitudine. Virg. 1. Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum
Arcturum, tenui ſat erit ſuſpendere ſulco.

Arculus, deus penes quem fuit arcarum cuſtodia.

Arcyes, populi circa Colchidem, ad Pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.

Ardabigara, Aſſyriæ oppidum & gens. Procop.

Ardabúrius, Conſul Romanus Hierij collega.

Ardálites, vel Ardaliotides Muſæ, coluntur in Trœzene, ab Ardalo quodam conditore, aut

à lo-

à loco dictæ. Steph.

Ardalus, Vulcani filius, quem tibiam adinueniſſe, & ab eo Muſas dictas Ardalidas ſcribit Pauſan. fuit autem apud Trœzenos vetus Ardaliara; ſuper qua Muſis & Somno res diuina peragebatur, quod ſomnus videatur eſſe Muſicis amicus. Rhod. lib. 27. c. 16.

Ardania, Ægypti regio ſupra Paræronium. Strabon.

Ardanis, vel Ardanaxes, Marmaricæ promontorium. Ptol. Strabo.

Ardaxanus, fluuius Illyriæ circiter Lyſſum vrbem Polyb. 5. & 8.

Ardea, Perſiæ vrbs. Ptol. Ammian.

Ardea, Vlyſſis & Circes filius. Steph in *ἀρδέα*.

Ardea, vrbs in Latio, Turni & Rutulorum regia, quaſi Ardua, id eſt, magna & nobilis, licet Hyginus ab augurio auis Ardeam dictam velit, alij verò, à feruore regionis. Martial.

Ardea ſolſtitio, Præſtanaq; rura petantur.
Quiq; Cleonæo ſidere feruet Ager.

Hanc vrbem poſt Turni mortem igne conſum ptam, & in auem ſui nominis commutatam fabulatur. Ouid. 4. Metam. à Danae Perſei matre vel à Dauno Pilumni filio condita fertur, vide Seruium.

Ardeátes, Ardeæ incolæ.

Ardittus, nomen loci Athenis, ſic dicti ab Arditto heroe, vbi ſacramento ſe obſtringebat populus Etym.

Ardiæi Illyriæ populi Strab lib. 7. Poſteritas autem Ardiæos vocauere Varalios, verum reiecere illos Romani in interiora terræ, longius à mari, quum latrociniis cuncta vaſtarent, agris incumbere colendis coegêre.

Ardices, Corinthius pictor fuit. Plin. lib. 35. cap. 3.

Ardia, ciuitas Illyriæ. Steph. inde ciues Ardiæi dicuntur.

Ardinium, ciuitas in campo Thebæ. Steph.

Ardeſcus, teſte Ariſtarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit Herodotus lib. 4.

Ardiſtama, Galatiæ oppidum. Ptol.

Ardius, vt Xylander legit apud Strabonem Græca ἄρδιον, habent, Mons eſt qui Dalmatiam mediam ſecat. Hic. vt Beat. Rhenanus (in Pacati Panegyrico Theod. Aug. dicto) ſcripſit, ſub *Iuliarũ Alpium* nomine à Sext. Rufo deſcribitur.

Ardon, i. imperans ſeu deſcendens, filius Caleb, ex Azuba vxore. 1. Paral. 2.

Ardonea, ciuitas Apuliæ. Liu.

Ardotium, Illyrici oppidum. Ptol. hodie *Magonicha*.

Arduba Dalmatiæ oppidum à Tiberio expugnatum. Dion. lib. 56.

Arduénna, Galliæ maxima ſylua. Cæſ. libr. 6. à ripis Rheni, finibúſque Treuerorum ad Neruios pertinet, millibus amplius quingentis in longitudinem patens. Idem li. 5. Sylua arduenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum à flumine Rheno ad initium Rhemorum pertinet. Gall. *La foreſt d'Ardenne, ou les Ardennes.*

Ardyenſes, circa Rhodanum gens, Poly. lib. 3.

Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiam in regno ſucceſſit. Herodot. lib. 1.

Are, regio Arabiæ fœlicis, & inſula in ſinũ Arabico. Ptol.

Area, Mineruæ epitheton, i. fortis & ſtrenua, cui apud Platæenſes ex Marathoniæ pugnæ manubiis ædificatum eſt templum, Mineruæque Areæ conſecratum. Palæph. lib. 2.

Area, nomen viri, 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 6. via, vel annona.

Area, ſiue Aria, inſula in Ponto verſus Colchos Marti ſacrata.

Area, fons & lacus in Thebis, cuius incolæ Arij dicuntur. Steph.

Areacidæ, Numidica gens Polyb.

Arebrigium, Antonino oppidum ſupra Auguſtam Salaſſorum, quidam *Eriburicum* vocant, & veteri Celtica lingua *Eerenburg* dictum putant. hodie fortè *Tuile*, vt Simler. in comment. de Alpibus.

Areburgium, vicus inter Treuiros & Coloniam Agrippinam. hodie *Arenſberg* Simler.

Areca, Syriæ vrbs in Comagena. Ptol.

Arec, filius Olla, 1. Para. 7. v. 39. idē quod Area.

Arecómici, populi in Gallia Narbonenſi, qui & Volſcæ dicuntur Straboni, libr. 4. quorum portus, & nauium receptaculum, Narbo dicitur. Plin. lib. 3. c. 46. Legitur apud Strabonem Aricomiſci. Gall. *Auignon*, aliis *Niſmes*.

Ared, filius Beniamin Geneſ. 46.

Aredate, Ptolemæo eſt Auſtriæ oppidum, quod nunc *Lintz* vocant.

Arefa, Phœniciæ vrbs. lib. Notit.

Aregia, Hiſpaniæ vrbs. Iſidor.

Aregon, Pictoris nomen, de quo Strab. lib. 8. in Alpheoniæ Dianæ templo, Cleanthis & Aregontis picturæ viſuntur, hominum Corinthiorum. Alterius quidem Troiæ captiuitas, & Mineruæ natalia. Alterius eſt Dianæ in cunis deportatio, opera laude plurima celebrata.

Arei, populi in Africa. Liu.

Areia, Thebarum fons, & locus. Steph. vide ſupra Area.

Arelatum, vrbs Ptolem. *Arelate* Sextanorum Colonia Plinio dicta, quòd è ſexta legione milites Coloni eo deducti ſint. Galliæ Narbonenſis nobilis vrbs, quam Strabo ad Rhodanum ſitam ampliſſimo emporio, inſignem eſſe ſcribit *Multarum ciuitatum decus* vocat Marcellinus, Gallulã Romam nominat Auſonius Conſtanti-

tiam appellari ſanxit Fl Conſtantinus Imperator, vt docet in Auſonio ſuo Scaliger, qui antiquam inſcriptionem etiam profert, in qua Arelate *Mamilliaria vocatur*. Antiqua inſcriptio eſt in Goltzij Theſauro, quæ habet, *Col, Iulia Pia Arelate*. *Aram Latam* olim dictam à duabus columnis (quæ etiam hodie extant in Muſarum Sacro quibus ara impoſita erat, ſcribit ex Geruaſio Guaguinus, hodie *Arles*, in eo loco ſita vbi à mari recipitur Rhodanus fluuius: quam Henricus IV. rex Galliarum monte ab Oriente, in quo piſtrina alata amplificandam, vallis & antemurali vallandam, muriſq; circumcingendam curauit, vnde eam ciuitatis partem ciues, & viri Arelatenſe Henricopyrgum nominatam voluerunt: habet & ſuburbia trans Rhodanum nomine *Trinquetailles* bis centeſimo lare celebria. Vrbs ſanè ædificiorum, Amphiteatri, ſiue Arenarum, Dianæ delubri, Rholandææ Turris, nunc armamentarij, Pyramidum Elyſij campi, nunc diui Honorati Flaminiæ, montis maioris Abbatiæ opulentiſſimæ, ſed imprimis antiquiſſimæ regum Baſilicæ antiquitate longè nobiliſſima: à qua vrbe totum Arelatenſe regnum nomen habuit, in cuius ſolo plurimum creſcit frumentum, vnde incolæ non parum diteſcunt: eo enim adnauigant Genuenſes ex Italia, atque Hiſpania ab occaſu, & auehunt frumentum: atque ob id ſemper eſt ibi carum. Hæcéque vrbs ipſa ad collem, ab occidente clauditur Rhodano, ab oriente verò habet paludem magnam, & ad Auſtrum campum fertilem: efficit enim ibi Rhodanus inſulám quam *Camargues* vocant, quæ quatuor ferè milliaribus Germanicis patet in longum & latum, ferens frumentum & vinum, atque paſcua copioſa. De eius regno pauca admodum inueniuntur. Inuenitur autem de eius vltimo rege, qui Boſo vocatus fuit, hiſtoria huiuſmodi: Denuntiauit rex Boſo Epiſcopo Arelatenſi in vigilia Natalis Chriſti, ne matutinum officium in Eccleſia celebraret, niſi ipſo præſente. Epiſcopus autem cùm aliquandiu cum clericis aduentum regis exſpectaſſet vltra horam conſuetam, nec ille veniret, facra eſt perſecutus. Et ſuperueniens rex, expoſtulare cœpit cum Epiſcopo, cur non exſpectaſſet: commotúſque dedit in medio populi & clericorum, alapam Epiſcopo, quam iniuriam populus ægrè ferens, in tumultum eſt verſus: Deinde verò factum eſt, cùm Epiſcopus adiuſſet Imperatorem, eſſetq; conqueſtus, quali contumelia rex ipſum coram populo affeciſſet: Cæſar iratus, per barbam ſuam iurauit, ſe hanc vlturum contumeliam, morteque punitur um, vnde collecto, ſine vlla cunctatione, magno exercitu ingreſſus eſt Galliam, obſedit, & expugnauit Arelatum: cepit regem, & aulicos eius, mandauitque ipſum regem decollari. Archiepiſcopus verò vnà cum reliquis Epiſcopis, Abbatibus, & Principibus, mitigans Imperatoris furorem, ſua obtinuit interceſſione, vt hoc iudicium ſanguinis ſuſpenderetur. Tunc ait rex Non eſt æquum, vt rectum Imperatoris iudicium executioni non mandetur: cùm non conueniat vel vllum verbum ex principis ore egredi fruſtrà. Cumq; de hac ſententia multa vtrinque fierent verba, tandem decretum eſt, vt rex tonſus, ac regio titulo ſpoliatus, truderetur in Cœnobium, quo facto Imperator, nempe Otto primus Arelatenſe regnum Romano incorporauit imperio. Hæc Muſt. li. 2. Coſm.

Areli, filius Gad, filij Iacob. Gen. 46. qui & Ariel dicitur.

Arellius, celebris Romæ pictor, paulò ante diuum Auguſtum, niſi flagitio inſigni corrupiſſet artem, ſemper alicuius fœminæ amore flagrans, & ob id deas pingens ſub dilectarum imagine. Hæc Plin. lib. 35. cap 10.

Arembus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Aremici, & Artomici, ſeu Aremorici Galliæ populi. ad fines Volgarum ſunt Cæſari, *Armaignac* Marliano eſt.

Aremórica, Galliæ regio, quæ nunc Aquitania. Plin. lib. 4. cap. 17. Cæſar. 7. belli Gall. vniuerſis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt quæque eorum conſuetudine Aremoricæ appellantur, quo ſunt in numero Curioſolites, Rhedones, Ambibatij Cadetes, Oſiſmi, Lemouices, Vnelli, Senani. Legitur & Armorica Dalechampius legit Aretomica.

Arémulus Syluius, qui & Remus Agrippæ filius, XII. Latinorum rex, regnauit annis XIX. præſidium Albanorum inter montes, vbi nunc Roma eſt, poſuit: ob impietatem fulmine ictus interiit, Oroſ lib. 1. cap. 20.

Aréna, ſeu Arenæ, ciuitas eſt Triphyliæ & Meſſeniæ in Peloponneſo. Homerus *ἀρήνην ἐρατεινὴν* amœnam vocat, quod flumine Minyo abluatur, vt notat Euſtathius eius interpres. Meminit & Steph.

Arenacum, Tacito Germaniæ vrbs, in Geldriæ Ducatu, hodie *Arnhem* dicta, vt Dimæus & Rhenanus tradunt.

Arenates, Hiſpaniæ populi. Moral.

Arendæ, Lyciæ vrbs Ptol.

Arene, Straboni Meſſeniorum oppidum in Peloponneſo prope Minyum fluuium. Meminit eius Plin. & Pauſanias, qui addit *Orbaliam* nuncupatam poſtea. Scholiaſtes Apollonij Rhodij dicit ex Piſandro, *Hieranam* quoq; dictam, *Samicum*. Heroum temporibus, aut aliquanto antè Arenem vocatum fuiſſe Pauſaniæ perſuaſum eſt. Eſt hoc tractu etiam *Erena* vrbs Straboni, quum etiam falsò quidam Arenam appella-

appellauere,vide Arena.

Arenium,Italiæ locus inter Hiſtionium & forum Cornelij, Anton.

Arenoſum littus, Corſicæ inſulæ vrbs maritima. Ptolem. ἀμμῶδες, *Lauero* interpretatus eſt Pinetus.

Areopagitæ.Iudices Athenienſes ſeueriſſimi, de cauſis capitalibus pronuntiabant tanta integritate, vt noctu, non interdiu iudicarent, quòd non dicentes, ſed quæ dicerentur obſeruarent. Hi in templo Martis iudicabant: quòd cùm Mars,qui Græcè dicitur ἄρης,homicidij crimine reus fieret,iudicantibus duodecim diis in eo pago ſex ſententiis abſolutus fit.Alexander ab Alexandro lib.3.cap 5. & libro 4 cap.11. & libro 6. cap.11.Cæl.Rhod.lib.7.cap.19.Budæus in Pandectis.Eraſm.in Chiliadib.Plutarch.in Solone.

Areopagus,vicus erat Athenis,à templo Martis ſic cognominatus, vbi primum iudicium capitis actum fuiſſe ſcripſit Plinius cap. 56. libr.7. Verùm quid ageretur in Areopago,Iulius Pollux libro 8. ſcribit de magiſtratibus Athenienſium, & eorum locis. *Vide* Stephanum, qui etiam agrum quendam Thraciæ deſertum ſic vocari ſcribit, & Areopedinus gentile facit ab Areopago.

Areópolis, Arabiæ ciuitas, quæ & Moab & Arihel, Palæſtinæ vrbs eſt D. Hieronymo: *Rabathmma*, etiam vocari ſcribit Stephanus: Sed hic eam in Arabia ponit: Rhabmathmonia, habet Ptolemæus in Arabia Petræa.

Areopolitæ,qui habitant Areopolim.

Areos neſos, vel inſula eſt in Ponto iuxta Colchos Steph.vide Ario.

Ares,etis,regio Eubœæ,Stephanus, hinc Areſius gentile.

Areſcon, vir quem Licinius Mutianus prodidit viſum à ſe Argis, cui nomen Areſcuſæ fuiſſet, nupſiſſe etiam, mox barbam & ad virilitatem proueniſſe, vxorémque duxiſſe. Plin. libro 7.capite 4.

Areſtanus,quidam ruſticus cuius capra Æſculapium à matre expoſitum lactauit, cane cuſtode.Pauſ.lib.2.

Areſtor,pater Pelaſgi.vide Parrhaſia.

Areta, Ariſtippi philoſophi filia, aliis mater, qui ei ſucceſſit in ſchola: ſummum bonum in ea voluptate,quæ maximè ſenſum moueret,poſuit. Laert.lib.2.

Areta, Dionis vxor, in mare viua demerſa, Plut.in Dione.

Aretam, Calabriæ fluuius eſt, vt ex etymo ſcribit Gabr. Barrius in ſua Calabria, qui eum nouo nomine Lipula vocat.

Aretæus,Dionis filius.Plut.in Dion.

Aretas,ſocer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Petreæ & Damaſcenæ ciuitatis dominus. 2. Machab.5.2.Corinth.11.

Arete, vnica nata Bexinoris, quam Alcinous Phæacum rex duxit vxorem,& ex ea Nauſicaam filiam & tres filios ſuſcepit: ad hanc Vlyſſes ductu& conſilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis virginis, à Calyſtone Nympha veniens naufragus acceſſit, & multa illi interrogatus expoſuit, & tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Bocatio.

Arethas,inferioris Syriæ rex,poſt Antiochum deſignatus.

Arethiſſa,lacus maioris Armeniæ,omnia illata pondera ſuſtinens: Solino Straboni ἀρέθουσα. Vnum ei piſcium genus eſt, & hoc tranſcurrētis fluuij alueo non miſcetur, ſicut nec è tigri piſces tranſnatant. Per hunc Tigris fluuius tam impetuoſo curſu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admiſceatur.Plin. Arethuſam vocat.

Arethôus,rex in Arna Bœotiæ.

Arethuſe. Nerei & Doridis filia, Elidis Nymphæ & Dianæ comes: quam cum Alpheus fugientem perſequeretur, à Diana in fontem ſui nominis commutata eſt: cuius aquas cum ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortygiam inſulam, deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam peruenit, ibique aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſeſe exonerat.

Arethuſa, lacus in Armenia maiori, in quo nihil mergi poteſt, & piſces nitroſos alit. Plin. lib.6.cap.103.vide ſupra Arethiſſa.

Arethuſidi fons,circa Smyrnam,Item Chalcidis Eubœæ, vt & Ithacæ & Bœotiæ prope Thebas.Didymus.octo fontes huius nominis memorat, vt epitheton eſſe putetur cuiuſcunque fontis,ab irrigando.Steph.Solinus.

Arethuſa,locus Syriæ munitus iuxta Emeſſam ſexdecim millibus paſſuum, à qua Arethuſij, vt inquit Strabo.

Arethuſa,Amphaxitidis regionis,in Macedonia oppidum ad ſinum Strymonicum *Tadino* hodie niſi fallat Pinetus.

Arethuſa eſt Virgilio, & aliis iuxta Syracuſas fons quem Alabum, Ptolemæi eſſe vult Erythræus *Vagedruſa* malè legitur pro *Arethuſa* apud Silum omnibus quod hactenus vidi excuſis codicibus, verſus eſt lib. 14. qui ſic ſonat Qui fontes Vagedruſa tuos, & pauperis aluei Hypatem, &c. quo deceptus Volaterranus libr. Geographiæ 6. Vagedruſa inter Siciliæ fluuios enumerat.

Aretini, Italiæ populi Plinio, qui ter eos eodem capite nominat, cognomináque addit Veteres,Fidentes,& Iulienſes.

Aretinum Plin. Arrhetium Ptol. Tuſciæ vrbs. Colonia Romanorum mille ac CC à Roma

diſtans ſtadiis. Strabo librò 5. Itali nunc vulgò vocant *Arezzo*.

Aretus, filius Neſtoris & Euridices. Bocatius libro 10.

Areua, fluuius citerioris Hiſpaniæ, à quo nomen ceperunt Areuaci populi, de quo hæc Plinius libr. 3. cap. 3. Areuacis nomen dedit fluuius Arena. *Ereſma* nunc appellari credit Nauagierus in ſuo itinerario Italica lingua ſcripto.

Areuacæ, Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis populi ſunt. Strabo & Plin. Areuaci legunt, per duplex cc. habet App. Alexandrinus, ἀρεναῖκοι hoc tempore, eorum vrbem Maruesia dici ex eius antiquis ruinis colligit Car. Cluſius. Eſt tamen in hoc tractu pagus qui antiquum nomen retinere videtur. *Aranacca* enim vulgò etiam vocatur, 3000. paſſuum à Madrito diſtat Septentrionem verſus. Nauagierus *Ariuale* vrbem habet, quam credit antiquum Areuacorum nomen retinere..

Areus, Lacedæmoniorem rex, apud Corinthum defunctus Plut.

Aréuna, viri nomen, 2. Reg. 24. qui 1. Paralip. 21. dicitur Ornam, Lat. arca, canticum, lux noſtra, exultatio.

Areus, Bithyniæ fluuius. Plin.

Argadina, Margianæ oppidum Ptol.

Argæi, Indiæ populi. Iuſtin. lib. 3.

Argæus Pelopis filius, & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnij, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt iuſiurandum quod dederat ſe illum reducturum, ſeruaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſeruatum. Cælius Rhod. lib. 17. cap. 31. vide Argius.

Argæus, ſiue Argeus Apollinis & Cyrenes Hyperſei ſiue Pernei filiæ, filius. Quatuor enim filios, Apollinem ex Cyrene ſuſtuliſſe produnt. Ariſtæum, Nomium, Authocon, Argæum. Iuſtin. lib 13. ſub finem Callimach. Larino in Apoll. Virg. l. 4. Georg.

Argæus, Cappadociæ mons, quam ab vna parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazata Cappadocum metropolis ſubiacet.

Argâis, inſula iuxta Lyciam. Stephan.

Argais, parua inſula, iuxta Canobum. Steph.

Argâlus, rex Laconum.

Argánta ciuitas Indiæ Stephanus.

Arganthonis, Myſiæ mons prope Chium. Strabo. Stephanus vult ita appellatum ab Arganthonide Rheſi coniuge.

Argantónius rex Herodoto, in Arna ciuitate Bœotiæ.

Arganthónius, rex in Hiſpania, quem Plinius ait vixiſſe CXX. annos: Silius autem CCC. qui eius meminit libr. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes,
Rex proauus fuit humani ditiſſimus æui,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Argantomagum, Aquitanicæ Galliæ oppidum. Anton.

Argaradauca, Mediæ vrbs. Ptol.

Argaricus ſinus Indiæ, intra Gangem Ptol. Mercatori *Golfo di Bengala*.

Argas, Demoſthenes eſt cognominatus de morum feritate ac natura immiti: aliàs qui præter annorum rationem ſapit, Argas item dicitur. Cæl. Rhod. lib. 18. c. 6. & Plut.

Argath, Armeniæ vrbs. Cedren.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argiuorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib. 4. de lingua Latina. Reliqua vrbis loca olim diſcreta, quũ Argeorum ſacraria in ſeptẽ & viginti partes vrbis ſint diſpoſita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argiuo venere Romam, & in Saturnia ſubſederunt. Apud Feſtum legendum eſt Argei vt apud Varronem, Plutarchum, Ouidium & alios legitur. In lege Flaminia, quum eat ad Argeos neque caput comito, neque capillum depectito.

Argeathæ, Arcadiæ vicus. Pauſan.

Argelia, Germaniæ vrbs. Ptol. *Torgavv* Saxoniæ. P. Appiano.

Argennoiſa, vel Argennuſa inſula ad continentem Troadis prope Argennum promontorium iuxta quod Alcibiades extinctus eſt. Steph. Elatus & Elaphus.

Argentarius mons, ſiue promontorium Tuſciæ, ſiue Etruriæ *Monte Argentaro* vernaculè dicitur, huius meminit Rutilius in ſuo itinerario. Videtur à Plinio & Ptolemæo ſub nomine Telamon deſcribi.

Argenteola, Auſtriæ vrbs in Hiſpania. Ptolemæus.

Argenteus, Galliæ Narbonenſis fluuius. Gall. *Argentine*. In Octananorum colonia, quæ Pacenſis appellatur & Claſtica. Plin lib 3. c. 4.

Argenteus, mons in Hiſpania, vnde Bætis effluit Incolis *Sierra Segura*, & Cluſio *Sierra d'Alcaro*. fortè Tugienſis ſaltus. Plinij, ex eo enim ipſe Bætin oriri ſcribit.

Argentini, Calabriæ populi. Plin.

Argentomagum in Normandiæ Ducatu oppidum Gall. *Argenton*.

Argentina, ſeu Argentoratum, cuius & ob antiquitatem Ptolemæus lib. 2. Eutrop. Marcel. & alij meminere, ciuitas eſt vetuſtiſſima ſimul & magnificentiſſima Argentuaria dicta Alſatiæ metropolis prope Rhenum ſita: primò ſub Treuirenſium dominio fuit, quam poſtea Cæſar quum vniuerſam prouinciam Helueticorum & Heduorum perdomuiſſet, traiecto Rheno fluuio ſubiecit. Huic tum Conſulem & Quæſtorem dedit, qui in ea vrbe Cameram Romanorum pro

tribu-

tributis ſoluendis erexerunt (vnde nomen Argentinæ ortum eſt) & vſque ad imperij inclinationem ibidem perſtiterunt. Tandem Attila è Sicambrorum finibus egreſſus, primum Illyricos inuaſiſſe dicitur, deinde omni penè Germania peruagata, Argentinam tandem expugnauit, & diruto eius muro propter viarum multitudinem, quas in muro fecerat, *Straſbourg* vocari iuſſit. Vtrumque nomen hodie retinet inter imperij liberas ciuitates prima. Chron. Argentin. Munſter in Coſmograph.

Argentinus Deus colebatur ab antiquis, ſicut & Æſculanus, quem patrem illi poſuerunt, quia prius ærea pecunia in vſu cœpit, poſt Argentea Auguſtin.

Argennum, promontorium Æolidis, Ptolemæo in Aſia minori. *Calo ſtellaro.* Sophianus, *Cabo bianco.* Niger & Bordonius indigitant.

Argennum, Leſbos inſulæ promontorium Ptolemæo: hoc Niger ſcribit *Sigrium* à Strabone appellari.

Argennum, Ptolemæo Siciliæ promontorium eſt, ad fretum Mamertinum. Leander *Lingua del faro* interpretatur. Fazellus *Cabo de S. Aliſſo* vocat, idem ſcribit *Lingua del faro* quoque brachium S Reineri appellari. At quo nomine antiquitus vocatum hoc fuerit, ipſe non addit.

Argennus, inſula in ora Ioniæ. Plinius vide *Hora*.

Argenoneſcum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum. Ptol. *Arnano.*

Argenta, Theſſaliæ vrbs. Liu.

Argentanum, oppidum Brutiorum, eſt apud Liuium, *Marco* hodie, teſte Barrio.

Argenteola, Aſtutiæ vrbs in Hiſpania. Ptol. *Meduler* Moletius vocat.

Argentoratum, Ptolemæo, Marcellino & Sexto Aurelio: Argentina aliis Germaniæ vrbs eſt per ſe ſatis nota: hodie *Straſbourg*. Straſburgum etiam nominat Regino, qui ante annos quingentos & amplius ſcripſit. Exteri omnes etiamnum Argentinā vocant Rob. Conſtantinus hanc eandem eſſe putat cum ea quam Aurel. Victor, & Diaconus ex Marcellino, Argentariam appellant, trigintáque Alemannorum millia à Gratiano Imperatore ibidem cæſa tradit. Sed Rhetian legit cum Ptolemæo Argentaria, de quo vide ſuo loco ſeu Arginuſa, vt Plin lib. 5. c. 13.

Argenuſa, vocat. vide ſupra Argenoiſa. Arginuſam vocat.

Argentuaria: Galliæ Belgicæ vrbs eſt. Ptolemæo: hodie vicus eſt Ello flumini imminens. Hoburg nomine, vt Rhenino placet. Irenicus putat *Colmar* ciuitatem eſſe.

Argéſtes, ventus, qui & Caurus, occidentali frigidus. Plin. lib. 2. Ab occaſu æquinoctiali, Fauonius: ab occaſu ſolſtitiali, Corus: Zephyron & Argeſten vocant.

Argeſtrâtus, III. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis xxxv.

Argêus, v. Macedonum rex, regnauit annis xxxviii.

Argêus, xvii. Macedonum rex, regnauit annum vnum.

Argêus, mons omnium altiſſimus, qui ſemper in ſummo niues habet. Strabo li 12. vide Argæus.

Argéus, idem quod Argiuus. Horat. lib. 4. Car. *Tibur Argeo poſitum colono.* Argei quoque, teſte Varrone dicebantur effigies ſcirpeæ, quæ per virgines Veſtales iaciebantur ſingulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argia, Adraſti Argiuorum regis filia, & vxor Polynicis, qui Theſſandrum peperit, tanta in virum pietate, vt cadauer eius inter maximos cæſorum aceruos nocturno tempore conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis, funeris iuſta ei perſoluere, ab vna adiuta Antigone Polynicis ſorore, & quæ ipſa noctu deceptis cuſtodibus, Thebis egreſſa erat, vt idem fratribus ſuis præſtaret officium. Quamobrem vtraque à Creonte interfecta eſt: cuius rei vltionem, enecato Creonte, Theſeus fecit. Reliqua apud Statium libro 2. Thebaidos. Vide Antigone, & Adraſtus. Hæc in fontem ſui nominis conuerſa dicitur.

Argia, Peloponneſi regio, Ptolemæo, *Saccania* Caſtaldo, putatur *Romania* hodie dici.

Argiæ, inſulæ numero viginti Cariæ adiacentes, Plin. lib. 5. c. 31.

Argidaua. Daciæ oppidum. Ptol.

Argila, vrbs Cariæ. Steph.

Argila, magnæ Mauritaniæ oppidum, à Portugalliæ rege expugnatum ann. M. CCCC. LXXII. vulgò *Arzila*.

Argilius, Herod. lib. Hiſt. 7. vrbs Æmathiæ non procul ab hoſtiis Strymonis fluuij, verſus occidentem, Steph. ciuitas eſt Thraciæ, &c. Thucid. li. 4.

Argilêtum, locus Romæ iuxta Palatium, vbi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis, Argiletanas mauis habitare tabernas, dictus ab Argo, Argiuorum duce, qui ab Euandro hoſpitio exceptus cum in affectati regni ſuſpicionem veniſſet ab Arcadibus, inſcio Euandro, eſt occiſus: cui poſtea Euander tumulum erexit, quem de nomine eius Argiletum appellauit. Virg. 8 Æneid.

——*& letbum docet hoſpitis Argi.*

Alij Argiletum dictum putant, quaſi Argilletum, ab Argilla, hoc eſt creta, cuius eo in loco magna erat copia. Vtramque opinionem refert Varro lib. 4 de lingua Latina.

Argylium, Bithyniæ oppidum mediterraneum. Ptol.

Argillus, Ægypti mons, circa Nilum fluuium Plut.

Argina, Locrorum Ozolorum oppidum. Plinius.

Arginúſæ Straboni libro 13. tres paruæ inſulæ continenti proximæ, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnam.

Argiope, nymphæ nomen.

Argiphontes, cognomen Mercurij, ab Argo centoculo Iûs custode, quem Iouis iuſſu interfecit. Mythologici interpretantur Argum, ſphæram eſſe ſtellatam: quod illi inſit ſpecies quæ iam cœleſtium oculorum. Io autem terram eſſe volunt, quam Ægyptij in Hieroglyphicis literis bonis imagine exprimunt. Hanc Argus, hoc eſt cœlum ſtellatum nocturno tempore deſuper videtur obſeruare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cum liminis ſui magnitudine ſtellas omnes obſcurat, earúmque conſpectum mortalibus eripit. Vide Macrobium, Satur. lib. 1. c. 19.

Argippei, populi ſunt inter Sauromatas, vt oſtendit Herodotus lib hiſt. 4. ab ipſa natiuitate calui, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono, ex arboribus victitantes. Hi quum arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur iniuria, quod ſacri putentur. Iidem finitimorum controuerſias dirimunt, & ad ſe confugientes ab iniuria tuentur. Hoc Zenobius Orgẽpeus appellat, vt ſcribit Pintianus in Melam.

Argiri, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Argiripp a. vide Argyrippes.

Argiſſe, Theſſaliæ ciuitas prope Peneum, condita à filiis Lariſſæ, quæ deinde Argura vocitata. Volaterranus.

Argita, Hiberniæ fluuius Ptol.

Argiua Iuno ab Argis denominata, quo loco Iunonis ſacra celebrabantur, in quibus Hecatombe. i.e. ex centum bobus ſacrificium fiebat. Virg Æneid 3.

Iunoni Argiua iuſſos adolemus honores.

Argiuæ Iunonis ſignum à Pauſania deſcribitur hoc modo, Deæ ſignum, inquit, in ſolio ſedet, eximia magnitudine, auro & ebore fabricatum, Polycleti opus, corona capiti impoſita, ea gratias & horas egregiè factas habet Dea manu altera Punicum malum, altera verò ſceptrum tenet, quæ de malo Punico arcanis conſignata ſunt ſacris, ſilentio prætereo. Cuculum verò iccirco ſceptro aiunt impoſitum, quod virginis Iunonis amore captus Iupiter, in eam ſe auem verterit, quam puella tanquam ludicrum captarit.

Argizala Galatiæ vrbs Ptol.

Argius, Licinnij filius, primus fuit, cuius cadauer crematum fuit. Cæl. lib. 17. cap. 21. vide ſupra Argeus.

Argo, nauis in qua Iaſon cum LIV. heroibus Theſſalis nauigauit Colchos: fuitque teſte Diodoro iuxta Pelion ædificata: magnitudine atque apparatu longè maiore, quàm quæ ad eam diem fieri conſueuerant. Erat enim antea paruarum nauicularum vſus. Virg. Eclog.

Alter erit & Tiphys, & altera qua vehat Argo Delectos heroas. Dicta eſt ab Argo architecto, qui etiam inter nauigandum eius reſarciendæ curam ſuſceperat. Val. Flaccus.

——Ad thalamum Tritonia deuolat Argum.

Moliri hunc puppim iubet, & demittere ferro Robora: Seu ab ἀργὸς, quod eſt velox. Diod. Alij ab Argiuis, hoc eſt, Græcis. Cic. lib. 1. Tuſc. quæſt. Et eas anguſtias, per quas penetrauit ea quæ nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis. Conſtructa autem fuit arboribus Dodonæ ſyluæ, quibus olim reddebantur oracula. Vnde poëtæ fingunt ipſam fuiſſe locutam beneficio Mineruæ, quam eius inuentricem eſſe ferunt.

Argob, i. gleba vel glarea, aut maledictio putei, vel dorſi, ſine lux altitudinis. Nomen regionis Baſanitidis. Deut. 3. 13. quæ in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe cecidit, vocata terra Rephaim 3. Reg. 4. & 4. Reg. 15.

Argobaſtes, quum Valentinianum iuniorem apud Viennam dolo ſtrangulaſſet, vt eidem in imperio ſuccederet, Theodoſio mortem vlciſcẽte ſuperatus ſua ſe manu percuſſit. Paul. Diac.

Argoda, Tauricæ Cherſoneſi vrbs. Ptol.

Argolicus ſinus, ad Peloponneſum Ptol.

Argolicus, idem quod Argiuus & Argeus.

Argolis, ſeu Argia, regio in Peloponneſo ad ortum mare habens, ad Occidentem agrum Laconicum.

Argonautæ, heroes qui cum Iaſone in Argo naui Colchos profecti ſunt, ad diripiendum vellus aureum. Sunt qui dicant fuiſſe duos & quinquaginta numero, alij addunt quatuor. Valer. Flac. lib. 1 multos enumerat Orph lib. 1. & Apollonius in Catalogo heroum. Horum autem præcipui fuerunt Iaſon, Typhis, Caſtor, Pollux, Hercules, Hylas puer, Telamon. Theſeus. Orpheus, Nauplius, Mopſis, Zetes & Calais. Dicuntur quoque Minyæ.

Argopeláſgos, Homerus vocat Theſſalos.

Argos, ſignum cœleſte, dictum ab Argonautis Oritur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbs Achaiæ in Argolide, quod etiam Argos Hippium vocatum eſt, ab equorum praſtantia, qua tunc temporis claruit. Horatius.

Aptum dicit equis Argos, ditéſque Mycenas.

Argos, regio ab Araia matre Pelaſgi, qui illi imperauit, vnde Argi & Argini populi, ſicuit Achæi & Achiui, qui Argolici à Perſis dicti, & Argolis regio, omnis denique Peloponneſus, præſer-

præſertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta, vnde propter frequentiam ac varietatem huius nominis manauit prouerbium in iactabundos & ſycophantas, ἀργειφόροι.

Argos, Peloponneſi ciuitas iuxta Athenas, vt vtrique populi vno puteo vterentur. Vnde & Fratrias dixerunt ἀπὸ τῶν φρατόρων, quas tribus vocamus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, vt ſcribit Auguſt. lib. 18. de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti ſunt, & Argolicus ſinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos Theſſaliæ oppidum, quod Pelaſgicon dicunt à Pelaſgis. Lucan.

—vbi nobile quondam Nunc ſuper Argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, non longè à Mycenis, Amphilochium cognominatum, quod Alcmæon eiúſque liberi condidere. Strabo li. 7.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede conditum, & primum à nomine relictæ patriæ Argos Hippium appellatum, quod deinde Argyrippam, & poſtremò Arpos vocitarunt. Theſſaliam quoque Argos Pelaſgicum appellat. Plin. lib. 4. c. 7. Ipſam præterea Peloponneſum antiqui Argos, & Argos Archaicum appellauere. Strabo lib. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit. Steph.

Argos, Peloponneſi oppidum in Argia regione, Ptolemæo. Duo ſunt Plinio hoc tractu huius nominis oppida, alterum Hippiam, alterum Dipſium cognominant. Polydipſium ab Homero dicitur Strabone teſte, πολυδίψιον, Phoronicum videtur primò appellatum, ex Pauſania & Stephano, apud quem etiam Ἴασον & Ἵππειον dicitur. Euſtathius quoque tradit à Sophocle Doricum, Hippobotum & Iaſum cognominari. Item Ægialiam & Apian vocatam. Sophianus author eſt, hodie adhuc *Areo* nominari. Vide quoque Arbi, Corcyra, Lariſſa, & Peloponneſus.

Argynnus, puer formoſus (Agamemnoni chariſſimus) ſubmerſus, Propert.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas
Quæ notat Argynni pœna natantis aquas.

Argos, Agenoris equus, a quo Argos, Iaſonis ciuitas dicta fuit, vt inquit Hellanicus.

Argous, portus eſt in Æcholia, ab Argo naui dictus vt perhibent. Illo enim Iaſonem adnauigaſſe ferunt, vt Circes Domicilia quæreret, quam Medea viſere cor cupiſcebat. Strab. lib. 5. *Porto ferraro* putat Iouius, in Ilua inſulà.

Arguda, paropaniſi vrbs. Ptol.

Argulus, filius Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam iunxiſſe dicunt, cùm alij Arogilo illud adſcribant.

Arguta, ciuitas Theſſaliæ, priùs Agiſſa dicta. Eſt & locus Eubœæ, vide Stephanum, qui loci illius incolas Argiuos & Leontinos vocari ſcribit.

Argus, Arectoris filius πανόπτης à Græcis cognominatus, quòd totus oculis ſcateret. Hunc poëtæ fabulantur à Iunone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Ius Inachi filiæ, à Ione in iuuencæ formam commutatæ: quem poſtea Mercurius Iouis iuſſu interfecit, oculis eius fiſtulæ ſono ſopitis Iuno autem oculos eius aui ſuæ, hoc eſt pauonis caudæ inſeruit. Ouidius libro primo Metamorph.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat.
Inque ſuas vicibus capiebant bina quietem:
Cætera ſeruabant atq; in ſtatione manebant.

Mythologici Argum interpretantur ſphæram ſtelliferam, innumeris oculis, hoc eſt, ſtellis refulgentem, Mercurium autem Solem eſſe volunt, qui tunc Argum dicitur occidere, cùm diurno ſuo lumine ſtellarum lucem obſcurat. Vide Macrobium primo Satur. cap. decimonono vnde & ἀργειφόντης Mercurius cognominatus eſt, quod Argum peremit.

Argus, quibuſdam Argolus, rex Argiuorum, filius Apis. Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati ſunt, quo regnante cœpit vti frugibus Græcia, delatis aliunde ſeminibus. Poſt obitum deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, IV. Argiuorum rex, regnauit annis LXX.

Argus, canis Vlyſſis, ſolus dominum vigeſimo demum anno domum redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 17.

Argus, vide Amphion.

Argus nomen viri cuiuſdam, qui quum de Euandri apud quem hoſpitio ſuſceptus erat, cogitaret interitu vt ipſe regnaret, Euandro hæc non ſentiente ſocij intellexerunt, & Argum necarunt: cui Euander & ſepulchrum fecit, & locum ſacrauit: non quòd talia ille mereretur, ſed hoſpitalitatis cauſa. Inde & Argiletum ab Argo illic ſepulto. Virg. Æn. 8.

Nec non & ſacri monſtrat nemus Argileti.
Teſtatúrque locum & lethum docet hoſpitis Argi.

Argyna, oppidum Locrorum, cuius incolæ cognominantur Ozolæ. Plinius libro quarto cap. 3.

Argynnis. Venus cognominata, ab Argynno puero ab Agamemnone rege amato, qui cùm frequentius nataret in Cephiſo flumine periit, quo in loco ſepeliuit eum Agamemnon, ibidémque Veneris Argynnidos, id eſt turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Propert.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquas.

Argypana, Dauniæ vrbs. Polyb.

Argyra, vrbs & fons Achaiæ, & regio Indiæ extra Gangem. Ptol. Steph.

Argytia, vrbs circa Troadem. Strabo.

Argyra, ciuitas Siciliæ vel Epiri, vnde ſe Diodorus Siculus oriundum facit, à qua Argyrini. Eſt etiam metropolis Taprobanæ. Steph.

Argyra Nympha, cuius amore quum Selenius torqueretur, obiit eius nimio deſiderio, & à Venere in cognominem fluuium mutatus eſt, cuius aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, fuit opinio: nam amantes in ipſo flumine abluti, deſiderij oblinionem concipere putabantur. At verò Argyram ipſam & fonti & vrbi Argyræ nomen dediſſe tradit Pauſan.

Argyræ, extra Indi oſtium inſula adeò fœcunda metallorum, vt plerique eam (cum altera proxima nomine Chryſa) aurea ſola prodiderint & argentea habere. Solin. cap. 65. Plin. lib 6. Mela lib. 3. aut ex re nomen aut ex vocabulo ficta fabula eſt.

Argyrini, populi Epirotici. Steph.

Argyrippa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditum, & primùm à nomine patriæ Argos hippium appellatum, quod deinde Arpos vocitarunt. Vide Argos. Virg. 11. Æneid.

Ille vrbem Argyripam patria cognomine gentis
Victor Gargani condebat Iapigis aruis.

Steph.

Argyrôndas, vel Argyrondes Ætoliæ fluuius, Ariſtarcho & Heſiodo, propter argenteum aquæ candorem.

Argyropilus, Imperator fuit, qui Zoæ vxoris & Michaëlis Paphlagonis eius adulteri dolo inter balnea aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius.

Argyrotoxos, argenteum arcum gerens, dictus eſt Apollo.

Argyrus, ciuitas apud Philiſtum. Steph.

Argyrus mons, vide Tarteſſus.

Argyrutum, Illyrici vrbs. Ptol.

Aria, Aſiæ regio. Ptol. hodie *Corazan*, item lacus, vrbs & fluuius eiuſdem regionis. Ptol.

Aria, vna è Satrapiis Indiam terminantibus. Plinius.

Aria, Ptolemæo, Aſiæ regionis fluuius. *Putimalon* fortè hodie.

Aria, Ponti Euxini inſula, alio nomine Chalceritis. Plinio teſte. *Farnaſia* interpretatur à Pineto, *Areos Neſos*, id eſt, Martis inſula, eam appellat Stephanus, *Aretias* Appollonio eſt ſecundo Argonauticorum, & *Arrhentias*, Arriano in ſuo Periplo.

Aria, Ariæ regionis lacus: apud Ptolemæum, quæ ex Aſiæ Abylſedræ tabulis Burgiani vocari videtur. Aria huius regionis etiam vrbs & fluuius eſt, qui Arius, Arriano in vita Alexandri.

Aria, Aſiæ mons Ammianus 23. vbi Anniba legit Accurſius, Annibi Ptolemæi videntur vide Aria, Iarach, Media, Nouaria, Thracia & Taurus.

Aria, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Aria, Romana matrona, de qua Mart. lib. 1.

Caſta ſuo gladium cum traderet Aria Pœto.
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci nō dolet (inquit)
Sed quod tu facies, hoc mihi, Pœte dolet.

Ariabignes, Darij filius, ex filia Gobryæ, qui vnà cum Præaſpe & Megabaza præpoſitus fuit claſſi Xerxis, Herod. lib. 7.

Ariaca, Margianæ vrbs. Ptol.

Ariacæ, Scythiæ populi, iuxta Iaxartem fluuium. Ptol. *Decian. I. Caſtaldo.*

Ariaces Saldinorum, Gens Indiæ intra Gangem. Ptol.

Ariacos, oppidum Myſiæ vel Troadis. Plin.

Ariadne, ſiue Ariadna, Minois Cretenſium regis ex Paſiphae filia, Theſeum, cuius amore detinebatur, per filiū à labyrintho extricauit, eumq́; redeuntem in patriam vſque ad Naxum inſulam inſecuta eſt: quo loco à perfido Theſeo relicta, ac lugens, Libero patri nupſit, à quo donata eſt corona Cnoſſia ſeptem ſtellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Catullus in Argonauticis. Elegia 17. Propertius lib. 3. Eleg. 17. Poſtremò à Diana dicitur ſagitta percuſſa atque occiſa, quod virginitatem non ſeruaſſet.

Arialbinnum, Anton. oppidum Sequanorum vulgò *Malhauſen*. Simler.

Arialdunum, Hiſpaniæ vrbs. Plin.

Ariamnes, nobiliſſima Armeniæ ciuitas. Tortellius.

Ariamenes, Xerxis frater.

Ariamnes, vide Angarus.

Arianda, Cariæ vrbs Mela.

Ariania, gens vicina Caduſiis. Steph.

Ariantas, rex Scytharum qui à ſingulis ſubiectis ſibi quotannis offerri ſagittam volebat, Rho lib. 23. c. 10.

Arianthe, ciuit. Œnotrorū. Step. vid. Arinthe.

Ariânus poëta, cuius carminib. Tyberiū Principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphraſim Georgicorum Virgilij: Alexandriada, poëma videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ regis libri XXII.

Arianus, è Nicomedia hiſtoricus, Xenophon minor cognominatus, ſicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philoſopho, eiúſque diſſertationibus opus edidit tribus voluminibus. Scripſit quoque hiſtoriam Alexandri Magni. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonino principibus, à quibus ob litteras honoribus conſularibus ornatus eſt. Author Heliconius.

Ariapythes, Scytharum rex, Tortellius.

Ariarathes, Thracum rex, Liuius lib. 2. Dec. 5.

Ariara-

Ariarathes, Cappadociæ rex à Perdicca obſeſſus, quum iam deſperaret effugium, ne quid fructus aut trophæorum accederet inimicis, vrbem incendit, ſibique & ſuis omnibus mortem conſciuit.

Artania gens Caduſcis finitima. Steph.

Ariarathea, ciuitas prope Cappadociam, ab Ariarathe rege Antiochi genero. Steph.

Ariaspe Drangianæ vrbs. Ptol.

Ariaſſis, Phrygiæ in Pamphylia oppidum. Pto.

Ariarathes, Cappadociæ rex, ſub quo Cappadoces primum petierunt populi Romani ſocietatem: cuius deficiente ſtirpe, lectus eſt Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpe pulſus, Romanorum armis reſtitutus. Volater.

Ariathes, nomen viri proprium Tertellius.

Aricandos, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricanda nomine.

Aricada Drangianæ vrbs. Ptol.

Arichondas, fuit primus author tubarum in Græcia.

Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, poſtquam ille à Diana in Italiam fuiſſet tranſlatus Virgil. Æn. 7.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Virbius inſignis, quem mater Aricia miſit.
Eductum Ægeriæ lucis.

Aricia, oppidum Latij poſt Albanum montem in via Appia, ab Hippolyto Theſei filio condi tum: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſſimi proueniebant porri: de quibus Martialis lib. 11.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.

Lucanus.

Diſtat ab excelſa nemoralis Aricia Roma.

In hac Oreſtes Oraculo monitus, ſimulachrum Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione tranſtulerat, priùs quàm Argos peteret, conſecrauit. Erat ad huius templum nemus quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio lib. 5. Faſtorum.

Vallis Aricinæ ſylua percinctus opaca,
Eſt lacus antiqua religione ſacer.
Hic latet Hippolytus furiis diſtractus equorum,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Ariciæ, arua ardentia, ſi in ea deciderit carbo. Plin. lib 2. c. 107.

Aricinium nemus, iuxta Ariciam, in quo Ægeria nympha, cum qua loqui ſolitum ferunt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab inferis Æſculapij opera reuocatum abſcondit. Eſt præterea in hoc nemore Ægeriæ Nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exercens, dicebat ab eadem Nympha ſibi dari conſilia. Plutarch.

Aricinius lacus, iuxta Aricinam vrbem, quod ſpeculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque inſulæ, cum proceris arboribus nobiles conſpiciuntur.

Aricomici Volſcæ, populi. Galliæ. Strab. lib. 4. Vlteriores fluuij (Rhodanum intelligit) partes Volſcæ, quos Aricomiſcos appellant, maximum incolunt ſpatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponium tamen & reliquos, Aracomici leguntur, & rectius.

Ariconium, Angliæ oppidum. Anton. *Kenceſter*, vulgò.

Aridai, filius Amā, filij Amadatha, Eſth. 9. Lat. leo abundans, aut maledictionis abundantia.

Aridatha, i. Leonis lex, ſiue ritus maledictionis, filius Aman, filij Amadatha. Eſth. 9.

Arideus Philippi notus, Alexandri frater, nihil tale cogitans rex & fratris ſucceſſor creatur. Curtius lib. 10.

Aridices, philoſophus, de quo ſic Macrob. lib. 7. Saturnall. c. 3. Quum regis libertus ad nouas diuitias nuper erectus, Philoſophos ad conuiuium congregaſſet, & irridendo eorum minutulas quæſtiones, ſcire ſe velle dixiſſet, cur ex nigra & alba faba, pulmentum vnius coloris edatur? Aridices philoſophus indignè ferens, Tu nobis, inquit, abſolue cur de albis & nigris loris ſimiles maculæ gignantur.

Arie, nomen loci, 4. Reg. 15. Lat. leo, ſiue lux Dei.

Ariel, c. 29. Iſaiæ accipitur pro ciuitate Ieruſalem, in qua altare holocauſti. In 43 verò Ezechielis, altare holocauſti ſignificat. Eſt enim nomen viri, 1. Paral. 11. Lat. altare, ſiue Leo, aut lux Dei.

Ariel, nomen viri, Num. 26. & 1. Paral. 11.

Arieldela, Ægypti vrbs, lib. Notit.

Arielita, populi, Num. 26.

Ariena, Haliattis filia, vxor Aſtyagis, regis Medorum. Herodot.

Aries, primum eſt Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens xv. Idus Martias æquinoctium vernum efficit. Fabulantur poëtæ hunc illum ipſum eſſe arietem, qui aureo vellere inſignis Phryxum per Helleſpontum traiecit. Alij eum eſſe malunt, qui Libero patri in Libyæ deſertis ſiti laboranti fontem oſtendit. Hyginus de Signis cœleſtibus.

Arietis fons, Tauricæ Cherſoneſi promontorium. Ptol.

Arigæum, vrbs Indiæ quam Alexander incenſam & deſertam reperit. Arrian. lib. 4.

Arij, populi vltra Indiam. Arabiæ populi. Plinius.

Arij, Aſiæ Scythicæ populi. Herodot. lib. 4. Germaniæ populi. Tacit.

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pythecuſis, iuxta Tyrrhenos, vbi Typhœum terra

obrutum in fabulis eſt.Steph.Vide Inarime.

Arimanis, vnus ex tribus illis principibus, quos placet veteribus quibuſdam habere imperium ſuper mundum, hi ſunt Oremaſis, Mitris, Arimanis:de quibus Cæl.Rhod.lib.7.c.14.

Arimanius, Plutonis cognomen apud Perſas.

Arimantis, Pentapolis regionis in Africa vrbs.Ptol.

Arimara, Syriæ ad Euphratem vrbs.Ptol.

Arimaſpes, Zoroaſtri amiciſſimus. Rhod. lib. 23.c.4.

Arimaſpus, fluuius eſt Scythiæ in Aſia ad Septentrionem,aureis arenis abundans.Lucan.li.3.

Arimaſpi,eiuſdem fluminis accolæ,vel populi Scythiæ Europææ, habentes vnum oculum in fronte, qui perpetuò bella gerunt cum gryphibus, aurum & Smaragdos colligentibus. Lucan. lib.3.

——auróque litigat,

Subſtringens Arimaſpe comas.

Dionyſius Arimaneas, vel Arimangos vocat. Æſchylus verò *μόνωπα ϛρατὸν*,i.vnoculum exercitum,quod ſagittarij quum ſint optimi,alterum inflectunt oculum, vt à paruis adſueti, altero melius cernant, vnde etiam nomen adepti ſunt. Herodot. Nam Ari Scythicè vnum ſignificat, & Maſpos oculum, prope hos Riphæi ſunt montes.

Arimaſthæ, populi iuxta pontum Euxinum. Orph.in Argon.

Arimathæa,ciuitas.Matth.27.

Arimazes Sogdianus, loco edito & exercitu fretus, an Alexander poſſet volare interrogans, tandem perterritus deſcendit in regis caſtra,cum propinquis & nobiliſſimis gentis ſuæ, quos omnes verberibus affectos ſub ipſis radicibus montis Alexander crucib.iuſſit affigi.Curt.lib.7.

Arimbas,Epiri ſeu Moloſſorum rex.

Arimi,montes & populi Myſiæ & Lydiæ. Suidas.Strabo.

Ariminum, vrbs vetus in Flaminia iuxta Rubiconem fluuium,Galliam à Flaminia ſeparans. Lucan lib.1.

Vicinúmque minax inuadit Ariminum & ignes.

Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam. Rurſus lib. 14. Sempronio prætori Ariminum prouincia obuenit. Strabo Vmbrorum dicit coloniam, ſicut & Rauennam. Hæc prius à Cæſare occupata initium ciuilis belli dedit. Stephanus. Fuit autem ædificata Sempronio & Appio Claudio conſulibus. Eam Octauianus ampliauit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, victiſque Liburnis arcum triumphalem in ea extruxit.Hodie *Rimini*.

Ariminum,viæ Æmiliæ fluuius.Plin. *Marida*, vel *Marechia* Leandro.

Arimphæi,populi Scythiæ Plinio,vel Aſiæ Septentrionalis propè Riphæos montes,aut vbi Riphæi deſinunt. Ammiano. In nemoribus victitant baccis, iuſti, ac moribus placidis, quorum vterque ſexus detonſos capillos habet, &c. Cæl. Rhod.lib.20.

Arimus,rex Myſiæ,ſeu Mæoniæ. Varro Xanthum citans antiquum rerum ſcriptorem.

Arina,Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum Ptol. *Teſela* hodie.

Ariudela, pars quædam, aut vicus Palæſtinæ. Steph.

Arinianum, Coloniam, ad ripam Arni fluminis,condidiſſe Ianum ſcribit Cato.Leand. Albertus putat noſtra ætate eſſe *Arignano*.

Ariuthe, ciuitas Oenotrorum in Meſopotamia Steph. qui & Arianthen Oenotrorum ciuitatem paulò antè ex Herodoto ſcripſerat.

Arinthéus,Conſul,Maximi collega.

Arioáldus,Longobardorum rex,poſt mortem Theudelindæ. eiecto Adoaldo, regno præfectus eſt.Blond.lib.9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in Pharſalico bello fauit,populi Ro.amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſeruatus, libr. 9. ad Atticum.

Ariobarzanes, Darij Perſarum regis præfectus militiæ,quum per mediam aciem Macedonum cum multo ſuorum atque hoſtium ſanguine erupiſſet,Perſepolim vrbem regiam occupare feſtinans à cuſtodibus vrbis excluſus cum omnibus fugæ comitibus 40. equitibus videlicet & 4000. peditibus renouato prælio cecidit. Curt. lib.5.

Ariobarzanes, mons inter Parthos & Maſſagetas.Oroſius.

Arioc,rex Ellaſar, Gen. 14. Lat. procerus, vel ebrietas tua,aut leo tuus.

Ariola,Galliæ Belgicæ vrbs.Anton.

Ariomandes, Athenienſium aduerſus barbaros dux.Plutarch.

Ariomárdus,teſte Herodoto,Darij filius.

Ariomedes,Xerxis nauarchus Plut.in Demo.

Arion,Methymneus,citharœdus,& poëta Lyricus, ex Leſbo inſula: emicuit Olympiade XXVIII.Scripſit cantica circiter verſuũ duo millia.Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuiſſe, & chorũ inſtituiſſe,ac Dithyrambicũ carmen ceciniſſe, author Suidas.Huius Arionis hiſtoriam Ouidius in Faſtis, & Gellius libro 16. ac Ælianus de animalibus pluribus referũt verbis. Charus fuit Periandro Corinthiorũ tyranno,cuius auſpiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte ſua promeruit: cumq́ue iterum Leſbon inſulam peteret, videretq́ue ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, priuſquam

quam moreretur, coninere permitterent, quod cùm impetraſſet ſumpta cithara, modulans de naui in mare ſe coniecit: ſed à Delphine illecto eius cantu, dorſo exceptus, Tænarum (quod oppidum eſt Laconiæ) vectus eſt antequam nautæ illuc appuliſſent: & ibi relicto Delphine Corinthum petiit, omnemque rem geſtam Periandro enarrauit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec etiam hiſtoriam à nautis compertam habuerit. Virg Eclog 5.

Orpheus in ſyluis, inter delphinas Arion.

Sed hæc fabuloſa creduntur. Lege Herod. Plut. in conuiuio 7. Sap. Gell. Plin & Volat.

Arion, equi nomen, de quo Propertius,

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion.

Triſtis ad Archemori funera victor equus.

V. de Cygnus.

Ariopagus, vide Areopagus.

Ariouindus, conſul, cuius collega fuit Aſper.

Ariouinius, conſul, Meſſalæ collega.

Ariouiſtus, Germanorum rex, numeroſas habuit copias, vel hoc vno argumento, quod à Cæſare victus, octoginta ſuorum milium millia amiſerit. Plutarchus Cæſar. Comment. lib. 1.

Ariphron, Phericlis filius IX. Athenienſium archon, regnauit annis XX.

Aripertus, Clotarij filius, rex Francorum.

Arippara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Aris, Meſſeniæ fluuius. Pauſan.

Ariſabion, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Ariſai i ſponſus, filius Aman, filij Amadatha, Eſther. 9.

Ariſba, ſiue Ariſbe, oppidum Troadis Mitylenorum colonia in littore Rhœteo, ab Achille euerſum. Virg. 9. Æneid.

Bina dabo argento perfecta, atque aſpera ſignis,

Pocula deuicta genitor quæ cepit Ariſba.

Lucanus lib. 3.

—& nimium glebis exilis Ariſbe.

Ariſbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Homer. Iliad. 2. vide Steph.

Ariſbe, ciuitas in Leſbo, cui Ariſbe Macaris filia nomen dedit. Eſt item Bœotiæ vrbs, apud Suidam.

Ariſbus, fluuius Thraciæ. Stephan. Troadis, Strab.

Ariſeria, Cyrrheſticæ regionis in Syria vrbs. Ptol.

Ariſpæ, Indica gens, circa Indum fluuium. Arrian.

Ariſtænetus, conſul, tempore Honorij Imperatoris.

Ariſtagoras Mileſius, philoſophus. Laert. li. 1.

Ariſtarchus, nomen illuſtris viri Theſſalonicenſis. Act. 19.

Ariſtæas, vir fuit præſtantiſſimæ virtutis & eloquentiæ, qui legatus eſt à Ptolemæo Lego rege ad Eleazarum Iudæorum pontificem pro conquirendis 72. viris, qui Iudaicam legem Græco ſermone donarent. Apud Philoctatem fratrem de ipſis 72. interpretibus legis Hebraïcæ, librum, qui hodie extat, ſcripſit. Conrad. Geſn. in Biblioth. & Ioſeph. libr. 12. cap. 2. Antiq. Iud

Ariſtæum, oppidum Thraciæ, in montis Hæmi radicibus ſitum. Plin. 4 cap. 11.

Ariſtæus quidam, cuius anima euolare ex ore viſa eſt corui effigie. Plin. lib. 7. c. 52.

Ariſtæus, Apollinis ex Cyrene filia, Peneï regis Arcadiæ filius, hic deinde in Arcadia regnauit. Hunc primum apum & mellis vſum, lactiſque coagulum demonſtraſſe, vſumque olei & alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus lib. 14. Fabulam ſic commenti ſunt poëtæ: Ariſtæum Eurydicem Orphei adamaſſe, quem illa fugiens, à ſerpente eſt occiſa, in cuius vltionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris auxilium implorauit, quæ illum ad oraculum Prothei perduxit, à quo infortunij cauſam edoctus, Eurydicem ſacrificiis placare iuſſus eſt, quod cùm faceret, tauróſque quatuor, totidem iuuencas immolaret; ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperauit. Virg 4. Georg.

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia Tempe, &c. ſic Ouid. lib. 1. Faſt.

Flebat Ariſtæus, quod apes melle necatas

Viderat inceptos deſtituiſſe fauos.

Ariſtagoras, præfectus exercitus Darij contra Græcos. Herod. lib. 5.

Ariſtagoras Mileti tyrannus, Dario rebellauit, ſuaſu Hiſtiæi. Herod lib. 5.

Ariſtander, vates apud Plutar. in Alexand. vbi ait: Quod prodigium conſpicatus Alexander, accitis Ariolis Ariſtando & Cleomanti Spartano aperit. Curtius lib 4. & 7.

Ariſtandrus, ſtatuarius nobilis apud Spartanos. Pauſan.

Ariſtarcha Ephæſina quædam matrona, quæ Dianæ iuſſu vnà cum Phocenſibus nauigationem ſubiit, atque in Maſſilia, templi Dianæ conſtructi ſacerdos eſt deſignata. Strab. lib 4.

Ariſtarchus, grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothracia, patre item Ariſtarcho, floruit Olymp. CLVI. ſub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudiit. Scripſit Commentarios ſupra mille: fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici. Deceſſit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentia necans: ob morbum hydropiſeos, ætatis anno LXXII. filios reliquit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suid. Ælianus tradit hunc tam caſtigato fuiſſe iudicio, vt Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Vnde etiam hodie Ariſtarchos

vocamus, alienorum ſcriptorum cenſores, Ouidius de Ponto;

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quantò
Magnus Ariſtarcho maior Homerus erat.

Ariſtarchus Tageates, poëta Tragicus, Æſculapio pro recepta ſanitate fabulam vouit. Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragœdias LXX. vicit duabus. Horat.

Ariſtarchus, Epheſi tyrannus. Fuit item alius mathematicus. Suidas.

Ariſtarchus, Macedo Theſſalonicenſis. Act. 19 27. Coloſſ. 4.

Ariſtarchus, tragicus Florentinus.

Ariſtarete, Nearchi filia & pictrix ſui temporis inter nobiles. Plin. lib. 35. c 11.

Ariſteas, Proconneſius genere, carmina quæ dicuntur Arimaſpea compoſuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter verſus mille. Emicuit Crœſi & Cyri temporibus. Hic animam quoties vellet, reſumebat. Suid. Plutarch. in Romul. & item Herodotus.

Ariſtodemus, VIII. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXV.

Ariſteras, inſulæ nomen apud Pauſan.

Ariſtes, Sogdianæ gens. Ptol.

Ariſteu, Marmaricæ locus. Anton

Ariſtèus ſophiſta, temporibus Antonini Imperatoris.

Ariſtias, Satyricus poëta apud Pauſan.

Ariſtibus, fluuius Pœoniæ. Polyæn. lib. 4.

Ariſtides, Athenienſis nobilitate & iuſtitia, inſignis: quamobrem etiam δίκαιος cognominatus eſt. Cum Themiſtocle diſſenſit, vt Cato cum Cæſare. Huius iuſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio decem annorum damnari curauit. Poſtea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Perſarū rege, pro ſalute patriæ ab exilio reuocatus eſt. Tandem cum multas præfecturas geſſiſſet, in tanta paupertate obiit, vt vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus & vilibus cadaueru funeratoribus daretur.

Ariſtides, rhetor & ſophiſta, vixit temporibus Antonini & Commodi Imperatorum.

Ariſtides, philoſophus, à ciuitate Adrianorum Myſiæ, Smyrnæ docebat: & aduenienti fortè M Antonio principi vnus omnium non proceſſit obuiam: eóque modo in cognitionem & amicitiam venit Imperatoris. Philoſtratus.

Ariſtides, Thebanus pictor, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & ſenſus expreſſit omnes, quos Græci vocant ἤθη: durior aliquantulum in coloribus. Huius pictura alia præcipuè laudatur: Infans adrepens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac manu prohibentis: ſentire mater & timere videtur, ne è mortuo lacte ſanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander tranſtulit Pellam, ex Plinio.

Ariſtides, Athenienſis, philoſophus Chriſtianus eloquentiſſimus, ſub priſtino habitu, volumen noſtri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit. Hieron.

Ariſtides, orator Athenienſis inter x ſecundus: cuius multæ extant orationes & declamationes.

Ariſtippus Cyrenæus, Socratis auditor, primus quæſtu philoſophatus eſt. Cum Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene Canis regius appellatus eſt, quòd Dionyſio ac diuitibus ventris gratia adularetur. Horatius.

Si pranderet olus patienter, regibus vti
Nollet Ariſtippus: ſi ſciret regibus vti,
Faſtidiret olus.

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad bene viuendum. Habuit ingenium ad omnia pro tempore, loco & perſona ſimulanda omnino promptum, quamobrem Dionyſio præter cæteros charus fuit. Et vt præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facilè contemnebat. Hic cùm è patria in Græciam philoſophandi cauſa proficiſceretur, iuſſit ſeruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Voluptatem bonorum, dolorem malorum, finem conſtituit, cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum vtile putans, vt quæras, ſi quid domi mali, aut boni corrigit. Summum bonum poſuit in leui motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patria Cyrenaici ſunt appellati. Tradunt Platonem dixiſſe, ſoli Ariſtippo & chlamydem & pannum ferre datum eſſe. Horatius.

Omnis Ariſtippum decuit ſtatus & color & res.

Ariſtippus, philoſophi nepos ex filia Metrodidacte. Hic in nauigio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus quare philoſophus timeret? reſpondit, Non eandem ſibi & interroganti cauſam eſſe: quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro anima nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi anima timere, huius meminit Cicero Academicarum quæſtionum. 4 & lib. 1. de Natura Deorum.

Ariſtippus hiſtoricus, Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit, Laert. lib. 2.

Ariſto Argius, palæſtria, apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum Plato cognominatus, quum prius Ariſtocles ex aui nomine vocatus eſſet. Laert. lib. 3.

Ariſto, Platonis pater, Laert.

Ariſto philoſophus Peripateticus. Hūc fama eſt, quum caluus eſſet, æſtum Solis excepiſſe capite, atqi ita mortem obiiſſe. Fuit & alius Ariſto

ſto Ilietes, Peripateticus, alius item muſicus Athenienſis, quartus tragicus poeta: quintus Alæenſis, qui artes oratorias ſcripſit: ſextus Alexandrinus, Peripateticus. Laert.lib.7.

Ariſto, poeta Athenienſis, qui fame eſt extinctus, quod ſuis carminibus Athenienſium laudes fuiſſet inſectatus.

Ariſto, philoſophus Scepticus, quaſi quæſtor & conſiderator. Semper enim in quęrendo conſiderandóque verſatus eſt, patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indifferentia erant, vt inter optime valere, & grauiſſimè ægrotare nihil intereſſe diceret: qui reiectus fuit, quòd natu ram omnino relinqueret.

Ariſto Epheſius, genus fœmineum peroſus, cum aſina concubuit, ex eóque concubitu genita eſt puella, cui à crinibus aſininis nomen Onoſcelæ inditum eſt. Plut.in Paral.

Ariſtobathra, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Ariſtobula, Diana dicta eſt à Themiſtocle, qui Athenis Dianæ tēplum erexit quod in Perſico tumultu ipſe rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl.Rhod.lib.10 cap.5.

Ariſtóbulus, Magiſter Ptolemæi. 2.Mach.1.

Ariſtóbulus, v. Iudæorum rex, regnauit anno vno.

Ariſtóbulus, apud Iudæos rex, & pontifex pariter. Eutrop.lib.5.

Ariſtóbulus, IX. Iudæorum dux, regnauit annis VI.

Ariſtóbulus, Herodis Chalcidis tetrarchæ filius, Armeniæ minoris adminiſtrator.

Ariſtóbulus Iudæus, ex Paneade, Agathobuli Hebræi diſcipulus, vnus ex LXXII. interpretibus, qui ſacros libros in Græcum ſermonem conuerterunt. Qui multa in præceptis Moſeos proponeret regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdoctè interpretatus eſt: commentarios in legem Hebræorum edidit. Author Euſebius.

Ariſtóbulus, hiſtoricus Iudæus, res geſtas Alexandri magni conſcripſit, comeſque ipſius peregrinationis fuit. Volater.

Ariſtocles, philoſophus, priùs dicebatur ex aui paterni nomine, poſtea autem ob humerorum latitudinem Plato appellatus.

Ariſtocles, philoſophus Meſſanenſis, Peripateticus, ſcripſit de Philoſophia librum vnum, vter eſſet ſtudio & doctrina prior. Homerus an Plato: ſcripſit & de arte rhetorica. Suid.

Ariſtocles Lampſacenus, philoſophus Stoicus ſcripſit libris quatuor enarrationem eorum quæ Chryſippus tradidit de ratione ſingulorum dicendorum & cogitandorum. Suidas.

Ariſtoclia, formoſiſſima puella, quæ rem diuinam factura, nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, ante etiam à Calliſthene amata. Hæc verò nuptiarum die, in amantum manibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus conſciuit, alter aufugit, nec vnquam amplius viſus eſt. Plut.in amat.narrationibus.

Ariſtocles, Pergamenſis ſophiſta, floruit ſub Traiano & Adriano: ſcripſit de arte rhetorica, Epiſtolas & declamationes: ſectæ fuit Peripateticæ, horridus aſpectu, voluptatibus tamen & lyræ poſtea indulſit.

Ariſtoclides, Orchomeni tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primum patrem eius de medio ſuſtulit: deinde & virginem ipſam quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum vniuerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte vlta eſt.

Ariſtocrates, ciuis Rhodius, qui quòd plurimum dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret, ciuiū omnium conſenſu belli dux delectus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè fefellit, vt qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne degener planè apparuerit, & omninò alius quàm prima fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates, rex Spartanorum, qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Ariſtodemus, Aruicinorum victor, Dionyſ. libro 7.

Ariſtodemus, Cumarum tyrannus, cognomento mollis & malacus, cuius futores deſcribit Plut.lib.2.de reb.geſtis illuſtr.mulierum.

Ariſtodemus Niſæus, filius Menecratis Ariſtarchi diſcipuli, quem Strabo dicit ſe iuuenem vidiſſe ſenem.

Ariſtodemus, Magni Pompeij filios erudit: mane rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo.

Ariſtogenes, Ouidius vel Thaſius medicus, ſeruus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſua dedicauit. Suidas.

Ariſtogiton, orator Athenienſis impudens, ex quo canis vocatus eſt ab Athenienſibus, ſcripſit apologiam ad Demoſthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum.

Ariſtogiton, & Harmonius, liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ Suidas.

Ariſtolaus, Pauſiæ filius & diſcipulus, ſeueriſſimus pictor, cuius opera nonnulla com memorat Plin.

Ariſtomache, vxor Dionyſij Syracuſani, Plut. in vita Dionis.

Ariſtomache, alia fuit vxor Dionis.

Ariſtomachus, de arte vini ſcripſit. Plin.

Ariſtómenes, Athenienſis comicus inter ſecundos antiquæ comœdiæ, Olymp. CLXXXVII.

cognominatus Ἀγγελος. Suidas.

Ariſtomenes Meſſenius, Athenienſium dux iuſtiſſimus, vt ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis, & nocturna ſacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: rapuit de choris ludentium virgines duodecim, & tota nocte gradu cōcito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cúmque eas comites eius vellent violare, monuit quantum potuit, ne hoc facerent: & ad extremum quóſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coërcitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm Ariſtomenem viderent cædis reum fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reuerſæ quamdiu iudicum aduolutæ genibus, defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tanta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum ſæpe vrbem ingreſſus & aliquando captus, atque in vincula coniectus, clàm aufugerit, quòd cùm tertio feciſſet, tandem occiſus eſt à Lacedæmoniis, cuius execto corpore, inuentum eſt cor piloſum.

Ariſtomenes, qui ad Helleſponti oram recuperandam à Dario erat miſſus, à claſſe Macedonum ex Græcia accita, captis aut demerſis nauibus, ſuperatur. Curt. lib. 4.

Ariſton, Ætolorum dux.

Ariſton, ſculptor, cuius meminit Plin.

Ariſton, iuriſconſultus apud Gel. lib. 11. capite 18.

Ariſtonautæ, Pellenæorum nauale in Peloponneſo. Pauſ.

Ariſtonicus, grammaticus Alexandrinus, ſcripſit librum in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſiue conſtructione, apud Homerum.

Ariſtonicus, Eunuchus. Ptol. qui animum ſupra Eunuchum gerebat, dux fuit belli fortiſſimus: præterea liberalis in omnes Suidas.

Ariſtonicus Attali regis filius, Aſiam inuaſit. Flor. libro 59. Eutrop. Oroſ. 5. capite 8. Iuſt. lib. 36.

Ariſtonicus Methymnæ tyrannus, cum Pyraticis nauibus ad Pharnabazum Darij ducem, ab Alexandro iam captum, veniens ignarus rerum imprudenter ſe in manus Macedonum cum ſuis coniecit. Curtius lib. 4.

Ariſtonus, citharœdus Athenienſis, qui Pythia ſexies vicit. Plut.

Ariſtonides, ſtatuarius inſignis, qui quum Athamantis furorem Learcho filio præcipitato reſidentem, eiúſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, vt ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plin. lib. 34. c. 14

Ariſtónymus, poeta comicus ſub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apollonium. Veniens tandem in ſuſpicionem, quod ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit: tandem liberatus, mortem non multo poſt obiit, Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Ariſtonus, præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicoſus & prudens. Curtius lib. 4. 9. & 10.

Ariſtonis, vrbs in Ægypto. Anton.

Ariſtopâtra, mater Cratéri, qui ſub Alexand. militauit. Strab.

Ariſtophanes, poeta comicus, Philippi filius, ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor tetrametri, in carpendis hominum vitium liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in Nubibus, vt iuuentutis corruptorem acerrimè inſectatur. Filios habuit Ararota. Philippum, Philetærum, comicos omnes. Docuit fabulas LIIII. Suidas. Horat. libro 1. Sermo. Sat. 4.

Eupolis, atq; Cratinus, Ariſtophaneſq; poeta.

Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, vt Dionyſio roganti aliquem eius ſermonis eruditum, hunc Athenienſes nominauerint.

Ariſtóphanes, Byzantinus grammaticus, Apellis filius, idem dux exercitus, diſcipulus Callimachi, Zenodoti & Dionyſij, Suidas. Quintil. libro 1.

Ariſtophili, Paropaniſi populi. Ptolem.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darij Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, pictor. Plin. lib. 35. c. 11.

Ariſtophon, Athenarum ciuis, qui ſæpè gloriabatur quod nonagies quinquies accuſatus ſemper euaſiſſet.

Ariſtor, Crotopi filius, pater Argi centoculi, qui Ariſtorides vocatur. Ouidius 1. lib. Metamorph.

Donec Ariſtoridæ ſeruandam tradidit Argo.

Ariſtoteles Stagyrites, philoſophus, Peripateticorum princeps, patre Nicomacho medico, matre Phaſtiade, paruus, gibboſus & balbutiens, ſed ob ſummam eruditionem ſocius, præceptor, & ſecretarius Alexandri factus Quintilianus, Quid Ariſtotelem? quem dubito ſcientia rerum, an ſcriptorum copia, an eloquendi ſuauitate, an inuentionum acumine, an varietate operum clariorem putem? XVII. annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit X annis. Alexandro diſcipulo vſque adeò charus, vt Stagiram eius patriam ab ſe dirutam reſtitueret. Exceſſit anno LXVIII. eodem quo Demoſthenes anno mortuus eſt, hic in Apulia, ille in Euboea: ambo profugi, perſequente Antipatro. Plutarch. in Sylla, libros ſupra trecentos reliquit. Alexandro in Aſiam profecto Athenas rediit, & in Lycio gymnaſio XIII. annis docuit. Poſtea accuſatus, quod de diis non rectè ſentiret, cedens inuidiæ, abiit in Chalcidem, ibique reliquum vitæ tranſegit.

Ariſtoteles, omnium primus Bibliothecam inſtituiſſe dicitur, vt ait Strabo lib. 3. ita ſcribens: E Scepſi ciuitate Philoſophi fuêre Socratici, Eraſtus, Coriſcus, & Neleus Coriſci filius, qui Ariſtotelem ac Theophraſtum audiuit, & ſucceſſor fuit Theophraſti Bibliothecæ, in qua Ariſtotelica mera. Nam Ariſtoteles & Bibliothecam & ſcholam Theophraſto reliquit, & primum omnium (quos ſcimus) libros congregauit, & Ægypti reges ordinem Bibliothecæ docuit. Theophraſtus verò eam Neleo commiſit, Neleus Scepſem detulit, ac poſteris tradidit, hæc ille. Septem alij fuêre Ariſtoteles. Primus qui Athenis Rempubl. adminiſtrauit: Secundus, qui Iliadem Homeri deſcripſit: tertius, Siculus orator, qui ad Panegyrum Iſocratis reſcripſit: quartus cognomine Mythus, Æſchinis Socrati neceſſarius: quintus Cyrenaicus, qui de poëtica ſcripſit: ſextus, Pædotriba, cuius meminit Ariſtoxenus, in vita Platonis: ſeptimus, Grammaticus ignobilis, qui de pleonaſmo artem ſcripſit. Laërt.

Ariſtoteles Syllogiſmorum, hoc eſt, collectionum rationem inuenit: nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantùm vtebantur.

Ariſtótimus, Epirorum vrbem per tyrannidem occupauit, & Hellanici induſtria v. menſe poſtquam tyrannidem occupauerat oppreſſus eſt. Iuſtin. lib. 26.

Ariſtóxenes, ſiue Ariſtóxenus, muſicus illuſtris tempore Tulli Hoſtilij, III. Romanorum regis.

Ariſtoxenus, Tarentinus, Mantineæ tamen agens, philoſophus & medicus nobiliſſimus, audiuit Lamprum philoſophum Erythræam. deinde Zenopilum Pythagoræum: poſtremò Ariſtotelem: cui moriêti conuitium dixit, quod Theophraſtum ei in ſcholæ ſucceſſione præponeret. Scripſit in omni genere doctrinæ, ſed in muſica præſertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniam eſſe. Cicero in Tuſculanis.

Ariſtoxenus Cyrenæus, ita delicatus in hortorum cura, vt veſperi lactucas mulſo, & vino, & melle irrigaret, vt luxurioſiùs ſuccreſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Ariſtoratus, Sicyoniorum tyrannus. Plin. lib. 35. c. 10.

Ariſtyllus, poëta deformis ore ſemper hiante, quem taxat Ariſtophanes in Pluto. Alius magis taxatus videtur, quod ore paululum diducto, loqueretur, vt vox magna ex parte prodiret per nares ſtridula, qualis eſt porcorum, quod vitium in quorundam pronunciatione cantúque videmus.

Arthedana, Iudææ ciuitas maritima. Egeſip. lib. 1.

Arthei, Palæſtinæ gens. Ioſeph. 5. Antiq.

Aritia, Virg. 7. Æneid. ciuitas iuxta Albam eſt Seruio. x. M. paſſ. ab vrbe.

Aritium, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

Aritium prætorium, oppidum inter Vliſipponem & Emeritam, Anton.

Ariuates, Pannoniæ populi. Plin.

Arithbertus, Clotarij Francorum regis primogenitus ex paterna hæreditate Pariſiorum vt Guntrannus Aurelianenſium, Chilpericus Sueſſionum, Sigibertus Metenſium regno ſucceſſit. Paulus Æmilius, lib. 1.

Arithbertus, Longobardorum rex, Alpes Cottias vſque ad Galliarum Alpes, Ioanni Papæ. D. Petri nomine, donauit. Initium amplitudinis Romanæ Eccleſiæ. Blond. lib. 10.

Arius, vt. Aſſyriorum rex, regnauit ann. xxx. collecto exercitu poſt patris Niniæ obitum. Euſeb. Caſſiod. Bactrianos & omnes Caſpios ſubiecit.

Atius, fluuius Aſiam irrigans inter Indos & Parthos, quæ pars à fluuij huius nomine Aria ſiue Ariana eſt denominata. Plin. lib. 6. c. 23. Hinc & populi ipſi Arij dicti. Lucan. lib. 3.

—Hinc fortis Arius

Longáque Sarmatici ſoluens ieiunia belli.

Maſſagetes, &c. Eſt etiam fluuius propinquus Bactris, Alexandriam (quam ibi conſtruxit Alexander) præterfluens. Vide *Arij.*

Arufius, ager aſper & importuoſus Chiſis inſulæ, vinum omnium Græcanicorum optimum ferens, à Plinio & Virg. Atuiſium per metatheſin dictum. Strabo.

Arizanthi, Mediæ gens, Herodot.

Arla, Parthorum caſtrum. Straboni.

Arlape, legitur apud Antoninum, ex quo Simlerus facit *Erla.* apud Pechlarn, in Noricis. Vide Ara lapidea.

Armageddon, nomen loci. Apoc. 16.

Armagara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Armalchar, Euphrates fluuius. Sic ab Aſſyriis appellatus & ſignificat regium flumen. Plin. lib. 6. cap. 26.

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de qua ſic imprimis Lactantius: Cùm Meſſenios obſiderent Lacedæmonij, & illi furtim deceptis obſeſſoribus egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem cucurriſſent, à Spartanis mulieribus fuſi fugatíque ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis, Lacedæmonij inſequebãtur. His armatæ mulieres obuiam longius exierunt, quæ cùm maritos ſuos cernerent parare ſe ad pugnam, quia putarent Meſſenios eſſe, corpora ſua nudauerunt. At illi vxoribus cognitis, ex aſpectu in libidinem concitati, vt erant armati, permixti ſunt vtrique: propter cuius facti memoriam ædem & ſimulachrum Veneri armatæ poſuerunt Veneri armatæ. Pauſ. & Quintil. meminêre. Et in armatam Venerem Auſonius ſequenti te-

traſticho luſit.

Armatam Venerem. vidit Lacedæmone Pallas:
Nunc certemus,ait,iudice vel Paride.
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ,quo te vici,tempore nuda fui.

Armatus conſul,collega Baſilij tempore Leonis Romanorum Imperatoris.

Armatrites,Euſebio Armametres,ex. Aſſyriorum rex,regnauit annis xxxviii. ad voluptates & delicias conuerſus, ea, quæ ad libidinem ſpectant poſteaquam inueniſſet,multum amplíauit. Beroſus.Caſſiod.

Armauiara, Armeniæ maioris oppidum, Ptolemæo.

Armaxa,Cappadociæ vrbs.Anton.

Armedon, Cretica inſula ante Sammonium promontorium.Plin.

Armena. Paphlagoniæ vicus, Ptol. Steph. vel vrbs,vt Plinio videtur.

Armenes,Cappadociæ rex.

Arménia,regio Aſiæ inter Taurum & Caucaſum môtes, à Cappadocia ad Caſpium mare vſq; protenſa : ab Armenia Theſſalo Iaſonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plin.lib.9.) poſt mediam ad Occidentẽ occurrit. Ea (vt ait Ptolemæus) à Septentrione Colchidẽ habet, Iberiam & Albaniam,ab occaſu magnum Euphratis curſum,qui Cappadociã,minorem Armeniam & Syriam Comagenẽ relinquit à dextris,ab oriente partẽ Hyrcani maris ac mediam, qua môtes Caſpij aſſurgunt, à Meridie Meſopotamiam atq; Aſſyriam montes in Armenia ſunt Moſchici , qui ſupra partem Ponti ad Cappadociam ſe efferunt:Pariedrus,in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij : Antitaurus, qui ab Euphrate ſciſſus & Mediã percurrens, poſtremò Albus appellatur: Gordica, ex quo Tigris oritur, Taurus ac Niphates, qui Meſopotamiam atque Aſſyriam ab Armeniis diſterminant, Caſpij, qui vergunt ad Medos, & Caucaſi qui Septentrionalia Iberiam verſus Albaniámque concludũt. Flumina ſex, Cyrus qui monte ortus Caucaſo à ſiniſtris Iberiam, Albaniámque dimittens, Armeniã à dextris,in Hircanum defertur pelagus. Araxes. Phaſis & Lycus, Tigris, Euphratéſque. In Armenia pretioſum inter reliqua aromata naſcitur Amomum. Armeniam Hebræi Ararat vocant. In ea ciuitas Artaxata inſignis. Inde Armenij & Armeni dicti. Vide Ptolemæi tabulam Aſiæ 4. Plin. lib. 1. & Strab. 2. Plura de Armenia apud Steph. In maiorem & minorem diſtinguitur, quarum partes ab Ortelio diligenter ex Euſtathio collectæ,enumerantur.

Armenius,mons ab initio Hircaniæ Steph.

Armenochalybes , Cappadociæ populi, circa Armeniam maiorem.Plin.

Armamentarium Romanorum olim fuit apud Batauos , in oſtio Rheni, hodie obſtructo, ad Cattorum vicum,pagum ſic hodie dictum huius Armamentarij veſtigia & ruinæ,quæ extant, accolæ *Thuys te Brettam* vulgò vocant. Antiqua inſcriptio ibidem inuenta , huius loci meminit, quam quia ab aliquibus vulgatam admodum mendosè videam, hic aſcribere,in gratiam antiquariorum operæ pretium duxi. *Imp. Caſ.L. Septimius Seuerus Auguſt. & M. Aurelius Antoninus Caſ.Con.XV. vel. Armamentarium vetuſtate conlapſum reſtituerunt , ſub Val. Pudente Leg. Aug.Pr.Pr.curante Cacili Batone Pre,*

Armiæ,Libyæ interioris populi.Ptol.

Armiana,Parthiæ oppidum Ptol.

Armais , qui & Danaus Ægypti rex, regnauit annis 5.Euſeb.ad num.528.

Armiluſtrium, feſtum apud Rom quo res diuinas armati faciebant,& ſacrificantes canebant tubis , item locus in quo eiuſmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab ambitu luſtri dictum putat, quod ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Armiſtæ,Dalmatica gens.Plin.

Armitus, Siracuſanus, potu nimio in ebrietatem lapſus, filias ſtupro contaminauit. Plutarchus.

Arminius , Germanorum Cheruſcorum dux, tempore Æmilij Lepidi conſulis. Corn. Tacitus.

Armifera, Armigera, Armiſona, Armipotens, Pallas à Poëtis vocatur. Ouid. libro 14. Metam. *Nec tamen Armifera ſeruatum cura Mineruæ.* Idem, lib.3. Faſtorum, *Armiger, Armigera correptus amore Mineruæ.* Virg 3. Æneid. *Tum nomina ſancta precamur Palladis Armiſonæ.* Et lib. 11. *Ponelet dextra Diua Armipotentis ad aram Procumbit.*

Armoni,filius Saul ex Reſpa 2.Reg.21.

Armoracea , fluuius de montibus Arabiæ deſcendens in ſtagnum, Aſphaltitem erumpit: diuidit Moabitidem & Ammonitidem. Ioſeph. lib.1.

Armóricæ , vel Aremoricæ . ciuitates Galliæ apud Cæſarem.

Armozum , Ptolemæo *Vadi-kera* , vel *Badeichera* , Arrian. *Harmozenta*. Marcellino. Carmaniæ promontorium eſt ad fretum ſinus Perſici è regione Arabiæ fœlicis. *Cabo Iaſquette* hodie videtur.

Armuzia,& Armozei.Plin.lib.6 c.25. Armuſa, Ptolem. Harmozia. Arrian.regio in ora Carmaniæ , in qua vineæ coluntur, & arua ad flumen Andanin xxv.M.ſpatio. Videtur hodie occupare Ormus regnum, & in eo eiuſdem nominis celeberrimum emporium , ad fretum ſinus Perſici. Ortelius.

Arna , ciuitas Lyciæ , Xanthus poſtea dicta Steph.

Steph. Arnæus. Vide *Irus*.

Arna, Vmbrorum Ptolemæo in Italia vrbs, Plinio *Arnates* ſunt, vide Xanthus.

Arnam, filius Raphaiæ, filij Ieſaiæ, filij Phalciæ, 1. Paral. 3. Lat. exultus, arca eorum, lux, maledictio.

Arnates, Plinio, populi in Italia, ab Arna Vmbrorum ciuitate.

Arne, Æolij ſecundi filia, Iaſonis mater. Diod. Sic. l. 4. Tzetzes in Lycophron.

Arne, ciuitas iuxta ſinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Bæotiæ, & alia Theſſaliæ à Bæotis deducta, quæ *Cierium* vocatur (dicunt autem Arnem, Æoli filiam fuiſſe) tertiam Meſopotamiæ, quartam *Eraſiniorum* iuxta Thraciam. Steph. Vide *Charones*.

Arnæ, ciuitas Lyciæ. Steph.

Arnefridus Lupi filius, propter quem Sclaui, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, eum volentes in paternum reſtituere Ducatum, multis incommodis affecti & fugati ſunt à Vectare Vincentiæ Comite. Biond.

Arni, populi quos Hercules Libycus, Latinorum rex, debellauit, & Italia expulit.

Arninæ, fluuij nomen inter Pygos & portum Herculis. Anton.

Arniſa, Græciæ vrbs, Taulantiorum regionis in Macedonia. Ptol.

Arnoba i linio, Abnoba Ptolemæo, Arbona Cornelio Tacito, mons eſt ex aduerſo Raurici, Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt. Vide *Abnoba*.

Arnóbius, in Africa rhetor, libros de religione Chriſtiana conſcripſit, qui hodie extant.

Arnólphus, Romanorum imperator, imperauit annis XII. Hic quum ad rapinas & templorum ſpoliationes animum conuertiſſet, iuſta numinis ira paulò pòſt morbo pediculari interiit. Bap. Egnat.

Arnólphus, Bauariæ dux, poſt Luithaldum.

Arnolphus, Carlomani ex concubina filius, cui Garnutũ Comitatum Ludouicus conceſſit.

Arnon, i. exultans ſiue arca eorum, aut Lux filij, vel Lux, aut maledictio permanens vel æterna, fluuius Moabitarum, Ioſepho lib. 4. Antiq. Iudaic. c. 4. de montibus Arabiæ fluit, ac per totam ſolitudinem labens, in Aſphaltidem lacum erumpit, ſeiungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo verò eſt rupes excelſa in limite Amorrhæorum & Moabitarum. Num. 2., Deut. 2. Ioſue 12. & 13. Iudicum 11. Ierem. 46.

Arnon, ciuitas Moabitarum, & deinceps Sehon regis Amorrhæorum. Num. 21. Ioſue 2.

Arnuphis, Ægyptius philoſophus arte magica & dæmonum præſtigiis præſtantiſſimus.

Arnus, fluuius Tuſciæ rapidiſſimus, ex Apennino oritur, & Florentiã alluens, in Tyrrhenũ mare effluit. Author Pli. hine Arnis, dis, & Arnicola.

Arocelum, Hiſpaniæ Tarracon. oppidum. Varrerius.

Arocha, Locrorum in Italia fluuius. Plin.

Arod, i. imperans, ſiue deſcendens, filius Gad, filij Iacob. Num. 26.

Arod, filius Beriæ, 1. Paral. 8. Lat. Onager.

Arodi, filius Gad, filij Iacob. Geneſ. 46.

Aróanius, fluuius Arabiæ apud Pauſan. vide Olbius.

Aróe, ciuitas Achaiæ, à cultu terræ ſic dicta, aliàs Patræ. Steph.

Aróer, i. Myrica, ſiue ſuſcitatio vigiliæ, aut denudatio pellis, aut denudatio æmuli, vrbs Moabitarum, ſita eſt ſuper ripam torrentis Arnon extructa à filiis Gad. Deut. 2. Ioſ. 12. & 13. Ier. 46. contra Rabbath. Ioſ. 13. ceſſit tribu Gad. Iud. 11. fit eius mentio. 1. Reg. 30. 2. Reg. 24. Numer. 21. 32. 33. 4. Reg. 10.

Aróer, regio circa Damaſcum, (vt alij volunt) Armonis, cuius meminit Iſaias cap. 17.

Arôerni, gens bellicoſa Gallorum. Steph. Aruerni quibuſdam dicti.

Arógilus, primus quadrigam in Græcia iunxit, regnante Argis Phorbante, Euſeb. Vide Ærulus.

Arola Heluetię fluuius, Regino. vulgò *Die Ar*.

Arolus, Beſaltæ regionis in Macedonia vrbs. Ptol.

Aromata, Africæ promontorium, & emporiũ Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum. Ptol. *Capo de Guardafu* Mercatori, & *Guardafuni*, Barroſo.

Aróma, vrbs Æthiopum, Steph. Cariæ pagus. Strab.

Aróma, vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capella poſt Plinium.

Aroſapes, Arianæ regionis fluuius. Plin.

Aroteres, Æthiopes circa Adalicum ſinum. Plin. gens item Scythiæ, eidem. In ea parte Æmi montis vbi Polydori tumulus. Solinus.

Arotræ, apud Syracuſanos dicuntur liberi quidem, ſed qui ob vnum inopiæ nomen ſeruiant. Cæl. lib. 25. c. 18.

Arotus & Marotus, duo angeli, vt fabulatus eſt impoſtor Mahumetus, à Deo miſſi, vt homines docerent, ne occiderent, nec falsò iudicarent, nec vinum biberent: quos quædam mulier forma præſtantiſſima in cœnam inuitauit, eóſque, vt vinum biberent, ſolicitauit. Hi igitur vino cùm incaluiſſent, eam ad amorem concitarunt: quibus illa tandem quidem aſſenſit, ea tamen lege, & conditione, vt verba, quibus in cœlum facilis eſſet aſcenſus quemadmodum illi dictitabant, aperirent; quæ cùm voti facta fuiſſet compos, pollicitis minimè ſtetit: ſtatímque in cœlum rapta, vbi cùm rem omnem, vt fuerat geſta, Deo narraſſet, in ſtellam matutinam, quam Luciferum vulgò

ſeu Aurotam vocitant, mutata fuit: & angelus vterque grauiſſimis Deo dedit pœnas, vnde Deus hominibus, ne, vt iam illis duobus angelis acciderat, in poſterum delinquerent, vini vſum prohibuit, hæc author Alcorani.

Arpandes, Ægypti, pro Cambyſe præfectus, poſtea à Dario interfectus. Herod. lib. 3.

Arpani, in ſecunda Italię regione populi. Plin.

Arpeſſus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Appian.

Arphad, inſula in Phœnicia, non longè à Damaſco. Plin. lib. 5. c. 31. Pompon. Mela lib. 1. Ezech. 28. Iſaiæ 10. 4 Reg. 19. & Iere. 49. Lat. Lux redemptionis, aut ſternens aliquid ad reclinandum.

Arphaxad, filius Sen, Geneſ. 10. Luc. 3. à quo Chaldæi. Lat. Sanans vel laxans.

Arpi, vrbs Apuliæ quæ Seruio in 7. Æneid. primo Argi, poſt Argyrippa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quàm priùs Argos hippium vocauit, deinde Argyripum. Virg. lib. 11.

Ille vrbem Argyripam patriæ cognomine gentis, &c. Vide Argyrippa,

Arpiages, Ouid. in Ibin: *Vt puer Arpiaga referas exempla Thyeſtæ,*

Inque tui aſus viſcera patris eas. lege, Vt puer Harpagides, &c.

Arpij, Myſiæ inferioris populi. Ptol. 15. id eſt, Harpagi filius, quem Aſtyages Medorum rex patri epulandum appoſuit, quod itidem Thyeſtæ acciderat.

Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpina Aſopi filia, Steph vide Olympia.

Arpina, Aſopi filia, quæ ex Marte Œnomaum peperit Steph.

Arpinum, Liuio Arpinates Plinio hodie *Abruzzo*; Volſcorum ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta, M' Tullij & C. Marij patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuen. Satyra 8. de Cicerone.

Hic nouus Arpinas ignobilis: & modo Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit vbique
Præſidia attonitis. Et paulò poſt de Mario.
Arpinas alius Volſcorum in monte ſolitus
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro:

Arpino nomen habet apud Leandrum

Arpiphium, Italiæ oppidum in magna Græcia. Diodor.

Arra, Arabiæ fœlicis oppidum. Plin. & vicus. Ptol & Chalcitidis locus. Anton. & ciuitas Illyriæ Stephan.

Arrabo, qui & Narrabo, Pannoniæ, vel, vt hodie, Hungariæ fluuius. Sic Lazius & Wernherus, qui eum Rab vocant. Narabo, apud Ptolemæum legitur.

Arræi, Thraciæ populi Iſtrum verſus. Plin.

Arrebaci, Hiſpaniæ populi. Plin.

Arrhabon, Iberiæ fluuius. Steph.

Arrhade, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Arrhapa, Aſſyriæ oppidum. Ptol.

Arrhapachitis, Aſſyriæ regio. Ptol.

Arrhentia, ciuitas Italiæ. Steph.

Arrhetium, ciuitas Tuſcię. Steph. Vide *Aretiũ.*

Arrhechi, gens Mæotica. Steph.

Arria, matrona Romana, vel Patauina generis nobilitate & pudicitia inſignis, vxor Pæti, quæ, dãnato viro, prior ſe gladio confodit, eundẽmq; deinde eximẽs, viro tradidit, ſuo eũ exẽplo exhortãs, vt fortiter moreretur. Vide *Aria.*

Arrianus poeta, vide *Arianus.*

Arrianus Nicomedius hiſtoricus, Xenophon minor cognominatus, vide Arianus.

Arribantium, Dardaniæ vrbs in Myſia ſuperiori, Ptolemæus, à Lazio in ſua Græciæ tabula. *Vuezi terno* vocatur.

Arrius, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque lib. 2. Carminum.

Atque epulum (ait) arbitrio Arrij.

Arrius, philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto venienti Alexandriam, poſt victoriam Actiacam, ſe obtulit, tantoq; in honore fuit apud eum, vt Auguſtus ipſe palàm ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis, ab ſe conſeruatos eſſe: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob vrbis pulchritudinem: poſtremò propter Arrium philoſophum. Plutarch. in Antonio.

Arrius item Alexandrinus, hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ auctor, vt ſcribit Ruffinus, li. 10. Cõtra huuc multa Auguſtinus, & alij ſcripſerunt. Hic dum ſuam hæreſim, qua Filium ab æterna Patris ſubſtãtia conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriuſq; ſerperet, & eundo vires acquireret ipſa cõtagio, ſuæ tandẽ impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi cauſa, fluentibus foras inteſtinis, miſerãeuomuit animã, eius poſtea iudicium experturus de quo perperã ſenſerat. Volat.

Artonacum, malè legitur in quibuſdam Taciti editionibus pro Arenacum.

Arræci, Bæticæ oppidum in conuentu Hiſpalenſi. Plin. lib. 3. c. 1.

Arryba, & gentile Arribas. Steph.

Arſa, nomen præfecti ciuitatis Therſæ 3. Reg. 15 Lat. voluntas, curſus, maledictionis exitus.

Arſa, ciuitas Hiſpaniæ. Steph.

Arſaces, Parthorum rex, cuius memoriæ hũc honorem Parthi tribuerunt, propter quæſitum conſtitutumq; ab eo regnum, vt omnes deinde reges ſuos Arſaces appellauerint, quemadmodum Ægypti ſuos Ptolemæos. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti ſunt Arſacidæ. Lucan. lib. 1.

Plus illa vobis acie, quàm creditis actum eſt.

Arſacidæ, & Arſacæ Straboni lib. 15.

Arſaces, Armeniorum rex.

Arſaces, Armenius ciuis, proditionis conuictus à Iuſtiniano Imperatore, hoc ſupplicij genus tulit, vt camelo inſidens, ac per vrbem circunductus ſe omnibus viſcendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arſacia, priùs Europus, vrbs in Media, ſic à Parthis appellata. Volater. Stephanus ait magis quàm Mediam ad ortum ſitam, & incolas Arſacidas vocari, vide *Raſa*.

Arſaciana, ſiue Nouis, Pannoniæ Sauiæ vrbs. lib. Notit.

Arſæ, Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

Arſacius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus.

Arſagalitę, populi ad Indum fluuium, Caucaſo monti contermini. Plin. lib. 6. c. 20.

Arſalis, rex Canæ.

Arſametes, Aſiæ fluuius circa Parthiam aut Armeniam. Tacit. Annal. 15.

Arſames, vel Arſes, Ochi filius, 13 Perſarum rex, regnauit annis IV. Euſeb. ad annum. 1678.

Arſamote, oppidum maioris Armeniæ, Euphrati proximum: de quo Plin. lib. 6. c. 9.

Arſames, Siciliæ præfectus, igne & ferro regionem vaſtat, vt hoſti Alexandro ſolitudinem faceret. Curtius lib. 3.

Arſamia, vrbs Germaniæ. Ptol.

Arſames, Artaxerxis filius, qui fratris Ochi inſidiis periit. Plut.

Arſanias, Armeniæ fluuius in Euphratem defluens, quem Tigridi miſceri volunt: & demum cùm leuius fluat, ſeparari, & in Euphratē mergi.

Arſaratha, vrbs Armeniæ Maioris.

Arſatianum, Pannoniæ vrbs. Anton. hodie *Arſa*.

Arſen, Arcadiæ fluuius.

Arſena, palus Armeniæ maioris, nitroſa & vnius generis piſces habens, per quam Tigris fluit. Strabo.

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia, Ptol. lib. 4. c. 2. Plin. lib. 5. c. 11.

Arſenotheylas eos antiqui eſſe dixerunt, qui vtrumque ſexum participarent; quaſi maſculo fœminas, quo nomine quædam quoque animalia ab Ariſtotele nominantur, ſemetipſa ineuntia. Cæl. Rhod. lib. 19 c. 12.

Arſenium, Germaniæ oppidum apud Ptol. lib. 2. cap. 11.

Arſenius, fuit Rom. patricius, qui quum vocem hanc ab incerto authore audiuiſſet: Fuge, tace, & quieſce, relicta paterna hæreditate ad cœnobium properauit.

Arſenus, lacus in Armenia quem etiam Thotin vocant, nitroſus plurimum, vnde veſtes dilacerat ac rumpit, & propterea eius aqua non bibitur. Strab. lib. 11. vide ſupra Arſena.

Arſeſa, Armeniæ maioris regio. Ptolem.

Arſia, Hetruſcorum ſylua, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugna celebris, ab Arſio heroe ſic dicta. Vrſos à Plutarcho, Liu. & Halic. lib. 5.

Arſia, Italiæ fluuius, Campaniam præterfluens, cuius latitudinem ab vno latere diſterminat, Varo fluuio alterum occupante. Plinius libr. 3. cap. 6.

Arſiana, Suſianæ vrbs. Ammian.

Arſicodani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Arſicóras, Sardorum rex tempore Annibalis.

Arſicua, Germaniæ vrbs eſt Ptolemæo, *Bryn*. Sileſiæ eſt Villanouano.

Arſietæ, gens Sarmatiæ Europeæ. Ptol.

Arſinarium, promontorium Libyæ interioris. Ptolem. hodie *Cabo verdo*.

Arſinoë Ptolemæi Lagi filia, Ptolemæi Philadelphi & Ptolemæi Ceranni ſoror, Lyſimachi Macedonum regis vxor, marito mortuo à fratre Ceranno Macedonię regnū ambiente & nuptias eius ideò petente decepta, illum in vrbem ſuam Caſſandream vltro inuitat, filióſque ſuos Lyſimachum ſexdecim annos natū, Philippum triennio minorem, vtrumque formā inſignem, coronatos occurrere iubet, quos Ptolemæus ad celandam fraudem, cupidè & vltra modum veræ affectionis amplexus, oſculis diu fatigat. Vbi ad portam ventum eſt, occupari arcem iubet, pueros interfici: qui quum ad matrem confugiſſent, in gremio eius, inter ipſa oſcula trucidantur. Proclamante Arſinoë quod tantum nefas aut nubendo, aut poſt nūptias contraxiſſet, pro filiis ſæpè ſe percuſſoribus obtulit, frequenter corpore ſuo puerorum corpora amplexata protexit: vulneraque excipere quæ liberis intendebantur, voluit. Ad poſtremum etiam ſpoliata funeribus filiorum, ſciſſà veſte & crinibus ſparſis, cum duobus ferculis ex vrbe protracta, Samothraciam in exilium abiit, eo miſerior quod mori cum filiis, ei non licuit. Iuſt. lib. 17. & 24.

Arſinoë, Ptolemæi Auletæ filia minor, Cleopatræ ſoror, dum Cæſar in regia Alexandriæ obſideretur vacuam poſſeſſionem regni ſperans ad Achillam ſe ex regia tranſiecit: vnáque bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controuerſia de principatu inter eos orta, cùm vterque vtrique inſidiaretur, Arſinoë per Ganymedem nutricium ſuum Achillam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib. 10.

—nec non ſubrepta paratis
A famulo Ganymede dolo peruenit ad hoſtes
Cæſaris Arſinoë, &c. Cæſar de bello ciu. lib. 3. Pauſan. de bello Alexandrino.

Arſinoë tres in Cypro maritimæ ciuitates huius nominis: vna inter vtramque Paphum, hodie *Aſdime*: alia inter Pedalium & Salaminem,

hodie *Famagoſta*.tertia, circa Callinuſam, hodie *Leſcare* Luſignano. Strab. Ptol. Item, vrbs Ægypti. Ptol. hodie *Sues*. Alia item in Ætolia, in Syria, Cœleſyria, Cilicia, & alibi, ita vt quatuordecim vrbes huius nominis extare ex veterum conſtet monumentis.

Arſinoe, olim Epheſus in Cyrenaica regione, Stephano à Ptolemæo Philadelpho. Arſinoes fratre ædificata, cuius vrbis fluuium Ptolemæum appellauit.

Arſinoe, Ptolemæo, quæ & *Teuchaira* Marcellino Pentapoleos in Africa oppidum, *Taucheira* per a, in prima legitur apud Stephanum, qui alio in loco illud *Trageira* appellat. *Toacara* Mercatori. *Trochara* Oliuerio.

Arſinoe Ægypti ciuitas ad Nilum eſt, quæ olim quoque Crocodilorum ciuitas dicebatur, Strabone teſte.

Arſinoe, Ptolemæo Ægypti vrbs, ad ſinum Arabicum. Hanc ſcribit Becanus à Moyſe *Bagulſephon* vocari, licet alij *Beelſephon* malè efferant *Sues* hodie, P. Gylius Stuckius à Sarracenis *Barraara* dici ait.

Arſinoe, vrbs Troglodítica, prius Olbia dicta. Steph.

Arſinoe, apud Strabonem Ætoliæ oppidum eſt, antea Conopa dictum. Vide Epheſus, Marium & Patara.

Arſinus martyr, ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus.

Arſiſaca, Mediæ vrbs. Ptol.

Arſitis, Hyrcaniæ regio. Ptol.

Arſónium, vrbs Germaniæ Ptol.

Arſopæ gens circa Pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.

Arſyſſa, Ptolemæa in Latinis codicibus, ſed melius Areeſa, vt, Græcè ſcriptum habet. Armeniæ maioris palus, *Giocbo* ex recētiorum tabulis hodie videtur. Vide ſupra Arethuſſa & Arſena.

Arſyſia, regio Pſyrorum & Chij. Steph.

Artabanus filius Hiſtaſpis, & frater Darij, præfectus prætorio: Xerxem bellum Græcis inferre parantem primò diſſuadere conatus eſt, ſed poſtea bello 11. Græcia infeliciter à Xerxe geſto, deficiente regis maieſtate, in ſpem regni adductus, adiuuante Mithridate Eunucho Xerxem obtruncat & Darium maiorem natu filium apud Artaxerxem minorem natu accuſat patricidij hortatúrque vt parentem vlciſcatur, & pœnas ſumat de fratre, & regnum occupet, itaque ita Darius innocens & non auditus trucidatur, atque Artabanus in ſocietatem regni aſſumitur ab Artaxerxe per ſeptem ferè menſes. Inde quum Artabanus etiam Artaxerxi inſidias strueret, trucidatur. Diodor. Verùm Iuſtinus hiſtor. 3. hæc paulò aliter narrat, nempe Artabanum quum certamina principum de regno metueret, aſſumpſiſſe in ſocietatem conſilij Bacabalum, qui præſenti ſtatu contentus, rem prodidit Artaxerxi, vt pater eius occiſus eſſet, vt frater falſa parricidij ſuſpicione oppreſſus, vt denique ipſi pararentur inſidiæ, quibus cognitis Artaxerxem, veritum numerum filiorum Artabani, in poſterum diem paratum eſſe armatum exercitum iuſſiſſe recogniturum & numerum militum & in armis induſtriam ſingulorum. Itaque quum inter cæteros ipſe Artabanus armatus aſſiſteret, regem ſimulaſſe ſe breuiorem loricam habere, iuſſiſséque Artabanum ſecum commutare, quem exuentem ſe, ac nudatum, gladio traiecisse: tum & filios eius corripi iuſſiſſe.

Artabanus, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere inimicus Tyberij Cæſaris, Armeniam inuaſit, quem Artaxerxes Perſa eius miles interfecit, regnúmque Perſis reſtituit annis ab vltimo Dario, qui victus fuit ab Alexandro, DXXXVIII. regéſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artabatitæ, Æthiopes, quadrupedum ferarum modo vagi. Plin. Iſidorus. Solinus.

Artabazus, Darij ſingularis amicus. Curtius lib. 5. ſe cum nouem filiis comitantibus Alexandro dedit, poſt interitum Darij. Curt. lib. 6.

Artabazus, alius ex ducibus Xerxis, qui re infœliciter aduerſus Græcos geſta, cum paucis ſuorum effugit. Herod. lib. 9. alij Artabazen vocant.

Artabri, Luſitaniæ & Hiſpaniæ populi, qui etiam Artabritæ dicuntur: ita dicti ab Artabro vicino promontorio. Strab. lib. 3.

Artabrum, promontorium Hiſpaniæ. Plinius.

Artaca, ſeu Artace, in Cyzicenorum inſula mons eſt arboribus plenus: ante quem iacet quędam parua inſula eodem nomine: prope eſt promontorium, quod Melanos appellatur. Strabo 12. & 13.

Artacacna, Bactrianæ regionis, oppidum. Curtius libr. 6. Alij Arcana, Artacoana, & Chortacana legunt.

Artace, Mileſiorum colonia in Aſia, quam Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit. Plin. portum. Ptol. villam appellat.

Artace, caſtellum Bithyniæ. Ptol.

Artacena, regio Aſſyriæ circa Arbelam. Strabo lib. 16. in qua Darium Alexander ſuperauit.

Artacæas, dux in exercitu Xerxis. Herodos. lib. 7. Hic totius exercitus vno rege exempto proceriſſimus: quippe qui ad ſtaturam quinque cubitorum quatuor tantum digitorum deerat altitudo.

Artacæos, inſula in Propontide, cum oppido eiuſdem nominis. Plin. lib. 5. c. 33.

Artaci, populi Thraciæ, Steph.

Artacia, fons apud Leſtrygonas, Odyſ. 10. alij

alibi

alibi collocant, videlicet circa Lami vrbem, vel circa Caietam,& circa Propontidem.

Artacina,Cretæ vrbs.Ptol.

Artacoana. Ariæ regionis regia. Arrian. libro 3.Vide Artacacna.

Artæa, regio Perſica, cuius incolæ Artæi, vel Arteatæ.

Artæi murus,oppidum iuxta Rhyndacum fluuium.Steph.

Artagéras, ſeu Artagera Armeniæ maioris vrbs.Strabo Paterculus.

Artagerſes, dux Caduſiorum,quem Cyrus interfecit.Plut.

Artagigarta, Armeniæ maioris oppidum.Ptolemæus.

Artagira,Libyæ interioris vrbs.Ptolem.

Artamis, Pentapolis in Africa regionis vrbs. Ptol.

Artanes Sophenus, rex Armeniæ Auſtrales partes tenuit, eas maximè quæ vergunt ad Occidentem,à Tigrane deletus eſt, Strabo lib. 11. Eſt & Artanes, fluuius in Iſtrum defluens, Herodor.libr.4.

Artanissa,Iberiæ Aſiaticæ oppidum.Ptol.

Artaphernes, vnus ex Ducibus Darij, primus Sardium præfectus, apud Marathonem debellatus Herod.lib 7.

Artatus,Illyriæ amnis. Liu.lib. 44.hodie *Fiume della Iſtria.*

Artauaſdes, ſeu Artuaſdes Tigranis filius,maioris Armeniæ rex,eruditiſſimus fuit,& non modo tragœdias ſcripſit, verum etiam orationes atque hiſtorias commentatus eſt, Craſſum bello contra Parthos iuuit & tamdiu floruit, quamdiu Romanorum amicitiam coluit, Quum autem Antonium Parthis prodidiſſet in bello contra eos ſuſcepto, Antonius eum & legationibus & promiſſis eò deduxit vt in caſtra ad ſe veniret, vbi ſtatim comprehenſus fuit, & Armenia ipſa rege abſente ſubiugata, ipſeque rex Alexandriam in Ægyptum abreptus,& in triumpho per vrbem deductus eſt,catenis aureis vinctus,habitúſque aliquantiſper in cuſtodia, bello tandem Actiaco gliſcente interfectus eſt Dio. Strabo lib.11.ſub finem Appianus in Parthico,& Plutarchus in Craſſo.

Artauaſdus Leonis Iſaurici gener,quum Conſtantinus Copronymus affinis illius contra Saracenos in Aſiam mouiſſet,imperium inuadit,Imagines Conſtantinopoli reſtituit, vt vulgum ſibi conciliet, & liberos Conſtantini captos in vinculis habet,ſed aliquot prælijs à Conſtantino victus,tandem à plebe Conſtantinopolitana pellitur, & à Conſtantino cum filiis capitur, illíſque oculi eruuntur.Cedren.Miſcell.

Artaunum,vrbs Germaniæ,Ptolemæo; hodie Herbipolis,vulgò *Vuirtzburg.*

Artaxa,vel Artaxias, dux militiæ apud Antiochum magnum. Ilo à Romanis deuicto, Armeniæ regnum tenuit, à quo Tigranes originem traxit.Strabo lib.11.

Artáxata,vrbs Armeniæ maioris.Strab.lib.11.

Artáxata, Artaxiaſata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi condidit, ad Araxem fluuium. Item Artaxata iuxta fines Atropatræ propè Araxem. Steph. eſt tantùm pluralis numeri Iuuen. *Sic prætextatos referunt Artaxata mores.*

Artaxerxes, generale nomen eſt, vt Lyrano & Metaſtheni Perſæ placet, regum Perſarum: quemadmodum Cæſar, Romanorum Imperatorum. Pharao ſeu Ptolomæus regum Ægyptiorum, &c. de huius vocis origine,vide Ioſephum Scaliger.in libris de emendatione temporum.

Artaxerxes,XII. Perſarum rex,qui & Ochus, regnauit annis XXVI.Euſeb.

Artaxerxes,filius Xerxis,regis Perſarum,Longimanus & Aſſuerus dictus, ex pellicibus habuit filios CXV.& ex iuſto matrimonio tres,Darium, Ochum,& Ariaraten:quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa cum quinquaginta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege ſunt occiſi.Author Iuſtinus poſt Trogum. Hic aiebat, Beneficium dare longe magis regale,quàm auferre.

Artaxerxes,Cyri iunioris frater,cognomento Memor. Huic cùm pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtuliſſet, iucundè ſuſcepit: Per Solem, inquiens, hic is mihi videtur quem vrbem quoque ex parua magnam reddere poſſe exiſtimem.

Artayctes, Perſa fuit Secti præfectus ſub Xerxe,qui quum multa nefariè perpetraſſet,tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, viuus palo ſuffixus eſt.Herod.lib.6.

Arteatæ,gentes Perſicæ,Herod.lib.1.hiſtor.1. Stephanus in Artæa: quanquam & inferius apud eundē ἀρτηάται,pro ἀρτεάται perperā ſcribitur.

Artémas,nomen viri,Tit.3.

Artémbares, vir clarus apud Medos. Herod.

Artemidis ara, vide Zela.

Artemidôrus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit Bruti familiaris: libellum de coniuratione obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum,vt ſtatim legeret: quod ille minimè fecit.Plutarch.

Artemidôrus Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ,ſcripſit de interpretatione ſomniorum,de auſpiciis,& de Chiromantia.Suidas.

Artemidita, Armeniæ minoris oppidum, Ptolem.

Artemis,Dianæ ſiue Lunæ cognomen,à luminis eius natura: ſiue ab eo, quod aërem ſecet quaſi ἀερότεμις ſiue (vt Strab.lib.14.tradit ἀπὸ τοῦ ἀρτεμέας ποιεῖν, quod integros reddat παρ-

tus.& patientibus præſit.

Artemiſia, Lygdamis filia, paternum genus ex Halicarnaſſo, maternum è Creta deducens Halicarnaſſeorum, Coorum, Niſyriorum, & Calydniorum regina, virilis audaciæ fœmina in auxilium Xerxi contra Græcos venit, & adeò ſtrenuè ſe geſſit, vt Xerxes diceret. Viri quidem extiterunt mihi fœminæ; fœminæ autem viri. Hanc Aminias Palleneus Atticæ nauis trietarchus inſequutus eſt, non priùs deſiturus quam aut illam cepiſſet, aut ipſe captus eſſet, quippe trierarchis Athenienſium præceptum erat, vt eam caperent, propoſitúmque præmium decem millium drachmarum, ei qui viuam cepiſſet. Indignè enim ferebant mulierem aduerſus Athenas militare. At illa prudentia ſua euaſit. Herodot. Iuſtin. Suidas.

Artemiſia, filia Hecatomni, Manſoli. Cariæ regis ſoror & vxor, inſigni pudicitia prædita, viri demortui cineres vino commiſtos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accerſiuit: huícque ſplendidum erexit ſepulchrum, vt magnifica omnia monumenta, Mauſolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius libr. 10. Suid. Vitruuius libro ſecundo.

Artemiſium, promontorium Eubœæ, euius Demoſthenes meminit in Oratione pro Cteſiphonte. Suidas.

Artemiſium, Dianæ ſimulachrum. Item Artemiſius apud Macedones Maium menſem ſignificat. Suidas.

Artemiſium, lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi Dianium dictum: Latini Nemorenſe dixerunt, vnde & Nemorenſis rex, & ſacerdos illius regionis.

Artemiſium, vrbs Œnotrorum in Mediterraneis. Eſt & Eubœæ ciuitas.

Artemiſius, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. in quo Artemiſia herba.

Artemita, ciuitas quingentis ſtadiis à Seleucia diſtans, ad Orientem expoſita. Strab. libr. decimoquinto.

Artemita. Stephano inſula eſt, contra Acheloi fluminis oſtium. Artemia Straboni dicitur. Fortè Artemiſia Plinij eſt.

Artemita, inſula Tuſciæ, iuxta Thaliam inſulam.

Artemita, ciuitas Parthyæorum ad Cherroneſum circa oſtia Alcheloi, ſic vocari ſcribit Strabo. Eſt etiam inſula prope Oxeas inſulas. Steph.

Artemite, inſula Ortygiæ proxima, quam alij Celaduſam vocant.

Artemitium, vrbs Œnotrorum, aliàs Artemiſium.

Artémius, præfectus carceris Romæ, vnà cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres ſub Adriano principe. Author Volater.

Artêmon, medicus, quem Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati caluaria aquam propinaſſe ſcribit aduerſus morbum Comitialem.

Artemon, pictor nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 35. cap. 11.

Artemon, Syrus quidam ex infima plebe Antiocho regi adeò ſimilis, vt Laodice coniux regia necato iam Antiocho per eum mimum commendationis, regníque ſucceſſionis peregerit, vt tradit Plin. lib. 7. cap. 12.

Artemon, faber, qui è paupere diues, voluptariam vitam agere cœpit, vt eſt apud Athenæum. Hic circumlatitius eſt cognominatus.

Artémona, Plauto, mulier quædam ab ἀρτίζω perficio, quod perficeret quæ vellet, quod eſſet egregiè dotata.

Artena, vrbs à Romanis capta, anno ab vrbe cond. & exactis reg. CCCLV. Liu. lib. 4.

Arthabatitæ, ſunt populi qui inſtar ferarum vagantur. Plin. libr. 6. cap. 30. Solin.

Arthéſium, regio Flandriæ vicina, igne ferróque ab Anglis vaſtata, anno M. CCC XXVI. Carolo VII. apud Francos regnante.

Arthûrus, Britanniæ dux.

Artiaca, Galliæ vrbs. Anton.

Articaudna, Ariæ vrbs. Ptolom.

Articuleius Pætus, conſul, tempore Traiani Imperatoris.

Artigis, Hiſpaniæ ciuitas. Ptol. *Albama* dicta.

Artigula, inſula in Æthiopia, in qua primum viſum eſt animal ſphingion. Plinius libro ſexto cap. 29.

Artilzarmin, IV. Medorum rex, regnauit annis L. Metaſt.

Artimiripes, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artines, VII. Medorum rex, regnauit annis XXII.

Artobriga, Vindeliciæ vrbs in Germania. Ptol. hodie *Vilttemburg*. Aliis *Alrzburg & Regenſpurg*.

Artiſſa vide Arethiſſa.

Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darij filiam vxorem duxit. Herod. lib. hiſt. 7.

Artomici, vel Aremici, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos citra Rhodanum, finitimi Volſcis, non longè à Gaballis, Aruernis, Heluiis, Rhutenis, Maſſilienſibus & Cadurcis. Hos coniectura eſt fuiſſe Artomicorum populos, quorum ciuitas eſt Epiſcopalis & prouinciæ Viennenſis in finibus Galliæ Prouinciæ Romanorum, quos Auracenſes dicimus, vbi Principatus eſt Francorum regi non ſubditus. Vulgò *Aurange*. Alij dicunt eſſe populos quos Armeniacenſes nunc appellamus, vulgò *La Conté d'Ar-*

d'Armaignac, De his Cæſar lib.7. Comment.

Artontes, Mardonij regis Thebarum filius, Pauſan.in Bœoticis.

Artos, rex Meſapiorum.

Artotyritæ hæretici, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit: offerebant enim panem & caſeum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ & ouium fuiſſe celebratas. Epiphan.

Artymneſus, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia, Steph.

Artynia, ſtagnum minoris Aſiæ, circa Cyzicum & Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus oritur, Aſiam & Bithyniam diſterminans. Steph. Plin. lib.5 cap.32. Aphnitis quoque dicta.

Aruales, duodecim fratres ſacerdotes, quos Romulus primus inſtituit, ſéque inter illos nominauit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugum & vini vbertate Ambaruales hoſtias mactare: quæ idcircò dicebantur, quod antequam mactarentur, ter circum arua ducerentur, Virg. 1.Georg.

Terq; te nouas circum fœlix eat hoſtia fruges.

Aruæ, Hircaniæ oppidum, vbi clementer recepit Alexander M. Darij Perſarum regis mortui præcipuos duces. Curt.lib.6.

Arualtis, Libyæ interioris mons. Ptol.

Aruarij, Indiæ intra Gangem populi. Ptolemæus.

Arubóch, nomen ciuitatis, 3.Reg.4. Lat. Cataractæ, ſiue feneſtræ, aut inſidiæ vel locuſtæ.

Arucci. Hiſpaniæ Bæticæ & Hiſpalenſis conuentus vrbs. Plinius. Ptolem. inſcriptio antiqua huius loci alij Aruci legunt, hodie *Moron*, vt vult Cluſius.

Arucia, oppidum Illyrici. Ptolem.

Aruerna, ſeu Aruernæ, ciuitas Galliæ Epiſcopalis in Aquitanica prima hodie *Clermont*.

Aruerni, Stephano, populi Galliæ ad Ligerim ſiti, qui quod ſe à Troianis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt Lucanus lib.1.

Aruerni noſtros auſi ſe dicere fratres.

Hi cùm aduerſus Cæſarem arma cepiſſent, duce Vercingentorige, ingenti ſuorum clade ſunt ſuperati. Gall. *Auuergne* Strabo lib.14.

Aruiſium, promontorium in Chio inſula, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virg.6 Eclog.

Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar.

Budæus ea eſſe exiſtimat, quæ hodie literæ vnius adiectione Maruiſſa dicuntur: quæ tamen non tam à Chio, quàm è Creta inſula aduehi conſtat Volater.

Aruiragus rex Británniæ Iuuenal. Sat.4.

Aut de temone Britanno excidit Aruiragus.

Arula, vulgò *Le Loir*, fluuius, qui ciuitatem Galliæ nomine Caſteldunenſem, Gallicè *Chaſteaudun*, alluit: cuius eo anno, quo Childebertus, Francorum rex, ab vxore veneno peremptus eſt, aqua ſponte feruens, & ebulliens, ingentem piſcium copiam in ripam eiecit. Amm. Monach. lib.3.c.85.

Arum, i. excelſus, ſiue ſublimis, aut ſeparans, proiiciens. pater Aharchel. 1.Paral.4.

Arun, vicus Samariæ, Ioſeph. belli Iud. lib.2. cap 5.

Arúnca, vrbs Italiæ, ab Auſonibus condita. Feſtus.

Arũci, Bæticæ populi apud Plin. vide Arucci.

Arúnci, Samnitum populi in Italia. Liu. li. 18. Virg. Æn.7. *Arunceos ita ferre ſenes, &c.*

Arund, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin. Ptolem. *Ronda* hodie.

Aruns, vates Tuſcus, diuinandi ſcientia Inſignis, Lucan.lib.1.

Acciti vates. quorum qui maximus æuo

Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ.

Aruns, miles Troianus, qui Camillam occidit apud Virg. lib.11. Æneid.

Aruns, Tarquinij Superbi filius, natu maximus, qui in ea pugna, quæ ad Regillum Lacum facta eſt, Iunium Brutum interemit, ab illo viciſſim haſta traiectus eſt. Liu. lib.2. ab vrbe condita.

Arúntius Paterculus, Æmilio Cenſorino tyranno Ægeſtæ equum æneum, vt ſontes includeret, à ſe conflatum donauit, cui ipſe primùm à tyranno iniectus eſt. Plutarc. in Paral. minoribus.

Arúntius Stella, natus ex familia conſulari, floruit eo tempore, quo Flauij Cæſares Romæ imperarunt. Violantillam puellam Neapolitanam in vxorem duxit, quam Martialis Anthiden Græcè vocat. Scripſit Elegias & opus de Aſteride, & poema de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus eſt & Duumuir.

Aruntius, cùm Bacchi ſacra deſpicaretur, vlciſcenti númine in ebrietatem lapſus filiam Medulianam corrupit. Quod ægrè ferens puella patrem ipſum interfecit. Plutarch. in Paral.

Arupenum, Iapidum vrbs apud Strabonem. Alij Arupium vocant.

Arupnum, Galliæ oppidum in Aquitania. Sidonius ep.7. ſed alij Auernam legunt.

Arus, fluuius, vide Drys.

Arunuij, Galliæ Lugdunenſis populi. Ptol.

Aruzis, Mediæ vrbs. Ptol.

Arxama, Meſopotamiæ vrbs.

Arxana, Armeniæ regio. Procop.

Arxata, vrbs Armeniæ, propè Araxen fluuium, & iuxta fines Atropatiæ. Strab. lib.11.

Arxippus, 111. Athenienſium Archon impe-

rauit annos xix.

Aryandes, Ægypti prætor, à Cambyſe conſtitutus, aliquanto poſt tempore quum æmulari Darium vellet, ab eo eſt interfectus. Herod. libro 4.

Arycanda, ciuitas Lyciæ. Steph.

Arymmagdus, Ciliciæ fluuius, Ptol. Sequino dicitur Nigro.

Arymphæi, ſunt populi. Plin.

Arype, ciuitas Ægypti, cuius ciues Arypes. Steph.

A S

Aſa, filius Abiæ, pronepos Salomonis, Rex Iuda, zelo veræ pietatis & virtute bellica præſtans, profligauit Zethæ Æthiopis exercitum qui 1000000. conſtabat, 1. Reg. 15. & 2. Paral. 14. matrem Mahacam à regni adminiſtratione remouet, eo quod idolum ſibi confeciſſet, Benadadi Syri opera Baaſam regem Iſraelis fugat. Tandem podagra laborans in medicis magis quàm in Deo confiſus, moritur, ibid.

Aſa Leuita, filius Elkanæ. 1. Paral. 9. 16.

Aſabel, filius Benjamin. Gen. 46. qui 1. Paral. 7. Iadiel dicitur.

Aſaborum, Arabiæ fœlicis promontorium, apud Ptol. *Mochandan.* Ioannes Barrius vocat.

Aſachæi, populi in montibus Æthiopiæ, abſunt à mari dierum quinqi itinere, viuentes elephantorum venatu. Pli. li. 8. Soli. apud quos maximè naſcuntur dracones. dicuntur & Aſachæ.

Aſacus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem ſitam ad radices montis Œtæ. Liu. lib. 5. belli Macedonici.

Aſæ, vicus Corinthiacus, & aliæ Thraciæ, Steph.

Aſæa, mons. Suidas.

Aſæus, vnus ex principibus Græcorum interfectus ab Hercule. Homerus lib. 1. Iliad.

Aſael, i. fecit Deus, filius Seruiæ, frater Ioab, interficitur in bello cum Iſboſeth. 2. Reg. 2. 2. Reg. 23. 1. Paral. 2. 2. Paral. 31.

Aſaia, i. fecit Dominus, ſiue factura Domini, ſeruus Ioſiæ regis, 4. Reg. 22. Nomen item principis. 1. Paral 4. 6. 9. 15.

Aſalaminius Bacchus cognominatus eſt ab Ariſtophane, q. d. imbellem, à naue illa Atheníenſium Salaminia, qua in difficilibus rebus vtebantur.

Aſalelphôni filia Etom. 1 Paral. 4 Lat. vmbra vel ſubmerſio, aut ſonitus vel tinnitus vultus.

Aſalia, i prope Dominum, ſiue ablatio vel ſeparatio Domini, pater Saphan Scribæ. 4. Reg. 22.

Aſama, Ptol. Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. *Omirabi* Caſtalão.

Aſampatæ, populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 9.

Aſan, ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ. 15. 19. 1. Reg. 30. 1. Paral. 4. & 6. Lat. fumus, aut fumigans.

Aſana, pater Oduia, 1. Paralipom. 9. Lat. Rubus.

Aſanea, Germaniæ vrbs apud Ptolemæum, ex qua Villanouanus *Cloppern* facit, Poloniæ ciuitatem.

Aſander, viri proprium, apud Strabonem, li. 7. qui Tauricam Cherſoneſum à continente ſeparauit, ducto per eius Iſthmum muro, à ſinu Carcinitico vſque ad Mæotim paludem.

Aſania, aut Aſana, fluuius Mauritaniæ circa montem Atlanticum Solin. Ptol.

Aſaph, filius Barachiæ, filij Samna. 1. Paral 6. Pater item Zechri, 1. Paral. 9. Lat. colligens, aut finiens.

Aſar-mahar, dux Iudæorum, imperauit annis ix.

Aſarhaddon, i. ligans acumen, vel lætitiam, filius Sennacherib, qui poſt eum regnauit, 4. Reg 19. Iſai. 37.

Aſatamel, nomen loci, 1. Machab. 14.

Aſarela, nomen viri, 1. Paral. 25. Lat. beatitudo Dei, aut intuens fortem vel quercum, ſiue greſſus Dei.

Aſarota fuerunt pauimenta, in quibus variis coloribus cœnarum reliquiæ depictæ erant, ita vt facilè quis falli potuiſſet, exiſtimans veras eſſe reliquias & totum pauimentum non fuiſſe verſum quum tamen reuera diligentiſſimè purgatum erat. Sic Zeuxidis vuæ pictæ aues decipiebant, & Parrhaſij linteum ipſum Zeuxin. Itaque pauimentū hoc quoad apparentiam tantùm *ἀσάρωτος* (ab *α* priuatiuo & *σαίρω*) & facititiis cœnarum reliquiis conſperſum erat, ne ſcilicet dum veræ reliquiæ, & ſordes in illud è menſa decidebant, tam facilè animaduerterentur. Hoc confirmatur eleganti Plinij loco libro 6. c. 25. vbi ſic ait: *Celeberrimus fuit in pauimentorum genere Zenodorus, qui Pergami ſtrauit, quem vocant ἀσάρωτον οἶκον, quoniam purgamenta cœna, quæque euerri ſolent, in pauimento veluti relicta fecerat, paruis è teſſulis, tinctiſque in varios colores.* Statius Syluar. lib. 1.

Nam ſplendor ab alto

Defluus, & nitidum referentes aëra teſtæ.

Aſaſobas, fluuius Æthiopiæ iuxta Meroen. Heliodorus Æthiopicæ hiſtoriæ libro decimo.

Aſbaim, i. Damulæ, vel pulchritudines, ſiue militiæ, nomen viri, 3. Eſd. 7.

Aſbamea, fons in Cappadocia, à Græcis Iouis periuri vocatus, ab incolis fons inextinguibilis, quod perpetuo feruear: cuius aqua frigefacta periuros detegit ſi eam ebiberint, ait Philoſtratus.

Aſbamæus, Iupiter cognominatus eſt. Ammian. lib. 3. Apud Aſbamæi Iouis templum in Cap-

Cappadocia, ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus ſeſe reſorbens nunquam extra margines intumeſcit.

Aſbel, i. ignis vetuſtatis, aut ignis defluens, vel decidens, filius Benjamin, Gen. 46. 21. qui 1. Par. 7. 11. Iadiel dicitur.

Aſbelitæ, populi, Num. 26.

Aſbyſtæ, vel Aſbeſtæ, populi Lybiæ ſupra Cyrenem, apud quos vulgatiſſimum Ammonis templum inter medias arenas conditum eſt. Ptol. Sunt & alij Aſbytæ apud eundem. Ptol. diuerſi ab Hammoniis. Haſbitæ Plinio, horum meminit etiam Silius lib. 2.

Aſbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore. Nam ἄσβολος Græcis fuligo e. i. Ouid. 3. Metam.

Et niueus Leucon, & villis Aſbolus atris.

Aſbotus, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Aſbylus Crotoniata, cuius meminit Pauſanias, & Plato in libris de Republica.

Aſbyſta, Stephano, ciuitas eſt Libyæ.

Aſca, Siciliæ ciuitas, quam Elymus princeps Troianorum condidit. Seruius.

Aſcalaphus, & Ialmenus fratres, Martis filij ex Artiocha, quos dicit Homerus dominos fuiſſe Orchomeni & Miuionis ciuitatum, eoſque cum reliquis Troiam veniſſe. Iliad. 9.

Aſcalaphus Acherontis & Orphnes Auernalis Nymphæ filius, poſtea à Proſerpina in bubonem mutatus. Nam poſt raptam à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Ioue ea lege impetraſſet, ſi nihil apud inferos guſtaſſet cibi Aſcalaphus eum prodidit quod ſeptem grana mali punicei ab arbore decerpti comedisſet. Indignata itaque Proſerpina, ſibi Aſcalaphi indicio negatum eſſe reditum, conuertit eum in bubonem auem funeſtam, & triſtiam ſemper rerum nuntiam. Ouid. 5. Metam.

Aſcalingium, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, Hodie *Hildesheim*.

Aſcalon, i. appenſio, vel ſtatera, ſiue ignis infamiæ, ciuitas Paleſtinæ, ſiue (vt Ioſephus habet libr. 5. cap. 3.) ſuperioris Idumeæ, quam Iudas expugnauit, Iudic. 1. Vbi Samſon triginta viros percuſſit, Iudic. 14 A conditore Aſcalo Hymenei filio vocata. Steph. Diſtat ſecundùm Egeſippum libro 3. cap. 4. ſeptingentis viginti ſtadiis ab Hieroſolyma. Volaterra. lib. 11. Georg. Ierem 25 Amos 1. Soph. 2. Zachar. 9. Ab hac reguli Philiſtinorum Aſcalonitæ appellantur. Ioſue 13. 3.

Aſculus Tantali frater, Hymenæi filius à rege Lydorum Acyamo dux exercitus in Syriam miſſus vrbem de ſuo nomine condidit. Diodorus libr. 1 hodie Aſcalonia dicitur. Steph. Xanthus in hiſtoria Lydorum.

Aſcania, inſula maris mediterranei, non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ, & palus in Troade. Euſtathius.

Aſcania, ciuitas Troiæ, quam condidit Aſcanius Æneæ filius.

Aſcania, Ptolem. Bithyniæ lacus. Is Caſtaldo *Iſnich*, Nigro *Londar* vocatur. At Pet. Gyllius eum *Lago de Nicea* appellat, is oculatus teſtis eſt, dicitque eum fertilem eſſe piſcium, quos Græci Lilingia vocant. & quos crudos, ſole ſiccatos edere ſolent Conſtantinopolitani. Sunonenſis lacus videtur ab Am. Marcellino nominari lib. 26.

Aſcanius, Æneæ filius, ex Creuſa Priami filia. Virg. Liuius tamen primo ab vrbe, dubitat, Creuſæne, an Lauiniæ filius fuerit. Dictus ab Aſcanio Troadis fluuio, deinde Ilus ab Ilo Troianorum rege: poſtea Iulus, à prima barbæ lanugine. Vnde Virg. 1. Æneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo

Additur, Ilus erat dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm auus & pater iam diruta Troia, de fuga diſceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, vnde illi futuri imperij omen ſumpſerunt. Cum patre poſt multos errores in Italiam venit, vbi Turno occiſo & patre mortuo, cùm apud Lauinium xxx. annis regnaſſet, Albam Longam condidit: reſtituta tamen priùs in regnum nouerca, quæ antea ob timorem in ſyluas aufugerat. Tandem cùm in vniuerſum triginta octo annis imperii gubernacula tenuiſſet, iam moriens, cùm videret filium Iulum Syluium regno non ſatis aptum, Syluium poſthumum fratrem, ſed ex diuerſa matre, pietate & iuſtitia præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſcánius, Bithyniæ lacus iuxta Olympum & Pruſium: vel Phrygiæ lacus, aut fluuius Myſiæ, ab eodem ortum ducens. Virgilius 3. Georgicorum.

Illas ducit amor trans Gargara, tránſque ſonantem

Aſcanium. Vide ſupra Aſcania.

Aſcanius, fluuius in Bithynia ſecundùm Ptolem. qui hodie fortè *Aſſu* ex tabulis dicitur. Eſt & portus in Æolide Aſiæ.

Aſcantici Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Aſcaphus, Ægæi maris inſula, Anton.

Aſcatancas, mons apud Sacas Ptol.

Aſcarus, Thebanorum ſtatuarius. Pauſ.

Aſcatades, ſiue Aſtades, xvi 1. Lacedæmoniorum rex, regnauit an. xli. qui funditus omnem Syriam ditionis ſuæ fecit.

Aſcáulis, vrbs Germaniæ. Ptol. in tract. Septentrionali.

Aſcêne, ſiue Aſcenas, i. ignis quaſi diſtillans,

vel quaſi aſpergens, filios Gomer. Gen. 10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuyſcones.

Aſcenez populi quos Græci Rhegynos vocāt. Ieremi. 51. Euſebio autem gentes ſunt Gotthicæ.

Aſchalitæ, populi circa Indicum ſinum Steph.

Aſcheion, Achaiæ vrbs. Steph.

Aſchilacæ, Troadis populi. Plin.

Aſcia, loca Indiæ, in quibus vmbræ non ſunt, Septentrióque non conſpicitur, nec horæ dinumerantur Plin. l. 6. cap. 73.

Aſciburgium. Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgo *Emmerich*, non longè à Rheno fluuio, & cis eum inter Geldubam & vetera caſtra ſita, Miſniæ & Cliuenſi Ducatui proxima, vt ait Tacitus. Aſcipyrgion olim ab Vlyſſe quorundam opinione nuncupata *Duiſburg*.

Aſciburgius, mons Germaniæ. Ptol.

Aſcitæ, Arabes dicti ab vtribus quos Græci ἀσκοὺς vocant: quoniam bubulos, vt Plinius inquit, vtres binos ſternentes ponto, pyraticam exercent ſagittis venenatis. Hos Steph. iuxta Indicum ſinum collocat.

Aſclepiades, hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, quo tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe.

Aſclepiades, philoſophus cæcus, qui Ciceroni libro 6. Tuſc. quæſt. interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet: reſpōdit, Vt puero nō eſſet comitatior.

Aſclepiades poëta, à quo carmen Aſclepiadeum dictum eſt.

Aſclepiades Pruſienſis, Cn. Pompeij familiaris cùm in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat ſalutem conſtare cibi, potúſque abſtinentia: præterea geſtatione, ambulatione, frictione. Ipſe condita noua ſecta, ſpretis legatis, & pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum ægris medetur, relato è funere homine & ſeruato ingentem famam conſequutus eſt: ſed maximè ſponſione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, ſi vnquam inualidus vllo modo fuiſſet ipſe: & victor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum exanimatus eſt. Plin. lib. 7. 37. De eo quoque multa refert Apuleius lib. 4.

Aſclepiades Antiochenus, martyr.

Aſclepiades Myrleanus, in Turditania Grammaticam docuit, & deſcriptionem gentium in iſtis regionibus agentium edidit. Strabo lib. 3.

Aſclepiades Anazarbeus, grammaticus, ſcripſit de fluminibus.

Aſclepiodórus pictor ætate Apellis, Olymp. CXII. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles: huic Mnaſon tyrannus pro XII. diis dedit in ſingulos minas tricenas. Plin.

Aſclepiodorus Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica, ac inquiſitionem cognitionémque herbarum & lapidum Suid.

Aſclepiodórus, conſul, collega Afranij Annibaliani.

Aſclepion, conſul, Ioannis collega, anno ab vrbe condita, 1250.

Aſclepius, filius fuit Machaonis, vt Auguſtinus putat & Æſculapij nepos.

Aſcletariō. Mathematicus, tēporib. Domitiani, qui aliquādo dixerat ſe diſcerptū iri à canibus, Quapropter à Domitiano iuſſus eſt interfici & accuratiſſimè ſepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur. Sed repētina tēpeſtate diſiecto funere, ſemiuſtū canes diſcerpſēre. Suet. in Domitiano.

Aſcomarci, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Aſconius Pedianus, à Pedia gente, in quā quia adoptatus primus ita vocatus. Duo omnino fuēre Aſconij Pediani, prioris qui familiaris fuit Virgilio, quē vt refert Iunius Philargyrius, dicentē audiuerat ſe Grāmaticis crucē fixiſſe illo verſiculo. Tres pateat cœli ſpatiū non amplius vlnas. Huius extāt cōmentarij in Orationes Ciceronis, & in eam pro Cornelio. Liuiū ſe nouiſſe profitetur his verbis: *ſunt tamē, qui eundē illum duorum numerū, quem Cicero, ponant, inter quos Tuditanus, & Pomponius Atticus, & Liuius noſter* Alter Veſpaſiani æuo floruit, vt cognoſcimus ex Hieronymo in Chronico Euſebiano ad annū MDXCI. qui Veſpaſiani annus eſt ſeptimus, his verbis. Qu. Aſconius Pedianus, ſcriptor hiſtoricus, clarus habetur, qui 73 ætatis ſuæ anno captus luminibus, 12. poſtea annis in ſūmo omniū honore cōſeneſcit. Tria hinc diſcimus, primo hiſtoricum fuiſſe, ſecūdo floruiſſe eū ſeptimo Veſpaſiani anno, hoc eſt hiſtorias tum in lucem edidiſſe: tertio poſtea 12. vixiſſe annis, luminibus captum. hoc eſt vſque ad annum Domitiani ſeptimum. Vide Scalig. ad Euſeb. & Voſſiunm hiſtor. Latinis.

Aſclus, ciuitas Italiæ. Steph. Forte Aſculum de quo infrà.

Aſcolia, feſta fuerunt apud Atticos, quibus inter vtres ſaltantes bacchabantur, vnde & ab vtribus nomina ſumpſerunt. Virg. in Georg. horum meminit, & Gyral. 4. de poëtarum hiſtoria.

Aſcra, vicus Bœotiæ in aſpero & ſterili loco, in dextra parte Heliconis, Heſiodi patria. Silu. li 2.

Aſcram rus miſeram penes hic Helicona colebat.

Hyberna dirum, triſte æſta, optabile nunquam.

Ouid. lib. 4. de Ponto.

Intumuit vati, nec tamen Aſcra ſuo.

Stephanus Bœotiæ vrbem ait eſſe, inde Aſcræus Heſiodus dictus.

Aſcrāzapes, vel Ocrazapes, XXXVIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLI.

Aſcruuium, vrbs Illyrici, Ptolemæo, hodie Aſcriuium.

Aſculum, oppidum, Apuliæ, memorandum clade

clade illata Pyrrho à Curio & Fabricio Roman. conſulibus. Plutarch. in vita Pyrrhi à Stephano ἄσκελος vocatur. *Aſcelo* Leandro.

Aſcura, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Aſcurus, Colchidis fluuius. Arria.in periplo.

Aſcus gigas, Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Stephanus in Damaſco.

Aſdara,Cappadociæ oppidum. Anton.

Aſdaræ populi ſunt Caucaſi montis incolæ, apud quos Topazius naſcitur.

Aſdrubal gener Amilcaris, patris Annibalis, regnauit VII.annos,fauente factione Barchina: demum à ſeruo barbaro, cuius dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum, comprehenſus deinde ſeruus circumſtantibus haud facti pœnitens,inter cruciatus & tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbens, occiſus eſt. Liu. lib. 21. Vide Haſdrubal.

Aſdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.

Aſdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux claſſis Carthaginenſium tempeſtate reiectus,ad inſulas Baleares,ibi tantiſper,quoad quaſſas reficeret naues, reſedit. Liuius.

Aſdrubal, dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus; Eius vxor facta deditione, cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuiſſet, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbis flammas ſeſe cum filiis coniecit. Liuius lib. 5.

Aſdrubal, Giſconis filius. Plutarchus in vita Scipionis.

Aſdynis, inſula iuxta paludem Mæridis. Stephan.

Aſea, vel Aſeates, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit. Steph.

Aſebaim, i. Damulæ. ſiue pulchritudines aut militiæ nomen viri, 1.Eſd.2.

Aſedoth,regio & ciuitas in tribu Ruben:item vrbs Amorrhæorum. Ioſ.10.12.13. Lat. effuſiones, ſiue decliuia, aut campeſtria, aut deprædationes.

Aſel, filius Elaſa, filij Rapha. 1.Paralipom.8. 9. Lat.propè, aut iuxta, vel ablatio, ſiue ſeparatio.

Aſelli, duæ ſtellæ appellantur in Signo Cancri exiguum inter illas ſpatium obtinente nubecula quam præſepe appellant, Plin.lib.18.capite 35.

Aſellio Sempronius, hiſtoricus, & tribunus militum, ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam: res eas quibus ipſe interfuit conſcripſit: citatur à Cicerone, Dionyſio, Halicarnaſſeo, Gellio,Chariſio,Seruio & aliis.

Aſellius Claudius eques Romanus, tribunus militum, ſub Claudio Nerone, apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.

Aſem,ciuitas in tribu Simeon.Ioſ.19. Appellatur & Azoni, 1.Paral.4. Lat. Os ab oſſe, aut fortitudo, vel clauſura, ſcilicet oculorum vel lignum eorum.

Aſemóna,vrbs tribus Iudæ, Ioſ.15. idem quod Aſem ſignificat.

Aſéna,nomen viri, 1.Eſd 2.lat.periculum,vel tribus.

Aſena,vrbs in tribu Iuda,Ioſ 15.Lat.mutatio, vel duplicitas,aut dormitatio, ſiue nunc ignis.

Aſenaphar, nomen viri, 1.Eſd 4. Lat. periculum, ſiue infortunium tauri, aut periculi incrementum.

Aſeneth, filia Potipharis, vxor Ioſeph. Gen. 41.46.Lat. periculum,ſiue infortunium.

Aſer, filius Caath, filij Leui,1.Paralipom. ſiue filius Core,filij Iſaac,filij Caath. Exo.6.Lat.vinctus ſiue incarceratus,aut Syriacè.prohibitus.

Aſer, octauus filius Iacob ex Zelpha ancilla Lea vxoris ſuæ, Geneſ.30. Nomen item loci, Ioſ.17. 3.Reg.4.lat. Beatitudo, ſiue fœlicitas.

Aſeróth, nomen idoli. Iudic.37.lat.Nemora, ſiue luci aut beatitudines, vel inſidiæ, ſiue greſſus.

Aſerus,Siciliæ vrbs,Ptol. *Monreal* Nigro.Fortè Aſſorum & Aſſorium. Steph.

Aſchur,filius Eſron,filij Phares,ex Abia vxore, 1.Paral.2. Pater item Thecuæ, 1.Paral.4.lat. denigratus, ſiue ignis libertatis, vel albedinis, aut foraminis.

Aſia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine ſuperans, ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur: ab Ortu, Septentrione & Meridie Oceano abluitur, dicta ab Aſia Nympha Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge, ex qua Prometheum ortum ferunt: vel ab Aſio Lydo,Manei filio, Virg.l.1. Æneid.

——Libyæ deſerta peragro,
Europa atque Aſia pulſus.

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherroneſi formam coacta, cuius Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum vſque Euxinum pertingit, hodie *Natolia* à Turcis appellatur, à Græco vocabulo ἀνατολὴ, quod Orientem ſignificat. Huius partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphilia, Æolis, Ionia, Lycia, & Caria. Virgil.3. Æneid.

Poſtquam res Aſiæ Priamique euertere gentem
Immeritam, viſum ſuperis.

Aſia, à veteribus multifariam diuiſa eſt. Hodie verò eam in quinque partes, ſecùdùm præcipua eius imperia non ineptè diuidi poſſe doctis videtur. Cuius prima pars, quæ Europæ contigua eſt,& magno Duci Moſcouiæ paret, ma-

glaciali, Obij fluuio, Kytaia lacu, & linea inde ducta ad Caſpium mare, Iſthmóque qui inter hoc mare & Pontum Euxinum eſt, terminatur. Secunda, quæ magno Chamo Tartarorum Imperatori obedit, cuius fines à meridie ſunt mare Caſpium, Iaxartes fluuius, Imaus mons: ab Ortu & Septentrione Oceanus, ab Occidente iam dictum ducis Moſcouiæ regnum. Tertiam partem Ottomani ſeu Turcæ occupant, continétque quicquid terrarum eſt intra Pontum Euxinum, mare Ægeum (nunc Archipelagus dictum) Mediterraneúmque, Ægyptum ſinu Arabicum, Perſicúmque, Tigri fluuio, Mari Caſpio, & Iſthmo, qui inter hoc & Pontum Euxinum videtur. Sub quarta regnum Perſiæ, quod hodie à Sophis gubernatur, comprehenſum eſt, & habet Turcas (quibuſcum ferè continuum bellum gerit) ab Occidente: magni Chami regnum à Septentrione, & in Orientem fermè ad Indum fluuium extenditur, à Meridie verò mari, quod hodie Indicum, olim rubrum appellatum eſt, alluitur. Quinta pars cæteras regiones obtinet, quas nunc Indias, vti & olim nuncupant: quæ non ab vno ſolo, vt aliæ, ſed pluribus Regulis (nã quælibet illius regio proprium ferè habet principem, quorum nõnulli etiam magno Chamo vectigales ſunt) regitur. Loca maritima, quæ ſunt à ſinu Arabico ad promõtorium vſque, vulgò *Cabo de Lampo* dictum (quod eſt ad 30. gradum latitudinis borealis, ferè omnia Luſitaniæ Rex poſſidet, aut ſibi tributaria fecit. Hanc Aſiã Strabo ſex, ab vndecimo incipiens, libris perſequitur. Ptolemæus eã tribus libris, quinto videlicet, ſexto & ſeptimo, deſcripſit, item duodecim tabulis, tribuitq; illi quadraginta prouincias.

Aſia, regio circa Sardes. Vide Erionia.

Aſia, ciuitas Lydiæ iuxta Tmolum. Eſt & inſula Æthiopiæ. Steph.

Aſia, paludis nomen in Lydia, Cayſtro flumini propinqua, circa quam inter alias aquaticas aues plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam. Virg lib. 7. Æneid.

——& longa canoros
Dant per colla modos, ſonat amnis, & Aſia lõgè
Pulſa palus.

Aſia, Minerua cognominata eſt, cuius templum Pauſan. ait fuiſſe in ruderibus, constructum verò à Caſtore & Polluce ex Colcho reuerſis. Nam & apud Colchos eodem nomine templum fuerat.

Aſiãna, ciuitas Elidis. Steph.

Aſianus, Sardienſis Epiſcopus.

Aſiarchæ, viri erant communi Aſiaticarum ciuitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent. Strab. lib. 14. In libris Iuriſconſultorum vſurpatur hæc vox, vt & Syriarcharum. Sic autem dicti ſunt Sacerdotes certi, quorum munus erat ludos Theatrales in deorum honorem edere, quos propterea Ruffinus apud Euſebium Munerarios interpretatur, vt obſeruat Cuiacius, Iuriſconſ. longè doctiſſimus. Horum fit mentio apud D. Lucam Act. 19 30. Vide de his Saldenum in marmoribus Arundelianis.

Aſiaticus, 11. conſul Q. Aquilini collega.

Aſibe, ciuitas Meſopotamiæ, ab incolis dicta alio nomine Antiochia. Steph.

Aſido, eſt oppidum Mediterraneum in Bætica, cuius meminit Plin. lib. 2 c. 1.

Aſiel, i fecit Deus, ſiue factura Dei, filius Sariæ, filij Ioſabiæ. 1. Paral. 4.

Aſilas, auguris nomen qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum. Virg. Æneid. 10.

Tertius ille hominũ diuumq; interpres Aſilas,

Aſilas, dux Troianus, Æneid 2.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus & fortis Aſilas.

Aſima, nomen idoli virorum Emath 3. Regũ, 17. lat. dictum: vel poſitio, aut ignis mari.

Aſina, cognomen Corneliorum quòd à Cn. Cornelio Scipione ad poſteros eſt propagatum. Hic enim quum Sponſores ab eo poſcerentur, aſinam produxit in forum cum pecuniæ onere, quaſi pro ſponſoribus præſens pignus: eámque ob cauſam Aſina poſtea dictus eſt. Macrob. lib. 1. Saturnal.

Aſinaria feſtus dies erat Syracuſis, ab Aſinario fluuio dictus, apud quem Athenienſium imperatores Nicias & Demoſthenes capti. Plutarch.

Aſiadum, Hiſpaniæ in Turdetanis vrbs, Ptolemæo. *Medina Sidonia* Cluſio. Sed hæc Sidonia eſt *Aſyla*, Ptol. ſi Moletio creditur.

• Aſine, inſula ex Sporadibus, quas Electridas nonnulli vocant. Eſt & alia in mari Adriatico. Pompo. lib. 2. & eius interpres Vadianus.

Aſine, Meſſeniæ oppidum. Ptol. in Peloponneſo *Anchora* Nigro dicitur: ſed *Phaneronimi* Fanolio, & Sophiano. Hi Aſinæi, Parnaſſi olim accolæ, Dyropes appellabantur, quod nomen, in Peloponneſum reuerſi, diu retinuere, vt Pauſanias ſcribit. Pro Aſine, Pleton hoc loco (nam is quoque in deſcribenda Peloponneſo Ptolem. ſequitur) *Miſyne* legit. Luc. lib. 8. Quas Aſine cautes, & quas chios aſperat vndas, hinc ſinus Aſinæus. Strabo. lib. 8. & Pomp. Mela. lib. 2. Stephan.

Aſine, Straboni Argiæ vicus, propinquus Naupliæ Marius Niger *Vulcanos* appellat. *Miſine* legit Plethon.

Aſine, vrbs eſt Laconicæ, ab Aſine filia Lacedæmonis: Item Cypri. & Siliciæ. Steph.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Auguſti Cæſaris amicus, docuit Romæ tẽpore Pompeij Magni, ſucceſſitque ſcholæ Timagenis: ſcripſit bellum Cæſaris & Pompeij: primus omnium Ro-

mæ

mæ aduocatis hominibus ſcripta ſua recitauit. Quintilianus, Multa in Aſinio Pollione inuenio ſumma diligentia, adeò vt quibuſdam etiam nimia videatur, & conſilij & animi ſatis: à nitore & iucunditate Ciceronis ita longe abeſt, vt videri poſſit ſeculo prior.

Aſinius Pollio, omnium primus Romæ bibliothecam feciſſe dicitur, teſte Plinio lib. 35. ſic inquiens: Non eſt prætereundum & nouitium inuentum. ſiquidem nōn ſolùm ex auro, argentóve, aut certè ex ære in bibliothecis dicantur illi, quorum immortales animæ in iiſdem locis ibi loquuntur, quinimo etiam, quæ non ſunt, finguntur pariúntque deſideria non traditi vultus, ſicut in Homero euenit: quo maius (vt equidem arbitror) nullum eſt fœlicitatis ſpecimen, quàm ſemper omnes ſcire cupere, qualis fuerit aliquis. Aſinij Pollionis hoc Romæ inuentum, qui primus Bibliothecam dicando, ingenia hominum rempublicam fecit.

Aſinius Gallus, Pollionis filius, libros edidit de Comparatione patris Pollionis & Ciceronis in quibus patrem Ciceroni prætulit. Author Cæcilius. Plin. lib. 11. Epiſt. Contra quos Claudius Cæſar poſtea Ciceronis edidit defenſionem, Tranquillus in Claudio.

Aſinius Capito, grammaticus doctiſſimus, librum reliquit Epiſtolarum, in primáque ad Pacuuium Labeonem titulus præſcriptus erat. *Pluria & non plura ſcribi oportere*, rationéſque addit. Author Gellius, lib. 5. cap. 21.

Aſiongaber, vel Heſiongueber, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael, egreſſi de Hebrona. Numer. 33. Lat. lignum viri, vel robuſti aut conſilium viri, vel robuſti. Nomen item portus regni Edom ad mare rubrum, Deuteronom. 2 & 2. Reg. 9. 2. Paralipom. 8.

Aſir, filius Iechoniæ, filij Ioacim, filij Ioſiæ, 1. Paral. 3. Filius item Core, 1. Paral. 6. Lat. vinctus, ſiue incarceratus, aut Syriacè, prohibitus.

Aſis, Vmbriæ mons.

Aſiſia, Ptol. *Aſſeſiates* vocat Plinius, Illyridis vrbs. Hanc ſcribit Niger nunc ſolo æquatam eſſe, ibidémque multa antiquitatis monumenta extare, & locum *Beribir* dici addit. Niſi tabulæ fallant, videtur mihi etiam *Bergane* vocari.

Aſius, filius Dymantis, & frater Hecubæ, ſed ex diuerſis patribus, & Hectoris auunculus, hic etiam Priamo aduerſus Græcos auxilium tulit Hom. in Iliade.

Aſius Iupiter, cuius vetuſtiſſim. phanum in Creta fuit, teſte Steph. hic dictus ab Aſo Cretæ oppido, quo in loco colebantur.

Aſius, Manæi Lydi filius, Aſiæ nomen dedit.

Aſius, Ptolem. Semnonum fluuius in Italia. *Æſeum* hodie.

Aſius, campus prope Cayſtrum fluuium. Homerus, *ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα*. Stephan.

Aſmodæus, nomen dæmonij. Tobiæ 3.

Aſmura, Ptol. Hircaniæ vrbs eſt, quam Marcellinus *Azmornam* vocat.

Aſom, ſextus filius Iſai, 1. Paral. 2. filius item Ierameel primogeniti Eſrom, 1. Paral. 2. Lat. feſtinatio eorum, ſiue ieiunans.

Aſom, ciuitas in tribu Simeon, 1. Paral. 4 quæ & Aſem, Ioſ. 19. Lat. os, vel fortitudo, vel clauſura oculorum, vel lignum eorum.

Aſnáa, nomen viri, 2. Eſd. 3. Lat. rubus, aut Syriacè inimicos.

Aſophis, regiuncula Peloponneſi, in tractu Achaiæ, circa Phliuntem, ab Aſopo fluuio, cui adiacet Homero Arethyrea dicitur. Plin. libro 4 cap. 5. Strabo libro 8. etiam Aſopiam appellat.

Aſopia, regio Aſopo fluuio finitima.

Aſopiades Æacus, Aſopi nepos, pater Æginæ matris Æaci. Ouid. lib. 7. Metam.

Huic Aſopiades petis irrita dixit, &c.

Aſopodorus Phliaſius poeta, qui primus poſt Anrheam Lindium ex compoſitis nominibus poeſim excogitaſſe dicitur.

Aſopus, fluuius Aſiæ, vnà cum Lyco flumine Laodiceam vrbem præterfluit.

Aſópus, fluuius Bœotiæ, Thebas, Platæas, & Tanagram præterfluens. Hunc poetæ Æginæ patrem faciunt, ex qua Iupiter in ignem conuerſus, Æacum ſuſcepit. Quod cùm reſciuiſſet Aſopus, vndas ſuas in aſtra euomens Ioui bellum intulit, à cuius fulmine interfectus eſt. Hinc fit Aſopis patronymicum fœmin. quo poetæ vtuntur, pro Ægina Aſopi filia. Ouid. 6. Metamorph.

Aureus vt Danaen Aſopida luſerit ignis.

Aſopus, fluuius Peloponneſi in Chromio monte naſcens, Mediam præterfluit non procul à Lechæo in ſinum Corinthiacum influens.

Aſópus, fluuius in Para inſula. Strab. lib. 8.

Aſópus, Achaiæ fluuius, per Bœotiam in Epidaurum fluit.

Aſopus, Ptol. Laconiæ oppidum Mediterraneum, *Rampano* à Nigro interpretatur.

Aſopus, Liuio Macedoniæ fluuius, Heracleam alluens. Sunt qui eundem eſſe putant eum *Apilas* Plinij. Quatuor fluuios huius nominis Aſopi, in Græcia numerat Strabo lib. 8.

Aſor, vrbs aut regio Arabiæ. Ierem. 49. & Iud. 4. Vide Haſor.

Aſorhaldan, rex Aſſur, 1. Eſdr. 4. Lat. ligans acumen vel lætitiam.

Aſoth, i. faciens vel factura, vel tineæ veſtimentorum, filius Iephlat, filij Heber, 1. Paralipom. 7.

Aſórus, fluuius, Liuio lib. 6. Dec. 4. alluit Heracleam, ſitam in radicibus montis Œtæ. Hunc eſſe coniici poteſt, de quo Plinius libro 4. cap. 10. Hic à Bocatio Aſaſſus, ab aliis Aſurus vocatur. legitur hodie in exemplaribus quibuſdam Aſcordus.

Aſpagones, populi Indiæ, regionem Vitis & lauri & buxi, pomorũ, omniumq; in Græcia naſcentium fertilẽ incolentes, Pli. li. 6. c. 21. Solin.

Aſpaláthia, vrbs Taphiorum Steph.

Aſpalathis, inſula Lyciæ Steph.

Aſpar, Garamas quidam: de quo Pontanus,

Hunc Aſpar Garamas quo non præſtantior alter

Aut torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.

Aſpaſia, Mileſia Sophiſtria & Eloquentiæ magiſtra, Periclem docuit & amauit, ab eóque in matrimonium accepta, cùm eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorum, Samij ſcilicet, & Peloponneſiaci. Plutarch. in Pericle, & Ariſtophanes in ἀχαρνεῦσι.

Aſpaſius, ſophiſta Rauennas, Demetriani filius, ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi, ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Suid. Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius, quoniam de byblo, i. de papyro librum condidit: conſcripſit item artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum principem, cuius temporibus floruit. Suidas.

Aſpaſius, Tyrius de Continente variam hiſtoriam ſcripſit. Suidas.

Aſpáthines: Perſa cum Dario in Magum Smerdim coniurauit. Herodot. lib. 1. hiſt 3.

Aſpauia, Hiſpaniæ caſtellum ab Vcubi millia v. paſſuum diſtans Hiſp. lib. 1.

Aſpelia, Cypri inſulæ nomen. Plinius lib. 5. c. 31.

Aſpendus, Pamphyliæ vrbs, Argiuorum ædificium. Hic Veneri ſuibus ſacrificabant, eo quod author eius generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primum obuium ſacrificare voluiſſet, occurrit illi ſus. Pompon. lib. 1. Steph. ab Aſpendo conditam ſcribit.

Aſpendius citharœdus, prouerbio dici ſolet in eos, qui rei nullius quàm priuati ſui compendij rationem habent. Tractum ab artifice quodam Aſpendio, qui tam leuiter ſiniſtra manu citharæ ſuæ chordas mouebat, vt ſonus ad ipſum tantùm citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes perueniret. Cicer. in 3. Verrina.

Aſper conſul, Ariouindi collega.

Aſperum mare, qui & Sinus barbaricus, Ptol. Trogloditicus Sinus Plinio eſt. Eum maris tractum obtinet, qui hodie *Golfo de Melinde* dicitur.

Aſphaces, populi in Cypro. Steph.

Aſphalius Neptunus dictus, quod illi facerent ſacra, qui terræ motuum ceſſationem vellent.

Aſphaltus, vel Aſphaltides, lacus Iudææ in Pentapoli: in quo nihil graue ſubmergi poteſt. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandam populi luxuriam & libidinem cælitus exuſtæ ſunt. Mortuum mare ab hiſtoricis dicitur, nihilq; præter bitumen gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid viuum mergi poteſt. Solinus & Iuſtin. libro 36. Huius lacus aqua Aſphaltum appellatum, Græcis Naphtha, quæ eminus igni admota flammam concipit, ea capitis Medeæ inuolucrum ad Iaſonem miſſum intinctum fuerat.

Aſphar, nomen lacus in agro Thecuæ. 1. Machab. 9.

Aſphenes, i. pharetra aſperſionis vel diſtillationis, ſiue magus aſperſus: Præpoſitus eunuchorum regis Nabuchodonoſor, Daniel 1.

Aſpis, Numidiæ promontorium, à clypei forma dictum, in mare prominens.

Aſpis, inſula maris Mediterranei. Plin. lib. 5. cap. 31.

Aſpis, inſula prope Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aſpis, vrbs à Latinis Clypea. Silius.

In Clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Strabo, Coſſura inſula eſt ante Lilybæum & Aſpidem Carthaginenſem vrbem quam Clypeam vocant, in medio vtriuſque ſita, lib. 6.

Aſpis, promontorium Æthiopiæ, iuxta Ægyptum.

Aſpis, Africæ mons, Straboni prope Taphitium promontorium. *Mons* dici putat Auguſtinus Curio.

Aſpis, Macedoniæ ciuitas, à Philippo Perſei patre condita: & inſula inter Lebedũ & Teum, aliàs Arconeſus dicta: alia Pſyris vicina: alia quædam ſine arboribus, & alia vltra Piſſam. Steph.

Aſpiſij, Scythiæ intra Imaum montes: populi quoque ibidem. Ptol.

Aſpithra, Sinarum vrbs. Ptol.

Aſpledon, Achaiæ vrbs, quæ à nõnullis Spiedon dicta fuit, deinde etiam Eudielos. i. aprica quod hybernationi locus commodus ſit, quo nomine etiam eius ager nominatus fuit. Strab. li. 9. Euſtath. Bœotiæ eam tribuit Plinius & Heſych. Phocidi Stephanus. Vide Hyettos.

Aſpona, ciuitas Galatiæ. Anton.

Aſporatius conſul, Herculani collega.

Aſpordenus, & fugiendæ fœditatis gratia.

Aſporênus, mons Aſiæ Pergamo proximus, ſic dictus, quod aſper & ſterilis ſit: vnde templum quod ibi eſt matris deorum, Aſporenum dictum, dea quoque ipſa Aſporena dicta. Strab. lib. 13.

Aſpran-

Aſprandus, Longobardorum in Italia rex XVII. regnauit III. menſibus.

Aſpri, duo conſules, tempore Aurelij Antonini Imperatoris.

Aſpurgitani, populi circa Mæotidem paludem. Steph.

Aſrael, filius Ialeleel. 1. Paral. 4. Lat. Beatitudo Dei, vel intuitus fortis, aut greſſus Dei.

Aſriel, (idem ſignificans quod Aſrael) filius Galaad, filij Machir, filij Manaſſe, Num. 26. qui Ioſ. 17. Eſriel dicitur.

Aſrielitæ, populi. Num. 26.

Aſſa, ciuitas iuxta Athon: item vicus Scithiæ. Steph.

Aſſabinus, Iupiter cognominatus eſt, & multa ceremonia olim cultus apud Arabes. Plin lib. 12. cap 12.

Aſſacana, Indiæ regio, in qua eſt Magoſa metropolis. Strab. lib. 15. apud Steph. Aſſaceni vocantur huius populi.

Aſſara, Ptol. Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius, *Selſis* Caſtaldo.

Aſſaracæ, Libyæ interioris gens. Ptol.

Aſſaracus, Trois regis Troiani filius, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchiſes pater, Æneæ. Virg.

Et genus Aſſaraci.

Aſſaraddon, vltimus Aſſyriorum rex, Sennacheribi filius.

Aſſecoma, Antonino Hiſpaniæ oppidum intra Bracaram & Aſturicam.

Aſſedim, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19. Lat. Venationes, aut inſidiæ, vel latera, aut Syriacè, deſtructiones.

Aſſedones, vide Eſſedones.

Aſſem, nomen viri, 1. Paral 11. Lat. nomen, vel nominatus, ſiue poſitio, vel poſitus.

Aſſera, vrbs Chalcidentium. Steph.

Aſſeriates, Plinio Alpini populi, *Val de Serra*. fortè, inquit Simlerus.

Aſſeſiates, populi Illyriæ in conuentu Scardonitano, inter eos qui eo conuentu ius habent Italicum, immunéſque dicuntur. Plin. lib. 3. c. 21.

Aſſeſus, vrbs Mileſiæ. Steph.

Aſſidæi, genus hominum inter Iudæos, Mach. 7. 2. Macch. 14.

Aſſidona, Hiſpaniæ Bœticæ regio, quam hodie *Xeres de la Frontera* vocant.

Aſſinatus, Siciliæ fluuius. Thucyd.

Aſſiſia, apud Mileſios Pallas dicta eſt, vel Aſſeſia, ab Aſſeſo Mileſiorum oppido, in quo templum habuit. Palæph. lib. 2.

Aſſo, Baſtetanorum oppidum. Ptol. in Hiſpania Tarraconenſi. Oſſea Moletio, in ſua Geographia. Ptolem.

Aſſos, Lyciæ ciuitas maritima in ediro ſita promontorio, ad quam patum tutum eſt accedere. Vnde locus Stratonici vel Nicoſtrati citharœdi, Aſſon eas, vt citius ad exitij terminos peruenias. Altera eſt in Æolide. Tertia in Myſia vbi ſarcophagus lapis naſcitur, de quo ſic Plin. li. 2. c. 96. Circa Aſſon Troiadis lapis naſcitur, quo conſumũtur omnia corpora. Sarcophagus vocatur & lib 36. cap. 17. In Aſſo Troadis Sarcophagus lapis fiſſili vena ſcinditur. Corpora defunctorũ condita in eo abſumi conſtat intra 40. diẽ exceptis dẽtibus. Ex hac fuit Cleãthes Stoicus philoſophus, qui Zenoni Citienſi in ſchola ſucceſſit, & eam Chryſippo Solenſi reliquit. Strab. lib. 13. Aſſon Troadis Plinius Apolloniam quoque vocat. De hac Paulus videtur mentionem facere. Act. 20. v. 13. Videtur & locus Cretæ in latere meridionali, Act 27. v. 13. ſed alij interpretãtur ἆσσον prope. Quarta in Lydia. Quinta in Epiro minore.

Aſſorinum, vel Aſſorum, ciuitas Siciliæ. Steph.

Aſſorũ, mõs Sami, à quo fluit Amphilyſus. Step.

Aſſorius, Mygdoniæ regionis in Macedonia vrbs.

Aſſos, ciuitas Cretæ, vbi vetuſtiſſimum Iouis templum. Steph.

Aſſus, vide Aſſos.

Aſſuerus, pater Darij regis Medorum. Dan. 9. 1. Eſd. 4. Hic à Metaſthene Perſa, Artaxerxes Aſſuerus vocatur. Ioſepho fuit Cyrus, Xerxis filius, qui poſt Dariũ patruũ, Perſis imperauit. Hũc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Longimanus cognominatus, regnauit XL. annis Heb. Aſchaſch veroſch, i. Princeps & caput.

Aſſum, Troadis promontorium. Ptol. *Santiquaranti*, Sophiano. vide Aſſos.

Aſſur, i. inſidians, ſiue beatus, aut aſpiciens, vel gradiens, filius Sem. Gen. 10. de terra Sennaar egreſſus, Gen. 10. Iſa. 7.

Aſſur, Iudææ ciuitas, quam ædificauit Salomon, quo nomine dictus eſt filius Sem.

Aſſuri, nomen loci, 2. Reg. 2. Lat. Beatitudo, aut intuitus, vel greſſus.

Aſſurim, filius Dedam, filij Iecſan. Gen. 25. Lat. Inſidiantes, ſiue beati, aut aſpicientes, vel gradientes.

Aſſyria, regio maioris Aſiæ, quam Ptol. ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occaſu Meſopotamia, à Septẽtrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphatem montem, à Meridie Suſiana. Tib.

Eoiq; Arabes diues & Aſſyria.

Plin. lib. 5. cap. 12. Aſſyriam docet Syriæ partem eſſe, quæ poſtea vocata eſt Adiabene. Strabo autem lib. 6. longè latiores Aſſyriæ fines aſſignat, eo nomine comprehendens Babylon. & maximam circumiacentium regionum partem. Eadem & Syria à Græcis vocata eſt, Iuſtin. lib. 1. & Herod. lib. 7. quanquam multò latiores Syriæ fines fuerunt, quàm Aſſyriæ. Dicta eſt autem Aſ-

ſyria, (vt refert Auguſtinus lib. 15. De ciuitat.) ab Aſſur filio Sem. In Aſſyria autem fuerunt XVIII. regna.

Aſſyrij, populi poſt Euphratem loca tenent, amne tantum à Babyloniis diuiſi. Herodotus eoſdem populos cum Syris eſſe dicit. ſed à Græcis Syros: à Barbaris Aſſyrios vocari. Hi ſolebant in viis ægrotos præponere, & exquirere à prætereuntibus, ſciréntne aliquod morbi remedium: coma vtebantur non admodum magna, defunctos melle condibant & cera, clypeos geſtabant & pugiones: clauas item ligneas ferro inductas ac ligneos thoraces. Deum quem ſuum habent, Adad vocant, deam verò Adargatim.

Aſſyrij dicti ſunt à Nino, cognomento Ioue, qui nomine proprio Aſſyrius eſt vocatus. Xenoph. de æquiuoc. Aſſyrij & Babylonij vxores publica emebant auctione, quod etiam hodie apud Arabes & Sarracenos ſeruatur. Ptol. Verg. lib. I. cap. 4. de rer. inuent.

Aſta, Turditanorum in Hiſpania ciuitas, Æſtuaria, inter ſacrum promontorium & Herculeas columnas. *Regia* cognominatur à Plinio. Eſt & Aſta in Liguria, non longè à Nouaria diſtans. Claud.

—nec plus pollentia rebus
Conſulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Aſta.

Plin. lib. 55. c. 12. Drangianæ item vrbs. Ptolem. & Indiæ locus. Arrian. in Periplo.

Aſtabeni, Hyrcaniæ populi. Ptol.

Aſtabóras, Æthiopiæ fluuius iuxta Meroen. Helio. lib. 10. Æthiopicæ hiſtor. Ptol.

Aſtacana, Bactrianæ vrbs. Ptol.

Aſtacamprum, Indiæ promontorium. Arr. in Perip.

Aſtacapra, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Aſtacenum æſtuarium in Hiſpania Bætica. Pt.

Aſtacenus ſinus, Propontidis pars, hodie *Gelfo de Nicomedia.*

Aſtaces, fluuius Ponti, de quo ſic Plin. lib. 2. c. 103. In Ponto fluuius Aſtaces rigat campos in quibus paſtæ nigro lacte equæ gentem alunt.

Aſtacilicis, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Pto.

Aſtacœni, populi Indiæ, mediā regionē inter Gophenem atq; Indum, habitantes Strab. lib. 15.

Aſtacures, Africæ propriæ gens. Ptol.

Aſtacuri, Libyæ interioris populi. Ptol.

Aſtæ, Thraciæ gens. Steph.

Aſtageni, Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

Aſtanda, Ariæ oppidum. Ptol.

Aſtacus, Aſiæ vrbs, ſinum à ſe cognominat Aſtacenſem, ab Aſtaco Neptuni & Olbiæ Nymphæ filio. Arianus in Bithynicis. Strabo. Megarenſium coloniam eſſe ait. Eſt & ciuitas in Acarnania. Plin. lib. 5. & altera Bithyniæ, item regio Byzantiorum, & Cephaleniæ colonia. Steph.

Aſtapa, Liuio Hiſpaniæ vrbs, quam Nauagieius putat hodie *Steppa* dici. Vide *Siſa Pons.*

Aſtapæi, Libyæ populi. Steph.

Aſtapus, fluuius Aſiæ, quem Aſtoſabam à nonnullis nominari ait Steph. lib. 10. in deſcriptione Ægypti. Plin. tamen lib. 5. c. 9. Nilus, inquit, Aſtapus cognominatus eſt, quod illarum gentium ſigna ſignificat aquam è tenebris profluentem, qui & Aſtabores læuo alueo dictus, hoc eſt, ramus aquæ venientis è tenebris, dextro verò Aſtoſapes, quod latentis ſignificationem adiicit: nec ante Nilus, quàm ſe totum aquis concordibus rurſus iunxit. Niger ſcribit eum accolis *Abaui* dici, *Abanbi* Barrius. Vide Nilus. Aſtarete, vide Aſtarte.

Aſtarimus, frater Aſtarci, Tyri rex, regnauit annis 9.

Aſtaroth, antiqua ciuita Og regis Baſan, in qua primum habitauerunt Gigantes: poſtea cecidit in ſortem tribus Manaſſe. Sunt autem duo caſtella in Batanea hoc vocabulo, nouem inter ſe millibus ſeparata, inter Adaram & Abilam vrbes. Fuit & Deus Philiſtæorum à Iudæis ſublatus. 1. Reg. & à Salomone reintegratus. 3. Reg. 11. Aſtaroth eſt pluralis gen. erant idola formam ouium præ ſe ferentia.

Aſtárte, Syriorum numen non aliud quàm Veneris: fortaſſe aut Iunonis: ſacræ litteræ Aſtartem Sydoniorum deam vocant: cui Salomo rex vni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit. Eſt & ciuitatis nomen, & inſula in Æthiopia, Steph. & Palæph. lib. 2. Vide Philadelphia.

Aſtártus, Tyri rex, regnauit annis XXXIII.

Aſtaſana, Ariæ oppidum Ptol.

Aſtelebe, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aſtenas, Hiſpaniæ Bœticæ oppidum. Strabo.

Aſter, puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata lib. 3. Epigrammatum Græcorum.

Aſteria, vel Aſterie, filia Cei, Titanis filij, Theodontio. Hæc autem, vt ait Fulgentius, poſt vitiatam Latonam à Ioue dilecta eſt, à quo in aquilam verſo oppreſſa fuit eíque ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Ioui aduerſa, eiúſque fugiens iras, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ Græcè vocatur ὄρτυξ, noménque dedit inſulæ in quam aufugerat, vbi à Ioue in lapidem mutata eſt, vndique demerſa, & ab eiſdem huc illuc agitata: quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatauit, & primò Neptuno ac Doridi conſecrata eſt: poſtea Delos dicta, in qua inſula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Aſteria, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aſteria, Hydei filia, ex Bellerophōte Hydin ſeu Hydiſſū peperit, à quo Hydiſſus vrbs Cariæ, Step.

Aſteria, inſula in Archipelago mari inter Itha-

Ithacam & Cephaleniam,quæ alio nomine Delos nuncupatur, in qua primùm poſt diluuium Sol apparuit, & ab eo primùm eſt illuſtrata, vnde antiquitas eam Apollini conſecrauit, quod illic natus eſſe videretur: ibique fertur ignis primò inuentus, & inter Græcos in vſu habitus: quare Pyrpilos eſt cognominata, Oroſ.li.1.c.7.

Aſteris, Homero, Straboni & Auſonio in Perioche.4.Odyſſeæ. *Didaſcalia* Sophiano.

Aſterion, Cometæ filius, vnus ex Argonautis. Val.lib 1.Argon.

—:alter Aſterion, quem matre carentem
Cretham gemino fouit pater amne Cometes.

Aſterion, Achaiæ fluuius in Nemea inſula, vel ſylua placidè effluens, fructuum iuxta ripam abundantiſſimus. Statius lib.4.Theb.

Eraſinus & equus
Fluctibus Aſterion, &c.

Eſt etiam montis nomen in Argolico ſinu.Plin. lib.45.

Aſterion,ciuitas Theſſaliæ. Homer. *οἱ δ' ἔχον, ἀστέριον, τιτανοῖό τε λευκὰ κάρηνα* dicta,quod in alto ſit monte, velut aſtrum fulgeat. Euſtath.Perſia nunc vocatur. Eſt & altera vrbs eius nominis in Syria.

Aſterion, herba naſcens in agro Argiuo ad ripam fluuij eiuſdem nominis,cuius folia Iunoni ſacra accolæ in coronas nectunt.

Aſteris, inſula in medio Sami & Ithacæ ſita. Strabo, Homer.Odyſſ.4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Ἀστερίς, οὐ μεγάλη, λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. id eſt,
Saxa nunc medio ſupereminet inſula ponto
Aſteris,haud ingens, portus dant puppib. aptos,
Quos ſubeant hinc atque hinc.

Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorſus idonea. Eadem etiam Aſteria vocatur eidem Straboni lib.2. Eſt & Aſteria ciuitas Hiſpaniæ. Ptol. Fuit item Titoni filia, & Latonæ ſoror.

Aſterium, vide ASTERION.

Aſterius, loci nomen in inſula Tenedo. Plutarch.

Aſterius, Cretenſium rex, regnauit annis XXII.

Aſterius, conſul, collega Protogenis.

Aſteropæus,filius Pelagonij.cum Pæoniis venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occiſum Patroclum occurrere auſus, ab eo miſerè cæſus interiit. Hic Homero Amphidexios cognominatur.

Aſterupeius,Spartanus nobilis,qui Lycurgum in formanda rep.iuuit.

Aſterúſia, mons Aſiæ vel Cretæ, ad meridiem mare ſpectans, cuius coloni ciuitatem eiuſdem nominis ad Caucaſum ædificauerunt, Stephan.

vrbs item Arabiæ fœlicis. Diodorus lib.5.

Aſthæa, Gedroſiæ inſula. Ptol.

Aſthagura,Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Aſtyæ, promontorium Europæum, ad Boſphorum Thracium, *Cecrium* vulgò. Pet. Gyllius Plin.lib.4.c.11.

Aſtiagis, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Aſtiocha,vel Aſtiochia, vide ASTYOCHIA.

Aſtorgius, filius Galeoti Foroiulienſium, principis,qui cùm longam obſidionem Cæſaris ab Alexandro Pontifice patre miſſi ſuſtinuiſſet, ad extremum victus & Romam ductus in Tyberim noctu præcipitatus eſt. Iouius.

Aſtorum, *ἀστῶν* Thraciæ regionis meminit Stephanus in *χερσόνησῳ* Aſticla, vide Aſtypalea.

Aſtica,regio Thraciæ. Plin.

Aſto,Proſopitis Nomi Ægypti ciuitas & metropolis,vbi Saturnus colebatur. Epiph.

Aſtoa, vicus Arabiæ fœlicis. Ptol.

Aſtomi, Indiæ populi Plin.cap.2.lib.7. ad extremos fines Indiæ ab oriente circa Gangem ſine ore, corpore toto hirti, veſtiti frondium lanugine,halitu tantùm viuentes, & odore quem naribus trahunt. Nullus ibi cibus, potúſque nullus: tantùm radicum florúmque variis odoribus, & ſylueſtrium malorum, quæ ſecum portant, longiore itinere viuunt, ne deſit olfactus: grauiore paulo odore haud difficulter exanimantur. Hæc Plinius.

Aſtouia, Germaniæ vrbs. Ptol,

Aſtrabe,vna Cycladum,Caſos poſtea dicta.

Aſtræa, Aſtræi ex Aurora, vel Icari, vel Iouis & Themidos filia: quæ quoniam diis fauit aduerſus patrem & patruos, in cœlum aſſumpta eſt, & in Zodiaco locata ea in parte, quæ ab ea Virgo eſt nominata.

Aſtræa,iuſtitia. Ouid.1.Metamorph.

Vltima cœliſtum terras Aſtræa reliquit.

Aſtræus enim princeps iuſtiſſimus fuit, propter cuius æquitatem, eius filia Iuſtitia dicta eſt, vt ſcribit Aratus,

—nam cùm adhuc terras habitaret,
Nondum veſanos rabies nudauerat enſes,
Nec conſanguineis fuerat diſcordia nota.

Sed poſtea creſcentibus vitiis euolauit in cœlum. Vnde ait idem Aratus,

Et cœli ſortita locum, qua proximus illi
Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Aſtræa,ciuitas Illyriæ. Steph.

Aſtræus,fluuius Macedoniæ. Ælian.

Aſtrampſychus author antiquiſſimus ſcripſit de cura aſinorum, & *ὀνειροκριτικόν*, i. de coniectatione ſomniorum. Suidas.

Aſtrapæus, dictus Iupiter à coruſcatione.

Aſtraſſus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Aſtrara, Arabici ſinus inſula, apud Ptol. Caiaſſa ex tabulis apparet.

Aſtraræa, Minerua apud Laconas dicta eſt, quod Amazones vlterius progreſſę non fuiſſent, Athenienſiſque finem belli gerendi feciſſent: nam ἀςραρεια Græcis pax eſt, quando ſcilicet ceſſatur à bello

Aſtræum, oppidum Macedoniæ, & Aſtræi populi ſunt eius vrbis incolæ. Ptol.

Aſtræus, vnus ex Titanibus qui contra deos arma ſumpſit. Ferunt hunc cum Aurora concubuiſſe, ac ex ea generaſſe Aſtræam virginem, necnon & omnes ventos, quos cùm fratres aduerſus Iouem bellum mouiſſent, omnes armauit, & in ſuperos emiſit.

Aſtræus, vnus fuit ex iis, qui in aula Cephei regis Perſeo vim inferre conati, ab eodem ſunt interfecti. Ouid. 5. Metamorph.

Occidit & Celadon Mendeſius, occidit Aſtræus.

Aſtrobi, Indica gens. Arrian.

Aſtrologus, Hercules dictus eſt, quòd eo die ſe flammis iniecit, quo futura erat Solis obſcuratio Feſtus.

Aſtromela, vrbs Narbonenſis prouinciæ maritima Auaticorum. Plin. lib. 2. c. 4.

Aſtron Troadis fluuius, ex Ida monte oriens, Plin.

Aſtrophe, vna ex Pleiadibus, alio nomine dicta Aſterope.

Aſtùia, Germaniæ vrbs. Ptolem. vulgò *Badenhuſen.*

Aſtur, qui ab Aſturia eſt, Martial. de Aſturconibus.

Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngueis

Venit ab armiferis gentibus Aſtur equus.

Aſtur, Hetruſci cuiuſdam nomen proprium, qui Æneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum, de quo Virg. lib. 10. Æneid.

Aſtura, qui & Stura Latij fluuius, de quo Feſtus inquit: Stura flumen in agro Laurenti eſt, quod quidam *Aſturam* vocant. *Stora* hodie dici ſcribit Leander, qui ſubiungit eum à Plinio *Nymphæus* appellari, ſed pace Leandri dixerim, *Stura, & Nymphæus* duo, diuerſaque ſunt flumina apud Plinium. *Storas* Straboni nuncupatur; Aſtura etiam Aſturum flumen eſt Oroſio li. 6. ca. 21. Ad ſturam Latij Cicero occiſus fuit; Eſt & oppidi nomen non longè à Tarracina. Seruius 7. Æneid. Aſtyra, Stephano. Inſula quoque apud Plinium. Eſt & Pannoniæ vel Norici vrbs. in lib. Notit.

Aſtures, Hiſpaniæ populi, Gallæcis proximi aurifodinis, & equis quondam tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio, Plin. lib. 8. Silius lib. 3. Eorum tractus Aſturiæ nomen habet.

Aſtúria, regio & ciuitas Hiſpaniæ, propè Luſitaniam, ab Aſtura fluuio ſic dicta, vbi ſunt breues equi, ſed inceſſu veloces, qui Aſturcones vocantur: hodie Pyrenæos montes, vulgus *Aſturias* vocat.

Aſturica Auguſta, Aſturum in Hiſpania vrbs. Ptol. olim *Rana* vulgò *Aſtorga.*

Aſturicani, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolem.

Aſturum lucus, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol. hodie *Ouiedo.*

Aſtuſapes, Nili fluminis Ægypti nomen. Plin. lib. 5. cap. 9.

Aſty, vel Aſtu Diodoro Siculo, nomen quo olim Græciæ vrbes vocabantur, Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph. pagus Ægypti, iuxta Canobium. Diodor. Steph.

Aſtyages, proprium regis Troianorum & Aſſyriorum nomen.

Aſtyages, Cyaxaris filius, Perſarum & Medorum rex, & pater Mandanæ, quæ Cambyſi mediocris dignitatis Perſæ nupta, Cyrum peperit. Herod. & Iuſt. lib. 1.

Aſtyalus, Troianus à Neoptolemo interemptus, vt ſcribit lib. 6. Iliad Homerus.

Aſtyanáſſa, Helenæ Menelai vxoris ancilla laſciuiſſima, prima de variis concubitus modis librum conſcripſit: cuius exemplum poſtea imitatæ ſunt Philænis & Elephantine. Suidas.

Aſtyánax, quaſi vrbis princeps, ἄςυ, enim vrbs, ἄναξ, tutor ſiue rex, vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus poſt inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quem Vlyſſes naues è Sigeo ſoluens, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum ſupereſſet. Hunc Hector vt plurimum vocabat Scamandrum. Virg. lib 2. Æneid.

Paruúmque manu Aſtyanacta trahebat.

Aſtycratia filia Æoli. Hom. Odyſſ. lib. 10.

Aſtydamas Athenienſis, edidit tragœdias 42. vicit. 5. Primus ex auditoribus Socratis ad poeticam ſe conuertit.

Aſtydamas, ſuperioris filius, & ipſe tragicus, cuius tragœdias nonnullas commemorat Suid.

Aſtydamas, hyſtrio fuit Morſimi filius. Huic cùm ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe gnauiter ac ſcitè geſſiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudes complectebatur: vnde factum prouerbium, Aſtydamas ſeipſum laudat.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ouid.

Nec tu feram partus Ormeni nympha tuos.

Aſtydamus Myleſius, ab Artobarzane, Perſarum Satrapa, inuitatus nouem conuiuiis paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur. Leon. Tho. lib. 3. cap. 90.

Aſtygis, Tudetanorum in Hiſpanica Bæti-vrbs. Ptol. à qua Aſtygitanus ager.

Aſtylus, vnus ex Centauris futura prænoſcēs, fratres monuit ne bellum aduerſus Lapithas mouerent, exortóque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, vnà cum Neſſo fugam arripuit. Ouid.

Quique ſuis fruſtra bellum diſſuaſerat augur.

Aſtylus ille etiam metuenti vulnera Neſſo,

Ne fuge ad Herculeos, inquit, ſeruaberis arcus.

Aſtylus, vel Aſtyllus, Crotoniata, curſor, tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo & dolicho. Quod autem in vltimo ſe Hieronis magiſtrum ac Syracuſanum à præcone declarari fecerit, Crotoniatæ irati, ſtatuam eius fregerunt, eiúſque bona publicarunt. Pauſan. & Plato in legibus, qui eum non tam curſu, quàm perpetua virginitate clarum prædicat.

Aſtymedúſa, Œdipi vxor, quam repudiata matre prius matrimonio ſibi coniuncta, ſed incognita, duxit: quæ vt liberis prioris coniugis infenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſauit: tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent: quapropter Œdipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, alio nomine Chryſeis, Chryſæ ſacerdotis Apollinis filia, quam Achilles Lerneſſo expugnato, ſecum abſtulit, occiſo eius viro Mynete: vel, vt quidam codices habent, Menete, principe illius loci, vide Chryſeis.

Aſtynomi, Athenis decem erant viri, quibus cura pſaltriarum & tibicinum (alij addūt, & viarum, incumbebat, de quibus Plat. lib. 6. de legib.

Aſtynous, princeps Troianus à Diomede interfectus. Hom. lib 5. Iliad.

Aſtyóchia, ab Hercule ex Ephyre Laconiæ ciuitate rapta, ex qua Tleopolemum genuit.

Aſtyochia, vel Aſtyocha, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppreſſit, Homerus lib. 2. Iliad. vide Aſtiocha, ex qua genuit Aſcalaphum & Ialmenum fratres.

Aſtypalæa, vna è Cycladibus. Plin. & Strab. lib. 10. Vadianus putat Aſtyclam apud Pomponium corruptè legi pro Aſtypalæa. Stephanus numerat & alias quatuor Aſtypalæas, quarum vna ſit in Coo: altera ciuitas inter Rhodum & Cretam, tertia ciuitas in Samo: quarta promontorium iuxta Atticam Ouid. lib. 1. de Arte.

Cunctáque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Inſula maris Ægæi vocatur quoque Stephano Pyrrha, Pylæa, & Theon Trapeza, id eſt, deorum menſa. Sophianus eam *Stampaliam* vocat.

Aſtypale, les, ciuitas in Aſtypalæa inſula, in qua Apollo colebatur, qui propterea Aſtypalæi cognomen adeptus eſt.

Aſtypalæenſes populi, de quibus Strabo libr. 13. Aſtypalænſes itaque qui Rhœteum occupauerant, oppidum iuxta Simoentem condidere, quod nunc Poliſma nominatur, in loco non valdè idoneo, quapropter citò euerſum eſt.

Aſtyphilus, Poſſidoniates, vates fuit qui Iunioni Athenienſi, cui erat familiaris, mortē prędixit ex præcedentibus prodigiis. Plut. in Cimone.

Aſtyr, Memnonis fuit auriga, à cuius nomine Aſtyres populi Gallœcis proximi dicti ſunt.

Aſtyra, regio Italiæ. Steph.

Aſtyra, vel Aſtyrum, ciuitas Myſię iuxta Troadem: Eſt & vicus prope Adramittum. item ciuitas Phœniciæ, vbi Minerua Aſtyris colebatur, & Bœotiæ iuxta Potnias. Steph.

Aſtyris, regio Italiæ. Steph.

Aſtyron, vrbs in receſſu Illyrici maris ab Argonautis condita, & à Colchis *Pola* dicta. Strabo ex Callimacho.

Aſuada, Palæſtinæ oppidum, lib. Notit.

Aſuciandæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Aſula, oppidum in agro Brixiano.

Aſulani, populi apud Plinium, lib. 3. cap. 5. qui Ætolani.

Aſura oppidum proximè Philiſcum ad Euphratem, à quo ad Seleuciam decem dierum eſt nauigatio. Plin. lib. 5. c. 26.

Aſurus, vide Aſorus.

Aſychis, rex Ægypti Herod. lib. 2.

Aſylas, vates quidam. Virg. 10. Æneid.

Aſylum, templum à Romulo, Rheæ Ilię Veſtalis virginis filio ædificatum.

Aſyncritus, viri nomen, Rom. 16.

Aſyphus, Marmaricæ fons. Ptol.

A T

Ata, ſiue Ate, Ates Latinè dici poteſt noxa, detrimentum, nocumentum. Hāc exiſtimauit Homerus eſſe dæmonem humano generi noxium.

Atabuli, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Plin.

Atabulus, vel Atabulus, ventus in Apulia præcipuè ſpirans. Horatius, lib. 1. Satyra 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos

Oſtentare, mihi quos torret Attabulus.

Ideo Atrabulus Apulus dicitur. Porphyrio ait dictum, quaſi ἀπὸ τῆς ἄτης θύειν quod nocumentum peſtilentiámque inferat. Ventum hunc, Horatianum appellat Gellius lib. 2. c. 22. Plin. lib. 17. c. 24.

Atabyria, inſula, quæ poſtea Rhodus, Plin. lib. 5. cap. 31. vide Rhodus.

Atabyris, qui & Atabyrum Stephano mons altiſſimus in Rhodo inſula. Strabo lib. 14. à Telchine quodam Atabyrio, vnde Iupiter Atabyrius dictus, & Atabyriæ boues, quæ Æneæ erant & ingruente aliquo malo mugire ſolebant. Cæl. Rhod. lib. 6 c 7. Gyrald. in ſyntagm. Eſt & Siciliæ locus. Item Perſiæ vrbs vt & Phœniciæ.

Atacini, populi Narbonenſes, ab Atace amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen. Hermolaus.

Atad, i. Rhamnus, ſiue ſpinetum, locus trans Iordanem, vbi exequias atque planctus peregegerunt filij Iſrael ſuper morte Iacob, tertio ab Iericho lapide, duobus millibus à Iordane, qui locus dictus eſt poſtea Planctus Ægypti, Geneſ. 50. Nunc Beth hagla, quod interpretatur locus gyri, eo quòd ibi more plangentium circumierunt in funere Iacob. Hieronymus in locis Hebraicis.

Atæa, vrbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atalanta, vel Atalantis filia Schœnei regis in Scyro inſula, poëtis cantatiſſima, cuius fabulam Ouidius refert libr. 10. Metam. Vide Abantias. Propertius, hanc Iaſij Argiuorum regis filiam facit, cùm inquit.

Milanion nullos fugiendo Tulle labores,
Sæuitiam duræ contudit Iaſidos.

Hæc itaque cum pedum agilitate præſtaret, curſu cum procis certabat ea lege: vt ei à quo vinceretur nuberet, victos autem occideret. Multis igitur ſuperatis, Hippomenes, Martis aut Megarei filius, cum ea in certamen venit, acceptis tamen priùs à Venere tribus aureis malis, in Heſperidum horto natis: quæ currens ſenſim proiecit in terram: quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene eſt ſuperata: itaque pacta conditione nupſit. Porrò cùm in templo Cybeles neglecta religione coirent, dea irata eos in leones commutauit, ſuóque currui ſubiugauit. Ouid. lib. 10. Metam.

—dubium Megareius heros
Gaudeat, an virtute magis ſchœneia dictu.

Atlante, virgo venatrix in Arcadia de qua Hieronymus contra Iouinianum. Referunt fabulæ Atalantem Calydoniam virginem ſemper in venatibus, ſemper in ſyluis, non tumentes vteros fœminarum, faſtidiaque conceptus, ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutem. Hæc virginitatis conſeruandæ ſtudio Dianæ ſe dedit comitem, & vnà cum cætera Achaiæ nobilitate iuuenum in Ætoliam à Melagro Œnei regis filio, ad aprum Calidonium perimendum vocata, prima aprum ſagitta percuſſit: poſtea quoque eidem Meleagro, à quo ob formæ elegantiam maximè diligebatur, nupſit, & ex eo Parthenopœum ſuſcepit.

Atalanta, vrbs ab Atheninenſibus condita iuxta Locros, & inſula iuxta Pyreum Steph.

Atalantæ, fons in portu Cyphantarum, quod ibi venatrix fœmina æſtu langulda conſederit & petra venabulo eius percuſſa laticem præbuerit. Pauſan. in Laconicis.

Atalante, eſt exigua inſula Eubœæ adiacens, è regione Opuntiorum. Thucyd. lib. 2.

Ataphyni, gens Arabiæ. Steph.

Atárantæ, Libyæ populi. Arr.

Atarbicis, ciuitas in Propontidis quædam inſula. Steph.

Atargata, dea, quæ colebatur apud Aſſyrios. Strabo lib. 6. ab aliis Atergatis dicitur, vide infrà.

Atara. i. Corona, altera vxor Ierameel primogeniti Eſron, filij Phares, filiæ Iudæ, 1. Paral. 2.

Atarna, vrbs Myſiæ in Aſia, non procul ab Aſſo vrbe prope Leſbum. Steph.

Atarnes, Darij Perſarum regis frater, à quo locus quidam Myſiæ contra Leſbon Atarnes dictus eſt. Herod. lib. 7.

Atarnes, Herodoto Scythiæ fluuius eſt. *Morauiam* nunc appellari putat Peucerus.

Atarnites, Atarnæ tyrannus, de quo Oui. in Ibin.

Aut vt Aternites inſutus pelle iuuenci
Turpiter ad dominum præda ferare tuum.

Quidam Acharnides legunt: ſed Turnebus ſic emendat, & de Hermia Atarnæ tyranno intelligit, Ariſtotelis neceſſario & percharo.

Ataroth. ciuitas in tribu Gad Num. 32. Latin. Coronæ, ſiue calamus inebriationis, vel ſaturitatis, aut conſilium inebr. vel ſaturitatis.

Ataroth-adar, ciuitas in tribu Ephraim, Ioſue 16. Lat. Coronæ, ſiue calamus inebriationis, vel ſaturitatis pallij ſiue potentiæ aut magnitudinis.

Ataphyni, Magna gens Arabiæ. Steph.

Atas puer, Vipſanio conſule à meridie ad veſperum quinq; & ſeptuaginta millia paſſuū concurrit, magna omnium admiratione. Mart. lib. 4.

Siue leuem curſu vincere quæris Atan.

Plin. lib. 7. c. 20. Solin lib. 1. c. 6.

Ataulphus, Gotthorum rex, anno Chriſti 412: decreuerat Romam vel deripere vel expugnare, eámque Gotthiam nuncupare niſi Placidia Honorij ſoror & vxor ipſius barbari ferocientem animum & iam paratum ſceleri, verbis emolliuiſſet. Paul. Diac.

Atas, fluuius Galliæ Narbonenſis, ex Pyrenæo monte infunditur in mare Mediterraneum. Plin. Lucan. lib. 1.

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

vulgò *Aude*, Narbonem perfluit.

Ate, Homer. dea homines malis implicans mentéſque ſeducens: cui repellendæ & placandæ Litæ Iouis filiæ oppoſitæ ſunt quæ tantò ſunt tardiores, quantò noxa eſt grauior. Eraſmus in prouerbio, Ira omnium tardiſſimè ſeneſcit, ἄτη enim Græcis noxa dicitur.

Ategua, Hiſpaniæ Bæticæ ciuitas. Dion.

Ateia, Palmyrenæ oppidum.

Atella. Campaniæ oppidum, à quo ludi Attellani, fuit enim in illo Amphitheatrum egregium. Steph.

Atelos, inſula vnguento nobilis. Callimacho. Vide Agathuſa,

Atelphos. Colchidis amnis. Plin.

Atena, pars tribus Antiochidis. Steph.

Atepomarus, Gallorum regulus, Romanis belligerans, non ante ſe ceſſurum dixit, quàm ipſi ſuas adcoitum vxores expoſuiſſent, cæterùm, ancillarum conſilio ſeruæ mittentes barbaros laſſos, incredibili ſopore captos accipiunt, erumpentes in Gallos, victoriam reportarunt. Ratana ſiquidem (hæc enim author extitit conſilij) per caprificum mutos aſcendens, conſilibus ſignum dederat. Ex eo autem facto feſtus dies inſtitutus, ancillarum appellatur. Plut. in Parall.

Aceſtanus, rex Angliæ fuit, qui Edimum adoleſcentem in nanigio ſine remige fluctibus perdendum expoſuit.

Ater, nomen viri, 1 Eſd. 2. Lat. ſiniſter, vel clauſus.

Ater, mons in regione Cyrenaica, Pli li. 5. c. 5.

Atergátis, quam & Atergatam & Decreto Strab. lib. 16 appellat, dea Aſcalonitarum Syriæ, quam Plin. prodigioſam vocat, quod ſimulachrũ eius ſuperiore parte mulierem, reliqua piſcem refert. Hanc referũt fuiſſe matrem Semiramidis, quæ ob amiſſam pudicitiam, tantũ animo dolorem concepit, vt ſeſe in lacum præcipitem dederit: cúmque cadauer eius ab vrinatoribus inueniri non poſſet, creditum eſt eam in piſcẽ fuiſſe transformatam. Quò factum eſt, vt deinceps à piſcium eſu vicini populi religioſiſſimè abſtinerent. Vnde & Atergatim dictam volunt, quaſi *ἀπεχανδ*, quod Syris ſine piſcibus ſonat. Macrob. 1. Saturn. duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, Adad, & Atergatim, ex quibus omnia gigni arbitrabantur: per Adad, Solem, per Atergatim, terram intelligentes. Cæl. lib. 23. c. 5.

Arerium, ciuitas Siciliæ, Steph.

Aternus, Pelignorum fluuius in Italia per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens. Plin. Ptolem. Strabo & Varro. *Peſcara* dicitur. Leandro, Collenutio & Blondo, qui ſcribit ad eius oſtium eiuſdem recentis & antiqui nominis oppidum. Antonino & Liuio oppidum eſt Aternum, ſed & Straboni fluuius eſt & vrbs cognominis.

Ateſis, vide Atheſis.

Ateſte, ciuitas regionis Venetæ, vt tradit. Plin. hodie caſtellum, vulgò *Eſte*.

Atretona, Hiſpaniæ Bœticæ vrbs. Strab.

Athach, nomen ciuitatis, 1. Reg. 30. Lat. hora tua, ſiue tempus tuum.

Athac, nomen Eunuchi.. Eſt. 4. Latin. percutiens, vel humilians, vel ſubijciens.

Athaias, nomen viri, 1. Eſdr. 11. Lat. hora, vel tempus domini.

Athalai, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. hora mea, vel tempus meum.

Athalaricus, Gotthorum rex in Italia cum Amalaſuntha matre, imperauit annis VIII. Quũ à matre prudentiſſima fœmina in bonis artibus inſtitueretur, id indignè ferentes Gothi, matri illum eripiunt, & remotis præceptoribus ipſi iuuenes adiungunt cum quibus ſimul bellicis artibus aſſuefieret, ſed ab illis corruptus, paulò poſt morbo lethali contracto obit.

Athalia, mater Ochoſiæ, filij Ioram regis Iudæ filia Amri regis Iſrael. 4. Reg. 8. Lat. hora vel tempus domini.

Athamania, regio Illyriæ, vel Theſſaliæ. Stephanus.

Athamanes, populi Ætholiæ, Plinius, libr. 4. cap. 2.

Athamas, Æoli filius, Thebarum rex Nephelem vxorem duxit, ex qua Hellem & Phryxum genuit: ſed Nephele inſania Liberi patris concitata, cùm in ſyluas abiiſſet, Athamas liberis ſuis Ino Cadmi filiam ſuperinduxit nouercam, quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot dolis eo compulit, vt conſcenſo aureo ariete (quem quidam ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & eius vellus à Phryxo Marti conſecratum, poſtremò inter ſydera relatum) fuga ſibi conſulerent. Quapropter Iuno irata, furias in Athamantem immiſit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, vt cùm Ino ad ſe ire videret, hanc leænam & filios ſuos eiuſdem catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero ſaxo illiſerit, quod Ino videns cum Melicerto altera prole fugiens, ſe ex rupe quæ Leucothen dicitur, in mare præcipitem dedit Ouid. lib. 4. Metamorph.

Déque ſinu matris ridentem, & parua Learchum,
Brachia tendentem rapit, & bis, térque per auras,
More rotat funda, rigidóque infantia ferro
Diſcutit ora ferox. &c.

Idem lib. 6. Faſt Statius.

Torum adhuc Athamas inſanos flecteret artus.

Hinc Athamantis, Helle eiuſdem filia: & Athamantiades, Athamantis filius. Vide INO, Stephan. in Teos ſcribit Athamantem filium Atam nomine habuiſſe, & Teon vrbem Ioniæ condidiſſe, quam Anacreon inde Athamantidem cognominat.

Athamantiades, id eſt, Phryxus Melicertes vel Learchus. Athamantis filius.

Athamas, Phthioridis in Theſſalia mons. Pli. Inde Athamantes populi. Lucan. lib. 3.

—& vagus a ....
Diſperſis ſyluis Athamas &c.

Athamas fluuius, qui ſuo tractu certo tempore, ligna incendit. Ouid.

Admotis Athamanis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cùm Lu.. a receſſit in orbes.

Athana, oppidum Arabiæ fœlicis, Plinius 6. c. 28.

Athanagia, citerioris Hiſpaniæ in Ilergetibus vrbs. Liu.

Athanagildus, Gotthorum rex, regnauit annis 14.

Athanai, filius Zara, filij Adia. 1. Paral. 6. Lat. fortis, ſiue aſininus, aut donans.

Athanaricus, 1. Hiſpaniæ rex, regnauit annis 11.

Athanaricus, Gotthorum rex.

Athanaſius præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro eius ciuitatis pręſule, olim diaconus, in concilio Niceno Arianorum hoſtis perpetuus, deinde maximas perpeſſus inſidias, ad Cõſtantem Galliarum principem aufugit, Volater.

Athanatus, fuit vir prodigioſæ proceritatis, quem Plinius quinquagenario thorace indutum, cothurníſque quingentorum pondo calciatum per ſcenam ingredi ſe vidiſſe refert.

Athanati, apud Perſas dicebantur, teſte Theophraſto, decem millia virorum delectorum ex Perſis ad militiam, quorum ſi quis aut nece, aut morbo numerum minuiſſet, confeſtim ſubſtituebatur alius, nec vnquam plures aut pauciores erant decem millibus: erantque inter omnes præcipuo cultu decori & iidem omnium pręſtantiſſimi. Q. Curtius lib. 3. Vide plura apud Rhod. lib. 25. cap. 1. Eadem die omnes in prælio occubuerunt.

Athánas, petra locus Scythiæ vel Thraciæ, circa Iſtri fluminis oſtia, ad Sindi campum. Eurip. in Cyclope.

Athar, ciuitas in tribu Simeon. Ioſue 19. Lat. oratio aut deprecatio.

Athara, dea eſt, quæ barbaris Atergatis nominatur. Rhod. lib 23.

Atharrabis, vrbs Ægypti. Steph.

Athárſata, filius Achelai, 2. Eſdræ 19. de quo & 1. Eſd 2. 8.

Athena, Cataldi (qui poſtea fuit Epiſcopus) mater fuit: quæ in partu mortua, ab ipſo Cataldo primum nato ad vitam ſolo amplexu reuocata eſt.

Athéna, Minerua, quaſi Athrena ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν, quod videre ſignificat. Palladem enim intelligunt prudentiam. Mythici tamen ſic dictam tradunt, quod de Iouis capite proſiliens, integræ puella ætatis, nec vbera ſugere habuerit neceſſe, quod θηλάζειν dicunt Græci vt ſcribit Euſtathius, vt dicta ſit ἀθήλων, Athena, quaſi Athela, ἀθήλη quòd lactata non ſit. Cæl. lib. 14. c. 18.

Athénæ, ciuitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in ea littorali regione quæ olim Actæ, deinde Attica vocata, quaſi Actica. Hanc Cecrops primus condidit, vnde Cecropia dicta, poſtea à Mopſo Mopſopia, & ab Ioue Xuthi filio Ionia, poſtremò autem Athenæ à Minerua, quam Græci ἀθηνᾶν appellant. Ferunt enim Neptunum cum Minerua de vrbis huius nomine contendiſſe, tandémque inter eos ita conueniſſe, vt vrbi nomen imponeret, qui vtilius humano generi munus edidiſſet: cúmque Neptunus equum Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio vno Neptunum Mineruæ conceſſiſſe. quæ vrbem recens conditam de nomine ſuo Athenas appellauit. Vide Hyginum, Fab. Poët. c. 164. Fuit hæc ciuitas omnium bonarum artium inuentrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & Poëtarum alumna. Virg. in Æthna.

Nunc hic Cecropia variis ſpectantur Athenæ
Carminibus, gaudéntque ſui victrice Minerua.

Tres quibuſdam fuerunt Athenæ, à quibus Athenæi, Athenienſes, & Athenopolitæ dicti. De tribubus Athenienſium vide Steph. in Berenicede. De nouis Athenis Adriani, vide Olympicum.

Athenæ, oppidum Eubœæ inſulæ apud Strabonem ab Athenienſibus conditum: & *Diades* dictum. Sunt alio locorum (vt hoc præter inſtitutum addam) plures Athenæ, vt in fœlici Arab. Plin. Eſt & inſula. Ionij maris prope Epidamnum, Æliano lib. 14. animalium. Sunt præterea aliæ, Steph.

Athenæa, ſacra Mineruæ, quæ Erichthonius intulit Athenis, eáque vt quotannis ſollennia permanerent inſtituit. Pauſ.

Athenæum, locus Mineruæ dicatus, vbi profeſſores ſua ſtudia profitebantur. Iulius Cap. poſtea verò adoleuit, in Athenæo controuerſiis declamauit, audientibus etiam imperatoribus ſuis. Lamprid. Ad Athenæum audiendorum & Græcorum & Latinorum rhetorum vel poëtarum cauſa frequenter proceſſit.

Athenæum, promontorium magnæ Græciæ, Dion. Halicarnaſſæo, hoc hodie in Calabria *Roſſia* dicitur, teſte Gab. Barrio.

Athenæum, ſiue Mineruæ promontorium, in Campania, quod alij *Prenuſſam* vocant, Plin. Sirenum promontorium appellat. *Campanellam* Iouius indigitat. De hoc Strabo lib 5. in hunc modum ſcribit, Pompæo contiguum eſt Surrentum Campanorum vnde prominet Athenæum ſeu Mineruæ promontorium, quod alij Prenuſſum vocant. Eo in promontorio fanum eſt Mineruæ ab Vlyſſe conditum.

Athenæus, Coſmographus Græcus.

Athenæus, Peripateticus Philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Augusti tempore princeps aliquandiu patriæ ſuæ, deinde contracta amicitia, cum Murena, qui contra Auguſtum conſpirauerat, cum illo aufugit: captúſque admiſſus. cum inſons reperiretur, reuertens Romam, multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit, ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. Author Strabo.

Athenæus Naucratica grammaticus, M. Antonini principis tempore. librum Dipnoſophiſtarum compoſuit, varium opus & eruditum, vt Plin. alter Græcus ferè dici poſſit: quod ad nos ſanè haudquaquam integrum peruenit, eius epitome ab Hermolao Byzantio tantùm relicta. Author. Suid.

Athenarum, promontorium, ponti Cappadocici. Ptolem.

Athenion, Athenienſis Imperator, cuius maxima fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod. lib.22.cap.21.

Athenion, pictor eximius, qui niſi iuuenis mortem obiiſſet, omnes ſui ordinis ſuperaſſet, Plin.lib.35.cap.11. Princeps eorum qui in colonias ab Alexandro deducti Carabactra orta inter ipſos ſeditione deſecerant.

Athenodorus, inuitatus ad epulas à Bicone æmulo, per Boxum quendam Macerianum in conuiuio eſt occiſus. Cur.lib.9.

Athenodórus, Athenienſis philoſophus Stoicus, hoc Auguſto documentum dedit. Cum Cæſar ira te ceperit, nihil prius neque dixeris, neque feceris, quàm ipſa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipſe percurreris, & memoria recenſueris: vt ita concitatio illa quæ momentoſa eſt, mente alio traducta parui temporis interiectu langueſcat: compoſuit opus varium, quod [illegible] inſcripſit. Suid.

Athenodórus, ſculptor marmorarius eximius. Plin.lib.36. Item alius philoſophus Candonis filius, à vico quodam Cananita dictus, hic virtutem ſola virtute metiebatur.

Athénopolis, oppidum Maſſilienſium. Plin. li.3 c.5 *Ries*, quibuſdam, aliis *Tres*. Vide Maſſilia.

Atheſinus, fluuius è lacu, qui in Apennino eſt ſupra Carnos, & labitur in Iſtrum.

Atheſis, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, in Tridentinis oritur Alpibus curſu rapido Tridentum alluit, deinde Veronam diuidens ad latus Padi paludes ingrediens non longè à Brundulo in Adriaticum mare influit. Virg.9. Æneid.

Siue Padi ripis Atheſin ſeu propter amœnum.

A Germanis *Etſch* hodie vocatur, ab Italis *l'Adice*. Niger vult Strabonis Atagim eſſe.

Athilla, rex Pannoniæ, ſuperbus inceſſu, huc atque illuc oculos circumferens, vt elata potentia in ipſo corporis motu appareret: hic è Gallia reuerſus Budam, fratrem (qui regnum occupauerat) de medio ſuſtulit. Paul.Iouius.

Athinius, Sarracenorum rex.

Athis, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptol.

Athirſata, i. contemplans annum vel tempus, filius Achelai, 2.Eſdr.10. t. de quo & 1. Eſdr.2.61. Sic dicebatur & Nehemias, Nehem. 7.& 8.

Athletes, t. Corinthiorum rex, regnauit annis 35.

Athlibis, vrbs Ægypti & alia Arabiæ Stephanus.

Athlula, Arabiæ vrbs, Dion.Caſſ.à Xiphilino Epibula vocatur.

Athmatha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15. lat. lacerta, vel ſtellio.

Athmónum, pars Cecropis tribus. Stephanus.

Athona, Arabum vrbs. Ioſeph. Antiquit. libro 14.cap.2.

Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abſcidiſſe fertur, & velis feciſſe peruium: vnde à Iuuenale velificatus dicitur. hunc leporibus abundare reſtatur Ouidius.

Quot lepores in Atho, quot apes paſcuntur in Hybla.

Situs eſt inter Macedoniam & Thraciam, altitudinis mirandæ, vt vſque ad inſulam Lemnon vmbram porrigere dicatur. Nōnunquam mons Thraciæ dicitur, vt Homero in Hymno Apollinis. Nonnunquam etiam Macedoniæ & Æmoniæ. Plin.& Pompon. Fuit & nomen Gigantis, à quo mons nomen habet. Virgilius Æneid.12.

Quantus Athos, aut quantus Eryx.

Eſt & ciuitas eiuſdem nominis ſuper eodem monte ſita. Italis, *Monte Santo*, ſiue incolarum vernacula lingua *Agion oros* hodie, vt tradit Io. Tzetza & Bellonius, qui eum in ſuis obſeruationibus admodum accuratè deſcribit.

Athos, vrbis nomen in hoc monte. Steph. & locus in Ægypto. Euſeb 9.præp.

Athous, Iupiter appellatus & cultus in ſummitate & vertice montis Atho, Pauſan.

Athoſis, filia & vxor Artaxerxis, Alex. ab Alex.lib.1.cap.24. Plutarch. Atoſſa.

Athrax, vide Atracius & Atrax.

Athres, Scythiæ Europeæ fluuius. Herodot. hodie *Labus*.

Athribis, Ægypti metropolis. Ptol. Item vrbs Arabiæ. Steph.

Athriræ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Athribitis præfectura. Steph.

Athrulla, oppidi Arabiæ nomen. Strabo libro 18.

Athrys, fluuius Thraciæ in Iſtrum fluens.

Athymbra, vrbs Cariæ iuxta Meandrum, ab Athymbro condita: Nyſſa poſtea dicta Stephan. iuxta Mæandrum fluuium

Athymbrus, vnà cum fratribus Athymbrado & Hydrelo Lacedæmone profectus vt fratres, vrbem quoque de ſuo nomine condidit. Strabo lib.14.

Athyras, Thraciæ fluuius. Ptol. hodie *Aqua dolce*.

Athyras, portus & fluuius iuxta Byzan-

tium, & ſinus quidam & fluuius Scythiæ. Stephanus.

Athyta, ſacrificia dicebantur, quæ ἀθύσιαν, id eſt, ſine victimis offerebantur diis. Cæl. Rho. libro 12. cap. 1. Acapnothyta Luciano dicuntur, id eſt, Sine fumo ſacrificia, & perinde exigua, qualia ſunt inopum, quibus non eſſet victimarum copia.

Atia, Romanorum vrbs in Campania, à Samnitibus expugnata. Diodorus lib. 20.

Atiliana, Hiſpaniæ oppidum inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Atilia, gens fuit plebeia, ſed nobilis tamen & antiqua, ex qua nonnulli egregij viri prodierunt.

Atynetus, libertus Cæſaris, vt ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus vxoris HomonϾæ, cum epitaphio pulcherrimo, quod ſe legiſſe Romæ Tortellius teſtatur.

Atina, ciuitas vetus Campaniæ, iuxta Pontinas paludes dicta à morbis, qui Græcè ἄτη dicuntur, quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemæus dixit fuiſſe Latinorum mediterraneam.

Atina, & Atinates, vrbs & populi Siciliæ Cic. pro Plancio. Lucanorum item populi, Pelignorum, & Apulorum. Plin.

Atinas, vir apud Virg. Æn. 11. *Fugit acer Atinas.*

Atintania, pars Macedoniæ, ab Atintano Macedonis filio. Steph.

Atiſcóti. populi Britannici.

Atiſo, Inſubrum fluuius, Verbanum lacum influens. *Toſa* hodie vocati, Leander & Caſtilionæus aſſerunt. Huius Plutàrchus meminit in vita Caij Marij. Xylander & Cruſerius pro eo Atheſim interpretantur, quàm bene, ipſi viderint. Atiſis habet Liuiana Epitome: Florus etiam Atheſim legit. Sed ipſius Caſtilionæi (ex quo Leandrum ſuam de hoc flumine ſententiam tranſtuliſſe ſuſpicor) ſententiam hic in gratiam ſtudioſorum, quibus fortaſſe eius libellus, quem de Inſubrum antiquis ſedibus edidit, copia non erit, libenter huc adiiciam. Is vbi de hoc flumine Toſa vocato, loquitur, hæc infit: *Amnis hic haud dubiè olim Atiſo dictus eſt: cuius ripas Catulum Caij Marij collegam vallo & foſſa muniuiſſe legimus: vt Cimbros Teutonas à tranſitu Alpium prohiberet, quos ab earum faltu arcere non poterat. Recentiores malè Græcum Plutarchi codicem ſunt interpretati, dum pro ἀτισῶνα Atheſim fluuium qui coronam præterfluit, poſuere: Titi Liuij errores ſequuti, qui celebritatem Gallicam pertæſus, & Venetæ gloriæ ſtudioſiſſimus, Atheſim pro Atiſone ſcripſit, quod illud Veronenſis, hoc Nouarienſis flumen eſſet agri. Conſtat ſiquidem inter authores omnes (illum vnum ſemper excipio) flumen illud apud quem ſuperatis Alpibus Cimbri conſedere, duorum tantum dierum itinere ab eo loco in quo ſuperati ſunt Cimbri à Vercellis diſtare. C. enim Marius caſtrametatus fuerat citra Seſſitem, non procul à Vercellarum vrbe, in agro tamen Nouarienſi, quem locum accolæ Camarianum vocant, peritiores caſtra Mariana. Porrò Caudius ager nunc Candia dicitur. Lacmellini tractus oppidum, non longè à Pado. Huic noſtræ opinioni calculum adiicit Euſebius Chronographus diligentiſſimus, qui Cimbros atteſtatur à Romanis profligatos, non procul ab vrbe Vercellarum à Pado. Verùm cùm caſtra Mariana licet agri ſint Nouarienſis, proximè tamen ſunt Vercellas, quàm Nouariam. Idcircò falsò hæc in Vercellenſi agro geſta produntur ab auctoribus, qui hæc interſtitia prorſus ignorabant, huiuſmodíq; victoriæ nomina ſemper ſumunt à locis proximioribus. Porrò Atheſim ſex dierum ſpatio, cuiuſcumque etiam exercitui expeditiſſimo, diſtare ab illis Alpibus per quas Cimbri tranſiuere, nemo eſt qui ambigat:* hæc de hoc fluuio Bonauentura Caſtilionæus, huic quoque ſuffragatur Gaudentius Merula in ſua Gallia Ciſalpina.

Atlanta, vel Atalanta, ciuitas apud Locros terræ motu inſula facta eſt ante Platonis natiuitatem. Euſebij chronicon.

Atlanticæ, inſulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter ſe diuiſæ mari, decem millibus ſtadiorum à Libya diſtantes. Imbres illic rari mediocréſque, venti plurimum ſuaues ac roriferi. Solum pingue, nullo humano ſtudio exultum, perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aër ſyncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti Boreas & Aquilo, propter longinquitatem vaſta & inania incedentes ſpatia, fatigantur, priuſquam ad eas perueniant. Qui verò à mari perflant, Argeſtæ & Zephyri refrigerantes, raros & temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic campos Elyſios & beatorum domicilia ab Homero reliquiſque poetis eſſe dicuntur. Has Plinius Heſperides vocare videtur. Nam & duas etiam numerat in mari Atlantico, eáſque vltra Gorgonas, præternauigatione Atlantis dierum 40. diſtare ait: Erunt fortaſſe *Spagnola & Cuba.* Ortelius.

Atlanticum mare, pars Aphricani in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Mauros à Numidis ſeparante incipiens, & ad occiduum vergens, Abylam montem alluit, & ab Ampeluſia promontorio terminatur.

Atlantides, Africæ populi, tum pietate & religione inſignes habiti, tum erga aduenas & peregrinos hoſpitalitate commendati fuêre. Hi ab ſe Deorum genus manaſſe aſſerebant, ídque

ſeque credi volebant. Primum verò Deum Vranum, i. Cœlum, apud ſe regnaſſe prædicabant, & plures duxiſſe vxores, ex quibus 45. liberos ſuſtulit, præcipuéque ex Titea 17. qui à matre Titanes vocati ſunt. Diod. lib. 4. Euſeb. lib. 2. de pręparat. Euang.

Atlantes, Herodoto, Melæ & Plinio, ſunt Æthiopæ populi, inter quos nullam nominum appellationem eſſe aiunt. Hi fortè hodie regnum *Borno* dictum habitant, cuius incolas nullum proprium nomen habere tradit Ioannes Leo, omnéſque à quodam accidente appellari: vt quem procera ſtatura conſpiciunt, procerum: quem pinguedine onuſtum, pinguem: ſic cęcum, caluum, ſurdum, &c. nominât. Vide Naſamone.

Atlantides, quindecim filiæ Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filia, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarum quinque Hyades nominatæ, à fratre Hya, ſororibus plurimum dilecto: reliquæ Pleiades à matre. Vergilię autem, quia Vere exoriuntur. Alexander ait Hyadas dictas, quod fuerunt Hyſes filiæ ex Bœotia. Alij ſeptem tantùm numerant, quarum vna quod Syſipho nupſit, non videtur. Cicero ait Hyadas à pluendo dictas. Noſtri Sueulas à ſuibus, quoniam ſues luto gaudentes, indicant pluuias. Virg. Georg. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Aſiæ Nymphæ filius, Promethei frater, Mauritaniæ rex, monitus oraculo, vt caueret à Iouis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat, quod Perſeus Iouis filius indignè ferens oſtendit ei caput Gorgonis, & ſtatim Atlas in montem conuerſus eſt. Cæterùm Atlas magnus fuiſſe aſtrologus dicitur, vnde cœlum portare fingitur: éque ſphæra primùm inter homines diſputaſſe, locum præbente fabulis ſphæræ inuentione. Virg. Æn. 4.

—— ubi cælifer Atlas
Axem humero torquet ſtellis ardentibus
aptum.

Atlas hominis ſimulachrum, ſuſtinens columnas ædium, aut ipſum ædificium, ad ſimilitudinem Atlantis cœlum humero torquentis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. Hi Atlantes plerumque gibboſi (vt inquit Seruius) fiunt, dum onera ſuſtinent, qui interdum compares ſunt, interdum auerſi, interdum ſeſe inuicem ſpectant. Mart.

Non aliter videtur Atlas cum compare gibbo.

Atlantis mythologiam prolixè explicat N. Comes. lib. 4. cap. 7.

Atlantis, inſula, cuius meminit Mercator, & alij nonnulli volunt hodie Americam eſſe. Hæc quarta pars orbis numeratur, & Hiſpani Indiam vocant, ſed falsò & impropriè, cùm vera India, quæ Aſiæ regio eſt, ab inſigniore fluuio, Indo nominetur. Si verò huic parti ab eius flumine primario nomen indere illis libuiſſet, *Amazoniam* potius, vel *Orelianam* indigitaſſent. Nec hanc tamen cum India confunderent eam, *Occidentalem* aut *Hiſpanicam* cognominarunt, cùm altera *Orientalis*, *& Luſitanica* vulgò vocetur, ab orbis plagis, & regibus, nempe quibus ſubſunt, aſcitis nomenclaturis.

Atlas, rex Italiæ, pater Electræ vxoris Coritis.

Atlas, rex Arcadiæ, pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt.

Atlas, hodie *Anchiſa*, ab aliis *Montes Claros*, mons Mauritaniæ ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo ſunt teſte Herodoto: Vnus ad columnas Herculis, alter verò interiore Lybia remotior: cuius ſummitas nunquam videri poteſt, quia nubes ab illo nec æſtate, nec hyeme diuellantur, quem incolæ cœli columnam eſſe aſſerunt. Et, vt poëtæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuerſus. Cui etiam Virg. formam viri tribuit. Æn. 4.

Atlantis cinctum aſſiduè cui nubibus atris
Piniferum caput & vento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento
Præcipitant ſenis, & glacie riget horrida barba.

Atlas, Africæ mons notiſſimus. Incolæ eum *Adirim* vocant, Auctor Marcianus Capella. *Durim* habet Solinus, ex Plinio. *Columnam cœli* ab indigenis dici ſcribit Herodotus. Atlas mons aut ſaltem eius pars, circa Mauritaniam Cæſarienſem, ab Æthico *Aſtrixu* vocatur ab Oroſio fortè *Aſteixis*. A Dioſcoride *Tmolus*, vbi dicit Euphorbium pronenire in Mauriſiorum Tmolo monte. Plinius idem in Atlante naſci ait.

Atlas, fluuius verſus Septentrionem ab Hæmo monte in Iſtrum fluens, ſic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus. Herodot. in Melpomene.

Atlas, hyperboreorum locus, vbi Heſperidum mala, Apollod. lib. 2.

Armaniſphe, Arabiæ fœlicis vicus. Ptolemæus.

Atmas, Scytha, qui vſque adeò otium deteſtabatur, vt diceret ſe, ſi quando ab omni negotio eſſet feriatus, nihil admodum ab equiſonibus differre. Cæl. Rhod lib. 11. c. 1.

Atoma, animalia dicebantur ſacris non incongrua quaſi integra, inſectaque. Cælius Rhod. lib. 12. c. 1.

Athniel, Hebræorum iudex, iudicauit annis viii. Hebr. Othniel. 1.

Atoſſa, filia Cyri. Herodot. lib. 4.

Atoſſa, Perſis olim imperauit, epiſtolarum conſcriptionem inuenit. Tatianus ex Hellanico.

Atraces, populi Ætoliæ, quibus nomen dedit Atrax, Ætoli filius Atracia, ipſa regio, vnde A-

tracis dicta Hippodamia. Ouid. in Epiſt.
An fera Centauris indicere bella coegit.
Atracis Æmonios Hippodamia viros.

Atræ, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Stephanus, Herodian. Arabiæ ciuitas apud Zonaram.

Atramitæ, populi Arabiæ fœlicis, Plin. & Steph. Sabeorum pagus. Solin.

Atrani, populi Hirpinorum in Italia, apud Platonem & Plinium.

Atrapũ, locus prope Thermopylas, per quem Xerxes Lacedæmonios eſt aggreſſus, & Appian.

Atratinus, conſul collega Fuluij.

Atratinus, accuſator Cælij, vt in oratione Ciceronis, qui malè à quibuſdam Atraginus ſcribitur. Volater.

Atrax, qui cum Doſithoen violatam à Ioue perdidiſſet, id Deo vlciſcente ictus eſt fulmine. De vtroque meminit. Ouid. in Ibin.
Aut leuis infeſti telo feriare triſulci,
Vt ſatus Hippomene, Doſithoëſque pater.

Atrax, vel Atracia, ciuitas Theſſaliæ partis Pelaſgiotidis, ab Atrace Penei & Buræ filio condita. Steph.

Atracius, poſſeſſiuum, deductum ab Atracia regione Ætoliæ, ſiue ab Atrace Theſſaliæ oppido: vnde Atraciam artem Statius appellauit Magiam, quæ apud Theſſalos plurimum viguit. Sic enim habet ille lib. 1. Theb.
—Qualis per nubila Phœbes
Atracia rubet arte labor.

Attebates, populi in Gallia, à quibus veſtes Attebaticæ, quanquam Attibaticas pronunciat Suidas de coloris atri ratione, ſunt autem Attebates textrino percelebres: vnde bitros, veſtis ea Gallica eſt, ab Atrebatibus quandoque petitos prodit hiſtoria. Cæl. Rhod. lib. 16. c. 10.

Atrebates, inter. Belgas populi, finitimi Ambianis, Neruiis ſeu Tornacenſibus, & Morinis, partem Picardiæ continent, vulgò *Le pays à l'entour d'Arras*. Item, *la Comté d'Artois*. Lat. Arteſiæ Comitatus.

Atrebatij Ptolemæo ſunt Albionis inſulæ populi, qui *Barroikſire menne*, ſunt Leando *Brekſire menne*. Lhuydo *Barkeſ. ſchire* Camdeno.

Atrebatum, vulgò *Arras*, Arteſiæ metropolis, quam I. Meierus Annalium Flandricarum li. 15. Scutum, vallum ac murum totius Occidentalis Flandriæ nominat. Bipartito peculiari murorum ambitu diuiſa eſt. Pars altera Epiſcopo, altera Principi adſcribitur. Illa pulchra aſpectu, ſed minor, magnifico Cathedrali templo D. Virgini ſacro celebris eſt. In qua permultis libris manuſcriptis inſtructa Theologica bibliotheca videtur. Hæc autem multò amplior, pulcherrimarum ædium nitore, platearum latitudine, & foro imtimis ſpacioſo, commendabilem ſe reddidit: quinetiam Abbatia D. Vedaſti, quæ opum magnificentia reliquas monarchorum ſocietates ſuperat. Ædes ciuium præter alias commoditates vinarias cellas longè maximas & ampliſſimas habent, quæ obſidionis & neceſſitatis tempore, incolis ſunt latibulo. Tom. 3. Theatri vrbium L. Guichardinus, eam deſcribit in Chorographia inferioris Germaniæ.

Atrêne, ciuitas. Steph.

Atteni, circa Armeniam populi. Herodian. lib. 3.

Atreus, filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarum, Thyeſtem fratrem concubitu vxoris ſuæ Æropes vſum exilio multauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Ærope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cuius facinoris horrore, Sol retroceſſiſſe fertur, reuocato ad Auroram curſu: quod vt Thyeſtes vlciſceretur: cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Ægiſthum ſuſcepit, qui Atrei filium Agamemnonem interfecit.

Atiêus, Argis, Athenienſium rex.

Atri, populi, apud quos ne minimum quidem furari licebat. Euſeb. lib. 6. præp.

Atria, Ptol. vrbs iuxta Venetias, poſtea Adria dicta, à cuius ſubmerſione mare Adriaticum appellatum. Stephanus aliam Atriam Boiorum gentis Celticæ commemorat.

Atrianorum paludes, quæ Septem maria appellantur. Plin. lib. 3. cap. 16. Locus eſt circa Padi oſtia Rauennæ paludes Straboni lib. 5.

Atrianus, Italiæ fluuius. Ptol. *Tartaro* hodie, Mercatori.

Atricani, Italiæ populi, Halicarnaſſ. lib. 5.

Atridæ, Atrei filij, Argemnon & Menelaus. Virg. 1. Æneid. *Atridas Priamumq́; &c.*

Atrius, Tuſcorum rex, regnauit ann. XXVII.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in duas partes, quarum altera maior Media appellatur, cuius Metropolis eſt Ecbatana: altera minor, quæ & Atropatia dicitur Straboni libr. 11.

Atropos, vna ex tribus Parcis, quaſi ad nullius preces conuertatur, filia Demogorgonis vel Erebi & Noctis. Vide Parca.

Atta, ciuitas Arabiæ fœlicis, authore Ptol.

Atta, poëta comicus, apud Horat. his verſ.
Recte neene crocum floréſque perambulet Atta Fabula.

Attaba, Autex Cherſoneſi fluuius. Ptol.

Attabas, & Numenius, latrones famoſiſſimi prouerbio locum fecerunt: Conuenerunt Attabas & Numenius.

Attacana, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Attaci, ſerica gens, apricis ab omni noxio affla-

afflatu ſecluſa collibus, eadem, qua Hyperborei degunt temperie. Plin.lib.7.cap.17.

Attacotti, Marcel. Scotorum populi. H. Lhuyd. Buchananus putat eos inter Hadriani & Seueri vallum habitaſſe.

Attacum, oppidum Celtiberorum in Hiſpania. Ptol. *Alegon* Moletio. Sed *Ate:a* Cluſio.

Attæa, ſtagnum in Bætico vrbe Phrygiæ, ſalem producens. Steph.

Attali Latrones, Arabum gens circa Tigridis oſtia. Plin.

Attália, ciuitas conuentus Pergami. Eſt item vrbs Pamphyliæ in ora maritima. Strab. Steph. vrbs Lydiæ. Aliqui verò (vt idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus, Macedo, infeſtiſſimus Alexandri hoſtis, Curtius lib.6.

Attalus, Pergami rex, pecunia ditiſſimus & ſplendida abundantique ſupellectile. Plin. lib.8. Propertius:

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à populo Romano donatus eſt eo regno: cùm liberos non haberet, populum Romanum hæredem fecit: eiúſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata: vnde Attalicæ veſtes ſplendidæ, & opes ac traditiones Attalicæ. Fuit & Attalus quidam philoſophus.

Attalus, genere valde nobilis, & quod cunctis nobilius eſt, vir optimæ conſcientiæ, & in fide Chriſti per omnia exercitia ſemper martyr. Cúmque circumactus eſſet in Amphitheatro, titulo ſe præeunte, in quo ſcriptum erat, Attalus Chriſtianus, fremere in eum vulgi inſanientis furor cœpit vehementius. Cùm verò Attalus prunis ſubteriectis in ſella ferrea torreretur, cúmque odor aduſtæ carnis ad nares, & ora inſpectantis populi perferretur, voce magna exclamat ad plebem: Ecce, hoc eſt homines comedere (inſimulabant enim pagani Chriſtianos humana carne veſci) quod vos facitis. Quid à nobis velut occultum inquiritis facinus, quod vos aperta luce committitis? non enim neque comedimus homines, neque aliud quicquam mali agimus. Et cùm interrogaretur, quod nomen haberet Deus, reſpondit, Qui plures ſunt dij, nominibus diſcernuntur: qui vnus eſt, non indiget nomine, Euſeb. libro 5. cap.3. hiſt. Eccleſ.

Attalyda, vrbs Lydiæ, condita ab Attye, poſt mortem eius à filio Lydo. Steph.

Attaſij, Maſſagetarum & Sacarum gens. Strabo. Sogdianæ populi. Plin.

Attea, Aſiæ pagus ad ſinum Adramittenum. Strabo.

Atteiatis, Italiæ oppidum in Piceno, libro de limitibus.

Atteius, Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito Atteius Iuriſconſultus eius patronus inter grammaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuiſſe ait, quem iuuiſſe Salluſtium in ſcribendo, author eſt Pollio. Coluit familiariſſimè Salluſtium, eóque mortuo, Pollionem. Author Tranquillus.

Atteius Prætextatus nobilis grammaticus Latinus. Suet.

Atteius Sanctus Commodi Imperatoris orator. Lamprid.

Attelebuſſa, Lycij maris inſula. Ptol. Plin. à Ptolemæo Atelebuſa dicitur.

Attella, vel Atella, oppidum Oſcorum in Campania, vbi grande Amphitheatrum: vnde Attellanæ Comœdiæ, ioculares & ſcurriles. Mantuanus.

Eſt lo. ui Atella retinens cognomina priſca.

Hinc Atellani, apud Campanos inhoneſtiſſimi, quorum luxuria in ludis nimia erat.

Attena, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plinius.

Attene, Arabiæ fœlicis regio, circa Gerram oppidum. Plin.

Attes, Calai Phrygis filius impotens generandi à matre genitus: qui quum adoleuiſſet, in Lydiam demigrauit, & Matris deûm orgia apud Lydos peregit. Quare quum ob id in honore eſſet, Iupiter inuidit, ſuémque immiſit, qui Lydorum labores & opera diripiebat: & cum alios plures, tum ipſum Atten interemit, &c. Pauſan. in Achaicis.

Atthis, Cranæi filia, à qua regio Attica, cùm priùs Actica ab Actione diceretur, ſiue ab Actæo rege, vt Fauorino & Lycophroni placet. Siue ab ἀκτή, quod littus ſignificat: quod ea regio magna ex parte littoralis ſit. Atthis etiam inſula dicta eſt, vbi Telamon habitabat. Apollon.1. quæ Salamine, Attica inſula videtur.

Atthis, etiam poetis Luſcinia dicitur, in quo fit alluſio ad fabulam, qua Philomela Pandionis Athenienſium regis filia in hanc auem dicitur transformata. Martial.

Sic vbi multiſona feruet ſacer Atthide lucus.

Attia, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

Attica, Cranæi II. Athenienſium regis filia, à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaiam & Macedoniam ſita, in qua fuit vxor Athenienſis. Strab. inundauit Melochij XI. Aſſyriorum regis tempore.

Attica, quæ & Atthis, regio, vt Euſtathius ait. Idem hanc olim Acte, Actica, Poſidonia, Athenæ, Ionia, & Mopſopia dictam ſcribit. Hellas quoque Solino, & Cecropia Apollodoro. Græciæ notiſſima regio, in qua Athenæ, omni æuo celebres, vnde adhuc Ducatus Athenienſium

vulgò dicitur, ſi verum ſcribit Pinetus.

Atticum, Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Atticus, Platonicus philoſophus Romæ floruit, tempore Conſtantini Commodi Imperatoris. Eutrop.

Atticus, Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Epiſcopus tempore Arcadij Conſtantinopolitani Imperatoris.

Atticus, conſul, collega Prætextati.

Atticus, conſul, collega Cæſaris tempore Theodoſij Imperatoris.

Atticus Vectinus, conſul, collega Silij Neruæ, tempore Claudij Neronis Imperatoris.

Attidiates. populi in ſexta regione Italiæ. Plin lib.3 c.14.

Attilla, vide Attyla.

Attilianus conſul, Pompeiani collega.

Attilius Regulus, conſul Romanus, primo bello Punico, cùm Carthaginenſes ſæpè vicisſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt à Carthaginienſibus, pro permutandis captiuis, quam ipſemet permutationem diſſuaſit & Carthaginem rediens, crudeliſſimè eſt necatus. Cic.lib.3. Officiorum.

Attiri, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

Attium, inſulæ Corſicæ promontorium, Ptolem.

Attuarij, Germaniæ populi. Velleius. Francorum gens. Amm. Marcellinus.

Attubi, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin.lib.3.c.1. *Eſpeio*, hodie.

Atutenſium ciuitatis meminit libellus prouinciarum, in Nouempopulana Galliæ regione. Nomen retinere ſcribit Scaliger. ſed deprauatione Vaſconica Airenſium ciuitatem dici, vulgò incolarum *Aire*, ni fallor.

Aturrus Auſonio, Aturius Ptolemæo, Atyr Vib. Sequeſt. Tarbellorum in Gallia Aquitanica fluuius in Oceanum erumpens. *Dour* fortè hodie, vt conijcit Vict. Giſelinus. *Ador*, vel *l'Ador*, vocat Ioſephus Scaliger, *Landu* interpretatur Nauagierus. Heroldus *Aturum* legit, & non paruo errore ſcribit Galliæ Belgicæ fluuium eſſe, in regione Eyſalia, & vulgò *Geln* dici.

Attyla, vir fortis & prudens, imperandique cupidiſſimus: cui ingenium erat acre, & circumſpectum, corpus validum & breue: item ingens animi magnitudo: indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ diſciplina: aſtus & conſilij altitudo ſumma: præterea maxima doli & inſidiarum artificia, deperdita audacia, animus crudelis & elatus, perfidia plus quàm Punicus, egregia forma, toruus aſpectus, caput grandiuſculum, oculi imminuti, rara barba, ſimus naſus, cani ferè crines, color ſubniger, & magna libidinis impatientia. Erat etiam in inceſſu ſuperbus, circumferebat oculos huc & illuc, vt elati viri poteſtas motu atque corporis appareret. Illud quàm maximè verebatur, ne potius rex imperio, quàm imperium regi deeſſe videretur. Erat Attylæ hæc inſcriptio, qua in diplomatis vtebatur: Attyla Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, diuina benignitate Hunnorum, Medorum, Gothorum, ac Danorum rex, metus orbis, Deinque flagellum. Poſtquam autem regiam dignitatem ſortitus eſt, omnes gentes ſibi ſubditas ad obſequia redegit. Multis & variis ſubactis, ac direptis regionibus, cum exercitu ditato ex Italia in regnum ſuum quo ſe receperat, triumphauit de bello Italico & Illyrico. Exhibuit munus gladiatorium, varia edidit ſpectacula. Sicambriæ populo ter dedit epulum, miſſilia ſæpe ſparſit, multaque populis conuenientibus prodegit. Et quamuis de inuadenda Aſia atq; Africa cogitaret, ſumma tamen libidine diffluens, inter conuiuia & ingentem concubinatum numerum mentem remiſit, puellámque Bactrianorum regis filiam cuius amore ſuccenſus erat, primariæ vxoris loco habere conſtituit: vnde Baccho & Venere corpus ita ea nocte confecit, vt inter dormiendum corpore ſupino, ſanguinis profluuio è naribus continuò ſuffocatus, interierit. Exterrefacta mulier, conuocatis cubiculariis promulgat inopinatum regis fatum: fatum (inquam) viro non indignum, vt qui alienum ſanguinem tantopere anhelauit, proprio eum interire docuit. Hæc Munſt.lib.4.Coſ.

Atura, oppidum Galliæ Aquitanicæ. Gallicè *Aire*. vide Atutenſium ciuitas.

Aturia, pars Aſſyriæ, in qua Ninus ciuitas, Strab.lib.16.

Aturius, Galliæ fluuius, teſte Ptolemæo, vide Aturrus.

Atyras, ſiue Pydaras, Aſticæ regionis, quæ eſt in Thracia, fluuius haud procul à Propontide. Plin.lib.4.c.11.

Atyrus, in Aquitania nobilis fluuius, è Pyreneis montibus labens, hodie penè nomen antiquum retinens. Gall. *l'Ador*. Scalig. Vide Aturrus.

Atys, fluuius Siciliæ. Claudianus.

Lucus erat prope flumen Atym, &c.

Euſtathius à celeritate, quaſi ſagittam, dictum eſſe ait. *Carabi*, Fazello. Plin.l.3.c.8.

Atys, cui Iſmene Œdipi filia fuit deſponſata, ſed tamen ante nuptias, à Tydeo interfectus eſt.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacriſque ſuis præfectus, ea lege vt perpetuò caſtitatem ſeruaret. Sed cùm poſtea voti ſui parum memor, Sangaritidem Nympham compreſſiſſet, ab irata dea in furorem actus, teſtes ſibi exſecuit, cúmque etiam manus ſibi afferre conaretur, miſeratione

ratione Cybeles in pinum arborem mutatus eſt. Ouid.10.Metamorph.

——Cybelium Atys

Exuit hac hominem, truncóque induruit illo, &c. producit primam ſyllabam.

Atys, Crœſi Lydiæ regis filius, qui cum antea ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydiæ ſeruitutem attulit, cum Cyri militem videret, ſublato enſe patri ſub cædem illaturum, nimia loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claráque voce patris ſui interitum deprecatus eſt. Herod.lib.1.

Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios habuit Lydum, à quo Lydia dicta: & Tyrrhenum, à quo Tyrrheni appellati ſunt, de quibus in ſequentibus.

Atys Indus, ex Limniace Gangis filia genitus in Andromedæ nuptiis occiſus eſt à Perſeo. Ouid.lib.5. Metam.ſtatim ab initio.

—erat Indus Atys quem flumine Gange Edita Limniace vitreis peperiſſe ſub vndis, Creditur,&c. Corripit autẽ primam ſyllabam.

Atys Syluius, Albæ Syluij filius, quem Euſebius Ægyptium Syluium vocat. Hic cum viginti nouem annis regnaſſet, Capy filio relicto diem clauſit.

Atys, pueri Troiani nomen apud Virgilium Æneidos 5.

A V

Aua, i. iniquitas, nomen idoli, 4.Reg.18.19. Iſa.37.

Auadiæ, Bactrianæ gens.

Aualites, ſinus in dextra parte rubri maris, Steph. Vide Abalites.

Aualonia, vrbs Albionis inſulæ *Inis Aualon* vulgò.

Auantici, populi Heluetiorum ab oppido Acantico in Alpibus ſito dicti, de quibus Plin.li.3.

Auara, ciuitas Arabiæ, ab Areta Obodæ filio nominata & condita,&c. Steph.

Auari, populi Italiæ, à Francis victi.

Auaris, Iſraëlitarum in Ægypto ciuitas, apud Manethonem (vt Ioſephus auctor eſt) Wiſſemburgius dubitat, num eadem ſit, quæ in ſacris Bibliis *Rameſſes*, vel, vt alij, literarum metatheſi, *Raemſes* dicitur, quæ quoque *Goſen* vocatur Vide *Bubaſtu*.

Auaricum, oppidum Celtarum maximum munitiſſimumq́; in finibus Biturigum, agri fertiliſſima regione, ferè ex omnibus partibus flumine & palude perpetua circumdatum, trans Ligerim fluuium, habens vnum & perangustum aditum, proximum Nouioduno oppido Biturigum, ac Genabo oppido Carnutũ. & Velauduno oppido Senonum, in Francorum regno ſitum, vulgò *Chaſteauneuf*, alij *Bourges en berri*, alij *Viarens* appellant. Cæſar.lib.6.commentar.

Auarum, Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium. Ptol. *Cabo de Viana*, Moletio.

Auaſtomathes, Mauritaniæ populi. Am.Marcel.

Auatici, Galliæ Narbonenſis populi. Plin. & Auaticorum ſtagna in eadem Gallia, Melæ.

Auaxa, Ponti vrbs, lib.Notit.

Auaſes Ægyptij appellant regiones habitatas & maximis deſertis circumdatas, quaſi quaſdam pelagi inſulas, quales ſunt multæ ad Africam, Strabo lib.17. non procul ab initio & li.2. ſub finem. Alij Abaſes, alij Amaſes, malè. vide Steph.

Auaſis, vrbs Ægypti, quæ & Oaſis vocatur. Steph.

Auatha, vel Auara, oppidum Arabum. Steph.

Aubriotus, Pariſiorum præfectus: arcem eam quam vulgò *la Baſtille* vocant, ædificauit, vt contra Anglos vrbi præſidium foret: muróſque verſus D.Antonium reſtaurauit, Itémque caſtellum illud, quod appellatur, *le petit pont*, aduerſus Scholaſticorum vniuerſitatis incurſiones, inſtruxit, qui odio ei erant infeſtiſſimo, quorum tamen opera miſerrimè periit. Annal. Franc.

Aubereum, Africæ propriæ locus. Anton.

Auchatæ, vel Auchetæ, Scythiæ gens, ad os Boſphori apud quos Hyſpanis oritur, Solin. Pli. lib.4.c.12. Herodot.

Auchiſæ, Cyrenes regionis gentes. Diodorus lib.3.

Auchitæ, Ptol. Auſchyſæ, Herodoto & Auſchytæ. Steph.

Aúcula, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo: alij Aquula.

Audianij, Iapygiæ, quam & Meſſapiam, Græci vocant, populi. Strab.lib.6.

Audatha, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Audea, Caſſiotidis regionis in Syria vrbs. Ptol.

Audena, Italiæ amnis. Liu.lib.4.

Audia, Arabiæ petreæ vrbs. Ptol.

Audus, flumen, circa quod Audienſe in Mauritania Caſtellum. Amm. Ptol. Item Africæ propriæ mons.

Audon, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Auella, vrbs Campaniæ, abundans optimis nucibus, quæ dicuntur Auellanæ. Virg.Æn.7.

Et qui maliferæ deſpiciant mœnia Auellæ. Vide Abella & Abellinates.

Auendonis, Liburniæ vrbs. Anton. quem Lazius *Adelſperg*, nominat.

Auenio, vrbs Galliæ Narbonẽſis, quem Pontificij Clementi vendidit Ioanna Siciliæ regina Volaterranus. Stephano vrbs Maſſiliæ, iuxta Rhodanum, *Auignon*. Hæc ciuitas miras habet

vetuſtates: in ea etenim ſeptem ſunt palatia, ſeptem ſunt parochiæ, ſeptem hoſpitia, ſeptem ſacrarum virginum monaſteria, ſeptem Collegia, ſeptem monachorum conuentus, & ſeptem portæ. Hanc vrbem Petrarcha, & poſt eum Bocatius ſub nomine Babylonis deſcribit.

Auenticum, Heluetiorum oppidum apud Cæſarem & Tacitum. *VViefelſburg* Germanicè Rhenano *Auenche*, Gallicè, Marliano. Heluetiorum caput fuiſſe, teſtis eſt Tacitus, Amm. Marcellinus autem ſcribit ſuis quidem temporibus deſertam fuiſſe ciuitatem, ſed non ignobilem quondam, ex ædificiis ſemirutis colligi. Hodie latè patentes ruinæ viſuntur, & retinet patria lingua priſcum nomen. Vicus in agro Vautuatum, *Auanches, au pays de Vaut.*

Auentina, Diana cognominata, quod in Auentino monte Romæ in primis coleretur, quæ & Auentinenſis etiam à Valerio Max. appellata eſt. Plut. & Sext. Pomp. ædem Dianæ dicatam in Auentino, Seru. Tullio regnante, volunt. Halicarnaſſ. autem videtur Ancum Martium huius templi auctorem facere.

Auentinus, mons Italiæ. non procul à Roma, in quo Præneſte oppidum ſitum eſt.

Auētinus, vnus ex ſeptem vrbis Romæ montibus, cuius radicem Tyberis præterlabitur: ita dictus ab auibus (vt ex ſententia Næuij refert Varro) quarum ob ſitus opportunitatem, amniſque vicinitatem maxima ibi copia erat: vel ab Auentino Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto: vel ab aduentu hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à commu ni Latio conditum fuit, commeabant, vel ab aduecta, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis vrbis Romæ montibus paludibus diſcretus. Vnde ratibus ad eum aduehebantur, quadrantem pro naulo perſoluentes.

Auentinus, cognomento Syluius. Albanorum rex, pater Proculi Romuli Syluij filius, cui fulmine occiſo ſucceſſit, regnauit annis XXVIII. in Auentino ſepultus, cui nomen indidit.

Auentinus, filius Herculis ex Rhea, ſacerdote Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virgil. Æneid. 7.

Victoreſque oſtentat equos ſatus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus. Auentinus dictus quod in collis Auentini ſylua eum mater peperiſſet.

Auernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum, & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, hoc eſt, auibus carens, ſiue quod aues ſuperuolantes graui eius odore enecarentur: ſiue quod ſulphureæ exhalationes aërem vſque adeò extenuarent, vt aues ſuſtinere non poſſet. Virg. lib. 6. Æneid.

Quem ſuper haud vllæ poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, &c.
Vnde locum Graij dixerunt nomine Aornum.

Hoc Auguſtus intelligens diſſectis ſyluis amœna reddidit loca. Capitur plerunque pro ipſo inferorum loco, vel propter fœtorem, vel propter Necromantiam, quæ ibi exercebatur Lucretius lib. 6.

Principio quòd Auerna vocant, non nomen id ab re
Impoſitum eſt, quia ſunt auibus contraria cunctis.

Strabo lib. 6 Contiguus Baiis Lucrinus adeſt ſinus, intra quem Auernus eſt. Vide Aornos. *Lago di Tripergola* vocatur ab Erythreo & C. Fabricio. Stiga quondam appellatum ex hoc loco Silij lib. 12 apparet.

Ille olim populis dictum Styga nomine verſo,
Stagna inter celebrem nunc mitia monſtrat Auernum.

Auerroes, natione Arabs, in Africa educatus naturali ſcientia vir præſtantiſſimus, omniumque bonarum diſciplinarum encyclopædiam adeptus, ſecta Mahumetanus, apud Cordubam Hiſpaniæ vrbem vetuſtiſſimam floruit, circa annum Domini 1149. multa ac varia compoſuit. Librum (Colliget dictum) totam fermè medicinam complectentem edidit. Auicennæ medici æmulus, & inimiciſſimus fuit. hæc Symphor. Campeg. In commentariis ſuis in Ariſtotelem Græcos maximè eſt imitatus. A nonnullis Stimulus medicorum vocatur. nam & Galeno locis non paucis contradicit. Conrad. in Bibl.

Auerruncus, deus apud Romanos, qui mala auerruncare, hoc eſt depellere, atque auertere putabatur. Cuiuſmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcircò ἀλεξικάκους ἀπὸ τοῦ ἀμύνειν καὶ ἀποτρέπειν appellabant. Pacuuius apud Varronem lib. 6. de lingu. Lat.
Deus qui meis rebus præeſt Auerruncus.

Auſcia aqua, olim dicta fuit, quæ poſtea Marcia dici cœpit omnium aquarum toto orbe (Plinio teſte) clariſſima, frigoris ſalubri atiſque laude cæteris præcellens: oritur in vltimis montibus Pelignorum: tranſit Marſos & Fucinum lacum: mox ſpecu merſa, in Tiburtina ſe aperit, nouem paſſuum millibus, fornicibus perducta, primus eam in vrbem ducere auſpicatus eſt Ancus Marcius vnus è regibus: poſtea Qu. Marcius Rex in prætura, à quibus Marcia aqua nomen accepit. Hanc rurſus reſtituit M. Agrippa. Plin. lib 31. c 3.

Aufidena, Ptol. vrbs Italiæ Caracenorum qui ſub Feretanis ſunt; hodie adhuc extat.

Aufidenates populi, quorum Plinius inter Samnites meminit. lib. 3. c. 12.

Aufidius, vir fuit apud Romanos matronarum corruptor. Iuuenal. Sat. 9.

Notior Aufidio mœchus celebrare ſolebat.

Procuratorem vultu qui preferat ipſe, Martia.

Acrior hoc cuius non erit Aufidius.

Aufidius cognomento Lurco, qui primus pauones ſaginare eſt aggreſſus, ex eo quæſtu reditum ſexagenorum millium ſeſtertiorum percipiens. Plin. lib. 10. c. 20.

Aufidius Baſſus, nobilis, hiſtoricus tempore Quintiliani, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit.

Aufidus, vel Auphidus, Apuliæ fluuius, ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium vrbem prælabens, in Adriaticum mare ſeſe exonerat. Plin. A quibuſdam Canna, quo nomine vicus ei ſupereminens vocatur, celebris Romanorum clade, Liuius in carmine fatidico lib. 25. Strabo verò lacum eſſe in Apulia dicit, Horat. lib. 3. Carminum.

Dicar, qua violens obſtrepat Aufidus, &c.

L'Oſanto à Leandro appellatur. Polyb. lib. 3.

Aufinates, populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 3. c. 22.

Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obſeſſam demum cepit, & Chriſtianorum religioni reſtituit. Blond. lib. 3. Decad.

Auga, æ: vel Auge, es: vel Augea, æ, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Alæo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telapho filio impoſitam, mari demerſam, Palladis prouidentia ad Caici oſtia delatam, & à Teutrante exceptam fuiſſe, quam ille in vxorem duxit, Thelephúmq; pro filio educauit, & regni ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus lib. 5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehenſa, Nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequam ad mare perueniret, vrgente tempore partus Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit, qui poſtea inuentus à paſtoribus, Corintho regi datus eſt, & Telephi nomine appellatus, quod à paſtoribus inuentus eſſet pendens ab vberibus ceruæ. Auge verò à mercatoribus, qui illam à Nauclero dono acceperant, in Cariam ad Theutrantem regem delata eſt, vbi poſtea à Taleph. filio fuit agnita.

Augara, Arabiæ vrbs. Ptol.

Augarus, Dioni, Acbarus, Appiano, Mazara, Floro, Ariamnes Plutarcho. Arabũ præfectus, qui Pompeio aliquot officiis fidelẽ operã nauauerat, atq; ita tũc ſibi fidẽ in paruis præſtruxerat, vt poſtea cùm operæ pretium eſſet, magna cũ mercede falleret. Cõſtat apud omnes hunc transfugã quocunq; nomine fuerit ſubornatũ à Perſis fuiſſe, vt Craſſi crudelitate in ipſius perniciẽ abuteretur. Alius quoq; fuit Augarus Oſroënorũ rex, qui cum ad Antoninum Caracallam tanquam ad amicum veniſſet ab illo cõtra fidem datam comprehenſus, & in vincula coniectus fuit, & Oſroene rege deſtituta capta.

Augaſij, populi Maſſagetarum.

Auge, Tregatis poëtria, μελοποιός. Steph.

Augéa vrbs Locrenſiũ, cuius meminit Homerus. Eſt & altera eiuſdẽ nominis in Laconia. Step.

Augeas, rex Elidis, filius Solis & Naupidamos, filiæ Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit 3000. boũ capax, nũquam ante Herculis aduentũ repurgatũ, cui cùm Augeas id purgandũ locauiſſet, Hercules Alpheum fluuium eo immiſit, eiúſque aquis 30. annorum fimum, quem egerere lõgum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cùm pactã ſibi mercedem exigeret, tergiuerſante Augea, Phyleum filium eius arbitrum delegit, qui cùm ſecundum Herculem pronuntiaſſet pulſus à patre in Dulichium inſulam confugit. Quam rem ægrè ferens Hercules Elim diripuit, & Augeam interemit, reuocatúmque Phyleum patris loco regnare iuſſit. Ex commẽt. in Homerum. Alij Elei filium fuiſſe volunt, alij Phorbantis ex Hyrmine Nelei aut Nictæi aut Epochi filia, ex huius oculis radios tanquam ſolares emicuiſſe tradit Apollonij Scholiaſtes. Vide Pauſan. in Eliacis & Plin. lib. 17. c. 9.

Augeas, Athenienſis comicus. Athenæo.

Augiæ, vel geæ, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride, Homero. Vide Augea.

Augia maior, Germaniæ inſula, à Conſtantia non procul diſtans, tres habet parochiales Eccleſias: fert vinum, frumentum, atque poma. Sunt, qui ſcribunt, & experientia id quoque docetur, D. Pirminium omnes venenatos vermes, putà ſerpentes, aſpides, lacertos, bufones, & huiuſmodi, ex hac inſula ita fugaſſe, vt in hodiernum vſque diem in ea non inueniantur, & illati non maneant, aut moriantur. Aiunt etiam D. Marci Euangeliſtæ ſacrum corpus ibi in monaſterio quieſcere: vnde monachi eius Euangelium in Eccleſiaſticis officiis pronuntiantes, non vtuntur hac præfatione communi. Sequentia S. Euangelij ſecundùm Marcum, ſed ſequentia S. Euangelij ſecundùm illum: quod Veneris, qui ſe habere oſſa huius Euangeliſtæ gloriantur, dicitur olim ſtomachum mouiſſe: quippe qui aliquam pecuniæ ſummam monachis illis dare voluerunt, vt ſoli reliquias viri ſancti poſſiderent, ij monachi illud recuſarunt, Munſter. lib. 3. Coſm.

Augila, vrbs Libyæ Steph.

Augias, vide Augeas.

Augilæ, Africæ populi, qui nullos deos putauerunt præter defunctorum manes, à quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulchris incuban-

tes. Pomp. Mela.

Augur, conſul, Annij Veri collega.

Augures, & eorum collegium, ſummo in honore habitos legimus, non modò apud Romanos, ſed & apud Græcos & barbaros pleroſque. Nam Chaldæos primùm, & Piſidas ac Cilices, dein Hetruſcos, ac Græcos, mox Latinos & Romanos augurandi diſciplina excelluiſſe legimus. Et augures quidem tres priùs Romæ fuêre, propter tres ipſius tribus, Luceres, Rhamnenſes, Tatienſes: mox vno addito, quatuor extiterunt. Sed cùm poſtea plebs admiſſa eſſet in partem honorum vrbis, quinque plebei Augures creati ſunt, & patricij quatuor idque M. Valer. & Q. Apuleio Coſſ. Romani igitur nihil niſi augurato inchoabant. Locum verò Augurij ita fuiſſe legimus: Templum Augur conſtituebat, verſus Orientem ſedebat, capite velato lituum, id eſt, incuruū baculum, dextra manu geſtans, quo in cœlo regiones diuidebat, & quæ Auguria veniebant, prędicebat. Si lęua fuiſſent, qua parte eſt Septentrio, fœlicia pronūtiabat: illa enim pars propter altitudinē proſpera putabatur. A dextra parte Meridies parum fauſta & infœlix credebatur, quia locus eſt depreſſus, plura Liu. lib 1. Halicarnaſſ. lib. 2. Plutarch. in Parall. & Problemat. Valer. Maxim. Cicero de Diuinatione. Varro, & alij. Augurum autem illorum deliria inter recentiores egregie confutauit G. Peucerus, Commentario de variis diuinationum generibus.

Augurinus conſul, Sergiani collega.

Auguſta Auſciorum. Galliæ Aquitanicæ oppidum, *Aix en Guienne. Auex* Villanouano.

Auguſta Rauracorum pagus prope Baſileam, vulgò *Augſt*, Itali *Oſta* vocant.

Auguſta Romanduorum oppidum, vulgò *Luxembourg*. Volaterranus *Conſtance* vocat.

Auguſta Sueſſonum, oppidum, *Soiſſons*.

Auguſta Cæſarea, vrbs ſupra Iberum in Hiſpania citeriore, diſtat à Numantia ad octoginta ſtadia.

Auguſta Treuerorum, vrbs Galliæ Belgicæ, vulgò *Treer*.

Auguſta Vindelicorum, celeberrima & peruetuſta ſuperioris Germaniæ vrbs, poſt funeſtam Varianam cladem ſubactis Vindelicis, ab Octauiano Auguſto expugnata, reſtaurata, aucta, & tribus Romanorum millibus ad habitandum tradita eſt. Strabo lib 4. Hinc Auguſti et nomen ſortita. Hungari poſtea eam inuaſerunt, quibus ab Othone primo graui prælio fuſis Romano imperio reſtituta eſt. Sumptuoſiſſimis ædificiis, plateis amplis ac nitidis, mœniis aggeribúſque munitiſſimis, celeberrimis negotiorum commerciis, politiæ idea, incolis opulentiſſ. & diligenti pauperum cura nobilitatur, vulgò *Augſpurg*.

Auguſta Gemella in Hiſpania. Authores Strabo & Plinius. Vide Tucci.

Auguſta Emerica, ciuitas Luſitaniæ, ab Emeritis Auguſti militibus, huiúſque conditoribus nomen ſortita. Nam (vt Diomedes refert) quo tempore Cæſar Auguſtus Cantabris & Aſturibus deuictis in Italiam redibat, reliquit milites, qui ſupra ætatem erant, atque conceſſit ipſis vt in Luſitania Auguſtam Emeritam conderent. *Medina del rio ſecco*, Taraphæ.

Auguſta Taurinorum, Italiæ Tranſpadanæ ciuitas, vulgò *Turin*, cuius populos Plin. lib. 3. cap. 7. *Taurinos* vocat: Eratoſthenes Tericos: alij *Tauriſcos* nominant, qui & *Troi* Stephano dicuntur. *Tauraſia* Appiano.

Auguſta Tricaſtinorum, Plinio, Galliæ Narbonenſis vrbs, *Aimorgues*, l. Poldo.

Auguſta Vagiennorum, Liguriæ oppidum. Pt.

Auguſta Valeria, ciuitas regni Valentiæ in Hiſpania. Ptolem.

Auguſta Veromanduorum, Galliæ Belgicæ ciuitas, vulgò S. *Quentin*, quoniam D. Quintinus, martyrio pro Chriſti nomine ibi eſt coronatus.

Auguſta Veſſonum Galliæ Belgicæ oppidum. Ptol. *Soiſſons*, quibuſdam.

Auguſtæ, vrbs in Cilicia, & in Italia. Steph.

Auguſtæ, coniuges Imperatorum dicebantur, dum viuerent, diuque autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt Liuia Auguſti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus lib. 4.

Auguſtanica, vide Peluſium.

D. Auguſtin. Eccleſiæ Catholicæ fulgor, Hipponenſis fuit Epiſcopus, de quo hunc in modum ſcripſit S. Victor. Ea (inquit tempeſtate Hippone obſeſſa eſt ciuitas, quam omni laude dignus beatus Auguſtinus, librorum multorum confector, Pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod vberrimum p. r omnes Eccleſiæ campos deducebat, ipſo metu ſiccatum eſt flumen, atque dulcedo ſuauitatis dulcius propinata, in amaritudinem abſinthij verſa eſt, vt Dauidicum præconium conueniret. Dum conſiſteret peccator aduerſum me, obmutui, humiliatus ſum, & ſilui à bonis. Vſque ad illud tempus ducentos iam triginta ac duos confecerat libros, exceptis innumerabilibus Epiſtolis, vel expoſitione totius Pſalterij & Euangeliorum, atque tractatibus popularibus, quas Græci homilias vocant, quorum numerum comprehendere ſatis eſt impoſſibile. Hæc S. Victor libr. 1. de perſecut. Vandal.

Auguſtobona Galliæ Lugdunenſis vrbs. Anton.

Auguſtobriga, Pelendonum in Hiſpania Tarraco-

raconenſi vrbs. Ptolem.

Auguſtobriga Verronum, Hiſpaniæ Luſitanicæ vrbs. Ptolem. varia nomina ſortita eſt, aliis enim, *Medina celi*, aliis *Burgos*, aliis *Villar de Pedroſo* dicitur.

Auguſtodunum, Heduorum vrbs in Gallia, Cæſar & Pomponius vulgò *Autun*.

Auguſtomana, Tricaſiorum vrbs in Gallia Lugdunenſi. Prol.

Auguſtomagus, Galliæ Belgicæ vrbs, quam Simlerus vocat maximum oppidum Syluanectarum.

Auguſto nemetum oppidum: vulgò *Neuers*. Cæſar in Com. *Nemoſſus* Straboni.

Auguſtinorum, Pictonum vrbs. Ptolemæus, *Poictiers*.

Auguſtulus, Imperator ab vrbe condita 1228.

Auguſtus, vel ab augurio, vel ab augendo dictus, Romanorum Imperator ſecundus, patre Octauio ſenatore genitus, Cæſaris nepos, imperauit annos LVI. Quadrageſimo ſecundo anno imperij eius poſtea quam firmiſſimam, veriſſimamque pacem compoſuiſſet, Chriſtus Dominus in Beth-lehem natus eſt: cuius aduentui pax iſta famulata eſt. Eutrop. lib.7. c.2. Et Lucas Euangeliſta cap.2. refert ab hoc edictum exiiſſe, vt cenſeretur orbis vniuerſus.

Auguſtus Cæſar eo die, quo Ieſus Chriſtus in hunc mundum natus eſt, edicto vetuit, ſe dominum appellari, manifeſto præſagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus eſſet. Fuit hic annus originis mundanæ nonageſimus nonus ſupra centeſimum ac quinquies milleſimum. Polyd. Verg. lib.4 c.1. ex Oroſio.

Auguſtus menſis, qui antea Sextilis nominatus eſt, id habuit nominis ab Octauio Cæſare Auguſto, quod hoc menſe Conſulatum inierit, triumphos in vrbem intulerit, ſimúlque ciuilibus bellis finis impoſitus fuerit, Munſter. lib.2. Coſm.

Auia, vel potius Liuia, vrbs Hiſpaniæ. Ptol.

Auia Ptolemæo, aut Furconium, vt placet Volaterrano antiqua inſcriptione. Nunc *Aquila*, Veſtinorum in Italia vrbs.

Auicébron, Maurorum princeps.

Auicenna Aboali, Hiſpanienſis medicus, natione, vt nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuiſſe dicunt: & vt alij volunt, Cordubæ princeps & rex fuit, eminentiſſimi ingenij vir, omnium certè clariſſimus. Floruit anno Chriſti 1149. Ab Auerroe medico venenatum fuiſſe tradunt: ſed antequam ipſe periret, Auerroem interfeciſſe. Conrad. in Biblioth.

Auidienus, vir apud Horatium, qui fuit diues, ſed ſordidus ac parcus. Horat. Serm. Satyr. 2. *Auidienus.*

Cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.

Auidius Caſſius, ab Orientalibus Imperator dictus. Is Romanus, alter Catilina dictus eſt, quod cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum & nunquam viſum tormenti genus commentus eſt: trabem enim longitudine centum pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad infimas partes illigatos homines flamma & fumo ſuffocabat.

Auidus, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Auiénus, conſul, tempore Valentiniani Imperatoris.

Auiênus Iunior, conſul, Probi collega.

Auij, Scythæ omnium Barbarorum iuſtiſſimi, ab Alexandro in amicitiam recipiuntur. Curt. lib.7.

Auim, i. iniqui, nomen ciuitatis tribus Benjamin. Ioſue 18.

Auimenſe, oppidum liberum in Africa. Plin. lib.5. cap.4.

Auiola, legatus Tiberij in Galliis quarto ipſius & ſecundo Druſi conſulatu, Gallos rebus nouis ſtudentes compeſcuit ann. v. c. 775. Is authore Plinio in rogo reuixit. Et quoniam illi ſubueniri non poterat, præualente flamma viuus crematus eſt. Valer. de mirac. vide Acilius.

Auith, i. iniqua, ſiue peruerſa, aut temporalis, ciuitas in qua regnauit Adad, quartus rex in Edom, Gen. 36.

Auitta, Africæ propriæ oppidum. Prol.

Auium, ciuitas inter Tyrum & Sidonem, Strab. lib.16.

Aula, arx ad Hæmi radices. Cedren. eſt Arcadiæ locus. Ælian.

Auladis, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Aulanius Euander ſculptor, qui imagini Dianæ Timothei manu fictæ, in templo Apollinis caput repoſuit. Plin. lib.36. c.5.

Aulæ, nauale Ciliciæ inter Tarſum & Anchialem. Steph.

Aulerci, populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem, vulgò *Roane*. Item Aulerci ſunt populi inter Celtas ex ciuitatibus maritimis Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Rhedonibus, Seruuiis, Curioſolitis, Offinis, Aruellis Venetis ac Cenomanis in prouincia Turonenſi & Francorum regno ſiti, quos nonnulli Aurelianenſes eſſe opinantur: ſed illi prouinciæ ſunt Senonenſis. Aulerci item inter Belgas, proximi Eburonibus, & Lexobiis.

Auletes, Ægypti rex fuit & Cleopatræ pater, qui præter alia flagitia etiam choraulen exercuit, & adeò in ea gloriabatur, vt non cunctaretur certamina in regia celebrare, ad quæ ipſemet cum aliis concertaturus prodibat. Hic eſt, quem Alexandrini exegerunt. Strabo libro decimo ſeptimo.

Auli, Macedoniæ populi ad Ioniũ mare, Ptol.

Auleſtes, rex Tyrrhenus, à Meſſapo in bello Turni & Æneæ confoſſus, Virg. lib. 12.

Aulis, is, vel idis, regiuncula Bœotiæ petroſæ, à caſtrametatione nomen ſortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidem in Bœotia, Ouid. 12. Metamorph.

——— Boeaque tellus,
Aulide piſcoſa, puppes tenuiſſet ituras.

Seruius ait inſulam eſſe & oppidum cum portu 50. nauium capaci in Bœotia, in quo portu, Græci ſub Agamemnone in Troiæ excidium coniurarunt: Virg. 4. Æneid.

Nõ ego cum Danais Troianam excindere gentẽ
Aulide iuraui. Lucanus.
Euripúſque trahit curſum mutantibus vndis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.

Vide Ptolemæum & Homerum Iliad. 2.

Aulocrene, regiuncula minoris Aſiæ, in conuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi Platanus oſtenditur, ex qua pependit Marſyas victus ab Apolline: Plin. 19. c. 14. & lib. 5. c. 29.

Auloes, vide Gaulales.

Aulon, mons Calabriæ, contra Tarentinam regionem, ferax vini, Martialis.

Nobilis & lanis, & Baccho fertilis Aulon.

In eo eſt oppidum eiuſdem nominis. Eſt & vrbs Ciliciæ.

Aulon, vel Aulona, Corin. colonia in Macedonia. Plin. *Volonia & Caulonia*. Sophian.

Aulon, Steph. vrbs eſt Laconica vna ex centũ: & alia Arcadiæ, & alia ciuitas vel locus Cretæ: item Arabiæ locus: & alia à Crotoniatis condita Caulonia etiam dicta. Vide Caulum & Caulon.

Aulon, authore Hieronymo, vallis grandis atque campeſtris, in immenſam longitudinem ſe extendens: quæ circumdatur ex vtraque parte montibus ſibi inuicem ſuccedentibus & cohærentibus, qui incipientes à Libano, & vltra vſque ad deſertum Pharam perueniunt. Súntq; in ipſo Aulone vrbes nobiles, Scythopolis, Tyberias, ſtagnúmque prope eam: ſed & Iericho, mare mortuum, & regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.

Aulon, teſte Theophr. campus eſt ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum: vide plura apud Cæl. Rhod. lib. 17.

Aulos, Peloponneſi vrbs ad Alpheum amnem, Plin.

Aulucum, nomen loci in Mauritania Tingitana, lib. Notit.

Aulonius, Æſculapius dictus eſt, teſte Pauſ. in fine Meſſeniac. ad Aulonem, inquit, delubrum eſt, cum ſigno Æſculapij Auſonij.

Au. Aternius Frontinalis conſul, collega Sp. Tarpeij Capitolini, anno ab vrbe condita 300.

T. Atrilius Calatinus conſul, collega C. Sulpitij Paterculi, anno ab vrbe cond. 495.

A. Cornelius, magiſter equitum, anno ab vrbe condita 330.

A. Cornelius Aruina, dictator, anno ab vrbe condita 430. Liu. lib. 7.

A. Corne Coſſus, conſul, collega T. Quintij Cincinnati Pœni, anno à cond. vrbe 328.

A. Corne. Coſſus, conſul, Valerij Coruini collega, anno ab vrbe cond 413.

A. Corn. Coſſus dictator, anno ab vrbe condita 381

A. Corn. Coſſus tribunus militum, anno ab vrbe condita 330. Liu. lib. 4. Oroſ. lib 2. c. 13.

A. Cor. Coruinus, conſul, collega Vinitij Quartini, anno ab vrbe cond. 797.

A. Corn. Scipio, Aruina, conſ. collega Popilij Lænatis, anno ab vrbe cond. 406.

A. Gabinius, conſul, collega L. Piſonis Cæſoniani, anno ab vrbe cond. 696.

A. Hirtius, conſul, collega C. Vibij Panſæ, anno à condita vrbe 711.

A. Licinius Nerua, conſul, collega Q. Cæcilij Cretici, anno ab vrbe 759.

A. Manlius Atticus, Coſ. collega Q. Luctatij Catuli Cerci, anno ab vrbe cond. 512.

A. Manlius Atticus, conſul, collega C. Sempronij Blæſi, ann. ab vrbe cond. 719.

A. Manlius Torquatus, conſul, collega Q. Caſſij Longini, ann. ab vrbe condita 590.

A. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 351 & 367.

A. Manlius decemuir, anno ab vrbe cõd. 303.

A. Poſthumius Albinus, coſ. collega C. Luctatij Catuli Cæreonij, ann. ab vrbe cond 512.

A. Poſthumius Albus, conſul. collega Sp Furij Medulini Fuſci, an. ab vrbe cond. 290.

A. Poſthumius, tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.

A. Poſthumius Regillenſis, conſul, T. Virginij Tricoſti collega, ſe conſulatu abdicauit, inde dictator factus eſt, anno ab vrbe cond. 258. Liu.

A. Poſthumius Regillenſis, tribunus militum anno ab vrbe cond. 356.

A. Poſthumus Tubertus, dictator ann. ab vrbe cond. 325.

A. Sempronius Atratinus, conſul, collega M. Minutij Augurini, anno ab vrbe cond. 257.

A. Virginius Cœlimontanus, conſul, collega T. Vetulij Gemini, ann. ab vrbe condita 260.

A. Virginius Rutilius, conſul, collega, Sp. Seruilij Priſci anno ab vrbe condita 278.

A. Vitellius IX. Romanorum Imperator, Imperauit mẽſibus VIII. diebus X. Is nobiles viros omnibus blanditiis ad ſocietatem imperij allectos, vario genere fraudis occidit, & in his v-

num,

num veneno manu ſua porrecto in aquæ frigidæ potione, quam is febre affectus popoſcerat. Portitorem quendam nulla penitus vi iuſſit interfici, velle ſe dicens oculos paſcere. Duos item iuuenes a patre ſupplicium conantes auertere. Venit & in ſuſpicionem matri venenum porrexiſſe quòd audiuiſſet a ſ ata muliere Vatriona diutiſſime ſe imperaturum ſi ſuperſtes parenti extitiſſet.

A. Vitellius, conſul, collega L. Vipſanij Publicolæ, anno ab vrbe condita 800.

A. Volulius Saternius, conſul, tempore Domitiani Imperatoris XIII. anno ab vrbe cõdita 839.

Aulziagri, iuxta Cherſonem populi Hunnici. Agathias.

Aunedonacum, vrbs circa Santones in Gallia. Anton.

Auo, vel Auus, Ptolemæo, fluuius Hiſpaniæ citerioris. Celerinorum populorum ſupra Bracacas, & Granios agrum alluit.

Aura, nomen canis.

Auradis, Mediæ vrbs. Ptol.

Aurana, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Auran. i. foramen, ſiue libertas aut albedo locus in vicinia Damaſci. Ezech. 47.

Auranitis, Babyloniæ regionis tractus. Ptolemæus.

Autaſius, Mauritaniæ mons. Procop. hodie *Auraz*.

Autauanus, Albionis inſulæ fluuius. Ptolemæus.

Auras, fluuius Europæ ab Hæmo in Iſtrum fluens. Herod lib. 4.

Aurea, frequens Veneris epitheton apud Poëtas.

Aurea Cherſoneſus, Indiæ peninſula. Ptole. *Malepa* quibuſdam hodie, aliis *Iapan* inſula videtur, vide Muſicana terra.

Aureatum, Germaniæ oppidum, hodie *Aichſtadt*.

Aurelia, cognomine Cariſia, Hiſpaniæ Bœticæ vrbs. Plin. *Caz-ça* Taraphæ, *Cazorla* Moletio: videtur Cariſſa Ptolemæi, quam *Carixa* vocat Moralis: ſed locus deſertus eſt hodie.

Aurelia, porta vrbis Romæ Procopio. Pancratiana vocatur, vt tradit Marlianus. Nunc portam S. Petri vocari legitur apud Procop.

Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἥλιον Græci vocant) dicta, quod ei publicè à populo Romano datus ſit locus, in quo ſacra faceret Soli, Feſt. Fuit & mater Cæſaris.

Aurelia, Galliæ Celticæ nobiliſſima ciuitas: anno Chriſti 276. ſtructa, ac denominata ab Aurelio Imperatore ad ripam Ligeris amnis. Hanc Cenomanorum vrbem vetuſtam fuiſſe volunt, non minus opibus, quàm munitione, populóque præſtantem, Munſt. lib. 2. Coſm. Hanc Cæſar Carnutenſium emporium vocauit, ipſamque incendio vaſtauit, vt ipſe lib. 7. ſcripſit, & Genabum olim vocatam fuiſſe quidam ab ipſo Cæſare volunt. Gall. *Orleans*.

Aurelianum, Auſtriæ oppidum Lazio. hodie *Lintz* dictum, ad Danubium ſitum eſt.

Aurelius Prudentius Clemens, Hiſpanus, primum ætatem poſuit in agendis cauſis, demum ad præfecturam Theodoſij patrocinio conſcendit. Scripſit egregia opuſcula eleganti carmine, quæ extant.

Aurelius, pictor nobilis apud Romanos, temporibus Augusti Cæſaris. Plinius libro trigeſimo quinto.

Aurelianus Romanus Imperator fuit, cuius tanta fuit liberalitas, vt tunicas viritim per populum dederit, item frumentum & oleum cum vino: crudelis tamen, vt qui ſororis ſuæ filium interfecit. Sext. Aur.

Aurelius Imperator quemadmodum Chriſtianorum precibus ſuo ipſius exercitui, ſiti periclitanti optatam à Deo obtinuerit pluuiam, hoſtéſque diuinitus fugarit, vide Marcus Aurelius.

Aurelius Carus, Romanus Imperator fuit: is quum biennio imperaſſet, in caſtris ſupra fluuium Tygridem exanimatus fulmine occubuit. Author Flauius Vop ſcus.

Aurelius Olympicus, Nemeſianus poëta Afer genere, patria Carthaginienſis, floruit ſub Numeriano & Diocletiano Cæſaribus. Scripſit Kynegetica, Nautica & Alieutica.

Aurelius Alexander, optimus fuit aruſpex, augur excellens, muſicus inſignis, qui orationem eruditiſſimè ſcripſit. Quibus rebus tantam impendit operam, vt conſueuerit, in conuiuiis, legentes audire, vel aliis veſcentibus legere.

Aureolus Pons, apud quem, vt Trebellius ſcribit Aureolus tyrannus à Claudio Imperat. fuit interfectus. Bapt. Egnatius ait eum in agro Mediolanenſi extare, vulgóque *Pontirolo* vocari.

Aureus mons, Ptolemæo Corſicæ inſulæ, *Monte Gradachio* Leandro dicitur.

Aureus, mons Hungariæ, qui *Mathecgk* dicitur. Lazio auctore, Huius Aurei montis meminit lib. Notitiarum in Mœſia prima. Item Aurel. Victor.

Auricomus Apollo, à poëtis cognominatus eſt, propter ſolis radios, vt ait Phurnutus.

Auricornu, promontorium. Plin. libro nono, cap 17.

Auria, Callaicorum in Hiſpania oppidum, ad Minium fluuium, hodie *Orens*.

Aurigia, Hiſpaniæ Bœticæ oppidum, hodie *Arſon*:

Aurinx, Hiſpaniæ vrbs Liuio lib. 24. *Meron* in Andaluſia, Bencero auctore.

Aurisij, populi Pontici. Agathias lib. 3.

Auritina, Africæ vrbs, Pentapolis regionis. Ptol.

Aurora, Titanis & terræ filia, Luciferi & ventorum mater, Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona ſuſcepit: Tithonum autem ita adamauit, vt ſenem iam factum herbarum virtute, & ope medica iuuentuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe. Sappho apud Naſonem.

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam:

Et faceres, ſed te prima rapina tenet.

Aurora, matutinus ſplendor quem cernimus ante Solem eleuatum: quam adeò poëtæ Tithoni dicunt filiam, non quia ex Tithono natam credant, ſed ex ſole, quem ſæpiſſimè ex nomine aui Tithonum vocant. Terræ autem ideò dicitur filia, quia videtur intuentibus è terra prodire. Ex Bocat.

Aurúnca, Latij ciuitas ab Auſone Vlyſſi Calypſus filio condita: à qua Aurunci vetuſtiſſimi Latij populi. Virg. 7. Æneid.

—& quos de collibus altis

Aurunci miſere patres.

Vide Auſonia, Arunca, & Arunci.

Aurúſpi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

Auſa, ciuitas Hiſpaniæ, Ptolemæus, *Vicq*, hodie.

Auſancali, Liburniæ oppidum. Ptol.

Auſara, vrbes duæ huius nominis in Arabia fœlici. Ptolem.

Auſchiſæ, populi Libyæ, Herod. lib. 4. Steph. *αὐχῖται*.

Auſcij, populi Aquitaniæ. Plin. vulgò, *Le pays d'Aux*.

Auſelij olim dicebantur, qui nunc Aurelij Feſtus.

Auſer, vel Auſeris, fluuius Italiæ, prope Lucam, cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Pilas nunc labitur, fuit. Strabo, pro Auſeri, Æſarum ponit. hodie *Oſari* Leand. *Sarchio*.

Auſes, populi Aphricæ, caproneas è fronte demiſiſſe gaudent: virgines quotannis in honorem Mineruæ certamen edunt. Arma ſunt, lapides & fuſtes. Si qua ex ictu deceſſerit, falſa cenſetur virgo. Quæ omnium præſtantiſſimè deprælata eſt, à cæteris armis decorata ſubuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. miſcetus illis cum muliere congreſſus. Herod. Mela, Steph.

Auſetani, populi Tarraconenſium proximi. Cæſar de bello ciuili. lib. 1.

Auſigda, vrbs Libyæ, Hecatæus inſulam eſſe ſcribit Steph.

Auſinga, Perſidis vrbs, Ptol.

Auſitis, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Pt.

Auſitis, regio in qua natus eſt Iob. Hebræis Hus.

Auſoba, Hiberniæ fluuius. Ptol.

Auſon, vel Auſonius, Vlyſſis & Calypſûs filius, à quo poſtea Italia Auſonia dicta eſt. & eiuſdem populi Auſones, Auſonij, Auſonides. Vide Stephanum de deriuatis ab Auſone. In Italiam venit anno ante vrbem conditam 290 claſſe ab Auruno exceptus eſt, cui & ſedem in orientali Italia conſignauit.

Auſonia, pars Italiæ in qua ſunt Beneuentum, Tarracina, ab eodem Auſone dicta. Feſto pro tota Italia ſumitur, quæ Apennino finitur.

Auſones, antiquiſſimi Italiæ populi, ſupra Circeios, Oſcis finitimi, qui ea tenuerunt loca, in quibus poſtea conditæ fuerunt Cales & Beneuentum, ita dicti ab Auſone Vlyſſis & Calypſûs filio, qui eiſdem in locis Aruncam vrbem condidit. Feſtus Inde Arunci à Virgil. lib. 7. Æneid. vocantur. Hi primùm extrema Italiæ littora coluiſſe dicuntur, quæ à Lacinio promontorio vſque ad Saleutinos extenditur: vnde & eius loci mare Auſonium eſt appellatum. Plin. lib. 3. cap. 10. Poëtæ tamen ſuo more, Auſoniæ nomen vniuerſæ communicant Italiæ. Italóſque omnes Auſonios appellant. Virg. 4. Æneid.

Qua tandem Auſonia Teucros conſidere terra inuidia eſt?

Ibidem 12. Æneid.

Sermonem Auſonij patrium moréſque tenebunt.

Auſónium mare, aliàs Siculum, pars Ionij Brutiam alluens a Tarento incipit: ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio qui illic regnauit. Vide Hadriaticum.

Auſónius, ſophiſta, ſcripſit epiſtolas, & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſonius, Gallus Burdigalenſis, patre natus Auſonio medico, Poëta & Gratiani Imperatoris præceptor fuit: à quo quum ipſi ſimul & patri quæſtor fuiſſet, ad præfecturam duplicem & Conſulatum euectus eſt, cui in eo magiſtratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera eius opuſcula etiamnum extat. Ex liberis Heſperium filium vidit Conſulem, filiam Phaleſio Conſulari viro iunxit, vnde natum ſibi nepotem cognominem & genethliaco celebrauit & protreptico ad ſtudia literarum hortatus eſt. Habuit & fratres duos, quorum maior ad ſummum culmen peruenit honorum, vt ipſe ſcribit, præfectus Gallis & Libyæ & Latio. Epigrammata eius doctis vnicè probantur. Moſellam verò ipſius ita prædicat Symmachus orator, vt libris Maronis adiungendum putet.

Auſonius alius, frater Iuliani fuit, eius ad quem

quem exſtant.D. Hieronymi epiſtolæ.

Auſtagena, Parthiæ tractus vbi Naptha profluit. Plin.

Auſtanitis, Armeniæ maioris regio. Ptolemæus.

Auſter, ventus meridionalis calidus, & humidus, exitialis & morboſus, ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græcè eadem ratione νότος appellatur: quoniam νότις Latinè humor dicitur. Virg.1.Georg.

——vnde ſerenas

Ventus agat nubes quid cogitet humidus Auſter

Et 4.Georg.

Frigidus vt quondam ſyluis immurmurat Auſter.

Hinc Auſtralis,& Auſtrinus, νότιος.

Auſtrania, Plin.lib.4.c.13.ſeu Auſtrauia, vt lib. 37. c. 3. legitur inſula Oceani Septentrionalis, à Romanis Cæſariadicta, dum Germanicus Cæſar ibi res claſſibus gereret, à ſuccino qui ibi gignitur, quem Germani Æſſum appellabant.

Auſtraſia, olim regnum, de quo ſic Munſt.lib. ſecundo Coſm. Anno Chriſti 1541.inquit, cùm filij regum Franciæ multiplicarentur, diſtracta eſt Francia in multa regna, durauitque hæc diuiſio vſque ad annum Chriſti 618. tunc enim omnia particularia regna in vnam redierunt monarchiam. Vnum appellabatur Auſtraſia, alterum Neuſtria: tertium regnum Sueſſionis. Sedebat & Aureliæ rex proprius, durabant tamen Auſtraſia & Neuſtraſia longiori tempore, quam reliqua regna. Extendebatur autem Auſtraſia vſque ad Rhenum:& habuit rex ille regiam ſuam Metis, aliquando Aquiſgrani, vel, vt alij volunt, Coloniæ: includebat enim Auſtraſia Lotharingiam, Brabantiam ac totam terram, quam circumſcribunt Moſa & Rhenus à Colonia vſque ad Alſatiam vocabatur autem hoc regnum Auſtraſia, ab Auſtraſio præſide, quem Iuſtinianus Imperator illi regioni præfecerat. Alij tamen dicunt Auſtraſium regem in ea terra fuiſſe priùs, quàm Belgica à Francis ſubiugaretur. Sunt rurſum alij, qui Auſtraſiam ab Auſtro denominatam putãt, quod ſcilicet auſtralior ſit reliqua Gallia, ſicut Auſtria orientalior reliquis Germaniæ regionibus, Nunc Lotharingia à Lotharo rege nuncupatur.

Auſtria, ſub Pannoniæ ſuperioris nomine his verbis deſcribitur à Georgio Rithaymero in ſuo de ſitu orbis terrarum compendio: Pannonia ſuperior ad Solis ortum Leythæ fluuio iungitur: Ptolemæus huic Rabonem ab Ortu terminum ſtatuit. Onaſo fluuio & Norico ad Occaſum. Sunt qui Cærio monte ab eo cardine ſiniunt. Teio fluuio & Morauia à Septentrione: nam eò vſque hodie protenditur. Ab ea parte qua decurrit Sol, habet montana Styriæ. Gleba vbere & fertili gaudet, omníque genere frugum,& minimo colitur impendio. Crocum generoſum gignit, cum quo nullum aliud bonitate certare poteſt. Vinum naturæ amicum. Vrbes & antiquæ & nobiles multæ, quarum maximè inſignis Vienna extat, frequentibus Turcarum oppugnationibus, literarum ſtudio, frugum mercaturæque copia nobilis. Flumina Auſtriæ ſunt Danubius, olim regionis limes, nunc medius eam ſecans. Onaſius, Traunus, Erlaphus, Traiſius, Ypſius, Melicus, Marchia, Teius, qui Morauiam ab Auſtria diſiungit: Campus vario piſcium genere claſus, Leytha, & Suegadus in quo ſcitiſſimi ſaporis cancri. De origine vocabuli huius regionis hæc refert Lazius in comment. rerum Viennenſium Auſtriæ nomen recenti ſeculo natum eſt, ante annos circiter quadringentos, ab Auſtri (vt credo) venti flatu, qui iſta in regione frequens eſt, vel ob ſimilitudinem Germanicæ appellationis *Oſtenreich*, quod nomen Orientali regnorum ſuorum limiti Francorum reges indiderant, ceu & Occidentali *Vueſtenreich*. Habuit hæc regio olim Marchiones, poſteà duces, deinde Archiduces, quib. hodie paret: Lazius, Munſter. in Coſmogr. Cuſpin. Boufin. lib. 4. Decad. 4. rerum Hungar.

Auſtri cornu, promontorium in Æthiopia, Strabo.lib.16.

Auſugáni, populi inter Feltriam & Tridentum, ab Auſugo oppido, quòd nunc Vallis Sugana. vulgò appellari ſolet, in qua magna eſt lanarum copia.

Auſander, filiam habuit Tagiram. Stephan in Tauchira.

Auſum, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol.

Autaris, Arabiæ fœlicis locus. Plin.

Autariatæ, gens Theſprotica. Steph. & Illyrica Strab. Arrian. Diodoro.

Autentum, Byzacenæ regionis oppidum in Africa propria. Anton.

Autei, Arabiæ populi. Plin.lib.3.c 29.

Authe, Alcyonei gigantis, qui Herculis telis confoſſus eſt, filia. Is enim filias habuit ſeptem, quæ ob patris mortem in mare ſeſe præcipitantes, ab Amphytrite in Alcyones auès mutatæ ſunt. Harum nomina, Phoſonia, Authe, Methone, Alcippe, Pallenes, Aſterie, & Drimo. Ianus Parrhaſius in Claudianum, ex Egeſandro.

Authetani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Ptolem.

Authites, Ægypti nemus, Steph.

Autini, vel Auteri, Ptol. Hiberniæ inſulæ populi.

Autoba, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptolemæus.

Autobulus, pictoris nomen, Plinius libro 35. cap.11.

Autócanes, mons Homero in Hymnis.

Autochtones, populi qui non aliò referunt originem ſuam, verùm ex ipſo ſolo nati videri volunt. Latini indigenas vocant.

Autolata, Libyæ interioris oppidum Ptol.

Autólalæ, ſeu Autololes, populi Mauritaniæ Tingitanæ, à Getulis oriundi, finitimos omnes curſus celeritate ſuperantes. Silius lib. 3.

Ne non Autololes leuibus gens ignea plantis,
Cui ſemper curſu, cui ceſſerit incitus amnis,
Tanta fuga eſt.

Autoleon, Crotoniatum Dux, Crotoniatibus aduerſus Locros bellum gerentibus, quum Locri propterea quod Aiax Locrenſis fuerat, quotieſcunque bello certabant locum illi in acie quaſi præſenti ſemper aſſignarent, in locum illum quem vacuum videbat irrumpens ab Aiacis Spectro in pectore vulneratus eſt, vulnere quotidie ingraveſcente donec oraculo monitus Achilleam Ponti Euxini inſulam delatus eſt, & ibi heroum ac præſertim Aiacis Locrenſis manibus placatis perfectè ſanatus eſt. Photius ex Conone. Pauſanias hunc Leonymum vocat.

Autolemus, vir quidam, de quo ſic Mart. in epigr. *Dixerat Autolemus flammas conſultus Aruſpex*
Die cauendas poſtero:
Credidit & rerum dubius de mane ſub amnis:
Delituit Ethruſci vndis.
Sed neque ſi fatum effugit: nam dum innatat: Arno
ictus crematur fulmine.

Autolicus Mercurij & Chiones ſeu Philonidis Dædalionis filiæ, filius, ſeu vt vult Euſtathius Mercurij & Telauges Luciferi filiæ à patre Mercurio id muneris conſequutus eſt, vt furaciſſimus eſſet, nec deprehenderetur in furto: vt quicquid ſurripuiſſet in quamcunque effigiem vellet, transmutaretur, ex albo in nigrum, vel ex nigro in album, in cornutū, ex mutilo, in mutilum ex cornuto. Is cum Siſiphi pecus aſſiduè inuolaret, nec ab eo poſſet deprehendi, ſenſit eum furtum ſibi facere, quod illius numerus augebatur, & ſuus miuuebatur, qui vt eum deprehenderet, in pecorum vngulis notam impoſuit, quæ quum Autolycus ſolito more inuolaſſet, Siſyphus ad eum venit & pecora ſua ex vngulis deprehendit. Poſtea tamen amicitia cum illo contracta, & apud illum aliquam diu commoratus Anticliam filiam eius compreſſit, poſtea Laertæ grauida data eſt in coniugium ex qua natus eſt Vlyſſes, qui ideo ab Aiace. Metam. 13. ſanguine cretus Siſyphio dicitur. Hygin. fab. 200 & 201. Strab. lib. 9. Parnaſſi incola & parietum perfoſſor appellatur, ſunt qui Iaſonis comitem & Sinopem condidiſſe volunt. Fuit & alius Autolycus pancratiaſtes nobilis cuius ſtatuam in Athenienſium Prytaneo fuiſſe auctor eſt Pauſanias in Atticis & Bœoticis. Plin. lib. 14. cap. 8. Item, Autolycus Areopagita, cui deprehenſus dum ſuos domeſticos in Charonica, vt acris peſtilentis veneno de medio tollerentur, clam emitteret, à iudicibus condemnatus eſt. Suidas.

Autómalax, præſidium Ptolemæo, vrbs Cyrenes quæ & Pentapolis, à quinque eius præclaris vrbibus Berenice, Arſinoide, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene, Automala Straboni dicta. Stephan. vrbs Libyæ.

Automate, inſula vna inter Cycladas: Hiera etiam dicta. Plin. lib. 2. cap. 87.

Automedon, vel Antomedon, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger Virg. lib. 2.

Vna ingens Periphas & equorum agitator
Armiger Automedon, &c. (*Achillis*

Autómoli, gens Æthiopica Steph.

Autónoe Cadmi, Thebarum regis filia ex Hermione coniuge, & Ariſtæi coniux, ex qua peperit Actæonem, Heſiodus in Theogonia. Ouid. lib. 3. Metamorph. Actæonem vocat heroem Autonoeium.

Autoſthenes, Athenienſium Archon circa 27. Olymp.

Autricum, vrbs Carnutum, Ptolemæo, vulgo *Chartres.*

Autrigones, populi Hiſpaniæ. Mela. lib. 3.

Autumedon, vir, Cic. pro Sext. Roſc. Ameri. Non adeſt iſte Tullius Roſcius, nō ſuis manibus in curru collocat Autumedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi nefariæque victoriæ nuntium.

Auus, fluuius Theſprotiæ, ad quem Parauæi populi habitant. Steph. in Parauæi.

Auus, Ptolemæo, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius.

Auxeſia, & Damia, puellæ Creteuſes, quæ cùm in ſeditione obrutæ fuiſſent lapidibus, apud Trozenam ciuitatem, in earum gratiam & memoriam feſtum ſolenne inſtitutum fuit, quod Lithobolea vocitabatur. Herodor. lib. 5.

Auximum, Piceni vrbs in Italia, à qua Auximates populi dicti. Strab. vulgò *Oſmum* dicitur: belli ciuilis tempore in poteſtatē Cæſaris venit.

Auxume, regia ciuitas Æthiopiæ, Ptolemæo, *Axomito*, vocatur ab Ariano in ſuo Periplo maris rubri. *Ἀξουμῖτις* habet Steph. *Chaxumo* fortè hodie nomen habet.

Auxumum, Straboni: *Oximum* Liuio, Picenorum vrbs in Italia eſt. Procopius ſcribit Romanis *Metropolis* dici: hodie Oſmo vocari Leander auctor eſt. Idem quod ſupra Auximum.

Auzacia, Ptolemæo, Scythiæ extra Imaum montem vrbs eſt: *Saccio* incolis dici ſcribit Marius Niger.

A X

Axa, filia Caleb, Ioſue 15. Iudicum 1. quæ 1. Paral. 3. Achſa ſcribitur. Aat. compoſita vel adornata, aut laſciuiens, ſiue confractio, vel diruptio velaminis.

Axalita, Bæticæ oppidum, quod *Lora* hodie, Cluſio ex loci antiquitatibus.

Axanthos, inſula infra Hiberniam & Britanniam in Oceano ſeptentrionali. Plin.li.4.c.16.

Axaph ciuitas in tribu Aſer, Ioſue 19. quæ c. 11 ſcribitur Achſaph.

Axatara, oppidum in conuentu Hiſpalenſi. Plin.lib.31.c.3

Axelodunum, Britanniæ inſulæ oppidum, libro Notit. *Hexham*, Camdeno.

Axenus pontus, quem hodie Pontum Euxinum dicimus, ſic & à truci accolarum barbarie appellatus: ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam, vt Strabo lib.7. tradit, ſolebant Scythæ, maris huius accolæ, hoſpites immolare, eorumq́ carnibus veſci, caluiſque vti loco poculorum, Ouid. de Ponto.

Frigidi me cohibent Euxini littora Ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Axia, vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni. Eſt & alia Italiæ, Steph.

Axiacæ, ſunt populi Sarmatiæ Europææ, inter Tyram & Boryſthenem amnes, & Peucinis & Carpianis proximi, ita dicti ab Axiace fluuio ex Peucinis iugis naſcente, qui Carpatho monti adhæret. Hos autem populos iuſtiſſimos fuiſſe tradit Pomp. lib.2. vt qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent, nec aliena contingerent, Meminit horum & Plin.lib.1.c.12 Ptol.li.3 c.3.

Axiace, Mercatori Europæ oppidum, ad Pontum Euxinum, quod nunc *Oczakow* quibuſdam vocatur.

Axiaces, fluuius, qui & Hypanis. Vide Hypanis. Hi. Carpatho monti cohæret, à quo vicini populi Axiacæ nominati ſunt. Mela lib.2. Ptol. lib.3.c.5. Plin.4.c.12.

Axica, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol.

Axima, vrbs Perſidis, Ptol.

Axinia, Arcadiæ mons.

Axinium, Celtiberorum vrbs, Appian.

Axiochus, philoſophus, cui Plato librum de morte ſcripſit, & dicauit.

Axion, frater Alpheſibœæ, quæ Alcmæoni nupſit, à quo Alcmæon ipſe interfectus creditur: vel, vt Ouid. à filiis Callirhoes.

Axiopolis, Myſiæ inferioris vrbs, Ptol. cui Danubius ab hac ad Pontum vſque Iſter nominatur. Hanc vrbem hodie *Colonami h* dici ſcribit Oliuarius in Melam: etſi malè Aria pro Axiopoli legat ex tabulis Ptolemæi minùs caſtigatis.

Axiothea Phliaſia, nobilis mulier, quæ vna cum Laſthenia, Platone præceptore vſa, ornatuque interim virili auditorium eius ingreſſa eſt. Plutarchus & Laërtius.

Axiotæ, Troadis gens Heſych.

Axius, fluuius Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plin.li.4.c.10.Herodot.li.6. Labitur in ſinum Thermaicum, efficit pecudem nigram, quæ ex eo potauit, diuerſa ab Haliacmone vicino amne natura, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi affert. Vide Axus. Plin.l.3.c.2.

Axon, Ionum fluuius in minore Aſia, Plin.li. 5 c.57. fluuius item in Caria.

Axôna, fluuius in extremis Rhemorum. hinc Axones, eius accolæ, Lucan.lib 1.

Et Biturix, longiſque leues Axones in armis.
Vulgò, *le Diſne*, aliis *Ayſne*.

Axos, vrbs Cherroneſi Thraciæ.

Axumis Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Axumites, metropolis Æthiopum: Stephanus.

Axus, Macedonum fluuius, vide Axius: Stephano, Axus, ciuitas eſt Cretæ.

Axylis, Marmaricæ villa in Africa, Ptol. *Forſili*, hodie. Mercat.

Axylus, Phryx, è ciuitate Ariſbe, inſigni erat humanitate & beneuolentia in hoſpites. Homerus lib. Iliados 6.

A Z

Aza, Armeniæ minoris oppidum: Plin. & Ponti Cappadocici, Ptol. & montis nomen in Palæſtina: Ioſeph.12. antiq.

Aza, i. fortitudo, aut capra, nomẽ viri, 1.Eſd.2.

Aza, vrbs Palæſtinæ, quæ & Caza, ab Azone Herculis filio: Steph.

Azabetis tænia, Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs. Ptol.

Azael, rex Syriæ, vide HAZAEL.

Azagarium, Sarmatiæ Europææ oppidum: Ptol.

Azamora, Armeniæ minoris circa Cataoniam caſtellum: Strabo.

Azan, mons Arcadiæ, Cybele deorum matri ſacer, à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica muliere nuncupatam mauult, quæ Azano dicebatur: Statius lib.3. Thebaid.

Venit & Idæis vlulatibus æmulus Azan.

Azania, Æthiopię regio, ſinum rubri maris Barbaricum appellatum obtinens: à qua Azanium mare dictum: Plin.lib.6,

Azanes, Arcadiæ populi inter Græcos vetuſtate præſtantes, vt & Parraſij: Strabo lib.8.

Azani. Scythiæ intra Imaum populi, Ptol.

Azania, vrbs Maſſilienſium: Steph.

Azani, ſiue Azanium, vrbs Phrygiæ: Steph. lib 12. & Stephanus. Herodiano Æzani. Eſt & Arcadię pars ita dicta à monte editiſſimo, cui Azan nomen eſt, ſiue vt Stephano placet, ab Arcadia quadam muliere, quæ Azano dicebatur, vt dictum eſt, huius regionis incolæ Azanes dicti ſunt. Arcades enim, eodem Stephano teſte, olim in tres præcipuos erant diuiſi populos, Parrhaſios, Azanas, & hiſce recentiores Trapęzuntios. In hac regione fons fuit,

cuius aquam guſtantibus tantùm deinceps aquarum oboriebatur faſtidium, vt ne odorem quidem earum ferre poſſent. Placet nonnullis Azanij fontis aquas vini, non aquæ faſtidium generare: quorum iudicio quo minùs ſubſcriberem, fecit Eudoxi ipſius authoritas ex ſexto lib. De terræ circuitu. Huic fonti vim contrariam obtinet, qui in agro Clitorio eſt, cuius aquas qui guſtauerit, abſtemius redditur.

Azanias, nomen viri, 2.Eſd.11.Lat. auris Domini, ſiue auſcultatio Domini, vel arma Domini.

Azanium fons, ait Eudoxus, cuius aquam guſtantibus tantùm vini tædium ſuperuenit, vt ne odor quidem eius perferatur. Vitruuius & Plinius afferunt talem fontem ſiue lacum fuiſſe in agro Clitorio, item Azanium eſt Æthiopiæ promontorium. Plin.

Azanoth-thabor, ciuitas, terminus tribus Nephthali. Ioſ.18. Lat. aures contritionis vel confractionis.

Azar, Ægypti mons. Ptol.

Azara, Armeniæ maioris vrbs, iuxta Araxen fluuium, & templum Dianæ dicatum in Perſia. Strabo. Item vrbs Sarmatiæ Aſiaticæ Ptol.

Azaraba, vrbs Sarmatiæ Aſiaticæ. Ptol.

Azareel, nomen viri, 1.Paral.12.25. adiutorium vel atrium Dei.

Azaria, qui & Vzia, xii. Iudæorum rex, regnauit annis 52. auxilium vel atrium Domini.

Azaria, filius Amaſiæ regis Iuda, 4.Reg.15. qui 2.Paral 26. Ozias dicitur. Eſt & nomen ſacerdotis, 2.Paral 26. Filius Iohanam, 2.Paral.28. Filius item Ethan, filij Zaræ, filij Iuda, 1.Par.2. Vide & 1.Paral.7.

Azarithia, fons in Phrygia, quæ Epictetus dicitur, paululum ſupra mare, qui paruos crocodilos nutrit. Strab.li.11. Steph. Zaretam vocat.

Azaticam, ſiue Azricam, i. auxilium reſurgentis, vel vindicantis, vel fortitudo vacua, nomen viri. 2.Eſd.11.

Azatha, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Azau, filius Nachor ex Melcha. Gen.22. Lat. videns aut prophetans.

Azazeni, populi à quibus deletis Azazenici cognomen retulit Alexander Seuerus Imperator.

Azaz, pater Bala, 1.Paral.5. Lat. Fortis.

Azazias, nomen viri, 2.Paral.31. Lat. fortitudo Domini.

Azbai, nomen viri, 1.Paralipom.11. Lat. Hyſſopus mea.

Azboc, nomen viri, 2.Eſd.3. Lat. Hircus, vel fortitudo vacuitatis, aut fortis diſſipatio.

Azeca, ciuitas Amorrhæorum, quæ ſorte ceſſit tribui Iuda. Ioſ.15. Nehem.11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Æliam ſita: quo loco Deus grandine & lapidibus gentes perdidit. Ioſ. 10. Philiſtiim illic caſtra contra Iſrael habuerunt, 1.Reg.17. Hanc reparauit Roboam rex Iuda. 2.Paral.11. & rex Babylonis eam debellauit. Ierem.34. Lat. fortitudo, ſiue ſepta.

Azei, & Azeotæ, populi Troadis Steph.

Azenia, pars tribus Hippothoontidis in Attica. Steph.

Azetene, Armeniæ maioris regio. Ptol.

Azer, nomen viri, 2.Eſd.10. Lat. atrium, vel adiutoriũ, fons exercitus, vel fortitudo fœlicitatis.

Azgad, viri nomen, 1.Eſd.2.8.

Azia, i. fortitudo, ſiue hircus Domini, nomen viri, 2.Eſd.11.

Azilis, vel Aziris, vel Azirus, locus, vel vrbs, vel fluuius Libyæ. Steph.

Azicis, Marmaricæ vicus. Ptol.

Azij, vel Aziotæ, Troica gens. Steph. vide ſupra Azei.

Aziris, Armeniæ minoris oppidum. Ptolem. Nigro *Azicham*.

Aziza, nomen viri, 1.Eſd 10. Lat. fortitudo, aut fortis.

Azmaueth, nomen viri, 2.Reg.23. qui, 1.Paral.11. dicitur Azmot, 1.Eſd 2. Lat. fortis mors, ſiue hircus, aut fortitudo mortis.

Azmoth, filius Ioada, filij Achaz, 1.Paral.8.12. 17. Filius item Iore, 1.Paral.9. Nomen præterea cuiuſdam alterius, 1.Paral.11. qui, 2.Reg.23. dicitur Azmaueth.

Azochis, vrbs circa Meſopotamiam, Plin.

Azon, vide Aza.

Azonax, vir à quo in magicis inſtructus eſt Zoroaſter, Plin.lib.3.cap.17.

Azot, filius Eiacim, filij Abiud. Lat. adiutor, vel accinctus, Matth 11.

Azorus, vrbs Pelagoniæ Tripolitidis, Steph.

Azotij, populi in terra Chanaan, contra Aquilonem, Ioſue 13. Lat. ignis dilecti, vel patrui.

Azotus, Hebr. Aſdod, i. deprædatio, ſiue ignis dilecti, aut ignis patrui, inſignis Palæſtinæ vrbs inter Aſcalonem & Ioppem in tribu Dan, in qua gigantes habitarunt, capta à Ioſue duce, Ioſ.11. Sorte ceſſit tribui Iudæ, Ioſue 15. Hæc vna è quinque ciuitatibus Allophylorum, templo Dagon idoli nobilitata: 1.Reg.6. Quam vt ait Steph. condidit quidam è mari rubro profugus, ex nomine vxoris ſuæ Azes. Volater. lib.11. Cuius in Scripturis multa eſt mentio, Ier.25. Amos 1. & 2. Sophon.2. Zach 9. Iſa.20. 2.Par.26. In hac Philippus prædicauit Chriſtum, Act.8. Eſt & Azotus vrbs Achaiæ, Pompon. Strabo. Steph.

Aziel, nomen viri, 1.Paral.12.

Azuba, mater Ioſaphat: filia Salai 3.Reg.22. vxor item Caleb filij Eſron, filij Iuda, 1.Paral.2. 2.Paral.20.

Azur, pater Ananiæ prophetæ, Ierem.28. Pater,

ter item Ieconiæ Ezech 11.

Azuritanum.oppidum in Africa, Plin.li.ſ.c.4.

Azylia.Epiri oppidum.Ptol.

Azzi,nomen viri,2.Eſd.11.

B A

BAAL, Aſſyriis, Iouis nomen, Punicis, dominum ſignificat, inquit Auguſtinus, vr de Baalſamen, quaſi dominum cœli dicunr. Fuit autem idolum Samaritanorum, & Moabitarum. Græci Martem putant, Num.22 quod deſtruxit Gedeon. Iudic. 6. Eſt & nomen loci, 1. Paral.ſ. Filius item Ioel.1. Paralipom.ſ. Filius Abigabaon. 1.Paral pom.8. Poſtre mò filius Iah·el.1. Paral. 9. Vox Hebræa ſignificat. idolum aut dominans, vel ſubiiciens aut poſſidens, cum quo ſequentes voces cognationem & ferè eandem ſignificationem habent.

Baal, mons circa Libaunm in finibus Allophylorum.

Baala, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 1ſ. quæ & Cariath-iarim, & Cariat-baal dicitur.

Balaath, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 19 Ciuitas à Salomone condita, 3.Reg.9.

Baalberith, Iudic.9. Idolum vel dominus fœderis.

Baal-gad, nomen montis ſub monte Hermon. Ioſue 11. & 13. Lat. Dominus exercitus.

Baal-haſor, locus infra Ephraim vrbem Benjamin 2.Reg.2.Lat.Dominantis atriũ aut fœnũ.

Baalhermon, mons circa Libanum in Palæſtinæ finibus, Iudic. 3. Lat. poſſeſſor deſtructionis.

Baalia nomen viri, 1. Paral. 2. Domini, ſiue idoli deus.

Baal-iada, filius Dauid. 1. Paral. 14. poſſeſſor ſcientiæ.

Baalim, Idolum 1.Reg.7 2. Paral. 28. Ierem. 2. Rex ite.n filiorum Ammon. Ierem.40. Domini. Gallicè, P[illegible] vers.

Baal meon, ciuitas Amorrhæorum quæ ſorte obtigit filiis Ruben. Num. 32 Ioſ.13 Hæc e.dem dicitur Beclmeon, Dominus habitaculi ſiue idolum peccati.

Baal-phataſim, locus in terra Chanaan, 2.Reg. ſ.1.Paral. 14.Lat poſſidens diuiſiones.

Baal-th.m r vicus iuxta Gabaa, in tribu Benjamin. Iudic. 10. Dominus palmæ.

Baana, filius Remmon Berothitæ, 2. Reg. 4 Pater item Eled. 2 Reg. 23 Filins item Ahilud. 1. Reg.14. Lat. in reſponſione, vel in afflictione vel in Cantico.

Baaras, locus & nomen plantæ mirabilis, cuius virtutes vide apud Ioſephum, lib.7.c.2ſ.de bell. Iudaic.

Baatſates, Babyloniæ regionis fluuius. Ptolemæo.

Baaſa, 111. rex Iſrael regnauit annis xxiv. impius, omne n Hieroboam familiam & Nadab interfecit 3. Reg. 13. Ioſeph. libro octauo, capite nono.

Baâſa. filius Abia, 4 Reg.9. Lat. in factura ſiue in tinea, aut in compreſſione, vel ſcrutationem tollens.

Baba, Mauritaniæ oppidum, Auguſti colonia, Iulia campeſtris appellata. Plin. lib.ſ.c.ſ.

Babactes, & Bactes, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βακάζειν, quod eſt vociferari, Bacchæ enim in Liberi patris Orgiis inconditos quoſdam vlulatus edebant.

Babanenſes, populi Hiſpaniæ citerioris, in conuentu Carthaginenſi, quos inter celeberrimos ſtipendiariorum collocat. Plinius libro 3. cap.3.

Babas, vir maximæ virtutis, cuius ſolius rex Herodes Aſcalonita conſiliis vtebatur, quòd rerum publicarum non parùm gnarus eſſet, ac proinde eum tyrannus ſuſpectum habens, crudeliter ipſi oculos erui iuſſit. Ioſeph.

Babæ, vrbs Libyæ, Steph. Vide Iulia campeſtris.

Babel, ciuitas. Gen.11. Lat. confuſio, ſeu commiſtio. Steph. Seleucia dicta. Vide Babylon.

Babiba, Libyæ inferioris oppidum. Ptolemæus.

Babila, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Babilius, homo Romanus, quem Plinius lib. 19. in procemio ſcribit, à freto Siciliæ, ſexta die adminiculo herbæ cuiuſdam, Alexandriam perueniſſe: quod & quibuſdam aliis accidiſſe idem commemorat.

Babylus, Aſtrologus, à quo quum Nero de conſpecta ſtella crinita, quæ ſummis poteſtatibus exitium portendere vulgò exiſtimatur, didiciſſet ſolere reges talia oſtenta cæde aliqua illuſtri expiare, atque à ſemet in capita procerum dep[illegible]lere: nobiliſſimo cuique exitium deſtinauit. Suetonius.

B[illegible]botana, Paropaniſi vrbs. Ptol.

Babrantium, vel a abras, Stephano, oppiduli nomen eſt Æolidis prope Chium, à quo gentile Babrantius.

Babylis, Βαβυλών appellatur vrbs non procul à Delta Nili inſula, eam partem ſpectans in qua ſita [illegible] Memphis ampliſſima Ægypti vrbs, quæ hodie Cayrum appellatur.

Babylas, cùm ad martyrium duceretur, hæc de Pſalmis accinuiſſe dicitur: Conuertere, anima mea, ad quietem tuam: Dominus enim reſpexit te. Sunt qui ſcribunt tres adoleſcentes fratres, educatos à ſene, raptos & ipſos poſt varia tormenta ad cædem, detrectantes deorum ſacrificia, Babylam ante ſe iugulari curaſſe, ne quis metu ſupplicij reſiſteret poſtea: atque ita

illis interemptis, cùm dixiſſet: Ecce me, & liberos,quos Deus mihi tribuerat, porrexiſſe, ceruicem mandaſſéque aſtantibus, vt catenas, quibus vinctus erat,vnà cum ſuo corpore ſepelirent, ne ornamentis ſuis mortuo carendum eſſet:hæc ex catalop.Epiſcop.de quo ita ſcripſit Theodo. lib. 1. cap. 10. hiſtor, Eccleſ. Erant autem tunc (de Daphnæo Apollinis templo loquens) illic poſitæ clariſſimi victoris martyris Babylæ reliquiæ, & qui cum illo vnà decertârunt, adoleſcentium quorundam: apparebátque fallacis vatis conſueto mendacio obſiſtere gratiam martyris. Idem & Iulianus Apoſtata intelligens (tenebat enim ex antiqua adhuc pietate martyrum potentiam) ipſe quidem inde corpus mortuum tranſtulit nullum: reliquias autem victoriæ compotum martyrum tradidit deportandas Chriſti cultoribus, qui cupidè in lucum venere, & arcam plauſtro impoſuere, præeuntibus tubis & choreis, & eantibus Dauidicam melodiam inſonantibus, & ſingulis membris accinentibus: Erubeſcebant omnes, qui adorabant ſculptilia: deiectionem enim dæmonis arbitrabantur tranſlationem martyris. Item ibidem cap. 12. Dæmon quidem ille fallax vates martyris gloriam auxit, ſuáque nudauit mendacia: fulmen autem cœlitus demiſſum,totum templum incendio conſumpſit,& in minutiſſimos pulueres redegit ipſius Pithij ſimulacrum,&c.

Babylas, præſul Antiochenus, vitæ meritis & doctrina præſtantiſſimus.Euſeb.

Babyle,ciuitas.Steph.

Babylon, vulgò *Bagadeth*, Ptolemæo,& aliis, Aſſyriæ ſiue Babyloniæ,ſiue Chaldeæ totius primaria vrbs,à qua magna Meſopotamiæ Aſſyriǽque pars Babylonia appellata eſt. Plinius lib.6 cap.16.Hanc Strabo libr.16. à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originem eius à Nembroth gigante,& à linguarum confuſione Babel nominatam volunt. Ambitus eius quadringentorum octoginta ſtadiorum Euphrate fluuio mediam eam interfluente. Murum habuit coctili latere atque interfuſo bitumine compactum, adeò latum, vt quadrigæ ſibi inuicem occurrentes,facilè pertranſire poſſent:foſſa extrinſecus latè patens, vice amnis circumfluebat:à fronte murorum centum portæ æreæ. Hæc vrbs cùm aliquando defeciſſet,& Semiramis circa cultum corporis occupata eſſet, ſoluta adhuc altera crinium parte,ad recuperandam cucurrit, nec priùs decorem capillorum redegit in ordinem, quàm vrbem in ſuam poteſtatem vidit reſtitutam.Lucan.libro primo.

Cùmque ſuperba foret Babylon ſpolianda trophæis Auſonijs,&c.

Hæc in ſacris literis, omnibúſque hiſtoricis nota & celebris. Theueto *Boughedet*, Iacobo Caſtaldo *Baldath*. Barrio *Bagadad*, *Pogdatim*, & alibi *Pagdaciam* appellat Chalcondilas, & *Bagda*,Curopalates.Pro vario gentium idiomate,ſic variè ſcribi, & pronunciari autumo. Sunt qui *Suram* veterum ſic nominari hodie volunt, vt Sabellicus, in ſuo compendio hiſtorico, Ioannes Bodinus, ſed magno errore, cum *Suſa* Suſianæ metropolis ſit,ad Budæum fluuium ſita, & Babylon omnium auctorum teſtimonio,in Aſſyria ad Euphratem ponatur. Vbi hæc *Baldach* quoque hodie videtur Otto Friſingenſis libr. 7. ſcribit partem antiquæ Babyloniæ, quæ adhuc habitatur, *Baldach* dici, ſéque ex populis tranſmarinis intellexiſſe.Sed ſi nobis quoque in re longinqua & obſcura diuinare liceat, auſim huic Babyloni accidiſſe, quod Auguſtæ Rauracorum, & aliis euenit,affirmare:vt quemadmodum pro hac Auguſta (quæ in ignobilem hodie pagum, vulgò *Augſt*, euanuerit) locum celebrem, illique propinquum, Baſileam accipimus: ſic pro illa Babylone quæ penitus interiiſſe conſtat (*Baldach* illam proximam, & Caliphe Babyloniæ ſede nobilem, nobis obtrudi ſinimus. Hanc noſtram coniecturam ex tabulis Aſiæ, quas Iacobus Caſtaldus Venetiis edidit: ſed quæ verè Abylfedeæ Iſmaëlis ſunt,ſumpſimus. In his namque tabulis iuxta *Baldach* oppidum,videntur quædam antiqua vrbis fragmenta, quibus adſcriptum eſt,Babylonia.Benjamin certè in ſuo itinerario diuerſas vrbes facit ex *Babylone & Bagdad*. Hanc enim ille ad Tigrim, illam verò funditus deſtructam perhibet. Hanc Babylonem Ann. Viterbienſis Tetrapolim facit,ex Geneſeos cap.10.dicitque eam conſtare ex *Babel, Elegh, Achad, & Kaine*:de quo alij iudicent.

Babylon, Ægypti caſtellum, Straboni natura munitum, à Babyloniis huc commigrantibus conditum. Vna hic è tribus erat legionibus quæ Ægyptum cuſtodiebant. Ptol. quoque Babyloniam vocat.

Babylonia,Ptolemæo,& aliis maioris Aſiæ regio.Videtur *Sinear* à Moyſe vocari Gen. cap.10. Meſopotamiæ partem ſpectans, ab ortu Suſianam à Meridie ſinus Perſici partem, & ab Occaſu Arabiam deſertam: ita dicta à Babylone vrbe ſplendidiſſima, quæ olim Aſſyriorum regia fuit, & Chaldeæ totius caput.

Babylonicus populus fuit omniū in orbe terrarum primus,de quo Beroſus lib.5.ita ſcriptum reliquit. Nimbrotus (inquit) accepto filio Ioue Belo, cum colonis furatus eſt rituales Iouis. Sagi, & cum populo venit in campum Senaxar, vbi deſignauit vrbem,& fundauit maximam turrim anno ſalutis ab aquis diluuij 10.regnauitque an. 56. ac deduxit turrim ad latitudinem & magnitudinem montium in ſignum atque monumentum, quòd primus in orbe terrarum eſt populus

pulus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet.

Babylonij & Aſſyrij vxores ex publica authoritate emebant, quod hodie apud Arabes & Saracenos ſeruatur, Polyd. Verg li.4 c.4. de rerum inuent. Hi omne id tempus inter duos exortus interceptum, diem vocabant: diem igitur ab exorto Sole auſpicabantur. Plin. lib.11. Item Babylonij hac in re ſapienter factitare viſi ſunt, quod (teſte Herodoto lib.1 & Strab.16.) medici non vtebantur: ſed languentes in forum efferebant, vt viri qui eos adirent, conſulerent, hortarenturque ad ea, quæ ipſi faciendo ſimilem effugiſſent morbum, aut alium effugiſſe nouiſſent. nec fas erat quempiam ægrorum ſilentio præterire. Idem factitabant Luſitani, & Ægyptij, vt ait Strabo, lib.3.

Babyrſa, caſtellum municiſſimum Atropatiæ regionis in Aſia prope Artaxatam vrbem, Strab. lib. 11.

Babys, frater Marſiæ, qui nõ veritus eſt ipſum Apollinem ad canendi certamen vocare. A quo cùm eſſet victus, ab eodem ſupinus de pinu ſuſpenſus excoriatus eſt. Deinde quum Apollo pararet Babyn quoq; perdere interceſſit Pallas, admonens hunc vſque adeò infeliciter & indoctè tibiis canere, vt omnino negligendus videretur, κάκιον inquiens, Βάβυς αὐλεῖ, i. Deterius Babys tibiis canit. quod & abiit in prouerbium de iis, quorum exercitatio ſemper vergit in peius.

Babyſenga, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Babytâce, vrbs Perſica. Steph. Huius incolæ ſoli mortalium aurum ſpernunt. Rhod.

Bacales, populi Libyæ iuxta mare. Herodot. libro hiſtor. quarto.

Bacalitis, Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Ptol.

Bacare, Indiæ extra Gangem vrbs littoralis. Ptol.

Bacaſcami, Arabiæ populi, quorum oppidum Riphearma vocatur, quo nomine hordeum appellant. Plin. lib.6 cap 28.

Bacaſis, Iaccetanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Ptol.

Bacatæ, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Bacbacar, viri nomen, 1. Paralip.9 Lat. vacua, vel inanis viſitatio, aut vapulatio, aut vacca.

Baccæi, Hiſpaniæ gens. Steph.

Baccha, villa circa Mæotidem.

Bacchanal, vel Bacchanale, locus in quo Bacchi celebrabantur (ὄργια) Plaut. in Aulula. *Ad Bacchas veni in Bacchanal.*

Bacchanália, quæ & Dionyſia Bacchi feſta, in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter admiſcebantur per dolum. Vnde eſt illud, *Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia viuunt.* Hæc à multis Græciæ vrbibus, triennio quoque celebrabantur.

Bacchemon, Lactantio, Perſei & Andromedæ filius.

Bacchi, mons in Thracia eſt, circa Philippos. Appian.

Bacchi & Antibacchi, inſulæ duæ in Arabico ſinu. Ptol. Steph.

Bacchia, Albaniæ vrbs. Ptol.

Bacchis, vrbs Ægypti, iuxta Mœridis ſtagnum. Ptol.

Bacchium, inſula maris Ægei. Liu.

Bacchimones, populi Orientales, Bocatio qui poſtea ab Achemenide Bacchemonis filio Achemenides appellati ſunt: hi Apollinis ritus ſe inueniſſe aſſerunt.

Bacchiadæ Corinthij, à Bacchia Dionyſij filia oriundi: qui cum Actæonem Meliſſi filium in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent, eius necem tam impotenter tulit Meliſſus, vt obſeruato Iſthmiorum tempore, ſtans ante aram, Diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi filij ſui necem vlciſcerentur, carmineq; peracto, protinus ſe præcipitem dedit. Corinthij itaque, vt ſe religione ſoluerent, Bacchiadas ex vrbe eiecerunt: qui cõſcenſa naui in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt. Ouid. 3. Metamorph.

Et qua Bacchiadæ bimari gens orta Corintho,
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

De Bacchiadis ita Strabo lib.8. Bacchiadæ Corinthum tyrannide poſſidentes, multi ac locupletes, ac genere ſplendidi, 200. ferè annos imperium obtinuerunt, fructúſque emporij tutò perceperunt.

Bacchides, Meſopotamiæ præfectus, tempore Demetrij Soteris x. Syriæ regis, anno treceneteſimo octuageſimo quinto.

Bacchides, dux Sinopem vrbem Lucullo prodidit. Strabo lib.12.

Bacchilides, Lyricus poeta Cous.

Bacchius & Bithus gladiatores nobiliſſimi, qui pares ætate & pares audacia fuerunt. Hinc natum prouerbium, Bithus contra Bacchium, quum duo pares viribus & audacia inter ſe dimicant. Horat. *Vt non compoſitus melius cum Bitho Bacchius.* nam cùm multos interfeciſſent, tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchilio, fluuius de Vicentinis montibus defluens.

Bacchus, Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipſo vino poni conſueuit. Primùm Dionyſius, deinde Liber pater, mox Oſiris, & Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam διμήτωρ dictus, quod duas matres habuiſſe fingatur. Ferunt enim Semelem ex Ioue iam grauidam, cum amatore deo (qui ſe illi daturum quicquid petiiſſet, per Stygiam paludem iuraſ-

nerat) Iunonis dolo hoc ſibi munus rogaſſe, vt talis ſecum, qualis cum Iunone ſolebat, nocte vna concumberet, fulmine fuiſſe exuſtam, puerúmque vtero exemptum, Iouis femori fuiſſe inſertum: quem ille poſtea maturo partus tempore more grauidæ mulieris enixus eſt, vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primùm matertera eius Iuno clã nutriuit, poſt modum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Habuit item Silenum alumnum, qui à ruſticis captus à Mida Baccho eſt reſtitutus. Currum ei attribuunt poetæ, quem tigres & lynces ducunt, ſequiturq; Bacchantium turba, deus vini ab Ethnicis eſt habitus, quod primus vini vſum inueniſſet, vnde ſæpiſſimè pro ipſo vino ponitur. Sacer eſt & ei caper & aſinus, eo quod ferulæ huic ſunt gratiſſimæ cæteris iumentis non item: Ille autem quod vites rodat. Sacra huic Tamaritæ populi ab Indorum victoria redeunti inſtituerunt, actis circum torcularia choreis, quam diu ſpumarent muſta ἀπὸ τοῦ βάζειν, id eſt, à clamando: ſolebant enim bacchantes clamare. Hic orbem terrarum peragrauit: multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus Indico elephanto. Diodor. Primus emere ac vendere inſtituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illum βακχεύοντες, hoc eſt, inſanientes, & immodeſtè ſe gerentes, in Indiam ſunt ſequutæ: ſiue (vt Euſtathio placet) ἀπὸ τοῦ ἰαχᾶν, hoc eſt, à vociferando & vlulando, adiecta litera α, quo vaſtior ille Menadum tonus in ipſo dei nomine redderetur. Baccho templa hæc erecta ſunt, in Ægina, Aleæ, apud Anthedonios, apud Argiuos, Butæ, in Bryſea, in Bulide, Copæ Coronæ, apud Lynethaenſes, apud Eleos, apud Epidaurios, Hærenſes, circa Ilium montem, Larymnæ, apud Megareuſes, Megalop. Mynſios, Orchomenios. Pellinenſes, Phliaſios, Sicyonios, Tanagræos, Tægeates, Pauſanias.

Bacchus, Semeles filius fuiſſe fingitur, quia vinum filius eſt vitis: num eius mater Semele nuncupata eſt, ἀπὸ τοῦ σείειν τὰ μέλη, à concutiendis membris ſcilicet, vel quod arbor ipſa maximè cæterarum membra, ramos ſcilicet, mollia & ventis facilè agitanda præbeat: vel quod vitis per vinum hominum membra inflectat & regat. Iouis item filius dicebatur: quia innatus eſt vino calor quidam, & ab ipſa natura inſitus: neque poteſt niſi in locis calidis: aut in moderato calore ſaltem, vitis naſci. Iouis femori aſſutus fuiſſe dicitur, quia caloris maximè cupida ſit vitis, neque ſine illo viuere poteſt, aut eſſe fructuoſa: quare per acriores hyemes vites complures moriuntur. Illum educaſſe Nymphæ dicuntur è matris cineribus excipientes, quoniam omnium arborum vitis eſt humidiſſima, cuius fructus ſi aquam modicè ſortiatur, multò ſit ſalubrior, & creſcit eodem tempore. Dicitur etiam delatus in Ægyptum ob loci calorem terræq; feracitatem, cuius loci ſimilitudinem vitis requirit. Bacchus, id eſt, vinum, pro bibentium ingenio alios facit audaciores, alios loquaces timidos, tanquam fœminas: ideò mas & fœmina creditus eſt. Hunc Muſarum Comitem cenſuerunt: quia vini calor excitet ingenium: nam & diſertos & audaces, & fortes faciunt vini meracioris pocula, teſte Horatio.

Fœcundi calices quem non fecere diſertũ? &c. Idem & nudus & ſemper iuuenis habitus eſt, quod arcana effutiant facilè vino madidi. Reliqua de Baccho prolixè admodum deſcripta lege apud N. Comitem, mytholog. libro 5. capite 13.

Bacchæ, Bacchi ſacrificulæ quæ & Mænades, & Baſſarides, & Thyades noctu Baccho ſacrificabant alternis annis in Parnaſſo monte Bœotiæ. Dictæ ſunt Bacchæ ab inſanis clamoribus: currebant enim cum tædis & funalibus accenſis per noctem, quibus vtebantur in illis ſacrificiis, atque crinibus paſſis ita clamabant currentes, Eu, hoe, quæ voces ſunt bona ac fœlicia precantium. His poſtea vocibus in vnam compoſitis Euæus Bacchus vocari cœpit.

Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Cithæronem montem cateruatim cum Thyrſis conuenientes, vt ibi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorph.

Vtque tuo mota proles Semeleia Thyrſo,
Iſmaria celebrans repetita triennia Bacchæ.

Bacchus, martyr, vnà cum Sergio, ſub Diocletiano ad Euphratem paſſus eſt. Vterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volaterranus.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totúſque luxuriæ deditus. Vide prouerb. Bacelo ſimilis.

Bacẽnor, nomen viri, 2. Machab. 1.

Bacenis, ſylua ingens trans Rhenum, Sueuos à Cheruſcis pro natiuo muro diuidit. Nunc *Nigra ſylua* dicitur, non longè à Friburgo & Badenſi agro, inter Atheſin, Rhenum, Neccarum, Moganum & Danubium, Germaniæ flumina, Hercyniámque Syluam, & Haſſiæ regionis Germanicæ montes. Cæſar lib. 6. Comment.

Bachilides, lyricus, tempore Artaxerxis Perſarum regis.

Bachina, inſula iuxta Smyrnam commemoratur à Plinio lib. 5. cap. 31.

Bachylus, Eccleſiæ Corinthi moderator. Euſeb. lib. 5. cap. 22.

Bacis, vates quidam Bœotius, cuius meminit Cicero, lib. de Diuin.

Bacis, luctatoris nomen apud Pauſan.

Bacis, v. Corinthiorum rex, regnauit annis xxxv. A quo reges Bacidæ cognominati.

Bacte, *βάκχης*, Bacchi nomen, quemadmodum & Babactes, ἀπὸ τοῦ βάζω, inclamo, vociferor: ſolent enim Baccho, hoc eſt vino madidi, & mulieres, Liberi patris Orgia celebrantes, omnia tumultuatio quodam & incondito clamore replere.

Bactra, orum. Scythiæ prouincia, vltra Aſſyriam, à flumine Bactro cognominata: Virg. lib. 2. Georgicorum:

Laudibus Italiæ certent non Baſtra, neq; Indi.

Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrij, & Bactriani vocati ſunt, quorum rex fuit Zoroaſter magicæ artis inuentor.

Bactra item, ſiue Bactrum: Plin. lib. 6. cap. 16. oppidum eſt eiuſdem regionis, Bactrianorum regum regia & totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio: cùm antea Ariaſpe appellaretur. De Bactrianorum moribus memoriæ proditum eſt ab Oneſicrito; canes apud illos ali, quos Sepulchrales vocant, quibus patentes morbo ætateve confectos obiiciunt dilacerandos. Mulieres autem Bactrianas, ſplendido cultu & vnguentis vti: à ſeruis & ancillis multò magis quàm viros coli, nec niſi equo inſidentes, magnóque & auri & gemmarum apparatu excultas in publicum prodire: matrimonij autem caſtitatem non ſeruare, ſed tam ſeruis quàm aduenis promiſcuè ſeſe commiſcere, nec à viris eo nomine accuſari, quibus ipſæ dominari videntur.

Bactrianum regnum, olim mille vrbibus fuiſſe inclytum ferunt. Huius primus inſtitutor fuit Ceter filius Atam: Ioſephus.

Bactros, ſeu Bactrus fluuius in finibus Scythiæ Aſiaticæ, à quo Bactra regio & vrbs nomen ſumpſit, Herodot. lib. 7. Lucan. 3.

Errantes Scythia populi quos gurgite Bactros
Includit gelido, &c.

Bachora nunc nominari Mar. Niger aſſerit.

Bactutingeron, eſt fluuius propinquus portui Patenno.

Bacuntius, Pannoniæ fluuius eſt, in Sauum influens: Plin. li. 3. cap. 25. *Bozuntha* Lazio vocatur.

Bacurij, & Bacyriani, gens Parthis & Medis vicina: Steph.

Badacer, nomen ducis exercitu Iehu: 4. Regum 9.

Badacum, ciuitas Noticorum, ſiue Bauarorum, hodie *Salzburg*, à flumine quod Salezam vocant: Volaterranus.

Badad, pater Adad, regis quarti in Edom. Geneſ. 36. Lat. Solitarius, ſiue in mamilla, vel in dilectione.

Badaias, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. Solus dominus, vel vectis domini.

Badan, nomen viri, 1. Reg. 12. filius Vlam filij Sares 1. Paral. 7. Lat. vectis, vel ſolus, aut in iudicio.

Badanatha, oppidum eſt Thamudeorum, qui ſunt populi in Arabia locis mediterraneis degentes: Plin. lib. 6. c. 28.

Bagatha, nomen eunuchi: Heſt. 1. & 2. Lat. in torculari, vel cibum tribuens.

Badas, vel Bada fluuius Syriæ: iuxta quem ſepultus eſt Memnon, Simonides poeta in Memnone dithyrambo Deliacorum: Strabo libro decimoquinto.

Badena, vrbs in Heluetia, alia in Marchia: à Thermis apud Germanos nomen ſuum habens.

Badêos, vrbs fœlicis Arabiæ, iuxta rubrum mare: *Stephano.* Badezorus Ithobali filius, rex Tyri, pater Margeni, auus Pygmalionis & Didonis: Ioſephus.

Badeza, vrbs Britanniæ: Steph.

Baduhennæ, Lucus in Friſis Tacito, vbi nongentos Romanorum confectos ſcribit. *Seuen Vvolden* fortè. id eſt, ſeptem ſyluæ.

Bady, fluuij nomen: Pauſan.

Bæa, mons Cephaleniæ, à Bæo Vlyſſis gubernatore: Steph.

Bæaca, ciuitas Chaoniæ: Steph.

Bæbe, oppidum Catiæ: Steph.

Bæbro, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ inter Bætinium fluuium & Oceani oram in mediterrango ſitum: Plin. lib. 3. cap. 1.

Bæcyla, vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas: Steph.

Bæla, v. Belo.

Bænis, fluuius eſt Luſitaniæ, omnium eius regionis fluuiorum longè maximus, cuius fons eſt apud Cantabros: alio nomine vocatur Minius: Strabo lib. 1.

Bæſampſa, ciuitas in Arabico ſinu circa rubrum mare, quæ domus eſt Solis: Steph.

Bæſi, vide Scytopolis.

Bæterræ Galliæ Narbonenſis vrbs, olim Septimanorum (à legionis ſcilicet Romanæ numero) colonia. Hócque eſſe verum nomen, vel ex elogio marmori, quod illic viſitur, inſculpto apparet: hiſce verbis. M. Iulio Philippo, nobiliſs. Cæſari, principi iuuentutis Septimanorum Bæterr. vel ex Græco nomine in antiquiſſimis manuſcriptis Ptolemęi tabulis lectos, βαιτέῤῥαι. Quare illa Bætiræ Bicterę Bleterrę, &c. tanquam corrupta quorundam iudicio ſunt reijcienda, vulgò, *Beſiers.* De qua Pomp. Mela Step. Plin. lib. 3. c. 4. & Ptolemæus meminerunt.

Bętarreni, populi in Cęleſyria, non longè ab Ithuręorum gente, à quibus & oriundi dicuntur: Plin. lib. 5. cap. 23.

Bętharrha, vrbs Celtica: Steph.

Bæthárrus, magnus vicus in Palæſtina. Steph.

Bætica, tertia pars Italiæ, ſic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetana: Stra. lib. 3. Ea nunc Granata dicitur, à grano quod Græci coccum vocant: quòd in ea copioſum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hiſpania, quod Bætis eam diuidat.

Bætis, vel Betis, Bethis, aut Betys, fluuius Hiſpaniæ vlterioris, à quo Bætica, Hiſpaniæ regio dicta, quæ ab accolis Turdetana: vt incolæ *Turdetani & Turduli* dicuntur. Dictus Bethis παρὰ τὸ βάθος, quod eſt profundũ, a in e. In eos lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis, cùm ait,

Bætis oliuifera, crinem redimite corona,

Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Scribitur à Stephano Bætis, cum æ diphthongo in prima, atque ab incolis etiam vocari πέρκης. Is autem ex agro Tarraconenſi demiſſus mediam Hiſpaniam perfluit, mox mari propinquus lacum efficit magnum, ac demum occidentalem intrat Oceanum.

Bætium, vrbs Cappadociæ: Steph.

Bætius, fluuius Arabiæ Fœlicis: Ptolem.

Bætogabra, Ptolemæo Iudææ Mediterranea vrbs eſt. Becanus dicit eandem eſſe cum Caſtra Chabriæ, Strabonis, quam tamen hic ad mare Mediterraneum deſcribit. In eodem loco Aſion vel Heſion Gaber (cuius in Biblijs frequens mentio fit) eſſe contendit: ſed malè à Neotericis ad ſinum Arabicum, ſiue Mare rubrum collocati. Idem Ioſephum reprehendit, quòd hanc poſtea Berenicen appellatam ſcribit. De his ſatis fusè in ſuis Hiſpanicis.

Bætulum, Ptolemæo libro 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: alio nomine Betholon. Eius irrigatione ager Barchinonenſis lætiſſimus eſt.

Bætuli, nomen oppidi in eodem tractu: Plin. lib. 3. Ptol. lib. 2. cap. 3.

Bæturia, tractus Hiſpaniæ, qui incolis *Eſtremadura* dicitur, Varrerius *Bethuria* legitur apud A. Hirtium, & *Beturia* apud Liuium, ſine diphthongo apud vtrumque.

Bæus, gubernator Vlyſſis. Vide Bala.

Baga, Africæ propriæ vrbs quam Iuſtinus Imperator reſtaurauit, & incolæ eam Theodoriadem appellarunt, vt ſcribit Procopius lib 6. de ædificiis Iuſtiniani. Videtur *Bagaſi*, apud eundem lib. 4. belli Wandalici, vt monuit Suualembergius.

Bagadônia, pars Macedoniæ Auſtralis, Steph.

Bagaoum, Ptolemæo, Neruiorum ciuitas: al. nomine *Tornacum*.

Bagiſtanus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra ſtadiorum ſeptemdecim ſuam inſculpſit effigiem, quam viri centum donis venerarentur. Rhod. lib. 26. cap. 24.

Bagóas, lingua Perſica, Spado dicitur Ouidius.

Quem penes eſt dominæ ſeruandi cura Bagoe. Suidas ſcribit nomen proprium fuiſſe Eunuchi, quem turpiter Alexander Macedo adamauit. Proinde cum Perſa quidem nobiliſſimus Alexandrum, eiúſque amicos muneribus cumularet, ſoli Bagoæ nihil honoris detulit. Rogatus cauſam, reſpondit ſe amicos regis, non ſcorta colere. Cælius capite trigeſimo, libro octauo.

Bagóas, veneno Artaxerxem ſuſtulit, omnéſque regios filios, Arſene dempto, interemit: Diodor. in Alexandrum.

Bagoe, Nympha, quæ Thuſcis artem fulguritorum ſcripſit, quam quidam Sybillam putant Erythræam, cui nomen eſſet Herophila. Alij poſt Herophilam vixiſſe contendunt, quam Alexandri temporibus mulierum primam oraculo cecinisse arbitrantur: Alexander ab Alexan. lib. 2 c 16.

Bagrada, Carmaniæ deſertæ fluuius, Ptolem. hodie *Bnimir* N. Nicolao, ſiue vt alij, *Budmir* Niger dicit incolis *Biſarti* vocari, *Biquelmic* Arabicè vocari addit Theuetus.

Bágrada, vel Bagradas, fluuius Africæ propriæ, qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio Regulo, & à toto exercitu balliſtis & catapultis ſerpens centum & viginti pedum longus occiſus eſt. Authores Plinius libro octauo, capite decimoquarto, Gellius libro ſexto, capite tertio: Strabo libro vltimo, Lucanus libro quarto:

Primáque caſtra locat cano procul aequore qua ſe

Bagrada lentus agit.

Bahal, numero ſingulari, inquit Hieronymus Bahalim pluraliter Tyrorum deus. Vide Baal.

Bahalis, i. in lætitia, ſiue in arrogantia, Rex filiorum Ammon: Ierem. 40. 14.

Bahurim, nomen ciuitatis in tribu Benjamin 2. Regum 3 Lat. Electi, ſiue iuuenes, aut in foraminibus ſiue in libertatibus.

Baiæ, arum, ciuitas Campaniæ, ſecus mare ſita, à Baio Vlyſſis ſocio illic ſepulto. In huius agro aquæ calidæ ſunt, & ad voluptatem & ad varios morbos commodæ: quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorúmque amœnitate præſtabant, magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebant. Fuit hæc vrbs temperie aëris, & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima: Martial. ad Flaccum:

Vt mille laudem Flacce verſibus Baias,

Laudabo dignè non ſatis tamen Baias.

Horatius in Epiſtolis.

Nullus in orbe locus Baiis praelucet amaenis. Silius.

Primores adſunt Capuæ, docet ille tepentes
Vnde ferant nomen Baiæ comitémque dediſſe.
Dulichia puppis ſtagno ſua nomina monſtrat:

Baia Leandro. Hinc ſinus Baianus, qui Miſeno monte, illinc Puteolis clauditur.

Baiazeth. Turcarum rex per Tamerlanem in bello captus: mulo inſidens, per exercitum in ignominiam ducebatur, potiſſimum ob ſuperbiam, qua turgidè intumeſcebat. Poſtea catenis aureis vinctus, & in ea cauea concluſus à Tamerlane, quocunque iret, ducebatur, quo in equum aſcendens ſcabelli viebatur loco, ac, ſubter menſam, cùm ederet, inſtar canis, ad eius pedes ſolas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuiſſimè ac turpiſſimè victitabat.

Bairon, hiſtoricus ſcripſit breuiarium rerum ab Alexandro geſtarum, Suidas.

Baius, Vlyſſis ſocius, in campania ſepultus, à quo Baiæ Campaniæ dictæ, authore Seruio.

Bal, lingua Punica. Deus dicitur, Seruius Æneidos. Apud Aſſyrios autem Bel dicitur quadam ſacrorum ratione Saturnus & Sol.

Bala, i. inueterata, ſiue turbata, aut defluens, nomẽ ciuitatis in tribu Simeon. Ioſue 19. 1. Paral. 4. Ancilla item Rachel vxoris Iacob. Gen. 29. Vxor item Nephthali, 1. Paral. 7.

Bala, i. deglutiens, ſiue deſtruens, nomen vrbis, quæ Segor, item Saliſſa, ſiue. Vitula contermінans in ſacris literis dicitur, Geneſ. 14. Eſt & filius Azaz, filij Semma, filij Ioel, 1. Paral. 5.

Balaam, i. vetuſtas populi, vel abſque populo, ſiue deuoratio, aut deſtructio eorum: filius Beor ariolus. Num. 22. Ioſue 12. Eſt & nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

Balaan, i. inueteratus, ſiue turbatus, filius Eſer, filij Seir Horræi, Gen. 36.

Balamir, Hunnorum rex, anno 356.

Balaneæ, Syriæ cauæ oppidum. Stephano Phœniciæ, cui & *Leucas* vocatur. Bagnias. Poſtell. *Valiana*, Niger appellat.

Balanea, oppidum in confinio Syriæ & Phœnices, Plin. 5. c. 20.

Balari, populi montanorum, qui ſpeluncas inhabitant, Strabo lib. 5.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſania: quod nomen Sardianæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc ſeceſſiſſent à Carthaginienſibus deficientes. Cæl. lib. 19. cap. 22. *Baromela Pineto.*

Balbinus, conſul, tempore Iulij Cæſaris.

Balbinus, conſul, tempore Antonini imperatoris III.

Balac, i. inuoluens, aut deſtruens, vel cum lambente, aut cum percutiente, filius Stephor. Num. 22.

Balach, Parthorum rex, Balduinum cum magna procerum militúmque parte cepit, Carras in carcerem coniecit Blond. Æmil.

Baladan, i. abſque imperio, vel abſque iudicio, aut vetuſtas imperantis, vel iudicij, nomen viri, 4. Reg. 20. Iſa. 39.

Balan, i. inueteratus, ſiue turbatus, filius Iadihel filij Benjamin, 1. Paral. 7.

Balanam, i. idoli gratia, vel donum, aut poſſeſſor gratiæ, vel doni, filius Achobor, ſeptimus rex Edom. Gen. 39. 1. Paral: pnm. 27. Hel. Baalhaman.

Balantipyrgon, Ptolemæo, Indiæ intra Gangem vrbs, *Capilamba* vocatur Mercatori.

Balanus, vrbs in Epyro.

Balatrones, inquit Feſtus & Blateas, antiqui appellabant bullas luti ex itineribus, aut quod de calceamentorum ſoleis raditur. Deinde Balatrones dicti ſunt homines nihili & nullius pretij, Porphyrio in illud Horatij, Satyr. 1. *mendici, mimæ, Balatrones, &c.* à balatu & vaniloquentia dictos putat.

Balbia, Auſoniæ vrbs, vt habet Gab. Barrius, ex cap. 6. lib. 14. Plinij; etſi nonnulli, *Babia* legant, vt Hermolaus, hodie *Altimonte* dici ſcribit idem Barrius.

Balbinus Imperator, bis antè Conſul. & præfectus vrbis, & plurimarum prouinciarum rector, genus ſuum referebat ad Cornelium Balbum Theophanem, qui per Pompeium ciuitatem meruerat, quum eſſet patriæ ſuæ nobiliſſimus, idémque hiſtoriæ ſcriptor Capitolinus.

Balbuta, vrbs Lyciæ. Steph. Vide Bubo apud eundem.

Balbus, cognomen fuit Atiliorum, à balbutie primum vni ex illis impoſitum, & poſtea à poſteris retentum.

Balbus Cornelius, vide Cornelius.

Balbus, mons Aphricæ, inſignis latebra Maſiniſſæ regis à Syphace ſuperati: eſt enim fontibus abundans, & paſcuis agróque Carthaginienſi vicinus.

Balcea, vrbs circa Propontidem: Steph.

Balchus fluuius eſt Colchorum.

Baldad, i. vetuſta dilectio, vel mamilla, ſiue inueteratus motus, aut abſque motu, ſiue abſque dilectione vel mamilla. Hebr. Baldad. nomen viri Iob. 8.

Baldequinus, Damaſci rex, à Balduino ſuperatus. Blond.

Baldraca, puella generis obſcuri, peregrinæque conditionis, quamvis multarum rerum ob paupertatem indiga, noluit tamen corporis ſui facere copiam Othoni Imperatori. Volaterranus.

Balduinus de Burgo, Francus, II. Hieroſolymorum rex, anno M.CXIX.

Balduinus, III. Fulconis filius, Hieroſolymo

rum v. rex.

Balduinus Flandrenſis, Græcorum imperator. anno MCCII.

Balduinus, Flandriæ comes ex vulnere diem clauſit extremum Gagui. lib. 6. Polyb. lib. 11.

Balduinus, II. admodum puer patri ſuffectus, cui nondum per ætatem idoneo Ioannem Brennum, Italia euocatum, Hieroſolymitanum regem nomine ſolùm coadiutorem dedere Blond. lib. 7. decad. 2. Egnat. Volaterran. lib. 23. Æmil. lib. 7.

Balduinus, Tarſis dominus. Blond. Æmil.

Baldus, vrbs Phœniciæ. Stepha.

Baleares, vulgò *Maiorque & Minorque*, duæ inſulæ ante Hiſpaniam 30000. paſſuum interuallo à ſe inuicem diſtantes: quarum maior, quæ Orientem ſpectat, 10000. paſſuum longitudinem habet, circuitum autem paſſuum 480000. cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Polentia. Alterius in 60000. tantùm paſſuum longitudinem extenditur circuitus autem in paſſuum 50000. Dictæ Baleares (vt quidam volunt) à Baleo quodam Herculis comite ibi relicto. Aut certè ἀπὸ τοῦ βάλλειν hoc eſt, à iaculando, proptereà quòd fundæ & iaculationis Baleares peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus libro 3. cap. 8. eam hiſce in inſulis obſeruatam fuiſſe conſuetudinem, vt eſurientibus filiis à matribus ientaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius funda deieciſſent. A Græcis dictæ ſunt γυμνησίαι, eo quod nudi incolæ aliquandiu vitam egiſſe dicantur, nec veſtibus vtentes, nec calceis. In hiſce inſulis tantus olim cuniculorum prouentus fuit, teſte Plinio libro 8. cap. 55. vt in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti: Hodie ab Hiſpanis, quorum imperio perent, Maiorica & Minorica appellantur Baleares etiam dicuntur incolæ harum inſularum, inde fit poſſeſſiuum Balearis, & Baleare. Virgil lib. 1. Georg.

Stuppea torquentem Balearis verbera fundæ: *Balerides* habet Strabo *Balatrides*. Steph *Balearu* in ſingulari vſus eſt Suetonius. *Chœrades* ab Apollonio vocari annotauit Gerbelius, & idem tradit ex Timæo Iſacius Tzetza. Antoninus vocat Maiorem *Columbam* & Minorem *Nuram*.

Balé-h, vrbs à Salomone ædificata Ioſeph.

Balcſium, maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brunduſio. Plin. lib. 3. c. 11. v. Aletium.

Baleius, Hipponis filius, Corinthi ciuitatis primus auctor & fundator. Vell. lib. 1.

Balus, qui iuxta Euſebium Xerxes, ſiue Balaneus vtri. Babyloniorum rex, regnauit annis xxx.

Baliârdus, Philoſophus Peripateticus, Pariſiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans, à quibus nec per ſynodum iuſſu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit: quin in hoc loco deſerto cum ſociis nonnullis omne æuum abſtinendo exegit. Volaterranus lib. 22. Plat. Æmil.

Balgius, Germaniæ fluuius eſt in montibus Sarmatum ſcaturiens.

Balias, ſiue Balius (nam & in Græcis quibuſdam codicibus βαλίος) legitur, in aliis βάλιος vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. Commemorat autem Homerus lib. 16. Iliad tres Achillis equos, quorum duos Baliam & Xanthum immortales fingit ex Zephyro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem, nomine Pegaſum.

L. Baliênus, auunculus Catilinæ. Lucretium Aſellam conſulatum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum ciuitatis ſtatum petentem occidit, iuſſu Syllæ tunc Dictatoris: accuſatus poſtea, ac damnatus. Pædian.

Balinienſes, in Latio populi, qui aliàs Tribulani dicuntur. Plin. lib. 3. c. 5.

Balis, vrbs Libyæ iuxta Cyrenem, dicta quòd Balis deus in ea coleretur Steph.

Balia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballio, lenonis nomen apud Plautum, à quo lenones in hiſtoriis Balliones dicuntur.

Baliſta, mons eſt Galliæ Ciſalpinæ ſitus apud Ligures.

Balœum, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballatha, Ptolemæo Meſopotomiæ vrbs, *Bathno* Antonini videtur quibuſdam, inquit Simlerus.

Ballonoti, ſiue Bellonoti Burgundiones, Heſſi, Baſternæque in Scythia Europæa, vt in Aſiatico i ſunt pleriqne eodem nomine, Val. 6. Argonautic.

Ibant & geminis æquantes cornibus alas
Ballonoti.

Baloth, i. ſubiectæ, ſiue poſſeſſæ, aut in aſcenſione, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15.

Balſa, Luſitaniæ ciuitas Ptolemæo. alio nomine *Tauila* Item numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida. *Baſera* dicitur Nigro.

Bal-ſaliſa, idolum tertium aut idolum Ducis vel principis, ſiue poſſeſſor trium, aut poſſeſſio ducatus vel principatus, nomen loci, 4. Reg. 4.

Balſaſar, i. ſeruator theſauri. filius Nabuchodonoſor: Dan. 5. 7. 8. ſecundùm Ioſephum, filius fuit Euilmerodach.

Baltaſſar, nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur. Dan. 1. 5. Lat. abſcondetè theſauriſans, ſiue in malleatore theſauriſans, vel occultè portans anguſtiam.

Baltaſſar, vt IIII. Babyloniæ rex, regnauit annis v.

Balthaſar, rex Babylonis, ſub quo hæc ciuitas à Per-

à Perſis capta fuit: tot ac tantis delitiis affluebat, vt inter impudicas mulieres & obſcœnas, tanquam in cœno porcus, volutaretur, & comeſſaretur, Herod. lib. 1.

Baltia, inſula in mari Germanico. Vide Baſilia.

Balticum mare Xenophonti, *Morimaruſa* Philemoni & *Amalchium* Hecatæo apud Plin. dicitur: Gerardo Mercatori eſt ſinus maris Germanici, quem hodie Germani Ooſtſee, Ruteni *VVa-e Zkiuie morie* vocant Sueuicum mare (ab accolis fortè Sueuis) & Pigrum à Tacito videtur nominari ab effectu vt creditur, quod non vt cætera maria moueatur. *Codanus ſinus* Melæ eſt. Sigiſmundus Herbeiſtinius ſcribit idem mare ab auctoribus *Venedicum & Balteum* appellari. Accolæ Germanici illud *Belt* indigitant.

Balyras, fluuius in Peloponneſo, ita dictus à Lyra, quam Thamyris Philemonis filius, & Nymphæ Agriophes abiecit in Parnaſum montem: ex cuius ictu fluuius ortus. Rhod. lib. 18. cap. 7.

Bamáal, i. in circumciſione aut in miſtione, filius Ioſaphat, filij Heber, filij Bariæ, 1. Paral. 7.

Bamba, Hiſpaniæ rex, regnauit annis IX. menſe vno.

Bambalio cognomen eſt, apud Cicer. 3. Phil. ignobilis cuiuſdã hominis ab hæſitantia linguæ & ſtupore cordis Vide Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 2.

Bamberga, vrbs epiſcopalis Franconiæ.

Bambôtum, flumen Mauritaniæ, crocodilis refertum. Plin. lib. 5. cap. 1.

Bambyca, Meſopotamiæ vrbs, quam Edeſam & Sacram vocant, in ea Atergatim Syriam deam colunt, Strab. lib. 16.

Bambyca, ciuitas cum Romanis legionibus à Sapore Perſarum rege capta, cæde facta. Am. lib. 20.

Bambycatij, populi iuxta Tigrim habitantes qui omnem auri aut argenti materiam ita execrantur, vt omnia metalli genera coementes, illa in profundas terrarum & abditas ſolitudines ſuffodiant, ne pecuniæ commercio eneruetur animi indoles, ingeniique, Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 15.

Bambyce, vrbs Syriæ Cæles, alio nomine Hierapolis dicta, Plin. 5. cap. 1.

Bamoth, i. altaria, vel excelſa, aut in morte, nomen vallis, Num. 21.

Bamoth-báal, nomẽ ciuitatis trib. Dan. Ioſ. 13. lat altera, vel excelſa idoli, aut in monte idoli.

Bana, Syriæ fluuius, aliàs Albana dictus.

Baana, id eſt, motu, filius Moſa, filij Zamri, 1. Paral. 8. 9.

Banaia, i. filius Domini, aut intelligentia Domini, ſiue ædificatio Domini, nomen viri, 2. Reg. 23. Nomen principis cuiuſdam, 1. Paral. 4. 15. 2. Paral. 31. Pater item Phelthiæ, Ezech. 11. filius Ioiadæ, 2. Reg. 8.

Banaſſa, Romanorum colonia in Africa, *Valentia* cognominata. Plin. lib. 5. cap. 1.

Banaurides, inſulæ Tuſciæ, à Banauro filio Aiacis. Steph.

Banauſi, ſeruorum genus manuum opera vtentium. Cæl. Rhod. lib. 25. c. 18.

Bançona, Georgio Fabricio Germaniæ oppidum eſt, quod *Oppenheim* vocari vulgò dicit in ſuis itinerariis.

Banda, fluuius in Syria.

Bandobena. oppidum in India, quod Cophes & Choaſpes flumina præterfluunt. Strab. lib. 5.

Bane, nomen ciuitatis in tribu Dan, Ioſ. 19. Lat. filij, aut ædificantes, ſiue intelligentes. Quamuis putem legendum Bani-barac, vt vnius ciuitatis nomen ſit, non duarum, quum Hebræis iungantur.

Banea, i. filius aut intelligentia, aut ædificatio domini, ſiue Baneas nomen viri, 1. Eſd. 10.

Bani, filius meus, aut ædificatio, vel intelligentia mea, nomen viri, 1. Eſd. 10. 2. Eſd. 9.

Banni, nomen viri. 2. Reg. 23. filius Somer, filij Moholi, 1. Paral. 6. Lat. idem quod Bani.

Baninu, nomen viri, 2. Eſdr. 10. Lat. filij aut ædificatores noſtri, ſiue intelligentes nos.

Baniſæ, vel Baſaniſæ, populi Thraciæ. Stephan.

Banna, apud Italiotas, rex dicitur aut maximus magiſtratus, apud Bœotios mulier. Rhod. lib. 5. c 17.

Banna, fluuius Hyberniæ in Borealem Oceanum decurrens, vide Baſilia.

Bannomanna, inſula ante Scythiam. Plin. lib. 4. c. 13.

Bantia, vrbs Italiæ. Steph.

Bantij, populi Thraciæ. Steph.

Bantini, populi mediterranei Lucanorum, in tertia regione Italiæ. Plin. lib. 3. c. 11.

Banurri, Getuli, incolæ Tingitanæ prouinciæ. Plin. lib 5 c 2.

Baptæ, Athenis erant Sacerdotes Cotyttus, impudicitiæ deæ, cui nocturna ſacra peragebant ſaltãtionibus, & omni voluptatum generi indulgentes Dicti autem ſunt Baptæ, ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quod qui ſacris illis initiabantur, aqua calida tingerentur, Iuuenal. Sat. 2.

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In hoc Eupolis comœdiam conſcripſit, quod ab illorum nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorum & libidinem depinxit. Quam ob cauſam ab illis in mare præcipitatus, & ſubmerſus eſt. Vide plura de his apud Suidam & Politianum. Miſcellanorum cap. 30.

Baptiſta, prima Galeatij Piſaurienſis princi-

pis filia, & Guidonis Vrbinatium Comitis vxor fuit. hæc cum doctiſſimis viris plerumque magna ſui laude diſputauit: libros quoque de humana fragilitate ſcripſit, ac de vera religione.

Baptus, apud Dareſios eſt fluuius.

Bara, i. incendium, ſiue expurgatio aut paſtus: ſiue iumentum, vel inſipientia, vel in vigilia, nomen alterius vxoris Saharaim, 1. Paralipom. 8.

Bara, i. in malo, ſiue in ſocio, aut in clamore, vel in paſtu, ſiue in conſtructione, rex Sodomæ: Geneſ. 14.

Baraa, nomen viri: 1. Paral. 8. vide Bara.

Barabánes, vel Baratanes, Perſarum rex, regnauit an. xx. Chriſtianos perſequutus eſt. Hinc inter Romanos & Perſas bellum obortum: Tripar. hiſt. lib. 11. cap. 13.

Barabbas, nomen inſignis cuiuſdam latronis: Matth. 27.

Barábbas, Syra dictio, qua ſignificatur filius patris: ex Bar, quod eſt filius, & abba, pater: Sedul.

Tunc coluere Bahal, tunc elegere Barabbam.

Barac, nomen ciuitatis, in tribu Dan: Ioſ. 19. Vide Barac filius Abinoham: Iudic. 4.

Baráce, inſula Gedroſiæ: Steph. *Bazaim* Gerar Mercatori eſt.

Baracha, i. benedictio, aut genu flexio, nomen viri: 1. Paral. 12.

Barachel, i. benedicens Deum aut genuflectens Deo, nomen viri: Iob. 32.

Barachias, idem quod Barachel, pater Zachariæ prophetæ Zach. 1 filius Moſollamoth: 2. Paral. 28 Filius Zorobabel, filij Phadaiæ: 1. Par 3.

Baracum, Cyrenes oppidum Plin. lib. 5. c. 5.

Baracúra, Indiæ emporium extra Gangem: Ptol. hodie *Bengala*, ciuitas fœcundiſſima, & regnum latiſſimum *Bacala* Caſtaldo.

Barad. i. grando, ſiue in deſcenſu, aut in imperio, nomen loci in deſerto Sur: Gen. 16.

Baragâſa. Æthiopiæ oppidum, de quo Plin. li. 6. c. 29 ſic ſcribit. Aliqui vnum Æthiopiæ oppidum vltra ponunt in littore Baragaſa.

Baraia, i. creatura Domini, ſiue impinguatio, aut electio Domini, ſiue in viſione, filius Semei: 1. Paral. 8.

Barac. i. fulgur, dux exercitus Iſrael, Iabin Cananæorum regem vicit, qui Iſraelem xx. annos oppreſſerat: Iudic. 4. Ioſeph. libro quinto, cap. 6.

Baram, inſulam non longè à Brunduſio eſſe ſcribit Feſtus. Fortè hodie S. Andreæ ni tabulæ fallant.

Baramalacum, Nabathæorum in Africa oppidum: Plin. 6. c. 28.

Baraomatæ, populi qui Indum aduerſum accolunt, Gumbrotis proximi, quorum duodecim ſunt nationes; ſingulíſque binæ vrbes: Plin. lib. 6. cap. 21.

Barâſa, i. in egeſtate, aut filij plantatio, ſiue in curſu, vel in beneplacito, nomen ciuitatis Galaad: 1. Macchab. 5.

Barathia, Africæ propriæ vrbs eſt Ptolemæo, quam Caſtaldus *Brata*, Mercator *Blata* nominat.

Barâthra, locus prope Caſium: Steph

Bárathrum, Diomedi locus eſt Athenis: in quem damnari præcipitabantur. Alij nomen eſſe loci aiunt in Ægypto profundiſſimi. Eſt & generale nomen apud Græcos pro quouis loco cauo & profundo. Hoc etiam nomine appellantur terræ ciuitates, quæ fluuios hauriunt aliis in locis rurſum emerſuros. Transfertur quoque ad alia: Martial. Barathrum fœmineum pro locis mulieribus dixit. Idem ſtomachi imum hiatum Barathrum appellauit: *Extremo ructus ſi venit à Barathro.* Horatius de Lurcone & voraci quodam agens: lib. 1. epiſt. 15.

Pernicies (inquit) & tempeſtas, Barathrumq́; macelli,
Quicquid quæſierat ventri donabat auaro.

Barbaliſſus, caſtellum in Oriente, muris cinctum: Stephano.

Barbara, virgo Nicomedienſis, Dioſcori nobilis viri filia, à quo in turrim eſt coniecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnibus probris nudatum conuerberatúmque corpus, ab eodem ad præſidem ducta iugulatáq; in eadem vrbe ſub Maximiliano: demum Venetiis (quò tranſlata eſt) condita. Volaterranus, lib. 4.

Barbara, Sigiſmundi Imperatoris vxor fuit quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quod voluptatum gaudia non guſtaſſent. Dicebat animas cùm corporibus interire, nec futuram aliam vitam poſt hanc quam viuimus.

Barbari, Aſiæ vrbs circa Indi fluminis oſtia, Ptolemæo. *Bermet* Caſtaldo: ſed *Men*, Reſendio, qui eam inſulam non vrbem vocat, cùm Ptolemæo vrbs ſit in inſula ſita.

Barbari ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. Dicti ſunt ab initio qui difficulter aſperè atque duriter loquebantur, quaſi duriloqui & craſſilingues, dicti barbari à βαρβαρ abſona voce, in quam peregrini homines Athenas aduentantes identidem incidebant: omnes igitur craſſè loquentes barbari dicuntur: quales olim habiti ſunt omnes populi præter Græcos. barbari etiam dicuntur illiterati, malis moribus, feri, crudeles. Barbaricus etiam apud Feſtum eſt clamor exercitus, quòd eo vociferandi genere barbari vterentur.

Barbaria, Africæ, quam in 4. partes Neoterici ſcriptores diſtinguunt, pars præcipua & prima eſt.

eſt. Ab ortu ſolis habet Marmaricę (quę hodie Barcha dicitur) deſerta ad montis vſque Atlantis partem Mejes appellatam, quæ pars à Strabone fortè ſub nomine *Aſpu* deſcribitur. Hunc montem Atlantem (ſecundùm eius ab Oriente in Occidentem ad mare, vſque, quod ab eo Atlanticum nominatur longitudinem) à meridionali plaga habet, ab Occaſu ipſum mare Atlanticum. Septentrionale verò latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna diuiditur: Marochum nempe, Feſſam, Teleſinam, & Tunetem, ab hominibus ſubfuſci coloris inhabitatur. Regionis pars, quæ mare mediterraneum ſpectat, montibus occupata eſt. Ab his montibus vſque ad Atlantem planitiem, gaudet ſpatioſa, & quibuſdam etiam colliculis. Maximâ hic fontiũ copia riuuliſque amœniſſimis irrigatur. Dactylorum, malorúmque Punicorum feraciſſima, ſed frumenti non adeò fertilis, frugum autem vbertate fœlix, ficuum & oliuarum copioſa. Mons Atlas frigidiſſimus eſt & ſterilis, omníque ex parte nemoroſus atque niuibus obſitus, omnia ferè totius Africæ flumina procreat. Frigus nunquam in Barbaria adeò intenditur, vt quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hiems, bonáque Veris pars impetuoſis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus & tonitruis horridis interdum diſcruciantur. Accuratam Barbariæ, & totius Africæ, morúmque gentis deſcriptionem habes apud I. Leonem Africanum, & Th. Fazellum capit. 1 libro 6. vltimæ Decadis rerum Sicularum.

Barbaria, inſula Gangetis Indiæ fluuij, vt ait Ptol. Eſt & regio iuxta Arabicum ſinum, vnde & mare barbaricum. Steph.

Barbárium, Hiſpaniæ promontorium ad Tagum flumium, Strabo lib. 3. Alij ſcribunt barbaricum.

Barbarus, non gentis, ſed vocis nomen eſt, Steph. item nomen fluuij Indici Oceani.

Barbius Philippicus, de quo Vlpianus lib. 3. ff. de offic. Prætor. homo comis & blandis moribus, euehitur ad ſummos magiſtratus Antonij Triumuiri opera. Hunc in foro ius dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnouit. Ergo tacitè aggreſſus & veſte à tergo prehenſa: ſalue, inquit, veteri & ſeruili nomine adiecto. At ille perculſus, veteri domino facilè agnito rogauit vt taceret. Domúmque duxit, maximáque pecunia numerata ſe tandem redemit. Vide Suidam. Cæterùm apud Vlpianum Barbatius Philippus appellatur.

Barboſtenes, mons eſt Laconum, non amplius X. M. paſſuum à Lacedæmone diſtans.

Barbatia, oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. c. 28.

Barbátus, conſul, collega Reguli, ann. ab vrbe condita 909.

Barbeſula, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in conuentu Gaditano: & fluuius qui vrbi nomen dedit: Plin. lib. 3. c. 1.

Barbyſes, aliis Barbyſſus fluuiolus circa Byzantium à Byzantinis *Chartaricon*, à ruſticis qui accolunt eius fontes, *Pictinacorion* à vico illius vicino appellatus. P. Gyll. in ſuo Boſphoro. Barbyſſus legitur apud Suidam.

Barcanij, populi Hyrcanis vicini. Steph.

Barcæ, promontorium Africæ. Plin. 5. c. 1.

Barce, aridæ Libyæ metropolis ſic dicta à regina eorum Barce, à quo Barcei populi. Cæterùm, hæc vrbs in ſolitudine ſita eſt, eóſque populos corrupto ſermone Aphri Barcianos vocant. Hi ſunt qui locorum qualitatibus diuerſis nominibus appellantur, & à Mauritania per Aphricam & Ægyptum, Palæſtinámque & Phœniciam & Cœleſyriam & Oſroenem, Meſopotamiam atque Perſidem tendunt ad Indiam.

Barce, ciuitas Pentapoleos, hodie Ptolemæis. Claudianus.

Diſſidet occiduis, quod diſſuadet arida Barce, Vide Stephanum & Strabonem.

Barce, nutrix Sichæi, dicente Virg. lib. Æn. 4.

Tum breuiter Barcen nutricem affata Sichæi.

Barce, regina Libyæ, à qua ciuitas quædam dicta, Tortellius grammaticus.

Barcei, populi Carthagini propinqui, Seruius.

Barcha, cognomen nobiliſſimæ apud Carthaginienſes familiæ, ex qua fuerunt Annibal & pater eius Amilcar; inde Barchina factio.

Barce, Ptolemæo & Plinio Marmaricæ in Pentapoli regione promontorium, quod eodem auctore Surrentium appellatur. Vide Ptolemæis.

Barcæi, populi apud Colchos & Iberos, qui ſolent agnatos morbos extinctos, velut ignauos igni tradere: in bello autem defunctos, tanquam ſtrenuos, objicere vulturibus, Ælian. de Anim. l. 10. c. 22.

Barchochabas Iudaicæ defectionis princeps, Chriſtianos niſi negarent Chriſtum, ad ſupplicia traxit. Euſeb. lib. 4. cap. 8.

Barchûſa, parua ciuitas Phœniciæ. Stephanus.

Barcino, colonia *Fauentia*, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratiſſima. Plin. 3. cap. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris anno ante Chriſtum 234. fundata ab Amilcare, cui Barcha cognomen, quem Carthaginenſes cum iuſto exercitu in Hiſpaniam miſerant. Hodie caput & metropolis eſt regni Catalauniæ Gallicè *Barcelonne*.

Bardaſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum lingua doctiſſimus, & vehemens Dialecticus, aduerſus Marcionem patria lingua ſcripſit: ſed & Græcè ad Antoninum, ſub quo fuit, librum de Fato, aliáque complura, vt ait Euſebius lib. 4.

Barderáte, vrbs Galliæ Comatæ ad Apenninum. Plin. lib. 3. c. 5.

Bardaeſanes, hyſtoricus Babylonius, in duo dogmata apud Indos gymnoſophiſtas diuidit, quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samanæos: tantæ continentiæ, vt vel pomis arborem intra Gangem fluuium, vel publico orizo, & farinæ alantur cibo: & cùm rex ad eos peruenit, adorare illos ſolitus eſt. Hic doctrina cœleſtium omnium Chaldæorum excellentiſſimus fuit. Euſebius libro ſexto Præparat. Euang.

Bardi, vates in Gallis aut magi, aut philoſophi fortium virorum res geſtas decantare ſolebant. Lucan. lib. 3.

Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas,
Laudibus in longum vates demittitis æuum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Bardines, fluuius iuxta Damaſcum. Stephanus.

Bardillus, Illyricorum rex, à Philippo victus, anno à diluuio 1947.

Barduli, Cantabrorum in Hiſpania populi, qui & Turduli & Tapori. Plin. lib. 4. c. 22. Nunc Caſtiliam veterem inhabitant, vt Gluſius vult: aliis Guipuſcoa.

Bardum. Luithprando Tirinenſis vicus eſt in Alpibus inter Eporediam & Auguſtam Salaſſiorum. *Im. Bart.* hodie vocari ſcribit Simlerus.

Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione carminum & muſicæ apud illos inclytus fuit. Beroſus.

Bardus iunior, Celtarum rex, anno à diluuio 514.

Bardyetæ, Hiſpaniæ populi ad flumen Iberum, quos Strabo ſuo tempore Bardyalos dictos tradit.

Bares, oppidum Hiſpaniæ citerioris, Bætice tamen adſcriptum. Plin. lib. 3. c 3.

Bared, id eſt, grando, ſiue in deſcenſu, vel in imperio, filius Suthalæ, filij Ephraim, 1. Paralip. 7.

Batêne, vrbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Stephanus.

Baretium, regio ad mare Adriaticum. Steph. Guid. Merula putat eſſe oppidum in Gallia Ciſalpina ad radices collium ... quod Latini *Valeſium*, item *Vaſſium* nominant, *Vareſeio* vulgò dicitur, vt prodit L. Albertus.

Bargaſa, vrbs Cariæ, à Bargaſo filio Barges & Herculis, quem Lamus, Omphales & Herculis filius perſecutus eſt. Steph. vide Cyarda.

Bargeni, populi Africæ ex Troglodytis, Plin. lib. 6 cap. 29.

Bargus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Plin. lib. 4. cap. 11. Bargus, item quem nonnulli *Margum* nominant, vt ait Strabo, fluuius Illyrici. Marius Niger putat *Drinum* Ptolemæi eſſe: alij tamen potius *Drauum* putarint. Vide *Drinus*.

Bargiſij, populi Occidentales, iuxta Iberum fluuium. Steph.

Bargyla, Aſiæ minoris vrbs & in Caria. Plin. lib. 5. cap. 20. quæ Bargylia, ſiue Bargylos ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegaſus occidit: vnde Bargyliei, & Bargylitici campi, vel Bargyletæ incolæ, & ſinus Bargylicus. Steph.

Bargylus, mons in Aſia. Plin. in deſcriptione Syriæ, c. 20 lib. 5.

Baria, i. fera, vel vectis, ſiue fugitiuus, aut in odore, filius Semeiæ, filij Secheniæ, 1. Paral. 3.

Baria, i. in ſocietate, ſiue in malitia, aut in vlulatione, ſiue in paſtu. filius Aſer. filij Iacob, 1. Paral. 6. 8. 11. qui Beria, Gen. 46. dicitur.

Bariades, Indorum rex, qui bellum aduerſus Dionyſium geſſit.

Barieſu, cognomen pſeudoprophetæ Act. 13.

Bari, ciuitas Phrygiæ. Ptolemæus ait eſſe oppidum in Piſidica Pamphiliæ præfectura: ſignificátque id nomen apud Græcos habitationum frequentiam, vſurpantque id ſacræ interdum literæ pro ædibus eburneis. Nam & poëtæ elephantos, Baros vocant. Præterea quidam Indiæ fluuius Baris dicitur. Baris etiam lingua Ægyptia ſignificat cymbam quæ vectat cadauera Ægyptia ad ſepulchra. Propertius:

Barides & contis roſtra Liburna ſequi.

Alio nomine dicitur Epibatia. Plin. lib. 5. cap. 31. Item caſtellum templo Hieroſolymitano adiacens, quod poſtea Antonia cognominatum eſt. Ioſephus de bello Iudaico lib. 1. Vide *Gordietus & Veretum*.

Baris, Stephan. eſt ciuitas, ſignificat enim domum.

Barium, Apuliæ oppidum, vulgò *Barri*. Feſtus ſcribit vocari Barium à conditoribus, qui expulſi ex inſula Bara vrbem hanc condiderint, *Lapyx* quoque dicitur. Hic reges Neapolitani coronari ſolebant. Hiſtorici tradunt à Gulielmo 1. Imp. funditus deletam. Benjamin videtur eam *Miroles dunat* appellare.

Barnabas, nomen viri, Act. 4. Lat. filius conſolationis.

Barnabas, & Galeatius Vicecomites Mediolanenſes anno 1354.

Barnichius, fluuius Peloponneſi, in Alpheum ingrediens, ante Enipeus dictus, Homerus in Odyſſ. Strabo lib. 8. Vide Enipeus.

Barnuus, oppidum Macedoniæ prope Heracleam. Strabo lib. 7.

Baro, mulier quædam fuit philoſophiæ dedita, vt ſcribit Suidas, quem P. Manutius allegat. Ex eo Philoſophos, qui ſtolidiores eſſent, non

Philoſophos quòd eo nomine viderentur indigni, ſed Barones vocabant, vt quaſi mulierculæ per contemptum appellarentur. Cicero, vlt. epiſt. 9. fam Ille Baro &c.

Barra, oppidum Orobiorum in Italia Tranſpadana, regione vndecima. Plin. lib. 3. c. 17. Barriano caſtellum vocat Leander.

Barſabas nomen viri, Act. 1. Lat. filius conuerſionis, aut quietis, aut iuramenti.

Barſine, Alexandri magni vxor, quam cum Hercule filio Caſſander occidi iuſſit, ſcilicet quaſi regnum Macedoniæ quod affectabat aliter conſequi, quàm ſcelere non poſſet. Iuſtin. lib. 15.

Barthabaces, Cybeles ſacerdos, de qua Plutarch. in Latio: Per ea tempora aduueniens Barthabaces magnæ matris ſacerdos, nunciauit deam in templo Ade locutam, victoriam prædixiſſe.

Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè legi, ſcribi autem debere Batſemæus: quod Syriacè interpretatur filius cæcus, vel filius cæcitatis. Nomen cæci cuiuſdam à natiuitate, quem IESVS ſanauit. Matth. 10.

Bartholomæus, Apoſtolus, cuius nomen ſolum in hiſtoria Euangelica extat. Matth. 10. Marc. 3. Luc. 6 Act. 1. Poſt reſurrectionem Chriſti in India ſparſit ſemina Euangelij, vt ſcribit Euſeb. lib. 3. cap. 1. & lib. 5. cap. 10. & citatur eius dictum, Euangelium eſſe breue & longum. Etſi enim ſumma breuibus aphoriſmis comprehenſa tradi poteſt, tamen ſapientia illius inexhauſtu eſt, & propugnatio dogmatum longiorem orationem deſiderat. In Armeniæ vrbe Albana fertur iuſſu Aſtyagis regis excoriatus eſſe.

Bartholus de Saxoferrato, natus eſt anno 1309 puer præceptorem habuit Perum de Aſſiſio virum doctum, & eximiè pium à quo in literis & grammaticis eruditus fuit. Ad iuris ciuilis diſciplinam ſe contulit, anno ætatis 14. in ciuitate Peruſina, quam tota diligentia & induſtria didicit, ſub præceptoribus Cyno Piſtorienſi, Iacobo Burrigario, & Reynerio, Foroiulienſi, vt poſtea 20. anno ætatis Bononiæ de iure publicè reſponderit: & anno ſequenti ſolennia Doctoratus inſignia receperit. Peruſij vxore ducta, vt vitæ portu conſtituto, ætatem ius profitendo tranſegit. Huic etenim nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas & Mathemata didicit, & plurium diſciplinarum, quàm iuris ciuilis peritiam habuit. Scripſit doctiſſima in totum prope ius ciuile commentaria.. Mortuus eſt autem Peruſij anno ætatis ſuæ 46. anno Domini 1355. Hæc Ioann. Pichard. in Iurec. Vitis.

Baruch, filius Neriæ, Ieremiæ Prophetæ amanuenſis, Ierem. 31. & 36. Alius eſt ab illo quicumque tandem ſit, cuius extat liber inter Apocryphos.

Barum, oppidum Italiæ à Saracenis obſeſſum.

Barulum, oppidum Apuliæ eſt, aliquando à Gallis obſeſſum tanta fame laborauit, vt milites detractas ſcutis pelles aquas emollitas abſumerent, herbiſque (quaſcunque reperirent) veſcerentur.

Baruſſæ, quinque inſulæ, in Indico pelago. Ptol. Mercatori ſunt *Mindanae, Cailon*, *& Subut*, cum reliquis duabus Circium verſus.

Barútum, oppidum à Soldano incenſum, & ſolo æquatum, anno 1290.

Barûtus, vel Barutum, vide BERYTOS.

Barygaſa, inſigne emporium Gedroſiæ Steph. Eſt etiam vrbs Indiæ intra Gangem. Ptolem. & Arrian. *Baram* Caſtaldus nominat. Ramuſius *Coa*, vel *Calicut* ex ea mallet facere.

Batyne, Romana fuit meretrix. de qua Horat. Carm. 2 Od. 8.

Vlla ſi iuris tibi peierati, Pœna Batyne, nocuiſſet, unquam, Dente ſi nigro fieret, vel uno turpior ungue, Crederem.

Barzaith, i. filius aut puritas, ſiue frumentum anguli, filius Merchiel, filij Barœ, filij Aſer, filij Iacob. 1. Paral. 7.

Barzanes, Aſſyriorum rex, in Armenia à Nino ſuperatus.

Baſa, id eſt in factura, 111. Iudæorum rex, regnauit annis XXIV. impius omnem familiam Hieroboam & Nadab interfecit 3. Reg. 15. Ioſeph. lib. 8 cap. 8.

Baſabocates, populi Aquitaniæ, Plinio cap. 19. lib. 4 Pictonibus iuncti.

Baſaia, i. in factura Domini, filius Melchiæ, filij Athanai, 1. Paral 6.

Baſan, i. in dente, ſiue in ebore: aut in mutatione, vel in ſomno ſeu in dormitatione: aut confuſio, vel ignominia, regia Og regis, quæ paſcuis ac nemoribus abundans, cecidit in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe. Eſa. 2. Num 21. quę & *Hauo b-iair*, Deuteron. 3. dicitur, & Terra *Raphaim*.

Baſanicæ, aliàs Baniſæ, populi Thraciç Steph.

Baſanus, Sicābrorū rex, regnauit annis XXXVI.

Baſcath, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 5. appellatur, & Beſacath Lat. Maſſa. ſiue inflatio, aut in anguſtia, vel in effuſione.

Baſch. ma, nomen loci, 1. Macch.

Baſemath, i. aromata, vel confuſio mortis, aut in deſolatione, ſiue in poſitione, aut in nominibus, altera vxor Eſau Gen. 26. Filia item Salomonis 3. Reg. 4.

Baſera, vrbs Phœniciæ, Steph.

Baſilea, Rauracorum Auguſta, Germaniæ nobilis vrbs, ad Rhenum ſita, non procul ab Argentorato, vtramque Rheni complectitur ri-

pars, maiore Baſilea in littore Gallico, minore verò in Germanico ſita. Maior vallem occupat à Meridie verſus Septentrionem inter duos colles ad Rhenum deſinentes extenſam, fluuiolóque Byrſeca irrigatam: minor verò fundum habet planum. Liberrimo Baſilea recreatur aëre, ſolum habet fœcundum, ſcaturigines multorum fontium, concurſus multorum amnium. Pio II. inſtitutore celebri gaudet Academia, in Heluetici fœderis ſocietatem recepta eſt anno M.D.I. Vulgò *Baſel*. Gall. *Baſle*.

Baſilei, ſeu Baſilij Sarmatæ, prope Iapyges, & Vrgos, quorum pars maxima Nomades ſunt pauci agrorum colendorum ſtudio tenentur. Vtramque Iſtri ripam incolunt, Strab. lib. 7.

Baſileus, fluuius inſulæ Cypri, prorumpens in mare Syriacum.

Baſilia inſula Ponti in Oceanō Septentrionali. Xenophon Lampſacenus, à littore Scytharum tridui nauigatione, inſulam eſſe immenſæ magnitudinis Baltiam tradit, quam Pythias Baſiliam nominat. Plin. cap. 13. lib. 4. *Baltia* Timæo dicitur. Plinius *Baunomannam* vocat. *Scandia & Scandinauia*, Plinio etiam & Solino dicitur. Procopius ſub nomine *Thule*, ſed falsò deſcribit. Iornandes *Scanziam* etiam perperam vocat: huius incolæ *Suiones* apud Tacitum videntur, ſed non eſſe inſulam cognitum fuit, & ea eſſe creditur, quæ tria ampliſſima regna habet, nempe *Noruegiam*, *Suediam & Gothiam*, aliáſque regiones comprehendit. Et *Scandia* vel *Scandinauia*, *Sconen*, quæ huius eſt pars, facit Zieglerus. Idem pro Bannomanna, *Pannonia* apud Plinium legere mauult, & *Finlandiam* huius peninſulæ partem pro ea accipit. Suiones Taciti, Willichius *Sweden* interpretatur. Hanc Baſiliam peninſulam Mar. Nig. *Vergion* appellatam ſcribit.

Baſilicus, ſinus maris Ioniæ adiacentis eſt. Plin. lib. 5. cap 20.

Baſilidæ, Pomp. li. 2. populi Scythiæ Europææ, ab Hercule & Echidna originem ſumpſerunt.

Baſilides Alexandrinus Menandri diſcipulus, Adriani Imperatoris temporibus vixit. Docuit vnum eſſe Deum patrem, ex hoc natum eſſe νοῦν, ex hoc λόγον, ex hoc φρόνησιν, ex hoc σοφίαν καὶ δύναμιν. Ex his virtutes, principes & angelos primum condidiſſe cœlum. Ex hoc alios & alios ſubinde deriuatos, vſque dum 365. cœli fabricarentur. Docuit primogenitum patris νοῦν miſſum eſſe vt credentes ſibi in libertatem aſſereret, nec tamen crucifixum eſſe, ſed eius loco Simonem Cyrenenſem. Docuit animam ſolam ſeruari non corpus. Vide Irenæum lib. 1. cap. 23. lib. 2. cap. 21. & 66. & Epiphanium lib. 1. tom. 2. Inter cætera contendit confeſſionem in perſequutione eſſe ἀδιάφορον & negationem fidei non eſſe peccatum. Euſeb. lib. 4. cap. 8.

Baſilides, carnifex Potamianæ virginis, & martyris: quo pacto martyrium ob Chriſti fidem paſſus ipſius Potamianæ precibus, pro eo apud Dominū fuſis. vide in verbo, POTAMIENA.

Baſilis, ciuitas Arcadiæ, Steph. & Pauſ.

Baſiliſcus, à ſorore Auguſta, quia Imperator aberat, in regali ſolio poſitus M. filium Cæſarem fecit. Rediens è Syria Zeno, ius ſuum repetens Baſiliſcum cum filio relegauit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Pompon. Procop. lib. 3. de bel. Vandal.

Baſilius Cæſarienſis, Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chryſoſtomi temporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præſul factus, miſſus eſt à Valente, qui Arianis fauebat, in exilium. Cui ille: Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incœpto deſiſtes. Itaque vna nocte, vxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta, Valens miſit ad Baſilium, vt precibus ad Deum fuſis, ipſe ſaltem ſeruaretur. ex hiſtoria Ruffini.

Baſilius Ancyranus præſul, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum de virginitate librum & nonnulla alia. Hic etiam imperante Conſtantino, Macedonianæ religionis cum Euſtathio Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, præfes Ciliciæ, ſub Anaſtaſio principe floruit, haud abſimilis primo & abſtinentia & vitæ inſtitutis: ſcripſit contra Archelaum quendam presbyterum Colonienſem. Suid.

Baſilius, Aſiæ fluuius, intra Euphratem & Tigrin fluit. Strab. lib. 16.

Baſilius, Amaſiæ Ponti Epiſcopus, martyrio coronatus, anno CCCXXI.

Baſilius & Conſtantinus fratres, XV. Conſtant. Imperat. imperauerunt annis LIII. Syriam Imperatores populati ſunt: Cretem pulſis Sarracenis receperunt. Blond. lib. 3. decad. 3.

Baſilius Macedo, X. Conſtantinopoli Imperator, imperauit annis XVII.

Baſilius, conſul, Viuiani collega, ann. ab vrbe 1233.

Baſilius Iunior, cōſul ſolus, anno ab vrb. 1233.

Baſilius, vnus ex interfectoribus Cæſaris. Appian. & pyratæ nomen. Lucanus.

Baſilium videre ducem noua furta per æquor.

Baſiliopotamus, id eſt rex fluuiorum, quondam Eurotas vocatus, fluuius Laconicam regionem perfluens, inter Gythium Spartæ nauale & Acrias in mare effluit. Strabo lib. 8.

Baſinni, populi Arabiæ. Steph.

Baſiſtani & Baſtuli, populi, à quibus Hiſpaniæ pars, quam Baſiſtanorum ſeu Baſtulorum appellant. Strabo lib. 3.

Baſoropeda, regio Medorum, Armeniæ adiuncta, Strabo lib. 11.

Baſſæ,

Baſſæ, locus in Cotylio monte prope Phigaliam in Arcadia, vbi celebratur Epicurij Apollinis templum, nato inde cognomine, quod in peſtilenti morbo tuliſſet opem. Cæl.li.19. cap. 1. Vide Pauſan.

Baſſareus, Bacchi cognomen, à ſpecie veſtiū, quibus miniſtræ eius vtebantur in ſacris: quæ & Baſſarides nuncupatæ erant, Bocatius. Alij verò Baſſareum, à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Horat.c.30.18. *Non ego te candide Baſſa reu inuitum quatiam, &c.* Ea autem veſtis ad pedes fluebat. Stat. *Si decet aurata Bacchum ve ſtigia palla Vertere.* Et à Baſſareo, Lydiæ loco cognominata eſt, vbi conficiebatur.

Baſſaris, Baſſarei, hoc eſt, Bacchi ſacrificula. Per.Sat.1. *Et fectum vitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.*

Baſſiana, Pānoniæ oppidū Ptol. hodie *Baſſiga.*

Baſſianus, Syracuſanus, Romam ſtudiorum causâ miſſus, vbi Chriſtianus factus, Rauennam inſectante patre fugit. Inde Laudenſis præſul electus, ibidem nonagenarius deceſſit 14. Kalend. Februar. emicuit Ambroſij temporibus quem ægrotantem adiit, mortíque interfuit. Volater.

Baſſiânus dictus eſt Marcus Aurelius Antoninus Caracalla ex aui materni nomine.

Baſſus poëta Epicus, Quintiliano, vehementi ingenio, quem ſenectute immaturum fata præuenêre, quemadmodum & Valerio Flacco contigit.

Baſſus, cui nomen Aufidio fuit, hiſtoricus, Quintiliani temporibus bellum Germanicum ſcripſit.

Cæſius Baſſus, lyricus, in prædiis ſuis ardente Veſuuo, & latè vagantibus ignibus, cum villa ſua flagrauit, quem Quintil. ſe vidiſſe ait.

Baſſus, & Sextius Niger, Romani de medicina Græcè ſcripſerunt, Volat.

Baſſus, martyr, ſub Decio clauis ferreis confixus. Volater

Baſſus, conſul, Gentiani collega, ann. ab vrbe 963.

Baſſus, conſul, collega Æmiliani, ann. ab vrbe 1011.

Baſſus, conſul, collega Quintil. an. ab vrb. 1041.

Baſſus, conſul, collega Ablabij, anno ab vrbe 1083.

Baſſus, conſul, collega Philippi, anno ab vrbe 1161.

Baſſus, cōſul, collega Antiochi, an. ab vr. 1184.

Baſta, oppidum in Italia, non procul à promontorio, quod Acram Iapygiam vocant, Plin. lib.3.c.11.

Baſtanabus, portus Arabiæ, Stephan.

Baſtanæi, Arabiæ deſertæ gens. Ptol.

Baſtarnæ, Baſternæ, populi Europæ in Sarmatia intra terram ſunt Tyrigetis proximi, ferè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos, nationéſque diuiſi. Nam *Atmoni* quidam dicuntur atque *Sidones*: qui verò Peucen Iſtri inſulam habitant, *Peucini, Rhoxani* verò magis ad Aquilonem ſpectant, inter Tanaim & Boryſthenem campeſtria paſcuntur. Strab.7. Stepha. Horum alij *Atmoni*, alij *Peucini, Sidones*, & *Roxolani*, vt vertit Xilander, vocantur: Strabo lib. 7. Peucini, quos quidam *Baſtarnes* vocant inquit Tacitus in ſua Germania.

Baſterbini, populi Salentinorum mediterranei in tertia regione Italiæ. Plin.li.3.c.11.

Baſterani, populi ſunt in Ægypto, quibus permutatio in more eſt numorum loco, Ægyptiorúmque ritu ægrotos producunt, vt à prætereuntibus quos eiuſmodi quidpiam infeſtarit, aliquid ſalutaris afferatur.

Baſtia, caſtrum in Italia munitiſſimum, prope Padum, vbi Iulius ſecundus Pontifex inſignem accepit cladem inopinato irruente Alphonſo Ferrariæ duce. Cæl. antiquit. lib.5.c.1.

Baſtitani, Ptol. ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi *Baſtitaniam* regionem nominat. Plin. *Vaſſetanos* per V. habet Liuius li.37. Hodie ſunt qui Baca incolunt.

Baſtuli, Bæticę Hiſpaniæ populi prope Turdulos, quorū oppida ſunt, *Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulcho*, quod & ab Hiſpanis *Vbida*. Itē mons Calpe circuitu quidē non magnus, cæterùm adeò erectus, vt procul aſpicientibus, columnæ effigiē referat, Strabo li.3. Ptol li.2.c.5. Plin. lib.3 c.1. & 3. De his populis ſic Horatius Carm.2. Od.2.

Latiùs regnes auidum domando
Spiritum, quàm ſi Libyam remotis
Gadibus iungas & vterque Pœnus
Seruiat vni.

Quamquam Turnebus videatur alium ſenſum complecti.

Baſulij populi Libyæ.

Baſa, Aſiæ vicus & portus, vbi Sinope vrbs Auſtrum verſus, huic oræ plurimum videtur opponi. Strab.lib.12. Ptol.lib.5.cap.9.

Batala, antiquiſſimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batalus, tibicen Libycus, Laſciua & vinolenta carmine complexus eſt, fecitque adagio locum Batali ſimilis. Cælius ait hunc primum omniū calceis fœmineis in ſcena vſum fuiſſe, artemq́; tibiarum omnino mollitie deprauaſſe, à quo fluxos & parum viros Batalós vocant, tale fuit Demoſtheni cognomen.

Batāna, locus iuxta Euphratem. Stepha. vide AGRATANA apud eundem.

Batanæxſara, Indiæ intra Gangem vrbs Ptol. Baicadul Caſtaldo eſt.

Batanæa, vel Batanea, vicus Syriæ. Steph.

Batavi, Germaniæ populi, Plin. Rhenum accolentes. Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batauique truces, quos ære recuruo
Stridentes acuere tubæ,

Hos auricomas Sylvius appellat. Populi inter Belgas. Nam Moſa flumen parte quadam ex Rheno recepta longè ferè ab Oceano LXXX M. paſſuum, quæ appellatur *Vahalis*, Inſulam efficit Batauorum, in Oceanúmq; influit. Hi hodie (vt pleriſq; placet) *Hollandi* nominantur, diœceſis Traiectenſis, propinqui Phryſiæ & ducatui Geldriæ, ac mari Oceano finitimi. A Cattis populi Tranſrhenanis, Cheruſcis, legiis Pannoniæ populis vltra Hercyniam ſyluam finitimis & Hermunduris orti dicuntur, & ſeditione domeſtica pulſi extrema Gallicæ oræ vacua cultoribus, ſimulq; inſulam intra vada ſitam occupauere, quam Oceanus à fronte, Rhenus amnis à tergo & per latera, circumfluit. Cæſar lib. 4. Comment. Cornel. Tacit de ſitu Germaniæ. Omniũ harum gentium virtute præcipui Batavi, non multum à ripa inſulam Rheni colunt. Cattorum quondam populus ſeditione domeſtica in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperii fieret, manet honos, antiquæ ſocietatis inſigne. Nam nec conteruntur, nec publicanos atterit. Exempti oneribus & collationibus, & tantùm in vſum præliorum ſepoſiti, velut tela atque arma bello reſeruantur. Hæc ille. vulgò, *Le pays de Hollande.*

Batania, Germaniæ inferioris regio ad oſtia Rheni poſita, quam Hollandiam hodie vocant Ptol. Tacit. Cæſar.

Batauodurum, Ptol. Batauorum oppidum ad Rhenum fluuium, inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes Epiſcopales vltra Noueſium, in finibus ducatus Cliuenſis ſitum, cuius meminit Tacitus Annalium lib. 21. Creditur idem eſſe cum eo quod in agro Traiectano hodie Vicum appellatur.

Bate, pars tribus Ægeidis. Steph.

Batêa, filia Teucri Scamandri fluuij filij, vxor Dardani, Diodorus lib. 5. Vide Stephanum in DARDANO.

Bateni, populi ad Caucaſi montis iuga, non procul à Bactris. Plin. lib. 6 c. 16.

Baterata, vrbs Lygiorum. Steph.

Bathea Ponti, vocat Plin. Ponti Euxini locum immenſæ altitudinis. *Batana* videtur eum quoque appellare Ælianus lib. 3. c. 13. de animalibus, vt vertit Gyllius.

Batheus, Siciliæ fluuius apud Ptolemæum, *Iatis* Fazello eſt.

Bathillus, adoleſcens Samius, ab Anacreonte poëta Teio dilectus. Horatius in Epodis. Ode. 14. *Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathillo Anacreonta Teium.* Hic Pantomimus fuit: vnde Iuuenalis.

Molli ſaltante Bathillo.

Alium præterea Theodontius enumerat, quem Phorci & marini monſtri, filium fuiſſe dicit. Item Bathillus poëta tragicus inſignis, in comœdiis non æquè felix.

Bathuel, id eſt, filiatio Dei, aut menſura Dei, vel deſertum Dei, filius Nachor ex Melcha. Geneſ. 22. Nomen ciuitatis tribus Simeon, 1. Par. 4.

Bathycles, vir quidam diues, ſed ſordidus ſibique viuens, vnde natum prouerbium Bathyclis calix, in eos qui diuites cùm ſint, ſibi tamẽ viuũt.

Bathycolpus, fluuius Europæus eſt ad Thracium Boſphorum à Turcis *Biutere*, quod magnum nemus & *Biutere* quod magnum fluuium ſignificat, nominatur. Gyllio teſte.

Batiæ, ciuitas eſt mediterranea Epiri. Strabo libro 7.

Batieia. Ilii tumulus in Troade. Strab. lib. 3. ita dictus à Batiaa quadam, vel ἀπὸ τῆς πίτρας, id eſt, pabulo equorum: vel à batis, id eſt rubis. Steph. Strabo addit Myrinnæ Tumulum, à diis immortalibus vocari.

Batina, vel Bantina, oppidum Apuliæ. Horatius 3. Carminum: Ode 4.

Et quo Bantinos & aruum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Batuæ ciuitas Oſrhoënæ. Steph.

Bato, Sinopenſis, de rebus Perſicis ſcripſit. Strab.

Baton, Amphiarai auriga. Polyb.

Battachus, ſculptor, Plin. l. 36. c. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecere templa Octauiæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Battiades, Callimachus, à Batto patre. Ouid. in Ibin.

Nunc quo Battiades inimicum deuouet Ibin.
Hoc ego deuoueo, téque tuóſque modo.

Battis, puella, quã Philetas poëta elegiographus ſuis carminib. celebrauit. Ouid. lib. 1. Triſt.

Nec tantum Coo Battis amata ſuo.

Battôn, comicus, cuius fabulas refert Suidas.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Strabo li. 17. Significat autem regem lingua Libyca, hic linguæ vſque adeò impeditæ fuit, vt verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit.

Battus, paſtoris cuiuſdam Pylij nomen quem Mercurius in Indicem commutauit. Nam cum Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boues quaſdam, quæ longiùs proceſſerant, furto abactas in ſylua occultauit, Battóque cuidam equarum cuſtodi, à quo vno viſus fuerat mandauit, ne cuipiam illud furtum indicaret: quod vt libentius faceret, vaccam pulcher-

cherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abſens, vt hominis experiretur fidem, ſumpta alia figura, paulò poſt ad eum redit, rogans an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicénſque ſi indicaret, vaccam ſe illi cum tauro daturum. Battus itaque ſpe corruptus, ſub quo monte paſcerentur, indicauit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui index dicitur, commutauit Ouid.2.Metamorph.

At ſenior poſtquã eſt merces geminata ſub illis
Montibus, inquit, erunt: & errant ſub montibus illis.
Riſit Atlantides, & me mihi perfide prodis:
Me mihi proditis, periuráque pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Hæc fabula docet fraude ſermonis ac periurio abſtinendum. Eſt item pictura inepti poëtæ & oratoris.

Battus, ineptus poëta, qui in carmine conficiendo eadem ſæpius repetebat, & ineptam iterum atque iterum occinebat cantilenam. inde Battologia. verborum redundantia, eiuſdémque rei vitioſa repetitio.

Batulum, Caſtellum Campaniæ, cuius incolæ Turno in auxilium venerunt aduerſus Æneam, Virg.lib.7.Æneid.

Batum, flumen Italiæ, in agro Brutio prope Blandem vrbem Plin.lib.3.cap.5.

Bauai, i. in luctu, vel in miſeria, nomen viri, 2. Eſd.3.

Bauaria, ab Auatibus, Hunnorum reliquiis, qui Noricis expulſis in ea terra conſedere, adiecta B. littera appellatur. Boioaria etiam à Boiis Galliæ Ciſalpinę populis dicitur. Noricorum fuit olim, & Danubio inſigni fluuio ex Sueuia profluente irrigatur. Nulla Germaniæ prouincia pluribus cultioribúſque illuſtratur vrbibus. Priuſquam in prouinciam redigeretur, à proprio rege ad Arnulphi vſque imperatoris tempora adminiſtrata eſt, vt quidam ſcribunt: deinde duces habere cœpit, hodiéque retinet. Regio ipſa, præterquam vbi auſtralior eſt, non ſeritur. Nemoroſa multum eſt & montoſa. Sues glandibus ſylueſtribúſque pomis, tanta copia nutrit, vt veluti Hungaria boues, ita hæc ſues cæteris Europæ nationibus largè ſuppeditet. Gens ipſa veſtitu vt plurimum flauo colore amicitur: ocreis libentiùs quàm caligis calciatur. Non eſt hodie deſerta, vt Strabonis tempore fuit, ſed cultiſſima: magnas & ſuperbas ciuitates habens & oppida nobiliſſima. Magna copia frumenti circa Ratiſbonam & Landſhutam. In ſuperiorem & inferiorem diuiditur. Superior ſubdita eſt Alpibus Auſtróque ideò magna ex parte ſterilis: Inferior eſt fertilior, crebriùs frequentiúſq; habitatur, & propter Danubium, Iſaram & Lauarum amnes, eſt vitium ferax. Munſter. Auentin.

Baubo, cùm Cererem hoſpitio ſuſcepiſſet, ei neſcio quam obtulit potionem, quam ipſa tota colliquata lachrymis ob filiorum mortem bibere nolens, reſpuit. Bauba iſtud moleſtè ferens, & non tantæ authoritatis deam eſſe putans, pudendum reuelauit, & ei nudum oſtendit: quo ſpectaculo dea delectata in gremium accepit poculum. Clem.Alex.Orat. ad gent.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis coniux, quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt enim, cùm Iupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hoſce inuentos eſſe, qui deos hoſpitio dignarentur. Quare cùm Iupiter eã regionem ob inhoſpitalitatem, terræ hiatu perdere decreuiſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalui eſſe vellent, ſeſe vt ſequerẽtur: qui ſine mora deorũ veſtigia ſunt ſubſecuti. Cúmq; iam ad vicini montis culmẽ perueniſſent: fortè reſpiciẽtes ſubiectã oculis regionem, palude hauſtam vidẽt, ſola ſua caſa excepta, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata. Iuſſi deinde pro hoſpitij munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quàm vt noui templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam efferret, ſed eodem temporis momento extremum vitæ finem clauderent. Quod cum illis Iupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit: vbi quod reliquum erat vitæ, in deorum miniſterio peregerunt: cúmque iam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores duas ſunt conuerſi, vt latiùs exequitur Ouid.lib.8.Metam.

Sed pia Baucis anus, parilique ætati Philemon
Illa ſunt annis iuncti iuuenilibus, illa
Conſenuêre caſa, &c.

Babola docet hoſpitalitatem Deo eſſe pergratam, & longæua vita compenſari.

Baudolinus, vates quidam vitæ ſanctitate conſpicuus: ſpiritu prophetico claruit regnante apud Longobardos Luithprando.

Bánius, & Mæuius, poëtæ duo ineptiſſimi & maleuoli, Auguſti & Virgilij ætate nulla alia re noti, quàm quòd clariſſimis ſuæ ætatis poëtis oblatrare non dubitarint: qua de cauſa optimi cuiuſque odium incurrerunt. Virg.3.Ecl.

Qui Bauium nõ odit, amet tua carmina Mæui.

Baule (vel Bauli) villa inter promontorium Miſenum Baiarumque lacum, flexo mari alluitur, dicta quaſi Boauli. Seruius inde factam memorat, quòd olim Hercules iuxta Baias fecit caulam bobus, quas Geryoni eripuerat, & eam ſepſit, qui locus primò Boaulia dictus, & mox dici cœpit Bauli, Symmachus. Inde recẽs ętas Boaulia Baulos Nuncupat, &c.

Bauma, oppidum Æthiopici ſinus ex Africæ latere. Plin.lib.6.c.19.

Bautamites, i. Eligens aquas, aut eligens quid.

vir Paral. 1. qui 2. Reg. 2. dicitur Beromi.

Bautiſus: Ptolemæo Sericæ regionis in Aſia fluuius. *Onians* enim interpretatur Mercator. At Græci Codices Bantes habent.

Bautica, fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ in Padum influens.

Bauto, conſul, collega Arcadij, anno ab vrbe 1138.

Bazacata, Indici maris Inſula, Ptol. *Baſſe* Caſtaldo.

Bazanis, Armeniæ vrbs, quæ prius *Leontopoles* dicta fuit, vt Euſtathius ait. Hanc poſtea *Iuſtinianopolim* à Iuſtiniano Imp. dictam annotauit Gulielmus Stukius.

Bázata, id eſt, contemptus, vel deprædatio, aut in oliua. Nomen eunuchi cuiuſpiam, Eſther 1.

Bazióthia, i. contemptus, vel deſpectiones eius, ſiue prædæ eius, aut in oliua Domini, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15.

B E

Beátrix, virgo Romana, cuius comes fuit Lucina, ambæ inſigni, erga ſanctorum martyrum, quæ in ſuis agris tumularunt corpora, pietate præditæ: quam ob rem à Diocletiano ob Fauſtinum ac Simplicium reconditos extremo ſupplicio mulctatæ.

Bebái, i. pupilla, ſiue concauus, aut vacuus, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Bebiani, Ligures ſunt ita dicti in ſecunda regione Italiæ Plin. lib. 3. c. 12.

Bebius, mons eſt Campaniæ, ignem inſtar Ætnæ exhalans.

Bebius, delator inſignis, cognomento Maſſa, temporibus Veſpaſiani principis vixit. Iuuenalis Satyra 1.

—quem Maſſa timet, quē munere palpat Carus.

Bebius Pamphilus, conſul Romanus cum P. Cornelio eo anno quo Numæ Pompilij libri in agro C Petilij effoſſi ſunt. Valer. Max. lib. 1. c. 1.

Bebriacum, vicus eſt inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem ſuperauit. Iuuenal. Satyr. 2.

Bebriaci in campo ſpolium affectare Palati. Tacitus Annal. lib. 18. Hunc vicum Itali hodie *Lobinta* vocant. Bedriacum alij legunt.

Bebriacenſes, aues à Bebriaco viro dictę ſunt, quòd eius pugnæ tempore, quæ apud Bebriacum inter Othonem & Vitellium commiſſa eſt primum in Italia apparuerunt. Plinius lib. 10. cap. 49.

Bébrices, Steph. vel Bebricij populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Aſiæ incoluerunt, quæ poſtea Bithynia, & aliquando Mygdonia dicta eſt, vt eſt videre apud Strabonem lib. 7. & 12. Hos Arrianus originem à Bebryce traxiſſe vna filiarum Danai ſcribit, quæ vna cum Hypermneſtra præter iuſſa patris viro pepercit. Quare fugiens parentem, vnà cum viro in hæc loca peruenit, incolàſque ritus docuit Ægyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam: quæ olim extendebatur vſque ad Epheſum & Magneſiam Ioniæ oppidum, vt ſcribit enarrator Apollonij, Charontem adducens authorem, qui dicit Lampſacenorum regionem olim Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces conſtituit iuxta Pontium in Aſia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucanum lib. 6. & Silium lib. 3.

Bebrycia, Aſiæ regio, quæ poſtea Mygdonia, deinde Bithynia, à Bithynio rege appellata eſt.

Bebryx, rex fuit in montibus Pyrenæis, teſte Silio, quos etiam à Pyrene illius filia, nomen traxiſſe idem author eſt.

Becare, portus vtiliſſimus in Aſia, quo piper monoxilis lintribus imprimis inuehitur, Plin. lib. 6. c. 23.

Becbuc, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. Laguncula, ſiue vacuitas.

Becher, filius Ephraim, Num. 26. Lat. primitiæ, aut in ariete.

Bechyres, gens Scythica, quæ cùm ad Italiam veniſſet cum Attila, vinúmque guſtaſſet, omnium bibaciſſima facta eſt. Steph.

Béchiri, populi, & Bechirica regio.

Béchis, vide Mystllis.

Béchor, filius Benjamin. Gen. 46. idem quod Becher, ſignificat.

Béchorath, filius Aphia, 1. Reg. 9. idem, numero plurali ſignificat.

Beda, Britannus, ob vitæ modeſtiam Venerabilis dictus, clarus ſub Ioanne ſexto Pontifice, cùm Sarraceni ex Africa ſoluentes, Hiſpaniam inuaſerunt: Græcè Latinéque eruditus ſcripſit in Vetus & Nouum Teſtamentum Fratres habuit Strabonem, vel Strabum, & Amyonem vel Haymonē, doctos etiā viros, quorum alter Homilias quaſdā non ineruditas, alter in Geneſim ſcripſit. Huius corpus Genuæ conditum eſt. Volater.

Bedirum, Ptole. interioris Libyæ vrbs. *Debris* Plinij eſt, Hermolao.

Beduini, Arabes, ac Sarraceni hæretici, nulla ratione, inermèſque in bellum ruebant, dicentes mortem vitiari non poſſe, fatóque omnia referentes, hircinis amicti pellibus, ſolem orientem adorabant. Volater.

Béel-meon, ſiue Baal-meon, nomen ciuitatis, Ezech. 25. 1. Paral. 5. Lat. idoli habitaculum.

Béel-phegor, nomen idoli Moabitarum Oſeæ 9. Num. 25. Deut. 4. quòd in monte Phegor colebatur: idem creditur cum Saturno, vt annotauit Cæl. Rhod. lib. 13. c. 23. Lat. apertura, ſiue hiatus. Alij Priapum eſſe volunt. Videantur Ebræorum commentaria & Seldenus de diis Syris.

Béel-ſephon, nomē loci, ſiue vrbs in Ægypto, Exod.

Exod.14.Num.35.Ioſephus li.1.c.13.Lat.idolum Aquilonis vel ſecreti.v.Arſinoe.

Béel-reem,nomen viri, 1.Eſd.4. Lat. idolum, ſiue poſſeſſor ſaporis,aut rationis vel eloquij.

Beel-zebub, nomen idoli Accaronitarum, 4. Reg 1. Luc.11. Aliàs Beelphegra, appellabatur à gentibus Priapus. Lat. idolum muſcæ.

Beéra,filius Ioel, 1.Paral.5.Lat.puteus,vel declaratio.

Bergios,vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

Beéri, Lat. explanans,vel puteus, vel in luce, ſiue in Leone, pater Iudith vxoris Eſau, Geneſ. 26. Pater item Oſeæ prophetæ,Oſeæ 1.

Béer-ramath, vrbs tribus Simeon. Ioſ.19.Lat. puteus vel declaratio celſitudinis, aut in luce excelſa.

Begialis, Ptol. in Myrtoo pelago Amorgi inſulæ vrbs. Pintiano videtur eadem eſſe *Ægilia* Plinij. At deceptus eſt hic Pintianus Myrtoi maris vocabulo, aliud enim Myrtoum pelagus Ptolemæo,apud Plinio cæteriſque eſt.

Begis,vrbs Trallianorum. Steph.

Begnái, nomen loci 2.Eſd.7. Lat. in corpore ſiue in gente.

Beguai, nomen viri, 1.Eſd.2.

Begui,nomen viri, 1.Eſd.8.

Bel, nomen idoli Babyloniorum,Iſa.49.Lat. vetuſtus,aut nihil,ſiue defluens.

Bel, ſeu BELES. Apollo dictus eſt ab Aquileienſibus Italiæ, Herodian.lib.8.

Bela,filius Benjamin.Geneſ.41.Paral.7.8.Nu. 26. Nomen item vrbis, quæ alias *Segor*. Gen.14. Dicitur & *Soar*, & *Saliſſa*, teſte Hieronymo. Filius item Beor, rex Edom.Geneſ.36.Lat. degluriens ſiue deſtruens.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus bonus alioqui princeps,populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteámque monetam percuſſit. Deceſſit tandem equo lapſus, fractiſque membra poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S.Seruatoris ab eo conſtituto.Volaterr.lib.8.

Bela,11.Vngariæ rex,Almi filius:quem Colomanus excæcauerat,& ipſe cęcus ſeruatus à Pannoniis in regnum, quod Stephanus ſine prole deceſſiſſet, duxit vxorem Helenam regis Seruiæ filiam, ex qua IIII. habuit filios, Geiſam, Ladiſlaum,Stephanum & Almum, qui in eos quorum conſilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum Colomani nothum, cum Polonorum & Ruthenorum manu regnum affectantem prælio vicit.Volaterr.Riti.

Bela,III.Vngariæ rex,Stephani filius,regnauit annis XVIII.

Bela,IIII.Vngariæ rex,Andreæ patris ſucceſſor, regnauit annis XXXV.

Bela,V.Vngariæ rex,regnauit annis III.

Belbina, Strab.lib.9. inſula, non procul à regione Anaphlyſtiorum, apud quos Pauos templum eſt,& aliud Veneris Coliadis. Item Laconicæ oppidum in Peloponneſo, vt teſtatur Plutarchus in paralellis,apud Pauſaniam *Belemina*, apud Ptolemæum *Blemmina* & apud Suidam *Belymina* vocatur. Vide Steph.

Belea, vide Velia.

Beleaſtartus,Hyrami filius,Tyri rex,regnauit annis VII. legendum Deleaſtartus.

Beledônij, populi iuxta Oceanum. Steph.

Belitra,ciuitas Italię,nõ procul à Roma.Step.

Beleus,fluuius in agro Tyriorum.

Belga, nomen viri, 1.Paral.24. 2.Eſd.2. Lat. refrigerium,vel ſolatium,aut vetuſtas vultus.

Belgæ,populi Galliæ Comatæ: Germanis proximi,inter Sequanam & Scaldem fluuios ſiti, in quindecim olim populos diuiſi. Plin. lib.4.cap. 17. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: à Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica: eadémque Lugdunenſis: inde ad Pyrenei montis excurſum Aquitania. Horum plerique ortis à Germanis, Rhenum antiquitus tranſducti, Gallos inde expulerunt. Hi moribus,legibus,& ornatu,nunc ſunt valde culti,humani, & ſatis effœminati. In his ſunt metropoles Treuirenſis, Colonienſis, Moguntina,Rhemenſis cum earum ſuffraganeis intra Oceanum mare ac Rhenum, Matronam & Sequanam conſtitutis. Item Brabantia, Flandria, Hollandia, Geldriæ ac Phryſiæ pars, tota Picardia, Hannonia, Iuliacum, Virtutum Gomitatus, ac Campaniæ maxima portio, Silua Ardnenna vniuerſa, cum ſingulis ſibi adiacentibus,& ea incluſis populis ac locis: & plerique Principes, tum laici, tum Eccleſiaſtici, duces, Comites,ciuitatéſque, quarum multæ liberæ, ſuóque iure agentes, aliæ Francorum regi obtemperant. Quod ſupereſt, Imperatorias partes ſequitur. In his ſunt tres Cæſaris Electores: ſunt & Regni Francorum, quos Pares vocant ferme omnes. Imperator & Rex in Belgis coronatur, conſecratur & inungitur:alter Aquiſgrani,alter Rhemis Belgarum multis in locis Cæſar & Cornel. Tacitus meminerunt.

Belgica, locus apud Antoninm inter Agrippinam,& Treuiros. *Bullingen* à Sunlero nuncupatur.

Belgái,nomen viri, Nehem.10. idem ſignificat quod Belga.

Belgium, Belgarum oppidum, Cæſar.5. de bell. Gall. *Beauuau*. Dictum videtur Belgium pro Belgarum regione, vt apud Liuium Samnium Samnitum regione, Vide Glar. in Annot. in 6. Comm.Cæſ.

Belgia, Galliæ regio, à bellis, quibus fatigata eſt, dicta, inter Rhenum, & Sequanam ac Ligerim olim extenſa, nunc Flandriam & Picardiam ſolùm comprehendit, ab hac Eſſedæ Belgicæ Virgilio dictæ, quòd illic primùm inuentæ fuerint.

Belgites, populi Pannoniæ. Plin. lib. 3. c. 25.

Belial, quaſi apoſtata, & abſque iugo.

Belides, dæ, patronymicum maſc. quo ſignificatur filius, ſeu aliquis de genere Beli: vnde pro Palamede accipitur Nauplij filio, & Beli abnepote. Virg. 2. Æneid.

Fando aliquid ſi fortè tuas peruenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, &c.

Beligius, Celtarum quondam rex, à quo Gallia Belgica per ſyncopen dicta fuit. pro Belligica, & populi Belgici pro Belligici appellati ſunt. Beroſ. lib. 5. & Ann. in comment. ibid.

Belion, flumen, ex Celtiberis & Vaccæis labens Callaicæ regioni irrigandæ percommodum. Strabo lib. 3.

Belippo, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ in conuentu Gaditano. Plin. lib. 3. c. 1.

Belis, huius Belidis patronymicum fœmininum, quo ſignificatur filia vel neptis Beli, vnde Belides dictæ ſunt quinquaginta filiæ Danai, Beli filij, quas cum Ægiſtus Danai frater totidem filiis ſuis peteret vxores, Danaus deſpondere recuſauit. Didicerat enim ex oraculo, ſe à genero interfectum iri. Sed poſtea coactus à fratre, promiſit ſe eius petitioni ſatisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornauit, vt clàm ſe cultris armarent, & viros iam vino luxuriáque ſopitos iugularent. Virgines itaq; patri morem gerentes, captato tempore, necarunt viros, vnaquæque ſuum, excepta ſola Hypermneſtra, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, qui poſtea occiſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Hæ & Danaides appellantur à patre Danao. Vnde Danaidum dolium prouerbio celebratur, pro barathro quodam inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à poëtis, Danai filiæ apud inferos eo ſupplicij genere perpetuò damnatæ eſſe, vt dolium quoddam pertuſum aqua conentur implere, vnde tantum effluat quantum illæ poſſint infundere. Ouid. Metamorph.

Molirique ſuis lethum patruelibus auſæ,
Aſſiduè repetunt, quas perdunt, Belides vndas.

Belides, quidam annos eſſe dixerunt, qui aſſiduis fructibus videntur nos velle locupletare ac ſaturare, cùm tamen tantundem abſumatur quantum producitur. Sic autem Lucretius lib. 3. id explicat:

Deinde animi ingratā naturam paſcere ſemper,
Atq; explere bonis rebus, ſatiareq; nunquam.
Quod faciunt nobis annorum tempora circum
Cum redeunt fœtúſq; ferunt, variósq; lepores:
Nec tamen replemur vita, fructibus vnquam.
Hoc, vt opiner, id eſt æuo florente puellas
Quòd memorāt latices pertuſū congerere in vas,
Quod tamen expleri nulla ratione poteſtat.

Nonnulli arbitrati ſunt omnem mortalium vitam in hac fabula cōtineri cùm omnia quæ agimus fruſtra à nobis fiant in terris, cùm nulla humana roboris veſtigia diutiùs manere poſſint, ſed omnia rurſus cōfundātur. Alij beneficia, quæ in ingratos homines conferuntur per hæc vana eſſe indicabant. His vrnis & huic dolio Plato in Gorgia aſſimilat animū incontinentem, qui effuſis in omni intēperantia libidinibus agitatur. Eiſdem perſimiles ſunt homines futiles, qui, vt Parmeno Terentianus, ſunt pleni rimarū, hácq; & illac perfluunt. Ebrios quoque, in quos lepido admodum epigrammate doctiſſimus poëta luſit,

Belidas fingunt pertuſa in dolia vates
Mox effundendas fundere ſemper aquas.
Nomine mutato, narratur fabula de te,
Ebrie, quæ metas quæ ſine fine bibis.
Quinetiā hoc in te quadrat turba ebria, quòd ſint
Corpora quæ fuerant, dolia facta tibi.

Poteſt etiam fabula exponi de fiſco principis auari, quem omnes omnium ciuium fortunæ explere nequeunt.

Beliſarius, Iuſtiniani principis dux Græcus, Perſas in Oriente vicit: Vandalos in Africa, ducto in triumphum Gliſmere. Gotthos in Italia capto Victige rege ſuperauit. Africam repetens Vandalos, bella renouantes, Reipublicæ ſubdidit, interfecto eorum rege Guntarit ſub pacis dolo. Victor Romam reuerſus, crucem auream, vbi res eius geſtæ, celatæ fuerant Petri Baſilicæ obtulit. Hic ob res fœliciter geſtas in affectati regni ſuſpicionem venit apud Iuſtinianum, à quo vterque ei oculus erutus fuit. Quare cùm principis ingratitudinem aliter vlciſci non poſſet, exiguum extra vrbem tuguriolum extruxit, vbi per reliquam vitam à prætereuntibus ſtipem emendicauit, illud identidem repetens: Da obolum Beliſario viator, quem inuidia, non culpa excæcauit. Crinitus & Volater.

Belitani, iidem qui Luſitani. Steph.

Bella, læ, oppidum Campaniæ. Virg. lib 7. Vide Abella.

Bellerophontes, tæ: ſeu Bellerophon, tis, fuit Glauci regis Ephyræ filius, cuius forma capta Stenobœa, Prœti Argiuorum regis vxor de ſtupro eum interpellauit, cúmque ſe præter opinionem repulſam videret, ægrè id ferens, innocentem hoſpitem apud virum detulit, tanquam ſibi vim inferre voluiſſet. Cuius delationi fidem adhibens Prœtus, cùm iniuriam eam maximè vitam cuperet, hoſpitij tamen iure motus, domi illum ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Iobatem ſocerum cum codicillis

ciſſis miſit: qui cùm & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam non vellet polluere, aduerſus Solymos, quibuſcum bellum gerebat, modico cum præſidio miſit, ſperans futurum vt iuuenis, laudis cupidiſſimus, à gente ferociſſima facilè interficeretur. Verùm cùm & Solymos facilè viciſſet Bellerophontes, & aliis plerìſque periculis obiectus ſemper victor rediiſſet, poſtremò ad interimendam Chimæram miſſus eſt: quem etiam laborem, nactus Neptuni beneficio Pegaſum equum, ſumma cum laude ſuperauit. Quapropter Iobares iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorem dedit: ex qua Iſandrum, Hippolochum & Laodamiam ſuſcepit, vt libro vj. Iliados refert Homerus. Quod cùm audiuiſſet Stenobœa, ſibi ipſi mortem conſciuit. Bellerophontes autem fœlici rerum ſucceſſu elatus, cùm in cœlum euolare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Ioue œſtro, equo excuſſus eſt, decidítq; in eum campum, qui poſtea Alleius appellatus eſt. Pegaſus autem à Ioue inter ſidera eſt relatus. Hic primum Hippomenus dictus eſt, Bellerophōtes poſtea appellatus à Bellero quodam Corinthiorum principe, quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Hom. libro ſexto Iliad. Hanc fabulam alij ad hiſtoriam, alij ad phyſicam, alij ad ethicam explicationem traduxerunt. Quæ ad hiſtoriam ſpectant, ea per ſe patent, niſi quòd Pegaſus nauis fuerat ita dicta, ἀπὸ τοῦ πηγνύναι, à compingendo ſcilicet. Fuerunt qui Bellerophontem, nihil aliud eſſe putauerint, quam humorem motu ſolis eleuatum: quoniam aëre vi ſolis agitato pars grauior ſublata paulò pòſt rurſus deorſum demittitur, atque cogitur, quæ cùm feratur deorſum & coaguletur, pegaſus dictus fuit. Cùm verò pars ſubtilior ad regionem ignis feratur, ſic illa pars craſſior dicta fuit à Ioue deorſum detruſa fuiſſe: Atque cùm Pegaſo ex aqua, ob motum cœli diurnum, ſublato, Aurora oriatur, dies dictus eſt, vt ſenſus magis patet, at non Bellerophon, à Pegaſo equo portari. Alij generationem elementorum, cùm alia ſurſum, alia deorſum feratur, vt leuia ſunt, aut grauia, per hæc ſignificari maluerunt. Alij vitæ humanæ rationem propè omnem ſub hac fabula contineri tradiderunt: nam neque aduerſis rebus nimis triſtari, neque proſperis & fœlicibus nimis gloriari, aut extolli conuenit, quoniam horum omnium denique moderatorem Deum eſſe experimur, Is enim pro ſua ſingulari clementia & calamitatibus iniquè circumuentus adiuuat: quod accidit, dum calamitoſus eſſet, Bellerophonti: & nimis elatos animos deprimit, quare præceps idem poſtea dicitur de cœlo detruſus. Alij malunt Chimeram fuiſſe Lyciorum ducem rei bellicæ peritiſſimũ, ſed immani crudelitate, qui cùm piraticã exerceret, veheretúrq; in naui, cuius prora leonem, puppis draconem haberet, in medio capra eſſet depicta, quem inſecutus Bellerophon cum citiſſima ac expeditiſſima naui longa, Pegaſo vocata, interemit: quare datus eſt locus fabulæ, vt ait Plut. in claris mulieribus. At Lucianus in Aſtrologia ſenſit animũ Bellerophontis ad ſublimiũ rerum ſpeculationem elatum, equum fuiſſe creditum alatum, atq; ita rẽ fabulis inuolutam. Alij ad aſtronomicas rationes hęc ipſa quæ de Phyſicis dicta ſunt, tranſtulerunt, eaq; fieri inquiunt pro viribus aſtrorum, quas cùm prior Bellerophon deprehendiſſet, dictus eſt in cœlum aſcẽdiſſe. Alij dixerunt Bellerophontem à Pegaſo alato vectum Chimeram interemiſſe, quia is celerem prior inuenit & frænum, vt ait Pindari interpres, ſicuti Bigarum inuẽtor fuit Caſtor, quadrigas Erichthonius Athenienſis inuenit. Dictus eſt is equus alatus, vt voluerunt quidam, nauigium cùm ille prior omniũ inuenerit nauigare claſſe, atq; ordinem claſſis inſtruendæ cum vela & remi alæ ſint nauigiorum. Hic igitur nauali prælio Solymis populis bellicoſis ſuperatis, quos Leonibus ſimiles dixerunt poëtæ, Amazonibus arma intulit, quas per loca difficilia & montoſa peragrantes capras vocarũt. Inſidias porrò quas Iobates è lectiſſimis iuuenibus illi parauerat redeunti, caudam ſerpentis vocarunt.

Bellerophontes, omnium primus equo vehi docuiſſe fertur: Plin. lib. 7. vnde Horat.

Et exemplum graue præbet ales
Pegaſus terrenum equitem grauatus
Bellerophontem.

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, qui ante Hipponomus: Cæl. Rhod. lib. 13. c 9

Bellerhani populi Edetaniæ regionis citerioris Hiſpaniæ ad Iberum fluuium: Plin. lib. 5. c. 3.

Bellienus, Romanus quidam, cuius domus in funere C. Cæſaris deflagrauit: Cicer. 2. Philip.

Bellinus, Patanij Epiſcopus fuit, qui cum pulſus eſſet Patauio graſſantibus nobilium pleriſque, quòd ſeuerius ſanctiúſque quàm ab illis probari poſſet, epiſcopum ageret, in quoddam paluſtre ſolum, quindecim millibus paſſuum Rhodigio diſtans, diuertit Cæl. Antiq. li. 17. c. 18.

Bello, vrbs Hiſpaniæ citerioris ad Beſipponem portum. Plin vulgò vocatur *Tariffa.*

Bellocaſſi, populi inter Celtas, proximi Lexobiis, quos vulgus Baiocenſes nominat. Eorum ciuitas eſt epiſcopalis, in prouincia Rotomagenſi, Ducatu Normandiæ, & regno Francorum ſita: Gall. *Bayeux.*

Bellogradum oppidum, quod eſt Taurinum, nunc Albam dicunt, ad confluentes Sauum Danubiúmque ſitum. Quo in loco Mahumetes à

paucis Chriſtianis fugatus, cæſus, caſtriſque, exutus eſt: Platina Gall. *Balgrade*, vulgò *Griechiſch Vveiſſemburg.*

Bellóna, belli dea, & Martis ſoror. Vocatur etiam Enyo & Pallas: Virg lib. 9. Æneid.

Quā propè ſanguineo ſequitur Bellona flagello.

Huic proprio ſanguine Sacerdotes ſacrificabāt. Ante Bellonæ templum columna erat, quæ Bellica dicebatur, ſuper quam haſtam iaciebat Fæcialis bellum indicens, vt poſt Feſtum annotauit Alexander ab Alexandro, lib. 3. c. 12. Ab antiquis dicta eſt Bellona à Duello quod illi ipſi bellum appellabant.

Bellonarij, ſacerdotes Bellonæ, qui lacertos humeróſque ſuos concidebant. Sanguine ſuo bello ſacrificantes: Acron.

Bellonaci, populi Galliæ inter Belgas, olim belli gloria eximij, quos Cæſar eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit, eorum oppidum Bellouacum dicitur: Gall. *Beauuais.*

Bellonilla, Galliæ regio, Anglis olim data, Rober. lib. 9. Æmil. lib. 7. Polyb. lib. 19.

Belma, nomen loci: Iudith 7.

Belochus, IX. tertiæ Aſſyriorum Dynaſtiæ rex, regnauit annis XXXV. Euſeb. & African. ex Manethone Ægyptio.

Belochus iunior XIX. tertiæ Aſſyriorum in Oriente dynaſtiæ rex, regnauit annis XXV. ab Hebræis, vt Sacræ teſtantur literæ Cuſaa Reſchataim dictus, à Ioſepho Chuſartus, huius filia Atoſa regnauit cum patre annis VII.

Belon, vrbis & fluuij nomen in Hiſpania Bætica, apud Strabonem lib. 3.

Belſau, nomen viri: 1. Eſd. 2. Lat. in lingua aut in detractione, ſiue vetuſtas dētis, aut vetus ebur.

Belſinum, Celtiberorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. *Borgia* Villanou. *Belioro* Coquo

Belûnum, Venetorum oppidum eſt, in Italia *Belluno* Leandro & Nigro *Via Belcio* Antonino, vt putat Simlerus.

Belus, fluuius Syriæ, ſeu Phœniciæ vbi primò compertum fuiſſe vitrum Plinius ſcribit lib. 6. Ioſeph. lib. 2. belli Iudaici, ſtadiis ait duobus à Ptolemaide Belum diſtare, iuxta quem ſepulchrum Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circumdatis iugis conuehunt, inexhauſta ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum, quæ attigerit metalla. E palude Cendeuia profluit. Hunc Pagidam quoque vocari Plinius ait, vide SELEVCOBELVS.

Belus, rex fuit Aſſyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita functo templum erexerunt Babylonij, diuiniſq; eum honoribus ſunt proſequuti.

Belus, Iupiter dictus eſt, Saturni, hoc eſt Nimbroti filius fuiſſe fertur, regnauit annis LV. Deorum idololatrarum primus, aſtronomiæ inuentor. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretioſum, quem Beli oculum vocitarunt, quémque D. Cyrillus Arbellum nominat, ex hominibus primus, pro deo habitus fuit. Iſte námque Belus primùm Chaldæos inſtituit ſacerdotes, ait Diod. Sicul. lib. 3. Antiq. fuit pater Nini, quem eius vxor Semiramis cùm Zoroaſtrem Bactrianorum regem viciſſet, gloria & ſuperbia nimis efferata & elata in deorum numerum referri voluit, vt ait Diuus Hieronym. li. 2. in Oſ. Hunc autem Sidonij & Phœnices Baal vocarunt, vel Beelſemen, id eſt, cœli dominum, vt ſcribit Euſeb. lib. 1. cap. 7. Præp. Euang. Priapúmque nominarunt, deum nemorum & hortorum, quem Moabitæ Beel-phegor nuncuparunt. Quare Ninus eius Beli filius in patris memoriam ſtatûam erigi iuſſit, quam tandem aliquando Babylonij diuinis coluerunt honoribus, ſacrificiis honorarunt: in eóque idolo dæmon abſconſus reſponſa dabat: Iſidor. lib. 8. & Theophil. in Oſ. ſunt qui à Belo Ægyptio qui primus ei templum erexit, appellatum velint. In eo templo puluinar erat, ad quod confugientes tuti erant: Palæph.

Belus, cognomento Priſcus, Enaphi, vel (vt alij malunt) Neptuni & Libyes filius, cui Iſis poſt Apidis mortem nupſit regnante Athenis Cecrope. Huius filij fuerunt Danaus & Ægyptus, à cuius etiam nomine quinquaginta Danai filiæ Belidæ appellatæ ſunt, vt paulò antè oſtendimus ſuo loco.

Belus, Phœnices rex: & pater Didûs, vir militaris rei peritiſſimus, qui Cyprios Phœnicum littus piratica infeſtantes, magna cum illorum clade ſubegit, vt eſt apud Virgil. lib. 1. Æneid.

—Genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum, &c.

Idem dicebatur Metres.

Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis columnas. Lege plura in Stephano.

Bemarchius Cæſarienſis Cappadociæ ſophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini Principis libris decem: præterea declamationes quaſdam & Orationes: Suidas.

Bémbina, vel Bembine Stephano, vicus Nemææ, vnde Nemæus leo à Poetis Bembinaius bellua dicebatur.

Bembinádia, Plin. lib. 4. c. 6. regionis Memææ in Arcadia cognomen: Hermolaus. Legendum eſt Bembinadia. Fuit enim (inquit) vicus Bémbina, vnde Nemeus leo à poetis Bembinices dictus eſt.

Ben, vir, 1. Paral. 15. Lat. filius, vel ædificans, aut intelligens.

Ben-Sirach, ſententiarum moralium Hebræus

bræus author vetuſtiſſimus, qui à Iudæis Ieremiæ prophetæ creditur fuiſſe nepos. Conrad. Geſn. in Biblioth.

Bena, vide Benna.

Benacus, Plin. Benacus Ptolemæo. Italiæ lacus in Lombardia Transpadana. *Lago di garda* Italicè, *Garoſee* Germanicè hodie nominatur, vt referunt Leander & Scudus. Leander quoque benacum vrbem (vnde Lacui nomen) hoc tractu olim fuiſſe refert: cuius hodie veſtigia cernuntur in pago *Tuſculano* vulgò dicto. Benacenſium meminit quædam antiqua inſcriptio in orthographia Aldi. Fuit autem non procul à Brixia Venetorum oppido, aureas arenas voluens, & ex eis nutriens piſces, quos indigenæ Carpiones vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci eſt in agro Veronenſi, inter arctas montium fauces, adeò vt inter illos impetu coacti venti, lacum more maris exagitent, Virg. libr. Georg. 2.

Fluctibus & fremitu aſſurgens, Benace, marino.

Ben-abinadab, vnus præfectorum annonæ Salomonis, 3. Reg. 4. Lat. filius patris ſpontanei, aut filius patris vouentis, vel principis.

Ben-adad, i. rex Syriæ. Reg. 15. Ierem. 49. Filius Tabremo, 3 Reg. 15. 2. Paral. 16. Lat. filius ſonitus, aut clamoris, vel dilecti, vel patrui, vel mamillæ.

Bencay, oppidum ab Alphonſo Caſtellæ rege captum. Volater. lib. 2.

Ben-decar, i. filius compunctionis aut tranſfixionis, præfectus annonæ domus Salomonis in Macces, 2. Reg. 4.

Bendis, ſiue Bendea, Diana apud Thraces dicta eſt. Paleph. lib. 2.

Bendida, ſacra apud Thraces, ex quibus Orphica originem ſumpſere, Strabo. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 23.

Bendis, lingua Thracum Diana appellatur vnde Bendidiæ eius feriæ Athenis vocabantur. Nam eius ſacra è Thracia aſcita Athenienſes receperant, illiſque feriis diſſeruit in Pireo de optimo reipublicæ ſtatu Socrates, vt à Platone refertur.

Bene, vrbs Cretæ ſub Gortyne. Steph.

Benedictus, patria Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, vbi ordinem monachorum inſtituit in Italia, quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cùm à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ gratia Caſſinum venit, vbi templum Apollinis Ioanni Baptiſtæ dedicauit, ad quem Totilas, rex Gothorum experiundi vaticinij gratia dicitur incognitus veniſſe ſeruo præmiſſo cultu regio, ab eóque patefactus fuiſſe. Deceſſit Caſſini, vbi & ſepultus eſt cum Scholaſtica ſorore, imperante Iuſtino ſeniore. Fuit & alter eiuſdem nominis eodem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus in dialogo. Viach: et monachus in Lacio, XL. ab vrbe lapide.

D. Benedictus Caſſini ſibi ſedem ſtatuit, ſparſóſque & ſoliuagos ad id tempus monachos in vnum contraxit cœnobium, mores & vitam tribus munita votis. quæ prius non fuerant, quàm D. Baſilius cum certa viuendi formula conſtituiſſet in Oriente, inſtituit parum vulgatæ obſeruationis. Hæc familia procedente tempore creuit in immenſum, abiítq; in plures familias, videlicet, Cluniacenſes, Camalduenſes, i. Vallifumbrenſes, Montoliuetenſes, Grandimontenſes, Syluestrenſes qui Humiliatorum cognomen ferunt, Cœleſtinos, Sanctæ Iuſtinæ, & Eremitanos diui Hieronymi Polydor. Vergil. lib. 7. c. 7. de rerum inuentione.

Beneuentum, oppidum eſt Hirpinorum. Diomedis opus, antea Maleuentum appellatum donec colonia eò à Romanis deducta boni ominis gratia Beneuentum vocari cœpit. De hac Horatius 1. Serm. Sat. 5.

Tendimus hinc rectà Beneuentum, vbi ſedulus hoſpes, &c.

Plin. lib. 5. c 11.

Benjamin, Eremita ſenior, valde clarus habebatur, dono Dei potitus, vt ſine medicamine, tactu manus, aut olei oratione facta, ſanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidiſſe, ac tantum eius corpus intumuiſſe, vt non poſſet per cellæ ſuæ, in qua habitabat, ianuas efferri, niſi ianuæ cum tabulis ante poſitis, ſublatæ fuiſſent. Is ergo ægrotationis ſuæ tempore, penè octo menſibus ante mortem, in ſella latiſſima ſedens, curabat ſolenniter ægrotantes, non grauiter ferens, quod ſuæ ægritudini non prodeſſet: ſed etiam ſe videntes conſolabatur, ac deprecabatur, vt rogarent Deum pro anima ipſius, ac de corpore non curarent, quia etiam cum ſanum, inquit, eſſet, nihil profuit mihi, Sozomen lib. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Benignus, primus Diuionenſis Epiſcopus, Diuione martyrium paſſus, & ſepultus. Gregor. Turon. lib. 1. c. 51. de mira.

Benis, vide Nebis.

Benna, vel Bena, vel Bæna, vrbs Thraciæ, vnde Bennicus finus, Steph. Apud eandem Benna, vnus eſt ex Senatoriis ordinibus Epheſi, cuius ſenatores Bennij.

Bene-jaacan, i. filij tribulationis vel laboris, aut ædificatores tribulationis vel laboris, aut intelligentes laborem vel tribulationem, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Moſeroth. Num. 33.

Benennomi, filius diuitiarum ſuarum, aut filius decipientis, vel contriſtantis eos, nomen vallis in tribu Benjamin, quæ aliàs Tophet dicitur, 2. Paral. 28. 33.

Ben-gaber, nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth Galaad, 3. Reg. 4. Lat. filius viri, vel robuſti.

Ben hail, filius fortitudinis vel exercitus, vel filius diuitiarum, aut antemuralis ſiue doloris, nomen viri, 2. Paral. 17.

Ben-heſed, nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth. 3. Reg. 4 Lat. filius miſericordiç, vel opprobrij.

Ben-hur, præfectus annonæ Salomonis in monte Ephraim, 3. Reg. 4. Lat. filius libertatis, vel foraminis, aut albedinis.

Ben-iamin, filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore, ab ipſa matre Ben-oni vocatus. Gen. 35 Eſt & nomen tribus, 3 Reg 4. filius dexteræ.

Ben-jamin, vt. Hieruſalē Epiſcopus anno cx.

Benlauni, Vindeliciæ populi ſunt. Ptolom. Hodie in hoc tractu eſt Waillheim oppidum.

Ben-merodach, vit. Babyloniorum rex, regnauit annis xxt.

Bennauenta, Britannicæ inſulæ vrbs eſt Antonino: quam Lelandus æſtimat *Northeauonduue* vocari.

Benni, nomen viri, 2. Eſdr. 2. Lat. filius meus: aut intelligentia mea ſiue ædificatio mea.

Benno, nomen viri. 1. Par. 24. Lat. filius eius, aut ædificatio, vel intelligentia eius.

Bennoi nomen viri, 1. Eſdr. 8. Lat. ædificatio, aut filiatio, ſiue in habitaculo meo, aut in pulchritudine.

Bénnui, nomen viri, 1. Eſdr. 10. idem ſignificat quod Bennoi.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum, 4. Regum 17. capite. Lat. filiæ, ſeu intelligentiæ, vel ædificationes.

Ben-zobeth filius Ieſi, 1. Paral. 4. Lat. filius ſeparationis, aut filius iſtius formidinis vel contritionis.

Beon, ciuitas Amorrhæorum vltra Iordanem, Num. 32. Lat. in afflictione, vel in reſponſione, aut in cantico, vel ſcrutatio earum, aut Syriacè deprecatio.

Beor, pater Bela regis Edom. Gen. 36. Pater item Balaam arioli, Num. 22. Lat incendium vel expugnatio, aut inſipiēs, vel iumentū, vel paſtus.

Bepyrus vrbs, ponitur à Gerardo Mercatore ad Orientalem fluminis Gangis portum, hodiéque *Bozypruo* dici addit.

Bera, nomen loci, Iudic. 9. Filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. Lat. puteus, ſiue explanatio, vel declaratio, aut in luce eius.

Berabæ, Indiæ extra Gangem oppidum, Ptolem.

Berabonna, Indiæ extra Gangem emporium, Ptolem.

Berambe, Babyloniæ vrbs. Ptol.

Berbeſcula, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, in conuentu Gaditano, Plin. lib. 3, cap. 1.

Berbiex, populi ſunt, qui certam ætatis metam tranſgreſſos perimunt, viróſque immolant præfocatis mulieribus. Ælian. lib. 4. variæ hiſt.

Berbis, Pannoniæ inferioris oppidum. Ptol.

Bercerelius, mons Macedoniæ. Ptol.

Bercorcates, populi Galliæ Aquitanicæ. Plin. lib. 4. cap. 19.

Bercos, i. filius conciſionis, vel ſeparationis, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Berca, nomen vrbis 1. Machab. 9.

Bere, Arabiæ deſertæ vrbs, & Indiæ extra Gangem. Ptol.

Berecyntes, natio inter Phrygas. Strabo lib. 10.

Berecynthia, mater deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecyntho. Virg. Æneid. 9.

Ipſa deûm fertur genetrix Berecynthia, &c.

quo in loco Seruius de aſpiratione diſceptat.

Berecynthius, mons Phrygiæ, & nomen oppidi, in quo mater deûm Cybele priſcorum ritu colebatur. Plin. lib. 16. Steph.

Berengária, Ricardi Anglorum regis vxor, filia Garſiæ. Nauarræ regis, Polyd. libro decimoquarto.

Berengárius, Foroiulienſis dux imperator ab Italis creatus, Blond lib. 2. Decad. 2. Luithpr. lib: 1. cap. 6.

Berengárius, à Vidone victus, ad Germanorum imperatorem conceſſit.

Berenice, vide Beronice.

Berenice, aliis Beronice, ciuitas à Pyrrho iuniore condita: altera à Philadelpho Ptolemæo: tertia in Troglodyta: quarta, quæ priùs dicebatur Chius: quinta, in Cilicia: ſexta, quæ priùs Heſperis. Dicta eſt autem Berenice, à Ptolemæi Lagi vxore. Eſt & alia circa Syriam, quam Pellam vocant. Steph.

Berenicidæ, pars tribus Ptolemaidis, Stephanus.

Berenicis, cidis tractus Africæ Cyrenaicæ, qui eſt circa Berenicem vrbem. Lucanus libro nono.

—nam quidquid pulueris ſi co
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
Ignorat fronde·.

Berentheates, Arcadiæ amnis, qui in Alphæum effunditur in eiuſdem ripa eſt Berenthe oppidum. Pauſan.

Beres, vrbs Thraciæ, à Berete filio Macedonis. Steph. vide Mieza apud Steph.

Berethis, Æthiopiæ vicus, circa Nili plagam Orientalem Ptol.

Beretra, Præguttiorum in Italia vrbs. *Celino.* Niger appellat. Ptol.

Berex, gens intra Indiam & Æthiopiam. Stephanus.

Bergamon, Italiæ oppidum, ab Arnolpho imperatore

perasore captum Luithpran.ca.17. Blondus lib. 2. Bergomum : Ptolem.

Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, èx qua natus eſt Antiphanes Comicus: vnde prouerbium βεργαΐζειν, pro, Nihil veri dicere : Steph.

Bergepolis, vrbs Abderitarum : Steph.

Bergidum, vrbs Hiſpaniæ : Ptol.

Bergintrum & Bergnitrum : Anton. hodie eſt Cœnobium. D. Bernardo ſacrum, idq; in ſummo vertice Graiarum Alpium, vt prodit Simlerus.

Bergion & Albion, fratres gigantes, & filij Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani oſtia traiicere paranti vi obſiſterent, à Ioue imbre lapideo ſunt interempti : Pompon. Mela. lib. 2. Vide ALBION.

Bergiſtani, Hiſpaniæ populi : Liuio.

Bergium, Germaniæ vrbs : Ptol.

Bergomum, oppidum Italiæ Tranſpadanæ, qua regio eſt XI. vulgò *Bergamo*, cuius incolæ Bergomates : Plin. lib. 3. cap 17.

Bergula, Thraciæ vrbs Ptolemæo, Βεργοῦλαι Cedreno, qui illud quoque *Arcadiopolis* nominatam tradit. *Bergas* hodie Mercatori.

Berguſia, Ilergetum vrbs : Ptolem. in Hiſpania Tarraconenſi, in Pyrenæis eſt, & *Petrus* hodie dicitur, auctoribus Varrerio & Beuthero, *Barguſios* populos habent Liuius & Stephanus. Eſt & vrbs in Gallia Narbonenſi. Antonini itinerar.

Beri, i. filius meus, ſiue puriis, vel electus, aut frumentum meum, filius Supha, filij Helem : 1. Paral.

Beria, filius Aſſer filij Iacob : Geneſ. 46. qui 1. Paral. 7. Baria dicitur. Filius item Ephraim : 1. Paral. 7. Lat. in malo, ſiue in clamore, aut in vlulatione, vel in paſtu.

Beriades, Indorum rex, bellum aduerſus Dionyſium geſſit : Steph.

Berillus, Boſtrenæ vrbis Arabiæ præſul, cùm plura rectè pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit peregrina quædam adducens. Quare præſules non pauci conuenere diſceptationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, vt redire eum ad ſanitatem compulerit : Euſeb. lib. 6.

Berinſona, vel Belincionis caſtrum, vt Leander ex Diacono ſcribit, Bonauentura Caſtilioneus *Bilinzona & Bilitionis* caſtrum vocat, oppidulum Lombardiæ Tranſpadanæ, quod hodie *Belinzona* appellant. Niger putat *Axima*, Ptolemæi in Centronibus eſſe.

Beripara, Thraciæ oppidum : Procop.

Beris, mons eſt in Armenia, in cuius vertice quidam falsò arbitrati ſunt veteres multos tempore diluuij ſaluatos, ibíque Noë arcam applicuiſſe : Bocat.

Beris, Cappadociæ fluuius : Appian. in Periplo.

Berith, i. pactum, ſiue fœdus, nomen idoli Sichemorum : Iudic. 9.

Berithrus, Troica vrbs, apud Steph.

Bermius, mons eſt Theſſaliæ : Plin. li. 4. ca. 8. & Phrygiæ : Strabo, & Pelaſgiotarum, Ptolemæo.

Bernice, nomen mulieris : Actor. Ap. 25.

Berna, ciuitas Heluetiorum celeberrima, vbi Iacobitæ quatuor D. Virginem Mariam cum originali peccato fuiſſe conceptam contra Franciſcanos contendebant : qua de re Munſt. lib. 3. Coſmograph. his ſcripſit verbis : Orta eſt, inquit, anno Chriſti 1509. magna contentio inter duos mendicantium ordines, Minorum ſcilicet, & Prædicatorum, propter conceptionem glorioſæ virginis matris Chriſti. Minores prædicabant eam fuiſſe præuentam Spiritus ſancti gratia, vt etiam nunquam, vel vno quidem momento originali labi ſubiacuerit : contra verò docebant Prædicatores, eam conceptam more reliquorum filiorum Adam atque hoc priuilegium, concipi ſine peccato, ſoli Chriſto reſeruatum : tametſi hæc ſacroſancta virgo fuerit futura Chriſti mater, in vtero ſanctificata, haud ſecus, quàm D. Iohannes Baptiſta, & alij quidam, vt Ieremias propheta, ſingulari priuilegio ſanctificati antequam nati ſint. Hanc enim opinionem contendebant Prædicatores probare ſcripturis & rationibus. Poſtea cœperunt eandem opinionem fictis quibuſdam miraculis, & rationibus à ſe excogitatis coram vulgo probare. Sed falſi ſunt miſeri homines, mentitaq; eſt iniquitas ſibi : nam ſimplex quidam frater laicus, quem dementare, & ſuis præſtigiis ludificare cogitauerunt, tandem omnia reuelauit. Vnde Bernæ in Heluetia capti fuerunt quatuor fratres Dominicani, ac per torturam examinati, ac miſerabiliter combuſti propter doloſas illas, ac diabolicas machinationes, quas pro ſtabilienda ſua falſa & impia opinione excogitauerant : nam eundem hominem ſimplicem ſuperſtitioſis ſuis incantationibus omnino dementauerāt, ac plurima in Euchariſtiæ ſacramento, atque ſculptis imaginibus tentauerant. Tādem verò ad inſtantiam Bernenſium Haymo Lauſanenſis Epiſcopus inquiſitionem contra eos fecit, eóque negotium egit, vt depoſiti ab omni gradu clericali traderentur poteſtati ſeculari, & vltima die Maij incinerati ſint, in prato trans Arulam quem Ararim vocant fluuium. Quidam alij huius rei conſcij euaſerunt manus Bernenſium. Hæc vrbs ad fœdus Helueticů admiſſa anno 1353. à Berchtholdo duce Zeringenſi conſtructa & ab Vrſo in venatione capto denominata eſt, Ciuitatis ſitus eſt peninſula, quam facit Arola amnis nauigabilis, vulgò *Bern*. Gallicè *Berne*.

Bernama, Hedetanorum in Hiſpania oppidum : Ptolem.

Bernardus, Burgundus, circa XXII. ſuæ ætatis annum ſub Abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Ciſtertienſi paulò ante inſtituto, vna cum XXX. ſociis monachicam vitam egit: deinde verò Clarauallenſi cœnobio tunc primum Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo, annos XXXVI. præfuit. Edidit commentarios in Cantica: Conſiderationem diuinæ contemplationis ad Eugenium Pontificem: vnde Pontificij muneris ratio dicatur: Varias inſuper epiſtolas: Sermones etiam in diebus ſolennibus habitos: Volater. Nullos habuit præceptores, præter quercus & fagos.

Bernardus, Pipini filius, à Carolo magno Italiæ rex deſignatus anno 814.

Bernaua, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis non procul à Cæſarea Auguſta, Celtiberis & Sedetanis ad Orientem proximum, vulgò *Benauar*.

Beroa, oppidum in Theſſalia. Cic. in Piſonem, Qui cum concurſum plorantium ac tempeſtatem querelarum ferre non poſſes, in oppidum demum Beroam perfugiſti.

Berodach, rex Babyloniorum, 2. Reg 20. qui Iſa. 39. dicitur Merodach. Lat. creans contritionem, vel electio interitus, vel vaporis tui, ſiue frumentum, vel puritas nubis vel vaporis tui.

Béroe, anus fuit Epidauria & nutrix Semeles, cui ſe Iuno aſſimilauit, cum pellici perſuadere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret, vt talis tantúſque ſecum rem haberet, qualis, quantúſque ſolebat cum vxore: Ouid. 3. Metam.

Ipſaq; erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Vide BACCHVS.

Béroe, Dorycli Iſmarij coniunx: Virg. lib. 5. Æneid.

Fuit Beroe Iſmarij coniunx longæua Dorycli.

Vide BEROBA.

Berœa, vrbs Macedoniæ, à Pherone conditore dicta, mutato ph in b: vel à Berœa filia Beretis, qui Macedonis filius fuit.

Berœa, Syriæ vrbs, à Seleuco Nicanore rege Syriæ, & Babyloniæ condita: aliàs Beroe. Stephanus.

Berœenſes, populi in Cœleſyria: Ptolem. lib. 5. cap. 15.

Beromi, nomen ciuitatis, 2. Reg 23 quæ 1. Paral. 11. dicitur Bauramites. Lat. filius caloris, vel indignationis, aut puritas, ſiue frumentum indignationis, vel fugiens aquam.

Beronice, vel Berenice, ces, regina Ægypti, ſoror Ptolemæi & Cleopatræ.

Berenice, Herculis Agrippæ Iudæorum regis ſoror, de qua Iuuenalis

—Adamas notiſſimus, & Berenices
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori.

Beronice, ſiue Berenice, Ptolemæi Philadelphi, & Aſinoes filia, quam cum Ptolemæus fratris ſororem ſuam in vxorem duxiſſet nec multis diebus poſt cum exercitu in Aſiam profectus eſſet, vouiſſe Berenicen tradunt: Si victor Ptolemæus rediſſet, ſe crinem detonſurã, atq; eo voto damnatum crinem in Veneris templum conſecraſſe, qui cum poſtridie non apparuiſſet, æ- è id ferente rege, Conon Mathematicus gratiam regis captans dixit Ptolemæo crinem inter ſydera videri collocatum, & quaſdam vacuas figura ſeptem ſtellas oſtendit in cauda Leonis, vel ut in triangulum collocatas: de quo crine in ſtellas commutato Callimachus Græcus elegiam conſcripſit, quam deinde Latinã fecit Catullus.

Beronice, vxor Ptolemæi Lagi. & Ægypti regina: à cuius nomine Ptolemæus Philadelphus, eius filius, inſignem vrbem, quam in ſinu Arabico condidit, Beronicem appellauit: *Plin. lib. 6. c. 29.*

Béronice, ſiue Berenice, Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri: Strabo. Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ac ſororem Salomen, eiúſque illam Berenicen.

Beronice, Salomes Herodis ſororis filia, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit: Ioſephus.

Beronice, quam Græci Pherenicen appellant, filia, mater, & ſoror Olympionicarum: Plin. lib. 7. cap. 40. Pauſanias hanc dicit cognominatam Callipatiram, ac habitu virum diſſimulantem ludis interfuiſſe, vbi Piſirodum filium coronatum vidit: cogniámque, ac quæſtione habita, quod ad ludos mulieribus interdictos veniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe: Ælianus. Valerius Berenicæ (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, vt Gymnico ſpectaculo intereſſet. Vide PHERENICE.

Beronice, ſiue Berenice, vrbs Syriæ maioris, à Ptolem. Philadelpho condita, & ab vxoris ſuæ nomine vocata: Silius.

Beroſus, fuit patria Babylonius, ac dignitate Chaldæus, vt Ioſephus in Appionem grammaticum, & in primo Antiquit. Iudaic. ſignificat: hiſtoriograph. trecentis annis ante Ieſu Chriſti natiuitatem ſcripſit Munſt. lib. 3. Coſm. Fuit igitur ſacerdos, quia eundem gradum in ſua republ. tenebant Chaldæi, quem ſacerdotes in Ægypto, vt aſſerit l. 5. Diodor. Sicul. Quare fuit notarius & ſcriba publicus, quia penes ſacerdotes ſolos erat publica fides annalium, temporum geſta & regum, vt author eſt Metaſthenes in lib. de iudiciis temporum. Quamobrem omnem Chaldaicam deflorauit hiſtoriam, ac tanquã publicæ fidei notarius, tranſumpſit omnia tempora, & antiquitates, in quibus diluuij quod

quod anteceſſit Ninum, meminit nominans etiam Noam,& filios eius,vt in eiſdem libris aſſerit Ioſephus. Ac propterea tanquam fideliſſimo & publico antiquitatum tranſumptori fides publica datur, & ipſum ſolum ſecuti ſunt Perſæ in Aſſyriorum Monarchiæ temporibus, vt idem Metaſthenes auctor eſt. Floruit autem Beroſus ante Monarchiam Alexandri magni, quia idem Metaſthenes ſacerdos Perſa in principio Monarchiæ ipſius Alexandri florens, ipſum ſecutus eſt in Aſſyriorum Monarchiæ temporibus. Calluit item linguam Græcam, ac docuit Athenis diſciplinas Chaldæas: Aſtronomiam præcipuè, in qua cæteros anteibant Chaldæi, adeò vt (teſte Plinio) Athenienſes iſti ſtatuam inaurata lingua in publico gymnaſio ponerent, ob diuinas illius prædictiones, quia Aſtrologiæ præ omnibus emicuit ſcientia, ait Plin. lib. 7. cap. 37.

Beroſus collis eſt Taurorum tres habens fontes ſine remedio & ſine dolore mortiferos, Plin. lib. 2. c. 103.

Beroth, i. Putei, ſiue explanationes vel declarationes, aut in luminibus: vna manſionum filiorum Iſraël in deſerto. Deut. 10. Item ciuitas Hebræorum Ioſ. 9. non longè ab Haj, ſpatio trium dierum in tribu Benjamin. Ioſ. 17. 2. Reg. 4. Inde Berochites, 2. Reg 25. & 1. Eſdr. 2.

Beroth, nomen vrbis 2. Reg 8.

Berothea, terminus terræ Iſraeliticę Ezechiel 46. idem ſignificat quod Beroth.

Berreſa oppidum Æthiopiæ, Plin. lib. 6. c. 29.

Berrhœa, ciuitas Macedoniæ ad Citarum montem. Act. 17.

Berrhœa, Syriæ vrbs. Ptolemæo. Zonaras. Gyllius & Choniates *Aleppo* vel *Chalepolim* vocant, addúntque totius Turcicæ ditionis emporium eſſe.

Berrhœa, vrbs Macedoniæ in Emathia regione. Plinio, Ptolemæo, & aliis, ad Bernij montis radices, vt habet Strabonis epitome. Huius etiam meminit B. Lucas in Actis Ap. Hanc ab Irene imperatrice reiectam & *Irenopolim* nominatam tradit Cedrenus. Sed hodie *Veria* vocatur teſte Sophiano: ſic enim Græculi hodierni pronunciant. *Beor* dicitur Leonclauio.

Berſa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Berſabea, Hebr. Bathſeba, i. filia iuramenti, vel ſaturitatis, aut filia ſeptima. Vriæ vxor, elegantis formæ fœmina, quæ ſapientiſſimum illum regem Dauidem vſque adeò titillauit, vt ſolitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (Vriam enim interfecit) ſuam contaminauerit ſanctitatem, 2. Sam. 11. & 12.

Ber-ſabee, Heb. Beer-ſcheba, i. puteus, fónſve iuramenti, ſiue puteus ſaturitatis, aut puteus ſeptem nempe aquarum, finis atque terminus terræ Iſraëlis ab Auſtro, Ioſephus lib. 8. capit. decimoteŕtio. Iudaic. Antiquit. 1. Reg. 3. & 2. Reg. 24. 3. Reg. 19. 4. Reg. 13. Hæc & in ſortem filiorum Simeonis cecidit. Ioſue 19. Paral. 5. A iuramento & percuſſo fœdere Abrahæ cum Abimelech rege Gerar. Geneſ. 21. ſimiliter Iſaac cum eodem Abimelech, Geneſ. 26. nomen habens. Beer enim fontem ſignificat: Saba iuſiurandum, vel ſeptem, quod ſeptem agnas Abimelech de manu Abrahę acceperit. Geneſ. 21. 26. Illic iudicabant Ioël & Abia filij Samuelis ſiniſtrè, 1. Reg. 8 Hanc nunc barbari *Gibelinam* nominant, autore Volater. libro 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Iſaac. Geneſ. 28 Hanc Ptol. *Berſanam* appellat. Vide Hieronymum in locis Hebraic. Eſt in finibus Iudææ & Ægypti, Amos 5. Nehem. 11.

Berſabora, vrbs populoſa ampla, munitiſſimáque eſt Zoſimo: *Pyriſaborum* vocat eam Ammianus: circa Naarmalcham amnem ſita eſt.

Berſane, vidua à Damaſco ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.

Berſilia, Sarmatiæ Europeę regio. Hiſt. Miſcel. lib. 19.

Berſima Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Berſinum, vel Belſinum, Galliæ vrbs, xi. M. paſſ. Lugduno. Anton.

Berta, Beſantiæ regionis in Macedonia vrbs Ptol.

Bertha, Balduini Comitis Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum rex duxit.

Bertinum, vrbs Marchiæ Brandenburgenſis. Munſt.

Bertiſcus, Macedoniæ mons. Ptol.

Bertiſum, Thraciæ oppidum. Procop.

Bertulphus, Marciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Bertrada Fulconis vxor, quam thoro ſibi copulauit poſtea Philippus Francorum rex.

Berubium promontorium Albionis inſulæ, Ptol. hodie *Dumis Bei*, vt tradit Bucchan.

Berunus Stephano, Italiæ ciuitas, quæ poſtea Verona.

Berytis, Troica vrbs. Steph.

Berytus vrbs eſt. Phœnices, aliis Troia in ora Libano monti ſubiecta. Iuſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima, vulgò *Barutum* vocant, Remnius Palæmon ex Dionyſio.

Antiquúmque Tyron Betici & mœnia grata.

Hinc vna Berythia dicta omnium optima *Baruti*. Oliuario nomen habet. Beritos colonia quę Felix Iulia appellatur, inquit Plin. l. 5. c. 20.

Beritus, ciuitas Arabiæ. *Dioſpolis* prius dicta, Stepha.

Berzellai, i. ferreus, vel filius deſpectus, nomen viri, 2. Reg. 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem, 2. Reg. 17. Pater item Hadrielis generi Saul ſic vocabatur, 2. Reg 21.

Beſa, fons Theſſaliæ inter Oſſam & Olympũ.

iuxta Cicæſium oppidum. Strabo libr. 8. ſed in emendatis exemplaribus legitur Biſa βῆσα eſt nomen tribus in agro Attico. Idem. lib. 9.

Beſadæ, Ptolemæo ſunt Indiæ extra Gangem populi, qui apud eundem *Plada* dicuntur, ſunt enim breues, inquit, craſſi, lati, atque preſſa facie, colore candido.

Beſai, nomen viri, 2. Eſd. 7. i. conculcatio, ſiue contemptio, vel deſpectus.

Beſaro, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, quæ inter ſtipendiarias numeratur. Plin. li. 3 c. 1.

Beſbicus, parua inſula circa Cyzicum. Steph.

Beſcia, vrbs Anſonum Stephano. Ambroſius Leo putat eam in Samnio fuiſſe, ſed ea deleta, ciuium reliquias transmigraſſe in locum propinquum & oppidum condidiſſe quod hodie *Veſciano* vocatur, eſt autem hoc oppidum in confinibus Hirpinorum, & Campanorum prope Nolam, v. Beſidiæ.

Beſecath, nomen ciuitatis tribus Iudæ, 4. Reg. 22. Eadem & Baſcath dicitur Lat. Maſſa, ſiue inflatio, & in anguſtia, vel in effuſione.

Beſce nomen viri, 1. Eſdr. 4. idem ſignificat quod Beſai.

Beſeleel, filius Vri, filij Hur, filij Caleb ex Ephrata vxore. Exod. 35. 1. Paralip. 1. Lat. in vmbra Dei.

Beſclam i. in pace vel in retributione, ſiue decoctio eorum. Nomen viri, 1. Eſdr. 4. 7.

Beſidiæ Brutiorum oppidum, Lin. lib. 30. Bartius putat idem à Stephano *Beſcia* dici & hodie *Beſidiano*.

Beſippo, vide Beſſippo.

Beſlut, nomen viri, 1. Eſdr. 1. Lat. in vmbris, vel in aſſatione, vel Syriacè in oratione.

Beſodia, nomen viri. 1. Eſdr. Lat. in ſecreto Domini, ſiue in conſilio Domini.

Beſor, nomen torrentis in regione Palæſtinorum, 1. Reg. 30 Lat. Euangelizatio, ſiue incarnatio, aut in boue, vel in muro.

Beſſa, ciuitas Phocidis. Eſt & altera eiuſdem nominis arx in Peloponneſo Strab.

Beſſa, vrbs Locrorum. ſic dicta ab humida loci natura. Herod. Beſa ſcripſit. Steph.

Beſſara, ciuitas Aſſyriæ Ptol. lib. 6. c. 8.

Beſſario, Cardinalis doctiſſimus, qui ſub Eugenio quarto floruit. Eius tanta fuit liberalitas erga doctiſſimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minus ipſe in literis verſabatur, Platonē imprimis obſeruabat, in cuius defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſas, ſiue Beſas, idolum quod oracula quondam dabat, de qua Ammianus libro 19. Oppidum, inquit, eſt Abydum in Thebaidis parte ſitum extrema hic Beſſæ Dei localiter appellati oraculum quondam futura pandebat, priſcis circumiacentium regionum cæremoniis ſolitum coli, &c.

Beſſi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, Strymonem læuo latere accolentes: Plin. libr. 4. cap. 11. & Magna ex parte Hæmium montem rapto & latrociniis victitantes. Ouid. lib. 6. Triſtium.

Viuere quàm miſerum eſt inter Beſſóſque Getáſque.

Beſſipo, Hiſpaniæ Bæticæ portus. Et oppidum non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ, vt ipſe teſtatur Geographiæ ſuæ libro 2. aliàs per ſimplex ſ ſcribi ſolet Beſippo.

Beſſus, Bactrianæ regionis præfectus, Darium interfecit. Diod.

Beſſyga. Steph emporium in India: vnde *Beſsygica*, populi humanis carnibus veſcentes. Et amnis *Beſſy-as*.

L. Beſtia, in coniuratione Catilinæ memoratur à Salluſtio. Præturam petens repulſam tulit & paulò poſt ambitus damnatus eſt. Cic. Philip. 11.

Beta, vrbs in ſinu Æthiopico, Arabiæ latere. Plin. lib. 6. c. 29.

Betaſij populi Galliæ Belgicæ, Plin. lib. 4. cap. 17. proximi Caninefatibus, Batauis, Tungris ac Marſacis: Traiectenſes ſuperiores fuiſſe coniectura eſt. Ad vtramque Moſæ fluminis ripam cis Rhenum ſiti fuerunt, in dioceſi Leodienſi. Horū meminit Tacitus. Beato Rhenano videntur Brabantiæ populi, vulgò *Peelanders* dicti: de Betaſis hæc dicit P. Diuæus. Vicus eſt haud procul Haiis Brabantiæ oppido *Beets* nomine qui an Betaſiorum nomen referat: vt aſſeuerare nolim, ita indubitatum habeo Betaſios illic habitaſſe.

Betarmones, ab Homero Corybantes vocantur. Odyſſ.

Bete ciuitatis nomen. 2. Reg. 8. Lat. fiducia vel confidentia, aut in linitione.

Beten, nomen ciuitatis in tribu Aſer. Ioſeph. 19. Lat. venter ſiue Terebinthus.

Beth-abara, nomen loci trans Iordanem. Ioan. 11. Lat. domus tranſitus, aut iræ, vel Syriacè frumenti.

Beth-acharam. nomen viri. Ierem. 4 2. Eſdr. Lat. Domus vineæ, ſiue domus cogitationis eorum.

Beth-acarma, vicus inter Hieroſolymam & Thecuam in monte ſitus, nomen compoſitum ex lingua Syria & Hebræa. Idem qui ſupra Beth-acharen.

Beth-anath. nomen ciuitatis in tribu Nephtali, Ioſ. 19. Iudi. 1. Lat. domus cantici vel reſponſionis, aut domus afflictionis.

Betha-nia, villa in latere montis Oliueti, Matth. 21. Luc. 19. Vbi ſaluator noſter Lazarum ſuſcitauit, Iohan. 11. diſtans ab Hieroſolymis ſtadiis

ſtadiis quaſi quindecim, Iohan. 11. Lat. domus obedientiæ vel afflictionis, aut domus cantici, ſiue domus gratiæ domini. Eſt & altera Bethania trans Iordanem, ibi Ioannes quondam baptizabat. Volater.

Beth-anoch, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. Lat. habitatores domus cantici vel ſponſionis, vel afflictionis.

Beth-haraba, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. Nomen ciuitatis in tribu Benjamin, Ioſ. 18. Lat. domus placitæ ſiue domus ſuauitatis aut domus fideiuſſionis, vel domus veſpertina, aut domus ſalicis.

Beth-aram, vrbs in tribu Gad, quæ & Betharan. Num. 31. antea ciuitas Amorrhæorum. Lat. domus celſitudinis aut domus prægnantium vel montium eorum.

Beth-araphtha. ab Herode tetrarcha Galilææ Iulia dicta fuit. Eadem fortaſſe cum Beth-aram.

Beth auen, vrbs Chananeæ terræ tribus Ephraim in tribu Benjamin collocata. Oſeæ 4. 1. Regum 13. Lat. domus vanitatis vel doloris aut domus fortitudinis vel iniquitatis.

Beth azmoth, nomen ciuitatis, 1. Eſd. 7. Lat. domus fortitudinis mortis.

Beth-bera, nomen ciuitatis à Gedeone expugnatæ. Iudic. 7 Lat. domus filij eius, ſiue domus electa, aut domus puritatis vel frumenti eius.

Beth-berai, nomen ciuitatis, 1. Paral. 4. quam inhabitauerunt poſteri Simeonis domus creatoris mei aut domus ſanitatis, vel pinguedinis, vel electionis meæ.

Beth Beſſe, nomen vrbis in deſerto, 1. Macchab. 9. Lat. domus confuſionis, vel domus erubeſcentiæ.

Beth-char, vrbs, iuxta quam filij Iſrael percuſſerunt Philiſtæos, 1. Reg. 7.

Beth-dagon, i. domus frumenti, vel domus pacis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. 1. Macchab. 10. Item ciuitas in tribu Aſer. Ioſue 16.

Beth-el, i. domus Dei, nomen vrbis in tribu Benjamin, ſic primum cognominata à Iacob. Geneſ. 12. 1. Paral. 7. Iudic. 4. Eadem & *Luza* dicta: Geneſ. 28. Iudic. 1. Eſt & nomen montis, 1. Reg. 13. Benjamin eam *Sargoreg* vocat, vide Hieroſolyma.

Beth-emec, i. domus vallis, vel profunditatis, nomen ciuitatis in tribu Aſer. Ioſue 19.

Bether, i. diuiſio ſiue in turture, aut in exploratione, vel in contemplatione, nomen montis, Cantic. 2.

Beth-eſda, i. domus effuſionis i. locus ad quem aquæ pluuiales confluebant, nomen piſcinæ, Iohan. 5.

Beth-gader, i. domus mari, vel maceriæ, nomen loci, 1. Paral.

Beth-gamul, i. domus retributionis, ſiue domus ablationis, aut domus Cameli, nomen ciuitatis in terra Moab. Ierem. 48.

Beth-hagla, i. domus feſtiuitatis, vel reuolutionis eius, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15. & in tribu Benjamin, Ioſue 18.

Beth-hanan, i. domus gratiæ, ſiue miſericordię vel doni, nomen ciuitatis. 3. Reg. 4.

Beth hara, Galilææ oppidum non longè à mari Tyberiadis, Iulia poſtea ab Herode vocatum ſcribit D. Hieronymus Ιουλίας Ptolemæo eſt.

Betharga Mediæ oppidum, Ptol.

Bethia, i. domus, vel filia, vel menſura domini. filia Pharaonis, vxor Mered. 1 Paral. 4.

Beth ieſimoth, i domus deſolationum, aut domus repoſitionum vel nominationum, vrbs in campeſtribus Moabitarum, quæ forte ceſſit filiis Ruben. Ioſuæ 13. Ezech. 25.

Beth-lebaoth, i. domus leænarum, aut domus cordis litteræ, vel ſigni, ſiue domus venientibus nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Ioſue 19.

Beth-lehem, i. domus panis, ſiue domus belli, Beth-lehem duæ ſunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua Ioſue 19. Ex hac erat Abeſſam, iudex populi Iſraelitici. Iudicum 12. Alia eſt in tribu Iuda, ciuitas Dauid è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necarunt Gabaonitæ, Iudicum 19 vbi Rex Dauid habitabat 1. Regum 16. Hæc fuit patria Iesv Christi. Micheæ 5. Matth. 2. olim dicta Ephrata. Gen. 35. & 48. Hanc Roboam ædificiis muniuit, & Paralipom. 11. Vide multa de hac apud Hieronymum in locis Hebraic. Eſdr. 2. Vocatur & ciuitas Dauid. Luc. 2. Ioh. 7.

Beth-le propheta, Toparchia quædam in Iudæa. Ioſ. belli Iudaici libr. 5.

Beth-mancha. i. domus compreſſa, vel contrita, aut domus fixa, ciuitas eſt Chananææ regionis, ad quam vſque proſequutus eſt Ioab perduellem Seba 2. Regum. 20.

Beth-maon i. domus habitaculi, vel domus ex peccato, nomen ciuitatis in terra Moab. Ierem. 48.

Beth-marchaboth, i. domus quadrigarum; ſiue domus amaritudinis extinctæ, nomen ciuitatis in tribu Simeonis, Ioſ. 17. 1. Paral. 4.

Beth-nemra, i domus pardi ſiue domus rebellionis, vel amaritudinis, aut domus commentationis, nomen ciuitatis, quam ædificauerunt filij Gad. Numer. 32. quæ aliàs fuerat Amorrhæorum.

Betholeme, vna ex decem Iudææ toparchiis. Plin. lib. 5. c. 14.

Beth-oron, i. diuiſio, ſiue in exploratione ipſius, vel filia cantici, ciuitas eſt terræ Chanaan, quæ, ducta forte tribu Ephraim obtigit, quem-

admodum legitur. Ioſ.16.1.Paral.7. Hæc Leuitis conceſſa eſt. Ioſ.21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1.Paral.7. Ipſam Salomon reparauit, 3.Reg. 9.2. Paral. 8. Eſt ſuperioris ſimul & inferioris Beth-oron paſſim in ſcripturis mentio. Ioſ. 16. 18. alias non rarò.

Beth-phage, i. domus oris vallium, vel domus buccæ vallis, ſiue domus ficuum præcocium, villula in monte Oliueti, ad quem venit IESVS Saluator noſter. Luc.19.

Beth-phaleth, ſiue Beth-phelet. i. domus liberationis, ſiue expulſionis, aut vomitus, nomen ciuitatis in tribu Iuda Ioſ.15.2.Eſdr.2.

Beth-pheſes, i. domus diuiſionis, vel confractionis, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar. Ioſ.19.

Beth-phegor, Domus hiatus, ſiue aperturæ, ciuitatis nomen in tribu Ruben. Ioſ.13.

Beth-rapha, Domus ſanitatis, vel medicinæ, aut domus laxationis, filius Eſthon. 1.Paral.4.

Beth-ſabee, filia Eliam, vxor Vriæ, 2.Reg.11. 2. quæ & mater Salomonis 3. Reg.1.2. Pſalm.50. vide Berſabea.

Beth-ſaida, i. Domus frugum vel cibariorum, aut domus venatorum, vel inſidiantium, ciuitas Galilææ, ſita in littore maris Geneſareth, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apoſtoli, Ioannis 1. Math.11.

Beth-ſames, ſiue Beth-ſemes, i. Domus ſolis, vel ſeruitij aut miniſterij ante Abel dicta. Hieronymo in quæſtionibus Heb.2 Paral.28. Ioſephus lib. 6. cap. 1. Ciuitas Sacerdotalis in tribu Iuda, Ioſue 15. quæ poſtea filiis Aaronis, Leuitis ſcilicet eſt aſſignata, Ioſue 21. & in quam reducta eſt arca à Philiſtinis capta, 1. Reg.6.1.Paral. 6.4.Reg.14. Eſt alia in tribu Nephthali, Ioſ.19. è qua priſtinos habitatores non potuit expellere tribus Nephthali Iudic. 1. Numeratur præterea, & alia Beth-ſames in ſorte filiorum Iſſachar. Ioſ.19.

Beth-ſan, i. domus dentis vel ebori aut domus mutationis vel dormitionis, vel Beth-ſean, id eſt domus tumultus aut opulentiæ, vrbs tribus Manaſſe in Iſſachar, & Aſer. Ioſue 17.8. Iudic.1. cuius ſitum habes 3.Reg 4. & 1.Paralip. 8. quæ Stephano & Ioſepho lib.5.cap.14 Antiqu. Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis ſuſpenderũt Philiſtini, 1.Reg.31. Hieronymus in quæſtionibus Heb. duas Beth-ſan fuiſſe ſcribit 3.Reg.21.

Beth ſeta, i. domus deuiationis, aut domus extenſionis, ſiue domus ſpinæ, locus Palæſtinæ. Iudic.7.

Beth-ſemes, vide BETHSAMES.

Beth-ſimoth. i. domus deſolationum, ſiue domus repoſitionum, vel nominationum, eadem ciuitas Ioſi & Beth-ieſimoth dicitur. Ioſue 12. Numer.33.

Beth-ſor, vide BETH-SVR.

Beth-ſua, i. filia ſaluationis vel exclamationis, mater Salomonis, 1.Paral.3. quæ 3.Reg.1. dicitur Beth ſabee ſiue corruptè Berſabee.

Beth-ſur, i. domus rupis, vel fortitudinis, ſiue domus plaſmationis, aut obſidionis, vel vinculi, nomen ciuitatis in montanis locis ſitæ in tribu Iuda. Ioſ.15. conſtructæ à Roboam, 2.Parali.11.

Beth-ſura, eadem ciuitas quæ & Beth-ſur. 1. Macchab.4.

Beth-taphua, i. domus pomi vel inflationis, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15.

Bethul, i. virgo, ciuitatis nomen in tribu Simeonis Ioſ.19.

Bethulia, i. virgo domini, aut domus parturiens dominum, nomen vrbis, Iudith.6.

Beth-zachara, i. Domus memoriæ vel recordationis, nomen ciuitatis, 1.Macchab.6.

Betica, ſiue Bethyca, vide BÆTICA.

Beticum regnum, quod Granatę dicitur à Saracenorum manibus, Ferdinandi & Elizabethæ bellica virtute ereptum.

Bet-lema. Steph. vide BETHLEHEM.

Betonim, i. ventres, vel terebinthi, ciuitas in tribu Gad. Ioſ.13.

Betulo, Hiſpaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius irrigatione ager Barcinonenſis lætiſſimus eſt. Pompon. lib.2. in deſcriptione Hiſpaniæ, oppidum hodie dicitur *Beſon*.

Betunica, Hiſpaniæ vrbs circa Aſturicam. Anton.

Beturia, regio Hiſpaniæ. Plin. lib.3. cap.1.

Berus, Celtiberorum rex, à quo regnum nomen Betica habuit, Beroſ.

Betuſa, Meſopotamiæ iuxta Tigrim oppidum. Ptol.

Beua, vrbs Macedoniæ. Steph.

Beuus, fluuius Steph. iuxta Beuam.

Bezabde, vrbs Aſſyriæ, quam veteres quoque appellauere Phœnicam, teſte Ammiano.

Bezec, i. fulgur ſiue in compedibus. Chananeę vrbs regia. Iudic.1.

Bezeni, Galatiæ gens. Ptol.

B I

Biana, Arabiæ fœlicis oppidum, Ptol.

Biandina, Laconiæ oppidum. Ptol. *Priguica*. Mar. Nigro.

Biánor, cognomento Ochus, Tyberis (aliàs Tuſci fluminis) & Mantus Fatidicæ filius, Mantuam condidit. Virg. Eclog.9.

—namque ſepulchrum

Incipit apparere Bianoris, hic vbi denſas, &c.

fuit item vnus ex Troianis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus eſt, Homerus Iliad.11.

Biarceus, Panos cognomen Suidas.

Bias, Amythaonis filius, Argiuorum rex. Pauſan. lib.2.

Bias,

Bias, fluuius iuxta Coronam oppidum, nomen accepit a Biante, Amythaonis filio. Pauſan. lib 2.

Bias, philoſophus Prienæus, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, & ciuium ſuorum princeps, quos diu aduerſus pericula tutatus eſt. Sed tandem capta patria, cùm vniuerſi fugerent, rerum pretioſiſſimarum ſarcinulis onuſti, ipſéque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret, reſpondit, Omnia bona mea mecum porto. Fortuita enim inter bona ſua non numerabat. Sid. Apoll.

Prienæ Bias, quòd plus ſibi turba malorum.

Biaſari, Indiæ populi, Strab. vide Abiſaris.

Biatia, Hiſpaniæ vrbs. Ptol.

Bibacta, inſula circa Indi fluminis oſtia, Arrian.

Bibaculus, Cremonenſis, Euſebio cum Catullo inter poëtas Iamborum Latinorum ponitur, Quintiliano. Eſt & alter, cuius meminit Cæſar in Commentariis.

Bibacum, Germaniæ vrbs, Ptolemæo, *Bibrach* eſt Villanouano.

Bibaga, inſula Indiæ, oſtreis & conchyliis referta, Plin. lib. 5. c. 21.

Bibali, populi Hiſpaniæ Tarraconenſis, & in ea forum Bibalorum, *Vibali* Plinio.

Bibaſis, Indiæ fluuius, in Indum ſe exonerans. Ptol.

Bibaſtus, vrbs Thraciæ Steph.

Biberius, Tiberij agnomen, propter nimiam vini auiditatem.

Bibiana, virgo Romana, & martyr ſub Iuliano, quæ vna cum parentibus martyrum corpora ſepeliebat, ſepulta eſt apud Palatium Licinianum, Volat. lib. 3.

Bibiſcum, Antonino; Viuis Simlero, oppidum eſt inter Auguſtam Prætoriam, & Auguſtam Rauracorum.

Bibium, Antonino Liburniæ vrbs: quæ hodie *Billigrazz*, Simlero.

Biblina, regio Thraciæ, vnde Biblinum vinum, quod alij à Biblia vite dictum volunt: Delos autem Naxum interpretatur: quoniam Biblus Naxi fluuius ſit. Steph.

Biblis, filia Mileti & Cyanes (aliàs Mileti) quæ cùm fratrem Caunum miſerè deperiret, eiuſque concubitum non poſſet aſſequi, laqueo gulam fregit. Ouid. de Arte,

Biblida quid referam vetito quæ fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter vlta nefas?

ſed libro 9. Metamorphoſ. aliter hanc fabulam recenſet, inquiens: Quum Biblis fratrem ſuum Caunum perditè amaret, eique ardorem ſuæ libidinis detexiſſet, ipſe deteſtandam ſororis concupiſcentiam aſpernatus fugam arripuit, quem illa amoris impatiens ſequuta eſt & poſtquam omnem Cariam, Lyciámque & Lelegas peragraſſet, labore & dolore victa conſedit, & multas effudit lacrymas: quapropter Naiadum commiſeratione in fontem ſui nominis permutata eſt,

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Biblis
Vertitur in fontē qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominæ, nigraque ſub ilice manat.

Biblis inſula, item fons Mileſiæ. Pauſan.

Biblia, vxor Duelli, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: tantæ pudicitiæ, vt illo ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat, non vitium.

Biblina, Thraciæ regio vino generoſo inſignis, quod Biblinum ab ea appellatur, tametſi alij à Biblia vite appellatum malint.

Bibliolatas, Didymus appellatus, quòd termille quingentos libros conſcripſerit, Rho. lib. 19. cap 9.

Biblus, Naxi fluuius, vide Biblina.

Bibonum, ciuitas Romanis ſocia libro 13. Ad Nicrum fluuium eſt, verſus Decimatos agros, ab eodem commemoratos, *Bibilingen & Bibenhuſen* non multum abludere videntur. Bibenſes in antiqua inſcriptione vocantur. hæc Rhenanus.

Bibracte, Heduorum oppidum in Gallia, longè maximum, ac copioſiſſimum: in quo totius Galliæ concilium Cæſar indixit: ius dixit & ſæpè hyemauit: in Francorum regno ſitum, & in radicibus montis, vulgò *Beaune*.

Bibrax, oppidum Rhemorum in Belgis vltra Axonam flumen, nec longè ab eo, quod flumen in extremis Rhemorum finibus erat, & in eo pons, in Francorum regno ſitus: nunc naui & interdum vado traiicitur. Portus priſcum oppidi nomen Latinè retinet: vulgò *Bray en la Comté de Rhetel*, aliis *Breſne*.

Bibroci, populi in Anglia, mari proximi & Caſſiis, Ancalitibus ac Segontiacis.

Bibuli, cognomen familiæ.

Bibulus, collega Cæſaris in Conſulatu, in quem Tranquilli diſtichon,

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt.
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam prouinciam in Aſia tenebat, Plutarchus.

Biburgum, Daniæ vrbs, vulgò *Biborg*.

Bicis, palus non procul à Mœotidibus paludibus. Nunc vulgò dicitur, *La mer noire*, fortè Byce Ptolemæi.

Bicomius, Germaniæ fluuius.

Bicurgium, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodiè Erfordia. *Erffort*.

Biba, vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptolemæus.

Bidaicum, Auſtriæ oppidum, Antonino, *Dili-*

maniung, hodie dictum, vt ſcribit Lazius, nonnulla *Firckenſen* volunt, vt ſcribit Simlerus, qui illud *Bidacum* Ptolemæi putat.

Bidaſpis, amnis in Iudum fluuium ſe exonerans, Ptol.

Bideris, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem.

Bidni, populi Citariis & Caciniris vicini. Plin. lib. 3. c. 8.

Bidios, caſtellum in agro Tauromindiano, Steph. vide Bidos.

Bidil, municipium Mauritaniæ Cæſarienſis, Anton.

Bidine, vrbs Scythiæ, Suidas, & Bulgarorum, Zonar.

Bidos, aliud caſtellum in Sicilia. Steph. vide Bidios.

Biduceſij, Galliæ Lugdunenſis populi. Ptolem.

Biendium, citerioris Hiſpaniæ portus. Plin. libro 4.

Biennus, vrbs Cretæ, vide Stephanum de Viēna Galliæ.

Biephi, Daciæ populi. Ptol.

Biſſi, Sarmatiæ Europææ populi. Ptol.

Bigerriones, populi Aquitaniæ apud Cæſarem, proximi Tarbellis, Vocatibus, Taruſatibus, Sontiatibus. & Hiſpaniæ citeriori, in Francorum regno ſiti. Comiti de Fluxo ſubditi, vbi Comitatus eſt in Vaſconia conſiſtens: nomen retinent, vbi Turſa eſt, & caſtrum Begora, & Epiſcopatus Bicterenſis prouinciæ Narbonenſis. Hinc profectus vir fortis, Enequus nomine, regnum Nauarræ conſtituit, pulſiſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis, regnum per manus reliquit.

Bigerra, Hiſpaniæ ciuitas in Valentiæ regno, Ptolemæo, cui vicina eſt Setabis vrbs, linio tenuiſſimo nobilitata: vnde Sudaria Setaba à Catullo commemorata, hodie *Beiar*, aliis *Villena*.

Bigis, Drangianæ vrbs, Ptol.

Bij, Pannoniæ ſuperioris populi, Ptol.

Bilena, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Bilæus, Galatiæ fluuius. Steph.

Bilbilis, oppidum Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi, ad Salonem fluuium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis poëta originem traxit, vt ipſe teſtatur li. 1. ſcribens ad Licinum.

Videbis altam Liciniane Bilbilim. vulgò *Calataiud* dicitur, vt putat Villanouanus, & alij *Augusta Bilbilis* eſt in æreo Tiberij Imp. nummo. Sed hanc Bilbilim non eſſe *Calataiud* docet Gaſpar Varterius in ſuo itinerario Luſitanica lingua excuſo (ſcribit enim *Calataiud* in campeſtri loco ſitum. Bilbilim verò in monte vt multis verſibus apud Martialem & alios clarum eſt) ſed montem quendam Baubala dictum, abeſſe medio militari Hiſpanico à Calataiud, in orbem ferè einctum à Salo flumine, in quo monte etiamnum hodie multæ antiquitatum ruinæ & multa numiſmata omnis generis metalli quotidie reperiuntur: atque hæc Bilbilis veſtigia eſſe, ex nominis alluſione, & ipſa Martialis deſcriptione liquet. ſic enim ille.

Municipes auguſta mihi quos Bilbilis acri,
Monte creat rapidus, quos Salo cingit aquis.

Bilbina, vrbs Perſica. Stephan.

Bilia, Hieronis vxor, quæ ſuo ſæculo pudicitiæ exemplar fuit. Huius maritus Hieron. cùm ex inimico primùm audiuiſſet, ſibi fœtere os, Quid, ait, vxor, cur non commonuiſti? at illa, Quoniam, inquit, ita viris omnibus olere opinabar, Rhod. lib. 8 cap. 17.

Bilis, Aſiæ fluuius, non longè ab Heraclea. Plin. lib. 6. cap. 1.

Bimater agnomon Bacchi, quòd duas matres habuerit, Semelem, & Iouem, matris fungente munere officio.

Bimatra, Meſopotamiæ vrbs, Ptol.

Bingium, nunc Bingen, Germaniæ oppidum Belgis aſcribendum, inter Moguntiam & Confluentiam vrbes, cis Rhenum, eius ripis finitimum, memorat Tacitus.

Binagara, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol.

Binna, Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Binſitta, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Bintha, Libyæ interioris vrbs. Ptol.

Bioca. Sardiniæ vrbs. Ptol. Biora. Anton.

Bion, Boriſthenites philoſophus, & ſophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtiuit, Laërtius. Fertur hic dixiſſe ad eum qui fundos ſuos ingluuie vorauerat, Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terram tu. Fuit Cratetis auditor: ad Cynicam prius ſectam tranſiit ſumpto pallio & pera, deinde ad Theodorea inſtituta ſe conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Ap phthegmata item plura. Suidas Fuerunt & alij Biones nouem, Laertio.

Bimonium, Luydo ex Ptolemæo, Angliæ vrbs quam vulgò *Binceſtre* appellant. Vinnonicum, legitur apud Ptolemæum Brigantum vrbs.

Bion, vel Boeo, Doridis vrbs. Ptolem Steph. *Βοῖον* habet, & ab Homero Boebin dici tradit.

Bionia, Italiæ vrbs, Phlegō. Trall.

Biozmetæ, Scythiæ Europææ populi. Iornand.

Birgos, vel Beurgus, Alanorum rex, non longè à Bergano, à Richimero ſuperatus atque extinctus. Diaconus lib. 16. Blond. lib. 2. decad. 1.

Bipedimui, Galliæ in Aquitantia populi, de quibus. Plin. cap. 19. lib. 4.

Bira-

Biracelum, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo, hodie *Vicarello*, vt exiſtimat Leander.

Birdama, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptol.

Birginium, nominatur ab Epiſcopo Gerundenſi, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, quæ vulgò Berga dicitur.

Birgus, Hiberniæ fluuius Ptolom.

Bertas, Italiæ vrbs, quam Narſes à Gotthis recepit. Cedren.

Birtha, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Birthama Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Biſa. vrbs Thraciæ. Steph.

Biſaltæ, populi Scythici, qui fugientes equorum ſanguine aluntur lacte permixto, Virg lib. 3. Georg.

Biſaltæ quo more ſolent acérque Gelonus

Cum fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarū.

Plinius, Libera gens Biſaltæ, à fluuio Biſalte, ſiue à Biſalte Solis & Terræ filio, vbi lepores duplici iecore ſunt.

Biſaltæ, Macedoniæ gens libera, iuxta Strymonem & Edonicum ſinum, Plin. lib. 4. c. 10.

Biſaltes, fluuius Macedoniæ.

Biſaltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Biſalte Solis & Terræ filio. Vide Biſaltæ.

Biſaltis, vel Biſalpis nomen eſt puellæ cuiuſdam, quam Neptunus in arietem conuerſus compreſſit. Ouid. 6. Metam.

Biſanthe, vel Biſate, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica, Steph. Ariſtoteles in Mirabilibus.

Biſextus, ſiue Baſſextus, dies intercalaris qui quarto quoque anno interſeritur, vt anni ratio cum curſu ſolis conueniat. Inducta autem eſt hæc intercalandi ratio à Cæſare Dictatore. Is enim (vt refert Plutarchus) quum animaduertiſſet, Solem curſum ſuum conficere diebus 365. & horis circiter ſex, quarto quoque anno diem vnum curauit adjiciendum. Dictus eſt autem biſſextus, quòd bis, hoc eſt duobus diebus continuis numerarent. Sexto Calendas Martias: duos videlicet dies pro vno computantes. Vnde qui natus eſt biſſexto Calendas, nihil refert (teſte Celſo de verborum ſignificatione, l. Quum biſextus) vtrùm priore an poſteriore die natus ſit: quum illud biduum pro vno tantùm die habeatur. Erat autem huic intercalationi conſtitutus dies certus, qui eſt poſt 23. Februarij diem inter Terminalia iam peracta & Regifugium. Februarius verò duabus de cauſis huic rei aptiſſimus viſus eſt, tum quòd pauciſſimos haberet dies, tum etiam quod inter mẽſes vltimum haberet locum. Nam quum antea decem tantùm eſſent menſes, quorum primus erat Martius, duo poſtea in fine ſunt adiuncti, Ianuarius & Februarius.

Biſgargitani, populi Hiſpaniæ citerioris. Plin. l. 3. c. 3. Tarracone, inquit, diſceptāt populi XLIV, quorum celeberrimi ciuium Romanorum Dertuſani, Biſgargitani, &c. Biſcargis per C legitur in nummo Germanici Cæſaris teſte Goltzio in theſauro. Sic quoque legit Ptolemæus.

Biſontium, vulgò *Beſançon*, metropolis Burgundiæ, vbi plura veterum ædificiorum veſtigia cernuntur: in cuius agro duo erumpunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis, alter ex quo ſal igne denſatum conficiunt, candore præſtans, vnde maximum eſt illis vectigal, Sequanorum olim regio. totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat, Munſt. lib. 2. Coſm. Chryſopolis à poëta Ligurino vocatur:

Has tibi, inquit, *metropolis & primi nominis vrbis Chryſopolim ſlacidam, &c.*

Biſtirus, vrbs Thraciæ. Steph

Biſton, Martis & Callirhoes filius, qui Biſtoniam Thraciæ vrbem condidit, vnde omnes Thracas Biſtonios dixere poëtæ, ipſamq; Thraciam Biſtoniam, aut terram Biſtonis.

Biſtones, gens Thraciæ, vnde & Biſtonum ſtagnum. Plin. lib. 4. c. 11.

Biſtonis, ciuitas & ſtagnum in Thracia Abderæ propinquum, à quo Thracia Biſtonia dicta: vnde Biſtonius & Biſtonicus quod Thracem ſignificat, ſicut ab Ionia Ionius & Ionicus, Ouid.

Fiſſáque Biſtonia membra lauabis aqua.

Thraces quoque Solimo Biſtones dicuntur, Idem.

Tuta tamen bello Biſtonis ora fuit.

Sunt qui velint, & ſtagnum & prouinciam à Biſtone rege nomen accepiſſe. Plin. li. 1. c. 2. Steph. Vide Abdera.

Biſtritia, Latinis dicitur Hungariæ vrbs, quæ Germanis *Noeſn*. Hungaris *Beſtereze*, nominatur auctore Sambuco.

Biſurgis, fluuius Germaniæ, Strabo in exordio libri 7. Biſurgis & Lupias amnes in vnum ad Amaſiam deferuntur: ſtadia DC. à Rheno ſemotus, vide Viſurgis.

Biterini, orum, oppidum in Gallia Narbonenſi, & in agro Bæterrẽſi inter duos amnes. Obrim ſcilicet & Vepram ſitum, vulgò *Bederrieux*.

Bithalbe, vide Heliopolis.

Bithia, Pharaonis filia, quæ Moſen adoptauit.

Bithias, Ptolem. Meſopotamiæ vrbs eſt. *Bir* incolis, & nonnulli *Perazuch* vocatur, Mar. Niger. teſte, *Batha* Antonini videtur Simlero. Vide Bathynias.

Bithon, vir qui tanta corporis fortitudine excelluit, vt taurum humeris geſtaret: qua admiratione ſtatua apud Argos dignus eſt habitus, Cæl. lib. 13. c. 19.

Bithra, oppidū eſt Zoſimo, quod Marcellinus Maiozamalcha appellat. Bithra, Ptolomæi eadē videtur iuxta Euphratem in Arabia deſerta.

Bithus, & Bacchius, nobile par gladiatorum,

fuit quorum meminit Suet. pares arte, pares audacia. Proinde, quoties duo æqualiter improbi concurrunt inter ſeſe, ita vt neuter alteri velit concedere, feſtiuè dicemus Bacchium cum Bitho commiſſum.

Bithyæ fœminæ vocantur in Scythia, quæ pupillas binas in oculis ſingulis habent. Ineſt autem his vis ea naturalis, vt viſu effaſcinent, interimántque quos diutius intueantur, iratis præſertim oculis. Plin. lib. 7. c. 2.

Bithyæ, populi Thraciæ, quorum author fuit Bithys, Martis & Setæ ſororis Rheſi, filius. Stephanus.

Bithynia, regio minoris Aſiæ ad Pontum ſita, aduerſa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primùm Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde à Bithynio rege Bithynia dicta eſt. Hæc etiam authore Euſebio, Pontus eſt dicta. In hac Libyſſa eſt, vbi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſiſſe ex Europa, & hanc regionem occupaſſe, à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claudianus.

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Hinc Bithynus & Bithynicus. Iuuenalis.

Quanquam & Cappadoces faciant, equitéſque Bithyni,

Martialis.

Iam te rem factam Bithynice credis habere.

Bebrycia dicta eſt Martiano Capellæ. Eius incolas Halyzonas vocat Suidas & Herodotus, qui dicit eos primùm *Strymonios* dictos. Thynos verò priuſquam ex Europa in Aſiam tranſmigraſſent, ex Plin. lib. 1. cap. 31. docetur Thraceſiam etiam pars vergens ad pontum vocata fuit, teſte Euſtathio. Metapontus videtur à Iuſtino lib. 16. nominari: vbi ſcribit Heracleam à Phocenſibus in Metaponto conditam. Bithynia ſimul cum Ponto, hodie *Burſia*, vt Girauа refert, & *Becſangial* vt Caſtal. tradit, vocatur.

Bithynia, item vrbs eſt Myſiæ, apud Suidam, hanc olim vocatam Adriani idem tradit. Eadem fortè eſt cum *Claudiopoli*. de quo ſuo loco.

Bithynici fuerunt, Xenocrates Philoſophus, Dionyſius dialecticus, Hipparchus, Theodoſius, & filij eius mathematici, Cliphanes orator ex Myrlea, & Aſclepiades medicus Pruſienſis. Bithyniam Strabo priùs Myſos habitaſſe dicit, vnde Boſphorum Thracium, in quibus Bithynia eſt, Myſium quandoque appellari ait Dionyſius poëta, hinc etiam Herodotus dicit Thraces in Aſiam tranſuectos, Bithynios eſſe appellatos, templúmque & vaticinium Martis habuiſſe, & à Boſphoro vſque Rhebam flumen regionem tenuiſſe. Stephan.

Bithynium, vel Bithynum, ciuitas in Bithynia, à quo Bithyniatæ & Bithynienſes populi, Stephan.

Bithynopolis, vrbs à Bithya dicta. Steph.

Bithynus, Iouis & Thraces filius. Stephanoe fratrem habuit Dolончum, à quo Dolonci Thraciæ populi.

Bithys, nomen viri, de quo Steph. in Bithyæ, Bithyniæ, & Bithynopolis.

Bithyas, nomen viri, Seruio præfectus claſſis Punicæ Virg. Æneid 1.

Bitias, & Pandarus fratres ex Alcanore Troiano geniti, quos Hyera in ſyluis nutriuit. Hi cum Ænea in Italiam venerunt, & cum apertis etiam portis auſi eſſent Rutulos faceſſere, ab iiſdem ſunt trucidati. Virg. lib. 9.

Pandarus & Bitias Idæo Alcanore nati, &c.

Alius fuit Bitias inter proceres Didonis, cuius meminit Virg. lib. 1. Æneid.

Bitoana, Lydiæ vrbs. Ptolem.

Biton, alter fuit ex filiis Argiæ ſacerdotis & frater Cleobis, de quibus ſic ſcribit Cicero. 3. Tuſculan. Primùm Argiæ ſacerdotis filij Cleobis & Biton prædicantur, nota eſt fabula. Cùm enim illam ad ſolemne & ſtatutum ſacrificium curru vehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta, tum iuuenes illi, quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerunt, ad iugum acceſſerunt: ita ſacerdos aduecta in fanum, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate quod maximum à deo dari poſſit. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, manè inuentos eſſe mortuos.

Bittigo, Indiæ intra Gangem mons. Ptolemæus.

Bituitus, Auernorum rex, ſpecie colloquij comiter hoſpitio inuitatus, à Cneo Domitio vinctus eſt, & Romam deportatus. Epit. Liuij alter narrat, Bituitus Allobrogum rex, inquit, quum ingentem exercitum contraxiſſet hominum centum & octoginta millium, pugnaturus cum Fabio proconſule, qui paucos milites habebat, dixit, exercitum Romanum vix ad eſcam canibus ſuis eſſe, ſed conſerta pugna vincitur, & ad centum & quinquaginta millia hominum amittit, ipſe victus Romam proficiſcitur ad ſatisfaciendum ſenatui, ſed in Galliam remiſſus non eſt, ſed decretum, vt & filius eius Cangentianus comprehenderetur: qui cum patre Albam in cuſtodiam datus eſt. Conſul cùm febri laboraret, in ipſa pugna febri liberatus fuit, Pugna facta circa medium Iunij Iuliani, anno à Roma condita 633.

Bituntum, Chaldetinus vult eſſe oppidum ſterile in Hiſpania. Huius fit mentio apud Martialem ad Luciam.

Biturgia, vrbs Tuſcorum. Ptolem. hodie Mallia-

lianum, quibuſdam *Borgo S.Sepulchre.*

Bituriges, Aquitaniæ populi, Plin. li.4.cap.19. Vno die viginti vrbes incenderunt, vt Cæſarem commeatu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Auaricum, Cæſar in commentariis. Dicuntur etiam *Cubi*, Plinio: item Straboni. Lucanus lib.1.

Et Biturix, longiſque leues Axones in armis.
Vulgò *ceux de Berri.*

Biturigum, vrbs, quam Arpinus Comes Philippo vendidit, Æmil.li.4.Gall. *Bourges en Berry.*

Bituris, Vaſconum vrbs in Hiſpania, Ptol.

Bityla, Laconicæ mediterranea vrbs. Ptol.

Bijula, Cariæ vrbs. Strabo.

Biumbres, ſeu Amphiſcij ſunt illi quorum gnomoni ſub meridiem erecto ſol effulgens in ſuppoſita planitie vmbram modo in hanc alias in diuerſam partem proijcit, ſole in oppoſitam priori regionem delato. Hoc autem iis tantummodo accidit, qui inter Tropicos habitant. Strabo lib 2.

Bizala, inſula ante Taprobanam, Ptolem.

Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine, inuiſa hirundinibus: non quod illic facinus patratum ſit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) ſed quod ea Terei patria fuerit, teſtibus Thucydide & Pauſania. Vide BYZANTIVM.

Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu rapta. Plin. lib 4.cap.11. Hæc vrbs inter Calatim & Apolloniam ſita eſt Bizona Strab. dicta lib.7.

Bizôna, vrbs Pontica, Steph.

B L

Blabe, Boſphori Thracici inſula, Dionyſ.

Blaander, Phrygiæ maioris vrbs, Ptol.

Blaberyra, vide INDICA.

Blacia, regio prope Cumas, cuius meminit Auguſtin.

Blaéna, Ponti regio ſatis ferax, per quam Amnias flumen labitur. Hoc in loco Mithridates cognomento Eupator, Nicomedis Bithyni copias funditus deleuit, haud quidem præſens, ſed per imperatores. Vnde ille cum paucis domum fugiens, ſeruatus eſt, & inde in Italiam nauigauit. Strab.lib.12.

Blæſus, nomen viri. Statius 2.Sylu.

Blagura, mons eſt Hiberniæ, in cuius radicibus tres nobiles ſcaturiunt fluuij, Berna, Corus & Syurus, omnem ferè irrigantes inſulam.

Blanda, Italiæ vrbs in littore Brutio, non procul à Buto flumine & Parthenio portu. Plin.3. cap.5.

Blanda, Ptolemæo & Pomponio Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, quæ *Blanes*, Floriano & Nabagiaso, in agro Barcinonenſi ad Larnum flumen, Plin.lib 3.c.3. fluuius item.

Blandenona, locus non longè à Placentia. Cic. ad Q. fratrem.

Blandus, fons eſt iuxta Scenam, multis aquis abundans, nomen adeptus à blanditie aquarum quibus alluit incolas.

Blanduſia, Sabinenſis agri regio, in qua fuit ager Horatij poëtæ, & fons.

Blanij, Hiberniæ populi. Ptol.

Blannonij, ſiue Brannonij populi inter Celtas proximi Seguſianis, Ambiuaritis ac Heduis, quorum clientes erant. Vulgò *Le pays à l'entour de Sainct Iean de Maurienne.*

Blaſcon, vel Blaſcorum, inſula Galliæ in oſtio Rhodani, prius *Melion* dicta. Plin.li.3.c.5. Strab. lib 4. hodie *Languillade.*

Blaſtophœnices, Luſitaniæ populi. Appian.

Blaſtus, nomen viri, Act.12.

Blaudus, vrbs Phrygiæ. Stephan.

Blaus, Romanus fuit, qui cùm audiuiſſet filium à triumuiris interfectum ab iiſdem impetrauit vt interficeretur, & filio comes mitteretur.

Blemmyæ, vel Blemiæ, vel Blenæ, vel Bleptæ, monſtroſi, vel potiùs fabuloſi populi apud Æthiopes. Plin.lib.5.cap.8. & Pompon lib.1. in fine deſcriptionis Africæ. Stephano dicti à Blemo, vno ex illis ducibus, qui cum Dionyſio in illas regiones militarunt, faciem in pectore habent. Claudius.

——errat per Meroen,
Blenáſque feros, ſacrámque Syenen.

Hi capite carent, oculóſque habent & os pectori affixos.

Blenina, Arcadiæ oppidum, Pauſan.

Bleta, Tuſcorum Mediterranea vrbs, Ptol.

Blerani, Italiæ populi Cortonenſibus & Capenatibus vicini. Plin.lib 3.c.5.

Bleſinon, Caſtellum eſt Corſicæ inſulæ. Strabo lib.5.

Bleſtium. Angliæ oppidum. Anton.

Bleriſa, Hiſpaniæ vrbs prope Salmaticam. Vaſæus hodie *Ledeſma.*

Bletoneſi populi barbari, Plutarch. in quæſt. Romanis, non addit quo locorum ſint.

Bliarides, vide Gymneſiæ.

Bliarus, vide Membliarus.

Bliteræ, oppidum prouinciæ Narbonenſis, Plin.lib.3 c.5. In Mediterraneo, inquit, colonia *Arelate* ſextanorum, *Blitera* ſeptimanorum, *Arauſio* ſecundanorum. Mela.lib.2. cap.5. vulgò, *Beſiers*, *Batira* Ptolemæo eſt; *Belitra.* Strab.

Bliulæi, Arabiæ fœlicis populi. Ptol.

Bloetini & Iſangrini, vocantur à quodam poeta, qui res geſtas Philippi Aug. regis Francorum deſcripſit, quidam Flandriæ populi, *Furnenſium*, *Bergenſiúmque* clientes.: hoc anno

cauit Iacobus Meyerus.

Blucium, caſtellum eſt Toliſtobogiorum, qui Bithynis ſunt finitimi, in quo Deiotarus theſauros habebat. Strab. lib. 12.

B O

Boaceas, Italiæ locus inter Piſas & Genuam. Anton.

Boactus Liguriæ fluuius. Ptol.

Boæ, vel Boeæ, Laconiæ oppidum. Ptol. Pauſ.

Boagrius, Locrenſium amnis, Thronion vrbem præterfluit. Strab. lib. 9. Homerus.

Boane, lacus ad Nicomediam eſt. Euagr. 2. c. 14. & Calliſto, 15. c. 20.

Boanerges, Beatus Hieronymus docet debere ſcribi Banereem quod interpretatur, filij tonitrui. Sic à Chriſto cognominati fuerunt Iacobus & Ioannes filij Zebdæi. Marc. 3.

Boarium, forum Romæ. Plin. lib. 28. cap. 2. & lib. 34. c. 2.

Boarmia, Pallas dicta eſt à Bœotiis de boum ad aratrum coaptatione. Rhod. li. 14. c. 18.

Boas, Dalmatiæ inſula. Ammian.

Boaulia, vrbs Scythiæ, Steph.

Bobium, oppidum ad Apennini iuga ſitum, vbi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum: quo in loco nuper reperti ſunt: Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitij carmen, LXX. epigrammata, & permulti alij libri à Volaterrano enumerati.

Bobónia, vrbs Italiæ, Steph.

Bocalias, fluuius in Salamine inſula, qui priùs Bocarus eſt appellatus. Strabo lib. 9.

Bocalium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parrhaſiæ. Plin. lib. 4. c. 6.

Bocani, inſulæ Taprobanæ populi. Ptolem.

Bocanum Hemerum, vrbs Mauritaniæ Tingitanæ, Ptol. Hæc hodie totius Africæ vrbs ampliſſima iudicatur.

Io. Bocatius Florentinus, genealogiam deorũ ſcripſit, de fluminibus & mõtibus: pręterea fabulas & plura alia vernaculo ſermone. Volaterran.

Bocchus, Mauritaniæ, Getuliæ rex, amicus populi Romani ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit. Salluſtius in Iugurthino. Huic ſucceſſit Iuba.

Bocri, id eſt vacuus aut diſſipatio, ſiue in vomitu, filius Iogli, princeps tribus filiorum Dan. Numer. 34. filius Abiſue filij Phinees, 1. Paralip. ſexto.

Boccian, i. euacuatio, vel diſſipatio Domini, nomen viri, 1. Paral. 25.

Boccori, qui & Concordienſes, populi Luſitaniæ. Plin lib. 4. c. 22.

Bocchiana, oppidum Troglodytarum. Plin. lib. 6. c. 29.

Bochoris, qui & Chencres, Ægyptiorum rex regnauit annis XVI.

Bocchyris, Ægypti rex, regnauit annis XLIV. hic Ægyptiis leges conſtituit. Diodor. libro ſecundo, huius ætate agnus locutus eſt. Eutrop. hic adeò acer & incorruptæ in iudicandis litibus iuſtitiæ fuit, vt vulgò ſi quid magnopere iuſtum & integrum ſignificare vellent, Bocchyrim appellarent. vide prouerb. Bocchyris iudicium.

Bochri, i. primogenitus, vel primitiæ, ſiue in Ariete. pater Sebæ, 2. Reg. 20.

Bochru, filius Aſel, filij Elaſa, 1. Paral. 8. 9.

Bodecia, vrbs inter Piſam & Genuam. Ant.

Bodeni, Sarmatiæ Europææ populi. Ptolem. *Podolia*, nunc regis Poloniæ ditio. Willich.

Boderia, Ptolemæo, æſtuatium maris Britannici. Tacit. *Bodetria* dictum.

Bodincomagum, oppidum iuxta Padum, quod & Induſtria dicitur. Plin. lib. 3. c. 16.

Bodincus, Padi cognomen, Ligurum lingua id eſt fundo carens. Plin li. 3. c. 16.

Bodobriga, Germaniæ oppidum ad Rhenum hodie *Bobarten*, vt Pircheimerus cenſet.

Bodonæus, vide DODONE in Stephan.

Bodôna, vrbs Perthœbiæ, vel potiùs Theſſaliæ. Stephan.

Bodôria, vide BODERIA, eſt autem Scotiæ, Albionis inſulæ partis fluuius, *Fortheia* dictus Lhuydo. *Leuinum* vocat H. Boethius.

Bodunni, Britanniæ inſulæ populi, à Claudio Cæſare in fidem accepti. Dion. lib. 60.

Bœa, oppidum Peloponneſi in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plin lib. 4. c. 6. in deſcriptione Achaiæ, vrbs eſt Cretæ. Steph.

Bœbe, Bœbes, ciuitas Theſſaliæ, & eius loci lacus, ad quem Bœbe ſita eſt. Strabo lib. 9. Eſt & Cretæ palus. Steph.

Bœbebeis, idis, ſiue Bœbias lacus Theſſaliæ iuxta Oſſam montem. Lucan. lib. 7.

Bœdromion, menſis Iunius apud Athenienſes dicebatur.

Bœdromius, dictus eſt Apollo, quòd ſingulis annis menſe Iunio, quem Athenienſes Bœdrominem vocant, Apollini ſacra fierent in memoriam reportatæ à Theſeo de Amazonibus victoriæ, aut ſanè Apollo dictus eſt Bœdromon à ſacris Bœdromiis, quæ quotannis menſe Iunio illi fiebant, Plut. in Theſeo.

Ire per Oſſeam rapidus Bœbeida ſanguis.

Valerius Flaccus.

Perderet & pingui miſeros in Bœbide crimine.

vide XYNIAS. Eiuſdem nominis eſt etiam oppidum Theſſaliæ.

Bœdromius. Apollo ab Athenienſibus cuſtos fuit. Nam cùm bellum Athenienſibus inferretur, Ion. Eleuſinius eis opem tulit ob cognationem. Inde victores facti Athenienſes de voce currentis exercitus ad vrbem, Apollinem

Boedromium dixerunt, & menſes βοηδρομιῶ-
να.

Boellæ, vide Bonillæ.

Boemia, vel Bohemia, Myſiæ Europææ regio vltra Danubium ſita: à Boemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam eſſe dicit, vel à Boemo principe. Germaniæ portio eſt Aquilonis flatibus tota fermè expoſita, cuius ad Orientem vergens latus Morauí obtinent, & Sileſiorum natio. Septentrionem iidem Sileſij & Saxones, qui & Miſnienſes & Thuringi appellantur. Ad Occidentem Voitlandia eſt Bojoariorúmque regio. Meridionalem plagam tum Bojoarij, tum Auſtrales habent qui ripas Danubij vtraſque accolunt, nec alia Bohemiæ quàm Teutonum terra cõiungitur. Sylua vniuerſam claudit, quam veteres Hercyniam vocauere, cuius & Græci ſcriptores & Latini meminerunt. Bohemiæ latitudo longitudini par trium fortè dierum eſt. Flumina quæ terram irrigant vniuerſam exonerantur in Albim, qui mediam fermè prouinciam perlabitur. Amnes alios inſignes habet. Oppida, Pragam, regni caput, Egram, & alias nõ paucas. Gelida prorſus regio, piſce atq; armentis abundans, cum volucre, feriſque, frumenti ferax. Cereuiſia pro vino vtitur. Ager toto regno optimus. Vinum quod naſcitur acerbum. Sermo genti & Dalmatis vnus. Mos vetus in hanc vſque diem ſeruatur, in templis ſermone Teutonico, in cœmeteriis Bohemico plebs docetur. Toto regno plebs bibula & ventri dedita eſt. Nobilitas gloriæ appetens, belli perita, &c. Plura habes de Bohemiæ regno apud Æneam Sylnium, Munſterum, Sabellic. Rythaimer, Crantz, & Cromerum, qui libro primo hiſtoriæ Polonicæ de Bohemiæ incolis, vnde venerint & de antiquis eorum ſedibus diſſerit.

Boen, i. pollex, ſiue in eis, lapis in tribu Iuda, à filio Ruben ſic appellatus. Ioſue 15.

Boëthus, Carthaginienſis ſtatuarius: Pauſ.

Bœon, oppidum Mediterraneum Tauricæ Cherſoneſi apud Ptolemæum *Czargati* Nigro.

Bœotus, Itoni & Menalippæ nymphæ filius: Pauſ. in Bœoticis ſtatim ab initio.

Bœótia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum, Siculum & Adriaticum, totidémque in partibus colonos habet: Eubœæ inſulæ obiecta: ab Attica autem Cithærone monte diſcreta: ita dicta (vt nonnulli putant) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locum, vbi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Ouidius 3. Metamorph. cùm ait.

Bos tibi, Phœbus ait ſolis occurret in aruis,
Nullum paſſa iugum, curuique immunis aratri.
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba,
Mœnia fac condas, Bœotiáque illa vocato.

Alij alias afferunt nominis huius rationes, quas vide apud Stephanum. Olim etiam *Aonia* dicta eſt, & *Ogygia*, & *Hyantis*, & *Meſſapia*, & *Cadmeis*, Thucydidi. Hinc Bœoti dicti ſunt, regionis huius incolæ: qui ſtupiditatis & craſſi ingenij nomine malè audierunt. Hinc eſt illud Horatij lib. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo iurares aëre natum.

Aone Diodoro dicitur, incolæve *leges* apud Solinum appellantur, & *Temmici* apud Lycophronem, vt Iſacius eius commentator ſcriptum reliquit.

Bœotij, populi, qui anno LX. poſt captam Troiam à Theſſalis Arnâ eiecti incoluerunt terram, quæ nunc Bœotia, priùs Cadma vocabatur Thucyd. lib. 1.

Bœrebiſtas, vir natione Geta quum imperium in ſuam gentem ſuſcepiſſet, homines frequentia bellorum & cladibus afflictos eò magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum, nunc victus ſobrietate, nunc edictorum obedientia, vt intra paucos annos, latum adeptus ſit imperium, plurimóſque finitimorum Getarum ditioni ſubdiderit, traiectóque audacter Iſtro Thraciam diripiens vſque in Macedoniam & Illyricum, magnum terrorem incuſſerit. Magnæ obedientiæ argumentum eſt, quòd eius ſuaſione inducti vites excidere, & ſine iis vitam agere conſenſerunt. Strabo libro ſeptimo.

Boëtius, Zenone imperante, ob affectatæ libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio damnatus, deinde cuſtodiæ traditus plura conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho Senatore ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interficitur. Euſeb.

Boetus, Hiſpaniæ fluuius, ex iiſdem naſcens locis, ex quibus Anas & Tagus, Strabo.

Bœtus, ineptus quidam poëta Tarſenſis, qui Philippenſem Antonij victoriam carmine conſcripſit: quo nomine præter alios ſummos honores quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſij etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Bogádium, vrbs Germaniæ. Ptolem.

Bogdomantis, Aſiæ minoris regio. Ptol.

Boges, Perſa, ab Athenienſibus obſeſſus, cùm nihil haberet commeatus in caſtris, liberos cum vxore primùm, demum ſeipſum interfecit. Herodot. lib. 7.

Bogud, oppidum in Africa, & regis nomen.

Bogudiana, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa. Plin.

Bogus, rex Mauruſiorum, Antonij partes ſequebatur in Actiaca pugna. Strabo lib. 8.

Bohemia, regio, vrbe BOEMIA.

Bohemundus, Rogerij Apuliæ ducis frater, vnus illorum qui cum Godofrido Bulioneo expeditionem in terram Sanctam ſuſceperunt. quum eius opera Antiochia capta eſſet, à principibus expeditionis ſociis illius princeps deſignatus eſt anno 1099.

Bohilla, oppidum in Italia, ſic dictum, quòd eò bos inteſtina vulnere trahens aduenerit, Nonius.

Boianum, Samnium vrbs, Ptolem. hodie Bouianum.

Boiatum, vel Boatium, Nouempopulana ciuitas, vt habet Libellus prouinciarum, Scaliger pro Boiana intelligit.

Boij populi Transrhenani, Franconiæ. Alpibus, Italiæ, Sueuis Auſtralibus, ac Danubio flumini proximi, qui in agrum Noricum tranſiuêre, Noricámque oppugnarunt, expulſis (vt coniectura eſt) Noricis, Boiorum pars, Æduis Cæſarem deprecantibus, deuictis Heluetiis, quorum in ſocietate domo exceſſerant in finibus Æduorum à Cæſare ſunt collocati, vbi Gergobiam ciuitatem exiguam & infirmam, non longè ab Auarico oppido in finibus Biturigum ſito, eis per Æduos attributam habitarunt; Boij primum poſt Boioarij, & nunc Bauari dicti. A finibus Herbipolenſium, per Noricum agrum in Auguſtenſes protenduntur, cum quibus & aliis Transrhenanis vſque ad Briſſinam vrbem & terras, quas hodie Archidux Auſtriæ poſſidet, ad in fines Tridentinos ſæpe tunc, & continuè vſque nunc Heluetij Rhenum tranſeuntes bella geſſere. De his Cæſar libro primo & ſecundo.

Boij, populi fuerunt Galliæ Lugdunenſis. Pli. lib. 4. cap. 18. qui putantur agri Borbonenſis tractum incoluiſſe. Hi poſtea Alpes tranſgreſſi iuxta Padum conſederunt, vbi & Laudem Pompeiam condiderunt. teſte eodem, lib. 3. c. 17. Fidem poſtea à Romanis expulſi, in Germaniam ſe contulerunt, teſte Strabone lib. 7. vbi Hercyniæ ſyluæ partem incoluerunt, quæ Pannoniis proxima eſt: quæ regio, ab eis primùm Boiohemia, & poſtea demptis aliquot literis, Boemia appellata eſt. vulgò *Bourbonnois & Bauiere, ou Boeme en Allemagne*. Horum mentionem facit quoque Cæſar, apud quem & *Boia* legitur.

Boiemum Tacito, Boiohemum Paterculo, qui id regionis nomen eſſe dicit, quam incolebat Maroboduus. *Bemi* vocantur à Ptolem. *Coldulos* eos appellat Strabo lib. 7. vbi dicit: In Germania Hercynia ſylua eſt, quidam in ipſa ſylua habitant, vt *Colduli*, in quibus eſt *Boniasmum*, Marobodui regia. hodie hæc regio Bohemia dicitur, Incolæ ſe ipſos Czechos nuncupant.

Baiodurum, Vindeliciæ vrbs, ad Danubium. Ptolem.

Boion oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. c. 5.

Boion, Doridis oppidum in Græcia, Plin. 4. c. 7. Doris in qua Sperchios, Erineon, Boion, Pindus, Cytinum: ab Homero videtur Bœbe dictum Steph. *Βοιαὶ* etiam, Cretæ vrbs eſt apud eundem.

Boiorum Deſerta, Plinio & Straboni memorata. *VVienervualdt* hodie, auctore Lazio. Plinius dicit hæc Noricis iungi. Strabo à Vindelicis ad Pannonios ait ea pertingere.

Boizlaus Boemorum rex, ab Othone in ciuitate Nona obſeſſus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Bola, vrbs Italiæ. Steph. vnde Bolani Coriolanis & Fidenatibus vicini, Plin. li. 3. cap. 5. Virg. 6. Æneid.

Pomerios caſtrúmq; Inui Bolámque Coramq;.

Bolaca, Triphiliæ vrbs in Peloponneſo. Polyb.

Bolbæ, vrbs Cariæ, fluuius aut Palus Balbœotes, quæ *Heraclea* dicta eſt.

Bolbitinum, Nili fluminis oſtium. Plin. lib. 5. cap. 9.

Boltinia, vrbs Ægypti.

Bolbulæ, oppidum & inſula maris mediterranei. Plin. lib. 5. c. 31.

Bolæ, oppidum agri Campani in Italia, cuius meminit T. Liuius. Vnde Bolani. Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin. lib. 3 c. 5. *Βωλανοὶ* autem apud Steph. vrbs eſt Latinorum. Vide Bela.

Bolentium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, Ptolemæo.

Bolgius, dux Gallorum in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum. Pauſan.

Bolina ſeu Boline, oppidum Achaiæ eſt iuxta Patras. Pauſan. Steph.

Bolina, virgo quam adamauit Apollo: ſed cùm eum fugeret, in gratiam Apollinis facta eſt immortalis. Pauſ. lib. 7.

Bolinæus, fluuius dictus à Bolina vrbe, cui erat vicinus, Pauſ. lib. 7.

Bolingæ, populi Aſiæ. Plin. lib. 6. cap. 19. Indiam habitant. Steph.

Boliſſus, vrbs Æoliæ in edito loco ſita, prope Chium. Steph.

Bologeſias, vrbs iuxta Euphratem, à Bologeſſo rege condita. Steph.

Bologeſiphora, vrbs Perſica. Steph.

Bolutus, vrbs in Illyria, & alia Theſprotiæ, Stephanus.

Bolus, Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit. Flor. lib 6. 7.

Bomarci, Aſiæ populi à Caſpiis Orientem verſus. Plin. lib 6.

Bombina, Nemeæ vicus. Vide Bembia, & Bembinadia.

Bombus, Ciliciæ regionis fluuius. Plin. lib. 5. capite 27.

Bomi, colles Ætoliæ, quorum incolæ Bomienſes. Steph.

Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum & ipſe dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginienſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Trog. Pompei. lib. 33.

Bomitæ, oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ Plin. lib. 5. 22.

Bomonicæ, erant adoleſcentuli, qui in Dianæ Orthiæ ſacrificus apud Laconas aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret. Palæp. lib. 2.

Bon, Tuſcorum rex, regnauit annis XXVII. ab hoc regio Bononia dicta. Cato de orig.

Bona dea, quam veteres Faunam, ſiue Fatuam, ſiue Sentam dixere, tantæ pudicitiæ fuit, vt nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Rom. noctu in operto ſacrificabant, & bonam deam appellabant. Tibull lib. 1.

Sacra bonæ maribus non adeunda Deæ.

Alexander ab Alexand. o lib. 6 c. 8 Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porca rem diuinam fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt.

Bona, fuit vna ex quinquaginta filiabus Fauni.

Bonandria, Syriæ ciuitas, quæ olim Apollonia.

Bonanis, Tuſcorum rex, regnauit annis XVIII.

Bonauentura, Franciſcanus Theologus ex oppido Bagico regio, ob virtutum commentarios editos, in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio decimo relatus eſt. Habitum, quo nũc vtuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit, cum priùs aliorum Cardinalium modo incederent: ſacros aliquot libros ſcripſit, à Xiſto IV. in Sanctorum Catalogum relatus eſt. Huius poſtea libros in epitomen redegit Gulielmus Fulginas eiuſdem ordinis. Volaterran lib. 21.

Bonauentura, alter eiuſdem ordinis Patauinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ, ſub Ioanne 22. doctrinæ ſanctitatem adiecit, à Cartanenſi principe ſagitta peremptus, dum Eccleſiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volat. 21.

Bonchæ, populi Catrenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluuium. Steph. Ali. *Bonchna* legunt.

Bonchis, ciuitas Æthiopiæ, iuxta tertiam Cataracten. Steph.

Bonæ fortunæ, Maris Eoi inſulæ. Ptol. *Bunaco*. Mercatori.

Boni, i. filius meus, aut ædificans, ſiue intelligens, filius Somer. 1. Paral. 6.

Boni portus, p. n. Latinæ dictiones ſunt. Ciuitas opinor, Cretenſium, cui nomen καλοὶ λιμένες, id eſt, pulchrum littus: cuius meminit Lucas in Actis cap. 27.

Bonianum oppidum eſt in Samnio, Cic. pro Cluentio.

Bonicius, præſul Auetnenſis, vir ſanctitate clarus. Volater.

Bonifacius, XL. Romanorum epiſcopus, regnauit annis VI. menſibus IX.

Bonifacius, IV. Romanorum epiſcopus, regnauit annis II. diebus XXVI.

Bonifacius, LXIV. Romanorum pontifex, regnauit menſibus VIII. diebus XXII.

Bonifacius, LXV. Romanorum pontifex, regnauit annis VI. menſibus VIII. diebus XIII. Templum omnium deorum à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Chriſti ſanctorum vocauit. Diacon. lib. 8. Blond. libro 9. Eius tempore Papatus initium ſumpſit.

Bonifacius, LXVIII. Romanorum pontifex regnauit annis V. Hic conſtituit, vt qui in ſacras ædes fugerent: ne inde abſtraherentur.

Bonifacius, CII. Romanorum pontifex. regnauit annis XV menſibus IX.

Bonifacius CX. Romanorum epiſcopus, regnauit diebus XXXVI.

Bonifacius, CXXXV. Romanorum pontifex, regnauit menſibus VII. hic Conſtantinopolim relegatus fuit.

Bonifacius CXCIV. Romanorum pontifex, regnauit annis VIII. menſibus nouem, diebus XVII. Cæleſtinum cepit, in cuſtodia tenuit. Plat. in Æmil.

Bonifacius Romanus, martyrium ſub Diocletiano ſubiit, relatus deinde à ſeruis Romam, eique templum in Auentino dicatum, quod ex Alexio poſtea commune fuit.

Bonifacius Britannus, præſul Moguntinus, apud Phryſios & ipſe martyr, quod iuſſit Stephani ſecundi Pontificis Pipinum Caroli patrem regem oleo ſacro perunxerit.

Bonifacius, præſul Carthaginienſis, Zenone imperante, confeſſor.

Bonifacius, præſul Ferentinas, item confeſſor.

Bonifacius, martyr Boſnenſis, Othonis III. conſanguineus, Euſeb.

Bonifacius, Africæ comes, ſub Honorio Ælii Ducis æmulus, Auguſtino amiciſſimus.

Bonifacius, Corſicæ Comes, Vticam inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onuſtus redit, Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupauerant, in patriam ſuam ſunt reuerſi. Æmil. lib. 3.

Bonifacius, Montiferrati Dux, cum Balduino Sabaudiæ Comite & Veneris Iadaram re-

cepit. Alexium Iſaci filium vnà cum patre regno reſtituit Conſtantinopolitano, quo necato ab Murtillo, Conſtantinopolim cepit: communi conſenſu in Imperatorem Græcorum Flandrenſem elegit Comitem, Rom. qui ſe ſubiecit Eccleſiæ. Blondus libro ſexto, Platina.

Bonifacius Donancitus: Comes Piſanus, Petrum Corbarium captum Pontifici tradidit, qui coniectus in carcerem, vitam commutauit cum morte. Æl. lib. 8.

Bonna, oppidum ad citeriores Rheni ripas ſitum, & Colonienſi vrbi ac Confluentiæ oppido proximum: vulgò *Bonne*. Corn. Tacit. Veronam aliquando dictam & Voconiam ſcribit Georg. Bruno in ſuo ciuitatum volumine.

Bonni, colles Ætoliæ, à quibus Bonnenſes dicuntur. Thucyd. lib. 5.

Bonni, i. ædificans me, ſiue adoptans, aut intelligens me, pater Omirai 1. Par. 9. 2. Eſd. 9.

Bonitium, vocant Latini Tuſciæ oppidum quod vulgò *Poggibundi* dicitur, vt tradit Leander.

Bononia, ciuitas Italiæ, non procul à Pado. Mantuanus,

—*qua magna potenſque*
Imperat Æmilio vicina Bononia Rheno.

Bononienſes, eiuſdem ciuitatis incolæ.

Bononia, Hetruriæ princeps colonia, Felſina vocitata, in octaua Italiæ regione. Plin. lib. 5. cap. 15.

Bononia, oppidum munitiſſimum & portus maritimus ad Septentrionem, quem Geſſoriacum Morinorum putant, à quo ad Douerium portum Angliæ, eſt breuiſſimus traiectus, vt putant Meyerius & Cænalis. Eſt autem Bononia inferior, quam vocant, & ſuperior. Bononia inferior, vicus non ſeptus mœnibus ante Anglorum in Galliam aduentum. Mare Anglicum vicum alluit, & inde facillimus eſt traiectus in Angliam. Centum ferè paſſus abeſt à ſuperiore Bononia, quæ cingitur mœnibus validiſſimis. Ibi foſſæ præaltæ muros ambientes. Totus ille locus ſabuloſus, ex eo genere, quod Sabulum bulliens ſeu feruens maritimi homines vocant. Vnde Balloniæ & poſtea Bononiæ nomen à bullienti ſabulo, Gallico nomine inditum putant, tametſi vetus eſſe nomen ex Ammiano Marcellino videamus. Hæc Ferronius. Gallicè *Boulongne ſur la mer*.

Bonoſus, Imperator fuit Romanus filius litterarij pædagogi, authore Vopiſco hic tantum bibebat quãtum hominum nemo. De hoc Aurelianus dicebat: Non vt viuat natus eſt, ſed vt bibat. Si quando legati barbari ad eum veniſſent, ipſis propinabat, vt eos inebriaret, vt ab his per vinum omnia cognoſceret, ac extorqueret veritatem. Tantum meiebat, quantum biberat, ſic vt eius veſica nunquam grauaretur: poſtea cùm à Probo ſuperatus, laqueo vitam finiuiſſet, emanauit iocus, Amphoram pendere non hominem.

Boſtas, & Tabas, Daciæ duos acceſſus tantùm habet Iornandes, aliàs montium iugis circumcirca cingitur. *Rotenthurn & Breſſ* fortè hodie: his enim ſolùm duobus anguſtiis, Tranſiluaniam adiri poſſe recentiores tradunt.

Bonus, preſbyter Romanus, ſimul cum Fauſto & Mauro diaconis Romæ ſub Valerio principe paſſi, ſepulti ſunt in via Latina. Volater.

Bonus Deus, apud Græcos, ἀγαθὸς θεός, cuius templum Pauſ. in Arcad. commemorat ad ſiniſtram viæ, quæ in Mænalem montem ducit.

Bonus euentus ab antiquis cultus eſt, Pli. li. 5. deſcribit Euphranoris ſimulachrum Boni euentus, dextra pateram, ſiniſtra ſpicam, ac papauer tenens. Boni euentus meminit Varro lib. 1. de ruſt. inter Conſentes diuos agricolarum.

Boonæ, βοῶναι, Athenis dicti ſunt qui boues ad dies feſtos coëmerent. Demoſth. in Mediam.

Booſcœte, Helleſponti vrbs, *Germanicopolis* poſtea dicta, Plin. lib. 5. c. vlt.

Booſura, bouis cauda, vrbs Cypri inſulæ, cui vicina eſt Tereta & Palæpaphus, quæ antiquum Veneris templum habet. Strab.

Bootes, tis, vel Bootes, tæ, vel Bootus, ti, à boue deductum nomen, Latinè bubulcus, cæleſte ſydus quod Arctophylax vocatur: ſtellula enim eſt iuxta Vrſam maiorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur. Cic. de nat. deor.

Arctophylax, vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adiunctam præ ſe quatit Arctum.

Ouidius,

Arctophylax formam terga ſequentis habens.

Iuuenalis,

Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootæ.

Habet quatuor ſtellas dextra manu quæ non occidunt, Gel. lib. 2. c. 11. Aratus,

Tardus in oceanũ ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Manilius,

A tergo venit Arctophylax, idémque Bootes.

Vide Arcas & Arctophylax.

Booz, i. in fortitudine, vel in hirco, filius Salmon, filij Naaſſon, conſanguineus Elimelech Beth-lehemitæ, Ruth. 2. 4. 1. Paral. 2. Nomen item ſecundæ columnæ in porticu Salomonis. 1. Reg. 7. 2. Paral. 5.

Borrama, latronum Libanum incolentium receptaculum. Strab. lib. 16.

Borbeto magus, Germaniæ vrbs in Vangionibus. Ptol. quibuſdam hodie *VVorms*.

Borbuſta, rex Gotthorum, in Teutones irrumpit, quem vicerunt tres reges coadunatis copiis.

Borbõniũ, Galliç pars, Ducatus dignitatem aſſumpſit Philippi Valleſij Frãcorum regis tẽpore.

Borcani, populi Hirpinorum in Italia, non procul à Collatinis, Plin.lib.3.c.18.

Borceos, vicus qui etiam Annuath appellatur & eſt in confinibus Sarmatiæ regionis. Iudææ limites à Septentrione.Ioſeph.bell.Iud.l.1.

Borcobe, Thraciæ oppidum, Eumeniæ & Parthenopoli vicinum. Plin.lib.4.c.11.

Borea, oppidi nomen, quod à Sex. Pompeio captum eſt, vt ſcribit Cic.16. ad Atticum.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montib ſtans, vnde & frigidus, dictus ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥεῖν, quoniam vt violenti flatus eſt, ita etiam ſonori. Virg.1.Georg.

Aut borea penetrabile frigus adurat.

Spirat inter Septentrionem & exortum ſolſtitialem, nubes diſſipat, & aquas gelu conſtringit, Poëtæ Boream Aſtræi filium faciunt, eúmque Hyacinthum puerum amaſſe, qui etiam ab Apolline diligebatur, vide infrà. Alij Strymonis filium fuiſſe dicunt. Amauit præterea Orythiam Erichthonij Athenarum regis filiam, quam & in coniugem poſtulauit: verùm cùm non daretur, vi eam rapuit, ex qua poſtea Zeten, & Calaim ſuſcepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardanis equas adamaſſe, & ex illis XII. velociſſimos equos ſuſcepiſſe. Hinc Boræus & Boræetis, idis, Ouid.lib.1. Metamorp.

——Scythiam ſeptémque triones
Inuaſit Boreas. &c.

Boreas, mons eſt Epyri Dyracchio proximus.

Boreoſtoma, vnum ex oſtiis Danubij fluminis, Primum oſtium Peuces: mox ipſa Peuce inſula, à qua proximus alueus appellatus, 19. Mill. paſſuum magna palude ſorbetur. Ex eodem alueo & ſuper Iſtropolim lacus gignitur LXIII. M. paſſuum ambitu Halmyrin vocant. Secundum oſtium Naracoſtoma appellatur. Tertium Caloſtoma, iuxta inſulam Sarmaticam. Quartum Pſeudoſtoma, & inſula Conopon Diabaſis. Poſtea Boroſtoma, Spireoſtoma. Singula autem ora & oſtia tanta ſunt, vt prodatur in XL. M. paſſ. longitudinis vinci mare, dulcémque intelligi hauſtum. Plinius de Danubij oſtiis, lib.4.c.12.

Boreum, Hiberniæ inſulæ promontorium. Ptolem. mons item in Arcadia. Pauſan. Tenedi inſulæ portus, Arrian. Cyrenaicæ regionis promontorium. Ptol.

Borgi, Ariæ populi. Ptol.

Borgion, filius Neptuni, qui Herculem inuaſit, Bocatius.

Borgodi, Aſiæ populi in inſula Argilia. Plin. lib.7.c.28. in deſcriptione Arabiæ.

Borichus, Colomanni nothus. Volat. Riti.

Borion, idem quod ſupra Boreum.

Bormanico, oppidum Narbonenſis prouinciæ. Plin.lib.3.c.4.

Bormiſcus, regio Macedoniæ, vbi canes Euripidem lacerarunt, Steph.

Bormius, mons eſt in Macedonia, à quo & locus Bormiſcus dictus eſt. Rhod.lib.14.c.10.

Boron, Trogloditarum oppidum, Plin.lib.6. cap.29.

Borſippa, vrbs Babyloniæ, Meſopotamiæ coniuncta inter Euphratis conuerſiones, olim Dianæ & Apollini ſacra, in qua maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Strabo libr. decimo ſexto. Martial.

Sexta Semiramia qua variantur acu.

Steph. Βορσίππα fœmini generis, aut neutri pluralis ſcribit.

Boruſſia, vide PRVSSIA.

Boryſthenes, fluuius Scythiæ ſecundum Iſtrū omnium maximus, ad 600. ſtadia nauigabilis, in cuius oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur, & ingentia cete ſpinis carentia. Herodot. Plin. Strab. Solin. Pompon. & Martian.

Boryſthenidæ, populi ad Boryſthenem amnem, Pomponius. Propertius.

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Boryſthenes, nomen oppidi flunio adiacentis, item inſula & portus in mari Euxino, ad oſtium Boryſthenis.

Boryſthenes, Stephan. vrbs & fluuius Ponti iuxta Mæotin & Tanain, & vrbs Græciæ Occidentem verſus. Mileſiorum coloni quam incolæ Olbiam vocant. Steph. Sunt & aliæ Olbiæ, de quibus infrà.

Boryſa, vrbs Ponti.

Boſa, Sardiniæ inſulæ oppidum. Ptolem. hodie *Buoſa*.

Boſara, vrbs Arabiæ fœlicis. Ptol.

Boſenſes, populi ſunt ciuium Romanorum, in Sardinia inſula. Plin.lib.3.c.7.

Boſes, nomen ſcopuli, 1.Reg.14.

Boſitara, vrbs Ægypti. Steph.

Boſor, i. munitio, vel vindemia ſiue oblatio, vel prohibitio, aut in anguſtia, vel in tribulatione filius Supha filij Helem, 1.Para.7. Nomen ciuitatis Moabitarum trans Iordanem Orientem verſus, ad ſolitudinem nonnihil vergentis, 1. Macchab.5. Deuter.4. Ioſ.20. 1.Paral.6. De tribu Ruben Leuitis data.

Boſpara, Thraciæ vrbs. Procop.

Boſphorium, portus Byzantij. Steph.

Boſphorus, vel Boſporus, à bouis meabili trāſitu dictus, propter anguſtias freti, quaſi bouis tranſitus. Pli. Soli. Duo ſunt autem Boſphori, alter iuxta Byzantium, qui Thracius dicitur, éſtque oſtium Ponti, per quod in Propontidem influit, dictum à traiectu Iouis in vaccam deformati. Valer. Flac. lib. 4. Argon.

Iámque dies auraq; vocant, rurſumq; capeſſunt
Æquora, quà rigidos eructat Boſphorus amnes.

Alter eſt Boſphorus in introitu Mæotidis paludis, per quem in Pontum defluit. Ouid.

Boſphorus & Tanais ſuperat Scythicaq́; paludes.

Hic etiam Cimmerius Boſphorus dicitur, à Cimmeriis populis partem eius frigidiſſimam incolentibus. Vide PROPONTIS. Cæterum inter Boſphorũ Thracium & Cimmeriũ Martiano & Polybio interiacent millia quingẽta. Porrò Boſphorus Thracius Pomponio, ſtadiis 5. Europam ab Aſia diſterminat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit. Boſphori Cimmerij latitudo eſt M. D. paſſuum. Pli. lib. 2. c. 15. Lucanus.

Sic ſtat inter Scythicas aſtringens Boſphorus vndas.

Boſphorus, vrbs Franconiæ in Germania, vulgò *Ochſenfurt*.

Boſphorus, vrbs Ponti, eſt iuxta ſinum Cimmerium, & fretum eiuſdem nominis, quod Io in bouem mutata traiecit, vnde nomen. Eſt & alia Indiæ Boſphorus. Steph.

Boſra, Idumææ ciuitas. Geneſ. 36. Iſa. 34. idem ſignificat quod Boſor.

Boſſina, Orientalis regio, à Turca vaſtata, an. 1384. Egna.

Boſtitza, v. Ægyra.

Boſtra, Phœniciæ vrbs ad mare ſita, Byblo vicina, vt tradit Strab. li. 16. vrbs Arabiæ. Steph.

Botachidæ, locus Arcadiæ in Tegea, à Botacho Iocritii filio, Lycurgi verò nepote dicitur. Stephan.

Botiæi, Thraciæ populi, Plin. lib. 4. c. 11. Steph. Nicæam, Botiæorum coloniam eſſe ſcribit.

Boticum, vrbs Phrygiæ, cum ſtagno Attea dicto, quod ſalem producit. Steph.

Botiódus, vicus non longè à Segobriga, quondam oppidum à Tib. Graccho dirutum. Polyb.

Botrus, vel Botrys, Syriæ vrbs. Ptol. *Beuron* Volater. Plin. lib. 5. c. 20. Steph.

Bottiæi, vide Botial.

Bouconia, vrbs inter Bormitomagum & Moguntiam. Anton.

Bouianum, Samnitum colonia vetus. Pli. li. 3. cap. 12.

Bouillæ, arum, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Romana, via quæ Ariciam ducebat. Aſconius. Suburbanæ dictæ Ouidio.

Orta ſuburbanis quadam fuit Anna Bouillis.

Quo in loco interfectus eſt Clodius, Aricia rediens. Dictum quaſi bouis hillæ, quod eò vulnerata bos ſua trahens inteſtina deuenerit. Vnde populus Bouillanus. Plin. lib. 3. c. 5.

Bouis aula, Eubœæ inſulæ locus. Strabo.

Bouta, Lybiæ interioris oppidum. Ptol.

Bouzimele, Ciliciæ fluuius eſt haud longè à Lyco amne.

B R

Brabantini, populi, ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam tranſlatis, prognati, Æmil. lib. 3.

Brabantiæ ducatus Moſa, Scaldi, Sabi & Teuera fluminibus ferè circumſcribitur, adeò vt nuſquam hos fluuios tranſiliat: ſed neq; etiam vbique attingit, cùm cis Moſam Leodienſis prouincia magnam huius tractus partem occupet. Habet Hollandiam & Geldriam à Septentrione, Leodienſem diœceſim ab Oriente, Namurci Comitatum, necnon Hannoniam ad meridiem reſpicit. Flandria illi ab Occidente eſt: Scaldique fluuio ab ea ex parte dirimitur. Regio nobilis & amœna. Continet marchionatum ſacri imperij (cuius metropolis eſt Antuerpia) Marchionatum à Bergis, Ducatum Arſchotanum, Comitatum Hoochſtratanum, & Megem, &c. Sunt in ea nemora & ſaltus, quæ multiꝰ ferarum generibus abundant. Maximi nominis vrbs habet, Antuerpiam, Bruxellas, Louanium, Mechliniam, Buſcum ducis, & alias, quarum deſcriptio extat apud Lud. Guicciardinum. Gallicè, *La Duché de Brabant*.

Brabaſthenes, mons Liuio li. 4. belli Macedonici x. millibus paſſuum à Lacedæmonia diſtans.

Bracárus, conuentus vnus è ſeptem Hiſpaniæ. Vniuerſa enim prouincia Hiſpaniæ diuiditur in conuentus ſeptem, Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cæſarguſtanum, Clunienſem, Aſturum, Lucenſem, Bracarum. Plinius lib. tertio, cap. tertio. Vide BRACHARA & BRACARA.

Bráchara, apud Ptole. vulgò hodie Braga. cuius præſul Metropoliticus, ſimul & Primas regni Luſitaniæ appellatur. Volat. *Bracara*. Ptolem. vide infra.

Braccata Gallia, vulgò *La Prouence*.

Bráchia, mare Arabicum, quòd plurima in eo *βραχέα*, id eſt, breuia ſint.

Brachinonenſis ager à Sarracenis vaſtatus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Brachius Peruſinus, omnem Pontificis ditionem occupauit. Volat. li. 2. 22. Apud Aquilam à Pontificis exercitu ſuperatus occiditur.

Brachmanes, vel Brachmánæ, Indorum gymnoſophiſtæ, Hieronymo libro ſecundo contra Iouinianum, quorum princeps Iarchas eo tempore quo Apollonius Tyaneus diſcendi viſendique ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omni prorſus carnis genere & vini abſtinentes; Brachmas vocat Stephan. De quibus plura Strabo lib. 16. Plin. libr. 1. capite 17. hodie apud Indos *Bramines* vocantur, quorum frequens mentio apud recentiores Scriptores.

Brachôdes, extrema vrbs Africæ minoris, Ptolem.

Brachybios, Dionyſius vocat Æthiopas, quòd

quòd ſint breuis æui, nec vltrà annos XL. viuant.

Brachyle, vrbs Ceretum, qui Iberis vicini ſunt Steph.

Brachmanæ Vide BRACMANES.

Bractia, inſula eſt vna Illyrici. Pliu. fortè eadem quæ Brattia inferius.

Bradas, Italiæ fluuius, circa Apuliam. Anton.

Bradeas, præcipuæ nobilitatis vir, Rhegillæ vxoris Herodis ſophiſtæ frater, argumentum generis geſtabat in calceis. Id autem erat epiſphyrion Mennides eburneum, quod ſignificat fibulam cornicantem, qualis fermè figura in Luna eſt, quum paulum craſſeſcit. Ab hoc fertur prouerbium, Nobilitatem in aſtragalis geſtare, quod in eos rectè dicitur, qui generis præſtantia tumentes, nulla ipſi virtute nituntur. Huius prouerbij rationem vide apud Cæl. Rhod. lib. 20. c. 27.

Brâdua, conſul, collega Triarij Materni & Aptoniani ann. ab vrbe 937. & 943.

Bræcara Auguſta, Portugalliæ metropolis, vide ſupra *Brachara.*

Bræſi populi Macedoniæ. Steph.

Bragáda, fluuius Africæ, iuxta Vticam in mare labens, apud quem ab Attilio Regulo & toto exercitu baliſtis & catapultis ſerpens centum & viginti pedum longus eſt occiſus. Silius, lib. 5.

Turbidus arenteis lento pede ſulcat arenas
Bragada, &c.

Bragæ, inſulæ quædam deſertæ, Plin. libro 4. cap. 28.

Bragodurum, Rhætiæ oppidum in Germania. Ptolemæus. *Bibrach* Lazio. *Ro. kenburg* Rhenano.

Bramagum, vel Bromagum. Anton. Sequanorum oppidum, *Romont* vulgò.

Bramma, Sinarum regionis vrbs. Ptolemæus.

Brana, Turdulorum oppidum in Hiſpania, & conuentus Cordubenſis. Plinius libro tertio cap. 1.

Branchidæ, Apollinis Didymæi ſacerdotes apud Poſideum oppidum, & promontorium Ioniæ, qui locus Plin. lib. 5. c. 29. potiùs Branchydarum oraculum dicebatur, nunc Didymæi Apollinis, Strab. lib. 14.

Branchidárum oraculum, locus Cariæ apud Plin. βραγχίδαι Straboni. Niger ſcribit *Petrum* vocari.

Branchus, filius fuit Apollinis, Lactantius ad Statij Thebaidos libr. 8. vult filium fuiſſe Smicri ex Patronis filia, qui cùm Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod Branchiadon nominatur, ad 3. Theb. Theſſalum fuiſſe dicit.

Branchiades, Apollo dictus eſt à Brancho adoleſcente Theſſalo, quem & viuum dilexit, & mortuum templo decorauit: vel à Brancho filio cui vaticinandi artem conceſſerat: vel à Branchidis populis apud quos reſponſa dabat. Strabo lib. 14.

Branchillides Bœotorum princeps. Pauſan.

Brancotij, populi Aſiæ Plinius libro 6. cap. vigeſimo.

Brandemburg, ab Othone III. imperatore XIII. obſeſſum, anno 992.

Brangonia, quæ & Vigornia, Angliæ oppidum, vulgò *VVenceſtre.*

Brannogenium, Ordouicorum vrbs, in Albione inſula, Ptolem. *VVorceſtre*, Camdeno.

Brannouices, populi inter Celtas proximi Seguſianis, Ambiuaritis, ac Heduis, quorum clientes erant, *les Briançonnois.*

Branodunum, littoris Saxonici in Britannia, oppidum, Lib. Notit. *Branceſter*, Camdeno.

Braſidas, Tellidis f. primus Spartanæ iuuentutis in bello Peloponneſiaco virtutis palmam tulit. Athenienſibus námque Methonem Laconicam vrbem, viris mœnibúſque inualidam, adortis: ipſe cum parua manu per medios hoſtes in vrbem penetrauit, & ſuo aduentu eam conſeruauit. Ex quo ſucceſſu robore, animo, ſpiritúque ſumpto, audaciſſimè poſtea feliciſſiméque iuxta diſcrimina obiit. Hic rem Lacedæmoniam multis cladibus quaſſatam ac pæne prolapſam, non ſedendo, cunctandóque vt Fabius Romanus, ſed audendo atque agendo reſtituit. Paruo enim cum exercitu, per Theſſaliam in Athenienſium iuxta Thraciam ſocios profectus plurimas vrbes & populos, non tam vi & armis, quam comitate, æquitate, & multiplici virtute, in ſuam ſocietatem perduxit: vt Lacedæmoniis qui hactenus magnis cladibus fracti nullam æquam pacificationem ab Athenienſibus impetrare potuerant: tunc iam paribus conditionibus pacem facere poſſent. Demum ad Amphipolim magna virtute deuictis Athenienſibus, in acie victor honeſtiſſimam & Laconica virtute dignam mortem oppetiit. Vide Thucyd. & Frontini ſtratagemata.

Braſiæ, vrbs Laconiæ. Steph. Praſia. Ptol.

Brattia, Mœſiæ prouincia, cum Pannoniis iuncta, Plinius libro quarto, capite vltimo. Vide BRACTIA.

Bratuſpancium, oppidum Bellouacorum inter Belgas, finitimum Sueſſionibus, in Francorum regno ſitum. Cæſar libro ſecundo. *Granuiller* pagus hodie, vt Bouillus exiſtimat. Aliis *Clermont en Beauuoiſis*: aliis *Beaumont ſur Oiſe.*

Brauron, Atticæ oppidum, vbi Dianæ Brauroniæ ſacellum eſt. Strab. lib. 9. Plin. lib. 2. cap. 7. Steph. in *Βραυρῶν δῆμος*, id eſt, pars tribus cuiuſdam Atticæ eſt, à Braurone heroe, à quo etiam Braurona Diana dicta eſt.

Brauronia Diana dicta eſt, vel à Braurone populo, vel à Braurone heroe. qui populo nomen dedit. Erat autem in arce Athenienſium, Dianæ Brauroniæ fanum, & eius ſimulachrum à Praxitele factum. Paleph. lib. 2.

Brauum Murbogorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, *Burgos*, Taraphæ, Villanouanus vult olim Maſburgi & Auca dictam fuiſſe.

Bre. Thraciæ vrbs. Procop.

Brea, ciuitas Athenienſium, in quam poſtea coloniam miſerunt. Steph.

Bregetium. Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptol.

Bregi, & Breges, Phryges populi, Strabo libro 12.

Bregmenténi, Aſiæ populi in Troade. Plin. lib. 5. c. 30. ſunt qui Bregneni legant.

Brema, à Ptolemæo Phabiranum, vrbs Weſtphaliæ, Epiſcopalis ac elegans, quæ ab Hamburgenſibus huc tranſlata eſt, vbi olim Archiepiſcopatus fuit omnium Aquilonarium prouinciarum, Phryſiæ Orientalis vicina, ad Viſurgum fluuium poſita, ex quo admirandæ altitudinis rota, aquam ad incolarum neceſſitates in hanc vrbem per canales ſubterraneos artificioſè transfundit, ligneum habet pontem, ſub quo molæ frumento frangendo & tormentario puluere tundendo deſtinatæ, complures ex ordine hærent. Ann. 1564. Bremenſis Reipublicæ ſtatus inteſtino diſſidio grauiter læſus priſtinæ integritati nondum abſolutè reſtitutus eſt.

Bremenium, Otadenorum vrbs in finibus Scotiæ & Angliæ. Ptolem. Hodie *Barwich*. Villanouano cenſore: *Bamborouu* mallet, ex ea facere Talbotus, non tamen affirmare audet Anton. Bramenium legit Camdenus *Brampton*.

Bremetonacum, Angliæ oppidum, Anton. *Rhibcheſter*, Camdeno.

Brenda, à poëtis breuitatis cauſa appellatur Brundiſium. Feſtus.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenonam Venetiæ vrbem ædificauit, quæ poſtea litterarum aliquot immutatione dicta eſt Verona. Hic cum trecentis armatorum millibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade profligauit: deinde ad vrbem pergens, eandem cepit, totámque exuſſit, præter Capitolium, quò nobilior iuuentus confugerat. Sed cùm & illud aggrederetur, Romani cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obſidionem ſolueret. Cùm igitur aurum penderetur, ipſe dux gladium ſuum vagina educens, & hunc penſari imperauit. Sed cùm hoc Romani, vt rem iniuſtam, recuſarent atque ita inuicem contenderent. Camillus exul, qui abſens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerant, Gallos ex improuiſo adortus eſt, qui relicto auro, cum maximo ſuorum detrimento fuga ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus verò eos continuò perſequens, ex Italia expulit. Poſteà Brennus, Apollinis Delphici templum prædę cauſa ingreſſus, ira numinis ſe interfecit. Proper. lib. 3.

Torrida ſacrilegum teſtantur limina Brennum
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.
At mons Laurigero concuſſus vertice diras
Gallica Parnaſſi ſparſit in arma niues.

Brentha, vrbs Arcadiæ, & fluuius Brenthiathes. Steph.

Brentheates, fluuius apud Pauſ.

Brenthus, Herculis filius, à quo Brunduſium dictum. Stephan.

Breſſus, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Bretêna, vrbs Italiæ ſub Venetis, Ptol. Brinechum hodie vocata.

Bretolæum, Ptol. Britium nunc dictum, Luſitaniæ oppidum.

Brettania. Iſacio in Lycophronem inſula Oceani eſt inter Britanniam Occidentalem, & Thulen. Iſlandia hodie.

Brettánis, inſula, Brettotia Stephano qui ſcribit à Græcis Elaphuſſam vocatam. Hæc eſt, vt vult Hermolaus Plinij & Strabonis Brattia, quo nomine etiam hodie gaudet.

Brettia, regio Italiæ, Stephanus ex Antiocho totam Italiam olim ſic dictam ſcribit.

Brettius. vide Brettocia.

Brettótia, inſula in Adriatico mari fluuium habens Brettium, Græci Elaphuſſam vocant, alij Brettannidem. Quanquam & Oceani inſulæ Britannicæ, Græcis Brettanides dicuntur. Steph.

Brettus, vrbs Tyrrhenorum à Bretto Herculis filio. Vide Brettii.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis præterfluit. Plin. lib. 4. c. p. 35.

Breuis, Hiſpaniæ locus inter Bracaram & Auguſtam. Anton.

Brenni, Plin li. 2. cap. 20. inter Alpinas gentes numerantur, Vindeliciæ populi. Ptolem.

Briada, Piſidiæ vrbs. Strabo, vide infra Brias.

Briantica, Thraciæ regio, quæ olim Galaica, Herodotus in Polymnia.

Briareus, gigas Ætheris vel Titanis, vel Cœli, & Terræ filius, quem poëtæ finxerunt centum habuiſſe brachia, & quinquaginta ventres. Hunc fingit Homerus, cùm Pallas, Iuno, Neptunus, aliíſque ex diis nonnulli, aduerſus Iouem coniuraſſent, perſuaſum à Thetide in cœlum aſcendiſſe, vt Ioui ſuppetias ferret, deóſque coniuratos ib:

tos illius aduentu territos à cœptis deſtitiſſe, & cum Ioue in gratiam rediiſſe. Hæc Homerus, 1. Iliados, vbi etiam hoc addit: A ſuperis quidem Briareum dictum fuiſſe, ab hominibus autem Ægeonem βριάρεων (inquit) καλέουσι θεοὶ ἄνδρες δέ τε πάντες, Αἰγαίωνα. Alij Brioreum inter eos numerant gigantes, qui aduerſus Iouem conſpirarunt: vnde à Virg. lib. 6. Æneid. cum aliis monſtris in veſtibulo inferorum collocatur, cùm ait,

Centauri in foribus ſtabulant Scyllæque Biformes

Et centum geminus Briareus, & bellua Lernæ

Dictus Briareus à corporis robore, βριαρὸς enim Græci fortem dicunt, & robuſtum. Ventorum naturam ſub eiuſmodi fabularum inuolucris poëtæ deſcripſerunt.

Brias, Briadis, vrbs Piſidiæ regionis Aſiæ. Vide Strabonem. Vide ſupra Briada.

Briaxes, ſtatuarius. Pauſan.

Bricium, Hiſpaniæ vrbs. Anton.

Bricinnia, vrbs Siciliæ. Stephanus. Vide Bycinna.

Bridoborum, Lugdunenſis Galliæ vrbs. Anton. *Briare* Simlero.

Brie, i. in malitia, vel in ſocietate, aut in clamore ſiue in vlulatu, vel in paſtu, filius Aſer, filij Iacob. Num. 16.

Brigæcium, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Pt.

Brigantes, Hiberniæ populi Ptol. Vide Βρίγας in Stephan. Hi ſunt Eboracenſes Lelando, ſunt etiam Albionis inſulæ populi.

Brigantinus, Lacus Rhætiæ inter Alpes, qui muſtelas marinis æmulas generat. Plin. 9. capite 17.

Brigantium, Ptolem. in Rhætia, Straboni in Vindelicis oppidum circa lacum Acronium. Antoninus eius etiam meminit. *Bregent* eſt Scudo & Simlero *Brecantia*.

Brigantiū, Hiſpaniæ ciuitas, hodie *Compoſtella* oppidum S. Iacobi. Ptol. Flauium Brigantium dicitur. Eſt & Brigantium, vrbs Cenomanorum Ptolemæo, vulgò *Brianſon*.

Brige, Angliæ vrbs. Anton. *Brougthon*, Camdeno.

Bryges, populi Thraciæ; Phryges etiam aliàs Briges dicti, & eorum regio Brigea. Herodian. Brigantes eos vocat: de his plura vide apud Stephanum.

Brigiani, populi inter Alpinas gentes. Plin. li. 13. c. 101. Hi fortè ſunt, Simlero auctore, qui *Brigantiono* ſupra Caturiges habitarunt in Alpibus Cottiis.

Brigida, mulier vitæ ſanctitate inſignis, Romam venit à Suecia, Vrbano Pontifice maximo. Quatuor liberos mares ac totidem fœminas amandis ſanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam viduam Romam comitata eſt, cuius cura atque opera in patriam relata eſt. Volater.

Brileſſus, Ægialeus dictus, Atticæ mons eſt. Plin. lib. 4. cap. 7.

Brilétum, mons Atticæ regionis prope Tharnen Plin. libro vndecimo cap. 37. In hoc monte ſunt lepores bina habentes iecinora: cerui renes quatuor: pennati autem & ſquammoſi nulli.

Brimo, vnum ex Hecates, ſiue Proſerpinæ nominib. ἀπὸ τοῦ βριμᾶν, hoc eſt à terrendo impoſitum, eo quòd nocturna terriculamenta, ab ea immitti credebantur, vt ex Apollinij interpretibus annotauit Cæl. Rhod lib. 11. c. 16.

Brincas, Italiæ vrbs à Gottis recepta per Narſetem. Cedrenus.

Brinci, Thraciæ populi. Suidas.

Briſa, promontorium Leſbi, vbi Dionyſius Briſeus colitur. Steph.

Briſabritæ, Aſiæ populi. Plin. lib. 6. c. 20.

Briſacus, mons inter Argentinam & Baſileā.

Briſeis, Lyrneſſia puella, à patre Briſe ita appellata, cum vero nomine Hippodamia vocaretur, hæc, capta Lyrneſſo vrbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, & poſtea ab Agamemnone erepta, implacabilis diſſidij cauſa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detractabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma ſumeret, donec patrocli mors nuntiata eum ad vindictam extimulauit. Extat huius Briſeidos ad Achillem epiſtola apud Ouidium in epiſtolis Heroidum.

Bryſes & Chryſes fratres erant, patre Ardy progeniti. Horum alter filiam Aſtynomen ab Homero dictam, à Chryſe patre Chryſeida ſuſcepit: alter Hippodamiam: quam Homerus quoque à patre Briſe Briſeida appellat. Euſtathius. Rhod. lib. 24. c. 5.

Briſeus, liber pater Cornutus in Perſij Satyr. 1. Briſeum appellatum eſſe ſcribit vel à mellis vſu, quòd ipſe primus mel inueniſſe dicatur, & ex fauis expreſſiſſe: vel ab vua, quòd eam inuenerit & expreſſerit, à quum briſare ſit exprimere: vel à nympha quæ eum nutriuiſſe dicitur. Briſeus etiam poëtarum epitheton eſt, quòd ij in Liberi patris tutela eſſe credantur. Perſius Satyr. 1.

Eſt nunc Briſæi quem vinoſus liber Acci.

Briſgôia regio, quæ ab Eremo Heluetiorum verſus Orientem, Rheno ad Septentrionem & Occaſum, Rauracis & Baſilea ad Meridiem cingitur: Vrbibus & pagis admodum frequens & frumento diues eſt. Plebs ferè ex vindemia victum parat. Ius huius regionis inter Archiduces Auſtriæ, & Marchiones Badenſes partitum eſt. Munſter.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali

omnium quæ Europæ adiacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex poëtis appellauerunt à Britone rege Britannia dicta, cùm priùs Albion diceretur, ab albis montibus qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuiſa eſt partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit, Scoti incolunt, Caledoniæ ſyluæ nomine veteribus cognitam: alteram quæ cultior eſt, & Belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniç populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulſis. Hæc ab ortu Germanico, ab Occaſu Hybernico, à Septentrione Caledonio, Oceano eluitur: ad Meridiem verò anguſto freto à Belgis dirimitur: Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum.

Britannia, Diodoro ac Straboni lib. 4. forma triangulari, lateribus inæqualibus, ac tribus erecta promontoriis eſt, Cantio, Helene & Orta. Sita è regione Galliæ circuitu XXII. millibus ſtadiis Straboni duobus millibus paſſuum Cæſari, longitudine verò D.CCC. latitudine CCC. millibus. Plinius lib. 4. cap. 14. vulgò Anglia dicitur.

Britannicæ, inſulæ in Oceano ſitæ, quarum incolæ Britanni. Alia eſt Britannis inſula, de qua in Brettoria. Steph.

Britannicus Oceanus Ptolemæo, qui inter Angliam & Galliam eſt. Nautis Germanis *Canale* dicitur: *Manche* Gallis: *Sleife* Anglis.

Britannus, Britannicus, & Brito, eiuſdem ſignificationis ſunt.

Iuuenalis.

Quantum delphinis balæna Britannica maior.

Idem,

Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam.

Vide Britones, & Armoricæ.

Virg. Ecloga 1.

penitus toto diuiſos orbe Britannos,

Et nunquam patrios longo poſt tempore fines

Pauperis & tuguri congeſtum ceſpite culmen.

Britannicus, filius Claudij Cæſaris ex Meſſalina, primùm Germanicus dictus. Hic quamuis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpè circumlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno ſublatus eſt. Tacit. lib. 13. Iuuenal. 6.

Oſtenditque tuum generoſe Britannice ventrem.

Britius, Archiepiſcopus Turonenſis, Martino ſucceſſit. Volater.

Britium, Luſitaniæ oppidum, Plin. lib. 4. cap. 21.

Britomartis, Nympha Cretenſis valdè formoſa, Iouis & Charmes filia, Diodoro Britona dicta, retia ad venandum inuenit, ex quo Dictynna eſt appellata, quod cauſam præbuit, vt quidam Dictynnam & Dianam eandem eſſe putarint.

Hæc, vt quibuſdam placet, à Minoe rege Cretenſi adamata, cùm eiuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitauit. Virg in Cyri. Bocatius.

Britolagæ, Myſiæ inferioris populi. Ptol.

Brirones, populi minoris Britanniæ, quæ eſt Galliæ Celticæ regio ad mare Oceanum ſita, Northmannis ac Pictauis contermina. Hi olim dicuntur Britanniam incoluiſſe, indéque ab Anglis Saxoniæ populis expulſi, in aduerſo littore ſedes fixiſſe. Iuuen.

Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam.

Briuates, Galliæ Lugdunenſis portus, Ptolemæo.

Briua Iſaræ, Anton. *Pontoiſe* Simlero, Galliæ Lugdunenſis oppidum XV. M. paſſ. à Lutetia.

Brixaba, mons Tanai fluminis vicinus, qui poſtea Arietis Frons dictus fuit, author Plutarchus de fluminibus.

Brixellum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volater. *Breſcello* Leandro.

Brixentes populi Aldini, Lepantiis finitimi. Plin. lib. 3. c. 20.

Brixia, vrbs Tranſpadanæ regionis, quam Cenomani populi ædificauerunt. T. Liuij Polybius. *Breſcia* hodie Leandro: ſub Venetorum dominio eſt, populoſa & ampla ciuitas, & ditiſſimis incolis habitata. Vrbis Venetæ ſponſa vulgò cognominatur. Eſt & Suſianæ fluuius. Plin. lib. 6. c. 27.

Brixia, vrbs Galliæ Ciſalpinæ, à Germanis in Italiam tranſeuntibus condita. Mantuan.

Brixia magnorum genitrix animoſa virorum, &c.

Brixillum oppidum apud Mutinam. Plin. lib. 3. c. 13.

Brizaca, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Brizana Arrian. vel Briſoana. Ptol. Perſidis fluuius, fortè *Sirt* hodie.

Brizanos, Germaniæ Septentrionales populos habet Hermoldus.

Brizica, Thraciæ vrbs. Anton.

Brizo, apud Delios vaticiniorum quæ ex ſomniis ſumuntur, dea habita eſt, eique ſcaphas omni genere bonorum plenas, ſolis piſcibus exceptis, offerebant. Dicta autem putatur Brizo, ab eo, quod βρίζειν priſci Græci pro dormire dicebant. Vide Gyl. Rhod. lib. 7. c. 10.

Brochus, Phœniciæ oppidum Polyb. lib. 5.

Brocomagus, vt Rhenanus ex Marcellino habet, aliis Brotomagus per t. legitur. Ptolemæo. Breucomagus, eſt Germaniæ vicus, duobus milliaribus infra Argentoratum ſitus, & *Brumat* vocatus, vt Rhenanus putat.

Brodentia, Germaniæ vrbs. Ptol.

Bronteum, machina erat ſub ſcena, æneum habens vas in quod decidentes calculi, & in eo circum-

circumacti, tonitru ſonum imitabantur: quod genus Claudiana tonitrua Feſtus appellauit, à Claudio Pulchro inuentore.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, i. à fremendo, vel ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc eſt à tonitru: eo quòd natus ſit cum tonitru, eius genitrice fulmine perempta, Ouid. 4 Metam.

Thura dabant, Bacchumq; vocant, Bromiumque Lyæum.

Bromus, Centaurorum vnus, à Cenæo interfectus, Ouid. 2.Metam.

Brongus, fluuius, vide Angrus.

Bronteus, Iupiter dictus à βροντῇ quod eſt tonitru.

Brontes, vnus ex Cyclopibus, Vulcani miniſtris, qui Ioui cudunt fulmina, παρὰ τὴν βροντὴν, hoc eſt à tonitru dictus, Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani miniſtri, Brontes, Steropes & Pyracmon, quem Ouid. 4 Faſtorum Acmonidem appellat. Hos Heſiodus in Theogonia Cœli & Terræ filios facit, quanquam alij ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. 8. Æneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Brontéſque Steropéſque & nudus membra Pyracmon.

Brontoras, locus tribus ab vrbe milliaribus diſtans, quo Anthemius, à Leone ab Italia miſſus imperium ſuſcepit. Caſſiod. Diac.

Broteas, & Ammon cæſtibus claruerunt. Ouid. lib 5.

Hinc gemini fratres, Broteáſque & cæſtibus Ammon Inuicti, &c.

Brotheus, filius Vulcani & Mineruæ, deformi facie ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum coniecit Ouid. in Ibin.

Quodq; ferunt Brotheū feciſſe cupidine mortis,
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Bronerſauia, inſula Zelandiæ, quæ à Scaldi fluuio Scaldia cognominatur, oppidum nitidè & eleganter conſtructum, quod rei maritimæ peritos & exercitos naucleros ſuppeditat, piſcatoreſque ſtrenuos, quorum induſtria ingentem piſcium copiam variis mundi partibus communicat. Theat. vrbium.

Brouonacis. Angliæ vrbs. Anton. *Brougham* Gamdeno.

Brucca putat Cl. Aretius olim dictam vrbem Siciliæ, hodie *Longobaldam* vocatam.

Bructeri populi à L. Stertinio victi, in Germania inferiori Tenchteris & Phryſiis proximi ex quibus fuit virgo Velleda fatidica, quæ Germanis, religione animos eorum occupante, aliquando præfuit. Cor. Tacitus.

Brugæ vulgò *Brugk*, Teutonicæ Flandriæ vrbs omnium pulcherrima, nitidiſſimaque: publicarum ſiquidem & priuatarum ædium in hac vrbe ſplendor & magnificentia, omnem rationē, omnem dicendi facultatē ſuperat. Optimam vrbiū formam, h.e. orbicularem ſitu obtinet. Pulcherrimis mœnibus cingitur. Forum habet, ad quod ſex latæ deducūt plateæ, totidē præcipuis portis reſpondentes. A pontiū multitudine, Brugas appellatā exiſtimant. Præcelſis turribus, diuorúmq; auguſtiſſimis tēplis ſexaginta numero inſignitur. Canalē habet ad tria milliaria ex mari deductum, aliorum riuulorū influxu adauctū, qui ſe brachiis nauigabilibus, per multas ciuitatis plateas transfundit. Hic locus in ſumma paſcendis oculis & reficiendis animis dicatus eſt. Barlandus, Eraſmus.

Brullitæ populi Epheſo tribuūtur. Pl. l. 5. c. 29.

Bruma dicitur dies ſolſtitij hiemalis, qui eſt ad 15. Calend. Ianuarij, quo die fit in Capricorno hiemale ſolſtitium Dicta Bruna, quaſi βραχὺ ἦμαρ, i. breuis dies.

Brumalia, à Romanis dicebātur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrantur: ſemel XII. Cal. Martij: atq; iterū XVIII. Cal. Septembr. Brumalia autem à Bruma, quo nomine Romani, Bacchum appellabant Cæl Rhodig 18. c. 25.

Brumbeſtini, populi in ſecunda regione Italiæ, Plin. li. 3. c. 11.

Brumus, Bacchus, qui Brumalibus feſtis nomen dedit.

Brundiſium Plinio, Brendeſium Ptolemæo. Brenteſium Græcis per t, ait Stephanus. Numiſmata habent Bryndiſium cum ypſilon in prima. Quidā poetæ breuitatis cauſa Brendam (aut vt alia ſectio eſt) Brundam dixerunt, inquit Feſtus. Brindiſi hodie vulgò nuncupatur, vrbs Calabriæ.

Brundulum, portus quem Atheſis amnis ex Tridentibus Alpibus fluens facit. Plin l. 3. c. 16.

Brundunum, vrbs Bauariæ, vulgò *Brunauu*,

Brunduſium, vel Brundiſium vt paulò ſuprà vrbs Calabriæ ad mare Adriaticum ſita, via Appia eouſque perducta, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tritiſſimus olim fuit in Græciam tranſitus, Græci Brenteſium appellant, à Brento quodam (ſi Stephano credimus) Herculis filio. Aut certè à ceruini capitis ſimilitudine, quod Meſſapij ſua lingua, βρεντέσιον appellabant. Strab. lib. 9. Lucan. lib. 2.

Brunduſii tutas Magnus conſcendit in arces.

Brunſuicum, Ptolemæo, Tubiſurgium, Saxoniæ metropolis, cuius ferè centrum obtinet, ciuitas eſt permagna & populoſa, duo millia paſſuum ambitu ſuo complectitur, à duobus fratribus Brunono ac Theodoro Lutolphi ducis Saxoniæ filiis condita ann. 861. Hanc Onacra amnis perlabitur. Tota vrbs in plano ſedet, mœnibus ac foſſa duplici profundiſſ. & aliquot in locis triplici, ac qualibet aquis ſtagnante munita. Vallum etiam inter foſſas craſſiſſimum ductum

per circuitum, variis arborum conſitum generibus. Quinque hic fora, quinque prætoria & totidem magiſtratus, hodie principibus ſuis titulum tribuit Munſter.

Brufis, pars Macedoniæ, à Bruſo Emathij filio. Steph.

Bruttiani, à Brutiis dicti, officia ſeruilia magiſtratibus præſtabant hi primùm ſe Annibali tradiderunt, perſeuerarúntque quouſque ex Italia diſcederet.

Brutidius, vir quidam, qui tempore Iuuenalis poetæ, tractus eſt ad iudicium tanquam fautor & amicus Seiani, apud imperatorem accuſati. Iuuenal.

Brutij, populi in extremis Italiæ finibus, ſupra Lucanos peninſulam incolentes, cuius Iſthmus à Lao fluuio vſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuerunt, qui excuſſo ſeruituris iugo, trans Laum fluuium ſedes poſuerunt: vnde & Βρέττιοι à Lucanis dicti ſunt, quod illorum lingua fugitiuos ſonat: à Romanis autem Brutij appellati ſunt, quaſi Bruti, hoc eſt, ſtupidi & vecordes. Qua ignominia ideò notati ſunt, quod ſecundi Punici belli tempore ad Annibalem defeciſſent: ob quam perfidiam ſemper deinde ſine honore, ſine dignitate habiti ſunt, ad ſeruilia tantum opera, & viliora munia, ſoliti compelli. Brutiorum oppida fuerunt Temeſa, Terina, Coſentia, & Rhegium, in extremo Scyllæi promontorio ſitum, ea in parte, qua Sicilia olim ab Italia dicitur eſſe auulſa.

Brutina vrbs Hiſpaniæ, Ptolemæo. Vide Brutobria.

Brutôrum familia, Romæ imprimis fuit illuſtris, ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à ſtultitia, quam Tarquinij metu ſimulabat, ita cognominatus. Hic exactis regibus, ciuitatéque in libertatem vindicata, primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt conſul: rebúſque multis præclarè geſtis, tandem eo in prælio quod ad Regillum lacum commiſſum eſt, occubuit: cúmque matronæ vt fortiſſimum muliebris pudicitiæ vindicem annum integrum luxerunt. De hoc Virgilius 6. Æneid.

Vis & Tarquinios reges animamq́ superbam
Vltoris Bruti faſceſq́ videre receptos?

M. Iunius Brutus percuſſoris Cæſaris pater, Marianas partes ſecutus à Pompeio victus, profligatúſque eſt. Poſt mortem Syllæ quum Lepidus conſul bellum redintegraſſet, Brutus qui Galliam Ciſalpinam Lepidi nomine tenebat, à Pompeio Murinæ obſidione clauditur, & quidem arcta & diuturna, in qua ſiue ſponte, ſiue animos militum mutatos cernens, ſuam, militúmque ſalutem Pompeio commiſit. Dimiſſus inde, quum ad Padum perueniſſet, poſtridie per Geminium Pompeij iuſſu interemptus eſt, non ſine ſugillatione Pompeij, vt qui perfidè & crudeliter illum occidiſſet. Cicero Brutum hunc nô modo acutum Oratorem, ſed etiam iuris publici & priuati peritum fuiſſe refert. Vxorem habuit Seruiliam, Catonis ſororem parum ſanè pudicã, ex qua filium M. Brutum & duas filias Iunias ſuſcepit. Harum altera M. Lepidi triumuiri coniux, Lepidíq; iunioris mater extitit, altera C. Caſſio nupta ſexaginta quatuor annis fratri ſuperſtes fuit. Tacit. M. Iunius Brutus vir ſummæ grauitatis, & ſi vnum eius facinus excipias quo ſe ſuóſq; perdidit cætera valdè bonus & laude dignus. Exorto bello ciuili Pompeium quanquam patris interfectorem quod tamẽ partes illius iuſtiores ſtatueret, ſequutus. A pugna Pharſalica non tantùm conſeruatus à Cæſare, verum etiam inter amicos habitus, Galliam Ciſalpinam obtinuit, i ſq; per tempus belli Africani. Poſt Cæſaris ex Hiſpania reditum vrbana Prætura ornatus, per Caſſium dolẽtem ſibi primum locum denegatum, ſeductus in Cæſaris necem conſpirauit, qua patrata quum in vrbe ſe tuto non fore videret, fuga ſibi cum cæteris coniuratis conſuluit, nec multo poſt comparatis exercitibus, cum Caſſio in Philippis ab Antonio & Cæſare victus, necem ſibi conſciuit, annos natus quadraginta. Vxor illi fuit Porcia Catonis auunculi filia.

D. Iunius Brutus Albinus, & ipſe vnus ex percuſſoribus Cæſaris, poſt pugnam Mutinenſem quum perſequi vellet Antonium, deſertus à Legionibus, Antonij iuſſu cæſus eſt, quum eſſet conſul deſignatus, & à Cæſare inter ſecundos hæredes adſcriptus.

Brutium promontorium, à Ptolemæo Scyllæum vocatum, in extremo loco occidui cornu vbi olim Sicilia Italiæ annexa fuiſſe putatur, ſed poſtea maris ſæuitia abſciſſa.

Brutius Præſens, conſul, collega Antonini Pij Auguſt. 11. anno ab vrbe 890. cuius filiam M. Imperator filio ſuo Commodi matrimonio iunxit Cenſorin. c 21.

Brutobria, vrbs inter Tyritanos & Bætim fluuium. Steph. Eadem nimirum eſt quæ alias Brutina.

Brutulus Papyrius Samnites, vir nomi[illegible]s, prioris fœderis fractor, Romanis deditur. Triũphat Dictator. Liuius lib. 7

Bruxella, primariam totius Brabantiæ ciuitatum ſecunda, ex bello Senonenſium contra Menapios, originem habet. Et quia fontium perennium ſcaturigine, montium vetuſtate, aëriſque clementia, amœnam ſpectabilemque ſe reddit, principi aulam ſedémque ſuppeditat. Magnificis proinde nobilium illuſtriumque virorum ædificiis atque Palatiis ſummè frequens, agros & ſaltus habet vicinos, omni auium ferarúmque genere abundantes. Forma eſt rotun-

cunda. Palatio regio, Cancellaria & Curia Brabantina. Templis celeberrimis, & nouo Canali Bruxellenſium vicinorum omnium commodo-do intra vndecim annos inchoato & abſoluto, ſuperba.

Bryanium. vrbs Theſprotiæ. Steph.

Bryas, Argiuorum contra Lacedæmonios d.x. Pauſan.

Briax, vel Brias, ſculptor marmorarius. Mauſoleum vnà cum aliis fecit.

Bryazon, amnis Aſiæ in Bithynia. Plin. lib. 5. cap. 32.

Bryges, Thraciæ populi, Stephano, qui poſtea Phryges dicti ſunt. Strabo lib. 7.

Brygias, vrbs Macedoniæ Stephano, cum qua ſtatim ſubiungitur Brygion, vrbs Macedoniæ, vide Bryx.

Brygion, vrbs Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap 30.

Brygis, ciuitas, quam Mardonius in ſuam redegit poteſtatem, Herod. lib. 6.

Brygus, regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi 2058.

Bryllion, oppidum in Myſia, non longè ab Aſcanio flumine. Plin. lib. 5. cap. 32.

Bryllium, vrbs in Propontide. Ephorus, Ceium κτίσιν eſſe ſcribit & regio Bryllis, Steph.

Bryorum, littus Cyrenaicæ regionis. Ptol.

Bryſacium, Parthynorum vrbs.

Bryſæ, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. c. 32. Vide Brycæ.

Bryſani, Indiæ populi. Steph.

Bryſea, vel Bryſeæ, Laconiæ oppidum. Pauſan.

Bryſaei. Cyconum vicini inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6 c. 37.

Bryſea, vrbs Æoniæ, à qua Bacchus Bryſeus cognominatus eſt, quòd ibi coleretur. Quidam tamen Bacchum Bryſeum dici putant ab antiquo verbo βρύω, quod eſt ſcaturio: quoniam ex aluearibus mella, vel ex vuis muſta exprimere primus docuit. Alij Byrſeum potiùs quàm Bryſeum volunt cognominatum, à Byrſa pelle, quam in bello induebat. Diodo. lib. 5.

Bryſiæ, vrbs Elidis. Steph.

Bryſtacia, vrbs Oenotrorum. Steph. Calabriæ epiſcopalis ſedes, hodie *Briatico*.

Bryx, & Brygæ, gens Macedoniæ Illyriis finitima. Steph.

B V

Buai, Libyæ populi, apud quos vir cæteris viris, mulier mulieribus imperat.

Buana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Bubacene, Aſiæ regio, à Polyperco in ditionem ſub Alexandro M redacta. Curtius.

Bubaganus, Conſtantinopolitani imperatoris dux ab Henrico II. Romanorum imperatore vexatus. Blond. lib. 3. deca. 2.

Bubalus, pictor fuit apud Clazomenas ciuitatem Aſiæ, hic Hipponactem quendam poëtam deformem pro riſu pinxit: quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, vt ſe laqueo ſuſpenderit. Acron.

Bubares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.

Búbaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab vrbe 247. Iuſtin. lib. 7.

Bubáſte, ciuitas Ægypti, vbi conuentus quotannis agebatur, in honorem Dianæ, Hinc Bubaſtides præfectura. Ægyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum, quas Nomos vocant. In ea vrbe religioſiſſimè olim colebatur Iſis, quæ ab ea Bubaſtis appellatur. Ouid. lib. 9.

Cum quo latrator Anubis, ſanctáque Bubaſtis.

In hac Dianæ, quam Bubaſtin nominant, clariſſimum fuit templum, & inter cætera maximè ſpectabile, Herodotus. Hæc Straboni & Ptol. vocata eſt herorũ ciuitas, quib. etiam Bubaſtus ſcribitur, hodie *Aziath* videtur ex Ioanne Leone. *Vicus Iudaeorum & Pibeſeth* Hebræis dici ſcribit Zieglerus. Wiſſemburgius dubitat an *Vicus Iudaorũ & Bubaſtus* idem & vnũ ſit: Liber notitiarũ meminit cuiuſdam Ægypti vrbis, quam *caſtra Iudaeorum* vocat: Bubaſtin olim Auarim vocatam, adducit teſtem Manethonem Ioſephus.

Bubaſus, Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio vocantur Bubaſides lib. 4. Metam.

Bubaſides videre Nurus &c. Aliàs Bubaſſus.

Bubaſtiacum, flumen Ægypti inferioris. Ptol.

Bubaſtis, Cariæ vrbs. Steph. quam Mumaſtim etiam appellat.

Bubeij, Africæ interioris populi, à Cornelio Balbo ſuperati. Plin. 5. c. 5.

Buberſus, ſinus eſt Cariæ, Pomponio Melæ, lib. 1. in deſcriptione Cariæ. Alij Bubeſſus.

Bubenteni, Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Plin. lib. 3. c. 5.

Bubienum, oppidum in Hercinia Sylua, Marobodus cuiuſdam, qui Sueuis imperauit, regia. Strab. lib. 7. In Græcis, bouiaſmum legitur, & in quibuſdam Buiæmum.

Bubída, vide bubuida fluuius Hiberniæ. Ptol.

Bubo. Plin. lib. 5 c 27. Lydorum vrbs eſt in mediterraneis ſita, quorum vrbes ſunt tres, Bubon. Balbura, & Oenandros. Strab. verò lib. 13. Luciæ, non Lydiæ vrbẽ eſſe ait, in qua creta naſcitur. Huic Stephanus balburam coniungit, quas ait à bubone & balbucco latronibus eſſe conditas.

Bubona, dea boum ab antiquis culta. Rhodig. lib. 1. c. 34.

Búbula, cum aliis Cyrenes vrbibus Plinio commemoratur, lib. 5. c. 5.

Buca, oppidum Ferentanorum in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. c. 2.

Bucellarij, Gallogræci dicuntur, eorumque te-

gio Bucellatia, Suidas, vide Galatia.

Búcinna, nomen oppidi in Sicilia. Dionyſ. quo nomine etiam dicta eſt inſula, Pontiani pontificis exilio & morte clara.

Bucéphala, ſiue Buccephâlea, ſiue Bucephalia, Indiæ vrbs, iuxta Hydaſpen fluuium, ab Alexandro condita, ſic appellata à Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in prælio, quo vicit Porum. Meminit etiam Stephanus duorum huius nominis locorum, Eſt & Atticæ portus Bucephalas, in ſinu Satonico, non procul ab Iſthmo Peloponneſi. Plin. lib 4. c. 5.

Bucephalos, Melæ eſt Peleponneſi promontorium à parte Orientali. Bucephalum, portus Ptolemæo dicitur: eúmque ad ſinum Saronicum ponit. Eodem loco deſcribitur à Plinio & Pauſania. Bellonicus tradit hodie *Cavalla* nominari. Sed hanc ſuam Cauallam in confinibus Thraciæ & Macedoniæ ponit. *Cavalla* oppidum prius *Chalaſtra* dictum fuit, etſi *Chalaſtra* ad Thermæum Sinum Stephano deſcribatur.

Bucéphalus, Alexandri magni equus. à latitudine frontis ſic dictus, vel ab aſpectu toruo, vel ab inſigni taurini capitis armo impreſſi, quo Alexander in certaminibus vtebatur, quoniam eſſet bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiæ dicta. quam Alexander condidit, dixitque ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in loco ſepulti. Strab. lib. 15. & Plin. lib. 6. cap. 20. Eſt & Bucephalus Achaiæ portus, qui ab aliis Bucephalas, ab aliis Beucephalon dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Bucha, oppidum Miſniæ, vulgò *Buech*.

Buchetium, vrbs parua non longè à Cichyro, ad ſinum Ambracium ſita: proxima verò mari. Strabo.

Buchia, Ioniæ locus, Steph.

Buciaextrema Siciliæ vrbs, Pt. hodie *Butera*.

Bucinna parua inſula maris Sicul. Pli. li. 3. c. 8.

Buciana. Steph. ciuitas eſt Siciliæ, qui & Bricinniam alibi Siciliæ vrbem facit.

Bucinobantes, Germaniæ gens contra Moguntiacum. *VVeiſbaden* oppidum contra Moguntiam putat Heroldus.

Buclopus, deus muſcarum. Rhodig. lib. 22. cap. tertio.

Bucólion, filius Laomedontis. Homerus in Iliade. lib. 6.

Bucolium, locus iuxta Conſtantinopolim. Item in Peloponneſo, Arcadia & Ægypto, Dion. vſ. Thucyd.

Bucolo, vrbs Pharſaliæ aut Thraciæ, Varinus.

Bucra, Siciliæ promonrorium. Ptolem. hodie *El capo Longobardo*.

Buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet ſubtus vrbis mœnia, inter Occaſum & Septentrionem ſita, haud longè à Danubij ripa, ex humili colle fonte duplici ſcaturiente: quorum alter frigidiſſimus, odore ſulphuræo: alter ita calidus, vt digitum immerſum tenere nequeas. Calidus autem, piſces ferè palmares alit non paucos, in feruentibus vndis oberrantes: qui dum coquuntur, ſapor nullus extat Vadianus Buda, vulgò hodie *Offen*. Curta Ptolem. dicitur.

Budæa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Budea, ciuitas Magneſiæ, à Budæo conditore vnde Budæa Minerua in honore apud Theſſalos habicata, Græcis. βούδεια.

Budêa, ciuitas Phrygæi, Budei, Medorum & Scythiæ populi, Steph. Plin. lib. 4. 12.

Bulda Gymnoſophiſtarum apud Indos princeps extitit, quem illi ex virginis latere natum fuiſſe credi voluerunt. Rhod. lib. 4. cap. 1.

Budini, Scythiæ Europææ populi, non procul à Boriſthene amne, Gelonis, Thuſſagetis & Baſilidis finitimi. Plin. 4. c. 12.

Budinum, Sarmatiæ Europææ mons. Ptol.

Budóræ, inſulæ duæ prope Cretam inſulam. Plin. lib. 4. c. 12.

Budorgis, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Vratiſlauia, vulgò *Breſzlau*.

Budôris, vrbs Germaniæ, Ptol. Durlach potius quàm *Heidelberg*, eſſe credit Beatus Rhenanus, ſub ditione March. nunc Badenſium.

Budôrum, promontorium in Salamine: vel vt Ephorus, caſtellum: quanquam pro caſtello βούδορον per α apud Steph. ſcribitur.

Budorus. Eubœæ inſulæ fluuius. Ptol. Strabo. Eidem mons Salamin, Atticæ vicinæ.

Budua, Hiſpaniæ vrbs, inter Olyſiponem & Emeritam. Anton.

Bugárida dicebatur factio, tempore Diocletiani Iouij, XXXVII. Romanorum Imperatoris, compreſſa atque delata anno ab vrbe 1038.

Bugei, populi à Parthenis oriundi, qui quum ab his expulſi ad Cretam appuliſſent, & vnà cum Minoe in Siciliam nauigaſſent, poſt eius obitum quidam ex his pedeſtri itinere ſinum Adriaticum vſque in Macedoniam peragrantes Bugei ſunt appellati. Strab. lib. 6.

Bugenes, Bacchus dictus, ſub quo nomine ab Argiuis colebatur. Hinc & Græcorum pleríque Tauriformem Bacchum & Tauricipitem effingebant, & appellabant, natúmque ex Perſephone, vt Euſebius tradit. Quinimò etiam Taurus dictus eſt, & illi cornua attributa Dion. lib 5.

Buges, Amnis Scythiæ Europeæ fluxum Mæotidis ſecans. Pomp. Mela. Supra Bugen verò amnis eſt Agarus, quem Sagarim. Ouid. nominat.

Bugia, vrbs Aphricæ ab Hiſpanis obtenta.

Bul, nomẽ mẽſis octaui noſtro Octobri reſpõdẽtis, 3. Reg. 6. La germẽ, ſiue vetuſtas, aucdefluẽs.

Bulane, Sarmatiæ Europææ populi. Ptol.

Bularchus, pictor fuit præſtátiſſimus, cuius picturam

ēturam, Magnetum exitij, mediocris ſpatij, Candaules rex pari rependit auro. Pli.li.7.c.18.

Bulenterion, Gyzici ædificium amplum, ſine ferreo clauo,ita diſpoſita contignatione,vt eximantur trabes ſine fulturis,ac reponantur Plin. lib.31.cap.15.

Búlgari, Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium,gens ferox,multas in Europa clades vicinis intulit.Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos.Volater.

Bulgaria, pars Daciæ à recentioribus appellatur Europæ regio ſupra Thraciam inter Danubium & Pontum Euxinum ſita,Daciç & Mœſiæ contermina. Hinc Bulgari dicti qui eam incolunt. Vide Dacia.

Bulia,Phocidis vrbs. Ptol. Bulis. Steph.

Bulini, gens circa Illyriam. Artemidorus non gentem, ſed Bulinem ciuitatem eſſe dicit. Stephanus.

Buli,mons eſt Syriæ non longè à Gari.

Bulis, vrbs Phocidis, Stephano [illegible] à Bulone conditore ſic dicta, à quo Bulij & Bulleuſes. Cicero in Piſonem.

Bulla regia, liberum oppidum Numidiæ in Africa. Plin.lib.5.cap.3. Bullaria. Ptol.

Bullæum, vrb. Inſulæ Britannicæ. Ptol.

Bullaminſa,Africæ propriæ oppidum.Ptol.

Bullenſes, oppidum & populi Locrorum. Plinius lib 4.cap.3. Alij Bulenſes legunt per ſimplex l.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia. Plin. lib.4. cap.10.

Bullio Ducatus à Gothfrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ ſanctæ gratia, Sperto Eburonum Epiſcopo magna vi auri venditus, Æmilius libro quarto.

Bulliōnes, barbari incolæ Macedoniæ. Plin. li.4.cap.23. Apollonia quondam Corinthiorum colonia.vii.M. paſſuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nymphæum accolunt barbari, Adamantes & Bulliones.

Bullis, oppidum in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia,teſtè Ptolemæo lib.3.c.13.Plin.Bullidenſem coloniam vocat.lib.4.c.10. & populos ipſos Bulliones. lib.3.c.23.

Bulſinus lacus, Procopio & Agathio: *Volſinienſis*. Plinio. *Vulſinienſis* Columellæ. Hodie *Lago di Bolſena* vocari videtur.

Bulua, Ptolemæo,*Bulua*,Plin.Liburniæ vrbs, nunc *Bederc*.

Bulula, Libyæ Cyrenaicæ oppidum.

Bumathani, Taprobanæ populi. Ptol.

Buna, filius Ierameel primogeniti Eſron filij Phares,1.Paral.2. Lat.ædificans,ſiue intelligens aut adoptans.

Bunārtis, vrbs Libyæ. Stephan.

Bunas,Athenienſis vir, qui arbiter in controuerſia inter Calydonios & Eleos deſignatus per fictas occaſiones rem in longum diſtulit, nec vnquam de lite voluit pronunciare, vide Prouerb. Bunas iudex eſt.

Bunea, Iuno dicta eſt, à Bunone filio Mercurij, Pauſan.

Bunima,vrbs Epiri ab Vlyſſe condita.Stephanus.

Bunitium,vrbs Germaniæ,Ptol.vulgò *Sund*.

Bunnus,vrbs Illyriæ.Steph.vide Bynæ.

Bunobora,Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, Ptolem.

Búnomus, Macedoniæ ciuitas, Pella poſtea dicta. Steph.

Buphágus, in Arcadia fluuius eſt, ab heroe Buphago dictus, qui Iapeti fuit filius & Thornacis: quem honeſtā parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. Rhod. lib.26. cap.2.

Buphagus, & Buthinas, Hercules cognominatus eſt, quod multi cibi eſſet, & boues integros ederet, Pamphagus item, Polyphagus, & Addephagus hac de cauſa dictus eſt. Vide Lyndius Hercules.

Buplanoctiſti ſunt tumuli apud Ilium, quòd ex Myſia bouem inſequutus Ilus, ibi demum vrbem condiderit. Cæl.Rhod.lib.26.c 2.

Buphonus, Iouis ſacerdos. Pauſ.

Bura, Iouis filia. apud Pauſ.

Buraicus, fluuius vicinus Buræ oppid.

Buraicus, Hercules dictus ab Achaiæ vrbe Bura, vbi & ſpecus fluuius eodem nomine extitere,quo in loco tabella & talis ſeu taxillis vaticinia dabantur. Nam qui deum conſulebant, primùm ante ſimulachrum dei preces effundebant: deinde quatuor talos qui multo numero erant apud Deum, ſuper menſam iacebant in ſingulis autem talis figuræ notatæ inerant, in tabella verò figurarum interpretationes inueniebantur, & ſic habebatur vaticinium. Gyral.. de Diis.

Búpalus & Antermus, Antermi Chij filij, clariſſimi ſculptores fuēre. Pli. 36.c.5. Hi quia Hipponacti poëtæ notabilis vultus fœditas erat, imaginem eius laſciuia iocorum propoſuere ludentium circulis: quo Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, vt quidam exiſtiment ad laqueum eos compuliſſe. Horat.in Epod Ode.6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener.
Aut acer hoſtis Bupalo.

Vnde Hipponacteum præconium pro infami nota poſuit. Cic.Epiſt.lib.7.

Buphia, vicus Sicyoniæ, Steph.

Buprafium,ciuitas & fluuius, & regio Elidis, à

Bupraſio conditore. Hom. à Plin. lib. 5. cap. 5. inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura, vel Buris, vrbs Achaiæ propriè dicta, ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſſima, nunc vnà cum Halice, vicina vrbe, maris impetu hauſta. Ouid. li. 15. Metam.

Si quæras Helicen & Buran Achaidas vrbes,
Inuenies ſub aquis & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus oppida merſi.

Burbida, Hiſpaniæ vrbs inter Bracharam & Aſturicam. Anton.

Burca, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Burcana, vide Barchana & Borgys.

Burcárdus, Sueuorum dux, ann. 913.

Burchána, aliàs Burcana Oceani Germanici, vel Ponti inſula nobiliſſima. Plin. lib. 4. c. 13. inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana, Fabaria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis.

Burchânis, inſula in Celtica. Steph.

Burcinacium, Antonino Cliuiæ vrbs, *Kraneburg* nomine, vt Simlero placet.

Burdégala, vel Burdigala, Suid. Strabo autem Burdigaliam ciuitatem Galliæ eſſe dicit, in qua Aquitanorum nobiliſſimum emporium. Ad portam S. Germani cernũtur amphitheatri reliquię. Portus multarum nauium capax, negotiationi idoneam, opibúſque florentem Burdegalam efficit. In hac natus eſt Auſonius, poëta, vulgò *Bordeaux*.

Burdinus, antipapa, à Celeſt. II. pontifice captus, ann. 1125.

Buræa, vrbs Italiæ à Buræo condita. Steph.

Burca, Burris, vel Burina, fons in loco quodam inſulæ Co, ſic dictus, quod bouis naribus ſimilem habet meatum vnde ſcaturit, Theocritus, I[illegible].7.

Burgundia, regio Galliæ Celticæ, quam olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi & Burgundiones dicti, Plin. lib. 4. cap. 14.

Burgundia duplex, altera inferior, quæ & Regia vocatur: hæc ducatus nomine gaudet, olim Heduorum regio. Altera ſuperior, quæ Imperatoria vocatur (Marliano teſte) & Comitatus nomine cenſetur, hanc olim habuerunt Sequani: cuius Metropolis eſt Beſontium.

Burniſtæ, Plin. li. 4. cap. 21. ciuitas Illyrici Liburnorum.

Burnum, caſtellum in tractu Dalmatiæ, nobilitatum populi Romani prælijs, Plin. libr. 3. c. 22.

Burſaonenſes, Hiſpaniæ citerioris populi Calaguritanis & Complutenſibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 3.

Butrina, vrbs Hiſpaniæ, Ptolem. vulgò *Balbaſtlo*.

Buſcumducis, à Syluis atque nemoribus quæ hoc loci quondam Brabantiæ duci fuerunt, appellationem obtinet, vna ex quatuor præcipuis Brabantiæ ciuitatibus ludo litterario, magna ciuium & præſtantium ædificiorum frequentia, pugnacique populo, ciuili tamen ac blando, nobilis. Ibi mercatura, lanificium, cæteræque artes mechanicæ florent, vulgò *Boſleduc*.

Buſæ, Herod. li. 1. populi ſunt Medorum quos ſubegit Dioces. Steph.

Buſacteri, maiores & minores, Germaniæ populi, quos quidam Bructeros eſſe putant, hodie *Brockersberg* ſub Goſlaria.

Burungum Antonino *Burick*, oppidulum ad Rhenum Simlero.

Buſiris, Neptuni filius, ex Libya filia Epaphi, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argiuis imperauit. Hic cùm hoſpites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cùm eaſdem illi inſidias pararet, vnà cum Amphidamante filio & præcone Chalbe, & miniſtris aræ, interfectus eſt. Virg. 3. Georg.

——quis aut Euryſtea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Deus lini appellatur. Ouid. li. Heroid.

Si te vidiſſet cultu Buſiris in iſto. Statius lib. 12. Thebaid.

Non trucibus monſtris Buſirim infandámque dediſti.

Buſiris, vrbs in Ægypto, ad Nylum fluuium, à Buſiride condita; in qua fuit templum magnum Iſidis. Hinc Buſiritica præfectura, apud Strabonem, lib. 17.

Buſmadis, Iſaurica ciuitas. Steph.

Butadæ, pars tribus Ægeidis. Steph.

Butama, Dalmatiæ oppidum. Cedren.

Butes, nomen ſacerdotis, à quo Eteobutadæ ſacerdotes, nobiles & illuſtres Athenis. Rhodiginus lib. 14. c. 13.

Butea, nomen eſt familiæ Romanæ, ita dicta à Buteone, id eſt accipitre, cui principatus in auguriis dabatur olim, vnde hæc familia Butea dicta eſt, quòd proſpero auſpicio à Buteone deſumpto in ducis naui ſediſſet, vt ſcribit Plinius.

Buteo, cognomen M. Fabij apud T. Liuium & Plut. in Fabio Maximo.

Buteo, orator Romanus, cuius meminit Seneca li. 2. Controuerſ.

Butes, ſiue Buthes, filius Amici, Bebryciorũ regis, qui ob ſæuitiam patris ab Argonautis cęſi, regno pulſus, paruo nauigio Drapanum in Siciliam confugit, vbi à Lycaſte nobile meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt: à qua cùm ob formę morúmque elegantiam diligeretur, eius concubitu vſus, Erycem filium ex ea ſuſcepit: & quo-

& quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Eryeem ſuſcepiſſe. Contrà Virgilius lib. 5. Æneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectori occiſum tradit, inquiens.

Idemque ad tumulum, quo maximus occubat
Hector.
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat:
Perculit & fulua moribundū extendit arena.

Butes, Troianus à Camilla occiſus. Virgil. 11. Æneid.

Protinus Orſilochum & Buten, duo maxima
Teucrum
Corpora, &c.

Butes, Scytharum fluuius, cui propinqui ſunt Agathyrſi & Sarmatæ. Tortellius.

Buthia, vrbs vel regio Ioniæ. Steph.

Buthoe, vrbs Illyridis. Steph.

Buthos, oppidum Ægypti. Ptol. & Plin. lib. 5. c. 10. vide Butus.

Buthrotorum Sinus, Epiri regionis. Ptol. *Golfo de Butronto*, Moletio vrbs Epiri Strabo. hodie *Butrinto* Locrorum in magna Græcia, amnis. Liu. hodie *Nouitte*.

Buthrorum, Straboni vrbs in Epiro, *Butrinto* nunc vocari tradit N. Sophianus.

Buthyreus, inſignis ſtatuarius fuit, Myronis diſcipulus, qui fecit dignum præceptore puerum ſufflantem languidos ignes, & Argonautas. Plin. 34. cap. 8.

Buticus, lacus à Buto Ægypti vrbe ſic dictus, Strabo lib. 17.

Buthus, athleta nobilis, qui bouem integrum, vno die deuorare ſolebat: vnde natum prouerbium, in edaces, Buthus obambulat.

Butis, Syriæ ciuitas, Pella poſtea dicta. Stephanus.

Butoa, inſula maris mediterranei prope Cretam inſulam. Plin. 4. c. 12.

Butrium, vrbs Italiæ. Steph. *Butrio* Leandro.

Butrótum, ſiue Buthrótum, ſiue Buthrótos, Romanorum colonia. Plin. lib. 4. c. 1. in finibus Epiri, ad ſinum Ambracium, Ouid. 13. Metamor.

Epiros, ab his, regnatáque vati,
Buthrotos Phrygio.

Virg. 1. Æneid.

——portúque ſubimus
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus
arcem.

Butrótum, ciuitas & inſula circa Corcyram, Stephan.

Bútua, oppidum Liburniæ. Plin. libro quarto, cap. 22.

Buruntinenſes, populi Calabriæ in Italia, Plin. lib. 1. cap. 11.

Butus, Pandionis filius, vnde Butadæ, pars tribus Ægeides. Steph. Eſt & Ægypti ciuitas, vide ſupra Buthos. Herodianus vicum eſſe ſcribit, vbi oraculum fuerit, vnde & Latona Buto. Steph.

Buuinda, Hiberniæ inſulæ fluuius, Ptolem. *Slayne* vocatur Villanouano.

Buxentum, oppidum Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium. Plin. li. 3. c. 5.

Buxéntum, oppidum quod Græci Pyxunta vocant in ſinu Poſſidoniæ, ab buxo arbore, quæ copioſa illic prouenit. Ptol. Liu.

Buz, i. contemptus, ſiue deprædatus, nomen loci in terra Cedar, Ierem. 25. Filius item Nahor ex Melcha. Gen. 22. Pater Ieddo 1. Paral. 5.

Buza, Indica gens. Plin. li. 6. c. 20.

Buzaras, mons Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptolemæus.

Buzes, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Buzeti, gens Themiſcyræ regionis in Aſia. Plinius libro ſexto, capite quarto. Vide Byzati, Byzares.

Buzi, pater Ezechielis prophetæ. Ezechel. 1. Lat. contemptus, ſiue deprædatus.

Buziges, Heros quidam Athenis fuit, qui omnium primus, iunctis bobus araſſe terram creditur, ſacerdotióque præfuit. Cæl. antiqu. lib. 28. cap. 23.

Buzygêus, mons Theſſaliæ. Plin. lib. 4. c. 8.

Buzygia, Athenis fuit familia ſacerdotio prædita, à Buzyge quodam heroë, qui omnium primus iunctis bubus terram araſſe creditur.

B Y

Bybáſſus, vrbs Cariæ, à Bybaſſo paſtore, qui Æſculapium in Cariam maris tempeſtate delatum ſeruauit. Steph.

Bybæ, vrbs ſita iuxta Peucetios Thraciæ populos. Steph.

Bybe, gens, Thracia. Steph.

Byblesia, Cariæ regio, ab Iſthmo Cnidiorum initium ſumens. Herod. lib. 1.

Byblij, gens Scythica. Steph.

Byblij, apud Cyprios dicebantur ſepulchrorum cuſtodes.

Byblia, Venus nuncupata, de qua Lucianus in Dialogo, qui eſt de Dea Syria, ſic ait: Vidi in vrbe Bybli templum ingens deæ Veneris, cognomine Bybliæ, in quo ritus & ceremonias in Adonium peragunt, vbi & fabulæ reliquum exequitur.

Byblis, parua maris mediterranei inſula cum oppido, alio nomine *Melos* dicta, quam Ariſtoteles *Zephyriam*, Callimachus *Mimallida*, Heraclides *Siphnum & Acytem* vocant. Plinius libro 4. capite 12. Stephanus in Melo *Βύβλον* ſcribit, ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.

Byblis, puellæ nomen eſt.

Byblus, Syriæ Phœniciæ vrbs Beryto vicina, in qua Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberauit. Sita eſt in excelſo quodam loco, non procul à mari. Strabo lib. 16. Hodie Gæta. De hac plura vide apud Stephanũ.

Byce, palus apud Ptolemæum eſt pars paludis Mæotidis, Byges dicitur Plin. *Sapra* Strabonis fortè eſt.

Bycus, fluuius Sarmatiæ in Europa. Ptol. hodie Buges vocatur.

Bylliones, populi ſunt Illyrici ſuper Epidamnum, ſiue Dyrrachium & Apolloniam, ſedes habentes, Strabo lib. 7.

Byllis, vrbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant, condita. Stephanus.

Bymazus, vrbs Pæonum. Steph.

Byrchanis Straboni: *Burchanis* Stephano, inſula eſt, quæ à Strabone in mari Germanico (Celtico, à Stephano) deſcribitur, quam à Druſo ſubactam addit: *Burchanam* Plinius vocat, dicitque à Romanis *Fabariam* appellari. Vide Saxonum inſula.

Byrſa, Strabo libr. 17. arx in media vrbe Carthaginenſium, in cuius vertice Æſculapij templum, quod Aſdrubalis vxor, capta vrbe, concremauit. De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulſa ad Lyciam Dido, quum ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callidè vt tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circundare: quod cùm obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fila ſectum ita tetendit, vt occupatis XXII. ſtadiis, & theſauris ſuis amicis oſtenſis, ciuitatem conſtruxerit, quam poſtea vocauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio, quod vocant Græci, Byrſam nuncupauit. Virg. lib. 1. Æneid.

Mercatiq́; ſolum, facti de nomine Byrſam
Taurino quantum poſſent circumdare tergo.

Stephan.

Byrus, ſiue Byrrhus, Latro fuit, cuius meminit Horatius. Serm. Sat. 4.

Vaſis tu ſimilu Cœli, Byrique latronum.

Byſalas, regio iuxta Syrtes. Vide Byzantes. Stephan.

Byſſacea regio, idem quod Byzantium: vnde & Byſſacæna veſtis, i. Byzantia.

Byſnei gens Bebrycum. Steph.

Byſus, vel Byſſus, gens quædam. Steph.

Byzácium, Africæ regio, Plin. lib. 4. cap. 4.

Byzantes, populi Africæ, vide Byzantium. De Byzante & Stoebo eius fratre, vide Stephan. in Gynæpolis.

Byzantium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantas. Martianus. Strabo Byzantium nominat, vnde Byzancenus ager. Stephan. Byſſacytas & Byſſacenos.

Byzantium, Thraciæ oppidum à Pauſania Spartanorum duce conditum, Iuſtinus libro 4. Euſtathio, à Byze Megarenſium claſſis præfecto, liberæ olim conditionis, & *Ligos* antè dictum. Plin. lib. 4. c. 1. Hodie à Conſtantino Magno *Conſtantinopolis*, antea *noua Roma*, mox temporibus Seueri, & filij ſui Antonini, *Antonina* vocitata. Expugnata à Mahumete Turca, anno ſalutis noſtræ 1453. magna Chriſtianæ pietatis iactura: proximis verò annis ingenti terræ motu, multis in locis concuſſa Ouid. lib. 1. Triſt.

Quáque tenent Ponti Byzantia littora fauces,
Hic locus eſt gemini ianua vaſta maris.

Vide Cæl. Rhod. libro 19. cap. 6. vide Conſtantinopolis.

Byzantium Toparum, Arriano Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæo ſimpliciter Byzanteum dicitur.

Byzenus Neptuni filius, cui mos fuerat mira in dicendo libertate vti: vnde natum prouerbium, Byzeni libertas, in eos qui audacius liberiúſque loquuntur.

Byzea, Scythiæ ciuitas. Steph. eius populi loquuntur intrepidè.

Byzees, populi in Ponto, qui Straboni Byzaras vocantur: aliis Byzati Budini, olim Chalybes, & deinde Chaldæi dicti. Valer. Flaccus 5. Arg.

Byzeréſque vagi, Philereque à nomine dicta.
Littora.

Plinius lib 6 cap. 4. Buzeros vocat. Ab his portus quidam Ponti, Buzericus appellatur: cuius meminit & Stephanus.

Byzia, Arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine hirundinibus inuiſa. Plin. lib. 4. cap 11.

C A

C Littera triſtis à veteribus appellabatur, quòd nota condemnationis eſſet, quam Prætor in iudiciis publicis dare iudicibus ſolebat in tabella cerata ſcriptam, vt ſi reus damnandus videretur eam in vrnam conijcerent.

Caat, filius Leui, filij Iacob, Gen. 46. 1. Paral. 6. Lat. congregatio, ſiue ruga. aut obtuſio.

Cabádes, rex Perſarum electus. Peroza extincto cum omni fermè exercitu. Procopius, Agathius.

Cabálaca, Albaniæ in Aſia oppidum, Plin. lib. 6. cap. 10.

Cabala, locus in Sicilia, vbi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans victoria potitus eſt, Diod. libro 15. eiuſdem nominis vrbs in Cilicia.

licia. Appian. Eſt etiam Thraciæ oppidum. Cedren.& Zonar.

Cabália, Aſiæ minoris regio, in qua ſunt vrbes Œnanda (quam Strabo Œnandeum vocat.) Populi porrò huius regionis incolæ, Cabalij dicuntur. Herodotus lib.3 Vide Cabali.

Cabalis, vrbs prope Cybarim iuxta decſum Meandri. Steph.

Cabali populi Aſiatici, vide Cabalia.

Caballinum, Æduorum in Gallia Lugdunenſi oppidum Ptol. Cæſar *Cabilonum* vocat. Caſtrum Caballionenſium lib. prouinc. *Chalons ſur Saone.* Gall. Antoninus hic legionem XIV. collocat.

Caballinus, fons limpidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte, Muſis conſecratus, Græcis Hippocrene, i. fons equi, dictus, quem Pegaſus, in eo loco ſaxum feriens, aperuit: vnde & Pegaſeus vocatur. Strab. Vide infrà in dictione Helicon, vide etiam Pyrene.

Cabarnis, vide Paros.

Cabandena, Suſianæ regio. Ptolem.

Cabaſites, nomus Ægypti, & in ea Cabaſa oppidum. Ptolemæo.

Cabaſſus, vel Cabeſſus Homero vrbs in Cappadocia. Othrynei patria. Hecateus, hanc vrbem ſtatim vltra Hæmum Thraciæ mõtem ſitam ait. Hellanico Lyciæ vrbs eſt. Sed veriùs Apion, vicum eſſe Cappadociæ inter Terſum & Mazaca, id eſt, Cappadociam, Stephano. Alia eſt Cybaſſus.

Cabatanum, Chatramoritarum vrbs in Arabia fœlici. Strabo.

Cabedana Carmaniæ regio Ptol.

Cabelees, Mæoniæ populi. Herodot.

Cabellio, Narbonenſis, prouinciæ oppidum, cui vicina ſunt Carcaſſos & Carpentoracte, Plin. libro 3. cap. 4. Straboni Caballio dicitur, vulgò *Cauaillon.*

Cabera, Prothei filia, ex Vulcano Caberos tres genuit, totidémque Caberidas, quibus omnibus templa dicata ſunt. Strab. lib. 10.

caberaſa, Mediæ vrbs. Ptol.

c aberi, Aſiæ populi. Cedren.

cabêron, Aſiæ fluuius, Plin. lib. 6. cap. 23. in deſcriptione Germaniæ.

cabes, Antropophagũm gens Aſiatica. Cedren.

cabeſſus, Cappadociæ vrbs. Steph. Thraciæ oppidum. Heſych. Lyciæ itẽ oppidum, Hellanic.

cabeſſus, vide CABASSVS.

cabillonum, vel Caballinum, & nunc Catalaunum, oppidum Heduorum inter Celtas ad ripas Araris fluuii: vbi rei frumentariæ commercijſque & commeatus cauſa ſæpe Romani negotiabantur, Motiſconæ oppido finitimum in prouincia Lugdunenſi, Ducatu Burgundiæ & Francorum regno ſitum, vulgò *Chalons ſur la Saone.*

cabira ciuitas Rhodi inſulæ, ex his quæ continentum apud Rhodios efficiebant, cuius ſuffragiis omnia gerebantur. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 18.

cabiria, ciuitas inferioris Aſiæ. Steph.

cabirij, Bœotiæ populi. Steph.

cabolytæ, Parapanniſi gens Ptol.

cabolus Parmenſis, à Longobardiæ epiſcopis Papa electus, ex vtraque parte conſcriptis copiis in campis Neronianis congreſſis, facta cæde magna, victus fuga elapſus eſt. Blond. Plat.

cabrus, Deus Phaſelitarum, quæ vrbs Pamphiliæ fuit. Suidas etiam inſulam facit. Phaſelitæ huic deo ſacrificabant de piſciculis ſale conditis: Vnde prouerbium emanauit, Sacrificium Phaſelitarum, vt Suidas & Zenobius ſcribunt: quanquam Suidas nomen dei Calabrum pro Cabro legat, & Eraſ. caprum.

cabſeel, i. congregatio Dei, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 15. 1. Reg. 23. 1. Paral. 11.

cabubâthara, Arabiæ fœlicis mons. Ptol.

cabul, i. compeditus, vel quaſi germinans aut quaſi defluens, vel quaſi veteraſcens, regio Galilææ, quæ Ioſepho lib. 8. cap. 5. Antiqu. Iudaic. lingua Phœnicum à diſplicendo, aliis à terra tenaci, ob copiam argillæ qua figuli vtuntur, nomen accepit, hanc Salomon Hiram, regi Tyri dedit, 3. Reg. 9. Eſt quoque ciuitas tribus Aſer. Ioſ. 19.

cabullinum, vrbs Galliæ Ptolemæo, Catalaunum alio nomine dicitur *Chalons ſur Marne.*

cabura, fons Meſopotamiæ, præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus: cuius fabuloſam rationem reddunt, quod Iuno eo aliquando fuerit perfuſa. Plin. lib. 31. c. 3.

cabyle, vrbs & regiuncula Thraciæ non procul à regione Aſtorum. Stephano.

c aca, ſoror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicaſſe, & ob id Sacellum meruiſſe in quo ei per Virgines Veſtales res ſacra fiebat. Vt Seruius ſcribit ad octauum Æneidos, quanquam Virgil. ibidem & Ouid. lib. 1. Faſt. furtum hoc longè aliter detectum fuiſſe velint.

cacânus, Hunnorum rex in Thuringia incurſionem fecit, prædam reſtituit. & à Brunichil de accepta pecunia rediit domum. Blond.

caccabe, olim appellata fuit vrbs totius Africæ celeberrima, quæ notiore nomine Carthago dicitur. Steph. Vide Carthago.

cacaria, Albionis inſulæ oppidum. Vide Galcaria.

caciditi, Scytharum gentes. Plin. lib. 6. c. 17.

cacitini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis, Plin. lib. 3. c. 8.

cacus, Paſtor Auentini incola, qui inter cætera furta, quibus agrum Latinum quotidie infeſtabat, Herculis quoque boues, quos ille occiſo Geryone ex Hiſpania abduxerat, noctu è

paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, cauda in antrum ſuum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cum gregem perluſtraſſet oculis, & partem abeſſe numero ſenſiſſet, pergit ad proximam ſpeluncam, ſi forte eo veſtigia ferrent, quæ vbi omnia foras verſa videt, nec in partem aliam ferre, incertus animi, abigere inde armentum cœpit. Verùm cum præter ſpeluncam actæ boues quædam ad deſideriũ, vt fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarũ ex ſpelunca boum vox Herculem conuertit: quẽ ad ſpeluncam accedentem cum Cacus aditu prohibere conaretur, claua ictus occubuit, vt latius exequitur Liuius lib. 1. ab vrbe. Virgilius li. 8. Cacum Vulcani filium facit, ore ignem, fumúmque euomentem, cuius fabulæ originem Mythologici ad paſtoris huius latrocinia putant referendã, qui vicinum agrum ferro incendióque crudeliſſime vaſtabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus eſt, à malis nimirum, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud Virg. 8. Æneid.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci facies quam dira tegebat,
Solis inacceſſum radiis, ſempérque recenti
Cæde tepebat humus foribúſque affixa ſuperbis
Ora virûm triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magna ſe mole ferebat.

Sunt qui affirmant hunc Cacum Euandri fuiſſe ſeruum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio & incendio vaſtauerit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ouid. fabulatur illum tricipitem fuiſſe.

Mænalio iacuit fuſus tria tempora ramo
Cacus, &c. Vide Boarium.

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem effluens, Arrian.

Cacyparis, Siciliæ fluuius. Thucyd.

Cacyron, Siciliæ vrbs mediterranea. Ptolem. hodie *Caſſaro*.

Cadara, inſula ingens rubri maris, cuius obiectu vaſtus efficitur ſinus xx. dierum & noctium remigio nauigatus Ptolemæo regi, quando nullius auræ recipit afflatum. Plin. lib. 9. capite 8.

Caddusij, Aſiæ populi ſunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caſpios. Strab. libro 11. Vide CADVSII.

Cademoth, i. antiquitates, vel priores, ſiue Orientales, aut incendium, vel incuruatio mortis, nomen ſolitudinis, Deut. 2. ſiue nomen oppidi in poſſeſſione tribus Ruben, quod Ioſue 13. Cedimoth dicitur.

Caděna, regia, in vrbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ. Strab. lib. 12.

Cades, i. Sanctitas, nomen ſolitudinis, Gen. 30. quæ Num. 13. deſertum Phara dicitur, & 33. deſertum Sin. Appellatur & Fons Miſphat. Quod autem legitur in fine primi capitis Deuteron. Sediſtis ergo in Cadeſ-barne, &c. legendum tantum in Cades.

Cadeſ-barne, i. ſanctitas filij inſtabilis, aut frumenti, vel puritatis commotæ, ciuitas regionis Moabitarum, vicina terra, ſiue tribui Iuda, verſus Auſtrum, hoc eſt meridiem, ad montem Amorrhæorum limes terræ Deut. 1.

Cadetes, populi inter Celtas ex ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Lemouicibus Rhedonibus, Venetis, Andegauenſibus, Cenomanis in regno Francorum ſiti. *Le pays à l'entour de Chaſteaubruyant en Bretaigne.*

Cadi, orum, Phrygiæ vrbs, quamvis non nulli ad Myſiam dicunt pertinere. Strab. libro 12.

Cadiſcus, mons Cretæ adeò in vertice cadens, vt nauigantibus potius vertex, quàm mons videatur Plin. lib. 4. c. 12.

Cadme, vide Priene.

Cadméa, arx fuit Thebana, & pro Thebis ipſis antiqui vſurpare ſoliti ſunt. Strabo lib. 9. & Plutarchus in vita Pelopidæ. Steph. Carthaginem quoque olim Cadmeam dictam ſcribit.

Cadmei, Cadmij, & Cadmeones, Thebani ſunt. Steph.

Cadmeia, ſiue Cadméis olim vocabatur, quæ nunc Bœotia. Steph. Thucyd. lib. 1. Carthago.

Cadmus, nomen proprium Phœnicum regis Agenoris filij, qui apud Tyrum & Sidonem imperanit. Hic à patre miſſus ad perquirendam ſororem ſuam Europam, quam Iupiter in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam tranſtulerat: cum illam non inueniſſet, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaſſo monte conſedit, ibíque Thebas condidit, regionémque à Ioue Bœoticam nominauit, cùm prius Aonia vocaretur, cúmque quoſdam ex ſociis à ſerpente necatos vidiſſet, eum occidit, eique dentes euulſit, ac ſeuit, ex quibus nati ſunt homines armati, qui omnes ſe ſtatim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui ſe Cadmo aſſociarunt. Poſtremò ab Amphione & Zetho regno pulſus, ad Illyrios tranſiuit, ibíque deorum commiſeratione vnà cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in ſerpentem eſt commutatus. Filias habuit Semelem, Agauen, Inoen & Antonoen. Ferunt hũc decem & ſex literas è Phœnicia in Græciam detuliſſe, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ, quod Acti cuidam, vt notauimus in litera A, ſuo loco, vel Lino præceptori Herculis, quidam tribuunt. His Palamedem Troiano bello quatuor adiecisſe ξ θ φ χ. Itémque hiſtoriam inueniſſe, & proſaicam orationem inſtituiſſe, Suid. Fertur inueniſſe auri metalla, atque conflaturam

Cadmus

Cadmus, Mileſius, paulo poſt Orpheum primus ſcripſit hiſtoriam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris 4. Suid. De hoc plura vide apud Plin. lib. 5. c. 29. Iſte auxit literas Græcas ab eodem vel eiuſdem nominis Cadmo, Agenoris filio, aut à Palamede inuentas, his duabus η & ω primúſque ſoluta oratione eſt vſus, arte obſeruata apud Homerum.

cadmus, nomen carnificis apud Horat. Sermonum primo.

Tunc Syri Damæ, aut Dionyſij filius audes
Deÿcere à ſaxe ciues? aut tradere Cadmo?

cadmus, montis nomen in Aſia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Strab. lib. 12. Plin. lib. 5 c. 26. vide DARDANVS.

cadmus. Coorum tyrannus, ann. ab vrbe 226.

cadmus, fluuius Ceſtrinus. vide CAMMANIA.

cadomum, Galliæ vrbs, quam hodie *Caen* vocant in Normandia.

cadrema, vrbs Lyciæ, Olbiotum colonia. Stephan.

cadruſi, oppidum ab Alexandro conditum ad Caucaſum montem. Plin. lib. 6. cap. 23.

caduceum, Mercurij virga fuiſſe fertur, qua ille ad diſſidia & diſcordias tollendas vtebatur (vnde Caducifer vocatus eſt) à cadendo dicta, quod contentiones & bella cadere faceret. Nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Non immeritò itaque Mercurio, qui orationis Deus, & deorum nuntius habebatur, aſſignatum eſt Caduceum, quod diſſidentium animi oratione præcipuè ſedentur. Caduceum Ægyptij in ſpeciem duorum draconum maris & fœminæ figurauerunt, qui parte media ſui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, ſibi alligantur, primíſque partibus reflexi, in modum circuli oſcula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inueniſſe, & Mercurio donauiſſe, lyra viciſſim ab illo accepta. De draconibus autem Caduceo additis hanc afferunt rationem, Mercurium, cùm hanc virgam manu tenens in Arcadiam proficiſceretur, duos ſerpentes pugnantes inueniſſe, virgáque interpoſita dicto citius prælium diremiſſe. Ad cuius rei memoriam poſteri Caduceum duorum draconum ſimilitudine figurarunt: illúdque Mercurio, veluti peculiare inſigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis reuocare, & ſomnum, quibus volebat immittere credebatur. Quod & ipſum nõ obſcurè tradit Virg. 4. Æneid.

Tum virgam capit, hac animas ille euocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit:
Dat ſomnos, adimítque, & lumina morte reſignat,
Illa fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila.

Cadueni, Sardianæ iuriſdictionis in Caria populi. Plin. lib. 5. c. 29.

cadúmim, antiqui, vel priores, ſiue orientales, aut antiquum, ſiue orientale mare, aut incendium, vel humiliatio aquarum, nomen torrentis. Iudic. 5.

cadurci, Narbonenſis prouinciæ Galliæ & Aquitaniæ populi: & ciuitas epiſcopalis in prouincia Bituricenſi. Plin. lib. 4. c. 19. Mantuan.

Aluerni, Meldique ſimul, fortéſque Cadurci.

Le pays de Quercy où eſt Cahors.

cadúſij, populi circa Caſpium mare & pontum. Steph. Strab. lib. 11. vide Caddúſij ſuprà & Gele.

cadytis, Herodoto lib. 2. vrbs Syriæ maxima.

cæa, ſiue Cæos, nomen inſulæ maris Ægæi, à Cæo Titani filio ſic dicta. Plin. lib. 4. Hanc Ptolemæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Eraſiſtratus è Cea inſula Cæus dictus eſt. Et veſtis Cæa, quæ ab aliquibus Coa dicitur, bõbycina tenuiſſima, raſis velleribus à paruis animantibus confecta, ibi primum inuenta, quam prima texiſſe dicitur Pamphila. Hæc hodie ſub Venetorum imperio eſt. Virg. lib. 1. Geoig.

—& cultor nemorum, cui pinguia Cæa,
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.

ſcribitur & Ceos per ſimplex e.

cæada, locus apud Spartanos, in quem maleficum genus hominum coniiciebant. Cæl. Rho. lib. 17. c. 8.

cæcias, ventus flans inter Aquilonem, & exortum æquinoctialem, nubes occulta quadam naturæ ratione ad ſe attrahens, non propellens, vt poſt Ariſtotelem docet Plin. lib. 2. c. 47. vnde natum prouerbium, Mala ad ſe trahens vt Cæcias nubes.

cæcilia, prænomine Caia, Tarquini Priſci vxor, maximi animi mulier & lanificij peritiſſima, quæ priùs Tanequil dicebatur, vt ſcribit Volater. Plin. lib. 8. c 49. Liu. 1. ab vrbe.

cæcilia, gens fuit, de cuius origine, variæ & diuerſæ fuerunt veterum opiniones. Feſtus Pompeius lib. 3.

cæcilius Metellus, conſul Romanus, collegam habuit C. Seruilium, anno ab vrbe cond. 470.

cæcilius Metellus, Balearius cognominatus, conſul Romanus cum T. Quinto Flaminio: ann. ab vrbe cond. 631.

cæcilius Metellus Caluus, conſul Rom. cum collega L. Aurelio Cotta. anno ab vrbe condita 635.

cæcilius Metellus, Dalmaticus cognominatus, conſ. Rom. cum collega Q. Mutio Scæuola, anno ab vrbe cond. 637.

cæcilius Metellus, Numidicus dictus, conſul. Rom. cum collega M. Iunio Syluano, an. ab vrb. cond. 656.

Cæcilius Metellus princeps ſenatus. Cn. Põp. Magno & M. Licinio Craſſo coſſ. anno ab vrbe cond. 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine. Q. collega, Sextili menſe, addito Cn. Pomp. Magno, cùm plures menſes ſolus magiſtratum geſſiſſet, anno ab vrbe cond. 702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Romani ludum grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poëtas nouos prælegere cœpiſſe. Domitius Marſus, Epirota tenellorum nutricula vatum. Huius meminit Macrob. ſextus.

Cæcilius Africanus in diſciplina iuris, atque legibus populi Romani noſcendis tractandiſque ſcientia, vſu, authoritatéque illuſtris fuit tempore Gellij, cuius etiam ipſe meminit, dicitque librum ſcripſiſſe de verborum ſignificatione, quæ ad ius ciuile pertinerent.

Cæcilius Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo & Martio Cyrino coſſ. ad vi. cal. Fab. teſtamento ſuo edixit: Quamuis multa ciuili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſeruorum 4116. iuga boum 3600. reliqui pecoris 257. millia, in numero pondo 600. millia Plin.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto vſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas. Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demoſthenis & Ciceronis, & alia multa, Suid.

Cæcilius Argiuus, verſificator, ſcripſit de piſcibus. Suid.

Cæcilius Statius, poëta comicus, quem Cicero ad Atticum malum Latinitatis authorem vocat, Volcatius tamen comicorum palmam ei conceſſit. Fuit in natione Gallus & Ennij contubernalis. Deceſſit anno vno poſt Ennium, ſepultus in Ianiculo, Euſeb.

Cæcilius, poëta comicus, dicto Feſto à cæculo Præneſtinæ vrbis conditore. Horatius, lib. de arte poëtica.

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte.

Cæciliæ, familiæ Metellorum nomen. vide Metelli.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrenſi diuidit, Plin. li. 3. cap. 10. Italiæ, haud procul à Sicilia. Steph.

Cæcubum, oppidum Campaniæ in Italia, quòd licet paludibus adiaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus.

Cæcubum, vini genus nobiliſſimum fuit, in ſinu Amiclano paluſtribus in populetis naſcens, quod Neronis culpa prorſus interiit, cùm ille foſſam à Baiano lacu Oſtiam vſque per agros Cæcubum duceret, vt refert Plin. lib. 14. cap. 6. Martial. lib. 13.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur abenis.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit, cuius mater cùm igni aſſideret, ſcintilla in gremium eius delata eſt, ex qua illa ſe grauidam factam credi voluit: expletiſq; legitimis menſibus puerum peperit, quem quòd minores haberet oculorum orbes, Cæculum appellauit. à quo Cæcilios ortos putant, quorum familia Romæ nobiliſſima fuit. Hic poſtea adultus, cùm aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet, rapto ſe alens & latrociniis, tandem Præneſtinam ciuitatem condidit: cumq; vicinos populos ad ludorum ſpectacula conuocaſſet, monere eos cœpit, vt relictis ſedibus ſuis, nouam vrbem ſecum incolerent: neq; eſuum, qui Vulcani filius eſſet, imperium aſpernarentur. Quod cùm illis perſuadere nõ poſſet, Vulcanum dicitur inuocaſſe, vt ſi reuera ipſius eſſet filius, id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe aiunt, quæ vniuerſum illum cœtum vndiq; circumſepit, tantámq; omnibus religionem incuſſit, vt non ægrè in Cæculi ſententiã tranſirent. Alij tradunt Cæculum recens natum à paſtoribus in igne inuentũ eſſe, nulla ſui parte à flammis violatum: Indéq; factũ eſſe, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruiũ in illud Virg. li. Æneid. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit vrbis,
Vulcanum genitum, pecora inter agreſtia regẽ,
Inuentúmque focis omnis quæ credidit ætas,
Cæculus, &c.

Cæculus Stator, iunior apud Aborigenes regnauit.

Cædicus, prænomine Q. conſul Rom. cum L. Manlio, Vulſone Longo. ann. ad vrb. cond 498.

Cædicus, prænomine Q. coſ. Rom. cum collega M. Valerio Coruino iuniore: ab vrbe cond. 465.

Cædicus, vir ditiſſimus fuit, cuius meminit Virg. lib. 8. Æneid.

Cæſonius, Commodus Verus prænomine L. Coſ. cum collega C. Cornelio Priſco, anno ab vrb. cond. 850.

Cæleſtini, Vmbriæ populi, in ſexta regione Italiæ. Plin lib. 3. c. 14.

Cæleſtis, Africæ Deus, cuius meminit Vlpianus titulo 22. eius libri qui inſcribitur, Tituli ex corpore Vlpiani. Hunc Lactantius libr. 1. cap. 25. Vranum vocat.

Cæliculum, locus cuius meminit Cicero de Aruſp. reſp.

Cælius Apollinaris prænomine Q. Coſ. cum collega Soſio Priſco, ann. vrbis cond. 941.

Cælium, Calabriæ oppidum, non procul à Brunduſio. Plin. lib. 3. c. 11.

Cælius orator, acri turbulentóque ingenio, diſcipulus Ciceronis, deceſſit admodum iuuenis, quem Quintilianus dignum longiore vita

& meliore mente dicit. Cicero in Oratore, Cælius, quamdiu paruit authoritati meæ, talis Trib. pleb. fuit, vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentámque dementiam à Senatu, & bonorum cauſa ſteterit conſtantiùs. Tandem ab Atratino quodam accuſatus, quod cùm Catilina conſpiraſſet in perniciem reip. quódque aurum à Clodia Clodij ſorore extorſiſſet, eíque venenum propinaſſet, defenſus eſt à Cicerone elegantiſſima illa pro Cælio oratione, quæ hodie quoque habetur in manibus.

Cælius, prætor vrbanus, cùm ei ius dicenti Picus ſupra caput inſediſſet, & aruſpices reſpondiſſent, conſeruato eo fore domus ipſius ſtatum fœliciſſimum, reip. miſerrimum occiſo, in contrarium vtrumque ceſſurum, è veſtigio picum morſu ſuo in conſpectu Senatus necauit. ex quo accidit vt ipſe eum XL. alus Cæliis interficeretur. Valerius apud quem Ælius vocatur.

Cælius, Tarracino ſplendido loco natus, cùm in cubiculo quieſcens in lecticulo peremptus eſſet, eius cædis quoniam nulli eſſent alij, ad quos ſuſpicio eius peruenire poſſet, Cælij duo filiis cauſam dixere: poſtquam verò conſtitit, eos dormiuiſſe aperto oſtio, abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore veriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe. Valer. l. 8. vbi in editionib. quibuſdam Clodius appellatur.

Cælius, quidam hiſtoricus. Plin. libro tertio, c. 10.

Cælius Probinus, conſul, collega Marcellini, anno ab vrbe condita 1093.

Cælius, Saturni pater, à nonnullis Latinis appellatus.

Cælius Tubero, vita functus, & in rogum miſſus, reuixit. Plin. lib. 7. c. 52.

Cælius, Tuſcorum rex, regnauit ann. XXI. Hic Romulum contra Cenninenſes & Antenates, Cruſtumeróſque iuuit. Ennius, Dion. l. 2. Hinc Cælius mons.

Cælius, mons vrbis Romæ, vnus ex ſeptem à Cælio Vibeno nobiliſſimo duce Tuſco dictus, qui Romulo aduerſus Tatium regem auxilio venit: à quo & cælimontia, aut cælimontana porta nomen accepit. Hunc montem Tul. Hoſtilius vrbi addidit, ibique ipſe habitauit, quo frequentius habitaretur, vt inquit Liu. l. 1. ab vrbe. In eo habitauit Ennius poëta. Alij per œ ſcribunt.

Cælos, Thraciæ portus. Plin. lib. 4. c. 11. Vide Cœlos.

Cælus, cognomen Indigenæ, qui ex Terra ſorore in matrimonium ducta, Saturnum Batillum, Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate, formoſiſſimum ſupremum corpus cœlum dicunt fuiſſe appellatum.

Cæma, eſt mons Alpium dirimentium Togatam Galliam à comata, ex quo Varus fluuius emittitur.

Cæne, parua quædam inſula in mari Siculo in Africam verſa, cui vicina eſt Gaulos & Melite. Plin. lib. 3. cap. 8. Item Ptolem. ſinus Laconici oppidum, non procul à Tenaro promontorio. Hinc Cænites portus apud Plinium libro quarto & Cænæus Iupiter dictus eſt Ouid.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Ioui.

Cænargie, regio quædam, vide Thyrea.

Cæneus, diſſyllabum, vide Cænis.

Cænéum, promontorium Eubœæ, vide Dodona. Steph.

Cænini, Thraciæ regio. Plin. lib. 4. cap. 11. Stephanus.

Cænina, Latij oppidum clarum. Plin. lib. 3. c. 5. Vide Cænite.

Cænis, Theſſalica puella fuit, quæ à Neptuno per vim compreſſa ab eo muneris loco impetrauit, vt in virum transformaretur, nulliſque vnquam vulneribus poſſet fauciari. Mutato itaque ſexu, etiam nomen mutauit, & ex Cænide factus eſt Cæneus. Hic cum Lapithis pugnans aduerſus Centauros, cùm nullo teli genere poſſet violari, congeſta in eum magna arborum mole, viuus obrutus eſt, & in Cœnidem auem transformatus, vt fabulatur Ouid. lib. 2. Metamorph.

ô ſalue

Maxime vir quondam, ſed auis nunc vnica.

Quanquam Virgil. à morte non in auem transformatum velit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum, ſic enim habet lib. 9 Æneid.

It comes & iuuenis quondam, nunc fœmina Cæneus
Rurſus & in veterem fato reuoluta figuram.

vide Cæneus.

Cænis, Italiæ promontorium, quod aduerſum habet & oppidum Pelorum in Sicilia, XII. ſtadiorum interuallo. Plin. lib. 3. c. 6.

Cænis, inſula prope Pelorum Siciliæ promontorium, occaſum verſus. Eſt & Cænîſium Italiæ ciuitas. Steph.

Cænite, vrbs Sabinorum à Romulo capta. Stephan. vide Cænina.

Cænites, Achaiæ portus non procul à Saronico, olim querno nemore redimito. Plin. lib. 4. cap. 25.

Cænotropæ, Anij & Dorippes filiæ, Œno Spermo, & Elais, quaſi in nouas formas omnia vertêtes, eo quòd in illis impertierat Dionyſius, vt quicquid tangerent, in triticum ſtatim verteretur, & vinum ac oleum, Cæl. lib. antiqu lect. 7. cap. 15.

Cæpori, citerioris Hiſpaniæ populi, Pli[illegible] 20.

Cære, vrbs inſignis in Hetruria, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatam, & à Pelaſgis è Theſſalia profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominauerunt, aduerſus Agyllinos bellum gerentibus, cùm quidam murum ſubiēs, vrbis eius nomen percontatus fuiſſet: eiſque à Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea vrbem, mutato priori nomine Cære vocauêre. Verùm tam ſplendidæ, tamque glorioſæ ciuitatis, Strab. lib. 5 aſſerit vix vlla ſua ætate extitiſſe veſtigia: & ſolo vicinorum balneorum nomine, quæ Cæretana dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc oppido Cærites tabulæ appellatæ ſunt, in quas cenſores referri iubebant, quos notæ cauſa ſuffragiis priuabant. Nam vrbe à Gallis capta, cùm Cæretani eos, qui vnà cum ſacris, æternóque Veſtę igne ad ſe profugerant, comites hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde, reſtituta in ſtatum meliorem vrbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidem eos donarunt. ſuffragij autem ius eis non conceſſerunt. Hinc factum eſt, vt cùm aliquem ignominia & contumelia dignum volumus ſignificare. Cærite cera eum dignum eſſe dicamus. Horat. libro primo Epiſt.

Quid deceat quid non obliti Cærite cera,
Digni, &c.

ceretanus, amnis ad Cæreu vrbem. Plin. lib. 3. cap. 5.

cæreſi, Germaniæ populi apud Cęſarem, nunc Ripenſes appellantur, inquit Hubertus Leodius, vbi arx Cerey nuncupata ad Moſam *Namur* eſt Vigenereo.

cæretanus, Tuſciæ fluuius. Plin. qui hodie *Ers* vocatur, vt Leander ſcribit.

cæretum, Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nuſiam, à quo Cæretani appellati, totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quā cauſam ferè continuè peregrinantur, familia atq; vxoribus domi relictis.

cærobryx, Luſitaniæ vrbs. Ptolem. alio nomine dicta Cezimbria.

cærperis, Angliæ vrbs, Lhuydo hodie Portcheſtre vocata.

cærſeuerus, vel Caradóc, antiquitus dictum Angliæ oppidum, quod vulgò Sariſburi vocant. ſcribit Humf Lhuyd. apud priſcos auctores Latinos non videtur extare vocabulum.

cæſena, Galliæ togatæ oppidum Ptolemæo & Plinio. *Ceſnabrigo* nunc vocari ſcribit Facius, Leander verò *Ceſena* ſine diphthongo ſcribit & in Flaminia prouīncia eſſe ait: & addit Curuam Cæſenam ab Antonino, & Flauiam Curuam Papiam, in vita S. Mauri Epiſcopi nominari.

cæſar, Iuliæ familiæ cognomen inde tractum: quod qui primus ex gente Iulia id cognominis eſt ſortitus cæſo matris ventre natus tradatur, vel quòd oculis cæſis, hoc eſt, glaucis, fuerit: vel à Cæſarie, cum qua natus proditur. Feſtus. Hoc nomen primus habuit Scipio Africanus. Plin. lib. 8. Spartianus verò & item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine Cæſaris auum, qui in Aphrica elephantum interfecit. Cæſarem lingua Punica appellatum.

c. Cæſar Octauianus Auguſtus, II. Romanorum Imperator: imperauit annis LVI. anno ab vrbe 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vicit. Flo. lib. 4. c. 4. Eutrop. li. 7. conſul collega Qu. Pædij. Is & Lepidus amicitias inierunt II. conſul, collega M. Tullij Ciceronis, anno ab vrbe 722. Iapidas, Dalmatios, & Pannonios ſubegit. Flor. li. 133. III. conſul, collega M. Valerij Meſſalæi, anno ab vrbe 723 IV. conſul, collega M Licinij Craſſi, anno ab vrbe 774. V. conſul, collega Sexti Apuleij, anno ab vrbe 725. VI. conſul, collega Vipſanij Agrippæ, anno ab vrbe 726. VII. conſul, collega eiuſdem Vipſanij, anno ab vrbe 727. VIII. conſul, collega L. Statilij Tauri, anno ab vrbe 728. iſtis temporibus Hiſpaniam ſubegit. Flor. lib. 135. IX. conſul, collega M Iunij Syllani, anno ab vrbe 729. X. conſul, collega C Norbani Flacci, anno ab vrbe 730. XI. conſul, collega Cn. Calphurnij Piſonis, anno ab vrbe 731. XII. conſul, collega L. Syllæ, anno ab vrbe 749. Hoc tempore Romæ ſapientes inſignes erant. Virgilius, Flaccus, Salluſtius, Hortenſius, Athenodorus Tarſeus & Sirio Alexandrinus, Eutro. lib. 7. XIII. conſul, collega M. Plautij Syluani, anno ab vrbe 752.

cæſar Auguſtus eo die, quo Ieſus Chriſtus in hunc mundum ex virgine natus eſt, edicto vetuit, ſe dominum appellari, manifeſto præſagio maioris dominatus qui tum in terris ortus eſſet. Fuit hic annus in quem illa ſacratiſſimus incidit partus, alter à quadrageſimo Augusti principis: mundanæ verò originis nonageſimus nonus ſupra centeſimum & quinquies milleſimum Polyd Verg. ex Oroſio. Is in deorum numerum ab Ouidio, vel inter aſtra relatus, qui ſic de eo ſcripſit libro 15. Metamorph.

Tarda ſit illa dies & noſtro ſerior æuo,
Qua caput Auguſtum, quem temperat orbe relicto.
Accedat cœlo, faueátque precantibus abſens.

cæſarauguſtani, populi in Cicilia, qui anteà Anazarbeni dicebantur Plin lib. 5. c. 27.

c. Cęſar Calligula III. Romanorū Imperator, imperauit annis IIII menſibus 10. anno ab vrbe 790. II. conſul L. Cæſiani collega, initio popularem ſe oſtendit, animos ſtudiáque hominum

erga

erga ſe iucendit. Dein monſtrum ſe exhibuit luxu, incontinentia, atrocitate & omni genere vitiorum. Sueto. Eutro. Oro. lib. 7. c. 5, Ioſeph. li 19. c. 1. ann. ab vrb. 790. VI. conſul ſolns expeditionem fecit in Germanos egreg: j egit nihil. Adminocinum Bellini Batauorum regis filium, in debitorem accepit, Eutrop lib. 7. ann. ab vrbe 792. IIII conſul, C. Voluſij Saturnini collega, an. ab vrbe 792

C. Iulius Cæſar conſul, collega P Rutilij Lupi, anno ab vrbe 664. Samnites vicit Flor. libro 73.

C. Iulius Cæſar, conſul, collega M. Calphurnij Bibuli anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutropius lib. 6. Oroſ. lib. 6. c. 7. Sueton. 11. conſul, collega P Seruilij Iſaurici, anno ab vrbe 706 III conſul, collega M. Æmilij Lepidi, anno 708 IIII. cõſul ſolus, anno ab vrbe 709. V. conſul, collega M. Antonij, anno ab vrbe 710. I. Romanorum imperator, imperauit annis tribus, anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibúſque & monte Gebenna, fluminibúſque Rhodano & Rheno continetur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis affecit cladibus. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſque pecunias & obſides imperauit. Deinde cùm obtinere non potuiſſet, vt ſui abſentis in conſularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam conuertit, neminéque repugnante. Galliam Ciſalpinam, Picenum, Vmbriam & Hetruriam occupauit. Pompeiúmque Italia expulit. Poſthæc in Hiſpaniam tranſgreſſus, validiſſimas Pompeij copias, quæ ſub tribus legatis, Marco Petreio, Lucio Afranio, & Marco Varrone erant, ſuperauit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prælio ſuperauit. Ptolemæum in Ægypto ſubegit: In Africa deuicit Scipionem & Iubam. In Hiſpania liberos Pompeij Triumphauit quinquies: primùm de Gallis, poſtea de Alexandria deinde de Ponto, de Africa, & de Hiſpania. Liberaliſſimus fuit omnium & maximè poſt hos triumphos. Periit in Senatu à Bruto Caſſio, & reliquis coniuratis, quatuor & viginti vulneribus confoſſus, infinitis propemodum portentis mortem eius ante denuntiantibus, quorum bonam partem enumerat Virgil. lib. 1. Georg ibi,

Ille etiam extincto miſeratus, Cæſare Romam.
Cùm caput obſcurat nitidum ferrugine texit.

Plutarch. in Cæſar & Brut. Flor. libro 116. Appian. libro 20. Oroſius libro 6. cap. 17. Eutropius lib. 6

Cæſarem dictatorem ſcribere & legere ſimul dictare & audire ſolitum accepimus: Epiſtolas verò tantarum rerum quaternas pariter librariis dictare; aut ſi nihil aliud ageret, ſeptenas. P in. libro 7. c. 15. Quo pacto annum ad curſum Solis ordinâ:it, vide in dictione. Caius Iulius Cæſar.

Cæſar, Dictatoris pater, Piſis, dum calciaretur, repentè interiit

Cæſar patruus Dictatoris Romæ obiit.

C. Cæſar, poëta tragicus & orator. Cicero in Bruto.

C. Cæſar. L. F. & ſuperioribus & æqualib omnibus præſtitit, oratórque fuit minimè ille quidem vehemẽs, ſed nemo vnquam vrbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus ſicut ex eiuſdem tragœdiis leuitas eius ſine neruis perſpici poteſt.

L. Cæſar, Caij oratoris frater, & conſul & Prætor fuit, ambo Syllam ſequuti, iuſſu Marij interfecti ſunt quo tempore M item Antonius orator Craſſi æqualis, vt ait Pædianus.

L Cæſar alter, Marci Antonij Triumviri auunculus, Pompeianarum partium, miſſus ab vtraque parte quandoque orator de pace. Poſtremò inter proſcriptos ab Octauio interfectus fuit, cuius loco obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauij amicus proſcriberetur. Plut.

Cæſar Vopiſcus, qui (vt ait Varro) cùm cauſam ageret apud Cenſores, dixit campos Roſeæ in Rotiano ſemen eſſe Italiæ.

Cæſaraugusta, Tarraconenſis Hiſpaniæ ciuitas, Cæſarea Auguſta Ptol. & Strab. l. 3. Colonia immunis amne. Ibero affuſa, vbi oppidum antea vocabatur *Salduba*. Regionis Sedetaniæ, in Hiſpania. Plin l. 3. c. 3. *Carrageſa* hodie, vel potius *Sarrageſſe*, ante etiam *Numantia* dicta. Pomp. Verum vt ad Saldubam redeamus, alia eſt in Bætica prouincia Plinio, & Ptolemæo.

Cæſarea, Inſula maris Britannici apud Anto. *Gerſay* Camdeno eſt.

Cæſarea & Auguſta, Ciliciæ vrbes ſunt apud Ptol.

Cæſarea, quæ & Symralea Bithyniæ vrbs. Ptolem.

Cæſarea, Mauritaniæ vrbs. Plinio. *Cabo Figulo* Pineto

Cæſarea, inter Rauennam, & claſſem oppidum, aut potius ſuburbium, vt apud Iornandem videtur. Blondus, & Rubeus tradunt. Monaſterium *S. Mariæ in Portico*, hodie ibi extare. Idem ſcribit Leander.

Cæſarea, Armeniæ Maioris vrbs. Plin. Panoniæ oppidum, Antonino.

Cæſarea Panias, Ptolemæo Phœniciæ vrbs. Hæc & Cæſarea Philippi. quondam *Leſen*, deinde *Dan*, aliquando etiam *Lachu* vocitata fuit, vt Wiſſemburgius docet. *Neroniam* quoqu

dictam teſtatur Ioſephus. Ab Euangeliſtis *Magedan & Dalmanutha* nominari ſcribit Poſtellus. Hodie à Barbaris *Belina* dici, auctores ſunt Neobrigenſis, Volaterranus, & Poſtellus. *Balbec* vocat Bellonius. Sed Poſtellus tradit Balbec, olim Heliopolim fuiſſe.

Cæſarea, vrbs Palæſtinæ, ciuitas non procul à monte Carmelo in littore maris magni, vel cis ad mare mediterraneum, olim Pyrgos, vel Turris Stratonis dicta Ptolemæo teſte. D. Hieronymus Accaron etiam vocat, ſed falſo (tanti viri pace dixerim) vt ſcribit Poſtellus in ſua Syria. Plin. Apolloniam & Coloniam Primam Flauiam appellatam ſcribit. *Azor* noſtra ætate nominari Pinetus putat, *Siſeria* ſuo tempore & olim *Gad* Palæſtinorum nominatam tradit Benjamin. *Balbec & Beline* Theueto eſt. Ptolem. habet hoc tractu Apolloniam ab hac diuerſam. Verùm enimverò poſteà ab Herode in honorem Cæſaris ædificata, Cæſarea appellata eſt: in qua idem in honorem Cæſaris magnificam domum è marmore conſtruxit, vbi nepos eius ab Angelo percuſſus, eo quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus à vermibus expirauit. In hac Cornelius Centurio à Petro baptizatus eſt. Altera Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorem Cæſaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes Ior ſcilicet & Dan, oriuntur. Tertia Cappadociæ. Ioſeph. Quarta Mauritaniæ, ante Iol vocitata quam cum Iuba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine à Cæſare Cæſaream vocauit. Strab. lib. 17. vide Iol.

Cæſarea, Cappadociæ vrbs, ſic à Tiberio nominata antè *Maſaca*, (*Mazaca* & aliàs *Maza* dicta) Stephan. Euſeb. Itémque *Apamia*, Strab. lib. 10.

Cæſarienſes, Ioniæ populi, Epheſum conuenientes. Plin. lib. 5 c. 29.

Cæſarienſis Mauritania, vide Mauritania.

Cæſarium, Ægypti emporium, & ſeceſſus quidam. Strab. libro 17.

Cæſarius, conſul, collega Attici: tempore Honorij XLVI. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 115.

Cæſarobricenſes, Luſitaniæ populi. Plin. li. 4. cap. 2.

Cæſarodunum, Turupiorum vrbs in Gallia Lugdunenſi. Ptol.

Cæſaromagus, oppidum apud Cæſarem, vulgò *Brauuais*, Angliæ item vrbs. Ant. Talbotus credit in Eſſexia regione hodie *Chenford*, aut Churnforde vulgò dici.

Cæſena, vrbs Flaminiæ prouinciæ, à cædendo dicta, quòd exiguo amne cæſa, id eſt, diuiſa ſit, vel quòd ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubicone ſit diuiſus. Hinc Cæſennates dicti. & Cæſennetia vina, quæ inter generoſa numerantur *Ceſena* Leandro.

Cæſo Duillius Helua, conſul, collega L. Papirij Craſſi, ann. ab vrbe 420.

Cæſius Baſſus, poëta Lyricus fuit, qui in ſuis prædiis ardente Veſeuo, latéque vagantibus flammis cum villa conflagrauit.

Cæſo Fabius Ambuſtus, tribunus militum, anno ab vrbe 361.

Cæſo Fabius Vibulanus, conſul, collega L. Æmilij Mamerci, ann. ab vrb. 270. 11 conſul, collega Spu. Furij Medulini, ann. ab vrb. 273. IV. conſul. collega T. Verginij Rutili. ann. ab vrbe 275. Fabij ſuis ſumptibus pro rep. aduerſus Veientem hoſtem arma ſumpsêre.

Cæſortium, vel Cæſariorum, Galliæ Lugdunenſis vrbs intra Rotomagum & Petromantalum Gall. *Giſors*.

Cæſtus, nobilis puer Romanus, cuius caſtitatem & formam commendat Mart.

Quanta tua eſt probitas, quanta eſt præſtantia formæ,
Caſte puer puero caſtior Hippolyto,
Te ſecum Diana velit, doceátque natare:
Te Cybele ſecum vellet habere Phryga.

Cæſtius, homo erat naſutiſſimus, ſed nullius ingenij, & Ciceroni etiam infeſtus, quod illi non impunè ceſſit. Nam quum M. Tullius Ciceronis filiam Aſiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter vrbanitatem, cœnabat apud eum Cæſtius. M. Tullio & natura memoriã dempſerat & ebrietas, ſi quid ex ea ſupererat, ſubducebat, ſubinde interrogabat, qui ille vocaretur, qui in imo recumberet: & quam pluries ſubiectum nomen Coſtij excidiſſet, nouiſſimè Seruius, vt aliqua nota, memoriam eius faceret certiorem interroganti Domino, quis ille eſſet qui in imo recumberet, ait, Hic eſt Cæſtius qui patrem tuum negabat litteras ſciſſe. Afferri protinus flagra iuſſit, & Ciceroni, vt oportuit de corio Cæſtij ſatisfecit. Hinc adagium, De corio ſatisfacere, quum quis ob illatam iniuriam flagris conciditur. Vide Cæl. Rhod. c. 7. libro 14.

Cætheus, conſul ſine collega, anno ab vrbe condita 1257.

Cætobrix, vrbs eſt Luſitaniæ, alio nomine dicta Cerobrica. Ptol. lib. 2. c. 5.

Cætulum, vrbs præſtantiſſima regionis Oretanæ, quam in citeriore Hiſpania, aliqua ex parte intra columnas Herculis, & ad meridiem maximè vergentem collocat Strabo, lib. 2. Ptol. Caſtulon.

Ceyx, rex Thraciniæ, Luciferi filius, & maritus Alcyones, qui cùm ob fratris cauſam in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum conſulendum ire vellet, diu ab vxore retardatus eſt: cùm verò illi promiſiſſet, ſe intra duos menſes rediturum, abire permiſſus eſt. Sed in Æ-

geo mari tempeſtate deprehenſus naufragium fecit: ibiq; amiſſa naui ſubmerſus, promiſſis ſtare non potuit. Vxor autem cùm quotidie diis pro viri ſalute vota ſolueret, noctu per ſomnium monita eſt maritum periiſſe. Mane igitur experrecta, ad littus vnde maritus ſoluerat acceſſit, & dum infortunia ſua quæreretur, cadauer in mari longius aſpexit: quòd cùm mariti eſſe cognouiſſet, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem conuerſa, ad os mariti aduolauit, qui oſcula vxoris ſentiens, in auem eius nominis commutatus eſt. Ouid.lib.11.

Alcyone: quærente moras Ceyce reducunt.

Vide Halcyon.

Caſa, ſecundum Mahumetum, mons eſt, qui cœlum, ne concidat, ſuſtinet. Alcor.

Caſanes, Mauritaniæ populi. Amm.

Cagaco, fons in Laconica. Pauſan.

Caicus, Myſiæ flumen, Pergamum præterfluens per campum, qui Caicus nominatur, in Elaiticum ſinum defluit. Plin.lib.5 c.30. Liuius lib.6. Virg. lib.4 Georg.

Saxoſumq; ſonans Hypanis Myſúſq; Caicus.

eſt & Aſiæ fluuius.

Caieta, mulier Troiana, quam alij Æneæ, alij Aſcanij, alij Creuſæ nutricem faciunt. Hanc Æneas ab inferis reuerſus fato ceſſiſſe inueniens, non longè à Baiano ſinu ſepeliuit: ibique & vrbem condidit, quam vnà cum adiacenti portu Caietam dixit. Virg.lib.7. Æneid.

Tu quoque littoribus noſtris Æneia nutrix,
Æternam moriens famam Caieta dediſti.

Strabo autem li.5. Caietam à ſinus curuitate appellatam exiſtimat, Laconum idiomate, qui curua omnia καιέτας ſolent nominare. Æneam auten huius vrbis fundamẽta poſuiſſe, & ſinum ipſum in medio poſitum Caietam nominaſſe dicit: Alijs propter combuſtas naues Caietam fuiſſe appellatam, ἀπὸ τοῦ καίειν vrere. Virg.lib.10. Æneid.

Quid repetam exuſtas Erycino in littore claſſes?

Caieta, vrbs & portus Campaniæ in Italia, ſic à Caieta nutrice Æneæ dictus Solinus.

Cain, i. poſſeſſio, vel poſſeſſor, Adæ filius, omnium primus terram coluit, primúſque terræ terminos poſuit: primúmque ciuitatem condidit, muriſque cinxit, quam de nomine filij ſenioris Enoch, appellauit Enochiam. Is arctè cumulandis pecuniis incubuit. Peſſimum itaque vitæ ſcelus fecit, qui ex auro denarium ſignauit. Ioſeph in anti.q. Iudic. Rapinis, & violentia opes congregauit, filios ſuos incitauit ad latrocinia: ſuáſque prædas in vrbes quas ipſe munierat muris, timens eos, quos læſerat, importabat. Idem Ioſeph. Quonam pacto interfectus fuerit Cain vide in dictione Lamech.

Cainan, i. poſſeſſor, vel emptor, aut lamentator, vel nidus, filius Enos, Gen 5. Luc.3.

Cainas, Aſiæ in Scythia fluuius Gangem influit. Plin.lib.6.c.19.

Cainum, Meſopotamiæ vrbs lib. Notit.

Caiphas, i. Inueſtigator, vel ſagax, ſeu vomens ore, aut vomitus oris. Princeps quidam ſacerdotum inter Iudęos, qui fuit tempore Ieſu Chriſti, Matth 26. Io. 10.

Caiphas, caſtellum in Syria quondam Porphyrium, vulgò Scaphatium, quod Zitone alluitur amne. Hic Helias propheta omnes Idoli Baal ſacrificos neci dedit 3.Reg.c.18.

Cairus, Alcairus noſtris, Latinis Babylon, Ægypti eſt maxima ciuitas, opportuno loco ſita vbi nimirũ Nilus primùm ſecatur, & Δ formam facit, vt vrbs. tanquam in Nili clauſtro poſita, aditum præbeat, prohibeatq; ad ſuperiora loca nauigantibus. Lutetiam Pariſiorum (vt quidam aiunt) magnitudine quinquies ſuperat. Suburbia multa continet, quorum quædam, tria, alia duodecim domorum millia habent, vrbem 30 millia ędium habere tradunt. Hanc Zelimus Turca expugnauit anno 1517. & Tomumbeium illius temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantẽ, captum & per totam vrbem vectum, ad portam laqueo ſtrangulari iuſſit. Cairum deſcripſerunt I. Leo Africanus, P. Bellonius & alij, vide Babylon, & Memphis. Gall. *Le grand Caire.*

Cáius, cognomen à parentum gaudio ſumptum, Martialis.

Non maius, quàm ter Caius eſſe tuus.

vel Caius, quaſi Gaius à Græco γαῖος, id eſt, terrenus à γαῖα, quæ terra eſt. Caius enim ab Italis & Tarentinis mercenariis, aut etiam rudis homo ac planè brutus dicebatur. Cæl.lib 24.c.5.

Caius, nomen viri Macedonienſis. Act.19. Hoſpes Pauli, Rom. 16.

C. Acerronius Proculus, conſul, collega C. Pontij Nigrini, tẽpote Claudij Tiberij Neronis Cæſaris, Romanorũ imperatoris, anno ab vrbe 789

C. Acilius, Iul Cæſaris miles, nauali ad Maſſiliam prælio, iniecta in puppim hoſtium dextra, & abſciſſa, memorabile illud apud Græcos Cyuegiri exemplum imitatus, tranſiliit in nauem vmbone obuios agens. Sueton.

C. Ælius Pætus, conſul, collegà Valerij Maximi, anno ab vrbe 467.

C. Æmilius Mamercus, tribunus militum, an. ab vrbe 362. 11. tribunus militũ, an. ab vrbe 363.

C. Æmilius Paulus conſul, collega M. Liuij, Denteris, ann. ab vrbe 452.

C. Antiſtius Vetus, conſul, collega D. Lælij Balbi, anno ab vrbe 748.

C. Antiſtius Vetus, conſul, collega C. Aſinij Pollionis. anno ab vrbe 775.

C. Antiſtius Ætus, conſul, & collega M. Suilij Setutliani, anno ab vrbe 802.

c.Antonius,conſul,collega M.Tullij Ciceronis.anno ab vrbe 691.

c.Aquilius Florus,conſul, collega L.Cornelij Scipionis, anno ab vrbe 494.

c.Aſinius Gallus, conſul, collega C Martij Cenſorini, anno ab vrbe 746.

c.Aſinius Pollio, conſul, collega c.Antiſtij Veteris,anno ab vrbe 775.

c.Aſinius Pollio, conſul, collega cn.Domitij Caluini, ann.ab vrbe 714.

c. Attilius Baldus, conſul, collega M. Fabij Buteonis, anno ab vrbe 398. II conſul, collega T.Manlij Torquati, ann.ab vrbe 517.

c.Attilius Regulus, conſul,collega L.Æmilij Pauli, anno ab vrbe 529.

c. Attilius Regulus Seranus, conſul, collega L.Manlij Volſonis, anno ab vrbe 503.

c. Attilius Seranus, conſul,collega Q.Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 648.

c.Attilius Seranus, conſul,collega C.Hoſtilij Manchini, anno ab vrbe 184.

c.Aufidius Victorinus, conſul, collega L.Septimij Seueri Auguſti,anno ab vrbe 952.

c. Aurelius Cotta, conſul, collega P.Seruilij Gemini,anno ab vrbe 501.

c.Aurelius Cotta,conſul,collega Seruilij Sulpi ij Galbæ, anno ab vrbe 514.

c.Bebius Pamphilus, Inſubriũ agrũ ingreſſus, cũ toto fermè exercitu circũuentus eſt.Liu.li.2.

c.Bellicius Torquatus,conſul, collega M.Attilij Glabrionis anno ab vrbe 876.

c.Cæcilius Metellus,conſul, collega c.Furij Placidij,anno ab vrbe 502.

c.Cæcilius Metellus, conſul, collega T.Didij Vinij anno ab vrbe 656.

c. Cæcilius Metellus Caprarius. Quinti Cæcilij Metelli Macedonici filius, Quinti, Lucij & Marci frater. Conſul fuit anno vrbis conditæ DCXXXI. cum collega C. Papyrio Carbone. In hunc eſt dictũ illud Æmiliani in obſidione Numantiæ.Si mater eius quintũ peperiſſet, aſinum fuiſſe parituram Cicero 2.de Oratore. Certè ob ingenij tarditatem Caprarium appellatũ veriſimile eſt.Vide Plutarchũ de fortuna Romanorũ.

c.Cæcilius Caldus conſul, collega L.Domitij Ænobarbi,anno ab vrbe 660.

c.Cæcilius Ruffus conſul, collega L.Pomponij Flacci, anno ab vrbe 769.

c. Calpurnius Piſo, conſul, collega Aug.Poſthumij Albini, anno ab vrbe 574.

c.Caluiſius Sabinus. conſul, collega L.Portij Cenſorini, anno ab vrbe 915. II. conſul,collega L Paſſieni Ruffi, anno ab vrbe 750.

c Caluiſius Sabinus, conſul, collega cn.Getulici,anno ab vrbe 778.

c.Caninius Gallus, conſul, collega M.Viſpanij Agrippæ, anno ab vrbe 717.

c.Caſſius Varus, conſul, collega M.Licinij Luculli, anno ab vrbe 681.

c.Caſſius,Syriæ prætor,anno ſalutis 49.

c.Caſſius Longinus, iuriſconſultus, conſul, collega M.Vinitij Quartini,ann.ab vrbe 782.

c.Caſſius Longinus,conſul,collega P.Licinij Craſsij, anno ab vrbe 583.

c.Caſſius Longinus, conſul, collega Sex.Domitij Caluini, anno ab vrbe 630.

Caſſius Longinus, conſul, collega cn.Domitij Ænobarbi, anno ab vrbe 658.

c.Cicereius præf. Corſos vicit, pax inde data anno 581. Liu.lib.2.deca.5.

c.Ciuilius, Albanor.imperator.an.ab vrbe 82.

c.Claudius Caninius, conſul, collega M.Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 465.

c.Claudius Cento, conſul, collega M.Sempronij Tuditani,anno ab vrbe 513.

c.Claudius Cinna,conſul, collega C.Fabricij Luſcini,anno ab vrbe 480.

c.Claudius Marcellus, conſul, collega L.Æmilij Pauli, anno ab vrbe 702. II. conſul, collega c Claudij, anno ab vrbe 705.

c.Claudius Marcellus,conſul,collega L.Aruntij,anno ab vrbe 732.

c.Claudius Nero, conſul, collega M.Liuij Salinatoris,anno ab vrbe 547.

c.Claudius Pulcher, conſul, collega T.Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 577.

c.Claudius Sabinus, conſul,collega P.Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 294.

c.Cornelius Coſſus,trib.milit.an.ab vrb.353.

c.Cornelius Dolabella, conſul, collega M. Fuluij Nobilioris, anno ab vrbe 595.

c.Cornelius Scipio, conſul, collega A.Attilij Calatini, anno ab vrbe 499.

c.Fabius Ambuſtus, tribunus militum, anno ab vrbe 359. II. tribunus militum,anno ab vrbe 350. III. tribunus militum, anno ab vrbe 355.

c.Fabius Ambuſtus, conſul, collega c.Plautij Proculi, anno ab vrbe 398.

c.Fabius interrex,anno ab vrbe 401.

c.Fabius Vibulanus Ambuſtus, conſul, collega c.Furij Petilij,anno ab vrbe 344.

c.Fabricius Luſcinus,conſul,collega Q.Æmilij Papi,ann.ab vrbe 471.II.conſul,collega eiuſdem Æmilij ann. ab vrbe 475. de Samnitibus & Lucanis triumphauit.Huius integritatem notat Eutropius.Florus lib.13. II.conſul,collega Claudij Cinnæ,anno ab vrbe 480.

c.Fannius Domitius,conſul,collega C.Domicij Ænobarbi.Allobroges vicit,ann.ab vrb.532.

c.Fannius Strabo, conſul, collega M.Valerij Meſſalæ, anno ab vrbe 591.

c.Fuluius Fimbria, conſul, collega C.M.Nepotis, anno ab vrbe 650.

c.Fonteius Capito,conſul,collega Germanici Cæſa-

Cæſaris anno ab vrbe 764.

C. Fuluius Flaccus, conſul, collega P. Scipionis, Africani, anno ab vrbe 620.

C. Fundanius, conſul, collega S. Sulpitij Galli, anno ab vrbe 520.

C. Furius, tribunus militum, an. ab vrbe 330.

C. Furius Petilius, conſul, collega M. Papyrij Craſſi, anno ab vrbe 314.

C. Furius Placidus conſul, collega C. Fabij V.bulani Ambuſti, anno ab vrbe 344.

C. Furius Placidus, conſul, collega C. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 502.

C. Fufius Geminus, conſul, collega C. Rubelli Gemini, anno ab vrbe 781.

C. Gallus, conſul, collega T. Saturnini, anno ab vrbe 910.

C. Genútius Aduentinus, conſul, collega Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 393.

C. Genútius Clepſina, conſul, collega Q. Fabij Gurgitis, anno ab vrbe 477.

C. Genutius Clepſina, conſul, collega Cn. Cornelij Blaſionis, anno ab vrbe 483.

C. Genútius Panſa II. tribunus militum, anno ab vrbe 360.

C. Hoſtilius Mancinus, conſul, collega C. Atilij Serani, anno ab vrbe 584.

C. Hoſtilius Mancinus, conſul, collega M. Æmilij Lepidi Porcinæ, anno ab vrbe 617. Hic à Numantinis victus, caſtris exutus, ignominioſam cum Numantinis pacem fecit. Florus lib. 55. & lib. 1. c. 18. Eutrop. lib. 4.

C. Horatius Puluillus, conſul, collega T. Menenij Latini, anno ab vrbe 277.

C. Horatius Puluillus, conſul, collega Q. Nautij Augurini, anno ab vrbe 297.

Caius Iulius Cæſar primus omnium annum ad ſolis curſum accommodauit, vt trecentorum ſexaginta quinque dierum eſſet: & intercalario menſe ſublato, vnus dies quarto quoq; anno intercalaretur, quem Biſextum vocant. Cauſa autem huius nominis eſt, quòd duobus continuis diebus, bis dicimus Sexto calendas Martias, duos videlicet dies pro vno computantes. Hic Cæſar plura geſſit prælia, quàm quiſquam recenſere poſſit, cuius geſtorum catalogum vide apud Plutarch. in eius vita.

C. Iulius Tullus, conſul, collega P. Pinarij Ruffi, anno ab vrbe 265.

C. Iulius Tullus, conſul, collega M. Greganij Macerini, anno ab vrbe 308. II. conſul & collega L. Virginij Tricoſti, anno ab vrbe 320.

C. Iulius Tullus II. tribunus militum, anno ab vrbe 351.

C. Iulius decemvir, anno ab vrbe 303.

C. Iulio Bruto, dictatore deſignato, actum fuit nihil, anno ab vrbe 443.

C. Iunius Brutus, conſul, collega L. Poſthumij Metelli, anno ab vrbe 462. II. conſul, collega P. Cornelij Ruffini, anno ab vrbe 476.

C. Iunius Brutus Bubulcus, conſul, collega Æmilij Barbulæ, anno ab vrbe 439. II. conſul, collega P. Papyrij curſoris, ann. ab vrbe 442. III. cõſul, collega Q. Æmilij Barbulæ, anno ab vrbe 444. dictator, anno ab vrbe 452.

C. Iunius Syllanus, conſul, collega T. Furnij, anno ab vrbe 737.

C. Iunius Syluanus, conſul, collega P. Corn. Dolabellæ, anno ab vrbe 762.

C. Lælius conſul, collega Q. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 614.

C. Lælius Africanus, conſul, collega L. Cornelij Scipionis Aſiatici, anno ab vrbe 564.

C. Licinius, craſſus, conſul, collega L. Æmilij Pauli, anno ab vrbe 586.

C. Licinius Geta, conſul, collega Q. Maximi Biburni, anno ab vrbe 638.

C. Licinius Stolo Caluius, magiſter equitum ann. ab vrbe 387. tribunus militum anno ab vrbe 388 conſul, collega C. Sulpitij Petici anno ab vrbe 392. quo tempore peſtis horrenda graſſata eſt. Eutrop. lib. 2. conſul, collega eiuſdem Sulpitij, anno ab vrbe 395.

C. Licinius Varus, conſul, collega P. Cornelij Lentuli Caudini, anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.

C. Liuius Druſus, conſul, collega P. Scipionis Africani Æmiliani, anno ab vrbe 607.

C. Liuius Salinator, conſul, collega M. Valerij Meſſalæ, anno ab vrbe 566.

C. Luctatius Catulus Cęreonius, conſul, collega A. Poſthumi. Albini, anno ab vrbe 511.

C. Luctatius Scæuola, conſul, collega L. Veturij Leuinæ, anno ab vrbe 534.

C. Manlius Capitolinus, magiſter equitum, cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis Monetæ ædificata, anno ab vrbe 411.

C. Mãlius Maximus, conſul, collega P. Rutilij Ruffi, anno ab vrbe 649. Hic cum Q. Seruilio Cępione à Cimbris victus, atque caſtris exutus fuit. Hoc tempore Marius, triumphauit de Iugurtha.

C. Manlius ✝. conſul, collega Lucij Furij Medullini, anno ab vrbe 280. Huius tempore induciæ Veientibus in annos XL. datæ ſunt.

C. Marius Nepos, conſul, collega L. Caſſij Longini, anno ab vrbe 647. Bocchum Maurorum regem & Iugurtam fudit. Flor, lib. 66. Eutrop. Oroſ. Plutarch. in Marium.

C. Marius Marij filius, conſul, collega Cn. Papyrij Carbonis, anno ab vrbe 972. Aduerſus Mariũ Sylla multis prælijs pugnauit, vicit & occidit, Plutarch. in Sylla, & Pompo. Appian. libro 1. Eutrop. lib. Oroſ. libro 5. capite 20. Florus lib. 86.

C. Marius Cenſorinus, conſul, collega C. Aſinij Galli, ann. ab vrbe 746.

C. Marius Aoriolanus à tribunis plebis exilio damnatus, anno ab vrbe 263. Eutrop. lib 1. Liuius 2. Dionyſ. lib. 7. Appian. lib. 2. Hic Coriolanus multas Latinarum ciuitates cepit, Romam obſedit, Veturiæ matris & Volumniæ vxoris cùm imperio, tum precibus obſidionem ſoluit, anno ab vrbe 266. Eo tempore templum muliebri Fortunæ conditum & dedicatum fuit.

C. Martius Figulus, conſul, collega P. Scipionis Naſicæ, anno ab vrbe 592. II. conſul, collega L. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 598. Parum proſperè primùm, hinc feliciter aduerſus Dalmatas pugnauit. Flor. in Liu. lib. 4.

c Marius Rutilius, conſul, collega Cn. Manlij Capitolini, anno ab vrbe 399. ex plebe dictator, anno ab vrbe 400. II. conſul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 404. conſul, III. collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 412. Eo tempore pluit lapides, nox interdiu intendi viſa eſt, feriarum conſtituendarum gratia, Liu. lib. 7. Oroſ. lib. 3. cap. 4. Eutropius li. 2. IIII. conſul. collega Q. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 414. quo tempore ciues reconciliati ſunt. Lex militaris, ne cuius ſcripti nomen, niſi ipſo volente, deleretur lata: alia quoque plebiſcita dicta fuêre. Liuius lib. 7.

c. Martius Rutilius, conſul, collega Q. Fabij Rutiliani, anno ab vrbe 445.

c. Menenius dictator, anno ab vrbe 441.

c. Menius Nepos, conſul, collega L. Furij Camilli, anno ab vrbe 418. Pedum conſules ceperunt, omne Latium ſubegerunt, triumpharunt, ſtatuæ equeſtres conceſſæ. Liuius, Eutrop. lib. 2.

caio Mecenati triennio ſupremo, nullo horæ momento intermiſſus contingit ſomnus. Plin. libro 7. c. 51.

c. Mutius ciuitatem ab hoſte liberauit, an. ab vrbe 247.

c. Mutius Scæuola, conſul, collega L. Calphurnij Piſonis, anno ab vrbe 621.

c. Nautius Rutilius, conſul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 466.

c. Nautius Rutilius, conſul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 279. II. conſul, collega L. Minutij Carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos ſuperauit, Eutrop. lib. 1. Liuius lib. 3.

c. Nautius Rutilius, conſul, collega M. Papirij Mugillani, anno ab vrbe 315.

c. Norbanus Balbus, conſul, collega L. Scipionis Aſiatici, anno ab vrbe 971. Hic à Sylla Italiam ingreſſo victus eſt Flor. lib. 85. Eutrop. lib. 5.

c. Norbanus Flaccus, conſul, collega Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 716.

c. Norbanus Flaccus, conſul, collega C. Cæſaris Octauiani, anno ab vrbe 730.

c. Norbanus, Flaccus, conſul, collega Druſi Cæſaris, anno ab vrbe 767.

c. Papyrius, Balbus, conſul, collega P. Manilij, anno ab vrbe 634.

Papyrius Carbo, conſul, collega C. Cæcilij Metelli Laprarij, anno ab vrbe 641. A Cimbris qui in Illyricum venerunt, victus atque fuſus eſt. Flor. lib. 63.

c Papyrius Craſſus, tribunus militum, anno ab vrbe 372.

c Papyrius Maſſus, conſul, collega M. Pomp. Mathonis, anno ab vrbe 523.

c Petilius Balbus, conſul, collega M. Fabij Ambuſti, anno ab vrbe 396. II. conſul, collega M. Valerij Coruini, anno ab vrbe 410. III. conſul, collega L. Papyrij Mugillani anno ab vrbe 429. Conſulibus ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

c. Piſo Vopiſcus, conſul, collega Seruij Aſtæ, anno ab vrbe 866.

c. Plautius Decianus, conſul, collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 426. De Priuernatibus triumphauit.

c. Plautius Proculus, conſul, collega C. Fabij Ambuſti, anno ab vrbe 398. Magiſter equitum, anno ab vrbe 400. ad Salinas, Hetruſcos, Faliſcos & Tarquinienſes vicit, fudit, cæcidit, ac triumphum egit.

c. Plautius, Venox, conſul, collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 409. II. conſul, collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 415.

c. Pompeius Gallus, conſul, collega Q. Verannij, anno ab vrbe 801.

c. Pontius Nigrinus, conſul, collega C. Arannij, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit. Ioſeph. lib. 28. c. 15.

c. Pompeius, Samnitium Imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis ſecuri percuſſus eſt. Flo. Eutrop. l. 2. anno ab vrbe 461.

c. Popæus Sabinus, conſul, collega Q. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 761.

c. Popilius Lęnas, conſul, collega P. Ælij Ligonis, anno ab vrbe 581. II. conſul, collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 596.

c. Quintius, Claudius, conſul, collega L. Genutij Clepſinæ, anno ab vrbe 482.

c. Quintius Flaminius, conſul, collega P. Furij Philonis, anno ab vrbe 531. II. conſul, collega Cn. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 537. Pugna ad Traſimenum lacum occiditur.

c. Quintius, Flaminius, conſul, collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 567.

c. Quintilius, Dictator, anno ab vrbe 424. eo tempore CLXX. mulieres veneficæ, Romæ deprehenſæ damnatæ fuerunt.

c. Rubellius Geminus, conſul, collega C. Fuluij Gemini, anno ab vrbe 781.

c. Scribonius Curio, conſul, collega Cn. Octauij,

ctauij, anno ab vrbe 678.

c. Sempronius Bleſus, conſul, collega C. Seruilij Cæpionis, ann. ab vrbe 500. ciuitates quaſdam cepe unt, maritimam Africæ oram depopulati ſunt: victores Siciliam repetentes circa Palinurum naufragium paſſi ſunt. II. conſul collega Au. Manlij Attici, anno ab vrbe 509.

c. Sempronius Tuditanus, conſul, collega M. Aquilij, ann. ab vrbe 626. contra Iapygas primò malè rem geſſit, mox victoria cladem acceptam emendauit. Flor. lib. 59.

c. Sentius Saturninus, conſul, collega Sp. Lucretij Cinnæ, ann. ab vrbe 375.

c. Seruilius, Hala Structus, conſul, collega L. Papyrij Mugillani, ann. ab vrbe 329. Tribunus militum, magiſter equitum, anno ab vrbe 148. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 354.

c. Seruilius Portius, tribunus militum, anno ab vrbe 339.

c. Seruilius Priſcus, conſul, collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 276.

c. Seruilius Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338. II. tribunus militum, anno ab vrbe 339.

c. Seruilius Tucca, conſul, collega L. Cælij Metelli, anno ab vrbe 461.

c. Sextilius, tribunus militū, anno ab vrbe 337.

c. Silius, conſul, collega L. Munatij Planci, anno ab vrbe 765.

c. Suetonius Paulinus, conſul, collega L. Teleſſini, anno ab vrbe 813.

c. Sulpicius Galba, conſul, collega D. Harterij Agrippæ, anno ab vrbe 774.

c. Sulpicius Galba, conſul, collega P. Popilij Leuatis, anno ab vrbe 622.

c. Sulpicius Gallus, conſul, collega C. Fundanij Funduli, anno ab vrbe 510. Perpetuum ſub his conſulibus cum Pœnis bellum fuit.

c. Sulpicius Gallus, conſul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures ſubegit, Flor. lib. 46.

c. Sulpicius Longus, conſul, collega P. Æl[illegible]j Pæti, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Veſtalis virgo ob inceſtum viua defoſſa eſt, Oroſ. li. 3 c 9. Eutrop. li. 1.

c. Sulpicius Longus, conſul, collega M. Pætilij Libonis, anno ab vrbe 441.

c. Sulpicius Paterculus, conſul, collega A. Atilij Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal ſenior à Romanis victus, & à ſuo exercitu in cruce ſublatus eſt.

c. Sulpicius Peticus, conſul, collega C. Licinii Stolonis Caluii, anno ab vrbe 392. II c. conſul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. III c. conſul, collega, M. Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 401. Ambo patricij, contentione de conſulatu, vicerunt patres, IIII. conſul, cum eodem Publicola, an. ab vrbe 403. v. conſul, collega T. Quinctij Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militum, ann. ab vrbe 374 Dictator, anno ab vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.

c. Terentius Varro, conſul, collega L. Æmilij Pauli, anno ab vrbe 538.

c. Valerius Flaccus, conſul, collega M. Herennij, anno ab vrbe 661.

c. Valerius Potius, conſul, collega M. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 346. Æqui Caruentanam ceperunt, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius recuperauit. Tribunus militum, anno ab vrbe 341. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 340. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 355.

c. Valerius Cotta, conſul, collega P. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 505.

c. Veturius. Tribunus militum, anno ab vrbe 380. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 386.

c. Vibius Panſa, conſul, collega A. Hirtij, ann. ab vrbe 711.

c. Viſpanius Apronianus, conſul, collega L. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 711. eo tempore, Nero matrem Agrippinam inceſtu contaminauit, eámque interfici iuſſit: hinc leuitate in alios crimen abſtergere conatus. Sueton. in Nero. Tacit. libr. 4. De his vide Plutarchum & Liuium lib. 6.

Calabaſtores, Africæ oppidum, Procop.

Calaber, Iouis filius, frater Tenaci & Cæreſti, Stephanus.

Calabria, vulgò *Terre de labeur*, & olim magna Græcia. Pythagora philoſophorum primo inſignis inſula, quam veteres *Meſapiam* à duce Meſapo, *Peucetiam* à Peucetio Oenotri fratre dixere. Eſtq; proxima Siciliæ, à quo Pharo breui maris tractu diſiungitur. Ouid. lib. 2. de arte.

Ennius emeruit Calabris in montibus hortos.

Ea ἀπὸ τῆ καλῆς & βρίθω, quoniam ſit regio oneroſa, & plena omni genere bonorum, dicitur. Ibi bis in anno arbores proferunt fructus. In ea ſunt Brunduſium, Hydrius mons, & Salentini campi. Steph. Hæc Strab. lib. 6. Meſſapia, & Iapygia, & Calabria dicitur. Vide Salentini, & infra Calauria. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, ſibi alioqui nulli vſui futuros, factum eſt, vt dona Calabri hoſpitiis in prouerbium ceſſerint, pro nullius pretij muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quàm vſui. In Calabria natus eſt Ennius poëta, Rudijs ignobili oppido: vbi & hortos amœniſſimos poſſedit.

Calabrites, Achaiæ vrbs in Peloponneſo, Laonicus lib. 9.

Calabrus, Calabriæ fluuius. Pauſan.

Calabrya, in Aſia minori locus, ſic dictus à bonæ aquæ ſcaturiginibus. Zonar. Curopolates,

Calachana, Armeniæ minoris regio. Strab.

Calachena, regio in Aſſyria, Strab. lib 16. in deſcriptione Aſſyriæ. Calacina. Ptol.

Calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis vrbs maritima. Ptole. *A qua dolci* Leandro, *Calora*, Nigro. S. *Marco* Fazello.

Calacticus, ſinus circa Hiſpaniam Bæticam. Sex. Auienus.

Caladunum, Callaicorum Bracariorum vrbs inter Aſturicam & Bracaram. Ptol. Anton.

Calæ, larum, ciuitas in India.

Calæ, inſula ante Taprobanam. Ptol.

Calægia, Germaniæ oppidum, Ptolem. quod Petr. Appianus *VVittemberg* interpretatur. In Saxonia ſitum eſt, ad Albim fluuium.

Calçi inſulç ſunt in oſtio ſinus Perſici. Arrian. in Periplo.

Calænus, fons Lyciæ, aliàs Calbius. Steph.

Calagna, Colonia eſt apud Onuphrium ex Frontino.

Calagorina, Vaſconum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol. *Calaguru* Straboni eſt. *Calaborra* eam appellat Varrerius.

Calagorgis, Galliæ Aquitanicæ vrbs, Anton. nonnulli putant *Bigerriones* eſſe Cæſaris.

Calaguris fibularia, in Hiſpania Vaſconum vrbs eſt. Plin.

Calaguritani, Hiſpaniæ populi, qui cognominantur Naſaci, Plin. lib. 3. c. 3.

Calais, Boreæ ex Orythia coniuge filius alatus, qui vnà cum Zethe fratre ſimiliter alato cũ Argonautis Colchos profectus eſt. Qua in expeditione, cum à Phineo rege humaniter eſſent accepti. Harpyas, quæ epulas eius fœdabant, perſequi conſtituerunt: quas cùm & alarum auxilio, & ſagittandi peritia in Plotas vſque inſulas fugaſſent, ab Iſide admoniti ſunt, ne Iouis canes vlteriùs perſequerentur. Inde itaque retrorſum reuerſi, duas illas inſulas, in quibus Harpyas reliquerunt, à conuerſione ſua Strophadas appellarunt, cùm antea Plotæ dicerentur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos commutati, qui caniculæ exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & *πρόδρομοι*, i. præcurſores appellantur. De his Ouid. lib. Metam.

Barbaq́, dum rutulæ aberat ſubnexa capillis,
Implumes Calaiſq́, puer Zetheſq́, fuerunt.

Calama, Africæ vrbs inter Conſtantinam & Hippon. Oroſ. huius ſæpe meminit D. Auguſt.

Calama, Carmaniæ vicus littori vicinus. Arr.

Calamæ, vrbs Meſſeniæ in Peloponneſo. Stephan. ex Polybio.

Calamenthæ vrbs Libyæ, vel Phœnicũ Step.

Calaminæ, inſulç ſitç ſunt in Thorrhebia palude ſeu lacu, quem Nympheũ vocant, appellantúrque Nympharum inſulæ, quæ quia tibiarum cantu, in ambitum mouentur, Calaminæ à calamis dictæ ſunt: atque item Saltares, quoniam in ſymphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur vt Plinius ſcribit: tametſi à calaminis diſtinguere videtur Cælius. lib. 9 c. 3.

Calaminæ, inſulæ in Lybia, quæ non ventis ſolùm, ſed etiam contis quo libeat pulſæ multorum ciuium Mithridatico bello fuere ſalus. Plin. lib. 2. c. 95.

Calamis, medis, cælator egregius. Plin. li. 34. c. 7. Ouidius eum Calaim vocat.

Vendicet vt Calais laudem quos fecit equorum:

Calamiſſus, Locrorum oppidum. Plin. li 4. c. 3.

Calamoboas, antipater cognominatus eſt: nam cùm nec vellet nec poſſet congredi cominus cum Carneade, qui magna vehementia inuehebatur in Stoicos, ſemet ad ſcribendum vertit, multóſque libros edidit maledicos, in quibus paſſim contradicebat Carneadi. Ergo non lingua, ſed calamo vociferabatur. Eraſm.

Calamona, Ægypti & Arabiæ oppidum. libro Notit.

Calamos Aſiæ oppidum in ora ſubiecta Libano monti. Pli. 5. c. 20 vrbs itẽ Phœniciæ. Polyb.

Calamos, ciuitas Babyloniæ. Strabo.

Calanus, philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum magnum extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, facta pyra, & aurea lectica ſuperimpoſita, in ea cubans combuſtus eſt, ſtramentis opertus. Fertur, cùm Alexander magnus rogaret eum, ſi quid vellet, dixiſſe, Propediem te videbo: quod etiam contigit, nam in Babylone paucis poſt diebus Alexander mortuus eſt. Arrianus, Inde quemque ſapientem Calanon vocant, Suid. De huius diſputatione & interitu plura vide apud Strabonem li. 15.

Calani, Indiæ populi, ex quibus oriundos Iudæos tradit Clearchus, apud Euſeb. Præparat. libro nono.

Calaon, Aſiæ fluuius, circa Colophonem Pauſ.

Calapis, Pannoniæ memorandus amnis in Sauum influens iuxta Siſciam, gemino alueo inſulam ibi efficiens, quæ Segeſtica appellatur. Plin. lib. 3. c. 25.

Calaris, Sardiniæ primaria ciuitas, in quatuor partes diuiditur Media, quæ fortiſſimo ſepta eſt muro, propriè Calaris, ea quæ Orientem ſpectat, nouum oppidum: ea quæ Meridiem & Mediterraneum mare reſpicit, *la Gltapola* ſeu *la maridia*: & quarta quæ ad Occaſum vergit, Stampax nominatur. Súntque hæ tres partes ſuburbia quædam & appendices vrbis Calaritanæ, quæ vulgò *Caler* dicitur. Catalis, Hirtio, vel Carallis, vt Ptolemæus habet. Florus eam vrbem vrbium vocat.

Calaritani, Sardiniæ populi ad meridiem ſiti, à Calari oppido, cuius ſuperiùs mentio facta. Plin.

Plin. lib. 2. cap. 108.

Calaritanum, Sardiniæ promontorium Africam ſpectans Plin. lib. 3. c. 7.

calarna, vrbs Macedoniæ. Steph.

calatus, inſula, aliàs Alopecia, vel Alopeconneſius, aliàs Calerus ciuitas eſt dicta. Steph.

calaſarna, Lucanorum vrbs, nunc *Capana* in Calabria.

calaſiris, pars Ægypti, vnde incolæ Calaſirij, & Calaſiriæ. Steph.

calathe, quam alij Calathuſam vocant, nomen vrbis ad Herculis columnas ſitæ. vide Calathus Stephan.

calathe, Ptolemæo eſt Africæ maioris inſula iuxta Numidiam. Gaulos & Galatas Plinij eſſe ſcribit Villanouanus, duas tamen inſulas Plinium his deſignare puto, vide Gaulos.

calathion, Laconicæ mons. Pauſan.

calathis, this, nomẽ ciuitatis Ptolemęo & Straboni, à Calatho ibi inuēto. Inde fuit Hiſter poëta, qui de tragœdia inſignem librum condidit.

calataræ, Bactrianæ populi. Ptol.

calathana, Macedoniæ vicus. Liu.

calathus filius Iouis & Antiopes, Homerus.

calathuſa, inſula eſt inter Cherſoneſum & Samothracem deſerta Pli. li. 4. c. 11. vide Calathe.

calathuſa, alia inſula in Ponto. Steph. Arabiæ deſertæ oppidum. Ptol.

calatibus, vrbs Libyæ. Steph.

calatia, Campaniæ fœlicis oppidum eſt, cuius Cæſar & Silius lib 8. meminit.

calatia, Italiæ ciuitas prope Caſſinum & Bouillas. Plin. li. 3. c. 5. Steph. *Galazze* Leandro.

calatiæ, populi Indiæ. Steph.

calatis, oppidum in maritima regione Ponti. Stephan.

calatis, Thraciæ ciuitas. Plin. lib. 4. cap. 11. quæ antea Aceruetis vocabatur.

calatum, Albionis inſulæ inter Brigantes oppidum. Ptol.

calauij, Campana gens. Liu.

calaurea, ſiue Calaria, inſula in ſinu Argolico contra Trœzenem, nulla alia re, quam morte Demoſthenis nobilior. In hac etenim inſula templum erat Neptuni, quo Demoſthenes, audito Archiæ ſatellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuus in Antipatri poteſtatem perueniret, hauſto veneno ex calamo, vitam finiuit. In hac inſula Diana ſummis honoribus colebatur, quam inde Calauream cognominat Ouid. lib. 7. Metamorph.

Inde Calaurea Lateidos aſpicit arua.

Plin. lib. 4. c. 11. De qua prouerbio datus locus. Pro Delo Calauria: in mutui beneficij memoriam. Fertur enim Neptunum cum Latona permutationem feciſſe, & data Delo Calauriam habitaſſe, vide Calabria.

calauria, inſula eſt iuxta Cretam, à Calauro Neptuni filio denominata. Eſt etiam vrbs Locrorum, in qua Latona maximè colebatur. Vide Ouid. lib. 7. Metam. & Steph. de vrbibus.

calaurita, vrbs in Peloponneſo. Laonic. lib. 9.

calazophylaces, ſacerdotes erant apud Græcos, qui grandines, quum inſtarent, ſpecularentur: hi enim agni vel pulli ſacrificio auertere credebantur: ſed ſi agnus vel pullus defuiſſet digitum graphio ſtylóve feriebant, atque inde fuſo ſanguine litabant. Hos Cleon inſtituit, vt videre licet in Gyraldo, lib. de Diis gentium.

calbis, Cariæ amnis. Pompon. lib. 1. Doridis regiunculæ in Aſia minori fluuius. Ptol.

calbius, fons Lyciæ, quem & Calænum dicunt, Stephan.

calcaria, locus inter Maſſiliam & foſſam Marianam. Item Angliæ oppidum. Anton.

calce, Campaniæ ciuitas. Strab. lib. 5.

calcedon, condita anno ab vrbe 69.

calchas, chantis, Græcus augur, Theſtoris filius (à quo Theſtorides à poëtis appellatur) qui cùm Græcis ad expeditionem Troiæ profectus eſt: & quoniam diuinandi arte plurimùm præſtabat, eius conſilio multa geſta ſunt. Nam cùm in Aulide Græcorum claſſis aduerſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, qua ratione Dianæ ita placari poſſet, & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, decem paſſeris pullos vnà cum matre deuorârat, decimo demum anno Ilium captum iri oſtendit. Exortâque deinde ad Troiam peſtilentia, viam monſtrauit, qua Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cęteros Achilli acceptiſſimus erat, adeò vt eius præſidio plerumque defenderetur, præcipuè verò cùm cenſuit Chryſeidẽ patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon nõ ſolum in vatẽ, ſed etiam in ipſum Achillẽ infenſus ferebatur. Diruta autem Troia reuerſus cum Amphilocho Amphiarai filio terreſtri itinere Colophonem (quæ vrbs eſt Ioniæ) cùm in luco Apollinis Clarij extra vrbẽ apud Samum in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritia ab illo ſuperatus, dolore cõtabuit, quod propoſita ſibi à Mopſo caprifico (vt refert Heſiodus) aut (Pherecides mauult) ſiue grauida, coniicere nõ potuiſſet, quot in illa ficus eſſent, quótve hæc vtero ſuculas gereret: quos tamen Mopſus ſine vllo errore diuinauit. De Calchante vide multa apud Homerum lib. 1. Iliad. & Virg. Æneid. 2.

Hinc Ithacus magno vatẽ Calchanta tumultu
Protrahit in medios, &c.

calaci, populi ſunt Tacito, vt quidam exiſtimant, qui *Calkar* Cliuiæ vrbem ex eo faciunt. Talbiacum aliis rectius legitur, non Calciaci, apud Tacitum.

Calcioli, Ptolem. Caſeoli, Plin. vrbs Sabinis proxima.

Calciope, ſoror Abſyrthi & coniux Phryxi, ex quo Cythorum peperit Æetæ regis Colchorum filia, Ouid. in epiſtola Helene ad Paridem.

Non erat Æetes, ad quem deſpecta rediret,
Non ipſo apparens Calciopéque ſoror.

Calcoſthenes, Plaſtes laudatiſſimus. Plin.lib. 35.cap.12.

Caldone, promontorium Indiæ, propinquum flumini ſalſo.

Caldius, militari ioco dictus eſt. Claud. Cæſar, pro Claudio, quemadmodum & Biberius pro Tiberio, & Mero pro Nerone. Sueton. in Tiberio.

Calduba, Turdetanorum in Bætica vrbs.

Caleb, id eſt quaſi cor aut canis, vel caniſtrũ, filius Iephunne. Num.13. Ioſ.14. 1 Reg.25. qui 1.Par.2. dicitur Calubai, filius Eſron, filij Phares, filij Iuda.

Cale, vrbs Luſitaniæ, hodie *Puerto*, vrbs item in Flaminia & in Gallia, inſulæ etiam maris Ægei. Anton.

Caledonia, Britanniæ inſulæ pars, quam hodie Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habens ſyluam, quæ & ipſa Caledonia dicebatur, maximos alens vrſos. Martialis in Amphitheatro.

Nuda Caledonio ſic viſcera præbuit vrſo.

Inde etiam Britanni peculiari epitheto, Caledonij dicuntur à poëtis. Idem,

Quinte Caledonio, Ouidi viſure Britannos,

Caledoniæ Syluæ, cuius Ptolemæus, aliíque meminerunt, vix reliquiæ hodie ſuperſunt. Nominis duntaxat veſtigia apud Sterlingium oppidum extant.

Cale acte, καλὴ ἀκτὴ Cretæ vrbs, & magnus vicus. Steph Eubœæ inſulæ oppidum Ptol. Item Siculorum ad mare Tyrrhenum oppidum. Herodot.

Calearius, lacus Africæ. Oroſius.

Caledonij. Britanniæ populi, qui montes incolunt aſperos, aquis indigi, & campeſtria deſerta ac paluſtria, ſine ciuitatibus & domibus: agrorum cultu, fructibus tantùm & pabulo victitantes. Plura de his vide apud Dionem, & Cæl. antiq.lect.lib.18.c.21.

Caledonius Oceanus vocatur à Valerio Flacco (à Caledonia fortè ſilua, quæ huic vicina eſt) qui hodie Scoticus dicitur. Deucaledonius, à Ptolemæo appellatur.

Cale, Cales, ſiue Cales, lium, ſiue Calenum, leni, oppidum Campanij non procul à Caſilino in cuius agro mire & generoſum naſcebatur vinum. Horat.lib.4.Carm.

Sed expreſſum Calibus ducere Liberum.
Si geſtis.

Eſt & in Gallia hoc nomine vrbs quam Salluſtius captam à Perpenna commemorat. Seru in 7.Æneid.

Calecutiani, hodie horrenda adhuc forma diabolum & Satanam colunt & adorant: quippe cui ſingulis diebus gallum gallinaceum offerunt & ſacrificant, quemadmodum olim Ægyptij Anubi & Mercurio facticare ſolebant Epulas autem regis, priùs quàm ex iis quidquam deguſtet, Bramini (ſic enim eorum ſacrificuli vocantur) ad idolum Satanæ perferunt, eíque offerunt, ac deinceps: rex quantùm licet excipit, & comedit. Ludouic.Barthem.li.2.ca.2 de Iud.

Calecur, Indicarum ciuitatum præcipua, in continenti ſita, Oliſippone maior, pelago alluitur, vaſta eſt admodum abſque mœnibus, intus pluribus in locis vacat, domus non ſunt contiguæ, inuicem diſtantes plurimùm, lapidibus & calce extructæ, interiores partes ſculptæ, pro imbrice palmis vtuntur, illiſque tegunt ſuas ædes. Fores prægrandes habent, miróque artificio fabrefactas, quas muro cingunt inſtar pomerij. Ibi viſuntur arbores innumeræ, ſtagna & fontes compluſculi, vbi ſæpiùs & quater ferè interdiu lauantur. Rex idolorum latriæ mirè eſt addictus, huic incredibilis ſeruitus exhibetur à ſubditis. Cùm egreditur carpento ſeu curru vehitur, quem bini viri ferunt, omni lapidum genere condécoratum. Carpentum ſtipant choraulæ, præcones, buccinatores, & id genus compluſculi. Patritij verò & eminentiores ſuæ ditionis omnes ſequuntur, enſes denudatos & clypeos teretes gerentes, ſagittarij etiam ac velites præcedunt, itinera explorantes, tentorio rex incedens tegitur: ad quem propiùs quis non accedit quàm ad tres aut quatuor paſſus. Cùm verò aliquid porrigunt, ac ſi ſtipem darent elephanto, ab ipſis tremebundis in ramo porrigitur, quoniam regem apud eos tangere nefas eſt. Ditiſſimi & innumeri ſunt in hac ciuitate mercatores, quorum commercia ſunt aromata omnis generis vndequaque importata; panni ex ſerico omnium generum & auro intertexti plurifariam, ærea autem fabrefacta & ſtannea vaſa plurima: denique nihil ferè ibi deſideratur, quod ad humanum cultum pertineat. Cadamuſtus in nauigationibus, & Lud. Patricius Romanus. De eadem prolixè Munſterus L. Coſmographiæ li. 2. cuius verba apponemus: Calecuta, inquit, apud Indos celeberrima ciuitas, cuius ædes alluuntur pelago, mœnibus haud ambitur: verùm ædium circuitu ſex mille continetur, non adhærentibus, vt apud nos, ædificiis, ſed longiori ſpatio diſcretis inter ſe ædibus. Quà verò in longitudinem extenditur, mille nis patet paſſibus. Domus ſunt ſpectabiles, quippe quæ ſuprà equitis altitudinem ab humo non tollun-

tur. Frondium plerumque laceramentis cooperiuntur, multis contignationibus. Huius rei cauſam afferunt, quod humo egeſta ad quinos palmos, aqua mox ſcaturire dicitur, ob id nequeunt altiùs fundamenta iacere, quæ contignationibus ferendis ſufficiant. Rex autem Calecutianorum latriæ dæmonum eſt addictus. Habet enim dæmonis imaginem in ſacello ſuo ſedentem, diademate redimito eius capite quod quaterna fulciunt cornua, ore vaſtiſſimo hians, quod dentes præ ſe fert quaternos: naſo eſt deformi, toruis, trucibúſque oculis, vultu minaci, aduncas manus harpaginis inſtar habet, pedes verò gallo haud abſimiles, quod quidem monſtrum ingens & horrendum, qui conſpicantur, pauent continuò. Res eſt ſanè viſu indigniſſima, eadémque admodum horrifica. Sacellum ambiunt picti dæmones & in ſingulo angulo ſedens ex ære viſitur Satanas, ita affabrè factus, vt vndecumque flammeſcere videatur, abſumentibus animas miſerandum in modum flammis, ac Dæmon dextra animam admouet ori, ſiniſtra autem ex inferiore loco aliam corripit. Singulis itémque diebus mane eorum ſacerdotes, qui Bramini dicuntur, memoratum idolum roſacea & huiuſmodi odorifero latifero latice emaculant, ſuffiúntque variis odoramentis procumbentéſque odorant. Sanguinem galli gallinacei per hebdomadem vaſi argenteo, carbunculis ignitis oppleto, indunt, additis ſuffimentis odorum innumeris, thuribulóque accepto adolent, largiſſimè thura, tinniente crebrius interea argenteo tintinnabulo; nec priùs rex ſumit cibum, quàm quaterni ſacerdotes regias dapes dæmoni obtulerint. Porrò, rex pranſurus, humi recubat abſque ſtragulis, ac diſcumbentem ſtantes ſacerdotes ipſum circumſtant, nuſquàm propiùs, quàm ad quaternos paſſus accedentes, regis verba ſumma cum reuerentia obſeruantes. Vbi verò edere deſierit, ſacerdotes regias reliquias efferunt corniculis auibus depaſcendas, quas aues nefas eſt lædere: & ob eam cauſam tutò volitant quocumque libuerit. Ducturus rex vxorem, prius thorum inire non conſueuit, quàm à digniore ſacerdote noua nupta deflorata fuerit: iſtiúſque ſtupri à rege pretium quingentorum conſtituitur aureorum. Primùm inſuper locum, poſt regem, tenent ſacerdotes idolorum cultores: his ſuccedunt Naëri, qui non minoris dignitatis ſunt apud eos, quàm olim apud Romanos fuere Patritij. Horum etenim intereſt, enſem, clypeum, arcum, lanceámque, cùm prodeunt ferre. Qui deinceps tertiæ claſſis habentur, hi eius loci ſunt apud eos, cuius apud nos ij qui cerdonicam exercent artem, qui quarto, piſcatu victum quæritant: qui quinto ad eos ſpectat piper, vinum, iuglandéſque colligere. Poſtremi verò ſeruunt, & colligunt oryzam, contempti à ſacerdotibus, & Patritiis. Adoraturi ante emerſum ſolem, ſtagno lotionis gratia immerguntur: ſicq; loti nihil priùs contrectant, quàm domi ſuæ preces ad idola fuderint. Profecturo, ad bellum regi in expeditione ſunt, centena peditum millia. nam equitum ibi nullus eſt vſus, præter elephantorum. Qui regem ſequuntur, vitta ſerica, eadémque coccina caput vinciunt. Prælium inituri, enſe obrotundo, clypeo, lanceis, & arcubus vtuntur. Hæc Munſt.

Calegia. Germaniæ vrbs, Ptolem. vulgò *VVittemburg*. Supra ſcribitur Calægia.

Calem vrbs inter Olyſipponem & Bracaram, Anton. hodie *Gaia*.

Calem, vrbs Italiæ prope Anconam, Anton. *Caelio*. Simlero.

Calena, Ptol. Britanniæ vrbs, hodie Oxonia. vulgò *Oxenfort*.

Calendæ, primus dies menſis, de quibus Macrob. libro 1. Priſcis, inquit, temporibus. antequam faſti à Cn. Flauio ſcriba inuitis patribus in omnium notitiam proderentur pontifici minori hæc prouincia delegabatur, vt nouæ Lunæ primum obſeruaret aſpectum, viſúmque regi & ſacrificulo nunciaret. Itaque ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex Calata, id eſt, conuocata in Capitolinum plebe, quot numero dies à Calendis ad Nonas ſupereſſent, pronuntiabat, & quintanas quidem quinquies dicto verbo calo, ſeptimanas repetito ſepties prædicabat: & hunc diem qui ex Idibus qui calarentur primus eſſet. placuit Calendas vocari. Hæc Macrob. Eam autem ob cauſam populo quonam dies Calendarum eſſent, prædici neceſſe erat, vt ſciret, quinam Nonarum dies eſſet futurus, quò confluere in Vrbem populus ſolebat, vt adjicerent quid eo menſe in diuinis, humaniſque rebus facto opus eſſet. Calendaris Iuno dicta eſt, quod Calendarum dies ei ſacer eſſet. Macrob. libro 1. capite 14. Idus inquit, Ioui dedicatæ, Calendæ Iunoni, vnde Laurentes Calendarem Iunonem appellauere.

Caleni agri in Campania ad Maſſicos, dicente Plinio lib. 3. Hinc fœlix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiunt vitiferi colles & temulentia nobiles, ſucco per omnes terras inclyto, atque (vt veteres dixere) ſummum liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni, deinde conſurgunt Maſſici, &c.

Calentum, Hiſpaniæ vlterioris oppidum, vbi lateres fiunt, qui proiecti in aquam natant. Plin. lib. 35. 14.

Calenum, vrbs Campaniæ 14. paſſuum millibus à Capua diſtans. In cuius agro vinum opti-

mum & dulce naſcitur. In ea aqua eſt, quæ vini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103. Vide Calenum Horat.

Prælo domitam Caleno tu bibes vuam.

Dictas à καλὸς quod eſt bonum, & οἶνος vinum Iuuenalis.

Occurrit matrona potens, quæ more Caleno.

Calenum, oppidum prope Calatias & Bouillas, Plin lib. 3. cap. 5.

Calepium, oppidum in Cenomanis, ad 14. lapidum à Bergomo Brixiam verſus, ad colles in ſiniſtra parte poſitum, à bonitate vini denominatum, bonus καλὸς, οἶνος vinum bibo.

Cales, oppidum in Gallia, aliud in Campania, à quo Cales populi iuxta Falernos, & Maſſicos. Virg lib. 6. Æneid.

Æquora quinque Cales linquunt.

Item Bithyniæ emporium ad portum Euxinum. Arrian. & fluuius. Euſtath.

Caleſia, vrbs Italiæ. Steph.

Caleſtra, vrbs littoralis Theſſaliæ iuxta quam Axius fluuius in mare Ægeum deſcendit Herodot. lib. 7.

Calete, ignobilis inſula inter Samothracem & Cherſoneſon. Plin. lib. 4. c. 12.

Calenus, vates quondam in Hetruria celeberrimus extitit; de quo huuc in modum ſcripſit Plinius lib. 28. cap. 2. Cùm in Tarpeio, inquit, fodientes (videlicet Romani) delubro fundamenta caput humanum inueniſſent, miſſis ob id à ſenatu legatis. Hetruriæ celeberrimus vates Olenus Calenus præclarum id fortunatúmque cernens, interrogatione in ſuam gentem transferre tentauit, Scipione priùs determinata templi imagine, in ſolo ante ſe. Hoc ergo dicitis Romani, hic templum Iouis optimi Maximi futurum eſt? Hic caput inuenimus conſtantiſſima annalium affirmatione, tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriã, ni à filio vatis præmoniti legati Romani reſpõdiſſent: Non planè hic ſed Romæ inuentum caput dicimus. Iterũ id accidiſſe tradũt, cùm in faſtigium eiuſdem delubri præparatæ quadrigæ fictiles in fornace creuiſſent. & iterum ſimili modo retentum augurium. Hæc Plinius.

Caletes, Galliæ Belgicæ populi. Strabo ad mare contra Britanniam ad Sequanæ oſtia pertingere facit, eorum regionem eſſe putat Druæus, quæ hodie *Le pays de Caulx*, vulgò dicitur in Normandiæ ducatũ. Caletum autem vrbs à Ptolemæo circa Picardiæ fines. Caleti & Caletes à Geographis confunditur, quos ſi quis diſtinguere volet, fortè conciliari poterit tanta locorum & populorum diſcrepantia. Normandiæ enim & Picardiæ fines & populi admodum differunt, Geſoriacum nauale vocatur. hodie *Calais*, Plin. lib. 19. cap. 1. Cadurci, Caleti, Ruteni, Bituriges, vltimique hominum exiſtimati, Morini, imò verò Galliæ vniuerſæ vela texunt. Apud hos eſt Iccius portus, ex quo breuiſſimus eſt in Britanniam traiectus, cuius frequens eſt mentio in Comm. Cæſ. 2.

Caleti, populi, linea vela texunt. Plin. lib. 19. cap. 1.

Caletanus ager, non longè à Volaterranis in Italia. Plin.

Caletum ſolis Anglicis hominibus inhabitare conceſſum, anno Domini 1362. ditioni verò Gallorum velut poſtliminio redditum anno Domini 1558. quarto Idus Ianuarij. Portus Iecius apud Cæſarem Comm. belli Gall. vulgò *Calais*.

Caleua, Altionis inſulæ vrbs, in Atrebatis, Ptol hodie *VVallingford*.

Calguia, Arabiæ Petrææ vrbs. Ptol.

Cali, Palæſtinæ locus. Ioſ. 19.

Calianaſſa, & Calianarea, Nymphæ, quarum altera à benè regendo, altera à vitis honeſtandis dicta.

Calicadnus, Ciliciæ flumen. Plin. lib. 5. cap. 27. ſcribitur & Calycadnus.

Calycandrum, eſt Aſiæ minoris promontorium, terminus nauigationis poſitus Antiocho ab Romanis ſuperato.

Calyceni, Macedoniæ populi. Polyb. lib. 5.

Calidromus eſt Achaiæ promontorium, Longè à ſinu Malliaco.

Calicula, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ. Ptolem. Calucula Plinio dicta *Oſca*, M. Nigro. Eſt etiam eiuſdem nominis oppidum in Turdetanis apud Ptol.

Calygij, populi in Arabia Plin. vide Calingæ.

Caligula, Caius Impera. dictus à Caligis, quas margaritis refertas primus portauit. Auſon, vel potiùs à caliga militari: qua frequenter in exercitu vtebatur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre videret.

Calinda, Lyciæ vrbs. Ptol. Calymna Strab. Plinio Calidna.

Calindræ, Mygdonidis in Macedonia vrbs, & Indiæ intra Gangem Ptol.

Calingæ, gentes Indicæ ad mare, quorum fœminæ, quinquennes ferunt concipere: octauum autem vitæ annum non excedere. Plin. lib. 6. & 7. c. 17. & 19.

Calingij, Arabiæ fœlicis, & Aſiæ populi, quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. lib. 6. c. 28.

Calingon, Indiæ promontorium. Plin. lib. 6. cap. 10.

Calinipara, Indiæ oppidum. Plin. lib. 6. c. 17.

Caliordi, Tauricæ Cherſoneſi populi. Plin.

Calinus, ſtatuarius. Quintilianus.

Calinius Syrius, hiſtoricus fuit, qui de geſtis Ale-

Alexandri ſcripſit.

calipus, Luſitaniæ fluuius: Ptol.

calippia, matris Ægei inſula: Anton.

caliſia, Germaniæ oppidum: Ptol.

caliſſæ, Indiæ populi extro Gangem: Plin.

callipolis, ſeu Gallipolis, Europæ vrbs eſt ad Helleſpontum, vrbibus Aſiæ oppoſita: Plin. lib. 4. cap. 11.

caliſtorus, vna ex Nymphis celeberrima, Lycaonis Arcadiæ regis filia, quæ à Ioue compreſſa grauidáque effecta, cùm ſimul cum Diana lauaretur tumore vteri prodita, & ab ea repulſa Arcadem filium in ſyluis peperit: à qua poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Iunone in vrſam commutata, & Iouis miſeratione in cœlo collocata, maiorem efficit Vrſam: quæ & Helice à Græcis dicitur: Propertius lib. 2.

Caliſto Arcadios errauerat vrſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidere vela regit.

calliſtus, poëta qui heroico carmine ſcripſit Hiſtoriam Iuliani principis.

calliſthenes philoſophus fuit, qui cùm aliquando cum Alexandro liberiùs eſſet locutus, eiuſdem mandato morti adiudicatus eſt: his autem verbis Alexandrum moriens eſt affatus, Si Deus es, beneficia largiri mortalibus, non ſua debes eripere. Si homo, id quod es, te ſemper eſſe cogita.

calytæ, Libyæ interioris populi: Ptol.

caliur, Indiæ intra Gangem oppidum: Ptol.

calita, i. refugium, ſiue contractio, aut vox declinans, nomen viri: 1. Eſd. 10.

callaici, Luſitaniæ populi, Gallis finitimi, dicti quaſi Gallaici, quos vt bellicoſos maximè commendat Strabo lib. 3. Sil. lib. 16. *Euolat ante omnes rapidóque per aera curſu Callaicus Lampon fugit.* hodie Galiciæ regnum.

callantiani, populi habitantes in ſiniſtris partibus Ponti: Diodor. lib. 19.

callantis, Siciliæ vrbs: Suid.

callas, Eubœæ inſulæ fluuius: Strab. Mauritaniæ item Cæſarienſis locus: Anton.

callatebum, Aſiæ propriæ vrbs, in Caria regione: Herodot.

callatia, vel Callantia, Mœſiæ inferioris oppidum: Ptol.

callateria, oppidum eſt Campaniæ, Brunduſium ducens, non procul à Calidia & Beneuento: Strab. lib. 5. Geograph.

callattæ, Indica gens, quæ veſcitur parentibus: Herodot.

callenicus, Senonum in Picenis oppidum: Anton. *Caglio* Leandro.

calleni, campaniæ Mediterranei populi: Polyb. lib. 3.

calleti, Hiſpaniæ oppidum ſtipendiarium, non liberum: Plin. lib. 3. c. 1.

calliæ, vrbs vna ex tribus Æroliæ. Item parua regio prope Talantum: Steph.

calliatus, vrbs Locrorum, à Callioro Odœdoci & Laonomes filio, dicta Steph. Straboni verò quod bene aretur & colatur.

callias, Athenienſ. comicus, filius Lyſimachi, qui cognominatus eſt Scœnion, quod funes ob paupertatem torqueret.

callias, Laccoplutus cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus: Suid.

callias Methymneus, grammaticus, quē Strabo dicit Alpheum Sapphóq; poetas enarraſſe.

callias, Arcadiæ oppidum: Pauſan. & fontis nomen apud Suidam.

callica, Bithyniæ mediterranea vrbs: Ptol.

callicatis, Indiæ intra Gangem vrbs: Ptol.

callichorus, Paphlagoniæ fluuius: Ammian. & Plin. Item puteus in Attica: Pauſan.

callicles, Statuarius nobilis, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8. Alterius Callicis meminit Quint. lib. 1. c. 16.

callicolona, Homero locus Troadis, circa Simoenta fluuium, quem Strabo dicit diſtare Ilio 40. ſtadiis.

callicrates, artifex ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, vt partes earum cerni non poſſent: Plin. & Ælianus variæ hiſtoriæ lib. 1. c. 17.

callicratides, Methymnam vi cepit: ad Arginuſas Peloponnenſes victi, fuſi, fugatíque ſunt, cecidit Callicratides: Xeno lib. 1.

callidromus, mons iuxta Thermopylas: Plin.

calliſæ, vrbs in Samnio: Liu.

calliga, Indiæ intra Gangem oppidum: Ptol.

calligeris, Indiæ intra Gangem vrbs. Caſtaldus eam *Cananor* appellat.

callimachus, poëta Cyrenenſis, Elegiographorum inter Græcos princeps. Scripſit opus inſigne de origine & cauſis ſacrorum, quæ αἴτια inſcripſit, argumento non diſſimile ab eo, quod in Faſtis: Ouid. tractauit Martialis ad Mamurram: Epig. lib. 10.

Si non vis, Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Ætia Callimachi.

Callimachus, hiſtoricus Ægyptius, filius Batti & Meſatme, diſcipulus Hermocratis Iaſenſis grammatici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum vſq; ad Euergetē bibliothecæ regiæ præfectus, omne poëmatis genus attigit. Conſcripſit in aduerſariū poëma acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellat ſicut & fecit Ouidius. Edidit elegias & epigrammata, & hymnos, aliáq; complura: Suidas. Horum omnium nihil extat præter elegiam vnam in lauacrum Palladis, & quoſdā hymnos in deos. Lampadem Palladi dicauit, in qua oleum nullo pacto abſumebatur.

Callimachus Cyrenæus iunior poeta ... ſuperioris ex ſorore nepos, filius Staſenoris & Magatimæ, quæ Callimachi ſenioris ſoror erat, vt eſt apud Suidam, ſed huius non ita magnum nomen fuit.

Calimachus, alter ſculptor, ... nominari ſtuduit, quaſi artis interpellator, & qui eam in tenuiorem exquiſitioremque diſciplinam reduxit. τήκειν enim liquefacere. conflaréque ſignificat. Nam ipſe primus lapidem per forauit, minutatimque tractauit. Pauſan. & Pli. ... legunt. At Vitruuius lib. 4. cap. 1 ...

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis commiſſo quã plurimis haſtilibus cùm transfoſſus eſſet, & animam efflaſſet, ſtetit rectus. Plut. in Paral.

Callimedes, Atheuienſium Imperator. Diodorus Siculus.

Callinicum, Perſarum oppidum in Euphratis ripa. Procop. & Oſthoënæ regionis. lib. Notit. Meſopotamiæ item Marcel.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis, ſcripſit de cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam, Suidas.

Callinicus, ſacrum genus Herculi dicatum. Cœl. lib. 5. c 4.

Callinous, fuit primus orator & inuentor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Callinuſa, promontorium Cypri. Ptol.

Calliope, vna Muſarum, Orphei mater, quæ heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuauitate nomen habens, καλὸν enim bonum eſt, ὄψ vox. Virg. in Epigram.

Carmina Calliope libris heroica mandat.

Effertur & Calliopea, quemadmodum Penelope & Penelopea, Virg 4. Ecloga.

Orphei Calliopea, Lini formoſus Apollo,

Ouid. 5. Faſt.

Calliope, vrbs Parthorum. Steph.

Callipatira, Mulier quædam fuit, quæ quum capitale eſſe fœminis ſciret Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiſſe. mutatis veſtibus gymnaſtico feſellit habitu. Sed quum id po ſtea reſcitum eſſet, ignotum quidem eſt Callipatiræ, quòd patrem & fratres habuiſſet Olympionicos. Lata verò in reliquum lex eſt, vti in certamen nulli prodirent gymnaſtæ. Pauſania. Cœli. lib. 14. c. 5.

Callipia, fons eſt Epheſiorum. Plin. lib. 1. c. 29.

Callipidæ, Scythiæ Europæ populi ad Hypanim fluuium. Solinus Callipodos vocat: Pomponius Mela Callipidas. Eoſdem Herodotus Græci ſcythas nominat, quòd ex Græcis Scythæ facti ſint.

Callipides, Græcus fuit tragœdorum hiſtrio, qui in ca re ſibi placebat plurimum: vnde quum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius cum ſalutauit, ſubinde illi ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens: arbitratus. fore, vt à rege comiter exciperetur. At is quum grauioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret. Non admodum, inquit, noſſe me videris, ô Rex, nec qui ſim, inaudiuiſſe. Reſpondens Ageſilaus, An non inquit, es Callipides mimus?

Callipius, conſul, collega Atdabutij, anno ab vrbe 1200.

Callipos, Philoſophus, qui honeſtati voluptatem adiunxit, ſicut & Dicomachus.

Callipolis, vrbs Thraciæ in extremo Helleſponti, à Caligula ædificata, à quo nomen ſumpſit hoc eſt Caligulæ polis.

Callipolis, Stephano oppidũ eſt Lãpſaci, trans Cherſoneſum in littore ſitum. Item Tripolis Siciliç & Tetrapolis Cariæ. Steph. Vide Strongile.

Callipolis, inſula maris Ægei, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxis appellatur. Plin. lib. 4. c. 12.

Callipolis, vrbs Apuliæ, ſita in extremo promontorio longè in mare procurrenti, ſed arctiſſimo Iſthmo, adeò vt in aliqua parte vix curribus peruium ſit. Munita eſt & rupibus ſepta: à continenti vnicus eſt aditus, in quo caſtellum eſt minutiſſimum. A Galateus.

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis quòd tyrãnidem poſt Dionyſiũ aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionẽ interfeciſſet. Plut. in Dione.

Callippus, oppidi nomen ad Pontum Euxinum in Europa. Iornand.

Callipygos, Venus dicta eſt à pulchris clunibus, nam cùm duæ quædam viſendæ pulchritudinis puellæ, de natium præſtantia contendiſſent, tandémque placuiſſet rem adoleſcentis cuiuſdam arbitrio permitti, & ille vtraque diligenter inſpecta, natu maiori palmam indixiſſet, eámque coniugio ſibi copulaſſet: occaſionem Syracuſanis præbuerunt, vt ab hac natium altercatione Veneri Callypigæ templum conſtruerent, Palæp. lib. 2.

Callirrhoe, fons in agro Attico nouem habens fiſtulas: vnde & ἐννεάκρουνος dictus eſt Poëtæ alterum ex nomine abiiciunt. Statius 12. Theb.

Ex quo Callirhoe nouis errantibus vndis Implicat.

Martianus, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter quos Callirrhoe prædicatur.

Callirrhoe fons in Palæſtina calidus, ac morbis ſanandis ſaluberrimus, in quo Herodes morbo horribili ac prorſus deſperato & cœlitus immiſſo laborans, perperam ſe ipſum lauit propter tot ac tanta in homines ſcelera inhumani-

maniter perpetrata : itémque prope hunc fontem ſita eſt huius nominis ciuitas, quæ quondam *Leca* vocabatur. Ioſeph. 17. lib.c.8. Antiqu. Iud.

Callirthoe, filia Lyci, hominis ſanguinarij, & hoſpites immolantis, à Diomede relicta, quem Troia redeuntem benignè ſuſceperat, & paternis liberauerat inſidiis. Plut.lib.3.

Callirrhoe, Phoci Bœotij filia, quæ corporis forma & pudicitiæ gloria inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicauit. Hanc triginta numero ex vniuerſa Bœotia, genere & opibus primorij iuuenes ſummo quiſque ſtudio in vxorem expetiſſe dicuntur. Cæterùm pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectẽs, ac diem de die trahens, illorum vota procraſtinando conſultò fruſtrare videbatur: quamobrem proci, conſpiratione conflata, Phocum interfecerunt. Hac re palàm facta, Callirrhoe clàm aufugiens, tam diu delituiſſe fertur, quoad celebre per vniuerſam Bœotiam aduenisset feſtum, quod παμβοιώτια illi vocant. Hanc illa celebritatis occaſionem nacta obſeruato tempore, ſupplex in Palladis conſediſſe dicitur ara, palámque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandámque ſui parentis cædem indicauit, nomináque ſingulorum maximo recenſuit eiulatu. Bœotij autem, quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, tei ipſius indignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, vt ab illis meritas exigerent pœnas, diligentiùs inquirere cœperunt. Hac illi re percepta, ocyus omnes dilapſi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarum, coroneæque interſtitio erat, celeri fuga perueniſſe dicuntur. Poſtulantibus autem illos poſtea Bœotiis & vt ſibi dederentur, ſummo contendentibus ſtudio, cùm oppidani obaudirent, eóſque reddere nollent, comparato ex ſingulis ciuitatibus delectorum exercitu illorum fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, oppidúmque vi captum funditus euerterunt. Procos quidem illos in poteſtatem redactos, maxima extructa pyra, ſimul omnes in ignem coniectos, combuſſerunt. Ferunt quinetiam nocte, quæ illum, in quo hæc geſta ſunt, præceſſit diem, crebras ex vicino Heliconis iugo auditas has fuiſſe voces cuiuſdam, Adſum, Adſum, fortiter inclamantis: procóſque illos tali oſtento perterritos, voces eas interfecti à ſe Phoci eſſe ſibi benè cognitas conſtanter affirmaſſe. Leonic. Tom. lib.2. c.9. ex Plutarcho.

Callirrhoe, Palus Meſopotamiæ ad Antiochiam vrbem, Steph.

Calliſta, inſula maris Ægæi, vna Sporadum, alio nomine Thara appellata. Plin. lib.4.cap.12.

Calliſthe, vide Thera.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius. Alexandro Magno familiaris ex condiſcipulatu, accitúſque ab ipſo rege, ad prodenda memoriæ geſta eius Aſiatica. Huic nocuit immodica libertas, grauitáſque inuiſa regi. nunquam enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cùm enim Alexander Magnus ex Perſico bello, ſuperbiæ regiæ more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palàm dictitans, Alexandrum non adorandum eſſe. quæ res & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, coniurationis conſcium eſſe criminatus, truncatis membris abſciſiſque auribus ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in cauea clauſum circumferri iuſſit, diúque tortum tandem necauit. Is hiſtoriam Philoſophorum ſecundus à Xenophonte, ſcripſit. Senec. Iuſtinus libro duodecimo & decimoquinto. Plutarchus in Alexandro. Valerius Maximus libro 7.

Calliſto, vide Caliſto.

Calliſtratia, Galatiæ oppidum. Ptolem. hodie Caſtellas.

Calliſtratus, Athenis orator in republica fuit, quem quum Demoſthenes admodum adoleſcens audiuiſſet nobilem illam τὴν περὶ ὠρωποῦ δίκην dicentem, ita motus & demulctus & captus eſt, vt Calliſtratum iam inde ſectari cœperit, Academiam cum Platone reliquerit, Gell. lib. 3.cap.17.

Calliſtratus, vir doctiſſimus, Alexandri à conſiliis.

Calliſtratus, nomen ſtatuarij cuiuſdam. Plin. libro 24.c.8.

Calliſtus II. Pontifex 193. regnauit annis v. menſibus x. anno 1119.

Calliſtus III. Pontifex 212. regnauit annis III. menſibus III. anno 1455.

Calliſtus xv. Romanorum epiſcopus, regnauit annis v. anno 219.

Calliſtus, vnus inter comites Iuliani principis, expeditionis heroico verſu eius hiſtoriam conſcripſit. Volater.

Calliteræ, Macedoniæ oppidum in Biſaltia regione. Ptol.

Callixenus, ſtatuarius nobilis fuit, qui Olympia centeſima quinquageſima quinta, quo tempore illorum arx reuixit, quum anteà aliquando ceſſaſſet, floruit. Plin. 34.c.8.

Callo Ioannes, Conſtantinopolitanus Imperator, imperauit annis xxv.

Callocerus, in Cypro res nouas molitus eſt, & oppreſſus.

Callona, Leſbi inſulæ vrbs opulentiſſima. Laonic. lib.10.

Calyrias, Tyrantis filius, in agris primus ſacerdotio functus eſt. Euſeb.

calœnum, vide Calenthum & Caleni.

calon, ſtatuarius, Quint. c. 10. lib. 12. & Plin. lib. 34 c 8.

calonis, Ant. vbi legio IX. Ducatus Geldriæ vrbs primaria hodie *Geldre* Siml.

calos limen, id eſt bonus portus, Scythiæ Europææ. Portus eſt in Euxino ſuper Tauricos, Pomponius lib. 2.

calones, Militum ſerui, dicti quia ligneas clauas gerebant, quas Græci κᾶλα vocant, Feſtus. At Seruio Calones dicuntur, qui militibus ligna portant & impedimenta Σκευοφόροι. Horat. Hunc peruinxerunt Calones atque Caballi. Liu. 3. belli Punici impedimenta ſubſequi iuſſit, Calones, lixáſque & inualidos milites vallum ferre. Quidam tamen Calones à calando deriuant, quod ad miniſterium aduocarentur: alij à Calendis, quod Calendarum die cibaria pro toto menſe caperent.

calor, Italiæ fluuius prope Beneuentum, teſte Liuio & Vibio Sequeſtri, hodie vſque *Pugna* dicitur, inquit P. Diaconus. *Aler* lego apud Appianum in Annibalicis. Item lib. 2. Ciuilium.

calpas, portus à Plinio nominatur in Bithynia. Eius etiam meminit Xenophon, Calpen portum nominans, ſitum inter Byzantium & Heracleam, medio itinere. Ptolemæus & Strabo hoc tractu Calpam fluuium habent. *Portus Zagari* interpretatur à Pineto in ſuo Plinio Gallico: fluuius Mengrelienſibus Carraihaſſan vocari ſcriuit Theuet. vide Bithynia.

caloſtomum. Plin. commemoratur inter Danubij fluuij oſtia, vide Boreoſtoma.

calpe, mons in extremis Hiſpaniæ finibus ad fretum Gaditanum *Gibraltar*, Cluſio & Aretio *Gebel Tarif* (i. mons Tarif) Arabis, vt Beuterus tradit, ambitu quidem non magnus, ſed altitudine ingens, è regione oppoſitam habens Abilam, extremum Mauritaniæ montem, forma & magnitudine non diſſimilem: qui duo montes procul aſpicientibus columnarum ſpeciem præbent Sub hoc nomine ſita fuit Tarteſſus, vrbs vetuſtiſſima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tarteſſia Calpe à poëtis appellatur Auſonius.

Condiderat iam Solis equos Tarteſſia Calpe.

calpe, Hiſpaniæ oppidum. ad fretum Gaditanum antiquitus Heraclea dictum, vt author eſt Timoſthenes apud Strabonem.

calpetus Syluius IX. Latinorum rex.

calphi, nomen viri. 2. Macchab. 11.

calphurnia, mulier fuit importuniſſima, quæ ſexus qui verecundiæ oblita, per ſeipſam cauſas egit. adeóque ſe moleſtam iudicibus præbuit, vt occaſionem dederit edicto, quo cautum eſt, ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

calphurnia, quónam pacto pro patriæ ſalute à Mario patre ſuo victima diis immolata fuerit, vide dictionem Marius.

calphurnius Piſo, conſul, collega Ruſtici Bolani, anno ab vrbe 863.

calphurnius Beſtia, nobilis fuit Rom. qui pecunia corruptus, rem aduerſus Iugurtham malè geſſit: huic à M. Cæcilio accuſatore obiectum eſt, quòd vxores ſuas dormientes interemiſſet, Plin. lib. 27. c. 2.

calphurnius Craſſus, patricio genere ortus, in expeditionem Reguli ſocius in Maſſylos, vt munitiſſimum caſtellum nomine Garætium diriperet, miſſus eſt: vbi in hoſtium poteſtatem redactus, Saturno immolandus deſtinatur. Byſaltia, regis filia, iuuenem adamatum, patris a ſe proditi victerem fecit: Calphurnio autem retrò abeunte, puella ſibi ferro iugulum tranſuerberauit. Plut. in Paral.

calpurniana a Turdulorum in Bætica vrbs. Ptol.

calticriſſa, Armeniæ minoris vrbs Ptolem.

calucones, Rheriæ populi. Ptol.

calubai, i. Caninus, aut caniſtrum meum ſiue totus ipſe in me, filius Eſron, filij Phares, 1. Para. 2. qui ibidem dicitur, Caleb vt in aliis locis.

Calucula, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ ex ſtipendiariis. Plin. lib. 3. c. 1. vulgò *Cabra*.

caluiſiana, Siciliæ vrbs. Anton.

caluiſius Tullus, conſul, collega Palmæ, ann. ab vrbe 861. quo tempore Plin. 2. Nouocomenſis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræ motu erutæ ſunt.

calumacuma, Africæ propriæ pagus ad Syrtim magnam Ptol.

calupena, Armeniæ maioris regiô. Strabo.

calus, Colchidis fluuius. Arrian. in Periplo.

caluſium, Tyrrheniæ oppidum. Dion. lib. 14.

caluus, antiquus quidam poëta, cuius meminit Horat. 1. ſerm. 10 Satyr.

Nil prater Caluum & doctus cantare Catullum: is erat & æqualis Catulli & amicus: nam ad eum 14. epigrammate.

Ni te plus oculis meis amarem,
Iucundiſſime Calue.

calybe, Thraciæ vrbs. Strab. lib. 17. Eam Philippus Amintharæ filius collectis de exercitu ignauiſſimis habitandam conſtituit.

calycadnus, Ciliciæ fluuius. ad quem Seleucia ciuitas ſita eſt, iuxta Sarpedonum promontorium. Strab. lib. 34. Item fluuius Iſauriæ. Steph. & fons in Calabria. Pauſan.

calydium, Italiæ oppidum in Appia via Brunduſium ducens. Strab. lib. 5.

calydna, inſula, quam quidam vnam eſſe cum Calymna putant. Alij Calydnas duas, Leron, & Calymnem, quę ſunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas prope Tenedum conſtituit, prope Ceum.

calydna, Cariæ oppidum. Plin. libr. 5. cap. 17.

calydua, inſula, vna è Sporadibus, Plin. lib. 4. cap. 12. Stephan.

calydna, inſula & vrbs Thebæ, à Calyno, filio Cæli. Dicitur etiam Calydnus. Stephan. Vide Calymna & Tenedus.

calydon, Ætolorum ciuitas, regia Oenei patris Melagri, diſtans à mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eueno fluuio interfluente diuiſa. Ouid. lib. 8. Metam.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Euenes Calydona ſecat.

colydonia, Græciæ regio, quæ olim Æolis dicebatur. Thucyd. lib. 3.

calydonia, ſylua à Calydone vrbe illi vicina ſic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quem & ipſi poëtæ Calydonium aprum vocant.

calydonia, ſylua in Britannia, à qua ſæui vrſi emittebantur. Martial.

Nuda Calydonio ſic viſcera prabuit vrſo.
Idem.

Quanto Calydonios Ouidi viſure Britannos,
Syluius lib. 3.

In quo Calydonios primus trahet agmina luces.

Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis. Ouidius.

Plangunt ſe matres Calydonidas.

calydonis, idos, mulier è Calydone. Ouid. in Epiſtolis.

calymna, Steph. inſula quam Scepſius in plurali Calymnias vocat, alij Calymniam, vnde Calymniates. Vide Calynda.

calynda, Cariæ vrbs. Steph. circa quem tractum Calyndici montes, Herodoto.

Calypſo, Nympha Oceani & Thetydos filia: vel, vt aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula, & Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit, Ouidius.

Ah, quoties illum deluit properare Calypſe!

De ea Homer. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacino: vel, vt aliis placet in mari Africo. Plin. lib. 3. cap. 10. Ad hanc peruenit Vlyſſes naufragus, vbi VII. annis detentus eſt: licet Ouid. libro 4. de Ponto ſex tantùm dicat:

An graue ſex annis pulchram fouiſſe Calypſo,
Æquoreámque fuiſ, &c.

Hanc Propertius libri tertij eleg. XI. Ææam appellat.

Et thalamum Ææa flent a fuiſſe puella.

Inſula quoque eius Æea dicitur Hygino capite 125. vbi de Vlyſſe verba faciens. Ex his locis, inquit, errans naufragio facto ſocijs amiſſis, enatauit in inſulam Ææam, vbi Calypſo Atlantis filia, &c. In eandem quoque ſententiam deſcendit, Mela libro 2. capite 7. Circa Siciliam in Siculo freto eſt Ææe quam Calypſo habitaſſe dicitur. Id autem nominis illi & inſulę illius inditum quia Ææa & Circes ſoror à quibuſdam traditur Calypſo, vt teſtatur Tzetzes in Lycophronem.

calypſonis, inſulam iuxta Puteolos deſcribit Philoſtratus lib. 8. de vita Apollonij.

calypſus, inſula maris Ionij, ante ora Lacinij promontorij. Ab Homero creditur Ogygia appellata, vt Plinius tradit. Calypſon inſulam habent Bethicus & Oroſius contra Syrtim maiorem.

calytis, vrbs Syriæ. Stephan.

camacæ, alias Camæ populi inter Scythicas gentes Plin. lib. 6 cap. 17.

camane, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Chaul* nonnullis.

camani, Germaniæ populi. Ptol.

camantium, vna ex ſeptem vrbibus Aſiæ minoris, quas Cyrus familiari ſuo Pytharco largitus eſt. Athenæus.

camalodunum, Britanniæ vrbs. Plin. libro 2. cap. 75.

Càmara, Indiæ intra Gangem emporium, ſupra promontorium Cory. Arrian. in Periplo.

camára, vrbs Cretæ inſulæ. Ptol. *Lato* priùs dicta Steph.

camaracum. vide Cameracum.

camarata, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Anton.

camari, inſula Arabiæ fœlicis. Plin. *Camerini*, inſulæ. Steph.

camaria, vrbs Italica ab Albanis condita, vide Camerinum.

camarica, Ptolemæo, Cantabrorum vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Victoria dicta.

camarina, Italiæ ciuitas, Strab. lib. 6.

camarina, ſiue Camerina palus eſt Siciliæ, iuxta oppidum eiuſdem nominis: cuius aquæ cùm fætore ſuo peſtem generarent, conſuluerunt Apollinem, expedirétne ipſis Camarinam exſiccari: quibus ab Apolline reſponſum eſt, Camarinam non eſſe mouendam. Neglecto tamen oraculo ſiccauerunt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit prouerbium, Camarinam mouere, pro eo quod eſt, Sibi malum accerſere. Vide Seruium in illud Virg. 3. Æneid.

—Et fatis nunquam conceſſa moueri
Apparet Camarina procul campique Geloi.

camarinum, vrbs Vmbrorum. Ptolem. hodie Camerinum. Vide Camerinum, & Camatia.

camatullici, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Cambádes, vnum ex cognominibus Tauri montis.

cambâla, Cambalorum, Aſiæ locus eſt in Cy-

ſpiretide regione, vbi auri metalla effodiantur. Strab lib.11.

Cambalidus, Perſidis mons, Caucaſi ramus in Suſianis. Plin. libro 6.c.27.

Cambate, Galliæ Belgicæ locus, circa Burgundiæ comitatum. Anton.

Cambei, gens Illyrica. Appian.

Camberichum, vnum oſtiorum Gangis fluminis. Ptol.

Cambetis, ab Antonio poſt Auguſtum Rauracorum proximo loco ponitur. Germanis *Caemps* nominatur B. Rhenano teſte.

Cambetum, Lubenorum ciuitas in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol.

Cambiſtholi, Indiæ populi, circa Indum fluuium, vbi Hidraotes fluuius cum Gange aquas ſuas confundit. Arrian. in Indicis.

Cambodunum, Vindeliciæ vrbs. Ptol. hodie Monachium, vulgò *Munchen*.

Cambiſena, Armeniæ regio. Strab. lib. 12.

Cambles, rex Lydorum tantæ voracitatis, vt nocte quadam vxorem quoque abſumpſerit, cúmque ſummo mane illius manum in ore comperiſſet, ſemet iugulauit. Xanthus apud Cæl. author eſt.

Cambolecti, populi Galliæ Narbonenſis, Pli. lib. 3. c. 4. & lib 4. c. 6.

Camboricum, Angliæ vrbem habet Antoninus, quam Cambridge eſſe putat Talbotus.

Cambra, Autenoris vxor, Priami mater.

Cambræ, cuius Iuuenalis meminit, vicum Campaniæ eſſe in Italia ad montis Gauri radicem, eúmque hodie *Campana* vulgò dici docet Ioannes Scoppa in ſuis collectaneis. Iuuen. Sat. 7.

Occidit miſeros Cambre repetita magiſtros.

Etſi nonnulli Grambe legunt hoc loco: ſed Ponticus Vetuuius putat Britanniæ inſulæ regionem eſſe quæ vulgò Zambre adhuc nominatur. vide Britannicæ.

Cambria, ſiue Wallia Britanniæ tertia pars eſt, quæ à Lhœgria (ſeu Anglia) Sabrina & Dea fluminibus ſeparatur: omni alia ex parte Oceano Verginio ſiue hybernico cingitur. Nomen habet à Cambro tertio Bruti filio. Hanc incolæ *Cimbri*, Angli verò *VValliam*, ſiue *VValles* vocant. Hæc ſola pars Britannicæ inſulæ ſuis antiquiſſimis incolis gaudet, vt qui veri & geneſij Britanni ſunt, auitáque Britannica lingua vtuntur, & Anglici ſermonis (ex Saxonica aliíſque linguis conflati) prorſus ignari. Hanc Cambriã hodie in tres regiones diuidunt: in Venedotiam nempe, Pouiſiam & Debenbatthiam, ſub Venedoſia etiam Mona inſula, à veteribus celebrata, & pro antiqua Druidum ſede cognita comprehenditur Incolæ, Anglos victu & veſtitu imitantur, & quum ſint laboris impatientes, atque nimium de nobilitatis genere glorîantes, Regis & nobilium famulitio potiùs, quàm manuariis artibus ſeipſos dedunt. Nuper tamen vrbes habitare, litteris, præcipuè Iuri ciuili operam dare, artes liberales & mechanicas diſcere, mercaturam exercere, terram optimè colere, reliquáque munia publica obire non ſecus ac Angli cœperunt. Cambia ab Anglis vi occupata, Anglyſei dici cœpit, id eſt, Anglorum inſula. Cedit hæc, ex veteri inſtituto, filio primogenito regis Angliæ, ei ſcilicet qui regi in imperio ſucceſſurus eſt, dicitúrque à primo natiuitatis die, princeps Walliæ.

Cambrinus, vir ferocis animi, regnauit apud Thuyſcones.

Cambúſis, Æthiopiæ vrbs. Plin. libro 6. capite 29.

Cambunij, montes in Macedonia ſunt Liuio, quos ab incolis *Voluſtana* appellari ſcribit. Vide *Canaluny*.

Cambus, fluuius, cuius Eginarthus meminit, Lazio Auſtriæ fluuius eſt, in Danubrium ſe exonerans, *Camb* dictus vulgò.

Cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis Ægyptum adiecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis cæterorúmque deorum ædes dirui iuſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Libya deſerta arenis obrutus vniuerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, læuiſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herodot. lib. 2. Trogus Pompeius. Seneca lib. 7. Lucan. lib. 7.

Cambyſes, fluuius in Caucaſis montibus ortus ſuprà Armeniam maiorem, Septentrionem verſus per Iberos & Albanos defluens. Plin. lib. 6. c. 13.

Cambyſes, nomen fluuij in Hyrcania, qui non procul à mari cum Cyro flumine iunctus, in Hyrcanium ſinum effluit. Mela libro 3. capite 5.

Cambyſes & Xerxes, regiones Perſicæ, Stephanus.

Cambyſſeni, populi. Steph. in Cyropoli.

Cambiſu, oppidum fuit inter Nelos & Marchadas, deductis eò ægris exercitus regis Perſarum Cambyſis. Plin. lib. 5. c. 29.

Camechia, Albaniæ oppidum. Ptolem.

Cameia, Manichæorum metropolis. Cedren.

Camelani, Italiæ populi in Sexta regione, Narnienſibus & Nucerinis vicini. Plin. libro 3. cap. 14.

Camelydæ, inſulæ duæ in ora Ioniæ regionis, Plin. lib. 5. cap. 31.

Camelitæ, populi in Meſopotamiæ finibus, non procul ab Euphrate, Scenitis proximi, qui diuerſoria habent partim ciſternarum, partim aquæ ductuum aquis abundantia. Strabo libr. Geograph. 3.

Camelobosci, Carmaniæ populi Ptol.

Camelócoui, populi Arabiæ. Steph.

Camenta, Cypri promontorium ſpectans ſolem occiduum.

Cameracum vrbs Belgicæ Galliæ, ad Picardiæ fines, vulgò *Cambray*.

Camerinus, conſul, collega Nigri, anno ab vrbe 890.

Camerina, nomen vrbis.

Camerinum, Piceni vrbs præclara, à curuitate ſitus appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Liuius ſcribit P. Scipioni in armanda claſſe, quam in Aphricam duxit, cohortem vnam ſexcentorum militum armatorum præbuiſſe. Vide Camerte.

Cametinum, ciuitas eſt ſita in Sicilia: quæ & Camerina & Cameria. Vide Cameria & Gamaria.

Camerinus, poëta, cuius meminit Ouid. lib. 4. de Ponto eleg. 16.

Camerium, Italiæ oppidum iuxta Collatiam. Plin. lib. 3. c. 5.

Camerópis, ciuitas Indiæ. Strab.

Camerte, oppidum Vmbriæ, in Picentinis montibus: à quo Camertes, eiuſdem incolæ.

Camertes, Volſcentis filius, partium Turni fautor in Æneam ditiſſimus fuit. Virg. lib. 10.

Camertes, Italiæ populi, in regione ſexta Amerinis vicini. Strab. lib. 5. & Plin. lib. 3. c. 14.

Cameſeue, Straboni regio in qua regnauit Cameſis.

Cameſes, vel Cameſis, Italiæ indigena, conſors Iani, qui eum illo bonam Italiæ partem Tyberi vicinam poſſedit, potentia ita participata, vt regio Cameſene oppidum Ianiculum vocaretur. Perottus.

Camreſus, Thraciæ vrbs. Phauor. Lexicon.

Camicus, vrbs Siciliæ in qua Cocalus Dædali filius imperauit. Charax hāc vrbem *Inycum* vocat Steph. Flumius item, Agrigentinos diuidens.

Camigara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Camiletæ, populi iuxta Scenas vrbem, vltra Euphratem Strabo.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis & Camillæ filia, quam pater inuidia ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vouit. Quare ab ineunte ætate venationibus, & omni armorum genere exercuit: quibus rebus breui tantopere profecit, vt ſummam ibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cum Turno aduerſus Æneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta, vt latius deſcribit Virg. 11. Æneid.

Pulſus ob inuidiam regno, viréſque ſuperbas
Priuerno antiqua Metabus cùm excederet vrbe.
Infantem fugiens media inter prælia belli
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocauit
Nomine C. ſmillâ mutilata parte Camillam:

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad ſacrificia miniſtrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant miniſtros & miniſtras impuberes in ſacris. Vnde Mercurius Hetruſ. lingua, Camillus dicitur quaſi deorum miniſter. Plutarchus in Num. refert Græcos ſcriptores, Mercurium ab obſequio Camillum appellaſſe, ſicut puer qui in Iouis templo miniſtrabat.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec multò poſt, cùm crimini illi daretur, quòd albis equis triumphaſſet: & prædam inique diuiſiſſet, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardeam conceſſit. Mox cùm Galli Senones vrbem diripuiſſent, ipſúmque Capitolium arctiſſima premerent obſidione, abſens Dictator factus collectis ex fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppreſſit, patriámque in libertatem vindicauit. Poſthæc Populum Romanum Veios migrare volentem grauiſſima & elegantiſſima illa, quæ apud Liuium legitur, concione retinuit: in qua omnes vrbis dotes, laudéſque licet agnoſcere. Tertiùm deinde Dictator creatus, Satricum ſociam Pop. Romani vrbem, ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus, valetudinem excuſauit, aliúmque ſibi ſubrogandum curauit. Quintùm Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Auienem caſtrametatos, ſuperauit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentia interiit. Virg. 6. Æneid.

Aſpice Torquatum & referentem ſigna Camillum,

Camilus vnus ex Cabiris quos quatuor fuiſſe vult Apollonij Scholiaſtes in 1. Argonaut. quibus in Samothrace imitantur nempe Axierum, Axiocerſam, Axiocerſum & Caſmilum, quem alij Camillum vocant. Axierus eſt Cares: Axiocerſa Proſerpina. Axiocerſus Pluto: Quartus verò cui Caſmilo nomen eſt Mercurius, vt refert Dionyſidorus. De hoc ita Strabo lib. 10. Acuſilaus Arginus Cabira & Vulcano natum ait Camilum: hoc tres Cabiros, ex his Nymphas Cabiradas.

Camina, inſula maris Ægei Plin.

Caminos, Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Caminus, vrbs in Rhodo, ita dicta à Camiro Herculis filio, quem ex Iole Euryti regis filia ſuſceperat, Homerus in Catalogo nauium. Ab hac inſula Camiræus dictus eſt Iupiter quod in ea templum haberet extructum in vertice mõtis Achabyri vnde tota Creta conſpici poterat. Palæph. libro 1. Strabo. Stephan. Vide Hæg.

RAPYTNA.

Camiſena, Parthiæ regio. Strabo, li. 11. Eidem, lib. 12. Eſt Armeniæ minoris regio, & in ea vrbs Camiſa.

camma, nobilis quædam fœmina è Galatia oriunda, viri ſui mortem à Sinorige illatam ægerrimè ferens, quum apud Galatas in more eſſet, vt qui ineunt ſponſalia, vir ſcilicet & vxor, de eodem poculo bibant, diſſimulato dolore, ſponſalia cum eo inire finxit, venenatúmq; poculum illi propinauit: quo hauſto Sinorix & ipſa, læta quod vitum vlta eſſet, mortem obiuere. Alexan. ab Alexand. lib. 2. ca. 5. ex Plutarcho.

cammania, pars Theſprotiæ (quæ *Ceſtrinia* poſtea dicta, ex qua Cadnus fluuius Ceſtrinus) condita à Ceſtrino Heleni Priamidæ filio. Steph.

camœnæ, eadem quæ Muſæ, Iouis & Memoriæ filiæ, à cantus amœnitate (vt quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt, ab antiquis Carmœnas & Caſmœnas dictas fuiſſe quæ poſtea abiecto r vel ſ Camœnæ ſunt appellatæ. Virg. 3. Ecloga,

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ:

Legitur & Camœna ſing. num. Perſius Sat. 5.

Tibi nunc hortante Camœna,

Excutienda damus præcordia.

camolodunum, vide Camulodunum. Eſt Antonino Angliæ vrbs, eadem eſt cum Camudolano, quam Ptolemæus in Trinobantibus ponit. Dion eam Camulodunum & Cinobellini regiam vocat. Camulodunum, Colonia apud Tacitum eſt. Sed Camalodunum per a in ſecunda legit Lipſius, fretus antiqua inſcriptione, in qua hæc eadem quoque Victricenſis colonia appellatur. hanc hodie Colceſtre nuncupari ex Humfredo aliíſque perſuadeor. Camulodunum aliud habet Ptol. apud Brigantes. hoc Plinius Camalodunum dicit, additque à Mona Britauniæ inſula abeſſe circiter ducentis millibus.

camon, nomen loci. Iudicum 10.

campánia, regio Italiæ fertiliſſima, in qua ſummum eſt Liberi patris (vt vetuſtè à Plinio dictum eſt) & Cereris certamen: ſic dicta, quòd campeſtris ſit hodie: *Terra di Lauoro.* Iuuenalis.

Prouida Pompeio dederat Campania febres.

Vrbes præcipuas olim habuit Capuam. Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliáſque complures. Hinc Campanus, Virg. 10. Æneid.

Et Capys, hinc nomen Campana dicitur vrbis.

Horatius 1. Serm.

Campanum ob morbum in faciem permulta iocatus.

campæ, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia oppidum. Ptol.

campaſpe, Alexandri magni ex concubinis præcipuè dilecta, quam quum nudam pingi, ob admirationem formæ ob Apelle iuſſiſſet, cúmque tum pari captum amore ſenſiſſet, illi eam dono dedit. Magnus animo, maior imperio ſui, nec minor hoc facto, quam victoria aliqua. Quippe ſe vicit, nec totum tantùm ſuum, ſed etiam affectum donauit artifici. Plin. lib. 36. c. 10.

campidona, vrbs Germaniæ in Algoia, vulgò *Kempten.*

campus lapideus, Galliæ Narbonenſis campus eſt, centenum ferè ſtadiorum diametrum habens, lapidibus qui ſinguli manum impleant, pleniſſimus, ſub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli ſuppeditatur vbertas. In medio ſalſæ ſcatent aquæ, ſalíſque vis magna. Iſte Campus Saxoſus Pli. dicitur. Strabo ipſum inter Maſſiliam, & Rhodani conſtituit oſtium. Campum Lapidarium habent Solinus & Marcian. ſed eum in Liguria ponunt. Litus Lapideum à Mela dicitur. Liguriæ fines olim Maſſiliam vſque extenſos fuiſſe, ex Trogo Pomp. liquet, vbi ſcribit Maſſiliam inter Ligures & Gallos conditam. Maſſilienſes etiam in Liguria Sempron. locat, húncque Campum Lamonem à Lamone Herculis filio vocat: hodie *La Cran* & Melamborium vocari ſcribit Marius Niger: ſed ventum pro campo accipiunt. Vniuerſa circumiacens ora, ventis expoſita eſt. Validiſſimè autem Melamborij venti procellis infeſtatur: quo ſaxa ipſa volui traduntur, homiuéſque ex curribus excuti, & vi ventorum armis veſtibúſque nudari. Huius rei originem ad huiuſmodi referunt fabulam: Herculem cum Alcione & Bergione Neptuni filiis pugnantem, cùm deficientibus telis in vitæ diſcrimen veniſſet, Iouem patrem oraſſe, vt ſibi tela miniſtraret, ſtatímque imbrem lapideum ea in loca decidiſſe, quo gigantes fuerunt interempti, Strab. lib. 4.

campi Diomedis in Apulia ſiti: eſt & regio quæ Diomedi ceſſit in Apuliæ diuiſione.

campi Macti, Lombardiæ Ciſpadanæ locus, vbi ſolemnis conuentus habebatur. *Valle de Montirone* Leandro lib. 5.

campi Tiberiani, inter Romā & Tibur. Frō.

campona, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

camponi, populi inter Aquitanicæ gentes. Plin. lib. 4. c. 19.

campſa, vrbs circa Pallenem. Herodot.

campſari, Africæ propriæ populi, Ptol.

campſeonyſis, flumen in Themiſcyræa regione, prope Heniochos populos, Plin. libro 6. cap. 4.

campſiani, Germaniæ populi, indigentia laborantes. Strab. lib. 7.

campus piorum, locus celebris in Sicilia iuxta Catanam, quod ibi duo iuuenes ſublatos paren-

parentes euexerunt inter Ætnæ flammas intacti ab igne. Solin.

camuriſarbum, Pondi Cappadocici vrbs. Ptol.

camus, Syriæ Cœ'es ciuitas. Polyb.

camuel, i. ſurrexit Deus, vel ſuſcitauit, aut confirmauit eum Deus: filius Nachor ex Melcha, pater Syrorum. Gen. 22. 1. Par 27. Filius item Sephtan. Num. 34.

camulodunum, Angliæ oppidum, ſeu Colonia apud Tacitum. Hanc hodie *Cloceſtre* appellari ſcribit Humfredus.

cana, thuriferæ regionis portus in Arabia fœlice, Plin. lib. 6. c. 23. vicus item Arabiæ. Ioſeph. belli iud. lib. 1. c. 4. item locus in Cœleſyria. Ioſeph. lib. 15. Antiq. c. 6.

cana, Strab. lib. 53. promontorium Lecto oppoſitum & Adramyttenum ſinum efficiens, cuius pars eſt Elaiticus.

cana, vrbs Lycaoniæ.

cana maior, ciuitas in tribu Aſer. Ioſ. 14. Lat. zelus vel æmulatio, ſiue poſſeſſio, aut lamentatio, vel nidus, aut arundo. Eſt etiam Cana minor in tribu Zabulon, vbi Ieſus Chriſtus primum ſignum edidit, aquam in vinum commutans. Ioannis 2. & 4.

cananæus ſic vocabatur Simon, qui fuit vnus ex duodecim Apoſtolis, & interpretatur Zelotes, aut æmulator, vt habetur Luc. 6. Non enim erat ex Canaan, ſed ex Cana vico Galileæ, qui in zelum vel æmulationem conuertitur.

canaan, nomen filij Cam, filij Noah: à quo cananæus, & mulieres Cananeæ.

canaan, Palæſtinæ gens, quam Suidas *Chetthaei* vocat, vide Palæſtina.

canaca, Turdetanorum in Hiſpania vrbs. Pto.

canacea, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infœlix ſe ſuo vagitu auo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incenſus, infantem canibus lacerandum projici iuſſit, miſitque per ſatellitem filiæ gladium, vt eo pro meritis vteretur: verum quid illa fecerit non ſatis liquet: Macareus autem fugiens factus eſt Apollini Delphici ſacerdos. Ouid. in Epiſt.

canache, Ouid. 3. Metam. numeratus inter canes Actæonis, quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς, hoc eſt, à clamore & ſtrepitu impoſitum videtur.

canæ, Straboni. Locrorum oppidum ſitum in agro Canæo.

canæ, vrbs ad Tigrim fluuium, vnde Cynæus Iupiter nominatus non ſolùm à Cynæo, ſed etiam à Canæ. Steph.

canæ, oppidū Æolidis regionis. Pli. lib. 5. c. 30.

cangora, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Canago* Caſtaldo. *Cangigu*, Mercatori.

cauarus, amnis Æolidis. Plin. 5. c. 30.

canan, dicta eſt Arabia à Cam, qui in ea conſedit, à quo Cananæi. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit: quia princeps eius & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo: itaq; ignorātiam diuinitatis minoribus reliquit.

cananea, Syriæ regio, à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur, inhabitans, à ſe Canaan nuncupauit.

cananitis, itidis, regio.

canar, promontorium in Mauritania Tingitana. Anton.

canária, inſula in mari Atlantico Fortunatis propinqua: ſic dicta à magnorum Canum multitudine ingenti. Plin. lib. 6. c. 32. Hodie omnes illæ inſulæ, quas veteres Fortunatas dixerunt, vno nomine Canariæ dicuntur, quarum nobiliſſima eſt Palma (vel Madera) præſtantiſſimo ſaccharo, quod Maderanum vocatur, inſignis.

canarij, populi circa Atlantem Africæ montem habitantes, quod victus canis his promiſcuus ſit, Plin l. 5. c. 1.

canas, oppidum Lyciæ regionis Aſiaticæ. Pli. lib 5. cap. 27.

canaſida, Germaniæ vrbs littoralis. Arrian. in Indicis.

canaluuij, montes in Macedonia ſunt. Ptol. *Cambuny* à Liuio dicuntur, additque eoſdem ab incolis *Voluſtana* appellari. *Candauia* montes ſunt apud Plinium & Strab. habet & Cæſar *Candauiam* regionem.

canaſtræum, Macedoniæ promontorium, in Thermaico ſinu, Plin. libro 4. c. 10.

canaſtrum, promontorium proximum Pallenæ, vel Thraciæ. Steph.

canath, i. emptio, ſiue poſſeſſio, aut lamentatio, nomen vrbis in tribu Manaſſe, quæ & Nobah dicitur. Num. 32.

canatha, oppidum in Decapolitana regione, quæ Syriæ iungitur. Plin. lib. 5. c. 18. Mediæ vrbs. Ptol. & alia vrbs ad Boſtram Arabiæ ſita. Steph.

canathra, inſula ante Taprabonam Ptol.

canathus, fons iuxta Naupliam, in quo quotannis Iuno, vt virginitatem recuperaret, lauabatur: quod mulieres Argiuæ credentes, id factitabant. Pauſ. in Corinth.

canátius, mons eſt excelſus citerioris Hiſpaniæ, in cuius vertice (vt aiunt) eſt lacus profunditatis imperſcrutabilis, colore niger, in cuius fundum, ſi quis lapidem aut durum aliquid iecerit, confeſtim tempeſtatem oriri ſcribunt hiſtoriæ, eiúſque in abdito ſpecu palatium eſſe dæmonibus. Bocat.

canauna, regio Arabiæ fœlicis Plin.

cancer, poëtæ tragici nomen.

cancer, cri, vnum eſt ex duodecim Zodiaci ſignis, à quadam Cancri piſcis ſimilitudine ita dictum: eò quòd Soli menſe Iunio ſignum hoc

perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ferri in modum Cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe Cancrum, qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnantem, immiſſus fuit: qui cùm pedem eius momordiſſet, ab Hercule occiſus & à Iunone inter ſydera collocatus eſt. Virgil. Ecloga 1.

Æthiopum verſemus oues ſub ſidere Cancri.

Canchei, Arabiæ populi. Plin. lib. 5. c. 10.

Candace, Heb. & Syr. poſſeſſio munda vel puriſſima, nomen commune omnibus reginis Æthiopum. Act. 8.

Candace, Æthiopum regina tempore Augusti maximi animi mulier, tantíque in ſuos meriti, vt omnes deinceps Æthiopum reginæ, eius nomine fuerint appellatæ. Plin. lib. 6. c. 29. Huius quoque fit mentio apud Strab. lib. 17. & Dionem libro 54. Candaces reginæ Eunuchus, per Philippum Euangeliſtam ad fidem Chriſti conuertitur. Act. 8. Et conſentaneum eſt hunc Eunuchum ſemina Euangelij de Chriſto apud Æthiopas ſparſiſſe, quæ poſtea per Matthæum Euangeliſtam exculta & latius propagata ſint.

Candali, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Candania, mons eſt Epiri à Dyrrachio diſtans 88 mil. paſſuum.

Candanum, Iazygum Metanaſtarum vrbs. Ptol.

Candára, vrbs Paphlagoniæ tribus ſchœnis à Gangris diſtans, & Thariba vico, vbi Iunonis Candrenæ templum eſt. Stephan.

Candáſa, caſtellum Cariæ. Stephan.

Candauia, mons Epiri, Illyriam à Macedonia diuidens. Lucan. lib. 6.

Deuia qua vaſtos aperit Candauia ſaltus, &c.

vide Plinium & Strab. libro 7.

Caudaúles, 1111. Lydorum rex, anno ab vrbe trigeſimonono, occiſus à Gyge iuſſu reginæ, eò quòd nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet, & ſic vxore & regno potitus eſt, anno ab vrbe 69. Herodotus libro primo Iuſt. libro 1.

Candax, cis, nomen reginæ Æthiopum. Iuuenalis, *Candacis Æthiopum dicant arcana.*

Candei, Arabici ſinus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quod ſerpentibus veſci ſint ſoliti. Plin. lib. 6. cap. 29. & Pompo Mela. lib. 3.

Candia, olim Creta, inſula maris mediterranei, maior eſt Cypro, minor autem Sicilia & Sardinia: quibus ſolis in toto mari mediterraneo cedit, interim nobilitate & fertilitate par omnibus. Olim centum vrbibus claram fuiſſe priſci ſcriptores tradunt: earum circiter quadraginta Plinij ætas nouit: hodie verò Bellonio authore, tres tantùm alicuius nominis habet, quæ ſunt, Candia Venetorum colonia, vnde inſulæ nomen, Canea, & Rhetimo. Ambitus inſulæ quingentorum viginti millium paſſuum eſt. Vbique montoſa, obque id incolæ admodum venationibus addicti. Nullus inibi nauigabilis fluuius. Sed neque noxium animal gignit. Maluaticum vinum, quod inde per omnes ferè orbis partes auehitur, hanc inſulam nobilem reddit. Cupreſſorum arborum ad naues fabricandas, hic maxima copia. hodie Venetis paret. Ioui olim conſecrata eſt, quòd eum hic natum, altúmque credidit antiquitas. Strabo, Dom. Niger, Vadianus Zieglerus, Bordonius, & Bellonius eam deſcripſerunt.

Candidum Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promontorium. Plin. lib. 5. c. 4. vbi Africæ minoris tria promontoria facit, quæ procurrentia in altum, duos grandes ſinus efficiunt. Pompo. Mela libro 1. Vadianus.

Candidus, conſul, collega Vidij Quadrati anno ab vrbe 837.

Candiope, Oenopionis filia & Orionis, ſoror Theodotionis, quam cùm frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit: & ex ea Hippolagum ſuſcepit, quòd cùm Oenopion reſciuiſſet indignatus filium exulatum abire iuſſit: qui oraculo edoctus, verſus Orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus eſt, ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infrà de Orione.

Candipatna, Indiæ intra Gangem oppidum Ptol.

Candollica, vrbs Germaniæ in Noricis, hodie *S. Viti* Simlero, cui eadem eſt cum *Candalica* Antonini, & *Canabiaca*, lib. Notit.

Gandoum, Germaniæ oppidum. Ptol.

Candrogari, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

Candyba, Lyciæ regionis ciuitas, vbi laudatur Oenium nemus. Plinius libro 5. capite 72. Stephan. à Candido Deucalionis filio dictam ſcribit.

Candys, Mediæ regionis vrbs. Ptolem.

Cane, mons & ciuitas & ſtagnum.

Cane, promontorium Æolidis, olim Ægeates. Steph.

Canéa, Cretæ inſulæ oppidum, à Genuenſibus captum, ſpoliatum atque dirutum. Blond.

Canelate, Dorſicæ inſulæ vrbs. Ptol. *Scala di Canallo*. Leandro.

Caneſtrinum, locus in Palæſtina. Tyrius lib. 4. cap. 7.

Canganorum, promontorium Albionis inſulæ, verſus Occidentem. Ptol. *Thoyn*. Camdeno. *Gogarth* hodie Humf. Lhuydo.

Canethum Eubœæ inſulæ locus, poſtea intra muros Chalcidis receptus. Strab. Mons item in Bœotia. Apollon.

Canubium, vrbs Cariæ, Cyon pòſt appellata. Stephan.

Canentulum, Ptol. eſt Galliæ Aquitanicæ flu uius *Carantonus* Auſonij videtur, fortè hodie *Charente*.

Caneus, Nympha Pici Laurentum regis vxor quæ cùm virum à Circe in auem mutatum ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, vbi hæc contigerunt, nomen ſuum reliquit, Ouid. l. 4. Metamorph.

Fama tamen ſignata loco eſt, quem rite Canentem

Nomine de Nympha veteres dixere coloni.

Canidia, vnguentaria fuit Neapolitana, in quam tanquam in veneficam, ſæpè inuehitur Horatius, Vide Gratidia.

Canindaſta, Iſauriæ vicus. Steph.

Caninius, eodem die quo adeptus eſt conſulatum, obiit. Cic. ſeptem enim horarum conſul fuit, in quem iactatum eſt illud ſcomma Cic. Mira fuit Caninij conſulis vigilantia, qui toto ſuo conſulatu ſomnum non vidit.

C. Caninius, alter eques Ro. quum in Siciliam otiandi cauſa veniſſet, hortóſq; à Pithio argentario dolo emiſſet, inſtructos piſcibus & piſcatoribus de induſtria poſitis: poſtera die quum ad eoſdem ipſe amicos inuitaſſet, nullos ibi piſces neque piſcatores reperit. Cic. lib. 3. Offic.

Canis, ſydus eſt cœleſte, oriens XVIII. Cal. Augu. occidens autem, ſed non totum, poſt dies 40. quod dierum ſpatium Dies Caniculares appellamus: quo tempore ſydus hoc in medio cœli centro cum Sole coniunctum æſtum conduplicat. Vnde & nomen inuenit, quod nimio calore mordere quodammodo videatur, vnde Æſtiferum canem appellat Virgilius 3. Georg. Poëtæ fabulantur, canem hunc Europæ cuſtodem fuiſſe, à Ioue illi appoſitum, fideliſque miniſterij gratia in cœlum tranſlatum. Orionis canem fuiſſe volunt, vnà cum hero inter ſydera collocatum. Hyginus de ſignis cœleſtibus.

Canicula, ſtella eſt lucida in ore canis, quæ quod Canem diem vnum, noctemque vnam anteuertat, à Græcis Procyon, à Cicerone etiam Antecanis appellatur. Hinc caniculares dies dicti ſunt, quibus hæc ſtella in medio cœli centro ſita, & cum Sole coniuncta æſtum duplicat. Fabulantur poëtæ canem hunc fuiſſe Erigones quæ cùm & Icarium à paſtoribus occiſum, & filiam herilem laqueo vitam finiuiſſe videret, contabuit: ob quam pietatem Iupiter eam vnà cum Erigone in cœlum tranſtulit.

Caniſtius, curſor Lacedæmonis fuit, qui vno die M. CC. ſtadia cucurrit. Plin. In aliis exemplaribus legitur Aniſtis.

Caninefates, populi Batauis finitimi, & eandem inſulam incolentes, qui origine & virtute, linguâ pares Batauis, numero ſuperantur. Cornelius Tacitus, *Le pays de Creck em en Hollande*.

Canini Campi, Rhætorum ſunt apud Marcell. *Graupondiner*, Germanicè, *Griſoni* Italicè vocantur, teſte Schudo, voces tres idem ſignificantes. Vide RHÆTI.

Canipſa, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Canis, Arabiæ fœlicis fluuius. Ptol.

Canius, vel Canis, poëta fuit temporibus Martialis, eíque familiaris natura ita hilaris, vt ſemper rideret. Martialis lib. 1. Epigram. ad Maximum.

Canna, Æolidis oppidum. Mela. Lycaoniæ in Cappadocia ciuitas. Ptolem. vrbs inter Cyrrhum & Edeſſam, Antonius. Canæ Promontorium vocat Ptolem. Canæ Plin. & Strabo, qui hoc tractu ſic quoque promontorium ſiue montem appellat, qui & Æga vocatur, à quo mare Ægeum nomen habet, vide Strabonem libro 13.

Cannaba, Cyrrheſticæ regionis in Syria vrbs. Anton.

Cannaba, Gotthorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oroſ. lib. 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Aufidio fluuio, circa quem Annibal Paulum Æmilium & Terentium Varronem conſules ingenti clade ſuperauit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantóque equitum numero, vt tres annulorum modios in ſignum victoriæ Carthaginem tranſmiſerit, Luc. lib. 7.

—Non illum Pœnus humator.

Conſulis, & Libyca ſuccenſa lampade Cannæ

Compellunt hominum ritus vt ſeruet in hoſtes.

Cannenſes, Italiæ populi, Corinenſibus & Collatinis vicini, Romana clade inſignes. Plin. lib. 3. c. 11.

Cannunefates, populi ſunt inſulani, Batauis finitimi. Plin. lib. 4. c. 5. vide Caninefates.

Canogiza, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Canonium, Angliæ oppidum. Anton. *Canendem*. in Eſſexia Camdeno.

Canôbus, nauium Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipſe in Ægyptum perrexit. Vide CANOPVS.

Canôbus, & Canobita Quintiliano lib. 1. Non verò Canopus & Canopita. Tacit. lib. 2. Hiſtor. Vide Canopus.

Canonor, vrbs Indiæ pulcherrimarum rerum præſtantia celeberrima. Ibi Luſitaniæ rex munitiſſimam habet arcem. Vrbis rex idola colit cū ſubditis, qui Solem, Lunam, vaccáſque adorant. Portum vrbs habet vbi conuehuntur equi Perſæ: ſed immania ſunt horum vectigalia, Ager eſt aromatum, maximè verò gingiberis feraciſſimus. Oſorius, hiſt. Indic.

canópicum, Zeugitanæ regionis quæ propriè Africa & minor Africa dicitur, oppidum eſt. Pliu.lib.6.cap.4.

canôpicum, Nili fluminis oſtium. Strab. lib. vlt.Plin.lib.5.c.10. Ammianus lib.22. Pompon. lib.1. Vide CANOPITANVM.

canôpus, ciuitas Ægypti, diſtans ab Alexandria cxx.ſtad. ex qua ortum ferunt Claudianum poëtam: dicta quaſi Canobus à Canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi ſepulto. Nam deuicta Troia, in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in eiúſque memoriam vrbem condidit, relictis ibi iis, qui ad nauigandum inutiles erant. Iuuenal. Satyr.15.

— Sed luxuria quantum ipſe notaui.

Barbara famoſo non cedit turba Canopo.

Item Virg 4. Georg.

Nam quia Pellæi gens fortunata Canopi

Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

canopus item, Deus fuit Ægyptiorum, de quo his verbis ſcripſit Ruff.li.11.ca 26. Hiſt.eccleſ. Iam verò (inquit) Canopi quis enumerare ſuperſtitioſa flagitia poſſet? Vbi prætextu ſacerdotalium litterarum (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum litteras) magicæ artis erat penè publica ſchola: quam locum, velut fontem quendam, atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, vt multò ibi maior celebritas, quàm apud Alexandriam haberetur. Sed de huius quoque monſtri errore, cuiuſmodi originem tradant, abſurdum non erit paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos ignem, Deum ſuum, circumferentes, cùm omnium prouinciarum diis habuiſſe conflictum, quo ſcilicet qui viciſſet, hic eſſe deus ab omnibus crederetur. Reliquarum prouinciarum dij, æris, aut auri, argentique, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materia conſtabant, quæ per ignem proculdubio corrumpebatur Ex quo fiebat, vt ignis locis omnibus obtineret. Hæc cùm audiuiſſet Ganopi ſacerdos, callidum quiddam excogitauit. Hydriæ fieri ſolent in Ægypto fictiles, vndiq; crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida deſudans, defæcatior ac purior redditur. Harum ille vnam cera foraminibus obturatis, deſuper etiam variis coloribus, pictã, aqua repletam ſtatuit in Deum. Et exciſum veteris ſimulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput deſuper poſitum, diligenter aptauit. Adſunt poſt hæc Chaldæi: itur in conflictum circa hydriam, ignis accenditur: cera, qua foramina fuerant obturata, reſoluitur: ſudante hydria ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor oſtenditur. Vnde ipſum Canopi ſimulachrum pedibus perexiguis, attracto collo, & quaſi ſugillato ventre tumido: in modum hydriæ cum dorſo æqualiter tereti formatur. Ex hac perſuaſione velut deus victor omnium celebratur. Nunc verò aduenante ſacerdote Deo Theophilo, nullus profuit ſudor, nec ceris fraus obtecta ſubuenit: vaſtata ſunt omnia atque ad ſolum deducta. Hæc Rufinus. Canopus ſtella ſplendens fluuio ſubiacet, tangitque temonem nauis, an paret autem humillima, & quod circa terram eſſe videtur, & nullum ſidus inferioris apparet, ob quod terreſtris vocatur. Comment. in Phænomen. à Germanicis Cæſaris, capite Eridanus & Hyginus Aſtron. lib.2 c. Eridanus.

canôpicum, oſtium. Plin.lib.6.c.12. in deſcriptione Taprobanæ inſulæ. Canôpo proximum eſt extremum Nili oſtium Aphricum dirimens ab Ægypto, quod bis huius nomine Canopicum appellatur, de quo ſuprà.

canopus, item parua inſula eſt mediterranei maris, Nili oſtio. quod Canopicum vocant, obuia, Menelai gubernator Canobus ibi fortè moriens nomen inſulæ, illa oſtio dedit Pomponius Mela. Proinde quum à Canobo dicta ſit, ideò b. litera ſcriptum aliquando vocabulum, teſte Quintiliano lib.1.c.9. Canopi porrò his verbis meminit Tacitus lib.2. hiſtoriarum, condidere (inquit) id Spartani, ob ſepultum illic rectorem nauis Canobum, qua tempeſtate Menelaus Græciam petens, diuerſum ad mare terrámque Libyam delatus eſt.

canopium, oppidum ciuium Romanorum, in Africa propria, Plin.

canopitanum, oppidum liberum Zeugitanæ regionis, ſiue Africæ minoris, Plin. lib.5.c.4. Vide CANOPICVM.

canouaci, Scotiæ olim populi, qui hodie *Lenneſiam, Arcadiam & Lernam* habitant, Humf. Lhuydus, vereor ne pro Canouaci, *Carnonaca* legendum ſit. horum enim Ptolem. hoc tactu meminit.

cantaitæ, Arabiæ populi. Arrian. in Periplo.

canta, vrbs Hiſpaniæ in Cantabris. Iſid.

cantabra, fluuius in Indum erumpens, cum tribus aliis quos ſecum trahit. Plin. libro 6. capite 20.

cantabri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Aſturibus finitimi omnium olim Hiſpanorum efferatiſſimi, nullámque ſine armis vitam eſſe exiſtimantes quorum regio Cantabria, & proximus Oceanus Cantabricus appellatur. Sil. Ital.2.

Cantaber ante omnes hyemiſque, æſtúſque famiſque

Inuictus.

Et mox:

Nec vitã ſine Marte pati: quippe omnis in armis

Lucis

Lucis cauſa ſita eſt damnatum viuere paci.
Steph. Strabo, lib. 3. Plin. lib. 25. cap. 8. ab Auguſto victi: Horat. 2. car.

Cantabrum indoctum iuga ferre noſtra.
Hodie Gaſcones, item Vaſcones appellantur. Aliis *Guipuſcoa*, aliis *Boſcaia*.

Cantabriæ, lacus in quo fulmen decidit, repertiq́; fuere duodecim ſecures: Suet. in Galba.

cantánus, vrbs Cretæ: Steph.

cántarus, poëta Comicus Athenienſis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

cantarolethros, locus paruus in Thracia, in quo Scarabæi omnes intereunt, ὄλεθρος enim pernicies. Cantharus autem ſcarabeus: Plutarc.

cantharium, promontorium in Samo inſula, ſtadiis octoginta à Dracono eiuſdem inſulæ promontorio, diſtans. qui traiectus minimus eſt intermediorum: Strab. lib. 14.

cantharus, ſignum in cœlo tribus ſtellis conſtans in Aquario. Scribit Laertius deorum colloquia fieri per Cantharum & accipitrem.

cantharus, nomen impoſtoris & malefici apud Athenienſes, de quo extat prouerb. Cantharo aſtutior.

cantele, vrbs Libophœnicum: Steph.

canthelia, vrbs iuxta Carthaginem: Steph.

cantêrius, mons eſt in Sabinis. Varro de re ruſt. lib 2. c. 2.

canthi, ſinus ad oſtia Indi fluminis: Ptol.

canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Lybia periiſſe. Flaccus autem in Æa.

cantia, regio Britanniæ inſulæ, vbi ciuitas eſt Cantuaria.

cantiáni, populi, qui aduerſus Angliæ regem ſeditionem mouerunt.

canticœbis, vrbs Germaniæ: Ptol. hodie Amberga, vulgò *Amberg*.

cantium, Britanniæ inſulæ promontorium Orientale, Straboni & Κάντιον Ptolemæo. Hodie *Kent* vocatur totius illius promontorij tractus, ipſum autem promontorium puto hodie Northforland appellari. Maritima eius pars verſus Orientem Littus Saxonicum poſtea dicta fuit in lib. Notit.

cantium, eſt regio in Anglia ad mare in angulo imi minoriſque lateris ex tribus eius inſulæ lateribus contra Galliam, quò ferè omnes Gallicæ naues appellunt, & ad orientem ſolem ſpectat. Ex omnibus autem Anglis longè ſunt humaniſſimi, qui Cantium incolunt, quæ regio eſt maritima omnis, neque multum à Gallica differunt conſuetudine. Huic maritimæ regioni quatuor reges olim præerant, quibus Cæſar quicquid in annos ſingulos vectigalis populo Roman. Anglia penderet, conſtituit. Nunc regio Angliæ ex voto Henrici Regis, vectigalis Roman. Pontifici facta eſt. Quæ Atorque à Roman. Pontifice in Angliam mittatur, qui cenſum annum exigat, non diſſentiente rege. In Cantio ciuitas eſt metropolis nomen idem retinens: ferè habet omnes Epiſcopos Angliæ ſibi ſuffraganeos eius Archiepiſcopus legatus natus eſt: ſimiliter & Eboracenſis, cui in Anglia (quæ eas duas metropoles ſolùm habebat) duo tantùm ſubſunt ſuffraganei, quòd omnes olim epiſcopi Scotiæ, quæ nullum habet Archiepiſcopum, illi ſubiicerentur.

cantuariani, populi in Mauritania: Ammia. Marcell.

cantzacium, vrbs in Perſarmenia Cedren.

canutcis, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum: Ptolem.

canucha, fluuius eſt nauigabilis, in Gangem influens: Plin. lib. 6. c. 18.

canuleia inter primas Veſtales, quæ quatuor erant, lecta eſt à Numa. Plutarchus in eius vita.

c. Canuleius, Romæ trib. pleb. rogationes duas tulit, vt connubia plebis cum patribus eſſent communia, & alter conſul, de plebe crearetur: Liu. lib. 4.

canuſium, Apulorum Dauniorum oppidum Ptolemæo. ad Aufidum fluuium, Plinio & Pomponio reſtibus. Idem eſſe eum Cannarum vico Romanorum clade nobili, aſſerit Leander: cui quo minùs aſſentiar, faciunt Liuius, Strabo, Plinius, qui vtriuſque meminêre. Procopius item ſcribit Canuſium diſtare à Cannarum vico viginti quinque ſtadiis. Canuſium etiam rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo Canuſina dicitur: ex qua qui veſtes geſtabant Canuniſati dicebantur: Martial. lib. 9.

Vt Canuſinatum noſtro Syrus aſſerere ſudet.
Plinius lib. 3. c. 11. Strab. lib 6.

Tiberinus Canutius Tribunus plebis continua rabie lacerabat Antonium iam hoſtem, iudicatum, Ciceronem imitatus, quæ libertas vtrique morte conſtitit. Vide Paterculum Obiicientibus Antonio & Cæſare, quod in rep. adminiſtranda potiſſimum Conſularis Iſaurici ſectam ſequeretur, reſpondit malle ſe Iſaurici eſſe diſcipulum, quam Epidij calumniatoris. Docuerat autem hic Antonium & Cæſarem, calumnia aliquando notatus. Sueton. de claris orator. Huius forſitan eſt quod citat Priſcianus lib. 8. Turpe eſt propter venuſtatem veſtimentorum admirari & propter turpiſſimè vitam actam contemni.

cantitus, Dacorum rex, profugis Anglis auxilium tulit.

canſtus, II. Anglorum rex XVII. regnauit annis II.

Canutus Dacus XVI. anno ſalutis 1017. imperium totius inſulæ acquiſiuit, regnauit annis xx. Polydor. Olanum Noruegiæ regem, qui Daciam depopulatus erat, vicit, Noruegiam recepit.

canytis, vrbs Syriæ, Steph.

capæ, vrbs Helleſponti: Steph.

capæus, fluuius in ſuperficie frigidus, infrà calidus. Antigonus in Mirabilib.

capaneus, nobilis Arginus, maritus Euadnes, qui vnà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cùm ſcalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, Capaneum cùm deorum contemptor eſſet, à Ioue fulmine eſſe percuſſum. Vegetius lib. 4. de re militari. Qui ſcalis (inquit) in obſidione vrbium vtuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus: Ouid. lib. 4. Triſtium.

Cùm cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Capara, Ptolemæo, alio nomine Capera, Luſitaniæ vrbs.

caparcelis, Armeniæ minoris oppidum in præfectura Lauinianenſi: Ptol.

caparatæa, Samariæ vicus, Iuſtino & Euſebio, vnde Menandrum quendam Simonis Magi diſcipulum oriundum tradunt.

caparnaum, fons iuxta Gennaſar lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur: Ioſeph. belli Iud. lib 3. c. 12.

caparorſa, Iudææ vrbs, Ptol.

capaſa, Luſitaniæ vrbs: Ptol.

capaſtire, Aſiæ præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos: Plin. lib. 5. c. 9.

cape, Ptolemæo Africæ propriæ vrbs ad Syrtim minorem ſitam *Cape* vocat Caſtaldus, *Tacape* habent hoc loco Latina Ptol. exemplaria.

capedunum, Scordiſcorum oppidum: Strabo libro ſeptimo *Capeſtein & Captemberg*: Lazio.

Antiſtius Capella, magiſter Grammaticu Commodi Imperatoris: Lamprid.

Martianus Mineus Fœlix Capella, Afer vt videtur, ſcripſit Mercurij & Philologiæ nuptias. Geſſit proconſularem dignitatem, vt ipſe de ſe in vltimo ſuorum voluminum epigrammate teſtatur.

capeſſarium, Alemaniæ regionis nomen. Am. Marcell. hodie *Pfaltz* vel *Pfaltsgrafſchaft* vulgò. Lat. Palatinatus. B. Rhenan. Munſtero tractus quà itur Francofurto Heidelbergam: vulgò *Bergſtraß*.

capena, oppidum vicinum Romę iuxta fontem Ægeriæ. Hinc Capenates, Italię populi, Cluſinis vicini: Plin. lib. 3. cap. 5.

capena, porta Romę, à Capena vrbe, quam Italus rex ędificauit. Hęc porta & Apia dicta eſt, per quam Capuam itur. Frontinus libro de aquęductu: Iuuen.

Subſtitit ad veteres arcus, madidámque Capenam.

Dicta etiam eſt Triumphalis, quòd triumphantes per eam portam in vrbem inuehi ſolerent: hodie portam *S. Sebaſtiani* vocant.

caper, fluuius, Laodiceam clariſſimam Carię vrbem cum Lyco & Aſopo amnibus alluens: Strabo lib. 12. Plin. Caprus vocatur, qui etiam eſt Aſię minoris fl.

caper, nomen proprium Grammatici.

capeſſana, locus circa Zeugma Syrię: Am. Marcell.

capertini agri, circa Maſſiliam: Iuſtin.

caperturi, Comagenę in Syria vrbs: Anton.

caperi, arx circa Atzen: Curopalates.

capeterum, caſtellum circa radices montium circa Theodoſiopolim: Cedren.

capeus, fœlicis Arabię ſinus: Plin.

capetus, Albę rex, Capios filius, & Tiberini pater: Ouid. lib. 14. Metamorph.

capha, vrbs Pontica à Turcis expugnata. Egnat. lib. 3. Vide THEODOSIA.

caphara, nomen ciuitatis in tribu Benjamin, Ioſue 18. Videtur eadem quę & Caphira dicitur.

caphareus, mons altiſſimus Eubœę. Helleſpontum verſus, impetuoſus & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros vndarum vortices. Hic Nauplius, Eubœę rex, mortem filij Palamedis Vlyſſis dolo interfecti vltus eſt. Nam cùm Gręci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, vt locus fidem portus haberet, quò cùm veniſſent, multi naufragium fecerunt. Virgil. lib. 11.

Sydus & Eubœicæ cautes, vltórque Caphareus.

Vnde & Caphareum mare dictum eſt.

caphareum, Eubœę promontorium. Sunt autem Eubœę promontoria tria: Plin. libro 4. cap. 12.

capharnaum (Capernaum) iuxta ſtagnum Genezareth etiam hodie oppidulum in Galilęa gentium ſitum in finibus Zabulon & Nephthali, Matth. 4. Luc. 4. in quo CHRISTVS centurionis filium ſanum fecit, Matth. 8. in hac CHRISTVS verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata eſt: Matth. 9. & 11. Egeſippo 3. cap. 26. eſt fons in regione Genezaris, Capernaum nomine.

capharſalama, vrbs quæ Antipatrida, 1. Macchab. 8.

caphartobas, Idumęę vicus, Ioſeph. belli Iud. lib. 5.

Libro quinto,capitulo quarto.

caphas,Libyæ interioris mons,Ptol.

caphereus, Euboicæ inſulæ promontorium, Ptol.

capheris, inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſoneſum & Samothracen ſunt,numeratur, Plin.lib.4.c.12.

caphetehta, muri Hieroſolymitani pars. 1. Macchab.12.

caphira,ciuitas Gabaoditarum. Ioſ.9. Eadem videtur eſſe quæ & Caphara dicitur.

caphrena,oppidum.Plin.lib.6.c.26. Dicta eſt in Zeugmate. Apamia ex qua Orientem petentes excipit oppidum Caphrena munitum,&c.

caphthorim,i.ſphæra,ſiue poma,aut vola, vel palma, turturum vel exploratorum, populi qui Cappadoces dicuntur.Geneſ.10.

caphyia,vrbs Arcadiæ,à Capy patre Anchiſę, vel à Cepheo.Steph.

capidaua, Myſiæ inferioris vrbs, ab Danubium.Anton.

capillati,populi inter Alpinas gentes. Plin. 3. cap.20.

capina,Arabiæ fœlicis inſula in Indico mari. Plin.

capionis turris,in Hiſpania eſt,ad Bætim fluuium ſita in petra quam circumcirca pelagus alluit. Ea ſicut Pharus mirum in modum ad nauigantium ſalutem ædificata eſt. Nam quum eiectus ab amne limus vadum reddat profundum, & latentibus ſub aqua ſaxis, locus ipſe promineat, conſpicuo aliquo opus habebat ſigno. Strab.lib.3.

capis,colonia Indica.Frontin.

capiſa,Paropaniſi oppidum.Ptolem.

capiſſenæ, Aſiæ populi, Capiſſam vrbem habent,quam diruit Cyrus.Plin.lib.6.c.23.

capitalia, mons Indicorum altiſſimus. Plin. lib.6.c.20.

capitina,Siciliæ vrbs,Cic.in Verrem.

capito,VIII. Hieruſalem epiſcopus,anno ſalutis 165.

capito, Lycius compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris VIII. Epitomas Liuij & Eutropij in Græcum vertit ſermonem. Scripſit res Lyciæ & Pamphyliæ.Volater.lib.14.

Titynius Capito ſcripſit exitus illuſtrium virorum.Plin.ad Minutianum lib.8 ep.12.

capitolias,Cauæ Syriæ vrbs.Ptol.

capitolinus, cognomen M.Manlij,qui ob tyrannidem affectatam de ſaxo Tarpeio deiectus eſt.Item,alterius,qui de Cæſaribus ſcripſit.

capitolinus, conſul, collega Aureliani Auguſti,anno ab vrbe 1026.

capitolium,prægrandis arx Romæ,in monte Saturnio ex præda Apiolarum, Latinorum vrbis à Tarquinio Superbo extructa.Plin.lib.3.cap.5. Sic dictum à capite hominis ibi reperto dum fundamenta foderent:antea mons Tarpeius vocabatur,à Tarpeia Virgine Veſtali,quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt.Virgil.lib.9.

Iſte triumphata Capitolia ad alta Corinthe, &c.

capitolinus,Iouis cognomen,quod templum in monte Capitolino extructum haberet,votum quidem primum à Tarquinio Demarati filio, extructum, deinde à Tarqu. ſuperbo. Cæterùm, non erat idem Capitolinus hic Iupiter, & Capitolinus tonans,nam illum Tarquinius Superbus, hunc D. Auguſtus, quòd liberatus fuiſſet periculo, eùm in expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam eius fulgur perſtrinxiſſet,ſeruúmque aurigam exanimaſſet,Sueton.in Auguſto.

capiton, latro, qui cùm aliquandiu latrociniis vacaſſet, pertæſus vitæ, in ſolitudinem ſe contulit,vbi annis 50. durauit in quodam ſpecu.

capitulum, Italiæ vrbs prope Bouillas & Calatias.

capituria,Thraciæ oppidum.Procop.

capnobatæ, populi qui Myſi dicuntur. Strab. lib. 7. Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes ab animantibus abſtinere, & eam ob cauſam pecus omne vitare, melle verò & lacte & caſeo veſci.Quúmque tranquillam exagitent vitam, ob deorum culturam deicolæ & Capnobatæ id eſt fumi cōſcenſores nominātur.

caportes, Marmaticæ locus Anton.

capotona,Aſiæ vrbs.Ptol.

capotes, Aſiæ mons, ex quo Euphratem oriri Lucinius Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit.Plinius 5.c 24.

capadocia, Aſiæ regio, quam Ptolemæus tabula Aſiæ prima deſcribit & Plinius lib. 6. cap.1. 2.& 3.Hodie *Almaſia* eſt Iacobo Caſtaldo,quę & aliis *Leucoſyria* dicitur. Strabo tradit Cappadociam in duas Satrapias à Perſis diuiſam, in eam quam propriè *Cappadociam, & Cappadociam ad Taurum*,item *Magnam* cognominarunt,& alteram quam *Pontum & Cappadociam Ponticam* dixère. Hæc Pontica eodem auctore ſub Archelao rege,in quinque præfecturas diſtincta fuit,in *Lauinaſenam* nempe, *Serguſenam*, *Sarauennam*, *Cammanenam*, *& Morimenam*. In totidem quoque Strabo diuidit eam quam Magnam dixit,ſcilicet in *Melitenam*,*Cataoniam*,*Ciliciam*,*Tyanitim & Iſauritim*. Cappadociæ regionibus iungit Plin.lib.6.c.3.*Gaziazenam & Colopenam*, liber Notitiarum habet *Honoriadem* Cappadociæ regiunculam:huius mentio etiam fit in Nouellis Iuſtiniani. Appianus de bellis Syriacis nominat quoque *Cappadociam Seleucidem* à Seleuco rege ſic cognominatam.

cappadocia, Pontica regio,Solino, quæ læuo

latere vtraſque Armenias, Comagenémque tangens dextro multis Aſiæ populis circumfuſa ad Tauri iuga & ſolis ortus attollitur: Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit. Appianus minoris Armeniæ partem, Ptolemæus verò minorem Armeniam eſſe ſcribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, ante Leucoſyria vocata.

cappadócia, Stephano regio Siciliæ, à Sinope vſque ad Euarchum fluuium, qui Cappadociam & Paphlagoniam diſterminat. Herodotus à Cappadoco quodam conditam ſcribit. Diuidebatur olim non in primam & ſecundam, vt nunc (inquit Stephanus) ſed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, à Strabone Cappadocia vocatur. Steph.

cappadox, amnis in Cappadocia. Plin.

cappagum, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, Gaditani conuentus, Plin. lib. 3. c. 1.

capparex, locus Syriæ in Cyrrheſtica regione Anton.

cappellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum aduerſus Gordianum duxit, cum vicit, cecidit Gordiani filius. Herod. lib. 7.

capra, ſignum cæleſte. Hæc, vt poëtis placet, Amalthea capra fuit: cuius lacte educatus eſt Iupiter, quare poſtea rerum potitus, inter aſtra eam collocauit. Cæl. lib. 11. cap. 2. Decimo Calend. Ianuar. ſi Capra occidit mane, tempeſtatem ſignificat.

capra, meretrix quædam apud Suidam, quæ facetè Capra dicta eſt, quòd Thaſij cuiuſdam Cauponam facientis bona deglutiſſet, tanquam germina hœdis in paſtum obijci ſolita, quæ thallos Græci vocant. Cæl. lib 8.

capraria, inſula in mari Tuſco ſeu Liguſtico Capris abundans, quam Græci Ægilon dicunt: Solinus c. 9. & Plin. lib. 3. c. 6.

capraria, Plinio vna ex fortunatis inſulis, quam Niger putat Caſperiam [illegible] Ptolemæi eſſe, & eandem *Porte ventura* interpretatur, vide Pullariæ.

caprarienſes, populi & montes Mauritaniæ. Am. Marcell.

capras, locus in Tuſcia, vbi Totilas interemptus eſt: Procop. lib. 3. hodie *Capreſe* vocari ſcribit Leander.

capraſæ, Calabriæ oppidum. Anton. hodie *Tartoſia* G. Barrio.

caprusia, Padi fluminis oſtiũ. Plinius lib. 3. c. 16.

capreæ, inſula proxima Neapoli, Tiberij Principis arce nobilis Plin. lib. 6. c. 6. Suet. in Tiberio.

capreæ, inſula vltra Surrentum Campaniæ vrbem, circiter octo millia paſſuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumni capiuntur. Vide CAPRIANA.

capreæ palus, ad quam Romulus euanuit. Plutarch. & Cicero.

capretæ, Aſiæ populi, inter Ciliciam: Cappadociam, Cataoniam & Armeniam, vbi fuit poſtea condita Apamia à Seleuco rege. Plin. lib. 5. cap. 30.

capria, lacus in deſcriptione Pamphiliæ, Stra. lib. 14.

caprianus, mons Siciliæ circa Heracleam. Diodor in fragmentis.

capricornus, decimum eſt Zodiaci ſignum, quod ſol ingrediens, ſolſtitium facit hybernum. Hunc Pana fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in Ægypto repentino aduentu Typhonis gigantis perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem, in formam hirci commutauit: cuius ingenium admiratus Iupiter, figuram hanc in cœlum dicitur tranſtuliſſe: Hyginus in tractatu de Signis cæleſt. Stellam habet in naſo vnam, in pectore duas, in pede duas, inter ſcapulas ſeptem, in ventre ſex, in cauda, duas. Cicero 2. De nat. Deor. *Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans.*

Corpore ſemifero magno Capricornus in orbe.

caprificialis dies Vulcano ſacer fuit, quo Attici æſtiui mellis vindemias auſpicabantur. Plin. libro 11. c. 15. Incidebat ille Dies in Nonas [illegible], quas & Caprotinas & Vulgifugam vocabant, quibus Romulus è vita exceſſit. Primus is dies eſt ab exortu Caniculæ. Vide Plut. Alex. ab Alex. c. 4 li. Gyraldum.

caprilia, appellatur ager, qui vulgò *ad Capræ paludes* dici ſolet Feſto auctore. Meminit eius Liuius lib. 1. & Ouid. Faſt 2. iuxta vrbem erat.

caprima, Cariæ regionis oppidum. Diodor. libro 19.

caprius, vir, cuius meminit Hor. 1. Serm. 4. Sat.

capronia, virgo Veſtalis, quæ in [illegible] pro comperta ſuſpendio affecta eſt: oportebat enim eas in virginitate perſiſtere, quæ miniſterio Veſtæ addicebantur.

capros, Aſiæ fluuius, latera vrbis Laodiceæ alluens. Plin. lib. 5. c. 29.

caprotinam Iunonem, & Nonas [illegible] caprotinas veteres dixerunt, quod Romæ nonis Caprotinis ſub Caprifico ſacra fierent. Nam poſt vrbem captam quum ſedatus eſſet Gallicus tumultus, exhauſta rep. finitimi opportunitatem inuadendi Romani imperij nacti, præfecerunt ſibi Poſtliminium Liuium Fidenatum Dictatorem, qui fœciali ad ſenatum miſſo poſtulauit, vt, ſi vellent reliquias ſuæ vrbis non deleri, matresfamilias & virgines omnes ſibi dederentur. Et cùm Patrum hac de re eſſet anceps deliberatio: ancilla nomine Phylotis aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrumfamilias virginúmque habitu aſſumpto, nomine domina-

rum

rum ad hoſtes tranſiit, proſequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cùm à Liuio in caſtris diſtributæ eſſent, hoſtes plurimo vino prouocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes: quibus ſomno obrutis ex caprifico dato ſigno hoſtes trucidati ſunt. Itaque memor Pop. Rom. accepti ab ancillis beneficij omnes iuſſit manumitti, dotémque iis ex publico aſſignauit, diémque ipſum Nonas Caprotinas appellauit: ad ſacra annua Iunoni Caprotinæ ſub Caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

caprullum, portus prope montem Atho. Pomponius lib 2.

caprus, portus in Cherſoneſo Athi montis, & eiuſdem nominis inſula: Strab. epitome.

capſa, Libyæ interioris vrbs, & alia Africæ Propria Ptolemæo & Straboni, qui ſcribit deletam in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit. Ab Hercule Phœnice conditam, atque à Mario captam tradit Oroſius. lib. 5. c. 15.

capſa, vrbs Chalcidicæ regionis iuxta Pallantem, Thermæ ſinui vicina: Steph.

capſitani, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur: Plin. lib. 5. cap. 4.

capſum, oppidum à Marſeta per deditionem captum, anno ſalutis 561. Agath. lib. 2.

captorim, vide Cappadocia.

capton, Lycius hiſtoricus, qui hiſtoriam Iſauricam ſcripſit.

capua, totius olim Campaniæ vrbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit: à camporum latitudine, in quibus ſita eſt, ita dicta. Diodorus eam M. Genutio Agrippa, & Curtio Chilone Coſs. conditam tradidit: Liuius à Capi Samnitium duce dictam exiſtimat. Alij à Falcone, ſub cuius augurio condita eſt: qui priſca Tuſcorum lingua Capys dicebatur, Virg. à Capy, Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mauult, ſic ſcribens libro 10. *Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur vrbi.* Cuius ſententiæ ſubſcribit & Suetonius in Cæſare dictatore, vrbis huius originem, & nomenclaturam, ad Capyn conditorem referens: in cuius ſepulchro æneam tabulam inuentam tradit, quæ Cæſari necem denuntiabat: Strabo inde dictam exiſtimat, quòd eſſet duodecim Campaniæ vrbium caput, hoc eſt, quod ipſa duodecima reliquis vndecim præeſſet. Hoc certè conſtat, Campaniæ vrbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ vrbis æmulam, ægri autem bonitate nulli terrarum poſt habendam: vnde & diuitem Capuam vocat: Virg. 2. Georg.

Talem diues arat Capua. Plin. libro 3. cap. 5. Capua (inquit) ab vndecimo campo dicta, quomodo intelligendum ſit, inibi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxus infamia Capuam notans, luxuriæ & ſuperbiæ domicilium eſſe ait in oratione de lege Agraria contra Rullum, & item in oratione poſt reditum in ſenatu. De laudibus vrbis capuæ multa apud eundem Ciceronem in ea oratione: Sidon.

——non ſic Barchæus opimam
Annibal ad Capuam periit, &c.

Hanc Oſeam priùs vocatam tradit Sempronius. Iuba capua fœlix colonia dicitur apud Frontinum Onuphrio teſte. Quæ hodie capua eſt, diſtat à veteri duobus millibus p. vt ſcribunt Leander & carrafa. In veteribus autem ruinis hodie tantùm extare templum D. Mariæ Gratiarum iidem narrant.

capudbada, locus maritimus in Byzantio Africæ: Procop.

caput cillanum, Mauritaniæ cæſarienſis locus: Anton.

caput Etruriæ, locus maritimus Etruriæ, in confinio Liguriæ: Anton.

caput Pudi: Ptol hodie *Cedarea* dici ait Leander.

caput Tyrſi, Sardiniæ locus: Anton. fortè fons Tyrſi fluminis.

carys, filius Aſſaraci, & pater Anchiſæ: Ouid.

——Tros eſt generatus ab illo,
Aſſaracum creat hic, Aſſaracúſque Capyn.

capys, qui cum Ænea in Italiam venit. Capuam condidit: Virg. lib. 10.

Et Capys hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis: Huius meminerunt Dictys cretenſis, & Dares Phrygius.

capys Sylvius, Rex Albanorum, & capeti pater.

capytium, Siciliæ vrbs: Ptol.

carabi, Scythiæ flumen: Plin. lib. 6. cap. 17. Alij legunt cambari.

carabia, Mygdonidis in Macedonia oppidum: Ptol.

carabis, Hiſpaniæ vrbs: Appian.

caracates, Germaniæ populi Vangionibus Tribociſque finitimi. Tacit.

caracca, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum in carpetanis: Ptol. Plutarch. in Sertorio *Characinates* appellat.

caraceni, Italiç populi: Ptolem.

caracotinum, Galliæ Lugdunenſis locus: Anton.

carçi, Arabiç fœlicis populi: Plin.

caraga, Africç propriç oppidum: Ptol.

carallis & Carallia, Iſauriç vrbs: Steph. caralitis palus in Iſauria: Liu. item vrbs Libyç Steph.

caracalla, agnomen Antonini cçſaris ab indumenti genere ad talos vſque demiſſa & caracalla dicta: quod ille populo Romano dedit Sext. Aurel.

caralitanum, ſiue calaritanum promontorium Sardiniæ.

Caralitani, vel Calaritani, Sardiniæ populi, vide CALARIS.

Carambis, Paphlagoniæ ſeu Galatiæ promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, Arietinæ frontis habens formam, quod longo ſpatio pelago incumbens, Scythicæ obiectum peninſulæ, Euxinum pontum bimarem videtur efficere, *Capo piſello*, Plin. lib. 4. c. 12. & lib. 6. c. 2. Valer. Flac. lib. 4.

Quid tibi nubifera ſurgente nubo Carambis?

Carambucis, Scythiæ fluuius ad montes Riphæos: Plin. lib. 6. c. 13.

carambyce Stephano, gens Hyperboreorum à Carambyco fluuio, vide CERAMBICAS.

carána, Ponti oppidum, à quo Caranenſis regio: Strabo lib. 12. Steph. vrbs Galatiæ à Romanis condita.

caranitis, præfectura Armeniæ maioris: Plin. lib. 25. cap. 4.

caranna, vrbs Galatiæ: Steph.

carannicum, Hiſpaniç oppidum inter Bracaram & Aſturicam: Anton.

caranus, qui Cramus, primus Macedonum rex, regnauit an XXVIII. Cum Græcorum multitudine caprarū ſequens gregem, Ediſſam quam Ægeam vocauit, expulſo Mida, cepit, regnique Macedonum fundamenta iecit: Iuſt. lib. 7. Huius hiſtoriam quandam recenſet Cæl lib. 22. c. 10.

cáranus, Aradionum portus in Phœnicia prope Palentum vrbem: Strabo lib. 16.

carape, Armeniæ minoris vrbs: Ptol.

cararos, Africæ propriæ oppidum: Ptol.

caras, vir, qui Caribus imperauit, illiſque primus ex auibus auſpicium dedit: Alex. ab Alex. lib. 5. c. 13.

caraſa, Aquitaniæ ciuitas in Pyrenæis. Anton.

caraſeni, populi Tauricæ regionis: Plin. lib. 4. c. 12.

caraſtaſci, populi circa Mæotim: Plin. lib. 6. cap. 7.

caraſyra, Thraciæ oppidum: Procop.

caractacus, Silurarum Britannorum regulus à P. Oſtorio proprætore victus quum fidem Cartiſmanduæ reginæ Brigantum petiuiſſet, vinctus ab illā, & victoribus traditus eſt, nono poſt anno quam bellum in Britannia cœptum, ſed quum generosè Claudium Cæſarem alloquutus eſſet, Cæſar veniam ipſique & coniugi & fratribus tribuit: Cornel. Tac. Annal. 12.

caratæ, Sacarum gens apud Ptolemæum. In Norico quoque populi, vt vult Lazius.

carauia, Hiſpaniæ vrbs circa Cæſaraugustam: Anton.

caráxus, frater Sapphûs, & amaſius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alij Rhodopen. Perot.

carba, vide CARBAS.

carbaca, Paropaniſi vrbs: Ptol.

caryam, Armeniæ oppidum. Cedren.

carbana, vrbs Lyciæ. Steph.

carbania, Pomponio lib. 2. commemoratur inter paruas inſulas Italiæ adiacentes, Stephano nominatur, nec explicatur.

carbanis, loci nomen apud Steph. & Cedrenum.

carbantorigum, Seluogarum in Albione inſula oppidum. Ptolem. *Glencur.* Camdeno.

carbas, vel Carba, ventus Africus dicitur à Vitrunio, nautæ Carbinum nominant, Narboniçè *Garbin*.

carbi, Arabię fœlicis populi. Diodor. lib.

carbia, Sardiniç vrbs. Anton.

carbileſi, Thraciæ populi, Plin. 4. c. 11.

carbilius, primus Romanorum, vxorem repudiauit ob ſterilitatem præſtito iuramento ante, ſe vxorem liberorū cauſa quęrere. Author. Gel.

Sp. Carbilius, eius libertus, primus ludum grammaticę Romę aperuit, mercede docens. Plut. in Problematis.

Carbina, Iapygum vrbs. Athen, lib. 12. cap. 7.

Carbo, viri Romani cognomen,

Carbo, orator Romę, de quo multa Cicero in Bruto ſcribit.

Carbo, eloquentiſſimi viri Carbonis filius, orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicer. Hunc poſtremo ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis ciuilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat, author eſt Valerius.

Cn. Carbo, huius frater, ſumma fuit auctoritate in republica, partes Marianas ſecutus. In tertio conſulatu ſuo in Sicilia, iuſſu Pompeij, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valerius.

Carbonaria, vnum ex oſtiis Padi fluuij commemoratur à Plin. lib. 3 c. 15.

Carbonarius ſaltus, vel carbonaria ſylua apud Trithemiū Greg. Turon. & Sigebertū, à veteribus Hercynia ſylua dicitur. Gall. *La foreſt noire.*

Carbones, Sarmatię Europęę populi. Ptol.

Carbruſa, inſula deſerta iuxta Thracię Cherſoneſum. Plin.

carbulo, oppidum Hiſpanię Bœticę prope Cordubam. Plin lib. 3. c. 3.

carca, Baſtitanorum in Hiſpania vrbs, Ptol.

carcaa, vrbs in tribu Iuda. Io. 15. Lat. pauimentum ſiue frigiditatem diſſoluens.

carcanoria, Italię oppidū circa Inſubriam. Ant.

carcarum, locus circa Mediam, Curopalat.

carcaſſum Narbonenſis Galliç vrbs. Plin. li. 3. c. 4. hodię Carcaſſonam vocant, apud Cęſ. dici-

tur

tur Carcaſſo ſiue Carcaſſio, Gal. *Carcaſſonne*.

carcathiocerta, Armeniæ maioris vrbs Tigri proxima, Plin. lib. 6. cap. 11. Sophenes regia. Strab.

carcha, Aſſyriæ vrbs, haud procul à Niniue. Maſius.

carchabeſa, vrbs ad Euphratem. Ioſeph.

carchedon, Græcè Carthago dicitur: vnde à Plauto dictum eſt. Carchedonia: vocatur hæc comœdia Latinè Pœnulus. Et carbunculos Plinius Carchedonios vocat, propter opulentiam Carthaginis magnæ. Dicta Carchedon à Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatior fama eſt, conditam fuiſſe à Didone. Euſtathius in Dionyſio. Steph. metropolis eſt Libyæ à Carchedone Phœnice dicta. Vocabatur alias καινὴ πόλις, i. *noua ciuitas & Cadmea & Othuſſa & Cacabe*, quod incolarum lingua equi caput ſignificat. Alia eſt Hiſpaniæ, quæ Noua ciuitas ſimiliter dicebatur, alia item Armeniæ.

carcheſia inſula, vna Cycladum, aliàs *Amorgus*. Steph.

carchi, Mediæ gens. Polyb. lib 5.

carcicium, vrbs circa Armeniam. Curopala. Carcinion habet Cedren.

carcina ciuitas eſt mediterranea, à qua ſinus Carcinites.

carcinites, ſinus Scythiæ Europææ. Plin. lib. 4. c. 12. & Pomponius lib. 2. In eodem ſinu vrbs eſt nomine Carcine. Eſt & Carcinites (aliàs Carcinitus) fluuius oppidum præterfluens. Ptolemæo. Stephano vrbs eſt Scythica.

carcinum, magnæ Græciæ promontorium. Italiæ longiſſimum. Plin. eſt etiam vrbs circa Petiliam. Pomp.

carcinus, dux quidam magni roboris ac bellicoſus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculem dimicans, quem tamen Hercules deuicit.

carcinus Agrigentinus, poëta tragicus, floruit paulò ante Philippum Macedonem: docuit fabulas 98. de hoc extat prouer. Carcini poëmata, de his qui obſcurè, & inſtar ænigmatum ſcribunt.

carcinus, ſignum cœleſte, quod Latini Cancrum appellant. Lucan. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens.

Humidus Ægocerot. Vide CANCER.

carcome, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

carcuuium, vrbs Hiſpaniæ inter Emeritam & Cæſar, Auguſtam. Anton.

cardiabanca, Valeriæ Ripenſis, in finibus Pannoniæ oppidum lib. Notit.

cardaces, Aſiæ minoris populi. Polybius & Arrian.

cardalena, Arabiæ fœlicis regio. Plin.

cardamine, inſula ſinus Arabici. Plin.

cardamyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo & ſub dominio Agamemnonis. Hom. lib. 9. Iliad. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit. Videtur & alia eſſe prope Chium. Steph.

cardamyleſſus, vicus quidam. Steph.

cardaua, Arabiæ fœlicis vrbs. Plin.

cardea, ſiue Cardinea, dea apud Romanos, quę cardinibus præerat, quaſi Cardina, vide Carna.

cardeſus. vrbs Scythiæ. Steph.

cardia, vrbs in Thracia. Cherſoneſo à cordis ſimilitudine vocata. Solin. Cardia à Melane ſinu; hæc ex facie loci nomine accepto. Plin. lib. 4. c. 11. cuius ſæpè meminit Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Steph.

cardiceas, IV. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno à diluuio 1579.

cardidum, promontorium Africæ Sardiniæ aduerſum.

cardenuſ. ſunt montes Armeniæ maioris in quibus arcam Noæ reſediſſe, ceſſante diluuio, à nonnullis traditum eſt, forte Cordueni.

cardinea dea. vide Carna & Cardea.

cardines, dicuntur duæ cœli partes immobiles ſibi mutuò oppoſitæ, quarum altera eſt ad Septentrionem, altera ad Auſtrum: Gręci πόλης vocant: vnde etiam ſtella, Boreali poli proxima quę eſt in cauda minoris vrſæ, Polaris ſtella vocatur, non quòd ſit polus ipſe, ſed quòd ſua circumuolutione circulum minimum efficiat, cuius polus eſt centrum. Linea autem illa recta, quam Aſtronomi ab vno cardine ad alterum imaginantur, propriè Axis appellatur. Sæpe tamen Coſmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas cœli regiones intelligunt, Ortum, Occaſum, Septentrionem & Meridiem.

carduchi, populi Mediæ bellicoſi, & regi non obedientes. Steph. Strab. lib. 16.

cardytenſes, Syriæ in Cyrrheſtica regione populi. Plin.

cardynus, mons circa Niſibim, ad Tigrim fluuium. Xiphilin.

cardytus, Syrorum magna vrbs. Steph.

care, Hiſpaniæ oppidum, inter Liminum & Cæſarauguſtam. Anton.

carea, Tartarorum vrbs circa Boſphorum Cimmerium. Laonic.

carecardama, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

caree, i. caluus, ſiue glacies, pater Iohanam, 4. Reg. 15.

carehim, i. calui, ſiue glacies n. p. nomen loci, 1. Paral. 11.

carei, vrbs Indiæ intra Gangem.

carene, Myſiæ oppidum. Steph.

careni, Albionis inſulæ populi. Ptol. & circa Perſidem. Procop. atque inter Euphratem &

Cyrum fluuios.Steph.

carenſes, Hiſpaniæ populi, Complutenſibus proximi Plin.libro 3.c.3.

carentini, Italiæ populi, Ferentanis vicini in quarta Italiæ regione.Plin.lib.3.c.12.

sarentani, Germaniæ populi, Boiariis vicini Luitprando, Sigiberto, & aliis eius ſeculi ſcriptoribus.

careon,Hiſpaniæ ciuitas Appian.

careotæ,Sarmatiæ Europææ gens.Ptol.

carepula,Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol. Hanc Neoterici Geographi variis nominib. appellant, ſcilicet *Lottalio* à noſtris, *Giraſlumar* à Pœnis dicitur Iouio teſte. Caſtaldus *Muſlagani* vocat.

cares, filium habuit Caryaſſum, qui Cari,vrbi nomen dedit.Steph.

cares,ſtatuarius nobilis,Lyſippi diſcipulus.

cares, plurali numero, populi à Caria Aſiæ circa Tanaim proximi Clazomeniis à Mœoni bus.Plin.lib.6.c.7.

cares,ſub Minoe fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſua ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magna ex parte Leleges & Pelaſgi erant, ſed Iones & Dores,vt allatam iniuriam vlciſcerentur,eos rurſus, quamvis belli ſtudioſiſſimos,ſuis finibus expulerunt.

careſa, inſula Ægei maris ex aduerſo Atticæ. Plin.

carĕſus,ſiue Cæreſius, fluuius Troadis.Hom. 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla ſua ætate extitiſſe veſtigia.lib.5.c.30.

careſſus,Ciæ inſulæ vrbs.Ptol.

caretha, inſula in mari Lycio, quæ poſtea Dionyſia dicta eſt.Plin.lib.5.c.30.

cargani, populi Transrhenani, in Galliam Celticam circa fines.Sequanorum ac Heduorum ab Ariouiſto Germanorum rege tranſportati, quos non abs re opinari poſſumus eoſdem fuiſſe cum Harudibus ab ipſo rege ſimiliter tranſlatus.

caría regio minoris Aſiæ inter Lyciam & Ioniam. Minorem autem Aſiam Plin lib.5.cap.27. ab ortu Lycaonia & Phrygia. illa quæ Galatiam & Piſidas attingit,ab occaſu 1010 Ægei maris excurſu.à meridie Ægyptio pelago, Septentrione Paphlagonia terminat. Strabo Cariam à Borea Melandri flumine clauſit, ab occidente Icario & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciis & aliis gentibus,magnámque Tauri montis partem in Caria concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Huius metropolis eſt Halicarnaſſus, in qua regnauit rex Mauſolus,cui ibidem Artemiſia coniunx Mauſeolum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria à Cara rege,qui primus auguria auium dicitur inueniſſe. Epaphroditus totam Cariam Chryſaoridem vocat, alij vrbem quandam Cariæ tantùm ſic nominant. Stephanus Cariam à Care conditore dictam ſcribit. Eſt & Caricus gentile.& Carius,quo nomine Iupiter apud Mylaſenſes colitur. Herodotus Caricam gentem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiã Caria magna quædam arx, à Care filio Phoronei:alioqui fœmininum eſt à Cario,gentile vt & Cariatis & Καρίας:Cos inſula etiam Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ vrbs In Caria extitit olim amnis, qui fuerat ante dulcis, poſtea in ſalem mutatus.Plin.lib.2.c.5.

carianda,inſula cum oppido,Icarij maris, circa Cariam.Plin. Vrbs item Cariæ apud Suidam.

cariapa,Parthiæ promontorium.Ptol.

cariata, vrbs fuit in Bactriana, quam Alexander ſubuertit, vbi Calliſthenes comprehenſus eſt,& in vinculis coniectus.Strab lib.11.

cariath, i.ciuitas, vel vocatio, ſiue lectio, aut occurſus, nomen ciuitatis in tribu Benjamin. Ioſ.18.

cariath-aim, idem quod Cariatæ n. p. vrbs Moabitarum in tribu Ruben Ioſ 13. Nu 32.Ier. 48. Ezech. 25. vbi olim Emim gigantes habitarunt.Gen.14.Inter vrbes Nephthali Leuitis conceſſa cenſetur, 1. Par. 6. Hieronymus in Ecloga ſcribit eam eſſe iuxta Medabam vrbem Arabiæ, & appellari Coraiatha.

cariath-arbe i ciuitas quatuor ciuitas in tribu Iuda ſic dicta ab Arbea conditore, non autem à quatuor Patriarcharum, Adam, Abraham, Iſaac & Iacob, qui ibi ſepulti ſunt, ſepulchris, vt quidam interpretantur, Ioſ.15. quæ & Hebron dicitur, Ioſue 20.

cariot-urim, i ciuitas ciuitatum, aut ciuitas vigilantium, nomen viri, 1.Eſd.2.

cariat-baal,i.ciuitas idoli, vel imperantis aut poſſidentis, nomen ciuitatis in tribu Iuda,quæ & kariah-iarim dicitur Ioſ.15. & 18.Ierem.16. Dicitur & Baala.

cariath iarim, i.ciuitas Siluarum.ciuitas Hebræorum in tribu Iuda Ioſue 15. 18. Vno tantùm meliario ab Ælia, quà pergimus Dioſpolim, diſtat.

cariath-ſepher,i.ciuitas literarum,nomen ciuitatis in tribu Iuda,quæ & Dabir dicitur.Ioſ.15. & Cariath ſenna, Ioſue 15.

carica, domicilia dicuntur, quæ in edito ſita ſunt,& naturali tuta munimento. Cæl.lib. 17.c. 24.

cariontichus, Libyca vrbs, ad ſiniſtram columnarum Herculis.Steph.

caricum (inquit Stephanus) locus ſolitarius in Memphide, vbi Cares affinitate cum Mem-

phi-

phitis contracta, Caromemphitæ dicti ſunt.

Caricus murus, vrbs Libyæ ad ſiniſtram columnarum Herculis, Gentile, Cariconticheides. Idem quod ſupra Cariconticheus.

Caridemum, promontorium in Hiſpania: nūc dicitur *Capo de Carbonera*. Oliuarius in Melam, lib. 2. c. 6. Idem tamen Oliuarius dicit ibidem, Carideinum promontorium vocari, Cabo de Agatas, ſcribe, Charidemi.

Carides, Phrygiæ vrbs, Steph.

Cariates, Hiſpaniæ populi in conuentu Cluniensi, Plin.

Cariga, Drangianæ vrbs, Marcell.

Carige, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Carilla, oppidum Picentum, quod Annibal deleuit, quum nimia pertinacia Romanorum amicitiam coleret, Sil. lib. 8.

—Et exhauſta mox Pœnis morte Carilla.

Calima, Galatiæ oppidum Ptol.

Carina, nomen Cretæ inſulæ, nouem millia paſſuum ſuo ambitu continens, in quo nullæ muſcæ viſuntur. Plin.

Carinæ, Romæ dicebantur ædificia, facta in modum Carinarum, quæ erant intra templum Telluris. Alij addunt vicum fuiſſe Romæ, vbi domus fuit Pompeij. Virg. lib. 8.

——paſſimq; armenta videbant,
Romanoq; foro, & lautis mugire Carinis.

Varro Carinas dici putat ab eo, quod hinc oriretur caput ſacræ viæ, caput enim à Græcis κάρα appellatur.

Carine, nomen loci. Steph.

Carine, Mediæ vrbs circa Cayeum fluuium in Aſia minori. Herodot. & circa Galatiam. Plin.

Carinæ, mulieres dicebantur, quæ cantu flebili, mortuos in funeribus affectabantur eo quod ex Caria accerſebantur. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3.

Carioth, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15. Ierem. 48. idem ſignificat quod Cariathaim.

Carini, Germaniæ populi. Plin. libro quarto, cap. 14.

Carinij, Illyrici populi. Appian.

Carinſij Sardiniæ populi. Ptol.

Carinthia, ciuitas ab Hulſenrico Carinthiorum principe Orthocaro Bohemorum regi vendita. Æneas Syluius cap. 27.

Carinthiæ, ſeu Carnithiæ ducatus, habet ab Ortu & Septentrione Stiriam: ab occaſu & meridie Alpes, & forū Iulij contingit. Huius pars eſt Carniola. Multæ in hac regione valles colleſque triticiferaces, multi lacus & amnes, quorum præcipuus eſt Drauus. Huius tractus vrbes ſunt, Sancto vitus, Vilacum, Clagenfurtum, & aliæ quædam obſcuriores. Olim hunc tractum Iapides inhabitaſſe putantur. Regionis imperium tenent duces Auſtriaci. Munſter Sabellicus.

Carinus, imperator quidam Romanus.

Cariobarzanes, mons eſt inter Maſſagetas, Parthóſque.

Carioſuelites, Galliæ Lugdunenſis populi ſunt apud Plin. lib. 4. c. 18.

Caripeta, Arabiæ fœlicis oppidum. Plin.

Caris, olim vocabatur Cos inſula. Steph.

Caris, Galliæ fluuius, in Ligerim ſe exonerans, vulgò *le Cher.*

Cariſia, cognomine Aurelia, ciuitas Hiſpaniæ ad Bætim fluuium in Gaditano conuentu. Plin. lib 3. cap. 1.

Cariſiacum. Galliæ Belgicæ oppidum. Ant. vulgò *Creſi.*

Cariſſa, Paphlagoniæ oppidum. Plin.

Cariſſanum, caſtellum, quoddam in Italia Plin. lib. 2. c. 57. iuxta quod T. Annius Milo occiſus eſt.

Cariſti, Hiſpaniæ Tarraconenſis gens. Ptolemæus.

Cariſtum, Liguriæ oppidum. Liu.

Carith, i. conciſio, vel confoſſio, aut exterminatio: torrens qui in Iordanem influit. 3. Reg. 17.

caritni, Germaniæ populi. Ptol.

carium, locus in Cypro, vbi Apollinis Sylua, Iſac. in Lycophr. Curium fortè ſcribendum eſt.

carius, filius Iouis & Torrhebiæ, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiuiſſe, & ab eis Muſicam didiciſſe, cámque apud Lydos propagaſſe. Quapropter diuinos honores apud ſuos meruit templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipſe Carius à nomine eius appellatus eſt. Steph. vide Torrhebus.

carlomannus, à Zacharia Papa ſacris initiatus monaſticam ſuſcepit vitam, anno ſalutis 746.

carlomannus, Alemaniam deuaſtauit, Saxones ſubegit, Theodoricum Saxonem pacis obſidem accepit, anno ab vrbe 1495.

carlomannus, Ludouici Balbi Francorum regis ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ rex.

carmaeæ, Aſiæ populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap 4.

carmalas, Aſiæ minoris in Sargarauſena regione amnis, qui in Ciliciam mare effluit. Strab.

carmana, inſula. Steph. vrbs item primaria Carmaniæ. Ptol.

carmania, regio minoris Aſiæ, cuius metropolis eſt Carmania, & populi Carmanij. Hanc Ptolemæus duplicem facit, quarum alteram Deſertam cognominat hæc *Dulcinea & Ciraua* dicitur: *Narſinga* à Iouo. *Cheroman* à Nigro. Illa verò Giana *Turqueſtana*,

vocatur. & *Kerachan* à Ioanne Barrio *Rhagma* Heb.æis eſt.

carmania, regio minoris Aſiæ, inter Perſidem & Indiam ſita, quam duplicem eſſe Ptolemæus tradit cultam alteram, alteram deſertam. Huius regionis incolæ Carmani dicuntur, Ichthyophagi cognominati, quòd ſolis piſcibus veſcantur, quorum etiam coriis veſtiuntur. Pomp. libro 3. Carmani ſine veſte & fruge, ſine pecore, ac ſedibus, piſcium cute ſe velant, carne veſcuntur, præter capita tota corpore hirſuti. Lucan. lib. 3. *Carmanóſque duces quorum deflexus in Auſtrum.*

carmánia, Stephano & Straboni, regio Indiæ.

carmanis Perſiæ emporium apud Euſtath.

carmara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

carme, nympha ex Ioue Cretomartin concepit quæ quum curſu delectaretur & venatione, Dianæ grata fuit: quàm cùm amaret Minos, inſequeretúrque illa fugiens in retia capiendis demiſſa piſcibus, ſe præcipitem dedit. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. c. 26. vide Dictyma.

carmelis, Hiſpaniæ vrbs, vbi Seruilius Galba hyemauit. Appian.

carmêlum, vel Carmêlus, promontorium Phœnices, & oppidum in monte ſitum. Plin. lib. 5. cap. 15.

carmélus, mons Tyriorum, Ptolemaidi ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus maris accepit, verſus ortum extenſus tantùm, vt campum magnum, quem Eſdrelon vocant ab vno latere claudat. Ideóque à Ioſepho tribui Iſſachas aſcriptus, finiſque Zabulonitarum ad mare Galilææ, ſicut Aſeritarum ad mare magnum traditur. Ferax eſt admodum vini. Ioſ. 19. In hoc Elias videns frequenter verſabatur, 3. Reg. 18. In hoc etiam Nabal habitauit, 1. Reg. 25. Huius plurima fit mentio ſparſim in Prophetis, 1. Reg. 15. Iſaiæ 33. Ierem. 46. Amos 1. & 9. Michææ 7. Nah. 1. Cantic. 7. Ioſeph. libro 3. cap. 2. de bello Iudaico Lat. cognitio circumciſionis, vel agnus circumciſus, aut teneritudo ſegetum, aut Coccinus.

carmêlus, alius in Iudæa, qua itur Ægyptum ad meridionalem plagam, de quo Iſaiæ 29. & Ioſ. 15. in quo ciuitas eiuſdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis poſterioribus legitur Charmel.

carménta, & Carmentis, vates Arcadica, Euandri mater, à carminibus, quibus dabat reſponſa, cùm propriè Nicoſtrata vocaretur. Hinc Carmentalis porta, Virgilius.

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Poſtea verò Scelerata dicta eſt, quod per eam ſex & trecenti Fabij cum clientum quinque millibus egreſſi, aduerſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſunt. Ouidius.

Carmentis porta eſt dextra via proxima Iano:
Ire per hanc noli, quiſquis es: omen habet.
Illam fama refert Fabios exiſſe trecentos:
Porta vacat culpa, ſed tamen omen habet.

De hac Strab. lib. 5. multis verbis, & Solinus in deſcriptione Romæ.

carmentalia erant feſta, quæ annis ſingulis in honorem Carmentæ à matribus familias XVIII. Cal. Feb. fiebant: in quibus aliquod ſcorteum, aut ſua morte peremptum attuliſſe erat piaculum. Ouidius libro 1. Faſtor. & Alex. lib. 16. cap. 8.

carmedes, vir Græcus, qui tanta valuit memoria, vt quæ quis exegiſſet volumina in bibliothecis, legentis more repræſentaret Plin.

carmina, inſula Indiæ: inſulares, Carmini & Carminæi. Steph.

carminna, Carmaniæ inſula. Ptol.

carminius, hiſtoricus, qui libros aliquot de Italia ſcripſit, in quorum ſecundo ait Tuſcos æneo vomere in condendis vrbibus vſos. Cæl. lib. 19. c. 11.

carmon, locus in Meſſenia, & templum Apollinis in Laconia, & in Achaia flumen, & mons in Peloponneſo. Eſt & Hiſpaniæ Bæticæ vrbs Straboni. Carmonia apud Ptol. legitur. Carmo habent numiſmata. Carmonia forte hodie.

carmyleſſus, locus in Anticrago, monte Lyciæ, in conualle iacens. Strabo lib. 14.

carna, ſiue Cardinea, dea quæ vitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eadémque petebatur, vt iecinora, & corda, & cætera quæ ſunt intrinſecus viſcera, ſalua conſeruaret. Huic pulte fabaria & larido ſacrificabatur. Inde Ouidius lib. 6. Faſtorum.

Prima dies tibi Carna datur, dea Cardinis hæc eſt,
Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo.

Hæc ſtriges nocturnas puerorum, vt dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſubmouebat. Cæl. lib. 9. vide Crane.

carna, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol. Strabo.

carnabas, vir quidam crudelis, qui parentem Triopam Perrhæborum regem interfecit. Cæl. lib. 11. cap. 17.

carnaim, i. cornua populi ciuitatis Aſtaroth, Geneſ. 14. Eſt & nomen ciuitatis. 1. Macch. 5.

carnana, vrbs Minæorum & populi iuxta mare rubrum. Steph.

carnapæ, populi ſunt circa Mæotim. Pli. l. 6. c. 7

carnaſa, Indiæ intra Gangem vrb. Ptol.

carnaſius, ſaltus Peloponneſi vicus in Meſſenia. Pauſan.

carne, Phœniciæ oppidum, ad montem Libanum. Plin. lib. 5. cap. 20. Eſt item vrbs. Stephan. à Carno Phœnicis filio dicta: Gentile Carnites. Eſt & alia Æolidis: Gentile, Carnæus, Artemidoro

doro κάρνος, ciuitas eſt (eadem Carne Phœniciæ vt videtur) quam proxima Paltus ſequitur, deinde Gabala.

Carneades,Cyrenæus, nouæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itémq; Plinius ait, ſcripturum aduerſus Zenonis Stoici libros ſuperiora capitis helleboro candido purgaſſe, ne quid ex corruptis in ſtomacho humoribus, ad domicilium vſq; animi redundaret, & conſtantiam vigorémq; mentis labefactaret: tanta cura, tantoq; apparatu ſui vir ingenio præſtanti ad refellenda quæ ſcripſerat Zeno aggreſſus eſt. Hunc præterea memoriæ arte vſum fuiſſe Cicer. de Orat. ſcribit & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus, vnà cum Diogene Stoico & Critolao peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationē, dicēte M Catone in ſenatu, ab hoc viro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam & diſſerēdi facultatem facile, quæcunq; vellet, impetrare poſſet, Vide Gellium lib.17.c.15.& Valer.Max li.8.c.8.

Carneades, alius Philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulos. Suidas.

Carneates, pars montis Cœloſſæ, in Peloponneſo Argiæ regionis. Strabo.

Carneus, Citharœdus fuit qui Terpandrum viciſſe legitur.

Carneus, Apollo dictus eſt à Carne vate, quem quidam Ales nomine interfecit.

Carnea, ſiue Carnia, feſta Apollinis apud Spartanos, in quibus Terpender primus vicit.

Carni, populi ſupra quos Apenninus mons incumbit, Galliam togatam inhabitantes. Venetis vicini, quorum regio hodie Caruiola vocatur, lacum habens in amnem Iſaram confluentem, qui rapto ſecum Attage fluuio altero, effertur in Adriaticum ſinum. Plinio ponuntur in decima regione Italiæ. Noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à ſe cognominatum inhabitant Carinthiam, & in meridiem ſupra Tergeſtum regionem, quæ vulgò *Carniola* dicitur. Ptolemæus quoq; ſupra Forum Iulij & Concordiam, Carinthiam locat. Hæc regio hodie paret principibus Auſtriæ Vadianus.

Carnia, vrbs Ioniæ. Steph.

Carnicum Iulium, Ptolem. Norici oppidum hodie *Villach* dictum, inter Alpes ſitum, in Carinthia regione Leandro *Goritia*, & Simlero *Zuglio* dicitur.

Carniola, ciuitas ab Huldenricho Carinthiorum principe, Othocaro Bohemorum regi vendita, Æneas Siluius, cap.27.

Carniolenſes, populi Foroiulienſibus contigui, qui circa Sauum habitant. Annal.Franc.

Carnion, nomen præſidij 2.Mach.12. Item Laconiæ oppidum. Polyb. Arcadiæ item fluuius. Pauſ.

Carnithia, vide Carinthia.

Carnius menſis apud Athenienſes, Maius dicebatur.

Carnodunum, oppidum eſt Vindeliciæ ad Danubium. Ptol lib.2.c.13.

Carnon, Arabiæ fœlicis vrbs. Plin.

Carnones, Albionis inſulæ gens. Ptol.

Carnus, inſula Acarnaniæ, Stephanus. Vide CARNE.

Carnus, nomen vatis, à quo Apollo Ceneus dictus eſt. Pauſan.

Carnûtes, populi inter Celtas, Andegauenſibus, Turonibúſque finitimi, ac Oceano proximi: Horum meminit Cæſar in ſuis Commentariis vulgò *Charteer*.

Carnûti, Germaniæ populi inter Danubium, & Hercynium ſaltum. Plin.lib.4.c.12.

Carnûtum, oppidum quod Germaniæ finis eſt. Plin.lib.vltimo. Abeſt centum millibus paſſuum à Carnuntio, littore Pannoniæ, quò à Germania ſuccinum importatur.

Carodunum, Ptolem. Germaniæ vrbs, hodie Cracouia, in Poloniæ regno.

Carolo Bergomum, vrbs Bauariæ, vulgò *Karlesberg*.

Caroloſtadium, Franconiæ oppidum, vulgò *Kolſtatt*.

Chrœa, Sarmatiæ Europææ vicus. Ptol.

Carolus, cognomine Magnus, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum rex, poſtea etiam Romanorum imperator, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bauaros, multis prælijs fregit. Britanniam, Aquitaniámque ſubegit. Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtauit: multa in Hiſpania prælia commiſit, Saxones in Galliam tranſtulit, quinque concilia coegit, ſcholam Pariſienſem inſtituit, multáſque in Italia ſanctorum hominum res geſtas literis prodendas curauit, ventis & menſibus nomina impoſuit: ædes ſacras plurimas extruxit: denique omnium qui vnquam fuerunt principum belli pacíſque artibus longè clariſſimus fuit.

Carolus Caluus, Franciæ rex, poſt multas cum fratribus de regni iure controuerſias, tandem etiam imperator factus, ex Italia rediens veneno periit.

Carolus III. cognomento Groſſus, VI. Romanorum imperator, Ludouici Germaniæ regis filius, Lotharingiæ, Alemaniæque rex. anno ſalutis 881.

Carolus Simplex, Francorum rex, anno ſalutis 909.

Carolus, Flandriæ comes, in templo à ſuis occiſus, anno ſalutis 1124.

Carolus Valeſius, Siculorum rex, à Pontifice deſignatus, anno ſalutis 1283. Æmil.lib.7.

Carolus, Vngariæ rex, anno ſalutis 1312.

carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm comes Marchiæ, poſt Franciæ rex, anno ſalutis 1321.

carolus, Roberti filius; Florentinorum dux, anno ſalutis 1328.

carolus IV. Cęſar, cognomine Lucelburgenſis, Bohemorum rex, anno ſalutis 1347.

carolus, Ioannes Conſtantinopolitanus imperator pulſo armis Cantacuzeno, qui regnum affectabat, in patriam rediit, opera Frācíſci Cærelluſii Genuenſis, cui ob eam rem Leſbum inſulam dono dedit, Blond. anno ſalutis 1354.

carolus. Andreæ filius, Neapolitano exercitui præfectus, qui poſt mortem Andegaui Ducis, regnum Neapolitanum acquiſiuit, ann. ſalutis 1379. Rit Æmil.

carolus V. cognomine Sapiens, Francorum rex, Ioannis regis filius, Caroli VI. pater temporum: ſuorum turbulentiſſimum ſtatum ſua prudentia emendauit: pacis artibus etiam belli eas res fœliciter adminiſtrare doctus, ita vt quæ pater ſuus armatus amiſerat, inermis in cubiculo ſedens recuperauerit.

carolus VI. Quinti filius, VII. pater. Franciæ rex, per initia imperij ſatis fœlix, nobilis etiam de Flandris victoria inſignis, in morbum incidit, cuius occaſione à ſuis contemptus, multis ſeditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens, regnum eis reliquit, coactus filium exhæredare: quæ res innumeras calamitates vtrique populo attulit.

carolus VII. Caroli VI. filius, rex Franciæ, homo egregiè exercitatus, primùm enim ab Anglis omni penè regno excluſus, vt etiam per iocum rex Biturigum diceretur, eos poſtea tanta fœlicitate perſequutus eſt, vt nullus eis locus in Frācia relinqueretur, vbi in ſuo pedem ponerent.

Carolus, Dux Burgundiæ potentiſſimus, Philippi filius, primùm Carolenſis comes appellatus, varia fortuuata cum Ludouico vndecimo Francorum rege, Eburonibus, Heluetiis, bellum, & pacem exercuit: tandem verò à Renato Lotharingiæ duce pugna ſuperatus & interfectus eſt.

carolus VIII. Gallorum rex, ann. ſalutis 1484. Neapolitana expeditione illuſtris.

carolus V. Hiſpaniæ rex, Romanorum Imperator, anno ſalutis 1519.

carcomemplutæ, vide CARICVM.

caròuium, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Pto.

caròpolis, vrbs Cariæ. Steph.

carops, XIV. Athenienſium princeps, anno vrbis Romæ conditæ primo: Euſeb.

carops cepi, i. horti, parua regio Cariæ Stephan.

carothus, Cyrenaicæ regionis vrbs, Anton. *Carcera*, Mercatori.

carpanetum, ſeu Carpanettum locus in Attica regione, vt exponunt interpretes in Senecam in Hippolyto ſtatim ab initio, ſed quum locus hic Attico cœlo ignotus ſit, præſtat apud Senecam emendare. Quæ ſaxoſo loca Parneti ſubiecta iacent. Parnes enim mons Atticæ prope Hymettum.

Carpaſium, oppidū Cypri inſulæ. Pl. li. 5. c. 31.

carpaſia Stephano. vrbs Cypri, quam Pygmalion condidit. Eſt & inſula Ciliciæ, Carpaſia iuxta promontorium Sarpedonium, quam Xenagoras Carpathum vocat, & Demetrius Salaminius Carbaſiam, quod ad ventum Κυρβᾶν dictum, ſita videatur.

cárpathus, inſula in mari mediterraneo contra Ægyptum, media inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu, inſignis quatuor vrbibus: à quo vicinum mare ad Ægyptum vergens Carpatium dicitur. Homerus, Καρπάθος αὖ Θήϊνα ποτὶ ζέφυρον Plin. li. 4. c. 12. Stephan. non procul à Coo ſitam ſcribit.

cárpates, mons Sarmatiæ in Europa. Ptol. Pro varietate locorum & idiomatum varia nomina ſortitus eſt.

cárpathus, inſula Aſiæ, hodie *Scarpanto*.

carpe, Carcenia, Hiſpaniæ Bæticæ locus. Anton.

carpella Carmaniæ promontorium.

carpentoráčte, Galliæ Narbonenſis ciuitas. Plin. lib. 3. c. 4 vulgò *Carpentras*.

carpéſij, gens Iberica intra Iberum fluuium. Steph.

carpetani, Hiſpaniæ populi iuxta Vaccæos, ad Tagum fluuium. Plin. lib. 3 c. 3.

carpi, populi Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin. 1. lib. 5. A. Valerio populi à Diocletiano tranſlati in Pannoniam.

carpia, vrbis nomen. Steph.

carpiæ, dicebantur ciuitates in præcipuis fluminum à Roma ad Barbarorum impetum conditæ. Cæl. lib. 4.

carpiani, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

carpineites, ſinus eſt non procul à promontorio quod Tamyracem appellant, magnitudinis non modicæ, tendens in Aquilonem ſtadia circiter mille. Efficit etiam peninſulam, ſiue Cherroneſum, quem Tauricam, ſiue Scyticam dicunt, cuius Iſthmus CCC. & LX. ſtad. eſſe dicitur. Strabo lib. 7. ſed hodie legitur, Carcinites.

carpis, Pannoniæ inferioris vrbs, Ptol. *Carpen*, Lazio.

carpitani, vide Carpetani.

carpis, fluuius Scytharum. Herod. lib. 5. in oſtio Bœtis fluuij, quod Pauſanias tradit antiquitus Tarteſſum vocatum fuiſſe: huius meminit etiam Strabo lib. 3. Carpis & Alpis fluuij ad ven-

ventum Aquilonem in Iſtrum exeunt.

carpocrates hæreticus tempore Adriani Imperatoris docuit mundum ab Angelis conditum eſſe, & Chriſtum cæteris hominibus parem eſſe, hoc vno excepto, quod animam mundam habuerit; iactauit ſomnia & *δαίμονας παρέδρους, ὀνειροπόμπους*. Voluit vxores eſſe communes: vide Irenæum lib. 1. c. 24. Clementem Alexandrinum *στρωμ. γ*. Euſebium lib 4. cap 8.

carpophorus, Martyr Hiſpalenſis ſub Maximiano, die decima Decembris.

carpóphorus. adoleſcens magna apud Domitianum Cæſarem gratia. Martialis in Amphitheatro ipſius Cæſaris.

carpudemum, Thraciæ mediterranea vrbs. Ptol.

carpus, Epiſcopus apud Bergamum martyrio coronatur ſub Aurelio Commodo, anno Domini 170.

capus, nomen viri, 2. Timoth. 4.

carræ, ciuitas Arabiæ ad rubrum mare, à qua Carrhæi dicti ſunt populi. Plin. Carrhæis latiſſimos & fertiliſſimos agros ab oppido Arabiæ, quod Carra dicitur.

carræ, ciuitas Meſopotamiæ trans Edeſſam, Gallis & Romani exercitus cruore nobilis, Lucanus.

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Plinius libro quinto capite vigeſimo quarto, & Caracallæ Imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem, apud ciuitatem Edeſſam periiſſe fertur, cum leuandæ veſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Ibi muros domóſque ex maſſis ſalis faciunt, aqua ferruminantes, Plin. lib. 31 c. 7. ſcribitur & Carrhæ.

carra, Syriæ fluuius. Steph.

carraca, Thuſciæ vrbs mediterranea, hodie *Carrara* Leandro. Plin.

carrei, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

carrhæ, Arabiæ vrbs, ad mare rubrum. Plin. Steph. Eſt etiam Meſopotamiæ vrbs. Ptolem. & aliis, ad Chaboram fluuium, Craſſi nobilitata clade. *Haren* nunc nominari ſcribit Niger. Hanc Æthicus & Liber Notitiarum *Charta* vocant, vt obſeruauit Simlerus, Abrahami habitatio. Vnde errare conſtat Alexandrum Zardum, qui hanc cum *Cara* Ptolemæi, quæ eſt in Arabia fœlici ad ſinum Perſicum, confundit, additque hodie *Berou* vocari. Scio etiam Carras eſſe in Arabia fœlici apud Pomponium & Stephan. ſed eæ ad ſinum Arabicum ſunt, vide ſupra Carræ.

carrinenſis, ager Hiſpaniæ, in quo duo ſcaturiunt fontes, alter omnia reſpuens, alter abſorbens. Plin. lib. 2. c. 104.

carrodunum, Ptolem. Germaniæ oppidum, quod Petr. Appianus *Krakovv* Coloniæ regiam interpretatur. Graccopolim appellat Bonfinius.

carrodunum, alterum in Vindelicis ponit Ptolem. Hoc *Kramburg*, iuxta Waſſerburgum, ad Œnum fluuium eſt, Pitchaymero auctore. Tertium, Pannoniæ ſuperioris eſt. Quartum, ſuper Tyram flumen, in Sarmatia Europæa collocatur.

cartuca, Hiſpaniæ oppidum. Hirtius.

carſa, maris Ægei inſula. Anton.

carſæ Perſarmeniæ vrbs. Cedren.

carſeæ, Aſiæ minoris gens. Polyb.

carſeolani, populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 3. c. 12.

carſeoli, oppidum in via Valeria, non longè à Pelignis. Strab. lib. 5. Plin. lib. 3. cap. 12. Ouid. 4. Faſtorum.

Frigida Carſeolis, nec oliuis apta ferendis,
Terra, ſed ad ſegetes ingenuoſus ager.

caſicis, portus Narbonenſis Galliæ, Anton.

carſidaua, Daciæ vrbs. Ptolem. quæ *Kuryma* hodie, teſte Lazio.

carſitani, Italiæ populi iuxta agrum Præneſtinum. Macrob.

carſuli, Vmbriæ in Italia populi. Strab. *Carſula* Leandro.

carſum, Myſiæ inferioris oppidum. Ptol.

carta, Hircaniæ vrbs, Strab. & portus circa Thraciam Zonar.

carta, vnus ex Darij principibus.

cartadulorum regio in ſubſolanis Indorum montibus, in qua Satyri reperiuntur pernicioſiſſimum animal, tum quadrupedes, tum rectè currentes humana effigie propter velocitatem, niſi ſenes aut ægri non capiuntur. Plin. lib. 7. c. 2.

cartalias, Hiſpaniæ vrbs circa Zacynthum. Strab.

cartalo, viri proprium. Sil. lib. 14.

—cadit obuius acri
Cartalo Vaſidio Lybica regnator arena.

cartandus, mons eſt inter Perſas, Medóſque poſitus.

cartare, Hiſpanica inſula. Sex Auien.

cartaſina, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

cartaia, ſeu Carteia, oppidum Hiſpaniæ ad fretum Gaditanum verſus Orientem. Alio nomine Tarteſſus, vnde Tarteſſus & Tarteſſiacus, Appianus Carpeſſum vocat.

cartenaga, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

cartennæ, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Pomp. Mela.

cartenna, Auguſti colonia in Tingitana prouincia. Plin lib. 5. c. 2.

cartenus, Mauritaniæ Cæſarienſis flumen. Ptol.

Carteria, ante Smyrnam inſula. Ptol.

carcerum murus, locus in Sarmatia Aſiatica. Ptol.

cartha, i. ciuitas, ſiue vocatio, aut lectio, vel occurſus, ciuitas Leuitarum, in Zabulonia tribu. Ioſ. 21.

carthea, vrbs in Cea inſula. Plin. libro 4. c. 12. Hinc Cartheius. Ouid lib. 2. Metam.

Tranſit & antiqua Carthaia mœnia Cea.

Item. Carthæus. Idem 10. Metam.

Námque, ſacer nymphis Carthaa tenentibus arua Ingens ſeruus erat.

carthago, Græcis Carchedon, vrbs Africæ totius celeberrima Romaníque imperij aliquandiu æmula, à Didone condita ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno Euſebius, Eò autem poteatiæ vrbs hæc à tenuiſſimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Libyæ vniuerſæ, verum etiam inſularum & bonæ Hiſpaniæ partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauiſſima geſſit bella, quorum primo ſuperati nauali prœlio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantum quibuſdam abſtinere iuſſi. Huic ſucceſſit bellum Punicum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſpania Sagunto, victorem exercitum in Italiam tranſportauit, eóſque totos octodecim annos ferro flammáque crudeliſſimè vaſtauit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ ſunt, vt ſalutem ſuam mœnibus tueri, duriſſimáſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verùm cùm ne ſic quidem quietè agitare poſſent, tertióque bellum inſtaurarent, Senatus Catonis authoritatem ſequutus, Carthaginem delendam cenſuit, & Scipionem Æmilianum in Africam miſit, qui victis Pœnis vrbem obſidione cinxit, captámque ſolo æquauit. Virg. Æneid. 1.

Vrbs antiqua fuit (Tyrij tenuêre coloni)
Carthago: Italiam contra, Tyberináque longè
Oſtia diues opum, ſtudiiſque aſperrima belli.

Tanta eius potentia fuit, vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur, in Hiſpania verò ab Herculis columnis adúſque Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperarent. Variante tandem fortuna adeò defecit, vt ea diruta, finitimi agri Maſiniſſæ, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuit, concederentur. Adrianus autem imperator eam reſtitutam *Adrianopolim* appellauit, & ridiculè Commodus, *Alexandriam Commodianam togatam*: à Charta oppido haud procul à Tyro quibuſdam dicta. Cic. verò lib. 2. de Nat. Deor. à Carthagine Herculis filia, cùm *Byrſa* priùs diceretur: priùs *Carthada* vocatam dicit Solinus, poſtea *Iunoniam*. *Tarſis* in ſacris Bibliis dicitur *Megara* etiam: in ea erat locus mœnibus circumſeptus, Appian. incolas huius vrbis *Pœnos* & regionem *Punicam* vocant authores. hanc à Didone extructam non fuiſſe ſcribit Budæus lib. 4. de Aſſe probátque id ex Ioſepho, qui tradit eam à Tyriis conditam centum & quinquaginta annis poſt Salomonem. Steph. quoque Carthaginem in Armenia habet.

carthago noua, vrbs quam dux Pœnorum Huſdrubal condidit in Hiſpania Bætica. Pomponius lib. 2. A Scipione expugnata eſt, Hannone non ſine ſuorum clade, ſe dedente. Liu. lib. 6. Decad. 3. Conteſtanorum maritima vrbs. Ptolemæo & aliis. Hanc auctores vt Plin. & Appian. *Spartariam* cognominant: idem Appianus putat prius *Saguntum* appellatam, ſed poſtea ab Annibale exciſam, & Carthaginenſium coloniam factam, *Carthaginem Spartagenam* nuncupatam. Sed hanc *Carthaginem & Saguntum* duo & diuerſa oppida eſſe, lippis & tonſoribus, vt dicitur notum eſt: at hoc condonandum eſt homini græco & peregrino, & cui Hiſpania minus cognita fuerit, veluti qui ſcribat Iberum fluuium in ſeptentrionalem Oceanum euolui, cùm in Mediterraneum exeat, hanc Carthaginem quoque *Canopolim* vt *Lybicam*, appellari ſcribit Steph. idem Polyb. lib. 2. hodie *Carthagena* nominatur.

carthago vetus, Ptol. Blarcaonum vrbs eſt in Hiſpania Tarraconenſi *Pœnorum* cognominat Plin. Huius quoque meminit Cicero de lege Agraria. *Villa Franca* hodie, vel vt alij volunt, *Cantauilla* Carthaginem quoque Steph. in Armenia habet.

carthara, Meſopotamiæ ad Tigrim vrbs. Ptol.

cartheia, parua inſula, circa Delon, nobilibus clara ingeniis: ſiquidem ex ea Simonides Poëta qui ſcripſit multa præclarè, & Bacchylides: deinde Braſiſtratus, medendi arte clarus, atque Ariſto Bionis æmulus ex Peripatetica diſciplina, duxere originem. Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 5. vide ſupra Cartæia.

carthuſiani, monachi à Brunone Colonienſi, qui Pariſiis Philoſophiam profeſſus eſt orti ſunt in Gallia, circa annum Chriſti 1080.

cartij, populi Perſiæ, Strabo libro Geographię 11.

cartis, Cimbrorum peninſula. Plin. lib. 4. c. 13. Promontorium Cimbrorum excurrens in maria longè peninſulam efficit, quæ *Cartris* appellatur.

caruancas, & Caruſadium, Norici mons, Ptol. *Prinner* Pyramio.

caruanis, vrbs Ponti Polemoniaci in Cappadocia. Ptol.

caruaniána, vrbs ab Æquis capta, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius conſul recuperauit, anno ab vrbe 346.

caruentum, vrbs Latinorum. Steph.

caruı-

Caruilius Sp. ut victis Samnitibus ſacrata lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis, Iouem qui eſt in Capitolio, fecit, amplitudine tanta, vt conſpiciatur à Latiario Ioue. Plin lib.34.c.7.

caruilius, alter eques Romanus, tricliniis quæ uſdam argentum addi iuſſe primus traditur non vt operiret, aut vt Deliaca ſpecie faceret, ſed Punica.

carula, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, inter Hiſpalim & Ilipam, Anton.

caruonis, oppidum ad Moſam in Geldriæ ducatu. Anton. *Graeue.* Simlero.

carura, regia Cerobothri, Indiæ infra Gangem, Ptolem. pagus item circa Meandrum fluuium. Limes Phrygiæ & Cariæ. Strabo.

carus, xxxvi. Romanorum imperator, imperauit annis 11. cum filia Numeriano Cæſare, doctiſſimo iuuene, bellum Perſicum quod Probus parabat, aggreſſus, Meſopotamia capta, Cteſiphontem vſque peruenit, & in tempeſtate maxima morbo periit, anno ab vrbe 1035.

carya, ciuitas Peloponneſi: quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit, poſt eáque à Græcis deleta eſt. Vitruuius lib.1.

caruilius Maximus, prænomine Spu. conſul Rom. cum collega L. Papyrio curſore, ann. vrbis cond. 482.

carus Manlius Aurelianus, prænomine M. Imperator Rom. ann. ab vrbe cond. 1033.

carusſi, populi Troglodytis finitimi pariter & Æthiopibus, in finibus Africæ, ad latus meridiem ſpectans, inhabitantes. Sipontin.

carya, regio Arcadiæ, Xenoph. Pauſan. curia item Tegeatarum, Pauſ. & vrbs Laconicæ. Lne.

carya, Steph. parua regio Laconicæ, incolæ Cariates, fœm. Caryatis, & Carœcus & Carœatis meliſſa, id eſt, Laconica apis. Carœa enim illic loci nomen eſt. Vide CARYVM.

caryanda, lacus & inſula eodem nomine Cariæ regionis. Strabo Geographiæ lib.14. Stephan. vrbs & ſtagnum non procul à Myndo, & Coo.

carynia, Achaiæ, vrbs. Plin.

caryones, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

carysſa, Statio malè fida nauibus in Galatia. Arrian. in Periplo.

carysſis, Cyteorum inſula, circa Lyciam. Steph.

caryſte, es, & Caryſtos, ſti, inſula vna ex Cycladibus ſita in Euboico mari, varij marmoris ferax. Excidebantur enim ibi columnæ marmoreç, quç à loco etiam Caryſtię appellabantur. Seneca, *Ferox varij lapidis Caryſtos.* Hinc Caryſtęus. Ouid. libro 3. Faſtorum.

Quaque Caryſtæis frangitur vnda vadis.

Ibi Apollinis marmorei templum: Caryſtij marmoris meminit Plin. li.4. c.12. & lib.36. c.6. Item Lucanus li.5. de inſula Eubœa loquens.

Qua maris Auguſtus fauces ſaxoſa Caryſtos.

In hac (teſte Solino) Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryſtij rem diuinam faciunt, ſicut Ægæoni Chalcidenſes. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Stephanus eam ait ſitam ſub Ocha ciuitate EubϾ, à Caryſto Chironis filio dictam. Theodoridas Chironiam vocat. Sita eſt ad Pelagus Myrthoum, ſub Ocha monte vocabatur etiam Ægea ab Ægone loci domino, à quo & mare Ægeum.

caryſtus, locus τῆς Αἰγῶν iuxta Arcadiam, vbi columnæ Caryſtiæ ex Latomiis, & vinum Caryſtium celebrantur. Steph.

caryum, Laconiæ oppidum, à quo Diana Cariatis, quòd illic coleretur. Vitruuius Caryam vocat, vnde ſunt Caryatides columnæ in antiquis ſubſtructionibus celebratæ.

caſæ, Ciliciæ aſperææ, in Pamphylia vrbs. Ptol.

caſæ Calbenti, Mauritaniæ Cæſarienſis, locus. Anton.

caſæ, Nigræ Africæ ciuitas. D. Auguſtin.

caſæ, villa Aniceorum in Africa propria. Anton.

caſaia, pater Ethan. 1. Par.15. lat. durities, aut grauitas, aut ſcandalum eius.

caſaloth, nomen ciuitatis, Ioſ.19. lat. temeritates, ſiue fiduciæ. aut illa.

caſandra, inſula, contra Perſidē, Pli. li.6. c.25.

caſalus, ſinus ad Corſicam inſulam, Ptol. *Golfo de S. Florentio.* aliis *Capo di porto.*

caſama, Palmyrenæ vrbs. Ptol.

caſamar, Armeniæ oppidum. Cedren.

caſamarri, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

caſſandria, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, quæ olim Potidæa vocabatur, à Caſſandro Antipatri filio. Steph.

carbon, nomen ciuitatis, 1. Machab 5.

caſcandrus, Plin. lib.6. c.25. inſula deſerta in Oceano Indiam verſus.

caſcantenſes, Hiſpaniæ populi. Plin. lib.3.

caſed, i. quaſi dæmon, vel quaſi deprædator, aut quaſi mamilla, ſiue quaſi ager, filius Nachor ex Melcha. Gen.22. à quo Caſdim, i. Chaldæi.

caſeera, Rhodopæ regionis in Thracia vrbs. Procop.

caſellius, Vindex optimus habitus conſultus iuris, de cuius erroribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parrhaſius in illud Horatij de Arte poëtica.

neſcit quantum Caſellius Aulus,

Sed tamen in pretio eſt.

caſerotæ, Ariæ gens. Ptol.

caſia, Scythiæ extra Imaum regio. Ptol.

caſilinum, Italiæ oppidum in Campania. Pli. lib.3. cap.5. in campano agro, inquit, Sabiæ opp-

dum fuerat, intercidit ibi & Taurania: ſunt & morientis caſilini reliquiæ. hic Prænestini in cluſi à Pœnis famem nucibus ſuſtentarunt, ideò Nuculę appellati ſunt, vel quod in eorum regione plurima nux minuta naſcitur. Feſtus.

Caſina, Plauti fabula, dicta à Caſina ancilla, quam Stalino ſenex, eiúſque filius, certatim deperibant.

caſina, Campaniæ oppidum in Italia. Plin. li. 3. c. 5.

caſinum Campaniæ vrbs, in Italia. Plin. lib. 3. cap. 5.

caſinus, mons Campaniæ, vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euerſum eſt à viro quodam ſanctiſſimo. Bocat.

caſſiope, vrbs Chaoniæ regionis in Epiro. quam Sophianus *Caſope*, vocat. *Santi quaranta*, Nigro.

caſiti, Indorum populi Anthropophagi. Plin.

caſiotis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.

caſis, i. cōciſio aut finis, nomen vallis, Ioſ. 18.

caſus, mons apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Caſij cum epigrammate. Suidas. Sunt tamen & alij huius nominis montes.

caſius, mons trans Peluſium, extremum Nili oſtium, in ea Arabiæ Petreæ parte, quæ ab hoc monte Caſiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pōpeij tumulus ab Adriano inſtauratus, vt in vita eius teſtatur Capitolinus. In hoc monte templum inſigne habebat Iupiter, qui inde Caſius cognominabatur. Lucanus lib. 8.

—manéſque tuos placare licebit,

Et Caſio præferre Ioui.

Noſtri Sinai montem eſſe aſſerunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico Decalogi tabulas, nobilem. Plin. li. 5. c. 11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat.

caſius, mons in Syria Antiochena ſupra Seleuciam cognomine Pieriam lib. 5. cap. 22. cuius altitudo in directum eſt quatuor millium paſſuum. Cuius (inquit) excelſa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras ſolem aſpicit, breui circumactu corporis, diem noctemq́; pariter oſtendens. Ptol. præterea lib. 5. c. 18. Caſium quendam montem collocat in Meſopotamia, non procul à Singra altero eiuſdem regionis monte. Suid.

caſius, Iupiter dictus à monte Caſio, Paleph. lib. 1.

caſletum, oppidum Galliæ Belgicæ. Æmil. lib. 8.

caſleu, x. menſis Hebræis, noſtro Nouembr. & Decembri reſpondens. Zach. 7. Nomen habet à voce Ebræa Keſil, quæ Orionem ſignificat Iob. 9. 38. Hoc autem ſydus menſe Nouembri Coſmicè occidens turbulentas tempeſtates ciet. Vnde Virg. Æneid. 7. ſæuus vbi Oryon hybernis conditur vndis.

caſmare, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

caſmene, vrbs Siciliæ. Steph. hodie *Comiſo*.

caſmonates, Liguriæ populi. Plin lib. 3. c. 5.

caſmilus, cognomē Mercurij, vide Camillus.

caſninium, oppidum vnum ex illis in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur, & erat quædam Reſp. neque tamen magiſtratus ſuos habebant: in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Feſtus.

caſope, vide CASSOPE.

caſos, inſula iuxta mare Carpathium ambitu 80. ſtadiorum, in qua eſt oppidum eiuſdem nominis, à Caſo Cleomachi patre dicta: colonis eò deductis. Ab hac & Caſius mons in Syria. Sūt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimenti nomen Caſiaca, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Euſtathius Caſianam appellat à monte Caſio.

caſos, Perſidis inſula & ciuitas. Steph.

caſpapyrus vrbs Gandarica, Scytharum verò ἀκτή, id eſt littus. Stephan.

caſpaſium, flumen apud Scythas Aſiaticos. Plin.

caſperia, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

caſperia, Rhœti Marrubiorum regis vxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus commiſcuit, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 7. Æneidos.

Hinc Sthelenum petit, & Rhœti de gente vetuſta.

Anthemolum, thalamos auſum inceſtare nouerca.

caſperia, oppidum in Sabinis, idem fortaſſe cum eo, quod Silius Caſperulam vocat. Virg. 7. Æneid.

Qui Tetrica horrentes rupes, montémque Seuerum.

Caſperiámque colunt.

caſperula, oppidum Sabinorum, quod Silius Italicus à Caſpiis portis quæ in oriente ſunt, vbi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit lib. 8.

Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina ducens

Caſperula.

caſphor, nomen ciuitatis. 1. Macch. 5.

caſpiæ portæ, variè dicuntur. Quidam Amazones, portis Caſpiis egreſſas, ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam, prodidere: ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Hiberia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caſpias portas (vt inquit Plinius) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verum mons

mons Taurus tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam in Ciliciam,& in Mediam. Sed illa tantùm Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptolem. Plinius & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium. Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quòd aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Iuga verò Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, vlterioreſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo: quam laritudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ,alibi Ciliciæ vocantur.Plin.

caſpiana, Armeniæ maioris regio. Strabo.

caſpij, populi Scythici generis Hircanis finitimi, eiúſque maris accolæ, quod ab ipſis Caſpium appellatur. Horum regio à Strabone Caſpiana appellatur. Virg. 5. Æneid. ἀνθρωπικῶς, Caſpia regna nominat:

Huius in aduentum iam tunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent diuûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur & fame enecare. Strab. lib. vndecimo. Sunt etiam Aſiæ populi, quorum regio *Siram* vocatur.

caſpij montes, iuxta mare Caſpium, Armeniam & Hyrcaniam verſus & Septentrionem, vbi etiam ſunt Caſpiæ portæ.

caſpin, Syriæ vrbs, 2. Macchab. 12.

caſpirus, vrbs Parthorum, finitima Indiæ, cuius incolæ omnium velociſſimi curſu. Steph.

caſpium mare, inter Caſpios & Hircanos monteseſt, à quibus nomen accepit & immenſum occupat ſpatium: de quo tamen inter ſcriptores parum conuenit. Vadianus apud Pomponium: hodie variis nominibus celebre, *mare Hyrcanum* Latini, Rutheni, *Schualen ka Mare*, Mauri *Bohar Corſum* (vocabulo cum ſinu Arabico, communi) quod mare clauſum ſignificat, indigetant. Ab aliis aliter appellatur: *ut mare de Baccha, Cunzer, Giorgiam, Terbiſtan, Coraſum* à regionibus uempe & locis vicinis denominatum. Lacus totius orbis maximus eſt, & ſalſus, piſcibus abundat. Ad occidentem & Septentrionem, Turcas, Moſcos, & Lithuanos reſpicit, ad Meridiem Medos habet. Orientem verſus Perſiæ regno clauditur.

caſpius, dictus eſt Taurus mons à dextra Sipontinus.

caſſandane, filia Pharnaſpis. & mater Cambyſæ geneti Aſtiagis. Herod. hiſt. lib 1.

caſſander, xxv. Macedonum rex, regnauit annis xix. Pydnam obſedit,& Olympiadem interfici iuſſit. Iuſt. lib. 14.

caſſandra, Priami, & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, iuſſa quamcunque vellet concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulauit: quam cùm credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus deus, quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit vt vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cùm equi Troiani inſidias dete xiſſet, cúmque mœnibus minimè reſipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virg. poſtremis Troiani belli temporibus Chorœbo iuueni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captiuam abduci videret, eſque ſuppetias ferre conaretur, à Penelao quodam confoditur, virgóque ipſa ab Aiace Oileo in Mineruæ templo viciatur. Hæc poſtea in prædæ diuiſione Agamemnoni ceſſit: qui cùm identidem ab illa admoneretur, vt Clytemneſtræ vxoris ſuæ inſidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut Veſanæ mulierculæ deliramenta, contempſit. Cuius poſtea ſecuritatis pœnas dedit vnà cum Caſſandra, vxoris Ægiſthíque inſidiis in conuiuio obtruncatus. Virg. 2. Æneid.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytiſque Mineruæ.

Idem.

Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.

Caſſandra, Iobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

caſſandra, oppidum: & Caſſandria colonia, de quibus in POTIDÆA. Aliis Caſſandrea, vt Plin. Ptol. ſimplicis ſcribit, vrbs maritima Macedoniæ eſt. Pauſanias & Steph. ſcribunt olim Potidæam dictam.

caſſauitæ, populi maritimi ad mare rubrum. Steph Arabiæ fœlicis. Ptol.

caſſanotus, vrbs Ægyptia. Steph.

caſſera, Macedoniæ oppidum. Plin. lib. 4. c. 1. circa Athi montis Iſthmum.

caſſi, Britanniæ inſulæ populi apud Cæſarem, quos *Gaſſerer* Glareanus, *Cauhovv*. Camdenus appellat, *mari proximi* ſunt & Cenimagnis, Trinobaotibus, Segontiacis, Aucalitibus Bibrocis vicini.

caſſia via, à Caſſio ſtrata. Feſtus.

caſſianus, Antiochiæ rex ab Armeniis interfectus, anno ſalutis 899. Blond. lib. 4. Decad. 2.

caſſianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus xx. ex gentibus, anno ſalutis 142.

caſſianus, martyr, apud forum Cornelij, vbi & iacet, & quò venerat peregrinationis gratia è Brixia vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præſul, cúmque apud forum Cornelij doceret,

iuſſu Iuliani Imperatoris,qui prohibuerat Chriſtianos docere,ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt.

Caſſianus Alexandrinus ſub Iouiniano in Italiam veniens, apud Ortanum templum conſtruxit, cuius & præſul electus: inde peregrinando Auguſtodunum venit, Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

caſſianus,monachus,Honorij tempore, Hieroſolymitana Eccleſia ab hæreticis eiectus, Maſſiliam venit,vbi duo condidit cœnobia,ſcripſit & de monachorum inſtitutis. Volat.

D. Caſſianus, quintus Auguſtoduni Galliæ ciuitatis vulgò *Autun*, Epiſcopus fuit: ad cuius tumulum pleraque ac miranda eduntur miracula: Greg.Turon.c.75.de glor.martyr.

caſſida,Indiæ intra Gangem oppidum.Ptol.

caſſij,montes Scythiæ, extra Imaum. Ptol.

caſſiliacum, Rhetiæ primæ oppidum,li.Not. *Remakeſſel*, Rhenano.

caſſilium, vulgò *Caſſel*.Vide Sierenontium.

caſſinitius, fluuius Thraciæ, cuius aqua equos potus efficit.

Caſſinum, oppidum dictum quòd ſit vetus, & Caſſinum forum, vetus appellant Caſſini. Vide Hoſtiones.

caſſiodorus Patricius & Senator Romanus, Theodorici Gotthorum regis præceptor & Cãcellarius, tandem Abbas Rauennæ, cum multa alia ſcripſit, tum verò hiſtoriam Eccleſiaſticam, quæ Tripartita nominatur, ex tribus ſcriptoribus Theodoreto, Sozomeno, & Socrate in vnum corpus coagmentauit. Mortuus eſt temporibus Iuſtiniani Imperatoris. Extant eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volat.lib.13.

caſſiope,ſiue Caſſiopea,Cephei regis Æthiopum vxor, & Andromedes mater, quæ, quod gloriaretur, Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiſerunt, filiámque eius vnicam, nomine Andromedam ſaxo alligarunt, cetóque deuorandam obiecerunt, quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit. Caſſiope verò tandem generi meritis in cœlum tranſlata traditur, & in ſiliquaſtro ſedens vertente ſeſe cœlo, reſupinato capite ferri pedibus ipſius in ipſa Arctici circuli circumductione poſitis. Æſtiuum circulum capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur. non procul à Cephei ſigno. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius ſtella oſtenditur vna,in vtroque humero ſingulæ, in mamilla dextra clara vna, in lumbis vna, in ſiniſtro femore duæ, in genu vna, in pede ipſius dextro vna: in quadrato, quo ſignum eius circumſcribitur vna, in vtriſque angulis ſingulæ, cæteris clariùs lucentes. Hyginus de Signis cœleſt.Iope (inquit Stephan. quam Græci non rectè *κασσιέπειαν* vocant) Æoli, filia vxor Cephei, Iopæ Phœniciæ ciuitati ab eius marito conditæ nomen dedit.Mantuanus.

Sidus equos ſupra fulgentem Caſſiopaam.

Caſſiope, oppidum Epiri, à quo Caſſiopæi. Plin. lib.4. Ptolem. Straboni promontorium eſt,quod & Phalacrum vocat.

caſſiope, oppidum in Corcyra inſula. Plin. lib.4.c.12. Ptol.Caſſiopolis dicitur.

caſſios, flumen Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit. Plin.lib.6.c.13.

caſſiterides, inſulæ decem in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plin. lib.4.cap.16 aliàs lib.5.cap.32. Ex aduerſo Celtiberiæ complures ſunt inſulæ, Caſſiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infrà in dictione Cattiterides. Heſperides quoque appellantur à Dionyſio Alexandrino, qui eas contra omnes Geographos ad ſacrum promontorium deſcribit, alij omnes námque & circa Nerium Promontorium ponunt, & ſtanni fertiles eſſe dicunt.

caſſitira, inſula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

c.Caſſius, (Longinum vocat Dion. lib.40.) vnus ex C.Iulij Cæſaris percuſſoribus vnà cum M.Bruto apud Philippos à tyrannis M.Antonio & C.Octauio victus, mortem ſibi conſciuit, vir omni laude dignus, & animo in Rempubl. ſingulari: hoc tamen minus fœlix quòd ſublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plutarch. in Bruto. Cæſare interfecto quum poſtridie Liberalium apud M. Antonium cœnaret, rogante illo, non etiam ibi gladiatum aliquem in ſinu reconditum haberet. Et quidem permagnum,inquit,ſi & tu tyrannidem affectas. Vxorem habuit Iuniam Bruti ſororem, quæ vtrique per annos 64. ſuperſtes vixit.

caſſius Brutus, patriæ proditor, à patre inedia conſumptus eſt. Nam bellum aduerſus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam patricij. Cæterùm, inops adoleſcens hic Caſſius Brutus, dicta mercede, portas aperire cùm deprehenſus eſſet, ad auxiliare Palladis templum confugit, cuius pater Caſſius ſignifer, occluſis foribus, necatum fame iuuenem, inſepultum eiecit. Plut. in Para.

caſſius Dion. conſul, collega Iun. Tiberiani, ann.ab vrbe 1041.

caſſius Apronianus conſul, collega Pætini. ann.ab vrbe 871 Athenienſibus iura ex Draconis & Solonis, reliquorúmque libris conſcripſit. Caſſiodorus.

caſſius cos. à Tigurinis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate ſe ſeceſſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæſus: milites qui ex ea clade ſup-

de ſupererant, obſidibus datis & dimidia omnium rerum parte, vt incolumes dimitterentur, cum hoſtibus pacti ſunt, tempore quo Iugurtha pulſus eſt à Mario. Liu. lib. 25.

caſſius Poſthumus Labienus in Gallia regnauit annos 7. ſub Gallieno maiore imperatore.

caſſius, Tribunus plebis, C. Mario, L. Flacco conſulibus, plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus ſanxit, vt quem populus Romanus damnaſſet, cuive imperium abrogaſſet, id ratum eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in conſulatu. Pædianus.

caſſius, dux Pompeianus, cùm decem nauibus ardente bello ciuili tranſiit ad Cæſarem.

caſſius Longinus, Iuriſconſultus, quod Caſſij percuſſoris Cæſaris nomen & ſtemmata haberet, iuſſus eſt à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij ac eques Romanus. Tranquillus.

caſſius Seuerus, orator, de quo Quintil. ſic ſcribit, Caſſius Seuerus, qui ſi cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisſet, ponendum inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum eſt in eo, & acerbitas mira, & vrbanitas, & vis ſumma, ſed plus ſtomacho quàm conſilio dedit. Hæc ille. Huius Caſſij ſcripta ex ſenatuſconſulto abolita ſunt. Tranquillus.

M. Auidius Caſſius præfectus exercitus Antonini principis in Oriente, dum Imperator ipſe res in Germania gerit contra Marcomannos defecit ab eo; itaque relicto bello imperator cum exercitu eum petit & ſuperat.

caſſius, præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gothorum, cui occurrens animum eius placauit, ne ciuitati noceret. Greg. 3. Dialogorum.

Sp. Caſſius Bellicinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio conceptæ dominationis nocuit, quam tres magnifici conſulatus, ac duo ſpecioſiſſimi triumphi profuerunt. Senatus enim, populúſque Romanus, non contentus capitali eum ſupplicio afficere, interempto domum ſuperiecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Valer. lib. 6. c. 3.

caſſius, poëta Parmenſis fuit, cuius ingenium in ſcribendo carmine mirè concitatum & promptum prædicat Horat. 1. Serm. Satyr. 10.

—At ſi quis pedibus quid claudere ſenis
Hoc tantùm contentus amet ſcripſiſſe ducentos
Ante cibum verſus, totidem cœnatus, Hetruſci
Quale fuit Caſſi rapido feruentius amni
Ingenium, capſis quem fama eſt eſſe, librisq́;
Ambuſtum propriis,

Hic eſt qui in partibus Caſſij & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas ſe contulit. Quintilius Varus ab Auguſto miſſus, vt eum interficeret, ſtudentem reperit & perempto eo ſcrinium cum libris tulit, vnde multi crediderũt Thyeſtem Caſſij Parmenſis fuiſſe: ſcripſerat enim multas tragœdias. Arcon in illud Horat. 1. epiſt. 41.

Scribere quid Caſſi Parmenſis opuſcula vincat

caſſius Hemina chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam ius Quiritium datum eſt & taberna in compito Acilio empta. Plin. c. 7. lib. 15. & c. 3. lib. 30.

M. Caſſius Scæua, miles Cæſaris fortiſſimus de quo Cæſar belli ciuilis lib. 3. Valer. lib. 3. cap. 2. Appian. 2. de bello Ciuili. Lucanus 6. Florus 4. & Suetonius in Cæſare.

caſſius, Hiſpaniæ mons. Sex. Auienus.

cáſſopa, vrbs in Moloſſo, vnde regio Caſſopia. Gentilia, Caſſopus, Caſſopius, Herodian. Stephanus.

caſſotis, fons apud Delphos, à Nympha Parnaſia ſic dictus.

caſtabala, Ciciliæ & Phœniciæ ciuitas, quæ & Peraſia dicebatur. Steph. Strab. lib. 12. Eſt etiam Caſtabala in Phœnicia.

caſtabalenſes propter bella cohortes eanum habuêre. Plin. In Caſtabalis Dianæ Peraſiæ templum extitit, quod ſacræ mulieres ingreſſuræ ſuper prunas nudis incedebant pedibus. Pius 2. pontif. Max. Aſiæ c 46.

caſtalia, Acheloi filia.

caſtalia, vrbs Ciciliæ. Steph. alia circa Phocydem. Herodot.

caſtalius, fons Caballinus & Libethris dicitur. Eſt in radicibus Parnaſſi Muſis ſacer à virgine Caſtalia, quæ Apollinem fugiens, præcipitata, & in fontem verſa eſt, cuius aquam dicuntur bibere poëtæ. Hunc fontem dicit Acron fuiſſe in Lycia, vbi armenta Apollo fertur pauiſſe, Virg. lib. 3. Georgicorum,

—iuuat ire iugis, qua nulla priorum
Caſtaliam molli diuertitur orbita cliuo, &c.

caſtalo, maxima ciuitas Oretaniæ: Gentile, Caſtalonites. Steph.

caſtanea, vrbs iuxta Tarentum. Steph. Gentile, Caſtanites. Stephan.

caſtanea, vrbs circa Peneum fluuium, Strabo & Magneſiæ. Plin. Eudoxus per theta ſcribit. Gentile. Caſtanæus. Stephan.

caſtaon, locus in Hiſpania, in quo plumbum effodi ſolet, haud procul à noua Carthagine, cui argenti pars parua immixta eſt, non adeò vt eius vilis ſit expurgatio. Strab. lib. 3. Eſt etiam Hiſpaniæ vrbs Straboni, non procul à fontibus Bœtis fluminis, *Villa Nueua d' Alcaraz*, Car. Cluſio.

caſtax, vrbs Iberiæ, Gentile, Caſtacæus, Steph.

caſtellani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

caſtellum, Menapiorum in Gallia Belgica oppidum. Ptol. hodie *Keſſel*. Item oppidum in Occidentaliori Flandriæ ſeu Marinorum tractu. Anton. Leodius & Pet. Diuæus, oppidum etiam

eſt ad Moſam, vbi illud quoque Ammianus deſcribit lib. 17. in regione quæ vulgò *Cay k* dicitur, *Caſtellum Morinorum* ex itinerario Antonini citat Diuæus. *Caſtellum Aquarum*, vocant Rhenanus & Althamerus *Baden*, vrbem Badenſis Marchionatus primariam, idque colligit ex Taciti Annalium lib 17. vbi ſcribit à Cæcina Caſtellum (quod Heluetij ſuis militibus & ſtipendiis tuebantur,) in modum municipij ſtructum eſſe, ad ·ique locum eſſe amœnum & ſalubrium aquarum frequentem.

caſtellum, locus inter Fauentiam & Florentiam. Anton. & in Mauritania Cæſarienſi.

caſthenes, Thraciæ ſinus iuxta Byzantium. Plin. lib 4.

caſtianita, mulier genere Threſſa ex Æſimo vrbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Homerus 8. Iliad.

caſtnienſis, Venus cognominata eſt, ſub quo nomine & Theſſalis culta, apud eoſdem pharum habuit, & aliud in ·yda Pamphyliæ, & in Aſpendo Argiuorum, & Agis in feſto quod Hiſteria dicitur: in quibus præter inſtituta moreſque aliorum, ſue mactare licet, quum in cæteris nullo modo fas ſit. Alexand. Genial. lib. 7. cap. 12.

caſtinus, conſul collega Victoris, anno ab vrbe 1177. Diaço. libro 14. Pomp. Blond. lib. 2. decad. 1.

caſtinium, mons in Aſpendo Pamphyliæ. Gentile Caſtinius, Caſtinetes. Steph.

caſtoli. Campus apud Dorienſes. Nam Lydi, Dorienſes vocant Caſtolos.

caſtólogi, Plin. lib. 4. enumerantur inter populos Galliæ Belgicæ.

caſtolus, vrbs in Lydia, Steph. hinc Caſtoli campus apud Xenoph.

caſtor & Pollux, fratres gemini, Iouis ex Leda ſub cygni forma compreſſa filij, qui & Tyndaridæ paſſim à poëtis appellantur, quemadmodum & Helena ſoror ipſorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerunt, mare piratis liberauerunt, & ob id dij maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hæc in Colchos cum Argonautis profecti: qua in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem inſidias ſibi ſtruentem interfecit. Deinde domum reuerſi, Helenam ſororem à Theſeo raptam, receperunt, Aphidna vrbe, Theſeo abſente, expugnata. Tandem cùm Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helena ouo natus, immortalis erat:) fratris deſiderio à Ioue petiiſſe, vt immortalitatem ſuam cum fratre poſſet partiri: qua re impetrata, alterni mori traduntur & reuiuiſcere. Virg. 6. Æneid.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque, reditq́. viam toties.

Cui fabulæ occaſionem dedit geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & è conuerſo. A Græci *Διόσκουροι*, hoc eſt, Iouis filij appellati ſunt, & inter deos Apotropæos, hoc eſt, malorum depulſores annumerati.

caſtor, medicus antiquiſſimus, docuit, piperitim herbam, quam alio nomine ſiliquaſtrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Plin. lib 20. cap. 17.

caſtor, hiſtoricus, qui de Argiuorum regno ſcripſit: vixitque anno mundi 3360.

caſtor, curſor velociſſimus. Pauſ.

caſtorum, lucus ad duodecimum lapidem à Cremona diſtans, vt Tacitus habet lib. Annal. 18. Caſtoris Lucus vocatur Oroſio lib. 6. c. 8. ſed in hoc variæ lectioni, an potiùs ſynonymæ tribuendum ſit, affirmare non auſim.

caſtra, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptol. Norici vrbs. Ant. Macedoniæ eid. inter Lichnidum & Heracleam.

caſtra alata, vide Alata.

caſtra Alexandri, locus vel regio Ægypti circa Peluſium. Q Curtius. lib. 4.

caſtra, Annibalis, magnæ Græciæ portus. Plin. *Le Caſtelli* Leandro.

caſtra Cæcilia Hiſpaniæ vrbs, Plin hodie *Caceres*, vel *S. Maria de Guadelupe*.

caſtra celica, Hiſpaniæ locus inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

caſtra Cornelia, ſeu Corneliana, ſeu Cornelij, Africæ propriæ vrbs. Pomp. Plin.

caſtra Conſtantia, vulgò *Conſtance*, ciuitas Galliæ Celticæ in Neuſtriæ ſeu Normaniæ prouincia, ſic vocata, quod ibi Caij Iulij Cæſaris milites conſtanter, ob Armoricorum incurſiones caſtrametabantur Am. Marcel. lib. 5.

caſtra Cyri, regio circa Lyciam, Curtius lib. 5.

caſtra Dei, vide Manaim.

caſtra Exploratorum. Anto. *Burgenpen lands* Camdeno, locus in Anglia.

caſtra Flauiana, vide Ala Flauiana.

caſtra Gemina, Hiſpalenſis conuentus oppidum. Plinius.

caſtra Germanorum. Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, hodie *Brexar & Berſac*.

caſtra Iudæorum, vide Bubaſtus.

caſtra Iulia, Hiſpaniæ oppidum. Plin. *Trugillo* hodie.

caſtra Lælia, Africæ minoris vrbs. Mela.

caſtra Lapidariorum, vrbs Ægypti, lib. Notit.

caſtra Larba, Thraciæ vrbs Anton.

caſtra Legionum Germanicæ circa Rheni oſtium. Plin.

caſtrimonienſes, Italiæ populi. Plinius libro 3. cap. 4.

caſtra noua in Mauritania Cæſarienſi. Anton.

caſtra Poſtumiana, Hirtij, ſunt in Hiſpania Bætica.

Bætica, & nunc *Caſtro del rio* dicuntur, vt vult Amb. Moralis.

caſtra Regina, in Rhetia lib. Notit.

caſtra Vlpia, vrbs Anto. quam Simlerus *Cleuæ* exiſtimat, Cliuienſis ducatus primariam.

caſtra Vinaria, Hiſpaniæ vrbs. Ptol.

caſtratius, cùm tempore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo conſul Marianarũ partium peteret obſides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantiq́ue Caſtratio dixiſſet multos ſe habere gladios: At ego annos, reſpondit Valer.

T. Caſtratius, Rhetoricæ doctor Romæ. Gell. lib. 11. c. habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, ſumma vir authoritate, grauitatéque, & à D. Hadriano ob mores atque literas ſpectatus.

caſtriani, populi ab Aureliano Imperatore, magna parte interempti. Vopiſc.

caſtrocomium, Iberiæ locus. Cedren.

caſtrozarba, Thraciæ oppidum. Procop.

caſtrum altum arx munita Hiſpaniæ citerioris, locus cæde magni Amilcaris inſignis, vt docet Liuius lib 24. Sunt qui opinantur hodie *caſtel Seras* appellari, vt Florianus *del campo* refert.

caſtrum Inui Virgilio, Tuſciæ maritimum oppidum eſt. Erythræus vocat Cornetto, & dicit à Ptolemæo *Caſtrum nouum* appellari, idem aſſerit Blondus, qui addit quoque ſic à Plinio & Mela vocari. Sed ante omnes Seruius ſcripſit hoc caſtrum Inui, caſtrum nouum dici.

caſtrum nouum, Italiæ oppidum, non procul ab oſtiis Tyberis. Pomponius lib. 2. Plin. lib. 3. c. 5. & Tuſciæ oppidum.

caſtrum Coruolinum, Gallicè *Corbeil*, oppidum Galliæ ad flumen Sequanam ſitum, quatuordecim Italicis milliaribus ab vrbe Pariſienſi diſſitum.

caſtrutius, Lucentium & Piſanorum dux, Blondus. Plati.

caſtulonenſes, populi Hiſpaniæ Bœticæ. Plin lib. 3 c. 3. Ex colonia (inquit) Salarienſe oppidani Latij veteres Caſtulonenſes qui Cæſari venales appellantur.

Caſtulo, Oretanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, Ptolemæo, *Caſtalo*, Steph. & Polyb. lib. 10. vocant Florianus dicit hodie *Caſtonala veia* appellari.

caſuentillani, Italiæ populi in ſexta regione. Plin. lib 3. c. 14.

caſſula præcipuarum Haſſiæ ciuitatum altera, dicta quaſi Caſtellum: olim enim tantùm illic arcem extitiſſe perhibent. A Ptol. Stereontium dicta, Fulda, Ana, & Treſuſa fluminibus irrigua Agrum fœcundum atque compaſcuum habet, & arua pecoribus nutriendis idonea, vulgò *Caſſel*, Irenicus.

caſuentum fluuius in ſinu Tarentino. Plin. li. 3. c. 11. quem Leander *Vaſento* dici ait, in Calabra ſuperiori eſt. *Baſentium* vocat Diaconus *Barentinus* amnis apud Iornandem eſt: ſub cuius alueo Alaricus Gothorum rex ſepultus ſcribitur.

caſula, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

caſurgis, Ptol. dicitur Praga, vrbs Bohemiæ totius caput.

caſyrus, Suſianæ mons. Plin.

caſyſtes, portus Ioniæ. Strabo.

catabanes populi Arabiæ deſertæ. Plin. lib. 5. c. 11. Hos Strab. lib. 6. Gatabanenſes vocat.

catabathmus, oppidum in Africa, & vallis repentè cõuexa, Plinius. Pomponius Catabathmos, vallis deuexa in Ægyptum, finit Africam, ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν Catabathmon autem, non Catabatinon legendum eſſe, Hermolaus eleganter docet in Plinianis annotationibus. nāmque eſt in Ægyptum id latus deuexum. Quare verè Herodotus editiſſimam Africæ maritimæ regionem Cyrenaicam eſſe in fine lib. 4. ſcribit Stephan. in Lycia inter Ammonæum & Paræ-tonium collocat.

catabolum, Ciliciæ vrbs. Anton.

catacecaumene, regio circa Epheſium, in qua arbor nulla prouenit præter vitem, quæ vinum fert. Latinè ſonas combuſta, quòd ex fulminum ictu ei contigiſſe aliqui coniiciunt. Hęc regio etiam Cayſtro fluuio nomen dedit, vt infrà dicetur. Eſt etiã inſula in mari rubro. Steph. Inſula item in Arabico ſinu. Ptol.

catacetæ, Aſiæ populi circa Mæotim. Plin. li. 6. c. 7.

catada, Africæ propriæ fluuius, Ptolemæo.

catadræ, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum.

catádupa, nomen loci. Cicer. in Somn. Scip. Nec eſt vllus hebetior ſenſus in vobis, ſicut vbi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus.

catadupi Plinius libro quinto capite 9. locus Æthiopum: & gens Arabiæ, idem libro ſexto, cap. 29.

catæa, Perſidis inſula. Arrian.

catæonium, Marmaricæ promontorium. Ptolem.

catamana, Syriæ vrbs, Comagenæ regionis Ptolem.

catalaunici, & Catalaunij, vide Cathelaunici.

catalannum, Gallicè *Chaalons*. Duæ huius nominis in Gallia ciuitates: vna in Campania ad flumen Matronam ſita, quæ Gallicè profertur *Chaalons*, per duplex (aa) altera in Burgundia, & *Chalons* vulgò vocatur per ſimplex (a) Gallicè *Chalons ſur la Saone*. Amm. Marcellin. lib. 15.

Catana, Siciliæ oppidum, ad radicem Ætnæ montis ſitum, patria Charondæ, inter Athenienſium legiſlatores in primis celebrari. Catanæ ſimulachrum fuit Cereris, teſte Cicerone 7. Verr. quod à viro non modò tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat, Silius libro 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhœo. Diodorus ſcribit hanc ab Hierone cum eius incolas eieciſſet, Ætnam appellatam fuiſſe: hodie tamen adhuc *Catania* dici tradit Fazellus.

catangius ſinus in littore Aſiatico Boſphori Thracici, *Golfo e ſtarie* nunc, Pet. Gyllius.

catánira, inſula vel vrbs, à regione Leſbi. Stephan.

catánni, populi ad mare Caſpium. Steph.

cataónia, extrema pars Tauri, quam Strab. Cappadociam vocat: inſulæ Cataones, Stephano.

cataphrygæ, hæretici qui in Phrygia fuerunt, v. Montanus, Priſcilla & Maximilla. Hi aduentum Spiritus ſancti non in Apoſtolis, ſed in ſe tradi.um aſſerebant, anno Domini 174.

catara, & Cataritæ vel Catanitæ, Arabiæ fœlicis populi. Ptolem.

cataracta, Samnitum vrbs à Romanis expugnata. Diodor.

cataractonum, Angliæ oppidum. Anton. vulgò *Cateri. b.*

catari, Pannoniæ populi. Plin. li. 5. c. 25.

catárnia, Aſiæ regio. Plin. lib. 5 cap. 2. & 3.

catarractæ duæ Nili, in Ægypti initio verſus meridiem, vbi Nilus inter duos montes coarctatus, immenſo fragore ruit. Ptol. Strab. Plin.

catarractes, Amnenis fluminis Tiburi, vbi ſe ab excelſo loco in conuallem profundam deiicit. Strabo lib. 1. hodie *Caſcada de Tiuoli.*

catarractes, Danubij, à Strabone & Suida deſcriptus, infra Lauraium Auſtriæ vrbem eſt.

catarrâctes, fluuius quidam, Strabo. Poſt Olbiam Pamphiliæ Catarractes eſt fluuius magno ſtrepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei Pompon. lib. 1

catarractus, Cretæ inſulæ amnis, Ptolem. Pamphiliæ fluuius, qui Aſpendum præterfluit Mela Item minoris Aſiæ fluuius Herodor.

catarrytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ oppidum propter aquarum irrigua. Plin lib. 5.

catathrææ, inſulæ duæ maris rubri. Ptolem.

catatus, ciuitas Vngariæ, à Piſano Venetæ claſſis duce vi capta, diruta & incenſa. Blond lib. 0.

catascopia, Venus dicta eſt à κατασκοπεῖν, id eſt, contemplari, quòd Venus templum haberet intra eam ſtadij partem, in qua Hippolytus ſe exercebat, vnde Phædra Hippolytum ſpectare conſueuerat.

catelani, populi à Genuenſibus] ſupera i. Plin. lib. 10.

catenates, Vindelicorum populi, quorum meminit Plin. lib 3. cap. 20. in deſcriptione Alpium & Alpinorum populorum.

careth, i. tædium ſiue contentio, terminus Zabuloniæ tribus. Ioſue 19.

cath, filius Triſmegiſti. Euſeb.

cathæa, regio in India, in qua mirum in modum pulchritudo excoli dicitur, adeò vt Oneſecritus author ſit, in ea regem pulcherrimum eligi. Vide plura de Catheorum moribus apud Strabonem lib. 15. Steph. Cathæna.

cathalúſius Nicanor nominatur apud Stephanum in Mieza.

cathari, Indiæ populi, apud quos hic mos inualuit, vt vxores cum maritis defunctis deflagrarent: natum id ex veneficij crimine, quo ſublatus à quapiam dicebatur maritus. Cæl. lib. 18. c. 31.

catharina Virgo Alexandrina artibus philoſophicis à puero exculta, & deinde ſtudio doctrinæ cœleſtis dedita, quum Maximinum cogentem Ægyptios ad Ethnica ſacrificia celebranda palam arguiſſet, primum carceri incluſa eſt: deinde ad diſputationem cum quinquaginta Grammaticis & Rhetoribus educta omnes vicit, & ad fidem Chriſti conuertit. Eos omnes Tyrannus ſtatim trucidauit. Catharinam rotæ impoſiturus erat, ſed fulmen rotam diſiecit. Quare gladio decollata eſt. Corpus dicitur ab Angelis in montem Sina del tum eſſe. Hæc narratio de Catharina apud veteres ſcriptores nuſquam extat

catharina Caroli VI. Francorum regis filia, Henrici, Anglorum regis vxor.

cathari, populi ſunt Galliæ Straboni in vlteriore ripa Rhodani, vt inquit, habitantes, Salyis finitimi.

cathari, καθαροὶ θεοὶ, id eſt, puri Dei, colebantur ab Arcadibus, quorum templum erat in colle Pallantio, ad quorum numen iuſiurandum Arcades habere ſolebant. Horum deorum nomina ſe neſcire fatetur Pauſanias in Arcad.

catharum, Libyæ interioris promontorium. Ptolem.

cathei, montes Sarmatiæ Aſiaticæ, ex quibus Lagous amnis profluit. Plin.

cathelauni, Galliæ populi apud Marcellinum, lib. 15. quorum vrbs Cathelaunum à Neotericis, & Catalaunum in libello prouinciarum, nominatur. Eandem hodie *Chalons en Champagne* nominant. Et Cathelauni campi, vbi Attila cæſus eſt, à pluribus ſumuntur pro ea regione, quam Gallicum vulgus *Champagne* nominat, vbi adhuc *Chaſtillon* ciuitas. Sed hi campi Catalaunici iu-

ſsam.

tam exiguo terrarum ſpatio vix includi poſſe videntur. Et quidam Catalauniam, quaſi Gothalaniam, quaſi Gotthorum & Alanorum cultam regionem vocari putant, alij ſcribunt eſſe circa Tholoſam, totámque vel maximam regionem hos campos deſignare veriſimile eſt ex Iornande, qui eos centum leucas in longitudine & quinquaginta in latitudine patere ait. Idem eos quoque Mauricios Campos nuncupat. Apud Catalaunios Tetricum ab Aureliano Imp. ſuperatum tradit Eutropius.

cathieremitę, gens vicina Gabaonicis. Ioſeph. antiq. lib. 5. c. 1.

cathilci, Germaniæ populi, à Germanico Cæſare deuicti. Strabo.

cathippi, Aſiæ vrbis nomen circa Mediam, aut Parthiam. Oroſ.

cathon, inſula à Pomponio inter Cycladas adnumerata.

cati, pluralis numeri, populi Germaniæ, Sicambris, vt inquit Strabo, finitimi.

caticardama, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. *Chiromandel*, Petr. Appiano.

P. Catienus Philotimus patronum adeò dilexit, vt hæres omnibus bonis inſtitutus, in rogum eius ſe iecerit. Plin. lib. 7. c. 36.

cati, fons dicebatur ex quo aqua Petronia in Tiberim fluebat, quia in agro erat cuiuſdam Caci. Feſtus.

catili, Alpium incolæ inter Polam & Sergeſtum. Plin.

catilina, ciuis Romanus, coniuratione contra patriam inita, notiſſimus, cuius impij conatus Ciceronis prudentia oppreſſi ſunt, Lucanus lib. 7. *—cuius*

Pariſiens ſæuas tremuit Catilina ſecures

Virg. 8. Æneid.

—& te Catilina Minaci,

Pendentem ſcopulo Furiarúmque ora trementem.

catilius Seuerus, vir omnium doctiſſimus diſcipulus Papiniani, anno ab vrbe 976. Lamprid. in Alexand.

catilius Seuerus, conſul, collega T. Aurelij Fuluij Antonini, anno ab vrbe 872.

catilli, populi circa Anienem fluuium. Silius, lib. 4. *Anienicolæque Catilli.*

catillus, filius Amphiarai, qui cùm fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibique reliquis adiuuantibus, Tybur condidit, & à nomine fratris nomen impoſuit. Virg. 7. Æneid.

Catillúſque acérque Coras Argiua iuuentus.

Silius lib. 8.

Et Tibur Catille tuum.

catillus, mons prope Tyburtim ciuitatem Romæ vicinam à Catillo fratre Tyburti conditoris, ſic dictus.

catina, vrbs Siciliæ, vide CATANA.

catina, Arcadiæ oppidum. Plinius libro quarto, capitulo ſexto.

catizi, Pygmæorum gens à barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. lib. 4. c. 11. Stephano κάτυζα & γαννῶν eorum regio vocatur, incolæ Tuſylli.

catius, Deus Ethnicorum, qui Catos, i. acutos homines faceret, meminit Auguſtinus in 4. Sunt qui libentius Cautium legant, quod ſcilicet cautos homines faceret.

cato, primus Porciæ gentis, tres ſummas res præſtitiſſe exiſtimatus eſt: optimus orator, optimus imperator, optimus ſenator fuit: ac præterea quadragies cauſam dixit, non quiſquā ſæpius poſtulatus fuit, & ſemper abſolutus. Plin. lib. 7. c. 27.

cato, Porcius, cui poſtea à Cenſuræ dignitate Cenſorij cognomen inditum eſt, ex Tuſculano municipio ortum traxit, indéque perſuaſione atque amicitia Valerij Flacci adductus primus ex ea familia ſe Romam contulit: vbi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulſa eſt adeptus. Primùm enim Tribunus militum in Sicilia fuit: deinde Prætor Sardiniam ſubegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus, cùm iam natu grandior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus, citeriorem Hiſpaniam ſortitus eſt, vbi rebus fœliciter geſtis, vrbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, vno die ſolo æquari iuſſit. Hunc ob morum grauitatem, ſingularémque iuſtitiam Virgilius 6. Æneidos inferorum iudicem facit:

Secretóſque pios & dantem his iura Catonem.

Gellius lib. 2. c. 14.

cato iſte Cenſorius dicere erat ſolitus, trium potiſſimum rerum ſe pœnitentiā egiſſe: primùm eò perrexiſſe nauigio, quò pede proficiſci potuiſſet: ſecundò, ignauum præteriſſe diem: tertiò, ſecretum vxori reuelaſſe. Plutarch

catones, duo fuerunt ſuperioris filij, quorum alter in bello contra Perſæum ſub Æmilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre ſuperſtite ac prætore deſignato, extinctus eſt, & egregios in iuris diſciplina libros compoſuit. Gel. libro 2. cap. 4.

M. Cato Vticenſis M. Porcij pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque diſciplinæ ſeueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, breníque toga in publicum prodibat, ſeſe adſuefaciens nonniſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatum fruſtrà petiit, quòd virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſsè voluerit ſupplicare. Martiam coniugem roganti Hortenſio amico liberorum cauſſa conceſſit, eandémque poſt Hortenſij mortem recepit: quòd Cæſar auaritiæ cauſa ab eo factum calumniatus eſt, Di-

miſit, inquit inopem, vt locupletem reciperet. Poſt Pharſalicam cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terreſtri itinere per deſerta Lybiæ ad Iubam regem perduxit. Poſtremo victo à Cæſare Scipione, Vticæ, quam tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſciuit, perlecto antè Platonis Dialogo de animæ immortalitate qui Phædon inſcribitur. De hoc Lucanus lib. 1.

Victrix cauſa diis placuit, ſ. A vita Catoni.

Valerius Cato, Grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ, cuius famam hi verſus indicant,

Cato Grammaticus Latina Siren,

Qui ſolus legit & facit poetas, Tranquillus.

catobrica, Hiſpaniæ vrbs, inter Cordubam & Emeritam. Anton.

catoluca, Galliæ Narbonenſis oppidum. Anton.

catoni, Plin. lib 6. cap. 7. populi Scythiæ circa Mæotim degentes. Alij Caroni legunt.

catopterium, locus excelſus ſupra Anemoriam Phocidis vrbem, ſiue Parnaſſi præcipitium. Strabo.

catraleucos, Celticorum in Luſitania vrbs. Ptol.

catræ, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.

catrea, Cretæ vrbs. Pauſan.

cattia, vide ÆTHUSSA.

cattabánia, regio fœlicis Arabiæ. Steph.

catti, populi Germaniæ (hodie Haſſia) à Druſo Liuio perdomiti, anno ab vrbe 731. Vide CHATTI. Videatur Tacitus.

catti Meliboci, Germaniæ tractus qui *Catzenelebogen* dicitur Beato Rhenano, in Haſſia eſt.

cattigara, Sinarũ ſtatio. Pto. *Canton*, Caſtaldo.

cattuerides, Ptol. lib. 3. cap. 6. decem ſunt inſulæ in occidentali Oceano, Caſſiterides cæteri vocant à plumbi ſtannique copia, quòd *κασσίτερος* dicitur. Herodotus. lib. 3. Ne Caſſiteridas quidem noui inſulas, hoc eſt ſtannarias, vnde ad nos venit ſtannum. Vide CASSITERIDES.

cattuzza, vide CATIZI.

cattuaci, populi inter Belgas, Neruiis, Calctibus, Veromanduis ac Condruſis proximi, quos fortè Duaci oppidi incolas diœceſis Atrebatenſis opinari licet, Cæl. lib. 2.

catularia, porta Romæ dicta eſt, quia non longè ab ea ad placandum caniculæ ſidus, frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, vt fruges flaueſcentes ad maturitatem perducerentur.

catulinus, conſul, collega Apri, anno ab vrbe 882.

Qu. Luctatius Catulus primo bello Punico, CCC. nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Ægeades inſulas inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, cæteriſque inſulis inter Italiam, Aphricámque cederent, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent. Liuius.

catulus orator, conſul cum C. Mario, quarto eius conſulatu, Cimbros fudit: ab eodem poſteà vrbe occupata per diſſenſionem, mori iuſſus eſt, fruſtrà precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo incluſus, candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt. Valerius, cuius manes vltus eſt poſtea Sylla, interfecto Mario iuniore, Lucanus.

quid ſanguine manes

Placatos referam Catuli?

De hoc Cicero in Oratore.

catulus ſororius Catilinæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tantúmque quieti ſtudens, à Catilina iuſſu Syllæ interfectus. Pædianus.

catulus, alius huius ſuperioris filius, qui Lepidum poſt Syllæ mortem bellum ciuile reparantem oppreſſit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quàm grauitatis, & apud ſuos ciues authoritatis.

catullus, poëta Veronenſis, Epigrammatum ſcriptor, anno vno ante Salluſtium natus, quo tempore Romanorum imperium Marij & Syllæ pactionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, vnde & docti cognomen promeruit, alioqui laſciuus in primis & ſupra modum mordax, vtpotè qui ne Cæſari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripſit de paſſere ſuæ Lesbiæ, celebrauit nuptias Mallij: amauit Ipſithillam & Clodiam quam ficto nomine Lesbiam vocat. Ouidius 2. Triſt.

Sic ſua laſciuo cantata eſt ſæpe Catullo

Fœmina, cui falſum Lesbia nomen erat.

caturractonium, Britanniæ inſulæ oppidum, Ptol. vulgò *Cardelia*. Villanouano *Caerls*.

caturica, locus circa Alpes Cottias inter Brigantionem, & montem Seleucum. Anton.

caturriga, Galliæ Belgicæ vrbs, inter Buxocortorum & Naſium. Anton.

catuſiacum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

caturiges, Italiæ Tranſpadanæ populi, in regione vndecima. Plinius libro tertio, capite decimo ſexto, finitimi Centronibus ac Garocelis, quà iter erat ab Alpibus Graiis ad oppidum Geneuam, lacum Lemanum, & Rhodanum fluuium, quos veriſimile eſt fuiſſe prouinciæ Tarantaſiæ, extra Belgas, Celtas & Aquitanos. Cæſar. lib. 1.

caturiges, Plinio, Cæſari & Straboni, Alpium

incolæ. Nomen vetus, aliqua inflexione retinent, inquit Simlerus. *Chorges* enim oppidum eorum Galli vocant, vt docet Vigenereus, prope *Embrun* eſt.

catyeuchlani, Allionis inſulæ populi, Ptol. hodie vt Lelandus & Lhuydus referunt, ſunt Buchigamienſes & Herfordienſes.

cauares, Narbonenſis Galliæ populi in quorum agro Auenio ciuitas ſita eſt, Pompon. lib. 2. Cauaræ dicuntur. Strabo Cuaros nominat. Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentium & Iſaram amnes ſitos ait.

cauana, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

cauarus, Gallorum rex, anno à diluuio 2085.

cauca, vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Conca, vulgò *Quenca*.

caucadæ gentes, ſunt ad Lagoum amnem, quò in illum influit Opharus circa Mæotim à Plin. lib. 6. c. 7. collocati 4.

caucana, Siciliæ portus, prope Syracuſas. Ptolem.

caucaſus, mons editiſſimus in Septentrionali Aſiæ tractu, Indiam dirimens à Scythia, cacumina habens prærupta, perpetuiſque niuibus tecta. Virg 4. Æneid.

——*ſed duris genuit te cautibus horrens*
Caucaſus.

Hic fertur tantæ altitudinis eſſe, vt ab eo aſtra maiora viſantur, & eorum ortus, occaſuſque diligenter perſpiciantur, quo fit, vt Scythæ, eius montis accolæ, rei Aſtronomicæ peritiſſimi ſint habiti. In radicibus verò arboribus, herbis, veneficis, & vulturibus abundat ſupra Iberiam ac Albaniam in Septentrione, à Ptolemæo collocatur. Eſtque pars Tauri montis, & totus Taurus Caucaſi nomine intelligi poteſt, vt perſæpe partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtrat. lib. 2. caucaſus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito deſcendit. Caucaſi montes etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius libro 1. A Caucaſo fit Caucaſus, ſia, ſium. Virg. 6. Ecloga.

Caucaſiaſque refert volucres.

caucaſum, id eſt, niue candidum, à Scythis vocari, auctor eſt Plin. Caucaſiæ rupes, Ptolemæo. Caſpium ab accolis dici, ſcribit apud Strabonem Eratoſthenes. Inferiores Caucaſi partes *Colica*, & inde *Colice* regio & *Coli* populi dici refert Stephan. ea pars Caucaſi, qua poëtæ Prometheum à Ioue alligatum fabulantur, *Promethei iuga* vocat Propertius & *Strobilus* ab Arriano in Ponti Euxini Periplo dicitur. Eadem *Marpeſia Cautes* à Iornande, à Marpeſia Amazonum regina, quam ibidem certum tempus demoratam eſſe ſcribit. Caucaſum eundem eſſe cum *Coraxico* & *Heniochis* montibus; quos Plin. in Tauro deſcribendo nominat. ex eo videtur, quòd Cyrum fluuium, quem Ptolem. ex Caucaſo ducit, ex Heniochis montibus, quos ait ab aliis vocari Coraxicum, manare ſcribit. *Garamas* à Vibio dicitur. Nam Phaſim fluuium ex eo deſcendere facit, videtur Caucaſus ex Haithono *Coras*, aut ex Aſiæ tabulis *Gechias* recenti vocabulo nominari. Theuetus eum *Arad* & *Adezar* vocat, Niger eum *Albſor* nomen habere ait. Caucaſum priùs *Niphas* dictum, & poſtea *Boreæ thorum* tradit auctor de fluminibus, rationéſque fabuloſas reddit. Caucaſus eſt etiam locus circa Chium inſulam Herodoto. Item in Arcadia Halicarnaſſeo niſi hic Thaumaſios legendum ſit vt putat Portus.

caucaſiæ portæ vel pylæ, vrbs in cuius rupe, *Cumania* caſtellum eſt, & quæ magno errore Caſpiæ à multis dictæ fuêre vt Plin. libro 6. cap. 11. tradit. nunc ibi vrbs eſt quæ *Derbent* (quod anguſtias ſignificat) vocatur ab exteris. *Amir capi: Tenir capi*, & *Thamir capi*, ſunt qui legunt. *Mirali* eſt apud Haithonum, corruptè. Ingens naturæ opus montibus interruptis repentè, vbi fores obditæ, ferratis trabibus, ſuper medias amne Dyriodori fluente, citráque in rupe caſtello (quod vocant Cumania) communito ad arcendas à tranſitu gentes innumeras. Ferrea porta (cuius & Egeſippus meminit libro quinto, cap. quinquageſimo) ab incolis appellari videtur anguſtus hic locus: non quod ex ferro conſtet, ſed quod locus adeo munitus, vt quemvis hoſtilem impetum facilè ſuſtineat, quum tranſitus duntaxat pateat 300. paſſuum. Hinc munitiſſima totius Orientis vrbs cenſetur. Ex variorum relationibus. Ortelius.

caucaſij montes, qui propriè ſic dicuntur, ſunt Ptolemæo circa Oxi fluminis, & Indi fontes.

caucenſes, Hiſpaniæ citerioris populi, in conuentu Clunienſi. Plin. lib. 3. c. 3.

cauchabeni, Arabiæ deſertæ gens. Ptol.

cauchæ, campi circa Cteſiphontem quos Tigris fluuius, Septentrionem verſus, flexus ſecat. Plin. lib. 6. cap. 27.

cauci, Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos & caſas nauigiis ſimiles, à quibus, cum recedit mare, fugientes cum aquis piſces circa tuguria venantur. Ptolemæus.

caucon, fluuius. Vide DYME & CAVCONEA.

cauconea, regio à Caucone rege aut fluuio dicta. Stephan.

caucones, populi Bithyniæ, circa Parthenij fluminis oſtia, item populi Meſſeniæ. Ptol. Strab.

caudi, vel Cauditum, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde Furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinæ, Romanorum ignominia & clade nobilitatæ. Ibi enim Romanorum copiæ, duce Sp. Poſthumo conſule, in anguſtias

adductæ, & ab hoſtibus eis cumquaque obſeſſæ. cùm alia euadendi ſpes non eſſet, poſitis armis ſub iugum miſſæ ſunt Lucanus lib.2.

Vltra caudinas ſperauit vulnera furcas.

caudo, inſula vicina Cretæ, vbi maximi onagri naſcuntur. Suidas.

caue, magnus vicus in Bithynia. Xenoph. lib. 24. hiſtor. Græc.

cauiclum, Bæticæ vrbs, circa Menobam. Anton.

cauij Illyrici populi. Liu.

caulci, Germaniæ populi ad Oceanum. Strabo.

caulici, Apollonio Canliaci, populi iuxta Ionium ſinum, à monte ſic dicti. Stephan. Item Iapidiæ, Scopuli vbi Iſter ſe diffindit. Apollon. lib. 4.

caulinum vinum, ad quartum lapidem à Neapoli diſtans, ab agro ita nominatum.

caulum, ſiue Caulon, qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ fronte apud Locros. Plinius libro tertio capitulo decimo, Virgil. tertio Æneid.

Caulóniſq; arces, & nauifragum Scylaceum.

Quanquam ibi poëta non tam de oppido quam de promonïorio loqui videtur. Hanc vrbem Strabo libro ſexto, Pomponius libro ſecundo, & Stephanus de vrbibus, Cauloniam appellant, boni vini abundantem. Horatius.

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

caum, Hiſpaniæ oppidum inter Aſtuticam & Tarraconem Anton.

caumana, alueus Indi fluminis, circa eius oſtia. Arrian. in Indicis.

caumas, vnus è centauris, Ixionis filius. Bocat. lib 9.

caunus, Cariæ oppidum ad Calbin fluuium, cuius meminit Strab. lib. 14. & adiuncti oppidi Caum, æſtate & autumno, vt ipſe ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Cauni ſub peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos cùm intuitus eſſet Stratonicus Citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliad. verſiculum in eos protulit.

Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοίηδε, καὶ ἀνδρῶν. id eſt, Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſuggillans. Caunij verò cum hominem inceſſiſſent acrius, quod vrbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere auſim, vbi mortui ambulant? vrbaniùs multò acriúſque quàm prius illudens. Hæc ex Strabone lib. 14. Ab hac ciuitate vehebantur fici Cauneæ dictæ. Cicero libro 2. de Diuinatio. Cùm M. Craſſus exercitum Brunduſij imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens; cauneas clamitabat, ac ſi dixiſſet, (præſagiens futuram cladem, in qua Craſſus occubuit) caue, ne eas. Stephan. cauum in cariam nominatam ſcribit à cauno, quem Biblis ſoror refugientem amabat, vnde prouerbium, caunius amor. Eſt etiam caunus. Doridis Aſiæ minoris regionis oppidum Ptolemæo, *Magri* dicitur Oliuario. *la Roſa* Sophiano.

caunus, Cretæ vrbs: Gentile, Caunius & Cauneus. Item Hiſpaniæ mons in Celtiberis. *Moncayo* hodie, aliquando quoque *Caci mons* dictus. Liu. Item Æolica vrbs. Athen.

caunus, filius Mileti & Cyanes: qui cùm à Biblide ſorore perditè amaretur, ſponte patriam reliquit, & in Cariæ littore è regione Rhodi vrbem condidit, quam de nomine ſuo Caunum appellauit. Ouidius lib. 9. Metamorphoſeon.

cauphitca, Perſidis vrbs. Ptol.

cauratani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

caurasiæ, gens Bætica. Plin.

caurium, Luſitaniæ oppidum, Ptolemæo alio nomine caura, vulgo *Corra*.

caurita Coria C. Cluſio, Hiſpaniæ vrbs circa Placentiam ciuitatem, neſcio quis Cauricæ ex veteribus meminerit.

cauros, inſula cum oppido, quæ priùs Andros, deinde etiam Antandros dicta eſt. Plin. lib. 4. c. 12.

caurus, ventus ab occaſu ſolſtitiali flans, qui & corus dicitur, & Euronothus, Virgil. tertio Georg.

Semper hyems, ſemper ſperantes frigora Cauri.

caus, Cauntis vrbs Arcadiæ in agro Telphuſio, vbi Cauſius Æſculapius colebatur vt refert Stephanus ex Pauſaniæ octauo.

cauſennis, vrbs Angliæ, Anton. Ea eſt in comitatu Lincolnenſi, vulgò *Cayſeuen*.

cauſiani, populi, qui naſcentes lugent, mortuos autem beatos reputant. Stob. in encomio mortis.

cauſini, Mauritaniæ Tingitani populi. Ptolemæus.

cauti, populi ſunt in Scotia, qui hodie *Morauiam & Roſſiam* inhabitant.

caycus, Cæleni filius. Pauſ.

caytethus, Minutis conditor.

caycus, fluuius Phrygiæ, labens per Myſiam & Pergamum, per Campum qui Caytus appellatur. Scribitur, Caicus.

cayſter ſiue Cayſtrus fluuius Lydiæ, Sardibus proximus, qui multos amnes ſecum deferens, Aſiam paludem præterlabitur, Epheſúmque abluit: cignis præterea abundat. Dicitur ἀπὸ τοῦ καταχαίειν, hoc eſt, amburi: quoniam propinquus ſit catacecaumenæ: quæ pars eſt Epheſiæ prætorrida & deuſta, fertilis nulla præter vitem arbore, ſed vino præſtantiſſimo. Vitruuius, & Plin. Catacecaumenitem ex hac origine denomi-

nominant. Hinc Cayſtrinus campus. Stephanus Strabo Virgil.

——atque Aſia circum

Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Gentile, Cayſtrinus & Cayſtrius, Stephano: vt Ales Cayſtrius, id eſt, Cygnus. Ouid. de Triſt. lib. Eleg. 1. *Chias* ex tabulis nominari poſſe videtur Caſtaldus e m haici vocat.

cayſtri campi, qui continui ſunt, & camporum omnium op imi, ſubiacent Sardi vrbi. Strabo l b. 13.

Cayſtrus, fœm. gen. vrbs Ciliciç mediterranea.

cazeca, vicus in littore Tauricæ Cherſoneſi, Arrian. in Periplo.

cazimirus, Brandenburgenſis Marchio, ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra Vngaros.

C E

Cea, Cæa, ſiue Ceos (vtrumque enim ſcribitur, Plin lib 4 c. 12.) inſula eſt iuxta Eubœam, à Cæo Titani filio ſic dicta. Ouid.

Tranſit & antiqua Carthea mœnia Cea.

A qua Cææ veſtes, quæ in hac inſula ex bombyce tenuiſſima texebantur in vſum fœminarum. Propertius.

Et tenues Cœa veſte mouere ſinus.

Quo in loco parum doctè Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit. Ab hac Cæus Heraſtratus, clarus medicus dictus fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clariſſimorum poëtarum alumna. *Ciam* Ptolemæus nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolaus. vide infrà COS & CHOS. Scribitur frequentius per diphthongum æ: à nonnullis per œ, Cæus adiectiuum. Horat. 2. carm. 1. Ode.

Sed ne relictis Muſa procax iocis

Cææ retractes munera næniæ. Virg 1. Georg.

—cui pinguia Cæa,

Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.

Ceadus, vir Thrax ex his qui Troianis auxilia miſerunt. Homer lib. 2.

cebares, equiſo fuit, cuius aſtu Darius regnum Perſarum adeptus eſt: nam cum magi inter ſe pacto conueniſſent, vt his cuius equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares, manum vulnæ equinæ prius admotam, naribus equi olfaciendam præbuit: quo odore irritatus equus primus de iit hinnitum, Herod.

cebes, Thebanus Philoſophus, ſcripſit dialogos tres, qui inſcribuntur, Pinax, Septima, Phrinicus. Diog. Laërtius lib. 2.

cebrenia regiuncula eſt Troadis, cum oppido eiuſdem nominis, non procul à Sceps. Plin. lib. 5. cap. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene, vt ex ſententia Herodiani refert Stephanus, vel (vt alij putant) à Cebrione Priami nothio: quanquam Straboni magis placet, Cebrionem potius à Cebrenia regione, aut certè à Cebrene nomen accepiſſe. Hinc Cebrenis, huius Cebrenidis, fœm patronymicum. Ouid. vndecimo Metamorph.

Aſpicit Heſperien patria Cebrenida ripa:

Statius in Syl.

——vidua Cebrenidos arida luctu

Flumina.

cebrenus, & Cebrenius, Gentile, Auſonius.

Sic qui venalis tam longa ætate Cebrinus

Non habet emp orem ſit tibi pro pretio.

Sunt & Cebrenij in Thracia. Strabo. Eſt fluuius quidam Ariſbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitant. Multa enim apud Troes & Thraces iiſdem nominibus, appellantur, &c.

cebriones, Priami nothus, à Patroclo ſaxo ictus, interiit. Iliad. π.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν Ἀγακλῆος Πριάμοιο, &c.

Cebrionem propria haud Priamo de coniuge natum.

cecia, hodie Sciſſelmaur, Auſtriæ vrbs, Lazio auctore.

cecilia, Syriæ vrbs ad Euphratem fluuiũ. Ptol.

cecilia Mellinum, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

cecilioni, locus Hiſpaniæ inter Emeritam, & Salmanticam. Anton.

cecarphus, vide CERCAPHVS.

cecina, fluuius ad Volaterras, authore Pomponio, lib 2. & Plin. lib. 3. c 5.

A. Cecinna, Volater. equeſtris ordinis, quadrigariorum magiſter, Pompeianarum partium tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuncias belli mittebat amicis, vt Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defenſus ab eo in quada n hæreditatis cauſa: extant & inter eius Epiſtolæ conſcriptæ. Scripſit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, niſi à Ciceronis rebus primo receſſiſſet.

cecinna, alius, Octauij Cæſaris ſcriba legitur in Epiſtolis ad Atticum.

cecinna alius, vir conſularis, ob coniurationis ſuſpicionem à Tito imperatore ad cœnam vocatus ac per proditionem interfectus. Tranquil. in Tito.

cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus ad Bebriacum cum Othonianis congreſſus fœliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.

cecrena, vrbs Troadis. Phauorin.

cecropia, Atticæ vrbs. Strabo.

cecropidæ, pars tribus Leontidis. Steph.

cecropis, regio Thraciæ, & Theſſalonicæ gens. Steph.

cecrops, primus Athenienſium rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas inſtaura-

uit, Euſebius in Chrònicis Biformem prodide-re, quia primus marem & fœminam matrimonio iunxit. Iuſtinus lib. 2. Euſeb. in præfatione Chronicorum. Iſte eſt Cecrops Diphyes indigena, ſub quo primum in arce oliua orta eſt, & Athenienſium vrbs ex Mineruę appellatione ſortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, ſimulacra repetit (ſcilicet in Græcia) aram ſtatuit, victimas immolauit, nequaquam iſtiuſmodi rebus vſquam antea viſis, apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id eſt, duabus naturis, ſiue ob longitudinem corporis, ſiue idcirco quod cùm eſſet Ægyptius, vtramq; linguam ſciebat Græcam & Ægyptiam. Sunt qui hunc literarum Græcarum inuentorem fuiſſe velint.

cecrops II. Athenienſium rex VII. regnauit annis XI.

cecropia, oppidum à Cecrope conditum, nunc arx Athenis. Plin. lib. 7. c. 56.

cecropius, a, um, poſſeſſiuum, Virgil libro 4. Georg.

Cecropias innatus apes amor vrget habendi.

apud Stephanum Cecropia regio & Cecropia tribus à Cecrope denominantur: item Cecropius, Cecropides.

cecropis, regio Thraciæ, & vicus Theſſalonicæ. Steph.

cecropis, idis patronymicum fœmininum.

cecropidæ, Athenienſes dicti. Ouid. 7. Metamorph.

Phœbus in interius ſpatium, pulchroſq; receſſus Cecropidas duxit.

cecryphalea promontorium, ſeu inſula Peloponnenſis, vbi Athenienſes ab Æginetis prælio ſuperati fuerunt. Steph.

cecyliſtrium, oppidum Galliæ Narbonenſis. Sex. Auien.

cecyrina. Achaiæ in Peloponneſo vrbs. Pauſ.

cedar, i. nigredo, aut triſtitia, filius Iſmaelis. Gen. 25.

cedar, Arabiæ regio Hieronymo, in Agarenorum, id eſt Saracenorum ſolitudine, à cedar filio ſecundo Iſmaelis. 1. Par. 1. Gen. 25. ita cognominata.

cedar, quibuſdam ciuitas, quæ Ioſepho Camala vocatur.

cedem, i. Oriens, filius Iſmaëlis, frater Cedar. Ierem 49.

cedes, vrbs in tribu Iuda Ioſ. decimoquinto lat. Sanctitas.

cedes, vrbs Galilææ in montanis Nephthali, Ioſ. 20. deputata fugitiuis, qui neſcij homicidium perpetrauerant. Ioſ. 20. Leuitis quoque attributa. Ioſ. 21. 1. Paralipom 6.

cediàs, vicus prope Sinueſſam. Plin. item Africæ oppidum, D. Auguſt.

cedimoth, i. antiquiores, vel priores aut orientales, ſiue incendium vel incuruatio mortis, oppidum in poſſeſſione tribu Ruben. Ioſ. 13. quod ſolitudo cademoth Deuter. ſecundo. dicitur.

ceditiæ tabernæ. non à cedendo dictæ, ſed à domini nomine qui cedicius vocabatur.

cedma, filius Iſmaëlis. Gen. 25. Lat. antiquus vel prior, aut orientalis.

cedmiel, i. antiquitatis aut orientis Deus, nomen viri, 2 Eſd. 3.

cedmonei populi, Gen. 2. Lat. Antiquiores, vel priores, aut orientales.

cedranitæ, Arabiæ felicis gens. Stephan.

cedroſij, populi ſunt feri, inhoſpitales, qui vngues tota enutriant vita, ferarum exuuiis amicti. cete in cibos adhibent, quorum ſpinis trabalibus tecta contignant, ſquamis tegularum vicem ſubeuntibus Cæl. lib. 18. cap. 31. Aliis dicuntur Gedroſij.

cedreatis Diana ab Orchomeniis ideò ſic vocata fuit, quòd eius ſimulacrum in ingenti eſſet cedro erectum. Pauſ.

cedreæ, vrbs cariæ. Hinc cedræus, cedreates, Cedreaticus, Steph.

cedrei, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

cedris, Sardiniæ fluuius. Ptol.

cedron torrens inter Hieroſolymam & montem Olíueti. Hunc tranſit Chriſtus iturus ad agonem Iohann. 18. Eadem via Dauid Abſalomum filium fugiens tranſit. 2. Reg. 15. In hac valle rex Aſa combuſſit Simulachrum Priapi 3. Reg. 15. & Ioſias vaſa Baalis 4. Reg. 23. & Ezechias 2. Paralipomen. 29. 30. Tenebras vel triſtitiam ſignificat. Eſt & vrbis nomen ſitę inter Ioppen & Eleutheropolin, cuius in Macchabæis mentio fit, & alias Gedor vocatur.

cedrópolis, oppidum in caria.

cedros, inſula eſt in Germaniæ littoribus, cedri genere ſyluoſa, vnde electum in petras deflueꝛe dicitur. Perottus.

cedróſſi, populi prope mare rubrum. Steph.

ceelatha, locus ad quem venerunt filij Iſraël. profecti de Rheſſa, Num. 33. Lat. cœtus ſiue congregatio, vel Eccleſia.

ceila ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. 1. Reg. 22. 1. Paral 4. 2. Eſd. 3. Lat. diſſoluens eam, ſiue diuidens aut ſcindens eam, vel fixio eius.

ceionius Baſſus, cos. collega Valerij Aureliani Auguſt. Sueuos & Sarmatas vicit.

ceiónius Iulianus camœnius, cos. collega Amici Paulini.

cefala Africæ inſula, anno 1500. primùm eſt inuenta, cuius longitudo trium eſt milliarium, latitudo verò vnius. Pagos habet duos, in quibus domus non paucæ, & arx. Regi ciuitatis Quiloa quondam parebat: cæterùm ab eo deficiens,

ficiens, peculiarem regem poſteà habuit. Anno 1505. arcem, quam Luſitani tenebant, vehementi obſidione incolæ oppugnarunt, adeò quidem vt pertenuis euadendi ſpes Luſitanis appareret: qui noctu præter Afrorum opinionem erumpentes, Regem, multóſque proceres in cœnaculo ſuo opprimunt, eiuſque caput haſtæ infixum per arcis feneſtram exponunt, eáque ratione ingens euadunt periculum, & tandem alium regis Portugalliæ nomine, præfectum conſtituunt, Theatr. vrbium orbis.

celadiónus Alexandrinus Epiſcop. anno ſalutis 157.

céladon, vnus ex iis, qui vnà cum Phineo in aula Cephei regis Æthiopum, Perſeo, vim inferre conati, ab eo ſunt occiſi. Ouid. 5. Metamorph.

O cciit: & Celadon Mendeſius occidit Aſtraus.

celadon, amnis in Alpheum influens: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.

celadone, vrbs Locridis: Gentile, Celadoneus. Steph.

cela, erat nomen ciuitatis, quæ anteà Cila vocabatur, in qua repertus fuit Abacuc. At Berathſatia locus eſt circiter decē ſtadiis ab ea ciuitate diſtans, in quo Michææ ſepulchrum erat, quod monumentum Fidele *μνῆμα* vocant indigenæ, & lingua patria Nephaomemana. Hæc Socrates in ſua Eccleſiaſtica hiſtoria.

celadus, Arcadiæ flumius, Pauſ.

celaduſſe, Adriatici maris inſula apud Pomponium, *Laguſta* nonnullis interpretatur, inquit Hermolaus.

celadúſſa, inſula parua maris Adriatici proxima Ortygiæ, quam alij Artemicam vocant, Pomponius Mela libro primo, & libro quarto, c. 26.

celæ, inſula ante Troadem. Plin.

celæmona, Hyanci filia. Pauſ.

celæna, locus Campaniæ Iunoni ſacer. Virg. lib 7.

Quique ruſas Batuliſque tenent, atque arma Celænæ.

Aliàs Celennæ legitur apud Virgilium per duplex nn. Hanc Stephanus Apameam poſteà dictam ſcribit: Gentile, Celenæus, a, um.

celenderis, Ptolemæo & Tacito, Ciciliæ oppidum. Celenderitis eius regio appellatur apud Plinium. Vrbs vocatur nouo nomine *Palopoli*, vt Niger perhibet, ſed vt Mercatori placet, *Crienero*.

celænæ, inquit Liuius lib. 1. belli Macedonici vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle ſita. Lucanus.

Lugent damnata Phœbo victore Celænæ.

celænæ, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ Apamiæ imminens, oppidum habens eiuſdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam tranſtulit. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victúmque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in fluuium ſui nominis fuiſſe commutatum. Cui fabulæ occaſionem creditur præbuiſſe ſubiectus Celæni lacus, calamos ferens tibiarum lignis aptiſſimos. Meminit huius collis Ouid. 4. Faſtorum.

Inter, ait, viridem Cybelon, altáſque Celænas
Amnis it inſana nomine Gallus aqua.

celæno, vna ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iupiter concubuit. Ouidius,

Et te formoſa Celæno,
Maiam & Electram, Taygetamq; Ioui ſcilicet
Concubuiſſe ferunt. Tzetzes in Lycophronem refert ex Aceſandro ex hac & ex Neptuno natos eſſe Eurypylum & Tritonem. Vide infra de Pleiadibus.

celæno, vna Harpyiarum Neptuni & Terræ filia, ſoror Ocypetes & Ællus, quarum formam, & vbi habitent, deſcribit Virgil. libro 3. Æneidos,

—Strophades ſtant nomine dicta
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpiæque colunt aliæ &c.

ab obſcuritate nomen habet. Nam *κελαινὸς* Græcis Niger eſt. Vide infrà de Harpyis.

celænus, mons Galatiæ. Ptolem. Vide Taurus.

celæthi, Theſprotica gens. Steph.

celæthra, vrbs Bœotiæ prope Arnen, à Celæthro quodam. Steph.

celai, i. leuis, aut torrefactus, ſiue vox mea: nomen viri Nehem. 12.

celáia, i. vox domini, aut torrefactio, aut alleuatio Domini, nomen viri, 1. Eſd. 10.

celama, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

celebothras, rex Muziris, quod primum eſt Indiæ emporium. Plin. lib. 4. c. 23.

celeæ, Peloponneſi vrbs in Sicyonia. Pauſan.

celegeri, Mœſiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Plin. lib. 4. cap. 26. in deſcriptione Mœſiæ.

celeia, vel Celia Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. cap 24. in Noricorum deſcriptione vulgo *Cilio*.

celelates, Cerdiceates, Liguriæ populi. Liu.

celemantia, Germaniæ oppidum. Ptol.

celena, locus Campaniæ Iunoni ſacer.

celendræ, ſiue Celendris, aut Celenderis, Samiorum colonia in Cicilia. Pompon. lib. 1. portum habens eiuſdem nominis, ad Seliuuntis fluuij oſtium, Luc. lib. 8.

—Quatur pars magna Senatus,
Ad profugum collecta ducem, paruiſq; Celendris.

Quæ portu mittiſque rates recipiſque Selinus.
Eſt item portus Peloponneſi Pauſan.

celer, conſul, collega Venantij iunioris, anno ab vrbe 1262.

celetini, populi citerioris Hiſpaniæ ſupra Braccaras & Gronios. Plin. lib. 3. Quorum agrum Ano fluuius abluit, vt indicat Ptol.

celeſtinus XLI. Romanorum Epiſcopus, annis IX. anno ſalutis 426.

celeſtinus II. 166. pontifex, menſibus V. diebus XIV. anno ſalutis 1103.

celeſtinus III. Romanorum Epiſcopus 179. annis VI. menſibus VIII. anno ſalutis 1191.

celeſtinus IV. pontifex 180. diebus 18. anno ſalutis 1141.

celeſtinus V. pontifex 193. menſibus VII. pontificatu hic ſe abdicauit, anno ſalutis 1294.

celeſtinus hæreticus, quo adiutore Pelagius dogma ſuum contra CHRISTI gratiam effudit, anno ſalutis 414 D. Auguſt.

celethi, populi Theſprotiæ, vicini Theſſaliæ Steph.

celetrum, Macedoniæ vrbs. Liuius.

celeus, rex erat Eleuſinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtrauit omnem agriculturæ rationem Eius vilis & ruſticana ſupellex, abiit in prouerb. Celei ſupellex, de qua Virgilius primo Georgicorum.

Virgea præterea Celei viliſque ſupellex.
Et Ouidius 4. Faſtorum. De hoc ſic *Euſebius* ad numerum DCXI. Eleuſinæ Celeus regnauit coæuus Triptolemo, quem Philochorus ait longa naui ad vrbes accedentem diſtribuiſſe frumenta, & ob id dediſſe ſuſpicionem quod nauis eius ſerpens pennatus fuerit. Euſtathius in 2. Iliados ait Cephalum patrem fuiſſe Celei, & Celeum Arceſij qui Vlyſſis auus fuit.

celezenæ, Armeniorum regio prope Melitenem. Suidas etiam Celzene vocatur.

celia, Norici oppidum. Plin. Ptol. vrbs item Apuliæ Peucetiæ, Ptol. & Campaniæ, Diodor. vide ſupra Celeia.

celida, Pentapoleos regionis in Africa oppidum, Ptol.

celita, i. refugium, vel contractio, aut vocis declinatio, nomen viri, 2 Eſd. 8.

celium, vt legit apud Antonium Varrerius. vrbs Hiſpaniæ, quam aliquibus fretus coniecturis, putat *Ceice* eſſe prope *Tomar* vrbem.

celius, Tuſcorum imperator, anno ante vrbem conditam 1395.

celius, mons eſt à Celio, nobiliſſimo Tuſcorum duce dictus. Bocat.

celmis, vnus fuit ex Idæis dactylis, qui cùm matrem deorum Rheam ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus reiectus eſt: ab hoc ferrum ſolidiſſimum cudi ſolebat, de quo extat prouerbium, Celmis in ferro. Author Zenodorus.

celinus nutritius fuit Iouis, quem & paruulus adhuc Iupiter plurimum amauit. Cęterùm quum aliquando mortalem eſſe Iouem dixiſſet, Iupiter iniuriæ memor, quum expulſo Saturno rerum iam potiretur, in adamantem lapidem commutauit illum. Ouid. 4. Metamorph.

cellæ, locus Macedoniæ inter Heraclem & Ediſſam. Anton.

cellæ, Pincentinæ, Africæ proprius locus, Anton.

cellos, vicus Tripolitanæ regionis in Africa, Antonio.

cellonæenſes, Scythica gens. Phauorin.

celnius, Albionis inſulæ fluuius. Ptol. *Killian* nunc Camdeno.

celonæ, Aſiæ oppidum in Meſopotamia. Diodor. lib. 7.

celſa, Ilergetum in Hiſpania vrbs. Ptol. alia item ad Iberum fluuium ſita. Strabo.

celſenſes, populi citerioris Hiſpaniç. Plin. lib. 3. cap. 3.

celſitani, Sardiniæ populi, Ptolem.

celſus, plagiarius, carmine Horatij notiſſimus.

Quid mihi Celſus agit monitus, multúmque monendus.
Priuatus vt quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo?

celſus, vir doctiſſimus Alexandri Aug. à conſiliis, anno ſalutis 225.

cornelius celſus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

celtæ, populi Galliç comatę inter Garumnam & Sequanam fluuios, ita dicti à Celtô Poliphemi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plin. lib. 4. c. 17. Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A Scalde ad Sequanā, Belgica, ab eo ad Garumnam, Celticam, eadémq; Lugdunenſis inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta. A Celtis etiam Celtiberi Hiſpaniç populi originem traxiſſe creduntur, qui quum veniſſent ad Iberum Hiſpaniæ fluuium, ibíque conſediſſent, aſſumpto ad nomen ſuum fluuij nomine, iuxta quem conſederant, Celtiberi dicti ſunt, & regio eorum Celtiberia, vulgò *Arragon* Lucan. libro 3.

—profugíq; à gente vetuſta,
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

celtes, Galliæ Celticæ rex, Oſiridis Ægypti regis tempore, à quo nomen habuerunt montes maximi, à conflagratione ſyluarum, qui diuidunt Celtas & Celtiberos. Beroſus lib. 5.

celtiaca, oppidum Hiſpaniæ, conuentus Hiſpalenſis, vt ſcribit Plin. lib. 3. c. 1.

Celti-

Celtiberi, Hiſpaniæ populi ad Iberum fluuium Strabo li. 3. Plin. lib. 3 c. 3. & lib. 4. cap. 17.

celtiberia, ea eſt Hiſpaniæ regio, quam incolunt Celtiberi Plin. lib. 4 c. 22.

celtica, quæ & Gallia olim à Romana dicebatur, Veſontiuam, Senonenſem, Bituricenſem, Lugdunenſem ciuitates metropolitanas earumque ſuffraganeas omnes inter Garumnam, Matronam, Sequanam, & Rhodanum flumina ſitas complectitur. In hac ſunt Ducatus Bituricenſis, Burgundiæ, Burbonij, Atuerniæ, Aurelianenſis Valeſij, à quo recentiores Francorum reges, à Philippo ſcilicet Valeſio cognominantur & Normaniæ. quoad citra Sequanam ſe extendit: Comitatus etiam Burgundiæ, Niuernenſis, Altiſſiodorenſis, montis Belicardi, Ferretenſis, Carolotenſis, Mariſconenſis, Bleſenſis & multi alij. Celtarum clariſſimi ſunt Ædui. Horum vrbs olim ampliſſima Auguſtodunum, vt refert Pomp. Mela. cui Gallica lingua alludit *Autun*. Celticæ terminos, quoad Rom. imperium in Gallia viguit, Rhodanus fluuius præfiniebat, vt nonnulli ſcripſerunt. De Celtis plura apud Cæſarem lib. 1 comment.

celtici, Hiſpaniç populi à Celtis oriundi. Silu.

celticum, Hiſpaniæ promontorium, quod Finem terræ hodie vulgus peregrinorum cognominat. Vadianus Pomponij interpres. Eſt etiam Celticus adiectiuum: vt Viciæ Celticæ Plinius.

celtoſcytæ, gens Septentrionalis, Strabo libro 10.

celtorij, Galliæ populi, propè Senones ſunt, Plutarch. in Camillo.

celtum, vrbs Hiſpaniæ, inter Hiſpalim & Auguſtam Emeritam, Anton.

cema, Narbonenſis prouinciæ fluuius in Alpium monte Cemeno profuſus. Plin. lib. 3. c. 4. Ita quidem veteres editiones legebant, ſed recentiores habent, Acema, vide itaque ſuo loco.

cemandri, populi in parte Illyrici, ad caſtrum Martena. Iornand.

cembani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

cemmenos Græci eos montes vocant: quos noſtri Gebennas, longè ab Alpibus ſummotos vbi à Cemeno Alpium monte, Varus amnis in Narbonenſem verſus delabitur, vulgò *les Cenenes* Villanouano *Montagnes d'Auuergne*.

cemeneleon, oppidum Liguriæ in Alpibus ſitum. Dicitur & Cemelion, Plinio quaſi à Cemeno monte videri poſſet, appellatum. Hoc loco vt ſcribit Leander Varus fluuius originem ſumit, dicitúrque nunc *monte Camelione*, ſed hoc montis nomen eſt, non vrbis.

cemenus, vide Cemenos.

cempſi, populi ſub pede Pyrenei montis degentes. Dionyſ.

cena, Siciliæ locus. Anton.

cenei, Palæſtinæ gens. Geneſ. 15. Item 1. Reg. 15. inter Amalecitas habitare videntur.

ceneum, Eubœæ inſulæ promontorium. Strab. Ptol. Plin. Cæuæum.

cenchreæ, Peloponneſi oppidum prope Corinthum in Iſthmo ipſo iuxta fanum Neptuni quinquennalibus inclytum ludis, quem Strabo ob id Iſtmium appellat. Steph. κέγχρεαι, à filio Heroe, Cenchreo. Pompon. lib. 1. & Plin. lib. 4. c. 4. & 5. Idem locus aliàs Cenchreis. Hieronym. Corintho vicinus imò portus ipſius Corinthi. Plinius libro 4. Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc, anguſtiarum termini, longo & ancipiti nauium ambitu, quas magnitudo plauſtris tranſuehi prohibet.

cenchreæ, Steph. vrbs Troadis, in qua commoratus eſt Homerus, vt de rebus Troianis certior fieret. Secunda vrbs & nauale eſt Corinthi. Tertia, Italiæ: Gentile, Cenchreates.

cenchreis, Cinyræ Aſſyriorum regis vxor Myrrhæ mater, quum ſuperbius loquuta eſſet & filiæ ſuæ formam Veneri antepoſuiſſet, Venus matris pœnas exequens, Myrrhæ infandum amorem obiecit; adeò vt patrem ſuum amaret; quæ ne ſuſpendio ſe necaret, nutrix interuenit & patre neſciente per nutricem cum eo concubuit, ex quo concepit: idque ne palàm fieret, pudore ſtimulata in ſyluis ſe abdidit, cuius Venus poſtea miſerta eſt, & in ſpeciem arboris eam commutauit, vnde myrrha fluit, ex qua datus eſt Adonis, qui matris pœnas à Venere eſt inſequutus. Hyginus, fabula quinquageſima octaua, quamuis paulò aliter hoc narretur à Theocriti ſcholiaſte in primum Idyllium: id non Cenchridis, ſed ipſius Myrrhæ ſuperbia accidiſſe, quæ inter pectendum non æque formoſos eſſe Veneris capillos ac ſuos gloriata fuiſſet, ac proinde Veneris iram in ſe concitaſſet.

cenchrius, Ioniæ amnis, ad Epheſum Cayſtro proximus per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam. ex partu, accolæ aditum olim quo peperiſſet, ipſamque olinam, ſub qua partu liberata quieuiſſet, monſtrare ſoliti fuerunt. Tacitus libro 3. vbi de horum legationibus ad Senatum miſſis: Primùm (inquit) omnium Epheſij adiêre memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atq; Apollinem Delo genitos eſſe apud ſe, Cenchreum amnem, lucum Orthygiam vbi Latonam partu grauidam, & oleæ quæ tum etiam aderat, adniſam edidiſſe numina, deorúmque monitu ſacratum nemus.

cenchreenſes à D. Paulo Chriſtianiſmo initiati, ibique caput, vt ipſe vouerat, totondit. Act. cap. 18.

cenchreus, Pirenæ filius. Pauſ.

cenchres, Ægypti rex, periit in mari rubro. Beroſ lib. 5.

cendebæus, nomen ducis, 1. Macch. 15.

cendeuia, palus in Phœnice, intra montis Carmeli radices, ex qua creditur naſci Belus amnis. V. M paſſ. ſpatio in mare perfluens, iuxta Ptolemaidem Coloniam. Plin. lib. 36 c. 26.

ceneda, Venetæ regionis oppidum inter Liquentiam & Anaſſum flumina. Agath. lib. 2.

cenera, dicta eſt Atalaota, Ceoei filia. Vide Ceneus & Ceozus.

cenereth, i. Cithara, vel quaſi Lucerna, vrbs in tribu Nephthali, Ioſ. 19. Eſt & ad orientem Iudææ mare, Num. 34. Deut. 3. Ioſ. 13. Aliàs mare Tyberiadis, & lacus Genezarethicus, ſeu Galilææ dicitur, xl. ſtadiis in latitudine diffunditur, centúmque in longitudine extenditur. Ioſeph. libro 3. belli Iudaici, cap. 18. Per hunc medium Iordanis Iudææ amnis profluit. Porrò Ptol. cur ex hoc duos faciat, non video.

cenetium, Peloponneſium oppidum, Elidis regionis. Strabo.

ceneroth, idem ſignificat quod Cenereth, vrbs iuxta lacum Genezareth, Ioſ. 11. 12. quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tiberij Cæſaris Tiberiadem nominauit: à qua & lacus & regio circumiacens nomen inuenerunt. Ioſephus lib. 18. c. 4. Antiquitat. Ben-adad Syriæ rex hanc cæpit, 3. Reg. 15.

ceneſiritis, lacus iuxta Tiberiadem, Steph.

ceneſpolis, vrbis nomen in Hiſpania. Polyb.

ceneſtum, Corſicæ inſulæ vrbs. Ptol.

ceneum promontorium Eubœæ, à quo Iupiter Ceneus appellatus eſt, quod ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Œchaliæ expugnatione rediens, in eodem loco aram parenti conſtruxit. Ouid.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Ioui &c.

ceneus Theſſalus, Lapitha, cùm multis interfuiſſet præliis, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt Ceneus, Neſtor apud Ouid. lib. 12.

—veſtro fuit vnicus æuo
Contemptor ferri, nulláque forabilis ictu
Cygnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit.

Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idem refert Ouidius eodem loco.

cenez, i. nidus iſte, aut lamentatio hæc, ſiue poſſeſſio aut emptio hæc, filius Eliphas, filij Eſau ex Ada vxore, Geneſ. 36. ciuitas principum Idumæorum. Geneſ. 36.

cenezei, populi. Geneſ. 15.

ceni, regio Philiſtinorum. 1. Reg. 17. 30.

ceniceuſes, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

cenimagni, populi in Anglia mari proximi, & Trinobantibus, Segontiacis, Ancalitibus, Bibrocis ac Caſſis, Cæſar libro 5. Cæſari ſunt Albionis inſulæ. Gareanus eos *Kenman* appellat.

cenina, vrbs vicina Romæ: à Cenite conditore. Feſtus Pompon. lib. 3. Ceninenſes ſunt eiuſdem inhabitatores.

cenionis, fluuij oſtia habet. Ptol. in latere meridionali Albionis inſulæ.

cenites, viri proprium, qui Cenibam vrbem condidit. Feſtus.

cennaba, mons in Mauritania Cæſarienſi. Ptol.

cenni, Germaniæ populi, cum quibus Caracalla bellum geſſit Xiphilin.

cenomani, Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi, vulgò notiſſimi *Manſeaux*. Plinius lib. 4. capite 18. Fuerunt & Cenomani, Italiæ populi in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plin. lib. 3. c. 19.

cenon, Italiæ oppidum, Antiatum Imperij à Virginio captum. Liu.

cenſum, Eubœæ promontorium in Septentrione directum.

centa, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs Mediterranea. Ptol. hodie *Benibubalud*.

centaretus, Galata quidam fuit, qui Antiocho regi occiſo: equo eius potitus, eum ouans conſcendit. Quod ille indignè ferens, præceps in abrupta deſiliit, vnáque cum ſeſſore eſt exanimatus, vt ex Plutarch. ſententia refert Plin. li. 8. c. 27.

centauri, Theſſaliæ populi, ſecus Pelion montem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt, vt à vicinis populis primùm conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. De horum origine ſic fabulantur poëtæ Ixionem à Ioue deorum immortalium menſæ adhibitum, Iunonis amore captum fuiſſe, eamque de ſtupro interpellaſſe. Quod cùm illa viro ſuo indicaſſet, Iouem Ixioni nubem ſubiecisſe in vxoris imaginem transformatam, eámque Ixionem cum Iunone compreſſiſſe, & ex ea Centauros generaſſe: qui inde Nubigenæ dicti ſunt. Coi fabulæ anſam præbuiſſe videtur eaſte... nomine νεφέλη, cẽtaurorum ſedes: νεφέλη enim Latinè nubem ſonat. Hi cùm in nuptiis Pirithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur, à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt. Iidem & Hippocentauri dicti ſunt, quod equis inſidentes, boues œſtris agitatas, ſtimulis ad tecta reuocarent. eſt enim κεντεῖν, ſtimulare & pungere. Centaurorum, qui à poë-

poëtis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc Chiron. Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur, Lucan.

Hoſpes & Alcidæ magni Phole,

Virg. 2. Georg. *—ille furentes*

Centauros letho domuit.

Eos ab Hercule victos interfectóſque oſtendit Diodorus.

centaurus fluuius, qui priùs Euenus dicebatur poſt Neſſi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à poëtis Centaurus vocitatus eſt.

centaurus, nauis nomen apud Virgilium 5. Æneid. inde impoſitum, quod Centauri habuerit inſigne: *Centauro* (inquit) *inuehitur magna.*

centena, vide Merula.

centinum, vrbs Vmbrorum in Italia, Ptol. hodie Sentinum.

centobrica, Celtiberorum vrbs in Hiſpania, Val. Max. lib. 5. c. 1.

centon, Thraciæ caſtellum in Myſia inferiori. Procop.

centodemum, Thraciæ locus in eadem Myſia, Procop.

centores, Scythiæ populi. Val. Flaccus, lib. 6.

centrites, fluuius qui Armeniam à Carduchis diuidit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam eum fluere ſcribit Diodorus.

centrones, populi inter Alpes Graias quæ hodie dicuntur, & mõtem Cinerum, & vrbem Geneuam, lacúmque Lemanum & Rhodanum fluuiũ, videntur nunc eſſe Tarentaſij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia, vulgò *Le pays de Tarentaiſe.* Apud Pliniũ legitur Acitauones.

centrones, Belgarum populi, qui ſub imperio Neruiorum, nunc Tornacenſium erant, proximi Grudiis, Lenacis, Pleumoſiis & Gordunis, fortè ſunt nũc Cortracenſes in Flandria. Tornacẽſis diœceſis. *Centon au pays du Liege, S. Truyden* oppidum Brabantiæ, diœceſis Leodienſis putat H. Leodius. Becanus verò *Cortryck* vocat Flandriæ oppidum ad Scaldim.

centum cellæ Tuſciæ vrbs, Anton. *Ciuita Vecchia* hodie.

centum colles, Hungariæ oppidum, vulgò *Zaſbalon.*

centumperanea, inſula in agro Sentinatum, Nicolai Perotti patria.

centurinum, vrbs in Corſica inſula, Ptol. *Centuri* Pineto.

centuriones, vrbs Hiſpaniæ verſus Narbonenſem Galliam. Anton.

centuripe, ager Siciliæ, à quo Centuripinum crocum, hodie *Centorui*, Fazello.

centuripini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin. lib. 3. c. 8. Et Centuripinum eorum oppidum. Pompon. lib. 2.

cenus, extremum Italiæ promontorium verſus Pelorum Siciliæ.

ceos, vna ex Cycladibus inſulis, Helenæ propinquiſſima. Strabo lib. 10.

cephalas, altum & ſyluoſum promontorium maioris Syrtis initium. Strab. lib. vltim.

cephaledion, Straboni, Cephaloedis. Plin oppidum Siciliæ, non procul ab Himera fluuio, Plin. lib. 3. c. 8. & Strab. lib. 6.

cephalene, Cephalenia, inſula Ionij maris, à Cephale Amphytrionis ſocio: vel à Cephalo Deionei filio dicta. Pomp. lib. 2. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe *Melanam* lib. 4. c. 12. De hac Strabo lib. 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & *Dulychium* appellare, & *Taphium.* Alij *Taſios & Cephalenios* eoſdem dixere *Teleboas*, & aduerſus illos Amphytrionem exercitũ ductaſſe, aſſumpto ſocio Deionis filio, Cephalo ex Athenis profugo. Inſula deinde Amphytrionẽ potitũ eã Cephalo tradidiſſe, ab eoq; nomen habuiſſe inſulã. Hinc populi Cephalenes, qui Vlyſſem ad bellũ Troianũ ſequuti ſunt, vt eſt videre apud Homerũ in catalogo nauium.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 6.

Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton aruis.

Stephanus in Cranio quatuor Cephalenæ vrbes eſſe ſcribit, à Cephali filiis nominatas, quarum vna ſit Cranium. Vide Pauſaniam in Atticis.

cephallen, Lampi filius Citharœdus nobilis apud Pauſ.

cephalœdis, Siciliæ fluuius. Plin. lib. 3. cap. 8. vrbs hodie *Cefalu*, à Leandro appellatur.

cephalonneſus, Carcinitis ſinus inſulæ. Plin. vrbs item. Ptol. & Ammian.

cephalotomi, populi ad Pontum Euxinum circa Caucaſum. Plin. lib. 6. c. 5.

cephalus Deionis, vel Deionei vel Eionis filius, vel (vt alij volunt Mercurij & Herſes filiæ Cecropis) qui Procrin Erichthei vel Hyphili, Athenienſium regis filiam vxorem duxit. Huius amore capta Aurora cùm iuuenem vxoris amantiſſimum nulla ratione ad ſui amorẽ poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verùm cùm ne ſic quidem conſtantiam eius poſſet labefactare ad vxorem eum remiſit, in negotiatoris ſimilitudinem transformatum: cuius erga te fidem cùm explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam eius ſolicitauit, cúmque illa pretij magnitudine iam ſuccumberet, Cephalus recepta priſtina forma perfidiam ei exprobrauit. Quod Procris cùm inficias ire non poſſet, pudore impulſa, relicto viro in ſyluã ſeſe locaq; deſerta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, iaculũ ei ineuitabile & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. Is

itaque muneribus inſtructus Cephalus, ſylvis ſeſe aſſiduè oblectabat, relictóque ante lucem vxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quãobrem verita Procris (vt eſt res plena ſuſpicionis amor) ne Nymphæ cuiuſpiam amore teneretur, clam eum in ſyluas eſt ſubſecuta, & vt in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultauit. Cùm itaque Cephalus, æſtu laboréque fatigatus ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quadam recumbens, auram, vt ſe reficeret, ex more inuocaret, Procris ſuſpicata aliam pellicem affuturam, quo temomnẽ melius cognoſceret, ſeſe erigens virgulta commouit. Qua re animaduerſa Cephalus feram ratus, iaculum ſuum emiſit, vxorémque chariſſimam ineuitabili ictu interfecit Ouid. lib 7. Metam. ſed paulò aliter Hyginus Fab. poët. c. 189 propterea accuſatus fuit coram Areopago, & hoc fuit ſecundum Areopagi iudicium, Vt diſcimus ex ſcholiaſte Euripidis in Oreſtem; Primum fuit Martis à Neptuno accuſati quòd filium ſuum Halirrhothium interfeciſſet ſecundùm Cephali, propterea quod Procrin vxorem occidiſſet; Tertium Dædali qui Talum nepotem ac ſororis ſuæ filium de medio ſuſtulerat. Quartum Oreſtis parricidij à Tindaro, Clytemneſtræ patre accuſati. Neque tamen deſunt, qui Cephalum à Ioue in lapidem conuerſum tradant.

céphalis, Athenienſis orator, qui primus prœmia & epilogos induxit. Suid. Huius Cephali Æſchines & Demoſthenes in orationibus aduerſatiis meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta quàm quis ſui temporis orator ſcripſiſſet, nunquam fuiſſet accuſatus, quòd contra leges decreuiſſet. Cæl. li. 9 c. 4.

céphas, ſic dictus fuit Simon Petrus, frater Andreæ, Petrus à Petra, Syriacum eſt. Io. 1. 1. Corinth. 15.

cephénes, Aſiæ maioris populi, qui poſtea à Perſeo Iouis, & Danaes filio Perſæ ſunt appellati. Herod. lib. 7. Ouid. 5. Metam.

Dúmque ea Cephena medio Danaeius heros
Agmine comm morat.

cephéſis, vide Telphuſa.

cepheus, Æthiopum rex, Andromedæ pater, quam Perſeus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouid. 5. Metam.

Auxiliúmque domus ſeruatorémque fatentur
Caſſiope, Cepheúſque pater.

Hic poſtea generi meritis cum vxore & filia in cœlum tranſlatus eſt, & à tergo Minoris Vrſæ conſtitutus, circuloq; Arctico ita incluſus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cephæus, a, um. Ouid 4. Metamorph.

Æthiopum populos, Cephaea; conſpicit arua.

cephira, i. leuncula, aut propitiatio, ſiue linitio aut villa, vel oppidum, ſiue glacies, aut Syriacè negatio: nomen viri, 1. Eſd. 7. Eſt & nomen vrbis, 2. Eſd. 8. Eadem & Caphara & Caphira dicitur. Item nomen vrbis. Ioſ. 18.

cephis, ſtatuarius nobilis. Plin. lib. 14. c. 8.

cephiſia, Attica villa, nam Cecrops, Athenarum conditor, omnem eius regionis multitudinem in XII. vrbes digeſſit. Sed Theſeus poſtea has omnes in vnam Athenienſium ciuitatem congregauit. Dicta Cephiſia à Cephiſo amne.

cephiſia, Atticæ regionis fons. Plin lib. 6. c. 7.

cephiſodemus, Athenienſis orator loquax, cauſarum patronus Pericli in reipubl. adminiſtratione aduerſarius. Suidas.

cephiſſodôrus, ſtatuarius, Praxitelis filius.

cephiſſodôrus, inſignis pictor. Plin. lib 35. c. 9.

cephiſis lacus iuxta Atlanticum mare quem Mauri Electrum vocant, quod ſole calefactus electrum è limo fluitans dare ſoleat. Plin. li. 37. c. 2.

cephiſodorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ tragœdiæ ſcriptor. Suid. fuit & alius Cephiſodorus, qui in Comœdiis tanquam aſinus traductus eſt. Fuit quoque alius Præfectus qui cum Gryllo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit. Suid.

cephiſódorus, Athenienſium dux, qui rei male geſtæ damnatus, in obſidione Alopeconneſi, quinque talentis mulctatus eſt. Suidas.

cephiſſus, fluuius Bœotiæ, qui in Trinemiis naſcens, & præter Latymnam in Atticum agrum influens, tandem per crura murorum in Piræum perductus, in Phalereum ſinum ſe exonerat. Strab. lib. 9. Lucan. lib. 3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit
Fatidica Cephiſſus aqua, &c.

Vbi Cephiſſi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum, fluuio huic vicinum, à quo Deucalioni & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, qua genus humanum poſſet reparari. Plinius libro quarto, capite tertio. Cephiſidæ vndæ, & Cephiſia ora, Ouid.

cepi, i. horti, loci maritimi nomen, vbi Mæander fluuius in mare illabitur. Cedren.

cepiana, Celticorum in Luſitania vrbs. Ptolom.

cepio, Romanus ciuis, qui cum Druſo inimicitias exercuit, vnde origo ſocialis bellici & extrema rerum. Valer. Max. Scribi ſolet Cæpio.

Cepio Seruilius, conſul Romanus Hiſpaniam duce Viriato rebellantem pacauit: Proconſul, capta Toloſa in terra Galliæ, à templo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe & quicunque ex ea direptione aurum attigiſſet miſero cruciabilique exitu perierunt. Nam poſtea conſul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes, miſſus, apud Rhodanum victus profligatúſque

eſt

eſt. Iuſſu populi Romani eius bona publicata, eique imperium primò poſt Tarquinium abrogatum, ipſe in publicis vinculis extinctus, inde tractus diſcerptúſque ad ſcalas Gemonias. Liuius libro 67. Alij hunc in exilio periiſſe, dicunt, is antea de Ciliciis triumpharat. Valer. Maxim.

cepœ oppidum Boſphori Cimmerici. Plin. li. 6. cap. 6.

cepus, vrbs ad pontum Euxinum in Corocondama peninſula, Strabo. Diodor.

ceraca, Macedoniæ vrbs, circa Lychnidem paludem. Polyb. lib. 5.

ceracates, Germaniæ Tranſrhenani populi, Vangionibus ac Tribocis proximi. Tacitus.

cerambycas, fluuius, & inſulani Cerambychę Vide Helixœoa.

ceramicus, Cariæ ſinus non longè ab Halicarnaſſo nobiliſſima vrbe. Pomp. li. 1. & Plin. lib. 5. cap. 29.

ceramici, inquit Suidas, Athenis loci duo erant, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quorum altero qui in bello ceciderant, publico ſumptu ſepeliebantur, funebríque oratione ornabantur. In altero vero ſcorta proſtabant. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præ altus (Eraſm. in Prouerb. Lampadem tibi curſu trado) vbi quotannis Athenienſes lampadu chum certamen faciebant. Suid.

ceramentes, populi qui de conuentu Carum, quem Chryſaoreum vocant, participant, licet carici generis non ſint. Strab. lib. 14.

ceramis, municipium tribus Acamantiæ. Suidas.

ceramorum forum, Aſiæ minoris vrbs in finibus Myſiæ, Xenoph.

ceramus, Aſiæ minoris oppidum in Mæonia. & in Arconneſo inſula, iuxta Cariam. Plin. Doridis, item oppidum littorale Ptolem.

ceramium, locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebant. Cicer. ad Atticum, libro quarto.

ceramyntes, à Græcis Hercules cognominatus, quaſi fata rejiciens, vt idem ſit fermè cum Alexicaco. Cæl. lib. 6. c. 7.

cerange, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

ceraſon Chryſeon, promontorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum, cui poſtea Conſtantinopolis nomen fuit impoſitum.

ceraſtæ, inſulæ in latere Arabiæ prope Syenem, quæ in fine eſt Æthiopiæ. Plin. libr. quinto, cap. 9.

ceraſtis, dicta eſt Cyprus, quoniam homines Ceraſtas, cornibus inſignes, olim eam tenuiſſe quidam ſcribunt. Alij quòd procurrentibus promontoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat. Plin. lib. 5. cap. 30.

ceraſus, ſuntis, & Ceraſunta, ſeu Ceraſuntia, vrbs in Ponto Hieronymus ad Marcellum: Accepimus & caniſtrum Ceraſis refertum talibus, & tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem: ſiquidem hoc genus pomi Ponto & Armenia ſubiugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit. Vnde è patria arbor nomen accepit. Pomponius: Raræ vrbes, Ceraſunta & Trapezus maximè illuſtres. Alij dicunt Themyſcyræ regionis in Cappadocia vrbem eſſe. Meminit Plin. lib. 16. & Ammianus.

cerata, locus in Megaridis confinio. Plut. in Par. Item fluuij nomen ex Oceano.

ceratæ, Straboni eſt vrbs Italię in Latio, quam Leander putat nunc *Cerete* vocari.

ceratus, fluuius Cretæ Cooſſim vrbem præterlabens, quæ ab illo aliquando Ceratus vocata fuit. Strab. libr. decimo. Hunc Ceratæus, a, um, Virg. in Cyri.

Carpathium fugiens & flumina Ceratea.

ceraunia, Achaię in Peloponneſo vrbs. Polyb. lib. 2.

ceraunia, vt Gerardus Me[illegible] habet, Cypri inſulæ oppidum, quod hodie C[illegible] cari ait, ſed Græcus Ptolemæi codex habet Ce[illegible] Corcyra.

ceraunia, ſiue Ceraunij montes [illegible] Epiri, in mare vſque extenſi, vbi Ionium [illegible] Adriatico ſeparatur: ita dicti à fulminibus [illegible] bus ſæpè impetuntur. Ouid. 11. de Ponto. [illegible] ſexta.

Cùm poteram recto tranſire Ceraunia velo:
Vt fera vitarem ſaxa, monendus eram.

Lucan. lib. 5.

——oráque malignos
Ambraciæ portus ſcopuloſa Ceraunia nauta
Summa timent.

Pro iiſdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. libro 1. Carmin. Ode 5.

Qui vidit mare turgidum &
Infames ſcopulos Acroceraunia.

Plin. in Procem. lib. 4. *Tertius Europæ ſinus Acroceraunus incipit montibus.*

ceraunij montes in Aſia, in caſpium pelagus obuerſi. Pompon. libro primo. Quint. & Taurus mons in vniuerſum Ceraunius appellatus fuit. Plin. lib. 5. cap. 27.

ceraunus, amnis clarus Cappadociæ, Plinius libro ſexto.

ceraunus, cognomen cuiuſdam Ptolemæi, nomine etiam ſignificatur fulmen. Cæl. li[illegible] cap. 6.

ceraunias, Iupiter dictus quòd fulg[illegible] tat.

ceraußus, Arcadiæ mons. Pauſan.

cerbalus, Apuliæ amnis. Plin. lib. 3. c. 11. Cerariaria Nigro.

cerbani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

cerbarium, locus in Apulia Procop.

cerberion, oppidum in vltimo oſtio Boſphori, quod poſtea Cimmerium eſt appellatum. Pli. lib. 6. cap 6.

cerberus, à poëtis fingitur canis triceps, inferûm cuſtos, quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virgil. ſexto. Æneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat a duerſo recubans immanis in antro.

Mythologici terram interpretantur: dictúmque volunt Cerberum, quaſi κρεοβόρος, hoc eſt, carniuorum. Terræ enim proprium eſt, cadauera conſumere, & ad primam ſuam originem reuocare, hoc eſt, in dumum conuertere. Alij ſerpentem fuiſſe volunt in Tænario Laconiæ promonrorio, cuius veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur eſſe aditus, Ditis canem dixerunt: quem quum Hercules trucidaſſet, nata eſt fabula Canem tricipitem intereniſſe, quamquam hoc alij ad virtutem eius & animi magnitudinem mallnt referre, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. Cerberus etiam dictus eſt canis Alexandri Epirotæ cum leonibus congrediens.

cerbica, Afticæ propriæ oppidum. Ptol.

cercaphus, Colophonis mons, vbi vipera reperitur, Nicander Iſac. in Lycophr.

cercaphus, filius Poliadæ & Cydippes. Steph. in Camiro: à quo Rhodiæ mulieres Cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo. Fuit & alius Cercaphus filius Æoli pater Omeni auus Amyntoris. Phœnicis proauus, cuius meminit Strabo libro nono. Et Euſtathius in ſecundum Iliados.

cercaſorum, oppidum in Ægypto iuxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canobum. Herod. lib. 2.

cerceis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia: ita dicta à texendo. Cercis enim radium textorium ſignificat.

cercena: Atlantidum vrbs in Æthiopia, verſus Oceanum Occidentalem Diodor lib. tertio auctor eſt: hanc ab Amazonibus expugnatam & euerſam, ac poſtea eius loco aliam nomine *Myrina*, ab eorum regina ſic dicta, conditam ad dit.

cercetæ, populi minoris Armeniæ. Pli. Pompon. vocantur Cercetæ lib. 1: Cercetæ, apud Nicolaum de moribus gentium.

cercetij montes Theſſaliæ. Plinius libro quarto, cap. 8.

cercetius, is eſt mons Liuio, quem Xenophon in libello de venatione *Citum* vocat, vt tradit Reineccius: cerceros multitudinis numero deſcribit Plinius in Theſſalia.

cercetus regio adiacens Cauſaco, prope Euxinum. Incolæ Cercetij. Dionyſ.

cerciæ, inſulæ circa Ioniam. Plin.

cercij, Italiæ populi, Diodor. lib. 14.

cercidas, optimus legiſlator Megalopolites fuit. Hic cùm morti eſſet proximus, ad ſuos conuerſus: iucundè ſe à vita migrare pronunciauit, quòd animo concepiſſet, mox paulo ex ſapientibus quidem cum Pythagora ſe congreſſurum, ex hiſtoricis cum Hecatæo, ex muſicis cum Olympo, ex poëtis cum Homero. Steph. & Cæl. lib. 21. cap 44.

cercidâ, poëta iambicus. Cæl. lib. 4.

cercina, inſula maris mediterranei, cum vrbe eiuſdem nominis, ex aduerſo Africæ ad promontorium minoris Syrtis ſita. Pompon. & Plin. lib. 5 cap. 7.

cercinitis, perparuula inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte iungitur. Plinius lib. 5. in deſcriptione inſularum, quæ ex aduerſo Africæ.

cercinium, Macedoniæ oppidum. Liu.

cercion, rex Theſſaliæ qui filiam habuit Alopē, à qua ciuitatem cognominauit: vide Cercyō.

cercitam, Pauſ. grammaticus ait, vocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui cercitæ appellabantur in terra Indica.

cercopes, populi Pithecuſæ inſulæ qui cum nullo flagitij genere abſtinerent, à Ioue in ſimias mutati ſunt: Ouid. 14. Metam.

Quippe deûm genitor fraudem & periuria quondam
Cercopum exoſus gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutauit, vt ijdem
Diſſimiles homini poſſent ſimiléſque videri.

cercopes item fratres duo fuerunt. Paſſulus & Achemon.

cercopia magnæ Phrygiæ oppidum. Ptol.

cercus, Bithyniæ collis. Cedren.

cercuſium, oppidum à Diocletiano ampliatum mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum: Pompon. Lætus.

cercyon, latro inſignis apud Eleuſinem Atticæ ciuitatem, tanto corporis robore, vt validiſſimas arbores incuruare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitiata, Hippothoonta peperit. Quod cum nutricis indicio reſciuiſſet Cercyon tam ægrè id tulit, vt puerum quidem in ſyluis feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri incluſam fame enecarit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicij genere quo ipſe in viatores conſueuerat ſæuire. Ouid. 7. Metamorph. Vide Hyginum fabula 187.

cercyra

Cercyra, inſula maris Ionij, quæ à Latinis litera v na immutata Corcyra dicitur. Vulgò *Corphou*.

cercyrei populi, qui quoniam crebris ſeditionibus agitabantur, conſueuerant geſtare flagra ingentia anſis eburneis exornata.

cerdanitæ, populi fœlicis Arabiæ. Steph.

cerdous, dictus eſt Apollo & Mercurius, à κέρδος, id eſt, lucrum: hic quidem quia negotiis præſit ac lucro, qua ratione illi marſupium aſſignatur: ille verò, quia oraculis editis ad lucrum conferre inſiguiter crederetur. Cælius libro 16. cap. 19.

cerdon, III. Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, anno ſalutis 99.

cerdo, ſiue Cerdon, hæreticus, qui duos deos poſuit, alterum bonum, alterum ſæuum, Chriſtum verum hominem, & verè paſſum negauit. Euſeb. lib. 4. c. 12. Tertull. & Auguſt. de hæreticis.

cerdónia, Italiæ vrbs ſita in via, quæ Roma in Græciam ducit. Strab. lib. 6.

cerdias, ciuitas à Lyſandro vi capta ac diruta. Xenoph. lib. 2. anno ab vrbe 345.

cerdylium, Argiliorum locus, non procul diſtans ab Amphipoli. Thucyd. lib. 5.

cere, oppidum Tuſciæ, non longè à Tarquiniis. Vide Cærete.

cerealia, orum, ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta, quæ Plin. lib. 24 Teſinophoria vocat, à Cerere Teſmophoro; hoc eſt, legum latrice. Plutarc. quoque Adonia vocat. Hæc autem feſta tanta religione celebrabantur, vt feriæ pollutæ crederentur, ſi quis eo tempore cum vxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Plaut. in Aulul. Megadorem Cereri nuptias eſſe facturum, ait, quod nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

cerealis, quæ alio nomine Ebura dicitur, Hiſpaniæ vrbs. Plin. li. 3. c. 1.

cerealis, conſul, collega Commodi anno ab vrbe 858.

cerealis, conſul, collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificij ædificauit. Nouercam Iuliam vxorem duxit. Caſſi. Spart. Oro. Eutrop.

ceres, Saturni & Opis filia, frugum inuentrix, & cultus terræ, vnde Virg. 1. Georg.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Inſtituit, cum iam glandes, atq; arbuta ſacra
Deficerent ſylua & victum Dodona negaret.

Ex qua Iupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cùm poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres accenſis in Ætna monte tædis, filiam toto orbe, maximo labore perquiſiuit. Qua in peregrinatione cùm ad Eleuſium regem perueniſſet, filium eius Triptolemum alendum ſuſcepit, eúmq; alumnum immortalem reddere vellet, interdiu diuino cùm lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verùm cùm Eleuſius inſolitum fieri incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſeruandam putauit, clàm ſe abſcondens ea in parte domus, vbi illa puerum ad ignem fouere ſolebat. Cùm itaq; illã intueretur puerum in ignem mittentem, ſubitò expaueſcens, clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres, nimiã hominis curioſitatẽ morte punit. Puerum autẽ ferendarum frugũ rationem docuit: eundemq; in alatorum draconum vehiculũ impoſuit, vt orbẽ peragrans, frugum vſum mortalibus communicaret. Poſtea Aretuſæ Nymphæ iudicio certior facta, Proſerpinã apud inferos eſſe, Ionem adit, fratriſq; iniurias cum eo expoſtulat: tandémque filiæ reditum ea conditione impetrat, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet. Verùm cùm Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe: aliquótque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit intercluſus. Quam rem ægertimè ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutauit. Tandem tamen Iupiter vt ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, vt dimidia anni parte apud inferos cum viro, reliqua apud ſuperos eſſe poſſet. Poetæ aliquando Cererem accipiunt pro Luna, ſicut Liberum pro Sole. Virg. 1. Georg.

—vos ô clariſſima mundi
Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber, & Alma Ceres.

Alij Cereris appellatione terram intelligi volunt: vnde & à Græcis δημήτηρ dicitur, quaſi γῆ μήτηρ. Eſt enim terra frugum omnium genitrix & altrix. Eadem & Teſmophoros dicta eſt, legum latrix, quia antequàm illa agriculturæ vſum docuiſſet, homines nulla lege viuebant: poſteà verò Cereris beneficio monſtrato vſu frugum, cœptum eſt de agrorum finibus (qui anteà nulli erant) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe iuris & legum originem. Dicitur autem Ceres à creando, & Alma ab Alendo: quia nos alit. Vel (vt Cicero de Natura deorum ſcribit) tanquam Geres, à gerendis frugibus, caſus prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipſo pane, ſicut Liber pro vino. Terentius.

Sine Cerere & Libero friget Venus.

Cereſſus, Theſpienſium caſtellum in Bœotia. Pauſ.

Ceretani, populi Hiſpaniæ, Plin. & Strabo, apud quos generoſa vina naſcebantur, quæ Ceretana dicebantur. Martialis.

Ceretana nepos ponat, Setina putabis.

Ceretani, populi ex Cereto Vmbriæ inter Spoletanum & Narſiam oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis ge-

nere ludificant. Vnde quidam de illis inquit: Nam illa videntur, prodigaliter noſtris in Ceretanis accidiſſe, vt aliqua vitis apud te excederet vnarum numerum duorum millium. Vide CÆRITVM.

ceretæ, Cretæ inſulæ populi. Polyb.

cerete, oppidum in Italia, quo ab Romanis ſolo æquato, inopes inde Ceretani per Italiam diſiecti, vt ſibi vitæ neceſſaria corraderent, multarum rerum ſcientiam commenti, ac pleraque confarcinantes, quibus apud inſcitam plebem ſibi fidem facerent, omnibus qui eadem graſſarentur via, celebre ad poſteros dedere nomen, iſque ſunt quos Ceretanos nuncupemus, vulgò *Charlatans*.

cerethi, i. conciſio, ſiue tranſfoſſio, vel exterminatio, populi qui & Philiſtin, vt Lyra ait in libro Differentiarum, ſiue nomen legionum aut bellatorum Dauid. 2 Reg. 30. 2. Reg. 8 15. 20. 1. Paral. 18.

cerethi, milites, ſiue curſores, aut arietes. Hebr. Cari. 4. Reg. 11 19.

cærêtum, vide CÆRETVM.

ceriada, vel potius Ciriada *κειριάδαι* vicus Atticę regionis in Hippochooñtide tribu. Steph.

cerfennia, locus inter Tiburnum & Corfinium. Anton.

cerillum, Lucanię locus in Italia. Strabo.

cerinthus, Gręcię vrbs maritima. Homer. Iliad. 2. Item Eubœę inſulę oppidum. Ptol. Plin. lib. 4. c. 12.

cerinthus, hęreticus, cuius meminit Dionyſius cùm de Ioannis reuelatione diſſereret: Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum CHRISTI voluptuarium, mores ſuos ſecutus, quòd gulę luxurięque deditus eſſet. Irenęus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb. lib 3.

cerites, populi, quos quum viciſſent Romani, ſtatuerunt vt nunquam leges conderent, vel haberent. Acron. in illud Horatij primo Epiſt. 6. *Cerite cera digni*: prouerbialis ſententia, id eſt, ſine lege & ſuffragio, inquit Bud.

cermalus, locus in vrbe Roma ſic nominatus. Feſt us.

cermatę, gens, quę Agarenis hoſtis eſt. Cedren.

cermorum, oppidum Macedoniæ Plin. lib. 4 c. 10.

cerna, vel Cerne, inſula Æthiopici maris. Plin. lib. 6. c. 31. Ptolemæi *Menuthias* eſt, quæ hodie ab Hiſpanis inſula *S. Laurentij* dicitur, ab incolis Malagaſcar.

cerne, Atlantici maris inſula, contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli *Maderam*, alij inſulam cognomine *Gratioſam* eſſe putant. Eſt etiam Cerne Lycophroni inſula Oceani verſus Auroram quam eius commemorator Iſacius Tzetza olim *Amphimetrium* dictam ſubdit.

cernetani, qui Mariani cognominantur. Italiæ populi prope Caſinum & Bou. llas. Plin. lib. 3. cap 5.

cernétum, oppidum Italiæ. Plin.

ceron, eſt fons in Heſtiæotide, cuius aqua bibentes oues facit nigras. Plin.

cerophæi, Africæ propriæ gens Ptol.

ceros, nomen viri, 1. Eſd. Lat. vncinus aut incuruatio.

ceroſſus, iuxta Ionium pelagus, locus aut inſula videtur inter Meliten, & Macedoniam. Apollonius 4.

cerréſtis, vide CYRVS.

cerretâni, Hiſpaniæ populi. Plin. lib. 3.

cerſoplepte, Thracum rex, ann. ab vrbe 410.

cerſunum, Corſicę inſulæ mediterranea vrbs, apud Ptol. *Nebbio* Pinetus appellat.

certa, vrbs ſupra Armenios. Heſych.

certeræ, gens circa Pontum Euxinum. Strabo.

certima, Celtiberorum vrbs in Hiſpania. Liu.

certiſſa, Pannoniæ inferioris oppidum. Ptol.

certonium, oppidum Aſiæ minoris. Xenoph.

ceruâria, locus ad templum Veneris Galliæ Aquitanicæ finis. Pomp. li. 2. Oretanorum item vrbs in Hiſpania. Ptol.

cerycius, Bœotiæ, & Epheſi mons. Pauſ. Heſych.

ceryx, Mercurij filius Pandroſiæ Cecropis filiæ.

Ceryces, apud Græcos dicebantur caduceatores, à Ceryce Mercurij filio, quos nefas fuerat violare, quod eorum genus diuinum putaretur: proinde in Odyſſea Vlyſſes exploratoribus comitem adiecit Ceryca. Achilles verò Ceryeas Iouis nuncupat nuncios & hominum, quoniam ſacrificiorum quoque miniſterio adeſſet, Cæl. lib. 21. c. 16.

cerynia, vrbs Achaiæ in Peloponneſo, & mons in Arcadia, ex quo Cerynites amnis profluit, qui vrbem hanc præterlabitur. Pauſ.

ceſata, vel Ceſada, Hiſpaniæ vrbs, inter Emeritam & Cæſaraugustam. Ptol. Anton.

ceſcus, Ciliciæ vrbs. Plin.

ceſelech-Thabor. Palæſtinæ locus. Ioſ. 19.

ceſena, oppidum in octaua regione Italiæ. Plin. lib. 2. c. 15. Vide CASENNA.

ceſenius Pætus, à Parthis in Armenia obſeſſus, legionibus ſub iugum miſſis, Armeniam turpiter reliquit. Oroſ. lib. 7. c. 7.

ceſennius Priſcus, Syriæ prætor, anno ſalutis 47.

ceſil, id eſt: Arcturus, nomen ſtellæ, ſiue ſtultitia, aut Ilia, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

ceſion, ciuitas Leuitarum in tribu Iſſachar. Ioſue 19. Lat. durities, ſtipula, cucumerarium.

ceſonius Pætus, conſul, collega Petronij, anno ab vrbe 813.

ceſpêria, ſiue Caſperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turnum auxilia habuiſſe contra Æneam. Maro auctor eſt lib. 7.

ceſpius, mons eſt in regione Exquilia.

ceſſero, Narbonenſis Galliæ oppidum ad Carpentoracte. Plin. lib. 3. cap. 4. *Araura* dicitur etiam Antonino, ab Aurariæ flumine adlabente. hodie *Caſires*.

ceſtira, gens Mediæ, in confinio Perſidis. Plin.

ceſtius Florus, Iudææ procurator, anno ſalutis 64.

ceſtius, pons vrbis Romæ, quem hodie *S. Bartholomæi* nominant. Marlianus.

ceſtria, Epiri oppidum, Plin. lib. 4. c. 1. & Ceſtrini Ceſtriæ incolæ.

ceſtrinus, Heleni & Andromacæ filius. Helenæ mortuo cum Epirotarum aliquot ſponte ſequentium turma regionem ſupra fluuium Thyamim occupauit, quam Ceſtrinem de nomine ſuo vocauit. Pauſan. Atticis.

cetaria, Siciliæ vrbs. Ptolem.

cetes, Ægyptiorum rex, à Græcis Protheus nominatus.

cethegus, conſul, Cicerone reſte, cum P. Tuditano, bello Punico ſecundo: de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto: M. Cornelius Cethegus: cuius eloquentiæ eſt author, & idoneus quidem mea ſententia, Q. Ennius; præſertim cùm & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (vt opinor) annali.

caſtrus, fluuius Pamphiliæ regionis. Strab.

cetæum, Taprobanæ promontorium. Ptolem.

Additur orator Cornelius ſuauiloquente
Ore Cethegus.

cethêgus, qui in Catilina coniuratione primas tulit: cuius etiam ſæpe Cicero meminit Oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerum & gladiorum extulit. Iuuen.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

cethim, id eſt, conterentes, ſiue contritio maris, aut diadema, ſiue aurum, vel tinctura, aut coaceruatio maris: filius Iauan. Geneſ. 10 Ab hoc, Beroſus dicit Italos eſſe appellatos. Interpres noſter, Dan. 11. tranſtulit Romanos. Vide Italia & Romani, Sunt & Græcorum inſulani, Macedones. Iſa. 23. Cyprus quæ & Citium dicitur.

cethlis, nomen ciuitatis, in tribu Iuda. Ioſue 15. paries eſt aut catetua Leænæ, vel quaſi cuulſus.

cethura, altera vxor Abrahæ, quæ copulata interpretatur. Volunt autem Hebræi hanc fuiſſe Agar, priùs concubinam, quæ, mortua Sara, in vxorem, id eſt, de non copulata in copulatam tranſiit de nouis nuptiis ipſe iam ſenex, arguere tur laſciuiſſe, Ioſeph. in Ant. Iud. cuius quidem Cethuræ filij ex nomine Saræ, vxoris liberæ, Saraceni appellari voluere. Quippe qui has obtinuerunt regiones, Traconitidem, Phœniciam & Arabiam vſque ad maris rubri littora. Comeſt. in cap. 25. Cen. Lat. aromatizans, vel fumigans ſiue ligata.

cetieus, magus fuit, cuius augurio B[illegible]ſta rex Getarum Romanos vicit.

cetij populi inter Cilices & Pelaſgos. Strab. lib. 13. Homerus in Odyſſæa. ſic dictos putat à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

cetirzis, promontorium in littore Apolloniæ regionis, locus munitiſſimè validus, qu[illegible] quando Lyſimachus, ad opes ſuas recondendas vſus eſt. Strab. lib. 7.

cetis, Ciliciæ regio. Ptol.

cetium, Norici oppidum. Anton.

cetius, mons inter Noricum & Pannoniam, hodie *Kalemberg*, vulgò dicitur.

cetóbrica. Anton. Cetobrix, Ptol. Luſitaniæ vrbs. *Setuual*. Varrerio.

cetriboni, Indiæ populi. Plin.

cetuma, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

ceuci, Hiſpaniæ populi, conuentus Lucenſis. Plin.

ceus inſula eſt, in qua lex olim lata, vt (quæ etiam Menandri ſuffragio comprobatur) qui rectè viuere nequeant, turpiter ne viuunto. Significabatur autem ſexagenario maiores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerentur. Cælius Rhodiginus lib. 18. cap. 16.

ceus, ſiue cæus, vt quibuſdam placet, Titani & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Ioue ſtupratam, aduerſus eum arma mouit, ſed iure ab iniuria victo, periit. Virg. 4. Æneid.

Extremam (vt perhibent) Cæo, Enceladóque ſororem Progenuit.

ceus, vrbs, vide BRYLLIVM.

ceyla. Palæſtinæ locus. Ioſ. 15.

ceyx, vide CAYX.

C H

Chaa, inquit Strab. li. 8. Peloponneſi vrbs, I[illegible] præo vicina, vbi Ephaſius campus iacet. H[illegible] Chææ cauſa bellum inter Arcades, & Pylios [illegible] flatum pleríque aiunt.

chaula,vicus Ægypti.Strab.lib.16.

chabaca, Sidene Cappadociæ regionis vrbs Strabo.

chabareni, populi circa Chalyben habitantes, qui peregrinorum quibus potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & pueros deuorant. Steph.ex Eudoxo.

chaberis,Indiæ intra Gangem vrbs & fluuius. Ptolem.

chabinus,Arabiæ fœlicis mons Diodor.

chablaſij, Arabiæ populi Nabatheis proximi. Dionyſ.

chaboras, Aſſyriæ mons eſt apud Ptolem. qui fortè hodie *Capuſco* vocatur.

chabri,nomen ciuitatis,Iudith 8.

chabria,vicus Ægypti prope Arabiam.Strabo lib.17.

chabrias, Athenienſis philoſophus & imperator inclytus.Hic dicere ſolebat, Terribiliorem eſſe exercitum ceruorum duce leone,quam leonum duce ceruo. Eius Demoſthenes cùm ſæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinem pluribus res geſtas perſequitur, & in eius laudes digreditur.Cæl.Rhod.lib.9.c.11.

chabrius,Macedoniæ fluuius,Ptol.

chabul, nomen ciuitatum earum quas Salomon dedit. Hiram regi Tyri in terra Galilææ,3. Reg.9. Lat.compeditus, vel quaſi germinans aut quaſi defluens,vel quaſi veteraſcens.

chabuata,Arabiæ fœlicis vrbs,Ptol.

chadaca,Albaniæ oppidum.Ptol.

chadræi,Arabiæ fœlicis populi.Plin.

chadeni,Scandiæ inſulæ populi occidentaliores. Ptol. *Norvegiam vel Finmarchiam* quidam putant.

chadiſia, vrbs Leucoſyrorum. Themiſcyræ (inquit Hecateus) campus eſt à Chadiſia ad Thermoontem vſque.Menippus in Periplo duorum Pontorum,Chadiſium vicum & fluuium nominat, ſtadiis centum quinquaginta à Lycaſto diſtantes, item ab Iri fluuio centum. Ciues,Chadiſij.Steph.

chadramoritæ, populi iuxta Indicum ſinum Prionis fluuij accolæ.Steph.

chæanitæ, populi ad Caucaſi montis radices, Septentrionem verſus, poſt Troglodytas. Strab. lib.11.

chæmæ,Germaniæ populi.Ptol.

chænides,Sarmatiæ Aſiaticæ gens.Ptol.

chærecla, Pentapolis in Africa regionis vrbs. Ptol.Ammian.

chæreas,nomen viri,2.Macchab.19.

chæremon, poëta Comicus, & alter qui Hieroglyphica ſcripſit. Ouid.

chærephon, Athenienſis philoſophus, Socratis auditor,huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium,nihil à Chærephonte differt: in macilentes & pallentes, apud Ariſtophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, vt qui magno ſtudio philoſophiæ operam daret, & in litteras incumberet.Suidas.

chæris, Citharœdus ineptus. Ariſtophan. in Comœdia quæ inſcribitur Acharnes.Suid.

chæron, poëta comicus.

chærónea, Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, clade Athenienſium memorabilis, Plin. libro 4. cap. 7. Stephano vrbs eſt in confinio Phocidis,à Chærone conditore dicta, Apollinis & Thetis filio. Halianicus ſcribit, Athenienſes poſt Orchomenios, Chæroneam quoque Orchomeniorum vrbem cepiſſe. Olim enim *Arne* vocabatur, quo nomine Homerus vtitur. Hinc Chæroneus, & fœmininum Chæronis,poſſeſſiuum Chæronicus.Steph.

chætæ,Paraxiæ regionis in Macedonia vrbs, Ptolemæo,Scythorum gens quoque apud eundem.

chairus,Arabum.Babylonem ſignificat. Cæl. libro 8.

chalak, mons ſine arboribus. Ioſue 11. 17. & 12.7.Heb.Halak.

chalæon, Bœotiæ portus,à quo vrr. M. paſſuum, introrſus liberum oppidum Delph ſub monte Parnaſſo,clariſſimi in terris oraculi Apollinis.Plin.lib.4.c.3.

chalæon, vrbs Locrorum. Gentile, Chalæus. Thucydides lib.3.Steph.

chalal,id eſt,cōſūmatio,vel totalitas,aut quaſi nox:vel Syriacè,corona,nomen viri,1. Eſd.10.

chalambrij, equi à loco Libyæ ſic appellantur.Heſychius.

chalame, ciuitas Perſidis, quæ nunc appellatur Æriſiphon.

chalame, i. omnes nos, ſine omnia hæc, aut conſummatio noſtra,vel ſicut manens, aut quaſi murmurans, ciuitas in qua regnauit Nemrod, Geneſ.10.quæ nunc Seleucia à Seleuco rege, ſiue Steſiphon dicitur. Amos 6. ſcribitur & Calane Hebræis,Calne.

chalapetis,Suſianæ regio.Ptol.

chalaſtra, vrbs Macedoniæ ad Thermeum ſinum. Strabo libro 7. à Chalaſtra proximo portu dicta: hinc Chalaſtricus, ca, cum,adiectiuum,vt Chalaſtricum vitrum.Plin.lib.31.cap.10 Hecatæo vrbs eſt Thraciæ. Ciuis, Chalaſtræus. Lycophron.

chalcæa,Cariæ vrbs.Strabo.

chalcæa,vrbs Libyæ,alia Phœnicum, alia Lariſſæ.Thucydides lib.6.Soluit in Chalcen,inde in Ammon. Theophraſtus eam Chalcion nominat, Theopompus Chalcas pluraliter. Gentile,Chalcæus vel Chalcieſ,Steph.

chalcæ, inſula cum oppido, circa Rhodum Plin lib.5.c.31.

chalcæa, feſta alio nomine Athenæadicta.

Vulcano dicata, quæ à cerdonibu: tantùm aut operariis & fabris prætertim celebrabantur. Cæl.lib 29.c9.

chalcea, Libyæ vrbs, Polyhiſtori, quem valdè reprehendit Polybius, non ciuitatem eſſe ſcribens, ſed ærarias officinas. Chalcæa verò in Caria eſt. Gentile, Chalcæates Steph.

chalcedónia, ſiue Chalcedon, vrbs in Aſia iuxta Boſphorum Thracium, è regione Byzantij. Hanc Megarenſes condidêre, Cæci appellati, qui non potius oppoſitum littus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna ſynodus celebrata eſt, quæ inter octo numeratur, quibus Romana eccleſia præcipuum impertitur honorem, nominata à Chalcedone vicino fluuio.

chalcenteros, cognomen Didymi grammatici ob indefatigabile ſtudium. Cæl.libr.19.capite 9.

chalcedon, vrbs Thraciæ non procul à Byzantio. Palæp.lib 2. Europam, inquit, ab Aſia, ſtadiis quinque diſterminat Thracius Boſphorus, ipſis in faucibus oppidum: in ore templum eſt, oppidi nomen Chalcedon: author Argias Megarenſium princeps. templi numen Iupiter, conditore Iaſone, de hac Strabo lib.12.

chalcedon, vide IDALIVM. Liberam vrbem Plinius vocat: cui etiam antea *Procerastis*, dein *Cempusa*, poſtea *Cæcorum* vrbs (quod locum eligere neſciſſent) dicta fuit. Hodie adhuc *Chalcidona* vocari ſcribit Sophianus. *Calcitus* Turcis dici mihi Carolus Rimius author eſt, qui Conſtantinopoli oratorem agit nomine Maxim. Romanorum Imp. Mar. Niger tradit interius reædificatum, & à Iunioribus *Carelina* nuncupari. *Scutari* ex ea facit hodie Alphon. Adrian. Petrus Gyllius prodit hodie exiguum vicum eſſe, ſine mœnium veſtigiis. Steph.

chalcedon, fluuiolus eſt, qui in Propontidem effluit, vnde vrbs nomen ſumpſit, eúmque hodie proprio nomine carere, adeo vt accolæ *Potamion* duntaxat nominent. Theuetus ſcribit eum adhuc hodie *Chalcedoni* nominari.

chalceritis, inſula in ponto alio nomine Aria appellata, Morti ſacra, Plin.lib.6.c.11.

chalcêtis, idis, inſula quædam cuius meminit Menippus. Steph.

chalcetórium, vrbs Cretæ, ſiue Chalcetoreus, Chalcetor. Steph.

chalcia, inſula quam inter Cycladas. Plin. enumerat. lib.4.c.12.

chalcidene, fertiliſſima regio. Plin.lib.5.

chalcidia, vrbs, author Feſtus.

chalcidica, regio Macedoniæ. Ptolem. *Iamboli* Caſtaldo. Eſt & Syriæ regio, in qua *Chalcis* vrbs, eidem Ptolem. Thraciæ quoque Steph. in qua *Tinda* oppidum & *Milcorus* Chalcidenſium in Thracia meminit quoque Thucyd.libro 2.

chalcidica, Minerua dicta eſt ab vrbe Chalcidia.

chalcidicus, Siciliæ mons. Steph.

chalcidius, a, um, nomen gentile, etiam nomen philoſophi.

chalcis, inſula maris Ægei, quam inter Sporadas Plinius numerat libro quarto, capite decimo tertio.

chalciœcus, Minerua dicta eſt, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœa Chalcidenſes fanum conſtruxerunt. Cæl. libro 19. capite 8. fuit & Minerua Chalcidica in vrbe Roma, in noua regione, ſi vera P. Victor tradit. Meminit ni fallor, & Dion. in hiſtor. libro 51.

chalcíope, Æetæ regis Colchorum filia, ſoror Medeæ & vxor Phryxi, Flaccus lib.9. Argonaut. Ouid. in Epiſt Helenidæ ad Paridem.

Non erat Aretes, ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſea parens, Chalciopéque ſoror.

chalcis, idis, Eubœæ vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuiſa, vetus Athenienſium colonia. ita dicta (ſi Stephano credimus) à Chalcide filia Aſopi, aut certè quòd ærariæ fabricæ ibi primùm fuerint repertæ. Lucanus lib.5.

Chalcides Euboica vana ſpe capta parabas.

Olim etiam Symphalus vocabatur, & Hypochalcis, quod ſub Chalcide monte ſita ſit. nunc Halicarna Inde Chalcideus, & mulier Chalcis: vt ipſa vrbs. Poſſeſſiuum Chalcidicus. Vocantur etiam Chalcides in vico quodam Siciliæ, qui ex Eubœa migrauerunt.

chalcis, cognomen Heroinæ cuiuſdam nomine Cumbe, quæ nupta viro centum pueros enixa eſt, vnde natum prouer. Tanquam Chalcidica nobis peperit vxor.

chalcis, vrbs Corinthi, & Thraciæ.

chalcis vrbs Ætoliæ, à qua fluit Achelous.

chalcis, vrbs Syriæ, à Monico Arabe condita, vnde Chalcidenus.

chalcis, vrbs Scythiæ: vnde Chalcitæ, & regio Chalcitis, item vrbs Arabiæ fœlicis. Plinius.

chalcis, in Meſapia Italiæ vrbs.

chalcis, inſula cum vrbe eiuſdem nominis iuxta Lesbum: vnde Chalcidenſis. Olim continenti, item Bætiæ oppidum.

chalcis, locus profundus & cauus ad montem Atho. Steph. Vide HYPOCHALCIS.

chalcis, inſula iuxta Euripum, quæ alio nomine Caryſto (aliàs Caryſtos) appellatur, vnde Chalcidicus, a, um. Virg. lib.6. Æneid.

Inſuetum per iter gelidas enauit ad Arctos,
Chalcidicáq; leuis tandem ſuperaſtitit arce.

chalcitæ, ciues Chalcidis vrbis Scythiæ, quorum regio quoque Chalcitis nominatur. Ste-

phanus etiam in Chalcedone. Menippum ſcribit Chalcidis inſulæ meminiſſe. Legendum videtur, Chalcitidis: aut licet aliter legatur, eandem tamen eſſe apparet.

chalcitis, inſula è regione Chalcedonis, ærifodinam habens. Ab Actita (inquit Artemidorus) ſtudiis centum & decem diſtat. Hyris promontorium, cui adiacet inſula Pityodes, & Chalcitis & Prora. Inde verò ad Chalcitem vrbem ſtadia ſunt quinquaginta. Gentile, Chalcites. Steph.

chalcitis, Meſopotamiæ regiuncula. Ptol. & Indiæ intra Gangem regio, item Chalcitidis regionis Promontorium.

chalcitis, inſula contra fauces Rhyndaci fluuij in Aſia. Plin. lib. 7. cap. vlt.

chalcodónius: mons ſupra Pheras eſt.

chalaon, Cypariſſius monitor datus à Neſtore Antilocho filio, qui continuò eum moneret vt ſibi ab Æthiopibus caueret, quia oraculo didicerat ab Æthiope interfectum iri, Pentheſileæ amore captus ad Troianos defecit & cum Pentheſilea ab Achille interfectus, & à Græcis in crucem actus. Euſtath. in xi. Odyſſ.

chalcomeduſa, vxor Arceſij, mater Laërtæ, auia Vlyſſis. Euſtath. in 16. Iliados.

chalcol, i. nutriens, ſiue conſummans omnia, aut ſuſtinens omnia. Filius Maol. 3. Reg. 4. Filius item Zaræ filij Iudæ, 1. Paral. 2.

chaldæa, Aſiæ maioris regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indigita, in qua Babylon ciuitas magna, Chaldæos Arphaxat inſtituit, & à ſe Arphaxareos nominauit, vt inquit Ioſeph. Chaldæi Aſſyriorum magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diuturna obſeruatione ſyderum ſcientiā putantur effeciſſe quā prædici poſſet quid cuique euenturum, & ex quo quiſque fato natus eſſet. Chaldæorum aſtronomicorum multa ſunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidam Borſipeni, & alij complures, qui perfecti ſunt. Hi Genethliaci quoque appellantur & Mathematici. *Azamia* hac tempeſtate vocari ſcribit Bellonius. Stephano *Chalybdica* regio dicitur, & eius incolæ *Cephenes*. Chaldæi ſunt Straboni quoque in Aſia minori populi ſupra Trapezuntem quos antiquitus *Chalybes*, & ab Homero *Alizonas* appellatos teſtatur.

chaldæi, i. quaſi dæmones, aut quaſi deprædatores, vel quaſi mamillæ, aut quaſi agri.

chaldæi (inquit Stephanus) *Cephenes* priùs dicti ſunt, à *Cepheo* patre Andromedæ. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo iam Cepheo, relicta ea regione, aliò in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius Cepheniam dictam, nec incolas Cephenes, ſed Chaldæos: regionem verò Chaldaicam. à Chaldæo rege, qui (Dicæarchio teſte) quartus decimus à Nino fuit & Babylone iuxta Euphratem condita omnes Chaldæos in eam collegit. Alij probabilius dicūt Chaldæos circa Babylonem habitare, & oraculum apud ſe habere, vt Delphi apud Græcos. Chaldæi Babyloniorum antiquiſſimi fuerunt, qui eum locum in ſua republica obtinuerunt, quem ſacerdotes in Ægypto (ad cultum Dei deputati) per omnem vitę curſum philoſophabantur, habitique Aſtrologiæ peritiſſimi. Non enim, quemadmodum Græci omnium rerum doctrinā ſuſcipiunt: ſed pueri à patribus philoſophiam diſcunt, cura rerum aliarum poſthabita: vnde quam doctiſſimi euadunt. Diodor. Sicul. lib. 3.

chaldæi, item populi ſunt iuxta Colchiden. Steph.

chaldaici Lacus, in quo Tigri fluuius ſe fundit, inquit Plin.

chaldia, regio Armeniæ. Steph. item Cedreno auth. tractus circa Syriam aut Iberiam. eidem etiam eſt Calabriæ locus.

chaldone, Arabiæ fœlicis promontorium. Plin.

chale, ciuitas quam ædificauit Aſſur. Gen. 10. Lat. opportunitas vel quaſi viriditas, vel quaſi humiditas, aut quaſi tabula, vide Chalame.

chaleos, Achaiæ regionis vrbs ad Sinum Corinthiacum. Ptol. *Aſſo Spiri* hodie eſt Sophiano.

chaleſtra, vrbs Theſſaliæ littoralis, iuxta quam Axius fluuius in mare Ægeum deſcendit.

chali, ciuitas quæ terminus Aſer eſt. Ioſue 19. Latinè infirmitas, ſiue deprecatio, aut expectatio, vel principium, aut gemma, aut monile.

chali Germaniæ gens. Ptolem.

chalia, vrbs Bœotiæ, vicina Syriæ. Gentile, Chalius. Steph.

chalinitis, Minerua dicta eſt ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ i. à fræno, quòd Bellerophonti Pegaſum equum præbuerit, eúmque frænauerit. Palæph. lib. 1.

chalyſia, vrbs Libyæ, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (fortè ſic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues, Chalyſij Steph.

chalus, fluuius Syriæ in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetóque ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria affici patiebantur, ſicut neque columbas. Cæl. Rhod. libro 18. capite 34.

chaluſus, Germaniæ fluuius. Ptole. *Drauenna* nonnullis, circa Lubecam vrbem, qui quidem in mare Balticum ſe exonerat. Pichaimerus *Eyder* interpretatur. hic Ditmerſiam ab Holſatia ſeparat.

chalybes, Plinio populi Pōto vicini, ad Thermodoontem fluuium Homero *Alizones* appellati. Strab. lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni ſuis temporibus Chaldæi dicti ſunt. Antè au-

tem Halixonas dictos, vel H mero teſte in Catalogo, multis cōiectura eſt. Quod quidem fieri potuiſſe, Barbarorum nominum inconſtantia, idem Strabo docet: maximè etenim variantur. Diuites hi ſunt, victúmque ex argenti venis & ferri metallis, quærunt. Olim Chalybes dicti videntur Straboni. Flaccus lib. Argon. 4.

Non ita ſit metuenda tibi ſæuiſſima quanquã
Gēs Chalybũ duris patiens cui cultus in aruis,
Et tonat adflictu ſemper domus ignea maſſæ.

Hecatæus etiam Chalybos vocat. Dicitur etiam Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Stephan. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Virgil. 1. Georg.

Indi, mittit ebur, molles ſua thura Sabæi:
At Chalybes nudi ferrum, &c.

chalybonitis. Syriæ regio. Ptolem.

chalybs, fluuius in Hiſpania, in quo ferrum optimè temperatur, iuxta quem & Chalybas populos collocat Iuſtinus, libr vltim de quibus grammaticorum nonnulli putant intelligendum locum Virgilij ante citatum.

chalybs, fluuius ex radicibus Tauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare euoluitur.

cham, humani generis corruptor, Saturnus Ægyptus, Chameſeunus, ob morum corruptionem cognominatur. Boroſ. lib. 5. Comeros Italos nitebatur corrumpere.

cham, i. calidus, vel calor, vel niger, filius Noe, Gen. 5. Ab hoc ſæpe in ſacris literis Ægyptus terra Cham dicitur, vt Pſal. 105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis.

cham ſiue Chem, quod magicæ & veneficæ ſemper ſtuderet, Zoroaſt. nomen eſt adeptus. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur. Fotiſſimúmque verò idem ob vitia, quibus quamplurimis, ac nefandiſſimis ſcatebat, patri infenſus fuit. itaque opportunitatem nactus, cúm Noa pater iaceret madidus, illius virilia comprehendens, tacitéque ſubmurmurans magico carmine illuſit patri, ſimul & illum ſterilem & effœtum perinde at que caſtratum effecit, quamobrem deinceps Noa mulierem vllam fœcundare non potuit. At verò cùm is publicè mortale genus corrumperet, aſſerens, ac reipſa exequens, congrediendum eſſe, vt ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis, quouis alio genere, à ſano piiſſimo, & caſtimonia atque pudicitia præſtantiſſimo eiectus. ſortitus eſt cognomentum Chem Eſenua, id eſt, Chem infamis, impudicus, incubus, & propagator, quem Ægyptij. Saturnum appellarunt, deúmque inter cæter s deos adoleſcentiorem fecerunt, illique ciuitatem poſuerunt, quam Chem Myn nominarunt, à qua ad hanc vſque ætatem eiuſdem ciues Chemnitæ dicti ſunt. Beroſ. lib. 3.

Chamaam, id eſt ſicut illi, aut ſimiles, vel quaſi turbatio, vrbs iuxta Beth lehem, Ierem. 41. Proprium item nomen viri. libro 2. Reg. 19.

chamani, Germaniæ inferioris populi, pridem Phryſiæ partem, Oceanum mare, Rheum fluuium & lacus attingentem paludibus ac ſaltibus vberrimam incolentes, quàm mox Tubantes populi, pôſt Vſipij, Germanica itidem gens, inhabitarunt. Corn. Tacitus.

chamæleon, Heracliota commentarios libros in varios poëtas edidit in Anacreontem, Sapphum, Simonidem, Theſpidem & Homerum. Scripſit præterea de Diis librum. Item de ebrietate & de Satyris. Atheneus, Michael Apoſtolius, Clemens Alexandrinus, &c.

chamæpus, ſponſa nuncupatur, quæ non curru, ſed pedibus mariti domum petit. Cæl. libro 28.

chamani, Tacito & Marcellino ſunt Germaniæ populi, quos Ptolem. *Camañes* vocat, vt cenſet Villanouanus. Sunt qui eos *Camino* Pomeraniæ oppido nomen reliquiſſe ſuſpicentur, inquit Althamerus.

chamos, i. quaſi palpans, aut quaſi recedens, vel quaſi auferens, nomen idoli Moabitarum. Num 21. 3. Reg. 11. 4. Reg. 23. Ierem. 48.

chanaan, i. mercator, vel negotiator, ſiue contritus, vel confractus, aut rectè reſpondens, vel rectè affligens, filius Cham. Gen 10.

chanaana, i. mercatrix, vel negotiatrix, ſiue contrita, vel confracta, aut rectè reſpondens, vel rectè affligens, pater Sedeciæ Prophetæ. 3. Reg. 23. filius Balaam, filij Iadihel, filij Benjamin, 1. Paral. 7.

chananæa, idem ſignificat quod Chanaana terra ſancta, cuius limites ſunt: Ad Orientem Iordanis fluuius & magnus Euphrates: Ad Occidentem Ægyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur: Ad Meridiem deſertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons Libanus.

chananæi, n. p. idem quod Chanaan ſignificat, populi, qui omnes gentes Palæſtinæ complectuntur, quæ inter Iordanem ſunt & mare Syriæ, Syriámque & Arabiam Petræam, Gen. 15.

chanani, nomen viri, 2. Eſd. 9. Lat. præparatio, vel baſis mea.

chandanace, vrbs Perſica: Gentile. Chandanacenus. Steph.

chandáne, vrbs Apuliæ. Steph.

chane, fluuius eſt inter Albaniam & Armeniam, à Cyro flumine exceptus, mox quum eſt factus nauigabilis, in mare Caſpium erumpens. Strabo lib. 11.

chania, Comagenæ vrbs in Syria, & Epiri regio. Ptolom.

chantus, vrbs in Aſia, condita anno ab vrbe 99.

chaones, populi Epiri: à quibus Chaonia regio dicta Plin. lib. 4. Chaoniam autem Helenus Priami filius, à Chaone fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominauit, quaſi ad ſolatium fratris extincti. Seruius enarrans illum Virgilij locum, lib. 3. Æneid.

Protinus aerias Phæacum, &c.

Et rurſus in eodem libro, Epirus in vniuerſum appellata, Acroceraunijs incipit montibus: in ea primi Chaones, è quibus Chaonia.

chaonia, Comagenæ vrbs in Syria. Ptol.

chaonia, pars montana Epiri, licet quandoque ſumatur pro toto Epiro. Virg.

Chaoniamq; omnem Troiano à Chaone dixit.

Steph. Chaonia eſt in media Epiro, hinc Chaonius, Chaonites, Chaonicus, Chaoneus, & fœmininum Chaonis.

chaonitis, Aſſyriæ regiuncula. Strabo.

chaos, rudis inordinatæque materiæ confuſa congeries. Poëtæ aiunt Chaos in principio fuiſſe, id eſt, confuſionem rerum atque elementorum. Poſtea verò Deum diremiſſe illam congeriem omnem, ſingulíſque rebus ex confuſo aceruo ſeparatis, in ordinémque deſcriptis, inſtruxiſſe mundum, pariter & ordinaſſe. Ouid. 1. Metamorphoſeos.

Virg. 4. Georg.

Atque Chao denſos diuûm narrabat amores.

Dictum autem putatur Chaos, à verbo Græco χέω, quod eſt fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quàm rudem, informémque elementorum omnium confuſionem.

charabe, Galilææ Superioris vicus. Ioſeph.

characa, Næſaidis regionis locus in Phrygia, Strabo.

characena, Suſianæ regio. Ptolem.

characina, Ciliciæ regiuncula. Ptol.

characa, nomen loci, 2. Macch. 12.

characeni, Tauricæ regionis populi, ab oppido Charace ſic dicti, quod inter huius regionis vrbes commemorat Ptolemæus Plin. libr. 4. cap. 12.

characmoba, vel Mobucharax, vrbs Palæſtinæ Inde Characmobenus, & Mobucharacenus. Steph.

characometes, fluuius Aſiæ. Athen.

charadræ, Carmaniæ gens. Ptolem.

charadra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa: Gentile, Charadreus, Steph.

charadrus, Achaiæ fluuius, à quo & lacus & ſtatio propinqua nomen ſumpſerunt, cuius aqua maſculos generandi habet facultatem. Papinius lib. 4. Thebaidos.

Quaque pauet longa Iumantem valle Charadron Neris.

charan, i. quaſi cantans, aut quaſi clamans, ſiue agnus: vel cognitio eorum, filius Diſan filij Seir Horræi, Gen. 36.

charan, i. ira, ſiue iraſcens, vel Syriacè libertas, Latinis Carræ Iob. 11. Iudith. 5. Act. 7. Meſopotamiæ ciuitas, in quam Abraham ſe recepit, vbi & Thare pater eius mortuus eſt. Gen. 11. Act. 7. à Charra Syriæ fluuio nomen inuenit Steph. Ibi & Romanus cæſus eſt exercitus, & Craſſus dux interfectus. Lucanus.

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

charandra, ſinus maris Arabici, ad Arſinoen vrbem. Plin.

charauni, Scythiæ extra Imaum gens, & oppidum. Ptol.

charandes, Tyrius, apud Athenienſes legiſlator, qui legem tulit, ne quis armatus veniret in concionem.

charax, Pergamenus ſacerdos & philoſophus. Suida teſte, condidit hiſtoriarum Græcarum libros quadraginta, in quibus Auguſti Cæſaris Neronis & ſucceſſorum mentionem facit, vnde conſtat poſt illa tempora vixiſſe. Citatur quoque ab Euſtathio in Dionyſium periegeten, malè à quibuſdam Pergamenus dicitur, fuit & alius Charax grammaticus.

charax, Armeniæ minoris oppidum & Parthia quoque, Ptolem. Item Cretæ promontorium, Curopalat. & Suſianæ vrbs ad ſinum Arabicum, inter Tigrim & Eulæum. Ptolemæus. Primùm *Alexandria* ab Alexandro eius conditore, dein *Antiochia* ab eius reſtauratore: & tandem *Paſines*, *Spaſine* legit Pinthianus ex Steph. dicta fuit, authore Plinio. *Paſine* habet hoc loco Arriani Periplus. *Tepaſini* legitur apud Xiphilinum, fortaſsè malè iuncto articulo Græco. *Carmon* vocat Pinetus in ſuo Plinio Gallico. Hermolaus in ſuis Plinianis caſtigationibus citat Indicam quandam incerti auctoris hiſtoriam, in qua legitur *Diridotim* quandoque dictam, ſed hoc ita non eſſe ex Arriano compertum eſt, qui Diridotin pagum Babyloniorum, ad oſtium Euphratis fluminis deſcribit. vbi *Teredon* Ptolemæi eſt, eiuſdem ſoni & paucis literis mutatis oppidum.

charax, locus Alexandriæ iuxta Celenas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus caſtrametatus eſt, Gentile, Characenus Nicetas.

charax, Cariæ vrbs, quæ nunc Trallis. Stephan.

charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis. Steph.

Cha-

charax, Tauricæ Cherſoneſi vrbs Ptolemæo, *Grimuada* Nigro eſt, *Cacagiont* autem Mercatori.

charaxes ſiue Charaxus. Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius cauſa opes ſuas omnes dilapidauit, & ad ſummam redactus inopiam, pyraticam exercuit. Ouid. in Epiſtol. Sapphûs.

Gaudet & è noſtro creſcit mœrore Charaxus
Frater, & ante oculos itque reditque meos.

Et paulò antè,

Arſit inops frater victus meretricis amore:
Miſtaq; cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops, agili peragit freta cærula remo.
Quasq; malè amiſit nunc malè quærit opes.

Charbanus, Medorum mons. Plin.

charcamis, agnus quaſi ablatus, aut agnus quaſi palpans, vel cruitas ablata, ciuitas iuxta fluuium Euphratem, Iſa. 10.

charcas, i. agni coopertmentum, aut agni thronus, vel calix, vel quaſi tortuoſum, non planum, nomen eunuchi. Eſth.

charento, pagus ponte & Matrona flumine celebris, à ciuitate Pariſienſi, Francorum metropoli, duobus ferè milliaribus diſtans, iuxta quem eſt Echo; quæ duodecies eandem hominum vocem, eámque articulatam repetit, Gall. *Charenton.*

chares Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, Charetis pollicitationes. Suidas. Fuit & Chares Lydius ſtatuarius Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis coloſſum fecit, Plinius libro trigeſimo quarto, capite ſeptimo. Fuit & Chares teſte Plutarcho in vita Artaxerxis, qui in bello Cyrum vulnerauit, ſucciſa vena poplitis tandémque inſania corruptus eſt, nimia illati Cyro vulneris arrogantia.

charetes, Peloponneſi fluuius, circa Argiam. Plutarch. in Arato.

chariati, oppidum Carreorum in Arabia fœlici. Plin. Chariata Ptolemæo.

chariclo filia Apollinis vel Perſæ vel Oceani Chironis Centauri vel Scironis vt alij volunt. vxor. Putant ſcholiaſt. Apollinij in 1. Argon & Pindari in 4. Pyth. Ouid. l. 2. Metamorph.

Ecce venit rutilis humeros protecta capillis
Filia Centauri, quam quondam Nympha Chariclo
Fluminis in rapidi ripis enixa, vocauit
Ocyroe.

charidemi promontorium. Ptolem. Hiſpaniæ eſt ad mare mediterraneum *Cabo de Gata*, Cluſio, & *Cabo de Agatas*, Floriano ab Achate lapide pretioſo, qui in hoc promontorio effoditur.

charidemi quoque portus huic promontorio ſequitur apud Florianum: qui eum hodie *Porto Carbonero* appellari ait.

Charidemus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſthenes contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris obiectus. Martialis.

charien, fluuius Themiſcyrenę in Sarium, vel ubi cuidam cognominem fluuium influens, Plin. lib. 6. cap. 4.

charilaus, Lacedæmonius nobilis, comæ nutriendæ ſtudioſus, qui interrogatus, cur comam nutriret, reſpondit: Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior venuſtiórque ac ſumptus minimi. Idem interrogatus, cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: Quia inquit pauca dicentibus, paucitas legum ſufficit. Cælius lib. 18. c. 4. ex Plutarcho.

charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperauit. Pauſ.

charimatæ, populi intra Pontum: Steph.

charinda, Mediæ fluuius. Ptol.

chariphron, vnum oſtiorum Indi fluminis. Ptolem.

charis, Vulcani Lemnij vxor.

chariſia, vrbs Arcadiæ, à Chariſio Lycaonis filio. Steph.

Chariſius, Atticus orator. Cicero in Bruto.

chariſpa, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

chariſtia, feſta erant apud Roman. in quibus cognati & conſanguinei conuenire ſolebant, & inuicem mutua dona dare. Ouid. in Faſt. Hæc autem fiebant xi. cal. Mart. Vide Valer. Maxim. lib. 2.

chariſtus, colchidis fluuius. Ptolem. *Tamaſa* M. Nigro dicitur, Straboni *Charus*.

charites, ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt; alij ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primum Thebaidos, Iouis & Autonoes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurymones Oceani filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia (quæ alio nomine Paſithea dicitur) Thalia, Euphroſine. Tot autē ideo eſſe prodiderunt, quia & beneficia eſſe in alios debemus, & aliorū beneficia ſuſcipere: & in iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere, quę tres actiones ſunt ſeparatę. Alij ideò dicūt tres Gratias eſſe, quia acceptū beneficium cū fœnore reddi debet. Quapropter ſolebant veteres tres Gratias pingere, vt vna earum auerſam faciē teneret quaſi à nobis profectā: duæ verò nos aſpicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: Iuuenes, ne beneficij memoria ſeneſcat: ridentes, quòd hilariter dandum ſit. Item connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias deb-

cet: & beneficium, aliud ſemper beneficium parere perpetuúmque amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur (è quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione, quod horum præcipuè deorum muneribus gratiæ concilientur. Tradunt enim eas in Acidalio fonte, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ vrbe lauari, quoniam pura eſſe beneficia oportet, non ſordida. Mantuanus.

charites, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 281.

charmande, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Steph.

charmarum, gens Indica Plin. lib. 6. cap. 20.

charmæi, oppidum Minæorum in Arabia, qui à rege Cretæ Minoe originem trahere exiſtimantur. Plin. lib. 6. c. 28.

charmel. i. cognitio circumciſionis, vel agnus circumciſus, aut teneritudo illa ſegetum: vel Coccinus. Ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 15. Item locus in Moabin deſerto, ad ſextum lapidem Chebronis ab Orientali plaga. Iſa. 29.

charmi, i. vinea, ſiue cognitio aquarum, vel agnus aquarum, aut quaſi celſitudo, filius Ruben. Geneſ 46. 1. Paralip. 5. Filius item Iuda 1. Paral. 4. qui Geneſ. 46. dicitur: Her. Filius prætetea Zabdi filij Zaræ, filij Iuda, pater Achar, ſiue Achan, Ioſue 7. Item nomen ciuitatis, Iudith octauo cap.

charmidas, vir quidam extitit in Græcia, qui tantæ fuit memoriæ, vt quæ quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræſentarit. Plin. lib. 7. 24.

charmides, pugil nobilis apud Pauſ.

charmides Maſſilienſis ſcriptor, qui Luſciniam non modò muſicæ ſtudioſam, ſed & gloriam ambitioſus captantem ſcripſit.

charmione, Cloepatræ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. Plut. in Antonio.

charmis, vrbs in Sardinia, à Carthaginienſibus condita. Gentile, Charmites. Steph.

charmis, Maſſilienſis medicus, qui conſueuerat balneis frigidis etiam hieme frigidiſſima lauare ægrotos. Plin.

charmonla, Hiſpaniæ vrbs Ptolemæo, Carmo Straboni dicta.

charmothas portus in Arabia, centum ferè ſtadiorum ambitu, ingreſſu anguſto, & omnis ſcaphæ periculoſo. Strab. lib. 16.

charmus, Syracuſius quidam poëta, qui teſte Athenæo, in ſingula quæ apponerentur verſiculos ac parœmias promebat, vti eſt illud de piſcibus, ἥκω, λιπὼν αἰγαῖον, ἁλμυρὸν βάθος, id eſt, venio Ægeum linquens ſalſam profunditatem. vnde videtur Martialis argumenta deſumpſiſſe.

charon, Lampſacenus hiſtoricus, qui tempore primi Darij floruit, ſcripſit Æthiopica libris duobus, Cretenſia, Græcanica & alia.

charon, Carthaginienſis hiſtoricus, ſcripſit tyrannorum quotquot in Aſia atque Europa fuère clarorum virorum vitas libris quatuor, & mulierum totidem.

charon, Naucraticus hiſtoricus deſcripſit ſacerdotes Ægypti & reges, qui fuère ab initio in qualibet gente & alia.

charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, quem poëtæ fabulantur defunctorum animas futili cymba per Stygiam paludem tranſuehere. Virg. 6 Æneid.

Portitor has horrendus aquas & flumina ſeruat
Terribili ſqualore Charon cui plurima mento
Canities inculta iacet: ſtant lumina flamma:
Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, veliſque miniſtrat,
Et ferruginea ſubuectat corpora cymba,
Iam ſenior, ſed cruda Deo viriliſque ſenectus.

charondas, Thurius (à Catana ciuitate, vnde originem habuit, Cataneus appellatus) legē tulit, ne quis armatus in concionem veniret. Cúmque poſtea ipſe rure rediens imprudens vt erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam diſſimulare vel defendere, Valer. libro ſexto, capite quinto. Meminit eius Cicero libro tertio de legibus.

charonea, orum, regio eſt Aſiæ ad Meandrum fluuium, vicina Heriapoli, Characi, Magneſiæ, & Myunti, terram habet cauernoſam, putridam & incendiis obnoxiam. Strab. lib. 12.

charonea porta, appellabatur vna ex portis Athenienſis nomophylacij, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

charonium, eſt antrū inter Tralleis & Niſam, vbi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo lib. 14.

charops, Æſchili filius princeps Athenienſium XIV. Alemæone. Archonte perpetuo mortuo placuit Athenienſibus vt Archontes in decennium tantùm imperium obtinerent: primúſque hic Charops creatus eſt. Anno primo principatus Charopis incidente in annum primum Olympiadis ſeptimæ, Roma à Romulo condita eſt. Sigonius.

charops, ſiue Charobes, vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambos vno die Vlyſſes interemit. Hom. Iliad.

charops, inter Epirotas primarius, qui Tito Quintio Flaminio, conſuli Romano, contra Philippum bellum gerenti, fauit, Plutarchus in vita Flaminij.

charſena, i. agnus anniculus, ſiue agnus dormiens, nomen viri. Eſth. 1.

chaſluim, filius Meſraim Gen. 19. Heb. Chaſluhim, populi nomē, qui & Philiſtini, ſiue corruptè

prę Palæſtini. Latinè tegumentum tabulariũ, vel ſedes tabularii, aut ſepes vel temeritas vitæ.

chatixena poëtrii quædam cuius meminit Ariſtophanes Comicus.

chaſpia, nomen regionis, quæ à Chaſpio mari vocabulum ſumpſit, vt quidam putant, Nicol. Lyra, in Babylonis regione locum eſſe putat, vbi plures Leuitarum poſt captiuitatem manſerunt, 1. Eſd. 8. Lat. argentaria, ſiue cupiditas, aut Syriacè, verecundia.

charta, vrbs Tyri, ex qua & Dido egreſſa fertur & ab ſe conditam vrbem Chartaginem appellaſſe.

chartaia, vrbs Hircaniæ verſus Orientem, Laonic.

chartani, Marmaticæ nomi gens. Ptol.

charteia, oppidum inſulæ Ceæ, quam Ceon alij nominant. Plin lib. 12.

charybdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, iuxta littus Tauromitanum: Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus in miram altitu linem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obuia quæque abſorbens, iterúmque euomens. Virg. 3. Æneid.

Dextrum Scylla latus, læuum implacata Charybdis
Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſúsq; ſub auras
Erigit alternos & ſydera verberat vnda.

Poëtæ fabulantur Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Ioue cùm Herculis boues ſurripuiſſet fulminatam, & in voraginem hanc conuerſam. Seneca ad Lucilium, Charibdis an reſpondeat fabulis, perſcribi mihi deſidero. Fac nos certiores, vtrum vno tantùm vento agitur in vortices, ac omnis tempeſtas ad mare illud contorqueat, & an verum ſit quicquid illo freti turbine arreptum eſt, per multa millia trahi, Thucydides lib. 4. ſcribit eſſe fretum inter Rhegium & Maſſanam, quo breui ſpatio Sicilia à continenti diſtat. Cicer. in Antonium: Quæ Charybdis tam vorax? &c. Plin. lib. 3. c. 8. hodie *Galofaro.*

chaſelon, i. fiducia vel temeritas eius, ſiue ilia eius aut manſionis thronus, vel calix, ſiue tegumentum manſionis, pater Elidad principis tribus Benjamin, Num. 34.

chaſira, Armeniæ Minoris oppidum. Ptol.

chaſphon, 1. Macch. 5. Palæſtinæ oppidum. Ioſeph quoque, 12. Antiq.

chaſuari, Germaniæ populi. Duringos æſtimat Althamerus.

chaſzanemica, Ponti vrbs lib. Notit.

chat, Mercurii Triſmegiſti filius floruit anno ante conditam vrbem 737. Euſeb.

chatæni, Arabiæ fœlicis populi, ad ſinum capeum.

chatracharta, Bactrianæ, & Aſſyriæ vrbs. Ptolem eu.

chathenia, vide Chattenia.

chatræi, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

chatramotites, regio iuxta mare rubrum, Strab. lib. 15. Ciues Chattamotitæ. Vranius Chatramotas vocat. Steph.

chattiſacha, Ariæ vrbs. Ptol.

chattenia: nam in Labo apud Steph. per duplex tt, ſcribitur: ſuo autem loco aliquoties per ſimplex t, quamuis ordo litterarum duplex poſtularet: (ſed hic ſæpe ab ipſo negligitur) regio eſt Gerrhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis & turribus inſtructa, prope mare rubrum. Ciues, Chatteni.

chatti, vide Cati.

cháttuatij, Germaniæ populi. Strabo.

chaubi, Germaniæ populi ad Oceanum ſpectantes. Strab. lib. 7.

chauci. Pli. & Tacito, *Cauchi*, vel *Cauci* Ptol. & Straboni Germaniæ populi. In Maiores & Minores diuiduntur. Minores ſunt Friſij Groeningenſes: Maiores, Luneburgenſes, Bremenſes, ad Hamburgum vſque. Hos Chaycos poëticè appellauit Claudianus ad Stiliconem eo verſu.

Vt iam trans fluuium non indignante Chayco.

chauni, populi Theſprotiæ. Steph.

chaum, Argiæ mons. Pauſan. & Caſtellum in Taurica Cherſoneſo. Strabo.

chaunaria extrema, Libyæ interioris vrbs, Ptol. *Cabodenen*, Caſtaldo. Promontorium eſt ad mare Atlanticum.

chauon, Chauonis, regio Mediæ: inde Chauones. Steph.

chaurana, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolemæus.

chaurina, Ariæ vrbs. Ptol.

chazéne, Satrapia iuxta Euphratem Meſopotamiæ. Steph.

chebbon, i. extingens vel extinctus, aut quaſi intelligens, vel quaſi ædificans, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

chebron. Ægypti rex, regnauit annis XIII.

chelæ, locus inter Apolloniam inſulam & Sangarium fluuium. Arrian. Eſt & locus circa Byzantium. Dionyſ. item duo Africæ promontoria circa Carthaginem.

cheleab, ſecundus filius Dauid de Abigail vxore Nabal Carmeli, Reg. 2. 3 Lat. totus, vel omnis pater, ſiue conſummatio, vel prohibitio patris.

cheliau, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. omnis vel totus ipſe aut conſummatio eius, ſiue prohibens eum.

chelidoniæ, inſulæ contra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt quarum vna Corydela, altera Menalippea dicitur, Steph.

Dionyſius triam meminit, & Strabo lib.14.

chelidonia vocatur Fauonius ventus, à die 6 ante Februarias Idus vſque ad 7. Calend. Martias, eo quòd his diebus hirundines primùm conſpici incipiant.

chelidônii, populi Illyriæ. Steph.

chelidônium, Tauri montis promontorium. Plin. lib.5.cap.27. Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur.

chelion, i. conſummatus, ſiue præfectus, aut totus columbinus, filius Elimelech Beth-lehemith. Ruth.1.

chelippus, mons in chio inſula, Ger. cæſar. in Aratum.

chellon, nomen terræ, Iudith.2.

chelman, i. quaſi docens, aut totus menſurans, ſiue omne indumentum, vel conſummatio, vel ceſſatio menſuræ, vel indumenti, nomen vrbis. Ezech.27.

chelmon, nomen loci inter Belma & Bethuliam. Iudith.7.

chelonates, promontorium Achaiæ, quod Ptol. Chelonite dicitur.

chelone, promontorium Coi, Pauſ.

chelonides, paludes Libyæ interioris. Ptol.

chelonites, inſula in rubro mari. Gentile, ſimiliter. Steph. promontorium Elidis. Ptol.

chelonophagi, Plin. lib.6.c.25. in Germaniæ angulo ſunt teſtudinum ſuperficie caſas tegentes, carne veſcentes. Nam χελώνη Græcè teſtudinem ſignificat. Hæ (inquit idem Plin. lib.9.) adeo in Indico mari magnæ ſunt, vt ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant. Strabo li. 16. adeò magnas alio in loco reperiri ſcribit, vt Chelonophagi in eis nauigent.

chelub, i. caniſtrum, vel caninus, nomen viri, 1. Paral 27.

chelydoreus, mons in Bœotia. Pauſ.

chembis, vide Chemnis.

chemnis, vrbs magna Ægypti in præfectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin inſulam in ea eſſe ſcribit. Cæterùm Hecatæus in deſcriptione Ægypti, Chembis, inquit, inſula eſt in Buris, iuxta templum Latonæ, Apollini ſacra, innatans aquæ, & huc illuc mobilis: inſularis, Chemnites, & Chemmius, Steph. Pomp. Mela lib.2 De hac Herod lib.2. ſcribit, quam Echimmim nominat, vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.

chemmiſia, vrbs Miſniæ.

chen, vrbs Laconicæ: ciuis Chenicos, cuius fuit Myſon, aliàs Chæneus.

cheneres Ægypti rex, regnauit annis xvi.

chenoboſcia, vrbs Ægypti, è regione Diopolis, quaſi ab anſerum paſcuis dicta, quæ tamen nullæ illic apparent. Circa crocodilos autem occupantur Chenoboſciatæ. Steph.

chenne, i. baſis aut rectitudo, ſiue præparatio, nomen vrbis. Ezech.27.

chennis, lege Chemnis.

cheops, Ægypti rex, Herodotus lib.2. Vide Cheoſpes.

cheoſpes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in qua tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, vt pro apio, cæpa, allio, expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

chephrem, Cheoſpis frater, Ægypti & ipſe rex poſt fratrem. Herod. lib.1.

chepta. Aſiæ fluuius, inter Orthoſpanam Drãgianæ regionis vrbem & Peucolaitem. Plin.

chetæus, Ægypti locus circa Canobũ, Procop.

chereos, caſtelli nomen, in Aſia minori circa Iſauriam. Suidas.

cheremocrates, inſignis quidam artifex fuit, cuius opus Epheſiæ Dianæ templum Strabo fuiſſe ait, pollicitũmque Alexandro ſeſe montem Atho in eius formam fabricaturum, vt tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur. Hæc ille lib. Georg.14.

cherias, Athleta quidam, quem Hercules Condylo interfecit.

cherias, medicus fuit Athenienſis, qui apud Plinium teſtis ad radicem Cardui ex aqua decocta potatoribus ſitim facere, ſtomachum corroborare, & vuluis aliquid conferre.

cherilus, malus poëta, temporibus Alexandri magni. Horat.2. Epiſt.1.

chærophon, Tragœdiographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus ſeſe adeò extenuabat, vt per iocum Noctua diceretur: vnde natum prouerbium, Nihil differs à Chærophonte.

chærophon, Athenienſis philoſophus, cuius incredibilis iracundia abiit in prouerbiũ: In Palladis veſtigiis nihil Chærophontis gubernabis.

chærintus, puer admodũ inſignis facie & candore, qui ſeipſum proſtituit. Hor.1. Ser. Sat.2.

chermula, Palæſtinæ vrbs, lib. Notit.

cherogipſis, Thraciæ fluuius circa Cherroneſum. Niceph. Gregoras.

cherræidæ, portus citra Teium Ioniæ vrbem, Septentrioni obuerſus. Strabo lib.14.

cherres, Ægypti rex, regnauit annis xv. anno à diluuio 804.

cherroneſus, Libyæ vrbs & Lyciæ, atque Cnidi, Steph. item apud Rhegium è regione Siciliæ. Plutarch. in Craſſo. in Sardinia oppidum. Ptol. & in Æthiopia ſub Ægypto atque ad ſinum Arabicum. Ptol. Sunt præterea eiuſdem nominis vrbes in Æthiopia, Hiſpania, & Bithynia. Ptol. Strabo. Plin. Diodor.

cherroneſus, ſeu cherſoneſus. ἀπὸ τῆ χέρσου, ᾗ νήσου, terra eſt in inſulæ modum mari cincta,

cta, vno tantùm, eóque auguſto ſpatio continenti adiuncta; Latini Peninſula vocant. Quinque autem inſigniores commemorantur Cherſoneſi: quarum celeberrima. Achaiæ adhærens, Peloponneſus appellatur. Secunda, quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniæ adhærens, à Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata eſt: hodie Dania dicta eſt Quarta inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem ſita, à Tauris Scythiæ Europææ populis Taurica appellata. Quinta, quàm Auream cognominant, in India ſita ſupra Gangem. Ortum verſus, iuxta ſinum, quem Magnum appellat Ptolemæus.

cheronêſus, Syriæ ciuitas, quæ aliàs Apamea, Steph.

cherronêſus, vrbs in Cherſoneſo iuxta Cnidum: ciuis Cherroneſius.

cherroneſus, vrbs Thraciæ, in Iſthmo Cherroneſi, inde Cherroneſius.

cherroneſus, vrbs Tauricæ. Aſpera cognominata. Herod. lib. 4. Gentile, Cherroneſites. Alia Cherroneſus Cretæ, cum oppidulo eiuſdem eſt nominis.

cherroneſus, vrbs Libyæ, Cherrura dicta: inde Cherrurius.

cherroneſus, promontorium in Lycia.

cherroneſus, vrbs iuxta Cherronitem vrbem. Steph.

cherrura, vrbs Libyæ. Steph. Vide CHERRONESVS.

cherſeus, Phœniciæ fluuius. Ptol.

cherſidamas, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Homer. lib Iliad 11.

cherſipho, Architectus quidam fuit eximius, qui Dianæ Epheſiæ templum mirè extruxit, poſtea aliud fecit maius illo. Strabo lib. 4.

cherſius, nomen proprium viri.

cherſis, Africæ vicus. Ptol.

cherſo, Ponti maritima vrbs, ad Mæotidem paludem. Procop. Cedren.

cherſoneſùs, Siciliæ promontorium. Ptol. Item Eubœæ, Perſidis, Peloponneſi, Ægypti, quæ promontoria variis cognominibus à Geographis recentioribus deſignantur.

cherſoneſus, inſula maris Africi. Ptol. Idem author tres alias Cherſoneſos, in Marmarica videlicet, in ſinu Arabico & Perſico conſtituit. Helleſpõtiaca Cherſoneſus vel Thracica Cherſoneſus. Videtur ab Halicarnaſſeo & Stephano Pallene dici. Deſcribit enim ſub hoc nomine Thraciæ Peninſulam è regione Helleſponti ſitam, addítque eam à Crulæis barbaris habitatam.

cherſoneſus, Cretæ inſulæ exortiui lateris promontorium Ptolemæo. *Punta de Setia*, Pineto eſt. χερρόνησος Stephano dicitur.

chertobaus, Pannoniæ ſuperioris, ciuitas. Ptolem. *Charlburg* in Auſtria cenſetur à Lazio, additque eandem ante annos ducentos *Cherſalenburg* vocatam. eandem idem *Cherolata* nominat, *Geralata* eo tractu. Anton. & lib. Notitiarum meminêre.

cherub, nomen viri, 1. Eſd. 2. In 2. Reg. 21. debet legi Cherub, non Cherubim. Lat. quaſi puer, vel quaſi multiplicans, aut quaſi pugnans, vel cognitionis, aut ſcientiæ multitudo.

cherubim generis neutri, & pluralis numeri, pro illo Angelorum choro. Cherub verò, ſeu Cherubim, per m, tam maſculini quàm neutri generis eſt.

cheruſci, populi Germaniæ, circa Albin. Plin. lib. 4. c. 14.

cheruſci, Germaniæ populi Tranſrhenani, quos Bacenis ſylua Germaniæ ingens à Sueuis pro natiuo muro diuidit. Tacit.

cheſeleth-thabor, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19 Lat. temeritates, ſeu fiduciæ, aut ilia electionis ſeu puritatis.

cheſion, oppidum Ioniæ, vnde Cheſineus: Orus in maſcul. gener. vſurpat: nec ciuitatem, ſed locum eſſe vult. Steph.

cheſius, fluuius in Samo inſula Plin.

cheſſinus, Sarmatiæ Europææ fluuius. Ptol.

cheſſon, i. fiducia, aut temeritas eius ſiue ilia eius, aut thronus manſionis, vel calix, ſeu tegumentum manſionis, nomen villæ in Ieroſolymæ finibus, Ioſue 15.

chetima, pro Italia & regionibus attingentibus habetur à M. Beroaldo, vide Cyprus.

chetræa, Marmaricæ in Africa vicus. Ptol.

chiaca, Armeniæ vrbs. Anton. & Font. in lib. Not.

chidnæi, Orpheo in Argonauticis populi iuxta Pontum.

chidon, i. iaculum vel infortunium, ſiue quaſi iudicans, nomen loci, 1. Paral. 13.

chidôrus, ſiue Chilorus, fluuius Macedoniæ, qui per Mygdoniam fluens in Axium Mygdoniæ fluuium intrat. Herod. lib. 7.

childaſus, mons eſt Hyberniæ.

chij. populi ſunt, qui quum mero calentes Spartã veniſſent, acceſſiſſentq́; ad curiam Ephororum, in curulibus magiſtratuum ſellis ventris onera per ſummam fœditatem deiecerunt. Hinc natum prouerb. Chius omnia percacans.

childebertus, Pariſiorum princeps, anno ſalutis 516. hic in Armaticbum Gotthorum regem ſororis ſuæ Clotidæ maritum bellum mouit, ac victor victum obtruncauit, quòd Clotidem ipſam virgis & verberibus ob cultum orthodoxæ fidei quotidie inceſſeret. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes ſuos ad ſe

venire iuſſos interfecit, vt eorum patrimonio potiretur. Volat.

childebertus, Clodouei frater, Franciæ rex, anno ſalutis 700. præclarum nihil geſſit, nec quicquam de eo ſcriptum legimus. Robertus Gaguinus lib.1. Æmil.lib.1.

childebertus, Francorum rex, regnauit annis IX. anno ſalutis 741.

childericus Sueſſionum rex, ann.ſalutis 566.

childericus, Francorum rex, Merouei ſucceſſor, propter nobilium matronarum ſtuprum, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commiſſa, fugit. Franci Ægidium in regem eligerunt, qui octo annos imperauit, quem Childericus reuocatus fudit, vicitque, recuperato regno. Paulus Æmil.lib.1.

childericus, Clodouei regis Francorum trium filiorum medius, Auſtraſianis rex datus eſt. Æmil. Qui poſtea Francorum rex electus, crudelis in ſuos, nobilem in quodam palo alligatum, fuſtibus cædi iuſſit. Indignè hoc facinus ferentes Franci, coniurationem aduerſus regem inierunt, qua facta, cùm rex à venatione rediiſſet, à ſuis cum vxore prægnante eſt interfectus, anno regni ſui XII. Paulus Æmil.lib.1.

chiliaſtæ, hæretici quidam. quos Millenarios Auguſtinus interpretatur, propter illud ex ſacra pagina: Vna dies apud Dominum vt mille anni,& mille anni vt vna dies, Cæl.lib.1.

chiliocomus, Mediæ tractus, prope Corduenam. Ammian.

chilmanenſe, oppidum in Africa propria. Plin.

chilum, Palæſtinæ locus. Ioſue 15.

chilo, philoſophus Lacedæmonius, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata, ſcilicet: Noſce teipſum, Nihil nimis, Comes æris alieni atque litis eſt miſeria. Quin & funus eius, quum victore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Græcia proſecuta eſt. Plin.lib.7.c.32.

chilo, Catonis ſeruus grammaticus.

chilpericus, nonus Francorum rex, naturæ monſtrum, tres duxerat vxores, quarũ primam repudiauit, ac velatam in cœnobio concluſit, alteram noctu ſtrangulauit, ad hoc per Fredegundam concitatus, quam poſtea duxit vxorem, omnibus ſubditis ob facinora horrenda, obſcœnáſque libidines, quod ſingulorum thoros fœdaret, ac turpiter conſpurcaret, exoſus quem denique Fredegunda, eius vxor impudica, ex venatione redeuntem ſub veſperum occidi curauit. Cuius corpus in templo S. Germani de pratis, Pariſienſi ſuburbio iacet. Cuiuſque vita hoc triſticho continetur.

Campanos vaſtauit agros, crudelis & atrox.
Vxorem primam iugulat, Fredegunda ſecunda
Quem iugulat: mors hæc crudeli digna marito.

anno ſalutis 713. Annales Franciæ.

chilpericus, in Francorum regem electus, priùs Daniel ſacerdos vocatus, regnauit an. III. ann. ſalutis 718.

chimæra, mons Lyciæ ignicomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi paſcuis abundat, capræ: in radicibus autem, ſerpentes. Hinc factus eſt locus fabulæ, Chimæra monſtrum eſſe, quòd flammas euomat, caput & pectus leonis habens, ventrem autem capræ,& caudam draconis. Lucretius.

Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra.

Horatius triformem cognominat. Ouidius 6. Metamorph.

Quoq; Chimæra iugo mediis in partibus hircu:
Pectus & ora lea, caudam ſerpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc ferè Seruius in illud Virg. 6.Æneid.

—— flammiſque armata Chimæra.

Ignem eius accendi aqua, extingui verò terra aut fœno, Gnidius Cteſias tradit. Plinius lib.2. cap.106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis & Cheldriæ. Heſiodus tamen ex Hydria natam affirmat.

chimæra, vrbs Siciliæ Xenoph. lib.1. rerum Græcanicarum. Gentile, Chimæreus. Steph.

chimarus, Argiæ regionis torrens. Pauſ.

chimerij, populi Aſiæ, Amazonibus proximi. Dicuntur etiam Chimærij, quicunque occupatas frigoribus incolunt terras.

chimerium, Phthiotidis mons in Theſſalia, Plin.lib.4.c.7. Steph. promontorium eſt Theſprotiæ. Gentile, Chimericus.

chimo, Ægypti vicus, ad mare mediterraneum.

chinaphal, Mauritaniæ Cæſarienſis, flumen hodie *Celif*.

chinna, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

chiomara, cùm à Romanis hoſtibus capta eſſet, cuidam Tribuno, qui ſuæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncauit, quod propriis veſtibus inuoluens, vnà cum ſuis domum remeauit, vſque in viri conſpectum peruenit, laxato ſinu, caput, quod geſtabat, ante illius pedes effudit. Plut.lib.de clar.mulier.

chione, nobile ſcortum fuit, dictum à candore, χιὼν enim Græcè niuem ſignificat. In hanc extat illud feſtiuum. Martial.lib 3.

Digna tuo cur ſis indignáque nomine dicam,
Frigida es & nigra es, & es Chione.

Chione, filia Deucalionis, cuius nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Rediens te autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo, Delphis ab vtroque conſpecta eſt; qui ſtatim amore

amore eius capti, ſeparatim eam de ſtupro in-terpellant. Cumque Apollo concubitum in noctem distuliſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientémque vitiauit. Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingreſſus, voti ſui compos factus eſt. Ex vtroq; itaque grauida effecta, Mercurio Autolicum peperit, Apollini vero Philammona, qui carmine & lyra plurimum valuit. Poſtea, quòd diis placuiſſet ſuperbia elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: qua iniuria commota Diana ſagittis eam interemit, Ouid. 11. Metam. Item Iuuenalis.

Et dubitas alta Chionem deducere ſella?

chionitæ, gens Perſis vicina, Amm. Marcell.

chios, inſula maris Ægæi, nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adiacens, inter Samum & Leſbum, in qua laudatiſſima naſcitur maſtice. Hanc Ephorus priſco nomine Æthaliam, Cleobolus Chium appellauit, à Chione Nympha, ſiue à niue: alij & Macrim & Pityuſam, Plin. lib. 5 cap. 31. montem habet Pellenæum, & marmor Chium: item templum Apollinis, qui inde Chius appellatur, & promontorium Aruiſium, à quo Aruiſia vina, Lucan. lib. 8.

Quas Aſinæ cautes, & quas Chios aſperat vndas.

Vnde adiectiuum Chius, Tibul. lib. 2.

Nec mihi fumoſos veteris proferre Falernos.
Conſulis aut Chio ſoluite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, vt prima ſit Chius inſula, ſecunda Cariæ vrbs, ſub monte Pellenæo, tertia in Eubœa, quarta in Cherſoneſo Rhodiorũ iuxta Triopium. Stephanus. Hæc inſula protulit memorabiles viros, Ionem tragicum, Theopompum hiſtoricum, & Theocritum ſophiſtam. Macris, Chios & Æthalia, apud Liuium lib. 37. ſunt tres inſulæ diuerſæ hoc eodem nihilominus tractu. Chios, vocatur hodie *Scio*, vt Sophianus, vel *Chio*, vt Bordonius refert, eadem eſt pronunciatio. Turcæ *Sacbes* appellãt. Benjamin eam *Hicha* nominat, vt ex maſticis hiſtorica, quam deſcribit, colligere licet.

chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus Dinocrates dici ſolet. Plin. li. 34.

chirogylium, inſula. Plin. lib. 5. c. 3.

chiron, Centaurus, Saturni & Phillyræ, vel, vt Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cùm amaret Phillyram, Oceani filiam, eius concubitu vſus eſt; ſed interueniente Ope coniuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Phillyra autem concepit, peperitque animal, cuius ſuperior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cùm excreuiſſet, in ſyluas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum euaſit, à quo etiam Centaurria herba nomen accepit, & Chironium vlcus, quod maximè fit in pedibus & cruribus, habens duas oras callentes, tumentéſque dolore modico: ſic dictum, quòd Chironis operam deſideret. Poſtea à genere Nerei Pelo & Theride filia accerſitus, propter peritiam, probitatem & iuſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtituturus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapium medicinam, & Herculem aſtrologiam. Poſtremò cùm grauiter vulneratus eſſet, Herculis ſagitta Lernæo veneno perlita caſu decipiente in eius pedem optauit mori: ſed cùm immortalis à parentibus natus eſſet, vt Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eam optãtam eſſe mortem, graui vexatus morbo mori cupiens, orauit ſuperos vt mori ſibi liceret: quo conceſſo ab eiſdem in cœlum tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus. Bocatius. Plin. lib. 7. cap. 56. & de XII. cœleſtibus ſignis.

Armatuſq; arcu Chiron & corniger hircus.

Chiſiotoſagi, populi Scythiæ in montibus Emodis, quorum promontorium Imaus dicitur, degeneres, Plin. lib. 6. c. 17.

chitis, Arabiæ inſula, in qua Troglodita prædones, quum diutius fame & tempeſtate preſſi, herbas, radicéſque effodiſſent, eruerunt topazion gemmam, vt ex Archelai ſententia refert Plin. lib. 37. c. 8.

chitone, vel Chitonia, apud Epicharmum Diana eſt. Scribit enim in Sphingen: ϰᾳ τὸ τᾶς χιτωνέας αὐλησάτω τίς μοι μέλος. Steph.

chituæ, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptolemæus.

chitus, Thraciæ pagus, Cedren.

chius, vide Chios.

chlamydia, inſula inter Cycladas, Plin. lib. 4. c. 12. Stephanus Delum, olim χλαμυδίαν dictam ſcribit.

chloe, familia Corinthiorum, 1. Cor. 1.

chloe, Cereris cognomen apud Pauſaniam.

Chlœlia, virgo, vide Clælia.

chloris, florum dea, eadem cum ea, quæ à Romanis Flora dicta eſt: quæ cùm Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetrauit, vt florum omnium haberet poteſtatem. Ouid. 4. Faſtorum.

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Chloris, quædam Amphionis & Niobes filia quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem, alióſque complures filios peperit. Hæc poſtea ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, vnà cum fratribus & ſororibus, Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta. Ouid. lib. 6. Metamorph.

chlorus, fluuius Ciliciæ prouinciæ, Plin. lib. 5. cap. 27.

chna, Phœnice dicebantur. Gentile, Chnaus.

chnauis, Ægypti vrbs, Ptol.

choana, Mediæ ciuitas, item Parthiæ & Bactrianæ. Ptolem.

chuani, Arabiæ gens. Ptol.

choar, XVI. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXX.

choarina, regio, ex omnibus quæ ſub Parthis ſunt, Indiæ proxima, quam Craterus omnem permeauit, ſubigens eos qui parere recuſabant, vt cum Alexandro iungerentur. Strab. l. 5.

choaraxes, limes inter Cholchidem & Armeniam. Strabo.

choaſpa, Arachoſiæ vrbs. Ptol.

choaſpes, Indiæ fluuius. Curtius & Strabo.

choaſcus, Aſiæ fluuius. Pauſan. fortè legendum Choaſpes.

choaſpis, Medorum fluuius, ad fines Perſidis in Tigrum defluens: cuius aquæ tam ſunt ſuaues, finitimi reges non alia aqua ad potum vtantur. Tibullus lib. 4.

Nec quà vel Nilus vel regia lympha Choaſpis,
Profluit.

choatræ vide Coatræ.

choatras, Plinio mons Aſiæ, *Cabuſco* hodie Caſtaldo, v. Taurus.

chobar, i. fortitudo, aut quaſi filius, ſiue quaſi puritas, vel quaſi frumentum, flumen in terra chaldæorum, de quo Ptolemæus & Strabo. Apud quos Ezechiel viſionem vidit. Ezechiel. 1. Quo quia graue fuit, & præualuit, omnia magna & grauiſſima flumina, quæ in terra Chaldæorum ſunt, ſignificantur.

chobar, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol.

chobara, Albaniæ vrbs. Ptol.

chobus, colchidis regionis fluuius, Arrian. in Periplo.

choche, vicus iuxta Tigridem fluuium. Arianus l. 10. Gentile, Colchenus. Cochæus. Steph.

chodda, Carmaniæ vrbs. Ptol.

chodor-lahomor, i. quaſi generatio ſeruitutis, aut quaſi habitatio ſeruitutis, ſiue ſphærula, vel rotunditas manipuli, rex Ælamitarum Gen. 14.

choes, feſtum apud Athenienſes, quod duodecimo die Decembris celebrabatur in Lenæi Dionyſij honorem. Cæl. lib. 39.

chœrades, vrbs Moſynœcorum a Gentile. Chœradeus. Steph.

chœreas, Herodoto in Eubœa locus, vnde Chœreatæ tribus Sicyoniæ apud eundem.

chœrades & Pharon, inſulas in Alexandria Ægypti appellatas, ſciunt omnes, ſcribit Hermolaus in Plinium. *Chœrades* inſulæ ſunt Italicæ, Thucydidi libr. 7. in mari Ionio iuxta Iapygium promontorium. Chœrades apud Heſychium Fauorinum & cætera Lexica, ſunt inſulæ, ſiue Petræ Ponti Euxini iuxta Helleſpontum, eædem cum *Cyanthis*. *Chœrades* nominari ab Apollonio, *Baleares*, annotauit Gerbelius: ſic vocari quoque legitur apud Dyctem Cretenſem libr. 6. Sunt & *Chœrades* ſcopuli ante Eubœam inſulam iuxta Capharæum montem, apud quos Caſſandra virgine violata Aiarem naufragium feciſſe narrant fabulæ. Has apud Homerum, Lycophronem & Philoſtratum in imaginibus. *Cyras Petras* appellari clarum eſt. *Chœrades* etiam ad Herculeas columnas à Cocciano ſtatuantur, vt refert Lycophron. Apparet non longè hinc, etiamnum in ſinu, nempe Gaditano, extare quoſdam ſcopulos, qui nomen retinent: ab accolis enim *Los Puerces* hodie nominantur.

chœrilus, poëta Samius, Seruilis conditione natus, qui cùm ex Samo Athenas profugiſſet, ab Herodoto hiſtorico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in ſingulos verſus ſingulos accepit aureos ſtateres. Scripſit & geſta Lyſandri Lacedæmoniorum ducis (Cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author eſt, etiam Alexandri magni geſta ſcripſiſſe Chœrilum & pro ſingulis verſibus, ſingulis Philip. fuiſſe donatum. Sic enim ſcribit lib. 2. Epiſt.

Gratus Alexandro magno quondam fuit ille
Chœrilus, incultis qui verſibus & male natis,
Rettulit acceptos, regale nomiſma, Philippos.

Sunt qui tradunt Alexandrum hac lege cum Chœrilo pepigiſſe, vt pro ſingulis bonis verſibus ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere autem perfecto vix ſeptem fuiſſe inuentos, qui poſſent probari. Is tamen ad extremum inedia periit apud Alexandrum captiuus, Ouid.

Incluſuſq; necem cauea patiaris, vt ille,
Non profecturæ conditor hiſtoriæ Suid.

chœrilus, Athenienſis fuit tragœdiographus qui docuit Tragœdias 160. vicit 13.

choi, Aſiæ populi iuxta Bechiros. Steph.

cholargos, vel Cholargi vicus in Acamantide tribu tribulis Cholargeus. Steph.

cholbeſina, Sogdianæ oppidum Ptol.

chol-hoxa, pater Sellum 2. Eſd. 3. & 11. Lat. omnis propheta, ſiue omnis videns, aut omne pectus.

cholidę vicus in Leontide tribu tribulis Cholides, apud Laërtium Cholleus. Steph.

cholimma Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

cholle, Palmyrenæ oppidum. Ptol.

cholmadara, Syriæ ad Euphratem vrbs. Ptolemæus.

cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus fuit Tigranes, Gentile, Cholobetenus. Steph.

Cholœ-

Choloe, Ponti Galatici oppidum in Cappadocia Ptol.

cholontichos, vrbs Græciæ: Gentile, Cholotichides. Steph.

cholua, Armeniæ maioris vrbes duæ. Ptol. Idem *Choluata* habet in eadem regione.

cholum murus, Curiæ vrbs. Steph. idem quod ſupra, colon trahos.

choma, Lyciæ vrbs. Ptol.

chomari, populi circa Margianam vel Bactrianam. Plin. Ptol.

chompſo, inſula Nili inter Æthiopiam & Ægyptum. Herod. li. 2. Gētile, Chompſoites. Steph.

chon, Hercules Ægyptiorum lingua nuncupatus, qui cum Oſiride Italiam liberauit à tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus, & Chones Italiæ populos, & Chonem vrbem, cuius meminerunt Strabo & Stephanus.

chone, vrbs Œnotrorum. Strab. lib. 7. regionem appellat Chonem: incolæ, Chones & Chonij, ita dicti ab Hercule, in Italiam aduentante, quem Ægyptij Chonem vocant. Cæl. lib. 14 c. 6.

chonia, ciuitas Lycophroni, Chonis Straboni dicitur. Calabriæ vrbem facit Barrius, quam hodie *Belicaſtro* nominant. v. Italia.

chonenia, frater Semei, 2. Paral 31. Lat. præparatio, aut firmitas, vel rectitudo Domini.

chonodomarius, Alemanorum rex, anno à Chriſto nato 18. Amm. Marcell. lib. 6.

chonnaburara, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptol.

choragi apud Athenienſes dicebantur, qui in Dionyſiis & Panathenæis chorum duxerunt, quoniam verò varij erant chori, ſic Choragi etiam diuerſi extiterunt, quorum alij Pyrrhichiſtis, alij choro virili, alij choro puerili, alij choro cyclio Choragi fuerūt. Hos autem Choragos dixerunt, quòd victum eis ſuppeditarent, χορηγεῖν enim Græcis ſuppeditare ſignificat, & quidem delicatiorem muſicis artificibus ſuppeditabant. Neque victum ſolùm præbebant, ſed coronas etiam aureas, veſtéſque Chori ipſius, ornamenta atque inſignia compararunt: inque ea re tantùm ſtudij, tantúmque induſtriæ ponebant, vt magiſtros & tubicines præſtantiores coram Archonte ſortiti ſint, ludúmque habuerunt, in quo per magiſtrum, quem χοροδιδάσκαλον appellabant, Chorum ipſum erudiendum & exercendum curarint. Huic autem rei propterea tanto ſtudio ſeruierunt, quia inter ipſos de laude victoriáque illuſtre certamen intercedebat, ita vt Dionyſius, qui in hymnis canendis alterum ſuperaſſet, is tripodem premium ferret, eúmque cum magna ceremonia dedicaret. Qui verò pueris choragi fuerunt, ij ludorum litterariorum quò pueri ingenij venturarent, curam habuerunt, ſi modò annos nati amplius quadraginta eſſent. Demoſth. & Æſch. in orationibus.

choramnæi, ſylueſtres populi Perſidis, tanta velocitate, vt ceruos comprehendant, Stephan.

chorasmia, vrbs Parthorum verſus Oriētem; incolæ, Choraſmij. Herod. lib. 3. Steph. Alias Choraſmine ſcribitur, quod probo.

choraſmuſini, populi ex Maſſagetarum & Scytharum gente, ad quos Spitamenes, vnus ex Perſis, qui ab Alexandro aufugerunt, ex Bactrianis ac Sogdianis ſeceſſit. Strabo libro vndecimo.

chorax, xv. Sicyoniorum rex, annis xxx. regnauit.

chordiraxa, Meſopotamiæ vrbs. Straboni.

choreus, fuit ſacerdos Cybeles, diuinandi peritus. Virg. lib. 11.

Aureus in humeris ſonat arcus & aurea vati, Caſſida.

choriensis petra, Indiæ, in Paratacarum regione, Arriano. Hanc Curtius Dorinim vocat.

chorineus, peritus iaculator apud Virgilium lib. 9.

Emathiona Liger, Chorineum ſternit Aſylas:
Hic iaculo bonus: hic longè fallente ſagitta.

fit & alterius Chorinei mentio 12. Æneid.

Obuius ambuſtum torrem Chorinæus ab ara
Corripit & venienti Ebuſo plagámque ferenti
Occupat os flammis, &c.

choroanæ, Parthiæ regiuncula. Ptolem.

chorodna, Perſidis vrbs. Ptol.

chorœbus Athenienſis, qui figulinam primus inuenit. Plin. lib. 7. cap. 6. hic primus currendi certamine victor. Cæl.

chorœbus, adoleſcens apud Virgilium 2. Æneidos. De quo Seruius, hunc Chorœbum (inquit) ſtultum inducit Euphorion, quem & Virgilius ſequitur, dum ait,

—dolus an virtus quis in hoſte requirat?
Cùm ſit turpis dolo quæſita victoria:

Vide Corœbus.

choromandæ, populi qui ſunt ſine voce, horrendi ſtridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Plin.

chorræi, qui & Horræi. Deut. 2. dicuntur populi gigantes, expulſi à filiis Edom ex monte Seir. Gen. 14. Lat. furores aut libertates, ſiue foramina.

chorſa, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

chorſeus, Palæſtinæ fluuius. Ptol.

chorſia, oppidum Bœotorum. Pauſan. lib. 9. Poſt Cyrtones ſuperato monte, oppidum eſt Chorſia Gentile, Chorſicus. Steph.

chortacana, Aſiæ vrbs ab Alexandro expugnata. Diodor. lib. 17.

chortazo, vrbs Ægypti, ſic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annona deſtitutus, illic ſatiatus ſit. χορτάζειν enim eſt ſatiare.

chorzena, Armeniæ maioris regio. Strabo.

chorziani, Aſiæ populi circa Perſidem. Procop.

choſroes, Perſarum rex, literarum ſtudioſiſſimus ad ſummum Græcæ philoſophiæ peruenit, Græcorum libris vſus à quodam in linguam Perſicam conuerſis. Atque adeò dicitur Ariſtotelem ipſum exactiùs tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum expleuit, atque excoluit. Suid.

chozala, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

chrabaſa, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

chremetes, Libyæ fluuius maximus, in Oceanum influens Ariſtot. in meteoris.

chrendi, Hircaniæ gens. Ptol.

chreſtus, Byzantius, inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad galli cantum ſæpè bibere ſolitus eſſet, non prius tamẽ ſomno ſe, quàm ſtudio dabat Philoſtratus.

chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus, Columella.

chretina, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

chriſtina, virgo Italica à patre Ethnico primũ carceri includitur, poſtea tortoribus tradita eſt, qui eã nefandis cruciatibus vexarunt, quúmque nec igne cremari, nec in aqua ſuffocari poſſet, tandẽ iaculis confoſſa eſt regnante Iuliano.

chriſtodórus, è Copto Ægypti vrbe, poëta Anaſtaſij Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, Suid.

chriſtodôrus, Thebanus ſcriptor haud ignobilis, qui de Coſma & Damiano ſcripſit. Suid.

chriſtophorus, CXVIII. Pontifex Romanorum menſibus VII. à Sergio ſede Pontificia deiicitur, & in carcerem detruditur, inde in monachum detondetur & monaſterio includitur, anno ſalutis 908.

chriſtophorus, in Lycia Euangelium de Chriſto propagaſſe, & capite truncatus eſſe ſub Diocletiano imperatore ſcribitur.

chriſtophorus, puerum Chriſtum per mare geſtans, pictura eſt hominis Chriſtiani, & præcipuè Doctoris Euangelij, eleganter his verſibus expreſſa.

Tu qui es? ingenuè Chriſtum profitentis imago
Cui nomen puer hic, quem fero, dulce dedit.
Quis puer hic? Chriſtus, quæ moles tanta Gigantis
Exigui pueri quum leue portet onus?
Omnibus in ſpeciem paruus puer iſte videtur.
Quo tamen eſt toto maius in Orbe nihil.

Hinc opus eſt animis vt ſint & corpore fortes
Qui Chriſtum populi ferre per ora volunt.
Cur tamẽ ingrediẽs tumidi per marmora Ponti
Arborea infeſtas mole repellis aquas?
Per mare quod calco peruerſũ intellige mundũ,
Ille animus præbet ſæua pericla piis.
Arbore nil aliud niſi ſanctum intellige verbum
Rebus in aduerſis quod pia corda regit.
Hoc etenim inſtructi rumpus per ſaxa, per ignes,
Qui Chriſti meritum, grande docemus opus.
Dic tamen hoc etiã, quid pendẽs mantica tergo,
Quid ſibi cum liquido piſce, placenta velit?
Certa piis nunquam deſunt alimẽta miniſtris,
Quique Deo fidunt, ſeruat, alitque Deus.
Porro quis inſignis, canã procul ille ſenectã,
Prauiter accensã qui face monſtrat iter?
Fax præmiſſa refert ventura oracula Chriſti,
Significat vates qui cecinere ſenex.
Huc ades ô hoſpes, túque ô puer optime Chriſte,
Mecum habita, tecum viuere, ſola ſalus.

Chrobatæ, vel Chorobatæ, populi circa Dalmatiam, Cedren. Curopalat.

chromios filius Nelei & Cloridos, qui in ea pugna quam Pylij & Meſſenij aduerſum Herculem geſſerunt, cum decem fratribus occiſus eſt.

chrómios Priami filius, in bello Troiano à Diomede interfectus.

chromis, Herculis filius, Lactantius, conſtat Chromin Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat, humanis carnibus veſci conſuetos. Statius.

Is Chromis, Hippodamúſque alter ſatus Hercule magno.

Et paulò infrà.

Mox Chromis Hippodamum mota interiore ad orbem,
Viribus Herculeis & toto robore patris &c.

Chrómius quidam Argiuus, qui in ea pugna quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidémque Argiuos commiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcinore, incolumis euaſit. Herod. lib. I.

chronea, inſula Steph.

chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.

chronus, Sarmatiæ Europææ fluuius. Ptol. in Lithuania eum hodie ponunt Pircheimerus & Cromerus: eúmque Germanis *Memel*, & Slauis *Niemen* vocari dicunt, in ſinum Veneticum effluit. Stellæ verò & Rith. ymero fluuius eſt Pruſſiæ *Pergel* dictus, in eundem ſinum ſe exonerans. Fidlerus (qui flumina Germaniæ elegiaco carmine deſcripſit) cum Cromero ſentit.

chrotopus, VIII. Argiuorum rex, regnauit annis XXI.

Chro-

chruno, Bulgarorum rex, anno ſalutis 810.

chryſa, æ, ſiue Chryſe, es: oppidum Ciliciæ, in ditione Mynetis, non procul à Thebis Ciliciis, Apollinis Siminthei delubro inſigne. Strab. lib. 13. Ouid. 13. Metam.

——Chryſémque & Cyllan, Apollinis vrbes.

Stephanus item Chryſen quandam collocat circa Lemnum, & ipſam Apollini ſacram. Vide Chryſe.

chryſa, fluuius agri Syracuſani.

chryſantas, dux exercitus Cyri, qui hoſtem interfecturus iam elatum gladium in cædem: reuocauit quia ἀνακλητικὸν, i. receptui cani interim inaudiſſet, ac ideò à Cyro laudatus. Cæl. lib. 18. ex Xenophonte.

chryſanthus, Alexandrinus Romæ, quò iuuenis venerat factus chriſtianus, ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxiſque obrutus fuit, hic in coniugio manſit virgo vnà cum Daira vxore. Volater.

Chryſaor, pater Mylaſi, filius Glauci, &c. Stephan. in Mylaſa.

chryſaor, Meduſæ filius ex Neptuno, qui ex Callirhoe Geryonem ſuſcepit, vt placet Hygino Fabul. Poet. cap. 151. Heſiodus in Theogonia. Chryſaorem ſine patre natum vult, quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine, qui Perſeus Iouis & Danaes filius caput abſtulerat.

chryſæorus fluit per medium Maſtauræ vrbis Libyæ. Steph. in Maſtaura.

chryſaoreus, Iupiter cognominatus, vt Strabo notat in 4. lib. ſuæ Geographiæ.

chryſaoris, vrbs Cariæ, Adrias poſtea dicta. Gentile, Chryſaoreus. Epaphroditus verò totam Cariam Chryſaoridem vocat. Steph.

Chryſas, fluuius Siciliæ, qui per Aſſorinorum agros fluit: & apud illos habetur Deus, religionéque maxima colitur. Fanum eius fuit in agro propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam. Cicer. 6. Ver.

chryſe, inſula extra oſtia Indi. Plin. lib. 6. cap. 21. Extra oſtium Indi (inquit) Chryſe & Argyre fertiles metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidêre, aurum, argentúmque iis ſolùm eſſe, haud facilè crediderim. Alia eſt Indiæ Cherſoneſus extra Gangem. Cæterùm Chryſe, vrbs eſt Apollinis prope Lemnum. Sunt & aliæ multæ chryſæ ciuitates, & loca multa circa Scyrum. Eſt etiam Chryſa locus Leſbiæ, & Panepheſtiæ Lemni promontorium verſus Tenedum, & in Bithynia, & iuxta Chalcedonem, & Cariæ: & Dorius campus in Halicarnaſide: vrbs in Helleſponto inter Ophrynium & Abydem: ciuis, Chryſeus. Steph.

chryſei, Indiæ gens. Ptolem.

chryſæ Sinus. Plin. Maris Eoi, qui Ptolemæo Magnus ſinus eſt, vt Gerardus Mercator oſtendit in ſua vniuerſali tabula, qui eumdem hodie Mare Cin dicit: ait Giraua Mare del *Zar*, indigitat. Idem Mercator vocat Chryſe huius ſinus inſulam, quam nunc Luſitani *Iapan* appellant, eadem eſt, ni fallor, quæ à Paulo Veneto *Zipangri*, & nonnullis *Ciampagu* nominatur. Hæc fortè etiam Dionyſij Alexandrini *Chryſe*, id eſt, inſula aurea. Steph. quoque habet Oceani inſulam Chryſem, quam ἀκτιανώσης nuncupat.

chryſeia, filia Chryſæ, Apollinis Sminthei ſacerdotis, quæ in expugnatione Thebarum Ciliciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra ſortem decreta eſt. Homerus lib. 1. Iliad. Chryſeis autem dicta eſt à Chryſo patre, cùm vero nomine Aſtynome diceretur. Vide Chryſes.

chryſes, æ, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes, quæ à nomine eius Chryſeis cognominata fuit: quam cùm Græcis expugnatis Thebis Ciliciis: vrbe Betionis abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diuiſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis, inſignibus exornatus, apud Græcorum caſtra acceſſit, filiámque ſibi petiit reſtitui. Quod cùm impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis peſtilentiam immiſit, vt Agamemnon patri puellam reſtituere fuerit coactus, cuius loco Achilli Briſeidem eripuit. Hom. 1. Iliad.

chryſippa, vrbs Ciliciæ, à Chryſippo conditore. Gẽtile, Chryſippanus, vel Chryſippeus. Steph.

chryſippe, Iri filia, quæ ex Pthio Hellenen peperit. Steph.

chryſippus, philoſophus Aſianus, Stoicorum princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In Dialectica clariſſimus fuit, ita vt non illepidè dicerent quidam, Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quàm Chryſippi. Scripſit volumina ſupra quinque & ſeptuaginta. Ferunt Carneadem philoſophum Cyreneum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe. Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem. Apollonidæ filium fuiſſe ferunt, Solenſem, vel Tarrenſem philoſophum diſcipulum Cleanthis, Stoicæ ſcholæ principem poſt Cleanthem. Laertius.

chryſippus, filius Pelopis, quem cùm pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thueſtem impulit, vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater è viuis excederet.

chryſippus, medicus, Eraſiſtrati præceptor, qui Hipp. Æſculapij & Prodici medicorum placita inſigni garrulitate mutaſſe dicitur.

chryſites, Liuio locus eſt in Macedonia, qui hodie *Siderocapſa* dicitur, vt refert Bellonius,

Dicitur à Sambuco Vngariæ fluuius.

chryſius, Daciæ fluuius. Iornand. Germanis *Kraſs*.

chryſoana, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

chryſobullum, locus circa Tharſum. Cedren.

chryſoceras, promontorium Thraciæ ad Boſphorum ſitum. Plin. lib. 4 c. 11.

chryſogonus nomen viri proprium. Iuuenalis, *Sunt qui Chryſogonum cantare vetant*.

chryſogonus, Syllæ libertus, ſectator Roſcij Amerin. Cicer. in Oratione pro Roſcio Amerino.

chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatus, nec vllius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volater.

chryſondium, Daretidis regionis, in Macedonia oppidum. Polyb.

chryſopolis, Stephano vrbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Boſphorum nauiganti ad dextram: dicta, quod Perſæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryſo Chryſaidis & Agamemnonis filio. Plin. lib. 5. cap. vlt.

chryſopolis, Ciliciæ vrbs. Gentile, Chryſopolites. Steph.

chryſopolis. Ptolemæo, Xenoph. Suidæ, & Steph. Bos Polybio: Damalis Arriano promontorium eſt Aſiæ, poſitum è regione promontorij Byzantium continentis, vt illud ex Georgio Cedreno deſcribit P. Gyllius, quod *Scutari* hactenus appellatur. Polybio tamen libr. 4. Bos & Damalis duo diuerſa ſunt loca.

chryſorrhoæ, populi dicti, quòd apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes ſint. Vnde fabulis occaſio, de vellere apud Colchos aureo.

chryſorrhoas, Aſiæ fluuius, ad Oceanum Eoum, iuxta Samaræ promontorium Oroſio. Cholchidis item fluuius, apud Plinium.

chryſorrhoas, fluuius Lydiæ, aliàs Syriæ, in Decapolitana regione, Damaſcum vrbem præterfluens. Plinius lib. 5. cap. 18. Ita dictus ab aureis quas voluit arenis, cùm antea *Pactolus* diceretur. Ferunt enim Midam Lydiæ regem, cùm Liberum patrem hoſpitio excepiſſet, iuſſúſque eſſet petere quod vellet, optaſſe, vt quicquid tangeret, in aurum verteretur. Verùm cùm ipſum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum enecaretur, tandem intellecta ſtultitia ſua, à Libero petiiſſe, vt hoc munus quantumvis ſpecioſum, ſibi auferret. Iuſſiſſe itaque Liberum, vt in Pactolo fluuio ſe ablueret: cui cùm morem geſſiſſet Midas, ipſum quidem priſtino ſtatui reſtitutum: cæterùm Pactoli aquas aureum inde colorem contraxiſſe, aureáſque tunc primùm arenas voluere cœpiſſe: vnde factum, vt pro Pactolo Chryſorrhoas diceretur. Hyginus, Fab. Poëtic. cap. 129. Bellonius cum *Adegele* nuncupat. Stephanus fluuium quendam Damaſcum vrbem præterfluentem *Bardinum* vocat, quem D. Hieronymus *Farfar* appellat. Sed an hic idem ſit cum Chryſorrhoa, an alius, dubium eſt; poſſunt enim plura flumina eandem vrbem alluere aut præterire. *Pharfaris* Damaſcum præterfluentis meminit etiam Beniamin. Idem habet *Amma* fluuium, qui in ipſam vrbem influit.

chryſoſtomus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, tempore Arcadij & Honorij Impp. ob excellentem eloquentiam, cognomen Chryſoſtomi adeptus eſt. Huius hiſtoria recitatur lib. 10. Tripart. Patria Antiochenus fuit, natus ex nobilibus parentibus Secundo & Anthuſa. Rhetoricam à Libanio, Philoſophiam ab Andragathio, didicit. Theologiæ ſtudio apud Diodorum & Baſilium incubuit. Primùm in Eccleſia Antiochena lector fuit, deinde Presbyter ordinatus, poſtea mortuo Nectario, ad Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ gubernationem euectus eſt anno Chriſti 401. Fuit natura iracundior & Faſtidioſior & liberioris linguæ. Ideò in multorum acerbiſſimas offenſiones incidit, declamitans contra Eudoxiam Auguſtam, iuſſu Imp. in exilium actus eſt, ſed populus ſeditione mota obtinuit, vt quamprimum reuocaretur. Poſtea rurſum eiectus, & in Armeniam relegatus eſt, vbi diem ſuum obiit die 14. Septembris, anno Chriſti 411. relictis ingenij, & eloquentiæ monumentis plurimis, quorum maxima pars adhuc hodie exſtat. Corpus à Theodoſio 11. poſtea Conſtantinopolim tranſlatum eſt die 27. Ianuarij, quo feſtum eius Græci celebrant.

chryſothemis, filia Agamemnonis & Clitemneſtræ, ſoror autem Oreſtis, & Electræ, & Laodices, Iphianaſſæ, Hom. 9. Iliad.

chryſum, vnum oſtiorum Indi fluminis. Ptolem.

chryſus, Hiſpaniæ Bœticæ fluuius. Sex. Auienus.

chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperunt. Sil. libr. 4.

chthonia, inſula eadem quæ Creta. Steph. in Creta.

chthonophyle, quæ Baccho Phliuntem peperit. Steph. in Phliûs.

chthonia, Ceres dicta eſt, id eſt, terreſtris ſeu terrena, quanquam Pauſanias author eſt eam cognomen hoc ſortitam à Chthonia quadam puella Argiua, quòd poſt amiſſum patrem à dea in Hermionem oppidum ducta, ibi templum ei conſecrauit, Chthoniámque à ſuo nomine appellauit.

chthonium, feſtum erat, quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues viſendæ magnitudinis & ferociæ, deæ ſacerdotem infirmam & vetulam m herculam ſponte ſequebantur, velut vltrò ſe offerentes immolationi. Palæph. lib. 2.

chub, i. extinguens, nomen gentis. Ezech 30.

chuba, Aſiæ vrbs. Calliſt. lib. 18. cap. 30.

chuduca, Babyloniæ vrbs Ptolem.

chullabi, Africæ propriæ vrbs. D Auguſt.

chun, i. præparatio, ſiue placenta, aut Syriacè feneſtra, nomen vrbis, 1. Paralip. 8.

chuni, Sarmatiæ Europææ populi. Ptol.

chuonrádus, Germaniæ rex, regnauit annis VIII. anno ſalutis 912.

chuonrádus, Romanorum Imperator XVI. anno ſalutis 1025.

chuonrádus, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1073.

chuonrádus, Romanorum Imperator XXI. imperauit annis XV. anno ſalutis 1138.

chuonradus, Marchio Montisferrati, Tyrum defendendam ſuſcepit. Blond. lib. 6. Æmil. lib. 5. anno ſalutis 1186.

chuonradus, Apuliæ rex, veneno poto Manfredi opera diem clauſit extremum, anno ſalutis 1251.

churitæ, Libyæ interioris gens. Ptolem.

chus, i. Æthiops, aut niger, filius Cham. Gen. 10. à quo Æthiopes prognati.

chuſai, i. ſenſus, aut feſtinans, vel ſilens, amicus Dauid 2. Reg 7. 17. & 1. Paral. 17.

chuſan-raſathaim, i. Æthiops, vel nigredo iniquitatum, rex Meſopotamiæ. Iudic 3.

chuſaris, Libyæ interioris fluuius. Ptolem.

chuſi, i. Æthiops, aut niger, pater Selemiæ patris Nathaniæ, patris Iudæ filius Gemini, 2. Reg. 18. Ierem. 36.

chuta, regio Perſica, vnde rex Salmanaſar gentes traduxit ad Palæſtinam inhabitandam, 4. Reg. 17. Sic dicta à Chuto flumio Perſico, vnde Chutæi populi, teſte Ioſepho, lib. 9. Antiquit. ad finem: eodem item nomine appellat Samaritam incolentes, libro 11. & ſuprà montem Garizim collectos. cap. 2. libr. 1. de bello Iudaic. Quippe qui ex hac Salmanaſſaris colonia eſſent oriundi.

chuzis, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

chyda, Siciliæ fluuius. Ptolem.

chyda, Lyciæ maritimum oppidum, apud Ptolemæum, vt Sophiano placet ex Latinis fortaſſe mendoſis exemplaribus, nam Græca Lydiæ hoc loco habent *Gtua* hodie eidem Sophiano.

chydorus, fluuius eſt in Bœotia, qui à tot millibus Perſarum quot Xerxes Græciam inuaſit, epotus, non ſufficit, vt tradit Alexand. Genial. lib. 6. cap. 23.

chylemath, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Ptol.

chytetiæ, Macedoniæ vrbs. Ptol.

chyton, regiuncula Epiri, in qua habitauêre quidam ex Clazomenis profecti. Gentile Chytites.

chytos, Cyziti portus. Apollon. ſcholiaſtes.

chytri ciuitas Cypri, dicta à Chytro filio Alexandri, filij Acamantis.

chytri feſtum fuit apud Athenienſes percelebre, in quo omne ſeminum genus in olla coquere ſolebant, Dionyſio & Mercurio operantes, vt Theoph. ſcribit.

chytrium, Ioniæ locus, vbi quondam ſitæ fuerunt Clazomenæ. Strabo.

chytropolis, regiuncula Thraciæ, ciuis, Chytropolites.

chytus, Cyzici portus.

C I

cia, vulgò *Zea* inſula eſt ſub Eubœa non procul ab Attica, quæ à Plinio & Strabone Ceos & Cea appellatur. Tres habet præcipuas ciuitates, Iulidem, Carthæam, & Caræſſum. Plin.

ciambrus, Daciæ fluuius. Ptolem. vt Mercator habet, qui eum *Morana* interpretatur Hungariæ fluuium, Danubium influens. Aliquando ſine r, κιάμβος legitur, & aliquando ſine m, eundem *Ciabrum* putat Peucerus *Cius* ab Herodoto dici.

ciacis, Armeniæ minoris vrbs, in Melitina regione. Ptol.

ciæna, Galatiæ vrbs. Ptol.

ciageſi, Daciæ gens, Ptol.

cianica, Armeniæ oppidum. Ptol.

ciaſa, Babyloniæ oppidum. Ptol.

cibalis, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol.

cibatitis, Aſiæ regio, circa Meandrum Strabo.

cibarci, Hiſpaniæ populi. Plin. libr. 4.

cibilitani, ſtipendiarij Bæticæ populi. Plin. lib. 4. cap. penult.

cibinium, Daciæ vrbs mediterranea, quæ *Hermanſtadt* vulgò dicitur.

cibitius, Tuſcorum rex, anno ab vrbe 65.

cibotus, mons olim fuit, & in eo oppidum nomine Cantare, qui terræ motu abſorptus eſt vnà cum oppido.

cibotus, ciuitas Aſiæ eadem quæ Apamia. Plin. lib. 5. cap. 29.

cibſaim, i. congregationes, ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis. Ioſ. 21

cibyra, vide Steph. in CACALIS.

cibyra, Aſiæ minoris ciuitas. Ptol. Strabo.

cibyras, vir, vide TABI.

M. Cicero, oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idemque Philoſophus egregius, cuius libri extant plurimi Orationum, Epiſtolarum, & Philoſophiæ omnium qui vnquam

Latinè ſcripti ſunt, tum doctrina, tum ſermonis elegantia primi, equitis Rom. filius per omnium honorum gradus, cùm ad conſulatum etiam perueniſſet, in eo leges ſaluberrimas tulit, legem Agrariam fregit, Catilinæ coniurationem coërcuit poſt à P. Clodio Tribuno pleb. per inuidiam vrbe pulſus, omnium populi Romani ordinum ſummo conſenſu reuocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio & C. Octauio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet proſcriptus, vnà cum patriæ libertate periit, quam vſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſimè defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum. Mirum quidem de M. Tul. Cicerone Plut. in eius vita ſcripſit, ſic enim ait: In lucem editum cum commemorant nullo puerperij dolore, nulliſque vteri materni anguſtiis. tertio Cal. Ian. qua die nunc primores vrbis pro ſalute ſui principis, hoſtiarum litatione publica vota ſuſcipiunt; &c.

ciceronis caſtra, Cæſar. in commenr. *Veleſick* hodie. Pagus nunc, à Gandauo plus minus tribus milliaribus diſtans, vbi multa antiquitatis monumenta eruuntur. Gerop.

ciceronis fontes calidi. Plinius lib. 31. vulgò *Balneo Ciceroniano.*

ciceronis villa, in littore locus Auerni. Plin. hodie *Ciceroniano.*

Q. Cicero, ſuperioris frater, C. Cæſaris legatus in Gallia fuit: poſt, Proconſulatum Aſiæ ſecunda fama adminiſtrauit: eundem cum fratre vitę exitum ſortitus, eóque miſerabiliorem, quòd eum filio proſcriptus, rogauit percuſſores, vt priùs, quàm filius, feriretur: eo viciſſim rogante, vt ſibi ante patrem mori liceret: ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appianus.

M. Cicero, M. Ciceronis oratoris filius, Bicongius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignum geſſit, niſi quòd interfectoribus Cæſaris pertinaciſſimè fauit, anteà cum patre proſcriptus, pòſt tamen ab Octauiano reſtitutus: & prætor factus. Plutarch. Imò & Conſul anno ab vrbe condita 723. C. Antiſtio ſuffectus eſt die 13. Septembris vſque ad Nouembrem, quo tempore Antonij ſtatuas euertit.

cicheſus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

cichyrus, Theſprotiorum in Epiro oppidum. Strabo.

Cicianthi, Scythiæ Aſiaticæ populi. Plin.

ciciliana, Hiſpaniæ vrbs inter Emeritam & Cordubam. Anton.

cicimeni, populi circa Mæotim. Plin. libro 6. cap. 7.

cicones, populi Thraciæ, iuxta Hebrum, quos Vlyſſes poſt dirutam Troiam ventis eò adactus debellauit, eorúmque vrbem Iſmarum diripuit, paucis ex ſociis amiſſis. Quid.

Flumen habent Cicones, quod potū ſaxea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Iſmari habitatores vocat Stephanus in Cyzico apud eos Orpheus, obſcœni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. Georg.

—Spreta Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè iuuenem ſparsêre per agros.

ciconium, Aſiaticorum promontorium iuxta Boſphorum: Petro Gillio, qui hodie *Cornis* hoc appellari ait.

ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.

cicuta, nomen proprium fœnatoris cuiuſdam maximè auari. Horat. ſecundo ſermo. Satyr. tertia.

——adde Cicutæ.
Nodoſi tabulas centum mille adde catenas.

cicynethus, Macedoniæ inſula. Plin. hodie *Pontico*, vt refert Stephanus.

cidænis, vide Elæa.

cierium, vrbs Bœotiæ, aliàs Arne dicta. Step.

cibianus campus, continuus Cayſtriano, magnus eſt & bene habitatus. Strabo lib. 13.

cilbicini, Hiſpaniæ populi, circa oſtia Bætis fluminis. Auienus.

cilbus, Hiſpaniæ Bæticæ fluuius. Idem.

cileni, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin. Cilini. Ptol.

cilicenæ, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

cilicia, modò Caramauia, regio minoris Aſiæ, ad Ortum Amano monte, & portis Ciliciis à Syria diſcreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphiliæ proxima, Cilicio mari & ſinu Iſſico ad meridiem abluta. Huius incolæ dicti ſunt Cilices, quos piraticam exercentes Pompeius deuicit, victóſque in deditionem accepit, eorúmque poſtea fideli opera vſus eſt in bellis naualibus aduerſus Cæſarem. Lucan. libro 3.

Itque Cilix iuſta, non iam pirata carina.

A Cilicia Ciliciæ portæ. Plin. lib. 5. c. 27. Pomp. lib. 1. ſcribit Ciliciam locum eſſe magni aliquando diſcriminis, fuſorum ab Alexandro Perſarum, fugientiſq; Darij ſpectatorem, ac teſtem. Synonyma Ciliciæ, Ioſepho & Stephano, *Tarſus*: *Chalab* tamen Hebræis nominari, auctor eſt Arias Montanus. Hodie vocatur *Turcomania*, & *Finichia*, à vico quodam magno, vt refert Marius Niger. Incolas priùs *Achæos* appellatos, ſcribit ex Herodoto. Idem Stephanus tradit eos etiam *Trachiotas* vocari. Mare quod inter Ciliciam & Cyprum eſt, Ptolemæo *anguſtia Ciliciæ* ſunt, Oroſio *Cilicium ſinus*. Vide Cappadocia & Pamphilia. Strabo autem lib. 14. Ciliciam diuidit in *Campeſtrem*, & *Trachæam* id eſt Aſperam. Fuit olim opulentiſſima populi Romani prouincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus author eſt, adeò olim potente n

tentem fuiſſe, vt ad Peluſium vſque procurreret, Lydis, Medis, Armenis, Pamphilia & Cappadocia ſub imperio conſtitutis: tandem ſubactum ab Aſſyriis, in breuiorem formam redactam eſſe hodie vocatur *Turcomania*, & *Finichia*.

ciliciæ anguſtiæ, Ptol. pro mari quod inter Cyprum & Ciliciam eſt.

ciliciæ Pylæ. Xiphilid. in Senero.

cilicum, inſula à promontorio Iaſonio xx. ſtadiis diſtans, ad mare Euxinum in Ponto Polemoniaco. Arrian. in Periplo.

cilimbeſij, Corſicæ inſulæ populi. Ptol.

ciliſſa, Phrygiæ aut vicinæ regionis vrbs. Xenoph.

cilium, Africæ propriæ vrbs. Anton.

cilix, filius Phœnicis, à quo dicta eſt Cilicia.

cilix, gentile eſt, ſignificans eum qui è Cilicia eſt.

cilla, Africæ propriæ vrbs. Appian. & Æolidis oppidum. Herodot. Item Troadis vrbs Apollini ſacra Plin.

cilla, oppidum Ciliciæ, non procul à Thebis Ætioneis, Apollinis Cillæi templo inſigne. Strab. lib. 13 Ouid. 15 Metam.

—Chryſénque, & Syllan Apollinis vrbes.

Cillaba, Africæ vrbs, circa Syrtim maiorem. Plin.

cillæ, Thraciæ vrbs. Anton.

cillenus, mons eſt Arcadiæ celebris natiuitate Mercurij.

cilenum, locus in Leſbo, item mons inter Antandrum & Gargaram.

cillus, Pelopis auriga, quem cùm Pelops ad Œnomaum proficiſcens, amiſiſſet in itinere: iuſta ei ſplendidè perſoluit: & vt memoriam eius ad poſteritatem propagaret, eodem quo mortuus eſt loco vrbem condidit, quam Cillam de nomine eius appellauit. Strab. lib. 13.

cilma, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

cilmana, circa Gaditanum ſinum vrbs. Anton.

cilurnum, Britanniæ inſulæ vrbs. lib. Notit. *Collerton* in Northumbria. Camdeno.

cimæus, Aſiæ mons circa Troadem. Ptolem.

cimara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolemæus.

cimbina, Mediæ vrbs. Ptol.

cimbri, ſunt Dani, & Holſatij, horum regio à Septentrione ad mare aquilonare ſpectans includebat Dacos & Zelandos, communi nomine Cimbros vocatos. Hi anno ab vrbe 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt. Sed marius confugauit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Maxim. Cimbri & Celtiberi in acie gaudio exultare conſueuiſſe: tanquam glorioſè & fœliciter vita exceſſuri: lamentari verò in morbo, quaſi turpiter perituri. Inde Cimbricus, ca, cum, hodie Dani appellantur, & qui ipſum peninſulæ Iſthmum inhabitant Holſatij, vulgò *Iuytlant, Helſtein, Sleſvvyk*.

cimbrij & Cimmerij iidem ſunt Strab. & Becano in Chronica, qui ipſos iam Cerberios vocatos addit.

cimbrica Cherſoneſus, Ptolemæo: Cartris eſt Plinio. Extrema Germaniæ pars verſus Septentrionem, videtur hodie comprehendere Iuytlant, Holſtein, & Sleſwyck.

Cimmerij, populi in Italia ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliteſcebant, noctu tantùm ad latrocinia egreſſi, cùm victum ex metallorum alioqui effoſſione, diuinationum mercede, & prouentibus à Rege deſignatis quærerent, vt ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci natura erroribus ſuffragante, ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quo intrare fas non erat, niſi diis manibus priùs quo auſpicator deſcenſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ Œconomia, quam Odyſſ. lib. 2. comminiſcitur, deſumpta eſt, & Virg. lib. 6.

cimmerij Boſphorani, quos Herodotus libro 4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua tandem detiiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo eſt ducentorum & viginti ſtadiorum, & Cimmerij montes ſupra Albaniam, Apud Ptolemæum tabula Aſiæ ſecunda. Plin. lib. 6. c. 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebrantur, pro denſiſſima caligine, apud Cimmerios Ouidius ſomni ſedem collocat, ſic ſcribens 11. Metamorph.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mõs cauus ignaui domus & penetralia Somni.

Cimmerij Francorum progenitores. Diod. li. 6. c. 9.

cimmeris, Troadis vrbs, Edonis priùs vocata. Plin. lib. 5. c. 30. Rurſus in littore, inquit, Antandros, Edonis priùs vocata, deinde Cimmeris, & Aſſos, eadem Apollonia.

cimmerium, oppidum Aſiæ ad Boſphorum Cimmerium ſiue Mæoticum, quod antea Cerberium vocatum fuiſſe ſcribit Plinius. Cimbricum appellat Strabo.

cimolis, vrbs Paphlagoniæ Pompo. lib. 2. & Plin. lib. 6. c. 2. Cimolis item vrbs Galatiæ. Ptolem.

cimolis, Cretici maris inſula apud Ptolemæum, quam Plinius *Cimolum vocat, & Echi-*

n.. ſam, dictam innuit. Niger tradit *Poline* à Nautis dici. *Sicandro* nominat Caſtald.

cimolus, inſula in mari Cretico, è regione Zephyri promontorij, ex qua optimum adue-hebatur cretæ genus abluendis veſtium maculis imprimis vtile. Ouid.7.Metamorph.

Hinc humilem Myconem, cretoſáque rura Cimoli.

cimon, Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificentiáque domi magis, quàm militia clarus: quapropter Lucullo ex noſtris comparatur. Nam cùm hoſtium ſpoliis locuples eſſet: ea ciuibus ſuis diſtribuit. Deinde amoris vndique agrórum ſuorum ſeptis. vulgo poma, frugéſque ſumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes veſcebantur. Plutarch. Is primus inſtituit ſcholas Athenis, vt Pythagoras in Italia.

cimon, pictor. Plin.

cimbrorum, promontorium ſub Septentrione, & in Oceanum aquilonarem protenditur.

ciniata, caſtellum eſt munitiſſimum in Cinistena regione, Olgaſſy monti ſubiectum, quo Mithridates, qui eius conditor dicitur, receptaculo vſus, Ponti imperium adeptus eſt, & qui ab eo profecti ſunt vſque ad Eupatorem ſucceſſionem ſeruauêre. Strabo lib.12.

ciminius, lacus Italiæ apud Volſinios, vt Strabo ſcribit.

ciminus mons, Virgilio illo verſu: *Cimini cum monte lacus*. prope Viterbum eſt, & Monte Viterbo nominant, vt Leander perhibet.

cin, id eſt, poſſeſſio, vel emptio, ſiue nidus, aut lamentatio, nomen viri, à quo Cinæi. Numer. 24.

cina, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. idem ſignif. quod Cin.

cinædo, Colpitarum mons, In Arabia fœlice deſcribitur à Ptolemæo.

cinædopolis, inſula Doridis regionis, in ſinu Ceramico. Plin.lib.5.c.31.

cinæi, nomen populi. Gen.15. idem n.p.

cinæus Iupiter, vide Canæ.

cinambri, Illyrica gens. Appian.

cinara, rex Cypri, Cilicis filius, Belei filij, qui cum Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concumbens, Adonin ſuſcepit, Cinyras ſcribit Strab lib.16. eúmque regnaſſe in Phœnicia. vide Cynaras.

cincenſes, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

cincius, prætor, Siciliam ſecundi belli Punici tempore adminiſtrauit. Liuius.

cincius, Senator Romanus, ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſeculo ſuo, quod porcum Troianum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatus fuit. Macrob. libro 5. cap.1.

cincomagus ad Alpes vicus. Plin.

cindapſus, filium habuit Maſonardum, qui Carræ ciuitati nomen dedit. Steph.

cindaſuendus, Gotthorum rex, anno ſalutis 649. Ritius lib.2.

cindia, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

cindra, gens Thraciæ. Vide Cendræ.

cineas, vir Theſſalus Pyrrhi regis amiciſſimus, Plutarchus in vita Pyrrhi. Hic legatus Romam miſſus. vt de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claud. Cæco, re infecta ad Pyrrhum reuerſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu vrbis & Senatu, dixit, ſenatum deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe, populi autem tantam eſſe turbam, vt vereretur ne regi eum Hydra quadam Lernea res eſſet. Huic tam fidelis fertur fuiſſe memoria. vt poſtridie, quàm Romam aduentaſſet, ſine vlla nomenclatoris ope ſenatui, equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plinius lib.7. cap.24.

cinedolcopitæ, fœlicis Arabiæ populi, quorum regina Zadrane dicitur. Steph. vide ſupra Cinædo Colpitarum mons.

cineſias Thebanus Dithyramborum ſcriptor compoſuit Pyrrhichiam, vt eſt in prouerbio, πυῤῥίχην ἰμαθε κινησίυ, id eſt, Pyrrhichiam didicit Cineſiæ: vel quod in choris multo motu vteretur, contra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgóque malè audiebat impietatis & improbitatis nomine: Suidas.

cinga, fluuius Hiſpaniæ citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucianus lib 4.

——compóſque coërcet
Cinga rapax vetitus fluctus & littora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo, nam gurgite miſto,
Qui præſtat terris aufert tibi nomen Iberus.

cingulum, ciuitas eſt inter Picenes. hinc Cingulani populi. Plin.lib.3.c.13.

cinisthena, Galatiæ regio. Strabo.

cinium, Balearidis maioris oppidum. Plin.

cinna, Italiæ vrbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diodor. Macedoniæ oppidum. Anton. Iaccetanorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. Ptolem. Eſt & Perſidis oppidum, apud eundem.

cinna, ciuitas Theſſaliæ à Cinno gigante, Cœi fratre dicta.

cinna, nomen Romani viri, qui ſumma crudelitate Remp. vaſtauit, primo conſulatu ſeruis ad pileum vocatis, aduerſarios vicit, Octauium colle-

collegam interfecit: Ianiculum occupauit. Iterum & tertiò ſe conſulem fecit. Quarto conſulatu, cùm bellum contra Syllam pararet, Anconę ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt.

cinna, poëta doctiſſimus, Virgilij æqualis, cuius meminit Ecloga.

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinna
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

cinna tribunus plebis, qui quum leges pernicioſas de reuocandis exulibus ferret, pulſus à Cneo Octauio collega, magiſtratu exutus ex vrbe profugit, & bellum vrbi intulit, accerſito C. Mario, aliiſque exulibus ex Africa: in quo bello duo fratres, alter ex Cinnæ exercitu, alter ex Pomp. ignorantes concurrerunt. Et quum victor mortuum ſpoliaret, cognito fratre, ingenti edita lamentatione, ac rogo exſtructo ſe inſuper cremauit. Tandem Cinna & Marius in vrbem recepti, cædibus omnia compleuere, inter quos Cn. Octauium conſ. Marcum Antonium oratorem & L. Cæſarem iugularunt, eorúmque capita pro roſtris poſuerunt. Ex Liuio & Plutarcho.

cinna, alius per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio in funere C. Cæſaris, cùm vnus ex interfectoribus fuiſſe crederetur.

L. Cinna, Octauij temporibus ab eo contra quem coniurauerat, vita donatus eſt, res nouas adfectans. Seneca de clementia.

cinnamomi fera regio in Æthiopia ſub Ægypto Ptol. Strab.

cinniana, Hiſpaniæ vrbs ad radices, Pyrenæi montis, verſus mare mediterraneum. Ant. Eſt & Luſitaniæ vrbs. ciuium ſuorum fortitudine celebris. Val. Max. lib. 6. cap 4.

cinnarus, fuit quidam Selinuſius, qui arte lenonia, ad ſummas opes peruenit. Is quoad viuebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum: cæterùm moriens populi diripiendas expoſuit, vnde natum prouerb. Rapina rerum Cinnari.

cinotus, Doridis vrbs, ad Bubeſſum ſinum. Ptol.

cinthius, mons inſignis Deli inſulæ Apollinis patriæ, cuius tanta fertur magnitudo vt vmbra ſua Ægei maris ambitum tegat, ſcribe, Cynthius.

cinſternæ, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

cinxia, quòd nuptiis præeſſet, Iuno dicebatur Inito enim coniugio, ſolutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta Feſtus.

cinyphus, Africæ propriæ fluuius. Ptol.

cinyta, vir quidam ditiſſimus, cuius opes abierunt in prouerb. Cinytæ opes.

cinyps, cyphis fluuius in extremis Africæ prope Garamantas, apud quem magni ſunt hirci. Claudianus.

Quod madidus humectat Cinyps, &c.

cinyphius, a, um, adiect. Virg. lib. 3. Georg.

Cinyphij tondent hirci, &c.

cinyphis, dicitur ea Africæ regio, & Cinyphes populi, vide Cinyphis.

cinyras, vide Cynara.

cinyria, Cypri aliquando oppidum. Nunc pagus *Gendinar*, vt Luſignanus refert.

cinytus mons in Piceno, Vib. ſeq.

cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite & iuxta fluuium eiuſdem nominis. Palæmon ex Dio. *Qua Cius egregius de vertens murmurat*. Vnde Plin. lib. 5. c. 32. Cios (inquit) cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, à Mileſiis quondam conditum.

cios, Bithyniæ ciuitas, Pruſias poſteà vocata, vt infrà dicetur.

cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouid. 5. Metam. qui fuſis hoſtibus ad vrbem rediens, cùm cornua ſubitò enata animaduertiſſet, reſponſúmque accepiſſet ab haruſpicibus, fore vt Romæ regnaret, ſi vrbis mœnia ingrederetur, ſenatum, populúmque extra vrbem conuocauit: quos cùm rem omnem edocuiſſet, ſponte ſe exilio mulctauit: vnico terræ iugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit.

cirannus, vir fuit Lycius & Sarpedonis comes quem teſte Homero in Iliade, Vlyſſes in bello Troiano interfecit.

ciraua, Leſbi inſulæ vrbs. Mela.

circæum promontorium Latinorum in Italia. Ptol. hodie *monte circello*. Leandro.

circe, Solis & Perſes Nymphæ filia, & Æxtæ Colchorum regis ſoror, veneficiorum peritiſſima, quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnóque per ſcelus parto, cùm crudelius imperaret, ab incolis pulſa, in Italiam profugit, & in Circæo monte (qui antiqui olim Latij terminus erat, & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit, vbi cum Glaucum maritimum deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperiebat, infectis fontibus in monſtrum maritimum commutauit. Vlyſſes, item vi tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit, ſociósque eius, quos in porcos commutauerat, ei reſtituit, cui & Telegonum filium peperit: vnde Virgilius in Damone,

Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyſſis,

Poſtremò & Picum Latinorum regem, quòd vxorem ſuam, nomine Carnientam ſibi præferret in auem ſui nominis commutauit. A Circe fit Circæus a, um, Virg. 4. Æneid.

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Diues inacceſſos vbi Solis filia lucos,
Aſſiduo reſonat cantu.

Vide Homerum.lib.10.Odyſſ.

circenſes Ludi, certaminis curulis genus erat in honorem Conſi, conſiliorum Dei inſtitutum: ita dictum, quòd in circo perageretur. Liu.Circenſium ludorum ſeptem erant curricula ſolennia.Gel.lib.5.cap.10.

circes domus, oppidum Campaniæ. Pomp. Strab.Circæum vocat.Cicero *Circeos*. Plin.tradit *Circeos* inſulam aliquando fuiſſe immenſo mari circumdatam, mox continenti adnexam.

circeij, Ciceroni Circienſes dicti, libr. 3. de Natura Deorum.

circeſſum, vrbs imminens Euphrati, vbi Gordiani Imp.tumulus eſt. Eutrop.Oſrhoënæ regionis oppidum,lib.Notit.

circidius, Corſicæ inſulæ fluuius, Ptol. *Pianello & Bauaro* hodie, Leander.

circius, ventus Galliæ Narbonenſis peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam ſpirans, nulli ventorum violentia inferior: quippe qui & onuſta percellat plauſtra & ædium tecta ſecum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan.lib.1.

Solus ſua littora turbat
Circius, & tuta prohibet ſtatione Monœci.

& Plin.lib.4.cap.47.Vulgò *Cers*.

circius, Tauri montis pars.Plin.

circumcelliones, hæretici, errones & deploratæ audaciæ, qui vt ſibi famam pararent, ſibi ipſis manus violentas attulerunt.Ecc.hiſt.

circius, inſula in Myſia quingentorum ferè ſtadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti, quorum iuxta alterum eiuſdem nominis vrbem habuit, & portus duos clauſos & nauâlia.

cireneum, promontorium in Aſia minori, haud longè à monte Mina.

cirna, Africæ propriæ mons.Ptol.

cirni, populi qui Corſicam incolunt, viuúntque annis 140.vide Cyrni.

ciriada, vicus Atticæ, vide Ceriada.

cir-hateſeth, i. murus lateris, vrbs Moab, præclaris cincta muris.Iſai.56.

ciris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, mutata in auem Cirim, i. Alaudam. vide Scylla.

cirphis, vrbs Phocidis.Strabo.

cirpi, manſio in Pannonia. Antonius. Cirpis Valeriæ Ripenſis vrbs.lib.Notitiarum.

cirrha, oppidum Phocidis, ad radicem Parnaſſi montis, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur Lucan,lib.3.

Phocaidas Amphiſſa manus, ſcopuloſáque Cyrrha.

Martialis ad Silum poëtam.

Quid tibi cum Cyrrha? quid cum Permeſſidos vnda?
Romanum melius, diuitiíſque forum eſt.

Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Seneca in Hercule Œtæo, ſcribitur & Cyrrha.

cirrhadia, Indiæ extra Gangem regio, Ptolemæo.

Cirrhæi, gentes olim prope Athenas habitantes, vnde adhuc Cirrhæus campus nominatur. Æſchines in oratione contra Cteſiphontem.

Cirta, Numidiæ vrbs, Salluſt. Strab.lib.vlt.:m. munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam Micipſæ potiſſimum opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantùm effecit, vt decem equitum millia, & peditum viginti emitteret, *Conſtantina* hodie.

cis, filius Abiel, pater Saul regis, 1. Reg. 9. 1. Paral.23.Filius item Abigabaon, filius Abdai Leuitæ.2.Paral.29.Lat.durus.aut ſtipula. vel cumeratium.

ciſalpina Gallia, quæ & citerior Gallia, & Gallia Togata dicitur, fluuio Rubicone finitur, cuius baſim Alpes efficiunt. Cicero pro lege Manil. Inde cùm ſe in Italiam recepiſſet duab. Hiſpaniis & Gallia Ciſalpina præſidiis ac nauibus confirmata, &c.

ciſamus, vrbs Cretæ.Ptol.

ciſapennina, Italia à Catone in Aug. dicitur quæ reſpectu Romanorum cis Apenninum montem eſt, ſicut Tranſapennina, quæ trans Apenninum eſt.

ciſeruſſa, Inſula non longè à Gnido diſtans, cuius meminit Plinius libro primo, capite trigeſimo primo, in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

ciſia, mater Memnonis, à qua Suſorum ciues Ciſij dicti.Steph.

ciſianthi, populi Scythis & Gimmeriis vicini, ad oram Oceani Scythici.Plin.lib.6.cap.13.ſcribitur & Cicianthi.

ciſij.vide Ciſia.

ciſipades, Africæ propriæ populi.Plin.

ciſon, torrens Galilææ iuxta montem Thabor. Hic è monte Tabirio in mare cadit. Iud. 4. 3.Reg.18.Pſal.82.Lat.durus, aut ſtipula, vel cucumerarium.

ciſori populi.Plin lib.6.c.30.

ciſpij Æthiopiæ populi.Plin.

ciſpius, mons Romæ, Exquilina in regione: de nomine Ciſpi hominis dictus.Feſt. Varro.lib. 1.de ling.Lat.Exquilinus eſt Ciſpius mons ſexticeps apud ædem Iunonis Lucinæ.

ciſſa, fluuius Ponti Cappadoci: Ptol. vulgò *Quiſa*, item inſula iuxta Iſtriorum agrum. Plin. lib.3.c.vlt.& vrbs in Thraciæ Cherſoneſo.

ciſſanus Cous, fuit gregibus pecuariis ſupra modū diues, de quo extat prouer. Ciſſanus Cous.

ciſſe, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptolom.

ciſſene, Thraciæ mons.Suid.

ciſſeus,

ciſſeus, rex Thraciæ, pater Hecubæ. Hinc Hecuba ipſa Ciſſeis appellatur à Virg. 7. Æneid.

——nec face tantùm

Ciſſeis prægnans ignem enixa iugales.

ciſſi, populi circa Trapezuntem Cappadociæ, Ptolo. al. Ciſſij, vide Suſæ.

Ciſſus, mons Macedoniæ, & vrbs Thraciæ. Lycoph. Heſych.

ciſſuſa, fons in quo obſtetrices Bacchum infantem lauarunt. Plut. in Lyſandro.

ciſtena, vrbs Æolidis, inter Elaiticum & Ideum ſinum. Pompon. lib. 1. Plin. lib. 5. cap. 30. Ciſthene ſcribitur. Inſula item & oppidum Lyciæ. Strabo.

ciſtoboci, Daciæ populi. Ptol.

citamum, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

citanos, inſula olim Cycladum clariſſima.

citarij, populi Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8.

citariſta vel Citariſtes, promontorium Narbonenſis prouinciæ, non procul à Maſſilia. Plin. lib. 2. c. 4. Pomp. lib. 2.

citarius, Macedoniæ mons. Ptol.

cithæron, mons Bœotiæ, Straboni, cuius radicem Aſophus amnis alluit. Seruius credidit alterum eſſe ex iugis Parnaſſi: quod omnium Geographorum iudicio, ſecus ſe habet. Eſt enim Githæron mons à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quàm triginta paſſuum millibus diſſitus. Hic mons Libero patri ſacer erat: vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant. Ouid. 3. Metamorph.

Vadit, vbi feſtis facienda ad ſacra Cithæron

Cantibus, & clara Bacchantum voce ſonabat.

Auſonius ſecundam corripuit & per e ſcripſit

Sed Cith ron totiet ternas ex ære ſacrauit. Vide Scalig. Auſon. lect. lib. 1. c. 17.

citharista, ſiue Chariſtes, promontorium Galliæ Narbonenſis, teſtibus Ptolemæo lib. 2. ca. 20. & Antonino qui in ſuo Itinerario ab hoc promontorio Maſſiliam vſque nauigio triginta millia paſſuum facit, ſupra. Citariſta.

citium, Cypri inſulæ oppidum. Plin. lib. 5. c. 31. vnde Citicus Zeno.

Citôrus, mons qui abundat buxis, inde pectinen Citoriacus, quaſi buxeus dicitur, à Citorio monte Ouid. lib. 4. Metamorph.

Sæpe Citoriaco deducit pectine crineis. Vide Gytorus.

citron, i. aromatizans vel fumigans aut colligatio, vel vinculum, ſiue attediati canticum, aut Syriacè, nodus, ciuitas in tribu Zabulon, Iud. 1.

cituorum, inſula in Danubio. Ptolem.

ciuaron, oppidum proximum Iſariæ flumini, Vocontiis populis, montiſque Cineſio & Allobrogibus in Sabaudia, teſte Planco inter epiſt. Familiares Tullij, in illa quæ incipit, Nunquam mehercule. Quibuſdam, *Chambery en Sauoye.*

ciuica Pompeianus, conſul, collega L. Celonij Commodi anno ab vrbe 888.

ciuilius ſiue Cliuius, Volſcorum imperator, à Ceganio victus, anno ab vrbe 312.

ciuilius Tullus, tribunus militum, anno ab vrbe 348.

ciûs, vide BRYLIUM.

cius, fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope monte profluens. Eſt & vrbis nomen, quã, vt teſtatur Strab. lib. 12. Demetrius cepit, deditque Pruſiæ Zelæ, qui hanc euertit, & Myrleam Pruſiæ vicinam. Is à ruina eas excitans, Cium à ſe Pruſidam: Myrleam verò ab vxore Apamiam nominauit.

cizara, caſtellum erat munitiſſimum, impoſitum Stephanæ, in Phazemonitide regione verſus Phænaream, Strabonis temporibus iam deſertum, vt ipſe docet lib. 12.

cizicus. vide Cyzicus.

cizya, Thraciæ vrbs, Sozom. lib. 6. c. 13.

C L

Cladeus, Elidis fluuius, Pauſan.

claeon, fons in Phrygia. Plin. lib. 31. c. 2. dictus eſt à fletu, vt fons alter illi vicinus Gelon à ridendo.

clamouenta, Angliæ oppidum. Anton.

clagefurtium, Carinthiæ ſeu potiùs Carniolæ, regionis Sclauonicæ vrbs, cuius ciues (vt quidam dixère) furibus ſunt inexorabiles. Leuis enim ſuſpicio grauiſſimè nocet huic, qui rem furto parare putatur. nam inauditus rapitur ad crucis ſupplicium, nec defenſioni aut purgationi locus datur. Poſt diem tertium ſupplicij de mortuo iudicant: quem ſi inſontem fuiſſe cognouerint, ſplendidè ſepeliunt: ſi verò ſontem & reum pendere ſinunt.

clãpetiæ, locus Italiæ in Bruttis. Plin. li. 3. c. 5.

clanes, fluuius à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & in Iſtri alueum intrat. Huius meminit Stra. lib. 4. Lazio *Glan.*

clanius, qui & Clanis, fluuius Campaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbem, à χλαίνιον quod eſt viola, qua illius ripæ abundare dicuntur: vel vt Macrobius exiſtimat, à Clanio gigante. Ab eo piſcis Clanius, qui & Silurus vocatur, Virg. lib. 2. Georg.

Et vacuis Clanius non æquus Acerris.

clanus, vel Clanis, Etruriæ fluuius. Plin. hodie *Chiana* Strabo lib. 4. Minturnas perfluit Liris, qui olim Clanius vocabatur. Is ab Appennino monte per Veſtinos delapſus præter fregellas in lacum ſacrum exit infra Minturnas ſitum, quem ſanctiſſimè oppidani colunt. Quædam Strabonis exemplaria Græca pro *Clanis* legunt *Clanu*, & pro *Liris*, *Eris*.

clanos, maris Ægei inſula. Mela.

Clanum, vrbs inter Agendicum & Auguſtobonam. Anton.

claranus, Grammaticus; huius meminit Martialis lib. 10.

Scribere te quæ vix intelligat ipſe Modeſtus

Et vix Claranus, quid rogo Sexte iuuat?

Et Auſonius epiſtola ad Vrſulam Grammaticum.

Harmenio, quem Claranus, quem Scaurus & Aſper

Quem ſibi conferret Varro priórque Crates.

clariæ, populi Thraciæ. Plin. lib. 4.

clarium. Plin. lib. 2. Vide Claros.

clarius, Cypri fluuius. Plutarch. in Silone.

clarius, eſt mons Colophoniæ, in quo colitur Apollo, & ab eo Clarius appellatur.

claros, ſiue Clarium, Ioniæ ciuitas, Apollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonem. Hanc Manto Tireſſæ filia condidit fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cùm patriæ cladem lugeret, & ſuam, manantibus vbertim lachrymis fontem fecit: vnde Claros ἀπὸ τῶ κλαίειν, locus appellatus. Nearchus verò author eſt, inde vrbi huic nomẽ factum, quòd Apollini fortè obtigit. Nam ſortem κλῆρος Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus eſt, qui illic & fanũ habuit, in quo reſponſa epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentiũ. Ouid. de arte. Pauſan. Strabo lib. 14. Apud Corinthios etiam Clarij Apollinis ſimulacrum in communi omnium Deorum templo fuiſſe teſtatur Pauſanias in Corinthiacis.

clarus, inſula in mari Myrtoo, & ipſa Apollini ſacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidij 1. Metamorph.

——mihi Delphica tellus

Et Claros & Tenedos, Patareaq́ regia ſeruit.

claſſis, oppidi meminit, prope Rauennam, Æl. Spartian. in Didij Iuliani vita. hodie eius nihil extare præter monaſterium D. Apollinari dicatum. Hieron. Rubeus, & Leander authores ſunt.

claſſitæ, Aſſyriæ populi circa Lycum fluuium, Ptol.

claſſius, Galliæ Narbonenſis amnis, Sext. Auienus.

claſtidium, oppidum eſt Italiæ, ſupra Placentiam ad Cothitæ confinium, cuius meminit Str. lib. 5. hodie *Chiaſtegio* Leandro.

clateroá, Ptolemæo, Plinio & Straboni. Italiæ vrbs in Gallia Togata. *Quaderna* nominat Leander. *Glaterima* & *Glaterina* habet hoc loco Antoninus, vt placet Simlero.

claterna, Pomponio oppidum eſt in Dauniis. Hoc fortè *Cliternum* Ptolemæi eſt.

claterna, oppidum, in Piceni littore. Pomponius lib. 2.

clatos, vrbs Cretæ mediterranea. Plin.

clauda, inſula ſpectans Cretam inter meridiem & occidentem. Act. 27.

claudi, Numidiæ locus. Anton.

claudia, Noricorum oppidum, Plin. lib. 4. cap. 14. Ptol. Claudinium vocat.

claudia, virgo Veſtalis, quæ cùm in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulachrum matris Ideæ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuam, fertur cingulo duxiſſe nauem, quam multa hominum millia trahere nequiuerunt. Valer. Plutarch.

claudiæ aquæ, fontes duo ſunt in vrbe, quorum alter *Caruleus*, alter *Curtius & Albudinus* dicitur. Sueton. in Claudio.

claudia, gens Romæ patricia à Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis & Druſi vſurpauit, quod Nero lingua Sabina, vir ſtrenuus & fortis dicatur: Druſi verò à Claudio Druſo qui hoſtium duce Gallorum Druſo cominus trucidato ſibi ac poſteris nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

claudianus, poeta inſignis, Theodoſij & Honorij temporibus floruit, patria Alexandrinus. Quidam Florentinum faciunt, ſed falsò: ingenio excellenti fuit, maximéq; apto ad carmen componendum. Nam & adſurgit fœliciter, variiſque figuris ac ſententiis mirificè delectat, huius meminit Suidas.

claudius Cæſar, qui interfecto Caligula ſucceſſit in imperio: vir inauditæ crudelitatis, vt ſcribit Suet. in Claudio.

claudiana tonitrua dicebantur, quæ Claudius Pulcher inſtituit, vt ludis factis poſt ſcenam coniectus lapidum ita fieret in circumactum peluim vt veri tonitrui ſpeciem repræſentaret.

claudias, Lauianenſis præfecturæ vrbs in Aſia minori. Ptol.

claudiomerium, Atrabrotum vrbs in Hiſpania. Ptol.

claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin. li. 5. c. 24.

claudiopolis, Sambuco eſt Daciæ vrbs, hodie incolis *Cleſuuar*, & Germanis *Clauſburg* dicta.

claudinium, vide Claudia.

claudium, vrbs Italiæ; Gentile, Claudinus Steph.

claudius, mons Pannoniæ. Plinius.

Ap. Claudius Regillianus, decemuir, legibus ſcribendis ſumma inter collegas authoritate: poſtremò ob Virginiæ iudicium in carcerem coniectus, ſibi manus attulit. Liu.

Ap. Claudius cæcus, extrema ſenectute in curiam delatus, ſenatum iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit, Ab eo Appia via dicta eſt, quam Brunduſium vſque lapidibus ſtrauit. Liu. lib. 9. & aquam Appiam in vrbem duxit, Pyrrhúmque in vrbem non eſſe recipiendum ſua ſen-

ſententia obtinuit.

Claudius Nero, & Claudius Pulcher, fratres Cæci filij. Tranquillus & Liuius lib. 19.

claudius Sulpitius Longus, conſul, collega Q. Ælij Cæritani, anno ab vrbe 431.

claudius Pontius, Samnitum Imperator, Romanos apud Claudium ſub iugum miſit. Liu. li. 8. Decad. 1.

claudius Fabius, dictator, anno ab vrbe cond. 419.

claudius Petilius dictator, anno ab vrbe cond. 442.

claudius, cognomento Caudex, à nauium caudicibus ſic dictus. Is Carthaginenſes Meſſana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit.

claudianus Centianus, quem nonnulli Centimalum, alij Centimanum minùs rectè ſcribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & r literam introduxit, quum priùs Fuſij, qui deinde Furij dicerentur. Valerius.

claudius, qui antè Clauſus dictus, vide Clauſus.

claudius Nero conſul, Liuij Salinatoris collega, qui aduenientem ex Hiſpania cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Liu.

App. Claudius orator. Cic. in Bruto.

claudius Nero, Tyberij principis pater. Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino & deinde Pontifex Maxim. in P. Scipionis locum ſuffectus.

claudius Tyberius Nero Cæſar, III. Romanorum Imperator, Octauij Cæſaris priuignus, gener, & adoptione filius. Suet.

claudius Roman. Imperator, Britanniam inſulam in deditionem accepit, & Orchades inſulas Romano adiecit Imperio. Poſtmodum ab Agrippina vxore veneno ſublatus eſt, vt Nero filius imperio potiri poſſet.

claudius Domitius Nero, Romanorum Imperatorum nequiſſimus, vide Nero.

claudius, Romanorum Imperator, qui Gotthos Illyricum vaſtantes bello adortus, incredibili clade ſuperauit. Sed cùm duobus ferè annis imperaſſet, apud Smyrnam morbo interiit.

claudius Pompeianus, conſul, collega Seueri anno ab vrbe 915.

claudius Venatus, vir doctiſſimus Alexandri à conſiliis, anno ab vrbe 976.

claudius, Ptolemæo Cretici maris inſula. *Gozo*, Gerardi Mercatori eſt: cui etiam *Gaudos* Melæ eſt, hoc in tractu Plinio quoque *Gaudos* inſula eſt, cuius ſitus cum Ptolemæi (etſi Villanouanus in ſuo Ptolemæo, & Q. Heduus in ſua Melita, eandem faciant) nonnihil differre videtur. Plinius enim Gaudos contra Hierapytnam. Ptolemæo Claudium contra Crium metopon deſcribit. Καῦδος etiam Suidæ, inſula eſt vicina Cretæ, vbi maximi Onagri naſcuntur.

clauena, Heluetiæ oppidum ad Larium lacum. Anton. *Cleuen*, incolis: *Chiauenna* Italis dicitur.

clautinatij, Vindeliciæ ſunt populi apud Strabonem, eoſdem eſſe cum Catenatibus Plinij ſcribit Simlerus, eſſéque eos qui vtrimque ad Ænum habitant, ſupra eum locum, vbi Danubium ingreditur.

clauſentum, Angliæ oppidum. Anton. Nunc *Southamton*, Camdeno.

clauſus, Rex Sabinorum, Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis poſt exactos reges annis cum quinque millibus Clientem ſe Romam contulit, vrbíſque partem habitandam accepit, Claudiámque familiam propagauit. Virg. 7. Æneid.

Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnum
Agmen agens Clauſus, magnique ipſe agminis inſtar.
Claudia nunc à quo diffunditur & tribus, & gens.

clazómenæ, vrbs Ioniæ Aſiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagoræ. Hæc priùs *Gryna* nominabatur, vicina Colophoni: vnde & Apollo Grynæus dictus eſt apud Virgilium, quoniam ibi eſſet eius oraculum.

clazomenia inſula, quæ *Marathuſa* dicitur, à qua Clazomenij, quos in Mæonia ſitos eſſe conſtat: hinc adiectiuum, Clazomenius, nia, nium, & Clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide *Marathuſa*.

cleandria, Troadis locus, vnde Rhodius amnis fluit. Strabo.

cleander, nomen eſt vatis Arcadici apud Herodotum.

cleanis, vide Clanius.

cleanthes, philoſophus Stoicus, Cratetis primùm diſcipulus, Zenonis Citienſis ſucceſſor. Hic Phani Aſſij filius, egregius pugil, cùm Athenas veniſſet, Zenoni adhærēs generosè philoſophatus eſt, & in iiſdem permanſit dogmatibus: ita fuit in tolerandis laboribus & perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus ſit. Nam quum non haberet vnde ſe alere poſſet, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem verò in ſermonibus exercitabatur, vnde Phreātes appellatus eſt, quaſi puteos hauriēs. Tradunt illum, quæ à Zenone audierat, oſſibus boum & teſtis fictilibus perſcribere ſolitum, cùm pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas.

cleanthis, mulieris nomen. Suid.

clearchus, Solenſis ſenior, ſcripſit de varia hiſtor.

Clearchus iunior, Ponticus, Athenas profe-ctus, vt operam daret Platoni, in ſomniis admonitus, à ſtudiis literarum receſſit. Suidas.

clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat Imperatorem plus quàm hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortem expaueſcerent, certum ſibi ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Fronti.lib.4.

clearchus, conſul, collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.

cleartus, Marmaricæ palus. Ptol.

cleempus, medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis adſcribitur.

clemens hiſtoricus, ſcripſit de regibus & imperatoribus Romanis: & ad Hieronymum, de figuris Iſocratis. Suidas.

clemens Alexandrinus, præſul, Pantheni diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Euſebius lib 6.

clemens, Romanorum tertius epiſcopus, auditor diui Petri, D. Dionyſium Areopagitam miſit Pariſios. Niceph.lib.2.c.20.

clemens 11. Pontifex 150. anno ſalutis 1048.

clemens 111. Pontifex 175. anno ſalutis 1118.

clemens 1v. Pontifex 184. anno ſalutis 1164.

clemens v. Pontifex 196. anno ſalutis 1368.

clemens v1. Pontifex 198. anno ſalutis 1344.

clemens v11. Pontifex 219 anno ſalutis 13[illegible]5.

clemens, conſul, collega Tertullij, anno ab vrbe 947.

clementinus, conſul, collega Agricolæ, anno ab vrbe 982.

clementinus, conſul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.

cleobis, Argiæ ſacerdotis filius, de quo ſic Cicero in Tuſcul. quæſtionibus: Primùm, inquit, Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula eſt, cùm enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru vehi Dea iuſſiſſet ſatis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta: tunc iuuenes ij, quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerunt, & ad iugum acceſſerunt. Ita ſacerdos aduecta in fanum, quum currus eſſet ductus à filiis, precata à Dea dicitur, vt illis præmium daret, pro pietate, quod maximum homini dari poſſit à Deo, poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, manè inuentos mortuos. Hæc Cic.

cleobula, Amyntoris vxor, Phœnicis mater. Tzetzes in Lycophronem.

cleobulus, Euagoræ filius, Lindius, vnus è ſeptem Græciæ ſapientibus, robore & pulchritudine corporis eximius. è Lindo Ægyptum, philoſophandi gratia, petiiſſe fertur, extat eius ad Solonem epiſtola.

cleobulus, hiſtoricus, apophthegmata collegit, vt Stobæus indicat ſermone tertiò & alibi. Plin.lib.5.c.31. tradit ex Cleobulo, vt Chios priùs ſit dicta Chia à Chione Nympha, quam alij à niue hoc nomen habere arbitrantur.

cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmata quædam perſcripſit: quorum vnum adhuc extare fertur.

Eſt vnus genitor cuius ſunt pignora bis ſex,
Hu quoque Triginta nata, ſed diſpare forma.
Aſpectu hinc niuea morit, ſunt vultibus inde,
Sunt immortales omnes, moriantur & omnes.

Diogenes, Laërtius & Suidas.

cleocritus, apud comicos taxatur, vt mulieroſus & cinœdus & obſcurus, Cybeles filius. Nam in myſteriis Rheæ molles tantùm interſunt. Suid. Vide Eraſm. in adagiis.

cleódamas, Thraſius philoſophus, Platonis tempore in Geometria floruit.

cleódamas, Achenus (Ache autem ciuitas eſt Theſſaliæ) ſcripſit de cura equorum. Stephanus.

cleodora, Nymphæ nomen, matris Parnaſſi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Cæl. lib. 16.c.19. quæ duos habuit patres Pauſ.lib.10.

cleogenes, Sileni filius, eques inſignis. Pauſanias.

cleomachus, Magneſius pugil, qui cinœdi cuiuſdam & ancillæ amore captus, quæ à cinœdo alebatur. Cinœdorum & orationes & mores eſt imitatus. Strabo.

cleombrotus, Pauſaniæ filius, Lacedæmoniorum dux, qui timens ne videretur cum Epaminonda hoſte ſentire, temere cum eo pugnauit, ſéque & patriam in præceps dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt.

cleombrotus, adoleſcens Ambraciota, qui quum ei nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mare abiecit, lecto Platonis libro de animarum immortalitate. Cic in Tuſcul.

cleomedes, Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidaurium pugil interfeciſſet, victoriæ præmio fraudatus, præ dolore in furorem incidit, atque in Olympia Aſtypalæam reuerſus, cùm ibi multa temerè ac violenter feciſſet, poſtremò ludum puerorum ingreſſus, apprehenſam manu columnam quæ tectum ſuſtentabat, concutiens mediam fregiſſe, ac tectum deieciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad ſupplicium in ſepulchrum magnum ſe conieciſſe, & clauſus intus iniectum operculum tanta vi tenuiſſe, vt ne à multis quidem ſimul adnitentibus, vllo modo euelli poſſet. Conciſo igitur circa loco neque viuum hominem, neque mortuum eſſe

comper-

compertum ferunt. Qua re miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythium, vltimus heroum Cleomedes Aſtypalæus. Suid. & Plutarch.

cleomedes, Græcus author, qui ſcripſit de circulis cœleſtibus, quod opus elegans admodum adhuc extat. Suid.

cleomenes, Lacedæmoniorum dux ab Antigono rege prælio victus, ad Ptolemæum ſe recepit, benignéque primùm exceptus mox Nicagoræ cuiuſdam calumnia apud regem ſuſpectus cuſtodiæ cum aliis quibuſdam traditus, cum illis mutuis vulnerib. petiit. Poſt mortuus à Ptolemęo pelle nudatus, crucíque adfixus eſt. Plutarch.

cleomenes Siculus, C. Verris nequitiæ adminiſter. Cicero 7. Verr.

cleon, dux Athenienſium, in reipublicæ adminiſtratione aduerſari ſolitus Niciæ Nicerati filio, miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas vrbes cepit. Eum inſectatur Ariſtophanes in comœdia quæ inſcribitur Equites.

cleon, Meſſeniorum dux. Pauſ. lib. 4.

cleon, ſtatuarius nobilis. Pauſ.

cleon, Theridis ſacerdos Pauſ.

cleon, poëta, Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, vt eius enarrator ſcribit.

cleon, Halicarnaſſeus, orator, Lyſandro, Lacedæmonio orationem compoſuit. Suid. Plut.

cleon Magneſius commentarios fecit, quibus res portentoſas explicuit. Citatur à Pauſan. lib. 10. Alius ab hoc eſt Cleon Syracuſius qui librum ſcripſit de portubus, Stephano memoratum in voce Aſpis. Meminit eius & epitome Artemidori Epheſij. Alius quoque eſt Cleon Curienſis, ex quo Apollonij Scholiaſtes in libr. 1. refert vnde nomen acceperit Sicinus inſula.

cleonæ, vrbs Athi montis. Thucyd. li. 4. Strab. Plin. Herodot. Inter Athon, & Pallenem. Pomp. Melæ. Eſt etiam Achaiæ in Peleponneſo oppidum Plin. Locus item iuxta Nemeam, vbi verſabatur leo, quem Hercules ſuſtulit. Suidas. Et Arcadiæ. Plin.

cleonæ, oppidum mediocre in via, quæ ab Argis Corinthum ducit: ab Argis quidem ſtadiis 120. à Corintho verò 80. diſtans. Ouid. 6. Metam.

Humilèſque Cleona.

Inter Cleonas & Phliuntem Nemæa ſylua conſurgit, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco dictus eſt Cleoneus. Luc. libr. 5.

Ille Cleonæi proiecit terga leonis.

cleónidas, vir Thebanus.

cleónymus ῥίψασπις, i. deſertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, dictus eſt. Vide prouerbium *Cleonymo timidior*. Hunc inſectatur, vt timidum & fugacem Ariſtophanes in Nubibus. Suidas.

cleonymus, vnus ex imperatoribus externis, quos ſibi accerſierunt Tarentini. Strab. lib. 6.

cleopatra, Ægypti regina, Ptolemæi Auletæ filia, ſoror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier impudiciſſima, à Iul. Cæſare primùm adamata, cui filium Cæſarionem peperit, deinde ab Antonio iuſtæ vxoris loco habita. Quòd cùm ægre ferret Auguſtus, cuius ſororem Antonius vxorem duxerat, bello Antonium ſuperatum inſecutus, ad necem ſpontaneam cōpulit: eius exemplum imitata Cleopatra, ne viua in hoſtis poteſtatem veniret, & per ludibrium in triumpho circumduceretur, aſpidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clauſit. Statius lib. 3. Syluarum.

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.

cleopatris, oppidum eſt in Ægypto antiquæ Nili foſſæ proximum, iuxta quod Gallus Cæſaris legatus pergens in Arabiam ad octoginta biremes ædificauit, & triremes & phaſelos. Strab. lib. 16.

cleopátrus, præfecti nomen apud Corinthios, Plutarchus in Arato.

cleophanes, orator ex Myrlea Strab. lib. 12.

cleophantus, Themiſtoclis filius, quem pater in equeſtri facultate tam ſtrenuum effecit, vt equis rectus inſiſteret, rectúſque ex equo iacularetur. Plato in Menone, & Cæl. libro 4. cap. 13.

cleophantus, medicus. Plin. lib. 24. cap. 16. hic apud Plinium vini rationem illuſtrauit, primúſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt.

cleophantus, pictor Corinthius, Plin. lib. 35. cap. 3.

cleophas, Chriſti diſcipulus, qui proficiſcens in Emaunta, Chriſtum alloquebatur in itinere. Luc. 24. Ioan. 19.

cleophon, poëta tragicus Athenienſis. Suid.

cleophylatius, Epiſcopus cum Stephano ab Adriano Rom. Pontifice ad Carolum miſſus, Germanorum Francorúmque Epiſcoporum ſynodum congregauit. In qua hæreſim Felicis & Synodum de imaginibus deponendis quam Græci ſeptimam dicebant, damnauerunt. Blon. lib. 1. decad. 2.

cleopompus Athenienſis, Thronium cepit, Locros vicit, Æginetas ſuis è ſedib. eiecit. Thucyd. Plutarch. in Peri.

cleoſtratus, Ephebus ille fuit cui ſors obtigit vt draconi apud Theſpienſes ſæuienti immolaretur: cuius vicem dolens Meneſtratus, thorace æneo indutus, in draconem dimicaturus, prodiit in medium. ac bellum interfecit, ſicque & Cleoſtratum, & ciuitatem liberauit.

cleoſtratus, antiquiſſimus philoſophus, primus ſcripſit de ſignis cœleſtibus, atque in primis ſigna Arietis & Sagittarij. Plin. lib. 2. c. 8.

cleoxenus & Democritus hiſtoriam de reb. Perſicis ſcribere agreſſi, quam inchoatam ſe in hiſtoriis fatetur abſoluiſſe Polybius Megalopolitanus. Suidas.

chlephis, Longobardorum rex truculentiſſimus, Imolam ædificauit, à ſuis interfectus eſt. Blon. Pompon.

clepidiana, Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptol.

clepſidra, nomen fontis in arce Meſſeniorum, in Arſinoem alterum fontem influens.

clepſidra, fons etiam Athenis, in arce, ita dictus, quòd flare incipientibus Eteſiis, abundet, iis denique deſinentibus, exareſcat. Vide Cæl. Rhodig. lib. 18. cap 39.

cleri, Atticæ populi. Diod. lib. 13.

chlelides, pictor nobilis, qui reginæ Stratonices iniuriam, à qua nullo honore fuerat exceptus, depinxit, voluptatémque eius cum piſcatore quem amare credebatur.

cleta, Choniæ regionis Italiæ locus, Lycoph. *Petramala* hodie Gab. Barrio.

clerabeni, Arabiæ fœlicis populi. Dionyſ.

cletharro, Arabiæ Petreæ oppidum. Ptol.

clethus, vxorem habuit Pallenem Sithonis filiam, quæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

cleuum, Angliæ vrbs, Anton. *Gloueceſter* Camdeno.

clezus, locus, mons & fluuius Lydiæ, Nicãdro.

clibanus, mons eſt in extremis Italiæ finibus non procul à Lacinio promontorio. Plin. lib. 3. c. 10.

clibanus, oppidũ Iſauriæ, quæ eſt Aſiæ regio inter Pamphiliam & Ciliciam ſita. Plin. lib. 5. c. 27.

clidemus, ſcriptor antiquiſſimus fuit, cuius opus de Plantis ſæpè citatur à Theophraſto. Scripſit & Protogoniam quæ citatus ab Athenæo.

clides, quatuor inſulæ ſunt ante Aſiam ex aduerſo Syriæ, non procul ab Eleuſa inſula ſitæ, quarum meminit Plin. lib. 5, cap. 31. Ptol,

clidichus, Æſimedæ filius. XVI. Athenienſium princeps, annis 10. Sigon.

climactus Thutius, ante alios ſcripſit de decem elementis & pronunciatis (κατηγόρεμα ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæteriſque eiuſmodi.

climax, Straboni libro quarto mons Pamphilio pelago adiacens: is tranſitum arctum à littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur, adeò vt iter facientibus petuius ſit, pelago autem affluente, vndis contegatur. Tranſitus per montem tum arduus eſt, tum etiam prolixus: quapropter in tranquillitatibus littore vtuntur.

climax, Galatiæ vicusmaritimus, & Arabiæ fœlicis mons. Ptol. Item mons circa Byblum in phœnicia, Strabo lib. 16. Et mons qui Ægypto inferiori à meridie eſt, Oroſ. apud Ptolemæum: eſt etiam Libyæ nomi vicus.

climbertum. Galliæ vrbs inter Aginum & Lugdunum. Anton.

clinas, muſicus, & philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quando ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cithara, motus animi leniebat, Ælianus de varia. hiſt.

clio, vna Muſarum ex nouem, apud Heſiodum Theog. ἀπὸ τοῦ κλέος, id eſt, à gloria, quod poëtis gloria ex carmine naſcatur. Alij ἀπὸ τοῦ κλείειν, hoc eſt, à celebrando dictam putant, propterea quòd hiſtoriæ inuentrix eſſe putetur, cuius proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorúmque geſta ad poſteritatem tranſmittere Virg. de nouem Muſis.

Clio geſta canens tranſacta tempora reddit.

clipea, vrbs Africæ minoris, aliis dicta Clupea & Clypea. Ptol.

cliſthenes, ciuis Athenienſis, cum Iſagora de principatu contendere cœpit, anno primo 66. Olympiadis. Cliſthenes populo in decem tribus diuiſo, & inſtituta repub. Iſagoram vrbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primúſque eo exilij genere (vt quidam volunt) mulctatus, Iſagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene & reliquis ſociis vrbe eiectis. Poſt autem Cleomene ex arce, quam cum Iſagora occuparat, ab Athenienſibus deiecto, Cliſthenes reſtituitur. Plutarch.

clitarchus, hiſtoricus, & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, vt ſcribit Quintil. Huius meminit & Plin. lib 4 cap. 5.

clitæ, Bithyniæ vrbs mediterranea, Ptol. Gilicum natio. Tacit. Annal. lib. 12. Et locus circa Athon montem. Liu.

cliterium, Arcadiæ vrbs, Phauorin.

clitéria, Italiæ oppidum ad montem Garganum. Pomp. lib. 2. Ptolem. Cliternum: vulgò *Celano.*

cliternini, Italiæ populi in ora Æquiculanorum, Plin. lib. 3, cap. 12. in deſcriptione regionis quartæ Italiæ.

clitis, fluuius Galliæ, Sidonio. Clenus à Greg. Turonenſi dictus. Eſt in Pictauis, & vulgò, *Leu Clain* dicitur.

clitus, vide Cletus.

clitomachus, Carthaginenſis philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenij cultum, quadragiinta natus annos, audiuitque Carneadem: breui quoque tempore adeò profecit, ut quadraginta volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque Carneadis ſcolæ. Suidas.

clitomachus athleta, Pancratiaſtes nobilis, Suid.

Su[illegible] pudicitia tanta fuiſſe dicitur, vt canes ſi forte coeuntes vidiſſet, ſtatim vultum auerteret: in conuiuio ſi quis ſermo laſciuus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Ælianus de varia hiſtoria.

clitou Arcadiæ fluuius, Heſych.

clitor, oris, oppidum Mediterraneum Arcadiæ, à quo vicinus fons Clitorius appellatur, ei qui guſtauerit, vini faſtidium inducens, Ouid. 15. Metam.

Clitorio quicunque ſitim de fonte leuauit,
Vina fugit, gaudetq; meru abſtemius vn dis.

clitúmnius, agri Faliſci fluuius, cuius aquæ potæ candidos faciunt boues, Plin. lib. 2. cap. 3. Virgil. 2. Georg.

Hinc Albi Clitũne greges, & maxima Taurus Victima.

Siluius lib. 11.

Et lauat ingentem profundens flumine ſacro Clitumnum taurum.

clitus, Mantij filius, ab Europa raptus, nunquam poſtea apparuit.

clitus, inter præcipuos Alex. Maced. familiares, eidémque chariſſimus, tum quòd filius eſſet nutricis ipſius, tum quòd ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſeruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberius in Perſicos mores inuectum, Rex iam temulentus ſpiculo traiecit, cuius facti eum poſtridie tanta cepit pœnitentia, diſcuſſa iam ebrietate, vt totum triduum cibo abſtinuerit, decreuerítque omnino inedia ſibi necem conſciſcere, ac amicum optimè de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægrè admiſſa amicorum conſolatione ſumptuoſiſſimo eum funere ſepeliuit, Plut. in vita Alex.

cliuia, vrbs & Metropolis Germaniæ inferioris: eius regionis quæ ab ea nomen accepit, vulgò *Cleus* dici putant.

cliuilius, vide CIVILIVS.

cloacina, Dea quæ Cloacis præerat: eam in Cloaca repertam conſecrarat Tatius.

cloanthus, vir Troianus, Æneæ comes.

clodia Romana, copioſa & locuples fœmina, de qua Cicero ad Att. lib. 13.

clodia foſſa, Venetorum hodie ditionis oppidum, in Hadriatico maris littore, quod *Chioggia* Blondo & Leandro dicitur.

clodia via, inter Lucam & Romam. Anton.

clodiana, Macedoniæ oppidum, circa Dyrrachium inter Apolloniam & Scampin. Anton.

clodianus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius Ptol. & Mela *Fluuian* hodie Varrerio.

clodij forum, Italiæ oppidum in octaua regione, Plin. lib. 3. c. 15.

clodiorum familia, à Clodio Æneæ ſocio dicta. Feſtus. verius tamen eſt Clodios, qui & Claudij dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominiſque originem cepiſſe, ab Appio illo Clauſo, qui primus ex ea familia cum quinq; clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem vt pellere vrbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandum dedit: mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ deæ muliebri veſte veſtitus, Cicero ad Atticum lib. 1. poſtea à Milone interfectus.

clodius Pulcher, orator Romæ, inter patronos ſimul cum Cicerone in cauſa Scauri. Pædianus.

clodij, cuiuſdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum ſcribit.

Sextus Clodius, rhetor è Sicilia, Latinæ Græcæq; eloquentiæ profeſſor, malè oculatus, familiaris, ac præceptor Marci Antonij Triumuiri, cuius meminit Cicero in Philippic. & Tranquillus.

clodius Quirinalis Arelatenſis, rhetor, Romæ docuit circa Neronis tempora.

clodius Albinus, dux exercitus in Gallia, poſt mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator ſalutans, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodian.

clodius, Francorum rex, anno ſalutis 492.

clodius Albinus, conſul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 917.

clodomir, Clodouei filius, Aurelianenſis princeps, anno 516.

clodomirus, Baſami filius, Sicambrorum rex.

clodomirus, Clodouei primi filius, Sigiſmundum filium Gundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vnà cum liberis & vxore in puteum iecit.

clodoueus, Francorum rex, anno ſalutis 487. Hic Alaricum Viſigotthorum regem, qui apud Pictauos regnabat, & Apollinarem Auernorum præfectum vicit, cæcidítque, Æmil. Voto facto Alemannos ſubegit, parta victoria, anno xxv. regni à Rhemigio Rhemenſi epiſcopo cum Francis omnibus baptizatus eſt Blond. Æmil. lib. 1.

clodoueus, alter Francorum rex, anno ſalutis 654.

clodouéus, Theodorici filius, Francorum rex, anno ſalutis 957.

clœlia gens, Patricia, à Clælio Æneæ comite ſic dicta, Author Feſtus & Dionyſius lib. 2. fuit cum magiſtratibus annis plus minus LXIII.

clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tiberim tranauit. Quamobrem Romani nouam in fœmina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, ſtatuam ei equeſtrem in ſumma Sacra via poſuerunt. Liuius lib 1. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.

clógio, vel Clodio, Franci filius, Francorum rex, anno ſalutis 451.

clónas, Elegiacus poeta fuit, & epicus, qui ti-

bicinas regulas & concentus cōſtituiſſe memoratur primus, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium perueſtigaſſe narratur: Cæl. antiq. lect. lib. 9. c. 3.

clónia, Libyæ interioris lacus. Ptol.

clonius, vnus à quinque ducibus Bœotorum, qui cum 50. nauibus ad Troiam nauigauerunt, Hom. lib. Iliad. 2.

cloſter, fuſos in lanificio reperit. Vide in dictione ARACHNE.

clota, æſtuarium Britannici maris apud Ptol. *Glota* Tacito ſcribitur.

clotarius, Clodouei filius, primò Sueſſionum princeps, poſteà ſolus Francorum rex, anno ſalutis 564.

clotárius II. Gallorum rex, anno ſalutis 597.

clotarius III. Clodouei filius, Gallorum rex, anno ſalutis 669.

clotarius IV. Francorum rex, regnauit annis XI. anno ſalutis 721.

clotho, vna Parcharum, quas Heſiod. in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dicta Clotho, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod voluere ſeu nere ſignificat. Fingunt enim poetæ hunc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere.

cluaca, Mediæ vrbs. Ptol.

cluana, vrbs in ora Piceni, Plin.

cluéntius, ciuis Rom. ex municipio Latino accuſatus, opibus matris Saſſiæ, quod Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.

cluacina, Venus dicta eſt, à cluendo, id eſt, pugnando, cuius ſimulachrum poſitum fuit in eo loco, vbi pax inter Sabinos & Romanos, cùm propter raptas pugnarent, facta eſt.

clunia, oppidum Hiſpaniæ, Celtiberiæ finis. Plin lib. 3. c. 3. *Coruna*, aliis *Cruna*.

cluníenſis, Hiſpaniæ conuentus: ſunt enim ſeptem (inquit Plin. lib. 3.) Carthaginienſis, Tarraconenſis: Cæſar-Auguſtanus, Clunienſis, Aſturum, Lucenſis Bracarum.

clunium, Corſicæ vrbs. Ptol.

clupea, ſiue Clypea, ciuitas Africæ propriè dicta à clypei figura. Lucan. lib. 4.

Et Clupeæ tenuit ſtationis littora nota.

Hanc Solinus Græco nomine aſpidem vocatam tradit. Quod & ipſum non obſcurè affirmat Silius Italicus lib. 3.

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Ptolemæus verò duas vrbes propinquas collocat in Hermeo promontorio, quarum vnam Clypeam, alteram Aſpidem vocat.

cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Valerius Torquatus, Imperator Romanus vidiſſet, vxorem à Tuſco petiit: eámque minimè conſequutus, eius oppidum diruit. Cluſia verò ſeſe è turri deiiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plutarchus in Parall.

cluſini fontes, Horatio ad Cluſium vrbem. *Bagni de S. Caſſiano* ſunt And. Baccio.

cluſini, noui & veteres populi Hetruriæ. Pli. lib. 3. c. 5.

cluſinus, dictus eſt Ianus, quia in pace templi eius portæ claudi ſolébant. Virg. 5. Æneid. & Ouid. 1. Faſt.

cluſiolum, oppidum Vmbriæ, quod interiit. Plin. lib. 3. c. 15.

cluſium, oppidum eſt Mediterraneum in Tuſcia, ſub quo ſepultus eſt Porſenna. Plin. lib. 39. c. 13. *Chiuſi*, Leandro.

cluſius, fluuius Galliæ Ciſalpinæ. Polyb. lib. 2.

cluuia, locus in Samnio. Liu.

L. Clunius Eques Romanus, cuius filia fulmine tacta, obſcœnum in modum nudè iacuit, lingua paululum exerta, equo etiam, cui inſidebat, exanimato, quæ res equeſtri ordini, & virginibus infamiam quæ mox ſequuta eſt, portendit. Veſtales enim nobiliſſimæ cum aliquot equitibus Romanis inceſti pœnas ſubierunt. Iulio obſequenti Pompeius Heluius; Oroſio L. Ælius; Eutropio in fine lib. 4. Cluuius dicitur.

clypenus, maris Germanici ſinus. Plin. qui venedicus à Ptolemæo cognominatur. Hodie Ortelio, *Panizker vvick.*

clymene, Oceani & Tethios filia, Iapeti vxor, Heſiodo in Theogonia Virg. 4. Georg.

Inter quas Clymene curam & narrabat inanem,
Vulcani, Martíſque dolos, & dulcia furta.

clymene, quæ Apollini Phaëtontem peperit eiúſque ſorores Heliadas. Ouidius lib. 1. & 2. Metamorph.

clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorúmque eius internuntia, quæ etiam Troiam illam eſt ſecuta. Hom. lib. 3. Iliad. Ouidius in Epiſtola Helenæ ad Paridem.

Cætera per ſocias Clymenem Æthrámque loquemur,
Quæ mihi ſunt comites, conſiliúmque duæ.

clymeneis, inferni cognomen à poetis vſurpatum ἀπὸ τοῦ κλύειν, i. ſonando, quòd ſonus ex inferis edatur. Palæph. lib. 1.

clypea, vide CLVPEA.

clyſma, præſidium in Ægypto, ad ſinum Arabicum. Ptol.

clyſtrus, Ciliciæ oppidum. Ptol.

clytæ, Macedoniæ populi. Plin.

clytemneſtra, filia Tyndarei & Ledæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore mutuo Ægyſthi amore capta, turpiſſimis cum eo

voluptatibus ſeſe implicuit, vitimeque, capta iam Troia, in patriam redeuntem, ab adultero adiuta, per inſidias interfecit, idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci eripuiſſet, & ad Strophium regem clàm miſiſſet, reducendum, qui poſtea adultus Argos rediit: vbi vnà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Ægyſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, vnà cum adultero eam interemit. Hom. lib. 11. Odyſſ. Seneca in Agam. Euripides in Oreſte. Sophocles in Elect.

clytia, æ: ſiue Clytie, es: vna ex Oceani Nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo grauiſſimo odio eam proſecutus eſt. Illa verò amoris impatientia cibo & potu abſtinẽs, Solem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur: tandem fame & dolore conſumpta, mutata eſt in heliotropium. Ouid. 4. Metamorph. fuerunt & duæ aliæ Clytiæ, altera Amphidamantis filia vxor Tantali mater Pelopis cuius meminit Euripidis ſcholiaſtes, altera verò Amyntoris concubina, cuius calumniis Amyntor filium Phœnicem excæcauit, qui poſtea à Chirone cæcitate leuatus rex Dolopum factus eſt. Apollod. lib. 3.

clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Homer. 10. Iliad.

clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Æneid. 10.

Tu quoque flauentem prima lanugine malas
Dum ſequeris Clytium, infœlix noua gaudia Cydon.

C N

cnacadium, mons in Laconica regione. Pau.

cnacolum, mons Arcadiæ. Pauſ.

cnágia, Diana dicta eſt à Cnagio Spartano, qui in bello à Caſtore & Polluce in Aphidnam geſto raptus eſt, & à Cretenſibus venditus, cum dez ſimulachro in patriam aufugit.

cnaralyſia, Diana dicta eſt à Cnacalo monte, iuxta quem ſacra ei faciebant Caphyatæ, Pauſaph.

cnecceus, Laconicæ fluuius Lycoph.

cnemides, in Thracia poſt Daphnuntem, locus munitiſſimus cui Cæneum Eubœæ promontorium opponitur in Occidentem ſpectans, ſinúmque Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum & Strabonem lib. 9. Plin. lib. 4. c. 7.

cnemis, Bœotiæ mons, à quo Locri Epicnemidij Strabo vrbs item Plin.

cneus, cognomen apud Romanos quod quidam à næuo deducitur, præpoſita C, litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G, pro C, efferebat.

cn. Aufidius Oreſtes, collega P. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 683.

cn. Bæbius Pamphilus, conſul cum L. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 572.

cn. Calphurnius Piſo, conſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 615.

cn. Calphurnius Piſo, conſul, cum C. Cæſare Octauiano anno ab vrbe 731. Cl. Tiberio Nerone, anno ab vrbe 747.

cn. Cinna Magnus, cõſul, cum L. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 757. Vide Cinna & Cornelius.

cn. Cornelius Aſina, conſul, cum C. Genutio Clepſina, anno ab vrbe 483.

cn. Cornelius Blæſius, conſul, cum M. Attilio Regulo Serrano, anno ab vrbe 496.

cn. Cornelius Cetegus, conſul, cum Cl. Minutio Rufo, anno ab vrbe 557.

cn. Cornelius Coſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342.

cn. Cornelius Coſſus, conſul, cum L. Furio Medullino, anno ab vrbe 347.

cn. Cornelius Coſſus, conſul, cum M. Tullio Decola, anno ab vrbe 673.

cn. Cornelius Gallus, poëta Virg. amiciſſimus, qui in eius honorem ſcripſit decimam Bucolicorum Eclogam, quæ & Gallus inſcribitur: de cuius etiam laudibus finis libri primi Georgicorum totus contextus erat, quem poſtea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat, vt ab eo Ægypto præficeretur, à quo tamen poſtea per ſummam crudelitatem eſt interfectus.

cn. Cornelius Lentulus Clodianus, conſul, cum P. Licinio Craſſo, anno ab vrbe 657.

cn. Cornelius Lentulus conſul, cum P. Ælio Pæto, anno ab vrbe 533.

cn. Cornelius Lentulus conſul, cum P. Cornelio Lentulo, anno ab vrbe 736.

cn. Cornelius Scipio Aſina conſul, cum C. Duillio, anno ab vrbe 493.

cn. Cornelius Scipio Caluus, conſul, cum M. Claudio Marcello, anno ab vrbe 532.

cn. Cornelius Scipio Hiſpalus, conſul. cum Q. Petilio Spurino, anno ab vrbe 578.

cn. Domitius Ænobarbus conſul, cum C. Quintio Flaminio. anno ab vrbe 561.

cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum L. Fannio, anno ab vrbe 932, & cum C. Caſſio Longino, anno ab vrbe 658.

cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum C. Soſſio, anno ab vrbe 722.

cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum Fur. Camillo Aruncino Scriboniano, anno ab vrbe 784.

cn. Domitius Caluinus, conſul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 423.

cn. Domitius Caluinus, conſul, cum M. Vale-

rio Meſſala, anno ab vrbe 701. & cum C. Aſinio Pollione, anno 714.

cn. Domitius Caluus, conſul cum P. Cornelio Dolabella Maximo, anno ab vrbe 470.

cn. Fabius Vibulanus, conſul, cum L. Quinto Capitolino, anno ab vrbe 335.

cn. Genútius Panſa Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

cn. Fuluius Centimalus, conſul, cum P. Sulpitio, anno ab vrbe 543.

cn. Fuluius Centumalus, conſul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 455.

cn. Fuluuius, Centimalus, conſul, cum L. Poſthumio Albino, anno ab vrbe 525.

cn. Iulius Mento, conſul, cum Quinto Cinnato Pæno, anno ab vrbe 315.

cn. Lentulus Augur, conſul, cum M. Licinio Craſſo anno ab vrbe 740.

cn. Lentulus Getulicus, conſul, cum C. Caluiſio Sabino; anno ab vrbe 778.

cn. Lentulus Marcellinus, conſul, cum L. Mario Philippo, anno ab vrbe 498.

cn. Manlius Capitolinus imperioſus, conſul, cum M. Popilio. Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C. Mario Rutilio, anno ab vrbe 399.

cn. Manlius Cincinnatus, conſul, cum M. Fabio Vibulano, anno ab vrbe 274.

cn. Maulius Volſo, conſul, cum M. Fuluio Nobiliore anno ab vrbe 565.

cn. Octauius, conſul, cum Titio, Manlio Torquato, anno ab vrbe 589.

cn. Octauius, conſul, cum Tito Annio Ruffo, anno ab vrbe 626.

cn. Octauius. conſul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 667. & cum C. Scribonio Curione, anno ab vrbe 678.

cn. Papyrius Carbo, conſul, cum P. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 669. II. conſul cum eodem anno ab vrbe 770. III. conſul, cum C. Mario C. filio, anno ab vrbe 972.

cn. Pompeius Magnus. Vide Pompeius.

cn. Pompeius Strabo, conſul, cum L. Portio Catone, anno ab vrbe 765. Picentes Marſóſque in poteſtatem redegit. Vide Pompeius.

cn. Pompeius Strabo, conſul, cum C. Sempronio Alæſo, anno ab vrbe 560.

c. Seſuilius Cæpio, conſul, cum Cn. Seruilio Gemino, anno ab vrbe 551.

cn. Seruilius Cæpio, conſul, cum Cn. Pompeio Nepote, anno ab vrbe 613.

cn. Seruilius Fidenas Tribunus milit. anno ab vrbe 370.

cn. Seruilius Geminus, cum C. Quintio Flaminio, anno ab vrbe 537.

cn. Seruilius Geminus, conſul, cum C. Seruilio Cæpione, anno ab vrbe 551.

cn. Veruſius Geminius, conſul, cum T. Æburio

Helua, anno ab vrbe 255.

cnidus, inſula oppoſita Aſiæ, 1. Macch. 15. Act. 27. inſula Rhodi Heſy. & fluminis nomẽ. Ariſtid.

cnidus, ſiue Cnidos, vrbs inſignis in extremo cornu peninſulæ Cariæ adhærens, Praxitelis Venere imprimis nobilis. Hor. 1 car. Ode 30.

O Venus regina Gnidi Paphique.

hodie *Cabocrio*, quibuſdam Moletius *Chio* appellat.

cnopúpolis, vrbs Ionum, à Cnopo quodam, Erythra aliàs dicta, Steph. in Erythra.

cnoſſus, vide Gnoſſus.

C O

co, Ægypti vrbs. Ptol.

coa, oppidum in Arabia fœlici. Ptol.

coaſpis, vide Choaſpis.

coamani, Aſiæ populi. Pomp. Melæ.

coanca, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

cobandi, Germaniæ gens. Ptolem.

coboris, ſinus Arabici inſula. Plin.

coatræ, ſiue Coaſtræ, ſiue Coatræ, ciuitas ad Perſidem, iuxta quam ſunt arbores inauditæ magnitudinis. Plin. lib. 6. cap. 7. Pomp. Scythici: Alij populi Indiæ, Luc. lib. 3.

Æthera tangentes ſyluas liquere Coatræ, &c.

cobatas, natione Medus, magicæ artis profeſſione celebris habitus eſt, quo tempore Alexander bellum mouebat in Bactrianos. Auth. Curtius lib. 6.

cobe, Æthiopiæ emporiũ, in Analite ſinu. Ptol.

coblius, vicus in Libyæ nomo. Ptol.

cobus, Colchidis fluuius, è Caucaſo monte erumpens, & aureis arenis abundans: vnde velleris aurei fabula à poëtis tantoperè celebrata originem duxit: ad quod conquirendum Iaſon in Colchidem multis erroribus, & vitæ periculis, vnà cum ſuis ipſius ſociis nauigauit. Apoll. Rhod.

cobrys, vrbs Thraciæ: Gentile, Cobrytes, Stephan.

cobuela, Mauritaniæ Tingitanæ locus. Stephan.

cobum, fluuius Colchidis è Caucaſo fluens per Suanos. Plin.

cocaba, Baſanitidis regionis vicus circa Palæſtinam. Epiphan.

cocala, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

cocala, locus Carmaniæ regionis in littore maris. Arrian.

cocalia, Ponti Cappadocici vrbs. Ptol.

cócalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit: quem cùm Minos illuc vſque perſequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid. 8. Metamorph. Steph.

cócalum. Dædali filium in Camico imperaſſe ſcribit.

cocánicus, Siciliæ lacus, ex quo ſalem Cocanicum

nicum nominamus.Plin.lib.31.cap.7.

cocceius.Nerua,imp.Rom.Vide Nerua.

coccyum,Angliæ vrbs. Anton. *Coccley*. Camdeno.

cocconagæ,Indię intra Gangem populi.Ptol.

cocconagata,vrbs Sinarum, *Ciangenor*. Mercatori.Item vrbs Indiæ extra Gangem.Ptol.

coccygius, mons Peloponneſi, ad Inachum fluuium, antea Dyccius dictus. Plut. de fluminibus, Coccyx, à Pauſan. dicitur: vnde Coccygius Iupiter.

coccynum, promontorium circa Siciliam Appian.

coche Arabiæ deſertæ oppidum.Ptol.

cochlearia,Sardiniæ locus.Anton.

cochlúſa, inſula iuxta Liciam, à Cochleis quæ ibi inueniuntur.Steph.

cochrynna, Thraciæ fluuius ad Chalcidiam. Hunc,ab ouibus potum,nigros facere fœtus ſcribit Antigon.in mirabilib.

cocillum,Myſiæ Aſiaticæ oppidum,Plin.

cocles, vir Romanus qui Porſenna rege, per Sublicium pontem tranſire conanti, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſociis frangeretur: quo facto,ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licèt vulnus acceperit in coxa, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit.Vnde eſt illud ab eo dictum, cùm ei in comitiis coxę vitium obijceretur:Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei. Valerius Maxim. lib 3.cap.2.Liu.lib.2.Virgil.quoque Æneid.8.

Illum indignanti ſimilem, ſimilémq; minanti
Aſpiceres, pontem auderet quòd vellere Cocles.

Vide Horatium.

cocoſſates, populi in Aquitania proximi Sibuzatibus,Vocatibus,.Tarulatibus, Sontiatibus, Garumnis, ac Hiſpaniæ citeriori & Garumnæ fluuio,in Francorum regno ſiti.

cocoſſij.Mauritaniæ Tingitanæ gens.Ptol.

coctiæ,ſiue Cottiæ,dictæ ſunt Alpes à Coctio rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octauij receptus eſt. Incipiunt à Seguſia oppido & Tacito Coctianæ appellantur. In eo tractu ſunt, quos vulgò *Monteuoue*, *&* *Montcenys* vocamus.

cocundæ,Indiæ populi.Plin.

cocynthum,Italiæ promontorium,quod meridianam plagam ſpectans, Ionium & Siculum mare diſcriminat Polyb.lib.2.

cocytus fluuius Epiri, ad Cithytum vrbem. Pauſan.

cocytus,inferorum fluuius,à Styge profluens, nomen habens ἀπὸ τ̃ κωκύειν, quod eſt gemere ac lamentari.Virg.6.Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides,Stygiámque paludem.

Claud.de raptu Proſerpinæ lib.2.

—Preſſo lachrymarum fonte reſedit,
Cocytus,tacitiſ Acheron obtumuit vndis.

Hinc Cocytia dicta ſunt ſacra, quæ fiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto rapuit, à Gocyto inferorum fluuio nominata, authore Porphyrio in illud Horatij in Epod.

Inultus vt tu Riſeris Cocytia Palæph.

codane,Gedroſiæ inſula Ptol.

codadónia,inſula vna ex Hemodibus in Germania in eodem ſinu, Mela. lib. 1. *Scelandt* hodie.

códanus, ſuper Albim fluuium ingens ſinus, magnis, paruíſque inſulis refertus in Germania. Plin.libr.4.cap 13.

coddura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Gandanari*. Caſtaldo.

códera appellatur ager trans Tyberim, quod in eo virgulta naſcantur ad caudarum equinarum ſimilitudinem.Feſtus.

codraua,Indiæ intra Gangem vrbs.Ptolom.

codropolis,Illyriæ oppidum.Appian.

codrus, rex Athenienſium, qui pro patriæ ſalute, certiſſimæ ſe morti obiectauit: Reſponſum enim acceperant Peloponnenſes, Ita demum ſe imperaturos, ſi hoſtium regem non occidiſſent. Fefellit ergo eos habitu mendici, eóſque in ſuam necem per iurgia prouocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. vnde Virg. 5. Ecloga.

—ſi quos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconia habes laudes,aut iurgia Codri.

Huius tanta fuit nobilitas, vt abierit in prouerbium,*Codro nobilior*,de eo dictum cuius maxima eſt generis nobilitas. Ab eo poſteri Codridæ dicti ſunt.

codrus, poëta quidam pauperrimus; cuique paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, *Codro pauperior*. Iuuenal.Satyr.

Tota domus Codri rheda componitur vna,

codutæ, populi in India extra Gangem, Ptol.

coduzabala,Armeniæ minoris vrbs.Anton.

cœcila,Turdulorum vrbs in Bœtica,Ptol.

cœcinum, oppidum in ſinu Syllaceo. Mela. lib.4.

cœculus, cognomento Saturnus Iunior, regnauit apud Aborigines anno ante conditam vrbem 807.

cœdamuſij, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptol.

cœla,eſt Atticæ regiuncula,Miltiadæ & Thucydidis ſepulchris nobilitata. Marcel. in vita Thucyd.

cœla,eſt ſinus Euboici locus;Liuius.Apud Valer.Max.lib.1.c.8 tractatus quidam hoc nomine deſcribitur inter [illegible] nobilem Attici ſoli partem, Caryſtrúmque [illegible] Chalcidico freto vicinum. Huic a[illegible] [illegible] lib 10.

cœlalcitæ,Thracia [illegible] [illegible]it.

cœ c:im , Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptolemæus.

cœle.Syriæ pars Mela.lib.1 Hinc etiam Cœleſyria dicta eſt Strab.lib. 16 Nomen ſortita eſt à concauitate. Nam & κοῖλος locus cauus dicitur Pomp. Mela. libr. 1. Syria latè tenet littora, terraſque etiam latius introrſus aliis aliiſque nuncupatas nominibus: nam & Cœle dicitur. & Meſopotamia. & Damaſcene, Adiabene, & Babylonia , &c. Vrbes 14. ei adſcribit. Suidas. vide Syria. Hanc putat Poſtellus hodie *Bora & Bocalbalbec* appellari, à *Balbec* vrbe quæ olim fuit Heliopolis.

cœlimontana, porta vrbis Romæ. Iunioribus *Aſinaria* vocatur. Hodie *S. Ioannis* nonnullis dicitur. Marlianus in ſua Roma.

cœlius , mons vnus è ſeptem vrbis Romæ, quem Tiberius Imp. (vt ſcribit in eius vita Suetonius) *Auguſtum* appellari iuſſit. Tacitus addit eum priùs *Querquetulanum* vocatum. Eundem *Tuſcum vicum* poſteà dictum ſcribit Varro 4.de ling. Lat. *Maſterna* olim appellatum à Tuſcis ex quadam vetuſta inſcriptione apparet : Hanc à Cœle Vibenna Hetruſcorum duce denominatum volunt.

cœles Vibennia , Hetruſcæ gentis dux , qui ſuppetias tulit Tarquinio Superbo.

cœlis, gens Attica. Heſych.

cœloeii, locus in Chio inſula. Herod.4.

cœlos, Thraciæ portus, Athenienſibus & Lacedæmoniis (inquit Mela. lib. 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ claſſis ſignatus excidio. Apud hunc quoque portum , Miltiadis , & Thucydidis hiſtorici monſtrari tumulos Ammianus ſcribit.

cœloſſa , mons non procul à Phliunte oppido Phlieſiorum , & in cuius parte quadam , quam Carneatem vocari Strabo ſcribit, Aſopus fluuius oritur, vide eundem lib. 8.

cœamba , Ptolemæo: Gedroſiæ vrbs , hodie Cambaia, reg i caput. Bœamba potius legendū.

cœnœum, Germaniæ vrbs in climate Septentrionali. Ptol. vulgò *Laubenburg*.

cœneum promontorium Eubœæ Mela.l.2.in deſcriptione inſularum maris mediterranei: Eubœa ad meridiem promontorium Gereſton : & Caphareum, ad Septentrionem Cœneum extrudit, & nuſquam lata duûm millium ſpatium habet vbi arctiſſima eſt , cæterum longa, totique Bœotiæ oppoſita, anguſto freto diſtat à littore.

cœnoſus, portus. Strab. lib.7.

cœnus 11. Macedonum rex , regnauit annis xii. anno ante conditam vrbem, 385.

cœos, vide Cea.

cœquoſa , Aquitaniæ vrbs, xvi. M. paſſ. ab aquis Trebellianis.

cœranus, fluuij nomen. Steph. in voce Adana.

cœtanus, naufragus à delphino ſeruatus, vide hiſtoriam apud Plutarchum circa finem libelli. Vtrum terreſtria an aquatilia plus ſapiant.

cœſtoboci, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

cœti, Aſiæ populi, ad Pontum Euxinum, circa Tibarenos. Xenoph.

cœus , Meſſeniæ fluuius præterfluit Electram vrbem. Pauſan.

cœus gigas , Titani (aliàs cœli) & terræ filius. Virg. lib. Georg.1.

Cœumq́ Iapetumq́ creat Saeumq́ Typhœa.

Hinc Cœa inſula in Ægæo.

cógamus, Lydiæ fluuius Plin. lib. 5.c.29.

cogedus, Hiſpaniæ fluuius circa Bilbilim. Mar.

cognabanda, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

cognabara item.

cogni, Germaniæ populi. Ptol.

cointa , nobilis mulier ſub Dacio apud Alexandriam martyrio coronata, ann. ſalutis 251. lege Quinta. Euſeb. lib.6. cap.40. ex Dionyſij Alexandrini narratione.

colaca , Æthiopiæ promontorium ad ſinum Arabicum, Mela.

colaia, nomen viri, 2. Eſdr. Lat. vox, aut alleuatio Domini.

colaicum, Taprobanę inſulæ promontorium, Plin. lib. 6. cap. 12.

colada, Indiæ intra Gangem vrbs Ptol.

colana, Armeniæ maioris oppidum, Ptol.

colancorum , Germaniæ vrbs. Ptolo. *Fridvualde*, Villanouano.

colnia, Albionis inſulæ vrbs, in Dauniis Pto. *Coldingam*, Camdeno.

colapiáni, Pannoniæ populi, Plin. lib.4 c.25. iuxta quos Colapis fluuius in Saum influit: vnde & nomen acceperunt. Plin. lib.3. cap.39.

colabárſus, vide Colobroſus.

colarni, Luſitaniæ populi. Plin.

colaſſis , Lyſippi diſcipulus , qui Coloſſum Rhod fecit, ſeptuaginta cubitorum altitudinis.

colaxes, Iouis & Oræ filius, Valerius Flaccus lib.6. Argon.

colbi, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

colchi , Cateorum emporium in India intra Gangem. Ptol.

colchis, idis, regio Aſiæ iuxta Pontum, regnū Æetæ regis , & Medeæ patria, Corace monte, (qui eſt Tauri pars) à Septentrione , ab Ortu Iberia, à Meridie Phaſide, ab Occidente Euxino Ponto clauſa. Huc ferunt Iaſonem cum Argonautis nauigaſſe , Medeæque artibus adiutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima: quæ res videtur locum feciſſe fabulæ , quam de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poetæ. Hora. 2. carminum.

Ille & venena Colchica,

Et quicquid vſquam concipitur nefas,

Tracta-

Tractauit.

colchinium, oppidum Dalmatiæ, à Colchis conditum, quod poſtea Olchinium dictum eſt. Plin.lib.3.c.22.

colchis, gentile fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Medea, Æetæ Colchorum regis filia. Mart.lib.4.

Ignivodes poſſet ſine Colchide vincere tauros.

colduli, Germaniæ populi, ex quibus nonnulli intra Syluam Herciniam habitant, alij extra Strabo lib.7.

colenda, Hiſpaniæ vrbs, circa Conuenas in Celtiberis. Appian.

colenis, Diana denominata eſt, à Coleno, qui ante Cecropen regnauit.

colentium, Illyrici inſula, à qua Colentini populi qui in Salonam coloniam iura petunt. Plin.lib.3.c.21.21. alias Collentum legitur.

coletiani, Pannoniæ gens. Ptol.

coli, populi iuxta Caucaſum, inferiores autem Caucaſi partes, colici montes vocantur: regio, colica. Steph.

coli Phryges, populi quidam Bœotiæ.Steph.

colia, pater Achab Ier.29.

colias, promontorium vel littus Atticæ, in vico Ph lereo, vbi & Venus Colias. Eſt autem locus ibi ſimilis truri Romano. Gentile,Colius, & Colias, fœm.gen. & colius, a, um. Steph. & Cæl,lib.4.c 18.

colicaria,locus inter Bononiam & Veronam, Anton.

cólidos,inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra,quæ tantæ altitudinis eſſe perhibetur, vt il luc aues non aduolent.

colippo.Luſitaniæ oppidum. Plin.

collatia.oppidum in prima Italię regione:ab Albanis (vt creditur) conditum, & à Tarquinio Superbo inſtauratũ, collata eum in vſum à Pop. Romano pecunia:vnde & nomen putatũr accepiſſe, vt refert Seruius enarrãs illud Virg 6 Æn.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémq; Fidenam.

Hi Collatinas imponent montibus arces.

Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, qui primus poſt exactos reges cum Iunio Bruto factus conſ.l paulò poſt non aliam ob cauſam, quàm quòd ex gente Tarquiniorum eſſet, magiſtratu ſe abdicare coactus eſt, & vitæ reliquum in exilio tranſegit Liu.lib.2.ab vrbe cond.

collatina, porta Romæ, à Collatio oppido dicta.Feſtus.

collatina dea,quæ collibus præſidebat.

collatinus, viri proprium, Lucretiæ maritus. Vide COLLATIA.

collatinus vnus ex ſeptem Romæ collibus.

collega,cõſul cum Priſcino, an.ab vrbe 845.

collina, porta Romæ in colle Quirinali ſita (vnde & nomen accepit) non procul à Veneris Ericinæ templo. Ouid.4. Faſtorum.

Templa frequentari Collina proxima porta
Nunc decet à Siculo nomina vege tenent.

Eadem & Salaria vocatur: propterea quòd per eam ſalem ferebant Sabini. Corn.Tacit.Annal, lib.3.

collodis, inſula eſt Sardiniæ adiacens, de qua Plin.lib.5.c.7.

colmaria, vrbs Alſatiæ, vulgò *Colmar*.

coloa, Ptol.Æthiopiæ vrbs,ibidem palus.

colobon ſinus, Æthiopiæ promontorium ſub Ægypto Ptol.

colobona, Hiſpalenſis conuentus in Bætica vrbs. Plin.

colobroſſus, Ciliciæ aſperæ in Pamphilia oppidum. Ptol.

coloca, Africæ promontorium ad Arabicum ſinum. Mela.

colocaſitis, inſula in Ataanio mari. Plin.

colocaſiæ, Mineruæ templum fuit in Sicyone. Cæl.lib.9.c.12.

colocaurum, Germaniæ vrbs. Ptol.

coloe, Æthiopiæ palus. Ptol. *Barcena.* Mercatori.

coloë, locus Lydiæ, quadraginta ſtadiis à Sardibus diſtans, qui & Gygæus à poëtis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloenæ, vbi Simiæ ſolennibus diebus ſaltare dicebantur. Strabo lib.13.

coloe, huius nominis tres vrbes in Æthiopia Ptol.& Arrian. enumerant.

colone, vrbs in Phocyde,in Erythrea,in Theſſalia,in Meſſenia,teſte Strabone & Ptolemæo.

colomanus, rex Vngariæ fratrem ac nepotem occæcauit, vt regiæ dignitatis redderet impotes: itémque nepoti, cùm adhuc infans eſſet, teſtes exeri mandauit, ne qua hinc proueniret propago: ſed diuina nõ defuit vltio. Nam Colomanus morbo repentino correptus eſt, adhibitoq; cataplaſmate eius temporibus, eductum eſt cerebrum certum lethi ſignum. Munſt.lib.4.Coſm.

colonæ, Troadis locus eſt non procul à Lampſaco, Mileſiorum Colonia, ſunt & aliæ Colonæ ad exteriorem partem Helleſponti, ſtadiis CXL. ab Ilio diſtantes. Strabo lib.13.

colone, Scopulus Aſiæ ad Boſphori Thracici littus, è regione Cyanearum, teſte Apollonio Argonautico, nunc corruptè vulgò, vt tradit Gyllius. *Cromnion* vocant.

colonia, oppidum, in quo Romani magiſtratus ex vrbe ciues deduxêre vel quod ſine traductione coloniarum iure donatum erat. Coloniarum autem huiuſmodi ratio erat: Quum in vrbe Roma multos ex veteribus nomiq; incolis paupertate premi intellectum erat, adeò vt cog-

ſui ſoluendo non ſufficerent. Triumviri à Senatu creabantur, qui locis primùm conſideratis, in quibus Reip. expediret propugnaculum conſtitui, noua edicta proponebant, danda eſſe nomina ab illis qui nouam coloniam deduci vellent: ſicque vrbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris pondere grauari, ad nouas quibus indigerent diuitias gratis datas cum familia accedebant. Accipiebant enim duo, quatuor, ſex aut ſeptem agri iugera, & quandoque plura. Duo item genera coloniarum fuère Romanæ & Latinæ. Omnes conſtabant à ciuibus Romanis in colonias exeuntibus. Romanæ dicebantur eæ, quæ iura ciuitatis Romanæ poſſiderent. Itaque ciues Romani ſemper erant, & ferendi ſuffragij habebant poteſtatem, cuius generis erant coloniæ multæ in Gallia Togata. Cic. Epiſt. ad Att. Videtur in ſuffragiis multum poſſe Gallia. Latinæ coloniæ dicebantur eæ, quæ ius Latij haberent, quod infra ius Romanæ ciuitatis erat. Plura de coloniis apud Hyginum, lib. de limitib.

colonia, vocatur vrbs quædam Angliæ, apud Antonium, quæ etſi ex diſtantia videatur eſſe *Sudbury*, nomen tamen *Colne* illi magis conuenire ſcribit Talbotus.

colonia Agrippinenſis, Vbiorum ciuitas præſtantiſſima, cis Rhenum fluuium ſita, ita dicta ab Agrippina Neronis matre, quæ vt ſociis quoque nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc oppidum, vbi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperauit. Tacit. l. 4. c. 11. Annal. vulgò, *Colongne ſur le Rhin.*

colonis, inſula eſt in ſinu Argolico, contra Hermicum agrum: Plin. lib. 4. c. 12. & Cæl. lib. 21. c. 22.

colonos, ager ſiue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Œdipus Thebis exulans dicitur commigraſſe: vnde Sophocles tragœdiam de Œdipi calamitatibus conſcriptam, Œdipum Coloneum appellauit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, vbi etiam equeſtris eius ſtatua fuit, quemadmodum Theſei & Pirithoi, Adraſti, & Œdipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominumq; odio, μισάνθρωπος cognominatus eſt. Pauſan. in Atticis. Pollux verò lib. 7. author eſt duo huius nominis loca in Attica fuiſſe, alterum ἵππειος appellatum, in quem confugit Œdipus: alterum in foro iuxta Euryſacium, ἀγοραῖος cognominatum. Cæl. Rhod. lib. 21. Cicero de finibus.

colopena, Cappadociæ pars eſt, Plin. li. 6. c. 3. eſt etiam vrbs Æolidis in Aſia minori, Ptolem. *Altobosco* Alexandr. Zardo.

colophon, vrbs Ioniæ, nobilis oraculo Apollinis.

colophonij, nauales opes ſatis amplas habuere, & in equeſtribus certaminibus tantùm excelluere, vt victoriam ſibi certam pollicerentur quibus Colophonius acceſſiſſet æquitatus. Hinc factus eſt locus prouerbio, *Colophonem addere*, cùm ſumma operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatus à Virg. in Cir.

Qua Colophoniaco Scylla dicuntur Homero.

colophone, in Apollinis Clarij ſpecu lacuna eſt, cuius potu mira redduntur oracula, bibentium breuiore vita. Plin. lib. 2. c. 103.

colopiani, Pannoniæ populi. Plin lib. 25. c. 4.

colops magnus, Ptol. Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie *Giger*, regia ciuitas.

colobaſus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in ſeptem ſyderibus conſiſtere affirmabat. Euſeb. Tertull.

colorina, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

coloſſe, ſiue Coloſſis. Strabo lib. 12. oppidum Phrygiæ prope Laodiceam, quod teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli vrbibus Aſiæ, terræ motu cecidit.

coloſſenſes, eiuſdem incolæ.

colotes, vir Teius, pictor. Quint. lib. 2.

colotes, Epicleti diſcipulus primarius, cuius dogmata Plut. libro edito ſolidè refutat.

colotes, ſculptor fuit eximius, cuius opus Æſculapij ſimulachrum ex ebore factum, aſpectu ſanè mirandum, in quodam Bœotiæ vico aſſeruari tradit Strab. lib. 8.

colpe, ciuitas Ioniæ regionis. Plin. 5. c. 29.

colpedi, Thracum vel Arabum populi: regio Colpidea. Steph.

colpus, vide Phœnice.

coſa, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

colta, Carmaniȩ locus ad rubrũ mare. Arrian.

colthena, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

colubæ, Plinio populi inter gentes Indicas numerantur, lib. 6. c. 19.

colubraria, maris Mediterranei inſula, ſerpentibus ſcatens. Pomp Mela. lib. 2. Plin. li. 3. c. 5. Græci Ophiuſam dixere, vulgò *Dragonera.*

columbanus, ex oppido Hiberniæ Columba ortus, adiunctis ſibi duodecim comitibus in Angliam & Galliam propagandi Euangelij & diſciplinæ Eccleſiaſticæ inſtaurandæ cauſa profectus eſt, & à Sigiſberto rege clementer exceptus, monaſterium Luxonienſe in Burgundia condidit, præceptor S. Galli, & S. Leodegarij fuit. Pulſus in exilium à Theodorico rege Galliæ, Sigiſberti nepote, cuius libidines vagas taxauerat, ad fratrem Theobertum fugit. Iſte i propè lacum Brigantinum, vbi nunc vrbs S. Galli eſt, Hoſpitium præbuit. Capto autem Theoberto, ad Theodelindam in Italiam diſceſſit, relicto in Sueuia S. Gallo. Obijt in monaſterio Bobienſi ad Trebeam Fluuium anno Chriſti 598 die 23. Nouembris.

columbaria, inſula in mari Tuſco.

columella, cuius inſcriptio prænominis L. Moderatus Columella, Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros de re ruſtica, temporibus Claudij principis.

columna regia, ciuitas in Brutio Mela lib. 2. Hunc locum Græci *στυλίδα* vocant, id eſt Columellam. Et turricula modo erecta, ex aduerſo turrem in Peloro ſitam reſpicit, hodie à multis appellatur *Stylurion*.

columnæ, paruæ inſulæ rubri maris. Plinius lib. 6. cap. 11.

columnæ Herculis, duæ eſſe perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant, alterum in Europa Calpeo. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri dicunt. Alij dicunt columnas Herculis in Gaditana inſula fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant, qui nauigationem abſoluiſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

colura, Iberiæ ciuitas. Steph.

coluri, duo ſunt circuli in ſphæra, ſe mutuò ad angulos rectos ſphærales ſecantes ad polos mundi, & Zodiacum ita tranſeuntes, vt alter per principia Arietis & Libræ feratur: alter per principia Cancri & Capricorni: ita dicti ab imperfecta ſui conuerſione: à *κολὸν* videlicet, quod eſt mutilum, mancum, imperfectum, & *οὐρὰ* cauda: quòd imperfecti omnibus qui ſub æquinoctiali non ſunt, & tanquam cauda præciſa apparent. Boeth de Arith. lib. 2. Macrob.

colytus, viri nomen, de quo vide in Diomia.

colycantij, Aſiæ propriæ gens, quæ interiit, Plin.

colymbarium, Sardiniæ promontorium. Ptol.

comagena, pars Syriæ ſupra Ciliciam in Ortum ſita, trans Amanum montem excurrens vſque in Meſopotamiam, à qua Euphrate fluuio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti ſunt, haruſpicinæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenal. Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum vel diuitis orbi
Teſtamentum ingens calida pulmone columbæ
Tractato, Armenius vel Comagenus aruſpex.

comana, orum, ciuitas eſt in conuallibus Antitauri montis, inſigni Bellonæ fano celebris. Inde Comani dicuntur ſacri ſerui Bellonæ, quorum Strabo ſua ætate ſupra ſex millia fuiſſe tradit, qui omnes ſacerdotis imperio parebant, & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis laniabant vulneribus. Fuerunt & Comana pontica eidem deæ conſecrata, fani etiam exemplo à Comanis Cappadociæ ſumpto, in quo etiam ritu ſimili Bellonæ ſacra fiebant. Strab lib 12.

comana ciuitas in Armenia minori, ad Sarum fluuium Ciliciæ. Procop.

comana, Taptobanæ inſulæ oppidum. Ptol. Alia item in Phrygia, & in Piſidia, eidem.

comania, Aſiæ regio, circa Hircaniã. Xenoph.

comani populi, à Ladiſlao Vngariæ rege apud lacum Hood victi, ann. ſalutis 1276.

comari, Aſiæ populi ſuper Scytharum deſerta, ad Caſpium ſinum. Mela. lib. 5.

comarus, portus eſt ad ſinum Ambracianum iuxta Nicopolim Iſthmum ſtadiorum ſexaginta efficiens. Strab. lib. 57.

comata, paſtoris nomen apud Theocritum.

comata Gallia, vide Gallia.

comata omnis Gallia vno nomine eſt dicta, inquit Plinius. Regnum Franciæ, vulgò *Royaume de France*, hodie vno quoque nomine indigitatur.

comazon, conſul, cum Antonino Auguſto, anno ab vrbe 982.

combana, Carmaniæ vrbs. Ptol.

combe, Aſopi filia fuit, quæ prima æneam armaturam dicitur inueniſſe, vnde & Chalcis eſt cognominata: à qua etiam Chalcidi vrbi nomen factum putatur. De hac nonnulli intelligunt hoc. Ouid. lib. 7 Metam.

Adiacet his Pleuron, in qua trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe, vide Comoe.

combrea, vrbs circa Pellenem. Herodot.

combretouium, Angliæ vrbs, Anton. *Brettenham* in Sulffolcia Camdeno.

combuſta, vrbs Galliæ Narbonenſis circa Pyrenæos montes. Anton.

comedæ, Sacarum gens. Ptol.

comenij, Illyridis populi. Ptol.

comenſes, à Como oppido Galliæ dicti. In agro Comenſi, iuxta Larium lacum, fons eſt largus, qui horis ſingulis ſemper intumeſcit, ac reſidet, Plin. lib. 2. cap. 103.

cometus Gallus, duxit Colonias in Italiam: nomen regionis à ſuo nomine impoſuit, legem ac iuſtitiam docuit. Beroſ. lib. 3.

comerus, Scytha: more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbem curribus componere: hinc Veij appellati ſunt, vocabulo Sago, quo Veias Plauſtrum appellant, anno ante conditam vrbem 1360.

cometes, pater Aſterionis, vnus ex Argonautis. Valerius Flaccus lib. 5.

comfloenta, Arenacarum vrbs in Hiſpania. Ptolem.

comi, Bactrianæ populi. Ptol.

comidaua, Daciæ oppidum. Ptol.

comini, populi ex Æquicolis qui interiere. Plinius.

comminium. Samnitum vrbs. Liu.
cominſena, Parthiæ regio, apud Ptol.
comiſena, Armeniæ maioris prouincia.
comenij montes, vulgò *les montagnes d'Auuergne*.
comias, Archon, ſiue princeps annuus Atheníenſium 1. anno Olympiadis 53. quo Piſiſtratus tyrannidem occupauit.
comitia, orum, plurali numero conuentus populi ad creandos magiſtratus, leges ferendas & alia cum populo agenda: à comeundo appellata, ita enim veteres loquebantur. vel à coeundo Leguntur autem comitia conſularia, Prętoria, Quæſtoria, Tribunitia, Ædilitia: quibus ſcilicet conſules, Prætores, Quæſtores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria ferunt comitiorum genera, curiata, centuriata, tributa: nam quæ calata comitia legimus, ea ſunt vel curiata vel centuriata: ex eo quòd primis temporibus calandi verbum pro vocandi vſitatum erat: curiata comitia erant, quum curiatim κατὰ φυλάς, populus Romanus ſuffragia ferebat, centuriata, quum per centurias, ſiue centuriatim. Tributa, quum tributim, ſiue per tribus. Dionyſ. lib. 7. hiſtor. ſcribit in comitiis curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum, in centuriatis penes diuites. Inde comitium, id eſt, locus comitiorum. De comitiis plura vide apud Manutium libr. de legibus Romanis.
commani, populi circa Margianam. Plin.
commenaſe, Indiæ fluuius in Indum effluens. Arrian.
commodus, conſul cum Priſco, anno ab vrbe 831 Oroſ. lib. 7. c. 9.
commodus, conſul, cum Cereali, anno ab vrbe 858.
commodus, M. Antonini filius fuit, patri diſſimillimus, cui etiam in imperio ſucceſſit. Vitam eius vide apud Herodianum libr. 1. De hoc ſic ſcribit Auſonius.

Commodus inſequitur, pugnis maculoſus arena
Thręcidice princeps bella mouens gladio.
Eliſo tandem perſoluens guttture pœnas,
Criminibus faſſus, matris adulterium.

commone, inſula adiacens Epheſo vrbi. Plin. lib. 15.
commoni, Galliæ Narbonenſis populi. Ptol.
comoe, cognomine Chalcis, filia Aſopi. Steph. Vide Chalcis, & ſupra Combe.
comon, ciuitas Galliæ Ciſalpinæ iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat Colonia trans Padum, ſed Pompeius poſt Scipionem, & poſtmodum C. Cæſar eam auxerunt. Hinc Comenſes dicti ſunt eius incolæ. Plin. lib. 3. c. 7. vide infra Comum.
commóſicus, Getarum rex & pontifex, anno ab vrbe 719.
comopolis, Aſſyriæ oppidum. Ptol.
compaſim, Ægypti vrbs. Anton.
compendium, vulgò *Compiegne*, vrbs Galliæ Belgicæ, in Picardiæ prouincia, aliàs Carolopolis, quaſi Caroli ciuitas, quòd ipſam Carolus, cognomine Caluus, Francorum rex, repararit, auxerit, præſidiiſque munierit, Annales Franciæ.
compitalia feſta quæ in Compitis peragebantur, & compitalitius dies, in quo compita celebrantur. Perottus. A. Gellius libr. cap. 24.
complutenſes, Hiſpaniæ populi à Compluto vrbe. Plin. lib. 3. cap. 3.
complutica, Callaicorum oppidum in Hiſpania Tarraconenſi Ptol. *Complude* etiamnum hodie vocari ſcribit Moral.
complurum, Carpetanorum vrbs & nobilis Academia in Hiſpania Tarraconenſi, vulgò *Alcala de Henares*.
compoſtella, vrbs Hiſpaniæ.
compoſa, Hirpinorum vrbs, vel Lucanorum, Vel. Paterc. Ptol.
compſarus, fluuius eſt Thraciæ, non procul ab Abderis in Biſtonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.
compſani, Hirpinorum populi in Italia. Plin. lib. 3. cap. 11.
compuſa, Bithyniæ oppidum, ad Thracij Boſphori anguſtias, ſitum non procul à Chalcedone. Plin. lib. 5. c. vlt.
comum, Ptolem. ciuitas Gall. Ciſalpinæ iuxta Larium lacum. Hæc primùm mediocris erat. Colonia trans Padum à L. Scipione deducta, deinde à Pompon. inſtaurata: poſtremò à Iulio Cæſare multis partibus aucta, miſſis eò 5000. colonis: quo tempore etiam pro Como, Nouum Comum cœpit appellari, & incolæ Nouocomenſes, qui antea Comenſes dicebantur. Meminit huius oppidi Plinius in noua regione Italiæ. lib. 3. cap. 17.
comus, Deus apud Ethnicos habitus comeſſationum, nocturnarúmque ſaltationum præſes: in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronati noctu cum faſcibus, muſiciſque inſtrumentis ad amicarum fores ſaliandi canendíque gratia concurrebant, procacitérque laſciuiebant, vt fores nonnunquam effringerent: quod optimè deſcribit Philoſtrat. ἐν εἰκόσιν. Imagine tertia. Hinc Crepalocomus, violentorum hymnus, apud Ariſtophanem in Ranis.
conadipſas, Scythiæ intra Imaum regio, Ptolem.
conapſeni, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.
conatus, Scotorũ rex 20. & omnium primus, qui à Scotis tributum & vectigal exegit: ob id in

in carcerem truſus, miſerrimè vitam cum morte commuta[illegible].H[illegible]t.Scotiæ.

concana.Hiſpaniæ vrbs in Aſturia.Ptol.

concangium, Britanniæ inſulæ oppidum. li. Notit B[illegible] ſ K[illegible] Camdeno.

concordia colonia, fori Iulij quondam vrbs, cuius hodie nihil extat, præter pauciſſima tuguria. Sabellid.

concordia, Germaniæ vrbs inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Kocheſberg*. Renano & Simlero.

concordia, Venetiæ oppidum non procul ab Altino & flumine Li[illegible]uentia. Plin.lib.3 c.8.

concordia, Italiæ vrbs Carnorum. Plin.lib.3. cap.1. & item Melæ & Ptolem. nomen adhuc durat.

concordia, Hiſpaniæ ciuitas, Ptol. & Concordienſes, Bæticæ populi. Plin.lib.4.cap 22. & lib.3.c.1.

concordia, dea apud Rom. qui ædem Cn. Flauius conſecrauit in area Vulcani, ſumma inuidia nobilium, teſte Liuio lib.9 ab vrb.cond Cicero pro domo ſua: Si ſedem ipſam ac templum pub. conſilij religione Concordiæ deuinxiſſet. Cellæ concordiæ Cic.1.Phil. Quum in hac cella Concordiæ (ô dij immortales) in qua me conſule ſalutares ſententiæ dictæ ſunt,&c.

concubienſes, populi Vmbriæ in Italia.Plin. lib.3.c.14.

condabora, Celtiberorum in Hiſpania oppidum.

condalus, Mauſoli Cariæ regis in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex: de quo tradit Ariſt in Polit. quòd quum Lycios maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animaduerteret, occaſionem ſibi eam oblatam ratus, qua auri plurimum & ſibi poſſet congerere, & ad regem mittere, literas ſibi à Mauſolo allatas ſimulauit, quibus illi iuberentur comam tondere, & ad regem mittere, ſi tamen mallent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere ſe daturum operam, vt in Græcia comæ coëmerentur, & pro Lyciis ad regem mitterentur. Quam conditionem Lyciis auidè accipientibus, mirum dictum quantam eo commento pecuniæ vim extorſerit.

condatæ, Angliæ vrbs, Ant.*Congleton* vulgò.

condate, Belgicæ ciuitas. Anton.

chóndate, Rhedonum vrbs in Gallia. Ptol. *Rhenes en Bretaigne.*

condigrammus, Carmaniæ oppidum. Plin. lib.6.c.23.

condiuicuum, vide Namnitæ. vulgò *Nantes, ville capitale en Bretaigne.* Ptolem libro ſecundo, cap.8.tab.3. Eutrop. & Cæſ.lib.3.bell.Gall.

condochates, Indiæ flumen in Gangem erumpens. Arrian.

con[illegible]ndus, Alemanorum rex, fines Gallorum cum Vidomaro vaſtauit, Ammian.libro decimoquarto.

condruſi, Belgarum populi inter Eburones (qui nunc Leodienſes ſunt) Segnos & Treuiros (quorum erant clientes Menapiis Moſæ fluuio & ſyluæ Arduennæ finitimi: gente nomine & numero Germani, apud quos eſt ad ripas Moſæ oppidum ab Anton.Pio conditum,& Beneficta appellatum. Cæſar.in Comm.

condyba, Lyciæ vrbs. Ptol.

cone, inſula exigua, non procul ab oſtiis Iſtri fluminis Lucan.lib.3.

Et barbara Cone
Sarmaticas vbi perdit aquas.

condylea, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

congêdus, amnis Celtiberorum, erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens, exiguum lacum efficit, tepentibus aquis ſalubrem. Martial.lib.1.

Tepida natalis lene Congedi, vada,
Molléſque Nympharum lacus.

confluentia, vrbs ſita in eo loco, vbi Moſella Rheno miſcetur, vulgò *Coblentz*.

conga, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

congauata, vrbs inſulæ Britanniæ.lib.Notit.

conguſtus, Galatiæ vrbs. Ptol.

coniaci, Hiſpaniæ populi circa Cantabros.

coniades, ſcriptor Græcus, cuius opus de vini apparatu citat. Plin lib.14.c.19.

conica, Paphlagoniæ vrbs. Ptol.

conij, Hiſpaniæ populi ad Herculis columnas, Polyb. Cunei, Appiano.

conimbrica, Luſitaniæ oppidum. Plin. lib.4. c.21.

coniſaltus, deus apud Athenienſes, qui ſimili ferè ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus. Author Strabo lib.3.

coniſci, Hiſpaniæ populi in Cantabria, Strab.

coniſium, Tetraniæ oppidum, non procul à Caico fluuio. Plin.lib.5.c.30.

coniſtorſis, vrbs Hiſpaniæ citerioris in tractu Celtico. Strab.lib.3.

coniſum, Myſiæ Aſiaticæ oppidum. Plin.

conna, Phrygiæ maioris vrbs. Ptol.

cono, LXXXI. Pontifex Rom. imperauit menſibus XI.

conon, inſignis mathematicus, patria Samius, qui ſeptem de Aſtrologia libros edidit. De hoc accipiendum eſt illud Virgilij, Eclog 3.

In medio duo ſigna Conon, & quis fuit alter
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propertius,

Me creat Archytim ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proauo ducta Conone domus.

conon, Athenienſium dux, quem Reſpub. ſua omnibus inſulis præfecit: pòſt prælio victus à

Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit, in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, cuius auxilio patriam, cui ſeruitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Plutarch. in Lyſandro.

Cononienſes, populi prouinciæ Narbonenſis, lib. 3. c. 4.

Cononis aræ in Æthiopia ad ſinum Arabicum. Steph.

Conopas, minimæ ſtaturæ nanus fuit duorum pedum & palmi altitudine, quem India Auguſti neptis in deliciis habuit. Plin. libro 17. cap. 14.

cónope, vrbis nomen, Suidas, Stephano Acarnaniæ vrbs eſt. Gentile, Conopæus, Conopites, & Conopeus.

conopium, locus in Mæotide palude eſt, vbi aiunt lupos (nimirum piſces) cibo à piſcatoribus accepto capturam eis cuſtodire: ſi quam vero iniuriam ſibi fieri ſuſpicentur, retia & piſces populari. Gentile, Conopius, Conopicus. Antigonus in mirabilibus.

conopon, Diabaſis inſula eſt iuxta quartum Iſtri oſtium, quod Pſeudoſtoma appellatur. Plin. lib. 4. c. 12.

conouium, Angliæ vrbs. Anton.

Conradus, Imperator Friderici filius, qui veneno à medicis Manfredi (qui imperio ſucceſſit) pecunia corruptis dato periit.

conradinus Imperator, Conradi filius fuit, cuius tam impudica vita fuit, vt vxorem comitis Caſertani deperierit, qua vt potiretur, virum honoris ſpecie ablegauit.

conſabrum, oppidum, inter Liminium & Toletum Anton.

conſaburenſes, populi Hiſpaniæ citerioris. Plin. lib 3. c. 3. *Conſuegra* Morali.

conſedie, Galliæ Belgicæ oppidum. Anton. Cuſſiacum, Simlero.

conſenres, dij dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt conſentientes: à Cicerone alio nomine dij maiorum gentium quaſi inter omnes alios principatum obtinentes, ad differentiam illorum qui minorum gentium dicebantur. Et hi erant duodecim, mares ſex, totidem fœminæ, quos Ennius hoc diſticho eſt complexus,

Iuno, Veſta, Minerua, Ceréſque Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Conſenius, Ianus dictus à conſecrando ſeu propagando genus humanum. Palep. lib. 2.

conſentia, ſacra quæ ex multorum conſenſu inſtituta ſunt. Feſtus.

conſentia, Calabriæ vrbs, à Roberto Guiſcardo capta, anno ſalutis 1068. *Conſenza* hodie.

conſentia Brutiorum ciuitas, Plin. lib. 3. c. 5. vnde Conſentini.

conſilinum, Italiæ oppidum, Tarentino vicinum, Mela. lib. 2.

conſoranni, populi Galliæ Aquitanicæ. Plin. lib. 4.

conſtans, Conſtantini & Conſtantij frater, collega imperij Magnentij, qui comes ordinum Auguſtæ Germaniæ vrbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpanis in oppido Helenæ occiſus eſt, Caſſ. Pomp. Oroſ. Eutrop. Tripart. hiſt. li. 4 c. 37.

conſtans, Cæſar ex monacho à patre factus à Gerontio Viennæ occiſus fuit. Pŏp. in Theod. Oroſ. lib 7. c. 40. Diac. lib. 13. Blon. lib. 1. decad. 1. anno ab vrbe 1164.

conſtans, Græcorum Imperator, pater Conſtantini Pagonati, in Sicilia interfectus

conſtans, Imper. Conſtantini magni filius, cum fratribus Conſtantino & Conſtantio, imperium tenuit, iiſque mortuis, Magnentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus præliis victor ad necem compulit, cum Perſis infœliciter pugnauit, quos cùm iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtantia, ciuitas ad Rhenum, vide Gannodurum.

Conſtantia, Cypri vrbs, aliàs Salamis dicta, & alia Britanniæ, à Conſtante nominata. Gentile, Conſtantiates. Alia item inter Helueticos ad Rhenum.

Conſtantia, monialis, Northmanni regis filia, quam Pontifex Henrico VI. Friderici filio, Romanorum Imperatori, in monaſterio Panormi agentem vxorem dedit Blond. lib. 6. anno ſalutis 1191.

Conſtantia caſtra, Amm. Marcell. *Conſtance en Normandie* quibuſdam.

Conſtantina, Numidiæ metropolis, vide Cirta, nomen hoc etiamnum retinet. Eſt quoque Conſtantina, Phœniciæ vrbs. Euſebio.

Conſtantina, vide Nicephorium.

Conſtantinopolis, vrbs à Conſtantino ædificata, vel vt alij, ampliata, in finibus Thraciæ, tam commodo loco, vt nemo. vltro citroq; traiectiones Aſiæ, Europæque facere poſſit, inuita Conſtantinopoli, cùm ſit velut pons ac porta vtriuſque orbis. Hanc Græci hodie *Stimboli*, Turcæ, *Stambel*, id eſt, amplam & regiam ciuitatem appellant. Tribus ex partibus alluitur, mari. Ab Aquilone ſinu Cornu nŭcupato, quem in Europam inſinuat Boſphorus: ab Oriente cingitur Boſphori extremis faucibus: à Meridie, Propontide: ab Occidente, terra Thracia. Forma eius ab omnibus ferè triangula dicitur: quanquam tamen ob laterum curuaturas, quarum duo extrema cornua arcum efficiunt, verius tricornis habetur. Peninſulam occupat, ſeptem colles complectentem. Huius deſcriptionem integram & interiorem ornatum vide apud

pud P. Gillium, qui rerum Conſtantinopolitanarum libros 4. conſcripſit. Vide etiam *Byzantium*. Gentile, Conſtantinopolites, Stephanus, *Lygos* anteà dictam ſcribit Plinius. *Antoniam* à Seuero & eius filio Antonino Impp. & *Anthuſam* à Magno Conſtantino vocatam tradit Euſtathius, *Aghios & Æthuſa* quoque aliquando nominatam dicit Volaterranus, *Noua & Secunda Roma*, hiſtoricis etiam ſæpiùs vocatur Mario Nigro Apoley.

conſtantinus Magnus, Conſtantij Cæſaris & Helenes filius, primus ex Rom. imperatoribus Chriſti cultum ſectatus, aliquot annis cum Licinio imperauit, Chriſtianorum hoſte acerrimo, quem poſtea non vlla magis de cauſa ſæpius victum interfici iuſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius, quam quòd Romani imperij ſedem Byzantium tranſtulit quam vrbem à ſuo nomine Conſtantinopolim appellauit. Euſeb.

conſtantinus II. Conſtantini Magni filius, cùm fratri collegæ imperii bellum inferret, iuxta Aquileam eſt interfectus. Caſſiod. Eutrop. Oroſ.

conſtantinus III. Romanorum imperator, à Martina nouerca extinctus eſt. Blond.

conſtantinus Pogonatus Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperium adſpirarent, naribus mutilauit.

conſtantinus Copronymus, Romanorum imperator, non minus impietate, quàm crudelitate inſignis.

conſtantinus VI. Romanorum Imperator, cum Irene matre imperauit annis IX.

conſtantinus VII. Imperator Conſtant. imperauit annis XXXIX. Luith. lib. 3. c. 7.

conſtantinus VIII. Græcorum imperator, imperauit annis IIII. cum fratre Baſilio.

conſtantinus, Scotorum Rex anno ſalutis 924

conſtantinus XXXVI. Pontifex Roman. anno ſalutis 706.

conſtantinus Monomachus, Conſtantinopol. imperator, anno ſalutis 1044.

conſtantius imperator Ro. pater Conſtantini Magni, Chlorus cognomine princeps moderatiſſimus in Gallia & Hiſpaniis imperauit, Galeno Maximino Italiam obtinente.

conſtantius, apud Britannias tyrannus, ad Gallias tranſit. Diac. lib. 3. Oroſ. li. 7. cap. 4. Pompon. in Theo anno ab vrbe 1160.

conſuanetes, inter Alpinas gentes, Plinio numerantur, lib. 5. c. 20. Conſuantæ. Ptol.

conſuarani, populi in prouincia Narbonenſi, Plin. lib. 3. c. 4.

conſul, Tutor annuus erat Rom. Reipublicæ, publici conſilij princeps. Summum erat apud Romanos dignitatis faſtigium, poſt exactos reges à Iunio Bruto primùm introductum ducenteſimo quadrageſimo quarto ab Vrbe condita anno. Dicti autem ſunt conſules à conſulendo, ſiue quòd Reip. conſulerent, ſiue quòd à ciuibus conſulebantur. De eorum officio plura apud Feneſtellam li. de Roman. Magiſtratibus.

conſus, conſiliorum deus putabatur, qui ideò templum ſub tecto circo habebat, vt oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc conſualia feſta, quæ fiebant in honorem Conſi. Liuius li. 1. Ludos, ex induſtria parat Neptuno equeſtri ſolemne, Conſualia vocant, vide Plutarc. in Romulo.

conſygne, es, Nicomedis Bithyniæ regis vxor ob laſciuiorem eum viro iocum à cane lacerata Plin lib. 8 c. 40.

contadeſdus, Thraciæ fluuius, qui Thearo auctus influit in Agrianem: Agrianes autem in Hebrum, qui iuxta Ænum oppidum in mare influit Herod. lib. 7.

conteſtania, Hiſpaniæ citerioris regio, in qua ſita eſt Carthago noua. Fortè quæ hodie vulgò *Cocentayna*. Plin. li. 7. c. 3.

continuſa, inſula Hiſpaniæ adiacens freto Gaditano, aliis nominibus Gadita & Tarteſſus dicta. Plin. lib. 4. c. 22.

contoſolia, Hiſpaniæ vrbs XII. M. paſſ. ab Emerita. Anton.

contributa Iulia, Beturiæ oppidum in tractu Celtico inter Berum & Anam fluuios. Plin. lib. 3. cap. 1.

conuenæ, vulgò *Commingeois*, Aquitaniæ populi, ad Pyrencum montem vergentem. Plin. lib. 4. c. 19.

coons, Homero lib. Ilia. II. primogenitus filiorum Antenoris, qui quum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone, illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum ſubire cubitum lancea tranſfixit, atque ab eo interfectus eſt.

coos, ſiue Cos, ſiue Coum, ſiue Co, inſula in mari Ægæo, ſeu vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quę olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectuq; iucundiſſima eò nauigantibus. Ambitu eis quingentis, & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis & optimo vino abundans. Solent in hac inſula fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum quæ Coa vocabantur. Fuit item in ea Æſculapij templum auguſtiſſimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius inſignibus librum ſcripſerit Theodorus, author Vitru. lib. 7. Eſt inibi pectunculus piſcis inſignis et ſapidus Varroni celebratus, vt teſtatur Gellius, Græcis κῶς, & κῷς dicta. Plinio quoque Cea dicitur. vide Macch c. 15. & infrà in voce Cos.

coos, vrbs in inſula Coo, eiuſdem inſulæ ca-

put antiquitus Aſtypalæa vocata, dicta à Coo, Meropis filia, quæ ibi regnauit. Strabo ſcribit nouem gentes & quinque millia oppidorum eſſe, quorum nullum ſit minus Coo Meropide. Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus,& Apelles pictor egregius, Coi dicti ſunt. Simius medicus, Philetas poeta ac orator: Nicias Coorum tyrannus, Ariſton Peripateticus, & Theomneſtus, vir in Reipublicæ adminiſtratione, inprimis clarus, qui contrarias Niciæ in Repub. partes fouit.

copa, vide Mapeta.

copæ, locus in Græcia apud Orchomenon Bœotiæ, iuxta Cephiſum amnem, qui facit lacum Copaidim, aliàs Leuconidem dictum. Stepha. à Copeo Aputei filio dictum ſcribit. Apateum autem Onchesti, hunc Neptuni filium eſſe. Plin.lib.4.c.7.

copias, Bœotiæ lacus & fluuius in Græcia, quem Pauſanias Cephiſſidem appellat. Strabo item vrbis nomen, in eodem tractu. Suidas.

copar, Arabiæ felicis vicus. Ptol.

cophanta, Carmaniæ portus. Ptolem.

cophántus, mons ſemper ardens apud Bactros Indiæ populos. Plin.lib.2.c.106.

cophen, ciuitas, eadem quæ Arachoſia: inde Cophenius, Gentile.

cophes, Aſiæ fluuius in India, in amnem Indum influens. Pomp. lib.3. Item oppidum à Semiramide conditum, quod & Arachoſia appellatur. Plin.lib.6.c.23.

copiæ, vide Thurini.

copon, ciuitas populoſiſſima iuxta Thebias in Ægypto, à Diocletiano capta, & ſolo æquata, anno ab Vrbe 1043.

copónius, rector Iudææ datus ab Auguſto, regnauit annis 21.

coppenhagen, vrbs metropolis regni Daniæ. Latinis Haffnia.

copras, monachus, diuinum habuit donum, ſanitatem conferendi, depulſis morbis, & dæmones expellendi. Sozom.lib.8.c.1.hiſt.trip.

coptus, oppidum Thebaidis, Plin.lib.7.ca.5. commune Ægyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum, vicinas habens cautes, è quibus eruuntur ſmaragdi. Iuuenalis Sat.15.

Ceſta ſuper calida referemus mœnia Copti,

Eſt & Armeniæ Tephricæ vicinum oppidum. Cedren. Rhamnuſius in aromatum itinerario exiſtimat Coptum ἀπὸ τῆ κόπτειν dictam eſſe vrbem quę hodie Gana ſiue Chana nuncupatur,& eſt ſita ſupra Nilum, diſtans à Myos hormo, qui hodie Coſir dicitur ſex aut ad ſummum ſeptem dierum itinere. Vide Gulielmum Stukium in annotationibus ad Periplum maris Erythræi.

cora, filia Ardonei & Perſephones. Vide plura de dictione Cora apud Cæl.lib.7.c.15.

cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, à qua Corani dicti.

corata, Arabiæ Petreæ oppidum. Ptol.

coraceſium, primum Ciliciæ caſtellum, in petra prærupta poſitum, quo Diodorus cognomento Tryphon receptaculo vſus eſt, quo tempore Syriam à regibus deſciſcere fecit, aduerſus quos bellum gerebat, interdum ſecundo euentu, interdum aduerſo. Strab.lib.14.

coracéſius, pars Lauri montis.

coracij, regio in Æthiopia ſub Ægypto. Vbi maxima Indicarũ arundinum multitudo. Strab.

coracinſij, Sardiniæ populi. Ptol.

coracium, mons iuxta Colophonẽ in Ionia. Strab. Item locus circa Byzantium. Dionyſ.

coracodes, portus Corſicæ inſulæ. Ptol.

coracos petra, id eſt, Corui ſaxum, locus in Ithaca. Steph.

coraconnéſus, inſula Libyca. Steph.

coralius, Phrygiæ fluuius, qui alio nomine Sangarius dicitur. Plin.li.6.c.1. Vide ſangarij.

coralli, populi Pontici, immanitate inſignes. Ouid.lib.4.de Ponto.

Hic mea qui reticem flauis niſi ſcripta Coralli.

corambis, promontorium Paphlagoniæ in Ponto haud longè ab amne Parthenio.

corancali, Indiæ extra Gangem populi. Ptol.

corani, Italię populi à Dardano Troiano orti. Plin.

coranitæ, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

coras, vide ſupra Catilius.

coraſeni, populi Aſiatici. Herod.li.2.

coraſiæ, maris Ægei inſula. Plin.

coraſius, mons imminens Antiochiæ, Xiphilin in Troiano.

coraſphi, gentes Scythiæ intra Imæum. Ptol.

corax, antiquiſſimus rhetor Siculus, primus artẽ dicendi & pręcepta cõſcripſit Cicer. in Bruto. Primus etiã extitit, qui artẽ dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiamq́; ea lege inſtituendũ ſuſcepit, vt mercedis partẽ præſentem numeraret, reliquã rum demum perſolueret, quum in iudicio cauſa perorata, victoriã reportaſſet. Quum itaq; Tiſias non parũ in arte profeciſſet, cauſam tamen nullã reciperet, idq; fraude facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori perſolueret: Corax hominẽ in ius vocat, cauſamq́; omnem in hoc dilemma confert: Diſce, inquit, ſtultiſſime adoleſcens, vtroq; modo futurum quod poſtulo, ſiue viceris, ſiue condẽnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur: quũ ita inter nos conuenerit, vt quum primã ex iudicio victoriã reportaſſes, reliquum mihi mercedis perſolueretur. Sin ego vicero, nihilominus iudicij laqueis teneberis, vtpotè ſententiis iudicium condemnatus. Ad hæc Tiſias: Imò inquit, tu potius diſce, præceptor ſapientiſſime, neutro,

neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris, ex pacto nullã tibi debebitur merces: quandoquidem ita conuenit, vt eam tum demum perſoluerim: quum cauſa perorata victor diſceſſiſſem. Sin ego vicero, quid quæſo expectes à victore iudicum calculis abſoluto? Quibus auditis, iudices adoleſcentis ingenium admirati, feruntur acclamaſſe, κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν, id eſt mali corui malum ouum, alludentes nimirum ad Coracis nomen quòd Latinis coruum ſignificat. Alij Protagoræ hoc adſcribunt. Vide Aulum Gellium in noctibus Atticis.

corax, montis nomen in Sarmatia Europæ, & vrbs Tauricæ Cherſoneſi. Ptolem.

corax, fluuius in Caucaſeis montibus originem habens. Ptol.

corax, ſiue coras qui cum fratre Catyllo Tybur in Italiam conſtituit, teſte Seruio apud Virgilium in illo Æneid. 7.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem,
Catillúſque, acérque Coras, Argiua iuuentus.

corax, interfector Archilochi poetæ in bello quodam. Hic quum fortè ſciſcitatum Apollinis oraculum veniſſet Delphos, ab eo tamquam impius ac ſceleratus eiectus, verum cum ille multis verbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam & varios bellorum euentus reieciſſet, veniamque à Deo imploraſſet, flexit numen, acceptoque ab Apolline reſponſo, iuſſu eius Tænarum profectus, manibus Archilochi parentauit, tanta erat eo tempore vatum & poetarum maieſtas. Perottus.

corax, oppidum in Volſcis.

coraxi, Colchidis regionis populi. Plin. lib. 6. c. 5. & Pomponius lib. 1. Coraxorum laua à Strabone laudatur.

coraxicus, mons Tauri montis pars. Plin. lib. 5. cap. 27. Pompon. Mela. Multitudinis numero ſcripſit.

coraxas, mons qui à Septentrione Colchidem claudit.

corbana, Perſa à Chriſtianis victus, fugatus, cæſuſque ingenti prælio, in quo perierunt C.M. Barbarorum, Blond. lib. 4. decad. 2. anno ſalutis 1099.

corbaſa, Pamphiliæ vrbs. Ptol.

corbeuntos, Tectoſagum vrbs in Galatia regione. *Corbæus* Antonino vocatur, vt credit Simlerus.

corbiana, Elymæorum prouincia. Strabo.

corbilum, emporium Galliæ ſuper Ligerim, Strabo. *Nantes* forte.

corbio, in Sueſſeranis oppidum Hiſpaniæ

Corbenæ, Mediæ populi. Polyb.

corbulo, Syriæ proconſul ſub Nerone Tyridatem Parthum fudit, fugauitque: Artaxata capta, exuſta, & ſolo æquata. Tigranem Armeniæ regem deſignauit. Tacit. libro decimo tertio.

corce, Armeniæ minoris vrbs, Ptol.

corcoba, Taprobanæ vrbs. Ptol.

corcocas, fluuius Nauponto vicinus, & in Sauum ſe immiſcens. Strabo.

corcyra, inſula maris Ionij, non procul ab Epiro Vlyſſis naufragio & Alcinoi hortis nobilitata, ita dicta ab eiuſdem nominis Nympha. Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſſit, cùm prius Schecia & Phæcia diceretur. Nunc eſt ſub ditione Venetorum, nomine *Corfou* ante aliquot annos à Turcis magna claſſe diu obſeſſa. Plin. lib. 4. & Luc. lib. 2.

Hinc latè patet omne fretum, ſeu vela ferantur
In portus Corcyra tuos ſeu laua petatur
Illyris.

Eſt & alia eiuſdem nominis inſula cognominata Melæna, id eſt, nigra 20 paſſuum millibus ab iſta diſtans, Plin. lib. 3. c. vlt.

corcyra Melæna, i. nigra, Hadriatici maris inſula. Plin.

corcyris, vrbs Ægypti. Steph.

corcyropolis, Corcyræ inſulæ oppidum, Niger.

corda, Albionis vrbs Selgouarum. Ptolemæus.

cordes, fluuius, qui Daram Perſarum vrbem interfluit.

cordilio, philoſophus Stoicus Pergamenus omnium principum ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis in Macedoniam, cum exercitu miſſus precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptus palmam, qui hominem ſeueriſſimum è ſententia dimouiſſet. Volater. lib. 14.

corduba, Bæticæ Hiſpaniæ vrbs clariſſima, vtriuſque Senecæ & Lucani patria. Author Martialis apud Licianum.

Duóſque Senecas, vnicúmque Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Cicero cordubenſes poetas irridet in Oratione pro Archia. A Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur. Plin. cordubenſis agri fertilitas, & diues cultus ſcriptoribus laudatur, hodie *Cordoua*. Plinius tradit Coloniam patriciam cognominatam, quod etiam Amb. Moralis, ex eius antiquis marmorum inſcriptionibus oſtendit. Sed & Auguſti imperatoris æreus nummus videtur cum literis, colonia Patricia.

cordueni, gens circa Hircanum mare, Plinio quondam carduchi inſulæ dicti. Diod. lib. 4. habet Carduchos montes inter Mediam & Armeniam.

cordulæ, portus Themyſcyrenæ regionis. Pli. libr. 6. cap. 4. ad marè Euxinum circa Ceraſum oppidum verſus colchidem. Ibi templum S.

Phocæ ptimi Pontici Epiſcopi fuiſſe, Chalcondylas libr. 9. teſtatur ſic autem, forrè hic portus appellatus eſt à Cordylis piſcibus, quorum ibi magna copia.

cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.

cordus, Cremutius, declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.

cordus, populus Hiſpaniæ Tarraconenſis in ora Mediterranei maris, ad pyrenæos montes, teſte Sexto Auieno.

cordus hiſtoricus, qui Imperatorum vitas conſcripſit, cui vitio vertitur, quòd eorum, qui obſcuriores eſſent, minima etiam proſequeretur. Capitolinus.

cordylus, vrbs Pamphiliæ Steph.

cordyluſa, inſula circa Rhodum. Plin.

core, Cereris filia, à κόρος, i. ſaturitas, dicta. Ceres enim producit materiam, quâ nutrimur & ſatiamur.

core, filius Iitshat filij Caath. Exod. 6. ob ſeditionem contra Moſen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo abſorptus eſt. Filius item Hebron ſic vocatur primo paralip. ſecundo Sic & filius Eſau ex Onlibama vxore. Geneſ. 36. Lat. Caluus, vel Canities, ſiue glacies, vel gelu.

core, filius Iemma, paral. 9 & 26. & 2. paral. 31. Lat. volans, vel legens, aut perdux.

coreb, mons regionis Madian, eſt iuxta ſinum Arabiæ imminens. Bocat.

cornelius Panſa, conſul, cum Aciolo Aciola, anno ab vrbe 874.

coréſſa Helladis, id eſt, Græciæ inſula. Plin. li. 4. cap. 12.

coreſia Minerua ab Arcadibus nominata. Cic. lib. 3. de Natura Deorum.

coretas, paſtor fuit, qui omnium princeps ex afflatu eſt vaticinatus. Cæl. lib. 8. cap. 16.

coretus, Mæotis lacus ſinus, in quem alueo naturali per Nomadas & Hylæos influit Hypanis. Plin. lib. 4. cap. 12.

corcura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

corſinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pentinia o campi di Santo Pollino*. Strab. lib. 5.

corſinienſes, Pelignorum populi. Plin. lib. 3. c. 12.

coriaólla, vide Corioli.

coria, Albionis oppidum in Dauniis. Ptol.

coribantus, & Curetes Gnoſſum condiderunt, qui modulatas in armis ſaltationes repererε. Euſeb.

coricæ, inſulæ duæ, ante Peloponneſum. Plin. lib. 4. cap. 12.

coricondame, prope Sinopem eſt: Gentile, Coricondamitis: vnde & Palus Coricondamitis. Steph.

corilla, vide Corioli.

corinæum, Mimantis montis promontorium in India. Ptol.

corindius, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

corinea, Maioris Armeniæ regio. Ptol.

corinium, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie Corninium.

corinium, Britanniæ vrbs, alio nomine claudiani caſtra. Ptolem. hodie *Clocaſtria*.

corinna, poetria doctiſſima, ab Ouidio Naſone plurimum adamata, eiúſque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.

corinna. Thebana, ſiue Tanagræa. Archelodori filia & Myrtidis diſcipula, quæ Pindari ætate floruit: ipſumque Pindarum canticis vicit: ſcripſit libros quinquaginta, & Epigrammata. Suidas & Pauſanias.

corinna Theſpia, veterum & ipſa monumentis plurimùm celebrata. Suid.

corinnus, Ilienſis verſificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volunt, ſcripſit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripſit autem literis Græcis inuentis tunc primum à Palamede, cuius fuit diſcipulus: ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas bellum: ab eo putatur Homerus habuiſſe omnem operis materiam. Suid.

corinthus, Iouis filius. Pauſ. lib. 2.

corinthus, mõs eſt præruptus in Corintho vrbe iiſdem mœnibus cõcluſus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus & Pirene fons Muſis ſacer.

corinthius, & Corinthienſis, adiectiua: quæ id habent inter ſe diſcrimina, vt Corinthij ſint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati ſunt: Corinthienſes, qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negociantur.

corinthia vaſa dicuntur ex ære Corinthio fuſa, quæ olim tanto in pretio habita ſunt, vt ſæpè argenti, interdum auri æſtimationem excederent. æris autem Corinthij non naturalis erat: ſed artificio quæſita nobilitas. auro argentoque permiſto, quæ commiſtio caſu contingit, confuſis nimirum ex Corinthij incendio metallis. Cicer. lib. 2. Tuſcul. Scis igitur, ſi quid de Corinthiis tuis amiſeris, poſſe habere te reliquam ſuppellectilem ſaluam.

corinthiacus ſinus, alio nomine Criſſæus, & mare Alcyonium Straboni. *Golfo de Petras*, dicitur Sophiano: *Ripa daſtria* à nautis nominari ſcribit Niger.

corinthiarius à Suetonio poſitus eſt pro amatore nimio corinthiorũ vaſorum. Cæl. li. 21. ca. 5.

corinthus, vrbs Achaiæ ferè medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita (Iſthmos autem Græci vocant anguſtias, quibus à peninſula ad continentem eſt aditus) ab ortu Saronicum, ab occaſu Griſſæum ſinum habens, qui & Corinthiacus dicitur, duobus inclyta portubus, quorum Lechæum Ionio, Schæus Ægeo imminet mari. Vnde & Bimarem

marem Corinthum poetæ peculiari epitheto appe larunt. Ouid. 4. Faſtorum.

Adriacúmque patens latè, bimarémque Corinthum

Horat. lib. 1. carm. Ode 6.

Laudabunt alij clarã Rhodon, aut Mitylenem,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi mœnia.

Dicta autem putatur Corinthus, à Corintho Marathonij ſiue (vt alij malunt) Pelopis filio, qui illam euerſam inſtaurauit, cùm antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium vrbium clariſſima fuit, atque ob ſitus opportunitatem in tantam exreuit potentiam, vt ne Romanæ quidem vrbi cederet, tantúmque in faſtum euaſit, vt Corinthij pop. Ro. legatos iniurioſiùs appellare, & (ſi Straboni credimus) etiam, ſordibus perfundere non dubitârint. Quare commoti Patres, cùm etiam antea creſcentem in dies vrbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius Corinthum obſedit, tandémque captam incendit, ſolóque æquauit, adeò vt vix vllum tantæ vrbis reliquerit veſtigium. Quo incendio confuſis metallis inuenta eſt miſtura æris pretioſiſſimi, quod ab vrbis huius nomine Corinthium appellârunt. Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hoc nomine dictas ciuitates, quarum vna fuit in Theſſalia, altera in Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quondam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis, & Acrocorinthus, hodie adhuc *Corintho*, vt Sophianus, vel *Coranto* vt Moletius tradunt, appellatur. Colonia Iulia Corinthus ex nummo eſt apud Onuphrium.

coriolânus, vir Illuſtris Rom. quem Cicero multis in locis rum Themiſtocle confert. Siquidem vterque cùm ciuis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus iniuriâ, ſe ad hoſtes contulit, conatúmque iracundiæ ſuæ morte ſedauit, Coriolani vitam pluribus perſequitur Plutarch.

corioli, vel Coriolla, oppidum in Latio: & Coriolani populi Coriolorum incolæ, Plin. lib. 3. cap 4. Steph.

corios, circa Carmaniam fluuius. Mela.

corioualium, oppidum inter Iuliacum & Traiectum inferius. Anton. *Vualckemburh*, Simlero.

coris, mons eſt Theſſaliæ ſerpentes producens, qui Dipſades dicuntur.

corìſſia, oppidum & nauale Coi inſulæ, Stephan.

coriſſus, vrbs Epheſiæ. Hinc Coriſſius, Coriſſites. Strabo.

coriſſus, oppidum & nauale Coi inſulæ. Stephanus.

coritaui, Albionis inſulæ populi. Ptol Lincolnienſes Lhuido.

corius, mons in Vmbria, Dion. Halicarnaſſ. *Monte Coruo*, Leandro.

corium, locus in Creta ἀπὸ κόρης ναός, id eſt, à puella quadam dictus. Ciuis, Coreſius, & Coreſium Stagnum, & Mineruæ Coreſiæ templum, à κόρη deducunt, à κόριον verò κορέσιε.

corirus, mons Hetruriæ, à Corito rege Electræ viro. & Dardani patre, vnà cum oppido in eo exſtente denominatus.

carmalos, fluuius Troiadis in conuentu Adramytteno, Plin. lib. 5. c. 30.

cormanum, Iazygum Metanaſtarum Vrbs. Ptol.

cormaſa, vrbs Pamphiliæ. Liu. Ptol.

corna, Cappadociæ in Lycaonia Vrbs. Ptolemæus.

cornabui, Albionis inſulæ populi. Ptol.

cornacum, Pannoniæ inferioris oppidum Anton. *Zara*, Simlero, *Karoſca* Lazio, *Batha*, Nigro.

cornauij, Albionis inſulæ populi, Ptolem *Cornvval*, Anglicè Lhuido.

corne, collis ſuburbanus agri Tuſculani, qui olim lucum habuit faginum, antiqua religione Dianæ conſecratum. Plinius lib. 3. cap. vltimo.

corneates, populi Pannoniæ. Plinius libro 3 cap. 25.

cornelia, matrona nobiliſſima, eadémque eloquentiſſima, Sempronij Gracchi vxor, & Tiberij & Caij Gracchorum mater, & maioris Africani filia: à Valerio Maximo laudatur quòd matronæ Campanæ ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos, qui maxima ſunt matronarum ornamenta. Iuuenalis Satyra 6.

Malo venuſinam quam te Cornelia mater
Gracchorum, ſi cum magnis virtutibus affers
Grande ſupercilium, & numeras in dote triumphos.

cornelia, P. Seſtij vxor. Cic. 5. Epiſt. Famil.

corneliânus, conſul, collega Perpetni, anno ab vrbe 989.

cornelius xx. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 251.

cornelius 1v. Antiochenæ Eccleſiæ Epiſcopus, anno ſalutis 124.

cornelius Aſina, cùm fundum emiſſet, ſponſórque pretij ab eo expeteretur, poſtero die aſinam ſaccelis pecunia plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore, vnde cognomentum accepit Macrobius.

cornelius Balbus, genere Gaditanus, C Cæſaris familiaris & præfectus fabrûm. quem cùm de ciuitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defenderunt. Extat pro eo Ciceronis oratio

Cornelius Centimalus, & Sulpitius Galba, conſules.

Cornelius Coſſus Tribun. milit. in exercitu Volumnium Lartem Veientem regem occidit, ſecundáque opima ſpolia Ioui Feretrio retulit. Coſſos autem eos qui rugoſi ſunt, & aſpera facie, à ſimilitudine Vermium qui in ligno nutriuntur, Feſtus dicit vocari.

cornelius Epiradius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquerat, ſuppleuit. Tranquillus.

cornelius Gallus, poeta elegiographus Foroiulienſis. primùm ſummus Octauij amicus, ſed poſtea ſuſpicione coniurationis, cùm in eius odium impegiſſet. ſibi ipſi mortem conſciuit, anno ætatis XLIV. Ouidius libro tertio Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Græcum tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum de Cytheride conſcripſit libros quatuor. Fuit autem amicus Virgilij, adeò vt quartus Georgic. à medio vſque ad finem eius laudes teneret, quas poſtea iubente Augusto in Ariſtei fabulam commutauit. Gallus amauit Citheridem meretricem, libertam Volumnij, quæ eo ſpreto Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta, propter quod dolorem Galli videtur conſolari Virgilius in Bucolicis Ecloga decima. Cytheridem quam deperibat, mutato nomine, Lycorin vocauit.

Gallus & Heſperiis & Gallus notus Eois;
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

cornelius Lentulus Cethegus, conſul, collega M. Bæbij Pamphili, anno ab vrbe 573.

cornelius Merula, conſul, contra Boios in Galliam miſſus duodecim millia hoſtium cecidit. Liuius de bello Macedonico, libro quinto.

cornelius Merula, ſuperioris nepos, flamen Dialis partium Syllanarum, ingreſſo vrbem Mario Iouis æde, venis ſuccisis, ſe necando mortis contumelioſæ damnationem effugit: ſacerdotiſque ſui ſanguine foci vetuſtiſſimi maduere. Valerius de Morte.

cornelius Nepos Ciceronis tempore, vir diſertus, vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catullus Veroneñſis opus ſuum dedicat, vt indicat epigramma totius operis Catulliani primum.

Cui dono lepidum nouum libellum, Corneli tibi, námque, &c.

cornelius Secularis, II. conſul, collega Iun. Donati, anno ab vrbe 1012.

cornelius Seuerus, inter poetas Epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis verſibus facili. Conſtat eundem fuiſſe verſatum in declamationibus qua in re ingenium ſuum atque eruditionem maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita commendauit, vt verſificator quàm poeta melior habitus ſit. Scripſit inter alia multa de bello Siculo; quod ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortem. Quòd ſi abſoluere potuiſſet, meritò ſibi ſecundum locum vindicaſſet, vt idem Quintilianus author eſt. Extat eius carmen illud, quo eleganter defleuit M. Ciceronis interitum:

Oráque magnanimûm ſpirantia penè virorum,
In roſtris iacuêre ſuis, ſed enim abſtulit omnes,
Tanquam ſola foret rapti Ciceronis imago.

cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius, floruit tempore Claudij Tiberij Neronis anno ab Vrbe 767. vſque ad Flauij Veſpaſiani tempus anno ab vrbe 822. Fuêre multi alij Cornelij: nam hoc commune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Bulborum, Curetarum, &c. quos vide ſuo loco.

cornelius Centurio Romanus, à D. Petro Apoſtolic. ſacroſancto lauacro Cæſareæ rinctus fuit, Act. Apoſtol. capite 10. & ibi primus Epiſcopus, omniúmque gentium, qui crediderint, meritò extitit primitiæ, quòd primus Spiritu Sancto repletus fuerit. Origenes ſuper Num.

cornenſij, Sardiniæ populi Ptol.

cornetus, campus in agro Faliſco via campana. Vitruu. lib. 8. c. 3.

corni. Italiæ in Latio populi. Halicarnaſſ.

corniaſa, Galatiæ vrbs. Anton.

cornicli, montes Italiæ, propè Tibur. Halicarnaſſ.

cornicularius, vt Sigonius exiſtimat, fuit miniſter tribuni militaris, qui vigilias tribuni loco circuimbat, atque eius imperia Corniculo edebat. Valer. Max. cap de Pudicitia: M. Lætorio tribuno militum Cuminius tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd Cornicularium ſuum ſtupri cauſa appellaſſet. Frontius libro 3. Tanquam tribuni Cornicularius vigilias excitauit. Suet. de viris illuſtrib. M. Scaurus primo in Hiſpania Corniculo meruit, &c.

corniculum, Latij oppidum. Halicarnaſſ. Liu. Pliu. Corniculus. Steph.

cornificius, iiſdem temporibus in poetica floruit, quibus in ſcribendo hiſtoria Salluſtius, Luceius, & Cornelius Nepos in vrbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido, atque in ſcribendis epigrammati verſatus, furorem habuit. Cornificiam ſcribit Euſebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cor-

n... cius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipſius Ciceronis epiſtolæ, lib. 12. epiſt.

cornificia, ſoror Cornificij, Romana poetria, epigrammata varia ſcripſit. Cæl. lib. 14. c. primo.

cornifius ager. Samnij regionis, li. Coloniar. ei Samnites vicini.

cornua duo Italiæ, Plin. lib. 3. c. 5. & Mela. 2. c. 4. eius promontoria ſunt, teſte Salluſt. Brutium & Salentinum.

corniger, Bacchus dictus eſt, quia ſimulachra Liberis pactis cornua adjiciebantur, quòd vino potu truces redduntur, & tunc, vt ait Satyricus, ſumit cornua pauper. Bicornigerum vocat Horat. Alij quia Bacchus idem cum ſole eſſe cenſetur. Radij autem ſolares inſtar cornuum ab antiquitate expreſſi ſunt: Vide Macrobium in Saturnalibus. Imò & apud Ebræos Radij Cornua vocantur.

corninium, vide Corinium.

cornicarum diuarum locus trans Tyberim erat Cornicibus dicatus, quòd in Iunonis tutela Cornices eſſe putabantur.

corous, Sardiniæ inſulæ in Mediterraneis vrbs, Ptol. quæ Carnoſa etiam apud Antonium vocantur, vt annotat Simlerus. *Corneto* hodie Ortelio.

cornu, Byzantium Straboni oppidum iuxta Byzantium. *Galata* antiquis quoque dictum tradit Sophianus. Sed hoc negat Gyllius in ſuo Boſphoro. Sed *Sycas & Sy odas* appellatum ait. *Syras* ſuo tempore *Iuſtinianas* nuncuparas ſcribit Euſtathius & Stepha. *Pharos* aliquando nominatum ex his Marcellini verbis videtur: *promontorium Ceras prælucentem nauibus vehens conſtructam celſius turrem: quapropter Pharos appellatur* lib. 22. *Pera* vocari hodie tradit Sophian. Sic etiam vocat Tzetza & Nicephoras. *Galata* à Turcis hodie nominari percipitur ex his qui has partes luſtrarunt.

cornûtus, Leptites genere (eſt enim Leptis Africæ ciuitas) emicuit Romæ ſub Nerone interfectus demum ab eo vna cum Muſonio philoſopho. Multa eius ſcripta tam in Philoſophia quàm Rhetorica feruntur. Natura magis quàm ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis, humanitate alioqui tanta, vt diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe minùs quàm doctrina alliceret. Suidas.

cornutus, Prætor vrbanus Romæ, Ciceronis temporibus, de quo ſic ſcribit Epiſt. libro decimo. Placuit nobis, inquit, vt ſtatim ad Cornutum Præt. vrbis literas deferremus: qui quòd Coſ. aberant, conſulare munus ſuſtinebat more maiorum. Item ad Atticum lib. 1. Epiſt. 9. Bonis vtimur. Trib. pleb. Cornuto verò pſeudocatone.

corômanne, vide Coromane.

corocondama, vrbs in peninſula eiuſdem nominis inter Mæotidem paludem & Pontum Euxinum ad os Boſphori, Plin. *Corocondamitis* lacus eſt ibidem quoque Straboni.

corocondames, vicus eſt ad Boſphorum Cimmerium, oppoſitum habens vicum Panticapenſis agri, nomine Accam, qui ſeptuaginta ſtadiis freto disiungitur. Strabo. lib. 11.

corodamum, Arabiæ fœlicis promontorium. Ptol.

corœbus, filius Mygdones, qui incenſus amore Caſſandræ, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, ſocero & Phrygibus laturus auxilium fruſtrà ei ſuadente ſponſa, vt in patriam reuerteretur, certiſſimóque exitio, quòd toti vrbi imminebat ſeſe eriperet, cuius verbis cùm fidem non adhiberet, poſtrema illa nocte qua Ilium cecidit, à Penaleo quodam Græco fuit interfectus. lib. 2. Æneid.

Iuuenisque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiam fortè diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Vide prouerbium Stultior Corœbo.

corœbus, curſor optimus, Elidenſis qui à Neoptolemo interfectus eſt in Caſſandræ nuptiis. Pauſan.

corolamus, Boiorum regulus Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

corolia, Arabiæ fœlicis oppidum, in rubro litore. Plin.

coromane, vrbs ad ſinum Perſicum: Gentile, Coromanius. Steph.

coromanis, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

corona, ſignum cœleſte ſupra humerum Arctophylacis, eſt nomen conſtitutum ſtellis in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem ex oriente cancro. Fabulantur poëtæ hanc Ariadnes, Minois Cretenſium regis filiæ coronam fuiſſe, quam illa in Dia inſula Libero iubens, à Venere dono accepit, cùm dij omnes in eius nuptiis bona conferrent. Vnde & Cnoſſia Corona paſſim à poetis appellatur. Virgil. lib. 1. Georg.

An è tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Cnoſſiáque ardentis decedat ſtella coronæ.

Vide Ariadna.

corone, hodie vocatur vrbs Tranſyluaniæ: quæ olim. *Sarmozagetuſa.*

corone, vrbs Peloponneſi Meſſeniorum, Plin. lib. 4. c. 55. oppidum Achaiæ, à quo Coroneus ſinus. Strab. lib. 8. eam coronam appellat, de qua ſic refert: Corona, vrbs eſt mari vicina, & hanc nonnulli Pedaſum à poeta nominatam eſſe inquiunt. Gentilia eadem fere, quæ à Coronea ſiunt.

corone, pars Salaminis in Cypro & tertia

quædam, à qua coronitæ: item vrbs Bithyniæ, Steph.

coronæa, vrbs Bœotiæ, à Corono Therſandri filio. In hac talpa nulla apparet, cùm alioqui per totam Bœotiam talpæ ſint. Et ſi quis aliunde in Coroneam regionem inferat, viuere non poſſunt. Altera ciuitas eſt Peloponneſi, Sicyonis & Corinthi. Tertia, Phthiotidis. Eſt etiam caſtellum Ambraciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

coroneus, ſinus Achaiæ: ſic à Corone eiuſdem regionis oppido dictus. Plin. lib. 4. cap. 5. Sinus, inquit, Aſinæ ab oppido Aſiue. Coroneus à Corone.

coronis, nidos, alio nomine Arſinoe, Nympha, Phlegyæ, vel vt alij tradunt, Leucippi filia, quæ cùm forma eſſet non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitiata, & grauida facta eſt. Verùm cùm poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo eius amore capta, ſui copiam faceret, à Coruo deprehenſa eſt, ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognouiſſet, telis eam confodit: puerúmque (qui poſtea Æſculapius appellatus eſt) ex vtero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educandum. Ouid. lib. 2. Metam.

Pulchrior in tota, quàm Lariſſæa Coronis
Non fuit Æmonia, &c.

Vide latiùs in dictione Æſculapius.

coronis, Dea eſt, quæ in Sicyonia colitur, cuius tamen ſimulachrum, peculiare templum habeat nullum: ſed quum ſacrificij accedit tempus, id in Palladis transferunt ſacraria, honoréque proſequuntur.

coronta, vrbs Acarnaniæ, Thucyd. lib. 2.

coronus, filius Lapithæ. Vide Phlaida.

coronus, Aſiæ mons: Ptol. *Baſarasi* à Caſtaldo nominatur.

coronus, Therſandri filius. Pauſ.

coronum, oppidum à Venetis ſubactum. Blondus lib. 6.

coropaſſus, Lycaoniæ pagus in Aſia minori. Strabo.

corope, vrbs Theſſaliæ, vbi Coropæi Apollinis oraculum, cuius meminit Nicãder. Sed videtur legendum Oropæus. Orope enim Eubœæ ciuitas eſt, Apollinis templo clariſſima. Stephan.

corozaim, ait Hieronymus, in Ecloga. Galilææ oppidum, nunc deſertum, in ſecundo lapide à Capharnæo. Luc. 10. Matth. 11.

corpicenſij, Sardiniæ inſulæ populi, Ptol.

corpilli, populi Thraciæ. Plin. lib. 4. c. 11.

corrha, Armeniæ maioris oppidum. Ptol. & vrbs Perſidis. Eidem.

corrhagium, Macedoniæ vrbs. Liu.

corſæ, locus Ciliciæ, vnde Corſacus hircus apud Cratinum. Heſych.

corſeæ, inſula Ioniæ è regione Sami, apud Herodianum Corſia ſcribitur, Gentile, corſeates. Steph.

corſi, Sardiniæ populi, ex corſica oriundi. Pauſ. corſij. Ptol.

corſia, Bœotiæ oppidum. Pauſa.

corſica (inquit Plin. lib. 3. c. 6. inſula in mari Liguſtico, ſed Tuſco propior à Septentrione in meridiem proiecta. Diſtat à Sardinia ſtadiis 60. inter Italiam & Sardiniam ſita. Huius inſulæ longitudinem afferunt milliaria 160. latitudine 70. à Cyrno Herculis filio dicta eſt κύρνος, vt placet Fabio pictori, cùm antea Therapine nominaretur: à Corſica verò muliere, cuius Taurus ex continenti in eam inſulam tranauerat nomẽ quod habet, retulit. Scribit Strab. captos à Romanis inſulæ huius homines in admiratione fuiſſe, quod diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Notiſſima eſt vino præſtante, durante etiamnum nomine, inter quam & magis meridianam Sardiniam, anguſtum mare interfluit. Ptol. lib. 5. cap. 2. cingitur ab occaſu quidem & Septentrionibus mari Liguſtico: ab ortu autem Tyrrheno, à meridie pelago, quod inter ipſam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corſicam malignè culi, aſperam & plurimis in partibus inacceſſibilem adeo, vt qui eius montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitatéque feras ſuperent. Hinc factum eſſe, vt cùm Romani imperatores in eos irruant, magnum ſeruorum gregem captum aduehant. Corſicæ forma apud Ptol. 6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longæuos eſſe, quod mellis cibo, quo plurimum abundant, vtantur aſſiduè. Quod alicui mirum videri poteſt, cùm eius inſulæ mel ob taxi copiam, venenatum ſit, vt eſt teſtis Ouid. Eleg. 1.

Mella ſub infami Corſica mittit apis.

Præterea Seruius grammaticus Corſicana mella eſſe amara ſcribit, explicans illud Virgil. Georgic. lib. 4.

——hinc cæli tempore certo,
Dulcia mella premes.

corſis, inſula eadem quæ Corſica: Gentile, Corſi. Steph.

corſote, vrbs magna (in Armenia) à Maſca flumine circumdata. Xenoph.

corſtopitum, Britanniæ vrbs, Anton. *Morpit*, Camdeno *Cordbrige* eſt Talboto, ſuper Tinam fluuium.

corſura, inſula in medio ſinu Carthaginienſi. Strabo.

corthaca, vel Corgatha, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol. ad ſinum magnum, vt Mercator habet, qui eam *Tartaho* vocat.

corteriacenſes, vel Cortriacenſes, Flandriæ populi & vrbs Corteriacum. lib. Notit. Gal. *Coux de Courtray.*

corticata, Hiſpaniæ inſula circa Artabrum pro-

promontorium. Plin. eſt item Tudetanorum in Bœotia vrbs. Ptol.

cortyna, ſiue Cortina, inſignis vrbs Cretæ, quam præterlabitur Lenæus amnis iuxta eam n[illegible]ntur calami, ſagittis aptiſſimi. Hinc Virg. lib. 11

Spicula torquebant Lycia Cortynia cornu,

Steph. & Strabo. Pomp. Mela. lib. 2. & Plin. lib. 4. c. 12. Silius lib. 12.

Non quamvis certet Cortyna ſagittis.

Et Cortyniam veſtem pro venatoria Claudianus quoque libro ſecundo de raptu Proſerpinæ ponit.

—vnde Diana

Crispatur gemino veſtis Cortinia cinctu,

corton, abeſt à Cranone vrbe Theſſaliæ centum ſtadiis. Steph. ex Strabone.

cortona, ciuitas Tuſciæ, à qua Cortonienſes. Hæc ante corton dicebatur. Liu. lib. 6. Itaque à Peruſia & cortone & Aretio, quæ fermè capita Hetruriæ populorum erant, &c.

cortonenſes, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

cortuoſa, Tuſcorum vrbs. Liu.

cortyra, parua regio Laconica. Steph.

corula, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. Coloma. Caſtaldo.

coruncula, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

coruncanus, primus de plebe Pontifex Maximus, teſte Liu. Cic. in Oratore [illegible] ſua ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum Pontificem fuiſſe dicit. Is cum legatus ad Teucrum Illyricorum regem miſſus eſſet, in reditu contra ius gentium interfectus eſt.

coruncanus, alter aduerſus Amilcarem Barcham in Siciliam miſſus eſt. Polyb.

corustum, inſula Arcadiæ, qua Ladon in Alpheum erumpit. Pauſan.

coruorum antrum, montis nomen in Cilicia. Nicetas.

corus, Arabiæ fluuius magnus, in mare rubrum influens. Herodot.

corus, ventus ſpirans ab occaſu ſolſtitiali. Plin. lib. 2. cap. 27. Lucan. lib. 1. Idem & Caurus quandoque appellatur, propter cognationem, o literæ cum au diphthongo.

corus, menſuræ genus 45. modios continens, modius verò 20. capit ſextarios.

coruſia, Sarmatiæ Aſiaticæ Vrbs. Ptol.

cory, maris Eoi inſula in ſinu Argarico. Ptol. Nicolai, Mercatori.

corybantes, cybeles ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum iactantes alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus [illegible] vocat. Hi primum Idam Phrygiæ montem [illegible] poſtea autem in Cretam nauigaſſe, montémque quendam incoluiſſe, quem à nomine relictæ ſedis, etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerunt tympana iugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Titano fratre conuenerat, vt ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Curetas, & Corybantas, & caberos, & Idæos, Dactylos, eoſdem eſſe putent. Diodorus Siculus corybantem ſcribit Iaſionis & Cybeles filium fuiſſe: ac ſimul cum Dardano ſacra matris Deum in Phrygiam detuliſſe, eóſque qui in ſactificia eius deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine Corybantas appellaſſe. Nominatiuus ſingularis eſt Corybas: quo vſus eſt Claudianus de raptu Proſerpinæ, lib. 2.

Non te progenitum Cybelaius ære Canoro,

Luſtrauit Corybas, &c.

Hinc Corybantius, tria, tium, vt æra Corybantia pro Magnæ Matris cymbalis. Virgil. lib. 3. Æneid. Vide Catullum in Aty & Euſtath. in Dionyſ. Periegeten hinc Græcis κορυβαντιᾶν pro furore & mente captum eſſe.

corybiſſa, ciuitas in agro Scepſio ad fluuium Eurientem. Strabo lib. 10.

corybus, Cretæ Inſulæ promontorium. Strabo lib. 8.

corycæon, Ioniæ promontorium. Plin. lib. 5. cap. 29.

corycæi, montis Aſiatici, ſeu (vt quidam dicunt) promontorij in Creta prætornauigatio latronibus plena, qui diſperſi per portus, ad mercatores furtim accedebant, & ſubauſcultabant quid rerum ferrent, & quò nauigarent. Poſtea diſcedentes, adoriebantur eos, ac diripiebant. Ex quo factum eſt, vt omnes, curioſè ſecreta auſcultantes, Corycæi dicerentur, & in prouerbio. Hunc Corycæus auſcultauit, cuius conſilia ſecreta patefacta ſunt.

corycia, nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum. Cæl. lib. 16.

corycio, promontorium cretæ, & portus Æthiopiæ. Steph.

corycides, Nymphæ à ſpecu vocantur ab Ouid. lib. 1. Metamorph.

corycus, luctator fuit nobilis, qui cùm neminē repetiret priorem aut parem, cuiúſque viribus ſuccumberet prouerbio fecit locum, Luctari cum coryco, de his qui ſuprà vires aliquid moliuntur.

corycium, antrum in Phocide regione iuxta Parnaſſum montem.

coricus, mons ciliciæ altiſſimus, cum oppido eiuſdem nominis, optimi ferax croci, quod ab eo corycium appellatur. Martialis libro vndecimo.

Ultima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis huius radicem antrum erat corycium Muſis ſacrum: vnde etiam illæ paſſim à

poëtis Coryeides Nymphæ appellantur. Ouid. 1. Metam.

Corycidas Nymphas & numina montis adorat.

corycus, Cretæ inſulæ promontorium Ptolem. *Cambruſſa* Nigro. Eſt & Cretæ mons. Plinio. Item portus Æthiopiæ, Stephano. Et Lyciæ littus inter Phaſelin & Olympum vrbes. Strabo.

corycus, mons excelſus & rubens prope Teon Ioniæ, & portus & parua inſula eiuſdem nominis, vbi Coricæi maximè piraticam exercebant.

corydalla, vrbs Rhodiorum. Steph. Pagus etiam circa Athenas. Athen.

corydallus, vicus Atticæ in tribu Hippothoontide. Steph. Eſt item Lyciæ oppidum. Ptol.

corydela, vide Chelydoniæ.

corydon, paſtor Theocrito & Virgilio memoratus.

coryla, vel Coryleum, Paphlagoniæ inſignis pagus. Xenoph. Steph.

corylon, vrbs Æcanorum in Italia. Stephanus.

coryllus, Gotthorum rex, anno ab vrbe 778.

corymbifer, Bacchus dictus eſt à Corymbo, id eſt, hedera, qua Bacchus delectabatur, eaque eius ſacerdotes in Orgiis coronabantur. Ouid. 6. Faſtorum.

—hedera gratiſſima Baccho eſt.
Hoc quoque cur ita ſit dicere nulla mora eſt
Nyſiades Nymphas puerum quærente nouerca
Hanc frondem cunis oppoſuiſſe ferunt.

Palæph. libro 5.

coryna, Ioniæ vrbs in peninſula. Mela.

coryne, Elidis Peloponneſi regionis vrbs Ptol. Niger, *Antibodum* nominat.

coryneta, latro famoſiſſimus, Vulcani filius, cùm iuxta Epidaurum hoſpites claua quadam, quæ Coryna dicebatur, trucidaret (vnde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cùm priùs Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plutarch.

coryphæum, mons in Epidaurio, vbi colitur Diana Coryphæa. Steph.

coryphantis, pagus in littore Adramitteno. Strab.

coryphas, Troadis oppidum. Plinius libro 5. cap. 29.

corymphaſium, parua regio Laconica, prope Pylum. Plin. Eſt item Meſſeniæ promontorium. Ptolem. *Cabo Zanchi* à Nigro appellatur.

coryphe, mons Gangi finitimus, Plut. mons item Syriæ inter Antiochiam & Berrhæam. Theodoret.

corynthenſes, Tegeatarum curia in Arcadia. Pauſan.

corythus, oppidum Tuſciæ, prope Aretium, in paruo colle eiuſdem nominis ſitum, à Coritho rege ita appellatum. Quidam hoc nomen Corithi in plurali numero ſcribunt cum h, in principio. Virgil. & Silius. lib. 4.

cos, inſula eſt in mari Ægeo, vna Cycladum quam Hercules olim diripuiſſe fertur, & regem Euripilum Neptuni filium, vnà cum liberis & & vxore Clytica occidiſſe, eo quod ipſum tempeſtate, eò appulſum & impeditum, ab vrbe & hoſpitio prohiberent, poſtquam à vaſtatione Troiæ & Laomedontis rediiſſet. Celebratur ob vini ſuauitatem, quod in ea naſcitur.

cos, dicta à Co, Meropis filia. Vocabatur etiam olim Caria, vel Caris, & Meropos à Merope gigante, hodie *Stanchou* nominari ſcribit Belonius. Alij *Langi* appellant.

cos, vrbs Coi inſulæ, teſte Ptol. hanc Strabo priùs Aſtypalæam nuncupatam literarum monumentum prodidit. v. Coos & Arne.

cos, vrbs Ægypti: item, foſſa Corinthi, in quam fures & fugitiui includebantur, Coos enim foſſas & ſpeluncas omnes appellabant. Steph.

cos, vide Coos.

cos, id eſt, Spina aut æſtus, ſiue tædium, vel vigilia, aut finis, pater Anob & Soboba, 1. Paralip. 4.

coſam, pater Addi, patris Melchi. Luc. 2.

coſamba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Satignam* Caſtaldo.

coſas, fluuius eſt in Latio, iuxta vrbes Ferentium & Fruſinum præterlabens. Strabo libro 5.

coſcinus, oppidum Apamiæ in conuentu Alabandico. Plin. lib. 3. c. 29.

coſcynthus, fluuij nomen in Italia. Lycoph.

coſentia, ciuitas Italiæ, Bruttiorum metropolis. Strabo lib 9.

coſenus, Mauritaniæ fluuius Plin. libr. quinto cap. 1.

coſiana, caſtellum Palæſtinæ, in maritima parte Syriæ. Gentile Κωσιανίτης. Steph.

caſmanates, Liguriæ populi. Plinius libro 3. cap. 5.

coſmeta, ornator ſeruus in familia cui dominæ dominiue exornandi cura incumbit. Iuuen. Satyr. 6.

Ponunt Coſmetæ tunicas tardè veniſſe.

coſmos, Iudæ oppidum. Ptol.

coſmus, nobilis vnguentarius, à quo vnguenta Coſmiana dicta ſunt. Perronius. Affert vobis (inquit) alabaſtrum Coſmiani.

coſoagas, fluuius nauigabilis in Gangem influens. Plin. lib. 6. c. 18.

coſroës, Perſarum rex, anno ſalutis 534. Agat. libro 4. Hic tyrannus nonaginta millia Chriſtianorum interfecit, ac partem crucis dominicæ ſecum

cæ[illegible] aſportauit. Pius 2. Pontif. A ſ. 3. part. c. 31.

Co[illegible] vrbs [illegible]uliæ, in ſublimi colle, poſt Po-pu[illegible]m Strab.

c[illegible]ſa. V[illegible]briæ oppidum. Plin. lib. 3. c. 5. Or-bite[illegible]m hodiè, vulgò, *Orbitello*.

c[illegible]ſa, vrbs Œnotriorum. Steph. *Conſano*, eſt hodie, Calabriæ regionis, vt docet Barrius.

coile[illegible], Thraciæ oppidum. Steph.

coſſea, pars Perſidis incolæ Coſſæi: eſt & Thraciæ oppidulum. Steph.

coſſetania, Hiſpaniæ regio, apud Plinium.

coſſini, vide Hoſtionos.

coſſioitus, Thraciæ fluuius. Ælian,

coſſium, Vaſatorum in Aquitania oppidum, Ptolem. & Cuſon. B[illegible]ʒas, Vineto eſt, inter Bur-digalam & Aquas Auguſtas.

coſſoanus, Indiæ amnis in Gangem influens. Arrian.

coſſus, Bithyniæ mons. Steph.

coſſus Cornelius Lentulus conſul, cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbé 753.

coſſus Cornelius Lentulus, conſul, cum M. Aſinio Agrippa anno ab vrbe 777.

coſſus Cornelius Lentulus. conſul, cum Cl. Nerone Cæſare anno ab vrbe 812.

coſſutiorum familia, apud Romanos, & qua Coſſutia vxor Cæſaris, Suetonius. Sic Coſſuuij, & Coſſutiani.

[illegible]ſta. Rodorici frater, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1452.

coſtaballene, Liguriæ locus. Anton.

coſtoboci, Sarmatiæ Europeæ populi. Capito-li[n]us.

coſyri, Indiæ populi. Plin.

coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Coſyræi dicun-tur. Ouid 3. Faſtorum.

Fertilis eſt Melites ſterili vicina Coſyra.

Inſula, quam Libyci verberat vnda freti.

Vulgò, *Goza*, alij, *Pantalarea*.

coſyrus, inſula iuxta Selinuntem, item Sici-liæ fluuius, & vrbs eiuſdem nominis. Stephanus. Tres ibi hodie ſunt inſulæ, *Trefontane*, di-ctæ.

coſyte, Vmbriæ vrbs. Steph.

cotace, Ariæ oppidum.

cotea, Armeniæ minoris regio. Ptol.

cotæna, Murianæ regionis in Armenia mi-nore vrbs. Ptol.

c[o]tamba, Perſiæ oppidum. Ptol.

cotenſii Daciæ populi. Ptol.

cothon, inſula non procul à Cytheris: Genti-le Cothonius Steph. item inſula ante Carthagi-nem in eius portu. Strabo.

[illegible]on, genus populi fictilis, paruum qui-de[illegible] [illegible]ma v[illegible] accommo[d]atiſſimum, vt [illegible] [illegible]tio geſtari poſſet, & in pera mi-litari circumferri, Suidas & Athenæus lib. 11.

cottiæ Alpes, vide Cottiæ Alpes.

cotilia, inſula in Cutuli lacu. Feſtus.

cotiſo, Dacorum rex, cuius exercitus, cùm Pannonias inuaſiſſet, à Cornelio Lentulo duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Volater.

cotinæ, locus circa Bætim, ex quo æs aurúm-que naſcitur. Strabo.

cotomana, Armeniæ maioris oppidum. Pto-lem.

coronis, inſula circa Echinadas. Plin.

corrades, Iſauriæ vrbs. Steph.

cotriguri, Hunica gens, Agathias.

cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali diſſe-rit apud Ciceronem in dialogis. De oratore, le-gem tulit, vt liceret Tribunis pleb. alios recipere Magiſtratus, quòd lege Syllæ iis erat adem-ptum. Huius paſſim Cicero meminit in libris de Oratore: & in Bruto: vbi eum propter ſingu-larem dicendi facultatem ac dexteritatem mul-tis nominibus commendat.

cotta alter, contra Mithridatem infœliciter pugnauit, Syllam Cæſari conciliauit.

cotta, legatus Cæſaris in Gallia, inſidiis cir-cumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu in-terficitur. Pædianus.

cottæobriga, Vettonum in Luſitania vrbs. Ptol.

cottes, Africæ promontorium ad fretum Herculeum. Ptol. Ampeluſia Mela. *Cabo Spar-tello*, Mercatori & Caſtaldo.

cottia, locus Galliæ Ciſalpinæ inter Tici-num & Taurinos. Anton.

cottiæ Alpes, quarum meminêre Dion. Caſ-ſius, Eutropius, Ammianus. Aur. Victor & Sue-ton. qui eas Coctias, & Tacitus Coctianas ap-pellat à Coctia earum rege. Cottiæ ſunt Ptole-mæo, Iouius & Lupanus eas, *Mons Genebre*, Lean-der, *Mont Cenis*, interpretatur. In ſummitate ha-rum Cottiarum ponit Ammianus duos vertí-ces, vnum cognomine Matris, alterum Matro-næ, cuius vocabulum caſus fœminæ nobilis de-dit. Sunt qui has Gothicas, non ſine librario-rum errore vocant, vt ſcribit Simlerus, qui ex hoc Coctiano regno Pedemontium facit. Cot-tias Volaterranus eaſdem putat cum Pœninis & Graiis, de quibus vide ſuo loco. Pro Cottiis apud Ptol. nonnulli Scutios malè legunt.

cottiara, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol. *Co-chin*, Caſtaldo. *Calecut*, nonnullis.

cottiaris, Sinarum fluuius. Ptol.

cottis, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptole-mæus.

cottium, Straboni, Galliæ Narbonenſis locus, circa Alpes fortè Cottias, vbi & Cottij regio-nem habet.

cottobara, Gedroſiæ oppidum, & Indiæ intra

Gangem Ptolem.

cotton, vrbs Aſiæ Propriæ. Liu.

cottona, portus Æthiopiæ, ad ſinum Arabicum. Solin.

cottoua Indiæ regio, vnde piper monoxylis lintribus Becaren conuehitur. Plin.

cottus, centimanus, gigas, de quo Palæph. lib. de Fabulis.

cottuta, vrbs circa Ticinum. Strab.

cotuantij, Rhætorum gens. Strabo.

coius, Bœotiæ vrbs. Steph.

cotyæum, Ptolemæo & Plinio Galatiæ in Aſia minori oppidum. *Cute*, Bellonio.

cotyæum, Phrygiæ Epicteti vrbs. Strab.

cotylæum, Eubœæ mons. Steph.

cotylius, Arcadiæ mons, Phygaliæ vrbi imminens. Pauſan.

cotylæus, Æſculapius apud Eurotam Laconię fluuium cultus fuit, cuius templum ab Hercule poſitum eſt, cùm ex vulnere in Cotyle, i. manus concauitate ſanatus eſſet. Pauſan.

cotylum, eſt collis in Ida monte 120. millibus paſſuum à Scepſi diſtans, in quo Scamandri & Granici & Æſepi fluminum origo: vnde & nomen Cotylo inditum ἀπὸ τῆς κοτύλης, quod conceptaculum & receptaculum ſignificat.

cotyora, vulgo nunc Cytora, vrbs Græca, Sinopenſium colonia. Suidas Cytotum. Stepha. & Ptol. Cotyorum Plinio *Caſtelle* nunc vocari ait Niger. Eſt in Paphlagonia.

cotyrga, Siciliæ Mediterranea vrbs. Ptol.

cotys, Thracũ rex, vt eſt ſcriptum apud Cæſarem in commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cùm natura eſſet iracundior, & aſper caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis poſitè eleganterque elaborata, ſibi ab hoſpite allata: cùm hoſpes ipſi dono dediſſet, ſimul omnia confregit, ne in eos qui illa fregiſſent, aſperiùs animaduerteret. Plutarch in Apoph.

eorum qui in miniſteriis deliquiſſent,

cotys, Thraciæ rex, qui tempore Tiberij Rheſcuporis patrui fraude circumuentus eſt & occiſus, Tacit. lib. 2.

cotys, Boſphoranorum rex, anno ſalutis trigeſimo.

cotytto, ûs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Cotyttia. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat: vnde etiã ſacerdotes eius laſciuis ſaltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Satyr. 2.

Cecropiam ſoliti Bapta laſſare Cotytto.

Polit. Miſcel. cap. 10.

cotzianum, Phrygiæ ciuitas. Iornand.

cougium, Hiſpaniæ Tarraconenſis Vrbs, in Vaccæis, Ptol.

coumadeni, Corſicæ populi. Ptol.

cozala, Armeniæ maioris oppidum, Ptol.

cozbi. Lat. mendax, aut ceſſans, ſiue quaſi fluens, aut quaſi fluxus. Madianitis, filia Suri, quæ cùm Zambri deprehenſa, à Phinees filio Eleazari, ſacerdotis occiſa eſt. Num. 25.

cozistra, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia Vrbs. Ptol.

C R.

crabaſia, Vrbs Iberorum, Steph.

cracea, Mago fuit apud Saxones, quæ appoſitas dapes in aliarum rerum formam commutabat, ludificatiſque idiotarum mentibus, diuinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

cracus, deus apud Ægyptios, cui ſalſamentis ſacra fieri ſolitum erat. Cæl. lib. 12.

crade, vrbs Cariæ. Steph.

cranide, vrbs à Thaſiis habitata, quæ poſtea Philippi dicta eſt.

cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars, Pomp. lib. 1. & Plin. lib. 5. c. 27. ex quo oppoſito habens montem Anticragum: ſic dictus à Crago Tremiletis (aliàs Trenedori) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. lib 9. Metamorph.

Iam Cragon & Lymire, Xanthique reliquerat
vndas,

Horat. 1. Carmin.

Syluis aut viridis Cragus, &c.

Hic ferunt eſſe deorum agreſtiũ antra, & incolas Gragi immortales fieri: Gentile, Cragius. Steph.

crambûza, inſula circa Seleuciã Iſauriæ, Stèphanus ex Strab. lib. 14. item vrbs Lyciæ. Strabo.

cranbútis, Vrbs Ægypti. Steph.

crane, Arcadiæ Vrbs, vbi abietes plurimùm naſcuntur. Theoph.

cranae, inſula Laconica, quæ nunc Helena ante Getheum: ſic etiam vocatur Attica à Cranao rege. Gentile ſi de Inſula Laconica accipiatur eſt Cranaates, ſi de Attica Cranæus. Steph. ſunt qui Cranaen inſulam eſſe velint adiacentem Sumio Atticæ promontorio.

cranaus, Cariæ oppidum. Plin.

cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini Cranai dicti.

cranda, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum Pli.

crane, teſte Ouid. 6. Faſt. Nympha fuit Helerni luco oriunda venationi addicta, quæ quum à multis procis nequiquam ſæpe petita fuiſſet, omnéſque deluſiſſet, tandem à Iano occupata, & compreſſa fuit, cui pro virginitate crepta dedit, cardinibus præeſſe & ſtriges ab infantium cunis abigere. Vnde poſtea Carna dicta eſt. Ouid. loco citato.

Ius pro concubitu noſtro tibi cardinis eſto
Hoc precium poſita virginitatis habe.
Sic fatus ſpinam qua triſtes pellere poſſet
A foribus noxas, hac erat alba dedit &c. Vide

Carna

Carna & Cirdinea.

cranca, parua regio Ambraciotarum: hinc Craneates. Steph.

crancum, gymnaſium apud Corinthum. Cic.

craneus, primus Macedonum Rex, cuius ſucceſſores vſque ad Alexandrum, annis ferè quingentis regnârunt. Volaterran. lib. 11.

crania, Tarſus Ciciliæ olim vocabatur, à Cranio quodam. Steph.

cranides, vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ. Steph.

cranion, eſt ciuitas Cephaleniæ, quam Thucyd. lib. 5. vocat plurali numero.

crannonius, Crauxidas, eques inſignis, Pauſanias.

crannus, vrbs, aliàs Ephyre dicta. Steph.

cranon, vrbs Theſſaliæ, Pelaſgiotidis, in campis qui Tempe vocantur. Eſt & alia Athamaniæ à Cranone Theſſalo: In hac duos duntaxat coruos eſſe tradunt & cùm pullos excluſerint, paribus relictis diſcedere. Adeſt Cranon ſtadiis centum à Gottone. Strab. Homerus Cranonios Ephyros vocat. Steph.

crantor, Solenſis, Academicus philoſophus, Platonis auditor, & condiſcipulus Xenocratis & & Palæmonis, qui nouis opinionibus Academiam Platonicam repleuerunt. Hic ſcripſit librum de conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt. Petiit aquæ intercutis morbo. Taxauit Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi planè hominem ſaxeum eſſe velimus, & omni ſenſu carentem.

crantor, Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ouid. libro duodecimo Metamorph.

crapatus, vide Carpatus.

craſerium, Siciliæ Regio. Steph.

craſpedites, Phrygiæ ſinus. Plin. libro quinto, cap. vlt.

craſſitius Sarentinus, aliàs Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Paſides, Romæ ludum grammaticæ aperuit, docuítque inter alios Iulianum Antonium: Antonij Triumviri filium. Tranquil.

P. Craſſus, Oratoris frater, iuriſperitiſſimus in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit.

craſſus, prænomine Marcus, P. Craſſi filius, Romanorum omnium ditiſſimus, Negauit quempiam diuitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum miſſus ſeruile, aduerſus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu, Vatinium, Gellium ac Lentulum Roman. imperatores fugauerat, duodecim millibus hoſtium vnà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium iuxta Leucadis paludem victoria eſt potitus, vrbémque ouans ingreſſus eſt, lauro, nouo exemplo coronatus, cùm cęteri ante eum Imperatores ex ſeruili bello non niſi myrteam coronam accepiſſent. Poſtremò cùm ei Syria fortè obueniſſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surena regis præfecto captus atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem ſuſcepiſſe credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt, iubentes, vt ſaltem mortuus ſe auro ſatiaret, cuius famem viuus nunquam ſedare potuiſſet. Lucanus lib. 1.

—poſtquam crudeli funere Craſſus,
Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

craſſus, Craſſi diuitis auus, numquam riſiſſe fertur: ob id Agelaſtus eſt vocatus. Plin. libro 7. cap. 19.

craſſus, M. Craſſi diuitis filius, Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit: fuit autem diſcipulus Ciceronis. De quo ille in Oratore.

L. Craſſus orator, qui cum Antonió à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accuſauit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens: ſummam ingenij non laudem modò, ſed etiam admirationem eſt conſecutus, defendit poſtea Liciniam virginem, cùm annos 27. natus eſſet. in Bruto Ciceronis, eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio, & Scæuola comparatio. Deploratur multis verbis Craſſi mors à Cicerone in exordio tertij libri de Orat.

craſſus P. Licinius ante ætatem Pontif. Max. factus, quòd nunquam antea contigit. Conſul eſt profectus contra Ariſtonicum Eumenis filium, in quo prælio profligato exercitu, ipſe, ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in ſui necem prouocauit, Valer. Max.

craſſus V. Argiuorum rex, regnauit annis LIV.

craſtinus, dux Romanorum aduerſus Vandalos miſſus anno Domini 424.

craſtus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi comici, & Laidis meretricis Gentile; craſtinus. Steph. Craſtis Herodoto.

cratæis, mater Scyllæ, vt quidam volunt.

crater, à vaſis ſimilitudine, in monte Ætna appellatum eſt foramen illud per quod ignis euomitur. Ouid.

Et pronos currus medio Cratere recepit. Verum nouiſſimis his annis primus hic crater in ingentis voraginis formam dilatatus eſt, & alter crater factus eſt, non in vertice montis, vt primus, ſed circa medium montem à latere. Duo itaque hodie in Veſuuio crateres videntur.

crater, ſinus. Strabo. lib 5.

craterus, Macedo, è comitibus Alexandri

qui etiam res eius geſtas ſcripſit. Plutarc. in Ariſtide. De hoc Perſius.

Et quid opus Cratere magnos promittere montes?

craterus, ſtatuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleuiſſe author eſt. Plin. lib. 36. c. 5.

craterus, pictor, qui comœdos Athenis in Pompeio piuxit. Plinius libro 35. capite vndecimo.

craterus, medicus inſignis. Cic. lib. 12. ad Atticum. Huius ſeruum ſcribit Porphyrius Tyrius, morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent vipera piſcis in formam figurata, & ab eo deuorata ſanum factum. Huius Crateri meminit etiam Horat. 1. Serm. Satyra 3.

crates, Thebanus philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, vt Suidas, itémque Diogenes ſunt authores, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud Trapeziram depoſuit, hac lege, vt ſi filij philoſophi eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet, vt, vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in vita Apollonij, & Diocles ſubſtantiam aiunt in more proieciſſe, vti liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, Abite peſſum malæ cupiditates; ergo vos mergam ne ipſe mergar à vobis: neque putauit ſe poſſe & virtutes & diuitias ſimul poſſidere. Emicuit autem Demetrij Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus ſua authoritate, eúm ab obſidione patriæ remouit. Plutarch.

crates, Athenienſis poeta comicus antiquæ comœdiæ, auditor Ptolemonis philoſophi. Suidas.

crates grammaticus, ſub Ptolemæo Philometore, æqualis Ariſtophanis grammatici, cognominabatur Criticus, ſiue Homericus, ſcripſit in Iliada & Odyſſ. lib. 59. Comment. Author Suidas. Hic (vt ait Tranquillus) ſtudium grammaticæ primum Romam intulit: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennij mortem plurimas acroaſes fecit, aſſiduóque per omne tempus legationis diſſeruit, noſtris quoque exemplum fuit admirandum. Suet.

cratis, nomen paſtoris, qui capræ amore deprehenſus, infantem ſuſtulit, qui cruribus matrem, facie verò patrem referebat, deorum numero aſcitus, ac mox Hylæum numen Napǽúmque nominatus. Cæl. libr. vigeſimo quinto, cap. 32.

cratenas, Tapſi inuentor apud Plinium & Cælium lib. 38.

crathis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter eſt in Achaia propriè dicta, propè Ægas, in ſinum influens Corinthiacum. Strabo libro 8. alter in magna Græcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis comiſque flauum colorem inducere traditur. Ouidius 15. Metamorph.

cratis, fluuius & mons.

cratinas, Aſiæ fluuius, à lacu Sicyone In Oceanum fluens, iuxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Plin.

cratinus, poëta comicus, clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſiis Athenis ſatyricam fabulam induxit. Horatius lib. 1. Serm. Satyræ 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophanéſque poetæ. Hic autem fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati: ad quod alludit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratine,
Nulla placere diu, nec viuere carmina poſſunt,
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

cratinus, inſignis luctator. Pauſan.

cratinus, ſtatuarius, omniúmque formoſiſſimus, cui poſtquam alios in lucta ſuperaſſet, exercendorum puerorum officium demandatum eſt. Pauſan.

cratyppus Mitylenæus, quam Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt eſt in procemio librorum de Officiis. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem, apud Mitylenem conueniens viro ſolatus eſt verbis philoſophicis, ad ſpémque hortatus, cùm quædam de prouidentia diſſeruiſſet, réſque Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plutar. in Pompeio.

cratis, vide Cratinas.

crátylus, philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

craualidæ, vel Crauagalidæ, Phocydis regio propè Cyrrham. Suidas.

craugiæ, Peloponneſi inſulæ duæ, Spiræo promontorio obiacentes. Plin.

crauſius, viri proprium, qui Britanniam annis VIII. obtinuit, Pompon. Lat. Eutrop. Oroſ. Inſidiis allecti ſocij ſui occiſus eſt, anno ab Vrbe 1046.

crauxidas Crannonius Olympiad. 31. equo celetem victoriam adeptus eſt, quanquam ſint qui velint equos, celetes Olympiade demum octogeſima quinta introductos eſſe: verum aliter cenſet Pauſanias in Eliacis & Arcadicis.

crebénia, vide Crebenia.

crefennæ, Scandiæ populi. Iornand. *Seritiſinni.* Procopio hodie, *Scritſinner* Ortelio.

creius, Argiæ mons. Scholiaſtes Callimachi.

crema, vrbs Ponti: Gentile, Cremeſius. Steph.

cremera, fluuius Tuſciæ trecentorum Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum inſidiis circumuenti, ad fluminis eius ripas ad vnum omnes

omnes ſunt trucidati: vnde & dies ille inter atros [illegible] ter tus eſt, & porta, quâ egreſſi ſunt Sceleraa eſt cognominata. Liuius li. 2. ab vrbe, O[illegible] .1.Faſtorum,

[illegible] iuſſa Cremeram tenuêre rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis, &c.

Cr[illegible]myon, ſiue Crommyon, oppidum non procul à Corintho, iuxta quod Theſeus incredibili magnitudinis ſuem, quæ agros circumiectos longè latéque deuaſtabat, occidit. Ouid. lib. 7.

Quique ſuem ſecurus aras Cremmiona colô-nus.
Munus, opúsque tuum eſt.

Strabo libro octauo locum hunc Cromyonem vocat: vnde & ſuem à Theſeo occiſam Cromyoniam cognominat.

Cremmia, Vrbs Cretæ, Gortyn poſtea dicta. Steph.

Cremma, Lyciæ vrbs videtur apud Strabonem, lib. 12. Piſidiæ Colonia in Pamphylia eſt. Ptol.

Cremmi, vel Cremnos; emporium paludis Mæotidis circa Tanaim fluuium. Herodot. Ptol

Cremniſcus, oppidum circa Iſtrum, in Sarmatia [illegible]n.

Cremôna, vrbs Galliæ Ciſalpinæ, non procul à Mantua. quæ etiam hodie nomen retinet: cuius ciues cùm contra Auguſtum cum Antonio ſenſiſſent, Cæſar victor, veteranis ſuis eorum agros aſſignauit, qui cum non ſuffeciſſent, adiecit etiam Mantuanorum agros, nûllam aliam ob culpam, niſi quòd Cremonenſibus vicini eſſent. Hinc Virg. Ecloga 9.

Mantua, væ miſeræ nimium vicina Cremonæ,

Crémium, vide Cremnyon.

Cremonis iugum Alpium pars, quâ nonnulli putant tranſgreſſum Annibalem. Circa Lebuos Gallos tractus eſt. Liu.

Crenides, vrbs Siciliæ, quam Philippus poſtea Philippos nominauit. Gentile, Crenitæ. Stephan.

Crenides, Bithyniæ locus, ad Pontum Euxinum. Arr. in Periplo, & locus circa Heracleam Ponti. Steph.

Crenis, Nympha, Ouid. in Metamorph.

Creon, onis, mons eſt Leſbi inſulæ. Plin. lib. 5. cap 31.

Creon, ontis, Corinthiorum rex, prædonis Siſyphi filius, qui Iaſoni poſt Medeam repudiatam [illegible]iam ſuam natu minorem, nomine Creuſam, vxorem deſpondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam naphta illitam ſponſæ dono miſit: quæ ſub noctem & luminibus accenſis concepto igne, non modò illam, verum etiam ſponſum & ſocerum, cum tota regia concremauit. Hyginus c. 25.

Creon, Thebanorum Rex, Menœcij filius, & frater Iocaſtæ; qui Laio ab Œdipo filio occiſo regni adminiſtrationem arripuit. Verùm cùm Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanum agrum crudeliſſimè vaſtaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quàm ſi quis ænigma ab illo propoſitum diſſoluiſſet, Creon propoſito per vniuerſam Græciam edicto, ſi quis id præſtare poſſet, Iocaſtum Œdipi matrem viduam, illi ſe vxorem daturum pollicitus eſt, regnoque Thebanorum vltrò ceſſurum. Quibus præmiis illecti non pauci, cùm propoſitum ænigma diſſoluere non poſſent, à Sphinge occiſi, temeritatis ſuæ pœnas dederunt; donec ad rei famam Corintho excitus Œdipus, Laij & Iocaſtæ filius, ænigma explanauit. Quam rem tam ægrè tulit fera, vt protinus ſeſe ex prærupto monte dederit præcipitē. Hac itaque via Thebanorum regnum adeptus Œdipus matrem imprudens vxorem duxit, cùm paulò antè etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitiis poſtea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, vt lucis pertæſus, vtrumque ſibi eruerit oculum, Antigonéſque filiæ ductu Athenas ſeſe in exilium contulerit. regno Eteocli & Polynici filiis ſuis ea conditione relicto, vt alternis annis imperarent. Verùm cùm Eteocles (cui, quòd maior natu eſſet, priores vices Polynices conceſſerat) exacto iam anno fratrem non reciperet, grauiſſimum ea occaſione inter Arginos & Thebanos bellum eſt exortum: in quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidiſſent, Creon denuò regni gubernacula recepit. Verùm cùm præter alia complura in clementiæ ſuæ exempla Antigonam & Agriam interficiendas curaſſet, quòd illa fratres hæc vitum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cumq́; occiſorum Thebanorum, propinquos funeris officio prohiberet: Theſeus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælióque victum vita exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archon, annuus Athenienſium.

Creontiades, Herculis filius ex Megara Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem verſus à Iunone, quod Lycum interfeciſſet, interemit.

Creophagi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi Strabo.

Creophilus, Samius, quem aliquando tradunt ſuſcepto hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis, quod Œchaliæ captiuitatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium oſtendit, quod quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur, propter dictum à

hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt, quidam non hunc, ſed Ariſteum Proconneſium. Strabo li.15. Apuleius in Floridis.

Crephagenetus, Deus Thebæorum in Ægypto, qui immortalis colebatur. Soli enim, teſte Plutarcho, nullum Deum mortalem venerabantur.

crepi, Luperci dicti ſunt à crepitu pellicularum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos diſcurrere in Lupercalibus, & obuias quaſque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Feſtus.

creſa, Doridis regionis in Aſia minori vrbs. Ptolem. *Creſſa* Plinio. *Porto Malfetan*, Sophiano.

creſpa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Crexa dicta. Plinio.

cres, primus Cretenſium Rex.

creſcens, patricius Romanus, qui cùm Romæ priucipatum ſibi vindicaret ab Othone tertio eſt interfectus. Euſeb.

creſcentius, philoſophus Cynicus, Iuſtino martyri infenſus. Tatianus contra gentes.

creſcentius Numentanus, conſulem titulo ſe Romanum præferens, vrbis dominium cepit.

creſcis, Nymphæ marinæ nomen à fontibus, dictæ: κρήνη enim fons dicitur. Perottus.

creſium, vrbs Cypri. Steph.

creſius, collis in Arcadia. Pauſan.

creſphontes, Meſſeniorum rex, qui populari ſeditione eſt interfectus. Pauſ.

creſſa, Cariæ portus cõtra Rhodum inſulam. Plin.li.5.cap.28. Steph. vrbs Paphlagoniæ quam Meriones poſt Troiam condidit. Occupauit eam Zelias Nicomedis filius: Gentile, Creſſeus Steph.

creſſea, Herodot. lib.7. regio Pallenæ vicina, ac Thermeo ſinui contermina.

creſton, oppidum Thraciæ, quod Stephanus Creſtonen vocari putat ab Herodoto. Lycophron.

[illegible]. Ciues, Creſtoneos vocant, aut Creſtonios, aut Creſtonas. Poſſeſſiuum, Chreſtonicus. Steph.

creſton, nomen Regis Bithyniæ, Iuſtinianus lib.38.

creſtones, populi ſunt qui ſinguli plures habent vxores: cùm autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna diſceptatio inter fœminas, quænam illum chariùs adamaret viuentem. Id vbi compertum eſt, quæ beneuolentiæ, & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibíque à propinquis mactatur, & humatur cum viro.

creta, tæ, & Crete, tes, vulgò *Candie*, inſula in medio Ponto, centum Vrbium fama clara: vnde à Græcis ἑκατόμπολις appellauit, quæ (vt ſcribit Strabo) ad Septentrionem Ægeo alluitur, ſimul & Cretico Pelago, ad Auſtrum Aphro, aliis Libyco; ad Occidentem Ægilam & Cythetam ſpectat, ad Orientem Carpuatum. Habet in longitudine 279 millia paſſuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius 1589. millia paſſuum complectitur. Inſignes in ea Vrbes ſunt, Gortyn, Cydonia, Gnodus, Minois regia, & Strabonis Coſmographi patria. Nullum in Creta animal noxium viuit, optimique vini fertiliſſima eſt, de qua Vergilius 3. Æneid.

Creta Iouis magni medio iacet inſula Ponto,
Mons Ideus vbi & gentis cunabula noſtra:
Centum vrbes habitant magnas, vberrima regna.

Dicta eſt Cureta ab habitantibus Curetibus, & per ſyncopen Creta. Alij dicunt Cretam dictam à Crete quodam Iouis filio Curetum rege, alij à Crete Nympha Heſperidis filia. Arrianus non à Crete, ſed ab homine, cui Cres nomen erat, nominatam dicit, qui Iouem abſcondit in monte Lycæo. Vnde Creſſa, tantùm fœminini generis, id eſt, Cretenſis. Similiter Creſſeus, & Creſſius, plura apud Stephanum, qui hanc inſulam alias Æriam & Chthoniam & Iberiam dici prodidit. Gretenſes in ſubterraneis ædibus degunt, natura inuidi, fœdifragi, & ventres pigri, teſte Epimenide Cretenſi.

creta, lucus eſt. Pauſ.

creta, oppidum Scythiæ, Valerius Flaccus libro 1.

—quoties pauces ad littoris ictus
Deficiam, Scythicum metuens, Pontúmque, Cretámque.

cretea, regio Arcadiæ circa Lycæum montem: in qua Incolæ Iouem educatum ferunt, non autem in Creta inſula. Pauſan.

cretæus, poëta quidam apud Propertium.

cretæ, inſulæ quædam appellantur in Mœſia contra Liburnos populos. Plin.lib.4. capite vltimo.

cretenia, locus Rhodi, vbi Althemenes habitabat, qui cùm ex oraculo patrem ſe occiſurum accepiſſet, dum fugit ne hoc perpetret, noctu nauigium incidit, in quo piratas eſſe ratus patrem occidit. Super Cretoniam Atabitij montes ſunt. Steph.

cretheus, filius Æoli, Iouis filij, qui ex Tyro Salmonei fratris filia Æſonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem. Hom.lib.Odyſſeæ,11. Inde Crethetus denominatiuum, vt Virgo Cretheia apud Flaccum li.1. dicitur Helle, Crethei neptis.

crethon, filius Dioclis, qui cum fratre Orſilocho ad bellum Troianum profectus eſt, Græcis auxilium laturus. Verum cum duo hi fratres nimium,

[...]m ſui viribus freti, cum Ænea congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis ſuæ pœnas dederunt, vixque eorum cadauera à Menelao & Antilocho ex hoſtium manibus eripi potuerunt. Homer. libro quinto Iliad.

cretineorum, regio eſt circa Epheſiam. Parthenius in Erot. c 5.

cretopolis, Pamphyliæ vrbs. Polyb. Diodor. lib 18.

cre[...]icus, Oratoris nomen, cuius meminit Iuuenal. Sat. 2.

Acer & indomitus, libertatiſque magiſter Cretico pellucet.

creuga, pugil inſignis. Pauſ.

cretinus Magneſius, bello Mithridatico aduerſus ipſum Mithridatem delegit imperatorem He[...]miam, quocum tamen priuatas gerebat inimicitias, profeſſus ſe interim iturum in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem duorum suboriretur. Quod ſi patria mallet Cretinum imperatorem quàm Hermiam, orauit vt interim exularet Hermias. Aduerſarij modeſtia permotus Hermias, ſponte exulauit.

creuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iaſon repudiata Medea, vxorem accepit: quamobrem Medea indignata, carminibus ſuis ignem inextinguibilem ſcriniolo incluſum per filios ſuos miſit: filios verò præmonuit, vt ſtatim oblato munere diſcederent. Creuſa igitur videndi cupida, nihilque mali ſuſpicans, ſcriniolum aperuit, & continuò euolauit ignis, Creuſámque, & totam Creontis regiam exuſſit. Ouid. lib. 1. de Arte,

Cui non defleta eſt Ephirea nata Creuſa?

creuſa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ coniux, cui Aſcanium filium peperit. Hanc in excidio Ilij, ad Ænea, qui fugiens patrem humeris geſtabat, filiúmque manu ducebat, perditam fuiſſe in itinere, dum vias notas exceſſiſſet, tradit Maro libro ſecundo Æneidos: ſed nonnulli eam ab ipſo Ænea ex pactione cum Græcis facta occiſam volunt, ne quis ex ſemine Priami ſuperesſet. Alij rurſus non occiſam ſed deſertam tradunt: idque eo conſilio, ne nouas ſedes, nouā que fœdera (quæ ferè nuptiis ſolent coaleſcere) longinquis in regionibus quæſituro vxor obeſſet: quibus refragatur fabula de Heleno & Caſſandra, liberis Priami, quos Græci captiuos abduxerunt.

creuſa, Bœotiæ oppidum. Ptolem. Theſpienſium nauale, vt Strabo ait, *Liuadia*, Nigro vocari [...]ur.

creuſis, oppidum partim Bœotiæ & Locrenſium, partim Ætolorum. Vadianus apud Pomponium libro 2. Steph. Bœotiæ vrbem eſſe ait, è regione Margaridis ſitam.

crexa, vide Crepſa.

crimiſa, vrbs Italiæ prope crotonem & Thurium à crimiſa Nympha: Gentile, crimiſæ. Strab. lib. 7. Steph.

crimiſa, Straboni Lucanorum vrbs eſt: Meminit eius Steph. & Lycophron apud quem duplici ſſ. *κρίμισσα*, ſcribitur in Calabria eſt, & hodie, *Ciro*, ſiue, *Cirrha*, dicitur, *Crab.* Barrio authore. Hanc eandem tradit ab Antonino, *Paternum*, vocari crimiſa heius etiam loci fluuius dictus eſt apud Stephanum. Nunc, *Fiumica*, eodem Barrio teſte.

crimiſſi fluuij nomen. Steph.

crimiſſa, vide crinifus.

crinas, Maſſilienſis medicus, qui ad ſyderum motus ex Ephemeride Mathematica cibos dabat, horáſque obſeruabat Plin. ſcribit, hunc centum ſeſtertia reliquiſſe muris patriæ, non minori ſumma extruendis.

crinis, Sacerdos Apollinis, qui cùm ſacra Dei neglexiſſet, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegiſſet, omnibus rebus à muribus corroſis, tanto detrimento commotus, conſueta ſacra Deo peregit. Quo facto Deus ilicò mures omnes ſagittis ſuis perdidit, atque ex ea re Sminthcus Apollo dictus eſt: nam cretenſes, mures Sminthas vocant.

crinifus, Siciliæ fluuius, Segeſtæ vrbi vicinus: de quo Seruius huiuſmodi refert fabulam: cùm Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilij denegaret, Neptunus iratus Troiæ cetum immiſit, vt eam vaſtaret. Qua de re conſultus Apollo, hoc vnum tantæ calamitatis remedium fore oſtendit, ſi virgines Troianæ belluæ objicerentur. Hippotes itaque nobilis Troianus metuens, ne & Hegeſta filia ſua in eandem calamitatem incideret, naui eam impoſitam ventis fluctibúſque commiſit, tolerabiliùs nimirùm ratus, ſi illa ſe abſente mergeretur, quàm coram à teterrima bellua crudeliſſimè dilaniaretur. Verùm ita diis viſum eſt, vt illa ſalua in Siciliam deferretur: vbi amore eius captus crinifus, in canis, ſeu (vt alij malunt) in vrſi effigiem conuerſus, eam compreſſit, ſuſcepítque ex eo concubitu Aceſtem Siciliæ regem. Virgil. quinto Æneid. de Aceſte.

Tria Crinoſo conceptum flumine mater Quem genuit.

crioa, vicus in tribu Antiochide. Steph.

crois, Latinè aries dicitur, quo nomine dictus eſt Ægineta quidam luctator decantatiſſimus apud Græcos. Aries autem crios ob id dicitur, quia cùm in eo fuerit ſol, inter diem ac noctem quodammodo iudicat, quòd *κρίνειν* nuncupant. Et quòd in eo ſigno

Bb

inter hyemem poſitus,ac æſtatem ipſe rurſus indicauit Cælius libro vigeſimo octauo, capite ſecundo.

criſa,nomen oppidi,quod Criſus Phoci filius condidit. Hinc Criſæus ſinus: Strabo lib.9. Sunt & aliæ vrbes hoc nomine appellatæ (aliàs Criſſa.) Steph.

criſa,vrbs Phocidis, vnde campus Criſæus: & alia Æolidis, quam aliqui eandem Cyrrhæ faciunt:Gentile,Criſæus.

criſæ,vrbs Troiadis.

criſpina, Pannoniæ vrbs.Anton.

criſpinus, præfectus Prætorio Domitiani principis, celebratur à Statio in ſyluis, qui patre illum Vectio Bolano quem comitem habuit in Armenia Corbulo,prognatum ſcribit.At à Iuuenale ſatyra prima proſcinditur, vt pars Niliacæ plebis & verna Canopi. Et rurſum Satyra quarta vt adulter & inceſtus notatur: Ecce iterum Criſpinus adeſt, mihi ſæpè vocandus. Ad partes, monſtrum nulla virtute redemptum à vitiis,&c.

criſpinus,conſul,collega Iuuentij Celſi anno ab vrbe 865.

criſpinus, conſul cum Æliano, anno ab vrbe 939.

criſpinus, conſul cum Iuliano, anno ab vrbe 976.

criſpitia Daciæ ripenſis vrbs,lib.Notit.

criſpus Salluſtius,hiſtoricus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano,elegantia dicendi, Attica breuitate ſententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis longis vtatur, ſicuti & Thucydides; Ciceronis acerrimus inimicus fuit,vt ex vtriuſque inuectiuis orationibus conſtat. Marcus Varro Criſpum Salluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone, loris benè cæſum dicit: & cùm dediſſet pecuniam,dimiſſum. Gellius lib. 18. Deceſſit ex hac vita quadriennio ante bellum Actiacum, compluribus hiſtoriæ Romanæ libris perfectis & abſolutis, ſed quorum præter coniurationem Catilinæ & bellum Iugurthinum atque pauculas concurationes temporum iniuria nihil ad nos peruenit.

criſpus, Conſtantini Cæſaris filius,à patre interfectus.

criſpus, Vibius orator, ore compoſitus & iucundus: priuatis tamen cauſis, quàm publicis melior.Quintil.

criſſa,oppidum maritimum Phocidis, à Criſſa Phoci filio conditum. Hinc Criſſeus ſinus, Strabo lib 9.

criſtonei, populi vicini Scythis, Stobæo,quos ait vxores cum maritis mortuis comburere.

critalis,Cappadociæ oppidum,Herodot.

critenſi, Aſiæ populi, à Memnonibus, & Dauellis, dierum viginti interuallo diſcreti. Plin. lib.6 cap.36.

critheis, vt ex Ephoro refert Plutarc. in vita Homeri filia Atellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cùm puellam vitiaſſet, grauidámque feciſſet: atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo grammaticæ præceptori in matrimonium dedit.Illa verò non multò pòſt Homerum peperit, ob idque Meleſigenes dictus eſt,qui poſtea cæcus factus, Homeri nomen cepit. Vide Ariſtotelem lib. 3. de poetica longè aliter hæc narrantem, vt & Pauſaniam in Melete.

crithote,vrbs Helleſponti,octoginta ſtadiis,à Candia diſtans: Gentile, Crithoſius. Eſt & promontorium Acarnaniæ.Steph.

critias, Philoſophus, dixit animam eſſe ſanguinem.

critias, vnus è triginta tyrannis, Athenienſibus à Lacedæmoniis impoſitis. Cicero lib. de Oratore 2.

crito Athenienſis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vſque ad extremum vitæ eſt philoſophatus.

crito, Pieriota (Pieria autem vrbs eſt Macedoniæ) hiſtoricus fuit, ſcripſitque res Perſicas, Siculas,Macedonicas.

crito,Naxius genere,hiſtoricus & ipſe.Suidas.

critobulus,medicus, de quo Plin lib.ſeptimo capitulo trigeſimo ſeptimo. Magna & Critobuli fama eſt,extracto Philippi regis oculo ſagitta,& citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

critolâus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade & Diogene Stoico, vt ſcribit Cicero lib. 2. de Oratore. De huius libro ſcribit idem Cicero in Tuſculanis quæſtionibus. Quo loco, inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat,in alteram corporis & externa, tantum propendére illam boni lancem putet, vt terram & maria deprimat.

critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis euertit. Cicero libro tertio de Natura deorum. Is ſororem interfecit, quòd ſibi ei victoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Dercaratus apud Plutarchum in Paralellis. Poſtremò à Quintilio Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno ſibi mortem conſciuit. Liuius.

Κριοῦ μέτωπον,id eſt,arietus frons Cretæ inſulæ promontorium, ad Occidentem,verſus Cyrenas. Rufus ex Dionyſio, Pompon. Mela, libr. 2. Plin.lib.4.c.12.

Crius,

crius, municipium Atticæ, Suid. item fluuius Achaiæ.Pauſan.

crixia,Italiæ vrbs in Liguria.Anton.

croatia,vide Liburnia.

crobialus, oppidum non longe à Seſamo in Paphlagonia,quod abluit Parthenius amnis Dianæ virgini admodum gratus. Apollonius lib. 2. Valer.li.1.Argonauticon. & Steph.vide Cobilus.

crobylus, leno quidam omnium ſceleſtiſſimus,qui duo ſcorta domi alebat,quorum lenocinиis quamplurimos adoleſcentes in perniciem alliciebat: nec his contentus, eoſdem illectos furto compilabat, vnde Crobyli iugum abiit in prouerb.

crobylus,poeta comicus.

crobyzi, populi iuxta Iſtrum, quorum terra crobyzica, Steph. Myſiæ inferioris gens. Ptol. Item,Thracum populi.Herodot.

crocala, inſula arenoſa, circa Indi fluminis oſtia.Plin.

crocea,vrbs Laconicæ,vna ex centum: ciues, Croceatæ.Steph.

crociatonon, Venetorum in Gallia Lugdunenſi vrbs.Ptol.

crocillus,nomen paſtoris,Theocritus.

crocius, Theſſaliæ campus, prope Thebas Phthiotidis,per quam Ambryſus fluit.

crocolana, Angliæ vrbs. Anton. *Ancaſter*, Camdeno.

crocodillo,oppidum, Arſinoe poſtea dictum: ſimiliter & flumen. Steph. κροκοδείλων πόλις, id eſt,crocodilorum vrbs,ſita eſt in Mœride palude Ægypti: ſic dicta, quòd equus cuiuſdam canes proprios fugientes perſequens,in paludem delapſus,à Crocodilo in vlteriorem ripam delatus ſit: quo in loco vrbs condita, Crocodili conſecrati & pro diis habiti ſunt,eorúmque cæde omnibus interdictum.Steph.

crocodilon,Phœniciæ oppidum,non procul à Carmelo promontorio.Plin.lib.5.cap.19.

crocodilus, mons eſt Ciliciæ regionis. Plin. lib.5.cap.27.

croconus, fluuius eſt Brutiorum, in quem ſi quid conjiciatur,lapideo dureſcit cortice.

crocorus, campus iuxta Theſſaliam ad Amphryſum fluuium.Steph.

crocum, venatorem, ac ſagittarium fuiſſe dicunt,precibúſque Muſarum in aſtra relatum,Sagittarij nomen accepiſſe.Sidonius.

crocus, puer formoſiſſimus, qui cùm Smilacem puellam deperiret,amoris impatientia verſus eſt in florem ſui nominis. Ouid. 4. Metamorph.

Et Crocum in paruos verſum cum Smilace flores.

crocyleum, ſeu Crocylium Æoliæ vrbs,vt diſertè ſcribit Thucydides lib. 3.ſub finem, Steph. Ithacæ inſulæ adſcribit, auctorémque laudat Thucydidem lib. 3. ſed ea de re nec vola nec veſtigium apud Thucydidem. Idem ait Heracleonem Glaucij filium in quatuor partes Ithacam diuidere, quarum prima ſita ſit ad meridiem & mare, ſecũda Neium vocetur, tertia Crocylium, quarta denique Ægirea. Vocatur & Demos,vt videre eſt apud eũdem Stephanum in voce δῆμος.

crocylus,vir Athenienſis.Plutarch.

crœſus,rex Lydorum, Alyattæ filius,omnium quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus, vnde etiam hodie cùm immenſas opes ſignificare volumus, Crœſi diuitias dicimus. Hic cùm ſe omnium mortalium fœliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone. Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad viuimus,periculum ſit,ne inſtabilis huius mundi fœlicitas dolore aliquo contaminetur. Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe,Crœſi calamitas poſtea declarauit.Victus enim à Cyro,pyræque impoſitus, tandem ſalubre Solonis conſilium agnouit,eiúſque nomen ſæpius inclamauit. Vnde admiratus Cyrus quiſnam eſſet deorum, hominúmve, quem ille in extremo periculo ſolum inuocaret, rémque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Crœſum ab incendio liberauit,ſummóque ſemper apud ſe in honore habuit.Ouid.4.de Ponto.

Diuitiis audita eſt cui non opulentia Crœſi?

Herodot.lib.1.Plutarch.in Solone.

crois, Arabum vrbs, Steph.in voce κρωΐς.

cromitis, regio in Peloponneſo ſupra Alpheum.

crommyoneſus,inſula ante Smyrnam.Plin.

crommyon, Cypri inſulæ promontorium. Strabo. Libyæ vrbs. Steph. Locus in Attica Xenoph. iuxta Aſcalonem oppidum. Stepha. Eſt & Corinthij agri vicus,vt Pauſanias & Thucydides tradunt, centum viginti ſtadia ab vrbe remotus. Strabo Megaridi, non Corinthiacæ regioni attribuendum putat.

cromna,Paphlagoniæ oppidum.Strab.lib.12. Valerius Flaccus lib.5.

Mox etiam Cromnam, atque iugo pallente Cytoreo.

Stephanus Cromnam (inquit) alij Amaſtrim, alij Amaſtridis regiunculam faciunt: Gentiles Cromnites, Cromnæus. Eſt & Peloponneſi vrbs, quæ in maſculino & fœminino genere, item ſingulari & plurali numero profertur, à Cromno Lycaonis filio. Vide Heſychium.

cronciades,vnus ex præſtantioribus Herculis filiis ex Megara.Perottus.

cronea, promontorium Caſpio mari vicinum Plin.lib.4 cap.5.

cronia, orum, Saturni feſta erant, quæ cele-

brabantur Romæ 14. Kalendas Ianuarias,ita dicta ἀπὸ τοῦ κρόνου hoc eſt,à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horum Macrobius latè meminit,citata etiam antiqui poetæ authoritate,apud quem legerat.

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ,

Conficiunt ſacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

cronium, mons Peloponneſi. Ptol. Vrbs in Elide,Diodor. lib. 15. Siciliæ oppidum ab Amilcare captum. Polyen.

cronium, nonnullis mare concretum appellatur,teſte Plin.lib.4. cap. 16. Apollonius tamen in Argonauticis Cronium mare pro Adriarico poſuit,ſi interpreti eius credimus, quod Italiam, alluat,quam olim Saturnum volunt tenuiſſe.

cronius,vnus ex Centauris.

cropia,vicus in tribu Leontidis.Steph.

cros,vrbs Ægypti, ciuis, Croites.& præfectura,Croitis.Steph.

croſſa,vrbs iuxta Pontum: Gentile,Croſſæus, Steph.

croſſæa,Græciæ regio.Herodot.

crotalus, Fluuius Italiæ (cui Magna Græcia cognomen eſt) nauigabilis, Plin. libr. 3. capite 10.

chrotchchildes, Childerici Burgundionum regis filia, Clodouei Francorum regis vxor, Blond.

croton, ciuitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athleta memorabilis: qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima autem rei bellicæ fuit:nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Iure itaque dici viſum eſt, qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt. Vetus quoque prouerbium alterum,Crotone ſalubrius.Quod inde ortum eſſe aiunt,qui locus ipſe ad ſalubritatem, & bonas corporis habitudines propter athletarum multitudinem plurimùm conferat. Plurimos etiam Olympionicas habuit ad eius gloriam accedit ingens Pythagoreorum numerus. Strab. lib.6.Hinc Gentilia nomina, Crotoniata, crotonius,& Crotonias Steph. Crotonem vrbem eſſe ſcribit aliam Tuſciæ metropolim, & montem. vnde Axium flumen effluit; κρότων etiam eſt animalculum canibus infeſtum. Latini Ricinum vocant. Centum quinquaginta ſtadiis à Lacinio promontorio diſtat, & ab Achæis condita fertur. Vide Strabonem lib. 6. & Tit. Liu. lib. 24.

croton. Vmbriæ eſt vrbs Halicarn. lib.1.quæ poſtea Cortonia vocata fuit, vt vertit Gelenius. Sed Corthonia habet Codex Græcus à Roberto Stephano excuſus. Cortona eſt Liuio,

croton,tonis,nomen viri. Ouid.lib.15.Metamorph.

Inuenit Æſerei ſ. talia fluminis ora,

Nec procul hinc tumulum ſub quo ſacrata Crotonis

Oſſa tegebat humus iuſſáque ibi mœnia terra

Condidit,& nomen tumulati traxit in vrbem.

crotopus, rex Argiuorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem cùm inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicum maſcul. Ouid.in Ibin;

Quique Crotopiadem diripuêre Linum.

crotus,ſiue Croton, Euphemes Muſarum nutricis ſilius.

crumerum Aſaum, Pannoniæ inferioris Antonino,Comorn inſula vt Simlerus opinatur.

crunos, Thraciæ portus, Pomponius libro ſecundo Dionyſiopolis, in quit Plinius libro 4. capite vndecimo ante Crunos. Portus autem à ſalientibus aquis nomen habet, qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide Dionyſiopolis.

cruſa,inſula Aſiæ adiacens in ſinu Ceramico. Plin.lib.5.cap.31. in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

cruſis, pars Mygdoniæ, à Cruſo Mygdonis filio, vnde cruſis adiectiuum fœmin. gener. Stephan.

cruſtumerium, oppidum in Latio, Albanorum Colonia. Plinius libro tertio cap. 5. Virgil. libro ſeptimo Æneidos. Cruſtumeros appellat.

Ardea, Cruſtumeríque, & turrigeræ Antemnæ.

cruſtuminum, oppidum Thuſciæ, iuxta Veios, à quo incolæ Cruſtumini dicti.& Cruſtumina tribus & cruſtumina pyra,& cruſtuminum vinum laudatiſſimum.

cruſtumium, fluuius ex Apennino monte ortum trahens,Ariminú.uque præterlabens.Luca. lib.2.

In læuum cecidêre latus velóxque Metaurus,

*Cruſtumiúmque rapax & iunctus Sapis Iſauro.*Plin.lib 3.cap.15.

crya, vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ inſulæ cryeorum,nempe Caryſis & Alina,Steph.

cryaſſus, vrbs cariæ à Cryſſo Carctis filio, Steph.

crymnas, locus in Troade, author Nicander in Theriacis.

crynis,Bithyniæ fluuius.Plin.

cryon, Aſiæ minoris fluuius, in Hermum defluens.Plin.

crypta Neapolitana, via manu facta eſt, ſub monte Pauſilippi, qua itur cuma Napolim, Mille paſſus in longitudinem protenditur duodecim

decim pedes lata, & totidem alta eſt, vt eam deſcribit Leander *Grotta di Napoli*, vulgò vocant.

cryptus, Arabiæ fœlicis portus. Ptol.

cryptus. Æginæ inſulæ portus. Pauſan.

crylla, Troiadis fluuius, Plin.

C T

cteatus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem ſunt profecti. Homerus in catalogo nauium.

ctemene, vrbs Theſſaliæ, à Peleo Phœnici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenem Dolopiadem: Gentile, Ctemenius, & Ctemenæus.

ctenos, Tauricæ Cherſoneſi portus. Strabo.

cteſibus, Athenienſis paraſitus, qui aliquando interrogatus: quid illi ex Philoſophia ſupereſſet, reſpondit, ἀνωμᾶλον δειπνεῖν, id eſt, ſine ſymbolo cœnare: nam cùm iocis ſcateret, ſæpius vocabatur. Cæl lib. 27. c. 24.

cteſias, Cteſiochi filius, medicus Cnidius, qui Artaxerxem cognomento Memorem curauit & hiſtoriam Perſicam libris triginta conſcripſit. Suidas

cteſilochus, pictor nobilis qui Iouem Bacchum parturientem & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices, dearúmque clamorem depinxit.

cteſiphon, Athenienſis decreto perſuaſit Athenienſibus, coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergò, Ob id ab Æſchine Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus (defenditur à Demoſthene præclara illa, atque omnium optima oratione, quæ περὶ Στεφάνου, id eſt, de corona inſcribitur. Cicero de optimo genere oratorum.

cteſiphon, Architectus qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile & toto orbe celebratum: quod poſtea ab Heroſtrato incenſum fuit, & hac tantum de cauſa vt ob aliquod facinus nominaretur.

cteſiphon, locus Parthorum, Strabo lib. 15. Prope Seleuciam vicus maximus eſt, nomine Cteſiphon, in quo Parthorum reges hyemabant, Hic vicus vrbis potentia & magnitudine eſt adeò, vt Parthorum multitudinem & apparatum omnem recipiat, ac venalia neceſſariáque artificia illi ſuppeditet. Ibi Parthorum reges in hyeme propter aëris temperiem degere ſolebant, æſtatem verò in Hyrcania & Ecbatanis agebant. Quin & Cteſiphontem Babylonici regni caput fuiſſe, Plin. lib. 6. ſcribit c. 26. Gentile, Cteſiphonthius.

cteſippus, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit, quò impuros adoleſcentis mores componeret: eius tamen cùm duro, tùm minimè liberali ingenio eſſet: nuſquam adduci potuit vt curam & laborem in illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verùm etiam ſtudioſè tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantia importunitate leuiſſimi hominis ſuperatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret. Cteſippus, vt erat futilis delirúſque, grauiſſimum, peritúmque imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere: atque illum monens, docénſve, importuniùs perurgere: Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt: O Chabria, Chabria: cumulatum tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſoluo, qui dati tui deliramenta ſuſtineo. Plut. in vita Phoc.

cteſius, Iupiter dictus eſt apud Athenienſes, in cuius dedicatione Ambroſia ferebantur, id eſt, omnis generis fruges cum oleo & lacte. Cæl. lib. 28. c. 25. Huius ſtatuam in ærario ponebant. Suidas.

cthonia, inſula eadem quæ Crete. Steph.

cthonophile, ex Baccho Phliuntem peperit. Steph.

ctymene, vide Ctemene.

ctylindrine, Indiæ intra Gangem locus. Ptolem.

ctypanſa, caſtellum. Strab. lib. 8.

C V

cuarius, fluuius prope Coronæam, quem Alcæus Coralium vocat.

cuba, dea apud Antiquos, quæ præerat cubantibus.

cuba, inſula noui orbis Occidentalis.

cuba. Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

cubi, Galliæ Celticæ populi, qui Bituriges vocantur, vulgò *Ceux de Berry*. Plinius libro 4. cap. 19.

cubulterini, Italiæ populi. Plin.

cubus. vide Cybus.

cucadma, Sarmatiæ Aſiaticæ oppidum. Ptol.

cucaſbiri, Thraciæ vrbs Procop.

Cucci, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

cuculum, Straboni Marſorum in Italia, hoc ibi, *Scurcola*. Caſtellum ponit Leander.

cuculum, Latinorum oppidum, in via Valeria, cuius meminit Strabo lib. 5.

cuculus, Iupiter dictus eſt, quòd Iunonis deſiderio in hanc auem fuerit transformatus.

culcua, Colonia Numidiæ nouæ in Africa. Ptol.

cuma, vrbs in Locrenſi agro, qui eſt Ioniæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum vrbium maxima, & ferè metropolis cæterarum ciuitatum, quæ numero erant circiter triginta. Ab

ca nominata eſt cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarunt, quæ profecta in Italiam multa de Romanis vaticinata eſt. Item patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque poeta Cumæus fuit, qui patrem ſuum, relicta Æolica cuma, in Bœotiam migraſſe dicit. Plut. de eo in Sympoſiis, multa, & Suid. Steph.

cumanus, Apollo dictus eſt, quòd Cumæ coleretur, quem quatuor diebus fleuiſſe memorant, cùm aduerſus Achæos, regémque Ariſtonicum à Romanis pugnaretur.

cuma Æolica, ante Leſbum ſita, nomen habet à cyme Amazone: quare & Amazonium dicta eſt. Hæc & Leſbus ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phryconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ & Pamphiliæ. Item inſula prope Siciliam. Steph. huius incolæ cumæi dicti ſunt, qui ſtupiditatis nomine malè audierunt: olim enim vulgatum erat in tota Aſia prouerbium Cumęos ſero ſapere. Vide Eraſm.

cumæ, arum, ciuitas campaniæ ad mare iuxta Puteolos, à cumæis Aſiæ populis, & chalcidenſibus communiter condita, Seruius in illud Virg. 3. Æneid.

Huc vbi delatus cumæam acceſſerit vrbem.

Eubœa, inquit, inſula eſt, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti ſunt ad nouas ſedes quærendas, & haud longè à Baiis (qui locus à ſocio Vlyſſis Baio illic ſepulto nomen accepit) inuenerunt vacuum littus, vbi viſa muliere grauida (quod illi fœcunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam Cumas appellauerunt, ſiue, ἀπὸ τῆς κύουσης, hoc eſt, à prægnante, ſiue ab vndis, quas Græci, κύματα, appellant. Hæc ille. Strabo verò libro 5. Cumas appellatas mauult à cuma Æolica vrbe, ex qua profectus eſt Hippocles, qui Megaſtheni Chalcidenſi in hac vrbe condenda ſeſe præbuit adiutorem, traditque ita conueniſſe inter duos hoſce duces, vt ius quidem coloniæ penes Chalcidenſes, nominis autem imponendi poteſtas penes cumæos eſſet.

cumanus, Iudææ procurator, anno ſalutis 51.

cumæ, ſic fere Latinis, ſed cyma Liuio, vt & Ptol. Æolidis maritima vrbs eſt, quæ *Foia noua*, Nigro, ſed *Caſtri*. Sophiano dicitur, cume Straboni etiam, *Lareſſa*, vocatur, *Amazonium*, quoque, & *Phriconitis*. Stephano teſte, appellatur eadem dicitur, *Ægyptia*, à Xenophonte.

cumelus poeta, floruit anno ab vrbe 420.

cumerum, Piceni promontorium eſt, Plinio, *Monte d'Ancona*, hodie, Leandro teſte, aliquibus etiam, *Monte Santo*, dici ſcribit. Non. Marcellus in ſua Ægialogia propter frequentes Eremitarum habitationes.

cumi, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

cumillum Magnum, Italiæ vrbs, inter Parmam & Dertonam. Anton. hodie, *Sigomel*, iuxta Vetſam fluuium. Simlero Camillomagum coniunctim legit. Sigonius.

cumæus ager, Luſitaniæ promontorium Strabo libro 3. caput hodie, *Sancti Vincentij*, nominant. Idipſum Ptolemæus ſacrum eſſe credidit, vt facilè in locis non adeò diſtantibus error committitur.

cunei, Hiſpaniæ populi, quorum vrbs ampla Caniſtorgis dicitur. Appian.

cuneus, ſiue Sphen Straboni regio eſt. Plin. promontorium vocat: Mela agrum. Locus Hiſpaniæ Luſitaniæ eſt inter ſacrum promontorium & Anam fluuium. *El Faro*, hodie dici Cluſio videtur, cui in Algarbiæ regno eſt.

cuni, Gedroſiæ oppidum. Ptol.

cunici, vrbs Baleatidis maioris. Plin.

cunicularię, inſulæ paruæ, corſicæ inſulæ vicinæ, inter corſicam & Sardiniam. Plin. lib. 3. c. 3.

cunina dea, quam Priſci coluerunt, quæ cunis infantium præſidere putabatur. Cæl. Rhod. lib. 12.

cunion Charion, id eſt, Lætus portus Sardinię inſulæ promontorium eſt. Ptol. *Cabo Ferraio*, Mar. Nigro eſt.

cunipertus Longobardorum rex, patri Grimoaldo in regno ſucceſſit, anno ab vrbe 1435.

cunuſitani, Sardiniæ populi. Ptol.

cuphe, Lybiæ interioris vrbs. Plin. apud Cedrenum verò fluuius Sarmatiæ Europææ videtur.

cupido, amoris deus, quem Heſiodus natum vult ex chao & Terra: Simonides & Cicero ex Marte & Venere: Arceſilaus ex nocte & Æthere: Alcæus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cœlo: Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex ſola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virg. lib. 1. Æneid.

Nate mea vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt. Ouid.

Alma faue, dixi geminorum mater Amorum.

Honeſtus, videlicet & turpis: illúmque ex Venere & Ioue patre natum volunt: hunc autem Erebi & Noctis filium eſſe: quod ipſum refert Cicero libr. 3. de Natura deorum. Fingitur à poetis armatus flammis, & duobus diuerſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandíque. Ouid. libro 1. Metamorph. in fabula Apollinis & Daphnes.

cupræ, vel Cypræ duæ ſunt vrbes apud Ptol. vtræque in Piceno ſiue in littore Apulo: alteram Maritimam, alteram Montanam cognominat, Maritimam putat Leander hodie cocu-

pa

pare, *Gritto*, caſtellum. Montanam verò, Templum D. Virgini dicatum, quod *Cereto*, dicitur, Hæc forte erit Cupra, id eſt, Iunonis fanum, quod Strabo lib. 6. hoc loco deſcribit. Pintianus ex Cupra maritima duas facit apud Ptolem. *Cupram*, nempe & *maritimam* Huius maritimæ mentionem putat fieri apud Pompon. lib. 2. vbi cæteri legunt Senogallia maritima, &c. quo iure, iudicent alij.

cuqueni, vel Cucueni, Aquitanicæ Galliæ populi. Ptolem. Biernenſes vocantur à Villanouano.

cutaporina, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

curcum, Liburniæ oppidum. Ptol.

currura, inſula in mari Adriatico, non longè Melitine: aliàs dicitur Meſena.

curena, Mediæ vrbs. Ptol.

curenſes, populi in quarta regione Italiæ à Plinio collocati. lib. 3. c. 13.

cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur: conuenerúntque Romulus & Tatius in hanc ſententiam, vt à duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Roma que nomen retineret: ſed Romani & Sabini Quirites appellarentur. Liuius libro primo. Hinc etiam populi cures. Virgilius libro 9.

Tatióque ſeni Curibúſque ſeueris.

Fuit quondam vrbs illuſtris teſte Strabone, caput gentis vocat Halicarnaſſeus. Plinius curenſes, *κυρεις*, Stephano eſt, hodie, *Turre*, dici ſcribit Leander.

curetes, populi cretæ inſulæ, cui & corybantes & Dactyli Idei appellati ſunt: ex Ida Phrygiæ monte (vt quidam volunt) oriundi: à cuius etiam nomine Cretæ montem, quem primùm inſedere, Idam appellaſunt. Dicti, *κουρῆτες*, Strabonis libro 10. *ἀπὸ τῆς κουρᾶς*; hoc eſt, à tonſura. Anteriorem enim capitis partem detonſam gerebant, ne hoſtes eos Cæſarie apprehenderent. Alij Curetas dictos, *ἀπὸ τῆς κουροτροφίας*, eò quòd Iouem aluiſſe dicantur. Idem Strabo loco iam citato, Curetas in Græciam quoque traieciſſe, tandémque conſediſſe trans Acheloum flumum, ibique cùm intonſa ſeruarent capita, Acarnanas vocari cœpiſſe. Hos Ouidius ex imbri natos fabulatur, libro 4. Metamorphoſ.

—Largóque ſatos Curetas ab imbri.

Hinc deriuata, Cureus Curiſſa, Curitis.

curetes, id eſt, Saterdotes Cybeles in Creta, Græcè, *κουρῆτες*. Cabiros, Telchinas, Corybantes & Idæos Dactylos, ſunt qui eoſdem fuiſſe credant, inquit Strabo lib. 10. Idem eodem in loco tradit eorum quoſdam qui trans Acheloum habitabant, Acarnanas dictos fuiſſe.

curia, Rhetiæ locus inter Mediolanum & Brigantiam, *Chur*, hodie Schudo.

curia, vel coria. Otedanorum vrbs, Albioni inſulæ. *Corodbrige*, Camdeno.

curiandra, Bactrianæ oppidum. Ptol.

curianum, Galliæ Aquitanicæ promontorium. Ptol.

curias, Cypri promontorium, Ptol. oppidum Plin.

curica, vrbs inter Bætim fluuium & Emeritam. Anton.

curicta, inſula Illyriæ obiacens Plinio & Ptol. *Vega*, fortè hodie dicitur, inquit Hermolaus. Cerycticа eſt Straboni.

curictæ, populi Illyrici, conuentus Scardonitani, quos ius Italicum habere Plin. dicit libr. 3, cap. 21.

curifugia, nomen villæ Nicolai Perotti inditum, quem in agro Sentinari habebat, inter duo flueuta, Sentinum & Neuolam, vbi eſt ſaluberrima cœli temperies.

curionia ſacra, quæ à curionibus in curiis fiebant.

Q. curio pater, orator egregius, ſed nulla memoria fuit. Hic in quadam oratione Cæſarem omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocauit.

c. Curio filius, Tribu. pleb. Cæſarianas partes ſequutus eſt, vir luxu & audacia ſingularis: ſexcenties enim H.S. debebat, vt Valerius de luxuria ſcribit. Is vt ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum ciuilem impulit. Cicero in Epiſt. ad Q. Turonem, & 2. Epiſt. ad Curionem.

curiones, Germaniæ populi. Ptol.

curioſolitæ, populi inter celtas ex maritimis ciuitatibus, Oceanum attingentibus, qui Armoricæ appellanrur, proximi Andegauenſibus. Hos Coriſopitenſes eſſe pleriſque placet: quæ ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Turonenſi, Britanniæ ducatu, regnóque Francorum ſita, *Cornoaille*.

curitis, oppidum à terra eſt abſorptum. Plin. lib. 2. cap 19.

cúrium, vrbs cypri, à cureo Cinyræ filio. Gentile, curicus, curias. fœm. & ipſa regio. Eſt etiam vrbs Ætoliæ. Steph.

curius, Roman. ciuis exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cùm in ſcamno ſedens, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, inuitaréntque, vt eo vti vellet: reſpondit, M. curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri, & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecunia corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Liuius. Idem etiam Pyrrhum Epirotarum regem acie victum, Ita,

lia expulit, populóque viritim quaterna agri iugera diuiſit, ſibique nihilo plus ſeruauit, docens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Cecilius. Reuerſus in concióne ait: Tantum agrorum cepi, vt ſolitudo fuerit futura, niſi tantum hominum cepiſſem: tantum hominum porrò cepi, vt fame eſſent perituri, niſi tantum agri cepiſſem. Poſtremò de Lucanis ouans vrbem intrauit.

Curius. Alexandriæ presbyter fuit Diocletiano, tantæ doctrinæ fama, vt Origenes iunior appellaretur. Hieron.

Curópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Curta, Pannoniæ inferioris vrbs, hodie, *Ofen*, ad Danubium.

Curti, Aſiæ populi. Cedren.

Curtius, prænomine Marcus, adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cùm terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponsúmque eſſet, non coituram labem, niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum deieciſſet. Curtius acceptam à patria vitam, eidem impendere non dubitauit: conſcensóque equo, ſine mora ſe in ſpecum præcipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur ſeruaſſe. Ariſtides apud Plutarch. in Parallel. Liu. libro ſexto.

Curtius, eques Romanus deliciis diffluens quum apud Auguſtum cœnaret, turdum macrũ è patina tollens, eúmque manu tenens, interrogauit Cæſarem num mutere liceret? Qúmque is reſpondiſſet, quidni liceat? Ille protinus autem per feneſtram miſit Princeps ambiguitate verbi deluſus, factum æquo animo tulit, Macrobius Saturn. lib. 2.

Quintus Curtius Rufus temporibus Tiberij floruit, in quem eſt eiuſdem principis dictum, natalium eius dedecus velantis,

Curt. us videtur mihi ex ſe natus.

Ex ſectatore Quæſtoris in Africa, conſulare imperium, prouinciam Africam, & triumphi inſignia obtinuit. Tacit. 11. De eodem vide Plinium Epiſtolarum 7. ad ſuram.

Q. Curtius Rufus nobilis hiſtoricus de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam, ſub Veſpaſiano floruit, vt cenſet Catanæus.

Curtius, fons inſigni aquæ ductu memorabilis, vt qui à quadrageſimo lapide in vrbem fuerit perductos opere arcuato tantæ altitudinis, vt in omnes vrbis montes facilè diſtribueretur. Plin. lib. 36. c. 15.

Cuſa, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptol. *Omirabi*, vel *Vmarabea*, hodie.

Cuſco metropolis, & præcipua ciuitas in ea noui orbis parte, quæ meridiem magis ſerpit, quam Hiſpani terram firmam appellant, & quæ Braſiliam Peruuiámque comprehendit. Hęc ciuitas, cum pulcherrimis Galliæ & Hiſpaniæ vrbibus, amplitudine, inuicta arcis munitione, & hominum potiſſimum nobilium frequentia, ædificiorum ſerie & diſpoſitione, ſitúſque amœnitate contendit. Delectantur incolæ rebus depictis: panno, plumbi, ſtannique ſed nis abundant. Argenti apud eos vis magna non item. Vide noui orbis deſcriptores.

Cuſculis, vrbs in Thracia. Procop.

Cuſis, i. durus, ſiue ſtupida, aut cucumerarium filius Abdi filij Maloch. 1. Par 6.

Cuſi, Pannoniæ inferioris vrbs Anton.

Cuſus, fluuius, cuius meminit Tacit. libro 2. Hanc Lazius Khæres vocat, Hungariæ fluuium aut Tranſſyluaniæ potius, vt Rhenanus ſcribit, qui etiam dubitat num ſit melius Cruſus ſcribendum, apud Tacit.

Cuſuctani, Italiæ populi. Plin.

Cutuletos, inſula eſt circa Syrtim maiorē. Mela.

cutha, regio Perſidis, à flumine cutha ſi uti Ioſephus li. 9. ca. 15. Anti Iud. ſcriptum reliquit, vocata. Inde Cuthæi, de quibus idem 11. cap. 2. Antiq. in hunc modum ſcribit: Salmanaſat etenim tranſmigrans Iſraelitas, in eorum regione conſtituit Cuthæorum gentem, quæ priùs in interiore parte Perſidis & Mediæ morabatur. 4. Reg. 7. Lat. combuſtio, ſiue contuſio.

cutilanæ, aquæ in Vadimonis lacu, in quibus eſt opaca ſylua, quæ nunquam die ac nocte, eodem loco viſitur. Plinius libro ſecundo cap 95.

cutilia agri Reatini lacus eſt in quo ſylucſa inſula innatat, quæ nunquam die, & nocte eodem loco permanet. Plin. lib. 2. c. 95 & lib. 3. ca. 12.

Cutilium, Liuio lib. 28. Vmbriæ eſt oppidum. Hodie, *Contigliano*, dici ſcribit Leander, ſed malè Clutilium habet, Cutylia Halicarnaſſeo eſt ad Cutilium lacum.

C Y

cyalus, vrbs Lydiæ à Ione condita Gentile, cyalius, Steph.

cyamon, Cretæ inſulæ promontorium. Ptolem.

cyamoſorus, Siciliæ fluuius circa Centoripam vrbem. Polyb.

Cyana, virgo Syracuſana, violatam abebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactauitque: ac ſe ſuper eum necandam iniecit, ad ſedandam peſtem, qua propter facinus laborabant. Plutar. in Parallel. Vide Cyanippus.

cyana, Nympha Sicula, quæ cùm Proſerpinæ aducſus Plutonem opem ferre conaretur ab illo dicitur commutata in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, vbi

Anapo

Anapo miſtus, non procul ab Ortygia inſula illabitur in mare. Ouid.3.de Ponto.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyane, oppidum Lyciæ. Plin lib.5.c. vigeſimo ſeptimo.

Cyaneæ inſulæ. ſeu potius ſcopuli ſub Thracio Boſphoro modico ſpatio inter ſe diſtantes. Vnde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradiderunt, quod ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflexa, vna tantùm videbatur Valerius Flaccus libr.4. Argon. à quo modò Cyaneæ, modò etiam Symplegades appellantur.

Cyanee, Mæandri Phrygij fluminis filia fuiſſe fertur, quæ à Mileto compreſſa, Caunum & Byblida genuit. Ouid.li.9. Meta.

Cyanippus, Syracuſanus qui cùm Bacchi Orgia contemneret, ab irato deô tanta perfuſus eſt ebrietate, vt filiæ Cyanæ in tenebris, quamuis relnctanti, vitium intulerit. Filia verò, cognito ex annulo, quem violatori detraxerat, parente, tunc quidem, vt potuit, dolorem diſſimulauit: poſtea autem ingenti exorta peſtilentia, cùm ab Apolline remedium promitteretur, ſi authore flagitij pœnas ſumerent: admirantibus omnibus, quodnam eſſet tantum ſcelus, quod etiam ſuperis curæ eſſet authoris morte expiari, conſcia rerum Cyane, arreptum capillis patrē ad aram pertraxit, eóque primū mactato, ſibi quoque manus intulit. Plut. in Parallelis.

Cyanippus vir natione Theſſalus, cùm frequentiſſimè venatum ire conſueuiſſet, noua eius ſponſa ob magnam viri in ſyluis conſuetudinem, alterius mulieris concubitum ſuſpicata, euntem Cyanippum pedetentim ſubſequuta eſt. Cumque inter denſa delituiſſet arbuſta, rerum præſtolatur euentum. Ac ramis fortè commotis, feram adeſſe canes ſuſpicantes, impetu facto, amantiſſimam viri puellam, vt brutum animal, dilaniarunt. Id verò inſperatum adeò facinus, cùm Cyanippus inſpexit, mortem ſibi conſciuit. Plut. in Parall.

Cyanus, fluuius eſt, Colchidis qui iuxta Acam oppidum in Phaſim influit. Plinius libro 6. cap.4.

Cyaraxes, alij Cyaxares, Phraoritis regis Perſarum & Medorum filius, Aſtyagis pater, primus Aſiæ populos in prouincias diſtinxit, primus in ſuum quóque ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites, quum priùs omnia promiſcua eſſent atque implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quod cùm fieret, dies nox effecta: & omnem trans Halym flumen Aſiam ſibi ſubiecit. Herod. lib.1.

Cyarda, vrbs Cariæ, à Cyardo rege carum Bargaſi filio. Steph.

cyathus, flumē ad Arſionoem in Ætolia. Cælius Antiquarum lectionum lib.15.

cybale, ancilla pauperis cuiuſdam Symili, cuius paupertatem deſcribit Virg. in Moreto.

cybaſſus, vrbs Cariæ, quæ & Cabaſſus. Steph.

cybele, Cœli & Terræ filia, & vxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea, Veſta, Magna mater, Dindymene, & Berecinthia appellata. Cybele autem dicta putatur à Cybelo Phrygiæ monte, vbi eius ſacra primò creduntur inſtitura, quamquam Feſtus, ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλὴν, dictam malit quod Græcis ſignificat, in caput ſaltare: quo genere ſaltationis Galli, deæ huius ſacerdotes peculiariter in ſacris vtebautur.

cybelea, vrbs Ioniæ. Herodianus Phœniciæ ciuitatem eſſe ſcribit. Eſt & Cybella Phrygiæ, & Gybellum templum, à quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

cybelus, mons Phrygiæ, in quò Cybele Deorum mater colebatur.

cybernesia, feſta ſunt, Theſeo ex Creta redeunte inſtituta, Nauſithoi gubernatoris honori, & proretæ Phæaci etiamſi Phereclus, Simonidæ, Theſei nauis moderator dicatur fuiſſe, ſed Nauſithoo & Phæaci erecta etiamnum heroa ſunt. Cælius Rhodig lib 18.c.17.

cybiotates, rèx Ægypti Cæl.lib.16.

cybiratici tauri, à Cybitis dicti. Sueton. in Gordiano.

cybira, oppidum Lycaoniæ non procul à Meandro fluuio, cuius incolæ Cybirates. Cic. 6. in Verrem, Hoſce opinor Cybiræ, quum in ſuſpicionem veniſſent ciuibus fanum expilaſſe Apollinis.

cybiſtra, Armeniæ minoris vrbs Ptol.

cybytus, mons altiſſimus, à terra deuoratus vnà cum oppido Curite. Plin.li.2.c.91.

cybrala, Cariæ vrbs. Steph.

cybus, vrbs Ionum, in Libya Phœnicum, inde Cybites, vel Cybetes. Steph.

cycesiū, Peloponneſi vrbs circa Piſam Strab.

cychreūs. crei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum aſperitatem, ὄφις, hoc eſt. ſerpens cognominatus. Hunc Eurilochus, cùm inſulam Salamina vaſtaret, expulit: ſuſcepit autem eum ceres in Eleuſine, ſuumque fecit ſacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis inſula aliquādiu Cychrea appellata eſt. Steph.

cychri, Thraciæ populi, apud quos aquas eſſe lethales & necantes ex Theopompo refert Plin.li.31.c.2.

cyclades, inſulæ maris Ægæi circa Delum in orbem ſitæ, vnde & nomen acceperunt. Stra. li. 10. Alij dicunt vocari Cyclades, non quia in rotunditatem ſitæ ſunt, ſed quod longo ordine eas circuire neceſſe ſit, propter promontoria, vnde & Virg.3. Æneid.

— Sparsáſque per æquor Cycladas.
Sunt autem numero quinquaginta tres. *Inſule del Archipelago*, à Caſtaldo vocantur.

cyclaminus, ſinus Aſiaticus Boſphori Thracici, *Golfo de Soltania*, Gillius.

cycli, quaſi circuli, loca erant Athenis, vbi mancipia veniebant, tractum nomen à circulari circumſiſtentia vendendorum, cyclus enim rotundum ſignificat.

cyclobôrus, fluuius quidam Atticæ, ingenti ſtrepitu defluens. Vide prouerbium, cycloboti vxor.

cyclôpes, Neptuni & Amphitrites filij fuerunt, miniſtri autem Vulcani, Ioui ſua fulmina fabricantes. cyclopes dicti ab eo, quòd vnicum haberent oculum, eúmque orbicularem media in fronte ſitum. Ex his tres potiſſimùm à poëtis celebrantur. Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouidius 4. Faſtorum Æmonidem vocat. Virg. 8. Æneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brontéſque, Steropéſque & nudus membra Pyracmon.

cyclopis donum, pro munere inutili, & cyclopea vita pro impia & iniuſta in prouerbium abierunt.

cyclops, vide POLYPHEMVS.

cyclopum ſcopuli, tres ſunt prope Siciliam auctore Plin. Claud. Aretius & Thomas Fazellus eos *Faraglioni*, appellant, vidêntur etiam *Plancta*, ab Apollonio dici.

cycnitis regio in qua cycnus imperauit. Step.

cycnus, Martis filius, quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adiutus Arione, quem Neptunus in equum conuerſus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, vt eius vlciſcendæ cauſa aduerſus Herculem arma ſumeret. Verùm antequàm ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus, Fab. poët. cap. 31.

cycnus, Neptuni filius, omni ex parte invulnerabilis, cum quo Achilles Troiani belli tempore congreſſus, cùm fruſtra eum iaculis appetiiſſet, tandem re intellecta, humi eum proſtrauit, genibúſque collo innixus, animam eripuit: cúmque cadauer ſpoliare vellet, arma vacua inuenit, cycnúmque in auem ſui nominis vidit commutatum. Ouid. 12. Metamorph.

cycnus, Ligurum rex, qui cùm Phaethontis propinqui ſui necem inſolabiliter defleret (in auem ſui nominis eſt commutatus. Ouid. lib. 2. Metamorph.

cyconæ, Aſiæ populi in India Aquilonari. Plin.

cyda, vir cretenſis, quem Antonius Romæ inter iudices legit, cùm eſſet vir perditiſſimus, Cic. Philipp. 5.

cydaraum, oppidum cyrenaicæ, e regione Sabratæ. Plin. lib. 5. cap. 5.

cydantide, vicus in Ægeide vel Ptolemaide tribu. Stepha.

cydara, carmaniæ fluuius, ad Septentrionem Indiámque Plin. lib. 7. cap. 22.

cydatheneum, vicus in Pandionyde tribu, Patria Demochari comici. Steph.

cyddeſes, Bithyniæ populi. Ptol.

cydias, pictor, Argonautas pinxit: quam tabulam CLXIIII. talentis Hortenſius orator mercatus eſt, eíque ædem in Tuſcano ſuo fecit, emicuit Olympiade CXIIII. Plin.

cydippe, puella generis nobilitate & formæ præſtantia inſignis, cuius amore captus Acontius adoleſcens, cùm repulſam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par eſſet, ad dolum confugit, pomúmque ad pedes eius deuoluit, verſibus hiſce inſcriptum.

Iuro tibi ſancta per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturam comitē, ſponſámque futurā.

Hoc itaque pomum cùm puella incauta ſuſtuliſſet, verſúſque in eo deſcriptos legiſſet, fidem ſuam amanti imprudens obſtrinxit. Quo factum eſt, vt quoties alteri nubere conaretur, toties in grauem inciderit morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immiſſum. Tandem re omni à puellæ parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauiùs irritarent, puellam Acontio deſpondent. Vide ACONTIVS.

cydna, vrbs Macedoniæ, corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus, Steph.

cyduus, ciliciæ fluuius, non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrunt. Iuſtin. lib. 11. Tibullus lib. 1.

At te Cydne canam, tacitis qui leniter vndis
Cœruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Solinus ſcribit amnem à candore, Syrorū lingua nomen ſortitum. Vitruuius lib. 8. c. 3. cydni aquas podagra laborantibus apprimè ſalubres eſſe, cruribus in eis merſis, de cuius rei experientia caſſij Parmenſis poetæ ad M. Antonium Epiſtola extitit, vt lib. 13 adnotauit Plin. & cæl. lib. 27.

cydon, fluuius Peloponnenſi. Strabo.

cydon, Plinio, vrbs inſignis cretæ inſulæ. cuius incolæ cydones dicuntur, & poma cydonia. Virg. Æneid. 12.

Parthus ſiue Cydon telum immedicabile torſit.

cydon, viri propriū apud eundem 10. Æneid.

Dū ſequeris Clitiū infelix noua gaudia Cydon.

cydonia, inſula ante Leſbon. Plin. lib. 2. c. 103. cretæ inſulæ vrbs. Ptol.

cydonia, Siliciæ vrbs. Steph & Libyæ. Eidem

cydones, vrbis cydoniæ incolæ.

cydræ vrbs Byrſarum (in Theſſalia, vt videtur

aliàs

aliàs Cydriæ, Strab.lib.7.Steph.

cydrara, ciuitas iuxta montes Phrygię. Steph. ex Herodoti.lib.7.

cydrine, vrbs Armeniæ, non Cydrus, vt alij ſcribunt. Steph.

cygnus, vide cignus.

cylabaris, gymnaſium apud Argos, à Stheneli filio ſic nuncupatum, vbi viſebatur Palladis ſimulachrum. Cæl.lib. 9. c. 22. ex Pauſania in Corinthiacis.

cylbiani montes, maioris Phrygiæ colles ſunt ex quibus cayſter fluuius profluit. Plin. libro 5. cap.28.

cylandus, vrbs cariæ. Steph.

cyleno, filia Atlantis, mater Nictei. Bocat.lib. 10.

cylices, populi inter Illyrios, apud quos Cadmi, Hermoniæque monumentum conſpicitur. Athen.

cyliſtarnus, fluuius apud Lycophronem. Razanello, hodie nominari, & in Coſano agro Calabriæ fluere ſcribit G.Barrius.

cyllarabes, Stheneli filius, cum quo Seruius Ægialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano concubuiſſe tradit.

cyllarus, vnus ex centauris, qui amantem habuit Hyllonomen centaurom, ambo forma præſtantes eadem hora perierunt. Ouid.lib.12. Metamorph.

cyllarus, equus Pollucis. Virg. libro 3. Georg.

Talis Amyclei domitus Pollucis habenis,
Cyllarus,

Quem tamen locum explicans Seruius, cyllarum non Pollucis, ſed caſtoris equum fuiſſe tradit, poetámque fratrem pro fratre poſuiſſe.

cyllene, Elidis regionis in Peloponneſo vrbs & nauale. Ptol. Thucyd. Steph.

cyllene, mons Arcadiæ, in quo Maia à Ioue cōpreſſa, Mercurium peperit. Virg.lib.8. Æneid.

Vobis Mercurius pater eſt, quē Candida Maia,
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

cyllenius, peculiare Mercurij cognomen inde impoſitum, quod omnem rem ſermone, ſine manibus conficiat: quibus partibus corporis qui carent, κυλλοὶ vocantur: ſiue quòd in cyllenia vir, aut certè cyllene Nympha fuerit educatus: ſiue quòd in cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus, quam opinionem ipſe etiam Virgilius ſequitur lib.8. Æneid. cuius verba citauimus paulò antè in dictione cyllene Lucan.lib.1.

Motúque celer Cyllenius hæret.

cylon, fuit Olympionices Atheniēſis affectatæ tyrannidis compertus: ſed ab Athenienſibus in arce obſeſſus tandem ad Mineruæ aram ſupplex confugit, vbi à Megacle Alcmeonide & collegis Archontibus interfectus eſt. Plin. Plut.

cyme, vrbs Æolidis, Pomp. lib. 1. cymen nominauit, pulſis qui habitarant, dux Amazonum Cyme, vide cum.

cymes anus, cumæa Sibylla. Silius. lib.13.

At grauida arcanis Cymes anus attigit ore,
Poſtquam ſacrificium, &c.

cymeum antrum. Sylius lib.13.

Cymæo populi vox noſtra ſonabat in antro.

cymines, Theſſaliæ oppidum. Liu.

cyminus, Hetruriæ lacus ad ſex millia paſſuum ab vrbe Viterbio, cymino monti ſuppoſitus. Appianus. De huius lacus origine talia refert Seruius, aliquando Herculem ad hos populos veniſſe, & quum à ſingulis prouocaretur, ad virium oſtentationem, vectem ferreum, quo exercebatur, humi defixiſſe, quem cum nemo illorum poſſet euellere, Herculem tandem eum ſuſtuliſſe, tantámque repentè aquæ vim erupiſſe, vt cyminum effecerit lacum. Virg Æneid.7.

Et Soractis habent arces, Flaminiáque arua,
Et cymini cum monte lacum, lucóſque capenos,

cymodoce, ſiue cimodocē, Nympha marina. Nerei & Doridis filia, à placandis fluctibus ita dicta cymodeceam enumerat inter eas, quæ ex nauibus Æneæ in Nymphas marinas commutatæ fuerunt. Virg.lib.10. Æneid.

Quarum quæ fandi doctyſſima cymodocea.

cymodoce, Nympha Oceani & Tethyos filia lib.4. Georg.

cymortius, mons eſt, in cuius apice ſacellum erat Dianæ.

cymothoe, fons eſt Achaiæ, authore Plin.

cymothoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Heſiodo in Theogon. ita dicta, quòd per fluctus diſcurrat. Virg.1. Æneid.

Cymothoe ſimul & Triton adnexus acuto,
Detrudunt naues ſcopulo,

cynæthium, Dionyſio libro Antiquit. ciuitatem eſſe in Arcadia, ab Æneæ ſocio vita ibi functo, ſepultóque. Hinc cynæthenſes populi, quos tamen alij à cynetho Lycaonis filio putant appellatos. Steph. Strabo. Plut.

cynætha, vrbs Thraciæ ſub Neriſo monte: Steph

cynæthus, poëta illuſtris Chius Patria, qui Siracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de ſuo inſertis pleriſque Æl.lib. 7.

cynægirus, Athenienſis, bello Perſico magna pertinacia in inſectandis hoſtibus vſus eſt. Nam & nauem onuſtam dextera manu tenuit, qua amputata, ſiniſtram iniecit. Quam & ipſam eum amiſiſſet nauem mordicus arripuit, morſúque retinuit furenti ſimilis, Trogus & Herodot. Valerius & Tranquillus in Cæſare.

cynamolgi, Æthiopiæ populi monſtroſi. Solin. Plin. Strabo.

cynapes, fluuius in Euxinum mare ſe exonerans. Ouid. de Ponto.

cynara, Ægei maris inſula. Plin.

cynaras, Aſſyriorum rex.

cyndippe, ut rectè ſcribitur apud Stephanum in Camiro, ex Poleade Cercaphum peperit.

cyndon, fluuius in Helleſponto, & in Cherſoneſo. Heſyc.

cyne, vrbs Libyæ: Gentile, Cynei, vel Cynij Steph.

cyneas Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: vt qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium ſenatorum nomina edidicit, quorum conceſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plutarch. in Pyrrho. Huius memoriam commendat Cicero in Tuſc. quæſt. 1.

cynegius, conſul cum Theodoſio Auguſt. anno ab vrbe 1141.

cyneſij, vel Cynetæ, populi omnium ferè Europæ vltimi, verſus Occaſum. Herodot. Stephan. horum meminit in voce, γλῆτες.

cynethon, Lacedæmonius poeta, Lelegoniam ſcripſit.

cynethium, ciuitas in Arcadia ab Æneæ ſocio ibi vita functo ſepultóque. Hinc Cynethenſes populi, quos tamen à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos. Dionyſius lib. 1. Antiquit. vide ſupra Cynæthium.

cynethuſſa, maris Ægei inſula. Plin.

cynetia, vrbs Argolica. Steph.

cynia, lacus eſt Œniadarum maximus. Melita & Vria longè maior, qui in mare exit. Melita verò & Vria dimidio ſtadio ſupra mare iacent. Strabo libro decimo in deſcriptione Acarnaniæ.

cynici, Philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus nouum hoc Philoſophiæ genus introduxit: ita dicti, ſiue à Cynoſarge gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur, ſiue à canina mordacitate, qua in hominum vitas nullo diſcrimine inuehebantur: aut (vt alij volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent: quemadmodum de Cratete & Hipparchia tradit Laertius.

cynips, ſiue Cyniphis, ſiue Cyniphos, fluuius Africæ, inter duas Syrtes in colle Gratiarum naſcens, teſte Herodot. & per Macas in mare Libycum ſe exonerans. Iuxta hunc fluuium proceriſſimi naſcebantur hirci, qui inde Cyniphij à poëtis peculiari Epitheto nuncupantur. Virg. lib. 3. Georg.

Nec minus interea barbas incanáque menta
Cyniphy tondent hirci.

cynna, oppidulum prope Heracleam, ab vna Amazonum, vel à Cynno fratre Cæi: Gentile, Cynnæus. Steph.

cynocephalæ, montes Theſſaliæ. Steph vrbs Locridis. Mela. Thebanorum caſtellum. Xenop.

cynocephali. Pli. lib. 7. c. 2. homines in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur: & qui latratum pro voce edunt, vnguibúſque armati, venatu & aucupio veſcuntur. Gellius lib. 9. cap. 4.

cynocephalus, deus apud Ægyptios, alio nomine Anubis dictus. Plutarch.

cynonneſus, id eſt, canum inſula, Libyca eſt. Steph.

cynopolis, canum ciuitas in Ægypto, Cynopolis Steph. Gentile, Cynopolites, in qua Anubis colitur, & honor, & ſacer quidam cibus eſt canibus conſtitutus. Ab hac Cynopolitana præfectura appellata eſt: qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

cynos, ciuitas in Locride. Liuius 8. tertiæ Decadis, Cynum Locridos emporium. Ptolemæus in Locride Cynos & Calliaros. Stephanus Cynon, Opuntis nauale vel ciuitatē eſſe ſcribit: Gentile, Cynij, vt à Cyne. Cynos fluuius. Plin. lib. 6. c. 1.

cynos, Theſſaliæ ciuitas Deucalionis ſedes, vbi Pyrrha eius vxor ſepulta fuit. Strab. lib. 9.

cynos cephale, collis Theſſaliæ, & parua regio Thebarum Pindari patria. Steph.

cynoſarges, gymnaſium in Attica & vicus, ſic dictus à cane albo, qui ſacrificante Diomo à quo & tribus Diomea dicitur, & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora in hunc locum detulit. Stephanus de Diomo. Vide Eraſ. in prouerb. Ad Cynoſarges.

cynoſſema, locus Troadis, ad Helleſpontum, Hecubæ ſepulchro nobilitatus. Latinè canis tumultum interpretari poſſumus. Fabulantur enim poetæ, Hecubam cùm in Græciam adduceretur captiua poſt exitium patriæ, ac ſuorum, ibi doloris impatientia in canem eſſe conuerſam, & deinde ſepultam. Ouid. lib. 1. Metam.

cynoſura, ſuræ, ſidus Septentrionale, ex ſeptem conſtans ſtellis, quod & Vrſam minorem appellamus. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe. Idæam vnam ex Iouis nutricibus, poſtea ab Ioue rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, vt ex Aglaoſthenis ſententia refert Hyginus in Aſtr. poet. Alio nomine etiam Phœnice appellatur, teſte eodem Hygino, eò quòd à Phœnicibus inter nauigandum potiſſimum ſoleat obſeruari, quemadmodum & Helice, hoc eſt, Vrſa maior, à Græcis nautis. Ouid. de triſtibus.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur,
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.

cynoſura, Stephano promontorium Arcadiæ,

dæ à Cyneſuro Mercurio filio: Gentile, cynoſureis, & cynoſuris, fœm. ge. promontorium item Achaiæ. Ptolem. & Marathonis verſus Eubœam. Heſych & Arcadiæ oppidum. Lactant.

cynoſurei. tribus vna Megarenſium. Alexan. lib. Genia. cap. 17.

cynthia, Diana dicta, à cyntho monte in Delo inſula, in quo nata cum Phœbo eſt: vnde & Apollo Cynthius, & à quo ipſa inſula Delos Cynthia, qui mons tantæ celſitudinis fertur, vt vmbra ſua totius inſulæ ambitum tegat. Vide Cynthus.

cynthia, formoſiſſima quædam fœmina, cuius formam commendat Propertius, eámque propterea Cynthiam quaſi Dianam appellat, quum prius Hoſtilia vocaretur.

cynthia, locus Romæ, vbi Cynthorum monumentum fuit.

cynthus, mons in Delo inſula, tantæ altitudinis, vt totam inſulam dicatur inumbrare. Virg. lib. 2. Æneid.

Qualis in Eurotæ ripis aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros.

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperiſſe vnde ille Cynthius, hæc Cynthia paſſim à poetis appellantur. Idem lib. tertio Georg.

— Et Troiæ Cynthius author.

Lucan. lib. 1.

Tertia iam grauido pluuialis Cynthia cornu.

cyneticum, locus Iberæi propè Oceanum: incolæ Cynetes, & Cyneſij. Stepha.

cynura, vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Perſei: inde Cynurius: Cynurius, & Cynuris, fœm. gen Steph.

cynuræi, Arcadiæ populi. Pauſan.

cynus, Locrorum Epicnemidiorum oppidum ſiue vt quibuſdam placet, nauale, cuius meminit Plin. lib. 4. c. 7. & Liuius lib. 8. decad 3. & Strabo.

cynus, Arabiæ fœlicis fluuius, ad ſinum Perſicum in latere Septentrionali.

cyoneſus, Nili fluuij eſt inſula, non procul à maiori Delta, è regione oppidi quod Cynopolis dicitur. Ptol. lib. 4. c. 5.

cyon, vrbs Cariæ, Canebium ante dicta: Gentile, Cylites. Steph.

cypæra, Theſſaliæ vrbs, Ptol.

cypætha, vrbs Libyæ, Steph.

cypariſſa, vrbs Achaiæ, & Cypariſſius ſinus. Sic enim Plinius ſcribit lib. 4. Ad meridiem autem Cypariſſius ſinus cum vrbe Cypariſſa.

cypariſſæa, vrbs Triphiliæ, quæ vocabatur *Eranna*: inde Minerua Cypariſſea. Stephan. Qui Cypariſſum quoque Phocidis vrbem, aliàs Eranum dictam commemorat.

cypariſſi, Meſſeniæ regionis maritima vrbs, Ptol. vocatur. Steph. hodie Arcadia dicitur apud Sophianum.

cypariſſeis, vrbs Meſſeniæ: Gentile, Cypariſſcentius. Homerus.

cypariſſium, Meſſeniæ, Peloponneſi regionis: promontorium. Ptol.

cypariſſus, Telephi filius, puer formoſiſſimus ex Cea inſula, ab Apolline in delitiis habitus: qui cùm ſeruum manſuetum, ſibíque imprimis charum imprudens occidiſſet, doloris impatientia contabuit, deique amatoris miſeratione in cupreſſum arborem eſt commutatus: Ouid. lib. 10. Metamorph. Seruius tamen author eſt, Cypariſſum puerum à Syluano potiùs, quàm ab Apolline fuiſſe adamatum: id quod & Virgilius videtur indicare lib. 1. Georg.

Et tenerã ab radice ferens Syluane cupreſſum.

cypariſſus, ciuitas circa Delphos, ab eius arboris frequentia, Pomponius libr. 2. Stephanus Phocidis ciuitatem eſſe ſcribit, quæ poſtea Apollonia dicta ſit: & aliam in Parnaſſo iuxta Delphos, quæ Eranus olim vocata ſit, & à quibuſdam Apollonias, & à Cypariſſo Minyæ filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis Cypariſſus, ſunsis.

cypaſis, vrbs circa Helleſpontum. Steph.

cype, caſtellum Siciliæ: Gentile, Cypetus, Steph.

cyphanta, portus eſt in ſinu Argolico Achaię, Plin. lib. 4. cap. 5. Item Laconicæ in Peloponneſo vrbs. Ptol.

cyphata, caſtellum imminens Dolopiæ in Theſſalia. Liu.

cyphus, vrbs Perrhæbiæ, à Cypho Perrhæbi filio. Homer. Alia eſt Theſſaliæ: ciues Cyphæi. Eſt & fluuius cyphus. Steph.

cypra vide Cypræ.

cypriæ, tres ſteriles inſulæ ſunt Plinio, iuxta Cyprum.

cyprianus, carthaginienſis epiſcopus martyrio affectus, anno ſalutis 250.

cyprium, Sabini bonum appellant, vnde cyprius vicus Romæ appellatus eſt, quo Sabini ciues additi conſederunt: ſic enim à bono omine vocitandum cenſuêre.

cyprogenia, dicuntur quæ ſunt in cyprogenita, etiam Venus, vt Homerus in Hymnis.

cyprus, inſula maris Mediterranei notiſſima, in ſinu Iſſico inter Ciliciam, & Syriam fertilitatis tam eximiæ, vt Macaria olim, hoc eſt Beata dicta ſit, Plinio tamen olim eſt, *Acarmantis, Ceraſtis, Aſpella, Amathuſa, Macaria, Cryptos, & Colinia.* Item *Sphecia*, vt Euſtathius docet ex Lycophrone. Feſtus Pompeius ſcribit eam ab antiquis *Æroſam*, quod in ea plurimùm æris naſcatur, appellatam. Eandem *Ciricam* etiam vocatam, ex Cyrillo notauit Hermolaus. *Paphum* à ciuitate eiuſdem nominis

nuncupatam tradit Honorius. Hebræis, *Chirim*, dicit Zieglerus ſcribit: *Chetima*, eſt apud Ioſephum lib. antiq. 1. cap. 7. hodie Cypri nomen adhuc retinet, luxuriæ autem tantoperè dedita, vt ob id Veneri ſacra credita ſit. Horat. lib. 1. Carm.

Sic te Diua potens Cypri &c.

In ea Venus potiſſimum celebratur: vnde & Cypria. Cypris, & Cyprigene dicta eſt (cui Cypriæ puellæ ſuam ipſarum pudicitiam dicabant. Omnes Cypri aquæ ſunt optimæ & ſaluberrimæ.) Quondam nouem erat regnorum ſedes. Vrbes illius præclaræ Cythera, à qua Venus cytherea, Paphos, Palepapos, & Salamis. Hęc inter maiores noſtri maris inſula, locum ſibi vendicat, cuius ſeptentrionales partes Ciliciæ oppoſitæ ſunt, ibíque continenti proxima eſt orientales Iſſico ſinui. occidentales Pamphilicum alluunt pelagus, auſtrales Ægyptum. Ambitus inſulæ eſt trium millium quadringintorum ac viginti ſtadiorum, ſeu 427. M. paſſuum in circuitu 100. M. in longitudine, Bordonio teſte. Veneti eam iure hæreditario diu poſſederunt, & per prætorem adminiſtrarunt. Sed antè aliquot annos in Turcarum poteſtatem redacta eſt. Veneris tota inſula expulſis. Huius metropolis, Nicoſa. Eſt & Famaguſta, vrbs nobiliſſima, & totius inſulæ emporium, portu & vectigalibus diues. A cypro deriuatur Cyprius, a, um, Cypreus, & Cyprites, quanquam & Libyca cyprius eſt, cuius ſimiliter Gentile, Cyprites. Steph. Idem hanc inſulam in Carpathio mari ſitam ſcribit, à Cypro filio cyniræ indito nomine, vel illic naſcente Cypro flore. Aſtynomus cyprum nominatam vult, διὰ τὸ κρύπτεσθαι, i. quod occultatur ſæpè fluctibus marinis. Vocabatur etiam *Ceraſtios*, & *Ceraſtias*, à multis promontoriis, & *Amathuſia*, & *Metonis*, & *Speces* & *Acamanthis*, Steph. Tres paruæ inſulæ huic propinquæ cypriæ nominantur. De cypro. Strab, lib. 14.

cypſella, oppidum Thraciæ, Plin. libro 4. cap. 11. Strab. lib. 7. cypſelam nominat. Stephan. vrbs Thraciæ prope Hebrum fluuium. Item caſtellum in Arcadia à Mantinenſibus muris cinctum: Gentile Cypſelinus.

cypſela, Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs quondam Sex. Auienus.

cypſelus, tyrannus apud Corinthum, à ciſtula nomen accipit, quam Græci Cyſelon vocant, in qua delituit occultatus à matre, cùm ad mortem quereretur. Cic. in Tuſcul. quæſtionum lib. 5. & lib. De Fato.

cyptaſia, Galatiæ vrbs. Ptol. vulgò, *Caroſa*.

cyra, ſinus Perſici inſula. Stephan. mons item Cyrenes in Africa. Trogus.

cyre fons in Cyrenaica. Steph.

cyraunis, inſula iuxta Gyzantes (ſic enim lego apud Steph.) Aphricæ populos.

cyrba, vrbs Cretæ, vide Hierapetra.

cyrbæ, vrbs Pamphiliæ: Gentile, Cyrbæus. Stephan.

cyrbaſa, vrbs Cariæ. Steph.

cyrbiana, Elymæorum prouincia eſt, quibus finitimi ſunt Sacapeni & Silaceni, parui ſanè principatus. Strabo lib 16.

cyre pro Cerere, Cnidiis. Cæl.

cyre, inſula in mari Perſico: Inſularis, Cyræus. Steph.

cyrechara. vide Cyropolis.

cyrene, Penei fluminis filia, cuius amore flagrans Apollo, in Pelio Theſſaliæ monte eam rapuit, & in eam Africæ partem tranſtulit, quæ ab ea poſtea dicta fuit Cyrenaica: vbi & Ariſteum ex ea ſuſcepit. Virg. 4. Georg.

cyrene, ſiue cyrenæ, arum, inſigne Libyæ oppidum inter Syrtim maiorem & Marcoridem ſitum, vnum ex iis, quæ Pentapolim efficiunt: à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum & à cyrene Penei amnis filia, quam Apollo amore eius captus, in eam Libyæ partem tranſtulit, ita nominatum. Lucan. lib. 9.

Proximus in muros & mœnia Cyrenarum, &c.

Ab hac cyrene tota Libya cyrene dicta eſt. Eſt & cyrenæ, nomen vrbis in cypro inſula, quam cyrus condidit, ex qua natum putant Simonrem patrem Alex. cuius mentio fit in hiſtoria Euangelica.

cyrenæus, qui natus eſt ex cyrene: cyrenenſis ſimiliter.

cyrenaica, regio Africæ eſt. Eam Strabo lib. vlt. à Theræis Græcis conditam ſcribit, qui ex Laconia profecti Theram inſulam prius incoluerint: hinc in continenti cyrenen ædificauerint. Ex horum numero fuit Battus quidam, qui cyrenes condendæ fuit author, quod alibi idem Strab. indicat.

cyrenaici, Philoſophi ab Ariſtippo, omne bonum in voluntate poſuerunt, virtutémque cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quòd efficiens eſſe voluptatis. Docet Diogenes Laërtius lib. 2. in Ariſtippi vita.

cytes, etis, vrbs. Gentile, cireſius. Steph.

cyrenius, totius Syriæ præſes ab Auguſto Cęſare conſtitutus, per quem cenſum, vniuerſamquė deſcriptionem Cæſar fieri iuſſit. Luc. c. 2.

cyrillus, præſul Dalmatiæ.

cyrillus, Alexandrinus pręſul, edidit variarum hypotheſeωn tractatus, cōmētaria in varios Veteris & Noui Teſtamenti libros. Homilias plurimas quib. vtūtur Gręci, pręterea aduerſus Neſtorium Epiſtolas, quib. omnia occulta eius venena refellit. Is vixit temporibus Iuliani principis.

cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (eſt autem Heliopolis hæc ciuitas inſignis ad Libanum mon-

montem ſita) imperante Conſtantino plurima Ethnicorum idola contriuit, Cuius res illic memores ſub Iuliano principe, viuo ventrem execuerunt, iecúrque inde exemptum deguſtauerunt. Suidas.

cyrillus. Hieroſolymitanus præſul, ſæpè pulſus ab Eccleſia, & receptus ad extremum ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit. Sarraceni eum martyrio affecerunt: extant eius Catecheſes. Hieron.

cyrinus, Romanus, cum Baſilide & Nabore ſub Diocletiano paſſus, ac ſepultus tertio ab vrbe lapide, Volater.

cyrini caſtra, Cappadociæ locus. Straboni.

cyris, metropolis Sabinorum: Gentile, Cyrites. Inde Iuno Cyretia. Steph. Vide CVRES & CVRIS.

cyrizoborca, oppidum Indiæ. Plinius libr. 6. cap. 19.

cyrmianæ, Thraciæ gentes. Herodot.

cyrnaba, Scythiæ fluuius, non procul à Chryſe ſinu, Plin. lib. 6 c. 17.

cyrnij populi Corſicæ inſulæ, qui longiſſimo æuo vtuntur, propter mellis vſum, quod apud eos copioſum naſcitur.

cyrnus, Herculis filius, à quo Corſica dicta eſt.

cyrnus, inſula in mari Liguſtico, vide CORSICA. Dicta Cyrnus à Cyrno rege, cùm antea Therapne diceretur. Hinc Cyrnæus, nea, næum. Virg. Ecloga 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Cyrnus etiam *Corſi*, dicitur à Stephano. *Therapne* ab Ouidio, vt refert Villanouan. Maris Mediterranei inſula eſt Genuenſibus hodie parens *Cyrnum* inſulam Iapygiæ verſus Boream habet etiam Steph Vide Cyrrhus.

cyropolis, ciuitas in Aſia, quę etiam Cyrechàta vocatur ad finem Perſidis. Ciues Cyropolitæ & Cyrecatheni. Steph.

cyrphis, rupes quædam Parnaſſi montis.

cyrrha, vide Cirrha.

cyrrhea, vrbs in Helicone, iuxta Nyſam.

cyrreſtica regio, à Cyrrho dicta, vbi Cyrreſtis dea colebatur, quam Mineruam interpretantur Plin. & Ptol. Vide CIRRVS.

cyrrha, oppidum in Phocide, iuxta quod & Cyrrhæi campi ad Phocidem attinent.

cyrrhadæ, Indiæ intra Gangem gentes agreſtes, Arrian. in Periplo.

cyrrhus, Medeæ fluuius. Ptole. in Hircanum mare ſe exonerans. Ser vocatur Theuero.

cyrrhus, Ptol. eſt Albaniæ regionis Aſiaticæ fluuius. *Corus* olim vocabatur. Strab. teſte *Cyrach* Pineto eſt. *Cori* Gaſtaldo *Cur* Nigro & *Elcur* Ramuſio. videtur enim Matth. Michouienſis *Tir. k* appellare. Theuerus ſcribit eam ab incolis *Lada* vocari. Plutarch. in vita Pompeij, & Dion. eum *Cyrnum* κῦρος appellat.

cyrrhus, Cyrreſticæ regionis in Syria vrbs, apud Ptol. *Cyrro* Antonini eſſe ſcribit Simlerus, ſed ille Cibros apud Ptolem. legit ex Latinis exemplaribus malè.

cyrrhus, vrbs Syriæ cum arce Sindaro, ciuis, Cyrreſtes, licèt Demetrio Cerreſtris ſcribatur: & regio Cyrreſtica. Sunt etiam Cyrreſtæ, Macedoniæ populi, non procùl à Pella Alexandri patria, quorum meminit Plinius libro quarto, cap. 10.

cyrrhus, nomen duorum fluuiorum, quorum vnus Armeniæ & Iberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in monte Caucaſo. Alius eſt in Medis.

cyrſilus, Athenienſis, lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet: Cicero lib. 3. de Officiis, Athenienſes quum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatuerémque vt vrbe relicta coniugibus & liberis Trœzene depoſitis, naues conſcenderent, libertatémque Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quendam ſuadentem, vt in vrbe manerent, Xerxémque reciperent, lapidibus obruerunt.

cyrta, Syphacis ſedes in Africa, longiùs à Pelago.

cyrtea, vrbs in rubro mari, in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile Cyrtæanus, vel Cyrtæenus. Steph.

cyrtæſij, Africæ propriæ populi. Ptol.

cyrtones, vrbs Bœotiæ. Pauſa. Eſt etiam vrbs Italiæ: Gentile, Cyrtonimus. Steph.

cyrtus, vrbs Ægypti, in mediterraneis: patria Dionyſij medici. Steph.

cyrus, Cambyſis filiùs ex Mandane Aſtyagis regis filia, & Perſarum Medeorúmque rex, qui primus (vt Iuſtinus li. 1. ſcripſit) deuicto Aſtyage vltimo Medorum rege, Medorum imperium Orientem in poteſtatem redegit. Dei ſeruus apud Eſaiam prophetam vocatus. Poſtremò cùm bellum Scythis intuliſſet, eóſque clade magna affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta millia Perſarum cum ipſo rege trucidauit, ita vt ne nuntius quidem tantæ cladis ſuperfuerit, caput Cyri amputatum, in vtrem humano ſanguine plenum coniectum fuit cum hac exprobratione: Satia te ſanguine, quem ſitiſti. Lucanus lib. 3.

Non cum Memnonis deducens agmina regnis.
Cyrus & effuſis numerato milite telis,
Deſcendit Xerxes.

cyrus minor, Artaxerxis frater: apud quem cùm falsò delatus eſſet, ægréque matris precibus ſeruatus, bellum aduerſus eundem ſuſcepit: in quo cùm iam Græcorum opera penè victor euaſiſſet, fortiter quidem, ſed incautè dimicans, eſt interemptus. Xenoph.

cyrus, Pannopolita, fuit poeta, ob ingenium

nobile beneficio Theodoſij imperatoris ad Epiſcopatum euectus. Suidas apud Volaterranum.

cyrus, Perſiæ fluuius Straboni, qui antea (eodem teſte) Agradatus dictus eſt, in ſinum Perſicum erumpens.

cyrus, fluuius Scythiæ in Corarico monte oriens, longéque per Hircanos & Iberos fluens, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyſe flumine iunctus, fretum Hircanum influit, vide CYRVS.

cyrus, Syriæ ciuitas à Iudæis extructa, in memoriam cyri, qui eos ex captiuitate dimiſerat, Procop. Chalcidenſium item vrbs in Eubœa. Polyæn. 3. Eſt & Mediæ fluuius. Ptol.

cyſa, carmaniæ pagus. Arrian.

cyſenis filia Diomedis Thraciæ regis, viuos homines diſſecabat medios: & parentibus comedendos apponebat liberos. Volat.

cyſteu, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

cyta, æs, vrbs colchidis, Medeæ patria. Stephan. herbis veneficis imprimis famoſa. Hinc fit adiectiuum cytæus, a, um. Vnde virgo cytæa appellatur Medea à Valerio Flacco libr. 6. Item Cytæis, idis. Propert lib. 2.

Non hic herba valet, non hic nocturna Citeis.

cyteum, Cretæ inſulæ vrbs. Ptol. & Tauricæ Cherſoneſi eidem.

cytais, carmaniæ regio. Arrian.

cytecrum. Ptol. cotyorum. Plin. cappadociæ oppidum, hodie *Cecino*.

cyterium, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, cyteriores, vel cyterinus. Steph.

cythêra, orum, inſula contra cretam (vt ſcribit Strabo) quinque millibus à Maleæ promontorio diſtans, Veneris numini dicata. Virg. li. 10. Æneid.

Et Paphos Idaliúque mihi, ſunt alta Cythêra.

eſt etiam Cythera Peloponneſi inſula, Ptol. in ſinu Laconico. Eadem olim, *porphyris*, vt Plin. placet, & *Porphyruſa*, vt Euſtathius vult, dicta fuit, *Schotheram* quoque vocatam dicit Borbonius in ſuo inſulari opere. *Cerigo*, hodie ab eodem nominatur, cui fauent Sophian. & Fauolius.

cytherea, peculiare Veneris cognomentum à Cythetis inſula impoſitum, in quam illa primùm concha marina dicitur aduecta. Virg. 1. Æneid.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum Fata tibi.

cytheriades, Muſæ dicuntur, & ſaltu cui Cytherou nomen eſt. Vide Cythæron: ſic enim ſcribendum.

cytherius Philoxenus poëta. Celſus libro 3. cap. 25.

cytêron, mons Bœotiæ, non longè à Thebis Apollini & Muſis ſacer, à quo Cythereides dicuntur. In eo quoque Bacchi ſacra celebrabant. Virg.

Nocturnúſque vocat clamore Cythæron.

cytheron, homo ſordidus, auarus, omniúmq; maximè parcus, qui patrem pauperrimum cùm neci dediſſet, ſeipſum de monte præcipitauit: fratrem Heliconem, quòd patrem aleret, ſecum trahens: vnde montes hi, Cytheron & Helicon ſunt nomina ſortiti. Heſiodi interpr.

cytheris, ridis, nobiliſſima meretrix, liberta Volumnij cuiuſdam. Hanc Cornelius Gallus poëta ſupra modum adamauit, eámque Lycotidem vocat: quo tamen ſpreto Antonium in Galliam ſecuta eſt Hang Virgil. 10. Ecloga, Gallum conſolans, commutato nomine, Lycoridem vocat Seruius.

cytherus, Elidis fluuius, Heracleam alluens. Pauſan.

Cytherus, Atticæ vrbs, Strab.

cytherus, vicus in Pandionide tribu, inde cytherius Steph.

cythina, vrbs Theſſaliæ: ciuis, Cythinæus. Steph.

cythnos, inſula vna ex cycladibus, à cythno primo habitatore ſic appellata. Alio nomine Ophiuſa ac Dyropis. Hinc Cythinius, nia, nium poſſeſſiuum. Steph. Iuxta Drypodem vnam cycladum ſitam ſcribit, & ipſam quoque ſic nominatam fuiſſe Pomponius lib. 2. & Ouid. 7. Metamorph.

Florentémque Syron, Cythnon plánámque Seriphon.

cytinium, vna eſt ex tribus Noricis ciuitatibus: Gentile, Cytiniates. Steph.

cytinos, vrbs Mediterranea. Plin.

cytis, inſula Arabiæ, vbi Topaſius lapis inuenitur. Plin. lib. 6. cap. 29.

cytni, Pannonica gens. Ptol.

cytonium, vrbs inter Myſiam & Lydiam. Steph.

cytorum, vrbs Paphlagoniæ ad Pontum Euxinum. Ptol. caſtello nunc locus vocatur, inquit Niger. Plinio mons eſt. Catullus Buxiferum cognominat.

cytórus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima naſcebatur, vnde & buxifer à Catullo dicitur. Virg. lib. 2. Georg.

Et iuuat vndantem buxo ſpectare Cytorum.

Ab hoc (quæ buxea ſunt, cytoriaca dicuntur) Ouid. lib. 4. Metam.

Sæpe Cytoriaco deducit pectine crines.

cytri, feſtum fuit apud Athenienſes percelebre, in quo omne ſeminum genus in olla coquere ſolebant. Suid.

cyzienus, Athenienſis philoſophus in mathematica, & in cæteris ſcientiis excellentiſſimus.

cyti-

Cyzicenus, gentile eſt, à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Aſia minore.

Cyzicus, ſiue Cyzicum inſula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habens vrbem eiuſdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas & magnitudine & pulchritudine cum primis Aſiæ vrbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

Cyzicum, Bithyniæ nobilis ciuitas, dicta à Cyzico acie cæſo à Minyis imprudentibus. De Cyzico Valerius libr. 3. Argonaut. & Hermon. ſuper cap. 32. lib. 5. Plin.

D A

DAÆ, populi Scythiæ, ex genere Nomadum, Seruius in illud Virgilij Æneid 8.

Indomitique Dahæ, & pontem indignatus Araxes.

Aliàs Daſæ dicuntur Steph.

Dabanegoris, regio Arabiæ. Plin. lib. 6. c. 28.

Dabæi, vide Nuræ. Niſi legendum eſt Nabæi.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Iſſachar data fuit Leuitis, Ioſ. 19. & 21. Lat. verbum ſiue res aut apes, vel ſubiectio, aut Syriacè, ductrix.

Dabir, rex Eglon, Ioſue 10. Nomen vrbis in tribu Iuda & Simeonis, Ioſ. 11. & 21. quæ & Cariath-ſepher dicitur. Ioſ. 15. Iudic. 1. & Cariath-ſenna. Ioſue 5. in quam confugiebant qui homicidium perpetrarant, 1. Paral. 6. Eſt & altera in tribu Gad, Ioſ. 13. Lat. Oratorium, ſiue verbum, &c. aut Syriacè, ductor.

Dacharéni, populi Arabiæ, à Nabato Nabatæi dicti. Steph.

Dachinabades, Indiæ regio, quæ poſt Indi fluminis oſtia maximè in Auſtrum vergit. Arrian. in Periplo maris rubri. *Indoſtan* hodie videtur.

Daci, populi erant Tranſrhenani, Danubio fluuio & Anartibus, ſyluæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitaſſe plerique tradunt, & poſt in maritima loca Noruegiæ proximè ceſſiſſe. Lucan. lib. 2.

Dacia, regio Scythiæ Europææ, quæ ad Septentrionem Carpato monte è Sarmatia diuiditur: ad Occaſum autem Tibiſco fluuio ab Iazigibus Metanaſtis: ad Meridiem verò & Ortum vſque ad Danubium extenditur. Cuius populi Daci & Daciæ dicuntur, qui olim Straboni Dani appellati ſunt. Ex quo apud Athenienſes Danorum nomina ſeruilia plurimùm abundabant. Hinc factum eſt, vt in comœdiis ſerui ietroducantur. Dani nominati, qui alio nomine Getæ dicti ſunt. Dacia hodie diuiſa eſt in Tranſſyluaniã, Zypſerlandiã, Ruſciã, Seruiam, Septem caſtra, & Bulgariam. Hinc gentile, Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomen trophæi loco vſurparunt Romanorum aliquot imperatores: victoria aliqua de Dacis reportata. Iuu. Sat. 5.

——tum lance beata

Dacicus & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dactyli Idei, iidem qui Curetes & Corybãtes, quos Iouem nutriuiſſe ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo luſus genere excogitato, clypeolis æneis inter ſe concurſantes, æris tinnitu, & numeroſi pedis compoſitione (qui inde Dactylus dictus eſt) Saturnum fefelliſſe, patriſque crudelitati qui filios ſuos deuorare ſolebat, puerum eripuiſſe. Hi Phryges origine fuiſſe putantur, relictáque patria in Cretam veniſſe, montémque, in quo primùm conſederunt, à Phrygij montis nomine Idam appellaſſe. Dactyli autem modulos crepitu ac tinnitu æris deprehenſos in verſificum ordinem tranſtulerunt, vt ait Solin. In Creta quoque ferrum primùm adinuenerunt. Herod. lib 7 vide Corybantes.

Dactylis, ſculptoris inſignis nomen, cuius laudata opera in hortis Seruilianis haberi refert Plin. lib. 35. c. 5.

Dadai, ſunt montes Indiæ, olim Cleopidis regiæ propinqui.

Dadan, i. mamilla vel dilectio, aut patruus, vel iudicans, filius Regma, Gen. 10. filius Iecſan. Gen. 25. Gens Æthiopiæ in occidente.

Dadas, vide Themiſſas.

Dadaſtanã, Bithyniæ vrbs. Ptol.

Dades, Cypri promontorium. Ptol.

Dadicæ, populi Scytharum, ex parte Aſiæ. Herodot. lib. 4. Stephano populi Perſicæ, ex ſeptimo lib. Herodot.

Dadocerta, Caſtellũ magnũ Armeniæ. Steph.

Daduchus, maximus erat ſacerdos apud Athenienſes Herculis. Stephanaphorus Palladis, Eteobutadæ dicti & à Bute propagati: ex qua familia longo tempore ſacerdotio præfuere. Vide Alex. ab Alex. lib. Genial. 2. c. 8.

Dædalus, faber Athenienſis, Micionis filius, artificum omnium ſuæ ætatis ingenioſiſſimus, vt qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum, terebram, glutinum & lithocollam dicatur inueniſſe, primúſque omnium vela & antennas naui impoſuiſſe: vnde fortè fabula alarum Dædali, nam & Virg. Æn. 3. *velorum* (inquit) *pandimus alas.* Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdam, neruis effecit, vt huc atque illuc mouerentur, adeò ſcitè, vt ſpectantibus viuere viderentur. In Creta item Labyrinthum conſtruxit, multiplici & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in qua &

ipſe vnà cum Icaro filio à Minoe fuit incluſus, eò quòd vaccam ligneam feciſſet, cui incluſa Paſiphae taurus ſe commiſcuerat. Quare cum terra mariſque effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aerem tentandam duxit. Aſſimulans itaque ſe manus conficere velle, quo regis animum placare poſſet. pennas & ceram popoſcit: quibus impetratis, ſibi & Icaro filio alas confecit, atque ira ex Creta in Sardiniam euolauit. Deinde & Cumas delatus eſt, vbi Apollini templum erexit: Icarus verò cùm patris conſilium ſpernit, iuſtóque altiùs euolat, cera radiis Solis liquefacta in mare decidit, quòd deinde à nomine eius Icarium eſt appellatum. Ouid. lib. 8. Metamorph. Lucian. in libro de Aſtrologia ſcribit Dædalum fuiſſe mathematicum, & filium Icarum docuiſſe Aſtrologiam, ſed eum iuuenili ardore & perſuaſu doctrinæ elatum aberraſſe à vero, & decidiſſe in mare rerum immenſæ profunditatis.

Dædalion, Luciferi filius frater Ceycis filiam Philonidem ſeu chionem habuit, cum qua vna nocte concubuerunt Apollo & Mercurius, & ex Apolline Philammonem ex Mercurio Autolycum pepetit. Hygin. fab. 200. Homeri ſcholiaſtici & alij.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, ſeu à Dædalo ibi ſepulto, cùm eum coluber aquaticus ex amne Nilo (aliàs Nino) in paludem in quam Dædalus commeabat, egreſſus momordiſſet. Plinius lib. 5. cap. 27. Dædala etiam Ghodi ciuitas eſt, ſiue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ. Ptol. Steph.

Dædalia, vrbs Italiæ à Dædalo condita, quæ nunc Italia vocatur. Steph.

Dædalidæ, tribus Cecropidis in Attica vicus Steph.

Demogorgon. Latinè dicitur Deus terræ (nam dæmon deus, vt ait Lactantius, gorgon, terra) ſeu potiùs ſapientia terræ, cùm ſæpe dæmon ſciens, vel ſapiens exponatur. Vide Gorgon.

Dæmonum, inſula in Arabico ſinu apud Ptolem.

Dæmon, deus ſiue ſapiens. Aug. lib. 9. de ciuit. Dei dæmones dicuntur, quoniam Græcum vocabulum eſt, ob ſcientiam nominati: noſtrę religionis homines appellant ſpiritus in cœlo à Deo creatos, qui de cœlo deiecti partim in terræ infimo, partim in hoc aere damnati ſunt. Hinc Eudæmon & Cacodæmon, pro bono & malo dæmone, dæmon etiam animus humanus in corpore ſitus vocatur. Cæl. lib. 2.

Dæmonium, idem quod dæmon.

Dæta, Thyeſtis ſoror, cum qua congreſſus Thyeſtes Enorchum dæmonem ſuſtulit. Cæſ. lib. 7. c. 13.

Dætas, pater Macherei Sacerdotis illius Delphici, qui Pyrrhum Achillis filium interfecit, vide Pindari ſcholaſten.

Dætor, vir Troianus apud Homerum.

Dagaſaiphus, Conſul cum Seuerino, anno ab vrbe 214.

Dagaleſſus, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Daganzachar (quod & ferreum) Miſianorum præſidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum, anno ab vrbe 1312.

Dagaſira, locus in Carmania, ad mare Arrian.

Dagobertus. Francorum rex, anno ſalutis 639.

Dagobertus, II. Francorum rex, ſub tutela Plectrudis Pipini vxoris: & Theodoaldi præfecti Palatij, regnauit annis III. anno ſal. 715.

Dagon, i. frumentum. vel piſcis, nomen idoli Philiſtinorum, Iudic. 16. 1. Macch. 10.

Dagona, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.

Dagræ, Tyanidis regionis in Cappadocia oppidum. Ptol.

Dahippus ſtatuarius nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 34. c. 8.

Dai, Perſarum populi, omnes paſtores. Herodot. lib. 2.

Daicles Meſſenius, vixit regnante Athenis Cærope Solinus. cap. 2. Daimenes Tiſameni filius. Achæorum dux. Pauſan.

Daira, Oceani filia ex Mercurio Eleuſim ſeu Eleuſinum, qui poſtea vrbi nomen dedit, peperit. Pauſan. in Atticis.

Dalanda, Armeniæ minoris vrbs, iuxta Euphratem. Ptol.

Dalaſarba, Thraciæ oppidum. Procop.

Dalaſis, Ciciliæ regio. Ptol.

Dalcariza, vrbs Ponti, lib. Notit.

Daldis, Libyæ vrbs. Suidas.

Dale, oppidum in Tethrama regione, quam Miſi antiquitus tenuere. Plin. lib. 5. c. 30.

Dalion, fluuius prope Polyon, de quo Strab. lib. 8. Duo quoque prope fluunt amnes. Palcion & Acheron Alpheum intrantes.

Dalaia, i. pauper Domini, ſiue exhauſtio aut ramus Domini, vel macilentus, filius Eliocnai filij Nauriæ, 1. Paralip. 3. Filius Semeiæ, Ierem. 36.

Dalila, i. paupertas, vel ſitula eius aut ramus eius, ſiue exhauriens, aut macilenta, nomen mulieris, quam amauit Samſon, cuiúſque opera periit, Iudic. 16.

Daliſanda, vide Laliſanda.

Dalluntum, Dalmatiæ oppidum Anton.

Dalmana in extima Dalmatiæ vrbs. Caſſiod.

Dalmanutha, id eſt, ſitula præparata, vel exhauſtio numerata, ſiue macies, vel ramus præparatus, vel numeratus, nomen regionis. Marc. 8.

Dalmatia, Illyrici pars, contermina Liburniæ verſus Occaſum, cuius incolæ Dalmatæ appellantur. Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubiecti. In ea Iadera ciuitas inſignis rerum abun-

abundantia, & Epidaurus, hodie Liaguſij dictum.

Dalmium, vrbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam.

Dalomena, Aſſyriæ regio. Strabo.

Dalterni, Galliæ Narbonenſis populi ad Rhodanum fluuium. Sex Anienus.

Dama Arabiæ fœlicis vicus. Ptol.

Dama, fuit Pythagoreæ filia, & ipſa Philoſophiæ ſectatrix, quæ ingenium & doctrinam in exponendis paternis ſententiarum inuolucris exercuit. Cæl. lib. 4. cap. 1.

Damæi, populi juxta Ichthyophagos. Stephanus.

Damæthus, Cariæ rex, Vide Sirna.

Damania, Hedetanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli Chriſto credidit, Act. 17.

Damaſcene, Syriæ pars, quæ & Cœle dicitur. circa Libanum: ſic dicta à Damaſco, clariſſima ciuitatum. Pomp. Mela. lib. 1.

Damaſcius Sigius, hiſtoricus Herodori tempore ante bellum Peloponneſiacum, ſcripſit de rebus in Græcia geſtis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti ſunt, & de poetis & Sophiſtis: aliáque complura. Suidas.

Damaſcius, Stoicus Philoſophus, Simplicij & Elamitæ familiaris, qui ſub Iuniano principe viguit. Scripſit Comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suida.

Damaſcus Syriæ vrbs antiquiſſima, palmularum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde Damaſcena, vocantur. Lucan. lib. 3.

Et fælix (ſic fama) Ninos, ventoſa Damaſcus. Hanc veram Iouis vrbem, totiúſque Orientis oculum vocat Iulianus in Epiſtolis. Sic autem dicta eſt ab Aſco quodam gigante, qui Dionyſium vinctum illuc cum Licurgo in fluuium injecit: vel quòd Damaſcus Mercurij & Helimedæ Nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, vrbem ſui nominis condiderit: vel quòd Dionyſium ibi perſecutus ſit, & excoriauerit Damaſcum quendam, qui vineta ſecuri exciderat. Vel potiùs à voce Hebræa Dameſek, quæ Latinis eſt, Similitudo incendij, aut oſculi, vel populi, ſiue Sacci, aut ſimilis femori, vel tacitum oſculum aut poculum. Damaſci Adam, eiectus de Paradiſo, degit. ibidem Cain fratrem occidit: & Zacharias. D. Iohannis B. pater, ſepultus. Barthem. libro primo, capite octauo & Belonius libro ſecundo, cap. nonageſimo ſecundo Vocatur autem Damaſcenætium vrbs, tum regio. Steph.

Damaſcus, filius procuratoris domus Abraham, Geneſ. 15. Hebr. Damaſck.

Damaſias, Athenis annuum Magiſtratum geſſit. Dionyſius lib. 3.

Damaſippus, vir ignobilis apud Roman. qui nobiliſſimos ciues (qui partibus Syllanis fauerant) inter victimas tanquam belluas enecauit: necnon Aruinæ tribuni plebis truncum in ſublimi elatum per ora vulgi deferri iuſſit, tandem à victore Sylla obtruncatus.

Damaſithynus, vnus è ducibus Xercis Perſarum regis. Herod. lib. 7.

Damaſus, poeta Hiſpanus, qui floruit temporibus Eutropij & Oroſij: hic creatus pontifex Romanus complures hymnos ſcripſit.

Damaſus XXXV. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 368.

Damaſus II. Bauarus, pontifex 151. anno ſalutis 1048.

Damarris. Vide Damia.

Dameas, nobilis ſtatuarius. Plinius lib 34. c. 8.

Damia cognomen Cybeles, & Damatris eius ſacerdos.

Damianus Epheſius, ſophiſta nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitiis ac potentia inter ſuos præditus, viros doctos liberalitate proſecutus eſt, eloquentiæ quoque genus ſecundùm naturam imitatus, Philoſtratus in Sophiſtis.

D. Damianus frater D. Coſmi medici, & ipſe medicus.

Damium, ſacrificium quod minimè erat publicum Damiæ deæ.

Damna, ciuitas in terra Zabulon data Leuitis. Ioſ. 21.

Damnæ, Sericæ gens, & damna apud eoſdem vrbs. Ptolem.

Damnanitani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

Damnia, Arabiæ fœlicis regio. Plin.

Damnij, Albionis inſulæ populi, verſus Boream Ptolem.

Damocles, vnus ex aſſentatoribus Dionyſij Siciliæ tyranni, Cicero. Vide infrà Democles.

Damocrita, matrona fuit Romana, Alcippi ciuis clariſſimi vxor, quæ quum virum ab iis qui contrarias, in Republ. partes fauebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quiſpiam Alcippi vltor naſceretur: concepit animo facinus ſuprà omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronem quendam ſacrorum cauſa conueniſſent Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores congeſſit, ignémque iniecit, vt intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde ſeipſam interfecit. Plutar. in Paral.

Damœtas, nomen paſtoris, de quo Virgilius in Bucol.

Dic mihi Damœta, &c.

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cicer.) inter ſe fuerunt, vt cùm eorum alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinauiſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum cauſa poſtulauiſſet, vas factus ſit alter ſiſtendi eius, vt ſi ille non reuertiſſet moriendum eſſe ipſi: qui quum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Hæc Cic. libro 3. Offic. Valerius de Amic.

Damon, Athenienſis Pſaltes, qui remiſſam harmoniam reperit. Cæl. li. 9. c. 3.

Damophila, Græca mulier, vxor Pãphili, ſocia Sapphus poetriæ, poemata multa conſcripſit partim amatoria, partim in Dianæ laudes, Philoſtratus in vita Apollonij.

Damophilus, ſophiſta quem nutriuit Iulianus conſul, ſub M. Antonino principe ſcripſit ad Lollium Maximum de vita priſcorum, & quædam alia. Suidas

Damophilus, Plaſtes & pictor, Pl. lib. 35. c. 12.

Damoſtratus, Philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros 20. Suid.

Damoxenus, Athenienſis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorãtur ab Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Dampetia, Brutiorum vrbs, Liu. *Toranon*, G. Barrio.

Dampolis, Thraciæ caſtellum. Cedren.

Damyladas, vir Macedo. Plutarch.

Damirias, Siciliæ flumius. Plut. in Timoleõte.

Damyſus, gigantum omnium ſuo tempore velociſſimus, cuius effoſſi talum Chiron Centaurus Achillis ped. aptauit, in locum tali illius quem ignis abſumſerat quum mater Thetis illum in ignem pro more coniecisset, adeò ſcitè vt irreuulſus perpetuo hæſerit, donec ab Apolline Achilles fugeret, quo tempore vinculis laxatis & reuulſo talo Achilles cecidit & interfectus eſt. Ptolem eus Hephæſtio apud Photium.

Dan, i. iudicans, ſiue iudicium, nomen loci, Gen. 14. Filius item quintus Iacob. ex Bala, ancilla Rachel, vxoris ſuæ, Gen. 30

Dan, ciuitas ſita in valle Bethrohob procul à Ptolemaide M. P. XIIII. contra Boreales partes, non procul ab vrbib. Galgalis & Maſaloth. Regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan, vnde & nomen impoſitum: ante hæc Leſem appellata, Ioſue 19. & Lais, Iudic. 8. ſiue Laiſa, Iſaiæ 10. Ipſa fuit terminus terræ Iſrael ab Aquilone, 2. Reg. 3. Reg. Ezech. 27. in qua Ieroboam rex Iſrael vitulum adorandũ erexit, 3. Reg. 12. Amos 8. Hieronym. in Hebr. traditionibus Paneas vocatam putat, quæ aliàs Cæſarea Philippi. Dan præterea, eſt vnus ex Iordanis fluminis fontibus, à quo oppidum Dan dictum eſt, quod nunc Peneas nuncupatur: alter verò fons eſt, qui nomine Ior appellatur: quibus in vnum confœderatis, Iordanis nomen accepit, Comeſt. in c. 14. Geneſiwe.

Dana, Taprobanæ oppidum, Lunæ ſacrum, Ptol. frequens item vrbs in Cappadocia, Xen.

Danaba, Palmyrenæ vrbs. Ptol. Phœniciæ adſcribit lib. Notit. vt aliàs plures.

Danabe, Perſarum oppidum. Zoſim.

Danae, filia Acriſij regis Argiuorum, qui cum oraculo monitus eſſet, fore vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ incluſit turri: cuius amore captus Iupiter, in imbrem aureum ſe cõuertit, & per regulas in puellæ gremium ſeſe demiſit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam vna cum recens nato nepotulo arcæ includi iuſſit atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndiſque obruerentur. Verùm id longè aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ litus delata, à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaen cum filio reperiſſet, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui eùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaẽ quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſulæ regi educendum tradidit: qui poſtea adultus cùm Argos veniſſet, Acriſium auum oſtenſo Meduſæ capite, in ſaxum conuertit, vide ACRISIVS, & PERSEVS. Fabulam explicat Horat. li. 3. Carm. *Incluſam Danaen turris ahenea, Robuſtaque fores, & vigilum canum Triſtes excubiæ munierant ſatis Nocturnis ab adulteris: Si non Acriſium virginis abditæ Cuſtodem pauidum Iupiter, & Venus Riſiſſent, fore enim tutum iter & patens Conuerſo in precium Deo. Aurum per medios ire ſatellites, Et perrumpere amat Saxa potentius Ictu fulmineo.* Lepidum extat etiam epigrãma Pauli Silentiarij, Anthol. l. 7.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείης
Ζεὺς διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φημὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐκεῖνον· χάλκεα νικᾷ
Δάπεδα καὶ δεσμοὺς χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει.
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ἰδὲ φρένα, μή τις ἐραστὰς
Λισσέσθω Παφίαν ἀργύριον παρέχων.

id eſt,

Aureus in cæcas penetrauit denique rimas,
Et Danaes duro Iuppiter in thalamos.
Fabula ſic inquit me iudice: ferrea clauſtra,
Aurum perrumpit duráque vincla & mat:
Aurum omnes vectes infringit, & arguit artem
Clauis & inflectit torua ſupercilia.
Sic Danae deuicta fuit, non vllus amator,

Aurum

Aurum tui fueris ſupplicet hic Veneri.

Danala, vnum ex tribus caſtellis Troginorum. Strab.lib.11.

Danaus, Ægypti frater Argiuorum rex, qui Stenelo rege expulſo Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnauit. Ab eo poſtea Achaia dicta eſt Danaa, & ipſi Græci Danai. Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, à patris autem nomine Danaides dictæ ſunt. Hæ vna nocte viros ſuos, Ægypti filios, interfecerũt, præter vnam Hypermneſtram, quæ Lynceum maritum ſeruauit. Ob quam impietatem tali ſupplicio apud inferos plectuntur, vt aſſiduè dolium pertuſum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluat, quantum infundatur. Vnde natum prouerb. Dolium Danaidum, in auaros, quibus nihil eſt ſatis, aut in prodigos.

Danaus, vt Cecrops Ægyptius, vel Prometheus vt ſuis locis notarum, literas Græcas repeꝛiſſe dicitur.

Dandare, Tauricæ Cherſoneſi vrbs. Ptol.

Dandacena. Cappadociæ oppidum. Anton.

Dandagula, Indiæ oppidum, inter Gangis & Indi oſtia. Plin. lib.6.c.20.

Dandarij, populi circa Caucaſum. Steph.

Dandaxina, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Danduri, Germaniæ populi. Ptol.

Dandon, quidam Illyricus, qui quingentos vixit annos. Plin. lib.7.c.48.

Daneon, portus ad ſinum Arabicum, ex quo nauigabilem alueum perducere ad Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit, Seſoſtris rex cogitauit. Plin.

Dangulæ, populi circa Arachoſiam. Plin.

Dani, populi Germaniæ, Daci dicti, Cimbri, aut Holſacij vide, Dacia.

Dania, Septentrionalis Oceani peninſula eſt, maritimæ Saxoniæ lateri adhærens: quam olim Cymbri habitarunt, quos poſtea Marius deleuit in Italiam irrumpere conantes. Hanc Saxo grãmaticus ſic deſcripſit. Dania mediis pelagi ductibus interciſa paucas ſolidi continuique tractus partes habet, quas tanta vndarum interruptio pro varia freti reflexione obliquitate diſcriminat. Ex his Ivtia granditatis inchoamenti que ratione Daniei regni principium tenet, quæ licet propoſitione prior, ita ſitu porrectior, Theutoniæ finibus admouetur. A cuius complexu fluminis Eydori interriuatione diſcreta, cum aliquanto altitudinis excremento, Septentrionem verſus in Norici freti littus excurrit. In hac ſinus, qui Lymicus appellatur, ita piſcibus frequens exſiſtit, vt non minus alimentorum indigenis, quàm ager omnia exſoluere videatur. Huic etiam Fresia minor adiacet, quæ à Iutiæ prominentia ſubſidentium camborum ac gremij deuexioris inclinata receſſu maximos frugum prouentus beneficio Oceani inundantis aſſequitur. Cuius reflexionis vis, plus vtilitatis an periculi incolis afferat, ambiguum extat. Siquidem tempeſtatis magnitudine perruptis æſtuariis, quibus apud eos maritimi fluctus intercipi ſolent, tanta armis vndarum moles incedere conſueuit, vt interdum non ſolùm agrorum culta, verùm etiam homines cum penatibus obruat. Poſt Iutiam, inſula ad Orientem verſus Fionia reperitur, quam à continenti auguſti admodum æquoris interiectus abrumpit. Hæc ſicut ab Occaſu Iutiam, ita ab Ortu Sialandiam proſpectat, conſpicua neceſſariarum rerum vbertate laudandam: quæ amœnitate cunctas regionis prouincias antecedens, medium Daniæ locum obtinere putatur, ab extimæ remotionis limite pari ſpaciorum intercapedine diſparata. Ab huius Ortiuo latere, occaſiuum Scaniæ media pelagi diſciſcit interruptio, optimam prædæ magnitudinem quotannis piſcantium retibus adigere ſoliti, &c. Cæterùm Mallandia ac Blekingia ab integritate Scaniæ, ceu rami duplices ex vnius arboris ſtipite promeantes, Gothiæ, Noruegiæque longæ declinationis ſpatiis, diuerſiſque receſſuum interſtitiis, adnectuntur.

Danica ſylua, Albionis inſulæ nemus, *Andreſvvalt.* Anglicè, *Coad Andres* Britannicè vulgò dici ſcribit Humf. Lhuid. Quis auctorum veterum huius memoris meminerit penitus ignorare nos fatemur.

Daniel, nomen prophetæ, quem præpoſitus Eunuchorũ Nabuchodonoſor, vocauit Baltaſſar, Daniel Baldus item ſecundus Dauid ex Abigail Carmelitis, 1. Para. 3 Lat. iudicium Dei.

Daniel, ſacerdos in regem Francorum eſt electus mutatóque nomine Childericus vocatus, regnauit annis 111. anno à condita vrbe 1469.

Danna, i. iudicium, vel iudicans, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Dantes, poeta Florentinus, regum & principum amicitia clarus, cuius vitam ſcribit Volaterranus lib. 21. Cæſ. lib. 15.

Danthaleræ, vide Danthelitica.

Dantheletica, Thraciæ præfectura apud Ptol. Huius populos vocat Plin. Denſelatas, vt ſcribit Villanouanus.

Danthaleras, vocat Stephanus.

Dantiſcum, Poloniæ oppidum, ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulentum. Vadianus vulgò *Dantzich.*

Danubium, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus, aut Danubienſis. Steph. Vide Danuuium, ſic enim legendum videtur: quod erat Latij oppidum in via Appia.

Danubius, maximus Europæ fluuius, qui ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ (vt Plinius exiſtimauit) ex aduerſo Rauraci Galliæ op-

pidi multis vltra Alpes millib. ac per innumeras lapſus gentes Danubij nomine, immenſo aquarum auctu, vbi primùm Illyricum alluit, Iſter appellatus, ſexaginta amnibus receptis, dimidia fermè parte eorum nauigabili in pontum vaſtis ſex fluminibus euoluitur. Hæc Plin. lib. 4 cap. 12. Hodie tamen compertum eſt, Danubium plano in loco naſci, in agri Fruſtembergenſis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danum, Angliæ oppidum, lib. Notit. & Anton. *Dancaſter*, Camdeno.

Daona, Indiæ extra Gangem, vrbs & Daones, populi. Steph.

Daoniũ, Thraciæ oppidũ maritimũ. Nicetas.

Daorizi, Liburniæ populi, in conuentu Naronæ coloniæ Plin. lib. 3. c. 22.

Dapha, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Daphiſſa, Phthiotidis mons. Plin.

Daphitas, grammaticus quidam fuit, qui in Thorace monte cruci affixus eſt, quòd reges maledicis carminibus inceſſeret.

Daphea, vel Hebr. daphca, i. pulſatio, ſiue impulſio, nomen loci, in quem venerunt filij Iſrael à deſerto Sin. Num. 33.

Daphne, Penei, ſiue, vt alij habẽt, Ladonis fluuij filia, quæ cùm Apollinis vim effugere nõ poſſet, implorato paterni nominis auxilio, in laurũ arborem eſt commutata. Ouid li. 1. Metamorph.

Daphne, laurum ſignificat ac fingitur filia Penei fluminis, eo quòd ripæ eius abundant lauro: cum amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum vſum: eſtque ſpectatiſſima (vt ſcribit Plinius) apud Delphos, vbi Apollo celebratur. Ipſius verò Daphnes in arborem ſemper virentem mutatio, docet immortalem gloriam eſſe paratam virginibus pudicitiam conſeruantibus.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenſes, Vide Epidaphne.

Daphnidis, inſula apud Troglodytas. Plin. lib. 6 cap 29.

Daphnis iuuenis Siculus, Mercurij filius, Bucolici carminis inuentor. Hic cùm formoſiſſimus eſſet, cum Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidem violaſſet, vtroque lumine orbaretur. Cuius ſponſionis immemor Daphnis, cùm nouis ſeſe amoribus implicuiſſet, irati dij, quos ſtipulationis ſuæ teſtes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt.

Daphnis & Idæus, filij Paridis ex Oenone Nympha Idæa, ſeu Pegaſia.

Daphnis, Antiochiæ ſuburbanum, quod octoginta ſtadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo Lyciæ præterea regio fuit. Alia enim prope Pelaſium, à copia laurorum illic naſcentium: & ſuburbanum in ora Ponti ad ſiniſtram, quod Sernium vocant: & in ipſis Ponti faucibus ad dextram nauigantibus portus. Steph.

Daphnis ad oſtium Nili Peluſiacum, tradit Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phocica. Steph.

Daphnus, fluuius. Steph.

Daphnus, tribus vicina Co. Steph.

Daphnuſi populi prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnuſium, prope Rhegium eſt, Thracibus vicinum, Eſt & Ægypti vicus. Steph.

Dapſa, genus erat ſacrificij quod fiebat hyeme ſæuiente.

Dapſolibyes populi. Steph.

Dara, filius Zaræ, filij Iudæ, 1. Par. 2.

Dara, ciuitas ab Arſace condita. Iuſt. lib. quadrageſimo primo.

Data, Carmaniæ fluuius, Ptol.

Daraba, ciuitas eſt Indiæ, non procul à Sabæis. Strab. lib. 16.

Daradus, fluuius Libyæ. Ptol. hodie *Darat*.

Daræ, munitiſſimum caſtellum Anaſtaſij ciuitatis euius ciues Darenitaliàs Darrhæ.

Darandus. Vide Taraunus.

Daraniſſæ, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Darapſa, vrbs in Bactria. Steph.

Darcan, nomen viri 1. Eſd. 2. Lat generationis vel habitationis poſſeſſio, vel emptio: aut Syriatè Draco.

Dardæ, Indici populi qui ſub Deriade contra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Dardania vetus nomen Samothraciæ. Steph. Europæ regio, quæ hodie *Boſſina*, Illyrie pars. *Seruia & Raſcia*. Cuſpiniano & Sophiano.

Dardania, oppidum Troadis. Plin.

Dardanum, promontorium Indiæ. Strabo.

Dardanus, Apuliæ vrbs. Lycophron.

Dardanus, Iouis filius ex Electra Atlanti filia, qui cùm Iaſiũ fratrẽ intereniiſſet, inde fugiens in Samothraciã primùm deinde in Aſiam venit. Ioca que tenuit Helleſpõto proxima, vrbemque ibi Dardanum condidit, regionémque totam Dardaniam nominauit, quam poſtea Tros Erichthonij filius, Troiam appellauit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg. lib. 3. Æneid.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & autor.

Vnde Dardaniæ artes i. magicæ. Colum.

At ſi nulla valet medicina repellere peſtem,
Dardaniæ veniant artes, &c.

Dardanarij, qui omnia præemunt, vt deinde cariùs vendant, dicti à Dardano quodam contaminatiſſimo & profligatiſſimo mago, à quo etiam Dardaniæ artes à Columella vocantur magicæ, vti modò probatum eſt. Hic libros de magia ſcripſit, quos in ſepulchris fertur eo ſtituiſſe: eos Democritus editis commentariis illu-

luſtrauit, diſciplinámque ex illis reconditam accepit.

Dardaniam, genus ornamenti, quod lacertis adhibebatur. Plin. lib. 3. c. 3. Cuius ſceleris, non arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quidam & vitri, quod è Dardanis venit, itaque & Dardanium vocabatur.

Dardarij, gens apud Mœotidem paludem. Plut.

Dardi, Apuliæ Dauniæ populi, à Diomede ibidem deleti. Plin.

Daremæ, Trogloditica gens in Æthiopia. Pli.

Daſius, medici nomen, cuius meminit Mart. lib. 6.

Oſtendunt digitum, ſed impudicum,
Alconi, Daſióque, Symmachóque.

Dares, Phrygius hiſtoricus, ſcripſit bellum Troianum Græcè, in quo ipſe militauit, vt ait Iſidorus, primus ferè hiſtoricorum, qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remanſit, vt ſcribit Cornelius Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum ſermonem conuertit, dicauítque Salluſtio, Virg. lib. 5. Æneid. Daretis alterius meminit.

Dares, apud Virg. eſt pugil. ignauus quidem, ſed tamen oſtentator maximus, Æneid 5.

Daretis, regio in Macedonia. Polyb. & in Media Ptol.

Dargidus, Bactrianæ fluuius. Ptol..

Dara, ciuitas Meſopotamiæ fuit 98. ſtadiis à Niſibi diſtans, vt ſcribit Procopius lib. 1. de bello Perſico, qui eam tradit ab Anaſtaſio imp. inexpugnabilem conſtructam, & de ſuo nomine Anaſtaſiam dictam Græcum exemplar, δύρας, habere dicit Adamæus.

Darizus, nomen regis Perſarum, tempore Tiberij, Caij, & Claudij Imperatorum, vt ſcribit Philoſtratus in vita Apollonij Tyanæi.

Daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariorigum, Galliæ vrbs, Ptolemæo: *Vannes*: Cænali & Villanouano eſt.

Dariſtane, vrbs Perſica. Steph.

Darnæ, populi Perſiæ. Herodot. Steph.

Darium. Phrygiæ oppidum, Steph.

Darius, Satrapes inter Perſas nobiliſſimus, qui poſt mortem Cambiſæ à nobilibus aliquot Perſis adiutus, occiſo Pſeudoſmerdi Perſarum regnum, è Magorum manibus vindicauit: equíque ſui hinnitu rex declaratus; poſtquam 36. annos regnaſſet, Xerxem filium regni ſucceſſorem reliquit. Herod. lib. 4.

Darius, vltimus Perſarum rex, qui Alexandri adoleſcentiam deſpectui habens, bello eum aggreſſus eſt: ab eóque quamvis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cùm ſe fuga victori eripere conaretur, à ſuis comprehenſus eſt & trucidatus. Claudianus in Epiſt. ad Adrianum. Is templum Hieroſolymitanum Iudæi edicto reſtaurati permiſit ſumptibus propriis Eſd. lib. 1. c. 6.

Darmaſcus, videtur eadem ciuitas quæ Damaſcus. 1. Paral. 18. 2. Paral. 16. 24. 28.

Darna, Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Darnij, Hiberniæ populi. Ptol.

Daroacana, Paropaniſi vrbs. Ptol.

Daron, oppidum in Arabico latere Ægyptiorum, qui Pſammeticum fugerunt. Plin. libro 6. c. 30.

Darrhæ, populi iuxta rubrũ mare. Stephanus.

Darſania, vrbs Indica, vbi vno die mulieres veſtem contexunt. Steph.

Derſij, populi Thraciæ. Steph.

Daruenum. Ptol Britanniæ inſulæ portus, vnde in Galliam trajicitur.

Darus. aliis Drauus, Pannoniæ inferioris fluuius, Ptol. id eſt, Vngariæ, vulgò, *Mora*.

Daſæ, vide Daæ.

Daſcon, Siciliæ regio. Steph.

Daſcyleum, vt Ptol. & Strab. Daſcylos, vt Plin. Ponti & Bithyniæ vrbs eſt ad Propontidem, hodie, *Diaſquille*, vt Villan. ſiue, *Diaſchilo*, vt Nig. ſcribit, nomen habet. Idem Ptol iiſdem longitudinis & latitudinis numeris habet Pruſiadem vrbem, ita vt Pruſias & Daſcyleum ſint ſynonyma niſi vitioſæ ſint numerorum notæ.

Daſcylium, vrbs Cariæ in finibus Epheſiæ à Daſcylo filio Periandri: Eſt & alia poſt bellum Troianum condita. Tertia, Ioniæ, quæ μεγάλη, nominatur: vtpote maiore aliis. Quarta, circa Bithyniam. Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Eſt & Daſcylitis, ſiue Daſcylia palus. Steph.

Daſcylos, Bithyniæ oppidum Plinio & Pomponio li. 1. Ptol. & Strabo Daſcylium nominant, iuxta lacum Daſcyliticum, hodie, *Diaſquillo*.

Daſcæ. Arcadiæ vrbs. Steph.

Daſibari, Indiæ inferioris fluuius à Corn. Balbo ſubactus. Plin.

Daſis, vnus è ducibus Darij, qui bello apud Marathonem victus eſt. Herod. lib. 6.

Daſſaretæ, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos Plinius ſcribit. de his Mela. libro ſecundo.

Daſſaritas, populos habet Stepha: in Illyrico, quos quoque, *Daſſarenos & Daſſaritios*, vocari ait, ſunt Ptol. & Plinio, *Daſſaretæ*, per e, in penultima, ſed in Macedonia ab eiſdem locantur.

Daſſarites, lacus qui Lychnedus nominatur, inquit Niceph. Caliſt. qui eum in Illyrico videtur ponere: is dicit Drinum fluuium inde euolui. Ligniſtus Sequeſtro eſt, & puto, *Lichnidum*, vrbem Ptolemæi ibidem eſſe, eodémque eum

hodie, *Lago de Lochrida*, dici.

Daſtylus, Gygis regis pater. Herodot. lib. hiſtor. 1.

Daſtracus, mons Armeniæ minoris, ad quem Pompeius caſtra Mithridatis obſidione concluſit. Oroſ. lib. 6. cap. 4.

Data, Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Dathan, i. ritus aut lux, filius Eliab. Numer. 1. Deut. 11. qui quum inſurrexiſſet in Moſen & Aaronem, excitaſsétque populum, vt huic ſacerdotiom, illi principatum tolleret, protinus (vt ſcribitur Num. c. 16.) terra dirupta eſt ſub pedibus, à qua viuus abſorptus eſt.

Dathema, nomen vrbis, 1. Macch. 5.

Datichæ, Indiæ intra Gangem gens. Ptol.

Datij, Galliæ Aquitanicæ populi. Ptol.

Datis erat quiſpiam Perſarum Satrapes, excelleos in rei bellicæ gloria: qui hoc ſemper habetur, in ore, ἥδομαι καὶ εὐφραίνομαι καὶ χαίρομαι, id eſt, delector, gaudeo, lætor, vnde natum prouerb. Datis cantilena.

Datinorum nauale, Aotiſara eſt. Steph.

Dattha, Mediæ oppidum Ptol.

Daius, Thraciæ vrbs, quæ aurifodinas habet. Suidas.

Datylepti, populi Thraciæ. Steph.

Datylus, vir Athenienſis, qui ad ſummos honores euectus eſt: vnde natum prouerbium, Datyli dies.

Dauates, Mauritaniæ populi. Amm.

Dauchis. Æthiopiæ interioris mons. Ptol.

Dauchitæ, Libyæ interioris gens. Ptol.

Dauciones. Scandiæ inſulæ populi. Ptol.

Daudyana, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

Daue, vrbs Arabiæ, Steph. Gentilia, Dauxus Dhuenus Dauites.

Dauelli, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plio.

Dauid, filius Iſai, rex Iudææ potentiſſimus, idemq; Propheta, 1. Reg. 17. 1. Par. 2. Lat. dilectus.

Dauid, Scotiæ rex, anno ſalutis 1132.

Dauis, Nympha, à qua Daulidi vrbi oomen. Steph.

Daulia, vel Daulis, oppidum Phocidis, olim ſub ditione Therei regis Thracum. Vnde Philomela ab Ouid. Daulias dicitur, quòd in Daulide vrbe in auem ſui nominis fuerit conuerſa:

Deſlet Threicium Daulias ales: Itym.

Daulide nec nidificant nec habitant in tota circum regione hirundines. Pauſ.

Daulotes, fons Arabiæ fœlicis. Plin.

Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis ſocero victi. Horum oppidum eſt Salappia, Annibalis meretricio amore inclytum. Plin. lib. 3. c. 11.

Daunia Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam condidit.

Daunia, Apuliæ ſylua, à Dauno patre Turni dicta.

Daunium, vrbs Italiæ. Eſt & Daunium, murus Thraciæ. Steph.

Daunus, filius Pilumni & Danaes & auus Turni, qui in Apulia regnauit, à quo etiam regio illa Daunia dicta eſt.

Dauous (prioris filius) ex Venilia ſorore Amatæ, Latini regis vxoris, Turnū ſuſcepit. Vir. li. 12.

Daunus, fluuius in Apulia. Horat. lib. 3. Carminum, Ode 33.

Et qua pauper aquæ Daunus, agreſtium.
Regnator populorum, &c.

Dauniotichitæ, Steph. in Daunium.

Daurifer, ſiue Daurifes. Herod. circa finem lib. 6. vnus ex Darij ducibus fortiſſimus, qui ex inſidiis à Cariis cæſus eſt.

Dauſara, vrbs circa Edeſſam. Steph.

Dauſdaua, Myſiæ inferioris oppidum. Ptol.

Dautona, Pannoniæ vrbs. Anton.

Daxareni, Arabiæ gens. Steph.

Daxara, Serica vrbs. Ptol.

D E

Dea Vocontiorum, Galliæ Narbonenſis locus, Anton.

Deabolis, Macedoniæ caſtellum. Cedren.

Drabus, tyrannus apud Celtiberos, hoc cognomentum promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cepit & inuenit, opprimens colonias, Beroſ. hic aliàs Gerion dictus eſt.

Deba, Comagenæ in Syria vrbs, apud Ptolemæum. In Meſopotamia quoque Eidem.

Debæ, Arabiæ fœlicis populi, apud quos fluuius aureæ arenæ. Diodor.

Debbaſeth, i. melliflua, aut infamiam apponens, ciuitas, terminus Zabuloniæ tribus Ioſ. 19.

Debelain, i. maſſa ficuum ſiccarum, aut caricæ, nomen viri, Oſee 1.

Debera, nomen loci. Ioſ. 15. Idem quod Dabir ſignificat.

Deblata, idem ſignificat quod Debelaim, ciuitas apud Ezechielem.

Deblathaim, ciuitas in terra Moab. Ierem. 48. Eadem videtur, quæ & Helmon deblothaim.

Deboma, Bordetarū vrbs in Macedonia. Ptol.

Debora, idem quod Debera & Dabir ſignificat, nutrix Rebeccæ, Gen. 35. Vxor item Lapidoth Prophetæ, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit. Iudic. 4.

Deborus, Macedoniæ in Pæonia regione vrbs. Ptol.

Decamnichus, Archelai aulicus, qui aliquando Euripid. fœtorem oris vitio dedit: ac ab eodem, id permittente Archelao, plagis multis percuſſus eſt: quod indignè ferens, in Archelaum graſſantibus ducem ſe præbuit, ac necis illius cauſa extitit grauiſſima. Cæl. lib. 14. c. 10.

decan,

Decantæ, Albionis inſulæ gens. Ptol.

Decapolis, ſiue decapolitana regio Syriæ, Iudææ propinqua ſic dicta à numero oppidorum. Plin. lib. 5. cap. 18. Hanc multi Cæſaream eſſe dixerunt.

Decaſtidium, Antonino, Calabriæ vrbs, quæ hodie, *Anna*, vocatur, teſte G. Barrio.

Decatara, Dalmatiæ vrbs. Cedren.

Deceates, Ligurum populi. Clariſſimos Ligurum fuiſſe Salios, Deceates & Oxybiates, ſatis ex Strab. Plin. & Floro conſtat.

Decelia. vna ex duodecim vrbibus: quas Cecrops digeſſit. Strab.

Decelia. pars tribus Hippochoontidis, ſic dicta a quodam, qui Dioſcuris dux viæ fuit Aphidnas. Steph.

Decelus, Caſtori & Polluci Helenam ſororem quam Theſeus rapuerat inueſtigantibus Aphidnis ſeruari indicauit, vt refert Herodotus, quanquam alij id ab Academo factum velint. Videatur præter Herodotum Plutarchus & Pauſanias.

Decempagi, Anton. Germaniæ vrbs inter Argentoratum & Diuodurum. Hodie, *Dieuſo*, in Lotharingia. Simlero.

Decentij, Pannoniæ populi à Decentio Magni filio, Magnentij fratre. Steph.

Decentius, Cæſar à Magnentio fratre factus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueo vitam finiuit. Pomp.

Decetia, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Anton. Cæſar. lib. 7. quibuſdam, *Deſiſe*.

Deciana, Endigetorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol.

Deciani, Calabriæ populi. Plin.

Decianus, viri proprium, ex Emerita Hiſpaniæ oppido.

Deciatium, regio in Gallia Narbonenſi. Plin.

Decij ara, appellatus eſt locus paludinoſus Mœſiæ prope Abrittum vrbem, vbi Decij Imp. ſe deuouere, vt ſcribit ex Iornande Pompon. Lætus in vitis eorum. Hunc locum videtur Caſſiodorus lib. 2. variarum Decennonias paludes & ſtagna vocare.

Decietum, vrbs Italiæ. Steph.

Decij, Romani fortiſſimi, tanta patriam charitate complexi, vt pro eius ſalute ſe diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino, filius bello Hetruſco, nepos verò eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit, dicti Decij à decem, vt Quintius à quinque.

Decius, Conſul cum Longino, anno ab vrbe 331.

Decius, conſul ſolus, anno ab vrbe milleſimo ducenteſimo octuageſimo.

Decius Auſonius Gallus, conſul cum Olybrio, anno ab vrbe 1134.

Decius Brutus Iulianus, conſul cum M. Æmilio Mamerco, anno ab vrbe 677.

Decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1003.

D. Haterius Agrippa, Conſul cum C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.

D. Iunius Bubulcus, Magiſter equitum. Samnites vicit, anno ab vrbe 445.

D. Iunius Brutus, Cõſul cũ P. Scipione Naſica Serapione, ãoo ab vrbe 616. Luſitaniã perdomuit.

D. Iunius Brutus Scæua Conſul cum L. Furio Camillo, anno ab vrbe 430.

D. Iunius Brutus Sæua, Conſul cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 641.

D. Iunius Pera, Conſul cum M. Fabio Pictore, anno ab vrbe 487.

D. Iunius Syllanus, Conſul cum L. Murena, anno ab vrbe 692.

D. Iunius Syllanus, Conſul cum Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.

D. Lælius Balbus, Conſul cum C. Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 748.

Decius Auſonius Gallus, poeta, qui Gratianum Cæſarem literis & diſciplinis erudiit, cuius beneficio ad conſularem dignitatem eſt euectus P. Crinitus.

Decia, i. comminutio eius, vel Syriacè, palma arbor, filius Iectan. Gen. 10.

Deculani, populi in ſecunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. c. 11.

Decuma, Hiſpaniæ oppidum in conuentu Cordubenſi. Plin. lib. 3. c. 1.

Decumani, Galliæ populi, in quibus Martius Narbo. Plin. Mela.

Decumates, agri in Germania ſunt Tacito, vbi hodie Vvirtembergenſis Ducatus eſt, Vvillichio teſte. Iidem Caritini ſunt Ptolemæo, vt Melanchthon, & Peucerus exiſtimant. Quidam agros eſſe cenſent, qui decimas ſoluunt.

Decimi, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura petierunt. Plin. lib. 3. cap. 22.

Decumi, Dalmatiæ populi. Plin.

Dedan, vrbis nomen. Ierem. 25. Idem ſignificat quod Dadan.

Dedanim, filij Dedan, Iſa. 21.

Dedmaſa, vrbs Cariæ, Steph.

Deera, Campus Suſianæ regionis. Ptol.

Dees, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

Degia, Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Deianira, filia Œnei Ætoliæ regis. primùm Acheloo, mox Herculi deſponſata. Qua de cauſa exorto inter riuales diſſidio Achelous ſingulari certamine ſuperatus. Herculi concedere eſt coactus. Porrò cum Herculés tranſiturus eſſet Euenum, Ætoliæ fluuium, qui tum temporis maximè excreuerat, Neſſus Centaurus ſeipſum vltrò obtulit ad tranſuehendam Deianiram: quam cùm illi commiſiſſet, ipſe primus in-

trepidè tranauit fluuium. Sed cùm Neſſus, qui in altera remanſerat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, ſagitta hydræ ſanguine infecta Centaurum transfixit, qui ſe moriturum ſentiens, vt hoſtem vlciſceretur: Deianiræ veſtem proprio ſuo ſanguine perfuſum dono dedit, aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, & ſi hac maritus indueretur, ipſam ab aliarum mulierum amore auocatum iri. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cùm audiſſet maritum ſuum in Eubœa amore Ioles, Euryti filiæ detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lichæ famulo tradidit domino perferendam Hercules igitur nihil mali ſuſpicans cum ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, vt in furorem verſus, Lycham à Ceneo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Hercules arcu & ſagittis Philoctetæ commiſſis, ſe in ardentem pyram in Œta monte conſtructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis claua ſe interfecit, ex cuius ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa, & Hercleon dicitur. Ouid. libro nono Metamorph.

Deicoóntes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Hom. in Odyſſea.

Deidamia, filia Lycomedis regis Scyri inſulæ, quam Achilles cùm inter regis huius filios ſub muliebri habitu lateret, grauidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propert. lib. 2.

Syria nec video Deidamia viro.

Deióces, alij Diocles, v. Medorum rex, regnauit annis LIV. anno ab vrbe 39.

Deione, nes, mater Mileti ex Apollinis concubitu. Vnde Miletum Deionidem vocat Ouid. lib. 9. Metamorph.

Deióneus, pater Cephali, à quo Cephalene dicta exiſtimatur.

Deiopeia, ſiue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis, quam illa apud Virg. I. Æneid. Æolo vxorem pollicetur.

Sunt mihi bis ſeptem præſtanti corpore Nymphæ,
Quarum quæ forma pulcherrima, Deiopeiam,
Connubio iungam ſtabili, propriámque dicabo.

Deiótares, Gallogræciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiótarus, Galatię rex à Senatu iuuante Pompeio, factus in bello ciuili, eius poſtea partes ſequutus. poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit. Deinde ad Cæſaris clementiam confugiens, bella gerenti ſubſidia miniſtrauit. Quare ab ipſo rex dimiſſus, verùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandem accuſatus à Philippo quodam, quòd Cæſari apud ſe diuertenti inſidias ſtruxiſſet, à Cicerone defenditur luculenta illa pro Deiorato rege oratione. Pædianus.

Deiotarus alter Adramytenus, ludi literarij Magiſter apud Gargara Troadis Steph.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virgil. libro ſexto Æneid.

—Phœbi, Triuiæque ſacerdos,
Deiphobe Glauci.

Deiphobus, filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam ducit vxorem, cuius tamen dolo, & proditione interfectus eſt à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromiſit. Virg. lib. 6.

Deiphile, Adraſti filia, Tydei vxor, ex quo Diomedem ſuſcepit, qui in bello Troiano in virtute primus, poſt Aiacem & Achillem ab Homero ſcribitur. Hygin. in fabula 69. & Diodor lib. 5. cap. 6.

Deiphylus, Stheleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidiſſimus. Hom. lib 5 Iliad.

Deipires, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Hom.

Deipnias, Theſſaliæ vicus, apud Lariſſam. Steph.

Deipyros, vnus ex principibus iuuentutis Græcorum. Hom. lib 8. Iliad.

Deirades, tribus Leontidis vicus. Steph.

Deire, Athenienſium vrbs. Steph. Item promontorium & vrbs Æthiopiæ.

Deitania, Hiſpaniæ citerioris regio circa Carthaginem nouam Plin lib. 3. cap. 3.

Dela, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Delas, & Tygris minor fluuij, Apameam Meſenorum ciuitatem circundant. Steph.

Delbea, vide Derbe.

Delbicæ, vide Derbies.

Deldon, Myſorum ac Baſternarum rex fuit, quos quum M. Craſſus prælijs frequentibus edomuiſſet, illorum tandem regem Deldona, ſua manu interemiſſe fertur. Dion. in hiſtor. & Cæl. Rhodig. lib. 18. c. 23.

Delean, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Deleſſa, maris Ægæi inſula. Anton.

Delgouitia, Angliæ vrbs. Anton. *Godmundham*, in ditione Eboracenſi. Camdeno.

Delia, vrbs Cariæ. Steph.

Delioli, horti ſunt prope Neapolim, *Pozze*, *Reale*, dicti, Fabricio in ſuis itinerariis.

Delium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra. Steph. & templum Apollinis. Strab.

Delius, qui eſt ex Delo inſula, vt Apollo Delius & Delia Diana, ferunt enim Latonam ex Ioue grauidam quum partui vicina eſſet metu Pythonis ſerpentis, qui eam Iunonis iuſſu perſequebatur, in inſulam Delum fugiſſe.

Delius, vnus ex ducibus Antonij, miſſus ad accerſendam Cleopatram, mulieri perſuadet, monétque Homerico verſu, vt ad iudicium proficiſcatur quàm maximè ornata. *Plutarchus in Antonio.*

Antonio. Idem hiſtorias eum deſcripſiſſe tradit, conuenitque *Dion.* lib. 50. *Meſſala Coruinum* hunc deſertorem bellorum ciuilium vocat, quia à Dolabella ad Caſſium tranſiit, à Caſſio ad Antonium, nouiſſime ab Antonio ad Cæſarem, ſcripſit epiſtolas laſciuas ad Cleopatram. Seneca ſuaſo. 41.

Delli, lacus breuiores, non longè à Catana miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. Hos poetæ fingunt fuiſſe Palicos Iouis & Thaliæ filios. nam cùm Thalia ſe videret ex Ioue grauidam, metuens, iram Iunonis, optauit vt ſibi terra dehiſceret. Inſtante autem partus tempore recluſa terra in ea parte vbi nunc Delli illi lacus ſunt, duo pueri emerſerunt, quos Palicos fratres vocarunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd priùs in terram demerſi, denuò reuerſi ſunt. Hos lacus incolæ fratribus Palicis ſacros putant, quòd per eos credantur in lucem eſſe reuerſi, & lacùs ipſos Dellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti ſunt: vt circa eos iuramentum exegi ſoluerét, ſi quis in furti ſuſpicionem veniſſet, prius tamen accepto fideiuſſore, qui ſi iuranti quid accidiſſet præſtaret quod exitus oſtenderet.

Dalmatia, Italiæ regio: incolæ Dalmatæ & Dalmatenſes. Steph. vide Dalmatia.

Delminium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ: hodie Ceuna, vide Dalinium.

Delos, inſula maris Ægei, Cycladum omnium celeberrima, in qua Latona Apollinem & Dianam dicitur enixa. Qua ex opinione hominum illa inſula eorum deorum ſacra putata eſt, tantúmque ei religionis ſemper fuit, vt ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, diis, hominibúſque indixiſſet, & mille numero nauium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarentur, aut violare, aut attingere. Cic. 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod eum antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repentè ſe oſtenderit. Anteà Ortygia dicebatur, Aſteria, Cinthia, Lagia, Chlamydia, Cynetus, & Pyrpile, ab igne ibi primùm reperto. Virg. lib. 3 Georg.

Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos? Hæc autem inſula olim per mare vagabatur, in qua canem nullum alere, nullúmque cadauer ſepelire licebat. Thucyd. lib. 3. de bell. Pelop. in qua fons eſt, inopes nomine, qui eodem, quo Nilus modo ac pariter cùm eo creſcit, vnáque decreſcit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Deliacus, ca, cum, qui eſt ex Delo. Vnde Deliaca vaſa dicta ſunt ex ære pretioſo, ab inſula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Plin. lib. 24. c. 2. Antiquiſſimi æris gloria Deliaco fuit, mercatus, in Delo, concelebrante toto orbe. Cicer. pro Roſc. Domus Chryſogoni referta vaſis Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaco fiebant pedes tricliniorum fulcráque.

Delphacia, Propontidis inſula. Plin.

Delphi, Phocidis vrbs. Ptol. *Castri* vocat Sophianus. *Salona* locum hodie appellari, magnamque vim frumenti inde adhuc exportari ſcribit Niger. Vmbilicus terræ hæc ciuitas à Græcis exiſtimata eſt, referente Plutarch. cuius cauſam, vel potius fabulam poeticam Strabo narrat lib. 4. & Claudian. in præfatione de conſulatu Manlij Theodoriti.

Delphi, ciuitas in Bœotia iuxta Parnaſſum, dicta à Delpho Neptuni filio, magis turpibus & loci natura, quàm humana arte munita, vbi clariſſimum templum habuit Apollo, reddebátque oracula, vnde & Delphicus vocatus eſt. Nomen autem accèpit à Delpho Deucalionis filio, ex Melantho eiuſdem filia ſuſcepto. In hac ciuitate, nato Chriſto, obmutuit oraculum.

Delphicus, dictus eſt Apollo, teſte Macrobiò à priſca Græcorum voce δελφὸς, quæ Solum ſignificat, eò quòd interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat: qua ratione etiam Sol à Latinis eſt appellatus.

Delphini portus, Liguriæ apud Plin. Leandro *Porto Enzo eſt*. Nonnulli volunt eundem eſſe cum Eritis portu, Ptolemæi. Sed is in Latinis tantùm Codicibus inuenitur. (retur.

Delphiana Diana dicta, quòd Delphis cole-

Delphinium, qui & Sacer portus in Bœotia eſt, è regione Eubœæ inſula. Straboni.

Delphinius, Apollo dictus, non quòd in Delphina transformatus claſſi ducem ſe præſtitiſſet: ſed quòd Delphinem emiſerit, quem conſecuti. Cretenſes Cirrhani ſunt delati. Cæl. li. 6. c. 6.

Delphinion, oppidum in Bœotia à Lacedæmoniis captum, anno ab vrbe 345.

Delphinum, locus Athenis ab Ægeo rege Apollini Delphinio & Dianæ Delphiniæ, teſte Polluce conſecratus, in quo cauſam dicebant, qui cædem ſe feciſſe, ſed iure feciſſe faterentur. Itaque Theſeum narrat Pauſanias, cùm Pallanta, eiúſque filios tres nonas aduerſus ſe molientes intereméſſet, ibi eſſe abſolutum, cùm ante Theſeum interfector exilij cauſa ſolum verteret, aut talionis pœnam ſubiret.

Delphinum, caſtellum Chiorum.

Delphinus, ſyderis nomen. Var. 2. de re Ruſti. c. 5. Maxime idoneum tempus ad concipiendum à Delphini exortu, vſque ad dies 40. & paulò plus.

Delphon, i. ſtillicidium, aut paupe: em ſiue exhauſtum ſiue macilentum reſpiciens, filius Aman filij Amadatha. Eſt. 9.

Delphuſa, fons in Delphis. Steph.

Delphuſia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta, vrbs iuxta Syriam, & inſula Ægypti, ſecundum Ægyptios Pr) muris d. cta: Genuſe ab

Inſula, Deltites ab vrbe Deltenus. Steph. Eſt & Ægypti locus ferè regionum illarum nobiliſſimus, non longè ab Alexandria: quod nomen à ſimilitudine literæ cepit. Nam pars quædam fluminis Nili deriuata inter ſe duobus itinetibus, paulatim medium inter ſe ſpatium relinquens, diuerſiſſimo ad littus interuallo à mari adiungitur. Hirtius lib. 4. bell. ciui. Aliis Delcon, oppidum eſt, à Byzantio diſtans iter pedeſtre vnius diei. Dercon vocatur hodie Pet. Gyll.

Delta, apud Arrianum eſt inſula in Indi fluminis oſtio vbi ſe Indus bifariam diuidit. hæc ab incolis Pacala dicitur, Ptol. & Plinio teſtibus. hic hodie, *Deu*, eſt Luſitanorum propugnaculum, vide Patalis.

Delthanij, Peloponneſi vrbs inter Lacedæmonios & Meſſenios. Steph.

Deltorum ſydus, à figura triquetra litera Δ Cicero in Arat. Phœn.

Delus, vide Delos.

Demas, nomen viri. Col. 4. 2. Tim 4.

Demades orator Athenienſis, plurimùm potentia & opibus valuit, quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret: ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cùmque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis, præter linguam & ventrem ſupereſſe. Cicero nunc nihil ſcripſiſſe author eſt. Plutarch. in vita Demoſthenis, & Suid.

Demænetus, Æſculapius cognominatus eſt, à Demænetto eius templi conditore.

Demagoras, adulatoris nomen apud Athenienſes, quem decem talentis mulctarunt, quòd Alexandrum Deum appellaſſet.

Demararhus, Lacedæmoniorū dux, cùm exularet apud Athenięſes, belliq́ue cōtra patriā cerneret apparatū, plus ſe debere patrię quàm Athenięſibus exiſtimās, clàm Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixiſſe temporibus Philippi Macedonis author eſt. Plutarch. in vita Alexandri.

Demarathus, Liuio, Corinthius negotiator diues, qui ob ſeditiones domo profugus tyrannidem Cypſelli fugiens, vt ſcribit Cic. Tuſcul. quæſt. lib. 5. in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis & à Tarquinienſibus Hetruriæ populis exceptus. Tarquinium Priſcum populi Romanorum, ex illuſtri Hetruſca vxore genuit. Iſte Hetruſcis, ad quos confugerat, literas dediſſe fertur.

Demarchus, princeps populi, aut tribunus plebis dicitur. Spartianus in vita Adriani, fuit Demarchus in patria ſua, Athenis, Archon.

Demarchus, athleta nobilis Parrhaſius, quem erunt guſtatis pueri, qui immolabatur, extis, in upum commutatum, de[illegible] pòſt anno forma pristinæ reſtitutum.

Demetæ, Albionis inſulæ populi. Ptol. *Vueſtuales*. Anglicè, *Dyfed*. Britannicè vocatur eorum regio, Lhuydo teſte.

Demeter, dicta eſt Ceres, quaſi gemeter, id eſt, terræ mater. Hinc apud Galenum lib. 2. De alimentis, legimus Demetrra ſigna: id eſt, Cerealia & frumentaria.

Demetrianus Antiochiæ Epiſcopus: anno ſalutis 254.

Demetrias, Theſſaliæ oppidum, quod priùs, *Pegaſa*, dicebatur. Stephan. à Demetrio dictum ſcribit qui in eo regnauit, & vrbes ſub Pelio ſitas euertit. Ad Pagaſeticum ſinum iacet. inter Eubœam, & Phocidem. Secundum eſt Macedoniæ, tertium Perſidis iuxta Arbelum. Stephanus. Demetrias item, eadem eſt quæ Paros, vna Cycladum. Steph.

Demetrium, locus iuxta Theſſaliam, circa campum Crocotum, & Amphyrſum fluuium. Eſt etiam Æolidis ciuitatis. Steph

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit, Athenas Caſſandri Ptolemæique imperio liberauit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello nauali recepit, Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cùm bellum aduerſus Antiochum ſuſcepiſſet, infœliciter pugnans, in eius poteſtatem venit: Cherſoneſique ab eo cuſtodiæ traditus eſt, permiſſo tamen ei regio ſumptu, molliq́ue victu, venationibus, omnibúſque voluptatibus, quibus ille vſus, minimum de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit ex quo periit. Cùm M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philam vrbem in Macedonia iuxta Peneum, à matris nomine condidit, Steph.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor, qui ob eximias virtutes Athenięſibus præfuit annis decē, recentiſque ſexaginta ſtatuis æreis honoratus eſt. Hic (vt Plutarc. inquit) monebat Ptolemæū regē, vt de regno imperióque libros ſibi compararet, atq; perlegeret. Quæ enim amici nō audēt monere reges hæc in libris ſcripta eſſe. Cicero in Bruto. Hic Demetrius (vt quidam exiſtimant, nonnulli alium Demetrium eſſe dicūt.) Ptolemæo Lago perſuaſit, vt ſacra Biblia ex Hebræo in Græcum ſermonem conuerterentur. Ioſeph. lib. 12. c. 2. Antiq. cognominatus fuit Phalereus à Phalero, Atticæ portu: cuius ſcripta lege in Biblioth. Geſner. ac de eius vita, fortuna, & obitu, vide apud Suidam & Volaterranum.

Demetrius, Cyrus, Ciceronis in arte dicendi præceptor, vt ſcripſit ipſe in Bruto.

Demetrius, Seleuci filius, 1. Macch. 7. Nomen etiam

etiam argentarij cujuſdam Actor. 19.

Demetrius XXVII. Macedonum rex, Philippum & Alexādrum per inſidias morti tradidit Iuſt. lib. 6.

Demetrius, Antigoni filius, Græciam à tyrannide liberauit, anno ab vrbe 507.

Demetrius, XXXV. Macedonum rex, anno ab vrbe 572.

Demetrius, qui & Nicanor, XII. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.

Demetrius, xvi. Syriæ rex, anno ab vrbe 607. Iuſt. lib. 29.

Demetrius Soter, x. Syriæ rex, Anthiocum & Lyſiam interfecit. Ioſeph lib 12.c.15.Iuſt.lib.34.

Demetrius Illyricorum rex, anno ab vrbe 533.

Demetrius, Ruſſorum rex, à fratre regno pulſus eſt, anno ſalutis. 1073.

Demetrius, Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, adminiſtrato Epiſcopatu anno LXVIII. obiit, anno ſalutis 2 3

Deminſij, Myſiæ inferioris populi. Ptol.

Demiargus, ſummus erat Magiſtrâtus in quibuſdam Græciæ ciuitatibus. Liu.

Democedes, Crotoniata, medicus illuſtris, qui cùm inter Darij captiuos eſſet, & Darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter ægrotaret, ita vt jam ſeptem noctes inſomnes exegiſſet, nec à medicis ſuis vel parum juuaretur, ductus in medium, vt erat vinctus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Perſas omnes habitus eſt. Herodot. li. 4.

Demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit: Suſpendere. Indignātibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumen, Vos (inquiens) rogate ab Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores, qui talia dicunt an qui audiunt patienter. Seneca lib. 3. de Ira. Hic etiam hiſtoriam earum rerum. quæ geſta erant ſua ætate Athenis, non tam hiſtorico quàm oratorio genere ſcripſit. Cicero in Bruto.

Democlides, medicus qui Policratem, Samiorum tyrannum curauit talentis duobus, ſcripſitque librum de medicina. Suid.

Democles, adulator quidam, Dionyſij tyranni felicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinem ſuam illi oſtenderet, induit eū habitu regio, & menſam copioſè paratam ei appoſuit, ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtrictum. Tunc Democles tyrannicam vitam miſeram eſſe intellexit. Valerius, Cic. Tuſcul. Quæſt. Vide ſuprà Damocles.

Democles, puer quidam ingenuus ac formoſiſſimus, qui quum à Demetrio Poliorcete ad ſtuprum traheretur, neque vim tyrāni poſſet effugere, famæ pudicitiæq́ue ſtudioſus, in proximum aquæ feruentis lebetem ſeipſum coniecit, atque ibidem interiit. Plut. in Demetrio.

Democoon, nothus Priami, qui velociſſimos patris equos apud Abylum cuſtodiebat. Hunc Vlyſſes in bello interemit. Hom. lib. Iliad 4.

Democrates, architectus Alexan. qui Alexandriam metatus eſt.

Democrates athleta facto in ſtadio circulo conſiſtens à nullo demoueri poterat. Ælianus de varia hiſtoria.

Democrates medicus, Plinius lib. 25. Primus inuenit herbam, quam appellamus hyberilam.

Democritus Philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragrauit. Poſtea patriam reuerſus cum ſumma inopia, in hortulo iuxta ſuæ vrbis muros ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore ſeipſum obcæcauit. De hoc memoriæ proditum eſt, quòd quocunque fortunæ caſu, & mutabilium rerum auditu, in riſum ſoluebatur (ſicut Heraclitus in fletum) vnde Gelaſinus nominatus eſt. Agebat autem centum & nouem annos cùm mortuus eſt. Hic dixit omnia ex atomis fieri, ac plures eſſe mundos & corruptibiles. Fertur Theologiam ac Aſtrologiam didiciſſe à Magis & Chaldæis, cum Gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. In Philoſophia adeò profecit, vt pentathlos, id eſt, quinque certaminum athleta dici poſſet. Namque naturalia, moralia, mathematica, liberales diſciplinas, artiūq́ue omnium peritiam callebat. Hunc Plinius virum ſagacem, & vitæ vtiliſſimum fuiſſe refert, ſed nimio juuandi mortales ſtudio prolapſum. Conſtat hunc diuitiis opulentum fuiſſe vſque adeo, vt pater eius Xerxis exercitui epulū aliquando dederit. Laer. 1.

Demodocus, citharœdus, quem Homerus libro Odyſſ. 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantē, & ſimul accinentē.

Demogorgon, magus tam excellens, vt præeſſe laruis diceretur, & illas pro nutu cogere, & ſi errarent, acerrimè plectere. Vide Gorgōn.

Demolchis, Syracuſanus comicus, Epicharmi medici filius, docuit fabulas XIII. lingua Dorica. Suid.

Demonax, Adriani temporibus Philoſophus, qui nō vt plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putauit inter homines amicitia, omnémque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi vnquam viaticum præparauit, ſed quum eſuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius de-

ceſſit, elatus publico ſumptu. Lucian.

Demoneſos Stephano, Plin. inſula Propontidis contra Nicomediam. Gyllius in ſuo Bosphoro docet eandem eſſe cum Chalcitide Stephani: quæ dicitur hodie Chalcis eodem Gyllio teſte, ſed idem tradit eam non in ſinu Nicodemico conſpici, vt Plin. habet, vbi nulla eſt inſula, ſed contra Chalcedonem.

Demoneſus, inſula circa Chalcedonem, à Demoneſo quodam dicta. Naſcitur in ea Cyaneus lapis, Chryſocolla, & aurum pretioſum. Steph.

Demonica, mulier quæ auri auiditate vrbem Epheſum Brenno duci prodidit, Plutarch. in Parellelis.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cùm crepidas amiſiſſet, imprecabatur furi vt pedibus conuenirent. Erant verò hæ non rectæ nec accommodæ: illi tamen pro pedum deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cælius libro 7. c. 3.

Demophilius, Sophiſta fuit, qui ſcripſit ad Lollium maximum de vita priſcorum.

Demophoon, phoontis, vel Demophon, Theſei ex Phædra filius rex Athenarum, qui ab expeditione Troiana rediens, aduerſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibíque à Phyllide, Lycurgi regis filia, hoſpitio & lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibíque mortuo patre imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum iurauerat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientia de amygdalo ſe ſuſpendit. Vide Phyllis.

Demophoon, vatis nomen, qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demopoli & Neocles, Themiſtoclis filij quum apud Athenienſes mentionem feciſſent legum, quæ aduerſus exules latæ erant à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cæl. lib. 8. cap. 12.

Demos, locus in Ithaca, Steph. quem quoque Crocyleum vocat. Huius mentio eſt apud Homerum in nauium Catalogo, & Thucydidi, ad finem lib. 3.

Demoſthenes, ciuis Athenienſis, Græcorum omnium Oratorum clariſſimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hæreditate locupleti, tutorum fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit vnde præceptoribus mercedem ſolueret. Verùm cùm multo ſtudio & labore in clariſſimum oratorem euaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, grauibus concionibus Philippum, vt publicæ libertatis inſidiatorem identidem inſectans. Poſt cuius mortem patria pulſus, tandem reuocatus eſt. Sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, cùm certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam (vt ſcribit Suidas) vbi aſylum erat, Neptuno ſacrum conceſſit. Quò cùm veniſſet Archias mimus tragœdus, qui ab Antipatro miſſus erat, vt Demoſthenem comprehenderet, primùm ei perſuadere conatus eſt, vt vnà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cuius fraude intellecta Demoſthenes, Nihil eſt, inquit, Archia, quod coneris: Neque que enim in ſcena mihi vnquam placuiſti mimus, neque nunc perſuadebis legatus. Cùm autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur. Tandem, inquit, Macedonica oracula aperuiſti: nam priùs quidem tanquam hiſtrio ſimulabas. Verùm age, parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo. Hæc loquutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus, calamum ori admonit, hauſtóque quòd enim in vſum aſſeruabat, veneno, necem ſibi conſciuit. Plutarch. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus; neque literam r pronunciare poſſet, quibuſdam calculis in os coniectis prope maris littus declamans, naturæ vitium emendauit, vt poſtea eloquentiſſimus euaſerit. Orare cœpit annos natus 27.

Demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco, apud Thucydidem.

Demoſthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri & Heſiodi Theogoniam in proſam orationem conuertit, Suid.

Demoſtratus ſcriptor. Plin. li. 37. c. 6.

Denaba, i. iudicium eius in ea, aut iudicium præbẽs vrbs in Edõ, in qua regnauit Bela. Ge. 36.

Denda, municipium ciuium Romanorum in ora Macedoniæ collocatum à Plinio li. 3. cap. 23.

Denizes, Saracenorum rex, anno ſalutis 777.

Denna, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

Dentatus, M. Curii cognomen fuit, propterea quod cum dentibus natus eſt. Pli. lib. 3.

Deo, Ceres à Græcis appellatur, παρὰ τὸ δηω, τὸ ἀνευρίσκω, eo quòd frugum fuerit inuentrix. Hinc Deois patronymicum filia Deus, quæ eſt Proſerpina. Ouid. 6. Metam.

Addidi, vt Satyri celatus imagine pulchram
Iuppiter implerit gemino Nycteide fœtu,
Mnemoſinen paſtor varius Deoida ſerpens.

dicitur & Deolis.

Deobriga, in Luſitania Vettonum vrbs & alia Autrigonum. Ptol.

Deobrigula, Murbogorum oppidum in Terraconenſi Hiſpania. Ptol.

Deogratias, Carthaginiẽſis Epiſcopus, ſanctimonia ac pietate clarus & inſignis fuit: qui vrgente ſumma neceſſitate, ingruentéque perſecutione, vt Deo plenus & clarus, ſaregit vniuerſa ſacri miniſterij vaſa aurea & argentea diſtrahere, in captiuorum redemptionem, ac nec nocturnis quidem horis ab hoc opere miſericordiæ

diæ feriebatur: verùm per ſingulos lectos excurrens pergebat, ſciſcitans qualiter quiſque ſe haberet: ita ſe tradiderat omnino labori, vt nec defeſſis membris, nec carioſæ iam ſenectuti parceret. Quo liuore Arriani ſuccenſi, dolis eum quamplurimis ſæpiùs enecare voluerunt. Quod præuidens Dominus, citò paſſerem ſuum de manibus accipitrum liberare voluit. Victor de perſecut. Vandal.

Deopale, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Deorum currus, Libyæ interioris mons. Plin. Mela, Ptol. hodie *Sierra Leona*, vbi regis Luſitanici aurifodinæ ſunt.

Deorum inſulæ in Occiduo Oceano prope Hiſpaniam, circa Baionam. Ptol.

Deorum portus, Mauritaniæ Tingitanæ, apud Ptolemæum hodie *Mazzaran*.

Dera. Iberiæ regio, per quam Sicanus fluit. Steph. Quanquam ciuitáſne an regio ſit, in Græco non additur.

Deradiores, Apollo cognominatus fuit à loco, vt ait Pauſanias, cuius vaticinium etiam ſua tempeſtate durare aſſeruit, eóque ritu fieri, vt à viro mulier ſecubaret, & ſingulis menſibus noctu, vt de agno rem ſacram faceret, cuius agni ſanguine epoto, numinis Apollinei inſtinctu reſponſa daret.

Deradræ, indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

Derangæ. populi, Indi fluuium accolentes. Plin. lib. 6. c. 20.

Deranobila, Carmaniæ oppidum. Ptol.

Deraſidæ, inſulæ iuxta Magneſiam, Meandri cognomine inſignem Plin. lib. 5. c. 29.

Derbe, vrbs minoris Aſiæ.

Derbe, ciuitas Lycaoniæ, ſiue Iſauriæ. Act. 14.

Derbenſes, populi ex quorum numero fuit Timotheus, Apoſtoli Pauli diſcipulus.

Derbices populi iuxta Caucaſum montem. Hi ſupra Sioi am ſeucritatem mihimum quoque delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque ſacrificant; qui LXX. annos exceſſerunt, iugulant: cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant: deinde ſepeliunt circa ſeptuageſimum annum, obeuntes non edunt, ſed humant. Strabo lib. 2. dicuntur & Derbies.

Derbies, ſeu Derbiæ, & Derbij, populi Hyrcanis propinqui Vide Derbices. Hos Creſia Derbios ſiue Thebiſſos vocat apud Steph.

Derce, Veneris filia, de qua plura lege apud Cæl. lib. 23. c. 5.

Derce, fons frigidiſſimus æſtate: inter Biblim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis Martialis hunc fontem Dircennam vocat, non Dercen. Sic enim ſcribit libro primo ad Lucianum.

Tapida notabilu lene Congedi vada, Molléſque Nympharum latus, Quibus remiſſum corpus aſtringes breui Salone, qui ferrum gelat, Auidam tigens. Dircenna placabat ſitim, Et Nemaa qua vincit niues Quo in loco ſi Derce legatur, verſui deerit ſyllaba.

Dercéto, ſiue Dercétus, nomen fabuloſæ deæ, quæ apud Ioppen authore Plinio, aut, vt Diodoro lib. 1. placet, iuxta Aſcalonem colebatur, humana facie, reliquo corpore piſcis: hanc Syri Atergatim vocant. Aſcalonitis autem & cæteris Philiſtheis fuit celebre illud idolum, nomine Dagon, quòd D. Hieronymus interpretatur Piſcem mœroris Fabulam narrat Diodorus. Ouid. Metamorph. lib. 4. Filiam habuit Semiramidem quam à columbis educatam ferunt. Ouid. Syrorum gentt aues eas ſacras eſſe oſtendit. Tibullus lib. 4.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro. Cæl. lib 23. c. 5.

Dercilius, XXXI. Aſſyriorum rex.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedæmoniæ ſucceſſit: Lariſſam, Amaxiron & Colones cepit. Kebrinos puer in deditionem recepit Sceptcos libertati reſtituit, Gergitem ſubegit, vndecim Iſthmi ciuitates muro cinxit, Aterneam occupauit, Xenoph. lib. 3.

Dercylius, vnus è præfectis Pyrrhi. Plut.

Dere, ciuitas in promontorio Æthiopiæ, ad ſinus Arabici freti anguſtias. Ptol.

Dereà, vrbs Arcadiæ. Steph.

Deremiſtæ, Liburniæ populi. Plin. Driuaſtæ, Hermolao.

Deremma, Meſopotamiæ oppidum, Ptol.

Deretini, Dalmatiæ populi. Plin.

Deriades, vid Dardæ.

Dermones Libyæ interioris gens. Ptol.

Derra, locus Laconicæ: Gentile, Derrheus, vel Derheates, vnde Derheatidis Dianæ templum. Steph. vrbs Macedoniæ. Plin.

Derrhæ, Steph. populi Thraciæ Herodot. Derſeos vocat Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

Derrhima, Chalybonitidis regionis in Syria vrbs. Ptol.

Derrhis, Marmaricæ Africæ regionis promontorium. Ptol. *Derra*, Mercatori.

Derſæi, ſiue Deſes, Herod. lib. 7. populi in littoribus Thraciæ per quos Xerxes iter fecit.

Derſes, vide Derſei.

Derton, vrbs Ligurum, Artemidorus, Dertunam vocat. Steph.

Dertona, Taurinorum in Italia vrbs. Ptol. *Tercona* Leandro.

Dertoſa, in Hiſpaniæ Tarraconenſis regione oppidum, hodie *Tortoſa*.

Deruentio, Angliæ fluuius. Anton. vulgò *Dervvent*. Derbi ciuitatem præterfluit, vt credit Talbotus.

Deruſici, oratores Perſici. Herodot. libro 65.

Steph. populi ſunt Perſici, ex primo libro Herodot.

Deſatena, Indiæ intra Gangem regio. Arr. in Periplo.

Deſiderius, vltimus Longobardorum rex.

Deſili, populi Thraciæ. Steph.

Deſitiates, Liburniæ populi in conuentu Naronenſi, Plinius libro 3. cap. 22.

Deſſau, nomen Caſtelli. 2. Machab. c. 14.

Deſſobrica, vrbs inter Aſturicam & Tarraconem. An.

Deſticos, inſula exigua Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneſo. Plin. libro quarto, cap. 12.

Deſudaba, Medicæ regionis vrbs. Liu.

Deſuuiarij, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Detunda, Turdulorum in Bœtica oppidum. Ptolem.

Deuadæ, inſula Arabiæ felicis, in Indico mari. Plin.

Deuana, Ptolemæo, vrbs Britanniæ inſulæ: alio nomine Duana caſtra. Lhuydus *Ceſtre* vocat.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus pyrrham filiam coniugio iunxit. Porrò cum hic apud Theſſalos regnaret, ingens diluuium vniuerſum terrarum orbem inundauit, genúſque humanum ad internecionem deleuit, Deucalione tantum & Pyrrha ſeruatis: qui in Parnaſſum montem nauicula delati, vbi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quanam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptóque reſponſo, vt magnæ matris oſſa poſt terga projicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc eſt terræ oſſa interpretabantur) poſt terga iactabant: qui protinus naturali poſita duritie in vtriuſque ſexus homines ſunt commutati: ij quidem, qui à Deucalione iaciebantur, in mares: qui verò à Pyrrha, in fœminas. Ouid. lib. 1. Metamorph. & Virg. *Quo tempore primùm Deucalio vacuum lapides iactauit in orbem Vnde homines nati, durum genus.* Inde Deucalloneus, nea, neum: vt Deucalionei imbres pro maximis & copioſiſſimis imbribus ponuntur à poëtis ſiue pro vniuerſo totius orbis cataclyſmo, quem illius volunt poëtæ contigiſſe temporibus, Lucan. lib. 1.

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Porrò, reparatio hominum aſcribitur Deucalioni filio Promethei, eadem ratione qua creatio hominis à poëtis, maximè ab Ouidio, ipſi Prometheo tribuitur: nempe quod Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluuij. At hæc fabula poetica ſub verborum & nominum inuolucris veram vniuerſalis diluuij à Moſe Dei ſeruo deſcriptam hiſtoriam propoſuit: & artibus Satanæ factum eſt, vt quæcunque in ſacra hiſtoria occurrerent, Ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum in libello de Syria Dea extat locus, ex quo manifeſtum eſt per diluuium Deucalionis intelligi non inundationem illam, quæ olim Græcia & Italia vaſtata atque Atlãta inſula abſorpta eſt, ſed diluuium vniuerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plutarch. lib. de animalium induſtria ſcribit columbam in arca Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis diluuij.

Deuelton, Ptolemæo oppidum Thraciæ mediterraneum, lacum habens eiuſdem nominis. Plin. lib. 4. cap. 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata eſt, quam venerabantur, vt ſcopis domum verrere poſſent.

Deunana, Albionis inſulæ vrbs in Cornauiis. Ptol. vulgò *Doncaſtre* dici ſcribit Villanouanus.

Deuona, Ptolemæo Germaniæ vrbs eſt, quæ *Neumarck*, P. Appiano.

Deuriopus Pæoniæ regio iuxta Erigonum fluuium. Liu. Strabo.

Deuſdedit, LXVI. Romanorum Pontifex anno ſalutis 616.

Dendorix Bœtoritis filius, magni apud Cheruſcos nominis, ductus inter cæteros captiuos Germanico iuniori clariſſimum præbuit triumphum. Strab. lib. Geogr. 7.

Dexamene, pars Ambraciæ, à Dexameno Meſoli filio, & Ambraſia filia Phorbantis, qui Soli filius perhibetur. Steph.

Dexaméne, vna ex Nymphis marinis à recipiendo dicta, δέχομαι enim recipio dicitur.

Dexari, populi Chaonum, Encheleis propinqui. Steph.

Dexicreontis Venus dicta eſt, à Dexicreontis circulatore, qui Samias mulieres luxu petulantiáque perditas, ſacris quibuſdam piacularibus expiauit, vel potius à Dexicreonte nauclero, qui quum Veneris iuſſu aquam tantum in nauim impoſuiſſet, vt ex ea mercatoribus nautiſque ſitientibus diſtracta diues factus eſſet, Veneri ſtatuam grati animi indicem poſuit, quam à ſuo nomine Dexicreontem appellauit Palæph. lib. 2.

Deximontani, Carmaniæ populi dextram ripam Granij amnis accolentes, Plin. lib 6. c. 23.

Dexiphanes, pater Soſtrati architecti. Stephanus.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Athenienſis ſub Valeriano vſque ad Aurelianum.

Dexippus Cous medicus; diſcipulus Hippocratis, ſcripſit de medicina librum vnum, & de prognoſticis Suid.

Dexter, conſul, collega Fuſci anno ab vrbe 977.

Dexter Barcinonenſis hiſtoricus, qui omnimodam

modum hiſtoriam ſcripſit.

D I

Dia, inſula maris Ægei vna Cycladum, diſtans a DCCCXVII. M. paſſuum. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionyſias, à vini fertilitate. Plin. lib. 4. cap. 12. In hac liber pater Ariadnen à Theſeo deſtitutam vxorem duxit: qua de cauſa etiam Baccho ſacram eſſe volunt. Ouid. in Triſtibus:

Quà breuis æquoreis Dia feritur aquis.

Dia, vrbs Theſſaliæ ab Æaco condita: ſecunda, Thraciæ iuxta montem Athon: tertia Eubœæ: quarta inſula & ciuitas Peloponneſi circa Scyllæum: quinta, Luſitaniæ ad Oceanum: ſexta, Italiæ iuxta Alpes: ſeptima, Scythiæ circa Phaſin: octaua, Gariæ: nona, Bithiniæ iuxta Pontum. Sunt & quatuor inſulæ Diæ nominatæ, quarum prima Naxus dicitur: ſecunda, prope Miletum eſt: tertia, vicina Sarmoſſo, quarta, prope Gnoſſum Cretæ. Stephanus Theocriti interpretes: Diam inſulam eſſe prodit circa Melum & aliam circa Amorgum & Cherſoneſum in Co, & in Peloponneſo ſimiliter nominari.

Diabate, inſula iuxta Sardiniam. Ptol.

Diabatina, erãt ſacrificia, quæ apud Græcos in tranſitu aliquo fiebãt, de quibus Plut. in Lucullo.

Diadex nomen, quæ apud Sicyonios & Phliaſios colebatur: quæ eadem fuiſſe creditur cum Hebe iuuentutis dea.

Diabetæ, inſulæ circa Symen. Steph.

Diabete, inſula Occidentalior quàm Sardinia Corſica. Steph.

Diablintres, populi inter Celtas, Lexobriis, Nannetibus, Ambiliatibus, Vnellis, Curioſolitis, Venetis & Seſuuiis proximi ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus: oppoſiti Angliæ, in prouincia Turonenſi & regno Francorum ſiti. De his Cæſar lib. 3. Comment.

Diacopene, regio Cappadociæ ad Halim flumen, Strab. lib. 12.

Diacrea, tribus Atticæ, Pallantis ſedes. Steph.

Diactor, ſiue Diactorus, quaſi internuntius: Mercurij cognomen. Cæl. lib 29. c. 14.

Diacuiſta, inſignis vrbs inter Placentiam & Genuam. Strabo.

Diacum, Myſiæ inferioris oppidum Ptol.

Diadæ, Athenæ à Cecrope conditore ſic nominatæ, banc vrbem Euboici Orchomenum appellarunt.

Diades, nomen dedit Diadi vrbi in Lycia quam condidit. Steph.

Diadochum, vrbs in Perſia, non procul à Cteſiphonte. Steph.

Diadumenus, quaſi vittatus diadematúſque, quo nomine dictus eſt iuuenis ſpecioſus, filius Macrini Imperatoris, qui patre, ab Heliogabalo victo, vnà cum eo eſt interfectus. Plin. lib. 5. c. 8.

Diagoras, philoſophus Athenienſis, qui ἄθεος cognominatus eſt, i. negans deos: poëta Melicus poſt Pindarum & Bacchylidem, quem Democritus, ob phyſiognomiam, cum ſeruus eſſet, emit mille drachmis, vt diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, vt etiam ea ſectantes auerteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt qui eum interfeciſſent. Suid. Cic. lib. 1. de Natur. deorum.

Diagoras Rhodius, gaudio exanimatus. Gell. lib. 3. cap. 15. Is treis filios adoleſcentes habuit, vnum pugilem, alterum pancratiaſten, tertium luctatorē, eóſque omneis vidit vincere, coronarí que eodē Olympiæ die, & cùm ibi eum tres adoleſcentes amplexi, coronis ſuis in caput patris poſiti ſuauiarentur, cúmque populus gratulabundus flores vndique in eum iaceret ſibi in ſtadio inſpectante populo, in oculis atque in manibus filiorum animam efflauit. Cic. Tuſc. 1.

Diagum, Peloponneſi fluuius, à Meridie in Alpheum influens, & Piſam ab Arcadia terminans. Pauſ.

Dialis, le, quod Iouis eſt. Vnde flamen Dialis. Iouis miniſterio aſſignatus à Numa Pompilio, vt docet Liu. lib. 1. ab vrbe cond.

Diamaſtigoſis, ſacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante aram nobiles adoleſcentes ſeſe mutuis verberibus afficiebant aſtantibus propinquis. Philoſtratus in vita Thianei Apollonij.

Diamuna, Indiæ fluuius, in Gangem aquas ſuas euoluens. Ptol.

Diana, Iouis filia ex Latona, eodē cum Apolline partu edita, quæ & Luna dicitur, ſiue quòd noctu vna, hoc eſt ſola, & ſine fratre luceat, ſiue quòd lumen à Sole accipiat, quaſi luce lucens aliena. Præterea & Noctiluca dicta eſt: ſub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine inuocabant: Iunonem quidem appellantes à iuuando: Lucinam verò quòd partum in lucem proferre putaretur. Virg. 4 Eclog.

Caſta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo.

Et Catullus *Montium Domina vt fores,*
Syluarúmque virentium,
Saltuúmque reconditorum,
Amniúmque ſonantium.
Tu Lucina dolentibus
Iuno dicta puerperis;
Tu potens Triuia & notho es.
dicta nomine Luna.

Græci εἰλείθυιαν vocant. Alij Lucinam dictam putant, quòd oculis & luci præſit: alij à luco, quem Romæ in Exquiliis habebat. Eadem & Proſerpina dicta eſt; & Dictynna: quarum appellationum rationem vide ſuo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quòd centum victi-

mis placetur, vel quòd centum annos errare faciat inſepultos. Dicta eſt & Pergæa, à Perga Pamphiliæ oppido; in quo templum habuit inſigne. Plures tamen Dianas fuiſſe Cicer. libr. vltim. de Nat. deor. ſcribit, ſed illa notiſſima eſt, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata eſt. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & vt à ſe libidinis pruritum amoueret, venando ſyluas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta. At eum ferebat, & pharetram, ſuccincta ſemper incedens, & cothurno induta. Ob hanc cauſam ſyluarum & nemorum dea putabatur. Dicta eſt Faſcelis, à faſce lignorum vbi eius ſimulachrum abditum erat, quod occiſo Thoante, Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum eſt. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios: aliud itē in Taurica regione, vbi carne tantùm humana litabatur. Lucan. lib. 1.

Et Tauro Scythica non mitior ara Diana.

Dianam autem dictam putant, quaſi Iouianam δῖαν τ᾽ ὁδὸς Triuiam, quòd viis præeſſe crederetur.

Diana, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptol. Pomp. Mela. lib. 3.

Dianæ fanum, Ptolemæo, Bithiniæ promontorium, iuxta os Ponti Euxini. *Scutari appellat.* Sophianus.

Dianæ fons, Solin. in Sicilia, ad Camerinam, vrbem.

Dianæ Ætolicæ lucus, apud Venetos eſt. Strabo.

Dianæ oraculum in Arabia felici. Ptol.

Dianæ portus in Sardinia. Ptolem.

Dianæ templum in Sicilia, Eubœa Achaia, Arcadia, Troade, & alibi. Ptol. Strab. Polib.

Dianei, populi Galatiæ. Steph.

Dianenſes Hiſpaniæ citerioris populi in conuentu Carthaginenſi. Plin. lib. 3. cap. item 3.

Dianius, locus Dianæ ſacratus. Feſtus.

Dianium oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis, in ora maris Balearici. Ptol. inter Idetanorum oppida enumerat.

Dianium, Plin. iuxta Corſicam, inſula eſt, quam Artemiſiam vocant, vt ipſe addit. Leander dicit hodie *Monte de Christo* appellari.

Diaphanes, eſt fluuius Ciliciæ, ea in parte quæ Siriæ contermina eſt: ita dictus ab aquæ perſpicuitate Plin. lib. 5. cap 27.

Diaphenum Arabiæ vrbs, lib. Notit.

Diapolitus Ægyptiorum rex, cui & nomen erat Amaſis, ſub quo fuit fames magna. Oroſ. lib. 3. cap. 31.

Diaruſa, inſula chio finitima, cuius meminit Plinius in deſcriptione Inſularum ante Aſiam, lib. 5. cap. 31.

Diarrhœa, Cyrenaicæ regionis portus, Ptol. Banara, Marmolio.

Dia, vrbs Lyciæ, quam Diades condidit, Stephanus.

Dias, Sophiſta Epheſius, Philippi Macedonis tempore. Philoſtrat.

Diaſia, Milichij, Iouis feſta apud Athenienſes fuerunt, vt Suidas, & Lucianus in Charidemo docent: memini & Ariſtoph. Agebantur autem, vt Heſychius ſcribit cum peculiari quadā triſtitia.

Diaula, vna ex quatuor porticibus Romæ, quæ ad Meridianas regiones ſpectabat.

Diaulus, Martialis, Chirurgus fuerat, nunc eſt veſpillo Diaulus.

Dibon, i. abundans filius, aut abundantia intelligentiæ vel ædificationis: aut Syriacè fluxus, nomen loci Moabitarum, vbi celebrantur idola. Iſa. 5. Num. 21. Ier. 48. Eſt & vrbs Moabitarum primò, & poſtea Selon regis Amorrheorum, in tribu Ruben, vltra Iordanem ad Orientem poſita. Ioſ. 13.

Dibon-gad, nomen loci, in quo filij Iſrael fixere tentoria profecti de Oboth. Nume. 33. Lat. abundantia filij felicis, aut abundantia intellectus, vel ædificationis felicis, ſiue abundantia filij ſuccincti.

Dibutades Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex creta docuit pingere, primúſque perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit Plin. lib. 37.

Dicæa, vrbs Thraciæ, à Dicæo Neptuni filio.

Dicæa, in Tyrrhenico ſinu Ionum colonia, aliàs Dicæarchia & Puteoli. Steph.

Dicæarchia, quæ nunc Puteoli, quòd ea ciuitas quondam iuſtiſſimè regebatur Nam Græci δίκην iuſtitiam vocant, ἀρχὴν principatum. Quidam ſcribunt Dicarchæa. Sidonius Apollin.

Namque Dicarchea tranſlatus puluis arena.

Dicæarchus, philoſophus Meſſenius, Cicero lib. Tuſc. Hic opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe, tanquam ſemper fuerit humanum genus. Compoſuit tres libros, in quibus ſcribit, animam nil aliud eſſe, quàm vim quandam atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum quàm hominum, quæ à corpore foret inſeparabilis, vt à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum anima morerentur.

Dicæarchus, Siculus è Meſſana, Ariſtotelis auditor, philoſophus, orator & geometra, ſcripſit de republica Spartiatarum, quem librum quotannis prælegere in loco publico cautum eſt, iuuenéſque auditum conuenire. Suidas.

Dicæarchus, Lacedæmonius grammaticus, Ariſtarchi auditor Suid.

Diedica, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Dicelictæ, apud Spartanos dicebantur, qui luſus comicos leues & tenues obibant. Cæl. libro

ſexto, capite 17.

Dicæogenes poeta, ſcripſit Tragœdias, & Dithyrambos. Suid.

Diteæ, Thraciæ oppidum in Biſtonum gente. Plin. lib. 4. c. 11.

Dicæus, Apollo dictus eſt, id eſt, juſtus, qui cum Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente ſinu ejus conditum, cælatum diu & ſervatum ſit. Cæl. li. 23. c. 19.

Dice, dea & præſes judiciorum apud antiquos credebatur, cujus Miniſtri dicebantur Dicaſtæ, quaſi litium diremptores. Hæc Iouis filia & virgo eſſe dicebatur, virgo, quia judices puri integrique eſſe debent. Iouis verò filia, quia Iupiter eſt Nomotheteს princeps ac imperator vniuerſorum. Cæl. li 23. c. 16.

Diceneus Boroiſta, vir doctiſſimus Gotthorum conſiliarius, omnem eos edocuit Philoſophiam & Theologiam, ſacella fieri juſſit, ſacerdotes inſtituit. Iornand.

Dictamnum, Cretæ inſulæ oppidum. Ptolemæus.

Dictæ, mons Cretæ à Nympha eiuſdē nominis quæ in eo colebatur, ita appellatus. Hinc Dictæus, a, um, quod pro Cretenſi poetæ vſurpant. Virg. Ecloga 6.

Dictæa Nymphæ nemorum iam claudite ſaltus.

Dictidium, Græciæ oppidum. Thucid. lib. 5.

Dictis, vrbs Galatiæ. Ptol.

Dictum, Britanniæ inſulæ oppidum lib. Notit. *Digan vvey*, Camdeno.

Dictynna, Nympha Cretenſis, quæ caſſes venatorios prima creditur inueniſſe: vnde & Dictynna eſt appellata, cùm antea Britomartis vocaretur. Ferunt autem hanc in Creta Dianæ conſuetudine familiariſſimè vſam fuiſſe, quæ ipſa ob id à poetis nonnunquam Dictynna appellatur. Sunt qui Dictynnam à Minoe Cretenſium rege adamatam ferunt, eiúſque vim cùm alioqui effugere non poſſet: ex edita rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibúſque piſcatorijs exceptam fuiſſe, indéque nomen accepiſſe.

Dictynna, Cretæ inſulæ vrbs, à qua mons Dictynnæus dictus. Strabo.

Dictynnæum, promontorium in Creta ſimiliter & delubrum. Strabo. Vide Britomartis.

Dictys, vnus ex Centauris Pirithoi manu in Hippodamiæ nuptijs interfectus. Ouid. libr. 12. Metamor.

Dictys, Cretenſis hiſtoricus, qui cum Idomeneo Troiam profectus, totum illud bellum Phœnicum literis conſcripſit. Suidas hiſtoriam Ephemerida compoſuit.

Dictys, piſcator quidam, qui Perſeum educauit. Statius lib. 2.

Fluctiuagus volucrem comebat Perſea Dictys.

Dida, Pæoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno necauit. Liu. lib. 10.

Dida, pugil nobilis. Pauſan.

Didaſcæ, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Ptol.

Didattium, Sequanorum vrbs in Belgica. Ptol. *Talenberg.* Lazio.

Didaucana, Bithyniæ oppidum. Ptol.

Didia lex, & Didio lata poſt Fauniam legem duodeuiginti annos ſecuta eſt, cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima, vt non ſolùm vrbs Romana, ſed vniuerſa Italia lege ſumptuaria teneretur Secunda, vt non modò qui conuiuia majore ſumptu feciſſet, ſed etiam qui ad eam vocati eſſent: atque omninò interfuiſſent, pœna legis tenerentur. Macrobius li. 3. c. 57.

Didius Iulianus, xx. Romanorum imperator, anno ab vrbe 945. Hic vſque adeò parcus erat, vt procellum atque lepuſculum ad ſe dono miſſum in triduanas partiretur cœnas: prandebatque interim paucis oleribus & herbulis contentus: cuius hic fuit vitæ exitus, vt à Septimio Seuero ſucceſſore ſuo in abditas palatij balneas ductus extenta damnatorum more ceruice vltimū diem, obierit. Author. Sex. Aurel.

Dido, ſiue Elizea, filia Beli Tyriorum regis, quæ primis nuptijs Sichæo Herculis ſacerdoti juncta fuit: quem cùm Pygmalion, Elizæ frater, theſauris eius inhians, ante aram obtruncaſſet, illa in ſomnis monita, cum ijs, quibus Pygmalionem inuiſū eſſe ſciebat, effoſſis clam theſauris, nauem conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata eſt, delata, tantùm ſibi ſoli emit, quantum taurino corio poſſet circumdare. Quo in loco cùm corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locumque ſatis amplum complexa eſſet, vrbem condidit, quam Carthaginem appellauit, arcémque in medio vrbis, quam à corio bubulo Byrſam vocauit. Deinde cùm Iarbas Getuliæ rex, nuptias eius ambiret. recuſantémque vi, armíſque cogeret, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum honeſta morte occumbere, quàm prioris lecti jura ſecundis nuptijs polluere. Virg. lib. 1 & 4. Æneid. fabulatur Æneam, capta Troia, à patria profugum, vt tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Elizámque amore eius captam, cùm præter ſpem deſereretur, mortem ſibi conſciuiſſe. Quæ tamen res grauiſſimorum hiſtoricorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno, poſt Romam conditam, ab Eliſa condi cœpiſſe. Ab Æneæ verò in Italiam aduentu vſque ad vrbem conditam numerantur anni amplius quàm trecenti, quibus Albæ regnatum eſt. Hac de re extat elegans apud Auſonium Epigramma.

Didugna, Babyloniæ vrbs. Ptol.

Diduri, populi in confinio Albaniæ prope Labienos, quorum meminit Plin. lib. 6. c. 10.

Didyma, locus Thebaidis in Ægypto. Ant.

Didyma, locus & oraculum Mileti, Ioui & Apollini ſacrum. Sunt etiam fontes Theſſaliæ. Item duæ paruæ inſulæ juxta Syrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didymæ, arum, inſulæ Africæ, quæ Ægypto adiacent. Ptol. Ciliciæ vicus. Steph.

Didymæ, inſula Siculi maris inter eas, quas Æolidas vocant. Pomp. li. 2. Eſt & vrbs Libyæ, Steph. Siciliæ item oppidum. Ouid.

Didyme, Ptol. vna eſt ex Æolis inſulis, inter Italiam & Siciliam. *Saline*, Fazello, *Panare*, Leandro, Fazellus ait *Panariā*, eſſe, *Iceſiam*, Ptolemæi: quā eandē cū *Thermiſſa*, Strabonis dicit.

Didymeon, ſiue Didymaon, armorum artifex eximius, de quo Virg. 5. Æneid.

Et clypeum efferre iuſſit Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didymeus Apollo dictus eſt, quòd geminam ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandóque lunam. Ex vno enim fonte lucis gemino ſidere, ſpatia diei & noctis illuſtrat, Macrob.

Didymeum templum, Apollini dicatum apud Miletum, quo priùs oraculum Branchidarum, Plinio appellatum eſt. Stabo lib. 4. Poſt Poſſidium, inquit, Mileſium eſt oraculum, Apollini Didymeo ſacrum apud Branchidas: ad XVIII. ſtadia aſcendenti. Id à Xerxe incenſum eſt, quemadmodum cætera templa omnia, Epheſio excepto. Poſtea Mileſij templum conſtruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remanſit ſine tecto, varijs antiquarum artium donis ſumptuoſiſſimè ornatum.

Didymi, mons Aſiæ minoris apud Ptolem. Strabo Dindymum vocat.

Didymothicos, Thraciæ oppidulum in promontorio ſitum, ſub quo Lapidicinæ Gregoras. Item Cariæ locus. Suid. & in Aſia minori circa Æoliam. Polyb.

Didymus, Argiæ vicus. Pauſan.

Didymus, ſic dicebatur Thomas Apoſtolus Ioan. 11. & 20.

Didymus, vir Alexandrinus, qui licet à parua ætate oculis captus foret, diuinas tamen literas optumè callebat, & inter Eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus. Quod cùm propter cæcitatem etiam elementorum ignarus eſſet, tantum miraculum ſui omnibus præbuit, vt Geometriam, quæ vel maximè viſu indiget, perfectè didicerit.

Didymus Alexandrinus alius, ſalſamentarij filius, quo nemo (vt Quintilianus inquit) plura ſcripſit: grammaticus fuit & ad Auguſti tempora peruenit, qui ob aſſiduam circa libros moram, χαλκέντερος, eſt appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos ſcripſiſſe dicitur.

Didymus Monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. Hanc ſententiam crebris ſermonibus vſurpare & prædicare erat ſolitus: De prouidentia atque judicio apud temetipſum ſemper exerce ſermones, at ſtudiorum materiam memoria retine. Pene enim omnes in his peccamus, rationémque judicij in corporum differentia, in qua etiam eſt mundus, inuenies: prouidentiæ verò, in modis, quibus à malitia vel ignorantia, ad virtutes, atque ſcientiæ culmē euehitur. Socrat. l. 8. c. 1. hiſt. trip.

Didymus poeta, Georgica ſcripſit.

Didymus, Philoſophus Academicus.

Dienſes, populi Macedoniæ Plin. li. 4. c. 10.

Dierna, Daciæ vrbs, Ptol. *Chein.* M. Nigro.

Dieſpiter, Iupiter, quaſi dies, hoc eſt, lucis pater, vt in Saturn. interpretatur Macrobius. Horat. li. 1. Carm.

-- námque Dieſpiter,
Igni coruſco nubila diuidens.

Diethuſa, inſula Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneſo. Pli. li. 4. c. 12.

Dieuches, Medici nomen. Pli. li. 20. c. 5.

Digena, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Digentia, fluuius Italiæ, cuius meminit Horatius, li. 1. Epiſt ad Lolliom. *Riuo del Sol*, Leandro.

Digeri, populi Thraciæ. Steph.

Diglito, appellatur Tigris fluuius, vbi tardior fluit, hoc eſt, vſque ad Medorum fines.

Dij, Thraciæ populi, Rhodopen incolentes. Thucid. li. 2.

Dijouis Iupiter appellatus eſt, quaſi diem juuans.

Dijpotens, Nili Epitheton. Euſtat. in Homerum.

Dilajan, i. pauper domini, ſiue exhauſtio, vel ramus domus domini, aut macilentus. Nomen viri, 1. Paral. 24.

Dilæ, Galliæ Narbonenſis portus, XII. m. paſſ. à Foſſis Marianis Anton.

Dimales, Illyrij ciuitas, ab Æmilio vi capta, anno ab vrbe 535.

Dimas, curſor nobilis, de quo Stat. libro 6. Theb:

Et bis in Iſthmiaca victor clamatus arena,
Pl. œdimus, alipedúmque fugam prægreſſus equorum, *An. Dim. as.*

Dimaſtus, inſula circa Rhodum. Plin.

Dimaſtus, mons in inſula Mycono, quæ eſt Cycladum prima: cuius quidem montis incolæ omnes caluefcunt. In hoc verò Hercules interemit Gigantes. Plin.

Dimona, i. ſterquilinium, ſiue coaceruatio, aut a-

aut abundans numerus vel murus ciuitas in tribu Iuda. Ioſuæ 15.

Dimum, Mœſiæ inferioris vrbs. Anton.

Dimuri, Indiæ populi circa Indum fluuium. Plin.

Dina, i. iudicium, vel judicans, filia Iacob ex Lea vxore. Gen. cap. 30.

Dinæi, i. iudices, ſiue judicia. populi. 1. Eſd. 4.

Dinamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia, ita dicta ab eo quod in mari plurimùm polleat. Heſiod. in Theogon.

Dinarchus Corinthius, juſſu Polypercontis jugulatus. Plutarch.

Dinaretum, promontorium Cypri, maximè Orientale. Plin.

Dindari, Dalmatiæ populi. Plin.

Dindryme, vrbs Macedoniæ. Steph.

Dindyma, Stephano montes ſunt Troadis, à quibus Dindymene, Rhea. Steph.

Dindymene, & Dindyme, dicitur Cybele, quòd in Dindymo, Phrygiæ monte, eius ſacra fierent. Sipont.

Dindymus, dymi, ſeu Dindyma, morum, mons celſiſſimus Phrygiæ, ſiue (vt quidam volunt) Idæ iugum, in quo Cybeles ſacra à Gallis, miris ſuperſtitionibus ſolita ſunt celebrari. Propert. lib. 3.

Dindymus & ſacra fabricata inuenta Cybela. Vide Dindymene.

Dine, locus Arcadiæ eſt, aquæ dulcis, juxta mare. Pauſan.

Dinia, Galliæ Narbonenſis vrbs. Plinius hodie *Digne*.

Diniæ, Phrygiæ locus. Liu.

Dinócrates Meſſenius, Romę in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu: poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſolicitare vellet, peteretque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus: te verò miror vina tractare & ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res eiuſmodi moliri audeas. Plutarchus.

Dinocratus, Alexandri magni architectus, Alexandriam oppidum Ægypti ædificauit. Plut in vita Alexandri.

Dinogetia, Mœſiæ inferioris vrbs. Ptol. hanc Niger *Drimago* vocat.

Dinolochus, curſor velociſſimus. Pauſan. libro ſexto.

Dinomenes, Syracuſanorum tyrannus. Pauſan.

Dinomenes, ſtatuarius nobilis. Pauſ.

Dinus, portus & locus in Lycia. Plin. lib. 32. cap. 2.

Dinus Florentinus, medicus præſtantiſſimus Euſeb. Chron. continuator.

Dinus, Mugellanus, Iuriſconſultus, Bononiæ ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1300. Commentarios in eam diſciplinam complures ſcripſit, in quibus doctrinæ puritatem cum primis ſecutus traditur. Hottomanus.

Dio, Conſul Romanus. Euſeb.

Dinoſthenes, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Dinoſycles, nobilis ſtatuarius.

Diobeſi, Thraciæ populi, quos Neſtus amnis præterfluit. Plinius libro quarto capite vndecimo.

Diobulium, oppidum prope Pontum. Stephanus.

Diocæſarea, Cappadociæ vrbs. Plin. & Phrygiæ. Ptol.

Diochites, vicus Ægypti, in quo ſepultus eſt Oſiris. Steph.

Diocles, primus rex Medorum. Euſeb.

Diocles Athenienſis, comicus poeta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat, Athenæus.

Diocles, medicus Cariſtius, Darij Hiſtaſpis tempore, reliquit & ipſe commentarios. Suidas.

Diocletianopolis, vrbs Theſſaliæ, inter Ediſſam & Theſſalonicam. Polyb. Anton.

Diocletianus Iouius XXXVIII. Romanorum imperator, cùm XXII. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito imperio ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quàm rei familiaris tenuitate.

Dióclеus, Oſilochi filius. Homer.

Diochares, Cæſaris libertus. Meminit Cic. li. ad Attic.

Diodori, inſula Æthiopiæ iuxta fretum ſinus Arabici. Arrian. in Periplo, *Babelmundel*, Ramuſio.

Diodórus, philoſophus Socraticus. Hieronyquinque filias dialecticus inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur, de quibus & Philo, Carneadis magiſter, pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodórus, cognomento Chronus, Dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit Platonis tempore, Euclidémque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chiono eius præceptore, cuius vt famam obſcurauit, ita & cognomen vſurpauit. Dialecticus etiam appellatur, quod (vt ait Laertius) primus inuolutum differendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cùm inter epulas à Stilbone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplò nequiuiſſet exſoluere, ob id à rege per jurgium Chronus appellatur, conuiuium deſeruit, ac edito per otium ſuper ea propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt Diogenes Laertius. Plinius libro ſeptimo, capite 53.

Diodôrus Stoicus, Ciceronis præceptor in

dialecticis, vt in Bruto ſcribit ipſe Erā (inquit) enim Stoico Diodoro: qui cū n habitauiſſet apud me, mecúmque vixiſſet, nuper eſt domi meæ moituus: à quo cūm in alijs rebus tam ſtudioſiſſimè in dialectica exercebar.

Diodórus, comicus poëta, cuius cœmedias enumerat Athenæus.

Diodôtus Alexandrinus, filius Pollionis philoſophi, eius qui compoſuit dictionarium Atticum floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodôros præterea duos è Lidya Tiberij tēpore Strabo commemorat ambos oratores.

Diodorus Siculus, ſcripſit hiſtoriam, quam Bibliothecam inſcripſit: continet autem res Romanas & varias in libris XL. vt Suidas teſtatur, qui dicit eum floruiſſe ſub Auguſto.

Diodôrus Tarſenſis præſul. Hieronymus.

Diodôrus, qui & Triphon, XIV. Syriæ rex. Flo. Liu. lib. 55.

Diodôrus, epiſcopus ſapientiſſimus, velut quidam fluuius perſpicuus, atque torrens, oues quidem proprias irrigabat, luporum verò blaſphemias penitus abluebat: ac generis ſui nobilitatem ſpernens, libenter ſuſtinebat quamlibet pro fide calamitatē. Sozō. li. 8 cap. 3. hiſt. trip.

Diógenes, philoſophus Cynicus celeberrimus Antiſthenis diſcipulus, καθημερινός, hoc eſt, in diem viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta ſolicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitauit in poëtarum veſtibulis, & porticibus ciuitatum: cúmque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum iocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolij vertebat in Meridiem: æſtate ad Septentionem, & vbicunque Sol ſe inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obijt fermè nonagenarius, moritique victnus iuſſit cadauer ſuum inhumatum abijci: quærentibúſque amicis, volucribúſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui? Minimè, inquit, ſed bacillum apud me, quo illas abigam, ponitote: irridens nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaueris, omnis ſenſus expertis erant ſolliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à te iſne, an à vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam conſuluit, quónam modo poſſet excellere, reſpondit, Si nummos adulteraret. Quo ille facto patria pulſus, Athenas venit, iam ſenex à Scyralo pirata captus, venundatúſque Xeniadi Corinthio fuit, qui eum manumiſit, eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit apud quem Diogenes viuere voluit, quum poſſet ab amicis redimi, De eo ſcribitur, quòd cùm Antiſthenes nullum diſcipulorum reciperet, perſeuerantem Diogenem remouere non poſſet, nouiſſimè clauā minatus eſt, niſi abiret, Cui ille ſubjeciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo poſſit obſequio ſeparare. Vtebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, peram pro cellario habuit, ſecúmque portauit clauam ob corpuſculi fragilitatem, qua iam ſenex membra ſuſtentare ſolitus erat. Ferunt accedentem Alexandrum rogaſſe, ne ſibi apricanti à ſole obſtaret. Plutar. in Apophthegm.

Diogenes, tragicus poëta. Cæl. libro 9. capite tertio.

Diogenes Apolloniates, Anaximenis auditor temporibus Anaxagoræ.

Diogenes Sicyonius, qui Peloponneſiaca ſcripſit.

Diogenes Tarſenos quæſtionum poeticarum ſcriptor.

Diogenes Babylonius, Stoicus philoſophus præceptor Antipatri. Cicero in Officijs.

Diogenes Laertius, hiſtoricus, ſcripſit de vita & moribus philoſophorum.

Diogenetus, ſiue Dioginētus, VII. Athenienſium iudex.

Diogenêtus, ſiue Diognêtus, vnus itinerum Alexandri regis menſor, quem Plin. lib. 6. ſe ſequi teſtatur.

Diogenêtus, ætate Cęſaris Antonini philoſophi pictor egregius. Iulius Capitolinus.

Diogenêtus, Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi, vocatus antè Haſdrubal.

Diogenianus, ex Heraclea grammaticus ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte grammatic. Suidas.

Diogenis, Æthiopię promontorium ad ſinum Arabicum. Ptol.

Diognetus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 161.

Diognetus, fuit pictor ſub Antonino.

Diomeda, Hom. Ilia. 9. Phorbantis filia, quam Leſbo abduxerat Achilles: & cum qua poſt raptam Briſeida dormire conſueuerat.

Diomedea, vrbs Dauniorum à Diomede condita, & inſula in qua Ardeæ cicures aduolitant, & ſinum ſubeunt, in quas Diomedis ſocios mutatos aiunt. Eſt & Diomedea prope Argyrippam. Steph.

Diomedeæ inſulæ duæ, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deſerta eſt, vbi diſparuiſſe aiunt Diomedem, & ſocios eius ad dolorem in aues conuerſos, quæ ob id Diomedeæ vocitatæ ſunt. Has aues Iuba Cataractas appellat. Dentes eis eſſe dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ ſunt quæ in ſola Diomedea inſula viſuntur.

Diomedei campi, vocati ſunt in Apulia, qui in diuiſione

diuiſione regni; quam cum Dauno feciſſe dicitur, Diomedi ceſſerunt.

Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam profectus adeò ſtrenuè ſe geſſit, vt poſt Achillem & Aiacem Telamonium fortiſſimus haberetur. Nam præter occiſos à ſe reges & ſingulares pugnas aduerſus Hectorem & Æneam, alióſque inſignes Troianorum Principes, & captos Rhœſi equos, Palladiúmque Troianis ſubtractum. Martem quoque in eo bello vulnerauit, Venerémque dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Quamobrem dea indignata, Ægialem vxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit, vt eius cauſa patriam exoſus Diomedes domum reuerti noluerit, ſed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibíque Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Ænea dolo occiſum, eiúſque ſocio doloris impatientia in aues Diomedeas eſſe commutatos.

Diomedes, rex Thraciæ, qui cùm equos ſuos humana carne aleret, ab Hercule victus, equis ſuis in pabulum eſt obiectus. Ouid. in Ibin.

Vtque Threicio quondam præſepia regi,
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Idem 9. Metamorph.

Qui cùm Thracis equos humano ſanguine pingues, &c.

Diomedes grammaticus, multi ingenij vir.

Diomedis promontorium, vide Hyllis.

Diomia, pars tribus Ægeidis, quòd Hercules illic Colyti hoſpitio ſuſceptus, Diomum eius filium amauerit. Steph. vide Cynoſarces.

Dion, vrbs in Eubœa ad Cynnæum. Cæl. lib. 8. cap. 84.

Dion, Cretæ inſulæ promontorium. Ptolem. Vrbs ibidem, ſed interius in mediterraneis. Plin. Epiri vrbs Strabo, Theſſaliæ oppidum. Stephan. Item Italiæ, Piſidiæ, Thraciæ, & Cœlæſyriæ.

Dion, Alexandrinus Philoſophus præſtantiſſimus, cuius frater Iopſius luctator erat. Is cùm à quodam probris ac conuiciis grauiſſimè fuiſſet laceſſitus, ne verbo quidem maledictis reſpondit, videlicet Philoſophiæ dogmatum memor, ſed hoc tantùm conuiciatori reſpondit, Negry quidem: vnde natum prouerbium, Dionis gry.

Dion Syracuſanus, apud ſuos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracuſis audiuit, dum illic apud Dionyſium ageret: apud quem ipſe quoque in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cùm eum ſæpe ad liberandas Syracuſas, tum per ſe tum per Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit, quare in exilium actus, Athenas nauigauit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditauit. Tandem à Platone (vt creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit, exacto Dionyſio. Plutarch.

Dion Caſſius, patria Nicæus, hiſtoricus, vir conſularis, ſcripſit Roma. hiſtor. lib. LXXX. præter eà res geſtas Troiani Principis, vitam Ariani Philoſophi. Suid.

Dion Pruſieus, Sophiſta & Philoſophus, cognomento Chryſoſt. prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerumque vixit, cuius familiaris, eodémque curru dignatus. Scripſit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni libros decem. Præterea an mundus eſſet interiturus. De Comæ laudibus. De laudibus Herculis, varias item orationes editas, Suid. Dictus eſt autem, χρυσοστόμος, ex ſuaui nitidáque eius oratione.

Dione, vna ex Nymphis Oceani & Tethyos filia, Veneris autem mater, ex Ioue. Vnde & Venerem ipſam Dionæam cognominat. Virg. 3. Æneid.

Sacra Dionææ matri, diuíſque ferebam,
Auſpicibus cœptorum operum, &c.

Dionia, vrbs Cypri. Steph.

Dionyſia, ludi in honorem Bacchi, vbi maxima bibendi licentia permittebatur. His intererant populus & athletæ paſſim coronati.

Dionyſia, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronata, anno ſalutis 251.

Dionyſia, vrbs Italiæ. Steph & Ægypti. Ptolemæus.

Dionyſiados, inſulæ duæ circa Cretam. Diodorus.

Dionyſiana, Africæ vrbs, apud D. Auguſtinum. Eandem in Carthaginienſi concilio, *Ieſiniana*, nominari cenſeo, & *Coniſiana* apud Vict. Vticenſem.

Dionyſias, inſula quam aliter Naxum vocant, à vinearum fertilitate ſic dicta. Eſt & gemma miſtis nigro rubentibus maculis, quæ in aqua trita ſaporem vini facit. Plinius libro 36. cap. 10.

Dionyſides, poëta tragicus ex Tarſo ciuitate Strab. lib. 14.

Dionyſiodorus, geometra nobilis, in cuius mortui ſepulchro affines reperiſſe dicuntur Epiſtolam eius nomine ad ſuperos ſcriptam, perueniſſe eum à Sepulchro ad infimam terram, eſſéque eò ſtadiorum XLIII. millia. Author. Plin. in fine ſecundi.

Dionyſiodorus, tibicen nobilis apud Plin.

Dionyſiopolis, ciuitas in Ponto, Cruni prius dicta ab aquarum defluxu: cùm verò poſteà Dionyſij ſimulachrum è mari ad locum appuliſſet, nomen inde recepit. Plin. Steph.

Dionyſiopolis, vel Dionyſopolis, vrbs Thra-

ciæ Plin.& Pomp. Mela.li. 2.quam Crupos antè dictam tradit Plin. & Steph. Varna Iouius, & Chaliacra Niger vocat.

Dionyſiopolis,quæ & Nagara Ptol. Indiæ intra Gangem vrbs. *Nyſ*, dicitur Caſtaldo Nyſſam eſſe,cuius Iuſtinus,Plin. & alij meminere, putat Glateanus.

Dionyſiopolitæ, pópuli Dionyſiopolim,habitantes Cicer. 1 ad Q. frat.

Dionyſius, vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius, quem & Bacchum & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionyſia dicta ſunt feſta in honorem eius inſtituta. Vide Bacchus,& N.Comitem mythol.lib.5.c 13.

Dionyſius hic, qui & Bacchus dicitur,vites, & vini vſum, atque cæterarum arborum fructus inueniſſe fertur: cùm nimirum ipſe orbem cum exercitu perambularet, vitem plantare & ex racemis vinum torculari, ex quo ipſe Liæus appellatus eſt educere monſtrauit. Virg.in Georg. Præterea cùm ipſe tempore Moſis in Ægypto degeret, támque tot ac tantis plagis afflictam cerneret, ac perituram exiſtimaret, Græciam petiit, Græcóſque, agriculturam, ac vſum vini docuit. Comeſt.in c.10.Exod.

Dionyſius,Siliciæ tyrãnus, Iuſtinus ex Trogo.

Dionyſius, è Sicilia Carthaginienſibus pulſis occupatóque totius inſulæ imperio, copias in Italiam traiecit aduerſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itáque Locros priùs expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tolerant. Is deinde Dionyſius, quem paulò antè non Italia, non Sicilia capiebat,aſſiduis belli certaminibus à Carthaginienſibus victus, inſidiis ſuorum interficitur. Iuſtinus ex Trogo.

Dionyſius,ſuperioris filius, natu maximus inter fratres, Patri, militum fauore, ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi libertate concilians, tria millia captiuorum è vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennium remittit, ſublatíſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itáque ob crudelitatem inuiſus Syracuſanis, bello expugnari cœptus, in arcem ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra ius gentium retinuit. Tandem vi pulſus ex arce profugus clàm Italiam Locros conceſſit, qui ſub eius erant poteſtate. A Locrenſibus verò ignaris quòd exul eſſet, exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſæuitiam, ſex annis, rapinis ſtupríſque omnia complendo: deinde Locrenſium conſpiratione ciuitate eiectus: in Siciliam rediit ibi Syracuſas, ſecutis omnibus, poſt longum pacis interuallum per proditionem recepit. Cúmque grauior eſſet, iterata conſpiratione, duce Dione Syracuſano, cùm Corinthiorum auxilio obſideretur depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt: ibíque ludimagiſtrúm agens pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim eruditis, vtpote Platonis auditor olim. Interrogatus iam exul, quid ei Philoſophia profuiſſet: reſpondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem. Regnauit hic annis triginta octo. Plutarchus regiam Dionyſij puluerulentam fuiſſe ait: propter eorum multitudinem, qui geometricas in puluere figuras deſcribebãt. Huius Dionyſij cùm omnes Syracuſani interitum optarent, quædam anus ſola quotidie Deo orabat, vt ipſe diu incolumis ac ſuperſtes eſſet, quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & cauſam quærit. Ait illa, Cùm puella eſſem, & grauem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam: ac ſucceſſit illi grauior: & cùm illo item carere cupiebam, tertium te importuniorem excepimus: timens ergo deteriorem ſuccedere tibi, caput meum pro tua ſalute deuoueo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionyſius accepta tragœdiarum victoria, indéque nimio gaudio perfuſus expirauit. Plin. libro 6. cap.53.

Dionyſius,Philoſophus Heracleotes Zenonis Stoici auditor,qui cùm renum morbo laboraret, cruciaretúrque dolore intolerabilis, ſuccumbens dolori clamabat, falſa eſſe quæ è Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem ſcilicet non eſſe malum, ſed indifferens.

Dionyſius dialecticus, è Bithynia commemoratur.Strab.lib.11.

Dionyſius Corinthius, vt Suidas ſcribit, alij Afer ex Byſante ciuitate, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam verſibus hexametris.

Dionyſius Alexandrinus grammaticus.peruenit ad Traiani tempora, cuius Bibliothecæ, & Epiſtolis præfuit.Suid.

Dionyſius Mileſius hiſtoricus.ſcripſit res Perſicas, & quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtrat. hunc ſcripſit, Adriano Principi, ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo Satrapes factus ſit,adſcriptúſque inter equites.

Dionyſius Halicarnaſſeus, Auguſti temporibus Romanam ſcripſit hiſtoriam.Suidas.Scripſit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compoſitione orationis,& elocutione quomodo fiunt Epithalamia, Epitaphia, panegyrica,quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.

Dionyſius, Heracleonis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnauit. Strabo libro 16.

Dionyſius Areopagita, præſul Athenienſis

Pauli diſcipu'us, vt ſcribitur in Actis Apoſtolorum ſolus Paulo concionanti è Philoſophis qui aderant, credidit. Hic cùm eſſet in Ægypto quò ſe diſciplinæ cauſa contulerat, viderétque Eclipſim nulla ratione, cùm CHRISTVS paſſus eſt, vnà cum Apollophane ſophiſta præceptore ſuo, dixit: Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſoluetur. Scripſit (vt quidam exiſtimant,) ad Timotheum præſulem Epheſi de diuinis nominibus libros XII. de Hierarchia cœleſti, de cœleſtibus ordinibus: præterea alia complura opuſcula, vt ait Suid. Vide Nicephor. lib. 2. c. 20. & Metrod. in eius vita.

Dionyſius, Corinthiorum præſul ſub Marco & L. Antoninis, & doctrina & ſanctitate clarus, ſcripſit Epiſtolas quaſdam valde laudatas. Hieronymus, vixit anno Domini 166.

Dionyſius, præſul Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

Dionyſius Papa, circiter annum à natali, Saluatoris ducenteſimum ſexageſimum octauum tam presbyteris vrbis Romæ, quàm aliarum gentium templa, cœmeteria, ac parochias diuiſit. Præterea Epiſcopis Diœceſes diſtribuit mandauitque vt vnuſquiſque ſuis finibus, limitibúſque contentus eſſet. Platina.

Dionyſius Gorgyienſis, in Gorgyia loco Sami colitur, Steph. in Georgyia.

Dionyſius, Apoſtolorum diſcipulus, ſextus Viennenſis Epiſcopus, vir pius, & eruditiſſimus Adon. Arch. Vienn.

Dionyſius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius. Beroſus.

Dionyſius, Phocenſiũ dux, anno ab vrbe 251.

Dionyſius, XXIII. Romanorum Pontifex, annis X. anno ſalutis 267.

Dionyſius, conſul, collega Florentij, anno ab vrbe 1182.

Dionyſopolis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. Et Phrygiæ. Plin. Item, in Libya. Steph.

Diope, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diopœnus, nobilis Cretenſis ſculptor. Plin.

Diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor. Cicero in Bruto.

Diophanes, vir Bithynicus, Vticenſem totum Dionyſium Pœni Magonis librorum de agricultura interpretem, per multa diffuſum volumina ſex Epitomis circumſcripſit. Columel. & Varro.

Dipolis, ciuitas emporienſibus vicina, quam murus diuidit, quaſdam ex Indigetibus inquilinos prope ſe habens, qui etſi per ſe ſuam agerent rempublicam, communia tamen habe[illegible] mœnia cum Græcis tutelæ gratia, voluerunt Strab. libro 3. Malè Strabonis verba hic accep[illegible] ſunt ab huius lex[illegible] conſcriptore [illegible] nihil [illegible] aliud ſibi voluit Strabo quam de Emporio d[illegible]

[illegible] quam quod Liuius dicit, Emporias fuiſſe duo oppida muro diuiſa. vide Caſauboni notas ad Strab. libro 3.

Diopolis, Armeniæ minoris vrbs à Pompeio Magno ſic nominata, cùm priùs Cabira vocaretur, eandémque poſteà Auguſtam, σεβαστὴν, appellauit. Strab. lib. 12.

Diores, vir quem Turnus interemit. Virg. libro 12.

Diorduli, Taprobanæ inſulæ populi. Ptolemæus.

Diorycticos, nomen inſulæ, id eſt continenti abſciſſa.

Dioryctus, locus eſt Acarnaniæ trium ſtadiorum longitudine, vbi Leucadia inſula olim opere accolarum è continenti fuit abſciſſa, eadamque reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. Plinius libro quarto, cap. primo.

Dios hieron, id eſt, Iouis templum, oppidulum Ioniæ, inter Lebedum & Colophonem. Stephan.

Dioſcorides Anazarbeus, Medicus, M. Antonij & Cleopatræ familiaris, ſcripſit libros VIII. de Materia medica.

Dioſcórius, Miræus, grammaticus, præfectus prætorij Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Suid.

Dióſcoron, inſula in finibus Italiæ, è regione Lacinij promontorij. Plin.

Dióſcorus, Alexandrinus, à ſynodo Chalcedonenſi D.C. Epiſcoporum damnatus, anno ſalutis 453.

Dióſcorus conſul, collega Eudoxij, anno ab vrbe 1195.

Dioſcórus, ſub Decio, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

Dióſcorus, nomen menſis 3. Macch. 11.

Dióſcorum, vicus in Libya, vbi Dioſcuri Paridem perſequuti, Helenam rapuerunt. Steph.

Dioſcuri, à Græcis dicuntur Caſtor & Pollux quaſi Iouis filij. Antiquitas credidit, eos ſalutares eſſe nauigantibus, ſi gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie, antennæ aut malo inſidentes) contra triſtes, ſi ſinguli Dioſcuri, apud Græcos (inquit Cicero libro 3. de Na[illegible] Deorum) multis modis nominantur. [illegible] tres qui appellantur Anaces Athenis [illegible] rege Ioue antiquiſſimo & Proſerpina nati Tr[illegible] patreus, Ebuleus Dionyſius. Secundi Ioue tertio nati ex Le[illegible] [illegible]aſtor & Pollux. Tertij dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Atrei filij, qui Pelope na[illegible] ſunt.

Dio[illegible]s, Italiæ promontorium Diodor.

D[illegible] uria[illegible] & Sebaſtopolis, Ptolem. & Ar[illegible] [illegible] ad Pontum vrbs quondam Æa [illegible] Stephano auctore. Plinio [illegible] tamen in[illegible]

uerſæ ſunt:habet & Stephan.quoque eodem tractu Æam aliam à Dioſcuriade. Dioſcuriadem Caſtaldus hodie Sauoropoli vocat.Ioſephus Barbatus Seuaſtopoli.

Dioſcuriades, vel potius Dioſçurias, vrbs in Colchide, nunc deſerta, quondam adeò clara, vt nonnulli prodiderint ex ea trecentas nationes quæ diſſimilibus linguis vterentur deſcendiſſe, & poſteà à Romanis centum triginta interpretibus negotia ibi geſta fuiſſe. Stephanus Dioſcurias vna eſt ex Leucis inſulis in Africa, item alia iuxta Pontum,quæ Sebaſtopolis vocatur,& priùs Æa dicebatur. Eſt etiam inſula Dioſcoridis in mari rubro.Steph.

Dioſpage, Meſopotamiæ oppidum in campeſtribus ſitum.Plinius libro ſexto, cap. vigeſimo ſexto.

Dioſpolis,Ægypti ciuitas,quæ Hecatompylos quandoque dicta fuit.Sunt & aliæ locis aliis hoc nomine in Ægypto quatuor præter hanc puſillæ ciuitates:item in Lydia, in Palæſtina. Apud Stephanum etiam Arabiæ ciuitas eſt, Berythus poſteà vocata. Multa ad eius hiſtoriam traduntur à Stephano.

Dioſpolis, Bithyniæ vrbs Ptolemæo ad Pontum,*Chio*,Nigro dicitur. *Port de Haſſio*,Theueto. Vide Berytos Laodicea.& Thebæ.

Dioſteenoſia, fons in Andro inſula, qui quotannis nonis Ianuarij, vini ſapore fluit. Plin. libro 2.cap.103.

Diotima,nomen eſt mulieris Philoſophiæ ſectatricis, cuius lectionibus intereſſe non erubeſcebat Socrates,Plato in Sympoſio.

Diotimus, Athenienſis viri nomen, qui cognominabatur Chorias,Cæl.lib.29.cap.1.

Diotrephes, vir peſſimus, vt teſtatur Ioannes in tertia ſua Epiſtola.

Dioxippus,nobilis Athleta.Plin.

Dioxippus poeta comicus, cuius fabulas commemorat Suidas.

Dioxippus, miles Alexandri Magni,mira fortitudine prouocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite enim Macedone claua eum cæcidit. Ælianus & Curtius libro 8.

Dipæa,vrbs Arcadiæ.Steph.

Diphilus,Athenienſis Imperator,anno ab vrbe 311.

Diphilus, fuit architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus: adeò vt locum fecerit in prouerbio,Diphilo tardior,Cic.ad Qu.fratrem lib.3.

Diphri,vrbs Phœnicum.Steph.

Dipnias, vrbs Theſſaliæ circa Lariſſam, vbi aiunt Apollinem primùm eſſe pranſum, cùm ex Tempe purgatum rediit.Steph.

Dipœna,Arcadiæ oppidum.Pauſan.

Dipænus è Scyllis, qui marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt. Ij Scionem ſe contulere,quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria.Plin lib.36.c.4.

Dipolis, Lemnus vocatur: habet enim in ſe Hephæſtriam & Myrinam.

Dippo, Hiſpaniæ vrbs inter Cordubam & Emeritam.Anton.

Dipſa, nomen Lænæ,quam Ouidius ſuis carminibus inſectatur, quòd puellam ſuam meretricia arte inſtrueret.

Dipſon, locus in Arabia, montibus aſper, & aquarum inops. Vnde hoc nomen traxit. Plin. lib.6.c 29.

Dipſum, vel Dipſas, fluuius Ciliciæ ex Tauro profluens.Lucan.lib.8.

Dirades,pars tribus Leontidis,à Dirade,quondam dicta.Steph.

Diradiotes Apollo dictus eſt, à Dira loco vbi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, ſed priùs eam viri concubitu abſtinere oportebat. Singulis autem menſibus agnum noctu immolabat, cuius ſanguinem cùm epotarat, repentè dei nomine afflari credebatur. Palæph. lib.1.de deorum cogn. Pauſan.

Diræ,quaſi deorum iræ, Acherontis & Noctis filiæ, animorum ſibi malè conſciorum exagitatrices.Seruius in illud Virgilij 12.Æneidos.

Dicuntur geminæ peſtes,cognomine Diræ.
Quas & Tartaream Nox intempeſta Megæram
Vno eodémque tulit partu,paribúſque reuinxit,
Serpentum ſpiris &c.

Diras,eaſdem facit cum Furiis,& in cœlo quidem Diras vocari ait,in terris Furias & Eumenides:apud inferos autem Stygias canes.

Dirbæ,locus Scythiæ,in quo Teos ciuitas eſt,ſi rectè legitur apud Steph.in voce,*τέως*.

Dircæus,inſignis poeta fuit,qui primus omniũ tubam æneã comperiſſe dicitur,ac tubę modulos dediſſe. Nam cùm Lacedæmonij bellũ aduerſus Meſſenios gererẽt,diúque traherent dubiũ Martis euentũ,reſponſum acceperũt ab Apolline,vt, ſi vellent vincere, Athenienſi vterentur duce à quib. rogati Athenieñſes in contumeliã ipſis Dircæum quemdã claudum, luſcum,omníq; ex parte corporis deformem dederunt. Vſi ſunt eius auxilio Lacedæmonij,quibus ille cantum tubarum monſtrauit, quarum ſono & clangore territi Meſſenij, fugam fecerunt,adeptíque ſunt victoriam Lacones. Iuſtin.libro 3.ait in codice Iuſtini ſcriptum legitur,Tyrtæus.Vide ergo Tyrtæus.

Dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopa vxorem duxerat, quæ cùm Antiopam grauidam eſſe animaduerteret (nam poſt repudium à Ioue compreſſa fuerat) ſuſpicata virum ſuum clàm cum illa conſueſcere, in vincula eam coniecit. Verùm inſtante iam

partus

partus tempore Iouis in ſeratione vinculis ſoluta, in Cith ronem montem confugit, vbi Amphi nem & Zetum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt. D r em verò caudæ indomiti equi all garunt: quæ diu ita per terram raptata, tandem deorum commiſeratione in ſui nominis fontem conuerſa eſt, non procul à Thebis. Propertius lib. 3. Luc n. lib. 3. Ab hoc fonte Thebani dicti ſunt Dircæi Virg. 2. Ecloga.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Dirce Babylonia, quæ ſua forma tumens, cum Palladi conuitiaretur, inter lauandum in piſcem conuerſa eſt. Ouid. lib 4. Meta.

Dirce quum verſam ſquamis velantibus artus
Stagna Palæſtini credunt celuiſſe figura.

Dircena, fons eſt gelidiſſimus in Hiſpania Tarraconenſi; non procul à Bibili. Mart. li. 1.

Auidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Dire, promontorium & vrbs eiuſdem nominis iuxta Æthiopiam. Steph.

Die, ciuitas Athenienſium ſocia. Steph.

Dira, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs in Nili ripa. Pliu.

Dirini, populi in ſecunda regione Italiæ à Plinio collocati, lib. 3. c. 11.

Diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem, cœli columnam vocauerunt. Ex e; uentu ab Atlante rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.

Dirphys, mons Eubœæ, vrbs Dirphya Iuno colitur. Steph.

Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorum Deus, quem & Plutonem appellamus: vtroque nomine à diuitiis deducto, quæ ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur.

Dis, qui & Samothes dictus fuit, Noæ filius, primus omnium Celticas colonias fundauit.

Diſan, filius Seir. Horræi. Gen. 36. Filius item Anæ filij Sebeôn, ibidem Lat. Trituratio, ſiue pinguedo, vel cinis, aut dens, vel ebur abundans.

Diſcera, natio in Cyrene, quam Cornelius Balbus cum pleriſque aliis duxit in triumpho, Plin. Lib 5. c. 5.

Diſoræ, populi Thraciæ. Steph.

Diſta, Ariæ regionis oppidum. Ptol.

Dithyrambici, poëtæ à dithyrambo Baccho dicti, quorum peculiare fuit verbis vti compoſitis, no ioſis, implicitiſque, ſed & tumentibus. Vnde Dithyrambicus intellectus de obſcuro dicitur, nec cuiuis peruio. Dicti ſunt & Amphianactes, quòd frequentiſſimè ita exordirentur, Ἀμφὶ ἄνακτα Cæli lib. 7. c 5.

Dithyrambus, nomen quo Bacchus vocitatus eſt, quod iterum ſatus fuerit, ἀπὸ τοῦ δὶς εἰς θύρας βαίνειν, quòd per duas veluti portas in vnam aſcenderet. Bis enim natus creditur ex vtero matris Semele & femore Iouis: vel Bacchus dictus Dithyrambus, quaſi Lithyrambus: vt eſt apud Pindarum, quòd Iupiter illum affuiſſet femori, ac mox eo in lucem prodituro inclamaſſet, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα. id eſt, ſolue ſuturam Lactantius.

Dithyrambus, vir Thebanus, à quo creditur genus illud verſuum fuiſſe cognominatum, in honorem Bacchi factum. Horat. li. 4. Car.

Ditiones, Dalmatiæ populi. Plin.

Dittani, populi Hiſpaniæ, ab Auſtro Celtiberis proximi. Strab. lib. 1.

Diua, Albionis Inſulæ fluuius. Ptol.

Diudurum, vrbs XV. M. paſſ. à Lutetia diſtans. Anton.

Diuio, vrbs celeberrima, & metropolis Burgundiæ Ducatus, quaſi Diuiopolis, i. Diuorum, ſeu deorum ciuitas. Hanc olim Hedui, ſeu Sequani populi occupabant. vulgò *Dijon*. Munſt. lib. 1. Coſm.

Diuitiacus, Heduus, hoſpes & laudator Ciceronis, & Cottæ, naturæ rationem ſibi notam eſſe profitebantur. & partim auguriis, partim; coniectura quæ eſſent futura dicebat. Meminit Cic. 1. de Diuinat.

Diuorum, vrbs quondam Auſtraſiæ, modò Lotharingiæ metropolis, alio nomine Metis: vulgò, *Mets en Lorraine*. Ptol. lib. 2. cap. 9. tab. 3. Eutrop. Aliis Theonis villam, vulgò *Theonville* eſſe putant.

Diui, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptol.

Dius, XXVII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 205.

Dizerus, vrbs Illyriæ dicta, nimirum, ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι τὴν μήδειαν, quòd illic quæſita ſit Medea. Steph.

Dizoatra, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.

D O

Doanas, Indiæ fluuius extra Gangem, Ptolemæus.

Doanæ, populi, ibidem.

Doberæ, Thraciæ populi. Herodot.

Doborbica, Illyrici vrbs munitiſſima. Laonic.

Dóberus, vrbe Pæoniæ. Steph.

Dochi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plinius.

Docimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.

Doclrana, Daciæ ciuitas. Ptol.

Doclea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo hodie Antibaris, huius incolæ dicti ſunt Docleatæ, quorum meminit Plinius libro tertio, cap. vigeſimo ſecundo.

Dodan, id eſt dilectio aut mamilla eius, vel patruus eius, nomen viri, 1. Paral. 20.

Dodanim, i. Dilecti, vel patruelis ſomnus, aut mamilla dormientis, filius Iauan. Geneſ. 10. à quo Rhodij.

Dodóna ciuitas Chaoniæ regionis Epiri,iux ta quam propinquum erat nemus Iouis ſacrum querneum totum, vbi Iouis Dodonei templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. In quo duas columbas conſulentibus reſponſa dediſſe quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templum volauit. Alij arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Item Dodonæum æs, tintinnabuli quoddam genus, die noctúque continuo crepitans: vnde & ad homines iuſto loquaciores prouerbiali metaphora tráſferri ſolet. Auſonius. Vide Epirus.

Nec Dodonai ceſſat tinnitus aheni.

Dictam autem volunt Dodonam à Nympha quadam marina eius nominis: aut, vt alijs placet, à Dodone quodam Iouis & Europæ filio Steph. vel potius à Dodanim, filio Iauan, quorum poſteri ſuis ſuperſtitionibus veri Dei cultum à Noa ſincerè traditum fœdarunt.

Dódone, Iouis & Europæ filia, quæ Dodon dicitur.

Dódone, locus quem Deucalion ex oraculo condidit. collectis his qui ſuperfuerant diluuio, Dodonemque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vnde Dodonius, nia, nium.

Dodona item fons eſt, qui cùm ſit gelidus, immerſas faces extinguit, ſi extinctæ admoueantur,accendit Idem meridie ſemper deficit: qua de cauſa Anapauome non eum vocant:mox increſcens ad medium noctis exurebat, ab eo ſenſim deficit. Plin. lib. 2.

Dodônides,Nymphæ fuerunt (vt Pherecides ait) Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri ciuitate. Hæ & Atlandides vocantur, quarum nomina ſunt, Ambroſia, Eudôra, Paſithoe, Coronis,Plexaura,Pitho,Tythe.

Dœantes, campus & vrbs Phrygiæ, Acmonem enim & Dœantem fratres fuiſſe aiunt, à quibus Dœantium & Acmonium nemora dicta ſunt.Steph.

Doeg i.ſolicitus, ſiue piſcator, vnus ex paſtoribus Saul. 1. Reg. 21.

Doij,Arabiæ fœlicis gens,in Panchæa inſula. Diodor.

Dolabellæ familiæ Romanæ nomen. Lentulorum gentis fuiſſe creduntur. Legimus námque apud Aſconium Pedianum & Macrobium P. Lentulum generum Ciceronis fuiſſe, exiguæ ſtaturæ hominem, quem longo accinctum gladio Cicero videns, jocosè, quis illum alligaſſet gladio, quæſiuit. At hunc Dolabellam dictum, apud quem Tullia ex partu deceſſit, conſtat ex Epiſtolis Ciceronis, & Plutarcho in vita Ciceronis, Cæterùm Dolabelliana pira, ex hac familia inuento nomine referuntur C. Plinio li. 15. c. 15.

Dolates, Vmbriæ populi, qui Salentini cognominantur. Plin.

Dolba, vrbs Adiabenæ. Steph.

Dolicæ,inſulæ Arabiæ fœlicis,in Indico mari. Plin.

Doliche, Ptol. Pelaſgiotarum in Macedonia oppidum.*Alchria*,hodie Villanonan,ſed *Techala*, Mercatori dicitur, hanc Dolichen cum Pithio & Azoto, tria in orbem ſita oppida. Ptol. Liu. li. 42. Tripolim vocari ſcribit.

Doliche, inſula,quæ priùs Icaros dicebatur, nonnulli nomen mari inditum eſſe perhibent ex hoc nomine, & non ex Icaro Dædali filio. Stephan.

Dolichêne, vrbs Comagenæ. Steph.

Dolichiſte, inſula è regione chimeræ Lycij montis. Plin. 5. c. 31.

Doliónes, incolæ Cyzici, aliàs Dolici, vel Dolionij.Steph.

Dolienus, x.Hieroſolymorum Epiſcopus,anno ſalutis 174.

Doliolum, vrbis Romæ tumulus in regione Auentina. P. Victor.

Dolionia, regio circa Cyzicum ab Æſepo ad Ryndacum vſque Miletopolim verſus, à qua Doliones populi dicti. Strab. lib. 12. & 14.

Dolomena, Aſſyriæ regio. Strab. lib. 16.

Dolon,vir Troianus,egregia pedum pernicitate præditus, qui cùm in caſtra Græcorũ ſpeculator miſſus eſſet, à Diomede & Vlyſſe deprehenſus, conſilia Troianorum ſpe conſeruandæ vitæ illis aperuit: quem tamen vt proditorem falſa ſpe deluſum occiderunt. Virg. li. 2. Æneid.

Dolónci, populi Thraciæ, à Doloneo fratre Bithyni. Steph.

Dólopes populi Theſſaliæ, in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cujus imperio parebant) Troiani belli tempore Phœnicem præpoſuit, vt ex Homeri ſententia refert Strab. li.9. Hinc Dolopeius. Val. Flaccus 2. Argonaut.

Vidiſſe putant Dolopeia buſta.

Plin. Ætoliæ adnumerat Dolopes. Steph. Theſſaliæ proximos facit à Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Dolopeidem vocari ſcribit.

Dolus, author Mendeſi.Columella.

Domacia, Theſſaliæ vrbs. Laonic.

Domada, oppidum Hemuatarum & Analitarũ Arabiæ populorũ,cuius meminit Plin.l.6.c 8.

Domana, Armeniæ minoris vrbs. Anton. & Arabiæ fœlicis. Ptol.

Domanetica, Ponticæ prouinciæ regio ſatis ferax,per quã Amnias flumẽ illabitur.Strab.l.12.

Damazanes, Arabiæ populi,Pli.in deſcriptione

ne ſinus maris Rubri Trogl.ditic , &c. l. 6. 29.

Domitiopolis, [illegible] vrbs. Steph.

Domiduca, Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte conſueuerat, nuptijs autem Iuno præeſſe credebatur.

Dominica, vxor Valentis imperatoris, quæ Gotthos ad euertendam Conſtantinopolim irruentes pacauit.

Dominicus Malateſta, Italus vir clarus, nullis liberis relictis obijt.

Dominicus Maurocenus, Venetorum dux, Polam. Rubinum, Parentium, Hemoniam & Humagum reip. ſubiecit, anno ſaluris 1149.

Dominicus Michaël, Venetorum dux. claſſe inſtructa in Aſiam nauigauit. ad Ioppem Barbaros fudit, fugauit, multos cepit, Tyrum occupauit. Quam victoriam Emanuel, Græcorum imperator, ægrè tulit, claſſem Venetam reuocauit. Indignatus Dominicus redeundo, Rhodum & Chium inſulas ſpoliauit. Samum quoque, Mitylenas & Andrum, Spalatum & Tragiriam vrbes Vngarorum vi cepit. Blond. li. 5 decad. 2.

Domitij plures fuerunt apud Romanos: Cn. Domitius, L. Domitius Nero, Domitius Ænobarbus. Plin. Liu. & Plutarch.

Domitianus, grammatici nomen apud Romanos, ita dictus, quòd eſſet intractabilis & valdè moroſus.

Domitia Imperator, Tranquillo authore. Flauium Clementē patruelē ſuū (cujus filios etiam paruulos ſucceſſores palàm deſtinauerat) interfecit diſcipulum Pátomimi pubere occidit, nullam aliā ob cauſam quam quod Magiſtro forma ſimiles eſſet Metium Pompoſianū, quòd habere imperatoriā geneſim ferebatur. & alias quaſdam ob cauſas leuiculas necauit. Philo. Chriſtianos crudeliter paſſim eſt perſecutus, ac Dauidis conſanguineos: & in exilium D. Ioann. Euangel. pepulit: ac Deus vocari voluit.

Domitius Vlpianus, Iuriſperitus, Alexandri à conſilijs, anno ab vrbe 976.

Domitius Marſus poeta, ſcriptor Epigrammatum. Idem compoſuit bellum Herculis contra Amazones, & de vrbanitate. Vede Plinium, Suetonium & Quintilianum li. 6. cap 4.

Domitius Nero Impe. Romanus. Vide Nero.

Domitius Afer Nemauſenſis ſub Tiberio Ceſare cœpit inclareſcere, functus prætura, & Claudiâ Pulchrâ, Furnioque reis peractis. Tiberius illum ſuo iure diſertum eſſe dixit. Sub Caio reus præter ſpem abſolutus eſt, quod illi accuſanti nihil reſpondiſſet, dicens ſe Caium Oratorem magis quam Cæſarem expaueſcere. Vnde non modo judicio liberatus, ſed & Conſul renunciatus eſt. Auctor Dion. ſcripſit de Teſtibus libros 2 Fabius 4. cap 7. Sunt & Vrbane dictorum ab eodem editi libri Fabius. li. 6. cap. 4. Mortuus eſt in Cœnâ ex cibi redundantiâ ſub Nerone. teſte Euſebio. Fabius lib. 5. confitetur, ſenem Domitium ſibi adoleſcentulo cultum ſed priore authoritate multùm imminutâ.

Domitij ciuitas, in Iſauria eſt. Steph.

Dommim, i. ſanguinel, aut ſilentes: vel ſimiles, vel Syriacè pecuniæ regio, 1. Reg. 7.

Domninus, Philoſophus apud Cæl. li. 14. c. 2.

Dómnus, Demetriani Epiſcopi filius, damnato, ejecto, & excōmunicato Paulo Samoſateno, Antioch. Eccleſiæ præfectus eſt. Euſeb. li. 7. c. 26.

Don, fluuius, à quo Dodonam aliqui dictam putant. Steph.

Donaceſa, Phthiotidis mons. Plin.

Donátus, grammaticus doctiſſ. D. Hieronymi præceptor.

Donatus, Epiſcopus in Berœa, multa edidit miracula, inter quæ iſtud quod ſequitur hujuſmodi fuit. Draco circa pontem in via publica jacens, cibum habebat oues, capras, equos, boues: & homines abripiens deuorabat. Ad quam beſtiam Donatus, ſine gladio, ſine aliquo jaculo, veniens, cùm illa leuaſſet caput, quaſi vocatura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem ejus, digito deſignans in aere, in os ejus expuit. Beſtia verò ſputum mox ore ſuo ſuſcipiens, expirauit: quàm octo paria boum in vicinum campum traxerunt: vbi igne miſſo combuſta eſt, ne aerem fœtore corrumperet. Euſeb. li. 9. c. 46. hiſt. Eccleſ.

Donatus hæreticus, natione Afer, qui dicebat Filium eſſe minorem Patre, & Spiritum ſanctum Filio.

Donettini, gens Moloſſiæ. Steph.

Donus, Moloſſidis fluuius. Steph.

Donus, LXVI. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 534.

Donus, II. Romanorum Pontifex XXXIV. anno ſalutis 634.

Dodúſia, inſula parua Rhodi, in quam Dionyſius Ariadnen ex Naxo tranſtulit, cùm Minos patre eam perſequeretur. Vnde corruptum vocabulum videtur pro Dionyſia. Steph.

Donuſſa, Achaiæ caſtellum inter Ægyram & Pallenem. Pauſan.

Donyſa, inſula in mari Ægeo. vna ex Cycladibus, in qua viride marmor naſcitur. Virg. l. 3. Æne.

Bacchatámq; iugis Naxō, viridemq; Donyſam. vide Dionyſia.

Dor, i. generatio. vel habitatio. ciuitas maritima in tribu Manaſſe. Ioſ 11. & 17. Iud. c. 1. Paral. 7. 1. Macchabæorum 15. Quidam falsò Stratonis Cæſaream appellatam exiſtimant.

Dora, inſula in ſinu Perſico. Steph. Phœniciæ item maritimæ ciuitas. Ptol.

Dora, Fons inclytus Arabiæ, non procul Daulote alio quoque fonte. Plin. lib. 6. cap. 28.

Doracte, inſula in ſinu Perſico, cui Mazena quidam præfuit, à quo Miſtropaſtes Satrapa Darium fugiens, hoſpitio acceptus eſt, nauigationis ducem poſtea ſeſe illi præbens, quò in patriam quod quærebat remearet. Stab. li. 16.

Dorana, Galatiæ vrbs. Anton.

Dorath, Mauritanæ Tingitanæ oppidũ. Ptol.

Dorcádes, inſulæ. Plin.

Dorcas, i. caprea, vel damula: nomen mulieris quæ & Tabitha Syriacè dicebatur, à D. Petro Apoſtolo à mortuis excitata, Iope ciuitate. Act. 9.

Dorceus, cei, ab Ouidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis.

Dorda, i. habitaculum ſcientiæ vel generatio ſcientiæ, filius Maol 3. Reg. 4.

Dores, Heród. lib. 1. populi in Aſia, quos Crœſus ſubegit.

Dores, populi Doritæ, juxta Ætoliam.

Doria, & Dorica, nomina partis Achiæ, quæ propinqua eſt Athenis dicente Platone li. 3. Legum. Dori pro Archiuis, mutato nomine appellati, propter Doricum, à quo exules reſtituti fuerunt. Seruius verò ſecundo Æneidos, Dorica (inquit) à Doro Neptuni filio dicitur.

Dorias, Indiæ extra Gangem fluuius. Ptol.

Dorienſes, Cretæ inſulæ, & Cyrenaicæ regionis populi. Homer. Callimach.

Dorièum, Phrygiæ ciuitas. Steph.

Dó.ion, oppidum Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, juxta quod Thamiras Citharœdus Muſas ad cantus certamen prouocauit. Pli. li. 4. c. 5.

Doris, Nympha maris, Oceani & Thetyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim marinarum Nympharum peperit, quæ è nomine patris, Nereides appellatæ ſunt. Ponitur nonnunquam pro ipſo mari. Virg. in Gallo,

Sic tibi cùm fluctus ſubterlabère Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat vndam.

Doris, Græciæ regio, juxta ſinum Maleacum à tergo habens Oetam montem, ita dicta à Doro Neptuni & Alopes filio, ex qua regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte conſederint, Dores appellati ſunt. Hinc Doricus, ca, cum, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam vſurpant. Virg. 4. Æneid.

.. Iuuat ire Dorica caſtra,
Deſertóſque videre locos.

Doris, vrbs Doricæ regionis.

Doriſci, gens circa fontes Indi fluminis. Plin.

Dorij, & Dorienſes, ſiue Dories, populi ſic dicti à regione Doride, juxta Maliacum ſinum, cuius à tergo mons eſt Oeta. Sunt & eiuſdem nominis populi in Aſia, Curibus vicini, ad Carpathium mare, è ſuperioribus oriundi, quorum frequens eſt mentio apud Herodot. li. 1.

Doriſcus, vrbs littoralis Thraciæ, ferè ex oppoſito ad Samothraciam, à Dori Nympha nominatur. Iuxta hanc, Herod campus eſt magnus eiuſdem nominis, per quem Hebrus amnis defluit. Plin. Doriſcus (inquit) cxx. mille hominum capax: ita Xerxes ibi dinumerauit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adſimilis, quo conferto quantum militum eſſet, dignoſci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non ſuppetebat. Id plurib. li. 7. Herod.

Doriſtus, v. Lacedæmoniorum rex.

Dorium, in Peloponneſo Eubœa, & Thracia oppidum. Strabo Meſſeniæ vrbs. Pauſa. & mons circa Cnidum, Pyli etiam oppidum. Heſych.

Dorius, Luſitaniæ fluuius, ad quem portus eſt & ciuitas. Ptol.

Dorius, Indiæ fluuius extra Gangem Ptol.

Dorobitza, Illyrij fluuius & vrbs. Laonic.

Dorocottorus, vrbs Galatarum Aquilonarium. Steph.

Doron, Ciciliæ vrbs. Plin.

Doros, Phœniciæ & Cariæ vrbs. Steph

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familia ingentibus diuitiis, & propinquis nobilibus pollens: ſed in ea ingenij atque induſtriæ bonum, cæterarúmque honeſtarum artium ſtudia magis, quàm hæc vigebant: formæ verò, ac decoris gloria tanta ei fuit, vt mirum ac ſpeciale in ea Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honeſtate vitæ pulchrior quàm vultu corporis eſſe ſtuderet: æquiſſimo mentis judicio, quod pulchrum ac decorum inter homines videbantur id potiùs Deo conſecrare, quàm vſui humano ſtatuit indulgere, vt virgo Deo ſacra perſiſteret. At tyrannus ad contemerandam virginem, ac polluendam eius caſtitatem animum intendit. Comperto verò quòd Chriſtiano eſſet, quæ ſecundùm ſua edicta pœnæ magis, quàm libidini ſubiicienda videretur, in ambiguo poſitus, æſtuare cœpit, & in quam ſe partem verteret, ignorare. Sed vbi dubios animos libido, quæ ei latiùs dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem pro martyrio ad ſupplicium rapi, per occultos nuntios de ſtupro interpellauit: illa æquè nefas ſibi eſſe reſpondit templum ſui corporis, quod ſemel Deo conſecrauerat: idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere. Proinde ſe quidem ad mortem paratam eſſe. Ad quæ reſponſa tyrannus libidine accenſus, cùm acriùs incaleſceret, & niſi verbis acquieuiſſet, vi agere decerneret, omnibus virgo pudiciſſima facultatibus ſuis, domóque, ac familia derelicta, noctu clàm, cùm pauci fideliſſimis fabulis, & cum amiciſſima comite caſtitate diſceſſit, atque illuſum tyrannũ reliquit. Euſeb. lib octauo, cap. 17. hiſt. Eccleſ.

Dorotheus, Armeniæ prætor, anno ſalutis 29.

Dorticum, Ptol. lib. 3. cap. 7. Myſiæ ſuperioris ciuitas

... iuxta Danubium amnem.

Dortium, nomen ... diminutionis ſeu adulationis cauſa ſic prolatum, quaſi dulce & amabile nomen.

Dorſenus, Fabius, poeta comicus, cuius teſtimonio & verſibus vtitur Plin. lib. 14. c. 13.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmæum, à quo Pygmæi dicti. Steph.

Dorus, Neptuni filius, regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti. Seruius apud Virg. Æn. 2.

Dorus, vrbs Phœniciæ, incolæ Doritæ, à Pauſania Dorienſes vocantur. Eſt etiam Cariæ vrbs. Steph.

Dori, oppidum Ponti.

Doryclus, filius Priami nothus, ab Aiace in bello Troiano interfectus. Hom. lib. 11. Iliad.

Doryclus, frater Phinei regis Thraciæ. Virg. lib. 5. Æneid.

Fit Beroe Iſmarij coniux longæua Dory. li.

Et paulò pòſt.

Non hæc Rhœteia matres,
Eſt Dorycli, coniux, &c.

Doryclus, primus Caſti victor in Olympicis, Cæl.

Dorylæum, Ptol lib. 5. cap. 2. magna Phrygiæ ciuitas Plin. libro 5. cap. 29. Dorilaum vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis, apud Steph. *Δορυλάειον* & *Δορύλαιον* nominatur.

Doryctera, Aſiæ minoris regio ad Ægæum pelagus. Diodor.

Dorylas, nomen Naſamonis cuiuſdam potentiſſimi, vnus ex iis qui Perſeo in aula Cephei vim inferre conati ab illo ſunt interfecti. Ouid. 5. Metam.

Et Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri,
Diues agri Dorylas: quo non poſſederat alter
Latius aut totidem tollebat farris aceruos.

Dorylas, Centaurus, Ouid. 12. Metamorph.

Dorylaus, fluuius in Phrygia.

Dorylaus, rei militaris peritiſſimus, magna familiaritate Mithridati Euergetæ deuinctus. Stra. lib. 10.

Dorylius, legatus Deiotari regis ad Cæſarem.

Doſa, Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Doſa, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Doſareni Arabiæ Fælicis gens Ptol.

Doraſan Indiæ intra Gangem fluuius. Ptol.

Doſci, Aſiæ ad Pontum Euxinū populi. Strab.

Doſo, cognomen populare Antigoni Demetrij nepotis inde tractum quòd benignè omnibus promitteret, nec promiſſa præſtaret: ille enim quibuſ pare tibus reſpondere ſolebat, *δώσω*, id eſt, Dabo, vnde natum prouerbium, Doſones.

Doſitheus, nomen ducis 2 Macch 12.

Dothaim ſiue Dothain, ritus aut lex, locus in Iudæa: vbi Ioſeph reperit fratres ſuos pecora paſcentes. Geneſ. 37. qui etiam temporibus Hieronymi ſupererat in duodecimo à Sebaſte miliario contra aquilonis plagam, 4. Reg. 6.

Dotium vrbs Theſſaliæ, in quam Gnidij migrarunt, quorum regio Gnidia vocatur, à Doria Elari filia ſic dicta, vel à Dotide vel Doto. Steph.

Doueona, Cadurcorum in Gallia vrbs. Ptol. *Cahors*, Vineto. *Douue* pagus, Lipſio in Amphitheatro.

D R

Drabeſcus, Thraciæ regiuncula Steph.

Dracæ, Aſiæ populi circa Caucaſum. Trogus.

Drachinæ, Ariæ gens. Ptol.

Drachenus, Auſonio fluuius eſt, in Moſellam erumpens, hodie *Draun*, Draphonus legit Scaliger.

Draco, antiquiſſimus Athenienſium legiſlator ante Solonem, cuius leges Solon ipſe præterquam quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curauit, propter ſeueritatem. Nam vna omnibus pœna conſtituta erat, vt etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui oleta ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, Draconem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Gell. lib. 12. cap. 18. Cuius rei cauſam cùm ab eo quidam quæſiſſet, reſpondiſſe fertur, paruas quidem ſe culpas ea pœna dignas exiſtimaſſe, magnis verò quam maiorem conſtitueret, non habuiſſe. Plut.

Draco, homo quidam ſceleratiſſimus. Vide Pythia.

Draco, Aſiæ minoris mons, in Tmolo deſinens. Plin.

Dracon, fluuius ad radices Veſuuij montis. Procop. iuxta Nuceriam labitur.

Draconigena, à poetis dicebatur vrbs Bœotiæ à Cadmo cum quinque viris ex Dracone ab ipſo interfecto natis, conſtructa. Dicitur & Thebæ.

Draconis, inſula in Libya. Steph.

Draconum, mons & ciuitas in Icaria inſula. Steph.

Dracontius, Africæ propriæ adiacens inſula.

Dracontus Stephano eſt, *Chelonites* Nigro dicitur.

Dræus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorum duce victus. Liu. lib. 52.

Dragmus, vrbs Cretæ. Steph.

Dragogi, Aſiæ populi, quos Arria. lib. 3. de geſt. Alexandri cum Drangis numerat.

Drances, vnus ex Latini regis proceribus, eloquens quidem, ſed imbecillis, Turno Rutulorum regi infenſiſſimus. Virg. lib. 11.

Drangæ, populi Perſici, vnde fœmininum Drangeis, & regio Drangiana. Steph.

Drangiana, prouincia in Aſia maiore, quam Ptol. ab occaſu & ſeptentrione Aria & Bagoa monte terminari ait, ab oriente Arachoſi.

Dranſi, Thraciæ populi. Herod. li. 5. ad editum puerorum ſedentes plorant, & quaſcunque neceſſe ſit illi, qui vitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates recenſent. Fato functos magna lætitia ſepeliunt. In exemplaribus emendatis legitur [illegible] Trauſi.

D[illegible]ianus, vide Darus.

Drapſaca, Bactrianæ aut Viciniæ vrbs, apud Arrian 3. lib. Alex.

Draſoca, Paropaniſi & Indiæ intra Gangem oppidum Ptol.

Dratygenia, Aſiæ regio. Polyb.

Drauca, Cretæ ciuitas. Iſac. in Lycophr.

Draudacum, Caſtellum Peneſtiæ regionis. Liuius.

Drauus, Pannoniæ fluuius, quem Danubius excipit. Darus. Ptol. *Dra*, vulgò vt teſtatur Lazius.

Draxum, Heſych. Siciliæ locus Sacer, vbi agricolæ dona offerebant.

Drecanum, locus Coæ inſulæ, verſus Occidentem, & pagus. Strab.

Drépana, vrbs Lyciæ. Et Drepana in plurali numero, vrbs Siciliæ. Steph.

Drepana, ſeu Drepanum, promontorium & vrbs Siciliæ, trans Lilybæum promontorium, non procul ab Eryce monte ita dicta, quòd [illegible], ſit, hoc eſt, in modum falcis incuruata: vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem proiecerit. Ouid. lib. 3. Faſt.

Quique locus curuæ nomina falcis habet.

Drépane, in Phæacia. Eſt etiam Drepane in Bithynia iuxta Aſtacenum ſinum: item mons Æthiopiæ. Bithynicam ſic dictam aiunt à falce Saturni. Steph.

Drepane, olim vocata eſt Scheria.

Drepanum, Cyrenaicæ regionis in Africa promontorium ad Syrtim maiorem. Ptolem. Item promontorium Ægypti ad ſinum Arabicum, & Siciliæ & Icariæ, Straboni & Cypri inſulæ, & Cretæ inſulæ. Quæ varia apud recentiores Geographicos nomina ſortita ſunt.

Drepanum, Bithyniæ ſeu Libyæ vrbs ad Nicomediæ Si[illegible]um, vt eam deſcribit Niceph. Caliſtus, qui eam à Conſtantino Magno Imp Hellenopolim cognominatam ſcribit.

Drepſa, Ptol. Sogdianæ regionis metropolis: *Fanda* Plinij eſt, *Darapſa* Straboni eſſe vult Villanouanus, à Strabone tamen hæc Bactrianæ attribuitur.

Dreſa, Miſniæ in ſuperiori Saxonia oppidum ſitum aſpectúq; amœniſſimum, valido murorum circuitu ſoueis, propugnaculis probè munitum, publicorum, priuatorúmque ædificiorum nitore, cu[illegible] præcipuis Miſniæ vrbibus decertat. Ab Al[illegible] fluuio irrigatur, cuius margines pons, ſtupenda ob longitudinem ſerie, ex ſaxo duriſſimo fornicatus, coniungit, habens in citeriore latere Dreſam antiquam, frequenti habitatione celebrem. Duces Electores Saxoniæ hic ſedem & Armamentarium poſuerunt. Vulgò *Dreſden*.

Dreſia, vrbs Phrygiæ. Steph.

Drillæ, Xenophonti & Arriano in Periplo Ponti Euxini, ſunt populi ad Pontum Euxinum finitimi Colchidi regioni: ſed Stukio *Sanni* videntur.

Dricca, Scythiæ fluuius. Iornand.

Drilon, Ptol. lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluuius, qui à Scardo monte profluit, iuxta medium ſuperioris Myſiæ, alias Drylon.

Drilonius, vrbs maxima vltima Celticarum. Steph.

Drilophylitæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Drimæa, Græciæ regio iuxta Parnaſſum montem, Plinio *Daula* appellata: in ea Daulis vrbs eſt apud Ptol.

Drimati, populi Arabiæ fœlicis. Plin.

Drinius, Dalmatiæ fluuius. Plin.

Drios, Arcadiæ mons. Diodor.

Drobeta Daciæ Ripenus vrbs. lib Notit.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromeus, paraſitus quidam, à quo cum quæſitum eſſet, an apud Chalcidem lautum pararetur conuiuium: reſpondit, iucundius non videri Chalcidenſis cœnæ procemium oſtreorum numero & varietate.

Dromiſcos, inſula Mileto nunc iuncta. Plin. lib. 2. cap. 89.

Dromochetis, Getarum rex, qui Syſimachum hoſtem bello captum mira clementia illæſum dimiſit.

Dromos, Achillis inſula, quia illuc vſque Iphigeniam à Diana raptam, ne immolaretur, eſt amanter perſequutus. Cæl. lib. 14. c. 4.

Drongilum, regiuncula Theſſaliæ. Steph.

Dropici. Perſici populi. Herodot.

Droſache, Serica vrbs. Ptol.

Droſica, Thraciæ præfectura. Ptol.

Druentia, fluuius Medulorum ſeu Medua[illegible] rum ſeſe per confragoſa loca in Rhodanum præcipitans. Strabo libr. 4. vide *Iſara*, vulgò, *La Durance*.

Drugeri, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, vt vult Plin. lib. 4. c. 11.

Druide, ſiue Druides, aut vt alij ſcribunt, Dryidæ, Magi ſeu ſacerdotes fuerunt Gallorum, ma[illegible]ximo apud eos in honore habiti: ita dicti, quod in ſyluis inter arbores degerent, [illegible] enim quamvis peculiariter quercum ſignificet, [illegible] tamen pro quauis arbore accipiebatur. Hi ſolebant ſacrificia publica & priuata procurare, religiones interpretari, adoleſcentes diſciplinis

nan ſtimere,rerum naturalium cauſas ſcrutari, de cæde,de finibus, cæteriſque controuerſiis cognoſcere, ſi quis decreto non ſtetiſſet, eidem ſacrificiis, hominum ſermone & congreſſu interdicere, Cæſ. Comment. lib. 6. Immortales animas,& mundum non genitum aſſerebant:in primis autem hoc nitebantur perſuadere,non interire animas, ſed ab aliis poſt mortem tranſire ad alios : atque hoc maximè homines ad virtutem excitari putabant, metu mortis neglecto. Hanc religionem (inquit Suetonius) ſub Auguſto interdictam Claudius imperator quintus penitus aboleuit.De his etiam Cic.lib.1.de diuinat.

Druna, Fluuius ex Alpibus erumpens,qui tribus à Valentia leucis Rhodanum ingreditur , & hodie *Dronia* vocatur.vt Scaliger ſcribit,

Druphegis,Daciæ vrbs.Ptol.

Druſias,Iudææ vrbs.Ptol.

Druſilla, vxor Felicis præſidis Iudææ. Act.24. Sic etiam dicta eſt Liuia vxor Auguſti.

Druſillanus,nomine Rotundus,ſeruus Claudij Imperatoris, diſpenſatórque Hiſpaniæ citerioris.Plin.lib.33.cap.11.

Druſipara,Thraciæ vrbs,Ptolem.

Druſomagus. Ptolem. vrbs Rhetiæ , hodie Campidonæ: alij *Kempten* , alij *Memmingen* eſſe hodie dicunt.

Druſus , vir Romanus , genere & eloquentia magnus : ſed ambitioſus & ſuperbus. Catonis auus. Cic. libr. 4. de Fin. Interfectus is eſt domi ſuæ,Cic.pro Milone.

M.Liuius Druſus, cognomento Salinator,vnà cum Cl.Nerone,collega ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virgi.lib.6.Æneid.

Druſus , Liuiæ Auguſtæ filius in Germania periit, de cuius morte extat Ouidij carmen conſolatorium ad Liuiam matrem.

Iul.Druſus Publicola, haud immeritò claruit, quod domus eius pluribus partibus vicinis conſpicua tùm pateret, & quinque eam talentorum omnino ſumptu faber quidam euertendam atque commodiùs dirigendam ſuſcipere vellet, Decem (inquit) dabo ſi totam ita exponas conſpicuam, vt vniuerſi ciues, nedum vicini,perſpicere queant , qua domi meæ ratione viuatur: nempe vir erat modeſtus frugi , nec ei fortè eiuſmodi domus perſpicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ ſpecimen & præclaræ vitæ documenta eruditiſſima quotidie foris dabat. Plutarc.

Druzon,Phrygiæ maioris oppidum.Ptol.

Dryades,Nymphæ ſyluarum prȩſides,ita dictȩ à Græco nomine δρῦς Virg.1. Georg.

Fortè ſimul Faunique pedē , Driadéſque puella.

Dryæna,vrbs Ciliciæ à Drieno condita *Chryſopolis* poſtea nominata.Steph.

Driantiades,dictus Lycurgus,Thraciæ rex. Dryanthis filius,qui cùm vites excindere vellet, ne Baccho in poſterum liberetur,tibias ſibi ſuccedit.Ouid in Ibin.

Vtque Dryātiade Rhodopeia regna tenenti. &c.

Dryas , filius Hippolochi & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes ſequutas , quū in pugna Parthenopæū lethali ictu vulneraſſet,à Diana ſagittis occiſus eſt. Statius lib. 8. Thebaid.

Dryas,Fauni filia aſpectu virorum vſque adeò exoſa, vt in publicum prodire nuſquam viſa ſit. Quo factum eſt , vt ſit vetitum, ne eius ſacris intereſſent mares. Autor Plutar.

Drybactæ.Sogdianæ gens.Ptolem.

Drylæ,Mauritaniæ Cæſarienſis populi. Ptolemæus.

Drylæ,vicus non procul à Pontica Trapezonte.Steph.

Drylon,vide Drilon.

Dryme,vrbs Lybiæ.Steph.

Drymæa vrbs Phocidis Steph.

Drymodis,priùs dicebatur,quȩ nunc Arcadia, ſed deinde Pelaſgus.

Drymus, vrbs inter Atticam & Bœotiam. Suidas.Alia Eubœæ inſulæ.Strabo.

Drymûſa,inſula Ioniæ.Stephan,

Drynemetum,Galatiæ locus,Strabo.

Dryope,vrbs circa Hermionem.Stephan.

Dryope, nomen cuiuſdam , qui Hylam Nympham rapuit.

Dryope , Oechaliæ virgo ab Apolline compreſſa , poſt Andremonis vxor:tandem in locum arborem conuerſa eſt: Ouid. Metam. lib. 9. Nomen à quercu & voce factum eſt: fingitur autem in locum mutata,hanc fortè ob cauſam,quòd inter quercum & locum aliqua ſit conuenientia: voluitque Ouidius varias naturæ rerúmque vices eleganti admodum veteris philoſophiæ penicillo adumbrare , vt iucundior rerum ex elementis creatarum compoſitio & conſideratio lectoribus appareret.

Dryopes, populi Epirotici. Strab. lib. 8. & 13. Plin. in præfatione lib. 4. Sunt & Dryopes , Seruio,populi iuxta Parnaſſum.

Dryopes, populi circa Oetam à Dryope Euripili filia dicti.Steph.

Dryopia , regio Dryopum circa Thrachinem Stephan.

Drys,vrbs Thraciȩ,Epiri,& alia Oenouorum, item vicus Lyciæ circa Arum fluuium.Steph.

Dryſus,vir Troanus.Homer.in Iliad.

Dryſa,Samos olim dicta eſt.Steph.

D V

Duarus,ſinus Arabiæ felicis.Plin.

Dubis , Ptolemæo , Galliæ fluuius: vulgò, *Le Doux* : Aliis dictus Alduaduſius , aliis Alduabis, aliis Alduaſdalis. hinc Veſontionem Sequanorum oppidum penè totum cingit. Cæſ. bello Gall.lib.2.

Dubitapes, fictor egregius, vaſa ex rubra creta primus effinxit.

Dubium, Perſidis regio, tum cæteris, tum cœli & aquarum ſalubritate præſtans. Procop.

Ducæ, Mauritaniæ Cæſarienſis populi. Ptol.

Dacôna, Ptolem. Cadurcorum in Gallia vrbs, vulgò *Cahors en Querci.*

Dudia, i. dilectus aut patruus meus, nomen viri, Paral. 27.

Dudini, quos Gallimachus Paucetias vocat: Illyriæ populi ſunt. Plin. hos Pizetus putat in loco eſſe hodie *Naden.* dicto.

Dudua, Galatiæ vrbs. Ptol.

Dudum, Libyæ interioris oppidum. Ptolem.

Duel, pater Eliaſaph, principis tribus Gad. Num. 1. Lat. agnoſcite Deum, aut ſcientia Dei.

Duellonam, Bellonum antiqui appellabant. Varro lib. 4 de lingua Latina.

Duilius Romanus, qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is iam ſenex & trementi corpore in quodam iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtiſque ſe domum contulit. Quúmque apud vxorem queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, vt huic vitio mederetur: Feciſſem, inquit illa, niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere. Idem de Hieronis vxore narrat Plutarch.

Dulcitius, Tribunus & notarius Imp. exequutor in Africa, imperialium iuſſionum contra Donatiſtas Auguſtinus retractationum lib. 2.

Dulgibini, Germaniæ populi ſunt Tacito, quos Althamerus *Dulgumnios* Ptolemæi putat & hodie *Goettingen* incolere & Weſtphaliæ partem.

Dulichium, hodie *Val du compere*, inſula in mari Ionio, non procul ab Ithaca, vna ex iis qui bus Vlyſſes imperabat. Virg 3. Æneid. Hinc Dulichius, a, um.

Dulopolis, id eſt, ſeruorum ciuitas, in Libya eſt, in quam, ſi ſeruus quamuis peregrinus lapidem intulerit, liber fit. Alia Hierodulorum eſt, in qua vnicus liber eſt, cæteri omnes ſerui. Aiunt & in Creta Dulopolim fuiſſe mille virorum: eſt etiam Dulopolis, Aſiæ minoris oppidum prope Rhodum inſulam, Plin. eſt etiam parua regio in Ægypto huius nominis. Stephan.

Duma, Hebræis dicitur Idumæa.

Duma, ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 15. vbi interpres ſcripſit Ruma, ſequutus LXX. qui ῥουμα ſcripſerunt. Lat. ſilentium vel ſimilitudo.

Duma, filius Iſmaelis, à qua Dumæa regio dicta Geneſ. 25.

Dumana, Aſiæ oppidum, à Syene & Arabiæ latere. Plin. lib. 6. c 29.

Dumna, inſula in Britannia, Scandiæ proxima. Plin.

Dumatha, vrbs Arabiæ. Steph.

Dumnonij, Albionis inſulæ populi. Ptol. *Deuonia* hodie Lælando horum regio.

Dunax, Thraciæ mons. Strabo. Donuca, Liuio.

Dunga, Indiæ intra Gangem oppidum. *Dabul*, Caſtaldo.

Dunium, Ptol. vrbs inſulæ Britanniæ: alio nomine Dorlinga.

Dunum, Hiberniæ oppidum Ptolem. *Devva* Camdeno Galliæ multa oppida hodie hanc vocem retinent, vt Caſtrodunum, Nouiodunum, Vxellodunum. &c.

Dur, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Dura, id eſt, generatio, vel habitatio, aut pyra ignis. vallis prouinciæ Babylonis Daniel 3.

Dura, vrbs Meſopotamiæ: Gentile, Durenus, Steph.

Duraba, Babyloniæ vrbs. Ptol.

Duram, quidam putant eſſe fluuium, iuxta quem gigantes turrim Babel fecerunt. Alij volunt eſſe campum: vnde eſt apud Danielem. In campo Duram ſtatuit Nabuchodonoſor ſtatuã.

Duranius Auſon. Galliæ Aquitanicæ fluuius, qui in Garumnam exoneratur, & vulgò *la Dordogne* appellatur. Scaligero & Vineto.

Durbeta, vrbs Meſopotamię iuxta Tigrim. Pt.

Durdum, Mauritaniæ mons. Ptol.

Durga, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Duria, fluuius per Salaſſos, in Ciſalpinam delapſus Galliam, Pado miſcetur. Strab.

Duria, ſiue Darias, Straboni fluuius Edenetorum in tractu Tarraconenſis Hiſpaniæ, Valentiam præterfluens, & in ſinum Sucronenſem ſe exonerans. Salluſtius Turiam vocat, quam ſcripturæ rationem in Claudiano quoque obſeruauimus, qui ſic habet.

Floribus & roſeis formoſus Turia ripis.

Ptolemæus hac in parte Turilem vocat amnem, Eſt in Luſitania quoque Durius, quẽ Strabo Durium, multi Doram appellant. Silius libro primo.

Hinc certant Pactoe tibi, Duriuſque, Tagúſque

Plinius hodie *Guadalaia*.

Durine, Suſianæ oppidum. Plin.

Duriopus. vrbs & regio Macedoniæ. Steph.

Durio, Straboni vrbs vbi Rhodanus & Iſara miſcentur *Doyre*, exiguus vicus hodie, vt tradit L. Poldo.

Durius, Hiſpaniæ maximus fluuius, in Pelendonibus ortus, Aſturiam à Vettonibus, & Luſitaniam à Gallæcis diſterminat. *Ducro* hodie.

Durnomagum, Germaniæ inferioris vrbs, vbi legio VII. Anton. *Dormagen* hodie eſt, infra Coloniam.

Duroa, mons in Mauritania Tingitana. Ptol.

Dorobrinæ, Angliæ vrbs. Anton. Ceſter Camdeno.

Durocalis, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Antoninus.

Durocotalaunum, Belgicæ vrbs. Anton cui legio XII. tribuitur.

Durocornouium, Angliæ oppidum. Anton.

Durocottorum, Galliæ vrbs in Belgica. Ptol. Gallicè, *Rheims en Champaigne*. Cæſ. lib. 6. bell. Gall.

Duroleuum, durolitum, Angliæ oppida. Anton.

Durolipons, Anton. Angliæ vrbs eſt, fortè, *Huntingthen*, inquit Talbotus. Nam illic Dour & pons locum eſſe declarant, per quem fluuius ponte iuoctus decurrit.

Durolorum, Rhemorum in Gallia vrbs. Ant.

Duronia, Samnitum oppidum. Liu.

Duronum, Galliæ Belgicæ vrbs, Anton.

Duroſtolum, Myſiæ inferioris vrbs. Ptol.

Durotriges, Alcionis iuſulæ populi. Ptol.

Duſare, ſcopulus & vertex altiſſimus Arabiæ: ſic dictus à Duſaro deo qui apud Arabes & Dacharenos colitur: Gentile, Duſareni. Steph.

Durouernum, vel Dorouernum, vt habet Beda, ſed is etiam Durouernia legit, Angliæ vrbs eſt, in Cantio.

D Y

Dyman, tribus Dorienſium. Steph.

Dymas, Virg. 2. Æneid.

Diis aliter viſum: pereunt Hipaniſque Dymáſque.

Dyme, vide Thymbra.

Dymbrius, vrbs Achaiæ vltima occaſū, quam Antimachus Cauconidem à Caucone fluuio cognominat. Steph. dicitur etiam, *Stratus, Palea, Cauconia, Clarenſa.*

Dyme, Thraciæ vrbs. Ptol. Dime Ant.

Dymethus, Siciliæ mediterranea vrbs. Ptol. hodie, *Terre del Oliueto.*

Dymus, Sogdianæ fluuius. Ptol.

Dynamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia, ita dicta ab eo, quòd in mari plurimùm polleat. Heſiod. in Theogon.

Dynamius cos. cum Sifido, anno ab vrbe 1241.

Dyndaſum, vrbs Cariæ. Steph.

Dyndima, & Dyndimene, Ceres dea dicta eſt, à Dyndimis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.

Dyos, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptol.

Dyras, Trachiniæ fluuius. Strabo.

Dyraſpis, Scythiæ fluuius. Ouid.

Dyrbæi, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

Dyrrodotis, amnis ad Caucaſias portas. Plin.

Dyrrachium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ in mari Adriarico incumbit, diſtans à Brundiſi CCXX. M. paſſuum trajectu. Dictum autem volunt Dyrrachium à nomine ejus, qui ibi portum adjecit: nam anteà Epidamnus vocabatur. Plin. lib. 3. cap. 23. vulgò, *Durrazzo*. Hanc vrbem Cicero exilij ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimá, in qua & commoratus eſt, donec à Senatuſconſulto reuocaretur.

Dyrrachium, Laconiæ vrbs Stephano vna ex centum.

Dyrſela, Pamphiliæ oppidum. Ptol.

Dyrta, Aſſacanarum vrbs in India. Arrian.

Dyſis, locus in Piceno, non procul ab Ancora. Procop.

Dyſorum, Thraciæ mons in Pæonia regione. Herodot.

Dyſpontium, vrbs Piſeæ, à Dyſpontio Pelopis filio. Steph.

Dyſrachia, Illyriæ regio: cujus incolę Dyſrachij & Dyrracheni, vrbs eadem eſt & Dyrrachium, vt author eſt Euſtat. in Dionyſ.

Dyſtus, vrbs Eubœæ. Steph. 18.

E A

EADIMVNDVS, rex Anglorum, cújus caput amputatum, lupus alioqui ſæuiſſimus, intactum ſeruauit & illæſum. Hiſt. Angl.

Eanes, quem Patroclum interémiſſe ferunt, ob ídque domo profugum ad Peleum in Theſſalia ventitaſſe, à quo & ſacellum Eanium & Eanidem fontem oſtendunt nominatum. Strabo lib. 9.

Eantes, hiſtoricus Cyzicenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eanus, ab antiquis Ianus dictus eſt, qui ſæpe e, pro i, vſurpant, quod docet Quintilianus lib. 5. lib. 6.

Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Earinus, nomen formoſi pueri apud Mart. à Vere dictum.

Eaſis, Gedroſiæ Metropolis. Ptol.

Eaſium, Achaiæ in Peloponneſo vrbs. Pauſa.

Eaſo, ciuitas Hiſpaniæ Tarracouenſis. Ptol. vulgò, *S. Sebaſtian.*

E B

Eba, Tuſcorum vrbs. Ptol.

Ebal, filius Sobal filij Seir. Geneſ. 36. Lat. aceruus vetuſtatis, aut aceruus defluens.

Ebibas, filius Afri, ſeu Ophri, Abraham filij ex Ketura, Ioſeph. lib. 1. cap. 1. Antiq. Iud.

Ebellanum, Hiſpaniæ oppidum. Anton.

Ebionitæ, hęretici purum hominem ex communi natiuitate, è viro & muliere Chriſtum natum aſſerentes, legémque Moſaicam neceſſariò obſeruandam. Euſeb. lib. 3. anno ſalutis 84.

Ebiſma, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Eblæa, Albaniæ vrbs. Ptol.

Eblana, Ptolem. Hiberniæ oppidum. *Dublin*, hodie.

Eblitei, montes in Arabia fœlici. Plin.

Ebode, Plin. Helmodênum oppidum in Arabia fœlici: Arabiæ Petreæ vrbs. Ptol.

Ebodurum, Rhœtiæ vrbs. Ptol.

Ebora, Luſitaniæ vrbs, Anton. Plin. Mela. hodie, *Euora.*

Ebora, Bæticæ vrbs, ad ſinum Gaditanum: circa Bætim fluuiū, in maris littore. Strab. Steph.

Ebora, Turdulorum vrbs in eadem Bætica, ſed interiùs verſus mediterranea. Ptol.

Ebora, in Hedetanis oppidum. Ptol.

Ebora, Luſitaniæ oppidum. Ptol.

Ebora, vide Ebura.

Eboracum, Britanniæ ciuitas, Ptolem, vulgò, *York.*

Eboſus, vide Ebuſus.

Ebrimirus, Theodati gener, ad Beliſarium defecit, anno ab vrbe 1289.

Ebroduntij, Inalpini populi, à Galba Imperatore Narbonenſi Prouinciæ adiuncti, Plin. li. 3. c. 4. hodie, *Le pays d'autour d'Ambrun.*

Ebrodunum, Simleto Heluetiæ oppidum, ad lacum Neocomenſem, vulgò, *Yuerdun.*

Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentiſſimus, idemque nequiſſimus. Annal. Franciæ.

Ebron, mons Palæſtinorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.

Ebron, ciuitas in terra Chanaan, quæ & Cheriatharbe dicitur, & Quatuor interpretatur, id eſt, quatuor patriarcharum, Adam ſc. Abraham, Iſaac, & Iacob, qui ibi ſepulti ſunt. Franciſc. Ximen fuit quondam Philiſtinorum Metropolis: & in qua ſæpius Iſraelitarum reges vngebantur: ibique Dauid in regem coronatus eſt: Gentile, Ebronius, vide Steph.

Ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope monte fluens, in cuius arena inueniuntur ramenta auri. Strabo.

Ebudæ, vel Ebudes, inſulæ ſunt quinque numero, in Oceano Britannico, anguſto freto diuiſæ: cujus incolæ Solino, lacte ſolùm & piſcibus veſcuntur. Plin. *Habudes,* ſcribit. Alijs, *Hebrides & Ebonia*, vt ſcribit in ſua Britanniæ tabula. Ger. Mercator. Scotiæ regni ſunt inſulæ, à parte Occidentali. Beda. *Menanicas,* vocat.

Eburacum, Ptol. Albionis inſulæ vrbs quam Anton. *Legionem* vi. *Victricem,* cognominat, *Cayrefrok.*

Eburobritium, Luſitaniæ vrbs eſt, quæ hodie *Euora de alcobaca,* dicitur.

Ebura, Luſitaniæ vrbs, Ptolem. hodie Ebora. Steph. *ἄβωρα*, alibi *ἔβωρα*, vrbs juxta Oceanum poſt Gades ſita.

Eburini, Lucaniæ populi. Plin. li. 3. c. 11.

Eburones, populi inter Belgas, gente, nomine, & numero Germani appellati, Condruſis, Menapijs, Aduaticis, Treuiris, quorum clientes erat, & ſyluæ Arduennæ finitimi, nunc, *Leodienſes,* dicti, apud Gallos, *Liege.* Horum maxima pars inter Rhenum & Moſam, qui ſcilicet Moſa fluuius eos alluit. His Sicambri (qui Geldrenſes erant Tranſrhenani) ſunt proxim. Tempore Cæſaris, Eburonum ciuitas ignobilis atque humilis: proximi Oceano & ſyluis, continentéſque paludes habebant, & per fraudem multos ex Cæſaris exercitu trucidarunt. His duo reges præerant, quo magis conſtat eos fines quàm latiſſimos extitiſſe, quibus conjectura eſt ducatum Luxemburgenſem, & Lotharingenſem, ac Iuliacenſis partem & Namurcenſem comitatum, vrbémque Aquiſgranum, incluſos extitiſſe, ac quantum diœceſis ipſa Leodenſis vſquequaque ſe extendit, reges illos poſſediſſe. Apud Eburones autem ſtirpem Caroli Magni in vico Lupilia nomine, Leodienſi ciuitati proximo, ortum habuiſſe tradunt, Pipinóſque & Carlomanos Belgas, ſimúlque Germanos fuiſſe: ſicque in Germanos Ciſrhenanos, qui Belgæ ſunt, à Græcis, non in Tranſrhenanos eſt tranſlatum imperium. Ciuitas nunc eſt Epiſcopalis Prouinciæ Colonienſis. Hanc ciuitatem Carolus dux Burgundiæ vltimus, ſolo æquauit, omnéſque puberes & ſacerdotes interfecit, quòd Epiſcopo Ducis conſanguineo, infeſtiores aliquanto fuiſſent. De Eburonibus apud Cæſarem in Comment. de bello Gallico frequens fit mentio.

Eburonicæ, inter Celtas populi, Aulercis, Lexouijs, Vnellis & Curioſolitis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus Martianus in Cæſarem: vulgò, *Ceux d'Eureux en Normandie.* Cenal.

Eburum, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, vulgò, *Olmutz*, Morauiæ Metropolis, Pyramio, Iazio verò eſt oppidum Bohemiæ, Borovva nomine.

Ebuſus, inſula in mari Balearico, altera Pithyſarum, nullum animal noxium gignens. Plin. lib. 3. c. 5. Ebuſi terra fugat ſerpentes, Colubrariæ parit: ideò infeſta omnibus, niſi Ebuſitanam terram inferentibus. Habet hæc inſula oppidum ejuſdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur conditum: aut certè à Pœnis, qui à Phœnicibus originem duxerunt. Silius li. 3.

Iámque Ebuſus Phœniſſa mouet, iámque Arabes arma.

Liuio Pitiuſa dicitur. De ea autem hæc Plin. li. 3. c. 5. Inſulæ per hæc maria primæ omnium Pityuſę à Græcis dictæ à frutice Pineo, nunc Ebuſus vocatur. Vtraque ciuitate fœderata auguſto freto interfluente patent XLII. M paſſ.

Ebutius Heluius, Magiſter equitum, anno ab vrbe 320.

Ebutius venerator quidam Romę, aduerſus

quem

quem Cicero pro Cæcinna perorauit.

E C

Ecalidus, ſcribunt Annius & Leander, fluuium Thuſciæ ab antiquis vocatum, quem hodie vulgò *Caddano* appellant.

Ecameda, magnanimi Arſinoi filia, forma deabus æquāda, quam à cæteris Græcis electam Neſtor, quòd conſilio reliquos antecelleret, ſibi donatam è Tenedo ad Græcorum caſtra deputauit, cui illa decore & jucundè miniſtrabat. Homer. Iliad. 11.

Ecbaſus, vide in Parrhaſia.

Ecbatana, numero plurali, metropolis Mediæ, vel, vt quidam exiſtimant, regio quædam magis condita à Diocle rege Medorum, Strabo lib. 11.

Ecbatana, vrbs in Syria, qua Epiphania quandoque vocata eſt: ac per g, etiam ſcribi poſſe, quidam teſtantur, Egbatana. Alij Ecbatani appellant, quam Plinius à Seleuco rege conditam ſcribit à Caſpijs portis, per viginti millia paſſuum diſtantem. Carmelus etiam dicta fortè à monte Carmelo, in quo ſita eſt. Plin.

Eccetan, nomen viri, 1. Eſdr. 8. Lat. paruus ſiue minimus.

Ecdamna, Galatiæ vrbs. Ptol.

Ecdippa, vrbs in Phœnice, olim Ace vocata. Plin. lib. 5. c. 19.

Ecebolius, ſophiſta Conſtantinopolitanus, propter frequentem apoſtaſiam à fide orthodoxa infamis. Eccl. hiſt.

Ecelesta, inquit Cluſ. eſt in inſcriptionibus marmoreis antiquis, vbi hodie Medina Celi vrbs eſt. Hanc Medinam Mediolum Celtiberorum Ptolemæi eſſe nonnulli putant.

Ecelynus, Pontificis exercitum cepit: ei Brixiani ſeſe commiſerunt. Blond. lib. 8. decad. 2.

Ecclinus, tyrannus fuit, qui poſt infinita propè flagitia & crudelitatis exempla, tandem in bello (quod contra Martinum Turianum Mediolani principem ſuſceperat) vulneratus, more frendentis belluæ vulnus diſcerpſit, eóque miſeram euomuit vitam. Hic dum viueret, circa Tarniſum exercebat tyrannidem, pueros caſtrabat, ſtuprabat virgines, matronis adimebat mãmas, prægnantum ſecabat vteros, partus exectos in ignem mittebat. Volaterr.

Eceſtienſes, Siciliæ populi, inter ſtipendiarios à Plinio commemorat. lib. 3. c. 8.

Echaia, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. frater Domini.

Echedæ, Atticæ vicus. Steph.

Echedamia, Phocidis vrbs. Pauſan. Locus nemoroſus eſt in Attica, non procul ab Athenis, qui poſtea Academia vocatus fuit, Plutarcho in vita Theſei teſte, & Muſtrio atque Laertio in Platone: huius meminit quoque Appianus in Mithridaticio etiam Echemedium dictum addit Stephanus, ab Echeno quodam.

Echedotus, Macedoniæ fluuius, prope Theſſalonicam in mare Ægæum influens. Ptol. Huius aqua non ſuffecit Xerxis exercitui. Herod.

Echelidæ, vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit ἴλος locus inter Piræeum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in Panatheneis fiebant. Steph.

Echémnis, vide Chennis.

Echémon, Priami filius, à Diomede occiſus. Homerus Iliados 5.

Echenéus, omnium Phæacum generoſiſſimus. Homerus lib. 7. Odyſſeæ.

Echéria, vrbs Italiæ. Steph.

Echtla, vrbs Siciliæ. Steph.

Echetra, vrbs Italiæ. Steph.

Echeuerenſes, Tegeaetrum municipium in Arcadia. Pauſan.

Echi, filius Benjamin, Geneſ. 46. qui 1. Par 8. Rapha dicitur. Lat. frater meus.

Echidne, Scytharum regina, ex qua Hercules tres ſuſcepit filios, vna partu editos: quos cùm eſſet enixa, ex Hercule quæſiuit, quid de ijs fieri vellet: qui reſpondens ait, Cùm primùm in id ætatis, qua arma ferre poſſent, peruenisſent, is qui arcum, quem ei reliquiſſet, tendere poſſet, in regnum Scythiæ poſt eam ſuccederet. quorum liberorum vnus nomine Scytha, ſolus arcum intendere potuit, qui regnũ hac forte cõſecutus, Scythię nomen dedit. Herod. lib. 4.

Echinades exiguæ inſulæ, Acarnaniæ adjacentes, ex aduerſo oſtij Acheloi fluminis, natæ ex arena & limo, impetu Acheloi conuecto. Plin. li. 2. c. 85. Statius li. 2. Theb.

Turbidus obiectus Achelous Echinadas exit.

Lucanus. *& tuus Oeneu*

Pene gener.

Craſſu oblimat Echinades vndis.

Seneca inde Troadi declinat Echina, næ.

Quolibet vento faciles Echinæ.

Ouid. Metam. lib. 8 fingit Naiades Nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinades fuiſſe mutatas. Quia via aquarum vel interrumpente vel aggerente terram inſulæ naſcuntur, emergunt etiam in mari inſulæ, quando aut aqua recedit, aut ſpiritus terræ incluſus potens atque acris ipſam terram ſibi luctanti reſiſtentem attollit, & magno impetu protrudit. Hoc igitur modo Ouidius fabuloſo penicello Naturæ pingit opus. Alijs ſunt maris Ionij inſulæ prope Peloponneſum. Hodie victoria nauali celebres, quam Ianus Auſtriacus à Turcis maxima eorum clade reportauit anno 1571. Nou. Octob. Echinæ dicuntur, Steph. Eæ nunc Strophades appellantur, inquit Apollod. lib. 1. noſtra tempeſtate *Cozzulari* vocari ſcribunt So-

phianns & aliȷ̃.

Echinon, Thraciæ vrbs ad Pegaſeum ſinum. Pomponius Mela lib. 2.

Echinus, ni, vel Echinunris ciuitas vel inſula in Ægæo. Cic. in Araro.

Dicitur excelſis errans in collibus amens,
Quo tenet Ægea defixa in gurgite Echinus.

Echinus, Acarmaniæ oppidum. Plin. Phthiotidis vrbs. Strabo. In Pentapoli Africæ regione ciuitas. Prolem.

Echinuſſa, inſula Eubœæ vicina, quæ poſtea Cimolus dicta eſt. Plin. lib. 4 cap. 12.

Echion, curſor nobilis, de quo Ouid. libro 8. Metamorph.

Impiger Euriſton, curſuque inuictus Echion.

Echion, vnus illorum, quorum opera adiutus Cadmus, Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipſi, Echionidæ dicti ſunt, & Thebę ipſę, Echioniæ.

Echiteus, xv. Sicyniorum rex, ann. 55. rexit.

Echo, Nympha, Cephiſſi amnis aceola, quæ Narciſſi amore capta, cùm ab illo ſperneretur, dolotis impatientia contabuit, & corpore in ſaxum conuerſo, nihil præter vocem retinuit. Ouid. lib. 3. Metamor.

Echo allegoricè ſignificat jactantiam, hæc ſpreta mutatur in ſonum, hoc eſt, in rem inanem. Narciſſus verò ſignificat hominem ſibi mirè placentem, ac ſupra modum ſui amantem: quod ex ipſius verbis intelligitur. Sic enim de ſeipſo apud Ouid.

Iſta ego ſum ſenſi: nec me mea fallit imago,
Vror amore mei.

Rectè igitur Echo amat Narciſſum, i. iactantiam φιλαυτίαν. Vide Narciſſus.

Echo, Nympha, nullo oculo viſa, & à Pane, paſtorum deo, mirum in modum adamata: quæ quidem phyſicè cœli harmoniam ſignificare dicitur. Solis amicam, tanquam domini, & moderatoris omnium corporum cœleſtium, ex quibus ipſa componitur atque temperatur. Seru. in Virg. Buc. Vna eſt Echo apud Olympum in porticu, quæ ſepties reperit voces, ac proinde, Heptaphonos porticus illa eſt cogominata. Plutarc. lib. de garrul.. Plin. 36. c. p. 15. Iuxta verò Charenronem pagum prope Pariſios, vna auditur Echo, quæ duodecies eandem reperit vocem, eámque prorſus articulatam. Denique, mira erat Echo apud Delphos, vbi edebantur oracula, quæ diuina penitus eſſe credebantur. Aliis in locis mirę audiũtur vocis repercuſſiones.

Ecnomus & Phalatium, duo propugnacula in verticibus Siciliæ in agro Gele vrbs, vt Diodor. lib. 15. teſtatur.

Eeoborgis Galariæ vrbs. Anton.

Econia, eiuitas in Græcia Plinius. lib. 4. cap. 7.

Ecphantus Syracuſius, Philoſophiam profeſſus, qui Deum mentem & animum eſſe exiſtimauit, vt Origenes ſcribit.

Ectenæ, ſiue Ecteni, Græciæ populi, qui primùm Thebas incoluere in Bœotia. Pauſan. Lycoph.

Ectiui, Alpini populi, ab Auguſto deuicti. Plin.

Ecur, Indiæ intra Gangem oppidum. Prolem.

E D

Eda, Meſſeniæ fluuius. Suidas.

Eldana, vrbs juxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta: Gentile, Edebeſſeus & Edebeſſius. Steph.

Eddara, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Eddo, nomen viri. 1. Eſd. 8. Lat. vapor, vel nubes, aut interitus eius.

Edobeſſeus. vide Eddana.

Edema, ciuitas in tribu Nephtali. Ioſue 19. Lat. terra, aut ruſa, ſiue ſanguines.

Eden, Orientalis regio, Iſa. 37. 4 Reg. 19. Et nomen proprium viri, 2. Par. 29. Lat. voluptas, ſiue deliciæ.

Eder, filius Muſi, filij Merari, 1. Par. 23. Lat. grex, ſiue defectio, vel priuatio.

Eder, vrbs in tribu Iuda, Ioſue. 15. & 19.

Eder, turtis vbi filij Iacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35. vbi legitur, Fixit tabernaculum trans turrim gregis. Hebraicè turrem Hedet. Item Michææ 4. Et tu turtis gregis: Hebraicè, Et tu turris Eder.

Edeſſa, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta. Plin. lib. 3. c. 64. Hinc Edeſſenſes populi. Strab. Trans Euphratem eſt Bambyce, quam Edeſſam & Hierapolim vocant, in qua Atergatim Syriam colunt.

Edetana, Hiſpaniæ Tarraconenſis regio. Plinius.

Edgatus, xii. Anglorum rex.

Edgarus, Scotiæ rex.

Edi, populi Scythiæ. Steph.

Edilbertus, primus Anglorum rex Chriſtianus.

Edimburgum, Scotiæ vrbium prima eſt, & regia ſedes, vbi caſtellum eſt, puellarum cognominatum: multoties authorum teſtimonijs celebratum Hiſtor. Scot. vulgò *Edimbourg*.

Edyſſa, i. myrtus, aut Syriacè, lætitia, nomen mulieris, quæ & Eſter ſecundo.

Edmundus, ix. Angliæ rex.

Edmundus, xv. Angliæ rex, mortuo patre, à Londinenſibus rex ſalutatur. Pars Carnutum regem elegerunt: quem ſæpius victum victoremque, demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum, conſortem imperij fecit.

Edna, ſiue Ednas, i. voluptas, aut Syriacè tempus, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Edna, Princeps militum in Manaſſe. 1. Par. 12, Lat. æterna requies, ſiue teſtimonium quietis.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem ruſæ lentis, cuius edulio primogenita perdidit. Hebræis namque, vt Ioſephus ſcribit, lib. 1. Lat. rufus, ſiue terrenus aut ſanguineus.

Edoia, Arabiæ fœlicis vrbs. Diodor.

Edom rubeum dicunt. Geneſ. 25. & 56.

Edom, regio, quæ & Idumæa, 3. Regum. Iſa. 34. Hæc in Syria ad meridiem Iudææ ſita, habet Arabiam ab Auſtro, Phœniciam à Borea. Aliàs porrò Gabalene, item & Amalechitis & Amalech vocitatur, vt Ioſephus libro ſecundo, capite primo indicat. Veruntamen idem Ioſephus libro quinto, capite tertio Antiquit. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudæ, quæ in longum quidem extenditur vſque ad Ieroſolymam: latitudine verò vſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hac autem ſorte ciuitates erant Aſcalon & Gaza: iſtam Palæſtinam aliàs dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edom, Heb. Adam, i. homo ſiue rufus, aut terrenus, vel ſanguineus, vrbs Ioſue 3.

Edomus, mons prope Pangæum in finibus Theſſaliæ.

Edon, Seruio, mons eſt Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio lib. 4. c. 11. appellatur Edonus. Ab hoc monte vicini populi dicti ſunt Edonij, vel Edoni. Hinc etiam fiunt adiectiua, Edonius & Edonus, quæ idem ſignificant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes pro frigore acerrimo quale ex iis finibus Thraciæ.

Edonides, mulieres bacchantes, quæ furore agitatæ, myſteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur, Euantes, Thyades, Mimallonides, Mœnades & Baſſarides. Ouid.

Edônis, ciuitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim ſedes, Antandrus poſtea dicta. Steph.

Edônus, vide Edon.

Edoſa, vrbs in ſinu maris Troglodytici, ex Africæ latere. Plin. libro 9. c. 29.

Edrai, i. fortitudinis vel magnitudinis aceruus, aut nubes, ſiue interitus iniqui aut ſocij vel paſtoris ſiue confractionis. vrbs regis Og, in regione Amorrhæorum, vbi ipſe contra Iſrael pugnauit, & cæſus eſt, Deut. 1. & 3. Num. 21. Ioſ. 12. Eſt & alia in tribu Nephthali Ioſue 19.

Edri, Ptolemæo inſula iuxta Orientalem plagam Hiberniæ, Andros Plinio dicta.

Edron, portus ad Padum fluuium. Plin. lib. 3. cap. 16.

Eduardus, i. Angliæ rex leges correxit, nouas & ſalutares dedit. Polyb. libro 17.

Eduardus II. rex Anglorum XIII. ab Alfreda nouerca occiſus venenato poculo. Volebat enim ſcelerata mulier Eceldorum filium ſuum ſeptennem Principem eligi.

Eduardus III. Anglorum rex, regnauit annis L. hic vxorem quam dilexerat, nunquam attigit.

Eduardus IV. Anglorum rex, in vinculis à cuſtodibus necatus.

Eduardus VII. Anglorum rex, Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem ſuæ armis adiecit: Ericio rege à ſuis interfecto, Mertiam recipit. Polyb. libro 6.

Eduardus, Anglorum regis filius, Vualliæ & Aquitaniæ dux.

Eduardus XIX. Anglorum rex, pius, ſanctus etiam in vita miraculis claruit.

Eduardus, Henrici Anglorum regis filius, quem pater Vualliæ Principem fecit, Aquitaniæ & Hiberniæ præfecit. Hinc conſuetudo introducta, vt rex filium natu maiorem Principem Vuallię dicat.

Eduinus, Edmundi filius, XI. Anglorum rex, regnauit annis IV.

Edulius, Hiſpanię Tarraconēſis mons. Ptol.

Edumęi, populi Arabici. Steph.

Edúſam, ab edendo dixerunt veteres deam quę eſui pręerat, quemadmodum Potinam, quę potui.

Edva, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia.

Edylius, mons à quo egreditur fluuius Aſſus, quem occupauit Sylla, vt Chæronenſes populos illi monti vicinos facilius inuaderet. Plutarchus in Syllâ.

Edyme, vrbs Carię. Steph.

E E

Eétion, onis, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Cilicię imperabat, Homero libro 12. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus Ouid. 13. Metam.

Eetioneas impleuit ſanguine Thebas.

Eetionea, alterum Pirei promontorium ab Eetione. Steph.

E F

Eferem, vel Efren, XII. Hieroſolymę Epiſcopus, anno ſalutis 126.

Effui, Germanię Septentrionalis, populi, Tacito. Liuones, hodie quibuſdam, vulgò, *Lifflandt.*

E G

Egebertus, primus Anglorum rex, Vuallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethenolfum, Cantianum, Suthredum, Orientalium Saxonum reges, & Northumbros vicit, regna ſua imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulę impoſuit. Polyd. libro 4.

Egelaſte,oppidum in Hiſpania citeriore:vnde ſunt Egelaſtani. Plin. & Straboni:hodie,*Yniesta*, Caſtellæ regni oppidum,Cluſ.

Egelidus, Tuſciæ amnem eſſe, & hodie,*Freddano*, dici fabulatur Leander ex Annio. Hunc Egelidum enim vterque citat ex Virgilij verſu Æneid.lib.8.

Vt procul Egelido ſecretum flumine vidit.

Egemnon,ix.Corinthiorum rex.

Egemon, poeta fuit, qui ſcripſit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum.

Egeria, Nympha, cui ſacrificabant prægnantes,quòd eam putabant facilè fœtum aluo egerere. Feſtus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo maiore in veneratione eſſet apud populum, ſimulabat ſibi eſſe nocturnos congreſſus cum Egeria Nympha, velut cum coniuge. Hinc fingit Ouid. Metam. lib. 15. Egeriam luctu ob Numæ diſceſſum conuerſam eſſe,in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam in luco Camœnarum.

Egeſinus,Philoſophus,Euandri auditor. Cicero Acad quæſt.lib 4.

Egeſippus, ſcriptor Eccleſiaſticus, hiſtoriam Eccleſiæ ab initio prædicationis Apoſtolorum, vſque ad annum Chriſti 170. quinque libris eloquentiſſimè deſcripſit, ex quibus plurima Euſebius libro 2.3. & 4. hiſtoriæ Eccleſiaſticæ deſcribit. Vixit tempore Adriani & Antonin. Cæſarum.Euſeb.lib.4 cap.8.22.lib.3.cap.32.lib.2.cap.23. Apparet autem alios eſſe hos Egeſippi libros ab Euſebio citatos, quam quinque illos de rebus Iudaicis, & excidio Ieroſolymæ ex Ioſepho deſcriptos, qui titulo Egeſippi leguntur, in quibus vrbs Conſtantinopolis fit mentio. Vnde perſpicuum eſt auctorem poſt Conſtantini magni tempora vixiſſe.

Egeſtha, filia Hippotis Troiani,quam ne marinę bellue ob periuria Laomedontis ſecundum Apollinis reſponſa traderetur, pater impoſitam naniculę miſit, quò ſors tuliſſet: quę tandem ad Siciliam delata, à Criniſo fluuio in canem conuerſo compreſſa,Aceſtem edidit. Vide Crinisus.

Egeſta. ciuitas in Sicilia, quam Æneas condidit,& ab Aceſtis matre Egeſtam nominauit, quę poſteà Segeſta nominata eſt. Steph. ab Egeſto Troe ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcatnrire. Vide Egeſta,& Epidamnus Diod.libro 20.ſcribit hanc ab Agathocle exciſam, & tranſfugis ad habitandum conceſſam: ac Diceopolim ab eo appellatam.

Egeus, i. meditatio, ſiue loquela,vel gemitus, aut ablatio, Eunuchus Perſarum regis. Eſther 2.

Egidus Atheniensis, ſolitudinis ſtudio, genus, patriam,& opes reliquit.

Egidius, Hiſpanius Cardinalis vir acerrimus circa annum ſalutis 1457.

D. Egidius, natione Lemouicus, religionis, ac pietatis fulgor, Nouiodunenſis Epiſcopus, Flandros & Picardos ad Chriſti fidem conuertit, martyrúmque ſanctorum plurima conſtruxit monumenta.Rhen libro 1.

Egica, rex Hiſpanię fuit, qui Faſillam ducem Tudenſem (vt eius vxore potiretur) necauit.

Egion, vrbs inter Ætolos & Peloponneſum. Pomp.

Egipſa,Hiſpanię rex,anno ab vrbe 1436.

Egirtius, fluuius Aquitanij in Garumnam influens,*Gers*,Vineto.

Egla, i. vitula, aut currus, ſiue rotunda, vxor, Dauid,2.Reg.3.1.Par.3.

Eglon, i. vitulus, aut currus ſiue rotundus, nomen vrbis in tribu Iudę, cuius rex fuit Dabir,Ioſue 10.& 15 Nomen regis Moab Iudicum 3.

Egnatia,Ptol.Apulorum vrbs in Ionio pelago, hodie Iuuenantium.

Egnatia, Plin. Peucetię in Italia oppidum eſt hodie collapſum quidem,ſed eius buſtum,*Nazo* vocari teſtatur Niger.

Egra vrbs à fluuio, cui adiacet,dicta:olim imperio Romano, hodie Bohemię regno ſubiecta, Ptol.Menoſgada vocatur.

Egra, vrbs Arabię iuxta ſinum Ailanitem. Steph.

Egurri, Hiſpanię Tarraconenſis populi. Ptol.

E H

Ehub,v.Hebręorum, qui & Aod filius Gera,filius Iemini,liberauit Iſraelem à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Iudic. 3.Ioſeph.libro 3.c. 3.

E I

Eidetes,Iberica gens.Steph.

Eidomene.Macedonię vrbs.Steph.

Elbeſtij,populi Libyę.Steph.

Elbo,inſula quędam.Steph.

Eilenia, vrbis nomen & Epitheton Mineruę. Phauor.

Eileſium, nomen loci apud Steph. ex Homer.

Eilothę, Hiſpanię populi. Polyb. Eſt & ſeruorum genus apud Lacedęmonios, ab vrbe Helos ſic dicti,vt vult Pauſan.

Eiminatium,Dalmatię vrbs.Ptol.

Eiratus, Cretę vrbs, alij fluuium & montem eſſe dicunt,inquit Steph.

Eion, emporium ad oſtia Strymonis fluuij. Thucyd. Cherſoneſi etiam vrbs,& circa Pieriam. Steph.

Eione.Corocondę promontorium,inter.Pontum & Męotim excurrens.Plin.

Eiones, Argię pagus fuit, poſtea nauale Mycenarum.Strabo.

Eionius vnus è Gręcorum Principibus, qui ad Troiam profecti ſunt, ab Hectore interfectus

ctus. Homerus Iliad. 8.

Eionius Thrax, pater Rhœſi regis, qui noctu à Diomede & Vlyſſe interfectus eſt. Hom. lib. Iliad. 10.

Eiras, mons in Meſſenia, in quo ſe Meſſenij vndecim annis contra Lacedæmonios defenderunt. Pauſ.

Eireſidæ, tribus Acamãridis vicus. Stephanus.

Eiſcadia, Luſitaniæ vrbs ſub Viriati imperio, à Seruiliano capta. Appian.

Eizelos, Siciliæ Caſtellum Steph.

E L

Ela, i. ilex, vel quercus, ſiue ſimilitudo, aut maledictio, vel iuramentum ſcilicet imprecationis, aut Syriacè, Deus, ciuitas Idumæorum, Geneſ. 36.

Ela pater Oceæ Prophetæ, 4 Reg. 15.

Ela filius Caleb filij Iephone 1. Par. 4.

Ela, pater Semi præfecti in Benjamin. 3. Regum 4.

Ela, filius Ozi, 1. Par 9.

Ela, filius Baaſa, regio Iſrael, 3. Reg. 16.

Ela, IIII rex Iſrael.

Ela, Aſiæ regio. Steph.

Elabacare, locus Indiæ intra Gangem ad maris ſitus. Arrian. in Periplo.

Elabontas, fluuius per Antiochiæ campum, qui Pagris ſubiacet fluens. Strab. lib. 16. Exemplaria emendata legunt, ἀλαβώτας, Labotas.

Elacatæum, mons Theſſaliæ, in quo Iouis Elacatæi templum. Steph.

Elad, i. Dei æternitas, aut teſtimonium vel præda, filius Suthalæ filij Zabad. 1. Par. 7.

Elada, i. Dei cœtus vel congregatio aut Dei æternitas, ſiue teſtimonium, vel Dei præda, filius Tahet, filij Bared, filij Suthalæ filij Ephraim. Par. 7.

Elæa, Steph. vrbs Aſiæ in Æolica, Pergamenorum nauale, quæ Cidænis nominabatur, à Meneſtheo condita, inſula item Propontidis. Plin.

Elæa, Phœniciæ, vrbs inter Tyrum & Sydonem Steph.

Elæa, vrbs prope Myſiam, nauale Bithyniæ. Id.

Elæa, vrbs & portus Æthiopiæ, & inſulæ tres. Inde Gentile, Elaitæ Strabo.

Elæ, Thraciæ Europææ vrbs Procop.

Elæas, Epiri portus. Ptol.

Elæus, vicus in tribu Hippothoontide, cuius incolæ Eleuſij Steph.

Elæ[illegible]hus, Lyciæ oppidum. Steph.

Elæus, Thraciæ Cherſoneſi oppidum. Ptolemæus.

Elæus, vrbs in Doridis ſinu. Plin. Epiri item Ptol. & Calidoniæ. Polyb.

Elæus vrbs in Helleſponto, & alia in Argo: incolæ, Eleuſij. Steph.

Elæuſa, inſula Ciliciæ poſt Epirum, quæ nunc Sebaſta, iuxta Cyzicum. Sunt & aliæ inſulæ ſeptem. Gentile, Elæuſſius. Steph.

Elaira, vide Leucippides.

Elais, vna ex tribus filiabus Anij, Apollinis & Rhoius filij, quæ quicquid tangebant, in triticum, vinum ac oleum ſtatim vertebatur. Cæl. antiq. lect. lib. 7. cap. 15.

Elaites, nemus Ægypti ad d[illegible]xtram [illegible] ſte[illegible]nopicæ. Strabo.

Elæus, mons circa Phigaleam Pauſan.

Elamitæ, Arabiæ populi, Plin. c. 28. libro 6.

Elamitæ, Perſarum Principes, ab Elam filio Sem. Ioſeph.

Elana, Arabiæ Petrææ vrbs, ad ſinum Arabicum. Ptol. *Aila*, Nigro.

Elancorum, emporiũ Indiæ intra Gangẽ. Ptol.

Elaphebolia, feſta apud Græcos, quæ fiebant menſe Februario, in quibus cerui Dianæ Elapheboliæ ſacrificabantur, vnde & menſis illis Elaphebolion dictus eſt.

Elaphiæa, Diana dicta eſt, ab Elaphia nutrice. Palæph.

Elaphites, inſula Adriatici maris, XII. M. paſſ. à Melita. Plin.

Elaphoneſus, vna Sporadum inſularum, cum vrbe eiuſdem nominis. Steph.

Elaphus mons Aſiæ & Arcadiæ. Pauſan.

Elaphuſa, inſula in Adriatico mari. Plin.

Elaſa, filios Rapha, filij Baana, 1. Para. 8. Lat. Dei factura.

Elaſa, filius Saphan. Ierem. 29. 1. Eſd. 10.

Elatas, Bithyniæ fluuius in Pontum decurrens. Ptol.

Elatea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodam, & alia Theſſaliæ, & alia Theſprotiæ, quam etiam vocant Elatriam. Steph.

Elath, ciuitas regni Edom, ad quam profecti ſunt filij Iſrael de Heſiongeber Deu. 2. Lat. cerua ſiue fortitudo, aut ilex, vel quercus.

Elatus, Perrhæbus quidã, pater Cęnei, qui inde Elateius cognominatur ab Ouid. lib. 12. Metam.

Manet imperfoſſus ab omni.

Inque cruentatus Cæneus Elateius ictu.

Elauer, Galliç, fluu. apud Cęſarem. *Aliter*. Mar.

Elauia, Caſtellum Siciliæ. Steph.

Elbeſtij, populi Libyæ. Steph.

Elbo, inſula quædam. Stephan.

Elbonthis, vrbs inter Ægyptum & Cyrenen, Steph.

Elbora. Vide Libora.

Elcana, filius Gore filij Iſaar filij Caath. Exod. 6. Lat. Deus Zelotes, aut Dei profeſſio, vel Dei calamus. ſiue Deus nidus eius.

Elcana, filius Ieroboam, Reg. 1. Par. 12.

Elcana, filius Aſir, 2. Par. 6 & 28.

Elcebus, Galliæ Belgicæ vrbs in Tribocis

Ptol. *Scheleſtat*, Villan.eſt.

Elceſæus, viculus in Galilæa, vnde Nahum Propheta, Nahum.1.Lat. Dei durities, vel ſeroti-nus.

Ecethium, Siciliæ vrbs.Ptol.

Elcoboris Luſitaniæ oppidum.Ptol.

Eldaa, filius Madian filij Abrahæ. Geneſ. 25. Lat.Dei ſcientia aut cognitio.

Eldad, nomen viri, ſuper quem requieuit ſpiritus Domini in caſtris. Num. 11. Lat. Dei dilectio aut dilectus.

Eldamatij, Arabes, circa Meſopotamiam.Pli.

Eldana Ptolemæo, Hiſpaniæ vrbs, *Donia*, alio nomine, *Duennas*, hodie.Goropio in ſua Hiſpania Item Indiæ vrbs extra Gangem.

Eldimæi, Suſianæ regionis populi. Ptolem. corruptè pro Elymæi. Nam Elymais Prouincia eſt in ſacris literis.

Eldredus.Anglorum rex, anno ſalutis 940.Polydor.libro 6.

Elea, ciuitas Lucaniæ quam quidem Helam à fonte nominauerunt. Alij à palude dictam opinantur, quæ Græcè, τὸ ἕλος, dicitur. Steph.Lucaniæ vrbem eſſe ſcribit, olim Bylen dictam, deinde ab amne vicino Eleam, & ſuo tempore, βίλιαν.Hæc Latinè Velia dicebatur.

Elea, Æolidis vrbs.Pomp.libro ſecundo. In ea natus eſt Zeno Philoſophus, qui Eleates dicitur: & eius Philoſophia, Eleatica. Ariſtoteles.

Eleale, i. Dei aſcenſio, ſiue Dei holocauſtum, ciuitas Amorrhæorum in Galaatide regione, tribui Iudæ aſcripta. Iſa.15.quam ædificauerunt filij Ruben.Num.32.

Eleazar, i. Dei adiutorium, ſiue Dei atrium, filius Aaron filij Amram, filij Caath, filij Leui. Exod.16.Par.1.

Eleazar Dinæ, princeps ſeditionis inter Iudæos & Samaritas, ex qua latrocinia oborta ſunt: Quadratus ſeditionis principes cruci affixit. Ioſephus libro 20.cap.11.& 12.Tacitus libro 12.

Eleazarus filius Mathatiæ, filij Ioannis, 1. Macchab.2.Pater Phinees.filius Moſollamiæ, 1. Paral.9.

Eleazarus, Annæ filius, pontifex conſtitutus, anno ſalutis 20.

Eleazarus, quidam de gente Iudæa, quonam pacto Romanorum exercitu præſente, dæmones fugabat, vide in dictione SALOMON.

Electa, mulier ad quam ſcribit Ioannes, ſecundo Ioan.

Electra, Meſſeniæ oppidum & fluuius. Pauſanias.

Electra, Heſiodo, Nympha, Oceani & Tethyos filia, vxórque Atlantis cuius filia etiam Electura dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit, Virg.libro 8.

Electra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiam ab Elena apud Euripidem, πολυχρόνιον παρθένον, hoc eſt, annoſa virgo, per contumeliam appellatur. Inde aliquid Electram dictam volunt. quaſi, ἀλέκτρον, hoc eſt, ſine thalamo: quanquam aliis magis placet à flauo colore, electrúmque referente, ita fuiſſe appellatam.

Electrides, inſulæ, in quibus Dædali & Icari ſtatuæ ſunt. Aiunt has inſulas iuxta Eridani oſtia eſſe. Eſt etiam ſtagnum prope fluuium, aquæ calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat, & aues ſuperuolutantes mortuæ decidant. Ambitus eſt ſtadiorum ducentorum. Fabulantur autem, Phaethontem fulminatum ibi decidiſſe, & plurimos ibidem populos prouenire, ex quibus electrum manat, gummi ſimile, lapidis inſtar dureſcens. Incolæ loci, Electritæ, vel Electrini. Steph. Dicuntur etiam Gleſſariæ, Plinio teſte, inſulæ quæ ex aduerſu Britanniæ & Hyberniæ in Germanico mari ſparſæ ſunt, quæ nunc fortaſſe, *Hetlant, Scetlant, & Fare*, dicuntur. Meminit & Mela Electridum inſularum in Adriatico mari, prope Abſyrtidis inſulas. Vide Lucianum in Dialogo de Electro ſeu Cygnis.

Electrion, Amphitryonis pater, filius Alcæi. Heſiodus in Aſpide.

Elees, Italiæ fluuius, prope Eleam, in Lucania, Strab.*Euoli*, Nigro.

Elegarda, Armeniæ maioris vrbs.Ptol.

Elegea, regiuncula trans Euphratem.

legia, Armeniæ ciuitas, quam præterfluit Euphrates, occurrente illi apud eam Tauro monte, nec reſiſtente.Plin.libro 5.c.24.

Elehanan, nomen viri 2. Reg 23. 1. Par. 11. Lat.Dei gratia, ſiue Dei miſericordia, aut Dei donum.

Elei, populi in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Iouis Olympii, ludóſque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt. vnde Elei equi, & Eleus carcer ſæpè leguntur, Lucanus.

Quantum clamore iuuatur Eleus ſonipes.

Eleleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω, verbo Græco, quod ſignificat vociferari, quemadmodum prælio congreſſuri conſueuerunt. Ouidius libr. 4. Metamorphoſ. Hinc Bacchæ ipſæ dictæ ſunt Eleides. Ouid.4.Epiſt.

Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleides actæ.

Eleleus, dictus eſt ſol: ἀπὸ τ͂ ἐλίττεσθαι ἀεὶ τὴν γῆν, hoc eſt, quod æterno circa terram meatu, volui videatur.

Eleph, vrbs in tribu Benjamin. Ioſ. 18. Lat. mille, ſiue doctrina, author, vel dux.

Elephantina, vrbs quæ diſtat à Thebis Ægyptius

pris viginti & octingentis ſtadiis. Herod. Nili. item inſula Pt lem.

Elephantini, vel Elephantię, populi Apulię.

Elephantis, Nili inſula, Plin lib. 5. infra nouiſſimum cataractem, nauigationis Ægyptię finis. Ibi Æthiopię conueniunt naues: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas ventum eſt.

Elephautis, poetrię nomen, quę libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, variósque cocundi modos complexa eſt. Martialis.

Nec molles Elephantidis libelli.

Elephantophagi, Æthiopes ſub Ægypto. Strabo.

Elephas, ad Aualiten ſinum mons, in Æthiopia ſub Ægypto. Ptol. Eſt & locus ad Gaditanum fretum. Strabo.

Elere, Cęle Syrię vrbs. Ptol.

Eleus, Bacchi cognomen, dictus quaſi pius pater, quòd libertatem hominibus pręſtet. Gręci enim ἔλεον miſericordiam vocant. Ouidius.

Nyctiliúſque, Eleúſque parens, &c.

Eleus, Eleuntis, Thracię vrbs, Thucydides lib. 8. Herod. lib. 7. Ab ea Eleuntij dicti Thucydidi ibidem.

Eleus, fluuius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleuſa, Plin. Ciliciæ mediterraneum oppidum eſt. Niger inſulam facit, & dicit hodie *Curcu* appellari ab oppido ſic dicto illi adiacente.

Eleuſa, inſula ex oppoſito Cypri.

Eleuſin, Theræ inſulæ vrbs eſt. Ptol.

Eleuſina, pagus Ægypti eſt, Strabo, Alexandriæ & Neapoli proximus in Canopica foſſa ſitus. Ichſionem eum vocat Liuius, lib. 45. quatuórque millia ab Alexandria diſtare addit. Eſt & Atticæ vrbs. Ptol.

Eleuſine, Achaiæ vrbs. Ptole. *Lepſina* dicitur Sophiano. Atticam eam cognominat. Ptol. *Salini* Nigro vocatur.

Eleuſina, vrbs ab Ogyge condita. Oroſ. lib 3. cap. 7.

Eleuſis, & Eleuſin, modò *Lepſine* vocatur, ciuitas Atticæ vicina, non longè ab Athenis, in qua regnauit Eleuſius, qui Cererem filiam quærentem liberaliſſimè hoſpitio ſuſcepit. Ob cuius memoriam Eleuſini Cereri ſolennia ſacra inſtituerunt, quæ Theſmophoria dicebantur. Ouid. 7. Metamorph.

Cercienus lethum vidit Carnalis Eleuſis.

Quin & Ceres ipſa ab huius oppidi nomine Eleuſina cognominatur. Virg. 1. Georg.

Tardáque Eleuſinæ matris voluentia plauſtra.

Eleuſius, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo Eleuſis ciuitas cognominata eſt.

Eleuſius, Cyzicæ, epiſcopus, à fide catholica ad Macedoniam hæreſim deſciuit: qui tamen poſtquam reſpuiſſet, & epiſcopatu ſeipſum abdicaſſet, reliquo vitæ curſu vitam ſolitariam egit. Niceph. lib. 11. cap. 5.

Eleuthera, ciuitas Cretæ ab Eleuthere vno Curetum Saorus aliàs dicta. Steph. 15. millibus paſſuum à Carthagine Spartaria diſtans. Cluſ. de ea.

Eleuthera Cilicia, id eſt, libera Cilicia, cuius partes diœceſis in locis recenſentur: Gentile, Eleuthero Cilices. Steph.

Eleutheræ, vrbs Bœotiæ, ab Eleuthere Apollinis filio, & alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, quæ etiam Saorus vocabatur, à Sacra Nympha. Eſt & alia iuxta Iſtrum fluuium in Ponto, ſic dicta, quod Iaſon Ætam fugiens, timore illic liberatus ſit. Eſt etiam Lyciæ vrbs à Nympha quadam. Steph.

Eleutheris, vrbs Bœotię Oropi, prope Corum & Encleum, Steph.

Eleutheriſcus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Eleutherium, oppidum Myſiæ. Steph.

Eleutherius, Iupiter dictus eſt, quaſi liberator, quòd apud Aſopum Platearum amnem Græcorum copiæ Mardohium cum trecentis Perſarum millibus ad internecionem deleuiſſent.

Eleutherius, conſul cum Euagrio (aliàs Euchario, anno ab vrbe 1134.

Eleutherius Exarchus, Italiæ regem ſe dixit, quem militiæ duces apud oppidum Luceolum interfecerunt: caput tyranni Conſtantinopolim miſerunt. Blond. libro nono, decad. 1.

Eleutherius, D. Dionyſij Areopagitæ & vitæ & mortis ſocius.

Eleutheria feſta pluraliter, quaſi liberatoria, id eſt libertatis ſolennia. Plautus in Perſa, Baſilicè agito Eleutheria. In his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur: quæ feſta nomen acceperunt à Ioue Eleutherio, qui templum habebat ad Platæas Bœotiæ ciuitatem.

Eleutherinæ, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta, Stephan. Vide Eleutheræ, & Sacra.

Eleutherocilices, Aſiæ populi. Cic. 5. ad Atticum, Eleutherocilices populi in Amano, ne regibus quidem vnquam paruerant.

Eleutheropolis, Suidæ prima Palæſtinæ vrbs, quæ Antonino eſt inter Aſcalonem & Neapolim.

Eleutherus, flumen eſt iuxta Orthoſiam vrbem, quæ eſt in radice Libani montis. Plin. lib. 9.

Eleutherus, XII. Rom. epiſcopus, Euſeb. lib. 5. cap. 1.

Eleutherus Ptolem. Plin. Syriæ fluuius. *Valla-nus*, Pinetus, *Velena*, Poſtellus vocat.

Eleutherus, Siciliæ fluuius, Ptolem. *Pontorotto*, indigitatur à Leandro.

Eleutho, Dea parturientibus aſſiſtere ſolita, vt ex Pindaro placet in Olymp. vbi eam & Parcas Apollo iubet adeſſe Euadnæ parturienti.

Eleutij, populi Apuliæ gens, quam Parthenius Elephantidem vocat.

Elgos, oppidum Lydiæ. Steph.

Elia, filius Ieroam, 1. Par. 8. 1. Eſd. 10. Lat. Deus dominus, aut fortis dominus.

Eliab, filius Phallu filij Ruben. Num. 26. Primogenitus filiorum Iſai patris Dauid, 1. Reg. 17. 1. Paral. 2. Filius etiam Helon, Princeps tribus ſuę Zabulon. Num. 1. Lat. Deus meus pater, ſiue Deus patris.

Eliacim, filius Helcię, Iſa. 22. 2. Reg. 18. prępoſitus domus regis Ezechiæ. Filius item Ioſuæ regis à Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4. Reg 23. Pater Iona, Luc. 3. Lat. Dei reſurrectio. aut affirmatio, ſiue Deus reſurrectionis vel firmitatis aut Deus vindicans.

Eliada, pater Razon, Rex. 11. Filius Dauid, 2. Reg. 3. 1. Par. Dei ſcientia vel cognitio.

Eliam, filius Achitophel. 2. Reg. 3 Lat. Dei populus.

Elias, Propheta ſanctiſſimus & celebratiſſimus 3. Reg. 17. Lat. Deus aut fortis Dominus.

Elias Monachus, non procul ab Antinoo ciuitate degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centeſimum decimum, anteà tamen penè ſeptuaginta annis ſolus vixerat iu ſolitudine: & ad hanc ætatem ieiunando & viriliter conuerſando peruenit. Sozom. lib. 8. cap. 1.

Eliaſaph, i Deus augens, vel Deus augmentationis, aut Deus finiens, filius Duel, Princeps tribus ſuæ Gad. Num. 1.

Eliaſib, i. Deus conuerſionis, aut Dei ſeſſio vel habitatio, ſiue Dei inſufflatio, filius Elioenai filij Nariæ, 1. Paral. 3. 2. Eſd. 19.

Eliatha, nomen viri, 1. Par. 25. Lat. Deus meus tu, aut Deus meus venit.

Eliberri, Melæ, eſt Galliæ Narbonenſis vicus magnæ quondam vrbis & magnarum opum (vt ipſe inquit) tenue veſtigium. Ptolem. hanc Iliberim vocat, vt etiam Liuius & Plin.

Elibyrge, vrbs Tarteſſi. Steph.

Elica, nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. Dei pelicanus aut fortis vomitus

Elice, ſtella maris, vel ſydus iuxta polum Arcticum Vide Helice.

Elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino colebatur, ab eliciendis, hoc eſt euocandis, fulminibus impoſitum. Ouidius 3. Faſtorum.

Eliciunt cœlo te Iuppiter: vnde minores,
Hunc quoq; te celebrant, Eliciúmque vocant.

Vide Paleph. lib. 1. cap. 3. de deorum cognominibus.

Elidad, filius Chaſelon, Princeps tribus Beniamin. Num. 34. Lat. Dei dilectus, vel Dei dilectio.

Eliel, filius Thohu, 1. Par. 6. & 8. Mahumetes, 1. Par. 11. 2. Par. 31. Lat. Deus meus, vel Dei fortitudo, ſiue Dei potentia.

Elidicus, XVI. Athenienſium Princeps, anno ab vrbe 12.

Elieſer, Iſmaelis frater vterinus, & alter Abrahæ ex Agar Ægyptia filius. Comeſt. in cap. 16. Geneſ.

Eliezer, filius Procuratoris domus Abraham. Geneſ. 15. Lat. Dei adiutorium, ſiue Dei atrium.

Eliezer, & filius Moſis Exod. 18. 1. Par. 23.

Eliezer, filius Bechor filij Benjamin, filij Iacob. 1. Par. 7.

Eliezer, filius Ioram. Luc. 3.

Eligius Nouiomagenſis Epiſcopus, cùm antè aurifex eſſet, quicquid ea arte lucri conſequebatur, dabat pauperibus, circa annum Chriſti 650. Obiit Calendis Decembris anno vitæ 80.

Elihoreph, i. Dei hiems, aut Deus iouentutis, ſiue fortè opprobrium, aut Deus acuminis, filius Siſa, Princeps exercitus Solomonis, tertio Reg. 4.

Elij, populi ſunt circa Aſtaboram & Aſtapam fluuios incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quòd ex adiacente palude euulſis radicibus maſſulas conficiunt, quibus ad ſolem coctis veſcuntur. Strab. lib. 16.

Elicoci, Galliæ Narbonenſis populi. Ptol.

Elicranum, Illytidis vrbs Polyb.

Elim, i. arietes, aut fortes, vel cerui, ſiue valles, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filij Iſrael profecti de Mara, Exod. 16. Num. 33. Eſt & nomen putei, Iſa. 15. aut nomen ciuitatis, & debet legi Beerelim.

Elimelech, i. Deus meus rex, aut Dei conſilium, nomen Beth lehemitæ cuiuſdam, maritus Noemi, Ruth. 1.

Elimia, vrbs Macedoniæ, & Elimiotæ populi, ab Elimo heroe, vel Heleno, vel ab Elima Tuſcorum rege. Steph.

Elini, Theſprotica gens, item Elinia regio eſt Siliciæ vrbs. Steph.

Eliocrotæ, vrbs Hiſpaniæ, Anto. *Lorca*, hodie, 25. millibus paſſuum à Carthagine Spartaria diſtantis. Cluſ. de ea.

Eliocena i. ad ipſum oculi mei, ſiue ad ipſum fontes mei, aut ad ipſum afflictio, vel paupertas, filius Naariæ filij Semaræ filij Sechoniæ, 1. Par. 3. & 4. Filius item Bechor, filij Benjamin filij Iacob. 1. Par. 7 & 8.

Eliones, Africæ propriæ gens. Ptol.

Elionora, Anglię regis filia, Alphōſi, cognomine B-

ne Boni, Hiſpaniç regis vxor, anno ſalutis 850.

Eliphal, i. Dei miraculum, vel Dei iudicium, filius, Vr, 1. Par. 11.

Eliphales, i. Deus liberationis, ſiue Deus expellens, filius Dauid, 2. Reg. 5. qui 1. Paral. 3. & 14. dicitur Eliphelet. Eſt & filius Eſec. 1. Paral. 8.

Eliphalu, i. Deus mirabilis, ſiue Deus iudicij, nomen Sacerdotis, 1. Par. 15.

Eliphaz, i. Dei niſus vel conatus, aut Dei obrizon Eſau, ex Ada vxore. Gen. 36.

Eliphelet, i. Deus liberationis, ſiue Deus meus expellens: filius Asbai, 2. Reg. 23. filius item Dauid, 1. Paral. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Eliphalet.

Elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponneſi, non procul ab Olympia, à qua & circumiecta regio Elis appellatur. Alpheo fluuio irrigata, Virg. 3. Georg. Hinc Eleus, lea, leum. Item Elias Eliadis: vt equç Eliades quç apud Elidem certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 1. Georg.

Eliadum palmas Epirus equarum. Triphylia quoque dicitur. Steph. Molpidis Petram à Lycophrone appellari ſcribit Iſacius Tzetzes.

Elis, ſiue Helis, vbi Moyſes duodecim reperit fontes hodie, *Belba*, & vulgò, *Bilbes*, appellari putat Poſtell.

Elis, Stephano, ciuitas apud Olympiam Ægyptiam, ab Eleo Tantali filio. Eſt & alia Arcadiæ, & tertia Hiſpaniæ. Ciuis Elideus, Elieus, & Eleus. Poſſeſſiuum Eliacus: Patronymicum, Eliadæ, Homerus Epeos vocat.

Eliſa, i. Deus eſt aut Dei agnus, ſiue Deus commodans, filius Iauan. Gene. 10. Ab hoc Æoles ſiue inſulæ Ionij maris Ezech. 27.

Eliſari, Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

Eliſphaſij, Peloponneſi populi. Polyb.

Eliſſus, Arcadiæ vrbs, Pauſan. item Sicyonæ & Elidis fluuius. Strabo. Pauſan.

Elixoia, inſula Hyperboreorum, minor quàm Sicilia, iuxta flumen Cerambicum. Steph.

Elixus, fluuius Cei inſulæ Strabo.

Eliza, Beli Phœnicum regis filia, Dido cognominata, quòd plurima à ſuprà animi muliebris fortitudinem geſſerit. Nam & fratris inſidias fugiens, Carthaginem condidit: cúmque à ſuis ciuibus cogeretur Iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti nubere, morte ſpontanea ſe à ſecundis nuptijs liberauit. Virgilius 4. Æneidos. Vide Dido.

Elizabeth, i. Deus iuramenti, vel ſaturitatis, ſiue Dei ſeptenarium, vxor Aaron, filia Aminadab. Exod. 6. Vxor item Zachariæ, mater Ioannis Baptiſtæ. Lucen. 1. Fuit etiam Vngariæ regina, mulier ſanctiſſima inter diuos relata.

Elizaphan, filius Oziel filij Caad filij Leui, Exod. 6. Filius item Pharnac. Num. 34. Lat. Deus Aquilonis, ſiue Deus abſconditus, aut Deus ſpeculator.

Eliſama, filius Ammiud, Princeps tribus ſuæ Ephraim. Num. 1. 1. Paral. 7. Filius autem Dauid 1. Par. 3. & 4. qui 2. Reg. 5. dicitur Eliſua. Pater Nathamiæ, 4. Reg. 25. Sic nominabatur filius Camia filij Sellum, filij Siſamoi, 1. Paralip. ſecundo. Lat. Deus exauditionis, ſiue Dei exauditio.

Elizeus, Propheta, Eliæ diſcipulus, filij Saphat. 1. Reg. 19. & 4. Reg. 3. Luc. 4. Dei ſalus, vel Deus ſaluans.

Eliſua, filius Dauid, 2. Reg. 5. qui Eliſama. 1. Paral. 3 dicitur ibidem quod Elizeus ſignificat.

Eliſur, filius Sedeur, princeps tribus Ruben. Numer. 1. Lat. Dei fortitudo, ſiue Dei petra, aut Dei plaſmatio, vel colligatio.

Eliu, filius Ieroham, patris Elcana, 1. Reg. 1. Nomen principis militiæ, 1. Paralipom. 12. & 26. & 27. Lat. Deus meus ipſe, aut fortitudo ipſius.

Eliud, filius Achim, filij Sadoch. Matth. 1. Lat. Deus laudis ſiue confeſſionis, aut Dei laus vel confeſſio.

Ellel, pater Abdon iudicis Iſrael Iudiç. 12. Lat. laudans ſiue lucifer, aut ſtultitia.

Elli, vide Ellopia, & Selli.

Ellopia, regio Eubœæ, & ipſa inſula, ab Enope Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam, cuius incolæ Elli & Selli. Eſt etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpias. Steph.

Ellopium, vrbs Æroliæ. Steph.

Ellus, v. conſul & ſolus, anno ab vrbe 1231.

Ellus, fluuius omnium maximus, qui in Hermum ſe exonerant. Herodot.

Elmantica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium. Steph. Vide an ſit Salmantica Ptolemæo dicta.

Elmelech, i. Dei regnum vel conſilium, ciuitas in tribu Aſer. Ioſ. 10.

Elmodad, filius Iectam. Gen. 10. Lat. Dei menſura aut artium dilecti.

Elnaem, pater Ioſaia & Ieribai, 1. Par. 11. Lat. Dei pulchritudo, ſiue Deus monens eos.

Elnathan, filius Achobor, Ier. 26. Pater Noeſta matris Ioachim filij Ioacim. 4. Reg. 14. Lat. Deus dedit, ſiue Dei donum.

Elon, filius Zabulon, Geneſ. 46. Iudex Iſraelitici populi, Iudic. 12. Nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ioſ. 19. 3. Reg. 4. Tale fuit nomen patris Balemath & Ada vxorum Eſau. Gen. 26. & 30. Lat. Ilex, vel quercus aut fortis.

Elone, vrbs Perrhœbiæ, quæ & *Limone*, dicitur. Steph.

Elops Centauri proprium.

Elorini, populi Siciliæ, vt author eſt Cic. 5. Verr.

Elotonenſium ciuitatem habet Libellus pro uinciarum in Nouempopulana prouincia Aquitaniæ. *Icaro*, Antonini eſt, & *Oloronenſis*,ciuitas Sidonio & *Olbrinæ*,hodie dicitur,teſte Scalig.

Elorum, Siciliæ flumen eſt. Plin. authore. Hunc Fazellin. *Aliz*, vocari,vbi in mare illabitur,ſed antea in mediterraneis, Atellari nomen habere tradit.

Elotus, fluuius Siciliæ, qui adiacentibus campis ſuperfuſus. Nili more eos fœcundat, & non procul à Pachyno promontorio in mare euoluitur. In eo fluuio piſces manſueti cibum è manu capiunt Plin.lib.32.

Elorus, vrbs Siciliæ ab Eloro flunio. Alia eſt Macedoniæ, Thucydides etiam Elorinæ viæ meminit. Stephan.

Elos, ancilla fuit Athamantis, à cuius nomine dicta eſt vrbs Achaiæ, Elos, vide Helos.

Elotæ, ſeu Elotia, ſua publica appellant mancipia Lacedemonij, id eſt, Miniſtros publicos, vt ſunt apparitores, lictores, qui apud Theſſalos dicuntur Peneſtæ.

Elpenor,vnus ex comitibus Vlyſſis,qui à Circe cum alijs ſocijs in porcum conuerſus fuit: & deinde priſtinæ formæ reſtitutus:delapſus de ſcalis ceruicē fregit, Homerus decimo Odyſſeæ.

Elpes, Boëtij vxor, vide Elpis.

Elphaal, filius Mehuſim, 1.Para.8. Lat. Dei opus, vel Dei operatio.

Elpia, vrbs in Daunijs, à Rhodijs condita Steph.

Elpidius Cappadox, ſolitudinis amator, qui annis 25. in ſpelunca quadam vixit, ibíque bis tantùm in hebdomade veſcebatur.

Elpis, nomen proprium Boëtij vxoris,de qua hoc extat Epitaphium.

Elpis dicta fuit, Sicula regionis alumna,
Quam procul à patria coniugis egit amor,
Quo ſine mœſta dies, nox anxia flebilis hora:
Cúmque viro, ſolùm ſpiritus unus erat.
Lux mea non clauſa eſt tali remanente marito:
Maioríſque anima, parte ſuperſtes ero.
Porticibúſque ſacris iam nunc peregrina quieſco.
Iudicis eterni teſtificata thronum:
Néve manus buſtum violet, ne fortè iugalis.
Hæc iterum cupiat iungere mēbra cinis.

Elthece, i. Dei thecæ, vel capſa,ciuitas in tribu Dan,Ioſ.19.quæ Ioſ.21.Eltheco dicitur.

Elthecon, i. Dei correctio,ſiue Dei præparatio,ciuitas in tribu Iuda Ioſ.15.

Eltholad, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15.in tribu Simeon.Ioſ.19. Lat. Dei generatio.

Elui, populi Aquitaniæ inter Garumnam & Ligerim adiacentes. Strabo lib.4.

Eluia, Paphlagoniæ vrbs. Ptol.

Eluidius, Auxentij diſcipulus, fatebatur virginem peperiſſe, ſed poſtea cum viro congreſſam alios ſuſcepiſſe liberos fratres Domini. Inſanam ejus opinionem confutat Hieronymus. Epiph.

Eluina, dicta eſt Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluide fluuio, in quo colebatur.

Elul, i. vſulatus,ſiue pernoctatio,nomen ſextę lunationis, partim Auguſto, partim Septembri reſpondentis, 1.Macch. 24.

Eluſij. Mauritanię Cęſarienſis gens,apud Ptol.

Eluri, populi Schytici. Steph.

Eluſa, Narbonenſis Galliæ vrbs. Claudian. & Ammiano.

Eluſa, vrbs nunc quidem Paleſtinæ tertiæ olim verò Arabiæ. Steph.

Eluſabetris, ciuitas eſt præcipua Auſcorum, apud Melam. li.3.c.2. vulgò dicitur, *Aux*.

Eluſates, Aquitaniæ populi. Plin.lib.4.cap.19.

Elut, ſiue Elus, cujus in ſacris memoria eſt. eluſa à Ptolem. vocari docet Goropius Idumęæ vrbs eſt.

Eluzai, nomen viri, 1. Para. 12. Lat. Dei fortitudo.

Elidna, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Elyma, Macedoniæ vrbs, Ptolemæo, Siciliæ item: Thucyd. illa. *Cannina*, hodie à Sophiano nuncupatur, iſta ab Ænea condita, vt Halicarnaſſeus tradit hodie, *Alymite* vel *Palymite*, vocatur. Fazell.

Elymæ, regio Aſſyriorum juxta Perſidem prope Suſidem. Steph.

Elymaida, ciuitas in Perſide, 1. Macch. 6.

Elymais, Plinius capite 33 lib.6.regio Perſidi vicina.

Elymas nomen magi. Act.13.Originis eſt Arabicæ, vt bene recentiores obſeruarunt & Magum ſignificat,adeò vt Batieſu, κατ' ἐξοχὴν, vocatur, ὁ μάγος.

Elymiotæ, Macedoniæ populi. Ptol. *Placani*, hodie eorum regio vocatur, vt Caſtaldus vult.

Elymnium, inſula Eubœæ,cum ciuitate. Stephanus.

Elymus, heros, Elymiæ ciuitati Macedoniæ, nomen dediſſe putatur. Steph.

Elyrus, vrbs Cretæ. Steph.

Elyſium, locus vbi priorum animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως,à ſolutione.Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deueniunt ad Elyſios campos. Hunc locum alij inferorum fœlicitatibus plenum, alij fortunatas inſulas, alij circa lunarem circulum eſſe dicunt, vbi iam aër purior eſt.

Elyſij, Germaniæ populi. Tacit.

Elyſij, campi in Bœotia, in campo Thebano, Lycophron. Plutarchus celebrat in inſulis Britannicis ad Oceanum, cui adſtipulatur Homerus: in Arcadia etiam & in Hiſpania. Vide Atlanticæ inſulæ.

Elzabad,

Elizabad, nomen principis, 1. Paralyp. 26. Lat. Dei Dotario.

E M

Emalchuel, i. rex Deus, aut regnum Dei, vel nuncius Dei, nomen viri 1. Macch. 11.

Eman, filius Zara filij Iuda 1. Para. 2. Lat. tumultus, aut tumultuans, vel Syriacè fidelis.

Emanuel, Conſtantinopolitanus imperator, anno ſalutis 142 Blond. lib. 5. decad 2.

Emanuel Chryſoloras Bizantius Græcas literas in Italiam reduxit, anno ſalutis 1378. Plato.

Emath, ciuitas quæ nunc Antiochia nominatur & duæ ſunt (vt inquit Hieronymus) magna ſcilicet, & minor, Magna, Antiochia: minor appellatur Epiphania. Vnde etiam nunc pergentibus in Meſopotamiam prima manſio Emas corrupto quidem vocabulo, ſed priſtini nominis veſtigia retinente.

Emath, Nehem. 12 Heb. Meab, nomen turris Lat. interpretatur centum.

Emathia, nobilis Europæ regio, Thraciæ finitima poſtea Macedoniæ appellata: ita dicta (vt quidam exiſtimant) ab Emathione rege fratre Memnonis, Titani & Auroræ filij, Plin lib. 4. cap. 10. Poetæ Emathiam aliquando vſurpant pro Theſſalia ſuo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virgil. 1. Georgic.

Non fuit indignum ſuperis, bis ſanguine noſtro
Emathiam, & latos Hemni pingueſcere campos:

Lucan. lib. 1,

Bella per Emathios pluſquam ciuilia campos

hoc eſt per campos Pharſalicos. qui in Theſſalia ſunt, teſte Plinio lib. 4 cap. 8.

Emathius, Noe nepos Emathiam tenuit, ac de ſuo nomine vocauit. Beroſ. lib. 4.

Embarus inſanus & delitus vir in Piræo inſula, qui ſolus in eadem regione repertus eſt, qui filiam ad numen placandum ob famem ibi graſſantem ſacrificaret: vnde natum prouerbium, Embarus ſum: dictum de inſano deliróque. Eraſ. Chil 3. centuria 10. Prou. 81.

Embacum, locus Erythrææ in Aſia non procul à Chio. Stephan. Thucydides.

Emer, dicens, vel loquens, ſiue exaltatio, aut Syriacè agnus, nomen loci, 1. Eſd. 2.

Emericus, Vngariæ rex, anno ſalutis 1193.

Emerita, Lucij Anglorum regis ſoror, quæ pro Chriſtiana pietate flammis extincta eſt.

Emerita Auguſta, vrbs Hiſpaniæ ad Luſitaniam ſpectans, Strab. Eſt hæc vrbs cocco celebris, quod eſt rubrum granum, cuius ſucco vellera tinguntur, Tyro ſplendori neutiquam cedentia Plin lib 9 cap 41.

Emæum locus Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Emiſa, vrbs Phœniciæ Libaniſiæ, Gentile, Emiſenus, vel miſenus Steph.

Emmaus, Ptolem. Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus Chriſtus in fractione panis. Luc. 24.

Emmer, pater Paſhur ſacerdotis Ier. 20. 1. Eſd. 2. Pater item Moſollamith. 1. Paralip. 6. & 34. idem ſignificat quod Emer.

Emni, Taprobanæ gens. Prol.

Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ortorocoras nomen eſt, alteri Semantinus, *Moghali*, Gaſtaldo.

Emonia, Mercatori Scotiæ orientalis inſula, quam *Maid* vocat.

Empelathra, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Emplaria, feſta apud Athenienſes, in quibus mulieres plexis capillis ſolebant procedere. Heſychius.

Empanda, Veterum dea erat, quæ rebus patentibus præeſſet.

Empedocles philoſophus, & poeta Agrigentinus, qui de rerũ natura verſibus ſcripſit, vt apud Romanos Lucretius. Hic (vt author eſt Hieronymus) omne quod viuit & mouetur, non putauit edendũ, ſicut & Pythagoras. & ex lite, amicitiáque inter ſe diſſentientibus, cũcta conſtare dixit. Animã non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe: ac illis partibus homines magis ſentire, quibus plus mentis ineſt, aſſeruit, Ferunt hunc, cùm lacum Ætnæ montis inueſtigari contẽderet, decidiſſe in foueam igneã, & incendio conſumptum. Vel vt alij, noctu à ſociis clam diſcedentem, in ardentem caminum montis Ætnæ ſe demiſiſſe, vt deus immortalis haberetur: ſed ferreas eius crepidas, ex camino per flammam reiectas, rem pateſeciſſe.

Empedocles, creditus eſt ab Ariſtotele, Rhetoricam dominam rerum primum nouiſſe: quod etiam aliis ab aliis deſcribitur, vt Parmenidi, vel Cadmo Mileſio, Phercedi Syro, & Heratæo, qui primi ſoluta oratione vſi ſunt.

Emporia Punica, loca Syrtibus propinqua. Polyb. Liu.

Emporiæ, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptolemæo.

Emporium, vrbs Celtica à Maſſilienſibus condita: altera eſt Macedoniæ. tertia Siciliæ: quarta Campaniæ. Steph item caſtellum prope Placentiam, magno opere munitum. Liuius.

Emporium oppidum quod aliàs Tanais, iuxta Tanais fluuij oſtia in Mæotim. Steph.

Empuſa, genus laruæ & terriculamenti, dicatum Hecatæ, vno pede incedens, vnde & nomen. Euſtath. Vnde prouerbium Empula mutabilior.

Enac, gigantes, Numer. 13. quos expulerant Chananæi. Deut. 2. Lat. gigas, aut torques, vel ortaſe, ſiue oneratus.

En agallim, nomen vici in principio maris mortui Ezech. 47. Lat. fons, ſiue oculus vitulo-

tum, vel curruum aut rotunditatum.

Enagora, in Aſia. Plin. lib. 5. cap. 31.

Enaim: villa in tribu Iuda, Ioſ. 15. Hodiéque villa eſt Bethemin circa Terebinthum, Hier. in locis Hebraic. Hebr. Enan. Lat. fons vel oculus eorum.

Enulus à delphino ſeruatus. Vide hiſtoriam apud Plutarchum circa finem libelli, Vtra animalia plus ſapiant, & in conuiuio ſeptem ſapientum.

Enam nomen villæ ſiue viculi, Num. 34. Ezec. 48. Pater item Achira principis tribus Nephthali. Num. 1. Lat. nubes, vel augurium, ſiue fons, aut oculus earum.

Encæia, feſta erant dedicationis apud Græcos, de quibus Gyraldus lib. 17. hiſt. deorum.

Encænia, feſtum à Iuda Maccabæo inſtitutum, vt memoria recuperati, profligatis Antiochi exercitibus, templi, & inſtauratæ Eccleſiæ conſeruaretur, in quo feſto ſimul docendi erant homines, ſemper à Deo mirabiliter Eccleſiam defenſam & reſtitutam eſſe, & hortandi vt Deo agerent gratias, & peterent defenſionem & gubernationem Eccleſiæ. Iohan. 10. Inſtituuntur 1. Maccab. 4. ante natum Chriſtum annis 161. & celebrandi erant 25. die menſis Caſleu, cui ferè reſpondet apud nos dies S. Catharinæ.

Enceladus, Titanis & Terræ filius, gigantum omnium, qui aduerſus Iouem coniurauit, longè maximus, quem Iupiter fulmine ictum Ætnæ monti ſuppoſuit. Virg. 3. Æneid,

Fama eſt Enceladi, ſemiuſtum fulmine corpus
Vrgeri mole hac ingentémque inſuper Ætnam
Impoſitam.

Ventorum naturam & efectam his fabulis Poetę expreſſerunt.

Enchelea, oppidum Illyridis, iuxta quod Cadmus & Harmonia eius vxor in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib. 3.

Encleus, Bœotiæ vrbs. Steph.

Encratitæ, Hæretici à Saturnino & Marcione orti, vituperarunt coniugium, & præceperunt ſuis continentiam ab vxoribus & vſu carnium, vnde etiam nomen habent. Irenæus. libr. 1. c. 30. Euſeb. lib. 4. c. 28.

Endera, Æthiopiæ ſub Ægypto locus. Strab. libro 16.

Enderum, Illyrici oppidum. Ptol.

Endideium, Rhætiæ vrbs, Anton.

Endigeti, Tarraconenſis Hiſpaniæ populi. Ptolem.

Endor, vrbs tribus Manaſſe in Iſrael iuxta Naim vrbem ſita. Ioſ. 1. 17. Reg. 28. Pſal. 82. Lat. fons, ſiue oculus generationis, vel habitationis.

Endymion, paſtor quidam Athlij filius, quem Iupiter in cælum aſſumptum, cum Iunonem amaret, atque etiam cum nube pro Iunone con-

cumberet; iratus turſum deiecit, & perpetuo ſomno damnauit: huius poſtea amore Luna quoque capta, eum in Latmi, Cariæ montis ſpecie occultauit, atque ibidem cum eo conuerſata eſt. Vide prouerbium, Endymionis ſomnum dormire. Hic primus Lunæ curſum inuenit, & Aſtronomiæ ſtudioſus elegãter à poetis fingitur Lunæ Amaſius. Apollon. lib. 4. Argonau. Plin. lib. 2. c. 9.

Enecus, comes Bigottæ, à quo Nauarræ regnum initium ſumpſit. Hic è montibus Pyrenæis in vicinam Nauarræ planitiem cum exercitu deſcendens, omnem eam regionem à Sarracenis liberauit: pro quibus meritis, rex in eo loco primus appellatus eſt, circa annum ſalutis 961. Volat. Ritius.

Eneti, habitabant olim iuxta Paphlagoniam, inde Homerus ſylueſtres mulos educi ſcribit. Dicuntur & equæ Eneticæ. Enetus, etiam poſſeſſiuum eſt, & ciuitas Myrmecis dialectici patria. Steph.

Engaddi, i. fons ſiue oculus hœdi, vel felicitatis. Hieronym. vicus prægrandis Iudæorum, iuxta mare mortuum: vnde opobalſamum veniunt, quas vineas Engaddi Salomon in Canticis nominat. Idem alibi Engaddum ager, eſt terræ Iudææ, non tam vineis, quàm balſamis florens. Ἐγγάδα, vicus, magnus, prope Sodoma Arabiæ in fœminino aut neutro gen. Gentile. Engadenus. Steph.

Engalim, Palæſtinæ locus, Ezechiel 47.

En-gannim, locus tribus Iudæ Ioſuæ 15. Hieronymus in locis Hebraicis, locus iuxta Bethel. Alia ciuitas ſacerdotum in tribu Iſſachar. Ioſuæ 19. Lat. fons hortorum, ſiue oculus protectionum.

Engelaces, populi Illyriæ, iidem qui Encheleæ. Steph.

Engoliſma, vide Iculiſma.

Engonaſis, ſignum in cœlo, quod Latinè Ingeniculus vocatur: & eſt Hercules, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur.

Engyum, vrbs Siciliæ. Steph.

En-hadda, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. Lat. oculus acutus vel lætus, aut fons acuminis vel lætitiæ.

En-haſor, ciuitas tribus Nephthali, Ioſue. 19. Lat. fons ſiue oculus atrij, vel veſtibuli, aut fontis fœnum vel herba.

Enhippus, rex fuit Argiuorum miræ fœlicitatis, cuius clypeum, qui apud Græcos tem præclarè geſſiſſent, per vrbem incedentes ferebant, honeſtamenti cauſa.

Enienſes, Græciæ populi. Herodot.

Eningia, regio Europæ Septentrionalior. Pli. *Enland.* Zieglero.

Eniochidas, ſiue Eniochida, Athenienſium impera-

imperator, anno ab vrbe 142.

Eniochi, vel Heniochi, ſed melius aſpiratur ſecundum Græcos, Ptolemæo, c. 9. lib. 5. populi Sarmatiæ iuxta Pontum, non longè ab Achæis Plin. c. 5. lib. 6. Strabo verò lib. 11. tradunt Laconas habitaſſe Eniochiam, quorum duces Rhecas & Amphiſtratus fuerunt, Caſtoris & Pollucis aurigæ, vnde *ἡνίοχοι*, vt par eſt, ex iis quidem ſunt nominati. Ex lembis itaque claſſem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdum ad regionem vel vrbem aliquam nauigantes, mari dominabantur. Boſphorani eos nonnunquam in ſtationibus accipiunt, & commeatus & vendendæ prædæ copiam ſuppeditant. Hi quum domum repetunt, & vltra nauigare non poſſunt, lembos humeris impoſitos in ſyluas referunt, in quibus habitantes tenue ſolum arant. Ruſſum quam nauigandi tempus adeſt, eos in mare deferunt.

Eniopeus, Hectoris auriga, à Diomede lancea confixus. Homer. 8 Iliad.

Enipeus, fluuius Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, iuxta quem Cæſar vicit Pompeium, lentus primò, ſed Apidano, mixtus, velociſſimus eſt Lucan.

Enipeus, fluuius in Elide, in Alpheum illabens qui recentiore nomine Bernichius dicitur. Strab. lib. 8.

Eninis, Siciliæ fluuius eſt Fazello, quem hodie *Niſi* appellari ſcribit.

Eniſpe, vrbs Arcadiæ, quæ non amplius extat, quidam Clitoriæ, alij Phocidi eam adnumerant. Steph.

Enna, ciuitas inſignis in ipſo Siciliæ vmbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata, nemoréque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Hinc Proſerpina ipſa Ennæa cognominatur: & Ceres Ennæa vel Ennenſis. Cic. 7. actione in Verrem. Vide Ænna.

Ennea Ceres dicta eſt, quæ auguſtiſſimo in templo apud Ennam colebatur: cuius ſimulachrum tanto erat effectum artificio, vt qui illud intuerentur, aut ipſam videre Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam, ſed cœlo delapſam arbitrarentur. Cic. in Verr.

Enneacrunos fons apud Athenas à Piſiſtrato conditus, à numero ſalientum dictus, quos Græci *κρουνοὺς* appellant, hoc eſt, fiſtulas, aquæductúſve: noſtri verò ſalientes. Athenienſium etiam vrbs, vt tradit Pauſan. Hic etiam Callirrhoe à Papinio vocari videtur hoc verſu.

Et quis Callirrhoe nouies errantibus vndis.

vt annotauit Hermolaus. Sed omnino eundem eſſe ex Thucydide luce clarius eſt: vt ſcribit Callirrhoen quondam, ſed poſtea à tyrannis reparatam, Enneacrunon dictam, id eſt, fiſtulæ, vel ſalientes nouem.

Ἐννέα ὁδοὶ id eſt, nouem viæ, ciuitas Macedoniæ, eadem quæ Amphipolis. Steph.

Ennius, poeta antiquiſſimus, Rhudiis Calabriæ oppido natus. Q. Valerio & C. Manlio, Coſſ. à Catone Quæſtore in vrbem adductus, in Auentino habitauit, ancillæ vnius miniſterio contentus. Scripſit Annalium libros, Satyras, Comœdias & Tragœdias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot verſibus, à ſcriptoribus paſſim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque viciſſim ab eo eſt adamatus vt alter ab altero, ne ſepultura quidem diuelli voluerit. Periit morbo articulari, quem immodico vini vſu contraxerat. Vnde & Horatius lib. 2. Epiſtol. obiter eam tangit, tanquam vino plus ſatis deditum.

Ennius ipſe pater nunquam, niſi potus ad arma
Proſiliit dicenda.

Ennius grammaticus, duos libros de literis ac ſyllabis & metris conſcripſit. Tranquill.

Ennon, nomen viri. Ier. 7 Lat. ecce illi, ſiue diuitiæ eorum, vel decipiens, aut contriſtans eos.

Ennoſigæus, Neptuni cognomen, ab eo quòd terram concutiat, impoſitum: vnde etiam Enoſichthon dicitur.

Enoch, filius Cain, Gen. 4. Prima item mundi ciuitas ab ipſo Cain ædificata, & nomine filij appellata. Fuit & alius vir iuſtiſſimus, qui cum Deo ſublatus euanuit. Hic quaſdam inuenit literas, quoſdámque ſcripſit libros, ſub quo Adam mortuus eſt. Comeſt. in c. 3. Geneſ.

Enochillus, princeps annuus Athenienſium, anno Olympiad. 43. qua Athenienſes de Sygæo & Achilleo oppido cum Mitylenenſibus bellum geſſerunt, à Periandro Corinthi tyranno ſopitum.

Enodia, Hecate quòd in via inuenta ſit ab Inacho. Steph.

Enon, terminus Damaſci, Eze. 47. Eſt & Enon iuxta Salim oppidum, haud longè à Iordane, vbi baptizabat Ioannes, Ioann. 3. Lat. nubes vel obnubilatio, ſiue fons, aut oculus eius, vel augurium.

Enona, Ptolemæo, vrbs Dalmatiæ.

Enope, vrbs Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, iuxta Pylum, ſub ditione Agamemnonis. Homer. lib. 9. Iliad.

Enoſis, inſula iuxta Sardiniam, Plin. libro 3. c. 7. quæ Pineto *S. Pierre* dicitur.

Enos, i homo vel vir, ſiue oblitus, aut deſperatus filius Seth. Gen. 4. Luc. 3. & ſeptimus ab Adam tranſlatus fuit, ne malitia cor immutaret eius, vt ſcribitur Sap. c. 4. Igitur eum propter vitam piam ac iuſtam Deus citò tranſtulit, ne cum aliis iuſtis, iam ad impietatem inclinatis, conſenciret. Ioan. Anno. con. in lib. 1. Beroſ.

, apocoeptæ, populi ſunt, qui aures ad talos vſque dependentes habent, vt ſemper eis indormiant, adeò fortes, vt arbores euellant, & neruum frangant. Author Strab. lib. 15.

En-ſemes, nomen loci, Ioſ. 18. Lat. fons, ſiue oculus Solis.

Entella, vrbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocij Carthaginenſibus. Steph.

Entella, Liguriæ fluuius. Ptol. *Lauagna*, Leandro.

Entellini, Siciliæ populi & Latinæ conditionis, Plin. lib. 3. c. 8.

Entius, Friderici Imperatoris filius, Sardiniæ rex cui pater Italiæ & Longobardiæ adminiſtrationem commiſit. Blond. lib. 7. decad. 2.

Entribæ, populi Thraciæ Steph.

Enyalius, Bellonæ filius, quaſi *ἐνυοῦς υἱός*, & pro bello capitur.

Enydra, Caſſioridis in Syria vrbs, Strabo.

Enyo, ſoror Martis, quam Latini bellonam vocant: quanquam à poetis non rarò pro ipſo bello ſiue prælio accipiatur. Mart. lib. 1.

Nec te decipiat ratibus nauclis Enyo.

hoc eſt Nauale prælium.

E O

Eoa, Ptolem. Africæ propriæ vrbs. Mela habet Oea.

Eodanda, inſula Arabiæ fœlicis. Plin.

Eordææ, duæ regiones Migdoniæ: item aliæ duæ, vna Iberiæ, altera Thraciæ, ab Eordo quodam. Gentilia, Eordæus, Eordus, Eordiſta. Stephan.

Eordi, populi Theſſaliæ. Steph. in Amyro.

Eornæ, Arachoſiæ gens. Ptol.

Eos, à Græcis dicitur, quam nos Auroram vocamus. Mons item Ægypti Plin.

Eous, vnus equorum Solis. Ouid. 2. Metam.

E P

Epacria, vrbs Atticæ quam cum aliis duodecim ſic digeſſit Cecrops. Steph.

Epæa, ciuitas Græciæ: Epæi, ciues contra quos Neſtor bella geſſit.

Epænetus, amicus Pauli, Rom. 16.

Epagris, inſula vna ex Cycladibus. Ab Ariſtotele, propter aquarum abundantiam, Hidraſſa appellata.

Epamanduodorum, Galliæ Belgicæ oppidum. Anton.

Epaminondas, Thebanus, honeſto genere natus, Muſicam & Philoſophiam doctus, modeſtus, prudens, grauis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeò veritatis diligens, vt ne ioco quidem mentiretur. Hic cùm apud Leuctra Lacedæmonios plaga peſtifera adeò afflixiſſet, vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum vltrà reparare nequiuerint, dicere ſolebat Orbum ſe, non tamen ſine liberis, & ex ſe natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic patratis ingentia facinora edita, extremo tempore apud Mantineam, cum acie instructa & ducis optimi & militis fortiſſimi officio fungitur ſparo percuſſus, relatúſque in caſtris ſemianimis, requiſiuit à circũſtantibus, ſaluúſne eſſet clypeus: cùm ſaluum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, allatum, veluti ſocium laborum gloriæq; oſculatus eſt. Iterum quæſiuit, eſſéntne fuſi hoſtes: cùm id quoque, vt cupiebat audiuiſſet, euelli tum denique ſpiculum iuſſit: ita multo ſanguine profuſo in lætitia & victoria mortuus eſt. Cuius morte Thebanorum vires hebetatæ ſunt, vt non tam illum amiſiſſe, quàm cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt: poſt interitum eiuſdem in ſeruitutem priſtinam reuoluti ſunt: vt manifeſtum ſit gloriam Thebanam cum illo natam, & extinctam fuiſſe. Trogus lib 6 Steſimbrotum filium ſuum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixiſſet, tametſi victor feliciter euaſiſſet interfecit. Plutarch. Paral. Hinc Thebani ſtatuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem viderentur ingrati.

Epanterij, Italiæ populi, cum quibus bellum geſſiſſe Ligures ſcribit Liu.

Epaphus, Iouis filius & Iſis, qui Memphim in Ægypto condidit. Ouid. 1. Metam.

Epaphras, viri fidelis nomen. Coloſſ. 4.

Epaphroditus, à libellis Neroni imperatori à Domitiano imperatore capitis damnatus quòd Neronem in conſciſcenda ſibi nece ſua manu adiuuiſſet.

Epaphroditus, grammaticus fuit patria Cheroneus, Archiæ grammatici alumnus, quem Modeſtus Ægypti præſes ſibi coemit, & filium ſuum Petelinum eidem in diſciplinam tradidit, quem ille Romæ inſtituit: ſub Nerone mortuus eſt hydropiſi. Suid. Is triginta millia optimorum librorum habuiſſe perhibetur. Leonic. Tho. lib. 3 cap. 34.

Epardus, fluuius qui per Mardorum regionem fluit. Arrian. in Alexandro.

Eparitæ, populi Arcadiæ. Steph.

Epebrodunum, vide Ebroduntij.

Eperium, Illyridis oppidum. Ptol. *Spezza* Sophiano.

Epeus, Endymionis filius & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & Aries dicitur. Plin. lib. 6. cap. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuiſſe equi lignei, quo Troia prodita eſt. Virgil. lib. 2. Æneid.

Et ipſe doli fabricator Epeus.

Epeus, vir quidam timidiſſimus, de quo natum eſt prouerb. Epeo timidior. Datum eſt hoc cognomen Cratino comico, per alluſionem

fortaſſis.

fortaſſis, quòd cum Oenoidis tribus Princeps eſſet in eo munere timidius ſe gereret, Eraſ. in Chil.

Epei, populi in Occidentali ora Peloponneſi. alio nomine Elei dicti. Plin li.4.c.1. Cuius ſententiæ etiam Stephanus ſuſcribit. Homerus tamen Catalogo nauium, Epeorum vrbem diuerſam facit ab Elide, quam vicetur Epeorum juri ſubjicere. Vide Strabo. libro 9.

Epetini, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam jura petunt, vt refert Plinius lib 3.cap.22.

Epha, i. Laſſus aut volans, vel Syriacè, plicatus vel complicatus, filius Madian filia Abrahæ, Geneſ.25. Ab eo Arabia fœlix. Deſerta ſiue Petrea dicta eſt Ephal. Iſa. 60. Fuit & nomen rócubinæ Caleb. 1. Paral. 2. Filius Iahadaæ, 1. Par. 1.

Epher, pulois, ſiue hinnulus, aut plumbum, filius Madian filij Abrahæ. Geneſ. 25. 1. Par. filius Ezar, 1. Par. 4. & 5.

Epheſtiades, inſulæ, quę & Latinis Vulcanię & Æolię, quòd Æolus Iliacis temporibus illic regnauerit.

Epheſtria, Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta, in quibus ipſius ſimulachrum virilibus veſtimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, móxque illis ademptis, iterum virilia imponebãtur, alludentes ad ipſius Tireſię fabulã.

Epheſus, vrbs Ioniæ, emporium totius citerioris Aſiæ celeberrimum, Amazonum opus, Dianæ templo imprimis nobilitatum. Hæc ciuitas loco cauo olim habitata, diluuium paſſa eſt quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc eſt, tranſtulit, & ab vxoris nomine Arſinoem vocauit: eo mortuo priſtinum nomen receptum eſt.

Epher, terra circa Syriam eſt, 3. Reg. ὄφειρ, habent 70. interpr.

Epheſus, inſula Nili, vt etiam Cnius & Leſbus. Steph.

Epheſiæ literæ, erant notulæ quædam & voces magicæ, quibus vtentes in omni negotio victores euadebant, vnde natum prouer. Epheſiæ literæ, dictum de ijs qui mira fœlicitate tanquam diuina virgula, quicquid optant, aſſequuntur, vide plura apud Eraſ. Chilia. 2. centuria 8.

Ephetæ Magiſtratus apud Athenienſes. Hi à Demophonte rege inſtituti, quinquaginta ex Athenienſibus, totidémque ex Argiuis, vt in Palladio foro de inconſulta cæde cognoſcerent major deinde auctoritate juréque ampliore à Dracone inſtructi ſunt. ſic enim inſtituti, vt vnus & quinquaginta ex optimis eligerentur, qui de cauſis capitalibus judicarent. Non niſi quinquaginta annos nati moribúſque probatiſſimis eligebantur. Pollux. Suidas.

Ephippus Cumæus, auditor Iſocratis, qui ſcripſit hiſtoriam ab exilio Troiæ vſque ad ſua tempora, libris xxx.

Ephialtes, Neptuni filius, Gigas incredibili corporis robore, qui cum ſingulis menſibus nouem digitos creſceret, in tantam altitudinem euaſit, vt ſtatura ſua fretus, vnà cum fratre Otho ſuperis bellum inferret: quapropter à Ioue fulmine ictus, ad inferos eſt detruſus.

Ephialtium, Carpathi inſulæ promontorium. Ptol.

Ephod, pater Hamiel, Num. 34. Lat. Superhumerale, aut ornamentum.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magiſtratus, quales apud Ro. Tribuni plebis, qui à Theopompo ſic oppoſiti ſunt regibus, vt apud Rom. Conſulibus Tribuni: vt enim à Conſulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros prouocare quiſque poterat. Olim pro Miniſtris regum fuerunt, tandem eò potentiæ peruenerunt, vt ſenſim à rege proprium Magiſtratum conſtituerent, nomine Ephoriam, Ephori dicti, ἀπὸ τοῦ ἐφορᾷν, quod eſt intueri, quòd ad ciuitatis ſalutem intentos haberent oculos.

Ephorus, hiſtoricus Cumanus, Iſocratis auditor, & condiſcipulus Theopompi. Suid. in ejus vita.

Ephra, i. pulueruleuta, ſiue plumbea, aut damula, ciuitas Gedeonis, Iudi 6. & 8. 1. Reg. 13.

Ephraim, filius ſecundus Ioſeph, Ge. 41. 1. Par. 6. ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet, quæ à Iordane flumine, vſque ad Gazei longitudinem habuit: latitudinem verò, quæcunque à Bethel vſque ad campum maximum terminatur. Ioſeph, libro 5. c. 3. Iud. antiq. Lat. frugifer aut creſcens.

Ephraim, mons, qui inter Iericohontem & Ieroſolyma extenditur, & ab hoc fine aſcendit contra Septentriones per tractum maris vſque ad Cazeram vrbem, quam poſſederunt filij Ioſephi, Ioſ. 13. & 17. Dictæ ſunt quoque decē tribus Iſrael, ſiue regnum, Iſrael Ephraim: vt Iſa. 7. & 9. Oſe. 5. legitur & Pſal. 59. Ephraim fortitudo capitis mei. Et Pſal. 78. Tribum Ephraim non elegit. Similiter Pſal. 108.

Ephrata, i. vbertas, ſiue frugifera, vel creſcens aut incinerata, vxor Caleb filij Heſron, 1. Par. 4. ab hac Ephrata vrbs nomenclaturam accepit. quæ eſt in tribu Iudæ. Geneſ. 35. Aliàs Beth-leem dicta: Geneſ. 48. 1. Paral. 2. & 4. Videtur eadem eſſe quæ Caleb. Ephrata appellatur, 1. Para. 2. vbi mortuus eſt Heſron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephree, i. comperimentum iniqui, vel ſocij, aut confracti, ſiue portus iniqui, vel ſocij, aut confracti, rex Ægypti. Iere. 44. Heb. Hepree.

Ephrem, ciuitas. Pſ. 77. Ioan. 11. Heb. Ephraim. Lat. frugifer aut creſcens.

Ephron, filius Seor, Geneſ. 23. à quo ciuitas in tribu Iuda, 2. Paral. 13. 1. Macha. Lat. puluis ſiue hinnulus, aut plumbeus.

Ephyra, phyræ, vrbs Peloponneſi in ipſo ſita Iſthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta eſt, vulgò, *Coronanto*, hodie dicitur. Ephyræ autem nomen accepiſſe volunt, ab Ephyra Nympha, Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virgil. libro 4. Geor. Hinc Ephyreus, hoc eſt, Corinthius Virg. 2. Georg. Ephyræius per quinque ſyllabas extulit.

Illuſas auro veſtes, Ephyraiáque æra.

Sunt autem multæ Ephyræ in Theſſalia, Epiro, Arcadia, Campania, Theſprotis, Aetolis (à quibus Ephyrij populi vocantur.) Item alia Crannus dicta, alia Oenoe, & inſula non procul à Melo. Vide Steph. Homerus Cranonios, Ephyros vocat, Phlegyas vero Gyrtonios. Steph.

Ephyri, Plin. li. 4. c. 2. Ætoloru populi Athamanes, Tymphei, Ephyri, Ænienſes, Perrhæbi, &c.

Ephyris, vrbs Laconiæ, Herod.

Epiacum, Albionis inſulę oppidum. Ptol.

Epię, n. plur. ratùm, oppidū Achaię: inde Epij populi, quibuſcum bellum geſſit Neſtor adhuc iuuenis, poſteà Hęlij dicti ſunt: malim Elei.

Epibatirios, Apollinis cognomentū, cui templum in Troezene dicauit Diomedes, quòd in reditu ab Ilio euaſiſſet tempeſtatem, qua Græcorū afflictæ ſunt opes. Cęl. Rhod. lib. 11. cap. 24.

Epicaria, Dalmatiæ vrbs. Ptolem.

Epicephesia, vicus in tribu Oenoide. Steph.

Epicharmus, Tityri (vt Suidas ſcribit) vel Chimari filius, Siculus, poeta comicus & Philoſophus, cui nōnulli inuentum comœdiæ tribuunt: Pythagoræ auditor, ſcripſit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi ſententiam de morte refert Cic. libro 1. Tuſcul. quæſtionum.

Epici, Italiæ populi. Steph.

Epicles, citharœdus nobilis Athenienſis.

Epicnemedij, pars Locrorum, vide Ozolę.

Epicerides Cyrenenſis, ob ſingularem ſuam erga Athenienſes liberalitatem ampliſ. viciſſim ab illis honoribus eſt affectus. Demoſt. ad Leption.

Epictetus, Philoſophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ vrbe, Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari ſeruiuit, atque ad Marci vſque Antonini tempora peruenit. Domitiano autem imperante eius dominatu offenſus, Roma Hierapolim migrauit, ratus verum eſſe, quod eſt tragicum, patriam eſſe cuiuſque, vbi quis rectè ageret. Tanta verò apud omnes homines eius vitæ admiratio extitit, vt Lucianus Syrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarū millibus, ob eius authoritatem væniſſe tradat. Hic Enchiridion ſcripſit Græcè, opus vtile, quod Ang. Politianus Latinum fecit.

Epicurus, eius ſectæ author, quæ ab ea Epicurea dicta eſt. Summum bonum in voluptate ponebat, non tamen in voluptate corporis, quemadmodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, h. e. in abſentia omnium dolorum. Dialecticam damnabat, quòd Philoſophiam ſimplicib. verbis affirmaret poſſe comprehendi. Deorum prouidentiam è rebus humanis tollebat. Huic Lucretius tantùm tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium Philoſophorum lumen obſcuraſſe, quemadmodum Sol ſuo ſplendore aliorum cœleſtium corporum claritatem obſcurat. Traditur fuiſſe continentiſſimæ vitæ, nomen tamen illud voluptatis, in qua ſummum bonum ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptarij Epicurei dicantur.

Epidamnus, ſiue Epidamnum (vulgò, *Durazzo*) oppidum in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, tritiſſimo è Græcis in Italiam traiectu nulli non cognitum. Epidamnum dictum ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eò coloniam deducentes (inquit Plin. lib. 4. c. 27) Dyrrachium dicere maluerunt, propter inauſpicatum nomen Epidamni, tanquam à damno dicatur Epidamnum. Ad quod alluſit Plautus in Menechmis, cùm ait, *Ne mihi damnum in Epidamno duas*, tanquam nomen inditum ſit Epidamno, quòd illuc nemo ſine damno diuertat. vide Dyrrachium.

Epidaphne, vrbs in Seleucide Syriæ, quæ & Antiochia dicta, à Daphne vicino ſuburbano, quod locū habebat amœniſſimum 89. ſtadiorum & fanū Apollinis cum Dianæ delubro. Iul. Capitol.

Epidaurus, ciuitas Peloponneſi Æſculapij templo celeberrima. Vnde etiam Romani, cum graui peſtilentia laborarent, conſultóque oraculo juberentur Æſculapium Romam aduehere, triremem cum legatis ea de cauſa Epidaurum miſerunt. Verùm cùm Epidaurij deum opiferum à ſe inuiti dimitterent, ferunt illis cunctantibus ingentem anguem ad Romanorum triremem adnauigaſſe, ſeſeque in puppi in gyrum complicuiſſe: quem illi Æſculapium arbitrati magna cum veneratione Romam aduexerunt. Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatiæ, ad Illyricum mare ſita. Lucan. libro 2.

Illyris Ionias vergens Epidaurus in vndas.

Pauſaniæ & Straboni Limira cognominata, quòd ſit portuoſa, diruta à Gothis, è cuius ruinis Raguſia juxtà ædificata Raph. Volaterran. Tertia Epidaurus in Peloponneſo, in Argia regione. Ptol. *Cheroniſi*, Snphiano. Eſt quoque Epidaurus prima vrbs in Dalmatia, Ptol. hæc Epidaurum Colonia, à Plinio dicitur. Atque hæc hodie emporio & republica nobilis.

Epidelius, Apollo dictus eſt ab Epidelia vico

quj

qui eſt juxta Maleam Laconiæ promontorium, vbi templum habebat. Nam poſt Delum euerſum, cùm barbarus quidam Apollinis ſimulachrum per contumeliam in mare proieciſſet, poſteaque ad Peloponneſi littora perueniſſet, à Laconibus magna veneratione ſuſceptum eſt, vocatuſque Apollo Epideſius, quaſi ex Delo adue&tus. Ialaph. lib. 2.

Epi ium. Ptol.Albionis inſulæ promontoriũ.

Epigenes, Philoſophus Byſantinus. Item poëta quidã ſcenicus, cuius fabulæ recẽſetur à Suida.

Epigoni, dicti ſunt authores ſecundi belli Thebani quaſi fœtus illorum qui primum confecerãt bellum. Græcè enim ἐπιγονὸς, fœtus appellatur, & qui pòſt gignitur. Inde Euripides tragicus tragœdiam hoc argumento compoſitam, Epigonos ſcripſit. Sunt qui exiſtimant Epigonos apud Strabonem eſſe populos à quibus fabulę nomen inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuerſis populis conflati, ſecundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statij lectione notum eſt bellum Thebanum primum & nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt. quorum filij vt mortem parentum vlciſcerentur communi conſilio contra Thebanos iterum arma mouerunt, qui acceperunt reſponſum ab Apolline, eam ſe ciuitatem expugnaturos, ſi Alcmæonem Amphiarai filium imperatorem feciſſent Igitur Alcmæon exercitu ex Græcis collecto, contra Thebas duxit copias, acerriméque commiſſa pugna potitus eſt victoria, & Thebæ captæ ac dirutæ ſunt. Epigoni etiam dicti ſunt ſucceſſores Macedonum veteranorum, qui ſub Alexandro Magno ex Aſiaticis fœminis ſobolẽ ſuſceperunt, quæ ſoboles (vt hiſtorici memorãt) nomen habuit Epigoni, qui in caſtris noti, in armis educati à paruula ætate periculis exercitati, laboribus durati, prorſus inuicti fuerunt.

Epigranea fons in Bœotia, non procul à Dirce altero quoque fonte, Plin. lib. 4. c. 7.

Epij, Ætoliæ & Elidis populi, Plin. Halicarn.

Epicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadij, vrbs poſt Acarnaniam. Steph.

Epimachus, ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 151.

Epimaranitæ, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Epimenidus, poeta Epicus, patria Cretenſis, Apud libro 2. Florid. qui à parte Agiarſacho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus in quodam antro obdormiuit annos LXXV. Vnde emanauit prouerbium, Epimenidis ſomnium dormire. Tandẽ ſomno excitatus, cùm videret omnia mutata, domum reuerſus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo eſt habitus. Idem Athenienſibus peſtilentia laborantibus dixit Ciuitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cùm rogatus eò veniſſet, juſſit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari, Rediens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam renuit: Plato in primo & tertio de legibus. Suidas de ipſius ſomno mentionem facit, indéque manaſſe prouerbium.

Epimenides, Gnoſius quidam, cuius anima ex ore effigie corui, viſa eſt euolare. Plin. lib. 7. cap. 52.

Epimetheus, Iapeti filius, frater Promethei, quòd cùm ingenio plurimùm valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegauit.

Epimethis, Pyrrha filia Epimethei, & vxor Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syriæ juxta Raphaneas, in confinio Aradi, vbi natus eſt Euphrates Sroicus: altera Ciliciæ: tertia Bithyniæ: quarta juxta Tigrim. Steph.

Epiphanes, cognomen Antiochi regis, qui Antiochiam denominauit. Hic Syriæ vrbem condidit, quæ etiam ab eius nomine Epiphania cognominata eſt. Dictus Epiphanes, quaſi illuſtris, à rerum geſtarum claritate.

Epiphanius, qui poſtea Cypri fuit Epiſcopus, inter eremitas habebatur maximus, Sozom, lib. 8. c. 1. hiſt. trip.

Epiphanius Petreus, ſophiſta fuit, qui ſcripſit per exercitationes & declamationes in genere demonſtratiuo.

Epizephyrij, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis cauſa vinum hauſiſſet largiùs, medico non imperante, morte expiebatur libera illa cõpotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epipolæ, regiuncula prærupta, juxta Syracuſas. Steph.

Epira, quę nunc Corinthus dicitur, à Syſipho condita fuit. Gomeſt. in c. 3. Iudic.

Epirotus, regio Græciæ finitima ad ortum Acheloo fluuio ab Achaia diſcreta: ad occaſum Acroceraunijs montibus, qua mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedoniæ parte terminata: ad Meridiem Ionio mari abluta. Hæc primùm Moloſſia dicta eſt, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia nunc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populiſque fuit frequentiſſima, ſed à Romanis ſubacta cùm ſæpius deficeret, pænè in ſolitudinem redacta eſt. Alit hæc regio equas præſtantiſſimas, quæ ab ea Epiroticæ appellantur. Virg 1. Georg. Vulgò appellatur Albania.

Epirota, aliquid ex Epiro, & Epiroticus.

Epiſtropus, Phocidis rex vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Homer. lib. 2 Iliad.

Epitalium, vrbs Triphiliæ. Steph.

[E]pitaurus, vide [A]ntinus.

[E]pitauſa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

[E]pitreon, Nelei filius, vt eſt in Græcis commentarijs Apollonij.

[E]pitheria, ciuitas in ſinu Arabico, aliàs Arſinoe dicta.

[E]pithymbia, Venus dicta eſt, quòd ad principium ac finem vitæ inſerve crederetur, ad cuius ſtatuam quæ Delphis erat, in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Pal.ep.lib.1.

[E]pitragia, Venus dicta eſt, quòd in formam capræ ſe ipſam commutauerit. nam cum Theſeus in Cretam ad Minotaurum interficiendum nauigaturus, Veneri ac Apollini Delphico pro ſua ſuorumque ſalute ſacra faceret: reſponſum à Deo accepit, vt Venerem ſibi itineris ducem aſſumeret, cum autem apparuit Venus in capram mutata. Pal.ep.li.2.

[E]pium, Arcadiæ vrbs. Plin.

[E]p[ide]ſus, vicus Antonino apuſum in lib. Notitiarum eſt.

[E]pona puella form[o]ſiſſima ex homine & equa concepta hoc modo, Fuluius Stellus genus muliebre peroſus, cuidam ſe immiſcuit equæ, quæ ſuo deinde tempore formoſam admodum peperit puellam, quam tempeſtiuè quidem Eponam appellarunt. Plut. [P]aral.

[E]pona, jumentorum & mulionum Dea, vide Hippona.

[E]pope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Siſyphus illic Æginam à Ioue rapi viderit. Steph.

Epopeus XVII. Sicyoniorum rex.

Eporedia Salaſſiorum vrbs. Ptol hodie *Hiauræa*: hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab eporedicis, quos eo nomine Galli præſtantes equorum domitores ſua lingua appellabant, nominata. Vt non obſcurè innuit Plin. lib.3.c.7. *Iurea*, Leandro & omnibus.

Epuia, vrbs quæ nunc Ambracia dicitur, antea Paralia Steph.

Epulo, Virg. 12. Æneid.

Arbitium Mnestheus, Epulonem obtruncat Achates.

Epy, vide Æpi.

Epitus Ouid. 4. Faſt. ſtatim ab initio.

Proximus eſt titulus Epitus, Alba tui. Hic Syluius Atys fuiſſe creditur, quem alij Capetum, alij epitum, alij Ægyptum nominarunt.

E Q

Equabona, Hiſpaniæ vrbs. Anton. Couna hodie.

Eques Tuſcus, Hetruriæ rex, anno ab vrbe 3.8.

Equeſtris, Venus dicta eſt à filio Ænea, qui longa diuturnáque nauigatione feſſus, tandem equum conſcendit, matrémque huiuſmodi effigie coluit. Pal.ep.lib.1.

Equeſtris, Ptol. Sequanorum ciuitas in Gallia: vulgò, *Neufchaſtel*, multæ aliæ circa montem Iuram ciuitates, vt Geneua, Lauſanna & aliæ, eodem nomine apud Veteres ſcriptores appellantur. Ægydius Schudus, in deſcriptione Rhetiæ, equeſtres colonias vocat totum illum tractum, qui hodie dicitur *Le pays de Chablau*. q.d. Caſtellorum, ſeu Equitum habitatio, & extenditur à capite lacus Lemani vſque ad eius anguſtias ad Orientem. Harum limites eſt Cetera antiquiſſima ciuitas, quæ Equeſtris etiam dicta eſt Plinio, & aliarum caput fuiſſe videtur.

Equi, populi, vide Æqui.

Equicolus. Virgilius. 9 Æneid.

Cotinoò Quercens, & pulcher Equicolus armis.

Equilium, Venetorum inſula ad oſtia Plani fluminis.

Equiria, equitum erant feſta, in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Ouid. qui ait bis anno celebrari, 13. Idus Martij, & 18. Aprilis.

Equitius, cognomen familiæ Romanæ ab equo deductum.

Equitus, Cos. cum Gratiano Augu. anno ab vrbe. 1127.

E R

Eraea ciuitas Græciæ, quam ſuo ſuo tempore concidiſſe, aut vix vllum ipſius apparuiſſe veſtigium ſcribit. Strabo lib. 5.

Eranuſa, Inſula in Locris Italiæ fronte: de qua Plin. lib. 4.c.10.

Eraphiotes, Bacchus dictus eſt, ab inducenda contentione, quoniam vinum, iram atque certamen inducit. ἔρις enim contentio, φαίνειν oſtendere.

Eraſia, filia Phinei regis Pæoniæ.

Eraſinades, dux quidam fuit, qui, quia infeliciter pugnaſſet cum militibus ſuis omnibus ad internecionem extinctus: factus eſt prouerbij locus, Militauit cum Eraſinade, de his quibus res vndequaque malè procederunt.

Eraſtinij, Traciæ populi. Steph.

Eraſinus, fluuius ex Stymphalide Arcadiæ lacu profluens, qui deinde terra occultatus in agro Argiuo denuò erumpit, & in ſinum Argolicum illabitur. Ouid. 15 Metam.

Eraſinus, fluuius juxta Buræ ruinas in ſinum Corinthiorum illabens. Item alius in Eubœa inſula juxta Eretriam vrbem. Rurſus alius in Attica, iuxta Brauronem Strabo lib.8.

Eraſiſtratus, medicus eximius ex Ariſtotelis familia, cuius multis in locis meminit Plin.

Eraſmus, Campanus Epiſcopus, qui Diocletiano imperante floruit: huic inter vaſtas uemorum ſolitudines coruus paſtum attulit

Eraſtus Oeconomus, ſeu quæſtor Ciuit. Corinthi. Roman.

Roman.16. conuerſus, à Paulo aliquandiu comes fuit peregrinationum Pauli, à quo ex vrbe Epheſo præmiſſus fuit in Macedoniam Actor. 19. ſed Paulo Romę captiuo Corinthij remanſit. 2. Tim. 4.

Erate, tes, Nympha Oceani & Tethios filia.

Erato, vna Muſarum, ab amore nomen ſortita, quòd (vt nonnulli putant) præſit his qui heroum inclyta geſta, aut amores canunt. Virgil. Æneid. 7. *Nunc age, cui reges Erato, &c.*

Eratoſthenes Cyreneus, Ariſtonis Chij & Callimachi poetæ diſcipulus, Plato minor à quibuſdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regię, coſmographus inſignis. Primus, vniuerſum totius orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium ſtadiorum eſſe prodidit: vnde & orbis terrarum menſor appellatus eſt. Scripſit præter Philoſophiam poemata, hiſtorias, aſtronomica de ſectis dialogos, Suid. Hic vixit annis octoginta & vno, qui annus octogeſimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculoſiſſimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus conſtans ex nouem nouenariis. Eodem ætatis anno deceſſit Plato, & Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic Philologi nomen primus ſumpſit, varia & multiplici diſciplina præditus.

Erbeſſus, vrbs Siciliæ. Steph.

Erbita. Vide Herbita.

Erchia, municipium Atticæ tribus. Suidas. Huiuſmodi municipia plurima in vna Attica fuêre, nempe 170. quidam quatuor addunt, Strabone teſte. Græci, δῆμος, vocant, Latini municipium, contra vicus, &c. interpretantur, quod ſemel dicere placuit, quia ſæpius horum in hoc opere fit mentio.

Ercinia. Vide Hercinia.

Erdonia, Ptolem. Apuliæ Dauniæ vrbs.

Ercius, Iupiter dicebatur ab arcendo, qui intra conſeptum cuiuſque domus colebatur, quem etiam Penetralem appellabant.

Erchuæi, populi, 1. Eſdr. 4. Lat. longi, aut ſanantes ſiue maledictio combuſtionis.

Erdfordia, memorabilis & maxima Germaniæ vrbs, Thuringiæ Metropolis. Eam Gera fluuius illabitur, & mediam fermè præterfluit, cuius commoditate tota purgatur. Agrum optimum, & feraciſſimum habet, pecorúmque paſcuis abundat. Academia etiam celebris exiſtit. Munſter.

Erebiæ, pars Lothophagorum. Steph.

Erebinthus, Bacchus dictus eſt ab Erebintho, id eſt, Cicere, nam Bacchus non modò vini. ſed & fructuum propè omnium inuentor creditur.

Erebus, inferorum deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, vt refert Hyginus. Fab. poet. cap. 1. Cicer. tamen de nat. deor. Noctem Erebi vxorem facit, id quicquid eſt, Poetæ frequenter Erebum, pro ipſa inferorum ſede collocant. Virg. 4. Æneidos.

Pallentes vmbras Erebi, noctémque profundam.

Ouid libro 5. Metamor. Proſerpinam Erebi reginam appellat.

Erechtheus, rex Athenienſis, vxorem duxit Praxitheam Phraſimi & Drogeniæ Cephiſi filiæ filiam ex qua filios ſuſcepit Cecropem, Pandorum & Metionem, filias verò quatuor Procrin, Creuſam, Chthoniam, Orithyam, quarum quum Chthoniam in bello contra Eumolpum pro patria Deo ita poſtulante immolaſſet, cæteræ fide datâ, ſeipſas interfecerunt. Cicero in orat. pro Seſtio. Ariſtides in Panathenaico. Lycurgus, κατὰ Λεωκράτους. Hyginus fabula 46. & 238 Vide infra Erichtheus.

Erechthia, vicus Atticæ in Ægid. tribu. ab Erechtheo, qui Cererem hoſpitio ſuſcepit.

Erembi, populi Arabiæ, qui & Ichthyophagi, & Troglodítæ vocantur, prærupta ſaxa & ſpecus montium inhabitant ſine opibus.

Eremus Heluetiorum, Germaniæ tractus, Ptolemæo & Tacito. *Kleckgouv*, à Schudo vocatur.

Eremus, inſulæ nomen, circa Lemnum, vbi Philoctetis ara, cum æneo ſerpente. Steph. item regionis nomen in Æthiopia, ad lacum Arthatam. Ælian. de hiſt. animal. libro 17. cap. 40.

Erene, inſula ante Taprobanam. Ptol.

Erenia, Megarenſium vicus, Pauſan.

Ereſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens & eius lucum ſuccidens, tam famelicus factus eſt, vt propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ouid. libro 8. Metam. Fabula eſt, otioſorum, luxurioſorum & helluonum miſeriam depingens.

Ereſij, populi in Æolide, Rhyndaco amni finitimi, vt ſcribit Plin. libro 5 cap. 30.

Ereſſa, Pomp. 1. cap. 18 Æolidis vrbs.

Ereſus vel Ereſſus, vrbs in Leſbo, Theophraſti Ereſij patria, ab Ereſo Macaris filio dicta. Steph.

Eretrij, ſiue Eretrienſes, populi Eubœæ capti & abducti à Dario, in Anderica regione ſunt collocati, anno ab vrbe 258.

Eretria, Eubœæ inſulæ vrbs clariſſima. Pomponius Mela. libro 1. Homerus libro 2. in Catalogo nauium. Stephano ab Eretico Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Vocabatur etiam Melaneis à Melaneo Euyti patre. Eſt & Eretria Theſſaliæ. Steph.

Eretum oppidum Sabinorum non procul à Tyberi in colle ſitum, quem etiam veteres Montem Eretum vocauerunt: hodie autem Italorum vulgus corrupto vocabulo Montem rotundum nominat. Virg. libro 7. Æneid.

Ereti manus omnicolini ferque Mutuſca: hodie, *Monte rotundo.*

Ereuatis, vrbs Lyciæ, à Reuaſte & Eleuthera. Steph.

Ereutharion, vir quem Neſtor interemit, cùm miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum.

Erga, Ilergetum in Hiſpania oppidum. Ptol.

Ergane, fluuius, cuius aqua imbriat homines ac ſi vinum bibiſſent. Athen.

Erganes, Rex fuit Æthiopiæ, qui quum in Meroë Iouis ſacerdotes adeò ſuperſtitiones impleuiſſent animos, vt nonnunquam miſſo nuntio necem regi Æthiopiæ demandarent, nullo detrectantes, aut mandatum iuſſionémve abnegantes, re audita & nuntio, ſacerdotes omnes occidit & ſacerdotium ſuſtulit. Alex. ab Alex. libro 1. cap 8.

Erganica, Ptolem. Hiſpaniæ vrbs. Eganicum hodie.

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum quadringentis & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Gal. lib. 9. ſimpl.

Ergaſyllus, viri proprium, Tortellio.

Ergauia, Vaſconum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. *Iguolada.* Marineo Siculo.

Ergauica, oppidum Hiſpaniæ Tarraconẽſis in tractu Vaſconum, teſte Ptolem. libro 2. cap. 6. Pli. quoque li. 3. c. 3. Ergauicenſes populos enumerat in eodem Hiſpaniæ tractu. *Santauer*, Morali.

Ergerini populi ſub Ergeto oppido. Silius.

——*Hadrianum Ergetúmque ſimul.*

Ergetium, vrbs Siciliæ. Steph.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extruſus interfecit eò quòd tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſámque vrbem incenſa regia euertit.

Erginus, Thraciæ fluuius. Plin. & Pompon. Muſa. libro 2.

Eribœa, dicta eſt ab Homero Iuno, quaſi buculæ moleſtia, quód Io in bouem verſam, multis affecit moleſtiis. Nam, ἔρις, contentionem, & βοῦς, bouem ſignificat.

Eribœa, Macedoniæ vrbs. Ptol. vulgò, *Preſſa.*

Eribotes, Thebonis filius fuit, medicinæ peritiſſimus, vt qui Oilei vulnus à Scymphalidibus illatum ſanauerit. Teſtis Orpheus in Argonauticis.

Ericates, viri cuiuſdam Lycaonij nomen à Meſſapo Æneæ comite interfecti. Virg. 10. Æneidos.

Ericea, vicus Athenis in tribu Ægide. Steph.

Erichtheus rex Athenarum: quem Minerua educare, vbi natus erat, ſuſcepit, educauit, & Athenienſi populo pro rege tradidit, Ab eo Athenæ Erichtheæ dictæ ſunt Virg. in Ceiri.

Qualis Erichtheis olim portatur Athenis. Vide ſuprà Erechtheus.

Erichthonius, qui etiam Erichtheus dictus eſt, 4. Athenienſium rex, ex ſemine Vulcani in terram proiecto editus. Vnde & nomen habet, ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονὸς, id eſt, ex certamine atque humo. Nam cùm Vulcanus diis arma feciſſet, eíque Iupiter optionem dediſſet præmij, quod vellet poſtulandi, iuraſsétque per infernam paludem ſe nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias poſtulauit: quas cùm Iupiter iuramento aſtrictus, ei negare non poſſet, Mineruam tamen monuit, vt repugnaret. pudicitiámque defenderet. Tum in illa colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum draconum pedibus, nomine Erichthonium: qui cùm adoleuiſſet, vt pedum deformitatem tegeret, primus currus vſum adinuenit. Seruius in illud Virg. lib. 3 Georg

Primus Erichthonius currus & quatuor auſus,
Iungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inuentor, ſecundùm Plinium. Alius fuit Dardani filius, ex Candauia cõiuge, vt quibuſdam placet. Huius fabulæ explicationem vide apud N Comitem libro 4. cap. 5 & libro 9. c. 12. Apollodorus libro 3. & Hyginus fabula 166. & Poëtici aſtronomici libro 2. in Heniocho.

Erichtho, mulier Theſſala. Luca. lib 6. multitudine veneficiorum famoſa Quo nomine etiam vſus eſt Ouid. in Epiſt. Sapphus, pro Furiæ cuiuſdam infernalis nomine.

Ericinum, Sardiniæ oppidum. Ptol. Macedoniæ vrbs Liu.

Ericis portus. Ptol. Liguriæ oppidum. Plin. Delphini portus, v. Delphinius.

Ericuſſa, vna inſularum Æolidum: Gentiles Liparæus ex Ericuſſa Communiter enim omnes in hiſce inſulis Liparæi vocantur. Copioſus in ea naſcitur Erice frutex, Steph. *Paxo*, hodie. Scribitur & Ericuſa per ſimplex S.

Eridanus, Italiæ fluuius, in Veſulo monte naſcens & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur, Eridanum autem dictum volunt ab Eridano Apollinis & Climenes filio qui à luce illius incendij, quo bonam terrarum partem exuſſit. Phaëthon cognominatus eſt. Hunc poëtæ fabulantur, cùm paternum currum regendum ſuſcepiſſet, aurigandíque imperitia orbem terrarum in diſcrimen adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidiſſe, eíque Eridano nomen feciſſe, Virgilius, quòd Italicorum omnium maximus ſit, Regem fluuiorum appellat, vulgò, *le P.* Eridanus alius eſt in Attica regione teſte Pauſania, item Ouidio eo verſu.

Erilenu'q. ſenex, leniſque Amphryſſus & Æas.
Eridanus cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero ex Arato.

Erigone, Icarij filia, Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorúmque miſeratione in cœlum tranſlata, Virginis nomen obtinuit. Virg. 1. Georg.

Quà locus Erigonem inter, Chelaſque ſequentes. Panditur.

Inde Erigoneius, adiectiuum: vt Canis Erigoneius Ouid. libro 5. Faſt.

Ergon, fluuius Thraciæ, qui in Aſiam irrumpit. Strabo libro 7. *Viſtrizza*, Soph ano.

Erigonus, Pictor fuit inſignis, de quo Plin. libro 35. c. 11.

Erigyppus, vnus ex Centauris.

Erimantus, qui lites diſſeminando diuinat. ἔρις, ὑμαντις, diuinus. Iuuenal.

Aut Diſphilus aut Erimantus.

Erimanthus, Indiæ fluuius. Curt. libro 8.

Erimum, vrbs Œnotrorum in mediterraneis. Stephano, *Regina*. G. Barrio.

Erinzi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolem.

Erindes, fluuius in Aſia, circa Parthiam. Tacitus.

Erineos, locus aſper fuit ſub Ilij montibus, à caprificorum (quos Græci appellant, ἐρινεούς) multitudine dictus meminit huius loci Andromache apud Hom. libro 6. Iliad.

Erineſes, Indiæ fluuius cum Gange ſe iungens Arrian.

Erineus, vrbs in Doride è caprifico dicta: Strabo, eſt & alia Italiæ & alia Achaiæ Steph.

Erineus Siciliæ fluuius. Thucyd. hodie. *Noti*, & eius oſtium, *Mirandi*, Fazello & Aretio.

Eringius, Theofrido Reciſuindi filio pulſo regnum Hiſpaniæ annis 7. occupauit, anno ab vrbe 1429.

Eriniates, Megaridis vicus. Steph.

Erinna, poetria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade 107. mortua eſt XIX. annos nata.

Erinnys, Ceres dicta eſt, cuius cognominis hæc eſt ratio. Neptunus in equum conuerſus ſtuprauit Cererem, quod primum iniquiſſimo tulit animo: deinde ita paululum remiſſa, in Ladone fluuio corpus lauit: vnde duobus cognominibus à Thalpuſiis Arcadibus eſt nuncupata, Erinnys nempe, ab illa indignatione animi: nam apud Arcades, ἐριννύειν, indignari ſignificat, & λούειν, à corporis ablutione. Palæphatus libro 2.

Erinnys, vna furiarum infernalium ita dicta, διὰ τὸ ἔρεειν τοῖς νοῦς, hoc eſt, à corrumpenda mente. Virg. 2. Æneid.

——Quò triſtis Erinnys.
Quò fremitus vocat.

Vel Erinnys dicitur, quaſi ἐρινύς, id eſt, indagatrix eorum hominum qui grauiſſima flagitia patrarunt: Cicero in Orat. pro Roſcio Amerino, Furias ait eſſe malas cogitationes, fraudes & atrocia impiorum ſcelera, quæ noctes diéſque pœnas præteritorum peccatorum à conſceleratiſſimis hominibus repetunt, vide N. Comitem, libro mythologia, c. 10.

Erioch, rex Elicorum. Iudith. 1.

Eriónia, regio circa Sardeis, quę & Aſia. Steph.

Eripia, venefica fuit & faſcinatrix, quæ ſi quod animal aſpexiſſet, illi protinus aliquid mali accidebat. Eraſmus in Prouerbiis.

Eriphyle Thalaonis, vel, vt alij volunt, Iphios filia, vxor Amphiarai, & ſoror Adraſti, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur. Adraſto prodidit. Quam vxoris perfidiam ægrè ferens, Amphiaraus, filio Alcmæoni in mandatis reliquit, vt accepto primo mortis ſuæ nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris vltionem adimpleuit. Iuuenalis. Sat. 6.

Occurrent multæ tibi Belides atque Eriphylæ.

Eriphryſa, inſula vna ex Æoliis.

Eris, fluuius. Strab. libro 5.

Eriſthenes, à matre Media interfectus eſt, quòd malè in bello pugnaſſet.

Eriſitos, vide Eriſichthon.

Erithini, duo ſunt ſcopuli, qui nunc Erythrini vocantur, à colore ſic nominati, quorum meminit Homerus in Catalogo nauium. Strabo libro 12. *Farnaſia*, appellat Bordonius.

Erithrus, apud Celtiberos regnauit.

Erizeli, Phrygiæ gens. Ptol.

Ermæa, inſula propè Sardiniam. Ptol.

Ermanaricus, Oſtrogothorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.

Ermione, vrbs ad Argolicum ſinum. Ptolem. *Caſtri* Sophiano.

Ernodurum, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Anton.

Ero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ vrbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu eius cauſa Helleſpontum volebat trajicere. Verùm cùm aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cuius cadauer, cùm fluctuum impulſu Seſtum eſſe delatum, Ero doloris impatientia, ex editiſſima ſeſe ſpecula in mare præcipitauit. Musæus.

Erochus, vrbs Phocidis. Pauſan.

Erocadæ, Hippothoontidis tribus pars. Steph.

Eropę, mons terræ motu ſciſſus, Ioſeph. libro 9. cap 11.

Eropæi, Africæ propriæ gens. Ptol.

Erópia, inſula vna ex Cycladibus, aliter Aćis, & poſteà Syphnus appellata.

Eropoliſtides, nomen apud Plaut. quo ſignificatur ob amorem vendita.

Eros, ſeruus Antonij fuit, à quo quum Ant. ab Auguſto, ſuperatus, rerum deſperatione gladium petiiſſet ad inferendam ſibi mortem, ille quidem gladium accepit quaſi dominum percuſſurus, at conuerſo gladio ſeipſum confodit. Plutarch.

Eros, comœdus quidam, cuius meminit Cicero in oratione pro Roſcio Comœdo.

Eroſtratus, nebulo quidam fuit ſceleratiſſimus, qui quum nomen ſuum poſteritati conſecrare omnibus modis cuperet, atque hoc virtute conſequi non poſſet, templum Dianæ Epheſiæ manu propria incendit, ratus propter hoc ſaltem facinus nomen ſuum ab hiſtoricis propagatum iri.

Erpis, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptol.

Erranoboa, Indiæ fluuius in Gangem deficiens. Plin.

Erruca, Volſcorum in Italia vrbs. Diodor.

Erſenius, nobilis gladiator.

Ertha, vrbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.

Ertzica, Armeniorum regia Laonic.

Erubrus, Auſonio fluuius, ſe cum Moſella commiſcens.

Erupa, Arabiæ deſertæ vrbs.

Erutius Clarus, 11. conſul cum Cethego, anno ab vrbe 922.

Eryannos, Troadis fluuius, ex Ida monte manans. Plin.

Erybium, Dorienſium vrbs ſub Parnaſſo monte. Diodor.

Eryce, vrbs Siciliæ Steph. Vide Eryx.

Erycina, næ, Veneris cognomentum, ab Eryce Siciliæ monte, in quo religioſiſſimè colebatur. *Erycina ridens*, Horatio dicitur.

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorum Hercules domuit, viuúmque in humeris ad Euryſtheum retulit, quo conſpecto, Euryſtheus in æreo ſe vaſe abſcondit. Eſt & ſylua & fluuius hoc nomine in Alpheum defluens. Plinius libro quarto. Item vrbs. Pauſan.

Erymanthis, thidis, poſſeſſiuum fœmininum. Ouid. 2. Metam.

Cuſtos Erymanthidos Vrſo,

Arctophylax.

Erymnæ, vrbs Lyciæ, Trallis poſteà dicta. Steph. Theſſaliæ item oppidum. Strabo Magneſiæ item. Plin.

Eryſice, vrbs Acarnaniæ, quæ poſteà Oeneade nominata eſt, Aliqui totam Oeniadarum regionem Eryſicen nominarunt, ab Eryſice Acheloi filia: Gentile, Eryſicæus. Steph.

Erysthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Steph.

Erythea, inſula Geryoni regio, in mari Gaditano. In ea tanta aëris benignitas fertur, vt homines pariat penè immortales. Hæc poſteà inquit Steph. Aphrodiſias dicta eſt inter Ib etiam & Gades ſita: hanc Oceani inſulam nominatam ſcribit ab Erythea Geryoni & Mercurij filia. Dicitur etiam Erythe.

Erytheus, rex Athenarum, Orithyæ pater quē Boreas rapuit & in Thraciam deduxit.

Erythia, Plin. libro 4 cap. 22. inſula in mari Gaditano, quam ſic cognominatam dicit, quoniam Tyrij ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. In hac Geryones habitaſſe à quibuſdam exiſtimantur, quorum armenta Hercules abduxerit. Sunt qui aliam eſſe eam & contra Luſitaniam arbitrentur, eodémque nomine quondam ibi appellatum. Vide Erythea.

Erythibius, Apollo dictus eſt à rubigine. Palæph. libro 1.

Erythini, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Erythra, vrbs Ionum, quæ & Cnopupolis, à Cnopo vocabatur. Alia & Libyæ, & alia Locridis, alia Bœotiæ, & alia Cypri, quæ nunc Paphos. Steph.

Erythrabolos promontorium Libyæ, quaſi dicas glebam rubram. Steph.

Erythræ, ciuitas Aſiæ, non longè à Chio, ex qua Sibylla fuit, quam à patria Erythream nominauerunt: antiqua ſanè mulier, & diuinatrix tempore Alexandri. Vide Seruium in 6. Æneid. *Deiphobe Glauci, &c.*

Erythræ, Ioniæ oppidum maritimum, vt Ptolem. docet.

Erythræ, regio ex qua Hercules armenta boum abduxit in Italiam. Propertius libro 4. eleg. 10.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ad Ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus Proximè tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab Erythra rege, Perſei & Andromedes filio dictam putant: cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus Geſtorum Alexandri libro 8. Reliquas opiniones hic breuitatis cauſa omiſimus, quas lector poterit videre apud Strab, libro 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum Mare rubrum. Nam cùm audirent à Græcis Erythreum vocari, exiſtimantes à rubedine aquarum ita dictum, ipſi quoque mare rubrum dixerunt. Vide Euſtathium in Dionyſium pinegetem, Agatarchiden, Fulleri Miſcellanea, Fubtei itinerarium & alios.

Erythræum, promontorium Cretæ inſulæ, Ptol. *Cabo Roſſo*, Pineto.

Erythras rex, abs ſe ratibus inuentis in mari rubro,

rubro, inter inſulas, ar [illegible] inuenit nauigandi. [illegible]

Erythreus, ſeu E[illegible]thras, filius Perſei & Andromedæ, qui [illegible] rubri maris regnum [illegible], vnde etiam Erythræum mare nominatum affirmant.

Erythæ, vrbs apud quam Aleos amnis, pilos gig[illegible] in corporibus. Plin. lib. 31. c. 2.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ Ptol. teſte.

Eryx, Siciliæ vrbs in ſublimi tumulo, Veneris fanum habens, Strabo, hodie *Monte S. Iuliano*.

Eryx, Butæ & Veneris filius, qui cùm viribus plurimum polleret, hoſpites ad ceſtuum certamen ſolebat prouocare; qua ratione cùm non paucos trucidaſſet, ab Hercule ex Hiſpania rediens ſuperatus occubuit: atque in monte, in quo Veneri matri templum condiderat, ſepultus eſt: vnde mons ipſe Eryx & Venus Erycina appellatur.

Eryxias xx. Athenienſium princeps, regnauit annis 10. Olympiade 13. qua vixiſſe Homerum poetam plerique contendunt.

E S.

Eſan, innixus, ſiue ignis afflictionis vel reſponſio. [illegible] ciuitas in tribu Iuda Ioſ. 5.

Eſacus, Priami filius, qui quòd cauſſa fuiſſet necis Heſperiæ Nymphæ quam deperiebat, ſeſe aquis [illegible].

Eſaias, i. Salus Domini, vide Iſaias.

Eſar, Ægyptiorum oppidum, in Æthiopia quod Bion *Sapen* vocat Plin. lib. 6. c. 30.

Eſau, filius Iſaac, Gen. 25. qui & Edom. Ge. 36. dicitur, Lat. Faciens, vel operans, aut tinea eius.

Eſbaal, filius Saul, 1. Par. 8. & 9. Lat. ignis idoli.

Eſbon, i. feſtinans intelligere ſeu ædificare, filius Bele filij Beniamin. 1. Par. 7.

Eſbonitæ Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Eſbus, Iudææ vrbs. Ptol.

Eſcamus, Mœſiæ fluuius, ex Rhodope oriens. Plin.

Eſclepiades, Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 213.

Eſchol, frater Mambre, Gen. 14. Eſt & vallis & torrens terræ Chanaan in vicinia Hebronis. Lat. botrus, ſiue orbatio, aut ignis omnis.

Eſdras, nomen ſacerdotis, 1. Eſd. 7. De quo ſic D. Hieronymus, in Præfatione in libr. Reg. Certúmque eſt, inquit, Eſdram ſcribam legiſque doctorem, poſt captam Hieroſolymam, & inſtaurationem templi ſub Zorobabel, alias reperiſſe literas, quibus nunc vtimur, cùm ad illud vſque tempus, iidem Samaritanorum & Hebræorum characteres fuerint, &c. Totam ipſe Bibliothecam, à Babyloniis combuſtam, reparauit: Moſis totum opus ab ipſo vllâ fine librorum diſtinctione ſcriptum, in quinque partitus eſt libros, qui Pentateuchus dicti ſunt, Comeſt. in c. 1. Leuit. Lat. adiutor, ſiue atrium.

Eſdrelon, ciuitas in campo magno Eſdrelon ſub Dothan. Iudith. 1.

Eſdrip, nomen viri, 2. Macch. 12.

Eſeban, i. ignis filij, vel ædificantis, aut intelligentis, filius Diſon. Gen. 36.

Eſebon. feſtinatio filij aut intelligentis, vel ædificantis, filius Gad, filij Iacob, Gen. 46. filius item Bela filij Beniamin filij Iacob. 1. Par. 7.

Eſec, frater Aſer filij Eſaſa. Par. 8. Lat. violentia, ſeu calumnia.

Eſelias, pater Saphan, 1. Par. 14. qui 4. Reg. 22. Aſalias dicitur. Lat. liberans Dominus.

Eſem, i. os, ſiue fortitudo aut lignum totum, conſilium eorum, aut clauſura oculorum, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15.

Eſer, filius Seir Horræi. Gen. 36. Lat. cellarium, ſiue theſaurus, aut anguſtians.

Eſernia, vide Æſernia.

Eſernius, gladiator nobilis, cui æqualis & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus, de quibus natum prouerbium, Eſernius cum Pacidiano. Cicero in libro de optimo oratorum genere. A me autem, inquit, quò maximis minima conferam, gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſernius, vt ait Lucilius, non ſpurcus homo, ſed doctus, & acer, cum Pacidiano hoc componitur, optimus longè poſt homines natos.

Eſia vel potius Æſia, Galliæ fluuius in Sequanam fluens, Vibius. Is eſt, quam hodie Iſaram vocant. Gall *Oiſe*.

Eſimphæus, Homercitarum rex, anno ab vrbe 128[illegible].

Eſionenſes, vel Eſioneæ, populi Aſiæ quorum meminit. Strabo.

Eſis, Italiæ fluuius, non procul à Rauenna. Plin lib. 3. c. 13.

Eſoa, nomen ciuitatis. Ioſ. 5. Lat. mutatio, vel dormitatio, aut iteratio, vel ſecundatio.

Eſopis, ciuitas in Locris, in quodam montis ſupercilio ſita. Strab. lib. 6.

Eſphata, congregatio, aut conſummans, vel finiens, filius Aman, filiæ Amadatha. Eſth 9.

Eſquilina, porta vrbis Romæ, quam Procopius Præneſtinam vocat, vt ſcribit Marlianus, qui eam hodie *S. Lorenzo* dici ait.

Eſras, vide Eſdras.

Eſriel, filius Galaad filij Machir, Ioſ. 17. 1. Par. 7. qui Num. 26. dicitur Aſriel. Lat. beatitudo Dei, aut intuitus fortis, vel greſſus Dei.

Eſron, filius Ruben. Gen. 47. filius item Iuda, 1. Para. 4. qui Gen. 46. Zara dicitur. Filius item Phares filij Iuda, Gen. 46. Nomen præterea loci. Ioſ. 15. Heb. Heſron. Lat. Sagitta exultationis, ſiue diuiſio cantici, aut atrium vel fœnum.

Eſſei, ſiue Eſſeni, Iudæi: nam tria Iudæorum dogmata, vt ſcribit Ioſeph. extitere, Phariſæi, Sadducæi, & Eſſæi, & quidam Eſſæi ab vxoribus & vino & carnibus abſtinuerunt ſemper, & quotidianum ieiunium vetterunt in naturam. Apud eos proprium nemo aliquid poſſidet, omnibus in medio poſitis communiter vtuntur, habitant ſimul & conueniunt quaſi ſodales. Cùm à laboribus mercedem ceperunt apud quæſtorem deponunt: is omnia diligenter procurat quibus egent: nullas ciuitates colunt, neq; ſeruos habent, quandoquidem omnes velut mater eadem genuit naturæ. Triplici regula vitam tranſigunt, amore in Deum ardentiſſimo, virtutum cultu diligentiſſimo, charitate in proximum feruentiſſima. Ioſeph. Antiq. lib. 13. cap. 8 & Iud lib. 2. cap. 7. Vide de his Eſſenis Scaligeri triherzſij elenchum.

Eſſedones, in Aſia populi: ibi Scythiam vtramque incolunt, ſuper Mæotim habitantes, non procul à Riphæis montibus, Plinius libro quarto, capite duodecimo. Quibus (Herod. lib. 4. hiſt.) mos eſt parentum funera cantu proſequi, & congregatis proximis cadauera ipſa, pecudum admiſtis carnibus comedere, qui oſſa capitum ſuorum parentum auro cincta in poculorum tradere miniſterium aſſeruntur. Steph. populi Scythiæ.

Eſſui, Celtarum populi, Cæſar. in Comment. quos Marlianus *Retelois* vocat: alij *la Comté d'Eu*: alij *Tierarche & Tereſſe* quaſi dicas, Terram Eſſuorum, eſſe putant. Bouillus eos in Belgica ponit.

Eſſus, vrbs Locridis. Steph.

Eſthaol, vrbs tribus Iudæ, ſiue Dan, inter Azotum & Aſcalonem in Palæſtina Ioſ. 15. 19. vbi filij Iſrael poſuerant caſtra contra Philiſtiim. Iud. 13. iuxta quam ſepultus erat Samſon. Iud. 16. Hieronym. villula Aſco dicta. Lat. poſtulans, aut mulier fortis vel ſtulta, ſiue ignis laboris.

Eſthamo, ciuitas, 1. Reg. 30. 1. Paralip. 4. quæ (vt videtur) dicitur Eſthemo, & Eſthemoa. Lat. exauditio, vel muliebris vterus.

Eſthemo, ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Iudæ eſt aſſignata. Ioſ. 21. 1. Paral. 6. eadem quæ & Eſthamo & eiuſdem ſignificationis.

Eſther, i. occulta, ſiue abſcondita, vel demoliens: aut ex Syro & Hebræo, medicinæ exploratio vel contemplatio, aut medicina turturis, nomen mulieris, quæ Ediſſa filla Abihal dicta eſt. Eſter. 2.

Eſthon, i. vxor eius, aut ignis donum, filius Mahir. 1. Par. 4.

Eſtræa, vide Iſtæa.

Eſtræ[illegible]ris, Theſſaliæ pars, continens occiduas [illegible] e., & quæ intra Pindum, Macedoniamque [illegible]. Strabo libro Geograph. 9.

E[illegible], vi[illegible] N[illegible].

Eſtiones. lib. 4. in fine apud Strabo. Sunt Heluetiæ populi, quos Scudus *Eſtnerberger* vocat.

Eſubiani, populi inter Alpinos à Romanis ſuperatos, numerantur à Plinio lib. 3. c. 20.

Eſubopes, Rex Colchorum fuit, qui tertiam virginem nactus, plurimum auri & argenti eruiſſe dicitur, in gente Samnorum, & alioqui velleribus aureis inclyto regno. Plinius lib 33. cap. 3.

Eſuris, Hiſpaniæ oppidum. Anton.

Eſus, Rhodi fons. Vrbius Sequeſter.

E T

Etaeis, Laconiea vrbs. Steph.

Etalus, Corinthiorum rex, regnauit annis xxx.

Etam, i. auis eorum, ſiue inuolutio vel calamus eorum, nomen viri, 1. Par. 4.

Etam, petra munita, quæ in tribu Iuda erat, vbi Samſon aliquando habitauerat iuxta torrentem. Iud. 15. Ioſ. lib. 5. Antiq. c. 12. Eſt quoque ciuitas Iudæ à Roboam ædificiis munita, 1. Par. 4. & 2. Par. 11.

Etaxalos, inſula Arabiæ fœlicis, verſus Orientem. Plin.

Etburga, filia Eduardi ſenioris regis Angliæ, quæ relicta paterna domo ſeſe in ſolitudinem contulit, in qua reliquum vitæ peregit.

Etearchus Oaxi ciuitatis Greticæ rex, qui amiſſa vxore, filiæ ſuæ Phronimæ nouercam ſuperindixit, quæ domũ ingreſſa vt erat, ita reipſa ſe nouercam præſtitit, cùm lædendo atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremam impudentiam impingendo. Etearchus criminationibus vxoris fidem habens, Themiſonem quendam Thereum iureiurando aſtrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cum neque Eteatchi crudelitatis miniſtrum ſe præbere vellet, neque ruiſum iuſiurandum violare, reuinctam funibus puellam dimiſit in pelagus, eaque ſubitò retracta, Theram peruenit: vbi Polymneſtus vir inter Thereos ſpectatus in concubinatum Phronimam accepit, qui ex ea Battum genuit. Cyrenarum in Africa conditorem. Herodot. libro 4.

Etelesta, Carpitanorum in Hiſpania vrbs. Ptolem.

Eteoclea, Andreidis tribus in Bœotia. Pauſ.

Eteocles Oedipi Thebanorum regis filius, ex nefando Locaſtæ matris concubitu editus, cùm fratte Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cùm Eteocles, qui, quòd maior natu eſſet, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere Polynices adiutus, à Tydeo & Adrano ſocero, fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impoſitis deinde cadaueribus eidem rogo, flammam ſe diuiduſſe traditur, tam-

tanquam odium illud, quod inter viros fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Stat. in Theba. Virg in Culice.

Eteocretæ, inſulæ Cretæ, populi antiquiſſimi. Diodor.

Eteones, vrbs Bœotiæ, ab Eteoneo quodam nunc Scarphe vocatur, in colle ſita. Steph.

Eteſiæ, venti quotannis ſtatis temporibus flantes, biduo incipientes poſt Caniculæ exortum & ad dies ferè 40. continuantes. Plin. libro 2.c.47. Hinc eteſiæ dicti ſunt quaſi annui, quod ex ventis omnibus hi maximè ſtati ſint, & quotannis eodem tempore recurrant.

Etera, Mœſiæ ſuperioris vrbs. Ptol. *Recana*, Nigro.

Etgarus, Angliæ rex, qui ſingula erexit Monaſteria, ſingulis quibus regnauit annis.

Ethaguri, Sericæ regionis populi. Ptol.

Ethai, nomen viri, 2. Reg. 15. qui & Ithai 2. Reg 21. Filius Roboam ex Maacha. 2. Par. 11.

Ethalia, inſula in Liguſtico mari, Populoniæ vrbi oppoſita, ab Ethalio qui ei præfuit, ſic dicta.

Ethalion, vnus ex Tyrrhenis nautis, quos in delphinas mutatos dicit, Ouid. 3. Metam.

Etham, nomen loci, ad quem venerũt filij Iſrael profecti de Socoth. Exod. 13. Num. 33.

Ethan, vir quidam ſapiens, filius Maol. 3. Reg. 4 Filius Zaræ, filij Iuda. 1. Par. 2. Filius Gazaiæ, 1. Paral. 5. Filius Zamma filij Semei, 1. Par. 6. Filius Cuſi filij Abdi, 1. Paral 6. Lat. fortitudo eorum, aut vomer vel aduentus, vel ſignum eorum.

Ethan, ciuitas erat deſerta, in capite ſolitudinis tempore Moſis, quæ à Ioſepho vocatur Lycus vbi Babylonem poſteà factam ait, dum Cambyſes Ægyptum vaſtaret, non illam famoſam Babylonem Nabuchodonozoris, ſed alteram, quæ etiam nunc inhabitabatur. Comeſt. in c. 13. Exod.

Ethanim, nomen menſis ſeptimi, qui noſtro Septembri reſpondet. 3. Reg 8. Lat. robuſti, vel fortes. aut munera, ſiue fortitudo mortis.

Ethbaal, nomen regis Sidoniorum, 3. Reg. 16.

Ethecuſa, inſula eſt in ora Cariæ, non procul ab Argijs inſulis. Plin. libro 5.c.31. In alijs exemplaribus legitur Hyeruſſa.

Ethceh, nomẽ viri, 1. Eſd. 12. Lat. mecum Deus, ſiue ſignum, aut aduentus vel vomer Dei.

Ethelaldus, 12. Anglorum rex.

Ethelbertus, IV. Anglorum rex.

Etheltredus, V. Anglorum rex.

Etheltredus XIII. Anglorum rex. Huius temporibus Anglia Dacis tributaria facta eſt. Polyb. libro 7.

Etheluolfus, II. Anglorum rex.

Etheluolfus, Cantiorum rex, an. ab vrbe 1550.

Ethei, filius filiæ Seſan ex ſeruo Ægyptio. 1. Paralip. 1. Lat. hora mea, vel tempus meum.

Ethemon, non en viri, Virg. lib. 10. Æneid.

Et clarus Ethemon, Lyciæ comitatur ab alta.

Ether, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. oratio. ſiue deprecatio.

Ethi, i. hora, vel tempus meum, nomen viri, 1. Par. 12

Ethini, Africæ propriæ populi. Plin.

Ethleg, Mœſiæ oppidum. Anton.

Ethnan, i. donum aut merces, vel ſignum filij, aut aduentus filij, filius Ashur, ex vxore Halaa, 1. Par. 4.

Ethneſtæ, populi Theſſaliæ, ab Ethneſto Neoptolemi filio. Steph.

Ethiopia, Achamaniæ vrbs. Liu.

Etruria, vide Hetruria.

Etia, vicus Laconiæ, aut Cretæ ciuitas.

Etini, Siciliæ populi. Plin.

Etion, quidam fuit Gigas, cuius corpus in Creta, terræ motu, rupto monte, ſtans inuentum eſt 46. cubitorum: quod alij Oti fuiſſe arbitrantur Plin libro 7. cap. 16. Hodie in exemplaribus habetur Orionis, non Etionis.

Etocetum, Angliæ oppidum. Anton.

E V

Eua, i. viua, ſeu viuens, omnium mulierum prima, quam Deus ex Adæ protoplaſti coſta formauit: quam intuitus Adam, ait, Hoc nunc eſt os ex oſſibus meis, & caro de carne mea. Hæc vocabitur virago, quoniam de viro ſumpta eſt, Geneſ. cap. 2.

Eua, vrbs Arcadiæ. Gentile, Euæus. Steph.

Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Aſopi, & coniux Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cùm audiuiſſet illum apud Thebas fulmine perijſſe, ferè in ſtuporem diriguit: deinde cùm celebraretur funus, ſe in rogum proiecit. Virg. 6. Æn.

Euæi, populi habitantes ad Meridiem, quos expulerũt Cappadoces. Deut. 2. Ioſ. 13. 4. Reg. 14.

Euæmon, pater Eurypili, qui cùm Græcis ad Troiam profectus eum 40. nauibus præfuit Orchomenus Hom. in Catalog. nauium.

Euæmon, Steph. vrbs Orchomeniorum.

Euænetus, rex Lacedæmoniorum, qui ad cuſtodiendum introitum Theſſaliæ contra Xerxem, vnà cum Themiſtocle Athenienſium duce à Græcis conſtitutus fuit.

Euagoras, rex Cypriorum, ad quem Iſocrates ſcripſit.

Euagrius, presbyter, annis XIV. manſit in ſolitudine, contentus pane & oleo. Si quando venereis titillaretur illecebris, demergebat ſe in puteum, vt aquæ frigiditas libidinis feruorem compeſceret.

Euagrius, Monachus apud Ægyptios doctiſſimus, anno ſalutis 399, Sozomenus libr. 8, cap.

hiſt. trip.

Euagrius, aliàs Eucharius, Cos, cum Eleutherio, anno ab vrbe 1134.

Eualeni populi, Glaucus li. 2. de Arabia. Steph.

Euan, vnum eſt ex Bacchi cognominibus, ab Euantium mulierum clamore impoſitum. Ouid. 4. Meta. Euantes dicuntur mulieres eiuſdem ſacra celebrantes.

Euander, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurij filius ex Nicoſtrata habitus eſt. Hic dimiſſa Arcadia, cùm patrem caſu interfeciſſet, auito regno pulſus, ſuadente matre, quæ vates erat, conſcenſa naui in Italiam venit & pulſis Aboriginibus tenuit illa loca, vbi poſteà Roma condita eſt, paruúmque oppidum in Palatino monte extruxit. Pallanteum, à Pallante proauo dictum. Virg. 8. Æn. Hinc Euandrius, a, um, Idem 10. Æneid.

At tibi Tymbre caput Euandrius abſtulit enſis.

Euandria, Luſitaniæ oppidum. Ptol. Euandriana. Anton.

Euangelorum portus, ad ſinum Arabicum in Æthiopia. Ptolem.

Euante, Gratiarum mater, vt placet quibuſdã.

Euangelus, hiſtoriographus, qui de re militari ſcripſit. Plutarch.

Euantia, vide Trallis.

Euarchus, fluuius qui Cappadociam & Paphlagoniam diſterminat. Stephan. Scythiæ fluuium vocat: Flaccus.

Niuiúmque ferax Euarchus Olorum.

Euariſtus, IV. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 103.

Euarix, rex Gotthorum, qui templorum aditus ſpinis obſerabat & ſepiebat, vt introeundi raritas obliuionem religionis induceret, clericos verò carceribus includebat: nullum omittebat tormenti genus, in quo ſuam feritatem non exerceret.

Euax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Neronem.

Euaza, Sarmatarum populi, à Medis orti, & Tanaim fluuium incolentes. Pliu. lib. 6. c. 7.

Eubius, Scriptor quidam fuit, cujus meminit Ouid. 2. Triſtium.

Eubœa, Ptolemæo maxima, Ægæi maris inſula, inter Sunium Atticæ promontorium, & Theſſaliam in longitudine extenſa, & à Bœotia Euripo admodum anguſto dirempta: ita dicta ab Eubœa Heroicæ indolis Matrona, cùm anteà *& Matris & Macra. Abantis & Abantias, Chalcis & Chalcodontis, & Aſopis*, nuncuparetur, vt Plinius tradit. Strabo eam etiam *Orba & Ellopia*, nominatam dicit. Ælianus li. 12. cap. 36. de Animalibus, prodit eam à Poëtis Archiboium appellari. Hodie Europæis, *Negroponte*, dicitur: multis etiam, *Egriponte*, vt Porcacchius tradit. Turcis, *Egribos*, vocatur, niſi fallor. Incolæ ejus, vt idem Strabo docet, vbique, *Abantes*, & nuſquam, *Eubœenſes*, nominantur ab Homero, hinc tamen, *Euboicus*, Virg. libro 9. Æneid.

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam,
Saxea pila cadit, &c.

Item libro 9. vide, *Chalcis & Napitia*.

Euboicum mare à Plauto Perſicum portum vocari teſtatur Feſtus, quòd in eo claſſis Perſarum feciſſe dicitur. Euboicum ſinum appellat Liuius, & addit eum etiam Cœla dici. Idem Oroſius libro 6. cap. 15. & Val. Max. libro 1. cap. 8. à Ptolemeo, *Orrens ſinus*, nominatur hodie, *Golfo de Negroponte*.

Eubœa, Siciliæ vrbs. Strabo.

Eubœa, vrbis nomen in eadem inſula maris Ægei, ſed à mari abſorptæ. Strabo.

Eubœa montis nomen in Arcadia. Pauſan. locus item in Corcyra & Lemno inſulis. Strab.

Eubule, filia fuit cuiuſdam Leo Orphei filij, quam cum Phaſithea & Theope ſororibus, ciuitati immolandas exhibuit, vt ingens annonæ caritas quæ Atticam vehementer premebat, finem ſecundum oracula caperet. Cæl. Rhod. lib. 13. c. 7. Ælianus libro 12. cap. 28. Suidas in voce, λεωκόριον. Demoſth. Cicero de natur. Deor. 3. Thucydidis ſcholiaſtes.

Eubulus, Athenienſis ciuis, Demoſtheni ſæpè aduerſarius, vt ex ipſius in Midiam oratione notum eſt.

Eubulus, mediæ Comœdiæ poeta. Suid.

Eubuius hiſtoricus, qui hiſtoriam Mitræ multis voluminibus explicuit.

Euburiates, Liguſtici populi, à Fuluio expugnati. Plin.

Eucarpia, Step. vicus eſt in minori Phrygia, in qua Metrophane teſte, racemus tãtus prouenit, vt currus medius præ pondere aliquãdo ſũpatur. Hanc regionem Barbari Iouem Cereri & Baccho fœcunditatis gratia donaſſe fabulantur. Eſt etiã Eucarpia, caſtellũ Siciliæ inter Timœos.

Euchania, vrbs circa Cõſtãtinopolim eſt poſteà Theodoropolis dicta fuit, Cedreno teſte.

Eucherius, ordinis ſenatorij dignitate conſpicuus, ſpeluncam dumis horridam & tutam nigro lacu habitauit in agro Lugdunenſi.

Euchion, Bacchum cognominant Poetæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς, id eſt, à voto, vt notant grammatici, inter quos Sipontinus. Vide Euthyus.

Euclides, geometra inſignis tempore primi Ptolemæi: poſterior aliquanto his qui Platonis temporibus vixerunt, antiquior verò Archimede & Eratoſtene. Multa ſcripſit, quæ ad Geometriam & Muſicam pertinent.

Euclides Megarenſis, Socraticus, belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore, muliebri veſte noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc Philo-

philoſophi Megarici dicti, qui id bonum ſolum eſſe dicebant quod eſſet bonum & ſimile, & ſemper idem Suidas & Diogenes Laert.

Eucrates, fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætextu ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum prouerb. Vias nouit quibus effugit Eucrates.

Eucratida vrbs Bactrorum. Stephan ex Strabone.

Eurceſij populi Peloponneſiaci. Xenoph.

Eudæi, Palæſtinæ gens. Ioſeph. 1. Antiq 7.

Eudæmon. Arabia, fœlix Arabia dicitur apud Pomponium. lib 2.

Eudæmonidas, nomen viri proprium, Tortello.

Eudamidas, Archidami filius, & frater Aleidis, alijs Agidis. Plutarch.

Eudemia maris Ægei inſula. Plin.

Eudemus, orator Megapolitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plutarch. in Philopœmene.

Eudemus, vel. Corinthiorum rex.

Eudipus, Ponti Polemoniaci in Cappadocia vrbs. Ptol.

Eudipne, inſula Libyæ Phœnicum. Steph.

Eudixari, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Eudo, amnis Cariæ Plin.

Eudo, Roberti Andegauenſis ducis filius, Francorum rex, regnauit ann. ix. Hic Caroli Simplicis tutor fuit, anno ſalutis 891.

Eudo, Vaſconiæ, dux pacis fœdere rupto, quod cum Carolo icerat, in ſubiectas illi regio nes multa tentauit. Blond lib. 10. decad 1.

Eudocia, cum filiis Græcis imperauit menſi bus vii. anno ſalutis 1070.

Eudócia, Theodoſij filia, Valentiniani vxor, Triparc. hiſt. lib. 12. c. 13

Eudóra Nympha marina, Oceani & Tethyos filia Heſiodo in Theogonia. Item vna ex Atlantidibus, quæ ſeptem numero eſſe perhibentur:

Eudórus, Mercurij filius ex Polymela Philantis filia qui Achillem ad bellum Troianum ſequutus eſt. Homer. 8. Iliad:

Eudoſes, Germaniæ populi, apud Tacitum, Muſmenſes, hodie. Alchamero.

Eudoxi ſpecula in Ægypto. Strabo.

Eudóxius, Cos. cum Dioſcoro, anno ab vrbe 1191.

Eudoxus Æſchinis, filius patria Cnidius, geometra & Aſtrologus, ſummus medicus. Socratis & Platonis auditor, primus annum compoſuit, Scripſit leges, & de Geometria atque Aſtrologia libros edidit, Cicero ſecundo de Diuinatione. Fuit alius Eudoxus Rhodius hiſtoricus, alius Siculus poeta comicus.

Eudoxius, primus epiſcopus Germaniciæ quæ eſt vrbs ſita in finibus Syriæ, Ciliciæ, & Cappadociæ mortuo Leontio ſedem Antiochenam inuaſit. tripart. hiſt. li. 5. cap. 19. deinde remoto Macedonio Conſtantinopolitanam. c. 42. fauens Arianis ſimulatè ſubſcripſit ſententiæ ſynodi, quúmque apud Valentem imperatorem in magna auctoritate eſſet, effecit vt Gothis, qui pacem cum Valente certis conditionibus fecerant, Ariani doctores mitterentur trip li. 8. c. 13. moritur li. 7. c. 29.

Eudrapa, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.

Euelgia, vrbs quædam. Steph.

Eumenes Cardianus, magnæ virtutis vir, qui ad amicitiam Philippi Macedonis acceſſit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum hiſtoriis. Plutarc. in Eumene.

Euemerus, hiſtoricus antiquus è ciuitate Meſſana, res geſtas Iouis, & cæterorum qui dij putantur, collegit; hiſtoriámque contexuit & titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur, maximéque in fano Iouis Triphylij, vbi auream columnam poſitam eſſe ab ipſo Ioue; titulus indicabat; in qua columna, geſta ſua perſcripſit, vt monumentum poſteris eſſet rerum ſuarum. Hanc hiſtoriam interpretatus eſt Ennius, & ſequutus Lactantius lib. 1. c. 11. Cicero de natur. Deor. Varro 1. de re ruſt ca. 48.

Euenum, Troadis fluuius. Plin.

Euenetus, vide Euænetus.

Euenus, Martis & Steropæ filius, qui cùm ſtupratorem filiæ Marpeſſæ Aphareum nomine comprehendere non poſſet ad ſupplicium, ſe coniecit in Lycornam fluuium animi dolore. Plut.

Euenus, fluuius Ætoliæ, in Callidromo monte naſcens, & iuxta Calydonem in mare Ionium influens, ita dictus ab Eueno Martis filio, & Marpeſſæ patre, qui ſe in hunc fluuium præcipitauit. Ouid. lib. 9. Metam.

Namque noua repetens patrios cum coniuge muros.

Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad vndas. Lucanus.

Et Melengream maculam ſanguine Neſſe, Euenus Cal dona ſecat, &c.

Euenus, philoſophus, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plut. Fuerunt item Eueni duo Parij, Elegiarum ſcriptores, quorum meminit Suidas.

Euergetes, cognomẽ Ptolemæi, Ægyptiorum regis, qui Philadelpho ſucceſſit, à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impoſitum.

Euergetæ, populi Scythiæ, qui & Arimaſpi, quòd benefici fuerint in Argonautas, tempeſtate maris ad terram ipſorum appulſos. Stephanus.

Eucha-dus, Francorum dux, anno ſalutis 913.

Eueſperis, vel Eueſperides, vel Heſperis, vrbs Libyæ. Steph.

Euexippe, & Theano, filiæ Scedaſi fuerunt, qui fortuna pauper, Leuctra (qui vicus erat propè Theſpias in Bœotia) habitabat. Hæ quum à iuuenibus quibuſdam Spartanis conſtupratæ eſſent, móxque interemptæ, in puteum quendam deiectæ ſunt. Qua re per patrem intellecta, quum Lacedæmone, quò ſe contulerat, conatu, iudicatúque excidiſſet. Furiis aduocatis, ad filiarum tumulos ſeipſum confecit. Cæl. Rhod. lib. 5. c. 8. ex Plutarch.

Euganei, populi ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Troianis & Henetis, qui Antenore duce in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi. Alpes Gratas tenuerunt. Liuius li. 1. ab vrbe. Dicti autem ſunt Euganei ἀπὸ τοῦ εὐγενείας, hoc eſt; à generis nobilitate. Plin. lib. 5. c. 20. hodie eorum regio *Marca Treuiſana*, & vrbs *Treuiſo* vocatur. Heneti etiam dicti ſunt, & poſtea Veneti. Italiæ ſunt populi, Venetorum hodie imperij, *Taruiſinum* appellat Caſſiodorus eorum regionem li. 10 variarum ad Honorium. Sunt etiam *Eugane*: Colles, in hoc tractu, vbi fortè hodie *Vallis Sugana*.

Eugannion, Cyrenæus Theogoniam ſcripſit, anno ab vrbe 186.

Eugenia, filia Philippi nobilis Romani, ſed præfecti Alexandriæ ſub Commodo & Seuero Impp. primùm relictis parentibus fidem Chriſti amplexa eſt, & pro ſe viro gerens, monaſterio virorum in Ægypto præfecta eſt, deinde à parentibus agnita, Romam cum matre ac fratribus rediit, & multis ad agnitionem Chriſti conuerſis, tandem die xxv. Decembris interfecta eſt. Hiſtoria eius prolixè exponitur in vitis Patrum, vbi & hoc Eugeniæ dictum celebratur: Affatim diues eſt, qui cum Chriſto pauper eſt.

Eugenium, Illyriorum vrbs. Liu.

Eugenius, ab Arbogaſte imperator factus, anno ab vrbe 1145. Tripart. hiſt. li. 9. c. 45.

Eugenius, LXXIII. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 3.8.

Eugenius II. XCVII. Romanorum epiſcopus anno ſalutis 824.

Eugenius IV. Romanor. Pontifex CLXVIII. anno ſalutis 144.

Eugenius III. Romanorum Pontifex CCVIII. bellum geſſit Romæ aduerſus Columnenſes anno ſalutis 1431.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Steph.

Eugoa, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Euhyus, ſiue Euius, vnum ex Bacchi cognominibus, à Ioue illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim poëtæ, cæteris dij perterritis, Liberum patrem ſe in leonem conuertiſſe, vnúmque ex Gigantibus interfeciſſe: & ob rem tam ſtrenuè geſtam, Euphyon, hoc eſt bonum filium à Ioue fuiſſe ſalutatum. Inde fit fœmininum Euphas, quod Bacchi ſacerdotem ſignificat.

Euhydra, Phœniciæ vrbs. Plin.

Euhydium, Theſſaliæ vrbs. Liu.

Euia, Daſſareticorum ciuitas in Macedonia. Ptol.

Eui, rex Madianitarum. Num. 31.

Euij, populi Liguriæ. Steph.

Euila regio ad Orientem vergens, quam circuit de Paradiſo Phiſon egrediens, quem noſtri mutato nomine Gangem vocant. In ea aurum pretioſum, & gemmæ pretióſiſſimæ carbunculus, ſmaragdúſque naſcuntur. Geneſ. 2.

Euilmerodach, rex Babylonis, 4. Reg. 25 Lat. ſtultus, amarè contritus.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Eulæus. Ptol. & Plinio Suſianæ regionis fluuius, *Vlai*, dicitur apud Danielem, capite octauo.

Eulepa, Cappadociæ vrbs Anton.

Eulogius, preſbyter, fertur præſcientiam habuiſſe cogitationum quorumlibet ad ſe venientium, eorúmque delicta redarguere: & quæcunque latenter cogitaſſent, ſibi reuelata manifeſtare. Cùm verò aliquid mali geſſiſſent, vel prauum conſilium habuiſſent, ab altari ſuſpendebat, manifeſtans eis peccatum, quod egerant: ac diligenter purgatos, rurſus ſuſcipiebat. Sozomen. libro 8. cap. 1. hiſt. trip.

Eumæus, ſubulcus Vlyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem, quamuis incognitum hoſpitio excepit, & in vrbem deduxit, eíque in vlciſcendis vxoris procis fidelem operam nauauit. Hom. libro 22. Odyſſ.

Eumelis, augur nobilis, Stat. 4. Syl.

Eumelus, Admeti regis Theſſaliæ filius ex Alceſta vxore. Bocat libro 5. c. 43.

Eumenes, Bithyniæ rex, Aſiam inuaſit, anno ab vrbe 516.

Eumenes, VI. Alexandriæ Epiſcopus, anno ſalutis 134. Euſeb. libro 4. c. 5.

Eumeni lucus ad ſinum Arabicum, in Æthiopia ſub Ægypto. Strabo.

Eumenia, vrbs Phrygiæ, quam Attalus ab Eumene Philadelpho ſic vocauit aut Hillas, quòd bene in ea manſiſſet, ſic eam appellauit. Alia eſt Thraciæ, circa Mœſiam inferiorem, Plin. alia item Cariæ: tertia in Hircania.

Eumenides, furiæ infernales, κατ' ἀντίφρασιν, ὡς ἀφρονισμοί, cùm minimè, εὔφρονες, hoc eſt, beneuolæ ſint. Has autem tres ferunt fuiſſe Acherontis & Noctis filias, vno partu editas, & apud inferos Canes Stygias vocari. Apud mortales au-

les autem Furias, ab affectu. Cic. 2. de Legib. Agitant, & inſectantur impios Furiæ non ardentibus tædis, ſicut & in fabulis, ſed angore conſcientiæ & fraudis cruciatu. Apud ſuperos vero Diras. Virg lib. 2. Æneid.

Eumilus, vnus ex Græcis ducibus, qui ad Troianum bellum profecti ſunt.

Eumolpide, dicti ſunt ſacerdotes, ſeu magiſtratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolpi regis, quem Ægyptij generis fuiſſe Diodorus refert.

Eumolpus Athenienſis, quem Suidas Muſæi poetæ filium fuiſſe ſcribit verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. Ab hoc Eumolpidas, ſacrorum quorundam præſides dictos volunt Æſchines in oratione contra Cteſiphontem. Fuit & Pythionices, hoc eſt, victor in Pithiis ludis Græciæ: hic vitium, aliarúmque arborum culturas docuiſſe fertur, teſte Plinio li. 2.

Eumonides, nomen proprium viri Thebani. Plut.

Eunæ, vrbs Cariæ, in qua fluuius eſt Eunæus. Plut.

Eunæ, vrbs Cariæ, in qua fluuius eſt Eunæus. Eſt etiam Eunæ vrbs Argus, quam habitabant Cyrenes. Steph.

Eunæus, Iaſonis filius ex Hypſipie, filia Thoãtis regis Lemni. Homerus li. 7. Iliad.

Eunica, Nympha, vna ex his quæ Hylan. Herquilis puerum rapuerunt.

Eunice, mater Timothei. 2 Timot. 1.

Eunicus, ſtatuarius fuit. Plin. li. 34. c. 8.

Eunoenſium regionis Græciæ meminit Pauſ. in Achaicis.

Eunomius, diſcipulus & notarius Aëtij Trip. lib. 5. cap. 13. ordinatus eſt epiſcopus Cyzici, tanquam qui poſſet populum calliditate verborum ad ſuum circumuenire conſenſum cap. 55. & lib. 7. cap. 18. Propugnauit hæreſim Arianam. contendens per omnia filium diſſimilem eſſe Patri, quia nullo modo Creatura poſſit ſimilis eſſe Creatori. Primum autem callidè diſſimulauit virus, tandem prodens ſe Cyzico pulſus eſt. Quúmque Samoſatenſibus à factione Ariana obtruderetur, & ſe in omnium odio eſſe animaduerteret, illinc quoq; diſceſſit. Tandem à Valente Imp Cyzicum reductus eſt. Inde à populo rurſum eiectus ad Eudoxium Conſtantinopolim venit, à quo ipſe ſe tandem ſejunxit. Ab hoc dicti Eunomiam. Extant contra Eunomium libri Baſilij & Nazíazeni lib. 5. 34. & 7. 7. hiſt. trip.

Eunoſti, portus Ægypti circa Pharum. Strab.

Eunoſtus, Tanagræorum Deus, cuius templum adeo mulieribus interdictum fuit. vt ſi quo infortunio aut vaſtitate Tanagræi opprimerentur, diligenter inquirerent ne qua mulier conſultò aut caſu templo appropinquaſſet. Et Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 2.

Eunonymia, Cariæ vrbs, & Athenienſium vicus, tribus Erichtheidis. Steph.

Euonimytæ, Ægypti gens iuxta Æthiopiam. Steph.

Euonymiton, regio prima Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Euonymos, inſula parua ex Æoliis. Pli. li. 3. c. 19. ita dicta, quòd è Lipara in Siciliam nauigantibus ſiniſtra offeratur, nam εὐώνυμα Græci κατ' εὐφημισμὸν vocant ſiniſtra author Strab. li. 6. Eſt etiam Euonimus Theoph. arbor infœlix, malo punicæ ſimilis, in Leſbo inſula potiſſimum prouenientiens, pecori guſtatu lethalis. Plin. li. 13. c. 22.

Euodia, mulieris nomen. Phil. 4.

Euódius, Conſul, cum Honorio, anno ab vrbe 1139.

Euódius, primus poſt diuum Petrum Antiochenæ Eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 68.

Euonium, caſtellum firmiſſimum in littore Scotiæ Occidentalis, authore Hectore Boëtio, qui dicit hodie *Dounſtaphage* appellari.

Euoras, Laconiæ ſaltus. Pauſan.

Eupagium, Peloponneſi oppidum. Diodor.

Eupales, XXXII. Aſſyriorum rex.

Eupalia, vrbs in Locride. Steph. Alij Eupalion alij Eupolion vocant.

Eupator, filius Antiochi, 1. Machab. 6.

Eupatoria, Ponti vrbs iuncta Amiſo oppido, quam Pompeius à ſe Magnopolim appellauit. Appian. Strabo.

Eupatria, vrbs Lydorum. Steph.

Eupheme, mulieris nomen, nutricis Muſarum & Croci matris.

Euphorbeni, Phrygiæ maioris populi. Plin.

Euphorbus, nobilis Troianus Iliaco in bello à Menelao occiſus. Cuius animũ Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Oui. li. 15. Met. bis verſib.

Ipſe ego (nam memini) Troiani tempore belli,
Panchoides Euphorbus eram, cui pectore quõdã,
Haſit in aduerſo grauis haſta minoris Atridæ.
Cognoui Clypeum noſtra geſtamina lanæ &c.

Euphotion poëta Chalcidenſis, quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, vt eum præferrent Ennio, & reliquis poëtis, eiuſque poemata ſtudioſè cantarent, poſthabitis aliorum poematibus.

Euphranor, ſtatuarius laudatiſſimus Iſthmius, qui de ſymmetria & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit centeſima quarta Olympiade, plurimaq; ſigna nobiliſſima ex ære confecit, quæ enumerantur à Plinio lib. 34. cap. 8. idem & pictor & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens, ſibíque æqualis.

Euphranta, vrbs Libyea. Steph.

Euphratis, regio eadem quæ Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cũ Araxe fratre ex monte

Armeniæ profluit. Steph.

Euphrates, philoſophus grauiſſimus temporibus Adriani principis, voluntaria morte exceſſit è vita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cùm propter ſenectutem, tum etiam propter grauem morbum, cicutam bibere poſſet. Dion.

Euphrates, Heb. Perach.i.frugifer, aut creſcẽs ſiue fructificans fluuius Meſopotamiæ, quem Strabo ſcribit ex Niphate monte Armeniæ, magnum, profundum, & celerem naſci: influere autem in mare rubrum, priùs tamẽ Babyloniam per medium diuidere, & Tygri coniunctum Meſopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod & Ambroſius annotauit) ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν, hoc eſt, à lætificando: propterea quòd circumiacẽtem agrum ſtagnationibus ſuis adeò lætum fœcundúmque reddat, vt ſequente anno ſponte creſcat & proueniat ſeges. Initio *Pyxiratum*. deinde per Taurum erumpens *Omira* nominatur, Plin. auctore, Plutarchus in libello de fluminibus & montibus tradit eum quondam *Medum & Zarandam* appellatum.

Euphrateſiæ, vrbs, ſiue regio quædam. Steph.

Euphrone, vna ex tribus Gratiis.

Euphrone, aut dicitur à poetis, id eſt ſapiens ſeu prudens, quòd in ea multum ſapimus, vt teſtatur Epicharmus inquiens: Si quid docti inquiris, fac noctu eius inueſtigationis vaces; nam omnia præclara noctu quam die cogitando meliùs reperiuntur.

Euphroſyna.næ, & Euphroſyne, nes vna Gratiarũ ſoror Aglaiæ & Thaliæ, ab omni hilaritate (id enim Græcis ſonat εὐφροσύνη) ita appellata.

Eupilis, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens. *Lago di Puſſiano*, Leandro.

Euplæa, inſula Tyrrheni maris circa Neapolim, Statio li.3. Syluarum.

Eupolemus, legatus Iudæ Maccabei ad populum Romanum. 1.Macc 8. huius pater Iohannes, adiuuerat Iaſonem in gentium ritib. Hieroſolymæ inſtituendis, 2.Macc.4.

Eupolis, priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit. Horatius Satyra 4. Scripſit comœdias ſeptendecim ex quib. nouem victoriam meruerunt. Periit in prælio nauali inter Lacedæmonios & Athenienſes iuxta Helleſpontum commiſſo, cuius mors vſque adeò luctuoſa ciuitati fuit, vt poſtea edicto publico cautum fuerit, ne poetæ in poſterum militare liceret.

Eupómpus Macedo, Arithmeticæ & Geometriæ periti ſſimus. ſine quib. negabat artem poſſe perfici Eſt & Plin. lib.35 c.10. præclarus pictor docuit Pomphylum Apellis præceptorem.

Eupória, vrbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à fertilitate ſic dicta. Steph.

Euporus, ſeruus Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum, animam euulſis proprio vulnere viſceribus effudit. Macrob.

Euprόſopon, promontorium Phœniciæ ad Babylonem vrbem. Nomen habet ab inſigni aſpectu. Vadianus.

Eupiridæ, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.

Euranium, Cariæ oppidum. Plin.

Eurianaſſa, inſula finitima Chio. Plin.

Euricus, Viſigottorum rex, an. ab vrbe 1220.

Euripides, inſignis poeta tragicus, natus eo die quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſib. fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus. Scripſit fabulas LXXV. ex quib quinque tantum victoriam meruerunt. Caſtitate autem vitæ tanta fuit, vt vulgò μισογύνης, hoc eſt mulierum oſor, fuerit cognominatus. Periit nocte ab Archelai canibus, vt fertur, diſcerptus. Oſſa eius regis iuſſu Pellam ſunt tranſlata repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpè per legatos tentauerant, vt ciuis ſui reliquias ſibi in patriam referre liceret.

Euripa, Diana dicta eſt apud Pheneatas, cui templum Vlyſſes conſtruxit, quòd amiſſos equos ibi inueniſſet.

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inuentus, eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Athenienſium Remp. adminiſtrabant. Legitur & Euripides in eadem ſignificatione. Vide Cæl. Rho. li.20.c.17.

Euripylus, inter Græcorum veteranos, qui ad Ilium depugnabant, fortiſſimus. Hom. 11. Iliad.

Euripus, fretum anguſtũ inter Aulidum Bœotiæ portum & Eubœam inſulã quod vnius diei & noctis ſpatio ſepties recurrit eo impetu, vt nauigia in repugnantibus ventis ſecum rapiat, Mela. li.1. Sunt & Euripi canales, ſeu ductus aquarum aliunde deductarum in ſublime ſalientiũ, ſi paulò minutiores ſint, quos intra domos Romani per pratum ducebant: ſi autem maiuſculi, Nili ducuntur. Cicer. 1. de Legibus: Ductus aquarum, quos iſti Nilos Euripóſque vocant, quis quum viderit, non irriſerit? Euripi quoque ſunt foſſæ in ludis circumdatæ pro ſeptis, quorum loca tempo. alia priùs cloſtra fuerunt, authore Plinio.

Euriſtenes, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XLII.

Euriſteus, 1. Micenarum rex.

Euromus, vrbs Cariæ ab Euromo Care Idriel filio. Stepha.

Eurónotus, alio nomine Vulturnus, ventus ab Oriente hyberno ſpirans, quod inter Notum & Eurum ſit.

Europa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Iupiter in bouis ſpeciem transformatus rapuit, & per mare in Cretam tranſuexit. Ouid. lib. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarum pars nomen accepiſſe creditur, ab Aſia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo diſcreta. Europam regionem ab Europa Tyria nomen accepiſſe inquit Herodot. libro 4. Hanc Plinius victoris omnium gentium populi altricem, terrarúmque pulcherrimam nominat, Aſiæ & Africæ aliquando non magnitudine, ſed virtute comparatam. Huius latus Septentrionale, & Occidentale Oceano alluitur: Meridionale mari Mediterraneo ab Africa ſeiungitur. Deinde Orientem verſus mari Ægeo (nunc, *Archipelago*,) Ponto Euxino (hodie, *mare maggiore*) palude Mœotide (hodie, *Mare delle Zabacche.*) Tanai fluuio (vulgò, *Don*,) & Iſthmo, qui eſt ab eius fontibus, recta ad Septentrionem ab Aſia dirimitur, Glareano teſte. Habétque hoc modo peninſulæ effigiem: Continet Europa præter Romanum imperium, vltra viginti octo (ſi 14. quæ in ſola Hiſpania numerantur, adiunxeris) in vniuerſum regna. Regio vltra modum fertilis, naturalem temperiem, cœlúmque ſatis clemens habens. Frugum omnigenûm, vini & arborum copia nulli poſthabenda, ſed optimis partibus orbis comparanda eſt: adeò amœna cultiſſimíſque vrbibus, pagis & vicis exornata, vt populorum, gentiúmque virtute: aliis terræ partibus, & ſi forma minor, tamen præſtantior habetur, atque ſemper habita fuit ab omnibus priſcis ſcriptoribus, tum ob Macedonum imperium, tum ob Romanorum potentiam maximè celebrata. Eius laudes apud Strabonem videre licet qui eam libro 3. & ſeptem ſequentibus elegantiſſimè deſcribit. Poſt veteres alios Geographos ex recentioribus de ea ſcripſerunt Volaterranus, Munſterus, Dominicus Niger, Richaymerus, Æneas Syluius, & nonnulli alij.

Europa, Nympha marina Oceani & Tethyos filia Heſiodis in Theogonia.

Europs, 12. Sicyoniorum rex, regnauit annis xl c.

Europs, vii. Macedonum rex, an ab vrbe 146.

Europum, Syriæ vrbs, olim Thapaſcum, poſteà Amphipolis appellata. Pli. lib. 5. c. 24.

Európum, oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Pli. lib. 8. c. 15.

Européus, vrbs Macedoniæ, ab Europo filio Macedonis & Orythiæ filiæ Cecropis. Eſt & alia Syriæ, & alia Cretæ, quam Idriadem ab Idriæ Chryſaoris filio nominant. Steph.

Eurótas, fluuius Laconiæ Spartam præterlabens. Liu. bel. Maced. lib. 4 ripáſque habens frequentibus lauris conſitas, *Ærylodes*, à Plinio quoque vocatur, *Neris*, videtur etiam à Plethone dici. *Homerum & Marathon*, antea dictum ſcribit Plutarchus de fluminibus. Sophianus, eum *Baſilipotamo*, nominat. Niger ait ab incolis *Iris*, appellari. Ortelius. Eurotam hunc etiam, *Galeſum*, credit à Statio dici, hoc verſu nempè lib. 3. Syluarum. *Et Lacedamonij pecuaria culta Galeſi*. Ita vt Eurotas & Galeſus ſynonymon ſit duorum fluuiorum, huius nempè Lacedæmonici, & illius qui agrum Tarentinum irrigat. Eurotas quoque apud Strabonem Pelaſgiæ fluuius eſt, quem Homerus, *Titareſium*, vocaſſe ait.

Eurotos, Thaſſaliæ fluuius, quem Peneus accipit, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem breui ſpatio portatum abdicat. Plin. lib. 4. c. 8.

Eurus, ventus ſpirans ab ortu brumali, quem Latini Vulturnum appellant. Pli. libro 2. cap. 47. Ouid. 1. Metam. Cæl. libro 5. c. 5.

Euryale, regis Minois filia, quem Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem montem, quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtentes, quoſcunque aſpiciebant, conuertebant in ſaxa. Harum nomina fuerunt Meduſa, Sthneyo, & Euryale. Seruius, eximia, paríque pulchritudine virgines fuiſſe tradit, quarum ſolo aſpectu adoleſcentes obſtupeſcebant: quam rem fabulæ occaſionem ſubminiſtraſſe exiſtimat, vt dicerentur quoſcunque aſpexiſſent, in ſaxa tranſmutare. Hæc ille, enarrans illud Virgilij libro 6. Æneid.

Gorgones, Harpiaque & forma tricorporis vmbra.

Euryalus, vnus ex Principibus Pelopõneſiacis, qui Argos, & propinquas vrbes incolebant, & ad Troiam cum octoginta nauib. venerũt, Homer. in Catalog. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam arctiſſimo amicitiæ vinculo cũ Niſo cõiunctus, qui noctu Rutulorum caſtra vnà ingreſſi, magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verùm cùm inſtante iam die ſeſe recipere conarentur, in hoſtium equitatum inciderunt, à quo circumuentum Euryalum cùm Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit objicere, quàm amicum deſerere. Virg. libro 9. Æneid.

Euryalus, cum fratre Hyperbio primus latericias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cuiuſdam nomen, de quo Iuuenalis.

Nobilis Euryalum aut Mirmillonem exprimat infans.

Euryalus, Liuio locus eſt Siciliæ prope Syracuſas, Steph. eam quoque Macropolim vocari hodie ait.

Euryampus, vrbs Magneſiæ. Steph.

Euryanaſſa, inſula eſt maris Ægæi, è regione Ioniæ, non procul ab Arginuſſa. Pli. lib. 5. c. 31.

Eurybates, præco Ithacenſis ex Vlyſſis comitatu, ab Agamemnone miſſus, vt ab Achille

ferret Briſeidem. Ouidius Epiſtol. 6. Homer. Iliad.

Eurybatus, latro, aſtutia ſingulari, quem deprehenſum cùm cuſtodes vellent cogere, vt oſtenderet quibuſnam modis conſueuiſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis, & ſtimulis ferreiſque retinaculis irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis artificiique nouitatem mirantibus prehenſo laqueari per tegulas effugit, eóque modo periculum euaſit. Homer. libro 19. Odyſſ.

Eurybia, Nympha, quæ Stellas & Luciferum genuit Heſiod. in Theogon.

Eurybiades, Herodoto libro 7. vnus ex ducibus Xerxis.

Eurybiades, Lacedæmonius quidam nobilis fuit, Euryclidæ filius, vniuerſæ Græcorum claſſis dux, à Lacedæmoniis conſtitutus aduerſus Xerxem. Herod. libro 8.

Euryclea. Opos Piſenomidæ filia pulcherrima, quam Laertes in prima exiſtens pubertate, viginti boum pretio emit, nec minore, quàm vxorem honore domi habuit, Vlyſſemque nutriendum ei dedit, quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. libro decimonono.

Eurycles, vates, qui de ſe ſuiſque incommodis aliquid ſemper diuinabat. Hic per adſiſtentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euryclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cæl libro 5. cap. 10.

Euryclea, vide Ereclea.

Eurycratidas, vir Lacedæmonius. Plutarch.

Eurytion, faber argentarius. Virg. libro 10.

Quæ bonus Eurytion multo cælauerat auro.

Eurydamas, vir Troianus, Latinè dicitur, latè domans Ouid Per Eurydamanta intelligunt Hectorem qui virtute cuncta domabat.

Eurydamas, Pyctes, i. pugil. fuit nobilis, patria Cyrenæus, cui, quum inter certandum fortè aduerſarius quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia dentes excuſſiſſet, ne tali ſpectaculo illi animum adderet, proindéque inſuperabilis redderetur, omnes deuorabat. Qua ratione ad illum ne minima quidam facti ſuſpicio peruenit. Cæl Rhodigin. libro 28 capite 41.

Eurydame, Diactoridis filia, & Menij ſoror, quam Leutychides Spartianarum rex duxit in vxorem. Herod. libro 6.

Eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Ariſtæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba deliteſcentem, cuius morſu interiit. Orpheus autem vxoris mortem ægerrimè ferens, accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonem Proſerpinamque tam ſuaui carmine demulſit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitterent, ea tamen conditione, ne priùs eam, quàm ad ſuperos rediiſſet, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impatientia eſſet præuaricatus, Eurydice denuò ad inferos eſt retracta. Virgil. 4. Georg.

Eurydice, Climeni filia, vxor Neſtoris, ex qua ſeptem filios & vnam filiam ſuſcepit, Homer. Odyſſ. libro 3.

Eurydomene, Nympha marina. Perhibent hanc matrem Gratiarum fuiſſe, quam alij Eurymeduſama vocant.

Euryélus, macropolis Epipolarum Eſt autē oppidulum Syracuſarum in loco prærupto. Steph.

Euryleon, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Aſcanius Dionyſ. Halic. 1. de Antiq Roman. Varia fuêre Aſcanij nomina, nam & Iulus & Ilus Dardanus Leontodamas & Euryleon dictus fuit imo Aſcalius. Virg.

At puer, Aſcanius cui nunc cognomen Iulo,
Additur Ilus erat dum res ſtetit Ilia regno.

Aſcanius à Phrygiæ flumine Aſcanio, deinde Ilus à rege Ilo, poſteà Iulus à prima barbæ lanugine quum ſcil. Mezentium in ſingulari certamine occidiſſet. Dardanus & Leontodamas ad extinctorum fratrum ſolatium, vt vult Seruius in lib. 4. Æneid. Sed Dionyſius Halicarnaſſeus & Appianus Alexandrinus in fragmentis à Photio citatis, volunt Æneæ ex Creuſa filium, qui in Italia poſt patrem regnauit, Euryleonta primùm deinde Aſcanium vocatum eſſe. Auctor verò Etymologici magni ait Æneam ab Aſcalo Aſcalionis rege humaniter exceptum, ibi vxorem duxiſſe & filium ſuſtuliſſe, cui in hoſpitio ſui honorem Aſcalio nomen fecit, quod Romani in Aſcanium immutarunt.

Eurylochus, vnus ſociorum Vlyſſis, qui ſolus Circes pocula non guſtauit, neque in ſuis figuram eſt tranſmutatus. Ouidius 14. Metamorphoſ.

Eurylochus, Phlegiarum rex, qui Pherecydi ſtruxit Thebas, antequam Cadmus adueniret, qui eas poſteà reædificauit.

Eurymachus, fuit Thebanorum potentiſſimus, qui quum Platæas noctu per proditionem cepiſſet, rebellantibus deinde omnibus, viuos, in hoſtium poteſtatem peruenit, vnáque cum ſuis omnibus ſupplicio affectus eſt. Thucyd. libro 1.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit regem Phæacum & Alcinoi patrem. Homer. Odyſſ. libro 7.

Eurymedon, filius Fauni. Sat. in Thebaide.

Proximus Eurymedon cui poſter alia Fauni,
Arma patria.

Eurymedon, Athenienſium dux cum Demoſthene.

Eurymedon Pamphyliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus medium Pamphyliam ... Me... la ab...

a li.. ; & Steph. qui etiam locum iuxta Tharſum ſic nominatum ſcribit.

Eurymeduſa, Gratiarum mater.

Eurymenæ, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Eurymnus, vir quidam, qui cùm per calumniam conaretur Caſtorem & Pollucem fidiſſimos amicos inter ſeſe committere, alterum apud alterum inſimulans, pòſt deprehenſus vtrique dedit grauiſſimas pœnas: inde abiit in prouerbium Euryminus, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter ſeſe committere.

Eurynome Nympha Oceani & Tethios filia, mater Leucothoes.

Eurynome, Apollinis filia, quæ Adraſtum Argiuorum regem & Eryphilen Amphiarai coniugem peperit.

Euryone, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris inſidiis liberauit.

Eurypilus, Telephi filius, Gotthorum rex, bello Troiano, cui propter Caſſandræ amorem interetat, extinctus eſt Iornand.

Eurypilus, Herculis filius, regnauit in Co inſula, & omnium Græcorum augur peritiſſimus, eſt habitus, non tamen ſimilis Calchanti Troiano, hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus eſt. Virg. 2. Æneid.

Suſpenſi Eurypylum ſcitatum oracula Phœbi Mittimus, &c.

Euryſtheus, primus Lacedæmoniorum rex.

Euryſtheus, Sthenelt filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odio obſequens, Herculem ad diffi cillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falſus eſt. Nam ille rebus ex ſententia confectis ſemper victor rediit, clariórque ex periculis & maior emerſit.

Eurytanes populi Italiæ, Steph. vel potius Ætoliæ, vt apud Steph. emendat Caſaubonus.

Eurythius, xvi. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.

Eurytus, vide Euritus.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cùm ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam tradere recuſaret, ab Hercule irato occiſus eſt & Iole abducta. Hinc Eurytis, idis, patronymicum fœmininum: quo poetæ vtuntur, pro Iole Euriti filia.

Eurytus, vnus ex Centauris, qui cùm Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet ab eo eſt occiſus.

Euſebia, ciuitas Cappadociæ, Cæſarea pòſt dicta.

Euſebius, Laodicenus epiſcopus, anno ſalutis 274.

Euſebius, xxxviii. Rom Epiſc. an ſalutis 308.

Euſebius Cos. cum Rufino, anno ab vrb. 1100, cum Hipatio, anno 1212.

Euſebius Cionio, Cos. cum Probino, anno ab vrbe 1242.

Euſemata, Armeniæ minoris vrbs, in Melitena. Ptol.

Euſtathius, conſul cum Agricola, anno ab vrbe 1174.

Euſtathius, martyr inter aulicos Traiani principis Placidus antea vocatus. Volat. lib. 15.

Euſtathius, Antiochiæ epiſcopus, quo in exilium ob fidem truſo, Ariani eccleſiam occupauerunt, anno ſalutis 331.

Euſtathius Epiphanæus, ſcripſit temporum epitomen ab Ænea Troiano vſque ad Anaſtaſium principem ſub quo fuit: Tomos etiam ſeptem & alia quædam. Suid.

Euſtathius, genere Pamphilus, præſul Antiochenus aduerſus Arianorum dogma multa compoſuit ſub Conſtantino principe: pulſus demum eſt in exilium Traiapolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de anima, epiſtolæque plurimæ. Hieronym.

Euſtathius, præſul, is qui in Homerum & Dionyſium poetas commentarios edidit, patria Conſtantinop.

Euſtephius, Aphrodiſieus ſophiſta, ſcripſit declamationes Suidas.

Euſtochius, Cappadox ſophiſta, ſcripſit ad Conſtantem principem de Cappadociæ aliarúmque gentium antiquitate. Volat. lib. 15.

Euſtochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum, & Hebraicarum literarũ perita, vnde & ſuo tempore nouum orbis prodigium vocata eſt: ingenium ſacris litteris deuouit maximè: atque adeò, vt Pſalmos Hebraicè legeret curſim & mira celeritate, Qua in re amorem B. Hieronymi ſibi maximè conciliauit.

Euſtratius, philoſophus, qui in Ethica Ariſtotelis ſcripſit. In Bethleem ciuitate ſepultus eſt.

Eutæa, vrbs Arcadiæ Steph.

Eutane Cariæ oppidum. Plin. lib. 5. 29.

Eutaſum, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

Euterpe, vna Muſarum, quæ mathemata, vel, vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus ſuauitate nomen trahens: eſt enim εὖ bene & τέρπειν delectare. Virg.

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthenæ, vrbs Aſiæ. Steph.

Euthericus, conſul cum Bœthio, anno ab vrbe 1264.

Euthericus Cillicia, conſul cum Iuſtino Aug. anno ab vrbe 1272.

Eutiches, fuit poeta comicus.

Eutichianus, conſul cum Honorio Auguſt. anno ab vrbe 1151.

Eutichius, propter fidem à Genſerico Gottho, martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 439.

Euthycrates, Lyſippi filius & d... arte

omnes ætatis ſuæ laudatos in pictura artifices, excelluit. Plin. lib. 34. c. 8.

Euthydemus Rhetor & Orator, qui quum ingentes opes à maioribus ſuis accepiſſet, ipſe & dicendi facultatem & gloriam addidit, & non ſolùm in patria magnus fuit, ſed etiam in Aſia primos honores adeptus eſt. Strab. lib. 14.

Euthydemus Suidæ, Maſſiliticus Philoſophus, præceptor Apollonij Tyanei.

Euthymedon, nomen cuiuſdam Philoſophi.

Euthymus, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominantur, ortus eſt Aſtycleo patre: vel (vt indigenis perſuaſum eſt) Cæcinio amne genitus, qui Locros à Rheginis diuidit. Hunc ſemel à Thuſio Theagene victum tradit Pauſanias, non iuſto quidem illum certamine, ſed circumuentum dolo, vnde nec Theageni decretus honor, inſuper damnatus, vt mulctæ nomine talentum Euthymo repræſentaret. Ælianus variæ hiſtor. lib. 8. Euthymus Locrus ex Italia, pugil inclytus & robore inſigni fuit, lapidem geſtabat ingenti magnitudine, qui Locris oſtenditur & Temeſſeum heroa, quod cuique per vim abſtulerat, reddere coegit, etiam cum fœnore, vt inde natum ſit adagium iis, qui ſordidos & iniuſtos quæſtus faciunt, affore Temeſſeum genium. Hic ad amnem Cæcinum oculis hominum apparere deſiit. Plinius libro. 7. cap 47.

Eutocus, Bocario lib. 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt deſcendentibus fratribus ex Africa & in Græciam venientibus, Cyrenis, remanſiſſe & imperaſſe, qui vna ſecum ibidem remanſere.

Eutrapelus, homo quidam calidiſſimus. Horat. 1. Epiſt.

— Eutrapelus cuicunque nocere volebat,

Veſtimenta dabat pretioſa, &c.

Eutreſis, pagus inter Theſpias & Plateas ſitus, quem Zetus & Amphion muris cinxerunt: dictus quòd multis viis, ſeu vicis priùs vſus & quaſi perforatus fuerit. Hinc Eutreſites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutreſium, vrbs Arcadiæ. Steph.

Eutropius de geſtis Romanorum ſcripſit hiſtoriam.

Eutropius, conſul cum Valentiniano Augúſt anno ab vrbe 1140. Et cum Theodoro, anno 1152.

Eutyche, mulier Trolliana, triginta partus enixa, & à viginti liberis rogo illata. Plin. li. 7. c. 3.

Eutyches, Conſtantinopolitanus abbas, tertius poſt Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat eſſe Chriſtum, aliud Verbũ Dei: negabatque Chriſti carnem noſtræ ſimilem: nec in Patre duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe; ſed de cœlo corpus deſcendiſſe dictitabat, ac in Virginis vtero tanquam ſolis radios penetraſſe, vt viſum ſit ſanè ex muliere generatum, quamvis verò generatum non ſit. Suidas. in hunc celebrata eſt quarta Synodus. Volater.

Eutychia, inſula eſt Theſſaliæ adiacens, ad ſinum Pegaſicum. Plin. lib. 4. c. 12.

Eutychianus, xxv. Romanorum epiſcopus, menſibus x. anno ſalutis 282.

Eutychides. Plin. lib 34 c. 8 ſtatuarius centeſima viceſima Olympiade floruit. Hic, vt idem author eſt, fecit Eurotam, in quo artem ipſo amne liquidiorem plurimi dixêre.

Eutychus, nomen adoleſcentis, quem ſuſcitauit Paulus. Act. 20.

Euxenidas, Pictor ſua ætate celeberrimus, Ariſtidis præclari artificis præceptor. Plin. lib. 35. cap. 11.

Euxinus pontus, ſinus maris latiſſimus, Thracio & Cimmerio Boſphoris interceptus, Axenus dictus, hoc eſt inhoſpitalis, propter immanitaté eorũ, qui eius maris littora incolebant. Illi enim hoſpites immolare ſolebant. Strabo lib. 7. & carnibus peteſis, ex caluis eorum ſibi pocula conficere. Poſtea verò cùm in locis maritimis Iones aliquot oppida condidiſſent, cohibito Scytharum aſſueto latrocinio receptóque Græcorum hominum commercio, pro Axeno, Euxinus, hoc eſt, hoſpitalis appellatus eſt. Ouid. de Ponto.

Frigida me cohibent, Euxini Littora Ponti,

Dictus ab antiquis Axenus ille quit.

Euxinthetus, Lebenius Leucocomæ amator illi canem Praſo adducere coactus, vt Strab. li. 10. refert ex Theophraſto in oratione de amore. Vide & Plutarchum in Erotico, hæc ipſa non ſine diuerſitate referẽtem & Leucomantidem pro Leucocoma ſeu Leucocomante agnoſcentem.

E X

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui ſunt populi in Cypro. Is quum Romam veniſſet, ibique de herbarum viribus multa diſſereret, volens coniectus eſt à conſulibus in dolium plenum ſerpentibus, experimenti cauſa, vbi ſerpentes ipſi non ſolùm eum non mordebant, ſed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28.

Exagtius, vrbs Siciliæ. Steph. vide Hexagrius.

Exampeus, Scythiæ fons inter Boryſthenem & Hypanim flumina. Hero lib. 4. inter Boryſthenem, inquit, & Hypanim flumina, locus eſt nomine Exampus, ex hoc hic amarus fons ortum habet & nomen.

Excetra, dicta eſt Hydra, quòd vno cæſo capite tria excreſcebant. Scribit Diodorus Herculem debellaſſe Hydram non ſolùm ferro, ſed etiam flammis, adhibito Iolao, qui inciſam ceruicem ardente face è veſtigio inureret. Conſtat (ſecundùm hiſtoricos) Hydram fortem fuiſſe in Lerna Argiuorum palude, aquas euomentem

que.

quæ vaſtabant vicinas ciuitates, in quā vno meatu clauſo multi erumpebant. Quod Hercules videns, loca ipſa excurſit: & ſic aquæ meatus clauſit. Nam Hydra, ἀπὸ τ͂ ὕδατος, id eſt, ab aqua nomen accepit. Plato aſſerit in Euthydemo Hydram fuiſſe calidiſſimum ſophiſtam cui propter ſapientiam, pro vno ſermonis capite amputato multa repullulabant.

Excîſum, Galliæ Lugdunenſis vrbs. Anton.

Execeſtus, Phocenſium tyrannus, duos geſtabat incantatos annulos & ſonitu quem inuicem inter ſe edebant, rerum gerendarum tempus ſciebat, mortuus tamen eſt dolo interfectus, etiamſi id ei prius ſignificaſſet ſonitus, vt dicit Ariſtoteles in opere de republica Phocenſium, vide Clement. Alexandr. Stromat. l. 1.

Exiliſſa, Ptol. Africæ vrbs ad fretum Herculeum. Septa hodie. Hiſpani Accura vocant.

Exitani, Hiſpaniæ Bæticæ populi, Straboni. *Salobrena*, Cluſio.

Exitiria, feſta apud Græcos erant, in quibus primitiæ frugum diis offerebantur, vt tradunt Grammatici.

Exobigitæ, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Exopolis, Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs, ad Tanaim fluuium. Ptol.

Exquiliæ, arum, mons Romæ, dictus ab excubiis regis Tulli Hoſtilij, qui hunc collem vrbi adiecit (teſte Liuio lib. 1. ab vrbe) & in eum, vt frequentiùs habitaretur, domicilium ſuum tranſtulit. Sunt qui ab excolendo, Exquilias dictas volunt, quòd ea pars vrbis, cùm antea neglecta iacuiſſet, Tullo rege fuerit exculta.

Extricatus, conſul cum Præſente, anno ab vrbe 969.

E Z

Ezechias, i. fortitudo Domini, ſiue apprehenſio Domini, rex Iuda, filius Achas 4. Reg 18.

Ezechiel, idem ſignif. Nomen Prophetæ, 1. Paral. 24. Ezech. 1.

Ezechiel, 1. Eſdr. 8. videns Deum, nomen viri, Heb. Iabaziel.

Ezel, ambulatio, ſiue viuificatio, aut ſtillatio, nomen lapidis viatorij in agro vrbis Saul, ſub quo latuit Dauid, in ſupremo digreſſu à Ionatha, 1. Reg. 20.

Ezer, adiutorium ſiue atrium, filius Hur, primogeniti Ephrata. 1. Paral. 4. filius item Suthalæ filij Zabad. 1. Par. 7.

Eziel, fortitudo Dei, ſiue hircus Dei, Filius Harata, 2. Eſdr. 3.

Ezra, adiutorium, ſiue atrium, nomen viri, 1. Par. 4.

Ezrel, i. adiutorium, ſiue atrium Dei, nomen viri, 1. Eſdr. 10.

Ezri, nomen viri. Iud. 6. 1. Par. 27. Lat. atrium, ſiue adiutorium meum.

Ezricam, dux domus Achaz, 2. Paral. 28. Filius Naariæ filij Semeiæ, 1. Paral. 3. Filius Haſel, filij Elaſa. Paral. 8. Lat. auxilium vel atrium reſurgentis ſiue vendicantis.

Ezriel, pater Saraiæ Ierem. 36. 1. Paral. 5. Lat. auxilium ſiue atrium Dei.

F A

FABARIA, inſula Plin. libro 4. c. 14. à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis, aliàs Burchana dicta.

Fabaris, fluuius Sabinorum, alio nomine Farfarus appellatus.

Fabia, vide Fabra.

Fabia, mulier Rom. quæ Fabium Fabricianum interfecit, vt liberius poſſet laſciuire cum Petronio Valentiano liberali forma adoleſcentulo, quo cum adulterij conſuetudinem habebat. Plut in Par.

Fabianus Papyrius, naturæ rerum peritiſſimus fuit. Plin. libro 36. cap. 15. Huius quoque meminit Seneca in Epiſtolis.

Fabianus, XIX. Romanorum Epiſcopus. Euſe. libro 6, cap. 21. martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 151.

Fabianus, na, num, à Fabio fit, vnde dicitur arcus Fabianus, qui conſtructus eſt iuxta regiam in Via ſacra.

Fabius, à faba, cognomen eius, qui fabam optimè ferebat: ſic Cicerones, Lentuli, Piſones, & huiuſmodi.

Fabij, Romani nobiliſſimi, ſimul ac potentiſſimi, qui bellum aduerſus Veientes ſoli cum ſuis clientibus & ſeruis in ſe receperunt, cúmque ex leuibus aliquot præliis ſæpiùs victoriam reportaſſent, tandem ad Cremeram fluuium inſidiis circumuenti, ad vnum omnes cæſi ſunt. Ouidius libro 2. Faſt. ex tanta Fabiorum clade vnus tantùm ſuperfuit: qui nondum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduerſus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum imperatorum temeritate labefactam, primus reſtituit, adeò vt veriſſimè de eo Ennius dixiſſe videatur.

Vnus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Sed qui primus Fabius dictus eſt Allobrox, quòd apud flumen Iſaram Allobrogum regem cæcidiſſet.

Fabiola, fuit Romana mulier, quæ cum magno ſtudio ſacras litteras amplecteretur. Prophetas, Euangelia & Pſalmos frequentiſſimè reuoluebat, vt iterata plerumque lectio amorem diuinæ religionis (qua deflagrabat) augeret magis: vnde & D. Hieronymus librum de veſte ſacerdotali eidem nuncupauit.

Fabius Maximus, Conſul cum C. Iulio Cæſa-

re, anno ab vrbe 709. hic in Hiſpania Pompeianos vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.

Fabij Maximi vitam & res geſtas, & eleganter ſcripſit Plutarch.

Fabius Maximus, Romani exercitus imperator aduerſus Pœnos creatus. collatis manibus, cunctos ad vnum amiſit commilitones, ac ipſe mortifero accepto vulnere, in Annibalem curſu vehementi concitatus, ablato ei diademate, iuxta eum oppetiit. Plut. Parall.

Fabius Africanus, conſul cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.

Fabius Chilo, conſul cum Libone, anno ab vrbe 956.

Fabius Fabricianus, capto Tuſcio (ea eſt primaria inter Samnites ciuitas) victoriolam Venerem, quæ in ſummo apud illos habebatur honore, Romam miſit. Huius vxor cum adoleſcentulo ſpecioſo adulterium committebat: quocirca redeuntem virum doloſè obtruncauit ipſa. Fabia verò Fabricianum fratrem adhuc infantem ex vrgenti liberatum periculo, clàm emiſit alendum: at ille cùm ad ætatis vigorem peruenisſet, matrem & adulterum peremit. Senatus autem, ne res illa Fabriciano eſſet fraudi decreuit. Plutarch. Paral.

Fabius Tatianus, aliàs Titianus, Conſul cum Neratio Cereali, anno ab vrbe cv.

Fabius pictor, homo nobiliſſimus, iuris & literarum antiquitatis benè peritus. Cic. in Bruto.

Fabienſes, Italiæ populi, quorum meminit. Plin. li. 3. c. 5.

Fabrateria, oppidum Campaniæ, à quo fit Fabraternus, Iuuenal. Sat. 3. & Silius li. 8. huius inſulæ meminerunt.

Fabraterni noui & Fabraterni veteres populi ſunt in Italia, ex Falerno agro cognominati, vt docet Plin li. 3. c. 5.

Fabricius, Rom. ciuilis frugaliſſimus, qui in tenuiſſimo cenſu Samnitum munera forti animo ſpreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patellam & ſalinum ex argento tantùm colendorum Deorum cauſa domi habuit, ita tamen vt patella corneo pediculo ſuſtineretur. Cuius filiæ ob paupertatem de publico dotibus donatæ ad maritos ierant, portantes gloriam domeſticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt ſecum eſſe vellet, ac proximum à ſe locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, Non hoc illi conducibile eſſe. nam ſi Epirotæ (inquit) ambo nos norint, à me regi quàm abs te mallent. Virg. Æneid. libro 6.

Paruóque potentem Fabricium, &c, Cic. libro 3. Offic.

Fabricius pons, Horatio & aliis notus: inſulam Vrbi connectit hodie, *Ponto di quatro Capi*, vulgò dici ſcribit Barthol. Marlian.

Fabricianus, matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabrum Fabricianum maritum ſuum occidiſſet, vt liberiùs adulterium cum Petronio adoleſcente committeret. Doſitheus apud Plut.

Fabulinus, putabatur Deus, qui pueris primo fari incipientibus præeſſet. Huic Rom. ſacrificabant, quum primùm eorum liberi fari incipiebant. Varro de liberis educ.

Facundus, Coſ. Nepotiani collega, anno ab vrbe 1088.

Falco, Coſ. Clari collega, anno ab vrbe 945.

Fadius, Pompeianus miles, Aſinius Pollio libro 10. Epiſtolarum.

Falacrium, promontorium Siciliæ. Ptole hodie. *Milazo*.

Falerij, orum, fuit oppidum Faliſcorum in Tuſciæ mediterraneis Ptol. li. 4. c. 1.

Falerina, tribus Romana. Liu. li. 9. decad. 1.

Falernus, regio Campaniæ optimi vini feraciſſima. Pro vino verò tam maſculini, quam neutri generis eſt. Martialis.

Reſinata bibis vina Falerna fugis.

Tibullus.

Nunc mihi fumoſos veteris proferre Falernos.

Conſulis & Chio ſoluite vincla cado.

Quondam Amineum appellatum, vt Amineæ vites apud Maronem.

Faliſci, ſiue Phaliſci, populi quondam Hetruriæ vberrima incolentes paſcua: vnde gramen Faliſcum à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cùm à Camillo obſiderentur, Magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis deambulandi prætextu vrbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari iuſſit, & à pueris cæſum in vrbē remitti. Qua ex re id conſequutus eſt Camillus, vt quos armis ſubigere nō potuerat, iuſtitię adminiſtratione ad deditionem cōpulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, lucanicis nō diſſimile quod ventrē Faliſcū appellabant. Martial. li. 1.

Et lucanica ventre cum Faliſco.

In Faliſco amnis eſt, cuius aqua potata, boues candidos efficit. Pli. li. 2. 103.

Famaguſta, Cypri ciuitas, turribus & propugnaculis benè munita, quæ anno 1570. obſeſſa & vi expugnata, cum tota Cypri inſula in truculentiſſimi regni Turci poteſtatem deuenit.

Fanelij populi in Oceano Septentrionali, qui vt refert Plin. li. 4. tam grandes aures habent, vt eorum nuda corpora tegant.

Faneſtris, colonia Pomponio eſt, quam Plinius Fanum Fortunæ appellat. li 3. c 14. & item Ptolem lib. 3. Porrò ea colonia ſita eſt non procul à flumine Metauro. Plinius libro 15. capite 4.

Fanum

F…eus, fluuius iuxta Beneuentum, qui & Sirls di…ur, Vib. Sequeſtro meminit & Plinius hoc tractu S…ri. fluminis.

Fann a lex lata eſt anno poſt vrbem conditam …ingenteſimo octauo, quę ludis Rom. Item ludis plebeis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſſit, decemq; aliis diebus, in ſingulis menſ…s tricenos cæteris autem omnibus diebus denos Gel.li.2.c.24.

Fannij, oratores erant duo, quorum C. Fannius qui Co. cum Connio fuit, vnam orationem de ſociis & nomine Latino contra Gracchum reliquit. Alter autem C. Fannius N. F. C. Lal… gener, & moribus, & ipſo dicendi genere durior. Cicero in Bruto.

Fannius Cepio, deprehenſus in coniuratione aduerſus Auguſtum, ſibi mortem conſciuit Mart. lib 2.

Hoſtem quum peteret, ſe Fannius ipſe peremit,
Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare, mori?

Fanum, vrbs Piceni ſeu Vmbriæ amœniſſima in Adriatico littore inter Piſaurum & Senogalliam ſita, haud longè à Metauro amne. ſic dicta, quòd in ea pulcherrimum Fortunæ fanum, id eſt, téplum fuerit. Hinc Fanenſes ſeu Faneſtres eius incolæ, φάνα, ή, Steph. vrbs eſt Italiæ.

Fanus, deus, qui euntibus præerat, vel deus anni. Cuius imaginem cùm Phœnice, vellent exprimere, draconem finxerunt in orbem redactum, caudámque ſuam deuorantem, vt appareat mundum in ſe reſolui. Macrob.

Fana, virgo Gallica, clariſſimis orta parentibus Heraclio imperante, quæ ad nuptias cogeretur, in tantas prorupit lachrymas, vt inde cæcitatem contraxerit.

Fani Martis in Belgio, & Fani Cariſi in Sardinia, oppidorum, meminit Anton.

Fanum Mineruæ, Galliæ vrbs, XIV M. P. à Ducocortoto. Anton.

Faramundus, primus Francorum rex, anno ſalutis 421.

Faran, vide Pharan

Farfarus, ſiue Farfar, Syrię fluuius in radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiã fluens, in Syriaco miſcetur mari. Hic tantus fertur, vt tranſiri vado non poſſet. Farfarus etiam dictus eſt fluuius qui per Sabinos tranſit. Vide Fabaris.

Farnus, Medorum rex. Diod.

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ar…iam colebatur, à faſce lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia eius ſimulachrum abſconderunt, cùm ex Taurica regione in Italiam illud adferrent.

Faſcinus, Deus apud veteres. Plinius lib. 28. cap 4.

Fatua, vide Fauna.

Fatualus, quidam deus, cuius vxor Fatua eſt dicta. Seruius.

Fagutal, fuit Romæ ſacellum Iouis, in quo erat Fagus arbor, quæ Ioui ſacra habebatur.

Faucia, tribus vna Romanorum, quam pluribus cladibus inſignem fuiſſe conſtat, vt Author eſt Alexander ab Alex. li. 1. c. 7.

Faucula Clunia, fuit meretrix, alioqui tamen clementiſſima, quæ Annibale Capuam tenente alimenta captiuis egentibus furtim ſuppeditauit. Liu. 26.

Fauentia, Hiſpaniæ oppidum. Plin. li. 3. cap. 3.

Fauentia, ciuitas in Italia octaua regione: quam hodie Itali ſua lingua vocant, *Faenza*, eius incolæ vocantur Fauentini, Fidentinis finitimi. Plin. li. 3. c. 15.

Faueria, Iſtriæ vrbs, Liu.

Faula, Herculis ſcortum. Verrius apud Lactantium.

Fauiani, Iuuenes, qui ex Romuli, Remíque inſtituto, nudi, pellibus tantùm incincti, per ludum & laſciuiam currebant, quum Fauno ſacra facerent. Alexand. libro 4. Genial. dier. capite 12.

Fauij, populi ſic dicti, quòd Princeps eius gentis ex ea natus ſit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Quamuis alij putant ita vocitatum, quòd primus oſtenderit, quemadmodum vrſi & lupi foueis caperentur.

Fauna, deæ cuiuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore, viri autem tanta cura ab eius ſacris arcebantur, vt vel in ædem eius inſpexiſſe, capitale haberetur. Rationem huius affert Macrobius lib. 1. Saturnal c. 12. Faunam dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuiſſe tanta pudicitia, vt perpetuo gynæcio, hoc eſt, mulierum conclaui incluſa, nullum vnquam virum præter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quòd infantes non priùs vocem edant, quàm terram attigerint: eadem & Bona dea vocata eſt, quòd omnia quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrabantur, quarum meminit Horat. in Odis. & Alex ab Alex. li 3. c. 18.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini, à quo ruſtica ea numina genita, putantur, quos Faunos ſeu Syluanos poetæ appellant, cornutis capitibus & caprinis pedibus inſignes. De Fauno & Faunis, vide N. Comitem Mythologiæ li. 5. c. 9.

Fauni, agrorum & ſyluarum putati ſunt dij,

qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terra geniti ſint: hinc Fana dicta exiſtimabat Probus. Hos quidem incubos vocant. Fauni apud Latinos ij ſunt, qui apud Græcos, σάτυροι, filij Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrum à Diuo Antonio inuentum, ipſiſque locutum fuiſſe. Virgil.1. Georg.li.1.

Et vos agreſtum præſentia numina Fauni.

Faunus Pici filius, Latini pater, qui regnauit in Latio, à fando dictus, quòd oracula ſua voce redderet.

Faunus iunior, apud Aborigenes regnauit. Dion Halicar. li.1.

Faunus, rex quondam Italiæ, qui cùm Herculem Geryonis boues ducentem, hoſpitio ſuſcepiſſet, & Mercurio patri hoſpites immolare conſpectus fuiſſet, ab eo interemptus eſt. Plut. Paral.

Fauonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans contra Subſolanum. Pli.li.2.c.47. à fouendo dictus, quòd cuncta foueat. Eſt enim genitalis ſpiritus mundi, quo plantæ, hyberno frigore enectæ reuiuiſcunt. Vnde etiam à Græcis Zephyrus dicitur, quaſi ζωὴν φέρων, h.e. vitam afferens.

Fauo, nobilis hiſtrio Rom. qui in funere Veſpaſiani Imp. perſonam eius tulit, viriquae vt moris erat, dicta & geſta imitatus eſt.

Fauorinus, Philoſophus, Arelate oriundus Dionis auditor, præterea eunuchus, & Adriano Principi infenſus. Ideò tria de ſe mira narrare ſolebat, ſe Gallum græciſſare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam cauſam ſtatua eius diſiecta Athenis, vbi viuebat. Huius Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæréſque librorum ab eo factus eſt Philoſtratus, Gellius huius ſæpè meminit. Ælianus de varia hiſtoria, dicit hunc quandoque in diſputatione quadam Adriano ceſſiſſe, admirantibúſque proximis, Nónne cedam (inquit) ei qui xxx. habeat legiones?

Fauſta, Conſtantini vxor, ab eodem interfecta, anno ab vrbe 1082.

Fauſtianum vinum dicitur, qui in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Fauſtinæ, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæſare in honorem Fauſtinæ matris ſuæ inſtitutæ.

Fauſtinianopolis, Cappadociæ vrbs, in Ciliciæ confinibus. Anton.

Fauſtinus Cos. cum Gallieno Auguſto, anno ab vrbe 014.

Fauſtinus, Cos. cum Rufino, ann. ab vrbe 962.

Fauſtulus, paſtor, qui Romulum & Remum ad Tyberim expoſitos inuenit, Laurentiæque vxori ſuæ educandos tradidit. li.1. ab vrbe.

Fauſtus Sylla, Cos. Syluij Othonis collega, anno ab vrbe 804. Hic Fauſtus cognominatus eſt, quòd ſibi perpetuam in rebus gerendis felicitatem arrogauerit. Vide Sylla.

Fauſtus, Cos. cum Theodoſio Auguſto, anno ab vrbe 1191.

Fauſtus, Syllæ dictatoris filius.

Fauſtus Quintilianus, Senator tempore Iuliani Principis.

Fauſtus Afer, hæreticus Manichæus, qui ſcripſit libros in orthodoxam fidem, quibus abundè reſpondit Auguſtinus.

FE

Febris (Dea culta eſt à veteribus, ne noceret, Val. Max.

Febrıa, dea apud antiquos, quæ mulierum menſtruis præerat: dicta à Februis, i. purgationibus, quòd fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur Palæph.li.2.

Februa, ſacra erant, quæ diis Manibus placandis fiebant menſe Februario. Ouid 2 Faſt.

Februata Iuno, quæ & Februalis & Februa, ſeu Februla nuncupatur: dicta eſt, quòd illi menſe Februario ſacra fiebant, cuius feriæ Lupercalia ſunt. Alex. ab Alex li.4.c.12.

Februus, inferorum deus, quem & Plutonem & Ditem appellarunt: vnde & Februarius menſis dictus eſt, quòd tunc potiſſimum à Romanis Deo huic fierent Macrob. li.1. Saturn.

Federicus, II. Imperator Rom. qui filium ſuum Henricum peremit in carcere, quòd ſuſpicaretur eum fauere Gregorio Pontifici, quo cum bellum ipſe ſuſceperat.

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Chriſtiana ſub Antonino mori læta conſpexit.

Felicula, virgo ingenua, quæ quum nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtiana religione diuerti poſſet, iuſſu Flacci Comitis in latrinas detruſa eſt, & ibidem mori coacta.

Feliginates, Vmbriæ populi. Plin.

Fellenius, deus fuit Aquileienſium tutelaris ac præſes.

Felſina, vrbs Italiæ, poſteà Bononia appellata, Pli li 3 ca.15. Intus (inquit) Colonia, Bononia, Felſina vocitata cùm Princeps Hetruriæ eſſet.

Felſina, Galliæ Togatæ vrbs, quæ nunc, *Bologna*, dicitur, & nobili Academia celebris eſt. Plin.

Felſinus, Tuſcorum rex, regnauit annis 33.

Feltrina, Rhœtiæ vrbs. Anton.

Femella Amatriciana, mulier conſtantiſſima, quum intellexiſſet filium demiſſo minus animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens iuſſit, vt exuto periculi metu, cœlum & ſolem ſuſpiceret: quod quum feciſſet, An, inquit, ignoras fili, te confeſtim in arces illas emigraturum?

Feneſtella, hiſtoricus, ſæpè à Plinio citatur teſtis. Mortuus eſt Cumis Auguſti tempore, vt tra-

tradit Euſebius.

Fenni, Germaniç ſũt populi, quorũ mira erat feritas, & fœda paupertas, nõ arma, nõ equi, non penates: victus herba veſtitus pellis, cubile humus ſola in ſagittis ſpes, quas inopia ferri oſſibus asperabant. Idem venatus viros pariter ac fœminas alebat, viuebant in ſyluis quòd beatiùs arbitrabantur quàm ingemere agris, illaborare domibus. Author Cornelius Tacitus.

Feralia, orum, feriæ extant apud Romanos, dijs Manibus ſacratæ, ita dictæ à ferendis ad tumulum epulis. Ouid. 2. Faſtor. & Varro.

Ferdinandus II Hiſpaniæ rex, anno ſal. 1519.

Ferdinandus III. Hiſpaniæ rex, Alphonſi VIII. filius. Hiſpaniam fermè omnem Saracenis eripuit fœlicissimus regum omnium fuit, anno ſalutis 1245.

Ferdinandus V Hiſpaniæ rex, anno ſal. 1475.

Ferdinandus IV Caſtellæ rex, ann. ſal. 1295.

Ferdinandus, Arragonum rex Saracenis Maiorica inſula & Valentia vrbe pulſis, eas ad fidem Chriſti reduxit Blond. lib 7. decad 2.

Ferdinandus nothus Alphonſi filius, Apuliæ rex, anno ſalutis 1458.

Ferdinandus, Sanctij Majoris, Caſtellæ Comitis filius, Hiſpaniæ rex anno ſalutis 1011. Volens Hic Sanctiam Alphonſi regis Legionis filiã, Veremundi ſororem vxorem habuit, cui ceſſit Legionis regnum jure hæreditario.

Ferentinum, oppidum eſt Aterno propinquũ, à quo Ferentani dicti ſunt populi, qui Sagro amne à Pelignis ſeparantur. Strab. lib. 5.

Ferentina, Dea fuit, ſic dicta ab oppido Latij Fereto, cuius P. Liuius meminit in 1. Decade.

Ferentia, Tuſcorum vrbs, Ptolemæo, hodie Ferentium.

Ferentinum oppidum quod Plinius collocat in prima Italiæ regione, in qua Roma eſt, à quo Ferentinates dicti ſũt. Eſt & Ferentinum in Tuſcia.

Ferentum oppidum Sabinorũ ſeu Samnitum, à quo Ferentani dicuntur. Dionyſ Halicar. li. 17.

Feretrius. dictus eſt Iupiter, non à pace ferenda (vt quibuſdam placet) ſed à ferendis ſpolijs. Nam Romulus, deuictis Ceninenſibus hoſtium ſpolia ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, illiſque ex quercu ſuſpenſa, Ioui conſecrauit eodemque in loco Ioui Feretrio templum condidit: authorque fuit poſteris vt eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Liuius libro primo ab vrbe Inde exercitu victore reducto, ipſe cum factis vir magnificus, tum factorum oſtentator haud minor, ſpolia ducis hoſtium cæſi ſuſpenſa, fabricato ad id aptè ferculo gerens in Capitolium aſcendit: ibique ea cùm ad quercum paſtoribus ſacram depoſuiſſet, ſimul cum dono deſignauit Iouis templo fines, cognomenque addidit deo. Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templúmque ijs regionibus, quas modo animo metatus ſum dedico: ſedem opimis ſpolijs, quæ regibus ducibúſque hoſtium cæſis, me authorem ſequentes poſteri ferent. Hæc templi eſt origo, quod primum omnium Romæ ſacratum eſt. Ita deinde dijs viſum, nec irritam conditoris templi vocem eſſe, qua laturos eò ſpolia poſteros nuncupauit, nec multitudine compotum eius doni vulgari laudem. Bina poſteà inter tot annos, tot bella, opima parta ſunt ſpolia: adeò rara ejus fortuna decoris fuit. Propertius libro 4.

Nunc Iouis incipiam cauſas aperire Feretri.

Feretrum, oppidum à Deſiderio Longobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.

Feretrus mons, à quo Familia Feretria dicta, à qua Vrbini dux originem habet.

Feronia, nemorum Dea, à ferendis arboribus dicta. Hæc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cùm fortuitò aliquando arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulacrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus reuiruiſſe. Vnde Virg. Æneid. 7.

Et viridi gaudens Feronia luco.

Strabo author eſt, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas ſine vlla læſione perambulare ſolitos. Nihil aliud eſſe Feroniam quàm arcanam illam vim arboribus à Deo inſitam, quæ illas & ſeruare & pullulare faceret, plerique crediderunt, quia & vigent & florent, & fructus ad maturitatem perducunt. Nam cùm viderent Ethnici nihil ſine omnipotenti quadam prouidentia poſſe conſiſtere, neque tamẽ veri Dei cognitionem haberent, vires inde profectas in naturalibus corporibus inſitas pro dijs coluerunt.

Feronia, ciuitas in radicibus Soractis montis Hirpinorum in Faliscis, in cuius vertice templum erat deæ ejuſdem nominis quam finitimi mira religione colebant. Strabo.

Ferraria, Hiſpaniæ promontorium in Sucronenſi ſinu Carthaginem verſus, ſic ab accolis cognominatum, quòd ferrarias effuſiones admodum feraces habeat. Mela. libro 2.

Feſcennia, oppidum Hetruriæ. Plin. libro 3. c. 5. Virg. 7. Æneid.

Hi Feſcenninas acies, æquóſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces.

In hoc oppido carminis quoddam genus, omni obſcœnitate opprobrióque plenum inuentum putatur, quod à loco dictum eſt Feſcenninum, *Citta Caſtellana*, Leandro.

Feſcennium, oppidum Campaniæ: cujus populi originem ducunt ab Athenienſibus. Seruius.

Feſtus, Domitiani amicus, qui dum mentagra vſque ad deſperationem laboraret, gladio ſe traiecit: priùs tamen amicos conſolatus. Ejus

mortem. Mart. libro 1. deſcribit.

Feſtus, conſul, collega Theodoſij Auguſt. anno ab vrbe 1192.

Feſtus, conſul, Martiani collega, anno ab vrbe 1205.

Feſulæ, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nunc vicus modicus, licet Epiſcopalem ſedem retineat: conditam autem volunt ab Atlante Mauritaniæ rege. hodie, *Fieſoli*, dici, ſcribit Leander.

F I

Fiaraſum, Cappadociæ vrbs. Anton.

Ficana, Latij vrbs. Plin. Liu.

Ficaria, inſula eſt juxta Sardiniam. Ptole. Pli. *Serpentaria*, Leandro vocatur.

Ficelia, quæ & Voſauia priſcis, nomen vrbis ad Rhenum, *Obern VVeſel*, vocatam vt ſcribunt Althamerus & Pircheimerus, qui addunt ibi Mammæam, Alex. Seueri Imp. matrem ſepultã.

Fichola, vicus Palæſtinæ, Ioſeph. 12. Antiq. 4.

Ficolenſes, Italiæ populi circa Samnitium. Plin.

Ficulnea, vetus Latij vrbs.

Ficus, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Anton.

Fidena, næ, & Fidenæ, narum, vrbs Latinorum mediterranea. Hinc Fidenates, Fidenatum incolæ. Pli. li. 3. c. 5.

Fidenates. populi Sabinorum in Italia, authore Plinio li. 3. c. 12.

Fidentia, oppidum eſt in octaua regione Italiæ, à qua incolæ, Fidentini, Plin. libro quinto, cap. 15.

Fidentiæ, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, inter Bætim amnem & Oceanum ſita, alio nomine Iulia appellata. Pli. li. 3. c. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam & Parmam Italiæ vrbes. Anton. hodie, *Fierenzola*.

Fides, Dea à Romanis culta, teſtibus Cicerone, Lactantio & Auguſtino.

Fidiculæ, Italiæ locus. Val. Max. libr. ſeptimo cap. 6.

Fiduculanus Falcula, Senator Romanus, vir leuiſſimus & ſordidiſſimus. Cicer. pro Cecinna & pro Cluentio.

Fidius deus, Ionis filius, à fide dictus, cui pręeſt, vt nonnullis placet. Plautus, *Per deum Fidium credis iurato mihi*. Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum ſacrificijs meruerit. Cultus eſt à veteribus in Quirinali jugo Nonis Iunij. Ouid. 6. Faſt.

Fidon, Argiuus menſuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Iudæa & Hieruſalem regnaret. Eutrop. li. 1.

Filæ, Thebaidis in Ægypto locus. Anton.

Fimbria Romanus, homo longè audaciſſimus Cicero pro Roſcio Amerino. Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telum corpore accepiſſet.

Firmilianus, Cappadocum gentis, vrbis Cæſareæ, Epiſcopus, anno ſalutis 251.

Firmius, Ægypti præſes, anno ab vrbe 1025.

Firmum caſtellum, Pomponio & Straboni: Firmium, Ptolemæo. Plin. Firmanorum caſtellum, vrbs Italiæ in Piceno, *Fermo*, hodie.

Firmus. Imperator (quem Aurelius latronem Ægyptium vocabat) ſtatura fuit ingenti, oculis prominentibus, criſpo capillo, fronte caperata, fuſco vultu, piloſo corpore & hiſpido, ita vt Cyclops vulgò diceretur. Robore autem adeò inſignis, vt Triarium vinceret. Nam & incudem pectori ſuperpoſitam tundentibus fabris conſtanter perferebat, quum reſupinus & in manus curuatus pendere magis videretur, quam jacere Crinitus.

Fiſcellus, mons vnde Nar fluuius oritur. Plin.

Fiſera, Corſicæ inſulæ vrbs. Ptolem.

Fiſida, vicus Africæ, circa Tripolitanam regionem. Anton.

Fiſſenia, oppidum ad regium amnem, circa Babyloniam.

Fiſon, vide Phiſon.

F L

Flaccus, conſul cum Gallo, anno ab vrbe 916.

Flamen, ſacerdotem ſignificat. Tres autem erant Flamines apud Rom. qui cognomina ab eo deo cui ſacra faciebant, ſumebant: Dialis, à Ioue: Quirinalis, à Quirino: Martialis, à Marte. Dicti quaſi Filamines, & filo, quo cingebant caput, cùm per æſtum pileum ferre non poſſent.

Flamingi, populi Galliæ Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt. Æmil. libro 3.

Flaminia, Italiæ regio, quæ poſteà Romania dicta fuit: hodie, *Romagna*, appellatur Leandro.

Flaminij prata, nunc, Circum Flaminium appellant, locus vrbis Romæ eſt. Liu. li. 3.

Flaminius, ciuis Romanus, à quo via Flaminia, arcus, Flaminius, & forum Flaminium, conſul eum Annibale pugnans, ad Thraſimenum interfectus eſt: ejus cadauer inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inuentum. Liu. lib. 22.

Flaminius, prænomine Q. ſuperioris filius, qui Philipp. Maced. regem vicit, filiúmque Demetrium obſidem dare coëgit. Plutarch. in ejus vita.

L. Flaminius, huius pater fuit, quem Cato Cenſorius ignominioſe à ſenatu expulit, quòd Gallum quendam in gratiam pueri quem deperiſſet, tum quum Galliæ præerat, interfeciſſet, Liuius.

Flamonienſes, cognomine Vannienſes & Culici circa Venetos populi, apud Plin.

Flanaricus Sinus ; maris Hadriatici inter Iſtriam & Illyridem. Plin. *Garnero*, hodie dicitur, quaſi Carnauorus, ob frequentia in eo naufragia. Flanates huius accolas vocat Plinius.

Flandrenſes. Vide Flamingi.

Flandria, Galliæ Belgicæ regio, ad littora Oceani Septentrionalis. Tractum Europę extremum Britannicæ inſulæ obiectum, inter Galliã, Germaniam & Oceanum, incolæ Germaniam inferiorem appellant: Galli exteríq; ferè omnes, vno nomine Flandriam vocant. Verùm Flandria eſt, ea Brabantia, Hannonia, Arteſia, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes diuidunt: in Teutonicam, & Imperatoriam, quam & Proprietariã (quòd nunquam Superiorem, aut dominum pręter Flandriæ Principem agnôrit) nominant. Teutonica Flandria 18. habet vrbes celebres, quarum præcipuæ ſunt. Gandauum, Brugę, Ypra, &c. Gallica, tres, Inſulas videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Aloſtum, Teneramundam. Gerardimontium & Niniuam. Flumina eius celebriora ſunt, Scaldis, Liza & Tenera. Regio maximè compaſcua, imprimis Occidentem verſus: Boues, equóſque præſtantiſſimos, belló que aptos gignit. Caſeo, buty róque abundat. Tritici admodum fœcunda & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet: atque ex lino (cuius hîc maxima fertilitas & excellentia eſt) lanáque, pannos lineos laneóſque magna copia conficit, latiſſimé que diſtrahit. Habet M. C C L I V. pagos præter arces; caſtella & Nobilium ædes, Lud. Guicciardinus, & Iacobus Marchantius Flandriam deſcripſerunt.

Flauia, Palæſtinæ vrbs primùm ab Herode condita & in gratiam Tib. Cæſarea appellata, poſt. à deducta eò à Flauio Veſpaſiano Colonia Flauia appellata eſt. Pli. lib. 5. cap. 3.

Flauia, Æduorum Sequanorum vrbs hodie, *Flauigny*, vt quidam exiſtimant.

Flauia Lambris, in Hiſpania Terraconenſi, Heduorum vrbs. Ptolem.

Flauiana, Scythiæ vrbs lib. Notit. Mœſiæ primæ, alio in loco eidem.

Flauinium, locus in Italia. Secuius.

Flauij, à flauo deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia ampliſſima ex qua erant Veſpaſianus, & filius eius Titus & Domitianus.

Flauiobriga, oppidum Autrigonum in Hiſpania citeriori Plinio libro 4. cap. 20.

Flauionauia Peſicorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum, quod hodie, *Bilbano*, appellatur, vt nonnulli exiſtimant.

Flauiopolis Bithyniæ ciuitas, Ptolemæo, item vrbs mediterranea Ciliciæ eidem.

Flaui pol. Thraciæ oppidum eo loco conditum, vbi antea Zelia fuerat Plinius libro 4, c. 21.

Flauium Brigantium. Ptol. Callaicorum, vrbs eſt in Portu magno, hodie, *Compoſtella*, à quibuſdam, *Corunna*, vocantur.

Flauium, Norici oppidum eſt apud Plin. libro 3. c. 34.

Flauius Auienus, conſul cum Pompeio, anno ſalutis 1254.

Flauius Antiochianus, conſul cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.

Flauius Baſilicus, conſul cum Herminericho, anno ab vrbe 1218.

Flauius Claudius, XXXII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1021. Hic Aureolum vicit, ac imperio exuit. Apud Mœſios, Martianopolim, Byzantios & Theſſalonicam, Gotthos fudit, cæcidítque ad trecenta viginti millia.

Flauius Clemens, conſul cum Domitiano Cæſare, anno ab vrbe 847.

Flauius Promotus, conſul cum Flauio Timaſio, anno ab vrbe 1142.

Flauius Stilico, conſul cum Aureliano Cæſare, anno ab vrbe 1152.

Flauius Timanſius, conſul cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 1142.

Flauius Val. Valentinianus, XLII. Romanorum imperator, cum Valente, anno ab vrbe 1118.

Flauius Varro, conſul cum Tertullo, anno ab vrbe 1163.

Flauona, Ptolemæo oppidum eſt Illyrici, apud Plinium quoque libro tertio, capite viceſimo primo, vbi tamen quidam, *Flammona*, legunt.

Flegeton, vide Phlegeton.

Fleui lacus, Ortelio videtur Sinus ille Germani maris, qui eſt hodie inter Hollandiam & Friſiam, & vulgò. *Suyenſes*, vocant. Cuius deſcriptio extat apud Melam. lib. 3. cap. 2. & Plin. libro 4. cap. 5.

Fleuo, Rheni, inſula, apud Melam quæ hodie *Tulie*, vel *Flie* Ortelio.

Fleuum, Caſtellum Tacito, in littore maris, vt videtur ex eius deſcriptione Annal. lib. 2. Friſiæ oppidum eſt. Becano videtur, *Flodorp*, pagus Friſiæ ad oſtium, *Groeningerdiep*, dictum quo ex vrbe Groeninga in Oceanum nanigatur.

Fleuum. Plinio eſt Rheni oſtium, quod Ptolemæo Orientale cognominatur, *Yſſel* Ortelio Verrutio autem, *Vlie*.

Flexum, Pannoniæ vrbs. Anton. *Vvien* Spiegelio. Lazius autem, *Altenburg*, aut *Preſburg*. putat. Hungariæ. vrbem.

Flora, dea quædam à Romanis in honore habita, quam floribus præeſſe volebant. Hanc meretricem fuiſſe aiunt: quæ cùm magnas opes corporis quæſtu quæſiuiſſet, populum Romanum ſcripſit hæredem, certámque pecuniam

reliquit,cuius ex annuo fœnore ſuus natalis dies, celebraretur editione ludorum, quos appellant Floralia, ſiue ludos Florales. Quod quia Senatui flagitioſum tractu temporis videbatur, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit, vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur, Deam finxerunt eſſe, quæ floribus præſit, eámque oportere placari, vt fruges cum arboribus & vitibus bene proſperéque floreſcerent. Celebrabantur illi ludi omni cum laſciuia, conuenienter memoriæ meretricis, nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo meretrices, quę ſpectatores impudicis moribus detinerent. Hæc à Græcis, χλωρὶς, dicitur. Ouid. 4. Faſtor.

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Floralia, Florales, vide Flora.

Florentia, vrbs in Hetruria hodie clariſſima. aliquando Fluentia, quòd ad Arni fluenta extructa ſic dicta, & Fluentini illic populi, Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auſpicato vocantur, vt in quadam Epiſtola Politianus ſcribit: vulgò. *Firenza*, Italis. *Florence*, Gallicè. Vide Leandrum in deſcriptione Italiæ.

Florentinus conſul cum Anthemio, anno ab vrbe 1270.

Florentinus, Iuriſperitus, Alexandri Cæſaris à conſiliis.

Florentinus, conſul cum Dionyſio, anno ab vrbe 1182.

Florentinus, conſul cum Tauro, anno ab vrbe 1114.

Floriana, Pannoniæ oppidum. Anton. *S. Paul*, Lazio.

Florianus imperator, qui Tacito ſucceſſit, dolens probrum militiæ peritum à magna exercitus parte eſſe electum, ſibiipſi venas incidit, effuſóque ſanguine conſumptus eſt. Aurelius.

Florius, fluuius Hiſpaniæ. Plin. lib. 4. c. 20. *Ars*, Moletio.

Fluentia, & Fluentini. Arno flumini appoſiti apud Plin. Etruriæ vrbs primaria. hodie eſt Florenza, vt putatur dicta. Florentiam Ptol. vocat. & & Pli. li. 14. c. 13.

Flumentana porta Romæ, quam Tyberis vrbem intrans in ſiniſtra ripa parte reliquit: dicta quòd Tyberis quandoque in eam influxerit. hodie. *Porto del popule.*

Fluſtates, Galliæ Belgicæ populi, apud Cæſarem, quos Cœnalis in Comitatu. *De Feux*, apud Aquitanos locat. Vrſi ex Pl. & Claudiano, legit *Eluſates*. Ac ſanè hoc tractu Eluſatium ciuitatis fit mentio in Prouinciarum libello.

Fluonia Iuno, quam mulieres colebant, quòd ſanguinis fluorem, in conceptu retinere putabatur. Bocat. vel quòd menſtrua fœminarum ſingulis menſibus ſiſtere crederetur.

FO

Focariæ promontorium Flaminiæ, Blondo ad mare Hadriaticum. *Monte di Peſaro*. hodie.

Foce, Ægei maris inſula. Anton.

Focunates, populi in Alpibus, Pli. libro tertio capite 20. Falciniaci comitatus, quem vulgò, *le Feſſigni*, vel *Faucigny*, vocant ſub ditione Ducis Sabaudiæ, Pingonio & aliis eſt hodie.

Foliciana hereſis, damnata in Synodo Francofordiæ, celebrata anno ſalutis 794. Æmilius l. 2.

Fœlicianus, conſul cum Titiano, anno ab vrbe 1089.

Fœlicitas, de ea quam Romani venerabantur, Auguſt. lib. de ciu. Dei.

Fœlix, XXV. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 277.

Fœlix, XLVI. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 484.

Fœlix, LII. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 526.

Fœlix, Iudææ præfectus, Claudij Cęſaris libertus Pallantis frater, vxorem duxit primis nuptiis Druſillam Antonij triumviri neptem, qua mortua alteris nuptiis duxit filiam regis Agrippæ, quæ & ipſa Druſilia vocabatur, cuius mentionem facit Beatus Lucas Actorum 24. Tertiis denique nuptiis, aliam quandam Heroinam duxit, vt indicat Suetonius, Trium reginarum maritum illum appellans. Ioſeph lib. 20. cap. 14. Tacit. libro 12. 21. vocabatur M. Antonius Felix.

Fœlix, conſul cum Tauro, anno ab vrbe 1181.

Fœlix, conſul cum Secundino, anno ab vrbe 1265.

Folia, mulier Ariminenſis, veneficiis & maſcula libidine infamis. Horat. in Epodis.

Fons ſolis in Cyrenaica ſic dictus, quòd ſolis per cardines motus, calore & algore variatur. Diodorus, Arianus, Herodotus. Q. Curt. Ouid. libro 15. Metam.

Fontania, ſacra erant fontium, quæ fiebant coronatis pueris & fontibus. Varro & Feſtus.

Fonteia, Virgo Veſtalis M. Fonteij ſoror. Cic. in ratione pro Fonteio.

Fontes Aponi, Thermæ ſunt à veteribus celebratæ in agro Patauino, Venetorum ditionis hodie, *Bagni d'Abano*, vt Leander ſcribit.

Fontinalis, porta vrbis Romę ob propinquitatem ſcaturientium fontium, eadem Capena vocatur.

Forcus, tres filias habuit Gorgonas: Stennionem ſcilicet, Euryalem & Meduſam, quæ nimis locupletes fuerunt, ideò & Gorgones dicuntur, id eſt terræ cultrices.

Foretani, & Foretij, Italiæ Tranſpadani populi. Plin.

Foriculus, deus putabatur qui foribus præerat: ſicut Cardinea dea, quæ cardinibus, & Limentinus deus, qui limini: ridicula æthnicorum ſuperſtitione.

Formi, vrbs Campaniæ maritima, juxta Caietam, Læſtrigonum quondam ſede, à Lamo quodam Lacone, vt creditur, condita. Horat. lib. 3. Carm. Hæ primùm Hormiæ dictæ ſunt ſiue à frequenti a bonitateque τῶν ὅρμων, hoc eſt ſtationum, vt Feſto placet: ſiue ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, hoc eſt ab impetu Læſtrigonum, qui anthropophagi fuiſſe dicuntur.

Formio, Ptol. Iſtriæ fluuius, hodie *Riſano*.

Formoſus, cix Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 892.

Fornacalia, feriæ farris torrendi gratia inſtitutæ, quibus ad fornacem in piſtrinis ſacrificiũ fieri ſolebat. Ouid lib. 2. Faſtorum, dicta à Fornace dea, in cuius honorem hæc erant inſtituta & celebrabantur XII. Kal. Mart.

Fornax, dea farris torrendi: de qua Ouid. lib. 2. Faſtor.

Foroappi Italiæ populi, ex Feleroo agro, ſic cognominati. Plin. li. 3. c. 5.

Foroauguſtana, Hiſpaniæ citerioris ciuitas, alio nomine, Libiſoſonna dicta: cui jus Italiæ datum eſt. Plin. li. 3. c. 3.

Forobremitani, Vmbriæ populi. Plin.

Forodomiti, ſiue Forumdomiti. Aut in Gallia Narbonenſi eſt.

Forojulienſes, Vmbriæ populi, quos Pli. *Concubienſes* cognominat.

Fortia Caſtra, in Tirolenſi comitatu, habet Lazius, ex libr. Notit. quod *Stertzengen*, interpretatur.

Fortuna, dea credita eſt antiquis. Iuuen.

Te facimus Fortuna deam, cœlóque locamus.

De Fortuna prolixè diſſerit. N. Comes, mythologiæ li. 4. c. 9.

Fortunatæ inſulæ, à fructuum vbertate, vel aëris bonitate, dictæ, contra Mauritaniæ finem ad Occidentem ſitæ ſunt. Quam quidem ad partem & Hiſpaniæ terminus concurrit. Strab. lib. 3. Fuerunt autem ſex numero. Plin. lib. 4. quarum prima Ombrion: ſecunda Iunonia: tertia Iunonia minor: quarta Capraria: quinta Niuaria, à perpetua niue nebuloſa: ſexta Canaria, plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictæ. Et recentioribus nominibus dicuntur hodie *Lanſarota, Forteuentura, Gran, Canaria, Tenariffa, Gomera, Fierro, Palma*, inuentæ ſunt anno 1405. Alias fortunatas inſulas Diodorus, Mela, Solinus nominant circa Rhodum, & in Hiſpania.

Fortunatus, præſul Pictauienſis qui geſta ſanctorum partim pedeſtri, partim ſoluta oratione conſcripſit.

Foruli, oppidum Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum: vnde Strabo lib. 5. petram vocet ad rebellandum, quàm ad habitandum, aptiorem. Virg. libro 7.

Forum Allieni, Galliæ Ciſalpinæ vrbs. Tacit.

Forum Appij, ab Antonino inter tres tabernas & Terracinum ponitur. Leander tradit hodie hoſpitium tantum, *Maruti*. dictum extare.

Forum Aurelij, in via Aurelia, inter vrbem & Coſas. Antonin.

Forum Bibalorum, Ptol. Hiſpaniæ vrbs.

Forum Caſſij inter Vulſinium & Sutrium. Anton. Tuſciæ mediterranea vrbs eſt, hodie, *Vetralla*. Leandro.

Forum Celtæ, Inter Pyrganum & Graulſcas. Antonin. Tuſciæ oppidum ad mare mediterraneum, Leandro, *Forcelle*, dictum.

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus Ptol. hodie, *Tarentaſa*. Ducis Sabaudiæ.

Forum Claudij, Tuſcorum vrbs Ptolemæo & Plinio dicitur, *Tolfa noua*, Leandro.

Forum Cornelij, Galliæ Togatæ vrbs. Ptol. libro 3. c. 1. hodie, *Imola*.

Forum Cornelium, ciuitas in Flaminia, quæ & forum Syllæ forocornelienſis agri meminit Pli. li. 3. c. 16.

Forum Decij, oppidum Sabinorum. Pli.

Forum Diuguntorum, vel Iuuntorum, Cenomanorum oppidum, Ptolem. *Crema*, Leandro, in Lombardia Tranſpadana ſitum.

Forum Egurrorum, Ptol. vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, hodie, *Medina del rio ſeco*.

Forum Flaminij in Vmbria eſt, teſte Plinio.

Forum Fuluij, quod Valentinum quoque dicitur Plinio, Longobardiæ Ciſpadanæ eſt oppidum, cui hodie, *Valenza*, nomen eſt.

Forum Gallorum, vicus nullo Vallo munitus, cujus Appian. Veget. & Cicero li. 10. in Epiſtol. meminit, in Flaminia ſitus eſt, nõ longè à Periceto. hodie, *Caſtel Franco*, Leandro & Merulæ.

Forum Gallorum, Hiſpaniæ vrbs inter Cæſarauguſtam & Pyrenæos. Antonin.

Forum Iulium, Carnorum vrbs & Colonia. Ptolem. Fori Iulij regionis vrbs, hodie, *Ciuidad d'Auſtria*.

Forum Iulij, Galliæ Narbonenſis vrbs, non longè diſtans à Maſſilia, & Octauianorum colonia. Pomp. Mela lib. 6. Forum Iulium. Ptol. dicitur. Gall. *Freius*.

Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur. Carnorum colonia. Ptolem. In ea ſunt Aquileia, Vtinum, Ciuidale & Tergeſtum. Nominis originem diuersè prodiderunt ſcriptores. Quidam id à Iulio Cæſare putant fluxiſſe. Blondus ab vrbe Foro Iulio denominari aſſerit: Aquilegienſem ab illius Metropoli vocatam monumenta literarum pro-

dunt, inquit Leander. Ad extremum, *Patriam*, dictam conſtat Veneris, quod nomen in hunc vſque diem quoque manet. Vulgò etiam, *Friuli*, appellatur. Situs regionis eſt hujuſmodi: incipit à planitie mari appoſita, móxque paulatim creſ-ſcens primum in colles, tandem in montes altiſſimos euehitur, qui propemodum vndique fines adeò claudunt, vt hæc planities montium jugis vallata tanquam muro Theatrum videatur: faucibus autem vnis pateat, per quas, vti porta, Sontij fluminis traiectu ab Taruiſio aditur. Cæteros terminos Alpes vndique premunt, ideò niſi per maritimos portus, aut conualles montium ſeu ipſos vertices acceſſum præbet. Portus habet in ora quam plurimos. Sunt in hac regione Campi lati & irrigui, maximéque fertiles: abundabat etiam vitibus generoſiſſimi ſucci: quarum vinum Plinius in vinorum cenſura primo loco celebrat, Pucinúmque vocat, à loco. Plura apud Leandrum in deſcriptione Italiæ, Blondum & I. Candidum in Aquilegienſium hiſtoria, huius incolæ Tranſpadani dicuntur.

Foroiulienſes, & Foroflaminienſes, populi. Plin. libro 3. cap. 14.

Forum Licini, Inſubrum oppidum. Plin. *Pieue d'Incino*. Leandro. Niger autem, *Lignano*, appellat.

Forum, Ligneum, in Pirenæis montibus oppidum Antonin.

Forum Limicorum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolem. *Lima*, Floriano, Portugalliæ oppidum.

Forum Liuij inter Cæſænam & Fauentiam ponitur ab Antonino, *Forli*, Leandro.

Forum Liuij, Galliæ Togatæ vrbs. Ptol.

Forum Liuium, ciuitas in Æmilia, nobilis Galli poetæ ortu.

Forum Neronis, Galliæ Narbonenſis vrbs in Mimenis. Ptol.

Forum nouum, ſeu forum Nonanorum, Sabinorum vrbs. Plin.

Forum Popilij, Plin. Flaminiæ in Italia vrbs. *Forlimpopoli*, Leandro.

Forum Seguſianorum, oppidum Galliæ Lugdunenſis. Ptolem. *Feurs en Foreſts*, quibuſdam, alijs *Bourg en Breſſe*.

Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas. Ptol.

Forum Tiberij, Heluetiorum ciuitas in Gallia juxta Rhenum, Ptol. Schudo, *Zurzach*, alijs *Zwich*.

Forum Traiani, in Sarcinia vrbs. Anton.

Forum Truentinorum, Plinio, Italiæ vrbs in Gallia Ciſalpina, *Brentinore*. Leandro.

Forum Vibij, Hiſpaniæ Tranſpadanæ vrbs. Plin.

Forum Voconij, vel Vocontij, Galliæ Narbonenſis oppidum, Plinio & Antonino, *Chamberi*, Sabaudiæ caput, Pineto. *Freius*, Caſtillioneo. Aliud eſt oppidum Varrerio, inter *Chambery*, & *Freius*, vt Ortelius refert.

Forum Vulcani, Strabo Campi Phlegræi, Solin. Campi Laboriæ. Plin. in Campaura. Leander ſcribit hodie, *Solfataria*, vulgò nuncupari.

Foſi, Tacito ſunt Germaniæ populi, Cheruſcis contermini: Tractus Friſiæ Occidentalis, quem Althamerus, *Dietmarſiam*, eſſe putat.

Foſſa Canopica, qua nauigatur Alexandria Canopum. Strabo. & Steph.

Foſſa Cimbrica, in Phrygia eſt. quam nullam volucrem ſuperuolare poſſe ſcribit Antigonus in Mirabilibus.

Foſſa Clœlia, de qua Liu. libro 1.

Foſſa Corbulonis, ad XXIII. M paſſuum producta, à Rheno ad Moſam, Tacit. hodie, *Lerk*, Hollandiæ fluuius, qui ex Rheno paulò ſuprà oppidum, *Vvick*, deſcendit, exoneráique ſe in Moſam ad pagum, *Cimpren*, ſpatio illo, quem Tacitus deſcribit. Ortelius.

Foſſæ Druſianæ, à Druſo nouo & immenſo opere factæ trans Rhenum, Suet. in Claudio, hodie, *de Yſſel*, Ortelio.

Foſſæ, inſulæ inter Sardiniam & Corſicam. Plin.

Foſſæ Marianæ, Ptolem. Galliæ Narbonenſis vrbs ad alterum ex Rhodani oſtijs ſita, ita dicta à foſſa propinqua. quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum. Stabo libro 4. Gallicè *Aigues mortes*.

Foſſæ Neronis, Tacitum Sueton. quam à lacu Auerno, vel (vt Plinius ait) à Baiano hoſtium vſque nauigabile effodere nixus fuerat, manent veſtigia ſpei irritæ.

Foſſæ Papirianæ, Tuſcorum ciuitas. Ptol.

Fordicidia, vt inquit Varro, feſta erant apud Roman. dicta à Fordis bobus, vel à Fordis cædẽdis, quæ celebrabantur ad XVII. Calend. Mart.

F R

Francfordia, ciuitas in Marchia Brandeburgenſi, ſitu excellit: ab ortu enim interlabitur Vadius ſeu Odera fluuius, piſcium copia nobilis: à tribus cæteris plagis ſunt vinetа innumera. Condita eſt anno 1253. Publicum Gymnaſium habet inſtitutum anno 1506. Munſter.

Franci, ſiue Francones, Germaniæ populi, qui à Meridie Sueuos & Bauaros habent, ab occaſu Rhenum, ab ortu Bohemos. Alluitur regio flumine Megaro. Ptol. Menio vocato. Cicero in Epiſtola ad Atticum libro 4.

Franci, vnde originem traxerunt, vbi primùm habitarunt, cur ita dicti, cúrque Salici vocati, vide apud Munſt. libro 2. cap. 3. Coſm.

Franci, Germanica gens, circa Friſiæ & Hollandiæ paludes quondam habitaſſe apparet ex Pro-

Protocopio, Eutropio, Ammiano & aliis *Francker* Friſiæ vrbem, hodie nomen & locum vetuſtum conſeruare putat Ortelius.

Francia, Regio Germaniæ inter Haſſiam & Sueuiam. Vide Franconia.

Francia, Gallia nūc dicitur. Vide Gallia. Francia autem Occidentalis regnum eſt, cis citráque Sequanam & Ligerim fluuios, quæ prouincia prius dicebatur Gaudina: ſed à Carolo Marcello, Caroli Magni auo, Francia vel Francigena eſt Latinè appellata, in lingua verò Teutonica, vnde idem Carolus erat oriundus, vocauit eam nomine ſuo, Carlinguam.

Franciſcus Accurſius, Iuriſconſultus Florentiæ natus, Ius ciuile Bononiæ, anno à Chriſto nato 122. cum ingenij atque induſtriæ laude profeſſus eſt. Vide plura de eo apud Hotomannum.

Franciſcus, Gallorum rex, anno ſalutis 1515.

Franciſcus Petrarcha, poëta nobilis Romæ circa annum ſalutis 1339.

Franciſcus Gatelluſius, vir fortiſſimus, cuius opera Carolus Ioannes Conſtantin. Imperator in patriam rediit, cuique imperator ipſe Leſbum inſulam dono dedit. Blond.

Franciſcus de Vico, vrbis præfectus, Viterbium Pontifici proditione abſtulit, anno ſalutis 1392. Blond Plat.

Franciſcus Sforcia. Mediolani regulus, Venetos iuxta Caranizium vicit cepitque, quibus mox reconciliatus eſt.

Franconia, Orientalis Germaniæ ſuperioris regio partim plana, & partim montoſa: montes ipſi haud difficiles, ager non admodum pinguis, nam plerunq; arenoſus eſt. Multis in locis conſiti colles vineis, gratum producunt vinum maxime verò apud Herbipolim, vulgò *VVirtzburg*, multæ ſyluæ & multa venatio eſt. Terra in multos partita domos, quamuis Epiſcopum Herbipolenſem ducem Franconiæ dicant. Moguntina Eccleſia & Bambergenſis plurima obtinent loca. Palatinus quoque comes haud paruam occupat partem. Marchiones & Comites in ea ſunt. Multæ præterea ciuitates Imperiales apud Francones florent, vulgò *Frankinlant*.

Francofordia ſeu Francfurtum, vltima eſt in Francia Orientali ciuitas, aut potiùs in extremitate eius ad Mœnum fluuium ſita, nobiliſſimum totius Germaniæ emporium. Ibi Romanorum Cæſar, ab Imperij Septemviris eligitur. Quidam Helenopolim vocant. Huic vrbi lapideo elegantíque ponte haud vulgaris magnificentiæ oppidum. Saxenhauſen, id eſt, Saxonum domus conjungitur, & ipſum propugnaculis, mœnibus, vallo & foſſis ad defenſionem idoneis egregiè circumdatum, vulgò *Francfort*.

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit poſt dirutam Troam.

Franita, aliàs, Fabritius, Cos. cum Vicentio, anno ab vrbe 1154.

Frateria vel Phrateria, Daciæ vrbs. Ptol.

Fratuertium, Italiæ oppidum, ab Hydrunte non longè diſtans. Plin. 3.c.11.

Fraxinetum, oppidum à Saracenis occupatum, anno ſalutis 891. Luith li. 1.c.1.

Fredericus Ænobardus, Imperator, qui ad expeditionem Hieroſolymitanam profectus, quū aliquot Armeniæ oppida iam cepiſſet, in amnis tranſitu periit.

Fregella, Stephano vrbs Italiæ, quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima inter Formias & Sinueſſam ſita, non procul à Lyri amne, quem nunc Garilianum vocamus. Cuius etiam hodie non obſcura extant veſtigia, ex quibus facilè poteſt æſtimari, quanta olim fuerit eius vrbis amplitudo. Hæc cùm à Romanis defeciſſet, diruta fuit: & ad vicum iam vſque à Strabonis tempore redacta. Silius lib. 8. Eadem dicitur Fregellæ multitudinis numero, à qua Fregeliani populi, Plinio lib. 3. c. 5. & Fregellana vitis, Columel. lib. 3.c.2.

Fregellæ, quæ nunc vicus eſt, inquit Strab. olim vrbs nobilis ad Lirin. Liu 26. Fregellani vocantur. in Latio ſunt.

Fregellanus proditor. Cic. li. 5. de Finib Quis (inquit) Fregellanum proditorem, quanquam Reip. noſtræ profuit, non odit?

Fregenæ, Hetruriæ oppidum in tractu Vmbriæ. Plin. lib. 3.c.5.

Freginates, Italiæ populi. Plin. lib. 3.c.5.

Frentani, Italiæ populi, Daunis & Picentibus vicini. Alij à Ferentinis qui in Tuſcia ſunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt, de quib. diſputat Hermolaus li. 3. c. 5. Plin. illorum regio Frentana dicitur.

Friburgum, ciuitas apud Nuitones ſita, vulgò *Nuchtland*, à Berctholdo principe Zeringenſe ædificata mirabilem ſitum obtinet: partim enim impoſita eſt monti præcipitibus petris ſuffulto, partim iacet in valle acclíuis montibus clauſa, circumfluitque montem in imo per deſidentem ciuitatem amnis quidam mediocris magnitudinis. In perpetuam fœderis Heluetici ſocietatem recepta eſt anno 48. vulgò *Friburg*. Aliud eſt Friburgum Briſgoiæ, ſub ditione Archiducis Auſtrij, oppidum circa Baſileam.

Fridericus I. Sueuus, dictus Ænobarbus, Romanorum Imperator, circa annum ſalutis 1153.

Fridericus II. Romanorum Imperator, anno ſalutis 1212.

Fridericus III. Auſtriæ dux, Romanorum imperator anno ſalutis 1440.

Fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam ſub-

egit. Blond. lib 9. Æmil. 8.

Fridigernus Gothorum rex, anno ab vrbe 1128.

Fridolinus, dudum quendam mortuum, rediuiuum foro publico, in teſtimonium cuiuſdam litis pendentis, adduxiſſe, ſtatuiſſeque perhibetur, Munſt. lib. 3. Coſm.

Frigidus, fluuius inter Aquileam & Longaticum. Antonin. hodie *l'Vipach*.

Frigidus, Tuſciæ fluuius, in Agro Aretino hodie *Fredda*. Tibullus.

Dulcius vrbe quid eſt? an villa ſit apta puellis,
Atque Aretino frigulus amnis agro?

Friſiabones. Plin. li. 4. cap 15 Rhenani populi inter Helium, & Fleuum eius oſtia ſtrati. Hollandos Septentrionales quidam, alij Zelandos eſſe putant.

Friſij. populi protinus vltra Rhenum Oceano oppoſiti, vt Ptol. ait, Chaucis ſucceſſere: iidem qui Friſones.

Friſij, veteribus fuerũt, qui littora Germaniæ æquilunaria tenent, vna gens, vnis moribus, longo licèt interuallo diſtans per Germanica littora. Ab Hollandia enim in Occiduum ſumpto initio Orientem verſus, per Gelriam, Iſalam Rheni oſtium, dioeceſes Traiectenſem. Monaſterienſem, & Bremenſem ad Ibim fluuium vſque pertingit. Deinde ex latere Holſatiæ in Daniam, quæ & Cimbrica Cherſoneſus, ſe flectit, intercepta aliquando paludibus, (quas immerſos lacus vocat Tacitus) aliquando maris ſinubus. In horum finib. Amiſia iuxta Emdem, in Oceanum effunditur, Iadera amnis, cuius Ptolemæus meminit, qui Iada vulgò appellatur. Friſios lambit, à quo adiacens ora *Budiagen* dicitur. At Vidrus inter Buſactores, nunc Weſtphali dicuntur, & Friſios fluens, & in mare inter Rhenum & Amiſiam egrediens *Nigra* inde dicitur. Hodie non tam latè patet eorum nomen, dimiduntúrque Amiſia fluuio in Occidentales & Orientales. Occidentalis Friſiæ nomen quaſi proprium ſibi antiquiſſimo iure vindicaunt, cæteriſque ſemper præſtantior eſt habita: patetque ab Iſalæ ſeu extremo Rheni oſtio ad Amiſium vſque fluuium, & Oſtergoam Weſtergoam ſeptem ſyluas, Groeningam inclytam vrbem, cum circumiacenti territorio complectens pecore paſcuiſque exuberans, pagis ac ædificiis pluſquam vlla alia regio eſt exculta, cui Tranſiſalana cum Drenta Truentaque iungitur. Quæ omnes ſunt ſub dominio hæreditario ducum Burgundiæ. Orientalis Friſia, etſi olim Hollandiæ Comites dominos agnouit, hodie tamen proprio Comite gaudet. Plura lege apud Lud. Guicciardinum in deſcriptione Germaniæ inferioris.

Friſinga ciuitas epiſcopalis Bauariæ in colle ſita quam præterfluit Moſacus amnis, qui haud procul hinc Iſaræ fluuio miſcetur.

Fro & Thor ſunt nomina deorum in hiſtoria Saxonis grammatici.

Fronto, Philoſophiæ ſimul & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, vt ille ſtatuam ei à ſenatu ſtatui peteret. Capitol.

Frons Africæ, Pompo. Melæ, promontorium. quod hodie *Cabo verde*, i. caput viride à nautis appellatur. Frons Hiſpaniæ. Plin. littus eius occidentale. Frons Italiæ, eſt apud Plinium & Solinum, vbi magna Græcia. cui fronti duo cornua addunt, Lacinium nempe & Leucopetram.

Frumentius, in India interiori ſacrum prædicauit euangelium, qui ab Athanaſio ob id inſtitutus fuit Epiſcopus. Totam hanc hiſtoriam lege apud Sozomen. li 2 c. 25. & Socratem li. 1. c. 15. proximè & eleganter ſcriptam.

Fruſino, ciuitas Campaniæ Falerno agro vicina, cuius incolæ Fruſinates dicuntur. Plin. 3. c. 5. Iuuenal. Satyr. 3.

——optima Sora
Aut Fabrateria domus, aut Fruſinone paratur.

Ptolemæo eſt Fruſinum.

Frutinal, dictum eſt templum Veneris Frutæ. Sipontinus.

Fruxinum, ſcribit olim appellatum. B. Rhenanus, illud Bauariæ ducatus oppidum, quod hodie Epiſcopali ſede fulget & Friſingem vocatur.

F V

Fucinus, lacus Italiæ in Marſorum regione. Niger ſcribit hodie, Lago di Mario ab oppido illi vicino ſic appellato vocari.

Fugalia, feſta fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum liberatæ. quæ Reip. inſtituta, alio nomine Regifugia dicta, ſolita celebrari menſe Februario poſt Terminalia. Auguſt. li. de Ciu. Dei.

Fulco, Andegauenſium princeps, quintus rex Hieroſolymorum, e quo in caput euerſo occubuit. Volater.

Fulda, metropolis & primaria ciuitas eius in Germania regionis quam olim Bucconiam, alij Bucconiæ ſyluam, ſeu ſolitudinem appellarunt: quæ inter Thuringiam, Franconiam, Vuederangiam & Haſſiam ſita eſt. A flumine Fulda præterlabente nomen accepit, vulgò, *Fulden*.

Fulginates populi Vmbriæ in Italia. Plin. li. 3. c. 14. hodie *Fulgine*, Leandro.

Fulſinates, populi Illyrici. Plin. lib. quarto cap. 21.

Fulſinium Caroni, Fulcinium Appian. Fulginia habet Sil. Italicus libro 9. Vmbriæ vrbs eſt, quam Leand. Fuligno vocari tradit.

Fuluius Flaccus, Cenſor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ ſpoliauit, vt ædem, quam dedi-

dedicauerat equeſtri Fortunæ, tegeret. Liuius libro 42.

Fuluius, Conſ. cum Aſtratino, anno ab vrbe 841.

Fuluius, Senator Romanus, Octauij imper. intimus amicus ac familiaris, qui cùm imperatoris arcanum ſuæ aperuiſſet vxori, ac illa cæteris patefeciſſet matronis, imperator eum tam acriter reprehendit, & culpauit, vt ipſe & vxor ſibi violentas attulerint manus. Plutarch. lege Fabius.

Funda, quæ Fundi, oppidum Italiæ propè Caietam quod intercidit. Hodie ſolum paluſtre ibi, ita tamen vt ædificiorum veſtigia ruinæque cernantur, iuxta quod lacus eſt Fundatus. Plin. libro 5. cap. 3. Inde generoſa vina Fundana ſcriptoribus commendata. hodie, *Lago de fundi*, Leandro.

Fundi, in Latio ad viam Appiam, Straboni, Ptol. & Melæ, apud Frontinum Colonia Romana eſt, *fundi*, Leandro Fundanos montes habet Tacitus.

Furiæ, Noctis, Acherontiſque filiæ fuiſſe memorantur, Alecto, Tyſiphone & Megæra. Fictum eſt à poetis infera loca Furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veteres voluerunt. Cicer. pro Roſc. Amerino. Tres etiam Furiæ ſignificant tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorum Ira vltionem deſiderat, Cupiditas Opes, Libido voluptates. Euripides in Oreſte. Eædem Diræ in cœlo, Eumenides ad inferos, Furiæ in terris dicuntur. Cicero libro tertio de Natura deorum.

Fur. Camil. Aruntius Scribonius, conſul cum Cnæo Domitio Ænobarbo, anno ab vrbe 784

Furina, dea furum. Secundum Etruſcos tamen dea ſortium ad dirimendas lites.

Furinæ lucus, vbi C. Gracchus interfectus eſt. Cicero, Plutarch.

Furnalia, vel Furinalia, ſacra Furinæ, quam deam dicebant. Feſt.

Furnus, Cos. cum Domitiano Aug. anno ab vrbe 837.

Fuſcianus, Cos. cum Syllano Aug. anno ab vrbe 940.

Fuſcus, Cos. cum Dextro, anno ab vrbe 977.

Fuſidius, orator. Cic. in Bruto.

Fuſidius, fœnerator. Horat.

Fuſidius vappa famam timet, &c.

Fuſius, orator. Cicero lib. 2. de Orat. Fuſius (inquit) neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non aſſequitur oris prauitatem & verborum latitudinem imitatur, &c.

Fut, fluuius in Mauritania, non longè ab Atlante monte, de quo Plin. lib. 5. c. 1. in deſcriptione Mauritaniæ.

F Y

Fyternus, Ptol. Frentanorum fluuius. Typhernus aliis.

G A

GAal, filius Obed. Iudic. 2. Lat. abiectio ſiue abominatio.

Gaana, Cauæ Syriæ vrbs. Pt. Sinna, Straboni, vt Simlero placet.

Gaas, mons iuxta Thamnathſare, in cuius Septentrionali parte ſepultus eſt Ioſue filius Naue Ioſ. 24. Iud. 2. Lat. tempeſtas, vel commotio.

Gaba ciuitas quæ & Gabaa videtur. Iſa. 10. Lat. collis, ſiue calix.

Gabaa, ciuitas tribu Iudæ, Ioſ. 15. 1. Reg. 11. quam ædificauit Aſa rex Iuda, 3. Reg. 15. 4. Reg. 23. 1. Par. 2. Par. 16. Eadem eſt ciuitas quæ Gaba.

Gabala, Syriæ Cauæ oppidum. Ptol. lib. 5. c. 15. quod *Gibel*, à Volaterrano & *Margad*, à Nigro interpretatur: Item Phœniciæ & Arabiæ vrbs. Steph.

Gabea, Syriæ vrbs.

Gabaath, oppidum in tribu Beniamin. Iſa. 10. Ioſue 18. 2 Reg. 23. collis, aux calix, ſiue excelſa hora.

Gabae, ciuitas tribus Beniamin, Ioſ. 1. quæ Gabee dicitur. Ioſ. 15. Lat. collis aut calix.

Gabalæca. Vardulorũ in Hiſpania vrbs. Ptol.

Gabale, Mediæ vrbs. Ptolem.

Gabal Hebræis; hodie autem Volaterrano Gabel dicitur. Steph. Gaballa, Phœniciæ aut Syriæ vrbs.

Gabales, Aquitanicæ Galliæ populi. Plin. lib. 4. cap. 19. apud quos olim fiebat optimus caſeus. *Ledeſue*, quibuſdam.

Gabalum, oppidum Aruernorum in Gallia Aquitanica Narbonenſi terræ proximum. Hinc Gabalici. *Le Giuauldan*, nonnullis.

Gabalus, Romanus imperator, qui ſe Solem dici voluit: quare Heliogabalus dictus eſt.

Gabaon, Metropolis, Heuæorum, ab Ieroſolymis L. ſtadiis diſtans. Ioſ. 18. Ierem. 1. Hæc è tribu Beniamin, filiis Aaron eſt adſcripta. Ioſ. 21. nunc (vt ait Hieronymus) oſtenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Bethele contra Occidentalem plagam, iuxta Rama, vbi Salomõ, oblatis victimis, diuinũ meruit oraculũ. Lat. collis, vel calix, aut dorſum, vel eleuatio iniquitatis.

Gabaonitæ, Gabaon habitantes.

Gabbatha græcè dicitur, λιθόστρωτος, i. lapidibus ſtratus. Erat autem locus editior, vel ſtratum lapideum eminens Ieroſolymis, iudicio accommodatum. Ioan. 19. 13.

Gabathon, i. dorſum, vel eleuatio eius, aut pal-

gebræ eius, ſiue excelſum donum ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 21. quæ in 19. dicitur Gebbethon.

gabaopolis, oppidum Galilææ, Steph. Ioſeph. Antiq. libro 6.

gabba, vrbs Syriæ: cuius Gentile, Gabenus. Steph.

gabee, ciuitas in tribu Beniamin, Ioſ. 18. Paralipomenon ſexto, quæ Gabae dicitur, Ioſ. 22. Lat. collis, aut calix.

gabellus, nomen viri. Tob. 1. 17.

gabellus, Lombardiæ Ciſpadanæ fluuius. Plin.

gabene, Perſiæ regio. Diodor.

gabeni, Syriæ populi. Plin.

gaber, i. vir, aut virilis, vel fortis, aut Syriacè, gallus gallinaceus, filius Vri 3. Reg. 4.

gaberius, eques Romanus prouentu caprarum ditari volens graue damnum ſenſit. Varro rei ruſt. libro 2. c. 3.

gabienſis ager, non procul ab vrbe Roma, iugera fermè ducenta latus, tremuit equitantium curſu, Plin. libro 2. 94.

gabienus, fortiſſimus Cæſaris Auguſti claſſiarius à Sext. Pompeio captus, eiuſdem iuſſu inciſa ceruice iacuit in littore tota die. Deinde quum adueſperaſſet, petiit vt Pompeius ad ſe veniret, aut aliquem ex charis mitteret, ſe enim ab Inferis remiſſum habere quod nuntiaret. Miſit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit, Inferis Diis placere Pompeij cauſſas & partes pias: proinde euentum futurum quem optaret: hoc ſe nuntiare iuſſum argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus eſſet, idque ita euenit. Plin. lib. 7. c. 1.

gabij, Volſcorum vrbs, XX. millibus paſſuum ab vrbe diſtans, à Galacto & Bio fratrib. Siculis condita, fraude autem Sexti Tarquinij Superbi filij, in Romanorum ditionem redacta. Liu. lib. 1. Virg. lib. 6. vrbis huius originem ad reges refert Albanorum: quibus enumeratis, ſic ſubdit.

Hi tibi Nomentum, & Gabios vrbémque Fidenam.

Hi Collatinas imponent montibus arces.

Hinc Gabinus, na, num: vt Iuno Gabina, apud Virg. 7. Æneid.

gabim, i. ciſternæ, aut locuſtæ, ſiue altitudine, ciuitas Iſa. 10.

gabina Iuno, à Gabinis culta religioſiſſimè vt apud Virg. 7. Æneid.

—Quique arua Gabina,
Iunonis, gelidúmque Anienem & roſida riuis
Hernica ſaxa colunt.

A Gabinius Romanus, vir Conſularis, qui cùm Syriæ præeſſet, Ptol. Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt.

gabinius, hiſtoricus Romanus, citatur à Strabone lib. 17. In hæc verba, ſed nec Gabinius Romanarum rerum ſcriptor, in deſcribenda Mauritania fabulis prodigioſis abſtinet. Scribit enim apud Lingen Antæi ſepulturam eſſe, & compagem oſſium cadaueris abſumpti cubitorum ſexaginta, námque à Sertorio detectam & iterum humatam. Addit etiam de elephantis fabuloſa quædam, &c quæ ibi videantur.

gabinus presbyter, ciuis Rom iuſſu Diocletiani Imp. in carcerem coniectus eſt ibique extinctus, quòd Chriſtianam profiteretur religionem. Frater fuit Caij Pontificis, pater Suſannæ virginis & martyris, quæ nuptias filij Diocletiani reſpuit. Volat.

gabrantouicorum portus ſalutaris, Albionis inſulæ. Ptol. *Suerby* Camdeno.

gabri, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Plin.

gabriel, id eſt, vir Deus vel Dei, aut fortitudo Dei, vel fortis meus Deus, nomen Angeli, Dan. 8. Luc. 1.

gabriel Brixienſis, Cardinalis presbyter, qui mitari ſolebat ſe annos XXX. nulli mortalium ſuccenſuiſſe.

gabris, Mediæ duo oppida diuerſa Ptolem.

gabrita, Germaniæ ſilua. Ptol. hodie, *Preſſelter vvaldt.*

gad, Palæſtinæ vrbem habet Beniamin, quam ſuo tempore Niphas dici ſcribit.

gad, filius Iacob ſeptimus, ex Zepha ancilla Liæ vxoris eius, Geneſ. 30. 1. Par. 5. Nomen item Prophetæ, 1 Reg. 22. Lat. felix, vel accinctus.

gadalaiphus, aliàs Dagalaiphus, Cos. cum Gratiano, anno ab vrbe 1119.

gadanus, vir auſterus, qui apud Iordanem magna conſenuit abſtinentia, ſub dio degens, & nullo opertus tecto.

gadara, vrbs cauæ Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocata eſt: inde Gentilia, Gadareus, & gadaris, de fœmina ac de regione.

gadara, vrbs eſt Palæſtinæ: vnde Gentile, Gadarenus. Steph.

gadareus ſophiſta, qui priùs more mendicorum peregrinabatur. Maximiani beneficio Conſulatum adeptus eſt.

gaddel, nomen viri 1. Eſd. 2. Lat. magnus ſiue magnitudo, aut fimbria.

gadder, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 12. quæ Ioſ. 35. dicitur Gedera, & à Stephano, Antiochia, item & Seleucia Lat. murus, ſiue maceria, vel ſepes.

gadi, filius Suſi, princeps tribus Ioſeph. Num. 13. Nomen loci, 1. Par. 12. qui & Gaddi dici videtur. Lat. hœdus, ſiue fœlix, aut accinctus, vel Syriacè, inciſus.

gaddis, filius Mathatiæ 1. Macch. 2.

gadditæ, viri de tribu Gad. Ioſ. 1

gadetes, ciuitas Syriæ non longè ab Aſcalone, ex qua Theo Rhetoricæ præceptor, qui Strab. ætate floruit. Gadareus dictus eſt.

gaderoth, vrbs in tribu Iuda, 2. Paral. 28. Lat.

muri vel materiæ, aut ſepes.

gaderothites, idem 2.Par.28.

gades, dium, duæ inſulæ. Plin. lib. 4. c. 22. vltra finem Bœticæ prouinciæ, & in extremo noſtri orbis, verſus Occidentem, extra freti anguſtias, quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erythia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythræo mari oriundis, qui in hac inſula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus Cades Tyrias appellat. Diſtat à Calpe, Straboni, ſeptingentorum quinquaginta ſtadiorum interuallo, parua quidem inſula, ſed virorum dignitate excellens. In qua equeſtris ordinis Gaditanos quingentos in vno cenſu numeratos aliquando fuiſſe compertum eſt. Inſula hæc vbi continenti eſt proxima, interluitur freto D. C. C. non amplius pedum. Huic adiacet altera, inſula minor, & ipſa Gadis appellata, vnius tantùm ſtadij. Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta eſt pabuli lætitia, vt pecudum ibi paſcentium lac ſerum non efficiat, neque ex eo caſeus fieri poſſit: niſi multa admiſſa aqua. Quin illud etiam traditur, paſcentes in hac inſula pecudes, niſi ſubinde ſanguinem exhaurias, intra triginta dies, pinguedine ſuffocari, quæ res poetis occaſionem videtur miniſtraſſe eorum, quæ de Geryonis armentis fabulati ſunt. Strabo lib. 3. Declinatur autem hoc nomen in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero ſingulari pro alterutra harum inſularum. vel in plurali numero Gades. Plin. lib. 4. cap. 22. Gadis longa eſt XII. M. lata III. M. paſſuum. Inde Gaditanus, vt mare Gaditanum, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis laſciuiæque nomine olim in pretio fuerunt.

gades, nunc Calix Hiſpaniæ Bæticæ, ſeu Gadiræ inſulæ oppidum, quod Cicero in oratione pro L. Corn. Balbo, quia Herculeo freto vicinum, itinerum ac laborum Herculis terminum vocat, & à L. Marineo Siculo Bæticæ prouinciæ initium ſtatuitur. Vide Strab. lib. 3.

galgad, locus in quo aliquando caſtrametati ſunt filij Iſrael. Num. 33. Lat. fecilitas felicitatis, aut accinctus exercitus.

gadira vrbs, quæ priùs Cotinuſa dicta fuit. Steph.

gadi, pater Menahem, 4. Reg. 15. Eſt & nomen loci 2. Reg. 23. qui & Gaddi dici videtur. Lat. hœdus, ſiue fœlix, aut accinctus, aut Syriacè, inciſus.

gadis, vrbs opulenta in Gadibus, quæ antea Cotinuſa & Tarteſſos dicebatur. Rufus Autenus in deſcriptione orbis. Hermolaus Gadiruta legit apud Plin. lib. 4.

gadira, locus iuxta Hiſpaniam extremam, ad quem profectus Hercules, & pertranſire non valens columnas ab incolis ſumptas infixit.

gaditanus Oceanus. Plin. hodie *Golfo de las Yeguas.*

gaditanus portus in Bætica, circa Gades, Anton.

gaditanus ſinus, hodie, *Baia de Caliz.*

gador, locus 1. Paral. 4. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gedor. Lat. murus, ſiue materia, vel ſepes.

gadullius Gallicanus citatur Nonio in voce Canalis.

gaius, ſub Zephyrino Romanæ vrbis epiſcopo, & ſub Antonino Seueri filio, diſputationem aduerſus Proculum, Montani ſectatorem habuit, arguens eum temeritatis, eo quod nouam Prophetiam defenderet.

gæa, ciuitas Arabiæ fœlicis. Ptol. & inſula in Syrti maiori Eidem.

gæon, à Ioſepho dicitur Nilus. Rectiùs ſcribi pſeris Gion.

gæſati, pop. ad Rhodanum habitantes, qui vnà cum Senonibus Romam cœperunt. Plutarch. Strabo.

gætulia, regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima, cuius incolæ Getuli appellantur.

gagaſmira, Indiæ intra Gangem vrbs.

gagates, fluuius in Sicilia & Lapides in eo primùm reperti huius nominis.

gage, in Lycia oppidum, ab amne Gage vbi & Gagates lapis inuenitur. Dioſco.

gaham, filius Nachor ex Roma concubina, Geneſ. 22. Lat. educens eos, ſiue exitus eorum, aut exitus caloris.

gaher, nomen viri, Eſd. 2. Lat. exitus caloris, vel ttæ.

gainas, Scytha tyrannus, Ariana labe fœdatus: De quo hunc in modum ſcribit Sozomenus lib. 10. cap. 6. hiſt. tripart. Cùm Gainas adipiſci deſideraret imperium, qui pridem de ſua fide apud beatam martyrem Euphemiam in Chalcedone imperatori Arcadio promiſiſſet, diuerſa conſilia reuolebat, & in ſua intentione ſemper inſtabat: Cúmque per diem nihil in vrbe Conſtantinopolitana agere potuiſſet, machinatus eſt, vt noctu barbaros mitteret, qui palatium concremarent. Tunc verò apertè monſtratum eſt, quomodo Deus cuſtodiat ciuitatem. Miſſis enim ab eo barbaris ad incendium atque prædas, Angelorum turba apparuit armatorum ingentia corpora habentium. Illi verò putantes eſſe milites abſceſſerunt. Cúmque hoc Gainæ fuiſſet nunciatum, incredibile viſum. Nouerat enim omnem exercitum per ciuitates conſtitutum. Quapropter denuò ſequenti nocte alios deſtinauit. Cúmque idem ei renunciatum fuiſſet (denuò enim Angeli eandem viſionem barbaris oſtendebant) nouiſſimè ipſe egreſſus cum multitudine, miraculi ſumpſit experimentum, arbitratur re vera, quod per diem quidem late-

ſete, noctu verò pro eius caſt dia poneretur. Et ita cùm intra vrbem nihil poſſet implere, egreſſus in Thraciam, apertè hoſtilem monſtrauit intentionem. Hæc Sozomenus. Euſeb. lib. 5. cap. 32. hiſt. Eccleſ.

Gaius, vi. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 155.

Gaius, xxvi. Romanorum epiſcopus, annô ſalutis 283.

Galaad, filius Machir, filij Manaſſe, filij Ioſeph. Num. 26. Pater Iara, patris Hari, 1. Paral. 5. Lat. aceruus teſtimonij.

Galaad, regio Galilææ ad Orientem vltra Iordanem. Geneſ. 32. vbi & dimidia tribus Manaſſes accepit poſſeſſionem cum tribubus Ruben. & Gad. Num. 32. Deut. 2. Ioſ. 3. Eſt autem ad tergum Phœnices & Arabiæ collibus Libani copulata: extenditur per deſertum ad regionem Amorrhæorum, vbi Sebon regnauit. Pſalm. 60. & 108.

Galaadiræ, idem plur. n. Num. 26.

Galaadiris, idem 1. Macch. 5.

Galabrij r Dardanica gens circa Thraciam. Strabo.

Galactophagi, Scythiæ Aſiaticæ populi, à lacte denominati: hos Hom. 3. Iliad. hominum iuſtiſſimos appellat, quòd tenui victu contenti, ab omni iniuria ſeſe continerent.

Galactopotæ, Nomadum, Getarúmque populi, quòd frumenti expertes lacte veſcantur.

Galada, vel Galadene, vel Galadiris, regio Arabiæ. Steph.

Galadræ, vrbs Macedoniæ in Pieria, Steph.

Galadrus, mons quidam à Galadro Emathij filio dictus. Steph.

Galapha, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptol.

Galal, nomen viri, 1. Par. 9. Lat. rota, ſiue reuolutio, vel marmor.

Galaui, idem 2. Eſdr. 12.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cùm domina ſua partus doloribus laborans, à Iunone ne pareret, impediretur, mira aſtutia dicitur deam eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu ac lætitia geſtientem, & ſolutam iam partu reginam mentiendo confinxiſſe: qua re intellecta admiratione ſimul ac dolore concitam deam ſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubitò Alcmænam ſine vllo cruciatu Herculem enixam: Lucinam verò indignatam, mox Galanthidem in animal ſui nominis galen, i. muſtellam mutaſſe, hac addita pœna, vt ore quo præcipuè peccauerat, pareret. Ouid 9. Metam.

Galarina, vrbs Siciliæ, à Morgo Siculo condita. Dicitur & regio Galatia. Steph.

Galata, inſula, non procul à Melita, Mela, lib. 2. Syriæ vrbs, Polyb. Siciliæ inſula. Plin. Phocidis mons. Plutarch.

Galatæ, populi qui Galatiam habitant. Steph.

H primò Gomoritæ dicti ſunt, à Gomer Iapheti filio (Ioſeph. lib. 4.) & fratre Aracis, qui ad ea loca veniens, ibi ſedes poſuit.

Galathea, nympha marina Nerei & Doridos filia, à Polyphemo adamata, quem cùm illa ſperneret, Acimque ei præferret, indignatus, Cyclops, riualem ſaxo de rupe auulſo interfecit, cuius caſum miſerati dij marini, in fluuium ſui nominis eum commutauerunt.

Galathea, nomen ruſticæ puellæ. Virg. in Bucolicis.

Galathea, cuiuſdam Celtarum regis egregio corpore viri, filia: à qua Gallia, & Galli, nomen ſunt ſortiti, ll geminato. Hæc de re Diodor. Sicul. lib. 42.

Galathes, à quo Samothei, dicti Galli, apud Celtas regnauit, Maneth & Am. comment. Beroſ.

Galatia, vulgò *Pere* regio minoris Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à Gallis, qui relicta patria ibi ſedes fixerunt. Huius incolæ Galatæ appellantur, & Gallogræci quòd ex Gallis ſimul & Græcis coaluerint, eodem ferè tempore à Bithyniæ rege agrorum præmio ad belli ſocietatem accitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Aſiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet. Plin. lib. 1. c. 32. Græcogalliam & Bucellariorum regionem appellat Suidas.

Galatus, Polyphemi Cyclopis ex Galathea filius. N. Comes Mythologiæ lib. 9 c. 8.

Galaua, Angliæ oppidum. Antonin. *Kellenton* Camdeno.

Galaxera, Nympha marina, à lactis candore ſic dicta.

Galba quidam à Plinio nominatur inter eos authores, quibus in conſcribendo libro 36. vſus eſt.

Galba Sergius, vir conſularis temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem xxx. millibus Luſitanorum perfidia trucidatis, Viriatini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem dicit, cum trium Luſitaniæ ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem millia hominum trucidaſſe. Pædianus ait, eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duóſque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordia fuiſſe. Cicer. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita vocitatus eſt. Eſt enim Galba, vermiculus miræ exilitatis in eſculis naſcens. Alij è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt. Talem enim Galli vocant Galbam. Alij quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtra diu oppugnatum illitis demum Galbano facibus ſuccenderit. Nonnulli

nulli, quòd in diuturna valetudine Galba, hoc eſt, remediis lana inuolutis, vteretur.

Galba Imperator, fuit gulæ deditus, qui hyberno tempore cibum ante lucem capiebat: inter cœnam vero cibo adeò abundanti vtebatur, vt congeſtas per manus reliquias circumferri iuberet, ſpargique ad pedes ſtantibus.

Galbæ Caſtrorum reliquiæ, in Veragris, quorum meminit Cæſar in principio libro 3. Belli Gallici: ſpectantur etiamnum hodie inter S. Mauritij & S. Ioannis Le Vieu cognominata oppidula locus vulgò *La Motte des Saraſins* appellatur.

Galeagra Liuio lib. 25. Turris eſt prope Trogilorum portum, in Sicilia, quæ hodie vt Aretius tradit: *Scala Græca* vulgò dicitur.

Galeatius Mantuanus vir, qui Papiæ quum hybernaret, puella (quam vnicè amabat) per iocum imperante, ſe in fluuium deiecit, Autore Pont.

Galeatius hiſtoricus fuit, qui ſcripſit de bello Mediolanenſi, & rebus nuper in Italia geſtis, libros octo.

Galenus, medicus excellentiſſimus ex Pergamo, Aſiæ vrbe, floruit temporibus Marci, & Commodi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vſque ad Antonium Pium, ſcripſit volumina xv. Suidas. Scripſit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum. Fama eſt hunc centum & quadraginta annos vixiſſe. Multa compoſuit in Medicina, Philoſophia, Grammatica, & Rhetorica.

Galeothæ, Attica gens. Steph.

Galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, à Galeote Apollinis filio, qui frater Telmeſſi eius traditur, qui Telmeſſum vrbem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto. Steph.

Galeotus, Foroliuij princeps, qui Adami Beutiuoli filiam duxit in vxorem. A quo dum ſperneretur puella, ſimulata ægritudine ſicarios ſubornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volaterr.

Galepſus, vrbs Thraciæ & Pæonum. Steph.

Galerius, Tuſcorum rex.

Galerius, à Narſe victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrēs in itinere, ad quem anteà aduerſi belli fama peruenerat, purpura indutus (Cæſar enim erat) M. paſſus ante Carpentum indignati principis, pedes concurrit. Poſtea in Armenia maiore Perſas vicit, Cteſiphontem expugnauit, totam Aſſyriam cepit. Quinque prouincias Transtigritinas ſubegit. Pompon. Lat. Oroſ. Eutrop.

Galerius, imperator cum Chriſtianos omnibus modis cruciaſſet, tandem in morbum incidit, cuius impatientia gladio ſibi latus aperuit. Bapt. Egnatius.

Galeſus, fluuius Calabriæ non procul à Tarento leui admodum labens curſu in agro Tarentino 5. millibus ab vrbe diſtans, vt eum deſcribit Liu. lib. 25. huius meminit Virgilius lib. 4. Georg. item Hora. eundem Eurotam nonnulli nominant. vt tradit Polybius li. 8.

Galeſus, ditiſſimus in agro Latino Agricola, qui in eo tumulu, qui inter Aſcanij comites & Tyrrhei armentarij regij liberos exortus eſt, cùm pacis componendæ ſtudio medium ſeſe inter pugnantes inferret in medio ardore pugnæ eſt interfectus, Virg. 7. Æneid.

Galetes, adoleſcens fuit formoſiſſimus, ob formā regi Ptolemæo ita gratus vt ipſe Ptolemæus quibuſdam, qui ad ſupplicium trahebantur, eiuſdem patrocinio perceperit. Cæl. lib. 7. c. 35.

Galgal, ſiue Galgala, vel Galgalis, quæ reuolutio interpretatur, ſeu ablatio, aut aceruus acerui, vel collis præputiorum, quòd ibi cùm in deſerto degerent Iſraelitæ, paruulos ſuos circunciderunt, ciuitas vltra Iordanum nōn procul ab Iericho. Oſee 9. Eſdr. 9. Ioſue 4. & 5. & 15. 1. Reg. 10.

Galilæa, Hebr. galil. i. volubilis ſiue volutabilis, aut rota, Syriæ regio ad Septentrionem Iudææ ſita, quæ ab ſolis occaſu Ptolemaide ciuitate & Carmelo monte diſterminatur. Ab Oriente eam Hippene ſiue Ioppa & Gadara ſuis finibus reſecant. A meridiano latere Scythopolis & Samaria ſuis vtraque excipiuntur regionibus, nec intra fluenta Iordanis patiuntur extendi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit, Egeſippus lib. 3. c 6. de Ieroſolymorum excidio, & Ioſephus lib. 3. capite ſecundo belli Iudaici. Tradunt verò hiſtorici duplicem eſſe Galilæam, ſuperiorem ſcilicet. & inferiorem. Superior iuxta Tyrum, Sydonem & Cæſaream Philippi ſita eſt, qua gentes attingit ad Aquilonem. Iſta Galilæa gentium Iſaiæ 9. Mat. 4. appellatur: vel quia illic gentes vſque ad Salomonis tempora habitarint, vel quòd Hiramo regi Tyriorum oblata ſit, 3. Reg 9. Hæc in tribu Nephthali ſita eſt, Inferior Galilæa circa Tiberiadem & ſtagnum Genezareth in tribu Zabulon poſita eſt. De qua Matthæi 3. & 4. CHRISTVS frequenter verſatus eſt in Galilæa Ioan. 4. Vnde etiam Galilæus vocatus eſt, Matthæi 26. aut propter Nazareth & Capernaum, in quibus illi domicilium, Lucæ 2. & 4. Quapropter etiam Iulianus Imperator Chriſtianos ſolebat Galilæos nuncupare, Euſeb. lib. 10. c. 35. Eccl. hiſt.

Gallæci, ſiue Gallaici, Hiſpaniæ populi, Gallis finitimi. Martialis, vide Callaici.

Gallecia citerioris Hiſpaniæ regio. Plin. lib. 4. c. 20. Iuſtinus à Teucro Telamonis filio conditam ais.

galleri Villa, in Arminenſi agro, vbi locutum gallinaceum ſcribit Plinius.

Galleſium, vrbs Epheſi Steph.

Galindæ, Sarmatiæ Europææ populi ſunt. Ptol. *Salinde* fortè in Pruſſia hodie.

Gallia, maxima Europæ pars: quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum Pyrenæos mõtes mare Mediterraneum, & Apenninum montem vſque ad Anconam clauditur, communi appellatione Gallia Latinis appellatur. Pyrenæis enim iugis ad Occaſum incluſum, & ab Hiſpania ſecluditur, ad Septentrionem, Gallico Britannicoque Oceano, ad Orientem, Rhenus, illi paribus ſpatiis, & Alpibus in Oceanum, quibus Pyrenæum iugum ex interno mari ad externum procurrit, quà Meridiem ſpectat, Narbonenſe illi protenditur pelagus. A candore autem populi nuncupata eſt Gallia. Nam montes & rigor cœli, ab ea parte ſolis ardores excludunt, quò fit vt candida corpora non colorentur. Hinc Græci Gallos Galatas vocant propter lacteum gentis colorem: γάλα enim eis eſt, quod nobis lac: à quo nomine Latini Gallos deflexerunt. Hanc etymologiam omnes ferè ſcriptores probant, ſunt tamen qui eam deriuent, atque potiùs à pluuia, quæ Hebræis *Galaath*, & antiqua Britannorum lingua *Calan* dicitur, nomen habere putant, quaſi impluuiati vel inundati ab ipſo diluuio (cum gens antiquiſſima ſit) vocentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam & Tranſalpinam diuiſere. Ciſalpinam dixerunt, quam hodie ferè communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinam, quæ his quinque metis Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis mõtibus, Mediterraneo mari & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam, Cæſare in commentariis teſte, triplicem fecêre, Belgicam, Celticam, & Aquitanicam. Belgicam quæ Oceano, Rheno, Matronæ & Sequanæ fluminibus includitur, hodiéque maiore ex parte lingua Teutonica vtitur, & Germania inferior (cui Picardia coniuncta eſt) vocatur. Celticam ſiue Lugdunenſem quæ Garumna, Matrona, Sequana, & Rhodano fluminibus comprehenditur. Hæc nunc Francia dicitur. Celtæ enim à Francis Germaniæ ſubacti, Franci Occidentales cœpêre dici, à quibus ipſa prouincia denominatur. Aquitanica ab obliquis aquis Ligeris dicta. Aremorica ante appellata, à Garumna ad Oceanum & Pyrenæos montes extenditur: à Circio verò Septentrionali vento: Occidentem verſus Oceanum habet, qui Aquitanicus ſinus dicitur, ab Occaſu Hiſpaniam, à Septentrione Lugdunenſem prouinciam, à meridie Narbonenſem. Corporibus hominum & lingua à cæteris differt, hodiéque maior eius pars Gaſconia ſeu Vaſconia dicitur. Hic Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo Franciæ regnum vocatur, non tam latè patet, ſed tantùm verſus Septentrionem anguſtior eſt, quantum illi linea ab Argentorato ad Rhenum ſito Iccium portum (hodie Caletum) vſque deducta adimit: comprehendiſque omnem eum terrarum tractum, qui hac linea, Oceano, Pyrenæis, mari mediterraneo Alpibúſque montibus continetur. Triplex etiam nomen aliud habuit Gallia. Togata enim, Comata & Brachata dicta eſt. Togata Ciſalpina eſt, Comata Tranſalpina, excepta Narbonenſi quæ prouincia Brachata (id veſtis genus erat villoſum) appellabatur. De ſtatu veteris Galliæ plura extant apud Cæſarem in commentariis, vulgò hodie *la France*, ſeu Francia: Celtogalaria etiam dicitur. Hebræis Tzarphat vocari, Poſtellus ſcribit. Gallia Ciſpadana olim *Blanora* poſtea *Felſina*, tandem *Aurelia & Æmilia* dicta fuit. Leander Lombardiam *di la & di qua del Po* vocat. Gallia nouempopulana apud Sex. Ruffum dicitur etiam in libro notitiarum, vbi eius vrbs Lapurdum nominatur Antoni duodecim eius ciuitates nomine numerat. Hodie fortè *Gaſcogne*, Galliæ Aquitaniæ pars, vt Cœnalis vertit.

Gallia & Ægyptus minimè terræ motu quatiuntur, quoniam hic æſtatis cauſa obſtat illi hyems. Plin. libro ſeptimo, capite ſeptuageſimonono.

Gallia Ciſalpina, vide CISALPINA.

Gallianus, na, num, idem quod Gallicus: vt. Gallianæ res Cic. pro Quintio.

Gallicus, ca, cum, quod ex Gallia eſt: vt arma Gallica, Gallica cerebra. Columel.

Gallius, a, um, ſicut Gallicus, & Gallicanus. Saluſt. lib. 4. Hiſtor. Duæ Galliæ mulieres conuentum vitantes, ad menſtrua ſoluenda montem aſcendunt.

Gallus, a, um, quod ex Gallia eſt: vnde Galli dicti ſunt, qui ex Gallia originem habent.

Galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygia dicti à Gallo flumine, cuius aquis poti ſtatim furere incipiebant, adeò vt ſeipſos caſtrarent: quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samia teſta. Hi ſacra facientes furentium more, capita rotabant.

Galli hoc nomen ſunt adepti à Gomero Gallo Noæ nepote. Beroſ. libro quinto. Ioſeph. lib. 1. capite ſexto Antiquitat. quorum mores lege apud Cæſarem de bello Gall. & Munſt. libro 2. Coſm.

Gallica Flauia, Ptolem. lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs Ilergetum. hodie *Frage*. Varrerius.

Gallica palus, intimus maris Adriatici receſſus, in qua vrbs Veneta ſita eſt. Mar. Niger.

Gallicanus, Cos. cum Attilio Titiano anno ab vrbe 879. & cum Venuſtio, anno ab vrbe 902. & cum

& cum Symmacho, anno ab vrbe 1082.

Gallienus, cum Lucinio Valeriano, Romanorum imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum eſt interfectus, Eutro. Oroſ. Pomponius.

Gallienus, imperator Romanorum, cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, vt in his etiam iocari non dubitauerint. Nam cùm accepiſſet Ægyptum à Roman. imperio deſciſſe. Quid enim, inquit, ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus? Perdita Gallia, ridens: Et non eſt, inquit, tuta Reſp. ſine Terbeatis ſagis? Aſia Alemanorum & Scytharum incurſationibus vaſtata. Quid inquit, ſine Aphronitis eſſe non poſſumus?

Gallim, vicus Accaronis, vnde dicitur fuiſſe Phalti, qui Michol duxerat vxorem poſt fugam Dauid 1 Reg. 25. Iſa 10. Ciuitas item non procul à limine Moabitarum. Iſa. 15. Lat. coaceruantes, ſiue transmigrantes, vel reuoluentes aut diſcooperientes.

Gallinaria, inſula in mari Tuſco, ſecundum Italiam, contra montes Ligaſticos, vt inquit Varro li. 3. de re Ruſtic. à gallinis ruſticis appellata. hodie *Iſola de Albenga*.

Gallinaria ſylua, Cumis vicina. Cicero ad Pætum.

Gallinicus III. Italiæ exarchus, anno ſalutis 604 Blond.

Gallion, Proconſul Achaiæ. Act. 18.

Gallitæ, Alpina gens ab Auguſto deuicta. Plin.

Gallitalutæ, Indiæ populi, iuxta Indum fluuium. Plin.

Gallogræcia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ & Pamphyliæ contermina, alio nomine Galatia dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferenter Galatæ dicuntur & Gallogræci. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiamque ferro flammáque crudeliſſimè vexaſſent, inde Camilli virtute depulſi, non parua manu in Græciam Macedoniamque irruperunt: indéque Leonorio duce, Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam trajecerunt: acceptiſque à Bithyniæ rege agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, vt conſtat ex Gallis Græciſque populis, vno nomine Gallogræci dicerentur. Strabo lib. 12.

Gallonius, vir luxu perditiſſimus, à quo eſt prouerbium ſumptum Gallonij. Hinc Lucilius ait, nunquam benè cœnaſſe, quòd nunquam eſuriens cœnaret, Cicero 2. de Finibus.

Gallubri, populi qui nunc Romandioli vocantur.

Gallus Hoſtilianus, cum Voluſiano filio XXX. Romanorum imperatore, anno ab vrbe 1004.

Gallus, Coſ. cum Flacco, anno ab vrbe 926.

Gallus, Coſ. cum Antonio Fauſto, anno ab vrbe 1050.

Gallus poeta, vide CORNELIVS GALLVS.

Gallus Vibius, vir eloquentiſſimus, qui dum inſaniam mentiretur, quod aſſimulabat, ad verum redegit. Cæl. Rhodigin. libro primo, capite 13.

Gallus, fluuius Phrygiæ, imò & Bithyniæ in Modris montibus naſcens, & in Sangarium ſeſe exonerans. Strabo lib. 12. Huius fluminis tam admiranda eſt natura, vt parce potus, & cerebrum purget, & inſaniam tollat: contrà largiùs hauſtus lymphaticos reddat. Plin. lib 31. capite ſecundo. Ouidius libro quarto Faſtorum.

Gallus, adoleſcens Marti dilectus, quum à Marte deduceretur, vt cuſtos eſſet oſtij, quoties Mas ad Venerem, abſente Vulcano, ingrederetur, & aduentantes nunciaret, obſeruaretque Solem præcipuè, quem maximè omnium Mars metuebat, ne rem Vulcano deferret, propter ſingularem in illos amicitiam, fertur adoleſcens in ſomnum corruiſſe: quare nemine præſciente Sol rem conſpexit ſuperueniens, Vulcanoque indicauit illud demum ſupplicij à Marte illatum eſt Gallo adoleſcenti, vt in auem nominis ſui verteretur, quare nunc etiam Solis exortum inſigni vociferatione indicat, quaſi Marti ſignificaturum, vt Solem caueat. Ouidius in Metamorph. Fabula hæc vim planetarum, Syzigiam Martis & Veneris oſtendit: tum efficaciam Solis: antipathiam autem eorundem planetarum, & ſympathiam Galli auis domeſticæ, cum Sole aduentante, vt experientia locuples teſtis eſt.

Gallus Sulpitius, Romanorum primus, qui ſolis & lunæ defectus deprehendit. De eo vide plura in verbo, Sulpicius.

Galmodroeſi, Aſiatica gens, vltra Gangem. Plin.

Galopes, Arabiæ fœlicis populi, ad Capeum ſinum. Plin.

Galorum, Galatiæ vrbs. Ptol.

Galſonda, Athanagildi oſtrogotorum regis filia, quæ à Chilperico marito noctu ingulata eſt, ſuaſu Fredegundæ pellicis. Volaterranus.

Galyba, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.

Gamale, vrbs in Iudæa, Ioſeph. Antiq. 4. Stephan. Syriæ habitatio quædam.

Gamaliba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Gamaliel, filius Phadaſſur: princeps tribus ſuæ Manaſſe, Num. 1. quidam item Phariſæus, & Act. 5. præceptor Pauli, Act. 22. Lat. retri-

butio Dei, aut camelus Dei, ſiue ablactatus Dei.

Gamarias filius Helciæ Ierem. 29. Filius item Saphan ſcribæ. Iere. 36. Lat. Conſummatio ſiue conſummatio Domini.

Gamanodurum. Norici vrbs. Ptol.

Gamarga, Mediæ regiuncula. Diodor.

Gambreium, Ioniæ vrbs. Steph.

Gambreues, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Gambriuij, Germaniæ populi. Tacit. Hamburgum, Peucero.

Gambua, Phrygiæ maioris vrbs. Ptol.

Gamelia Iuno, & Gamelius Iupiter, quòd nuptiis præeſſent. Plutarch.

Gamelia, feſta nuptiarum apud Græcos in menſe Gamelione, in quo Iuno Camelia culta eſt.

GammaceA, rachoſiæ regionis oppidum. Ptolem.

Gamphaſantes. Æthiopiæ populi. Pomp. li. 1. nudi ſunt, armorúmque omnium ignari, nec vitare ſciunt tela, nec iacere, ideóque obuios fugiunt: neque aliorum quàm quibus idem ingenij eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiuntur.

Gamul, i. retributio, ſiue ablactatio, nomen viri, 1. Paral 24.

Gamzo, nomen vrbis, 2. Par. 28. Lat. etiam iſte aut ſcirpus, vel juncus iſte.

Gandara, gens Indorum populi Gandarij, dicuntur, & regio Gandarica. Steph.

Gandari, populi ſunt interioris Aſiæ, Pomponio, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

Gandauum, vulgò *Gand*, Flandriæ metropolis, ac totius penè orbis, inter vrbes miraculum, in immenſam magnitudinem ſuis viribus paulatim exercreuit. Coluêre eam primùm Gorduni ſiue Gunduni, veteres Neraciorum clientes. Deinde Romani, quos Iul. Cæſar hic primùm præſidio collocaſſe, conſtanti annalium memoria refertur. His poſtremò acceſsêre Germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad ſexaginta millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Vrbs eſt non amplitudine ſolùm & dignitate, ſed amœnitate quidem loci, quam flumina, riui, prata, colles & cœlum denique non alibi ſuauiùs afficit, conſpicua. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Inſulæ habitatæ, quæ fluminibus & aquæductibus eminent: ſunt in hac vrbe xx. pontes, quorum multi tribus fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, nauéſque maximas ſubmittunt LXXXVIII. Molæ ventis agitatæ plures c. Templa parœciarum habet VII. Abbatias v. Canonicorum collegiata Sodalitia II. Monaſteria xxv. Publica peregrinorum Xenodochia VII. Noſocomium vnum amplisſimum & ditiſſimum. Gerontotrophia vtriuſque ſexus x. Pædotrophia, vbi etiam expoſiti infantes aluntur, II. Furioſorum ergaſtula II. Xenodochium leproſorum vnum. Ædium diſtinctarum, v. M. xv. continet, quas plures nonnunquam familiæ incolunt. A Scaldi, Liſa & Liua fluminibus alluitur. Eraſmus in Epiſt. Guicciard.

Gandericus rex Vandalorum, dum, capta Hiſpali Bæticæ vrbe, templum vellet prophanare, mortuus repentè concidit. Volat.

Gandri, populi interioris Aſiæ, Pomp. quos Pli. trans Margianam in ortum ponit.

Ganga, & Gangita, Thraciæ amniculus, Appian. 4. ciuilium.

Gangama, circa Mæotidem locus. Strab. 7. vbi piſces ex glacie effodiuntur: ad Boſphorum Cimmerium, vt volunt Xylander, & Bonacciolus, Caſa bonus non loci, ſed retis genus eſſe mauult.

Gangamela, vide gaugamela.

Ganganorum, promontorium Hiberniæ. Ptol. 2. cap. 3.

Gangara, Albaniæ oppidum. Ptol.

Gangaridæ, Curtio, populi inter Aſſyrios & Indos iuxta Gangem, Virg. 2. Georg.

Gange, ges, vrbs Indiæ regia, *Bengala* Caſtaldo.

Ganges, qui à Moyſe Ioktan in India ſedem nominis firmauit. Fuit autem filius Eber pronepotis Sem. Gen. 10. Beroſ. li. 5.

Ganges, gis, & Gangetis, Indiæ fluuius maximus, qui vniuerſam ſecat Indiam, ſecum aureas arenas trahens, alio nomine Phiſon à Græcis dictus: quem ſacræ literæ inter eos annumerant, qui de Paradiſo profluunt. Fontes eius, alij incertos eſſe tradunt, vicináque omnia rigare, quemadmodum & Nilum. Alij in Scythicis montibus naſci dixerunt, fluetéque in eum triginta amnes. Minima Gangis latitudo per octo millia paſſuum, maxima per viginti patet. Altitudo vbi vadoſiſſimus eſt, menſuram centum pedum implet. Dictum Ganges, à Gange Æthiopum rege, Suidas. Hinc Gangeticus, Luc. lib. 7.

Et quæ ſentit Arabs, & quæ Gangetica tellus.
Cantan. Mercatori.

Ganges, Taprobanæ inſulæ fluuius, Ptol.

Ganges, filius Gomeri, filij Iapheti, filij Noæ, tantæ corporis ſtaturæ fuit, vt decem haberet altitudinis cubitos, quique pulchritudine animi atque ingenij bonitate, ac morum integritate cùm præſtaret, ſimulátque iuris & æqui amantiſſimus eſſet. Indorum rex conſtitutus fuit. Nihilominus tamen à ſubditis iniquiſſimè peremptus eſt, ac non multò pòſt impij parricidæ horrendo ſpectro in dies ſingulos vſque adeò diuexabantur, vt ipſos in terram viuos oportuerit info-

infedi, vnde tota hæc regio miſerrima clade proximus liberata fuit. flumini Gangi hic nomenclaturam dedit, Beroſ. lib 3 & Philoſt lib. 3. cap. 6. de Gange Lucanus ita ſcribit,

Qua colitur Ganges toto qui ſolus in orbe,
Oſtia naſcenti ſoluit contraria Phœbo.

Gangeticus ſinus maris Indici apud Ptolem. *Golfo di Bongala*, Caſtaldo.

Gangra vrbs Paphlagoniæ, alia eſt in Arabia fœlice. Steph. Alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum, Heluetiorum ciuitas ad Rhenum. Ptol. lib. 2. cap. 9. Vulgò hodie Conſtantia, *Conſtance*.

Ganyctor, nomen viri. Tortelio.

Ganymedes, Trois filius puer formoſiſſimus, quem cùm Iupiter deperiret, in Ida monte venantem ab Aquila rapi iuſſit, & in cœlum afferri, eúmque caliculis præfici repudiato miniſterio Hebes filiæ Iunonis, quæ antea illius rapium miſcendo nectari præerat. Hyginus in Aſtro. Poet. tradit Ganymedem inter ſydera tranſlatum conficere ſignum illud, quod Aquarium vocamus, quòd eius ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem videantur referre: Nihil aliud autem per hanc fabulam demonſtrare voluerunt Sapientes Ethnici, teſte Cicerone, lib. 2. Tuſculan. quæſt. quàm prudentem virum à Deo amari, & illum ſolum proximè accedere ad diuinam mentem Eſt enim Ganymedes anima hominum, quam ob eximiam virtutem Deus ad ſe rapit, cùm ſtulti neque ſibi, neque cæteris quidem ſint vtiles. Illa verò anima pulcherrima eſt, quæ minimum ſit humanis ſordibus aut flagitijs corporis contaminata, quam Deus diligens ad ſe rapit. Pocula autem Ioui miniſtrare, nihil aliud eſt, quàm Deum mirificè delectari officiis ſapientiæ, quę ab anima virorum ſapientum procedunt. Semper bonitas diuina ſitit, hoc eſt, mirum in modum cupit nos eſſe ſapientes: quales cùm fuerimus, proximè ad eius naturam accedemus. Porò Ganymedi inſignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non ſolùm quia vir ſapiens caret ſordibus animi: verùm etiam quia ſapientiæ tanta eſt pulchritudo, vt ſi oculis cerni poſſet, mirificos ſibi amores excitaret in animis hominum. Dicitur etiam ab aquila raptus in cœlum fuiſſe, propter perſpicacitatem, atque ab ipſo Ioue in aquilam verſus: quòd adiutor ſit Deus ad ſapientiam. Obſcœna autem & turpia quæ ab impuris quibuſdam poetis & pictoribus de Ganymede ficta ſunt, procul amouenda ab adoleſce tum oculis & auribus boni omnes neceſſarium eſſe iudicant.

Garamantes, populi interioris Lybiæ, [illegible] finitimi à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantum oppidum ex ſuo nomine condidit. Hi matrimoniorum expertes, p[illegible] cum fœminis degunt, nullas certas haben[illegible] ſub cilicijs ſemper degunt.

Garamas, Libyæ rex, cuius filiam Iupiter Ammon ad Bragadam fluuium compreſſit, & Iarbam ex eo genuit. Seruius in illud Virg. 4. Æneid.

Hic Ammone ſatus rapta Garamantide Nymphæ.

A Garamas fit Garamanticus adiectiuum, vt Garamantica ſigna, Silius lib. 1.

Garamas, Aſiæ mons, ex quo Phaſis oritur, Vibio.

Garapha, portus Africæ propriæ. Ptol.

Garaphi, montes, Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Garas, mons, ibidem.

Garates, Peloponneſi amnis, in Arcadia. Pauſan.

Garbata, Æthiopiæ ſub Ægypto mons. Ptol.

Garcus, inſula ante Taprobanam. Ptol.

Gardei, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Plin.

Gareatæ, Arcadiæ populi. Pauſan.

Gareathyra, Cappadociæ oppidum. Strab.

Gareb, nomen collis. Ierem. 3. nomen item viri, 2. Reg. 23. 1. Para. 11. Lat. Scabies, aut Syriacè, hydria.

Garganus, promontorium Apuliæ, trecentis ſtadiis in mare Adriaticum procurrens, hodie vocatur mons ſancti Angeli.

Gargarenſes, gens mixta Amazonibus.

Gargoris, Curetum rex mellis colligendi vſum primus inuenit. Huic cùm ex filiæ ſtupro nepos prouenisſet, omnibus modis eum perdere conatus eſt, ſed fruſtra tandem tot caſuum periculorúmque quæ euaſerat admiratione ſucceſſorem illum regem deſtinauit, noménque illi Habidis impoſitum eſt. Iuſtinus li. 44.

Gargarum, lacus ex quo Scamander & Simois fluuius decurrunt.

Gargarum, Lampſaci oppidum, & aliud Epiri, & aliud Italiæ, à Gargaro Iouis filio, &c. Steph.

Gargarus, gari, & in plurali, Gargara, rorum, cacumen montis Idæ, Macrobio in ea parte vbi ad Myſos declinat tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus deuorare, à Gargarorum frugibus ſumamus ſimilitudinem. Huius autem tantæ vbertatis cauſa eſt fontium abundantia quibus ſolum irrigatur, adeò vt æſtiuis caloribus fruges non facilè poſſint aduri. Nam quum Ida mons totus ferè plurimis irrigetur fontibus) vnde & Homerus πολυπίδακα vocat) præcipuè tamen in ea pars huius montis, quæ ad orientem ſolum Mi[illegible] ſium contingit. Eſt etiam oppidum hoc nomi-

ne in radice huius montis ſitum. Macrob. lib. 5. c. p. 19.

Gargatus, lacus Phrygiæ iuxta Idam montem ex quo lacu Scamander, & Simois fluuij decurrunt.

Garge, vrbs Libyæ. Steph.

Gargettius, oppidum & pars de tribu Ægeide, Plutarch.

Gargettius, canis cuiuſdam generoſi nomen, qui Heryonis boues cuſtodiebat, & leonibus inſultabat: quem tunc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater, vt ſcribit Iulius Pollux libro quinto.

Gargilianus, cinædus quidam, de quo Martial. 5. lib. 3.

Gargylius hiſtoricus, qui vitam Alexandri principis eſt diligenter perſecutus.

Gargilius, venator nobilis, de quo Horat. lib. Epiſtolarum.

. . Venemur, vt olim
Gargilius, qui manè plagas, verabula, ſeruos
Differtum tranſire forū populúmque iubebat:
Vnus vt è multis populo ſpectante referret
Emptum mulus aprum.

Gargus, vnus ex collibus Tauri montis.

Garites, Galliæ Aquitanicæ populi, apud Cæſarem, *Agen.* Orontio.

Garizim. Mons in finibus tribus Ephraim, & Manaſſe, in quo ſita fuit vrbs Sichem. Iud. 9. 2. Macc. 6 prope quam habitauit & altare cōdidit patriarcha Abraham. Gen. 12. & Iacob. Gen. 33. In hoc monte Pontifex Manaſſes, frater Gaddi quum duxiſſet filiam Satrapæ Samaritani, ideóque à Iudæis dignitate Sacerdotij priuaretur, cōfugiens ad ſocerum, templum ſimile Hieroſolymitano ædificauit, & ſacra ſimilia Leuiticis inſtituit, eo tempore quo Alexander magnus Monarchiam Perſicam occupauit. Ioſeph. lib. 11. cap. 7. 2. Macc. 6. Antiochus ibi ſtatuam collocat. Id templum annis ducentis poſt, vnà cum Samaria euertit Ioannes Hircanus filius Simonis fratris Iudæ Maccabæi. Ioſeph. lib. 13. c. 16. Sed tamen nihilominus in eiuſdem mōtis vertice Samaritani adorabāt, & acerrimè Chriſtianos oderant, vſque ad Iuſtiniani Imperatoris tempora, qui pleroſque ad fidem Chriſti adduxit, & templum paulò ante iuſſu Zenonis Imperatoris in monte Garizim in honorem Chriſti extructum, inſtaurauit & munitionem addidit, ex qua ſeditioſos Samaritas poſſet cōpeſcere, vt Procopius lib. 5 de ædificiis Iuſtinianis narrat. Cyrillus putat hunc eundem mōtem eſſe, ſupra quem Ioſue ædificauit altare, & populus Iſrael audiuit à Sacerdotibus recitari benedictiones propoſitas obtemperantibus Legi. Deut. 11. 27. Joſue 8. Scribunt enim montem hunc, Parnaſſi inſtar, bicipitem fuiſſe, cuius alterum caput Garizim, alterum Hebal nominatum ſit.

Garmaa, Thraciæ oppidum. Procop.

Garne, portus Italiæ. Plin.

Garoceli, Alpium populi. Cæſar, *Moncenis*, aut val *de Merienne* hodie.

Garodes, inſula Nili. Plin.

Garpheti, Arabiæ populi. Plin.

Garrha, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidū. Ptol.

Garſia, Nauarræ rex, anno ſalutis 1015.

Garſias, Alphonſi filius, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 878.

Garumna, fluuius Galliæ in Pyrenæis naſcens montibus, Celtáſque diuidens ab Aquitanis, & per Santonum fines in occiduum influens Oceanum.

Gaſpha, i. appropinquatio oris, ſiue accedens huc nomen loci, 2. Eſd. 11.

Gaſtronia, regio Macedoniæ. Steph.

Gatham, filius Elipha, filij Eſau, ex Ada vxore, Geneſ. 36. Lat. tactus, vel rugitus eorum, aut mugitus perfecti vel ſimplicis.

Gatheæ, vrbs Arcadiæ. Steph.

Gathis, regina Syriæ, quæ edicto cauit, ne quis piſcem comederet, quin ipſa adeſſet: at hæc piſcibus data & deuorata dicitur. Volat.

Gaudara, vicus Macedoniæ. Steph.

Gaudentius, Epheſius epiſcopus Ariminenſis pius & Orthodoxus, tempore Conſtantini imperat. quum impiæ ſynodo Arianorum epiſcoporum, qui Arimini conuenerant, nollet aſſentiri, crudeliter interfectus eſt.

Gaugamela, vel Gangamela, locus Perſidis. Steph. Strabo lib. 6.

Gaudales, ſunt Æthiopiæ gentes, qui & Auloes ſeu Auloles dicti. Oroſius.

Gauleon, Solino, ora Libyæ obiacens, in qua ſerpens neque naſcitur, neque inuectus viuit, puluiſque eius quocunque gentium iactus angues & ſcorpiones perimit.

Gaulon, ciuitas refugij in Baſan. Ioſ. 20. 1. Par. 6. Lat. transmigratio, vel reſolutio eorum.

Gaurus, inſula prope Carthaginem. Steph.

Gaurus, mons Campaniæ, Maſſicis & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Hinc Gauranus, vt Gaurani montes. Plin. li. 3. c. 5 Gauranum vinum, quod in ſummis agri Falerni iugis naſcebatur. Nam quod in mediis gignebatur montibus, Fauſtianum; quod in imis, Falernum dicebatur. Plin li. 14 c 6.

Gaza, i. fortis aut capta, inſignis ciuitas Palæſtinæ, quæ olim Iudæ in ſortem cecidit, ſic dicta à regia gaza. id eſt, pecunia, quam illuc quondam Cambyſes Perſarum rex vehi curarat, quondam munitiſſima. vt Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè ceperit. Diodor. libro 17. Hæc eſt Hebræorum ciuitas, in qua

habitauere Cappadoces priſtinis cultoribus interfectis. Apud veteres terminus erat Chananæorum iuxta Ægyptum. Vnde Gazæus & Gazeticus, vt vina Gazetica.

gazaca, vrbs aut vicus maximus in Media. Steph.

gazam, nomen viri, 1. Eſd. 2. lat. Æruca vel vellus eorum aut tranſitus eorum ſiue tondens eos.

gazar, 1. præſcisſio, aut diuiſio, vel ſententia, ciuitas à Salomone ædificata. 3. Regem. 9. Iaſ. 10. & 16. quæ ex tribu Ephraim data fuit Leuitis. Ioſ. 21. 1. Paral 6. 7. 14. In quarto milliario in Nicopolis.

gazæorum Nauale, in Palæſtina, viginti ſtadiis à Gaza diſtans. Ptol. Matuma dictum erat, ſed quod à Conſt. imp. Chriſtianam religionem acceperat, vrbs facta eſt, & Conſtantia vocata fuit. Huic poſt à Iulian: Imp. Ciuitatis ius ademit, nominéque Conſtantiæ priuauit, & Gazæ portum appellauit. Hæc ex Nicephori Caliſti libro 8 c. 31 & lib 10 c. 5. idem Sozomenus 5. c. 3.

gazetæ, populi Galatiæ aurum gerentes. Stephanus.

gazi Turcarum rex. à Balduino rege Hieroſolymorum captus anno ſalutis 112.

gazorus, vrbs Macedoniæ. Steph.

gazus, vrbs Indica longè maxima. Steph.

G B

gea, oppidum propè Petras in Arabia. Steph.

geba, ciuitas de tribu Beniamin, poſtetis Aaron data, 2. Eſdr. 7. & 11. quæ & Gaba & Gābaa dicitur Lat. collis aut calix ſiue vas.

gebal. ciuitas Syriæ, Pſal. 82. quæ nunc Gabel dicitur, teſte Volater. appellatur & Biblus. Lat. terminus vel limes.

gebala, Arabiæ regio. Steph.

gebalena, regio in finibus Eleutheropoleos.

gebbai, nomen viri, 2. Eſd. 11. Lat. dorſum, ſiue eleuatio, aut ciſterna vel locuſta; aut Syriacè exactor.

gebbanitæ, ſiue Gebbanitæ populi maris rubri accolæ, in Arabia deſerta, quorum caput Thona eſt: vnde genus Gebaniticum.

gebbar. nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. vir, aut virilis, ſiue fortis, vel Syriacè gallos gallinaceus.

gebbethon, ciuitas Leuitis data in tribu Dan in terra Philiſtinorum, Ioſ. 19. quæ in 21. dicitur Gabbathon. 3. Reg. 15. Lat. dorſum ſiue eleuatio eius, aut palpebræ eius, ſiue excelſum donum.

gebeleizes, dæmon, idem Zamolchidi putatur Herod. lib. 4.

gebenna, aliàs Cebenna, Galliæ oppidum, & mons inter Auernos & Heluios medius: numero multitudinis extulit Lucanus.

Qua montibus ardua ſummi:

Gens habitat, cana pendentes rupe Gebennas,

vulgò, *Les Geuennes, & Seuenes.*

gebeonitæ, populi prope Hieroſolymam. Ste.

gebol vide gabula.

gebuſæus, filius Chanaan, à quo Gebuſæi dicti ſunt, qui Hieruſalem habitauerunt, lege Iebuſæus.

gedanum, Germaniæ vrbs in Viſulæ fluminis oſtio, vulgò, *Dantzik.*

geddel, nomen viri 1. Eſdr. 2. Lat. magnus, ſiue magnitudo, aut fimbria.

geddiel, filius Sodi. Num. 13. Lat. hœdus Dei, ſiue felicitatis Deus.

gedelias, filius Phaſſur. Ier. 38. Lat. magnitudo aut fimbria Domini.

gedeon, pater Abidam Principis tribus Beniamin. Num. 1. filius Ioas, Iudex in Iſrael Iud. 6. qui & Ierobaal dictus eſt, Iudic. 6. Lat. conterens, vel confringens, & aut ex Syro & Hebræo, abſciſſio iniquitatis.

gedera, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. quæ à Steph. Antiochia: item & Seleucia vocatur. Lat. murus ſiue maceria, vel ſepes.

gederothaim, vrbs in Iuda. Ioſ. 15. idem n. p.

geldeti, nomen viri, 1. Par. 25. Lat. magnitudo, aut fimbria.

gedor, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. 1. Par. 4. & 12. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gador, cùm Hebræi iiſdem conſonantib. & punctis ſcribatur. Item vir, filius Phanuel, 1. 4 Par. 4. filius Abigabaon, 1. Par. 8. Lat. idē quod Gedera, ſignificat.

gedroſia, Aſiæ regio. Ptol. hodie Taiſe, regnum Macchono & Sabellico: ſunt autem populi Chriſtiani.

gedroſij, populi.

gehenna, i. vallis deceptionis vel triſtitiæ, ſiue diuitiarū, aut Syriacè infernus: nomen loci apud Euāgeliſtas. Hoc nomē proprium, inquit Hieronymus, à Seruatore noſtro ponitur hac occaſione. Erat idolū Baal iuxta Hieruſalē, ad radicē mōtis Morā, vnde Siloa fluit. Hęc vallis eſt parua campi planities irrigua & nemoroſa plenáq; deliciis, & lucus in ea idolo cōſecratus. In tantā autē populus Iſrael venerat dementiā, vt deſerto tēplo ibi hoſtias immolaret, filióſque ſuos incēderent, dęmonibus vel initiarent, Appellabatur autē locus ipſe Gehēnon, id eſt, vallis Hennon. Hoc regum volumina, & Paralipomenon, & Hieromię pleniſſimè ſcribunt. Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaueribus mortuorū, vt nequaquam Tophet & & Bahal, ſed vocetur Polyandrium. Futura ergo ſupplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impij cruciandi ſunt huius loci vocabulo denotantur. Duplicem autem eſſe Gehennam, nimi ignis & frigoris (in Iob legitur.

gehennon, vallis, Ioſ. 15 tribui Beniamin data & idem ſignificat quòd Gehenna.

gehon, i. pectus, ſiue eductio aut exitus, ſeu vallis gratiæ vel manſionis fluuius qui è paradi-

to terreſtri labitur, Gen. 2. Ioſephus Nilū vocat.

Geiſa, II. Vngariæ rex, Belæ filius, cum Germanis in Pannoniam irruentibus, graue bellum geſſit, primò victus, deinde victor, Ludouicum Franciæ regem & Conradum imperatorem, copias ad recuperandam Terram ſanctam ducentes, hoſpitio ſuſcepit, circa annum ſalutis 1143.

Geiſai, Vngariæ rex, anno ſalutis 1075.

Gela, fluuius Siciliæ, vrbem præterfluens eiuſdem nominis à pruina, quam multam gignit (Siculi enim, γέλαν, pruinam vocant) deducto nomine. Hinc campi circumiacentes, Geloi appellati ſunt. Virg 3. Æneid.

Apparet Camarina procul, campique Geloi,
Immaniſque Gela fluuij cognomine dicta.

Gentile Gelæus. Suidas.

Gela, vrbs Siciliæ, cuius meminit Plutarchus in vita Timoleontis. vulgò, *Cherza.*

Gelanor Argiuus, quidam fuit Princeps, qui cum Danao de Argiuorum imperio contendit.

Gelaſius, II. Pontifex, Rom. CLXII. anno vno, anno ſalutis 1118.

Gelbanitæ, vide gebbanithæ.

Gelbis fluuius, ſe in Moſellam exonerat, teſte Auſonio. Kil hodiè dicitur.

Gelboe, mons in tribu Manaſſe propè Sicheu, in quo tres filij Saulis vnà cum exercitu à Philiſtinis cæſi ſunt, & Saul ſibi ipſi mortem conſciuit. 1. Reg. 28. 31. 1. Para. 10. 2. Reg. Ab hoc monte Gelboe non procul aberat minor Hermon, vt & Sunem vrbs celebris Helizæi hoſpitio & ortu Abiſag formoſiſſimæ puellæ, quæ Dauidi ſenectutem fouebat Anercas Maſiusin c. x I. & x I x. Ioſue.

Geldria, Inferioris Germaniæ Prouincia & ducatus, antiquorum Sicambrorum (vti ferè omnes ſcriptores conſentiunt) ſedes, habet à Septentrione Friſiam, & ſinum maris Germanici: ab Oriente Cliuiæ ducatum: à Meridie Iuliacum attingit: Brabantia & Hollandia eam ab occidente reſpiciunt. Regio eſt campeſtris, montibus omnino carens, ſed paſſim ſyluis ac nemoribus ornata. Omnium rerum eſt fertilis, præcipuè frumenti fœcunda, & ſuprà modum paſcendis pecoribus ob pratorum vbique viridantium luxuriem apta, adeò vt ex vltima Dania emacerata armenta hic ſaginanda mittantur. Tribus celeberrimis fluuiis, Rheno nempè, Moſa & Vahali irrigatur. Nouiomagum in ea Metropolis eſt. Habet viginti duas vrbes muris & foſſis munitas, & ſuprà trecentos pagos. Anno 1339. Comes Geldriæ Francoforti in publicis Comitiis dux coronatus eſt à Ludouico imperatore. De etymo Geldriæ varia extant apud Henricum Aquilium, F. Irenicum & Lud. Guicciardinum vulgò, *Gueldres.*

Gelenor, Argiuorum rex, quem cùm Argiui imperio pepuliſſent, regnum Danao tradiderunt. Euſebius.

Gellius, viri cuiuſdam proprium, quem poëta ſatyricus patri ſui irrumatorem, matriſque & ſororis ſtupratorem arguit.

Gello, virgo quædam, quæ puella adhuc vita diſceſſit, cuius ſpectrum oberrare Leſbus creditum eſt, ac pueros impetere: vnde puerorum mortem, qui præmaturo fato perirent, huic Gello imputabant.

Gelo, ſiue Gelon, Siculorum tyrannus, Dionyſius lib. 7.

Geloi, vide Gela.

Gelo, puer quidam qui à lupo fœliciter & fortuito caſu ſeruatus fuit. Hunc enim ferunt cùm ipſe aliquando in ludi litterarij veſtibulo libellū manu retinens, ſederet, accedētem lupum, libellúmque de manibus raptum, auferentem cum clamore inſecutum, magnum tumultum excitaſſe, quo ludi Magiſtrum, omnéſque pueros commotos, vt illi ſuppetias ferrent, arma fuſtéſque tumultuariè rapuiſſe: quo ſtrepitu concuſſam domum, latam ruinam dediſſe contignationibus ſolutis: puerôſque omneis cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur, eóque modo Gelonem à lupo ſeruatum fuiſſe perhibent. Leonic. Thom. libro 4. capite 104.

Gelonium, ſtagnum Siciliæ, tetro odore abigit proximantes. Sol. vide infrà Geloum.

Gelon, Pyrrhum veneno necare eſt aggreſſus. Plutarch. in vita Pyrrhi.

Gelon, Ætnæ & Hymari filius. Steph.

Gelónes, vel Geloni, popu. interioris Scythiæ. Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, vt terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſūt inediæ, faméque vrgente equo, quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eóque cum lacte commiſto, inediam leuant. dicti à Gelono Herculis filio Agathyrſi fratre. Virg 2. Georg.

—*Pictóſque Gelonos*, Item Georg. 3.

Hi nunc Getæ dicuntur, ſiue Tartari corrupto vocabulo. Pomp. Mela. lib. 1. & 2. Virg. li. 9. Multas ſinguli habebant vxores: contenti viuebant ſuis finibus. Horat. lib. Carm.

Gelonum, vrbs Sarmatiæ Europææ, lignea, in Budinis ſita, maximum gentem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur.

Gelos, Cariæ portus. Pomp. lib. 1.

Gelôum, ſtagnum Siciliæ, quod appropinquantes tetro odore abigit: à quo non procul duo fontes ſunt, ex quorum altero ſi ſterilis bibit, concipit, ex altero autem ſi fœcunda, ſterilis fit, vide ſuprà Gelonium.

Gemagog, gigas cubitis duodecim procerus, de quo Architrenius.

—*Cubitis ter quatuor altum,*
Gemagog Herculea ſuſpendit in aera lucta.

Gemalli pater Amiel. Num. 13. Lat. retributio, vel merces, aut ablactatus, vel camelus.

Gemellus tribunitius Romanus, qui lupanar domi ſuæ inſtituit, in quo Muriam & Fuluiam fœminas illuſtres, nobilémque puerum. Saturninum proſtituit.

Gemelli nomen vallis, 2. Reg. 8. Lat. vallis Salinarum aut nautarum.

Genabum, eſt Galliæ oppidum Cæſari ad Ligerim fluuium ſitum, Roberto Cœnali. *Orleans*, eſt. Parad. & Vigenereo potius *Gian*, videtur oppidum ad eundem fluuium ſitum; idque verum eſſe ex diſtantia quam Cæſar inter hoc oppidum & Agendicum ponit, oſtendit.

Genea, vicus Corinthi, vnde prouerbium, Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ᾽ εἴην Γενεάτης. Aliqui tamen incolas eius, Γενεάδας, vocant. Steph.

Genebria, mulier Veronenſis peritiſſima tempore Pij ſecundi Pontif. Rom. Hæc doctiſſimas ſcripſit Epiſtolas, quas recitabat decoro geſtu, voce virili permixta ſuauitate.

Genezara, Galilææ lacus circumſeptus vibibus pluribus & celebris, Solinus cap. 48.

Geneſe, vrbs Laconicæ. Steph.

Geneſius Gelaſius, ſcriba militum, juſſus ſcribere edicta in quibus Chriſtiani ad ſupplicia poſcebantur, calamum & Chartam abiecit & aufugit. Tandem propter Chriſti confeſſionem interfectus eſt.

Geneſius mimus nobilis apud Domitianum, qui Chriſtianos turpiſſimis geſtibus irridebat. Tandem & ipſe ſub imperatore paſſus eſt.

Geneſtes, portus & fluuius. Vnde Geneteum promontorium in quo templum fuit hoſpitalis Iouis, quem Xenion appellant. Steph.

Genethlius, dictus eſt Iupiter, quod ei incumbat cura gignendorum liberorum.

Genethlius, Palæſtinus doctiſſimus Sophiſta, diſcipulus Minutiani & Agapeti. Scripſit autem multas μελέτας ſeu, διαλέξεις & μονῳδίας, & multa alia, vt mirabile ſit dictu tam paucis annis vitæ tanta ſcripſiſſe. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta (vt Ariſtophanis interpres ait) quòd geniruræ præſit, qua ratione & Latinè Genetrix dicta eſt: cui de victimis ſacrificari quidpiam ſolitum erat.

Geneua, magni hodie nominis, & ſui juris (eſt enim vrbs libera, & imperialis) proxima Heluetiorum finibus. Gall. *Geneue*. Huius Cæſar meminit in comment. libro 1.

Genezar, ſiue Geneſareth, ſtagnum Galilææ, juxta quod CHRISTVS Apoſtolos vocauit. Luc. 5. Idem dicitur mare Tiberiadis, à Tiberiade ciuitate, & mare Galileæ etiam, ab adiacente Galilæa Prouincia. Habet hoc ſtagnum centum quadraginta ſtadia longitudinis, quadraginta ſtadia latitudinis.

Genius, dicebatur à priſcis deus naturæ, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, vnde cuiuſque rei dicebatur ſuus Genius: hominique duos Genios aſſignabant, bonum & malum. Accipitur pro ipſa natura. Quidam ipſam animam vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet: vnde Geniales ab antiquis appellabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. Inde prouerbium, Indulgere genio. Fuerunt etiam qui aquam, terram, ignem, aërem, item duodecim ſigna, & ſolem & lunam, deos genios facerent: & à gerendo, quòd multa gerere poſſent, primùm Gerulos, deinde Genios appellatos eſſe putarent.

Gennadius, Maſſilienſis ſcriptor, qui de viris illuſtribus Theodoſij tempore ſcripſit.

Gennæus, nomen viri, 2. Macch. 12.

Genoæ, populi Moloſſiæ, à Genoo duce ipſorum. Steph.

Genogallia, vrbs à Deſiderio Longobardorum rege capta, anno ab vrbe 1523.

Genſericus, Princeps Vandalorum: quum Carthaginem cepiſſet, omnéſque opes interfectis ciuibus in eius vſum vertiſſet, animum ad Eccleſiarum ſpoliationem adiecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione priuatas, equorum ſuorum fecit ſtabula.

Geenta, vrbs Indiæ extra Gangem. Steph.

Genthon, nomen viri, 2. Eſd. 20. Lat. hortus, viridarium, aut protectio ejus.

Gentianus, conſul cũ Baſſo, anno ab vrbe 965.

Gentinus, vrbs Troiadis, ab vno filiorum Æneæ condita. Steph.

Gentius, rex Illyriorum apud Liuium bell. Maced.

Genua, Ligurum caput in Italia ad mare noſtrum. Hinc incipit Apenninus mons, diſtátque à Sabatiis ſtadiis ducentis ſexaginta. Dicta Genua à genu, qui habet tanquam genu recuruum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe. Vel (vt quidam aiunt) à Genuino Phaëtontis ſocio. Alij etiam à Iano Italorum rege. Hanc Annibal penitus deleuit, ſed Cornelius Seruilius Conſul inſtaurauit, ſicut Liu. refert. Hinc fiunt adjectiua Genuenſis, & Genuanus. Quidam ex imperitioribus Ianuam hanc vrbem appellant, quòd à Iano conditam dicunt, vulgò, *Gennes*: hæc vrbs aliquando ad Tanaim vſque imperij ſui fines produxit. Theodoſiam enim (hodie *Ceffa*) ſuæ ditionis effecit, Cyprum, Leſbum, Chium inſulas, & Peram Thraciæ vrbem in poteſtatem redegit. Hodie toti Liguriæ & Corſicæ inſulæ imperat. Emporium celebre, cuius ciues potentiſſimi mercatura & negotiationibus, per omnes ferè orbis partes ma-

xiraum ſibi nomen atque diuitias compararant.

Genubath, filius Addad Idumæi aduerſarij Salomonis, 3 Reg. 11. Lat. furtiua, vel furtum, aut protectio, vel hortus filiæ.

Genúſus, fluuius, quem Dyrrachio euntes in Theſſaliam inueniunt. Lucanus libro 5.

Quam vincet Genuſus, quam mollior Aſpus,
Circumeunt ripu, &c.

Geon, vide Gion.

Georgi. Aſiæ populi, ab agricultura nomen ſortiti quibus vicinos Corſitas, Phoriſtas & Riphaces Mela. facit. Conſtat enim Tauricam Cherſoneſum Georgiam cognominatam, propter memorabilem in ea frumenti copiam. Vadianus.

Georgiana, regio Aſiæ à Tartaris ſubacta. Blond. libro 7. decad. 2. anno ſalutis 1211.

Georgius de Podebra. Bohemorum rex, anno ſalutis 1458.

Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multiſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius Trapezuntius, nobilis Philoſophus, qui in extrema ſenectute omnium literarum, quas antea nouerat, nominíſque ſui oblitus eſt.

Georgius Cappadox, tribunus militum ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem in Africa peremit liberata puella, quæ eidem in prædam deuota fuerat. Theologi nonnulli exiſtimant fictitium eſſe nomen, ſub quo veteres Chriſti Eccleſiam à Satanæ tyrannide liberantis, imaginem & paſſionis meritum propoſuerunt.

Gephyra, vrbs Bœotiæ: eoſdem & Tanagræos eſſe aiunt. Steph.

Gephyræi Phœnices, qui cum Cadmo in Græciam venerunt, è quorum genere fuêre Hermodius & Ariſtogiton, Athenas litteras intuliſſe dicuntur.

Gephyrote, vrbs Libyæ. Steph.

Gergobina, Galliæ ciuitas. Boiorum Metropolis, vulgò, *Moulins en Bourbonnois.* Cæſ. libro 7, bell. Gall.

Gergouia, oppidum Auernorum in monte poſitum. Hodie, *Clermont en Auuergne*, vocatur.

Gera, i. ruminatio, ſiue peregrinatio, aut certatio, vel conflictus, filius Beniamin. Geneſ. 46. qui 1. Par. 8. Anaræ filius Bela filij Beniamin. Pater item Aod. Iudi. 3. Pater item Semei viri, de cognatione domus Saul. 2. Reg. 16.

Gera, arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geræ, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

Geræſtus, vicus quidam à Geræſto Iouis filio, in quo Neptuni templum erat. Steph.

Gerania, vrbs Phrygiæ, item mons inter Megaram & Corinthum, à quo ſe præcipitem dedit Ino, cùm fugeret Athamantem. Steph.

Geranthæ, vrbs Laconicæ. Steph.

Gerara, i. peregrinatio, vel certatio, vel conflictus, Metropolis terræ Palæſtinæ, in qua natus eſt Iſaac. Geneſ. 10. 20. & 26. Ab hac Gerarítica regio nomenclaturam ſumpſit. 2. Paral. 14. quæ olim terminus Chananæorum fuit ad auſtralem plagam.

Geraræ, Γέραραι vt inquit pollux, quatuor decem erant mulieres, à rege Athenienſium conſtitutæ, quæ ſacra ſecreta Dionyſio faciebant, quas ſolemni hoc adactas à regina iureiurando ſcribit Demoſt. in orat. contra Neæram. Pea & pura, & munda ſum à cæteris immundis, & à viri congreſſu, & Theognia & Iobacchea Miniſtro Dionæſio ritu patriæ, & ſtatis diebus.

Géraſa, vrbs Cœleſyriæ, illius quæ Teſſareſcæ decapolis dicitur. Viros claros inde oriundos Steph. recenſet. inde geraſeni. Mar. 8.

Geraſtus, filius Mygdonis, à cuius filiabus Parthenopolis in Syria dicta eſt. Steph.

Gerea, vrbs Indica. Steph.

Geren, vrbs aut vicus Lesbi, à Gerene Neptuni filio. Steph.

Gerenia, vel Gerenus, vrbs Meſſeniæ, vbi Neſtor Pylius educatus eſt. Steph.

Gergeſæi populi, Geneſ. 15. Lat. peregrinationi, vel conflictui, vel ruminationi appropinquantes.

Gergeſæus, filius Chanaan. Geneſ. 10.

Gergina, Myſiæ vrbs Atheneo, ad Idam montem, quam ſuo tempore, *Gergithα*, appellatam addit.

Gergis, vel Gergithus, vrbs Troadis. Steph. Hinc Gergithes, & Apollo Gergithius.

Gergobia, Cæſari, ſed Γεργοουία Straboni, Galliæ in Aruernis oppidum ad flumen Elauer. *Gergoie*, Gab. Simeonio.

Gergobina, Cæſari Galliæ in Boiis oppidum, *Molins*, Paradino. Vigenereus mauult, *Monluçon*, vel *Nevy*, vbi ſunt thermæ, & multa antiquorum Romanorum veſtigia.

Gerion, vide Deabus.

Germania, regio Europæ latiſſima, quę à Gallis, Rhætis ac Pannoniis Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis Dacisque metu mutuo, ac montibus ſeparatur: cætera ambit Oceanus, latos ſinus, & inſularum immenſa ſpatia complectens, Germaniæ termini ab auctoribus, vt quiſque ſui temporis rationem ſequutus eſt, adeò variè deſcribuntur, vt triplicem quaſi Germaniam, ſecundùm ejus ætatem facere videantur. Veterem nempè, mediam & recentem. Veterem vocant Beroſianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio, eiúſque accolis circumſcribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius coætanei ferè cognoue-

gnouerunt, que cum ex ipſis auctoribus ſatis nota ſit, non opus videtur hic denuò eam deſcribere. Porrò recens Germania, quę noſtra eſt memoria viſitatior, vltra Rhenum eatenus eſt extenſa, vt omnes fermè Belgas vſque ad Alpes Tridentinas contineat. Ita quoque vltra Viſtulam Ortum verſus vſque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit eius longitudo ab Iccio portu (vulgò Caletum) vſque ad Lithuanię fines, habebítque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes vſque. Huius regionis incolę Germani dicuntur, cuius nominis rationem ad Romanos authores nonnulli referunt, qui cum primùm Rhenum deuictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flauo, forma, prętereà & moribus viuendi ritu Gallis ſimillimos, Germanos eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alij inde Germanos dictos putant, quòd peculiari eius regionis ritu, ſe mutuò ſua lingua Germanos, h.e. fratres conſalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex ſua potiùs lingua petendam exiſtimant. Illi enim *Gar*, ſiue *Ger*, totum dicunt, & *Man*, virum: vt Germanos dictos intelligas, quaſi prorſus viros. Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſia, aut Africa, aut Italia relicta Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperam cœlo, triſtem cultu aſpectúque, niſi patria ſit. Hinc Germanici & Germanicani, quæ inter ſe differunt, ſicut Hiſpanienſes ab Hiſpanis ſeparantur, Sicilienſes à Siculis. Nam Germanicani dicuntur milites Romani in Germania militantes: Germanici qui ex Germania ſunt.

Germania inferior, quam omnes ferè exteri (partem pro toto accipientes) vno nomine Flandriam, incoláſque Flandros indigitant non modò Comitatum Flandriæ, verumetiam ſexdecim alias ditiones continet, videlicet Ducatum Brabantiæ, Limburgi, Lutzenburgi, & Geldriæ: Comitatum Arteſiæ, Hannoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ, Namurci, & Zutphaniæ: Marchionatum ſacri imperij, dominia Friſiæ, Meulhiniæ, Vltraiectenſis, Tranſyſalanæ & Grœningæ. De quibus ſingulis ſuo loco dictum eſt.

Germanica, legio ſeptima. Ptol. Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

Germanicia, ſeu Germanicea Euphrateſiæ vrbs, Steph. iuxta Amanum montem, hæc in vetuſto nummo, vt dicit Onuphrius, *Colonia Iulia Germanicia Sacia Auguſta Fœlix* dicitur, Theodoricus 2. cap. 25. ſcribit Germaniciam eſſe in loco, vbi Cilicum, Syrorum & Cappadocum fines terminantur, ſubiectam autem Euphateſiæ regioni.

Germaniciana, Africæ Propriæ vrbs apud Antoninum. *B. germaniciana* meminit D. Cyprianus, in concilio Carthaginienſi.

Germanicia, vrbs Galatiæ. Paul. Diaconus, eámque *Mirāngulos* vocat.

Germanicopolis, Aſiæ minoris circa Helleſpontum vrbs, Plin. eius meminit Ammianus 27. ſed dicit eſſe in Cilicia.

Germanicum mare nominat Plinius, in quo ſunt inſulæ Gleſſariæ & Thule eſt Ptol. *Germanicus Oceanus*. Plutarc. in Cæſare *Atlanticum*, Tacitus & alij *Septentrionale*, appellant. Claudianus *Cimbricum*. in quo Rhenus ſe exonerat.

Germanicus Cæſar, collega C. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 764.

Germanij, Perſiæ gens. Herodoto, in Clio.

Germanion XXVIII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 209.

Germanopolis Paphlagonorum vrbs, in Galatia, Ptol.

Germanorum Caſtra, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Germanus, Capuæ Epiſcopus, an. ſalut. 521.

Germanus Altiſſiodorenſis epiſcopus, à Pelagiano errore Britannos ad veram fidem reuocauit, anno ſalutis 431.

Germara, Celtica gens, quæ diem non videt. Steph. ex Ariſtotelis Admirab. circa Celticam gentem eſſe quandam, quæ interdiu nihil, noctu duntaxat videat, ſcribit Apollonius ex Eudoxo.

Gerontia, inſula ante ſinum Pagaſicum. Plin. lib 4 c. 12.

Gerrha, nomen trium vrbium, quarum vna eſt in Syria, alia prope Traconitas, alia in felici Arabia. Stephano vrbs eſt Chaldæorum.

Gerrheni populi, 2. Macch. 13.

Gerthi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens apud Ptolem. Sunt Arabiæ fœlicis populi. Ptol.

Gerrhum, Ptol. Gerra Straboni, Ægypti vrbs ad mare mediterraneum, in latere Orientali. *Maſeli* fortè nunc.

Gerrhus, fluuius Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herodot. lib. 4. Steph. locus eſt & fluuius proximus Boriſtheni.

Gerſam, filius Moſis, Exod. 2. Heb. Gerſom: Lat. aduena ibi, ſiue peregrinus nominatus.

Gerſom, filius Moſis, 1. Par. 6. 15. 23. Eſt & alius Gerſom de filijs Phinees. 1. Eſd. 8.

Gerſon, filius Leui, filij Iacob. Gen. 46. 1. Paralipom. 6. Lat. exilium eius, vel peregrini mutatio.

Gerunda, Hiſpaniæ vrbs Ptolemæo. Vulgò *Giron*.

Gerundenſis ager, à Saracenis vaſtatus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Geruninm, Steph. Italiæ vrbs eſt, quam Quadratus Geteniam appellat. Polybio eſt Apu-

lix vrbs decem ſtadiis ab Aufido flumine diſtans. *Geryon* apud Liu. vocatur.

Geruſa, Sarmatiæ in Aſia ciuitas. Ptol. hodie S. Georgius.

Geryon, onis, ſiue Geryones, næ, Chriſaoris filius, Heſiodo, trium Hiſpanicarum inſularum rex, Balearidum videlicet duarum, & Ebuſi, quæ res locum fecit poetarum fabulis. vt Geryonem tricorporeum fuiſſe diceretur. Hunc Hercules interfecit, bouéſq; eius in Græciam abegit. Sunt qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres tanta inter ſe animi concordia viuentes, vt anima vna regi putarentur.

gerzi, nomen pagi, 1. Reg. 27. Lat, ſecuris, ſiue ſciſſor.

geſan, i appropinquans, aut vallis mutationis ſiue eboris vel omni, filius Iehaddai. 2. Par. 2.

geſchil trum. Specus, vnde ſpirare Aquilonem Plinius dicit, Turnebus Geichliithrum vocat, duobus diremptum diſtinctúmque vocabulis γῆς κλεῖθρον, id eſt terræ clauſtrum, aduerſ 24 cap. 42. qua ratione Helleſponti clauſtra apud Var. de ling. Lat & πόντου κλεῖδα dixit Euripides, vt etiam Æſchylus in Perſis κλεῖσαι βόσπορον & Herodotus ζεῦξαι.

geſodunum, vrbs in Norico, Ptolemæo, vulgò *Salzburg*.

geſſoriacum, Ptol. oppidum Morinorum nauale. Volunt nonnulli eſſe illud oppidum, vnde breuiſſimus eſt in Angliam traiectus, quod vulgò Caletum vocant.

geſſaces, mons, Trebellio Pollioni in vita Gallieni Impera. Labio *Sebek* leſt, in Hungaria.

geſſen, id eſt appropinquatio, regio Ægypti, vbi Iacobus Patriarcha cum ſuis habitauit liberis, quam nonnulli (vt Hieronymus in Hebraicis quæſt. author eſt) Thebaidem vocant. Gen. 43.

geſſur, i. vallis aſpectus aut vallis bouis, ſiue vallis murus, aut pons, regio Syriæ, 2. Reg. 3. 1. Par. 1 & 3.

geſuri, regio Syriæ, quæ & Geſſur. Deut. 3. Ioſue 1. 3. 1 Reg 27.

geſſus, Ioniæ fluuius, Plinio & Straboni qui regionem omnem circa Geſſum Pannoniam nominat.

geta Cæſar, conſul, collega Plautiani, anno ab vrbe 945.

getæ, populi in Scythia Europæa, Appianus Dacos appellat. Strabo verò lib 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, vt Getæ ſint, qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Dauos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum & Getarum ſeruilia nomina in vſu maximè fuerunt. Ælius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea Gothi appellati ſunt.

geticus, a, um, vt Humus Getica.

geth, i, torcular, ciuitas Palæſtinæ à Roboam conſtructa, 2. Paral. 11. Vnde Ionas Propheta, 1. Reg. 6. & 17. 4. Reg. 14. Quæ aliàs Anthedon, item & Agrippia. Volater. lib. 1. dicitur.

gethaim. torcularia ciuitas ad quam fugerunt Berothitæ interfectores Iiboſeth. 3. Reg. 3.

Geth-hepher, ciuitas in tribu Zabulon, Ioſ. 19 Lat. torcular fodiens, vel explorans, ſiue confundens, aut exprobrans.

gethai, populi, Ioſuæ 13. 2. Reg. 15. Lat. torcularia.

gether, filius Aram Gen. 10. Ab hoc Acarnanij ſiue Carij (vt refert Hieron. in quæſt. Heb.) originem traxêre. Sunt tamen qui illum Getarum ſeu Gothorum ſtirpem fuiſſe velint. Eſt & Gether, 1. Reg. 30. vrbs Sacerdotalis in tribu Iuda prope Saraa & Eſthaol, ſed quum apud Hebræos per Iod ſcribatur, vide Iether.

geth, Philiſtinorum vrbs, patria Goliath, inter Aſcalonem & Gazam. *Ybelim* hodie dici ſcribit Poſtellus.

getheum, vide Crana.

geth-remmon, nomen ciuitatis. Duæ autem fuerunt, altera data tribui Dan. Ioſue 19. altera tribui Manaſſe. Ambæ autem Leuitis poſtea aſſignatæ, Ioſ. 21. Lat. torcular mali punici, aut torcular excelſum.

gethſemani, nomen vallis quæ eſt ad radices montis Oliueti. Matth. 26. Marc. 14. Lat. vallis pinguedinum, aut vallis olei.

gethuſſa, vrbs Libyæ Steph.

getia, regio Getarum in Thracia.

getuli, Africæ populi, & Libyæ primi omnium ex Punicorum Annalium fide Africam tenuerunt, aſperi incultique: quibus cibus erat caro ferina, atq; humi pabulum vti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege aut imperio cuiuſquam regebantur: vagi, palantes, quò nox coegerat ſedes habebant. Salluſt. in Iugurth. Vide Getvlia.

Gezer, ciuitas, 2. Regum 5. Eadem quæ & Gazer dicitur. Lat. præſciſſio, ſiue diuiſio, aut ſententia.

Gezeron, nomen ciuitatis. 1. Macchab. 4.

Gezer filius Caleb, 1. Par. 2. Lat. tondens, aut vellus, ſiue tranſitus.

G I

Giah. nomen loci 2 Reg. 2. in tribu Benjamin pro quo interpres vertit Vallis.

Gibel, vide Gabala.

Gibelini & Guelphi, duæ quondam fuêre per Italiam factiones. anno nimirum Chriſti, 240 quæ odio exitiali inter ſe digladiabantur. Earum autem origo tale dicitur initium habuiſſe Cùm Fridericus II. Imperator in Italiam proficiſceretur, excommunicatus eſt à ſummo Pont.

Pont. Luſtrans verò ſingulas ciuitates, facilè deprehendit, qui propenſum erga ſe haberent animum. Qui igitur ei fauebant, illos vocabat Germanico nomine, Gibelinos: eos verò, qui auerſum à ſe habuerunt animum, appellauit Guelphos. Horum vocabulorum ratio eſt incepta. Hinc tandem varia & multiplicia ſcelerũ genera,in plurima ſubſecuta ſũt ſecula. Hanc hiſtoriã Munſt. lib.2.cap.3. fusè latéque ſcripſit.

Giblij, populi ciuitatem Gebal in Syria habitantes: de qua Pſal.82. Ezech.27.3. Reg.5. Giblin. Heb. Lat. Termini, vel confinia,aut terminus maris.

Gichthis. Ptol. Africæ propriæ vrbs. *Gita* Antonini eſt, iudice Simlero. Fortè hodie *Galfacar*, vt Moletius dicit.

Gideroth, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15. Latin. muri, ſiue maceriæ aut ſepes.

Gidica, vxor Comminij Laurentij, quæ dum Communium priuignum maximè deperiret, neque tamen ad concubitum poſſet inducere: ſe ſuſpendit. Doſitheus apud Plut.

Giezi, i. vallis viſionis, aut vallis pectoris, famulus Eliſæi. 4.Reg.4.

Giganeum, Colchidis vrbs apud Ptol. *Sanapolis* Nigro.

Gigantes, Telluris filij, excelſiſſimæ ſtaturæ, & draconum pedibus, in deorum perniciem procreati, vt ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Iouémque de cæli poſſeſſione deiicerent. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 20 Gigantes nihil aliud fuiſſe credit, quàm hominum quandam impiam gentem, deos negantem, & ideò exiſtimatam deos pellere de cœleſti ſede voluiſſe. Horum pedes in draconum volumina definiebant, quòd ſignificat, nihil eos correctum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu atque proceſſu in inferna vergente. Phyſici verò interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui dum exitum non inueniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fruſtra ipſa quaſi in cœlum eiaculantur, Hos poëtæ in campis Phlegræis cum diis congreſſos fabulantur: ſed partim Iouis fulmine, partim Apollinis & Dianæ telis confixos cecidiſſe, alioſque ſub Ætna monte, alios ſub Mycone & Lypara inſulis ſepultos eſſe: nonnullos etiam in Tartarum detruſos impietatis ſuæ pœnas luere. Siciliam olim inhabitarunt, poſtea Læſtrygones deinde Anthropophagi, & tandem Cyclopes dicti fuere, vt ſcribit Fazellus cap.1.decad.2.rerum Sicularum.

De Gigantum autem origine variæ ſunt priſcorum opiniones. Alij námque illos Titani & Terræ filios fuiſſe ſcribunt, alij ex ſanguine Titanorum à Ioue interfectorum è terra eſſe natos aiunt. Heſiodus ex ſanguine cœli, amputatis illius à Saturno virilibus genitos eſſe dixit. Ioſephus verò in Antiquitatibus Iudaicis, contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuiſſe procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius, ex ſacra hiſtoria argumento ſumpto, aſtipulari videtur. Sed D. Auguſtinus, cæteríque recentiores Theologi rectè iſtam reiiciunt opinionem, quòd dæmones cum mulieribus verè coire poſſe, prolémque aliquam ſuſcipere, impoſſibile ſit.

Gigantum autem vrbs maxima fuit. Enos circa Libanum montem, qui vniuerſo dominabantur orbi, ob occaſu ſolis ad ortum. Iſti vaſtitate corporis ac roboris confiſi, inuentis armis omnes opprimebant, libidiníque inſeruientes, inuenerunt papiliones, & inſtrumenta Muſica, omnéſque delitias. Manducabant homines & procurabant abortus, in edulíúmque præparabant: & commiſcebantur matribus, filiabus, ſororibus, & maſculis, atque brutis: ac denique nihil erat ſceleris, quod non admitterent, religionis ac Dei contemptores. Beroſ libro 1.

Gigantum eſſe Libyæ gentem, quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus quos plurimos & odoratiſſimos apud eos ſponte ſua tellus producere ſolet, arte quadam optimum adeò mel conficere dicuntur, vt non multum ab apum melle diſtare videatur. Leoni. Thom. lib.5.cap. 77. Hinc Giganteus,a,um.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigonus, vrbs Thraciæ iuxta Pallenem, à Gigone Æthiopum rege dicta, quem Dionyſius vicit. Hanc Artemidorus Epheſius Gigonidem vocat, Steph.

Gihon, fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis parte, 3. Reg. 1. 2. Paral 32. Latin. pectus, aut eductio, vel exitus, ſiue vallis gratiæ, vel manſionis.

Gilda, vrbs Libyæ. Steph.

Gildo, rex Africæ, Maſcezelis fratris ſui filios necauit. Is in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, cum v. M. pugnatorum fraternas copias deleuit: ipſiúſque Gildonis, à fuga retracti velo gulam, quibus mandatum erat, fregêre. Pomp. Oroſ lib.7.cap. 36. Diacon. lib. 13. Blond. lib. 1. dec. 1.

Giligambæ, populi Libyæ. Steph.

Gilimeres, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1187.

Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracuſanos cum auxiliaribus copiis miſſus.

Gillus, exul Tarentinus, Herodoto. Hic quum Perſarum exploratores à piratis captos pecunia ſua redemiſſet, & ad Darium reduxiſſet, iuſſus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit, vt regis opera in patriam reduceretur.

gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda Ioſue 25. 2. Regum 15. Lat. exultatio, ſiue reuolutio, vel tranſmigratio, aut reuelatio.

gilonicæ habitatores ciuitati gilonis.

gimbrate, Sycionitarum rex, anno ab vrbe 1109.

gimera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe 456. Liu. lib 10.

gindanes, populi Libyæ, qui ſolo Loti arboris fructu victitant, Stephano. Apud hos vxores multi pelliceis fimbriis adornantur. Nam cùm ducant pulcherrimum à plurimis adamari, à ſingulis quibus ſui copiam faciunt, fimbriam vnam exorant, eóque argumento oſtendunt quod habuerint amatores. Herod. lib. 4.

gindara, vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenſes, vel Gindari Steph.

gindes, fluuius qui per Dardanos fluens, ingreditur Tigrim.

gineth, pater Thebni. 3. Regum 16. Lat. hortus, vel protectio.

gingla, oppidum Comagenes, non procul ab Euphrate fluuio. Plin. lib. 5. c. 24.

ginglymote, vrbs Phœniciæ. Steph.

gingunum in Vmbria mons Straboni. *Cerognone*, Leandro eſt.

gion, vel Geon, fluuius qui apud Ægyptios Nilus vocatur, in Paradiſo oriens, vniuerſam circuit Æthiopiam. Quo nomine etiam vocatus eſt mons in Iudæa, apud quem Salomon in regem vnctus fuit.

gippius, Romanus vir, qui ſimulabat ſe dormire & ſtertere, quò faciliùs eius vxor mœcharetur vnde natum adagiũ videtur Ciceroni in quadam epiſtola ad Fabium Gallum Non omnibus dormio. Author Lucilius apud Bero-aldum.

gir, Libyæ fluuius, apud Ptol. quem Mercator *Niger* nominat.

girim, mons apud Garamantas, in quo naſci gemmas vetuſtas teſtata eſt.

gisbertus, Lotharingiæ dux, anno ſalut. 915.

giſira, Africæ propriæ vrbs Ptolemæo, *One* à Iacobo Caſtaldo indigitatur.

giſla, Lotharij Lotharingiæ regis filia, Godefridi Northmannorum regis vxor. Æmil. lib primo.

giſſa, Plin. eſt inſula Illyrici maris, *Page* dicitur Volaterrano.

giſulphus, Salerni princeps, anno ſalutis 1048.

giſulphus, Apuliæ Comes, Beneuentum cepit, anno ſalutis 1051.

giſumar, Vandalorum rex ann. ab vrbe 1098.

gitta, vrbs Palæſtinæ. Steph.

G L

glabrio, conſul cum Vlp Traiano, anno ab vrbe 845. quo tempore Domitianus Imperator Dominum & Deum ſe appellari iuſſit Caſſi Eu- ti op. lib. 9. Suet. in Domitia.

glabrio, Coſſ. cum Hamullo, anno ab vrbe 904.

glabrio, conſul cum Antonino Commodo, anno ab vrbe 938.

glabrio, Conſul cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.

glàſira, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 952.

glandómerum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolomæus, vulgò hodie *Mondannedo*.

glanicus amnis Italiæ, qui & Lyris appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ Nymphæ Minturnenſis.

glanis, fluuius Cumæ, à quo glanis vel glanins, piſcis dicitur. Eſt & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tiberim fluuium Steph.

glanum. Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem. vulgò G p.

glaphyræ, vrbs Theſſaliæ, à glaphyra conditore, Magnetis filio. Homerus. Eſt & vicus Ciliciæ, à Tarſo verſus occidentem triginta diſtans ſtadiis, Steph.

glaphyrus, notiſſimus adulter Iuuenalis tempore, de quo is Satyra 6.

Vxorem ducu de qua citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiat pater.

Nomen deductum eſt à feſtiuitate & elegantia, quam græci γλαφυρότητα dicunt.

glarona, Heluetiæ ciuitas, vulgò *Glaris*, altiſſimis cingitur montibus ab Ortu, Vriorum montana, ab occaſu autem Suitiorum montes attingit. A Septentrione olim clauſa fuit muro extenſo per tranſuerſum vallis à monte ad montem. Confœderauit ſe reliquis Heluetiis: anno M CCCLII.

glauci tribus, in Lycia eſt, à glauco heroë dicitur. gentile, glaucodemus.

glaucia, oppidum Ioniæ Steph.

glaucias medicus fuit in anatome cadauerum exercitiſſimus Cæl lib. 16. c. 19.

glaucôpis habens oculos cæſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ a Latinis dicitur Cæſia à colore cæli quaſi Cælia. Diodorus ſcribit aërem nominatam eſſe Pallada: & ideò dici Glaucopin, quoniam aër glauci, hoc eſt viridis, ſit aſpectus.

glaucus, Hippolochi filius, qui Troiano bello Priamo ſuppetias tulit: homo tam ſtupidus, vt cum Diomede, armorum permutatione facta, æneaacceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Martial. libro quinto. Ferunt tamen hunc ab Aiace occiſum: cùm pro corpore interfecti Achillis pugna-

pugnaret,& poſtea in Lyciam ventis delatum in fluuium mutatum eſſe.

Glaucus piſcator, cùm piſces captos in ripa explicuiſſet, ij ſubitò contacta quadam herba ſe colligentes in fluuium proſilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus, in aquam inſiluit, mariſque deus factus creditur. Alij aliter referunt hanc fabulam, Glaucum inſignem vrinatorem fuiſſe, qui cùm ſæpius inſpectantibus ſuis municipibus in fluuium ſe deieciſſet, diutiúſque ſub aqua moratus ſemper emerſiſſet: tandem cùm illis fruſtra expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris deus. Promathidas Heracleotes Glaucum ex Polybo Mercurij filio & Eubœa filia Larymni genitum fuiſſe tradidit. Mnaſeas verò lib. 3. Europæorum, Anthedonem & Alcyonem parentes eius fuiſſe affirmat: natandi, vrinandique apprimè peritum, ideo Pontion, i. marinum vocatum fuiſſe, raptáque Syme Ialemi ac Dotidis filia, in Aſiam traieciſſe ac prope Cariam, deſertam quandam inſulam habitaſſe, quam Symen ab vxoris nomine appellauit. Euãthes heroicorum verſuum poëta, in ſuo de Glauco hymno Neptuni filium Naidíſque Nymphæ illum fuiſſe tradit & cum Ariadne à Theſeo derelicta quam deperibat in inſula Dia concubuiſſe. Poſis Magneſius libro 3. Amazonidis, nauis Argi Glaucum architectum, gubernatorémque fuiſſe tradit, & in Iaſonis cum Tyrrhenis nauali pugna ſolum eum nullo vulnere ſauciatum fuiſſe, ſed vt Ioui placuerat, in fundo maris apparuiſſe. deúmque maris ita factum, à Iaſone ſolo viſum &c. Vide Athenæum Deipn. lib. 7. vbi multa alia de hoc Glauco referuntur.

Glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cùm equas ſuas à coitu cohiberet, quò eſſent velociores, Venus indignata, furorem eis tantum immiſit, vt dominum dilacerarint. Virgil. 3. Georg.

Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati ſunt reges, multíque hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois filius, in mellis dolio necatus, qui Æſculapij ope reuixit.

Glaucus Carytius pugil, ex Eubœa, qui ex aratro in Olympia productus, ſæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictus Cretenſis.

Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur, Herodoto.

Glaucus, Lemnius ſtatuarius. Steph.

Glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euſeb.

Glaucus, Libyæ ſinus, & amnis. Plin. Strabo.

Glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educauit. Plutarch.

Glesſaria, inſula in Oceano Germanico, quæ teſte Solino, criſtallum dat & ſuccinum, *Sudaw* vulgò appellata, haud longè à Pruſſia. Hanc Plin. Auſtrauiam vocari ſcribit, peninſula Baltici maris eſt, in cuius Iſthmo vrbs Regio mons, vulgò *Conimsberch* ſita eſt.

Gletes, gens Iberica poſt Cynetas. Steph.

Glyſſas, vrbs Bœotiæ à Gliſone aut Gliſante quodam dicta. Steph.

Glogauia, vide Lugidunum.

Glotildis, vxor regis Clodouei, quæ relictis opibus & regno, cœnobio ſe incluſit.

Glycerium, Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis (quam à Praxitele gratis acceperat) Theſpienſibus dono dedit.

Glycera, virgo formoſiſſima apud Horat. *Vrit me Glyceræ nitor ſplendentis pario marmore purius, Vrit grata proteruitas, & vultus nimium lubricus aſpici.*

Glycon, vir robuſtiſſimus, & gladiatoria quadam totius corporis firmitate. Horat.

Nec quia deſperes inuicti membra Glyconis.

Glycon, medicus Panſæ Conſulis, qui in carcerem cõiectus eſt ob ſuſpicionem veneni quod ferebatur indidiſſe vulneri domini ſui. Sueton. in Auguſt. & Cicero in Epiſt. ad Brutum.

G N

Gnatо, Siculus homo voraciſſimus, qui conuiuiis adhibitus, ſeſe in paropſides emungebat, vt cæteris abſtinentibus ſolus veſceretur.

Gnes, gens quæ Rhodi habitauit: Gentile, Gnetes, vel Ignetes.

Gneus, prænomen viri, vide Cnævs.

Gnidus, vide Cnidvs.

Gnoſidicus, Nebri clariſſimi Aſclepiadarum in Co inſula filius: Steph. magni Hippocratis medici proauus.

Gnoſippus, ea voracitatis infamia adeò laborauit vt Athenienſes liberis ſuis interdixerint ne cum eo veſcerentur.

Gnoſus, ſiue Cnoſus, ſiue Cnoſſus, vrbs Cretæ clariſſima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiuſdem nominis fluuio. Hinc Gnoſſius adiectiuũ Itẽ Gnoſſis, ſidis: Gẽtile fœmininũ, quo poetæ vtuntur pro Ariadne Minois regis filia.

G O

Goaréne, regio Arabiæ prope Damaſcum, dicitur etiam Goarea. Steph.

Goatha, nomen loci non procul à Ieroſolyma. Ierem. 31. Hunc Lyranus Golgotha eſſe putat. Lat. tactus eius, aut mugitus eius.

Gob, nomen loci, 2. Reg. 21. Lat. ciſterna, vel locuſta, vel altitudo.

Gobæum promontorium, Galliæ oppidum, Ptol. vulgò, *Le four.* Volater. dicit eſſe *Tombelaine pres S. Michel. S. Matthieu* Villanouano.

Gobar, Meſopotamiæ quõdam præfectus fuit, qui Euphratem fluuium opere deduxit, ne præci-

piti curſu Babyloniam ·nfeſtaret. Plin.li.6.c.26.

Gobazes, Lazorum qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307. Agath. lib 2.

Gobrias, vir Perſa nobilis, vnus ex his qui cum Dario aduerſus Magos coniurarunt. Nam erat Darij ſocer, antequam regnum Darius ipſe adipiſceretur, Herod. lib. 7.

Godefridus, Danorum rex, an. ab vrbe 1543.

Godefridus, Northmannorum rex, ann. ſalutis 884.

Godolias, id eſt, magnitudo Domini, aut fimbria Domini, filius Ahicam, filij Saphan, 4. Reg 25. filius item Amariæ. Sopho. 1.

Gog, nomen gentis, Ezech. 38. Apoc. 10. filius Ioel, 1. Paral. 5. de gente, vide D. Hieronymum Lat. tectum vel ſolarium, ſiue tegulatum.

Gogarene, regio inter Colchos & Iberos Ste.

Golan, ciuitas in Baſan, Deuter. 4. quæ Ioſuæ 20. dicitur Gaulon: licet Hebraicè Golan legatur. Lat. tranſmigratio, ſiue reuolutio.

Golgi, gorum, locus in Cypro inſula. Veneri & Cupidini ſacer. De quo Catul. in nuptiis Pelei.

Golgotha, i. caluaria, vbi ſcilicet ſunt caluariæ mortuorum, locus in quo crucifixus fuit Chriſtus Dominus noſter, Ioh. 19.

Gogus, ſtatim propemodum à diluuio, Sabęam Ariam, cognomento Fœlicem, vnà cum Sabo patre ſuo, tenuit. Beroſ. lib. 4.

Goliath, nomen gigantis, quem expugnauit Dauid, 1. Reg. 17. Lat. tranſmigratio, aut accumulatio, ſiue reuolutio vel detectio.

Gomer, filius Iaphet, Gen. 10. à quo Gomeritæ, qui nunc Galatæ dicuntur. Hoc nomen habuit & filia Diblaim, vxor Oſeæ, Oſeæ 1. Lat. conſumens, vel deficiens, aut conſummans.

Gomerus Gallus, omnium primus ſuas poſuit colonias in regno, quod pòſt Italia dicta eſt. Et regionem ſuam de ſuo nomine cognominauit, illóſque docuit legem & inſtituta. Beroſ. lib. 3.

Gomolitæ, populi Idumææ.

Gomorrha ciuitas Pentapoleos, ad Orientalem plagam terræ Iudæ ſita in vicinia Sedom. Gen. 16. Ea cum Sodoma, igne cælitùs immiſſo, deflagrauit. Lat. populus rebellis, aut populus timens, ſiue manipulus aut ſeruitus.

Gomphi, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Gondemaris Hiſpaniæ rex, an. ab vrbe 1355.

Gondræ, populi Thraciæ, Herod. Cendra & Rhonda dicitur vt vult Steph.

Goneis. vrbs Thraciæ, cuius incolas aliqui vocant Adrianopolitas. Steph.

Goniades, Nymphæ iuxta Citherium flumen, ſacellum habentes de quibus opinio eſt, earum aquas ægros ſanitati reſtituere. Strabo lib. 8.

Gonni, vrbs Perrhæbiæ, à Guneo quondam Cyphi nepote dicta: Regio Gonnia. Steph.

Gornocondylus, oppidum quod Philippus Olympiadem appellauit, inquit Liuius lib. 39. Perrhæbiorum eſt, in Macedonia, fortè idem cum Gonno à Strabone & Ptolem. deſcriptio.

Gonnus, vrbs in ſuperiori parte Theſſaliæ: vnde ad Theſſaliam introitus comperitur.

Gotharis, Africæ tyrannus, anno ſalutis 548. Procop.

Gonuſſa, vrbs Perrhæbiæ. Steph.

Goráma, regio Arabum Scenitarum, cuius incolæ Gorameni.

Gordianus ſenior, audita filij morte, qui pro patria in bello occubuerat, laqueo ſe ſuſpendit iam octogenarius: partim dolore amiſſi filij, partim ne traheretur captiuus. Marcellus libro 16.

Gordianus iunior, cum Maximo Pupieno & Balbino XXVII. Romanorum Imperator, anno ab vrbe 991. Saporem Perſarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Niſibim rurſus ſubegit, Iul. Capito. Oroſ. lib. 7. c. 19. Eutrop. lib. 18. in finibus Perſicis à Philippo interfectus eſt.

Gordiani Cæſares tres fuerunt, pater, filius, & nepos. Volaterr. lib. 23. Horum patri adeò literæ placuerunt, vt pluris fecerit librorum quàm auri vel argenti ſibi theſaurum comparare, habuit enim in Bibliotheca LXII. millia librorum. Iul. Capit.

Gordiêum, vrbs magna Phrygiæ iuxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ, nunc Sardis vocatur. Steph. & Oroſ. lib. 3. c. 16.

Gordieus, mons Armeniæ, vbi primùm arca Noë conſtitit: cuius quidem arcæ aliqua pars adhuc exiſtere dicitur, ex qua homines bitumen tollere ſolent, quo maximè ad expiationes vtuntur, Beroſ. libro primo, & Ioſeph. in Antiq.

Gordij murus, vrbs Midæ, à Gordio filio condita. Steph.

Gordio, Phrygiæ ciuitas ad Sangarium fluuium, vbi Alexander Gordium nodum ſoluit. Oroſ lib. 3. c. 16. Arrianus & Xenophon Gordion appellant.

Gorditanum, promontorium Sardiniæ inſulæ. Ptolem. & Plin. *Cabo Lugnaori* Pineto: *Argentar* Nigro.

Górdius, XXIX. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 208.

Górdius, rex Phrygiæ, ruſticus alioquin & ignobilis, rex deſignatus & cõſalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingreſſus fuiſſet, in cuius rei memoriam lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis: vnde natum prouerb. Nodus Gorgius.

Gordiæa, regio Perſica, à Gordico Triptolemi filio.

mi filio, Steph. Vocat etiam Gordos Gorgyas, & Gordochos hos populos, & montes Gordyæos.

Gorduni, Galliæ Belgicæ populi, ſub Neruiorum imperio, Cæſari in commentariis, Gendt Marliano eſt, magnitudine & trium fluuiorum confluentia eſt ſpectabilis Flandriæ vrbs.

Gordynia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de Concordia, Græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitauit Olympiæ.

Gorgias, philoſophus Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis diſcipulus, Iſocratis autem & aliorum philoſophorum & rhetorum præceptor, Cic. in Bruto, & lib. de Oratore. Hic arte ſua rantùm pecuniæ corraſit, vt auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conuentu poſcere, qua de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in diſceptationem, quæſtionémque vocaretur, eſ copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur. Is inſtituit orationem extemporalem, & declamationes, exercitationis cauſa, teſte Philoſtrato.

Gorgipe. Vide Syndicus.

Gorgippia, vrbs Indiæ. Steph.

Gorgo, nauis eſt, qua Perſens, vbi Meduſam Gorgonem ſuperaſſet, vectus eſt ad ſuos, ita dicta a Gorgonis, i. e. Meduſæ capite, quòd in ea repoſitum fuerit, & vnà cum Perſeo adnectum.

Gorgones, Phorci filiæ, Meduſa, Stheno & Euryale, quæ Dorcadas inſulas, in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicuntur, contra Heſperidum hortos. Nomen habent à truculentia quam Græci γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africa bellicoſas, aduerſus quas Perſeus bellum geſſit, & earum reginam Meduſam debellauit ac interfecit. Hinc Gorgoneus, adiectiuum.

Gorgones, Gorgonum, aliquando domus: Inſulæ maris Atlantici, apud Pomponium, quas Gorgades Plinius vocat: & *Satyrides* à Pauſania in Atticis vocari opinantur nonnulli. Hanno in ſuo Periplo, Gorgones, *Gorgllas* nominat.

Gorgonius, vir nobilis Diocletiano Imperatore pro Chriſtiana religione vitam ſuſpendio finiit, cuius corpus mortuum famelicis canibus obiectum eſt, quod tamen remanſit intactum.

Gorgonia, Pallas dicta eſt, quòd Meduſam vnam ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu ſuo templum deæ profanauerat, Perſeus, Mineruæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet, vel ab aſpectu truculento. nam γοργὸν, truculentum ſonat, fortaſſis quia caput Gorgonis, quod anguibus loco crinium circumdabatur, viſu atrox eſſet. Fabulantur enim Gorgonis caput tale fuiſſe, vt homines hoc conſpectu ſtatim in lapides verterent.

Gorgonius, viri proprium malè olentis. Horat. in Sermonibus.

Paſtillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.

Gorgopas, nomen viri, qui Eunomum apud Zoſtera vicit, naues 4. cepit, à Chabria ſuperatus occubuit. Xenoph. lib. 5.

Gorgophoros, dicta Pallas, quòd in eius clypeo Meduſæ Gorgonis caput eſſet inſculptum. Cic. antequàm iret in exilium.

Gorgyia, locus in Samo, ubi Dionyſius Gorgyienſis colitur.

Goricum, Holandiæ ciuitas, eleganti caſtro inſignis, ſeu amœno, rerúmque omnium affluentia nomen, laudémque meretur. VVahalim fluuium ex tribus alterum, quibus Rhenus in Oceanum effunditur, præterlabentem habet. Hîc ex altiſſima turri, duæ ſupra viginti vrbes muris ſeptæ conſpici poſſunt, cum ruſticorum villis, & non paucis nobilium habitationibus, Lætiſſimis abundat paſcuis, vnde in butyro, lacte, caſeo, ferè tota incolarum negotiatio conſiſtit, quæ Antuerpiam & ad alia loca, non ſine maximo emolumento exportantur. Lud. Guicciard.

Goritiæ, Palatinus Archiducum Auſtriacorum nomen habet, ab eius vrbe primaria Goritia dicta. *Iulium Carnicum* Ptolemæus appellat. Draunm fluuium pro limite ad Septentrionem habet, & forum Iulij meridiem verſus.

Gorgythion, Priami filius ex Caſtianica Treiſſa ſuſceptus, qui poſtea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confoſſus occubuit, Homer. Iliad. 8.

Gortyn, ſiue Gortys, tynis, ſiue Gortyna, tynæ, oppidum mediterraneum Cretæ inſulæ, ad Lethæum fluuium. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Gortynius adiectiuum: vt Gortynia ſpicula, hoc eſt, ſagittæ, quibus Cretenſes plurimùm valebant. Virgil. vndecimo Æneid. Ibi fuit Labyrinthus Minois ille celeberrimus. Item Gortynis, nidis, patronymicum fœmininum. Lucan. libro. 6.

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scæuam:

Gortynium etiam Æſculapium appellat. Pauſan. in Corinthiacis.

Gortynius, Arcadiæ fluuius, quem circa fontem, Luſium vocant. Pauſan. in Arcadicis.

Goſen, i. appropinquatio, vel approximatio, ciuitas in tribu Iuda. Ioſue. 10. & 15. A qua circumiacens plaga, terra Goſen nuncupatur.

Goſſem, i. pluuia, aut appropinquatio eorum, nomen viri, 2. Eſd. 2.

Goſſen, Ægypti regio, vel ciuitas, quam Benjamin ſuo tempore *Bulzir Zalbiz* vocari ſcribit. Vide Auaris.

Gotha, vrbs Thuringiæ circa annum Chriſti 913. condita à Gothis, percelebri murorum ambitu, propugnaculis, formis planis, & arcu decorata. Admirandæ fortitudinis caſtrum habuit *Grimmenſtein*, quod ſolo æquatum eſt, an. 1567. Imperatoris & ordinum imperij mandato, capitali ſupplicio affectis nobilibus quibuſdam illud vi retinentibus.

Gothfredus, Apuliæ Comes, anno ſalutis 1049.

Gothfridus, Gothfridi Ardenenſis Comitis filius Othoni in Ducatu Lotharingiæ ſucceſſit anno ſalutis 1005.

Gothfridus, Gothfrido parenti in regno Lotharingiæ ſucceſſit, anno ſalutis 1070.

Gothfridus, Gothfridi gibboſi ex ſorore nepos, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1089.

Gothfridus Bullionius ab exercitu rex Hieroſolymitanus eſt conſtitutus, ann. ſalut. 1100.

Gothia, Daniæ inſula, Sueciæ regi paret, ſub epiſcopo Lincopenſi: agrum habet armento, equis, & bobus aptum, multa ibi venatio & piſcatio: pulcherrimo marmore & omnibus rebus humano vſui neceſſariis diues eſt. Plura de hac apud Olaum magnum & Iacobum Zieglerum.

Gothoniel, nomen viri, 1. Paral. 27. Lat. hora, vel tempus meum Deus.

Gotthi, immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali, Europæ, Danis & Noruegis contermini, qui olim armis Italiam ſubegerunt Romámque ipſam ſolo æquarunt, ſuámque in totum orbem inuexerunt barbariem: quorum geſta & mores lege apud Munſter. lib. 3. Coſm.

Gotthia, regio Europæ, contermina Daciæ & Noruegiæ.

Gothini, Tacito ſunt populi Germaniæ, qui Marcomanorum terga claudunt & ferrum effodiunt. Hos hodie eſſe, qui *Kuttenberg* Bohemiæ vrbem incolunt: vbi argentifodinæ ſunt, vult Lazius in ſua Auſtriæ tabula, quam ſua manu æneis laminis cælauit.

Gozan, i. tonſio, aut vellus, ſiue tranſitus vel corpus nutriens, aut intus nutriens, fluuius in Meſopotamia, 4. Reg. 19. 1. Paral. 5. Iſa. 37.

Gozilo, Lotharingorum Dux, anno ſalutis 1071.

G R

Gracchus Sempronius, Caij & Tiberij pater, in Hiſpaniam proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Ilurcimque eorum oppidum ſplendidiùs à ſe reſtitutum, vt geſtarum à ſe rerum memoria ſupereſſet de ſuo nomine Gracchutim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, inſigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberium & Gaium Gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidem indolis iuuenes, eloquentiáque in primis admirabiles, cæterùm popularis auræ plus ſatis auidi. Quæ res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legéſque agrarias perpetuos ſeditionum fomites in lucem reduxerint: neque antea quieuerint, donec ſenatum in ſuam necem armarent, Tiberius prior occiſus eſt in concione à Publio Naſica: Gaius autem biennio pòſt, cùm montem Capitolinum occupaſſet, iuſſu Opimij Conſulis eſt interfectus. Iuuenalis Satyra 10.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

Gradiuus, Martis bellorum præſidis, cognomentum à gradiendo (vt Feſto placet) impoſitum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur, aut certè à vibratione haſtæ, quod Græci vocant κραδαίνειν. Huius ſedem apud Thracas & Getas poëtæ collocarunt, quòd eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ, & à pacis otiis alieniſſimæ.

Græa, vrbs Eretriæ, Steph. per aphæreſin, pro Tanagræa. vide Tanagras & Oropus.

Grææ, tres fuerunt ſorores, Phorci filiæ, vnicum tantùm habentes oculum & dentem, quibus viciſſim inter ſe tres vtebantur, Harum ope Perſeus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium apud Eraſmum. Orci galea.

Græcia, Hebr. *Iauan*, i. decipiens, vel contriſtans, ſiue cœnoſa, aut columbina. Europæ regio olim omni diſciplinarum genere excultiſſima, ſemper tamen leuitatis, vanitatíſque nomine malè audiens. Hæc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium ſumit ad meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, indéque ſeptentrionem in Theſſaliam vſque, & partem Ægæi maris extenditur. Ad occaſum Acheloo fluuio, ab Epiro dirimitur. Ab ortu ruiſus habet mare Ægæum, qua parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quarum præcipuæ ſunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locris. Dicta eſt Græcia à Græco primo eius prouinciæ rege, Plinius lib. 4. cap. 7. Eſt & Græcia altera cognomento Magna, in extrema Italiæ ora, à Locris Italiæ fonte initium ſumens, in tres recedens maris Auſonij ſinus, patens in longitudinem LXXXII. M. paſſuum, vt ex ſententia Varronis tradit Plin. lib. 3. cap. 10. Hanc Græci ſubactam maximis potentiſſimiſque vrbibus frequentarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliæque complures. Eò redacta eſt Græcia olim bonarum diſciplinarum parens & magna paſſis orbis terrarum domina, vt nihil reliquum relictum ſit, quod non aut Turcarum iugo, aut Venetorum ſeruituti ſubiectum, ac tributarium factum ſit. Turca maiorem partem occupat, Veneti in ea inſulas aliquot duntaxat poſſident. Et vt ij qui Turcis parent illorum mores imitantur: ſic qui Venetis, eorum ritus ſequuntur. Interim omnes in tantis igno-

rantiæ

rantiæ tenebris verſantur, vt in tota Græcia nulla inueniatur Academia: nec etiam curant pueros litteratos reddere Omnes indifferenter corruptam ab antiqua linguam retinent ; Sed alij aliis elegantiùs loquuntur Tamen illorum linguâ cum veteri græca melius conuenit, quam Italorum cum antiqua Latina. Venetorum oppidani ſubditi . tam Italicè quam græcè, ruſtici græcè tantùm loquuntur. Qui Turcicas ciuitates incolunt, Turcicè & græcè: ſed qui pagos, græcè tantùm loqui ſciunt. Plura apud Bellon. in obſeruationibus. lib. 1. Ex veteribus conſule Strab. Pompo. Melam, & Pauſan. Inter recentiores, Gerbelium & Lazium.

græcóſtaſis, quaſi græcorum ſtatio, locus ante curiam Hoſtiliam & roſtra ſubſtructus, vbi nationum ſubſiſterent legati, qui ad ſenatum eſſe it miſſi. Cic. ad Quintum fratrem lib. 2.

græcus, nomen viri, à quo græcia regio Europæ dicta eſt. Vnde & græcus adiectiuum.

græes, Æolienſium populi, qui in Patio habitant. Steph.

graiugenæ, græci dicti ſunt, Cicero de Natura deorum: *Graiugena de iſto aperit ipſa oratio.* Ex Pacuuio lib. 3. Æneid.

Graiugenúmque domos, ſuſpectáque linquimus arua.

graius, adiectiuum, græcus.

grammium, vrbs in Creta: Ciues, grammitæ grammitij. Sunt & grammitæ, populi iuxta Celticam. Steph.

granata, quam vulgus granadam. Tarapha Illiberiam, vel Illiberim nominat. regni Granatenſis metropolis, ab Illiberia filia, vel ſorore Hiſpani conſtructa & denominata dicitur. Colles duos, altos, & quaſi montes amplectitur: quos Darus amnis per vallem mediam fluens, diuidit. Circuitus vrbis circiter duodecim paſſuum millia habet: totus vndique mœnibus cinctus, & mille triginta propugnaculis tutus. Ædes omnes lateritiæ atque magnificæ. Alterius colli regio Alhambra dicta in eminentiore loco domum habet regiam, magnitudine, opere formáque conſpicuam, quæ quidem ciuitas potius quàm domus eſt appellanda: capit enim intra muros hominum millia quadraginta, totáque cincta mœnibus & triginta turribus. Plura apud L. Mar. Siculum.

granicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Perſas & Alexandrum fuit nobilis, in qua ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugatáque ſunt ab Alexandro exercitu non maiori triginta mill bus peditum & equitum mdllibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium ali mià græco Theſſali filio dictum putant Steph. Alij in minori Aſia conſtituunt.

graniacum, promontorium Corſicæ inſulæ Ptol. Amanza Pineto.

granionarium, Ptolemæo Germaniæ vrbs eſt. Appianus *Bamberg*, vocat, ad Mœnum fluuium Grayionarium habet Græcus codex.

granta, Britanniæ inſulæ vrbs: à Beda & Felice celebrata, vt Lelandus perhibet, qui addit eam à Britannis *Gargrant*, à fluuio vicino dici. *Grantebrilge* verò in Anglis ſiue Saxonibus à Ponte ibidem conſtructo nunc corruptè *Cambrige*.

grauiſcæ, Ptol. Tuſciæ populi. Plin. apud eos corallium naſci perhibet. Grauiſcanorum mentio eſt in antiqua inſcriptione. Catoni in Originibus dicuntur Grauiſcæ Latinè *Nucetini*. Niger *Montalto* appellat. Ita dictus eſt locus ille ab aëris grauitate.

graunone, fons eſt calidus, cuius aqua vino permixta, triduo calorem potionis cuſtodit in vaſis.

graſtillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Praſtillus. Steph.

gratiæ, tres ſunt: Aglaia, Thalia, & Euphroſyne, Iouis filiæ, matris tamen dubiæ, Veneris ſeclæ Mercurij comites. Vide Charites.

gratianopolis, Gallicè, *Grenoble*, ciuitas Galliæ Narbonenſis in Delphinatu, quam Ptolemæus Accuſium vocat, lib. 2. c. 10. tab. 3. Europ. Culatone item olim vocata, nunc autem Gratianopolis, quòd eam Gratianus Imperator reſtaurarit, auxerit, propugnaculiſque munierit.

gratidia, nomen mulieris Neapolitanæ vnguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epiſtolis Canidiam nominat.

graûcaſum, Caucaſum nominauerunt, quòd Scytharum lingua ſignificat niue candidum.

grauionárium, Germaniæ vrbs, Ptol. vulgò *Bamberg*.

gregórius I. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 595.

gregorius II. Romanorum Epiſc. LXXXVIII. anno ſalutis 731.

gregórius III. Pontifex LXXXIX. anno ſalutis 753 Æmil.

Gregórius IV. XCVIII. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 827.

Gregorius V. Saxo, Romanorum Pontif. CXL. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus minis & maledictis vrbe pulſus anno ſalutis 995. Hic Gregorius ſanctionem fecit de electione imperatoria & electoribus, quæ in hunc vſque diem obſeruatur Blond. li. 3. dec. 2.

gregorius VI. Romanorum Pontifex CXLIX. anno ſalutis 1046. ſchiſmatis tempore.

gregorius VI. Romanorum Pontifex CLVIII. Hildebrandus dictus anno ſalutis 10 4.

gregorius VIII. Roman. Pontifex CLXXIV. anno ſalutis 1187.

gregorius IX Romanorum Pontifex CLXXIX. anno ſalutis 1226.

Gregorius x. Romanor. Pontifex CLXXXV. anñ. ſalutis 1271.

Gregorius x I. Romanorum Pontifex CCI. anno ſalutis 1370.

Gregorius x I I. Roman. Pontifex CCV. anno ſalutis 1407.

Gregorius Nazianzenus Epiſcopus, ann. ſalut. 371. vir ſanctitate & eloquentia clarus, libros multos ſcripſit, qui etiam hodie extant.

Gregorius, ortus ex Cæſarea Ponti, Origenis diſcipulus, cuius fama in vniuerſo terrarum orbe viget, qui cùm eſſet adhuc Laicus, plurima edidit ſigna, languores curando, dæmones per epiſtolas expellendo, paganóſque ſermonibus, & operibus ſibi ſubiugando. Fuit ergo Gregorius antiquus iſte, diſcipulus Origenis: & alter Nazianzenus, fratérque Baſilij: fuitque alius Gregorius Alexandrinus, Arrianus, Sozomen. lib.8.c.8.hiſt.trip.

Greſnus, vrbs Cherſoneſi. Steph.

Greſtónia, regio Thraciæ iuxta Macedoniam Gaſtronia quondam dicta.

Griffo, Caroli Franci filius. In eum Pipinus eius frater exercitum duxit, Æmil.lib.2.

Grimoaldus, Pipini filius, Dagobertum Sigiſberti ſecundum filium fidei ſuæ poſt mortem patris eius commiſſum interfecit, vt Auſtraſiæ regnum, cui præerat pupillus, ſibi vindicaret. Hic tandem fluxu ſanguinis correptus periit.

Grona, ciuitas ab Henrico Germaniæ rege capta, Witich. lib. I.

Gronia, vrbs Phocidis. Steph.

Gronij, Hiſpániæ populi ad Durium amnem. Pompon.lib.3. Plin.& Silius.

Groſſioni, gens Arabica, per Aſiam inſtigante Babylonico Soldano, Chriſtianos variè afflixerunt. Demum ſepulchrum Dominicum ſumma ignominia & vaſtitate defœdarunt. Blond. lib.7. Æmil.lib.7.

Groninga vel Gruninga, vrbs inclyta & Fryſiæ metropolis. à fundatore Gruno, anno ab vrbe 374. ſic appellata. Eum alij Troianum, alij Francum Anthenoris regis Franciæ fratrem fuiſſe exiſtimant, qui domeſtici diſſidij cauſa fratrem relinquens, in Occidentalem Friſiam deuenit, & ibidem ciuitatem hanc ſuo nomine inſignem ædificauit anno 377 ante Chriſti natiuitatem Nullis tunc muris cincta, ſed propugnaculis ligneis, immiſſis in terram palis, fiſtucationibus, quaſi conſepta fuit. Mœnibus autem, foſſis ac turribus cóntra hoſtiles inſultus validè munita eſt anno 1110. Ciuitas nunc eſt opulenta, & frequenti populo inſtructiſſima, multis abundans aquis, arte in ciuitatem per canales deductis. Habet ſtatus, leges dominium & iuriſdictionem peculiarem, cum multorum pagorum con fœderatione. Præcelſis templorum turribus & magnificis, priuatorum hominum ædificiis inclareſcit. Sub Dominio hæreditario ducum Burgundiæ.

Grudij, Cæſari Neruiorum clientes, *Lanneis* Marliano, *Brugge* Flandriæ emporium Beccano, ſunt qui *Loeuen*, Brabantię Academiam ex iis faciunt, inquit Diuæus.

Grumentum, Liuio, & Ptolem. Lucaniæ oppidum in Italia. *Saponara*, Leandro: *Greppola* habet Nardus.

Gruno, Dux Friſiæ, Sicambrorum regis frater anno ab vrbe 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans, occubuit. Huius laudes & epitaphia multi ſcripſere. Ariſtoteles.

Grynéa, vrbs Troadis. Steph.

Grynéum, ſeu potius Grynium oppidum Myrenæorum, Strab. lib. 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinandi peruetuſtus, templum autem candido marmore ſumptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, vnde & Grynæus appellatur.

Grynæus, cognomen Apollini inditum, à Gryneo nemore iuxta Clazomenem. Aſiæ ciuitatem, in quo Apollo colebatur. Seruio Gryneum nemus eſt in finibus Æolidis, Apollini conſecratum. Dictum eſt autem hoc nemus à Grynio vicino oppido. Strab.lib.13.

Gryneus, nomen vnius ex Centauris.

Grynia, vrbs Ætoliæ in confinibus Ioniæ.

Grynus ſiue, Gryuni, oppidulum Myrinæorum, vbi Grynæus Apollo colebatur.

G V

Gualterus, Athenarum dux appellatus, x menſibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, anno ſalutis 1345. Blond.

Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à ſuis interfectus eſt, ann.ſalut. 1049.

Guel, filius Marchi princeps tribus oad. Num. 13. Lat. redemptio Dei, ſiue exultatio Dei.

Guido Luſignanus, Cypri rex, ann. ſalut 1191.

Guido Luſignanus, Hieroſolymorum rex, an. ſalut. 1184.

Guido Nouellus. Florentinorum dux, anno ſalut. 1260.

Guido Petramala præſul Mediolanenſis, Ludouico Bauaro Imperatori ferream coronam impoſuit, anno ſalutis 1327.

Guido, Cremenſis. Octauiano defuncto, Imperatoris iuſſu in Papatu eſt ſuffectus, ann. ſalut. 1164. Blond. Plat.

Guilelmus Rufus, Guilelmi filius, xxII. Anglorum rex. ann. ſal. 1089.

Guilelmus, Hérici I. Anglorũ regis, filius à patre Northmãnię Dux deſignatus. ann. ſal. 1115. Polyd.

Guilelmus, Siciliæ rex Beneuentana ſuburbia quædam occupauit, quem anathemate Papa per-

percuſſit, anno ſalutis 1153.

Guilelmus, Sc... ann. ſalutis 1166.

Guilelmus Gonzaga, Rhegij vicarius, an. ſalutis 1340.

Guelphorum factio in Italia ſuborta, an. ſalutis 1240 Blond. lib. 7.

Gunnilda, vxor Aſmundæ regis Danorum, quæ mariti in pugna interfecti mortem adeò ægrè tulit, vt ſibiipſi manus violentas intulerit. Author Saxo grammat. lib. 1 hiſt. Danicarum.

Gunas, locus in Syria, vberis & fœcundi ſoli, vnde nomen. Steph

Gundabundus, Vandalorum rex, Chriſtianorum hoſtis, in Arianam hæreſim fideles pœnis inducere conatus eſt, an. ſalutis 486. Procop. lib. 3.

Gundicarus, Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1188. Diaco lib. 14.

Gundiſaluus, Sanctij comes, an. ſalutis 934.

Gundobaldus, Burgundiorum rex, Italiam per ſaltum Domuſtulæ intrauit, ex Comenſibus & Taurinis, ac Sporedienſibus præda onuſtus domum rediit, anno ab vrbe 1243 Blond. lib 3.

Guni, filius Nephthali, Gen. 46. 1. Paral. 6. Lat. hortus, ſine protegens.

Guntia, vrbs Rhætiæ primæ ad Danubium, vt tradit Rhenanus, qui eam *Guntzburg* interpretatur.

Guntrannus, Clotarij Francorum regis filius, Aurelianenſium rex, an. ab vrbe 1318.

Gur, Cliuus montium Ieblaam, 4. Reg. 9. Lat. Catulus ſue habitatio aut collectio vel timor.

Gur-baal, nomẽ loci, 2. Paral. 26 in quo Arabes habitauerunt. Eadem quæ Gerara, Lat. Catulus idoli, vel dominantis.

Gurgenes, Iberorum rex, ad Romanos, eo quod Gabades fidem Chriſti eum abnegare volebat cogere, confugit, anno ſalutis 526. Proc.

Gurges, cognomen Qu. Fabij Rulliani filij, à deuorato patrim. onio illi impoſitũ, Macrobius.

Gutæ, Ptolemæi, videntur qui hodie Gothiã, vulgò *Goatlandt* inhabitant, Regis Suecorum clientes, *Gutiones* porrò Pytheæ, apud Plinium, vide Sabalingii.

Gutralus, cumeratur à Plinio inter Germaniæ flumina, in Oceanum Germanicum exeuntia Althamero *Oder* eſt: *Al.* facit H. Iunius ex eo, qui *Coningsbergam* præterlabens, Venedico ſinu infunditur.

G Y.

Gyarus, ri, vel Gyara, ræ, inſula maris Ægæi, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Idem numero plurali, Iuuen.

Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignũ.

Gyas, vir Troianus, Æneæ comes.

Gyas, magna & bona pars Syracuſani agri, qui fuit Dionyſij tyranni, vt Plutarchus refert in vita Dionis. Hodie *Cava di Giorgio* vocari ſcribit Aretius.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis quadraginta Sardib... , qui poſtea Colonus dictus eſt. Propert. lib. 3.

Lydia Gygeo, ti- cta puella lacu.

Hom. in fine Catalogi. Plin. lib. 5. c. 29. Gygeum ſtagnum appellat.

Gyge, ancilla fuit Paryſatis reginæ Perſarum & matris Cyri. Plut.

Gygemorus, monticulus nõ longè à Theſſalia.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, & frater Briarei, Ouid. 4. Triſtium.

Centimanúmque Gygen ſemibouémque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cùm Candaules, Lydiæ rex, vxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, Gygem ad necem eius impulit, ſeſéque cum regno illi tradidit. Herodotus lib. 1. Cic. lib. 3. Offic. Hinc ille Gyges (inquit) inducitur à Platone: qui cùm terra diſceſſiſſet magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneúmque equum (vt ferunt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores eſſent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitata, annulúmque aureum in digito: quem vt detraxit, atque ipſe induit (erat autem regius paſtor) rum in conſilium paſtorum ſe recepit. Ibi cùm palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat, idem rurſus videbatur, cùm in locum annulum inuerterat. Itaque hac opportunitate annuli vſus, reginæ ſtuprum intulit, eáque adiutrice regem dominum interemit, ſuſtulitque quos obſtare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quiſquam videre potuit. Sic repentè annuli beneficio rex exortus eſt Lydiæ. Hæc Cic.

Gyges, viri nomen apud Virg. lib. 9.

Principio Phalarim & ſuccſſo poplite Gygen.

Excipit.

Gyges, formoſi pueri nomen apud Horat. 1. Carm. *Vt pura nocturna renidet.*

Luna mari Cnidiúſue Gyges.

Gyges Lydius, omnium primus in Ægypto picturam inuenit. Plin. lib. 7.

Gyges, Lydiæ fluuius.

Gylacea, Illyriæ ciuitas, à Gylace Corinthio, aliàs Apollonia.

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus, qui Athenienſes multis bellis, multíſque cladibus affecit. Tibul. lib. 4.

—non magni potior ſit fama Gylippi.

Gylo, vide Gilo.

Gymneſiæ, duæ inſulæ (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrenum: aliàs Baleares dictæ, & populi Baleares, quod græcè ſonat funditores, quoniam fundarum iactibus ſe exercent. Dicti ſunt Gymneſij, quòd æſtate nudi de-

gant. Steph. Inuenio & gymnetas pro gymneſiis, vide BALEARES.

Gymnetas, vocat Crates Pergamenus Indos quoſdam, qui centenos annos excedant. Non pauci eos Macrobios appellant, inquit Plinius lib 7.c.2.

Gymnetes, populi Æthiopum, ſemper nudi Nigritis, & Pharuſis vicini. Plin.lib.5.c.8. & lib. 6.c.30.

Gymnoſophiſtæ, philoſophi Indorum, ſic dicti, quòd nudi incederent: nam σοφιςὴς, ſapiens dicitur, & γυμνὸς, nudus. Plin.lib.7.cap.2. ait ab exortu ad occaſum præſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus inſiſtere. Hi frigora niuium & æſtus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexandrum Macedonem ad eos acceſſiſſe, dixiſſeque, Petite quodcunque vultis, Qui reſponderunt, Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus. Quibus ille ait, Cùm ego ſim mortalis, immortalitatem nemini præſtare poſſum. Si ergò (inquiunt) mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus omnibus infeſtus totum orbem ſubiicere conaris? Cic.Tuſc. quæſt.lib.5. Auguſtinus lib.5. de Ciuit. Dei.

Gynæconomi, apud Athenienſes conuiuia inſpiciebant, & numerus vocatorum an eſſet ſecundùm legem inquirebant. Gynæconomi autem numero viginti, præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum modeſtas animaduerterunt, & mulctas earum inſcribentes expoſuerunt in platano & Ceramico. Pollux.

Gynæcopolis, ciuitas Phœnicum, & alia Ægypti Steph. Plin. lib. 5.c.9.

Gynæconlimen, id eſt, mulierum portus, circa Phidaliaeſt, inter Anaplum & Leoſthenium, Steph.

Gyndes, Aſſyriorum fluuius maximus ſecundùm Euphratem. Is cùm Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi eius moliens tranſitum, rapacitate fluuij abſorptus eſſet, rex iratus, amicum vlciſci ſtatuit, iurans eum, qui tam præclarum equitem vorauiſſet, mox vix tincturum genua mulieris. Nec peragendo ſegnior bellum cum flumine geſſit, & totis copiis per magnas deductum foſſas, in XLVI. alueos diſpertiuit. Seneca lib.3.de Ira.

Gypſeis, inſula Æthiopiæ. Steph.

Gyrton, vrbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus Gyrtonam vocat, à Gyrtone Phlegyæ fratre, qui eam condidit. Steph.

Gytheum, oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi opera condiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum. Hinc Gytheates. *vide infra Gythium.*

Gythites, inſula iuxta Æthiopiam ſub Ægyptio. Ptolemæo. *Cytis* fortè Plinij eſt. Hodie fortaſſe *Genamant* dicitur, vt ex Tabulis videtur.

Gythium, Laconicæ oppidum Ptolemæo: *Paleopoli* Niger illud vocat. idē quod Gytheum.

Gyzantes, populi Africæ qui etiam Zygantes ex floribus Herodoto appellantur & mel conficiunt.

Gyzis, Marmaricæ portus, Ptol. *Golfo de gli Arabi*, Caſtaldo.

H A

HABA, filius Gomer, filij Heber. 1. Par. 7. Lat. abſconſio, vel dilectio, aut Syriacè, peccatum, vel abſconſio.

Habacuc, nomen Prophetæ, Habac. 1. Lat. luctator.

Haber, filius Baria, filij Aſer, filij Iacob. 1. Paral. 7. Iudic 4. vir Cinæus. Lat. ſocius, aut particeps, ſiue incantator, aut linor.

Habéſſus, Lyciæ ciuitas, quondam ſic dicta, deinde Antiphellus, Plin.lib.5.c.27.

Habia, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. abſconſio Domini, aut dilectio Domini, aut debitum vel obligatio Domini.

Habis, Hiſpaniarum rex, qui barbarum populum primitus docuiſſe boues aratro domare fertur, vt ait Trogus.

Habor, fluuius, 4.Reg.17.& 18.1.Paral.5.Lat. Socius, aut particeps, ſiue incantatio aut liuor.

Habſanias, pater Ieremiæ, filij Iezoniæ, Iere. 35. Lat. debitum clypei Domini, ſiue dilectio, vel abſconſio clypei Domini.

Habundantius, conſul cum Theodoſio Auguſt. anno ab vrbe 1140.

Haceldema, nomen agri pecuniis illis, quibus Chriſtum vendiderat Iudas proditor, empti in ſepulturam peregrinorum, qui hodie monſtratur in Ælia ad auſtralem plagam montis Sion. Hieronymus in locis Hebraic. Matth. 27. Act.1. Lat. ager ſanguinis.

Hachamoni, pater Ieſbaam, 1.Par. 11. Pater Iahiel, 1.Paral.27. Lat. ſapiens, vel ſapientiſſ. aut hamus numerationis, vel muneris, ſiue expectatio muneris.

Hachelai, Pater Atherſata, 2.Eſd.10. Lat. expectans Dominum, ſiue hamus Domini.

Hachila, collis in ſorte tribus Iuda ad deſertum Ziph, in quo latuit Dauid, 1.Reg.23. & 26. arcem habens natura municiſſimam, olim ab Herode extructam, Meſida nomine, 1.Reg.23. & 26. Lat. ſpes in ipſa, aut hamus in ipſa, ſiue palatum, vel dulcedo in ipſa.

Hacor,

hacoc, ciuitas, 1. Paralip 6. quæ eadem eſſe videtur quæ alias Hucara, dicitur, in tribu Nephthali Ioſue 19. Latin Sculptor aut ſcriba, aut legiſlator.

hacupha, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat præceptum, aut ſculptura oris.

hacus, nomen viri, 2 Eſdr. 3. Latinè ſpina, vel æſtas, aut tædium, ſiue vigilia, vel finis.

hadad filius Iſmaelis, Gen. 25. 1. Paral. 1. Lat. acutus, vel gaudens.

hadali, pater Amaſa, 2. Par. 28. Lat. ceſſatio, vel defectus.

hadaſſa, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. nouitas, aut menſis.

hadid, ciuitas, 2. Eſdr. 7. & 11. Lat. acutus, ſiue gaudens.

hadingus, rex Danorum fuit, qui præ dolore quem ex morte Hadingi Suetonum regis conceperat, ſuſpendio propriis manibus inducto vitam finiuit. Author Saxo hiſtoricus.

hadrach, ciuitas, Zach. 9. quidam Syriam fuiſſe putant. Hieronymus in locis Hebr. terram Damaſci credidit. Latin. acumen, ſiue gaudium teneritudinis, vel cubiculum tuum.

hadranitani, Siciliæ populi. Plinius libro tertio, cap 8.

hádria, maſcul. gen. pro ſinu maris, ſeu pro ipſo mari Adriatico. Lucan. lib. 5.

Sonat Ionio vagus Hadria Ponto.

hádria, fœ. gen. oppidum ad Ferrariam nunc demerſum, ad xxxv. lapidem, vulgò *Ari*. Ab eo Hadriaticum mare nomen accepit.

hádria, Romanorum colonia, arduo in colle ſita, ex qua Hadrianus Imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen non aſpirent. Vide Adria & Atria.

hadrianæ, Lyciæ eſt vrbs. Aldo in ſua Orthographia.

hádrianopolis, vrbs à Mahomete capta, vbi regiam ſedem ſtatuit, anno ſalutis 1402 Egnat.

hadriel, id eſt, grex Dei, aut ablatio Dei, ſiue priuatio Dei, gener Saulis, maritus Merob. 1. Reg 18.

hadſi, nomen loci, 1. Reg. 24. Latin. nouitas, aut menſis, vt vnius munus, vel nouum munus.

hebudes, inſulæ quinque inter Caledoniam quæ hodie Scotia dicitur, & Thulen inſulam. Solin. à Caledoniæ promontorio Thulen petentibus bidui nauigatio eſt. Excipiunt Hæbudes inſulæ quinque numero.

hædui, vel Hedui.

hæmodes, Lyciæ mons. Pompon. lib. 1. Hemodes per e, inſulę ſunt ſeptem in Oceano Germanico.

hæmon, vir quidam fuit, qui Rhodopen filiam pro coniuge habuit. Ambo tamen dus inceſtum vindicantibus, in montes ſunt conuerſi. Ouid. in Ibin.

hæmon, iuuenis Thebanus, qui Antigonem Œdipi & Iocaſtæ filiam tanto proſecutus eſt amore, vt cùm eam Creontis iuſſu occiſam intelligeret propter ſepulturæ honorem, quam fratribus impertiuerat, doloris impatientia ad tumulum eius ſeſe iugularit. Propert. libro ſecundo.

hæmon, Bœotiæ riuus, iuxta Chæronam, in Cephiſum defluens, quem Thermodonta olim vocatum putat Plutarchus in vita Demoſthenis.

hæmonia, vide Æmonia.

hæmus, mons eſt Theſſaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hemo Boreæ & Orythiæ filio. In huius montis vertice erat Martis domicilium, in radicibus verò amœna illa loca quæ Græcis Tempe dicuntur.

hærennius, nomen viri, ab hærendo dictum.

hæres, nomen deæ, cui veteres poſt acceptam hæreditatem, rem diuinam faciebant. Feſtus.

hagab, ſiue Agaba, nomen viri. 2. Eſdr. 1. Lat. locuſta.

hages, vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnà cum Cleone Siculo viuenti Alexandro diuinos honores tribuit, eúmque noua apotheoſi dignum prædicauit. Cæl. plura.

haggia, filius Merari, 1 Par. 6. Lat. feſtiuitas, vel ſolemnitas, aut gyrus Domini.

haginoi, Belgicæ regio, quam Hannoniam vulgus Latinum vocat. Incolis Gallis *Henault* dicitur: Teutonis *Henegovv*. *Pannoniam* olim dictam à Panos cultu, poſtea *Saltum Carbonarium*, ſcribit Leſſabæus, in ſua Hannoniæ deſcriptione.

hagion, locus Scythiæ, vbi Æſculapius celebratur.

hai, i. aceruus, vel coaceruatio, ciuitas Amorthæorum trans Iordanem ſupra Iericho ſita iuxta Bethauan, ad orientalem plagam oppidi Bethel, non longè ab eo diſtans. Ioſue 7. & 12. Cuius regem ſuſpenderunt filij Iſrael, Ioſue 8. Hæc Iſaiæ 1. Aiath appellatur. Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam Gen. 12. Ierem 49. Ioſue 12. 1. Eſdr. 2.

hala, fluuius, 4. Reg. 17. & 18. Lat. Dolor, ſiue infirmitas maxillæ, ſiue principium humilitatis, vel teneritudinis.

halaa, altera vxor Aſhur, 1. Paral. 4. Lat. infirmitas ſiue rubigo.

halak, mons in Syria, cuius nomen alii diuidentem, alii verò leuem, i. limpidum ſeu lubricum ſignificat. Ioſue 11. 17.

halalcomene, & Halalcomenæ, tam ſingulari quàm plurali numero, ſiue Halalcomenium, ciuitas in Bœotia, vnde Minerua Halalcomenia

cognominata eſt, quòd in eo loco coli ſolita ſit. Vide Alalcomene, ſolet enim abſque aſpiratione ſcribi, vide Steph.

halæ, Æxonides, pars tribus Cecropiæ. Stephan.

halæ Araphenides, populi tribus Ægeidis. Stephan.

halæ, oppidum Bœotiæ. Eſt & alterum regione Maſetis, Ciliciæ quoque ciuitas. Item Argia vicina regio Hale dicitur. Eſt & ἅλικος κτῆμα in Cilicia: & Halice regio, ἅλικος χωρίον iuxta Auguſtam, & mons eiuſdem nominis.

halæa Minerua, dicta eſt ab Halæo quodam Tegeate, qui Mineruæ templum extruxit, quo conſumpto igni, Tegeatæ ſumptuoſius poſtea conſtruxerunt: quos cùm deuiciſſet Auguſtus Imperator prælio Actiaco, dentes Apri Galidonij qui in eo templo erant, quíque vlnæ longitudinem vincebant, Romam tranſtulit. Paul. & Palæph.

halæus, Apollo dictus eſt à Philoctete, qui cùm finem ſuis erroribus vellet ſtatuere, Apollini Halæo templum conſtruxit. Palæph. lib. 1.

halæſus, Agamemnonis filius ex Briſeide, aut (vt alij malunt) ex Clytemneſtra, quem aiunt cum illa ſenſiſſe contra patrem, & poſtea patria pulſum in Italiam veniſſe, atque apud Maſſicum Campaniæ montem conſediſſe, & tanquam Troiani nominis hoſtem à Turno aduerſus Æneam fuiſſe Virg lib. 10. Æneid. Ouid. lib. 4. Faſt. author eſt, ab hoc Halæſo Faleiſco originem accepiſſe ſcribit Haleſus.

halatódij, populi circa Pontum. Steph. Apud Stephanum non aſpiratur.

halcath, ciuitas in tribu Aſer, data Leuitis. Ioſ. 10. quæ & Helcath dicitur, Ioſ. 21. Lat. portio, ſiue diuiſio, aut leuitas, ſiue lubricatio.

halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi habuit vxorem Halcyonem: à qua diſſuadente cùm iſſet ad conſulendum Apollinem de ſtatu regni: naufragio periit. Cuius corpus cùm ad vxorem delatum fuiſſet, illa ſe præcipitauit in pelagus, poſtea miſeratione Thetydis, conuerſi ſunt ambo in aues marinas, quæ Halcyones vocantur. Vide Alcyone.

halcyone, vide Alcyone.

halicis, maritima vrbs Laconiæ. Steph. ἁλιεῖς.

haleius campus, vide Aleius.

haleſina, Siciliæ ciuitas. Cic. act. 5. in Verrem.

haleſius ager in Epiro, vbi ſal copioſus fit. Step

haléſius, fluuius & mons non longè ab Ætna, vbi Proſerpina flores legebat in horto cum alijs virginibus. Columella.

haleſus. Faliſcorum conditor fuit. Ouid. amor. 3. el. 12. Et Faſtorum 4.

Venerat Atrida fatis agitatus Haleſus
A quo ſe dictam terra Faliſca putat:
Argiua eſt pompa facies. Agamemnone caſo.
Et ſcelus & patrias fugit Haleſus opes,
Iamq; pererratis profugus terraq; mariq;
Mœnia fœlici condidit alta manu.
Ille ſuos docuit Iunonia ſacra Faliſcos,
Sint mihi ſic populo ſemper amica ſuo.

halhul, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. dolor, ſiue principium doloris vel immunditiei, aut expectatio doloris vel profanationis, ſiue obſtetricatio doloris.

halie, nympha marina, Nerei & Doridis filia, ἀπὸ τῆς ἁλὸς, hoc eſt, à mari dicta.

halia, eadem quæ Theſſalonica.

haliacmon, fluuius Macedoniæ, ad quem ducebant, quæ volebant ſibi candida naſci. Plin. lib. 31. c. 2. aliàs Alyacmon & lib. 4. c. 10.

haliartus, Straboni lib. 9. vrbs Bœotiæ, ab Haliarto Therſandri filio condita. Steph.

halica, nomen mulieris.

halicarna, vide Chalcis.

halicarnaſſus, Cariæ ciuitas, Argiuorum colonia, in qua Mauſolei quondam nobiliſſimum opus extabat clara Herodoto, Heraclyto poëta Callimachi ſocio, & Dionyſio hiſtorico, qui res Rom. Straboni temporibus ſcripſit. Regia olim Regum Cariæ fuit, Iſthmus aliàs dicta. Diodor. lib. 17. Strab. lib. 14.

halicyæ, vrbs Siciliæ. Steph.

halicyrna, vicus Acarnaniæ. Steph.

halimêda, Nympha, vide Damaſcus.

halízon, fluuius.

halizones, ſeu halyzones populi Paphlagonum, ſic dicti quòd vndique mari circundentur. Tortelius. Steph. hos populos inter Myſiam, Cariam & Lydiam habitaſſe ſcribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἀλαζόνες, quòd diuitiis ſuperbirent, vide Chalibes.

halmus, ἅλμος, Siſiphi filius, vt inquit Apollonius frater Porphyrionis, filiam habuit Chryſogonen, ex qua & Neptuno natus eſt Minyas Orchomeniorum rex. Alij tamen volũt ex Ione & Heſione filia Danai, natum eſſe Orchomenum, qui Orchomeno Bœotiæ vrbi nomen impoſuit, & ex Hermippe Bœoti filia Minyam genuit, quem tamen multi Neptuni filium eſſe volunt, quamuis Orchomeni filius vulgò haberetur: Ariſtodemus Minyæ patrem Aleam vocat & ab illo Arganautus Minyadum nomen habuiſſe vult.

halmyris, lacus ambitu LXIII. paſſ. ex Danubio datus ſupra Iſtropolim, de quo Pli. lib. 4. c. 12.

halone, inſula Propontidis ante Cyzicum, oppidum habens eiuſdem nominis. Plin. li. 5. c. vlt.

halonéſos, inſula Ægæi maris prope Thraciam, quam aliquando omnibus, qui mares erant, cæſis, tantùm fœminæ tenuiſſe dicuntur. Mel. lib. 2. Strab. lib. 14. Ob hanc inſulam Philippus

lippus & Athenienſes inter ſe contenderunt.Eſt & alia Ioniæ. Steph.

Halſius, campus, vide TRAGASÆ.

Halus, ciuitas Achaiæ & Phthiotidis. Parmeniſcus aliam facit Malliacam Achili ſubd tam, a... Proteſilao. Steph. Incolæ Halai, Haluſij vel Halij dicũtur. Non aſpiratur apud Stephanũ.

Haliætus, proprium viri, qui mutatus fuit in auem ſui nominis. Ouid. 8. Metam.

Halyattes, Lydiæ rex, pater Crœſi, qui ab eo Halyatticus cognominatur. Horat lib 3. Carm.

Halys, fluuius in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, & tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe euoluens, Crœſo fatalis. Oui. 4. de Ponto.

Hama, pugil nobilis apud Saxones, qui tamẽ ſatis infœliciter pugnauit cum Starcathero altero pugile iam ſene. De quibus Saxo. lib. 6.

Hamadryades, vide DRYADES.

Haman, vide Aman.

Hamalthæus, filius Chanaan, Gen. 10. 1 Par. 1. à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniam nuncupauerunt, alij Antiochiam, vt nonnullis placet. Mihi videtur eſſe vrbs tribus Nephthali, quæ Hemath dicitur: à qua circumiacens regio ſic dicta eſt. Lat. indignatio, ſiue color, aut murus, ſiue vter, vel lagena.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph.

Hamaxa, ſydus, quod nos ſeptentriones dicimus à figura ſituraque ipſa, quia ſimile plauſtri videtur. Gel. lib. 2. c. 21.

Hamaxampeus, pars fluminis Hypanis, qui cũ fonte Xampeo amaro commixtus eſt. Tortel.

Hamaxantina, pars tribus Hippothoontidis. Steph.

Hamaxia, ciuitas Aſperæ Ciliciæ. Stephan. ex Strabone.

Hamaxitos, vide AMAXITOS.

Hamaxobitæ, vel Hamaxobij populi Sarmatiæ in Europa, qui quia pro ſedibus plauſtra habent, ſic dicti ſunt. Pompon. lib. 2. Græcis enim ἅμαξα plauſtrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie alibi ſitos Poloni Moſcouitas nominant corrupto vocabulo.

Hamburga, maxima inferioris Saxoniæ vrbs, nomen habet ab Hammone, qui eam inſtaurauit, vnde Latinè Hammonis burgum, F. Irenico dicitur. At Alb. Crantzius, ab Hama inſigni pugile nomen accepiſſe exiſtimat, qui à Starcathero Dano gigante hoc loci ante vrbis ædificationem occiſus perhibetur. Aquis eſt inſtructiſſima & ad mercaturam ſitu admodũ opportuno, & Anglorum frequentatione hodie celeberrima. Mœnibus, foſſis, vallo, liuciis & ineo.. his nihil Hamburga cultius, nihil munitius videri poteſt.

Hamdan, filius Diſan, filij Seir Horræi Gen. 36. qui 1. Paral. 1. dicitur Hamran, Lat. cupiditas, aut calor iudicij.

Hamer, Dotingiorum rex, an. ſal. 669.

Hamilcar, vide AMILCAR.

Hammanientes, populi inter Naſamonas & Troglodytas qui ſalibus domos exſtruant: quos in modum cautium è montibus excitatos ad vſum ædium cæmentitiis nectunt ſtruicibus: tanta ibi huiuſce venæ copia eſt, vt tecta faciant è ſalinis: cum Troglodytis commercia habent. Citra Hammanientes propiores Naſamonibus Carbunculi gemmæ reperiuntur. Solinus cap. 3. Vocantur & *Ammonij*.

Hammodara, oppidum inter Ægyptum & Æthiopiam, iuxta ſe habens fontem bituminis. Plin. lib. 6. c. 29.

Hammon Tritonis, Noë nepotis filius, rex fuit Aſiæ, qui Rheam accepit in vxorem. Beroſ. lib. 4.

Hammonis, Iouis fons, interdiu frigidus, noctibus feruet. Plinius libro 2. cap. 103. vide AMMON.

Hammon, Iouis cognomen, qui in arena putatur inuentus, quæ Græcè hoc nomine ἄμμος appellatur: cui cornua affinguntur arietis, à genere pecoris inter quod inuentus eſt. Feſtus.

Hamon, ciuitas, Ioſ. 19. 1. Paralip 6. in tribu Nephthali. Lat. calor, aut Sol, vel ira eius.

Hamoth-odor, ciuitas, Ioſ. 21. quæ de tribu Nephthali non ſolùm Leuitis, imò etiam profugis homicidis pro tutiſſimo aſylo eſt aſſignata. Lat. indignatio, vel calor generationis, aut pilæ, vel ſpheræ, ſiue habitationis.

Hamran, filius Diſan, filij Seir Horræi, 1. Par. 1. qui Gen. 36. dicitur Hamdan. Lat. Aſinus, vel lutum, aut vinoſus.

Hamuel, filius Maſina, 1. Par. 4. Lat. calor, ſiue ira Dei, aut viderunt Deum.

Hamul, filius Phares, filij Iudæ. Gen. 46. 1. Paral. Lat. pius ſiue miſericors.

Hamullus, Conſul cum Glabrione, anno ab vrbe 504.

Hanan, filius Maacha, 1. Paral. 11, Filius Sirac, 1. Par. 8. Filius Aſel filij Elaſa, 1. Par. 8. & 9. 2. Eſdræ 7. 8. Filius Legedeliæ, Ierem. 35. 15. 1. Paralip 4. Lat. gratioſus, vel pius, ſiue miſericors aut donans.

Hanameel, filius Sellum patruelis Ieremiæ Prophetæ. Ierem. 31. Lat. gratia ex Deo, ſiue miſericordia, vel donum à Deo.

Hananeel nomen turris Ieroſolymæ, 2. Eſd. 3. Ierem. 31. idem quod Hanameel.

Hanani, pater Iehu Prophetæ, 3. Reg. 16. 2. Paral. 16. Nehem. 12. Lat. gratioſus, aut donans, vel pius, ſiue miſericors.

Hanaia, ſiue Hananias, pater Selemiæ, patris Ieriæ, Ier. 27. Pater item Sedechiæ principis, Iere. 6. Filius Zorobabel, filij Phadaia, 1. Paral. 3. & 8. Nomen prophetæ, Ier 28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele propheta à Nabuchodonozore in captiuitate enutritus fuit, cui præpoſitus eunuchorum, Sidrach nomen impoſuit. Dan. 2. Lat. Gratia aut miſericordia, vel donum Domini.

Hanapis, fluuius Scythiæ, Herod.

Hanathon, ciuitas in terra Zabulon. Ioſ. 19. Lat. gratiæ, vel miſericordiæ donum.

Hanes, ciuitas Ægypti. Iſai. 30 Lat. gratiæ vexillum, ſiue gratiæ tentatio vel fuga, aut gratiæ miraculum.

Haniel, filius Olla. 1. Par. 7. filius Ephod, princeps tribus Manaſſe. Numer. 34 Lat. gratia ſiue miſericordia aut requies, vel donum Dei.

Hanni, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. afflictus, vel reſpondens, vel pauper.

Hannibal, vide Annibal.

Hanno Carthaginienſis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens, regnum adfectans, & in filiæ nuptijs principes ciuitatis veneno necare, prodito à miniſtris conſilio fruſtra cogitans, alia adgreſſus via, ſeruitia concitauit, quibus incautam vrbem opprimeret: quo etiam ciuibus prouiſo ac vitato periculo, ipſe demum in caſtellum munitum ſeſe recipiens, Afros, Maurorúmque gregem armauit: captus poſtremò, ac primùm virgis cæſus, deinde effoſſis oculis, ac manibus cruribúſque fractis, cruci affixus eſt, ac in cognatos omnes etiam animaduerſum. Trog lib. 12.

Hanno Carthaginienſis Agathocli, cum xxx. M. Pœnorum obuius factus, conſerta pugna occiſus eſt Trog. lib. 22.

Hanno, factionis Barchinæ, qui cùm optima conſuleret Carthaginienſibus de pace, nequaquam exauditus eſt. Liu. in 1. & vltimo de bello Punico.

Hanon filius Naas regis filiorum Ammon, 2. Reg. 10 1. Paral. 9 Lat. miſericors, vel donans, aut requieſcens.

Hanones, Belgicæ populi.

Hanum, nomen viri, 2. Eſd. 3. idem quod Hanon ſignificat.

Hapham, filius Hir, 1. Par. 7. Lat. thalamus vel littus, aut tegmen eorum.

Haphrataim, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19. Lat. fodientes, aut explorantes, ſiue confundentes.

Haphra, qui & Apries, Ægypti rex, regn. annis xxx. anno ab vrbe 145.

Haphſiba, mater Manaſſe, 4. Reg 21. Lat. voluntas mea in ea.

Happhim, filius Machir, 1. Par. 7. Lat. cooperti aut thalami, aut littus maris.

Harad, ſiue Harada, nomen fontis, ſiue loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Sepher. Iudic. 7 Num 33. Lat. ſtupor aut tremor.

Haraia, pater Eziel, 2. Eſd. 3. Lat. calor, aut ira Domini.

Haraldus, xv. Anglorum rex, Goduini filius, Toſto fratri regnum inuidens Haraldum Noruegiæ regem, ſpe regni prædæque in fratrem commouit claſſe inſtructa Angliam applicuit: prælio commiſſo, occubuit ipſe & Toſto, anno ſalutis 1067.

Haran, ciuitas Meſopotamiæ, à Charra Syriæ fluuio, in quo habitauit Thare, Gen. 11. 12. 27. 28. & 29. De qua & 4. Reg 19. Iſa. 37. Ezech. 27. dicitur & Charan à Græcis, Act. 9. Eſt & nomen viri, 1. Par. 2. Lat. ira, ſiue iraſcens, aut libertas.

Harbon, apud Celtas regnauit anno ante conditam vrbem 897.

Harbona, nomen eunuchi, Eſther 1. Lat. deſtructio, ſiue gladius eius nunc, aut ſiccitas eius nunc, ſiue ira ædificantis vel intelligentis.

Harcalo, veneficus fuit, qui leones impunè attrectabat manibus. Sil. lib. 1.

Harcalo non pauidus fœtas mulcere leænas.

Hareph, nomen viri, 2. Eſd. 7 Nehem. 10. Lat. hyems, ſiue opprobrium, vel adoleſcentia.

hares, nomen montis in quo ſita eſt Aialon. Iudic. 1. 3. Eſd. 8. Lat. Sol aut teſta.

hareth, nomen villæ ad occidentem, 1. Reg. 22. Lat. ſculptura aut libertas.

harhur, nomen viri, 1. Eſd. 2 Lat. calefactus aut arefactus, aut ira albedinis, vel foraminis, aut libertatis.

harim, nomen ſacerdotis, 1. Par. 24. 1. Eſd. 2. Lat. deſtructus, aut rete, vel dicatum.

hariph, filius Hur, 1. Paral. 2. idē quod Hareph.

harma, ciuitas in tribu Iuda & Simeon. Ioſ. 15. 1. Reg. 30. Ioſ. 19. Iud. 1. dicitur Sephath, Lat. deſtructio, ſiue anathema, aut rete, ſiue dicatum ſcilicet Deo.

harma, vrbs Bœotiæ Tanagricæ: eſt etiam tribus Atticæ pars, Steph.

harmata, vrbs Indica, Steph.

harma, oppidum ab euẽtu ita vocatum. Cùm duces, qui Polynicem ſequuti ſunt, conuiuium agerent, quædam aquila deſcendens, telum Amphiarai in ſublime tulit, móxque dimiſit: id autem humi fixum, in laurum verſum eſt. Quo in loco cùm poſtridie dimicarẽt, Amphiaraus vnà cũ curru abſorptus eſt. Ibíque oppidum hac etiã ætate vocatur Harma, id eſt, currus, Plut. Parall.

harmatus, tuntis, ciuitas ſeu promontorium è regione vrbis Methymnæ, à qua Harmatopolitæ dicti ſunt.

harmatopolitæ populi ſunt Aſiæ in ſinu Elaitico ita dicti ab Harmatunte vicino promontorio,

rio. Plin. lib. 5 c. 10. Apud Strab. hoc promontorium vocatur Hermatus, per e literam in prima ſyllaba.

harmodius & Ariſtogiton Tyrannicidæ à Leæna inſigni meretrice tam fideliter & vnicè adamati ſunt, vt illa, ne illorum conſpirationem retegeret, torta, linguam dentibus præroſam in tyranni os expuerit, Plin. lib. 7. c. 23. Plut. Demoſth.

harmodotus, poeta, quem ſæpè citat Plutarchus.

harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale, monile dedit, eò quod ex coniugis adulterio fuiſſet propagata, Ouid. lib. 4. Metam. Vide CADMVS.

harmonia, Gelonia filia, Themiſtij vxor.

harmonidas, Troianus, quem teſte Hom. lib. 5. Iliad. præcipuo quodam amore Minerua dilexit, ideóque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia quæ fabrefecit, naues illas Alexandro ædificauit, quæ fuerunt malorum omnium, quæ Troianis contigerunt, caput: perniciosas quidem ac mortiferas, vel cæteris Troianis, ita ipſi ædificatori, quia Deorum monita non intellexiſſet.

harnapher, filius Supha, filij Helem. 1. Par. 7. Lat. ira tauri, ſiue ira creſcens.

harodi, ciuitas, 2 Reg. 23. Lat. ſtupefactus, vel iræ aut caloris abundantia.

haromaph, filius Iedaia, 2. Eſd. 3. Lat. anathema oris.

haroſeth, ciuitas quæ iuxta Ioſephum lib. 5. Antiq Iud. ſuper paludem Samachonitidem ſita eſt. Iudic. 4. Lat. artificium, vel aratio, vel teſta aut ſilentium, vel ſurditas.

harpagium, oppidũ iuxta Parium, apud quod Ganymedem puerum Phrygium raptum Græca fabuloſitas auſa eſt aſſere, Vadian. Steph.

harpagia, numero multitudinis locum eſſe ſcribit circa Cyzicum, vnde raptus ſit Ganymedes.

harpagus, dux Cyri, interiorem Aſiam ſubegit, anno ab vrbe 207.

harpalice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedita. Hæc cùm patrem ſenem à Getis captum ſenſiſſet, collecta confeſtim multitudine, & celeriùs, quam de fœmina ſperari poterit, illum armis & robore liberauit, Virg. li. 1. Æneid. — *vel qualis equos Threiſſa fatigat.*

Harpace, volucrémque fuga præuertitur Hebrum.

harpalus, nomen prædonis. Cic. lib. 3. de Natura deorum. Hic diis illudebat, quòd in tanta fortuna tam diu viueret.

harpalus, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit, Plutarchus in vita Phocionis.

harpalycea, ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis condita, Steph.

harpalyce, virgo quædam fuit, quæ quum Iphiclum ardentiſſimo amore deperiret, ſpreta dolore animi confecta, interiit, à qua & canticum quoddam Harpalyce dicebatur. Turnebus, aduerſ 10. cap. 11.

hárpaſa, oppidum Aſiæ, oppoſitum fluuio Harpaſo, Plin. lib. 5. c. 29. vbi cautes ſtat horrenda vno digito mobilis: eadem ſi toto corpore impellatur, reſiſtens, idem Plin. lib. 2. c. 45.

harpaſus, Plin. Liuio & Steph. Cariæ fluuius, *Daphnus* ad Apollonio appellari ſcribit Rhodiginus.

harpe, pes, enſis falcatus, quo Mercurius vſus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Perſeus in amputando Meduſæ capite, Harpedophorus Mercurius dictus eſt, quòd Harpe, id eſt, hamato gladio vſus eſſet in Argo necando. Ouid. 5. Metamorph.

harpis, Ptol. Mœſiæ inferioris vrbs, ad Danubij oſtia: oppidum nunc, inquit Mar. Niger, *Lycoſtomum* ab oſtij ipſius vocabulo, quod *Orlupi* modò dicunt.

harpocrates, ſimulachrum in ſacris Iſidis & Serapidis erat, quod digito labiis impreſſo, admonere videbatur, vt ſilentium fieret. Hunc Ægyptij ſilentij deum eſſe volebant. Reuera autem Græcus philoſophus fuit Harpocrates, cuius eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, vt ſilentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere Harpocratem (vt monet Eraſmus in Adagiis) prouerbialiter dictum eſt, pro ſilentium imponere. Catullus.

Et patruum reddidit Harpocratem.

Harpyia, vrbs Illyriæ iuxta Encheleas. Steph.

harpyiæ, Ponti & Terræ filiæ, vt ait Seruius, vnde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes: dictæ ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, id eſt, à rapiendo. Volatiles, auribus vrſinis, corpore vulturino, vultu virgineo, manibus vncis. Alij dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater eſt, nec immeritò. Nam ſecundùm Mileſium Thaletem, omnia ex humore procreantur: vnde eſt apud Virgilium Georg. lib. 4. *ſimul ipſa precatur.* Oceanúmque patrem rerum Nympháſque ſorores. Alij autem dicunt Harpyias, filias Thaumantis & Electræ. Has Virgilius tres eſſe dicit, Aëllo, Ocypete, Celeno, quarum poſteriorem Homerus Podargen vocat & ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos, Balium videlicet & Xanthum genuiſſe dicit. Heſiodus tantùm duas nominat, Aëllo videlicet & Ocypeten. Notat quoque Erythræus, duas Harpyias (tot enim & Apollonius memorat) baſi cuidam veteri inciſas Veneficiis in templo D. Martini, hodiéque ſpectari, quanquam aliis tres numerentur, imò & quartam ab Homero additam putent, Thyel-

lam. Dictæ autem ſunt & *Iouis canes*: Item furiæ: nam & hæ apud inferos quidem *canes* dicuntur Lucano & Maroni lib. 6.

Viſaque manes vlulare per vmbram.

apud ſuperos verò, *Diræ & aues*: in medio *Harpyiæ* auctore Seruio. Mythologiam vide apud Cælium lib. 29. 27. Sidonius lib. 5. epiſt. 7. Harpyias vocat ſanguinarios pecuniæ raptores & exactores. Apuleius, mulieres malas &c Cæterum quum Phineus rex Arcadiæ ſuaſu vxoris Harpalices exoculaſſet liberos ſuos, illúmque viciſſim Dei vindices excæcaſſent, eique harpyias immiſiſſent quæ dapes, menſáſque defœdarent, fortè Iaſon cum Argonautis in Colchidem nauigans ab illo hoſpitio acceptus eſt, qui rei indignitate motus Zethum & Calain Boreæ filios, alatos ac iaculandi peritiſſimos regi dedit, qui haſce beluas regno pellerent. Etiam in Plotas vſque inſulas, quas alij *Echinadas* vocarunt perſequuti eas fuerant, quam ab Iride, quæ ſoror Harpyiarum ab Heſiodo fertur, admonerentur, vt abſtinerent à *Iouis canibus*, qua voce territi Boreadæ monſtris illic relictis, Arcadiam reuerſi ſunt. vnde Plotæ inſulæ deinceps *Strophades* dictæ ἀπὸ τῦ στρέφειν Vide Calais Zethus & Phinees, Virg li. 3. Æneid.

harſa, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. idem ſignificat quod Haſoreth.

harudes, populi Tranſrhenani ſunt in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Ariouiſto Germanorum rege tranſportati: Gall. *Le pays à l'entour de Conſtance.*

harus, pater Meſſalemeth matris Amon regis Iuda, 4 Reg. 21. Lat. inciſus, ſiue aureus, aut ſollicitus, ſiue trituratus.

haſaba, filius Zorobabel filius Phadaiæ, 2. Paral. 3. Lat. numeratio, ſiue æſtimatio, vel agitatio Domini, ſiue artificium Domini, aut feſtinatio vel ſilentium in Domino.

haſabia, filius Amaſiæ, 1. Par 6. Princeps Leuitarum, 2. Par. 35. 1. Par. 25. numeratio aut cogitatio, &c. Domini.

haſadias, filius Zorobabel filij Phadaiæ, 1. Paral. 3. Lat. miſericordia Domini.

haſael. rex Syriæ. vide AZAEL.

haſar moth filius Iectan, Gen. 10. Lat. atrium vel fœnum mortis.

haſar ſuhal, ciuitas, 2. Paral. 4. Hæc & Haſerſual appellatur, Ioſ. 19. Lat. atrium, vel fœnum vulpis aut ſemitæ.

haſar ſuſim, ciuitas, 1. Par. 4. quæ & Haſer ſuſa, Lat. atrium, vel fœnum equorum.

haſaſon thamar, oppidum, quod & Engaddi dicitur, Gen. 14 2. Par. 20. Lat. glarea, vel lapillus commutationis, aut diuiſio, ſiue ſagitta palmæ.

haſbadana, nomen viri, 2. Eſd. 8. Lat. feſtinans aut cogitans iudicium ſuum.

Haſdrubal, vide ASDRVBAL.

Haſebia, filius Merari, 1. Par. 9. Lat. numeratio vel agitatio aut æſtimatio ſiue artificium Domini.

haſebna, nomen viri, 2. Eſd. 10. Lat. numeratio ſiue feſtinatio intelligentis aut ædificantis.

haſebna, nomen viri. Nehem 9. Lat. numeratio ſiue ſilentium, aut feſtinatio filij Domini.

haſebonias, nomen viri, 2. Eſdr. 3. idem quod Haſebnia.

haſem, nomen viri, 2. Eſd. 7 Lat. ſilentium vel feſtinatio eorum.

haſer-gadda, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. atrium hœdi eius, vel fœlicitatis eius.

haſerim, ciuitas in dorſo môtis Seir inter Ægyptum & Chananæum, in qua Hauim, id eſt, Heuæi gigantes habitarunt, ad Caphthiorum expulſi, Deut. 2. Ioſ. 13. aliàs Haſeroth, vt quibuſdam videtur, appellata. Lat. atria, ſiue veſtibula, aut ſagitta excelſa.

haſeroth, nomen eremi, per quam tranſieruntIſraelitæ, aſcendentes in terram Chanaan ex Ægypto, Deut. 2. Num. 13. & 33. Lat. atria ſiue veſtibula.

haſer-ſual, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Ioſ. 19. quæ 1. Paral. 4 Haſar-ſuhal dicitur, Lat. atrium vel fœnum vulpis, aut ſemitæ vel pugilli.

haſer ſuſa, ciuitas in tribu Simeonis, Ioſuæ 19. quæ & Haſar-ſuſim, Lat. atrium aut fœnum equi.

haſim, nomen viri, 1. Par. 7 Lat. tacentes, ſiue feſtinantes, aut ſilentium, vel feſtinatio maris.

haſom, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. ſilentium, vel feſtinatio eorum.

haſor, ciuitas regni Iabin Chananæorum regis: quæ & Heſron dicitur, quam ſolam Ioſue incendit, Ioſ 11. Reg. 12 4 Reg 15. quæ principatum renuerat inter omnia regna Amorrhæorum, Ioſ. 13 & 12. Fuit vna in tribu Iuda, Ioſ. 15. Alia in tribu Nephthali, Ioſ 19. vbi regnauit Iabin. Iudic. 4. 3. Reg. 44. Reg 15. Lat. Atrium aut fœnum.

haſra. pater Thecnæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis, 2. Par. 34. qui 4. Reg 22. dicitur Araas, Lat. defectus ſiue deficiens.

haſſemon, ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 15. Lat. legatio, vel acceleratus numerus, vel feſtinata portio, aut ſilentium numeri vel portionis.

haſſub, filius Ezricam, 1. Par. 9. Lat. æſtimatus vel numerus, ſiue cogitatio aut artificium.

haſta, oppidum in extremis Italiæ finibus circa Iapygium promontorium, Plin. lib. 3 c. 1.

haſub, nomen viri, 2. Eſd. 23. idem quod Haſſub.

haſum, nomen viri, 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 8. Lat. ſilentium aut feſtinatio eorum.

haſupha, nomen viri, 2. Eſd. 2. Lat. exhauſta vel nudata.

hathath, filius Othoniel, 1. Par. 4. Lat. timor aut contritio.

hatil, nomen viri, 1. Eſd. 2. lat. peccati vlulatio.

hatipha, nomen viri, 1. Eſd. 2. lat. Rapina ſiue peccati coma, aut reliquiæ.

hatita, nomen viri, 1. Eſdr. 2. lat. peccati declinatio.

hattus, filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Par. 3. 1. Eſd. 8. Neh. 19. & 12. lat. peccatum derelinquens.

hato, Maguntiæ olim Epiſcopus fuit, cuius quidem tempore, maxima graſſabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inedia & fame premi, conuocauit in horreum plurimos & concremauit eos. Hæc enim crebrò vſurpabat verba: non differunt, inquit, hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum vtiles. At Deus tantam tyrannidem inultam non dimiſit. Præcepit namque muribus, vt cateruatim illum inuaderent, ac die noctúque affligerent, atque viuum deuorare feſtinarent. At ille in turrim ſe recipit, putans ſe tutum fore à morſibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri iudicium Dei iuſtum, quod miſer agnoſcens, tandem inter mures interiit, cuius quoque nomen parietibus ac tapetis prorſus abraſerunt. Similem, magiſque horrendam hiſtoriam legere poteris infrà in verbo Polonia, vbi & rex & regina atque eorum liberi à muribus conſumpti ſunt. Munſt. lib. 3.

hauoth-iair, villæ Iair 1. x. in Hermon monte & Galaad, quas expugnauit Iair filius Segub, Num. 13. ſiue nomen regionis, quæ & Baſſan dicitur. Deut. 3. Lat. oppida illuminationis, vel annuntiationis luminis.

hazael, nomen viri. 3. Reg. 19. 2. Par. 22. Succeſſor Ben-adad in regnum Syriæ, 4. Reg. 8. Amos 1. Lat. videns Deum.

hazia, nomen viri. 2. Eſdr. 11. Lat. videns Dominum.

hazir, nomen viri, 2. Eſdr. 10. Lat. porcus, vel reuerſus.

H E

hebal, filius Iectan. Gen. 10. Eſt & mons vltra Iordanem in terra Canaan non longè ab Ierichunte, in quo altari conſtructo poſuit Moſes maledictiones. Ioſeph. libro 4. cap. 6. Anti. Iud Deut. 11. & 27. Lat. aceruus vetuſtatis, ſiue aceruus defluens.

hebe, filia Iunonis abſque patre, & dea iuuentutis, de cuius ortu huiuſmodi refertur fabula: Apollinem, cùm Iunoni nouercæ conuiuium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe: quas cùm Iuno auidè commediſſet, cùm antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperitque Heben, quàm poſtea Iupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis præfecit. Verùm cum Ioue, apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, pérque lubricum minus cautè incedens, cecidiſſet, reuolutiſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, eiúſque loco Ganymedes ſubrogatus. Hæc Seruius. Homerus autem ex Ioue eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum deorum pincernam fuiſſe, Ganymedem verò ſolius Iouis. Hęc poſtremò Herculi nupſit in deorum numerum relato, cuius etiam precibus adducta, Iolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ouid. lib. 9. Metam.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe, &c.

Cicero lib. 1. Tuſcul. quæſt. Quo pacto, inquit Hebe Iunonis filia dicitur? quoniam è feliciſſima aëris temperie omnia herbarum, arborumque genera pullulant & pubeſcunt. Nam quomodo ſine parente Ioue vel naſci vel Iunonis filia eſſe poterit? nulla eſt aëris temperies, quam non efficiat ætheris calor ex motu, cùm omnis inferiorum corporum actio ex agitatione ſuperiorum proueniat. Quî enim poteſt aër aliquid ad ortum euocare, niſi ſolis æthereæque regionis calore concitatus iſtud ipſum efficiat: Quippe cùm litigium & amicitia non ſolùm principia ſint ortus & interitus rerum, vt ſapiens eredidit, verùm etiam omnia nata conſeruent: quibus ſuas vires æquè impertiuerint. Martis ſoror Hebe dicitur, quoniam vbertas rerum omnium, & fertilitas agrorum ex eiuſdem aëris temperamento oriatur, ex quo etiam bella & illorum omnium deuaſtationes. Quod autem eſis lactucis agreſtibus Iuno facta eſt grauida, quid aliud ſignificat, quàm ex ipſa aëris temperie natam fuiſſe Heben? Iuno, vbi eſt conuiuio accepta ab Apolline in domum Iouis, nimio calore ſolis exarſit ac ætheris, quare agreſtes lactucas, quæ frigidæ ſunt, comedit, ac fit prægnans. Hæc aëris temperiem ſignificant, qui vbi plus æquo incaluit, frigus expetit & ſymmetriam ad res generales. Inde naſcitur Hebe, quæ iuuentuti tam plantarum quàm animalium præeſt. Lapſus Hebe & muneris priuatio denotat, cùm folia deciderunt arboribus, iuuentutem & honorem plantis delabi, quæ, ſi cum priore conditione compareniur, turpes ſunt, & parum decoræ. Eo tempore Ganymedes in eius locum ſubrogatur, qui nihil aliud quā hyemem ſignificat, quæ dicta eſt etiam à pluuiis: quare & in Aquarium ſignum denique Ganymedes conuerſus eſt. Quod Hebe Ioui miniſtrans Dea iuuentutis appellatur, immortalis vitæ vigorem lætum ſignificat. Fingitur etiam vxor Herculis, eo quòd pubertas ſeu florens ætas coniuncta eſt cum robore, quod per Herculem intelligitur, propter fortia ipſius facta. De Hebe, multa alia quæ Phyſices & Ethices conſiderationem ſpectant, occurrunt apud mythologos,

heber, filius Briæ, Gen. 46. 1. Par. 4. 7. & 8. Num. 26. Item filius Sale, Geneſ. 10. Luc. 3. Filius item Ephaal filij Mehuſim. 1. Paralipomenon octauo. Lat. ſocius, aut particeps: vel adhærens, ſiue incantator, liuor.

hebræi, dicti ſunt Iudæi ab Heber, qui fuit abnepos Sem filij Noe. Et quia in eius familia remanſit lingua quæ priùs humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diuerſitate ſunt diuiſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata, ſic quidam vt alij obſeruant poſteros Heber Hebræos appellatos non fuiſſe, vſque ad Abrahamum, qui primus Hebræus appellatus eſt, idque à Cananæis, qui hoc nominis illi indiderunt, quod à regione trans Euphratem in terram Canaan veniſſet, vt nos Transpadanum, Transmarinum appellamus. Trans enim lingua patriarcharum dicitur Heber, vnde Abrahamus Hebri id eſt περάτης. Ab Hebræus fit Hebraicus, ca, cum, vt lingua Hebraica. Lat. tranſeuntes, ſiue irati, aut prægnantes.

hebri, idem ſignificat quod Hebræus, id eſt, tranſiens, &c. nomen viri, 1. Par. 24.

hebrides, Scotici regni inſulæ, magnitudine & numero primas tenent. Variè nominantur à Boethio & I. Maiore, qui eas deſcripſerunt in hiſtoriis Scoticis. Boethius 43. eſſe ait, quarum prima eſt Arana (quæ eſt Botha) Helau & B[illegible]theſa. Non procul ab his Aliza, auibus Solandis abundans, maiorum anatum genus, id eſt, maxima omnium & nominatiſſima illa eſt, frumenti ferax & metalli diues, mox Cumbra Muláque. Iuxta hos Iona eſt, regnum ſepulturis inſignis. Deinde Leuiſſa. Omnium autem poſtrema eſt Hirca, polarem habens eleuationem 63. gradus. In his inſulis ſunt anſeres, illi Clakis dicti (Bernacas quidam vocant) quos Boethius ex mari & lignis putrefactis pro ienire affirmat, & non ex arboribus naſci, vt vulgus ſcriptorum prodit. Etenim, inquit, ſi lignum in id mare proiicias, temporis tractu primùm in eo vermes excauato ligno naſcuntur, qui ſenſim enatis capite, pedibúſque atque alis, plumas poſtremò edunt, demùm anſeribus magnitudine æquales, cùm ad iuſtam peruenerunt quantitatem cœlum petunt auium reliquarum more, remigio alarum per aëra delati. Hebridum incolæ Hibernica lingua vtuntur.

hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudææ ciuitas Amorrhęorum, quondam Philiſtinorum metropolis. Hæc dicta eſt & conuallis Mambre. Gen. 3. Num. 13. 1. Par. 2 & Arbee, Geneſ. 23. & Cariatharbe. Ioſ. 15. Filius item Gaath filius Le[illegible] Exod. 6. 1. Par. 2. & 6. Lat. ſocietas, ſiue participatio vel adhæſio, ſiue incantatio aut liuor.

hebrona, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael. Num. 13. Lat. tranſiens, aut iraſcens.

hebrus fluuius Thracię, aureas voluẽs arenas, in Rhodope monte naſcẽs ſupra Philippopolin, & è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægęũ ſeſe exonerãs. Fabulantur poetę Orphei caput in hunc fluuium proiectum fuiſſe, cùm à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus: vnde & Œagrius dicitur ab Œagro Orphei patre. Virg. li. 4. Georg.

Tum quoq; marmorea caput à ceruice reuulſũ
Gurgite quam medio portans Oeagrius Hebrus
Volueret, &c.

hebrus, hodie *Mariza* dicitur.

hebrus, adoleſcens Liparæus, quem Neobule amauit. Horat. Carm lib. 3. Ode 12.

hecale, anus paupercula, quæ Theſeum adhuc adoleſcentem hoſpitio ſuſcepit Huius paupertatem Callimachus iuſto volumine celebrauit. Hinc natum eſt prouerbium, nunquam Hecale fies: hoc eſt, nunquam te inopia opprimet.

hecale, Leontidis tribus municipium. Steph.

hecalius, Iupiter dictus eſt ab anicula quadam Hecale nomine, quæ cùm Theſeum quodam tempore comiter excepiſſet, promiſiſſetque ei ſe ſuam ipſius animam Ioui immolaturam, ſi ſaluus ex prælio domum rediret, atque ante reditum Theſei obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit, vt in honorem ipſius ſacrum Ioui inſtitueret, eũmque Hecalium vocaret. Palæph. libr. 1.

hecameda, Arſinoi filia, quæ direpta Tenedo Neſtori in prædam ceſſit Hom. lib. 11 Iliad.

hecate, Iouis & Latonæ filia, ſoror Apollinis, quæ & Diana dicitur. Huic triplex nomen attribuitur: vnde etiam à Virgilio Tergemina vocatur. Nam in cœlo creditur eſſe Luna, in terris Diana, & apud inferos Proſerpina, Dicta Hecate, Seruio, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos, Veriſimilius tamen videtur Hecates nomen factum eſſe à maſculino ἕκατος, quo nomine Gręci vocant Apollinem: ſicut à Cynthio Cynthia, à Delio Delia, à Phœbo Phœbea. Dictus autem Sol & Hecatos ab ἑκὰς, longè, quòd eminus radios ſuos ad eos mittat, & quodam modo iaculetur. Hæc & τρικέφαλος cognominatur, quia, (vt inquit Orpheus in Argon.) tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſuis agreſtis, Ouid. lib 9. Metam.

Tuq; triceps, Hecate.

Vim fati hoc nomine mythologi intelligunt. Vide N. Comitem mythologiæ lib. 3 cap. 15. vbi quæcunque à Græcis & Latinis de Hecate dicuntur diligenter colligit. Virgil.

Tergeminãq; Hecatẽ, tria Virginis ora Dianæ.
Tibullus.
Sola tenere malas Medea dicitur artes,
Sola feros Hecates perdomuiſſe canes.

hecate, herbarum veneficiorúmque peririſſima

ſira, quæ in Taurica Cherroneſo regnauit, ſub Dionyſio Mileſio. Filia fuit Perſæ, filij Solis, & fratris Æ·æ: à quo & Perſeis ſiue Perſei cognominatur. Ouidius lib. 7. Metamorph. Val. Flac. lib. 6.

hecatæus, hiſtoricus Mileſius fuit Protagoræ auditor, qui primus ſoluta oratione hiſtoriam condidit: floruit temporibus Darij qui Cambyſi ſucceſſit. Suid.

hecatæus, grammaticus quidam Abderita, cuius meminit Suid.

hecates, inſula ante Delum ſita, quæ à quibuſdam Pſammite vocatur. Suidas. Eſt etiam circa Leſbum. Heſych.

hecateſia, ſic Idrias vrbs Cariæ nominatur.

hecatis nemus, promontorium in Sarmatia Europæa. Ptol.

hecatombea, vide HEBRÆA.

hecatombe, ſacrificij genus, in quo ritus ſic ſeruabantur, vt centenæ ſui generis mactarentur victimæ: vt centum ſues, centum hœdi. Dicta Hecatombe à numero victimarum, vel à numero ſacrificantium, quia centum Peloponneſi vrbes id faciebant.

hecatombæum, locus circa Dymum in Achaia. Polyb.

hecatompedum, Epiri vrbs. Ptol.

hecatompolis Cretæ inſulæ epitheton à numero ciuitatum impoſitum, quæ centum in hac inſula fuiſſe perhibentur, vel Virg. teſte li 5. Æn.

hecatompolis, quondam Laconica regio cognominata fuit, quòd centum præcipuis & florentiſſimis ciuitatibus ornata fuerit. Strabo libro 8.

hecatompylos, Thebes Ægyptiacę epitheton, à portarum numero, quæ centum in hac vrbe fuiſſe dicuntur. Iuuenalis.

Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis. Eſt item eiuſdem nominis vrbs in Parthia, teſte Stephano, & in Hyrcania. Diodor. item in Lybia, ab Hercule conſtructa.

hecatonchiros, Briarei ſiue Ægeonis epitheton, quaſi Centimanus. Hic enim centum habuiſſe manus & quinquaginta ventres à poëtis fingitur. Plut. in eo opuſculo quod περὶ πολυφαχίας inſcripſit.

hecatonneſi, paruæ inſulæ viginti circa Leſbum, ab Hecato Apolline dictæ qui in illis locis plurimùm colitur.

hecatontachiria, ciuitas quæ nunc Oreſtiades vocatur. Sic Palæphatus.

hechelias, pater Nehemiæ, 2. Eſd. 1. Lat. expectans Dominum, ſiue hamus Domini.

hectodurum, Rhetiæ oppidum. Ptol. *Echtal* Lazio.

hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus: dictus (vt ſcribit Plato) ὅτι ἔχοιεν τὴν πόλιν, quòd vrbem contra hoſtium impetum tenuerit, patriámque ſeruarit. Eo námque ſoſpite Troia nunquam potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachen, ex qua Aſtyanacta ſuſcepit, quem Vlyſſes capta Troia è faſtigio Turris præcipitauit. Solus Græcos, quemadmodum Achilles ſolus Troianos fugabat: ex quibus Proteſilaum & Patroclum, alióſque permultos interfecit. Tandem ab Achille interemptus eſt: à quo etiam bigis alligatus, circum Patrocli ſepulchrum, Troiæque muros tractus eſt. Tandem eius corpus per duodecim dies inſepultum ab Achille ſeruatum, Priamus auro redemit, idque veteri more honorificentiſſimè cremauit. Homer. lib. 13. Iliados. Virgilius 1. Æneidos:

Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros
Exanimúmque auro corpus vendebat Achilles.

Hinc Hectoreus. Ouid. in Epiſt.

Nomine in Hectoreo pallida ſemper eram.

hecuba, Priami Troianorum regis vxor, filia Dymantis, Homero, aut (vt Virgilius Euripidem ſequutus ſentit) Ciſſei, Capta Troia in canem verſa. Ouidius lib. 13. Metamorph. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quòd cùm à Græcis captiua abduceretur, & filij ſui Polydori corpus in mare abiectum agnouiſſet, quoniam aliter iniuriam vlciſci non poſſet, Græcos inanibus laceſſiuerit conuitiis.

hecubæ ſepulchrum, Thraciæ promontorium.

heddai. nomen viri, 2. Reg. 23. qui Huri. 1. Paral. 11. dicitur. Lat. laudatio, ſiue confeſſio, aut clamor.

heder, filius Beriæ, 1. Par. 8. Lat. grex, ſiue delectio aut priuatio.

hedetani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

hedonacum, Bœotiæ vicus Pauſan.

hedones & Hedoni, Thraciæ populi. Steph. & Suidas.

hedrus, Hyberniæ inſula. Ptol. *Berdſey*, Camdeno.

hedui, Galliæ populi, Aruernis finitimi, poſt Heluetios & Sequanos in occaſum vergentes, iuxta quos ex Alpibus fluit Araris, olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Auguſtodunum erat. Tacit. li. 3. vulgò, *Le pays à l'entour d'Autun en Bourgongne.*

hedylium, id eſt, mons Bœotiæ Suidas.

hedymeles, citharœdi nomen, fictum vt volunt, nam ἡδὺ ſignificat dulce, & μέλος cantum. Iuuenalis Satyra 6. *Criſpo numerantur pectine chorda Quo tenet Hedymeles operam dedit.*

hedyphon, Babyloniæ regionis fluuius. Strab.

hedypnus, Suſianæ fluuius, qui Perſarum Aſy-

lum præterfluens, in Eulæum illabitur. Plin. lib. 6. cap. 27.

hegaleos, mons Atticæ nemoroſus. Ste. lib. vndecimo.

hegemon, Characenus (eſt autem Charax, Phrygiæ vrbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricon, Thebanorum, Lacedæmoniorum. Stephanus.

hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repræſentabat, vt earum miſeranda imagine audientium pectoribus inſerta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: ideóque à rege Ptolemæo vlteriùs, hac de re dicere prohibitus. Cic. in Orat. & l. 1. Tuſc. quæſt. Alter Magneſius orator quoque egregius, cuius meminit Strabo.

hegeſippus, hiſtoriam ſcripſit Eccleſiaſticam quinque libris, à Chriſto paſſo ad ſua tempora. Suid. Vixit tempore Adriani & Antoninorum Cæſarum, Euſeb. lib. 4. cap. 8. &c. Vnde apparet alios eſſe Hegeſippi libros, qui ab Euſebio citantur, quam quinque illos de rebus Iudaicis & excidio Hieroſolymæ ex Ioſepho deſcriptos qui ſub titulo Hegeſippi hodie circumferuntur, in quibus quum vrbis Conſtantinopolis mentio fiat, perſpicuum eſt poſt Conſtantini magni tempora conſcriptos eſſe, vide Egeſippus.

hegeſippus, poeta comicus: inter fabulas ipſius commemorantur φιλαίτεροι. Athenæus.

hegeſippe, Holori regis Thraciæ filia, quam Miltiades Athenienſium dux accepit. Tortelius.

hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perueniens, quemnam locum coleret, conſuluit deum: cui Phœbus, Vbi ſaltantes videret ruſticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, vrbem condidit Eleam, Pythocles Samius apud Plutarch.

hegethmatia, Ptol. lib. 2. c. 11. Germaniæ vrbs. vulgò *Lignits*.

heidelberga, ad Neccarum fluuium ſita, Comitum Palatinorum Rheni ſedes. Ptolemæo, vti putatur *Budoris*. Nomen oppido datum exiſtimant, à Gentium colonia, quæ ante multos annos hic habitaſſe, multis indiciis conuincuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem, Heiden vel à nigrorum vacciniorum, Teutonicè Heidelbeer, multitudine. Olim Vangionum imperio ſubdita fuit Heidelberga. Solum habet rerum omnium ferax. Eſt & florentiſſ. gymnaſium à Ruperto Palatino multis priuilegiis anno 1346. donatum F. Irenicus vulgò *Heidelberg*.

hegla, filia Salphaad, filij Hapher filij Galaad. Num. 26. Lat. feſtiuitas, aut gyratio eius.

hela, regiuncula Aſiæ, Attali regis emporium. Steph.

helam, ciuitas, 2. Reg. 10. haud procul à Iordane. Lat. exercitus matris vel gentis ſiue ancillæ, aut dolor ſeu expectatio matris vel gentis, ſiue ancillæ, vel ſomnium.

helba, ciuitas, quæ ſorte tribui Aſer euenit. Iudic. 1. Lat. lac, ſiue adeps, aut manſit in ea, ſiue principium vel dolor in ea.

helcath, ciuitas, quæ de tribu Aſer data fuit Leuitis, Ioſue 21. Hæc etiam Halcath dicitur. Ioſ. 9. Lat. portio ſiue pars, aut lenitas.

helciboomen, viri, 2. Eſd. 12. Lat. portio, ſiue lenis.

helcia, pater Eliacim, 4. Reg. 18. Iſa. 22. Eſt & nomen ſacerdotis, 4. Reg. 22. Pater item Ieremię prophetæ, Ierem. 1. 1. Paral. 6. 2. Eſd. 12. Lat. portio, ſiue lenitas Domini.

helec, filius Galaad filij Machir, filij Manaſſe, filij Ioſeph Nu. 26. Ioſ. 17. Lat. portio, aut lenitas.

heled, filius Baana, 2. Reg. 23. Lat. mundus, ſ. orbis, vel muſtela, aut Syriacè rubigo.

helegeus, inuentor tubæ primus, Palæph. lib. 2. & Pauian.

helei, vide Eli.

helem, nomen viri, Zach 6. 1. Par. 7 Lat. ſomnians, aut ſanans, ſiue expectatio eorum, aut dolor eorum.

helemaida, vrbs. Ioſ. 12. c. 13.

helena, æ, ſiue Helene, ea filia Iouis ex Leda, Tyndari Laconiæ regis vxore, quæ à Ioue in Cygni formam tran mutato compreſſa, duo peperit oua: ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytemneſtra excluſi fuerunt. Ex his Helena, cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantia præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multò tamen pòſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus, citra iniuriam reſtituta eſt, & Menelao vxor tradita: cui & Hermionem filiam peperit. Poſt hæc fama pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam ſeſe contulit: vbi à Menelao hoſpitio ſuſceptus, clàm ſe in amorem Helenæ inſinuauit: tandemque abſente hoſpite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Quatam inſigni iniuria communi Græcorum principes, de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotiæ coniurarunt. Nec multò pòſt mille contractis nauibus in Aſiam nauigarunt, multiſque expugnatis oppidis tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cùm Paris oppetiiſſet, Helena Deiphobo fratri eius nupſit. Verùm cùm eò iam res rediiſſet, vt Græci armis diffiderent ad dolum ſeſe conuerterent, Helena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediundi negotij inter ipſam & Græcos conuenerat) ex arce ſuſtulit, captáque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: cóque interfecto cum priore viro in gratiã rediit.

Hele-

Helena, inſula Atticæ, ad quam appulit Helena poſt captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Eſt etiam fons in Chio, in quo ſe Helena lauit. Steph.

Helene, alio nomine Cranae, inſula vna ex Sporadibus, adiacens Sunio promontorio terræ Atticæ inde dicta, quod Paris raptæ Helenæ primum in ea ſtuprum intulerit.

Helene, inſula Ægæi maris, Plinius. Hodie *Macronifo*. Item, Pyrenæis montibus vicinum oppidum, à parte Galliæ. *Elna* hodie, Vaſco. Eſt vrbs in Bithynia, Procop. & in Palæſtina: Vtraque ab Helena Conſtantini matre ædificata Vicus etiam Atrebatum, apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Helſdin* vocari exiſtimant.

helenes, vide Hellen.

helenia regio, vide Helini.

helenius, locus iuxta Canopium. Steph.

helenopolis, vel Elenopolis olim dicebatur Munſt. ea Germaniæ vrbs, quam hodie Franckfort appellant. Eidem vrbs eſt ad Mœnum fluuium eleganter extructa cum ponte lapideo inſigni, cui ab altera fluminis parte annexa eſt vrbecula *Saxenhauſen*, eidem obediens. Duabus hæc vrbs in anno nundinis & Impp. Cæſarúmque electionibus nobilem ſe reddit.

Helenus, filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis ſeruatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipſis indicaſſet. Quin etiam euerſo Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolùm à Pyrrho ſeruatus, verùm etiam liberaliter habitus eſt: quúmque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea iuſtæ vxoris loco habuerat, Heleno conceſſit: adiecta etiam regni parte, quam Helenus de fratris ſui nomine Chaoniam appellauit: in qua & vrbem ad ſimilitudinem Troiæ condidit, in qua & profugum Æneam hoſpitio ſuſcepit. Virgil lib. 3. Æneid.

helenus, Sicambrorum rex, anno ab vrbe 397.

helenus filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno ſe abdicare coactus eſt, anno ſalutis 454.

heleph, ciuitas. Ioſ. 19. Terminus Nephthali. Lat. mutatio, ſiue tranſitus, aut perforatio.

heles, nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. armatus, ſiue liberatus, aut nudatus.

heleuteri, populi inter Celtas, proximi Cadurcis, Cæſar. *Vinarau*, quibuſdam.

Heli, nomen ſacerdotis illius qui Samuelem vnxit in Prophetam. 1. Reg. 1. pater item Ioſeph mariti Mariæ Virginis Luc. 3. qui Matt. 1. dicitur Iacob. Lat. eleuatio, ſiue oblatio aut eleuans, vel offerens, ſeu pila.

heliades, filiæ Solis & Clymenes, ſorores Phaëthontis, quarum nomina ſunt Phaëthuſa, Lampetuſa, & Lampetia. Hæ cùm iuxta Padum mortem Phaëthontis fulmine deiecti inſolabiliter deflerent, in alnos, ſiue (vt alij volunt) in populos verſæ ſunt, electrum lachrymantes. Vocantur autem Heliades à patre Sole, qui Græcis ἥλιος dicitur, Ouid. lib. 2. Metamorph. Eædem Phaëthontiades appellantur à fratre Phaëthonte. Virg. Ecloga 6.

helilæa, iudicium Athenienſium omniũ maximum, vtpote ex aliis quatuor congregatum, videlicet 500. & 50. & 100. & 100. Iudices Heliaſtæ dicuntur.

Helias, vide Elias.

Helice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrſa maior, ἀπὸ τῆς ἕλικος, hoc eſt, à circumuolutione, quòd diei noctiſque ſpatio circum polum Arcticum voluatur ſignum cœleſte ad Septentriones.

helice oppidum Achaiæ propriæ ad ſinum Criſſæum, maris impetu hauſtum. Plin. lib. 2. c. 92. Eidem Elice.

helice, Stephan. vrbs Peloponenſi, ab Helico Lycaonis filio, aut Helice Ionis quidem vxore ſed Selinuntis Neptuni filiæ filia, Stephan. vrbs item Bœotiæ, & locus ad mare Euxinium, circa Cappadociam. Oph.

helicon, fluuius eſt Dium vrbem Macedoniæ præterfluens, qui ad ſtadia ſeptuaginta defluens in terram ſe abdit: poſt viginti verò ſtadia elapſus, denuò ſe oſtendit, & pro Helicone *Baphyras* dicitur, vt tradit Pauſan. *Pharybus* Ptolemæi eſt, *Baphyrum* vocat Liuius lib 44. eſt etiam Siciliæ fluuius apud Ptole. *Oliuerio* appellatur à Fazello, & à Leandro *Veria*, eſt quoque Bœotiæ mons Ptole. & ibidem circa Thebas lucus, Zoſi.

helicon, mons Phocidis, ſinui Criſſæo incumbens, non procul à Parnaſſo, eique æmulus & altitudine, & circuitu: qui & ipſe Apollini ſacer eſt & Muſis. Hinc Heliconides & per epentheſin Heliconiades Muſæ ſunt appellatæ. Dictus Helicon ab Helicone, qui ibi cum Cithærone fratre ſingulari certamine pugnaſſe fertur.

Heliconius, Neptunus dictus eſt, non ab Helicone fonte decantatiſſimo, ſed ab Helice ciuitate, vbi poſitum ei templum erat. Strabo lib. 8. refert totam Helicem, vnà cum Heliconij Neptuni templo diluuij inſtar miſerè à fluctibus abſorptam, eámque cladem ob iram Neptuni accidiſſe. Nam cùm Iones ex Helice profugi legatis ſæpius miſſis ab Helicenſibus, neque Neptuni ſtatuam, neque ſacra impetrare potuiſſent, iratum Deum proxima hyeme vrbem ipſam toto cum loco aquis obruiſſe.

Heligaſtus, Sicambrorum vates & Sacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritem.

Helèni, populi Theſprotiæ, & regio Helenia, Gentile. Helenius. Steph.

helingas, Hiſpaniæ Tarraconenſis ciuitas. Polyb.

heliocopis, nomen Nymphæ.

heliodora, nomen Nymphæ.

heliodorus, nomen viri, Sophiſta fuit clarus, cuius etiam extat hiſtoria Æthiopica.

heliodorus rhetor, Adriani Cæſaris temporibus imperatori chariſſimus, & ab eodem Magiſter epiſtolarum effectus: in quẽ extat illud Dionyſij Sophiſtæ ſcomma, Pecuniam & honores dare Cæſar poteſt, rhetorem efficere non poteſt.

heliodorus Eremita, plurimas inſomnes fertur duxiſſe noctes, ieiunióque ſeptenos continuaſſe dies. Sozom.lib.8.c.1.hiſt.trip.

heliogabalus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium aſſumptus fuit matris opera apud Antiochiam. Huius mores impuriſſimos Lampridius deſcribit. Herod.lib.5.

helionora, ſiue, Leonora, Luſitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Auſtriæ duce coronata anno ſalutis 1451.

heliopolis, Heb. *On*, hodie *Bethſemes* Arabibus, id eſt (vt Græcè) ciuitas Solis, ciuitas Ægypti, inter Alexandriam & Coptum, quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera eſt eiuſdem nominis in Cicilia, patria Chryſippi Stoici Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta eſt. Steph. qui Heliopolim in Phœnicia, Thracia & Arabia deſcribit.

heliopolis, Ptol & Plin. Cœleſyriæ vrbs, quæ hodie *Balbec* Poſtello. vel *Marbech* Nigro.

heliotropium, Theſſaliæ vrbs. Polyb.

helis, vide Elis.

heliſæus, vide Eliſæus.

heliſos fluuius Atticæ Stat.lib.4.Thebaid.

helſyi, populi Ligurum. Steph.

helius, Cæſaris Neronis adulatione potentiſſimus fuit, qui Sulpitium Camerinum virum primarium, eiuſdemque filium è medio ſuſtulit, criminidans, quòd cùm cognomine hæreditario Pythici dicerentur, in Pythicas Neronis victorias ἐκ τῆς ὁμωνυμίας impij viderentur. Ex Dione Caſſio, in Nerone ſub finem.

helius, proprium nomen viri, à ſole, qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin.lib.33.c.3.

helixeas, inſula Hyperboreorum, non minor Sicilia, ſub fluuio Cerambica. Inſulani Cerambycæ dicuntur. Steph. non aſpiratur apud Steph.

helixus, Cei inſulæ fluuius, iuxta Coreſſum. Strab.

hellicanus, hiſtoriographus clarus, anno ab vrbe 250.

hellas, ladis, latiſſima Europæ regio, olim diſciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur, vide Græcia. Dicta Hellas ab Hellene Deucalionis filio. Thucyd. libr. 1. Eſt & flumen Achaiæ.

hellas, vrbs Theſſaliæ, condita ab Hellene, non quidem Deucalionis, ſed Phthij filio, & Chryſippes Iri filiæ. Phthius autem Achæi filius erat. Eſt & alia Hellas Cœleſyriæ: Gentile, Hellanicus, & Helladicus. Steph.

helle, les, Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quæ vnà cum Phryxo fratre, nouercales inſidias metuens, cùm accepto à patre ariete aureo Pontum vellet traiicere, magnitudine periculi conterrita, in mare decidit, eique nomen fecit, quod etiam hodie ab eius nomine Helleſpontum vocant eruditi Ouid. 11. Metamorph.

hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Hellenes nonnulli credunt fuiſſe nominatos, vide Hellas.

hellen, à paruulo in monaſterio nutritus, & educatus, plurima inſolitè edebat miracula, ita vt etiam ignem in ſinu portaret, & nequaquam eius veſtis arderet, Sozom. libro octauo, cap.1. hiſt.tripart.

hellenes, ipſi Græci, vide Panellenes.

hellenes, vrbs Callaicorum in Hiſpania Tarraconenſi. Strab.

hellenicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitæ, & Cariomemphitæ, Steph.

hellenopolis, vrbs Bythiniæ poſt inſtaurationem *Bithalbes*.

helles, filius Azariæ filij Iehu filij Obed. 1. Paral.cap.2.11 & 17. Lat. armatus, ſiue liberatus, aut nudatus.

helleſpontus, fretum anguſtum inter Propontidem & mare Ægæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum interuallo diſterminans: ita dictum ab Helle Athamantis filia in eo ſubmerſa. Hinc Helleſpontinus dicitur, & Helleſpontiacus.

helleſpontus, hodie dicitur brachium ſancti Georgij. *Le bras S.George, ou autrement l'eſtroit, ou le deſtroit de Gallipoli.*

helleſpontias, regio adiacens ſinui: Incolæ Helleſpontij. Steph.

hellesteus, Æthiopum rex, anno ab vrbe 1221.

helleuiones, vel, vt quidam legunt, Hilleuiones, apud Plin. Helluſij Tacito ſunt, ab Ammiano lib.22. *Heillos* nominari ſcribit Althamerus qui eos in *Bornholm* (inſula Baltici ſinus) vulgò *Hesl* dictam collocat. Hæc Venedicum ſinũ facit, non longè à Dantiſco, Pruſſiæ emporio.

helmechildis, Alboinum regem, victus Roſimundæ impudiciſſimæ mulieris promiſſis, interfecit.

helmon-deblathaim duo nomina ſunt. Helmon interpretatur occultatio, ſiue adoleſcentia, aut

aut ſeculum vel contemptus: Deblathaim maſſæ de ficubus compactæ: nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael, profecti de Dibongad. Num. 33.

helon, ciuitas in terra Moab. Num. 2. Ier. 48. Pater Eliab, principis tribus Zabulon, Num. 1. & 10. Eſt & nomen vrbis, 1. Paral. 6. quæ Ioſ. 21. dicitur Holon. Lat. feneſtra, vel prophanatio, ſiue dolor, vel infirmitas.

helorus, magnæ Græciæ fluuius inter Caulonium & Dorotonem, teſte Diod lib. 14. vbi Græcos à Dionyſio ſeniori prælio victos deſcribit: eundem hunc fluuium Polybius, lib. 1. Elieſporum vocat. Athenæus ſine aſpiratione ſcribit.

helorus, Iſtri fluminis filius, qui ab Aiace occiſus eſt in ea pugna, quam Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

helos, vrbs Laconica, quæ & Phtheleon & Dorion dicta, quòd in palude ſita ſit: cuius ciues Heloæ & Eleatæ, & regio *αἰκοτεία*. Eſt etiam Helos Ægypti. Steph.

helos, locus Atticæ. Vide Echelidai.

hylotæ. Vide Helos.

heluecone, Germaniæ populi. Tacito.

heluetici, populi inter Celtas proximi Aruernis, quorum ſub imperio eſſe conſueuerant in prouincia Biturienſi & regno Francorum ſiti Clar. ſept. Com. Cæſ. in hunc locum Heleuteros legendum docet.

heluetij, Gallorum vel Celtogallorum gens nobiliſſima: horum caput Auenticum erat, qui è finibus ſuis in Germaniam tranſgreſſi, intra Hercyniam ſyluam, Rhenúmque & Mœnum amnes habitauerunt. Eorum tractū hodie è Germanis illuc profecti tenent: hodie *Eydignoſſen*, hoc eſt confœderati, & à nonnullis Suiceri nominantur Cæſ li. 1. de bello Gallico, & Ptol. li. 2. Strab. li. 4. & Cicer. lib. 1. Epiſt. ad Attic. Heluetiorum termini ſunt Rhenus latiſſimus, atq; altiſſimus fluuius, mons Iura altiſſimus, lacus Lemanus, & Alpes. Fines Heluetiorum habent in longitudine CCXL. millia paſſuum, ait Cæſar. li. 1. quod hodie verum eſt. Nam ſunt à medietate lacus Acconij Geneuam vſq; milliaria Heluetica, vt ipſi computant, XXX. In latitudine autē inter Rhenum vel Iuram, verſus finitima Alpium LXX. millia paſſuum, quæ X. vel XI. milliaria Heluetica conficiunt. Continet autem milliare Helueticum, vt nunc vtuntur, ſpatium duarum horarum equeſtris, duarúmque & dimidiæ vel trium pedeſtris itineris. Computantur ergo octo millia paſſuum Italicorum pro vno milliari Heluetico. Ipſa verò ſocietas, & fœdus. Heluetiorum, quod barbaro vocabulo Ligam appellant, tredecim ciuitatibus conſtat, quarum hæc ſeries eſt, Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluaniæ, Tugium, Glarona, Baſilea, Friburgum, Solodurum, Scaphuſia, Abbatiſcella. His omnibus æqua libertas eſt, nec vllum caput habent, quemadmodum falsò credidit Sabellicus. Bello & rebus geſtis inſignes. Inter Germanos nunc cenſentur, non Gallos, vt olim. Vide Comm. in Melam, Cæſarem & Cornelium Tacitum, vulgò, *Les Suiſſes.*

Heluetum, Antonino *Schelſtadt* in Germania vrbs, Simlero.

heluij, populi inter Celtas monte Gebenna ab Aruernis diuiſi: proximi ſunt Gabalis, Cadurcis, ac Galliæ prouinciæ Romanorum. Ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Biturienſi & regno Francorum ſita: nunc Albienſes dicti. Hinc M. Tullij Ciceronis matrem ortam eſſe Euſebius & alij tradunt: vulgò, *Le pays d'Albigeou.*

heluinum, Samnitum fluuius in Italia. Plin. *Piombe.* Leandro.

heluri, à paludibus dicti, Dioxippus libr. 12. Chronicorum, Varinus.

helymus & Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt. Virgil. libro tertio Æneid.

heman, i. turbatio aut tumultus eorum, filius Lotan filij Horræi, Gen. 36. qui 1. Paral. 1. dicitur Homan.

heman, i. multus, aut tumultuans, vel Syriacè, fidelis, filius Maol. 3. Reg. 4. filius Ioel, 1. Paral. 6. 15. & 16.

hemaſini, Dalmatiæ gens. Plin.

hemath, vide Emath.

hemeroſcopium, vrbs Celtiberorum, Phocenſium colonia. Steph.

hemichara, Siciliæ Mediterranea vrbs. Ptol. Nigro, *N. coſia* vocatur.

hemicynes, quaſi ſemicanes, populi non procul à Maſſagetis & Hyperboreis, quos Apollonius in Argonautis canum inſtar latrare ſcribit. Steph.

hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo Magno imperatore icit, anno ſalutis 812.

hemodes, inſulæ ſeptem in Oceano Germanico. Sunt in Codano ſinu: & hodie vocantur *Scelandt, Fuynen, Lingland, Muen, Falſter, Leylandt, Femeren.*

hemona, i. popularis, ſiue populus noſter, ciuitas in tribu Benjamin, Ioſ. 18.

hemor, pater Sichem, Gen. 33. & 34. Act. 7. Lat. Aſinus, ſiue lutum, aut vinoſus, vel Syriacè, grauis, aut ponderoſus.

hemnatæ, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

hemus, vel Hæmus, vel Æmus, mons in Thracia, excelſitate conſpicuus, ex cuius vertice vulgata eſt opinio Ponticum ſimul & Adriaticum mare, & Hiſtrum amnem, & Alpes conſpici poſſe: nam eius excelſitas ſex millia paſſuum continet. Dictus Hæmus à nomine

regis Hæmi, à cuius ſorore alter quoque mons Rhodope nominatur, in quo transfiguratos eſſe Rhodopen, & Hæmum fabulæ canunt. Ouidius libro ſexto Metamorph. Eſt & Hæmus nomen Græculi hiſtrionis, cuius meminit Iuuenalis. Eſt & nomen famoſi latronis. Vide Æmus.

Hen, i. gratia ſiue miſericordia, aut manſio, vel reliquies, nomen viri. Zach. 6.

Henadab, nomen viri, 2. Eſd. 3. Lat. gratia, vel miſericordia dilecti.

Henetia, olim dicta, quæ nunc vocatur Venetia. Seruius.

Heneſiotis, regio in Sarmatia Aſiatica. Ptol.

Heneti, Paphlagoniæ pop. qui Antenore duce, cùm in intimum maris Adriatici ſinum veniſſent, permiſti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati ſunt. Liu. 3. ab vrbe.

Heniochi, montes circa Sogdianam aut Bactrianam. Plinio.

Heniochi, vide Eniochi.

Heniochia, regio apud Caucaſum: incolæ Heniochi. Steph.

Henoch, filius Cain. Geneſ. 4. Filius præterea Iared, vir iuſtus à Deo viuus ſublatus. Geneſ. 5. Luc. 3. Filius etiam Madian filij Abrahæ. Geneſ. 25. Filius etiam Ruben. Gen. 36. 1. Par. 3. Ciuitas. item quam Cain extruxit, illíque filij nomen indidit, Gen. 4. Lat. dedicatus, vel diſciplinatus, aut morigeratus.

Henotictonti, genus hominum monſtroſorum, Tzetzæ.

Henricus, Foroiulianorum dux, Iringum Auarorum ducem ſuperauit expoliauit: inæſtimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorum miſit, anno ab vrbe 1147.

Henricus I. Saxo, Germaniæ rex, anno ſalutis 920. Hungaros variis prælijs vicit, cecidítque, Sclauos ſubegit, Brenaburgum cepit, hinc Dalmatos, capta Grona ciuitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Witich. lib. 1. anno ſalutis 928. Danos, nauali incurſione Friſones deprædantes, vicit, tributa eis impoſuit & Nubam eorum regem baptiſmum ſuſcipere coegit Luith. lib. 3. cap. 3.

Henricus II. Romanorum Imperator, anno ſalutis 1003. Principes defectores vicit, atque ſubegit. Capuæ Saracenos vicit, & Italia cedere compulit. Bubaganum Conſtantinopolitani Imperatoris ducem, qui Saracenis fauebat, bello acerrimo inſequutus eſt. Troiam in Apuliæ finibus, vbi olim Hannibalis caſtra fuêre, à Græcis ædificatam obſedit, & per deditionem accepit. Blondus lib. 3. decad. 2. Hunc Henricum cum vxore Kunebunda virginitatem perpetuam obſeruaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

Henricus, Henrici II, Romanorum Imperatoris filius, Cæſar Aquiſgrani electus eſt, anno ſalutis 1025. Blond. libro 3. decad. 2. anno ſalutis 1036.

Henricus III. Romanorum Imperator XVII. anno ſalut. 1040. aduerſus Oldericum Bohemorum regem infeliciter pugnauit. Tandèm Oldericum ſuperauit, Bohemos tributarios fecit: copias exercitumq́; validum Romam duxit: congregata ſynodo tres Pontifices tanquam tria teterrima monſtra, Benedictum, Syluestrem & Gregorium damnauit: Suitgerum Bambergenſem Epiſcopũ, qui Clemens II. dictus eſt, Pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanoſq́; à Pontificum electione prohibuit, anno ſalutis 1054. Blond. li. 3. decad. 2.

Henricus IV. Henrici III. Imperatoris filius Romanorum Imperat. XVIII. regnauit annis L. varia fortuna: nam & Saxones Banaróſque & Rodulphum imperij æmulum ſæpius vicit. Pontificem Romanorum, à quo per iniuriam è Chriſtianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulit, aliúmque Pontificem fecit. Poſtremò à filio, bello petitus, dum ſe comparat, morbo periit, anno ſalut. 1105.

Henricus V. Henrici Imperat. filius Romanorum Cæſar XIX. Romam venit, cepit Pontificem & aliquot Cardinales, ſeruauítque in vinculis donec pace facta, Pontifex hactenus obſeruatam authoritatem Cæſari confirmaſſet, nempe beneficiorum & epiſcopatuum per baculum & annulorum inueſtituram, quam decreto abrogauerat Vrbanus II. Blond. lib. 4 decad. 2. Æmil. lib. 5.

Henricus VI. Friderici filius, Romanorum Imperator, anno ſalut. 1190. Siciliæ regnum obtinuit: ducibus Archiepiſcopo Moguntino & Othone Saxoniæ duce, ſubſidiarium exercitum in Aſiam miſit. Qui anno ſequenti audita Imperatoris morte in Germaniam rediere. Blond. Plat. Æmil.

Henricus VII. Lucemburgenſis Romanorum Imperator, anno ſalut. 1309. ſingulis Longobardiæ ciuitatibus præſides dedit, Florentiam obſedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam aduerſus Robertum Neapolitanum duxit: apud Boncouentum morbo laborans, non ſine ſuſpicione veneni, diem clauſit extremum. Blond. lib. 9. Æmil. lib. 8. anno ſalut. 1313.

Henricus I. Hiſpaniæ rex, ludens cum pueris, gulæ caſu apud Palantium periit, anno ſalutis 1243.

Henricus II. Hiſpaniæ rex, anno ſalut. 1166.

Henricus III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1388.

Henricus IV. Hiſpaniæ rex, anno ſalut. 1463.

Henricus, Roberti filius, Francorum rex, anno ſa-

no ſalutis 1023 & 1057. Æmil. lib. 3.

Henricus, Carinthiæ dux, rex Bohemiæ IX. anno ſalutis 1307.

Henricus I. Angliæ rex XXIII. an. ſalutis 1101. fratrem Robertum Northmannorum ducem inſtructa acie vicit & Northmanniam obtinuit. Polyd. lib. 2. Wallos vicit, cæcidit, & in ſua verba iurare coegit. Imperatori filiam ſponſam cum dote vxorem dedit.

Henricus Andegauenſis, Angliæ rex, anno ſalutis 1155 Cumbriam Northumbriamque recepit, ac Vuallos ad defectionem declinantes domuit. Thomam Cantuarienſem Archiepiſcopum exilio damnatum, occidendum curauit, Hyberniam ſubegit, ac pontificis Romani conſenſu ſuo adiecit regno.

Henricus III. Angliæ rex, anno ſalutis 1156.

Henricus IIII. Angliæ rex, anno ſalutis 1399. Principibus aduerſus hunc Henricum conſpiratis manus conſeruerunt, triumphauit Henricus victis hoſtibus. Polyd. lib 21. Variis ſeditionibus, coniurationibus, inteſtinis bellis laborauit. Idem lib. 21.

Henricus V Angliæ rex, anno ſalutis 1414. Ad Trecas cum Carolo & Philippo Burgundo pactus eſt Franciæ regnum, & Catharinam Caroli VI. Francorum regis filiam vxorem accepit. Polyd. lib 21.

Henricus VI. Angliæ rex, anno ſalútis 1414. regnum galliæ aliquot annis obtinuit: tandem domeſticis inuidiis regno Angliæ pulſus in carcere trucidatus eſt.

Henricus VII. Angliæ rex, anno ſalutis 1485.

Henricus VIII. Anglorũ rex, ann. ſalutis 1509.

Henricus II. Galliæ rex, vbi annos regnaſſet duodecim, maximo cum ſuorum luctu violento fato è vita ſublatus eſt, eo fermè tempore quo pro pace cum Philippo Hiſpanorum rege inita Lutetiæ ſolennes feriæ celebrabantur, anno Domini 1559. tertio Idus Iulij.

Heorta, Scordiſcorum oppidum. Strabo. *Hardberg.* Lazio.

Hephæſtia, vrbs in Lemno, Steph. nunc *Cochio*: plane deſerta & deſtructa. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templum erat: Tribuli Hephæſtiades. Steph. Iuxta hunc vicum collis eſt, Vulcani, vt creditur, caſu nobilitatus. Ferunt enim Vulcanum à Iunone ob inſignem deformitatem è cœlo præcipitatum in collem illum decidiſſe. Cuius fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quòd totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque vlla in eo gignantur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maximè celebrata, vrbis huius meminit Ptol Geograph. li. 3.

Hephæſtij montes in Lycia; qui tæda flammante tacti, adeò flagrant, vt lapides in ipſis aquis ardeant, alitur que ignis ille pluuiis, Baculo ſi quis, ex iis accenſo traxerit ſulcos, riuos ignium ſequi narrant. Plin. lib. 7. cap. 166.

Hephęſtium, Lyciæ oppidum. Plin.

Hephæſtiades. Vide PHÆSTIADES.

Hephæſtion, vnus ex Alex. Magni ducibus, multũ ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, vt hunc quidem φιλοβασιλέα. Hephęſtionem verò φιλαλέξανδρον appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, vt facilè omnes põpas ſuperaret: in funus enim hoc ſupra duodecim talentorũ millia impenſa feruntur. Plutarch. in vita Alexand.

Hephęſtos, proprium viri, & nomen Vulcani.

Hephæſtunoſi, id eſt, Vulcani inſulæ, regioni Adiabenæ numerantur. Steph.

Hepher, i. fodiens aut explorans, ſiue opprobrium vel confuſio, filius Ashar ex Naara vxore, 1. Paral. 4. Portio regni terræque Chanaan, quam Ioſue expugnauit, Ioſ. 12 4 Reg. 14.

Hepitalium, vrbs Triphyliæ, Steph. non aſpiratur.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes, quorum nonnulli Byzeres vocabantur. Steph. Heptacometæ nimirum à ſeptem vicis dicti ſunt. Moſinæci à Strab. & Moſines à Diodoro cognominantur.

Heptagoniæ, nomen loci, Liuius 4. bell. Macedon. Quod roboris in exercitu erat, trifariam diuiſum: parte vnà Phœbeo, altera à Dictynnæo, tertia ab eo loco quem Heptagonias appellant, aggredi iubet.

Heptaneſiæ, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Heptaphonos, nomen porticus, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympia, Pli. li. 46. c. 15.

Heraphorus, nomen viri.

Heptapolis, Ægypti regio, Dionyſio teſte, quam eius commentator Euſtathius dicit antea Heptanomon & Heptanomiam dictam, & poſteà à rege Arcadio Arcadiam appellatam. eſt etiam nomen oppidi in Ægypto, Steph.

Heptaporus, Rheſus fluuius Troianus, qui ſeptem locis vadari poteſt eadem via, propter quod & Polyporos Straboni appellatus eſt.

Heptapylos, Thebarũ Bœotiarum epitheton, à ſeptem portarum numero dictũ: idq; ad diſcrimen Thebarum Ægyptiarum, quæ à numero centum portarum ἑκατόμπυλοι dicebantur.

Her, id eſt, vigil aut denudans, vel effundens, ſiue æmulus, vel ciuitas, filius Iudæ ex Sue vxore ſua, gen. 38. 1. Paral. 4 Pater Elmadan, Luc. 3.

Hera, Iunonis nomen apud græcos: vnde Heræa ipſius feſta, & Hæreum templum eius appellant. Siciliæ etiam vrbs Hera dicebatur, quę aliàs Hybla minima, Steph. Eſt item Cereris cognomen apud Pauſan. in Arcadicis.

Hera, Æolidis oppidum, Pauſan. Arcadię item

eidem, quod Meſaten, id eſt, intermediam appellat, quòd ſcilicet è portu Erythræorum Chion ſ..dſentibus, propemodum media eſt. *Argennum* Ptolemæi videtur.

Heracleas & Plutarchus, natura & meritis fratres (ambo enim Origenis diſcipuli, ab eo ad fidem de perfi..ia conuerſi) non ſolùm perfectæ vitæ inſtituta ſeruarunt, verùm etiam (quæ ſumma eſt beatitudinis) martyrij conſecuti ſunt palmam. Euſeb. lib. 6. c. 3. hiſt. Eccleſ.

Heraclea, Macedoniæ Sinticæ regionis oppidum, quod Sintica cognominatur. Plin. & Ptol.

Heraclea, Cariæ vrbs *ad Latmum* à Ptolemæo cognominata, & Carica à Plin. Latmus etiam dicta fuit à monte Larmo, illi imminente, vt Strabo tradit. Stephanus eam quoque Alemaniam & Pliſtarchiam appellat. *Haſſio porto* hodie dici vult Bonacciolus.

Heraclea, Bithyniæ vrbs clariſſima, ob celeberrimas, quas emiſit colonias. Strab. diu tyrannorum ſequitiam paſſa, mox libera facta eſt. Iuſtinus lib. 5. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditam eſſe ait.

Heraclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela. lib. 1.

Heraclea, Galliæ Narbonenſis vrbs, ad Rhodani oſtium. Plin. *Caccabaria* cognominata ab Antonino, *S. Gilles*, L. Poldo. *Nogheres* eſt apud Benjamin Tudeléſem. De hac vrbe exiſtimant Ottonem Friſingenſem hæc ſcribere, In Galliis, iuxta prouinciam Narbonenſem, vir Dei Ægidius metropolim ex nomine ſuo Villam S. Ægidij vocauit in loco, qui vſque hodie *Palatium Gothorum* vocatur.

Heraclea, Ptolemæo Mediæ regionis vrbs mediterranea, quam ab Alexandro conditam, ab Antiocho reſtitutam, atque Achaida appellatam tradit. Plin.

Heraclea, Macedoniæ Phthiotidis regionis in Trachinia vrbs Plinio, quadraginta ſtadiis à Thermopolis diſtans. Strabo eam à Spartiano conditam, & prius Trachin dictam ſcribit.

heraclea, Tauricæ Cherſoneſi oppidum, etiam *Megarice* dictũ. ad Mæotidem paludẽ, teſte Plin.

heraclea, Syriæ vrbs Straboni, in Cyrreſtica regione eam deſcribit Ptolemæus. Hanc poſtea *Gagalicam* nuncupatam ſcribunt Nic. Calliſtus & Euagrius ſcholaſticus. *Italica* dici hodie putat Bonacciolus.

heraclea, Siciliæ vrbs inter Pachinum & Lilybæum. Mela lib. 2. & Ptol.

heraclea, vrbs Ponti: hodie Naxiopoitus.

heraclea, ciuitas Boſphorana in finibus Europæ, quæ antea Perinthus vocabatur. Mantuanus, —*quæ magna Perinthus*

Antè fuit, priſcum mutauit Heraclea nomen. Nunc Calpe. In hac fuit amphitheatrum tanta ſtructura, vt inter ſeptem orbis miracula connumeratum ſit, à qua Dionyſius philoſophus Zenonis diſcipulus, Heracleotes à. Cicerone in Tuſc. Alia eſt in radicibus Œtæ montis, quam Aſaris fluuius abluit. Alia in Ponto iuxta Lycum amnem. Alia iuxta Rhodani oſtia. Alia item in Campania, quæ & Herculanium dicitur.

heraclea, magnæ Græciæ vrbs, quam Appianus in Annibalicis inter Metapontum & Tarentum ſtatuit. Plin. inter Syrin & Acyrin flumina ſitam dicit: & Sirin quoque appellaram refert: cui aſſentitur Diodorus lib. 12. Polieum vocatam ſcribit Strabo, qui eam quoq; Troiam dictam innuit. Incolæ à finitimis *Mitro.bitones* vocabantur, vt tradit Athen. lib. 12 c. 8.

heraclea, vt Plin. vel Heracleum, vt Ptol. & Strabo, Cretæ inſulæ vrbs, & Cnoſſi nauale. Setia vocatur à Nigro, ſed *Mirabello* à Pineio.

heraclea, Myſiæ regionis vrbs. Apollodorus, lib. 2. quam Bebricum antea vrbem fuiſſe ait.

heraclea, Steph. inſignis vrbs Thraciæ in Pōto: ſecunda Siciliæ, tertia Lydiæ, 4. Libyæ, 5. Sardiniæ, 6. Italiæ, 7. Celticæ, 8. & Theſſaliæ, 9. Cariæ, 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam, 12. inſula in Carpathio pelago, 13. Syriæ, 14. Phœniciæ, 15. Pieriæ, 16. ciuitas & inſula, 17. Cretæ, 18. Piſaica, 19. Cariæ, quæ vocatur Alemania mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cumam Æolidis, 21. Acarnaniæ, 22. inſula in Atlantico, 23. Macedonię, ab Amynta, Philippi fratre, condita. Gentile, Heracleus & Heracleota. Stephanus. Idem alibi Heracleam Carię, aliàs Pliſtarchiam nominatam ſcribit. Straboni etiam pagus huius nominis eſt in Aſia minori, ad ſinum Adramittenum. Eſt & apud eundem Heraclea inſula in Atlantico mari, & alia in Carpathio.

heraclea, Carię fluuius, apud Strabonem, qui etiam in Atlantico mari inſulam eiuſdem nominis eſſe dicit.

heracleobucoli, vicus in Ægypto.

heracleon, grammaticus Ægyptius, ſcripſit commentarios in Homerum & Lyricos. Suid.

herocleonas, cum Martina matre, 62 Romanorum Imperator, anno ab vrbe 1394. Blond.

heracleopolis, nomen trium ciuitatum. Vna eſt in Ægypto, ex qua Theophanes phyſicus: altera non longè à Peruſio: tertia ſecundùm Niltoſtium, quod Canopicum eſt. Volaterranus ex Stephano.

heracleotes, dictus eſt Dionyſius philoſophus, Zenonis diſcipulus. Heracleotes locus à cic. 2. Tuſc. appellatus eſt, vbi fuit amphitheatrum vnum è ſeptem ſpectaculis. Vide & 4. Tuſcul. & 5. de Finib.

heracleotes, inſula inter Italiā & Siciliā. Ant.

heracleum, Tetragonum, vide Chelide.

heracleum

heracleum, promontorium iuxta Thermodoontis fluuij oſtium Ptol.

heracleum etiam Marmaricæ, inter Cherſoneſum & Paliurum, Straboni. Plinio fluuius eſt Sarmatæ Aſiaticæ in Cholcorum regione, *Cacari* à G. Mercatore dicitur. Eſt promontorium eiuſdem nominis, ibidem. Plin.

heraclides, Lycius, domi vir clarus, ſophiſtica facultate inſignis, Smyrnæ docuit. vbi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Seuerum principem extemporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus ſophiſtarum ad hanc artem induſtria & labore, natura minimè iuuante contendit. Philoſtratus.

heraclides, è Mopſo, ciuitate Siciliæ, Grammaticus nobilis. Steph.

heraclides, pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit: captóque Perſeo à Paulo Æmilio Athenas comm grauit eodem tempore quo & Metrodorus philoſophus & pictor. Plin.

heraclides Ponticus philoſophus, Athenas conceſſit: Platonem, deinde Ariſtotelem audiuit. Reliquit ingenij monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, vt pro Pontico Pompicus vocaretur. Diog. Laërt. Cic. Tuſc. qu. lib. 5. Scripſit, mulierem quandam ſeptem diebus exanimem ad vitam fuiſſe reuocatā, Plin. lib. 7. c. 52.

heraclites, eccleſiaſticus nobilis, an. ſalut. 196.

heraclitus philoſophus Epheſius, σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt, tenebricoſus, propterea quòd de induſtria adeò obſcuraret ſtylum, vt eius ſcripta, philoſophi ſudantes vix intelligerent. De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur fere ſolitum: cùm Democritus contra ſoleret ridere, propterea quòd alteri omnia quæ agimus, miſeria, alteri ineptiæ viderentur. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt: eúmque ſpretis medicis, fimo bubulo ſe obleuiſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum. Nullum inuenitur habuiſſe præceptorem, tantùm natura & diligentia ſola profecit, quidam tamen audiſſe Xenocratem & Hippaſum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus vltimi Darij: ſcripſit poëticè multa: ab Ariſtotele ſæpè teſtis citatur. Fuerunt alij quatuor Heracliti: primus poëta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſeus ſummæ elegantiæ, tertius Leſbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam: quartus vir ridiculus.

heraclius, fluuius Græciæ circa Bulidem, Phocidis vrbem. Pauſan.

heraclius, Imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione Græca.

heręa promontorium è regione Chalcedonis, (alias Carthaginis) quod aliqui non rectè vulgò *ἀιγιαλὸς* dictant putant. Deſcriptionem eius carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat.

heræ, vrbs Arcadiæ, Sologorgus dicta iuxta Meſſeniam, Peleponneſum verſus ſita. Stephan. Gentile Heræus, vel Heraeus.

herea, vrbs quæ & Hecatombea vocatur, quòd Iunoni centum boues illic immolarentur, &c.

heræum, vel murus Hereus, vrbs Thraciæ, Steph. Item Sardiniæ oppidum. Ptol.

heręum item Græci vocant templum Iunonis, quam ἥρας appellant.

heræus, portus ad Boſphorum in Aſia minori *Mole di S. Ioan Calamoto*, hodie Gyllus de Boſphoro Thracio lib. 3. c. 11.

heraldus, XVIII. Angliæ rex, ann. ſal. 1038.

heran, i. vigilia, aut magiſter earum, filius Suthala, filij Ephraim, Num. 26.

heras vel Helij, i. Iunonis vel Solis inſula, quæ quoque Autolala dicitur. Ptol. eam deſcribit in Atlantico Oceano è regione Libyæ, *Madera* poſſet interpretari.

heratia, inſula, quæ Onus in mari Ægæo, Plin. lib. 4 c. 9.

heratus x Sicyoniorum rex.

herbanum, Tuſciæ oppidum. Plin. lib. 2. c. 5.

herbeſſus Silio, Erbeſum Polybio, Erbeſſus. Ptol. Herbeſſenſes habet Plin. Siciliæ mediterraneum oppidum Niger *Bibari* vocat. Fazellus *Pantalica*, ſed idem alicubi, *Grotta* hodie appellari dicit Erbeſum Polybij: duas nempe in Sicilia eius nominis vrbes eſſe innuens.

herbeſus, Solino lacus ſulfureus in Sicilia *Endrum* à Vibio Sequeſtre appellatur. *Gurgo* hodie vocari ſcribit Andreas Baccius ex Fazello, vt ipſe addit.

herbipolis, Francorum Orientalium caput, Germanicè *Vuirtzburg*, à dulci muſto. quod Herbipolenſis ager ſuppeditat, nomen obtinere videtur. Vrbs eſt in plano ſita, extrà collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis ornata, foſſis, vallis mœnibus & propugnaculis bene munita, & populoſa Ad occaſum Mœnus vrbem proxima prę terlabitur. Vtramque ripam ingens pons iungit lapideus, fortibus nitens pilis. Vltra Mœnum proximus mons, pulchrum, & loci natura munitam arcem, Epiſcopi (qui & Dux Francorum appellatur) ſedem continet.

herbita, Siciliæ vrbs apud Ptolemæum, hodie *S. Nicolas*.

herbulenſes, Siciliæ populi. Plin.

herceus, ſiue Hercius, vide Ercius.

hercinij, vide Hercyni.

herculaneum, Diodorus, Eutropius, Plinius, Cicero & Mela. Herculeum Straboni, Campaniæ fœlicis vrbs, adſunt Puteolanum, inter Pompeios & Neapolim, quam Amb. Leo in ſua Nolana hiſtoria dicit, *Torre di Greco* vocari. Leandro *Torre di Ottano* dicitur.

herculanus, conſul, collega Aſporatij, anno ab vrbe 1025.

herculanus, nomen poſſeſſiuum. Eſt & Herculanus, nomen proprium ab Hercule deriuatum. Gellius libro quinto adiectiuum poſuit. Comprehenſa, inquit, menſura Herculani pedis.

hercules, Iouis & Alcmenæ filius, ob fortitudinem & gloriam inter deos relatus. Cic. lib. 3. De natura deorum, ſex hoc nomine fuiſſe appellatos, commemorat: quorum primus fuit, qui certauit cum Apolline de tripode. Alter, Nilo natus, Ægyptius, quem aiunt Phrygias literas inueniſſe. Tertius, ex Idæis Dactylis, cui inferiùs offerunt. Quartus, Iouis filius, ex Aſteria Latonæ ſorore, qui Tyri colitur, filiámque habuit Carthaginem. Quintus in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue genitus, cui aliorum geſta aſſignant. Herodotus ſcribit, Herculem vnum eſſe ex duodecim diis Ægyptiorum, Græcóſque ab Ægyptiis hoc nomen mutatos, indidiſſe filio Amphitryonis. Varro XLIII. Hercules nominat: omnes tamen qui robore præſtiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuiſſe affirmat. Macrob. libro primo Satur. capite vigeſimo, aſſerit Herculem eundem eſſe cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quòd ex pellice natus eſſet, perdere illum cupiens, nouis ſemper monſtris obiecit: quæ res expectationem eius maximè fefellit. Ille enim ſemper victoriam referens, immortale ſibi decus peperit, adeò vt illa prius iubendo, quàm hic laborando defatigaretur. Quo factum eſt, vt licet multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt, omnes heroica virtute, rerúmque geſtarum magnitudine inſignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuantur: quorum quando nuſquam non mentio occurrit, viſum eſt celeberrimos aliquot ſubiicere. Primò itaque cùm adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues à Iunone immiſſos eliſit. II. Theſpij filias numero quinquaginta adhuc puer, ſed corporis robore præſtans, vna nocte compreſſit, ſuſcepítque quinquaginta filios, quos Theſpiades vocauerunt. III. Iam adultus hydram colubris & capitibus pullulantem, face & ferro in Lerna palude oppreſſit. IV. Ceruam æripidem, aureáque habentem cornua, in Menalo monte curſu comprehendit, atque interfecit. V. In Nemæa ſylua iuxta Cleonas inuſitatæ magnitudinis leonem iugulauit, qui neque ferro, neque ligno, neque lapide interfici poſſet, & detractam pellem pro inſigni geſtauit. VI. Diomedem Thraciæ regem, qui equos ſuos hoſpitum carnibus & ſanguine paſcebat, deuicit, victúmque ipſius equis in pabulum dedit. VII. In Erymantho Arcadiæ monte terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuaſtantem cepit, eúmque viuum ad Euryſtheum attulit. VIII. Stymphalides aues ſagittis, vt quidam volunt, interfecit: vt alij, ſonitu ahenei crepitaculi vſque ad inſulam Areriada fugauit. IX. Taurum, inſulam Cretam ferè totam deuaſtantem, domuit, eúmque vinctum ad Euryſtheum attulit: qui poſtea eum Atticæ regioni immiſit, cui plurimùm damni intulit: ſed à Theſeo interfectus fuit apud Marathonem. Ouid. libr. 7. Metamorph. X. Acheloum ſuperauit. XI. Buſiridem Ægypti regem hoſpites ſuos mactãtem occidit. XII. Antæum gigantem in Libya lucta victum ſuffocauit. XIII. Calpem & Abylam montes antea coniunctos diuiſit. XIV. Aurea mala in Heſperidum hortis, interempto priùs dracone peruigili, qui ea cuſtodiebat, ſuſtulit. XV. Cœlum, iam feſſo & ſuccumbente ponderi Atlante, humeris tulit. XVI. Geryonem Hiſpaniæ regem tricorporem bello ſuperauit, eiuſq; armenta abduxit. XVII. Cacum latronem, Vulcani filium, ſemihominem, & flammiuomũ oppreſſit. XVIII. Lacinum latronem extremam Italiæ oram infeſtantem ſuſtulit, ibíq; Iunoni templum cõſtituit, quod Iunonis Laciniæ appellauit. XIX. Albionẽ & Bergionem iter ipſius impedientes, haud longè ab oſtio Rhodani, à Ioue patre lapidum imbre adiutus, deuicit. XX. Tyrrhenum Eubææ regem Bœotiis bellum inferentem profligauit, eúmque pullis equinis alligatum in diuerſas partes diſcerpſit. XXI. Centauros domuit. XXII. Augiæ ſtabulum repurgauit. XXIII. Heſionem Laomedontis filiam monſtro marino expoſitam liberauit, occiſo priùs ceto, ſed quum Laomedon equos præſtantiſſimos in præmium illi pollicitos denegaret, Hercules indignatus, Troiam euertit, & occiſo rege Heſionem Telamoni, qui primus murum conſcenderat, in prædæ partem conceſſit. XXIV. Diripuit inſulam Côn, regémque Eurypilum cum vxore & liberis trucidauit. XXV. Amazonas debellauit, earúmque reginam Hippolytem cepit, cui baltheum abſtulit, Euryſtheóque regi tradidit: captam verò Amazonem Theſeo bellorum ſocio dedit. XXVI. Ad inferos deſcendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad ſuperos traxit. Sunt qui dicant, Herculem etiam adiuuiſſe Theſeum in rapienda Proſerpina, alij ſolum Theſeum eam eduxiſſe ad ſuperos, Ditémque vulneraſſe. XXVII. Alceſtim Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. XXVIII. Ab inferis reuerſus Lycum Thebarum regem, eò quòd Magaræ coniugi vim voluiſſet inferre, interemit. XXIX. Aquilam, quæ Promethei in Caucaſo relegati perpetuò renaſcens iecur exedebat, ſagittis traiecit. XXX.

Cygnum Martis filium equeſtri certamine vicit. XXXI. Occidit Theodamantem, quòd ei cibum denegaſſet, illiúſque filium Hylam ſibi chariſſimum, ſecum abduxit. XXXII. Cercopas vicit, dum Omphalæ Cycorum reginæ ſeruiret. XXXIII. Pylum diripuit, eiúſque regem Neleum, cum tota domo præter Neſtorem trucidauit, inſuper Iunonem Neleo opem ferentem telo triſulco vulnerauit. XXXIV. Zeten & Calain alatos Boreæ filios in Teno inſula, quæ Delo adiacet, interfecit, & eorum ſepulchro duas erexit columnas XXXV. Torridam Zonam & Libyæ æſtuantes arenas incolumis pertranſiuit. Breuia & Syrtes naue amiſſa pedes ſuperauit. XXXVI. Columnas in occidente, quæ de eius nomine Herculeæ dictę fuerũt, erexit. XXXVII. Eurytum Œchaliæ regem occidit, ipſamque Œchaliam vrbem deleuit, & Iolen Euryti filiam ſibi denegatam (quam tamen parens antea ei deſponderat) vi obtinuit, eámque ſecum in Eubœam abduxit. Quod cùm Deianira coniux reſciuiſſet, maritum ſuum Ioles amore detineri, per Licham ſeruum veſtem illi miſit, Neſſi Centauri ſanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, eúmque ab aliis auulſum, ad ſe vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipſi perſuaſerat. Cùm itaque Hercules veſtem ſacrificaturus induiſſet, in tantam rabiem verſus eſt, vt conſtructa pyra ſe ipſum combuſſerit: poſt mortem verò in deorum numerũ relatus eſt. Hic rediẽs ex Hiſpania, creditur literas in Italiam intuliſſe: quamobrẽ in templo, etiã cum Muſis colebatur.

Herculis. Antonino, ſiue ad Herculem, vt liber Notitiarum habet, Pannoniæ vrbs eſt. In veterem Budam incidit, vt Lazius ait.

Herculis labores ab Ouidio & Virgilio deſcripti, virtute præditi hominis aduerſus varia vitia & vitæ incommoda pugnas depingunt. Si phyſicè fabulam explices, pleraque ad Solem referuntur. De Hercule autem & eius geſtis vide Lilium Gyraldum, peculiari Syntagmate: & N. Comitem, mythologiæ libro 7. capite 2.

Herculis ara in Aſſyria, vicina Meſopotamiæ. Ptol.

Herculis Arenæ, montes in Pentapoli, Africæ regione. Ptol.

Herculis Caſtra vocant Latini Geldriæ oppidum, quod vulgò *Erkelens* indigitant.

Herculis Columnas apud Friſios nominat Tacitus. Locus eſt inter Groningam & Couordam oppida.

Herculis fanum, Etruriæ inter Lunæ portum, & Arni oſtia. Ptol. item Melitæ inſulæ portus.

Herculis inſula, Ptol. Sardiniæ à latere Occidentali adiacens. *Aſinara* hodie.

Herculis lauacra, in Dryopide regione. Ant. Liberalis.

Herculis petra, apud Plinium, in agro Stabiano.

Herculis portus, prope Vibronem deſcribitur à Plin. lib. 3. c. 5. *Formiculæ* hodie.

Herculis promontorium in Mauritania Tingitana, in Galatia, & in Albionis inſula. Ptol.

Herculis turris, Cyrenaica vrbs ad mare mediterraneum. Ptol. *Coronera*, Caſtaldo.

Herculeius, vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.

Herculeum, promontorium Locrenſe.

Herculis portus, Ptolemæo, vrbs Maſſilienſium, vulgò dicitur, *Ville franche*.

Eſt & Herculis portus in littore Brutio non procul à Metauro fluuio. Plin. lib. 3. c. 5. item portus inſulæ Sardiniæ.

Herculis templum, Ptolemæi Melitæ inſulę portus eſt, qui *Marza Sirocho* hodie ab incolis dicitur.

Hercyna, Virgo fuit Proſerpinę comes, à qua & fluuius Hercyna nomen conſecutus eſt. In templo conſecratum Virginis illius ſimulacrum anſerem manibus gerebat. Huius meminit Liuius & ex illo Turnebus Aduerſar. 11. cap. 18.

Hercynia, maxima Germanię ſylua, quę pro regionum & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de qua Cęſar Commentar. 6. Huius inquit Hercyniæ ſyluæ, latitudo nouem dierum iter expedito patet, non enim aliter fieri poteſt, neque menſuras itinerum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum, & Tauracorum finibus, rectáque fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſum, diuerſis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit, neq; quiſquam eſt huius Germanię (qui ſe aut adiiſſe ad initium eius ſyluę dicat, cùm dierum iter LX. proceſſerit, aut quo ex loco oriatur acceperit. Hactenus Cęſar, Stephano ἐρκύνιον mons Italię, à quo Hercynia regia: Hercynius, poſſeſſiuum.

Hercynius ſaltus, & Hercinium iugum nominat Plin. De hac ſylua vide Rhellicanum in ſuis annotationibus.

Hercynij, populi vetus Pelaſgorum colonia.

Hercynium, Italię mons. Steph.

Hercynium, profunditas inferiorum dicitur, Vide EREBVS.

Hered. filius Balę filij Benjamin. Nu. 25. Heb. Ared. Lat. imperans, ſiue deſcendens.

Hered, ciuitas, Ioſ. 2. Lat. Onager, aut Syriacè, draco.

Herem, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. deſtructio, ſiue anathema, aut rete, vel reticulum, ſiue dedicatum, vel conſecratum, ſcil. Deo.

heren, mons in Mauritania Cæſarienſi. Ptol.

herenatium, Germaniæ inferioris oppidum. Anton.

herennianus, conſul cum Seuero, anno ab vrbe 923.

hereſburg, caſtrum à Carolo Francorum rege captum anno ab vrbe 1524.

hereus, mons Siciliæ, ex quo Cryſas fluuius. Vibius.

heri, filius Gad filij Iacob, Geneſ. quadrageſimo ſexto.

herius, Galliæ Lugdunenſis fluuius. Ptol.

herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui eùm audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele & Theophraſto, ſummum bonum in ea poſuit, Cicer. lib. 4. Academic. quæſtionum, & libro ſecundo de Finibus.

herimerus, Francorum rex, anno ſalutis vigeſimo primo.

herlinus, vnus ex centauris.

herma, ciuitas Hiſpaniæ. Auieno.

herma, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 12.

hermæa, Africæ propriæ oppidum. Cretæ item & Libyæ. Ptol. Eſt etiam Thraciæ & Sardiniæ promontorium. Ptol.

hermas, vir quidam. Rom. 16.

hermanduri, ſiue Hermunduri, Germaniæ populi Cheruſcis finitimi in eo tractu quem hodie Miſniam vocant, Plinius libro quarto, capite 14.

hermandus, Arachoſiæ fluuius apud Plin. Erymanthus à Polybio lib. 2. nominatur.

hermannus, Sueuorum dux, Luitprand. lib. 6. cap. 4.

hermaphroditus, Mercurij & Veneris filius, vt ex ipſa ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius ἑρμῆς, Venus ἀφροδίτη, à Græcis dicitur. Hic cùm vagabundus in Caria ad limpidiſſimum fontem, quem Salmacis Nympha incolebat, perueniſſet, illa ſubitò eius amore correpta (erat enim adoleſcens formoſiſſimus) cùm neque blanditiis neque precibus ad concubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt vepres latuit. Is autem Nympham abiiſſe ratus fontem nudus intrauit: quod videns Salmacis ſubitò accurrit, & abiectis veſtibus arctiſſimè eum complexa eſt. Sed eùm ne ſic quidem obſtinatum iuuenis animum exorare poſſet, à diis petiit, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in vnum corpus coaluerunt, ita tamen vt ſexus vterq; integer remaneret. Quòd cùm vidiſſet Hermaphroditus, à ſuperis petiiſſe dicitur, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος, id eſt, vtrumque ſexum habens, exiret. Hinc factum, vt omnes Androgyni ab huius vnius nomine vocentur Hermaphroditi. Ouid. libro quarto Metamorph.

hermaphroditum fingunt Mercurij & Veneris filium, eò quòd ſtella Mercurij ob qualitates quibus præeſt, mediæ naturæ putatur. Nam cùm aliæ ſtellæ ab Aſtrologis dicantur maſculinæ propter maius robur quo calorem excitant: aliæ verò propter debiliores vires, & naturam humidi cui dominantur fœmininæ, Mercurij ſtella nunc humidum, nunc calidum abundè excitat, pro ſitu & motu ſuo. Porrò Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quàm ad inertiam & deſidioſum otium, quo vires hominum eneruantur, referenda eſt. Erant enim Cares, qui eo loco habitabant, homines deſidiæ & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidinibus: vnde & Hermaphroditi vulgò appellabantur. Nam Hermaphroditus etiam dicitur qui mollis eſt, & vtramque Venerem exercet. In eam ferè ſententiam & Strabo exponit hanc fabulam, libro 14. cui conſentit Ouidius, Salmacidim nympham otio & libidini deditam deſcribens. Cæterùm de Hermaphrodito lubet hic apponere elegantiſſimos Publicis antiqui poetæ verſiculos.

Quum mea me genitrix grauida geſtaret in aluo.
Quid pareret fertur conſuluiſſe Deos.
Mas eſt Phœbus, ait, Mars fœmina, Iunóque neutrum.
Quúmq; ferè natus Hermaphroditus eram,
Quærenti lethum, Dea ſic ait, Occidet armis
Mars cruce, Phœbus aquis, ſors rata quæque fuit.
Arbor obumbrat aquas aſcendo, decidit enſis
Quem tuleram, caſu labor & ipſe ſuper
Pes hæſit ramis, caput incidit amne, tulíque
Fœmina, vir, neutrum, flumina, tela cruce.

hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit autem rhetoricam libris ſex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Auguſti tempore, deceſſítque ſenex.

hermagoras, Amphipolitanus philoſophus, diſcipulus Perſei, plures ſcripſit dialogos. Suidas.

hermagoras, philoſophus & orator. Cic. in lib. de claris Oratoribus.

hermatotrophi circa Margianam populi. Plinius.

Hermathena, Mercurij & Mineruæ ſtatua coniuncta.

hermeas, è Caria dux inclytus Antiochi magni, qui cùm eo & Taurum pertranſiit, & res magnas geſſit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus vnà cum coniuge & liberis qui erant Apameæ. Polyb.

Hermengildus, Leonogildi filius, à patre, quia Arianæ hæreſi contradicebat, perſequutus, acie captus, ac ſecuri percuſſus eſt, Blond. lib. 8. Æmilius lib. 1.

hermenij, populi Maſcorum prope Colchos. Perottus.

hermenſul, fanum à Carolo Francorum rege deſtructum, anno ab vrbe 1524.

hermes, cognomen Mercurij, ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, id eſt, ab interpretatione, quòd nuncius & interpres deorum ſit habitus, vide MERCVRIVS.

hermes Trimegiſtus, philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit, cuius tempore in Ægypto ſtudia Philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantùm circa Aſtronomiam & huius generis diſciplinas verſarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quàm ad illuſtrandum animum valent. Scripſit lingua patria dialogum, in Latinum ſermonem poſtea conuerſum, vbi Aſclepius introducitur. Deum omnino vnum opinatur omnium conditorem, errorémque fatetur parentum ſuorum, qui ſuperſtitiones idolorum inuenerint. Suidas & Auguſt. de ciuitate Dei. Hic præterea Hermes Trimegiſtus cùm in Ægypto ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, in tota die duodecies vrinam facere pari ſemper temporis interuallo obſeruaſſet, per duodecim horas diem diuidi debere coniecit: Exinde hic horarum numerus longo tempore eſt cuſtoditus: poſtea per horas diuiſus eſt dies. Polyd. Verg. libro ſecundo, cap. 5. de rer. inuent.

hermes, philoſophus Ægyptius, auditor Syriani ſophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano principe, vt non minore iuſtitia, quàm doctrina præditus. Moriens iurauit & immortalem ſe eſſe, & incorruptibilem animum habere. Suidas.

hermias, eunuchus, trazepitæ cuiuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem Ariſtotelémque audiuit, & domum reuerſus, cum domino ſuo, Atarnenſes & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum dominio imperauit.

hermias, puer, quem Delphinus in mare portabat.

herminericus, Conſul cum Fl. Baſilico, anno ab vrbe 1218.

herminius mons, Cæſari in Luſitania, Dion. hodie *Monte Arminno.*

herminius, Hermanorum dux fuit, qui Varum Auguſti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit, Sueton. in vita Auguſti & Tacitus de rebus Germanicis. Vide ARMINIVS.

herminius, Rom. quidam, vnus ex his, qui vnà cum Coclite Hetruſcis in ponte Sublicio reſtiterunt, donec à tergo ſolueretur. Liuius libro primo ab vrbe condita.

herminius, Hetruſci nobilis nomen apud Virgilium 11. Æneid.

——Ingentem corpore & armis
Deÿcit Herminium.

hermion, Thuyſconum rex, Beroſ.

hermiona, Græciæ oppidum. Iunonis fano inclytum, vt notat apud Pomponium Vadianus.

hermiona, ciuitas in conſpectu maris Ægei, Virg. in Ciri,

Hinc ſinus, hinc ſtatio, contra patet Hermiona.

Hermion, & Hermione, ciuitas quæ etiam Laceria vocabatur, Steph. Alio in loco dicit Laceriam vnam in Magneſia, alteram in Italia.

hermione, filia Menelai ex Helena, quam Tyndarus auus maternus Oreſti deſpondit gnaro patre, qui id temporis pro Helena vxore bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhúſque filius eius in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum quæ à ſocero geſta erant, Hermionem Pyrrho deſpondit, & in patriam reuerſus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Oreſtes, Pyrrhum in Apollinis templo trucidauit, ſponſámque ſuam recepit. Virg. lib. 3. Æneid. Extat apud Ouidium Epiſt. Hermiones ad Oreſtem.

hermione, templum in Peloponneſo, ſacrum Cereri ac Proſerpinæ, ad quod qui confugerent, tuti ſunt propter loci religionem, vnde natum prouerbium, Hermionis vice.

hermione, filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, ſed pernicioſum monile formauit, tandem cum marito mutata dicitur in ſerpentem vide HARMONIE.

hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pompon. lib. 3. Pomerani nunc vocantur Vadiano. Tacitus.

hermionia, vrbs circa Ripheos montes. Orph. in Argonaut. vide ARMORICA.

hermonicus ſinus circa Hermionem Peloponneſi. Strabo.

hermippus, Athenienſis poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili comici, ſcripſit fabulas XL.

hermippus Berytius, diſcipulus Philonis Biblij, qui multa compoſuit ſub Adriano principe.

hermocrates Phocenſis, clarus ſophiſtica facultate, Antipatri magiſtri Epiſtolarum Seueri principis filiam haud forma bona inuitus Imperatore cogente duxit, quam poſtea repudiauit. Philoſtratus.

hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum, quòd quæſtu Philoſophiam habuerit, dicta, quæ ſub præceptore audiuerat, colligendo, ac deinde in Sicilia venditando, vnde natum prouerbium, Verba importat Hermodorus.

hermodorus, philoſophus Epheſius, quem in Italia exulantem, Pomponius Iurecconſultus tradit authorem fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemuiris. Plin.lib.34.cap.5.dicit hunc fuiſſe interpretem legum Decemuralium.eíque ob id ſtatuam publicè dicatam. Strabo lib.14. In Epheſo fuêre viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, Dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi ejecerunt, dicentes, Nemo noſtrûm frugi eſto, alioqui cum aliis eijciatur.

hermodorus Salaminius, qui cum Philone architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, qua in contentione, vt minus eloquens victus fuit. Cic.1.de Orat.

hermodorus poeta. Plut.

hermogenes, Tarſenſis, annos natus xv. ſophiſta adeò probatus eſt, vt fama eius ad auditorium Marcum Antoninum principem exciuerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente. eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus ſophiſta dicebat Hermogenes in pueritia ſenex, & in ſenectute puer. Volat.lib.15. Latinè dicitur Mercuriogenitus. Contra hunc cauillatus eſt Ctatillus, eum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ ſcilicet atque eloquentiæ nihil ſupereſt.

hermoglyphus, marmorarius & ſtatuarius.

hermolaus, Conſtantinopolitanus grammaticus ſcripſit ad Iuſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de vrbibus. Suid. Memoratur, & ante hunc alius qui contra Alexandrum conjurauit.

hermolaus, ſtatuarius inter eos qui ædes principum ſignis nobilibus ornarunt. Pli.li.36.c.5.

hermon. Pelaſgiorum princeps, qui, quia vnà cum ſua gente Pelaſga coactus, nimirum Darij Athenienſium ducis metu, reliquiſſet Lemnum quam occupauerat, ſimulabat tamen ſe volentem cedere, quò gratum faceret Athenienſibus, ideò factum eſt prouerbio locus, Hermonium officium: de eo qui vult videri aliquid officij gratia facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſt.apud Eraſ.in Chiliadib.

hermon mons, quem Sidonij *Sarion*, Amorrhæi *Sanir* vocant. Deut 3. Ioſue 33. Pſalm.88. 1.Paral.3. Aliàs dicitur & Sion. Deut.4. A nonnullis traditur duos eſſe hoc nomine montes vnum non procul à Gelboa iuxta Iordanem: alterum verò multò altiorem altero ſupra Trachonitidem regionem. Quod equidem haud obſcurè etiam Dauid Pſalmo 42. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermonicm à monte modico. Idem ſignificat quod Herem.

hermon, piſcatorium in Peloponneſo.

hermonaſſa, inſula parua in Cimmerio, Boſphoro vrbem habens Ionum Coloniam Scymnus *ἑρμώνασσαν* vocet: Strabo Hermonactis vicum: Menippus reginnculam Trapezuntis. Hecatæus & Theopompus ciuitatem eſſe dicunt. Steph. adiacet Tauricæ. Ptolem. verò duas habet alias Hermonaſſas ambas marinas ad Pontum Euxinum, alteram in Sarmatia Aſiatica non longè à Boſphoro Cimmerio, hæc *Matriga* à Nigro nominatur: alteram Cappadociæ inſulam in Ponto Ptolemoniaco.

hermonthis, vrbs Ægypti. Steph. vbi Iupiter, Apollo & Iſis coluntur.

hermopolis, Volat.lib.12. vrbs Ægypti in Sebenetica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore. Herodianus duas eſſe ſcribit, magnam & paruam, & tertiam in Ægypto, & quartam *τῇ ἰνμιώ..* & quintam in fluuio. & ſextam in Co inſula, ſeptimam in Arcadia. Steph.

hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

hermotimus, homo quidam Clazomenius, cuius anima, relicto corpore, errare ſolebat: vagáque à longinquo multa annunciabat, quæ niſi à præſenti noſci non poſſent, corpore interim ſemianimi: donec cremato eo, inimici, qui Cantaridæ vocabantur, remeanti animæ velut vaginam ademerunt. Plin.lib 7.c.52.

hermotymbici, pars bellicoſorum in Ægypto dicuntur & Labarei. Steph.

hermunduri populi Germaniæ, Ligiis, Vngariæ populis proximi. Eutrop.lib.8.

hermupedium, locus apud Cumanos. Steph.

hermus, fluuius minoris Aſiæ, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem, auctúſque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandémque in Phocaicum ſinum illabitur. Plin. lib.5.cap.29. Strabo lib.13. Virgil.2.Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Eſt item Achaiæ fluuius. Pauſan. & pars Achamantidis tribus. Steph.

hernici populi, Campaniæ loca ſaxoſa incolentes: vnde & nomen acceperunt. Nam Hernias Sabini ſaxa vocant. Hos tamen Hernicos appellatos voluit Macrobius ab Herno quodam Pelaſgo ipſorum duce. Horum metropolis eſt Anagnia. *Campagna di Roma* Platinæ.

hero, III. Antiochiæ epiſcopus, Ignatio ſucceſſit, anno ſalutis 109. Euſeb. libro tertio, cap.36.

hero, vrbs Ægyptia, Hæmus etiam dicta, eò quòd Typhum ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strabo Heroum ciuitatem vocat. Stephan.

hero, puella, vide Ero.

Heroi

herodes, Antipatri ex Cypride vxore filius à patre Galilææ præfectus eſt, anno ab vrbe 710. Iudæorum rex xxi. à Senatu Romano deſignatus, primus ex alienigenis, regnauit annis 37. Ananelum ſummum ſacerdotem conſtituit, quem mox ſacerdotio priuauit. Cum Soſio Hieruſalem cepit. Ioſeph lib. 14. cap. vltim. Hege. lib. 1. anno ab vrbe 717. Ariſtobulū, qui & Ionathas, interfecit, rurſus Ananelum ſacerdotio donauit. Clopatram in Ægyptum deduxit. Arabes vicit. Mariamnem vxorem & amicos neceſſarios ſuos occidit: Simonem ſummum Sacerdotem, depoſito Ieſu, conſtituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæſar adiecit Gadaron, Hippon, Samariam, Gazam, Archedonem, Ioppen & Pyrgon Stratonis, Trachonitidem, Bataniam & Auranitem. Ædificauit ciuitates, Agrippion, quæ priùs Anthedona dicebatur, Cyprum, Facelum & Herodium. Iuxta Paniada Cæſari templum conſtruxit. Templum poſt captiuitatem Babylonicam à Zorobabel & Ieſoſua & Eſra ædificatum, funditus depoſuit: maximis ſumptibus, ſumma magnificentia aliud ſecundùm figuram primi Solomonis conſtruxit. Ariſtobulum & Alexandrum filios ſuos innocentes laqueo necari iuſſit. Phariſæos, quia finem regni ſui adeſſe prædixerant, neci tradidit, omnémque vxoris ſuæ cognationem, anno quo Ieſus ſaluator noſter ex Virgine natus eſt.

herodes, qui & Antipas tetrarcha Galilee, Sepphorim muro cinxit, eámque Autocratorida Bethatanphtha vero Iuliam nominauit, anno ſalutis 16.

herodes, Agrippæ frater, Chalcidis rex, à Claudio Cæſare deſignatus Ioſeph. lib. 19. cap. 4. Sacerdotum & templi adminiſtrationem à Claudio impetrauit. Eo mortuo, eius regnum Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

herodes Atticus, Cos. cū Torquato anno ab vrbe 16. Hic Græca oratione (inquit Gellius) ferè vniuerſos grauitate atque copia elegantiáque vocum longè præſtitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, potentia ſimul & ſophiſtica facultate clarus, genus ex Æacidarum ſanguine duce bat, patre Attico, cui diuitiarum initium ex theſauro prope domum reperto fuit. Huius Herodis vitam vide apud Philoſtratum.

herodes, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit.

herodianus, Alexandrinus Grammaticus, Apollonij etiam Grammatici filius & diſcipulus floruit ſub Marco Anton. Imperatore, ſcripſit de arte Grammatica: præterea Cæſarum hiſtoriam quæ ad nos peruenit. Suid.

herodias, neptis Herodis primi, ex filio Ariſtobulo, nupta fuit primùm Philippo paruo. Ab hoc abduxit eam frater Philippi Herodes Antipas. Quod ſcelus quum accuſaret Ioannes Baptiſta, fraude & violentia Herodis interfectus eſt, Matth. 14. Marcij 6.

herodion, cognatus Pauli. Rom. 16.

herodium, Caſtellum non procul à Ieroſolymis Zonar. Ioſeph.

herodotus, Megarenſis, corpore breui, ſed valido, & vegeto, homuncio ac tibicen, tantæ fuiſſe voracitatis traditur, vt ſiliginei quidem panis caniſtros ſex, carnium verò 20. lib. pondo ſolus facilè deuoraret, ac vini congios duos ebiberet. Cæterùm, tubis ſimul duabus adeò violenter vti ſolitum tradunt, vt quam latiſſimè illarum exaudiretur ſonus. Ferúntque aliquando, cùm Demetrij milites, eius ſcilicet, qui vrbium expugnator eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helopolim vocabant in Argiuæ vrbis oppugnatione, ob immenſam ponderis grauitatem, muris applicare non poſſent, violento, terribilíque huius duarum tubarum ſono excitatos, ac velut adiutos præter omnem ſpem, machinam illam quam prius admouere non poterant, vrbi haud magna cum re admouiſſe, illámque vi expugnaſſe. Leon. Tho lib. 3. c. 2.

herodotus Halicarnaſſeus, ſcripſit hiſtoriam libris nouem; quilibet Muſæ nomine inſcribitur: cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samum, Lydamidis tyrannide offenſus, qui tunc in patria regnabat, eo expulſo rediit. Poſtremum inuidiæ ciuium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, vbi extinctus eſt, & ſepultus: licet aliqui Pellæ dicant. Suid. Cicero in lib. de Legib. patrem hiſtoriæ appellat.

heroes dicti ſunt à veteribus viri nobiles & illuſtres, qui mortales quum eſſent, rerum tamen à ſe geſtarum magnitudine, quàm proximè ad deos immortales acceſſerunt, eámque apud vulgus opinionem emeruerunt, vt poſt mortem in Deorum numerum credantur relati, quales fuerunt ſemidij illi, de quibus fabulatur antiquitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebant. Lucia. 3. dial. mortuorum definit Heroes hunc in modum, ἥρως ἐστὶν, μήτε ἄνθρωπος ἐστὶν, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερος ἐστί. i. Heros eſt, qui neque homo eſt, neque Deus, & ſimul vtrumque eſt. Quidam Heroes dictos putant ἀπὸ τοῦ ἔρω τῆς ἀρετῆς ab amore virtutis. Alij ἀπὸ τῆς ἥρας à Iunone, quòd aër Iunoni deputetur, vbi volunt cum Dæmonibus heroas habitare. Plato in Cratylo ἀπὸ τοῦ ἔρωτος heroas vocatos ait, i. ab amore: quòd videlicet heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas ſunt geniti: vel ἀπὸ τοῦ εἴρειν, i. dicere: quòd heroes facundi fuerunt, & ad interrogandum, dicendúmque paratiſſimi, &c. Inde adiect. Heroicus, & verſus heroicus, quòd eo genere carminis Heroum geſta

deſcribuntur. Heroides, & Heroinæ fœminæ illuſtriores.

heroldus, cum Reginfrido Danorum rex, an. ſalut.813.

heron, Athenienſis orator, ſcripſit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem Suid.

heron, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, ann.ſalut.251.

herona, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

herone, promontorium Indiæ intra Gangem, Arrian.

herophila fuit nomen proprium Sibyllæ Erythreæ, quæ Tarquinij tempore Romam venit, tréſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam à rege petiiſſet: nec obtinuiſſet, duos exuſſit: vniúſque qui reliquus erat nómine tantundem obtinuit, quantum paulò ante pro tribus popoſcerat. Suidas.

heropolis, heroum ciuitas in Ægypto, ad ſinum Arabicum Ptol. Heropoliticum. Melæ.

heropolites, Ægypti nomus. Plin.

heros, vir ſanctus Arelatenſis Epiſcopus à populo innocens pulſus eſt, & Patroclus ordinatus, eáque res inter Epiſcopos magnarum diſcordiarum cauſa fuit, ann. ſal.414.

heroſtratus Epheſius, homo ignauus & ſceleſtus, qui celeberrimum illud Dianæ Epheſiæ templum ſuis manib. incendit, vt ea re nominis immortalitatẽ ſibi compararet. Epheſij autẽ, ne ſperatum ex ſcelere fructum cõſequeretur: ſeueriſſimis edictis cauerunt, ne quis eum vnquam nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non perueniret. Strab. lib.14.

herpa, oppidum in Sargarauſena, Cappadociæ regione ad Carmalum fluuium Strabo.

herpeditani, Mauritaniæ Tingitanæ populi. Ptol.

herphe, Armeniæ vrbs.

herticei, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

herſe, Cecropis filia, formæ præſtantiſſimæ à Mercurio adamata, cui ſoror Auglauros inuidẽs & Mercurium à quo aurum pacta erat, vt illum ſorori conciliaret, introitu prohibens, in lapidem verſa eſt. Ouid. Metamorph lib.2. Cæterùm ex Herſe & Mercurio natus eſt Cephalus. Apollod lib.3.

herſilia, vxor Romuli, Liuio lib. 1 quam rapuerat Sabinis inter alias virgines, cùm ex nundia filias ſuas Romanis collocare recuſarent Hæc poſtea in Oram deam mutata eſt. Ouidius Metam. lib.14. huius mutationis meminit. Porrò mortuis honore Deorum conſecratis nomin immutabantur, ne crederentur mortales fuiſſe. Sic Romulus mutato nomine dictus eſt. Quirinus: & Herſilia eius vxor dicta eſt Ora, quæ apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos, Dea iuuentæ. & Horta etiam dicebatur, vt Plutarchus refert in libro Problematũ, eo quòd iuuenes ad virtutem & res gerendas hortatur. Hanc Romani ſuo Quirino, perinde vt vxorem conſecrarunt: ſignificantes imperium non deſidia & otio, ſed virtute & fortitudine parari atque conſeruari: virtutem verò bellicam niti flore iuuentutis.

heruli populi, à Francis ad Parmam cæſi, anno ab vrbe 1312. Dicuntur etiam Longobardi ab inſula Scandinauia egreſſi, inquit Aimonius monachus.

herus, v. Antiochenæ Eccleſiæ epiſcopus, anno ſal.145.

heſænus, mons qui Pannoniam & Mediam diſtinguit, in quo feram Monopem reperiri aiunt. Ariſtoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen lib. 9. hiſt. Meſſapus legitur montis illius nomen.

heſaias, vide Iſaias.

heſebon, i. numerus, ſiue cogitatio, aut feſtinans intelligere vel ædificare, ciuitas in Galaad Moabitarum, in qua habitauit Sehon rex Amorrhæorum, Iſa.15. Num. 21. quam ædificauerunt filij Ruben, Num 32.1. Par 6.

heſer, ciuitas à Salomone ædificata, 3. Reg. 9. Lat. atrium, aut fœnum.

heſidrum, Indiæ fluuius. Plin.

heſiodus, poëta natus in Aſcra Bœotiæ vico, vnde & Aſcræus dictus. Hic miſſus à patre ad ouium cuſtodiam, dormiens ſomniauit ſe repentè factum poëtam. Scripſit poemata, Theogoniam, Aſpida, Heroidum mulierum catalogum, Opera & dies, quod imitatus eſt Virgilius, & quædam alia. Primus etiam agriculturæ præcepta tradidit. Plin. lib.34 Ouid. lib.6. Faſt. Hinc Heſiodeus, a, um. quod eſt Heſiodi, ſiue quod ab Heſiodo compoſitum eſt. Cicer. in Bruto. Illud Heſiodeum laudatur.

heſli pater Nahum patris Amos Luc.3.

heſione, Laomedontis Troiæ regis filia: quam Hercules ceto expoſitam liberauit. Verùm cùm Laomedon, accepti beneficij immemor pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Troiam diripuit Heſionémque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Meta. Virg. lib. 8.

heſmona, i. feſtinatio numerationis vel muneris aut feſtinatio præparationis, vel legatio: locus in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael, profecti de Methca. diuidens Ægyptum & ſortem tribus Iudæ ad mare vſque tendentem. Numer. trigeſimo tertio.

heſpera, inſula valde magna, olim Amazonum ſedes, Diodor. lib.3.

heſperia, vrbs eſt Cyrenaicæ apud Pomponium

nium, Melam. quam Oliuarius dicit nunc vocari *Bernio.*

heſperia, nomen tam *Italiæ*, quàm *Hiſpaniæ* commune: *Italia* quidem ab Heſpero Atlantis fratre impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit: *Hiſpania* verò, ab Heſpero ſtella quæ veſperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema ſit ad Occidentem: vnde & *Heſperiam vltimam* à poetis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia diſtinguatur. Quoties verò *Heſperiam* ſine adiectione dicimus, *Italiam* ferè intelligimus.

heſperides, appellatæ ſunt Heſperi fratris Atlantis filiæ, Ægle, Arethuſa, & Heſperethuſa, quas poetæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone peruigili ſeruatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomáque aurea ad vitricum Euryſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis, quòd hortos Heſperidum amplectebatur, vbi præter oleaſtrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemo re extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oues ſignificari dicit, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauerit. Nam μῆλος apud Græcos ſignificat ouem & pomum. Vide plura de Heſperidibus apud N. Comitem, lib. 7. mythologiæ, cap. 7.

heſperides, Plinio & Melæ ſunt inſulæ Atlantici maris, quarum ſitus nunc, vti olim, neſcitur, ſed vide Caſſiterides.

heſperidum orti deſcribuntur à Virgilio & Plin. in Mauritania Tingitana prope Lixum vrbem. Item Plinio ad Syrtim magnam, ſed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, vbi etiam à Ptolemæo ſtatuuntur. Hoc loco à Strabone Heſperidum lacus deſignari videtur.

heſperij Æthiopes, Ptolemæo populi in Africa ſunt, quos Ioannes Barroſus *Pangelungos*, regi *Manicongio* ſubditos appellat.

heſperion cornu, Ptol. Plin. & Melæ Africæ aut potius Libyæ promontorium eſt, quod Mercator *Cabo blanco* interpretatur.

heſperis, vrbs, poſtea Beronice dicta. Steph. hinc fit, Heſperites.

heſperitæ, Aſiæ gens, quæ circa Phaſin videtur. In fin. lib. 7. Xenophon. de Cyri exp. quibus Teribazus præerat.

heſperium ceras ἑσπέριον κέρας. Africæ extremum promontorium, vbi ſcilicet veluti in fronte circumaguntur naues in occaſum ac mare Atlanticum. Sonat hæc vox occidentale cornu. Hodie vocant Caput viride, vulgò, *Le cap verd.* Mercatori eſt *Cabo blanco.*

heſperius, mons in Æthiopia, iuxta quem campi ſtellarum modo noctu nitent. Plinius lib. 2. cap. 106.

heſperos, frater Kyrim, apud Celtiberos regnauit.

heſperus, filius Iapeti & frater Atlantis, qui à Germano regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionémque eam Heſperiam de nomine ſuo appellauit. Diod. Siculus, fabuloſæ hiſtoriæ l. 2. ait heſperum hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, vt ex loco eminentiore aſtrorum curſum commodiùs obſeruaret: numquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, vt vulgus in aſtrum illud lucidiſſimum verſum putarit, quod manè ſolem præcedens Luciferum, veſperi ſubſequens, de nomine eius Heſperum appellamus. Vide N. Comitem, mythologiæ, lib. 4. cap. 7.

heſrai, nomen viri, 2. Reg. 23. qui Heſro 1. Par. 11. dicitur Lat. atrium, ſeu fœnum.

heſron, ciuitas, quæ eſt Aſor in tribu Iuda. Ioſ. 15. Filius Ruben. Gen. 46. Item filius Iuda, id eſt (vt exiſtimo) filius Phares filij Iuda, vt ſequitur 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Zara. Filius item Phares filij Iuda, Gen. 46. Lat. Sagitta exultationis, ſiue diuiſio cantici: aut atrium, vel fœnum.

heſronitæ, populi, Num. 26.

heſſeni, Palæſtinæ populi, apud quos lege columbis parſum olim, & tantam earum copiam factam, vt aduenarum ora cicutes perierint: vnde ſunt illa Tibulli verba l. b. 1.

> *Quid referam, vt volitet crebras intacta per vrbes*
> *Alba Palæſtino ſancta columba viro?*

Plin. lib. 5. cap. 17. Heſſeni gens ſola, & in toto orbe præter cæteras mira, ſine vlla fœmina, omni Venere abdicata, ſine pecunia, ſocia palmarum &c.

heſtiæa, Theſſaliæ pars, Strab. lib. 13. & Ptol. Homero oppidum eſt Eubœæ, Polyſtaphyli epitheto ornatum dictum ab Heſtiæa iuxta Olympum ſita, item illud Acarnaniæ. Stephanus.

heſychius, Mileſius hiſtoricus fuit, qui tempore Anaſtaſij principis floruit: Scripſit hiſtoriarum libros ſex de Romanis, aliarúmque gentium principibus. Item Dictionarium, quo ſe vſum fatur Suidas.

heth, nomen populi. Gen. 23. Lat. confractio vel formido aut ſtupor, vel Syriacè, deſcenſus.

hethalon, vrbs, terminus Iudææ ad Septentrionem, Ezech. 47. Lat. contritio manſionis, aut formidabilis manſio, ſiue inuolutio eius.

hethæus, filius Canaan. Geneſis 10. à quo Hethæi. Lat. confractus, vel formidans, aut ſtupens: vel Syriacè, diuidens.

hethæi, nomen populi, Gen. 15. 4. Reg. 7 Cy-

ptum Hieronymus eſſe dicit, idem ſignif. quod Hethæus, n.p.

hethim, nomen loci. Iud. 1. idem ſignificat quod Hethæi.

hetriculum, Liuio in Brutiis oppidum, quod noſtræ ætatis vulgus *Lataraco* vocat, vt teſtatur Gab. Bartius.

hetruria, regio Italiæ Tyrrheno mari incumbens ad primam vſque Tyberis ripam protenſa, Macra fluuio à Liguria diſcreto: auguriorum olim, & Haruſpicinæ peritiſſima, Claudianus in Rufinum. Dicta eſt autem Hetruria, quaſi *ἑτερο-ρία ἀπὸ τ͂ ἑτέρ8 καὶ ὄρ8*, eò quòd extendebatur ad alteram ripam Tiberis, . qui eſt terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetruſci (*τυῤῥηνοὶ*) ſunt dicti regionis eius incolæ,

heua, prima mulier creata à Deo, Geneſ. 3. Lat. viua, vel viuens.

heuxi, populi habitantes ad meridiem, quos expulerunt Cappadoces. Deut. 2. Ioſue 13. & 4. Reg. 17. Lat. iniqui, peruerſi, vel iniquitates, peruerſitates, ſubuerſiones.

heuæus, filius Chanaan, Gen. 10. vita mea Lat.

heuila, ſiue Heuilath filius Chus, Gen. 10. Filius item Iectam. Gen. 10. Nomen item regionis, Geneſ. 2. & 25. 1. Reg. 15. Getula à Ioſepho dicuntur. Lat. dolens ſiue parturiens: aut loquens illi, ſiue annuntians illi.

hexadius. Vide Bura.

hexagon, Plin. lib. 18. cap. 3. legatus Ophiogenum (qui populi ſunt in Cypro) à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium coniectus, experimenti cauſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

hexapylum, locus eminens Syracuſarum, ſic dictus Liuio, lib. 24. eundem eſſe cum eo quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum erectum putat Ortelius. hodie *Mongibelliſio* nominari tradit Fazellus. Hexapylum, Plutarch. etiam vocat in vita Marcelli.

hezeci, filius Elphaal, 1. Par. 8. Lat. fortis, ſiue apprehendens.

heſiongabar, in ſacris Bibliis, portus maris rubri in ſinu Elanitico, quo Hebræi reges vtebantur ad nauigationes: D. Hieronymo teſte, *Eſſia* dictus ex Ziegler o.

hezion, pater Tabremon patris Ben-adad regis Syriæ, 3. Reg. 15. Lat. viſio vel prophetia.

hezir, nomen viri, 1. Paral. 24. Lat. porcus, aut Syriaçè, reuerſus vel conuerſus.

H I

hiarbas. vide Iabras.

hiberies, filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo Hiberi nominati fuerunt.

hibernia, poſt Britanniam inſularum maxima, collateralem habet Britanniam maiorem ab Oriēte, ſolum Oceanum ab Occidente; ab Aquilonari verò parte trium dierum velifico curſu Borealium inſularum maxima Iſtandia, iacet. Britannia duplo ferè in quantitate Hiberniam excedit. Inæqualis, aquoſa, paludoſa, & ſylueſtris Hibernia eſt. Gleba præpingui vberíque frugum prouentu terra eſt fœlix. Pecore montes, nemora feris abundant: paſcuis tamen quàm frugibus, gramine quàm grano fœcundior eſt inſula. Melle & lacte diues. Fluminibus egregiis ſcinditur & rigatur, quorum præcipuus tum curſus ſpatio, tū piſciū copia Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos hæc terra profert, Falcones, accipitres & Niſos, præ aliis regionibus copioſè producit, cum Aquilarum variarúmque omnigenûm auiū numero. Ferarum quoque cunctas ferè ſpecies continet. Venenoſis omnibus caret. Terrę motus hîc nūquam. Vix ſemel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum & ſtupendis naturæ in hac inſula operibus nonnulla deſcripſit ex Syl. Giraldo A. Ortelius in Theatro orbis terrarum.

hibrildes, Athenienſium Imperator, anno ab vrbe 262. Dionyſ. lib. 7.

hidruntum, (Hydrus Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Calabriæ oppidum iuxta Ionium mare. Vulgò, *Otranto*.

hiel, nomen viri illius, qui reædificauit Iericho, 3. Reg. 16. Lat. viuit Deus, ſeu vita Dei.

hiera, ſeu Hiarba, Numidiæ rex, anno ab vrbe 671.

hiera, inſula inter Siciliam & Liparum, vna ex Æoliis, in qua vetuſtas Vulcani officinam collocauit, propterea quòd noctu cerneretur ignis quamplurimum, interdiu verò fumum copioſiſſimum emitteret. Thucyd. lib. 3. Steph. nihil aliud quàm inſulam eſſe tradit: vnde Gentile, Hieroneſites, vel Hieroneſius.

hieras, inſula ardet in medio mari. Plin. lib. 2. cap. 106.

hiera, dicta fuit vxor Telephi regis Miſorum, cui tanta fuit formæ præſtantia, vt ipſam etiam Helenen dicitur ſuperare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cùm viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. Hyginus tamen Fabul. poet. cap. 101. Telephi vxorem non Hieram facit, ſed Laodicē, Priami filiam, Tarſus etiam Ciliciæ vrbs, olim Hiera vocabatur. Steph. Fuit & via ſic dicta, quòd ea irent ſacerdotes ad Eleuſinam Cererem.

hieracitæ à quodam Hierace, in Ægypto, orti, negant reſurrectionem corporum, improbant coniugia, negant infantes eſſe hæredes vitæ æternæ, vide Epiphanium.

hieræa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Stephan.

hieramæ, Cariæ vrbs. Steph.

hieranneſus, in mari Cretico eſt, & alia Ægypti, Steph.

Hiera-

hieraphe, inſula Libyæ. Steph.

hierapolis, ciuitas Aſiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ ſcaturiebant, quæ in tophum admodum facilè durabãtur. Eſt & os Plutonium in paruo quodam montis cacumine, ita commenſuratum, vt hominem ſuſcipere poſſit mira profunditate, cui vallum propoſitum erat quadratum ambitu ſemiiugero, nebuloſa & craſſa caligine plenum, vt vix ſolum diſcerni poſſet. Exterius tranquillo cœlo aër innoxius, animal ſi quod ingrederetur, ſtatim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebantúrque mortui. Strabo ſe paſſeres immiſiſſe ait, qui ſubitò expirauerint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit vt ex radicibus tincta, cum his decertarent, quæ ex purpura tingebantur. Gentile, Hierapolitæ. Steph.

hiera Pytna, vrbs Cretæ, quæ prius Cyrba, deinde Pytna nominabatur, poſtea Camiros, poſtremò Hiera Pytna, inde Hierapytnius.

hierapolis, Cyrreſticæ regionis vrbs eſt in Phœnicia. Ptolemæus *Haleppo* Bellonio dicitur.

hieraſus, Daciæ fluuius, Ptolemæus. hodie *Pruth*.

hieratis, oppidum Perſidis, ad eius ſinum, Arrian.

hierax, Mareotis Nomi oppidum. Ptol.

hierax, adoleſcens, qui, quum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argo cuſtode excitato, à Mercurio in accipitrem, i. in auem ſui nominis mutatus eſt.

hieremia, vide Ieremia.

hieri, populi vltra Sauromatas, calui & ſimi à natiuitate omnes, & promiſcuè barbam habentes. Qui ideò ἱεροὶ, id eſt, ſacri dicuntur, quia nihil iniuſtè agunt, nec bella norunt.

hieria, Lombardiæ fluuius eſt Diacono, vbi Majoranum occiſum ſcribit. Scriuia hodie nominatur.

hiericho, ciuitas Palæſtinæ in tribu Benjamin, vocatur quoque ciuitas palmarum in ſacris Bibliis.

hierichus, oppidum Iudææ inter Hieroſolymam & Iordanem ſitum, palmetis circumquaque conſitum, & fontibus irriguum. Plin. lib. 5. cap. 14.

hierius, conſul, collega Ardabutij, anno ab vrbe 1118.

hiero, Syracuſanus, cum eſſet ex duce rex factus populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cùm omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac ſeſe vltrò ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poëtis Pindaro & Simonide accerſitis vſus eſt. Ælianus de varia hiſtoria. Hic corporis pulchritudine & viribus adeò præſtitit, vt omnibus penè miraculum eſſet. Iuſtin. lib. 23.

hiero, Athenienſis, familiaris Niciæ ducis Athenienſis, vnáque cum eo diſciplinis eruditus poëmata nonnulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem ſuam perueniſſe teſtatur.

hieroboam, vide Ieroboam.

hiero Cæſarea, Mæoniæ in Aſia minori vrbs. Ptol.

hierocepia, inſula in Cypro prope Paphum, qua voce ſignificatur ſacer ortus. Strabo.

hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ. Polybius.

hierodulum, vrbs Libyæ. Steph.

hieromiace, Syriæ fluuius. Plin.

hieron, Hiberniæ promontorium, & aliud in Sarmatia Europæa. Ptol.

hieron, Siracuſanorum rex.

hieron, oros, Cretæ inſulæ maritimum oppidum, Ptol. Item lacus Aſiæ minoris ad Pontum Euxinum. Arrian.

hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit admodum puer: cui pater metuens, relictis tutoribus XII. moriens iniunxit vt fidem erga populum Romanum, annos quinquaginta ab ſe cultam, inuiolatam ſeruaret. Hic poſtea abiecta tutela, contempta patris diſciplina, ac moderatione, luxurioſiùs & arrogantiùs agendo à Romanis deſciuit. Annibalíque adhæſit. Cúmque ſuperbè nimis in ciues ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Liu. lib. 4. ſecundi belli Punici.

hieronymus, hiſtoricus Rhodius, familiaris Demetrij Poliorcetis, relictúſque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrij geſtas. Plut. in Demet.

hieronymus, Rhodius philoſophus, qui finem ſummi boni ponebat in indolentia.

hieronymus ſcriptor eccleſiaſticus, vir doctiſſimus ac eloquentiſſimus: ita dictus quaſi, ἱερὸν ὄνομα, id eſt, ſacrum nomen. Natus eſt Stridone oppido ſito in finibus Dalmatiæ, & Pannoniæ poſtea euerſo à Gotthis. Patris nomen fuit Euſebius, adoleſcens à parentibus diſcendi cauſa, Romam miſſus eſt, vbi Donatum & Victorinum rhetorem audiuit, & aliquandiu Damaſi Papæ ſcriba fuit. Poſtea vt linguas & doctrinam Eccleſiæ cognoſceret, & cùm præcipuis eccleſiæ doctoribus colloqui & viuas audire & reddere voces poſſet, magnam partem Europæ & Aſiæ peragrauit, Gregorium Nazianzenum in Cappadocia, Epiphanium in inſula Cypro, Didymum Alexandriæ in Ægypto audiuit. Linguæ Ebrææ cognitionem tanta auiditate & ardore expetiit, vt noctu Iudæum Barrabanum diſcendi cauſa conueniret. Sic enim ipſe ſcribit ad Pammach. tom. 3. p. 86. Tandem bonam vitæ

ſuæ partem in Bethleem tranſegit, quò, vt liberiùs orationibus vacaret, Bibliáque Latina faceret, ſe receperat: vbi vitam cum morte commutauit, ann. 91. agens, ab humana redemptione 422. imperante Theodoſio: cuius quidem D. Hieronymi hodie viſitur cella, in qua vitam agebat monaſticam.

Hieropolis. Vide hierapolis.

hieros colpos, id eſt, ſacer ſinus, prope Aradum ciuitatem eſt. Steph.

hieroſolyma.mæ, & Hieroſolyma, morum & hieroſolyma, marum. plurali, vrbs Iudææ, ſeu Palæſtinæ, quæ & Hieruſalem vocabatur. Item Solyma & Salem. Euſeb. li 9. Euangel. præparar. ait Hieroſolyma appellari, quaſi Hieron. Solomonis, hoc eſt, ædem Salomonis, à templo, quod Salomon Hieroſolymis pulcherrimum, magnificentiſſimumq́; conſtruxit. Hinc Hieroſolymita, Hieroſolymitanus, Hieroſolymus, & Hieroſolymites, & Hieroſolymarius, à quo nomine dictus eſt. Cn. Pompeius ab Hieroſolymis expugnatis. Cicero 2. lib. ad Atticum, Si verò quæ de me pacta ſunt, ea non ſeruantur, in cœlo ſum, vt ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis puriſſimis orationibus gratiam retulit.

hierótheus, nomen viri proprium.

higinius VIII. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 140. Euſeb. lib. 4 c. 9.

hilarion, eremita clarus, in Syria pium monachorum inſtitutum adauxit, qui cùm ſignis & miraculis iam clareſceret, in Gaza vrbe tres cuiuſdam matronæ filios, ſimul repentè morbo correptos, inuocato nomine Ieſu, extemplo curauit: quod poſtquàm auditum eſt, & longè latéque percrebuit, certatim ad eum de Syria, & Ægypto confluebant ità, vt multi crederent in Chriſtum, & ſe monachos profiterentur. Nondum enim nunc Monaſteria erant in Palæſtina, nec quiſquam monachus ante ſanctum Hilarionem in Syria nouerat. Ille fundator & eruditor huius conuerſationis ac ſtudij in hac prouincia fuit. Habebat enim dominus Ieſus in Ægypto ſenem Antonium, habebat in Palæſtina Hilarionem iuniorem. Hæc D. Hieronymus.

D. Hilarius, Pictauienſis 10. Epiſcopus Gallarum doctor, hæreticorumq́; flagellũ & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis quàm Gallicanis Epiſcopus præſeminauit, ac tanquã diſertus, ſuis libris ſatisfactionẽ de Trinitatis conſubſtantialitate cõſcripſit, & Arianorũ dogmata deſtruxit. Sozom. li. 6. c. 24. hiſt. trip. & Frontin. in eius vita.

hilarius Phrygius, quidam vates ſub Iouiniano principe, literarum quidem imperitus: cæterum tanta diuinandi peritia præditus, vt Deus eum illo futurorum cognitionem communicaſſe videretur.

Hilarius, ſenator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam.

Hilarius, XLIV. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 464.

Hildegardis, virgo monialis, & propheti{ſſ}a, circa annum Chriſti 1150. in oppido Bingio in Germania, quæ rapta frequenter in ſomnis, didicit non ſolùm, quod verbis effunderet, ſed quod ſcribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixiſſe de futuris: ad quam etiam D. Bernardus ſcripſit literas. Munſt lib. 3. Coſm.

Hildegardis Coniux Caroli Magni, filia Hildebrandi Sueuorum regis, condidit monaſteriũ Campoducenſe in Sueuia, anno Chriſti 777.

Hillus, Herculis & Deiamiræ filius Steneclum Electryonis proaui ſui fratrem interfecit. Hyginus fab. 244. Poſtquam Hercules ex terris abiit, cum reliquis Herculis filiis pulſus ab Euryſteo Athenas confugit, quúmque ab Athenienſibus auxilium obtinuiſſent Heraclidæ, aram miſericordiæ ſeu Clementiæ illic conſecrarunt, aſſerentes apud Athenas tantummodo miſericordiam ſedes poſuiſſe. Lact. in Stat. ad illud Statij Thebaidos lib. 12.

Fama eſt defenſos acie poſt buſta paterni
Numinis, Herculeos ſedem fundaſſe nepotes.

Vide infra Hillus.

Himantópedes, populi in Æthiopia loripedes, quibus ſerpendo, ingredi natura eſt, hoc eſt quod Solinus interpretatur flexis crurum nexibus ingredi. ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Plin. lib. 5. c. 8.

Himella, fluuius Italiæ. Virg. lib. 7. Æneid.

— qui flumen Himella,
Et Tiberim Fabarumq́; bibunt, &c.

Himera, fluuius Siciliæ, in duo ſectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum ſalſis fluit aquis.

Hiólcon, oppidum in Theſſalia, quod Thracenſes Æmonij condiderunt.

Hippacrites, vide HIPPACRA.

Hippadis pelagus, Ptol. pars maris Rubri iuxta Æthiopiam poſt Aromata promontorium. *Azanium* videtur vocari à Plinio hoc mare.

Hipparchus, Nicæus aſtrologus ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de lunæ motu contra Platonem. Primus inſtrumenta mathematica inuenit, vnde hæc ſenſibus deprehendi poſſent. Plinio maximè laudatus.

Hipparchus poëta comicus, cuius fabula quædam ἀνάγαμος, i. e. de nuptiis inſcribitur. Suid. Alius propinquus Ariſtotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Ariſtogitonis conjurationem in ſe excitauit. Thucyd. Idem vt inuidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, litteras coluit, viriſque doctis

maximè fauit, Ælianus de varia hiſtoria.

Hipparis fluuius in Camarina, cuius aquarũ pars dulcis eſt, pars ſalſa, Interpretes Pindari.

hippaſos, vnus ex Centauris.

hippaſus, Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſſimus, nihil ſcripſit. Omnia ex igne creari dixit. Demetrius, & Laertius.

hippe, Chironis Centauri filia, quæ cùm in monte Pelio ſeſe venando exerceret, grauida facta eſt: & ob id patris indignationẽ timens, deorum miſeratione in equam cõuerſa eſt, & in cœlum tranſlata. Sunt qui Hippem mulierem fatidicam fuiſſe aſſerant, ideoq; in equam eſſe mutatam, quòd deorũ arcana mortalibus enuntiaſſet.

hipperides, Athenienſis orator, de quo Volaterranus. lib. 6. Vide Hypperides.

hippia, Mineruа dicta eſt ab Arcadibus, quòd ea vſum quadrigarum inueniſſe crederetur. Palæph. lib 2. c. 3.

hippia, vrbs Perrhæbiæ, aliàs Phalanna dicta. Steph.

hippia, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſideni ita ſe comparauit, ne cuiuſquam ope egeret. Summum bonum αὐτάρκειαν poſuit, hoc eſt, eo contentum eſſe, quod ſimplici victui ſat eſſet. Is Olympiam cùm veniſſet, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus eſt, cuncta penè audiente Græcia. Nihil eſſe vlla in arte rerum omnium quod ipſe neſciret, nec ſolùm has artes, quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Muſicam, literarum cognitionem & poëtarum, atque illa quæ de naturis rerum, deque hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: ſed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, ſe ſua manu confeciſſe, Cic. lib. 3. de Oratore.

hippias, Piſiſtrati filius in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens, &c. Cicero ad Atticum.

hippici montes, Sarmatiæ Aſiaticæ ſunt Ptolemæo. *Mazariſci* dicuntur Ger. Mercatori.

hippion, is fuit quem ferunt edocuiſſe medicinam Æſculapium.

hippicon Argos, quod Achaicum dicebatur, Peloponneſi vrbs, & ab equis deduci videtur.

hippo, duplex in Africa, Hippo regius. Hic Epiſcopatu inſignis eſt diui Auguſtini, qui ſe alioqui Tagaſtunum fuiſſe, è Tagaſta Africæ oppido, li. 2. Confeſſionum ſcribit. Strabo libro vltimo vtramq; Hipponem regiam nominat, niſi codex vitiatus eſt. Alterum autem Diarrhytos Græcis dictum, Plinius ſcribit, quòd paluſtri ſolo madeat. Vtramque Silius li. 3. hoc verſu expreſſit.

Tam vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Vagam enim Diarrhytos nominat, quòd paluſtri ſolo ſita ſit: quare terræ motibus frequentiùs infeſtatur. Nec perperam vagam dixit fœmineo, cùm ſic æquè vt maſculino proferantur, Plin. lib 6. cap 34. & lib. 9. cap. 8. Vtramque Hipponem Græcos equites condidiſſe, author eſt Solinus. Eſt & Hippo puellæ Bœotiæ nomen. Plutarch. in Pelopon.

hippo, item oppidum Locrorum in Brutiis.

hippobotes, pratum quoddam ampliſſimum eſt ſub Caſpiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum paſcitur, vnde nomen accepit. Strabo libro vndecimo. Vide Media.

hippocentauri, monſtruoſum hominum genus in Theſſalia iuxta Pelion montem, anteriore parte (vt poëtæ fabulantur) hominum, poſteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occaſionem miniſtraſſe videtur, quòd primi equos domare cœperint, iiſque ita aptè inſidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluiſſe viderentur. Iidem antea Centauri dicebantur, ἀπὸ τοῦ κεντεῖν ταύρους, hoc eſt, ab eo quòd tauros ſtimulis agitarent. Verùm cùm idem poſtea ex equis ope præſtarent, iiſque inſidentes ſtimulis tauros præ ſe agerent, Hippocentauri dici cœperunt: qui cùm ad Peneum amnem aquatum veniſſent, conſpecti ab vlterioris ripæ accolis, pro monſtris habiti ſunt: præſertim cùm inclinata potandi gratia, equorum capita non conſpicerentur.

hippocentaurus quidam D. Antonium eſt alloqnutus, ei viam eò quò tenderet, commonſtrans, D. Hieronym. in vita Paul. Eremit.

hippocómetæ, vide Hippucomi.

hippócoon, cum liberis ab Hercule interfectus.

hippocrates, Cous medicus, auditor Democratis, vt quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Exceſſit è vita annos natus C I V. Suſcepit filios Theſſalum & Draconem. Artaxerxes rex Perſarum ad Hyſtanem Helleſponti præfectum de Hippocrate ſic ſcripſit: Rex regum magnus Artaxerxes, Hyſtani Helleſponti præfecto ſalutem: Hippocratis medici Æſculapio prognati ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliáque item quotum indiget, & eũ ad me mitte: erit enim par honore ſummis in Perſide viris, &c. Vale. Hic vir diuina ſcientia dicebat coitum morbum eſſe comitiali leuiorem. Eius libri, tanquam diuino emanauerint ore, vbiq; celebrantur. In primo enim iuſiurandum continetur, in ſecundo Prognoſtica, tertio Aphoriſmi, quarto illa admirabilis compoſitio L X. librіs omnem ſcientiam medicinæ complectens. Suidas. Hippocrates, præter ſuperiorem idem Suidas quinque commemorat, omnéſque eiuſdem artis & familiæ, quo-

rum omnium excellentiſſimus fuit primus. Artem medicam in lucem reuocauit, in qua vſque adeò enituit, vt venientem ab Illyriis peſtilentiam prædixerit, ac diſcipulos ad auxiliandum circa vrbes dimiſerit: cui, ob meritum, honores illos, quos Herculi, tota græcia decreuit. Plin. lib.7. cap.37. Nam cùm fuiſſet mos, liberatos morbo inſcribere ea in templo eius Dei, qui auxiliatus eſſet, quorum poſtea ſimilitudo profuerat, exſcripſiſſe ea traditur Hippocrates: & ita ex his hanc artem excerpſiſſe, ſic primus medẽdi præcepta clariſſimè condidit, Plin.li.36.Strab. lib 8. Hippocratem alium, Athenienſium ducem ponit in bello Peloponneſiaco Thucydides.

Hippocrates, Mathematicus mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modò tenuis non eſſet, teſte Plutarch.

Hippocratia, Ludi qui & Conſulares dicuntur.

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem poëtæ fabulantur factum eſſe vngula Pegaſi alati: cui fabulæ occaſionem videtur miniſtraſſe Cadmus, qui cùm in Bœotia locum vrbi condendæ quæreret, hac illuc obequitans, hunc fontem primus creditur inueniſſe. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factum eſt, vt hic fons Muſis ſacer habeatur. Perſius ad verbum reddens vocem Græcam, Fontem Gaballinum appellat. Nam ἵππος nobis equum ſonat, κρήνη fontem.

Hippocura, Ptolemæ. Indiæ intra Gangem vrbes duæ ſunt, huius nominis: altera maritima altera mediterranea. Maritimam vocat Caſtaldus *Onor*.

Hippodame, es, & hippodamia: filia Œnomai regis Elidis & Piſarum, qui cùm ex oraculo, ſe à genero interemptum iri didiciſſet, & illa tamen à multis procis ob formæ præſtantiam expeteretur, curule certamen procis propoſuit (habebat enim equos velociſſimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, vt qui vinceret, filiam haberet, victus ſubiret mortem. Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops Tantali filius, viſa puella, eius amore protinus exarſit: cuius nuptias vt aſſequeretur, Myrtilum eius aurigam pollicitis corrupit, ſic vt ille axes infirmos & fragiles ſubinnexerit, vel, vt alij volunt, obicem axi non obiecerit: & ſic fracto & diſſoluto curru, Œnomaus excidit, moriénſque Myrtili caput deuouit: obteſtans Pelopem, vt vicem ſuam vlciſceretur, quod & factum eſt. Cùm enim pactum ſibi perfidiæ pręmium à Pelope poſceret, ab eo in mare deiectus eſt, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus eſt, Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia ſinus.

Virg.3.georg.

Hippodameq́; humeroq́; Pelops inſignis eburno.

Hippodamia Briſę filia, quam Achilles expugnato Lyrneſſo oppido ſecum abduxit. Hanc poëtę à patris nomine Briſeida appellant.

Hippodamia, Anchiſę filia, quę & Alcathoo Troiano vxor data eſt, quem poſtea Idomeneus Cretenſis in pugna cecidit.

Hippodamia, Pirithoi vxor, quam cùm ipſo nuptiarum die Centauri ei pręripere conarentur, ab Hercule & Theſeo ingenti clade ſunt profligati, Ouid.12. Metamor. Piręi item forum Hippodamia appellatum fuit, ab Hippodamo Mileſio architecto, qui Athenienſibus Piręum extruxit. Suid.

Hippodamus Milęſius, natura ſtudioſus, primus eorum qui in republica verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis ſtatu. Conſtituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuiſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam & priuatam. Erat ob ambitionem vitę moroſior, crinium prolixitate, ac ſumptuoſo ornatu. Ariſtot.lib.2.Polit.

hippodamus Mileſius architectus qui Athenienſibus Piręum portum extruxit, à quo forum Piręi Hippodamiam appellarunt. Suidas.

hippodórus, vnus Codridarum, inuidiam populi vitare cupiens, & optimam ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeueritate in ſuos vſus, filiam cum mœcho deprehenſam curruí iuſſit alligari atque diſcerpi. Ælian. de varia hiſtoria.

hippodrómus, Theſſalus genere, patria Tariſſęus, circa M. Antonini principis tempora Athenis ſcholę ſucceſſit. Philoſtratus.

hippola, vrbs vetus Laconica: gentile, Hippolaites.

hippólochus, filius Bellerophontis, & pater Glauci. Homer.lib.6. Iliad.

hippólochus, Antimachi Trojani filius, vnà cum Piſandro fratre in bello Trojano interfectus. Homer. lib.11. Iliad.

hyppolyte, Amazonum regina, quam Hercules prelio ſuperatam Theſeo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

hippólytus, Theſei & Hippolytę Amazonis filius, qui cùm cœlibem ducens vitam venatu ſeſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phœdra nouerca abſente patre amatus eſt: cuius turpi deſiderio cùm obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tanquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cùm videret Hippolytus patrem nouercę dolo perſuaſum de nece ſua cogitare, conſcenſo curru fugam arripuit. Sed dum Phocę, quę tum fortè in littus exietant, equorum & rotarum ſtrepitu perterritę, magno impetu ſe in mare pręcipitarunt, exterriti equi fruſtra obluctante Hippolyto, currũ

per ſcopulos & ſaxa traxerunt, iuuenémque inextricatum loris implicitum varias in partes diſcerpſerunt: in nemore autem Aricino Dianæ ſacro ſepultus eſt, vnde Ouid. Faſt. lib. 3.

Hic latet Hippolytus, loris diſcerptus equorum,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Hunc, poſtea Æſculapius, à Diana exoratus, renocauit ab inferis, & priſtinæ incolumitati reſtituit, Hippolytus verò relicta Attica, in Italiam ſeſe contulit, & Virbium ſe appellari iuſſit, quòd bis vir fuiſſet, vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbémque condidit non procul à Roma quam de nomine illius Ariciam appellauit. Ouid. lib. 5. Metam.

hippomacus, tibicen, qui cùm videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo iactum deſiſtere iuſſit, dicens maximum erroris argumentum, quod ab ignara turba laudaretur. Ælian.

hippomedon, Niſimachi ex Mithidice Talai filia, ſorore Adraſti, vt vult Hyginus fab. 70. vel Niſimachi & Naſicæ filius, vt vult Lactantius in primum lib. Thebaid. Statij, vnus ex Septem ducibus, qui ad Thebas profecti ſunt, dum in Iſmeno fluuio pedeſtri certamine decertaret extinctus eſt. Statius lib. 9.

En meus Hippomedon, cui gentis origo Mycenæ
Argolicíq; lares, numénque ante omnia Iuno.

hippomenes, Macarei vel Megarei & Maropes filius, Neptuni pronepos, vt alij, Martis, cùm Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui factus eſt compos. Nam cùm illa virginitatē illibatam cuperet ſeruare, procis ſuis curſus certamen ea lege propoſuit, vt illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos ſpe nuptiarum eius illectos, neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore eius tenebatur, neque tamen pedibus ſatis valebat, Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vſus eſſet in illis edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſum cum Atalāta certare non dubitauit, cúmque parum abeſſe videret, quin illa præcurrentē aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta, quā longiſſimè extra viam diuerſa in latera abiecit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurúmq; admiratur, Hippomeni Victoriam tradidit. Hac itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui Victoriā debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem iniecit, vt in ipſis Matris deûm delubro, nulla habita numinis reuerentia, cū vxore cōcubuerit. Quod flagitiū ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam, in leænam commutauit. Ouid. li. 10. Metam. & Hyginus Fab. poeticarum, c. 185.

Hippómenes, XXVII Athenienſium rex. Is filiam Limonem in adulterio deprehenſam equo feroci vorandam præbuit. Vnde prouerbium, Magis impius Hippomene. Ouid. in Ibin.

Soláque Limone pœnam ne ſenſeris illam
Et tua dente ferox viſcera carpat equus.

Hippomólgi, populi ab equis mulgendis dicti. Steph.

hippon, Africæ propriæ vrbs, cuius D. Auguſtinus Epiſcopus fuit. *Bona*, Mercatore teſte, dicitur.

hippones, duas in Africa ponit Strabo, alteram Vticæ proximā, alteram Trito propinquiorem, ambas Ægias vocat. Plinius verò & Ptol. vnā regiam, alteram Diarrython cognominat.

hippôna, Iumentorum & mulionum dea cuius effigies in ſtabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metam. Reſpicio pilæ medio, quæ Stabuli trabes ſuſtinebat, in ipſo meditullio Hipponæ Deæ ſimulachrum reſidens ædiculæ, quod accuratē corollis roſeis recentibus fuerat ornatum. Quin & Tertullianus in Apologetico, Vos tamen non negabitis & iumenta omnia, & cunctos cantinos cum ſua Hippona coli à vobis. Iuuenalis Satyr. 8. v. 156. & 157.

Iurat Hipponam & facies olida ad præſepia pictas.

Eponam vocat Prudentius in Apotheoſi, Plutarchus in Parallelis & vetus Iuuenalis Scholiaſtes.

hippónax, nomen poetæ Epheſij à quo iambicum, Hipponacticum, ſeu Hipponacteum, carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Plin. lib. 36. cap. 5. Hic tam deformi & fœda fuit facie, vt eius effigies à pictoribus quibuſdam publicè expoſita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, tam amarè in illos inuectus eſt, vt aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Vnde natum Prouerb. Hipponacteum præconium.

hipponêſius, vrbs Cariæ, & alia Lydiæ. Steph.

hipponiates, ſinus Tyrrheni maris in Brutiis eſt Ptolemæo. *Napitinus* vocatur, ab Antiocho apud Strabonem. *Terinaus* Plin. dicitur, teſte Hermolao: item Thucydidi eſſe etiam *Vibonenſem* ſinum apud Plin. ſcribit Leander & Barrius, qui eundem *Lameticum* ab Ariſtotele nominari dicit. Plinius tamen plures ſinus eiuſdem nominis deſignare videtur lib. 3. c. 3. hodie *Golfo di S. Euſemia* dicitur.

hipponium, vrbs Brettiorum ab Hippone Heroe, à Romanis pòſt Vibo & Valentia dicta: Gentile, Hipponiates, tanquam ab Hipponia. Steph.

hipporium, promontorium Lycophroni, hodie *Sabrenum* vocari, in Calabria regione, inquit Barrius.

hippónicus, Hippiæ filius, Athenienſis, cùm

patriæ ſtatuam dedicare decreuiſſet, nonnullis eam à Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis virtus laudaretur. Ælianus.

Hippopóphagi, Scythiæ in Aſia populi.

Hippópodes, populi in Oceano Scythico, qui Solino, humanam vſq; ad veſtigiũ formã tenẽt, ſed in equinos pedes deſinunt. Plin. lib. 4. c. 12.

Hipporum, Antonino, Calabriæ oppidum, hodie *Felum* dici ſcribit Barrius.

Hippotades, patronymicum maſculinum ab Hippote deductum: quo poetæ ferè vtuntur pro Æolo ventorum rege, Hippotæ Troiani ex Segeſſa filia nepote. Ouid. 11. Metam.

Quod ſacer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat vẽtos & quum velit æquora placet.

Hippotamadæ, vicus in tribu Œneide. Steph.

Hippotoxotæ, dicti ſunt equeſtres, ſagittarij, qua voce vtitur Hircius lib. 5. belli Aſiatici.

Hippuacra (quaſi dicat, equi promontorium) vrbs Libyæ: Gentile, Hippacrites. Steph.

Hippucome, locus Licyæ, dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo: Gentile, Hippocomitæ. Steph.

Hippuris, inſula quædam maris mediterranei.

Hippurriſcus, inſula Cariæ. Steph. Pompon.

Hippus, fluuius Moſcorum in Phaſim defluens, Strab. lib. 11. Hanc Phaſis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in ſe recipit, atque Hippum è vicinis montibus cadentes.

Hippus, inſula Eretriæ. Item vrbs Siciliæ & alia Palæſtinæ. Gentilia, Hippius, Hippenus, Hippinus. Steph.

Hipſa, vide SELINVS.

Hipſeus, filius Aſopi fluminis, qui Eteocli in auxilium venit aduerſus Polynicem, & à Capareo interfectus eſt dum Hippomedonti mortuo inſultaret. Stat. Theb. lib. 9.

Hipſicratea, vxor Mithridatis fuit, qui maximè virum ſuum dilexit. Volat. Mithridate, Hipſicrateam coniugem in omnibus bellis adiutricem, armatámque habuit, crudelis alioquin in ſuos, vide HIPSICRATEA.

Hir, i. ciuitas, aut vigil ſiue effundens, aut nudans, vel pullus aſini, filius Caleb, filij Iephone. 1. Par. 4.

Hira, filius Acces, 2. Reg. 23. 1. Par. 11. & 27. idẽ.

Hira, maritima vrbs in agro propinquo Pylo, ſub Agamemnonis dominio. Hom. lib. 11. Iliad. *ipſe*. Stephano, vrbs Meſſeniæ, & alia Melienſium.

Hiram, rex Tyri, 2. Reg. 5 qui 2. Par. 2. 4. & 8. dicitur Huram Hebraicè. Lat. vitæ celſitudo.

Hiram, Gen. 36. 1. Par. 1. ciuitas Idumæorum.

Hiras, i. libertas, aut ira, nomen viri Odolamitis. Gen. 39.

Hiraſa, locus Lybiæ, in quem Afri Battum tranſtulerunt. Steph.

Hircanus, Ioſephi filius, ſibi mortem conſciuit. Ioſeph. lib. 11. cap. 5.

Hircanus, qui & Ioannes, dux Iudæorũ IIII. anno ab vrbe 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit, Idumæam ſubegit, Iudaicis legibus eis viuere cõceſſit. Ioſeph. lib. 13. cap. 13. Samariam funditus deleuit: idem lib. 16. c 17.

Hircius, vel Hirtius, Conſul fuit Romæ vnà cum Panſa: quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinę, ad quem liberandum profectus vnà cum collega eſt interfectus.

Hirminium, Plin. Siciliæ fluuius. *Mauli & Raguſe* dici teſtatur Fazellus.

Hirpiæ familiæ. Plin. lib. 7. c. 2. haud procul ab vrbe Roma in Faliſcorum agro familiæ ſunt paucæ quæ vocantur Hirpiæ, quæ ſacrificio annuo, quod fit ad montem Soractem Apollini, ſuper ambuſtam ligni ſtruem, ambulãtes non aduruntur, & ob id perpetuo Senatuſconſulto militiæ, omniumque aliorũ munerũ vocationẽ habent. Sed Strabo lib. 5. non Apollini, ſed Feroniæ hæc ſacra fieri ſolita tradit. Seruius præterea in 11. Æneid. hos *Soranos* vocatos ſcribit. Sed Hirpinos pro Hirpis malè legit. Hirpini enim quam lõgiſſimè à Faliſcis abſunt. Hirpi Solino vocãtur.

Hirpini montes, ex quibus Aufidius Apuliæ fluuius oritur.

Hirpinum, Hirpinorum in Italia oppidum, vt Blondus tradit: id hodie *Harpaia* dictum ſcribit Leander, qui hoc quoque *Harpadium* antiquis nominatum addit.

Hirſemes, i. ciuitas Solis, ciuitas in tribu Dan, Ioſue 19.

Hirtius, conſul cum Panſa collega in prælio ab Antonino cæſus. Cic. lib. 12. Epiſt. 25.

Hiſmaelitæ, populi, qui nunc Saraceni dicuntur ab Hiſmaele ſic nominati.

Hiſpalis, Bæticæ prouinciæ vrbs clariſſima, Romanorum colonia cognomine *Remulenſis*: à qua vnus ex quatuor Bæticæ cõuentibus, *Hiſpalenſis* dicitur. Pli. li. 3. c. 3. Hæc hodie *Sinilia* dicitur. Hiſpali, Herculis filio, nomen atque primordiũ: Iulio Cæſari reſtaurationem: Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando II à Mauris liberationem defert. Vrbs ad mare Gaditanũ ſita forma rotunda, ædium pulcherrimarum frequentia nitidiſſimè culta, totiúſq; Hiſpaniæ emporium florentiſſimũ, quod ex variis mundi partibus, maximè verò ex India Occidentali quæſtus incredibiles facit. Situ omnes Hiſpaniæ vrbes exceſſit. Agrum habet pinguem ac peramœnum, omnis generis frugum, olei, oliuarũ, dactylorũ & citriorũ feracẽ. Eam nobiliſſimus fluuius Bætis præterlabitur. Vaſęus in Chron. Hiſpaniæ.

Hiſpalus,

hiſpalus, Celtiberorum rex ad tyrannos Italiæ conuerſus eſt. Beroſ li .5. Diod. Sic. lib. 6.

hiſpania, regio latiſſima Europæ, quæ è montibus Pyrenæis incipiens, per columnas Herculis circumiens, vſque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hiſpania, Plin. lib. 3. c. 1. 2. & 3. in Citeriorem, & Vlteriorem. Vlterior rurſus ſecatur in duas partes in *Bæticam* quæ hodie *Granata* dicitur, & *Luſitaniam*. quam vocant *Portugalliam*, quæ Ana fluuio à Bætica diſtinguitur. Bætica in Septentrione clauditur Ana fluuio, ab Occaſu habet eam Atlantici Oceani partem, quæ eſt inter oſtium Anę & fretum Herculeum: à Meridie mare Balearicum, quod eſt inter fretum Herculeum, & Charidami promontorium, quod vulgò appellari dicunt: *Cabo de Gata*. Ab Oriente terminatur linea ducta ab hoc promontorio per Caſtulonem ad Anam fluuium. Dicta eſt Bætica à Bæti fluuio memorabili, qui Prouinciam totam interſecat; qui ortus in ſaltu Tygenſi decurrit in Oceanum Atlanticum: atque hodie vocatur *Quadalquibir*, quod ſonat fluuium magnum. Hæc prouincia poſteriùs à Vandalis habitatoribus *Vandalicia* dicta, hodie quoque corrupto vocabulo *Andaluſia* dicitur. *Luſitania* habet à Septentrione Durium, ab oſtio ipſius, vſque ad pontem qui eſt contra Septimancas: ab Occaſu eam Atlantici Oceani partem, quæ eſt inter oſtia Anæ & Durij fluuij: à Meridie Bæticam: ab Oriente terminatur à Tarraconenſi, linea ducta ab Oretania veteri vſque ad Pontem, qui habet è regione Septimancas. Nomen habet Luſitania à Luſio Liberi patris filiò, & Lyſia eiuſdem Liberi ſocio, cum Luſo Bacchante: vnde nunc à Luſo Luſitania, nunc à Lyſa Lyſitania dicitur. Reliqua autem Hiſpaniæ pars quæ & citerior, pertinet ad Tarraconenſem prouinciam, quæ nomen accepit à Tarracone eius prouinciæ metropoli ciuitate, ad excipiendas principum peregrinationes, vt inquit Strabo, egregiè nata: & in qua Imperatores iuriſdictionem agitabant. Complectitur hæc regio Murciæ regnum, & Valentiæ, vt Aragonum cum Cathalonia, Caſtellam veterem, Portugalliam, Interamnem, Galletiæ regnum, Aſturias, totam Cantabriam, & Nauarræ regnum, vt Vaſæus & alij Hiſpaniæ deſcriptores aiunt. Vlterioris Hiſpaniæ conuentus erant quatuor: Gaditanus, Cordubenſis, Aſtrigitanus & Hiſpalenſis. Citerior autem, quæ & Tarraconenſis dicebatur: in ſeptem diuidebatur conuentus. Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cæſarauguſtanum, Cluníenſem, Auſturum, Lucenſem, & Bracarum. Idem lib. 3 c. 3. Omnis autem Hiſpania ab Ibero fluuio primum dicta fuit Iberia poſtea ab Heſpero Atlantis fratre, ſiue (vt alij malunt) ab Heſpero ſtella luciduſſima, quæ veſpertino tempore in Occidente apparet, ſolem ſubſequens, vocata eſt Heſperia: vel mò verò ab Hiſpali vrbe ad fretum Atlanticum ſita, quam hodie Siuiliam vocant, dicta fuit Hiſpalia, vnaque deinde litera immutata, Hiſpania. Tibul. 4.

——nec latis audax Hiſpania terris.

Decem millibus ſtadiis (vt Appianus ſcribit) eius latitudo commenſuratur. Longitudo prorſus eadem eſſe videtur. Terra frumenti, vini, olei, auri, gemmarum, metallorúmque ferax. Ex qua etiam bellicoſiſſimi viri ac velociſſimi equi procreantur In ea quatuor magna flumina ſunt, Bætis, Minis Iberus & Tagus qui aurum trahit.

hiſpanum mare, ab aliis Iberum & Balearicum dicitur. Plin. lib. 3. cap. 5 pars maris mediterranei eſt, Hiſpaniam alluens, à parte Orientali, vbi Baleares inſulæ.

hiſpellum, Plinio Vmbriæ oppidum, quod hodie *Spello*, Fabricio & Leandro teſtibus.

hiſtiæa, ciuitas in Eubœa. Hom. lib. Iliad. 2.

hiſtiæus, Mileſiorum tyrannus. Herod. lib. hiſtoriarum 6.

hiſtonium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano, Pomp. lib. 2.

hiſtria. Vide Istria: & in appellatiuis Hiſtriones.

H O

hoba, i. dilectio, vel abſconſio, aut Syriacè, obligatio vel peccatum, regio Syriæ ad dexteram Damaſci, id eſt, Euphratem verſus: dicta etiam Saba & Sophene, Geneſ. 14.

hobab, filius Raguel ſoceri Moſi, Numer. 10. Iud. 4. Lat. dilectus.

hod, filius Supha, filij Helem, 1. Par. 7. Laus, ſiue confeſſio.

hodes, i. menſis aut nouitas, vxor Saharaim. 1. Par. 2.

hodius. Hom. lib. 9. Iliad. vnus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.

hodœdocus, Vide Calliarus.

hodomanti; populi Thraciæ. Inde Hodomanticus, & fœm. Hodomantis. Steph. ex Thuſc. lib. 2.

hœtichius, Hom. lib. Iliad. vir fuit Achiuus, longè optimus artis ſtatuariæ opifex.

holeades, populi intra Iberum fluuium. Steph.

holda, vel Holdai, nomen viri, 1. Paral. 27. & Zachar. 6. Item Prophetis, vxor Sellum filij Thecue, 4. Reg. 2. Latin. Mundus, vel orbis, vel muſtela, aut Syriacè, robigo.

holmi, vrbs Siciliæ aſperæ, vbi priùs habitabant, qui nunc Selentei. Gentile, Holmeis.

holmia, Suediæ regnum metropolis vulgò *Stockholm*.

holmium, vrbs Bœotiæ Gentile. Holmeius.

holmones, vicus Bœotiæ ab Holmo, Siſiphi filio. Pauſan. lib. 9. Gentile, Holmoneis.

holo, Hiſpaniæ vrbs. Liu.

holocron, Macedoniæ mons. Plutarchus in Æmilio.

holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonozor, Iudith. 2.

holopyxos, Cretæ vrbs. Plin.

holon, ciuitas quæ de tribu Iuda ſeu Simeonis Leuitis data eſt. Ioſ. 15. & 21. quæ 1 Par. 6. dicitur Helon. Lat. feneſtra, ſiue profanatio, aut dolor.

homan, filius Lotan, filij Seir. 1. Par. 1. qui Geneſ. 36. dicitur Heman. Lat. tumultus, ſiue turbatio eorum.

homeritæ, populi Æthiopum. Stephan. item Arabiæ fœlicis populi, Ptol. & Plin.

homeromaſtrix, cognomen Zoili, qui hoc ſolùm nomine innotuit, quòd Homerum libris editis inſcitiæ arguere auſus fuerat. Hos libros quum Ptolemæo regi Ægypti obtuliſſet, rex tum quidem diſſimulata indignatione, quam ex hominis impudentia conceperat, poſt aliquot dies pecuniam petenti qua inopiam ſubleuaret. Mirum (inquit) te inopia premi, qui multò Homero es doctior, quam ille, qui ante annos mille fato functus eſt, etiam hodie tot hominum millia paſcat. Tandem parricidij accuſatus, iuſſu regis in crucem ſublatus eſt. Hoc cognomen omnibus detractoribus accommodauit, qui inſana reprehendendi libidine optima quæque lacerent: quumque Venerem ipſam non poſſint, ſandalium eius reprehendunt.

homerus, nomen poëtæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam, annis circiter centum ſexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen ſortitus eſt, quum priùs Meleſigenes diceretur, quod ad Meletem fluuium natus eſſet. Cumæi namque & Iones captos oculis ὁμήρους appellant, quòd ὁμηρεῖν, id eſt itineris ducibus egeant. Hinc Cæcutiens Mæonius nuncupatur à Martiano lib. 1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebúſque omnibus egentem, nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim ſibi vendicent, adeò vt quibus potiſſimùm credere debeamus, non facilè fuerit diſcernere. Quod etiam teſtatur Cicero pro Archia: Homerum (inquit) Colophonij ciuem eſſe dicunt ſuum, Chij ſuum vendicant: Selaminij repetunt: Smyrnij verò ſuum eſſe confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt, multi alij præterea pugnant inter ſe, atque contendunt. Extat de ea re diſtichon Græcum apud Gellium lib. 3. c. 1.

Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου, (Ἀθῆναι
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Χῖος, Ἄργος,
Septem vrbes certant de ſtirpe inſignis Homeri,
Smyrna, Rhodos, Colophō, Salamin, Chius, Argos, Athenæ.

Scripſit duo opera, alterum de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterum de erroribus Vlyſſis, quod Odyſſea nominatur, & alia opuſcula. Reliquam eius vitam, breuitatis cauſa hîc prætermittimus: quam qui latiùs noſſe cupit, Herodotum adeat & Plutarchum. Ab hoc Homeridæ familia apud Chios illuſtris fuit, Hellanicus. Quo quidem Homero nullus ingenio fœlicior extitit vnquam, ſiue operis fortuna, ſiue materia æſtimetur. Itaque Alexander magnus, inter ſpolia Darij, Perſarum regis, vnguentorum ſcrinio capto, quod erat auro, gemmíſque ac margaritis pretioſum varios vſus eius amicis demonſtrantibus. Immò hercle (inquit) librorum Homeri cuſtodiæ detur, vt pretioſiſſimum humani animi opus, quàm maximè diuiti operi ſeruaretur. Plin. lib. 7. cap. 29. Idemque Plinius lib. 30. cap. 2. De Homero hunc in modum ſcripſit, Adoleſcentibus, inquit, nobis viſus Appion Grammaticus, prodidit Cynocephaleam herbam diuinam, quæ in Ægypto vocatur Oſirites, quæ habet vim contra omnia venena: ſed ſi ea erueretur, ſtatim eum qui eruiſſet, mori. Séque euocaſſe vmbras ad percontandum Homerum qua patria, quibúſque parentibus genitus eſſet, non tamen auſus eſt proſiteri, quid ſibi reſpondiſſet. Is literas Græcas à pluribus paulatim inuentas, reduxit ad eam formam quam habemus.

homerus II. Chius, medicina clarus. Archilochus.

homerus III. Chius, magica arte clarus. Archilocus.

homerus IV. inſtitoria arte, Salaminenſis ciuis perdiues. Archilochus.

homerus V. Colophonius pictor & ſtatuarius præclarus habitus, Archiloch.

homerus VI. ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit. Archiloch.

homerus VII. arte Muſica & Geometria clarus apud Archiuos habitus eſt. Archiloch.

homerus, patria Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea ius literarum & linguæ Græcæ emendandarum ſoli tributum eſt, cuius quoque emendatione, & literæ & lingua Græca vſque in hanc diem contenta fuit. Archiloch.

homiliæ, Theſſaliæ vrbs. Ptol.

homole es, mons Theſſaliæ Centaurorum olim ſedes, quemadmodum & Ochrys. Virgil. 7. Æneid.

Ceu duo nubigenæ, cùm vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolem, Othrynque niualem,
Linquentes.

Incolæ, homoloëj & Thebi iuxta montem ſitæ,

tæ. Homoloides. Iupiter item Homoæius in Bœotia colitur, vel ab Homole monte, vel (vt vult Suidas) ab Homoloia vate, Emygi filia, quam Delphos fuiſſe miſſam Ariſtoph.in Thebaicorum ſecundo ſcribit, vel quòd apud Æoles ὅμολος concors & pacificum dicatur, Fuit & Homoloia Ceres Thebis.

homopatoria, feſta erant Athenis, ita dicta, quòd patres liberorum Curiæ ſcribendorum gratia tum conuenirent: de quibus Sacris, Suid.

homolea, mons eſt Magneſiæ, ſiue Thaciæ, Strabo lib.11.

homolium, oppidum Magueſiæ. Plin.l.4.c.9. ὁμόλιον, Stephano oppidum eſt Macedoniæ & Magueſiæ, Strab.lib.7. Inde Homolieus, & Homoloius.

homona, oppidum, & Homonades gens in Iſauria. Plin.

homonæa, locus Palæſtinæ. In vita Ioſephi.

hon, i.dolor,aut fortitudo,ſiue iniquitas,filius Pheleth. Num. 16.

honorithus, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1231.

honorius, XLVI. Romanorum Imperator, cum fratre Arcadio, anno ab vrbe 1149.

honorius LXVIII. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 625. ſacras ædes nouas ædificauit, veteres inſtaurauit.

honorius II. Rom. epiſcopus CLXIII. anno ſalutis 1116.

honorius IV. Rom. pontifex CLXXVII.

honorius v. Rom. pontifex CXCI.

honoria, Valentiniani Imperatoris ſoror. Diac. Pomp.

honoſca, Hiſpaniæ Tarraconenſis maritima vrbs inter Iberum fluuium & Carthaginem Nouam. Liu.

hophas, fluuius, qui apud vrbem Bœotiæ haliartum, in fluuium Phliarum illabitur: fuit Plutarchi tempore *Iſmantus* dictus, vt ipſe teſtatur in vita Lyſandri.

hoppha, i.thalamus, ſiue coopertorium, aut littus, vel ripa eius, nomen viri, 1.Paral 24.

hor, nomen montis, Num.20.& 33.in finibus terræ Idumææ prope Petram ciuitatem. In quo Aaron primus Iſraelitarum ſummus Pontifex, mortuus & ſepultus, Comeſt.ex.c.10. Num.Lat. mons, ſiue concipiens, aut demonſtrans ſiue oſtendens.

hora, deæ cuiuſdam nomen erat apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, hoc eſt, à venuſtate, & pulchritudine, cui præeſſe putabatur. Hunc Romani putabant eſſe Herſiliam Romuli vxorem, quæ poſt Romuli apotheoſin in cœlum tranſlata, Herſilea vocata eſt. Horatius, Ennius,

Téque Quirine pater veneror, Horámque Quirini.

Apud Ouidium tamen in fine libri 14. Metamorph. legitur Ora ſine aſpiratione, & priore correpta.

horacitæ, populi Illyriis finitimi. Polyb.

horæ, Calabriæ vrbs. Europal.

horæ, Iouis & Themidis filiæ, quarum nomina deſcribit Hyginus, c. 183. & decem numerat.

horatæ, Indiæ populi. Plin.

horam, rex Gazer, Ioſ. 10. Lat. mons eorum, ſiue manifeſtans eos, aut concipiens eos.

horatij Flacci villa, in Latio fuit: vbi nunc *& Ioanne in campo Horatio*. Blondo teſte.

horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello. quod Porſena Hetruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cùm Ianiculum iam captum videret, hoſtéſque inde in vrbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuerſis, duobus tantùm comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolueretur. Quem cùm iã intercisũ videret, vt erat armatus in Tyberim inſilijt, & incolumis ad ſuos tranauit. Virgil.8.Æneid.

Illum indignanti ſimilem, ſimilemq́ minanti Aſpiceres, pôtem auderet quòd vellere Cocles.

horatius Flaccus, poeta Venuſinus, lyricorum & ſatyrarum ſcriptor, qui anno Imperij Augusti Cæſaris XXXIII. ætatis verò ſuæ LXIII. moriẽs Auguſtum reliquit hæredem, maxima pompa apud Mecenatem in Exquiliis ſepultus. Scripſit carminum libros quatuor, Epodon librum vnum, Satyrarum libros duos, De arte poetica librum vnum, & Epiſt. libros duos, qui etiam hodie omnium teruntur manibus.

horbatij, Germaniæ regio, nunc *Grabaten*. Lazio.

horchia, erat dea Etruriæ vrbis, in qua fanum habebat. Ab ea vicus Horchianus ſumpſit nomẽ.

hordonienſes, Apuliæ populi. Plin.

Horeb, nomen montis, in regione Madianitarum. Exod. 3. Pſal.105. Sinaraiſus dicitur, in quo data fuit lex Moſi. Eſt & nomen petræ. Exod. 17. Lat. deſertum, vel ſolitudo, ſiue deſtructio, aut ſiccitas, vel gladius.

horem, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ.19. Lat. idem ſignificat quod Herem.

horeſti, Britanniæ populi, Tacit. qui hodie *Merniam & Anguſtam* Scotiæ regiunculas occupant, vt H.Boëthius tradit. *Et k.nalt* Cãdeno.

horici, populi Italiæ. Steph.

hori, filius Lothan, filij Seir. Gen.36. Lat. princeps, aut liber, ingenuus, vel iraſcens.

hormas, ciuitas in tribu Aſa, Ioſ. 19 Lat. excelſa, ſiue proſecta, aut vermis.

herma, Albotarum in Macedonia vrbs. Ptol.

horma, ciuitas in tribu tã Iudæ, quàm Simeonis inter Haſmonam & Cades-barne, Num. 21.

quæ cap. 1. Indicum dicitur Stepha. 1. Par.4. In Ioſue 15. ſcribitur Harma: in Ioſue verò 19. Bethu-larma, vbi vnica dictio eſt, cùm ſeparatim legendæ ſint: duæ enim ſunt ciuitates. Lat. idem ſignificat quod Herem.

Hormaſdes, apud Chaldæos, bonus erat Dæmon, qui Iupiter putabatur. Sipõtinus. Ex Heb. Vr, i. ignis derivatur, quòd apud Chaldæos & Perſas, ignis pro Deo coleretur.

Hormines, vide HYRMINÆ.

Horminius, Ptolemæo Bithyniæ mons: Hippius à Plinio dicitur, fortè quòd Hippius fluuius originem inde habeat: videtur ab Appiano *Scorobas* vocari in lib. de bellis Mithridaticis.

Horodes, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Alij Orodes ſcribunt.

Horontes, vide ORONTES.

Horrhæi, Gigantes, quos expulerunt filij Edom à monte Seir. Deut. 2. qui Gen. 14. Chorræi dicuntur. Lat. Principes, vel liberi, aut ingenui, vel iraſcentes.

Hortanum, Tuſciæ vrbs. Plin. *Horti* Leandro.

Hortenſia, Hortenſij filia eloquentiſſima, quæ cùm matronarum ordo graui tributo à Triumuiris, Octáuio, M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentatáque patris facundia impetrauit, vt maior pecuniæ pars ei remitteretur. Appian.

Hortenſis Venus, dicta eſt de loco qui dicebatur Horti, vbi colebatur. Pauſan.

Hortenſius Romanus rhetor, qui in foro Romano cauſarum rex ob eloquentiam dictus eſt, licet eius ſcripta infra famam fuerint, de quo Cicero in Bruto ſic refert: Primùm memoria tanta, quanta in viro cognouiſſe me arbitror, vt quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis eiſdem redderet, quibus cogitaſſet. De quo etiam fertur, quòd ſedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia, & emptores ordine ſuo recenſuit, argentarijs recognoſcentibus, ita vt à nullo falleretur.

Horus, Iſidis filius, quem cùm Iſis amiſiſſet, verita eſt, ne illi obueniret, quòd Oſiri patri acciderat: ſed eo inuẽto, mœrorẽ in lętitiã conuertit.

Horus, Aſſyriorum rex. Plin lib. 30. c. 15.

Hoſa, i. confidens vel protegens, nomen viri, Par 26. Nomen itẽ cuiuſdã ianitoris, 1. Paral. 26. Ciuitas itẽ, quæ tribus Aſer terminus eſt, nõ procul à mari, inter Tyrum & Axaph. Ioſuè 19.

Hoſa, Tuſcorum fluuius, Ptolemæo: *Martha* hodie.

Hoſa. i. feſtinans, ſiue tacens, àut ſenſualis. Nomen viri. Par.4

Hoſpitius, vir quidam Nicenſis, qui tam auſteræ vitæ fuiſſe traditur, vt antro incluſus perpetuo cilicio carnem maceraret, corpus catenis ferreis vinctum contineret. Volat.

Hoſtanus, vnus ex comitibus Alexandri, in arte magica præſtantiſſimus.

Hoſtaſius, Rauennatum princeps fuit, qui à ſuis ciuibus relegatus eſt, quòd in otio & ignauia torpeſceret, publicæque adminiſtrationi eſſet ineptus.

Hoſtia, vrbs Italiæ, vide OSTIA.

Hoſtia, puella, quam à ſe amatam, Propertius Cinthiam vocauit.

Hoſtiæi, vide HOSTIONES.

Hoſticus, nomen poetæ.

Hoſtiliæ, meminit Tacitus lib. 2. & 3. hiſt. itẽ Antonius, Venetæ regionis oppidum hodie, vt Leander ait, *Hoſtia* dictum. Padum alluere ſcribit Plin.

Hoſtiones, vel Hoſtiæi, populi iuxta Oceanum occidentalem, quos Artemidorus Coſſinos vocat. Steph.

Hoſtius Hoſtilius, vir bello ſtrenuus, qui ob virtutem à Romulo Romanorum rege frondea corona donatus eſt, quòd Fidenam primus irrupiſſet. Dionyſ. lib. 3.

Hoſtius Lucretius Tricipitinus, conſul cum L. Sergio, anno ab vrbe 327.

Hotham, filius Heber, filij Bariæ, filij Aſer, filij Iacob. 1. Paral. 7. & 11. Lat. ſigillum aut ſignaculum, vel clauſura.

Hozai, nomen prophetæ, 2. Paral. 33. Lat. videns.

Hoziel, filius Semei, filij Gerſon, 1. Par. 23. Lat. videns Deum.

H V

Hucuca, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19. Lat. Sculptura, vel præceptum, aut legiſlatio.

Hucumbra, vicus Marcellino, *Zumbra* Zoſimi eſt, eúmque inter duo oppida collocat, quorum nomina ſunt Niſbara & Miſchanabe, quas Tigris diuidit.

Hugo, cognomine Capetus, ex Pariſienſium Comitum familia, Francorum regnum occupauit, anno ſalutis 988.

Hugo Luſignaneus, Cypri rex. Blond. lib. 10. dec. 2.

Hugo, Italiæ rex, Luith. lib. 3. c. 14.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, à principibus pulſi ſunt, quos rex ab exilio reuocauit: conſcripto exercitu principes perſecutus, vicit, fudit, cæcidit, cepit, ac vltimo ſupplicio captos affecit. Hugonibus imperiũ credidit, regnóq; præfecit. ann. ſalutis 1321.

Huguitio Fagiolanus, Piſanorum dux, anno ſalutis 1314.

Hul, filius Aram, Gen. 10. Hic à Ioſepho lib. 1. Antiquitatum Iud. traditur Armeniam inſtituiſſe. Quem ego quidem planè arbitror ab eius patre nomen inueniſſe. Lat: dolor, ſiue infirmitas ſi-

tas ſiue præſtolatio, aut obſtetricatio.

huldericus, Dux Vnitemburgenſis, ex auito ducatu pulſus eſt, anno ſalutis 1519.

humana, ciuitas. Blond. lib. 10. decad. 1.

humfredus Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu ſucceſſit, an. ſal. 1042. Blond.

humfredus, Loceſtriæ dux, vir militia clarus, Angliæ regens, noctu à coniuratis in Burienſi cœnobio, laqueo ſtrangulatus eſt, anno ſalutis 1447.

hungaria (quæ nomen ab Hunnis vel Hungaris populis ex Scythia profectis, qui eam incolant habere videtur) Pannonias, & vltra Danubium, Iazygum & Dacorum regionem ferè omnem occupat. A Drauo fluuio ad Meridiem ſumit initium, & à Septentrione, Sarmatis, quos Polonos, & Gethis, quos Walachos dicimus, terminatur: ab Occaſu, Auſtriam habet, ſuperioris quondam Pannoniæ caput: ab Oriente Myſiam, quas Rhetianam nunc appellant. Danubius omnium quos Europa habet, fluuiorum maximus Mediam interfluit, atque in partes, nempe in Citeriorem & Vlteriorem ſcindit. Citerior eſt ea, vbi olim Pannoniæ fuerunt. Hæc ab vlteriore Hungaria Danubio, ab Auſtria & Norico, radicibus Cæcij (ſic olim dicta) montis à Sclauonia Drauo, à Boſna & Raſcia Sano fluminibus terminatur. Huius citerioris Hungariæ caput eſt Buda, regni ſedes. Vltra Danubiana Hungaria montibus Carpathiis ſupra Poſonium incipientibus, & longiſſimo flexu ad littus Euxini maris porrectis, à Morauia, Sileſia, Polonia, & à Ruſſia diſtinguitur, vſque ad eum locum vbi regio eſt, quam Maromaruſiam vocamus. Ibi iam alij montes & ſyluæ ab eo loco Seuerinum (vbi pontis olim à Trajano exſtructi ſuperba veſtigia etiam nunc apparent) & Orientem verſus tendentes, à Tranſſyluania & Valachia Tranſalpina ſeparant hanc vlteriorem Hungariam. Tibiſcus fluuius piſcoſiſſimus, in montibus Maromaruſus ad Septentrionem ortus Mediam interfluit. Incolæ Scythica lingua vtuntur, ab omnibus finitimis diuerſa. Plura apud Bonfin. in Decadibus rerum Hungaricarum.

Hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæa ſuper Mæotim paludem incoluêre, deinde mutatis ſedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupêre. Hæc gens temporibus Valentiani principis, duce Atila, tota pene Europa peruagata, Galliam, Italiámque fœdiſſimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victa, rurſus ſe recepit in Pannoniam. Quare credibile eſt, Hunnos eſſe qui etiam hodie Pannoniam incolunt, paucis immutatis literis Hungari appellati. Saxo ſcribit hos quadam tempeſtate in tantam famem redactos, vt nec canibus pepercerint quibus ad paſtum vterentur.

hunnũm, vrbis Britannicæ nomen lib. Notit. *Seuenshale*, Camdeno.

hunoldus, Aquitaniæ nobiliſſ. dux, Æmil. libro 2.

hupham filius Benjamin. Numer. 26. Lat. thalamus eorum, aut operimentum eorum, ſiue littus, vel ripa eorum.

hur, filius Iuda, filij Iacob. 1. Paral 4 qui Gen. 46. dicitur Onan, filius Caleb, ex Euphrata vxore 1. Paral. 2. Rex item Madianitarum. Num. 3. Lat. libertas, ſiue albedo aut foramen.

hurai, nomen viri. 1. Paral. qui 2. Reg. 15. dicitur Heddai: idem quod Hur ſignificat.

huram, filius Bela, filij Benjamin. 1. Par 8. Lat. libertas ſiue albedo, aut foramen eorum.

huri, pater Saphat, Numer. 13. Pater Abihail. 1. Paralipom. 5. eiuſdem ſignificationis eſt cum Hur.

hus, i. conſilium aut lignum, vel Syriacè, fixus, filius Aram. Gen. 10. Is iuxta Ioſephum atque Hieronymum Thraconitidis & Damaſci conditor extitit. Nam principatum tenuit inter Palæſtinam & Cœleſyriam. Huius regio in Iob, à LXX interpretibus *αὐσῖτις*, quaſi Nuſitidis dicitur Iob. 1. Primogenitus item Nachor, Gen. 22. Filius etiam Diſon filij Seir. Gen. 36.

huſami, feſtinatio eorum aut ſilentium eorum, vel ſenſualitas eorum, rex tertius, qui regnauit in Edom. Gen. 36.

huſath, i. feſtinans, vel tacens, aut ſenſualitas, ciuitas 2. Reg. 21.

huſi, pater Baana 3. Reg 4. item quod Huſathi ſignif.

huſim, altera vxor Saharaim, 1. Paral. 8. Filius Dan, filij Iacob. Geneſ. 46. eiuſd. ſignif.

H Y

hyacintha, orum, ſacra nocturna, à Lacedæmoniis instituta in honorem Hyacynthi pueri, ab Apolline diſci iactu interfecti. Ouid. lib. 10. Metam.

hyacinthides, De Hyacinthidibus non conueniunt inter ſe auctores. Harpocration tradit Hyacinthi Lacedæmonij filias eſſe. In eadem ſententia eſt Apollodorus, qui quatuor eas memorat, Antheidem. Ægleidem, Enthenidem & Luſiam, mactatáſque ab Athenienſibus ex vetere oraculo pro ſalute publica ad tumulum Geræſti Cyclopis. Bebi. lib. 3. Alij Erechthei filias fuiſſe tradunt, in quibus eſt Demoſthenes Orat. fun. Alij ſex commemorant Protogeniam, Pandoram, Procridem, Creuſam, Orithiam, & Clithoniam, atque ex his Protogeniam, Pandoramque mactandas ſeſe præbuiſſe in colle Hyacinthio, vnde Hyacinthides dictæ. Hyginus vnam tantum memorat. Spartiantidem fab. 238. Meminit & Hyacinthidem Heſychius.

hyacinthus, Amyclæ regis filius Eurotæ ne-

pos eodem tempore, à Zephyro & Apolline adamatus. Verùm eùm in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cum Hyacintho ſuis deliciis diſci iactu, dum ſeſe exerceret, Apollo. Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum flatu ſuo in caput Hyacinthi conuertit, puerúmque interemit: Cuius mortem cùm ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei ſolatium, cruorem eius commutauit in florem ſui nominis. Palæphatus in tractatu de Fabuloſis narrationibus: paulò aliter Ouid. lib. 10. Metamorph.

hyacinthus Lacedæmonius prioris Hyacinthi ex Cynorta fratre nepos Œbali filius pater Hyacinthidum.

hyacinthus, pagus ſupra Sphendonios, vbi Erech hei filias immolatas eſſe tradit Suidas in dictione Partheni.

hyades, ſtellæ ſeptem in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, quod eſt pluere. Ouidius libro 5. Faſtor. Fabulantur poetæ Hyades Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & Dodonides Nimphæ vocatæ ſunt, à Dodona ciuitate Epiri: quæ cùm Iunonis iram vererentur, fugeréntque Lycurgi regis ſæuitiam à Ioue in cœlum ſunt tranſlatæ. Alij tradunt Atlantem ex Æthra vxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptémque puellas, quarum hæc ſunt nomina: Ambroſia Eudoxa, Paſithoe, Corone, Plexauris, Pytho, & Tyche, quæ cum fratrem à leone deuoratum implacabili luctu proſequerentur, doloríſque magnitudine extabeſcerent, Iouis miſeratione in ſeptem ſtellas ſunt conuerſæ &, vt perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, a fratris nomine Hyades appellatæ. A Latinis Suculæ dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu ſuo afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & ſues.

hyæa, vrbs Locrorum, Ozolorum: Gentile, Hyæus, Stephan.

hyala, vrbs ad Indi fluminis oſtium. Diodor.

hyale, Nympha vna ex comitibus Dianæ. Ouid. 2 Metamorph.

hyamea, vrbs Meſſeniæ, vna ex quinque. Ciuis Hyameites. Steph.

hyamion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius, vel Hyamiens Steph in.

hyampolis, vrbs Phocidis, ad Parnaſſum montem. Ciuis, Hyampolites, Steph. & Plin. lib. 4. c. 7. Strab. lib. 8. Eſt & Hyampolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptol. lib. 4. cap. 15.

hyanthes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, poſtea Bœoti appellati Plin. lib. 4. cap. 7. quod nomen ab Hyante rege traxiſſe putantur. Strabo lib. 7. Hinc deducitur adiectiuum Hyantius, idem ſignificans, quod Bœotius: vnde Actæonem Cadmi nepotem Hyantium cognominat Ouid. Metamorph. tertio.

hyantia, Steph. vrbs Locrorum.

hyapea, vrbs Phocidis, ab Hyapo: Ciuis, Hyapeus. Steph.

hyarbas. Vide Iarbas.

hyas, Atlantis filius ex Æthra Oceani filia, qui cum adhuc puer venationibus ſeſe exerceret, à leone deuoratus eſt. Vide Hyades.

hyas, Bœotiæ rex, à quo Bœoti aliquando Hyantes ſunt nominati. Strab lib. 7.

hyaſis, vrbs Libyæ, quæ & Oaſis: vnde Hyaſites. vel Oaſites. Steph.

hyba, vel Hybadæ, vicus in tribu Leont. Stephanus.

hybanda, olim inſula fuit Ioniæ. Poſtea maris receſſu continenti annexa. Plinius libro 2. cap 89.

hybele, vrbs iuxta Carthaginem: Gentile, Hybelites.

hyberia, regio Aſiæ, cui ad Septentrionem Nomades adſtant, & Caucaſi montis accolæ, ad meridiem Armenia eſt, ad Occidentem Colchis: Tota regio Caucaſiis montibus circundatur. Videtur Iberia.

hybernia, inſula non procul ab Anglia. vulgò *Hirlanda*. Cæſ. lib. 5. de bel. Gal. Alterum latus vergit ad Hiſpaniam atque occidentem ſolem, qua ex parte eſt Hybernia dimidio minor (vt exiſtimatur) quàm Britannia, ſed pari ſpatio tranſmiſſus, atque ex Gallia eſt in Britanniam. Huius incolæ longè magis quàm Britanni ſylueſtres ſunt. Strabo lib 4.

hyberus. Vide Iberus.

hybla, ſiue Hyble, ſiue Hybles, mons Siciliæ, thymi copia, ſalicum, & apibus abundans, vnà cum oppido eiuſdem nominis, ab Hyblo rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditum ſcribit. Hinc Hyblæus, adiectiuum. Hic mons etiam Megara vocatur. Stephanus vrbem ipſam poſtea Megaram dictam ſcribit. Gentile. Hyblæi.

hybla, Italiæ ciui as. Steph. vrbs item Siciliæ mediterranea. Ptol. Tres Hyblæ in Sicilia, Stephano: maior, minor, & parua. Maioris cines Hyblæi dicuntur paruæ Galeoræ ſeu Megarenſes. Minor Hera dicitur. Illarum vna Telela Philiſto vocatur rerum, Siculam quarto Pauſanias duarum etiam meminit, vnam maiorem, alteram Gereatin nuncupat.

hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ ciuitati nomen fecit, quæ poſtea Megara dicta eſt. Stephan.

hybreas, inſignis orator ex Nylaſis Cariæ vrbe, qui quum pater nihil præter mulum lignarium & mulierem reliquiſſet, illorum opera aliquandiu nutritus Diotrephi ſophiſtæ operam dedit.

dedit. Tandem ad Reipubl.gubernacula conuerſus, proximam Euthydamo authoritatem obtinuit, quem cùm tyrannidem quidem exercere, ſed tamen patriæ maximè vtilem videret, fertur illi in concione dixiſſe, Euthydame, malum eſt ciuitati neceſſarium. Nam nec tecum viuere poſſumus, nec ſine te. Hic quum Labienus Parthorum auxiliis inſtructus in Aſiam irrupiſſet, adoleſcentulúmque iactantem audiret ſe Parthicum imperatorem eſſe. At ego, inquit, Caricus. Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbem fecit, eáque capta magnificas Hybreæ ædes diruit. Strabo lib. 14.

hybrianes, populi circa Thraciam à Scordiſcis infeſtati. Strabo.

hyccara ſeu hyccaron, oppidum Siciliæ, vbi Laidem meretricem natam aiunt. Gentile, Hyccareus, Poſſeſſiuum, hyccarius. Steph. *Hyccari* huius meminit etiam Athenæus, qui dicit locum nomen habere, à genere piſcium qui vocantur hyccæ. Fazellus ſcribit hodie deſertum eſſe, ſed locum *Garbolangi*, & partem eius *Carini* nominari.

hyda, dæ, ſiue Hyde, des, oppidum Lydiæ ſub Tmolo monte ſitum. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem eſſe putent cum Sardibus. Strab. lib. 13.

hydata, Armeniæ maioris vrbs. Strab.

hydarcæ, populi Indici, qui contra Bacchum pugnauerunt. Steph.

hydarnes, ſiue Hydarnus, nobilis Perſa, qui Herodoto lib. 3. cum Dario in Magnum coniurauit. Strab. lib. 11.

hydaſpes, fluuius Indiæ, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vſque extenditur, Niſamque vrbem alluens, Indo flumini miſcetur. Alij non in Indum, ſed in mare labi tradunt. Lucan. lib. 6.

Qua rapidus Ganges: & qua Nyſæus Hydaſpes
Accedunt pelago.

Dictus ab Hydaſpe antiquiſſimo Medorum rege: Ad huius ripam Alexander duas vrbes condidit. Atque illam quidem à victoria aduerſus Indos parta Nicæam appellauit, alteram Bucephalam in equi ſui Bucephali memoriam, qui quidem eo loci interiit, non quidem ab aliquo vulneratus, ſed laboribus pariter atque ætate fractus. Arrian. lib. 5.

hydæ, Lydiæ vrbs, Stephano, Straboni & Homero, circa Tmolum montem.

hydia, Syciliæ oppidum, Ptolem. *Fontana murata.* Nigro.

hydiſſus, vrbs Cariæ, ab Hydiſſo filio Bellerophontis, & Aſteriæ filiæ Hydei, ex quibus natus eſt Hydis, à quo ciuitati nomen. Ciuis, Hydiſſeus. Steph.

hydra Lernea, ſerpẽs erat, 50. capita, vnicumq; duntaxat corpus habens: ex quib. vno exciſo duo alia ſtatim repullulabant. Palæph. lib. de fab.

hydra, inſula Libyæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydræus, vel Hydrates, inſula item Hadriatici maris. Pom. & Æolidis, promontorium Straboni, item Dolopum inſula. Phauor.

hydra, vrbs, vide Lyſimachia.

hydralis, fluuiolus prope Conſtantinopolim in Barbyſem influens Nicetas *Belgrado* hodie dictus à vico prope eius ripam ſito, Pett. Gyll.

hydramia, vrbs Cretæ. Steph.

hydrax, Africæ oppidum in regione Pentapoleos. Ptol.

hydrea, inſula iuxta Trozœnum: Gentile, Hydreates. Steph.

hydrela, vrbs in Caria: Gentile, Hydreleus. Steph.

hydreuma, nomen 17. variorum locorum Æthiopiæ ſub Ægypto, & alibi. Plin.

hydriacus, Carmaniæ fluuius. Ptol.

hydrias, Aſiæ minoris regio. Herodot.

hydrochous, ſignum cœleſte, quod Latinè Aquarium dicimus: παρὰ τὸ χεῖν τὸ ὕδωρ, hoc eſt, ab aqua fundenda dictus. Qui Aſtrologiam poeticam ſcripſerunt, putant hunc fuiſſe Ganymedem Troianum puerum, Iouis iuſſu ab aquila raptum, & in menſa deorum miſcendæ nectari aquæ præpoſitum.

hydruntum, oppidum extremũ agri Salentini. Pli. li. 35. c. 11. Steph. Straboni, Hydrus appellatur.

hydruntum, totius Apuliæ metropolis: vetuſtate & ciuium fide atque animi magnitudine nobilis. Portum habet ſatis commodum, ſed propter Aquilonem minimè tutum. Olim munitiſſima erat, nunc ferè æquata ſolo. Agrum habet lætum, fontibus ſcatens, ſemper virens Ex hoc loco Ceraunij Epiri montes facilè cernuntur. Hic terminus eſt maris Hadriatici & Ionij, Plinio auctore. A Galateus.

hydrus, mons Apuliæ, iuxta quem eſt oppidum einſdem nominis. Eſt & nomen fluuij qui in Adriaticum mare effluit.

hydrus, untis, vrbs in littore Adriatici maris, Strabo, quæ & Hydruntum dicitur in Calabria. Ptol. lib. 3. c. 1. Gentile, Hydruntius, Hydruſſæus, vel Hydruſſius.

hydruſa, vrbs in Attica regione. Strabo. Eſt & Hydruſa, inſula, alio nomine Andros dicta, vna Cycladum.

hyela, Herodoto lib. hiſt. 1. ciuitas in agro Œnotriæ à Phocẽſibus, qui Regium confugerãt, cõdita, Strab. lib. 6. Inde vbi curſum flexeris alius cõtiguus ſinus offertur, in eóq; vrbs, quum Phocaenſes, quum conderent Hyelam, alij Ellam à fonte quodam, noſtro tempore Eleam appellant, hæc eſt patria Parmenidis, & Zenonis Pythagoreorum, vrbs item Arabiæ fœlicis. Ptol.

hyellus, Tuſciæ rex, anno ab vrbe 203.

hyerus, pauper quidam qui à Ioue, Neptuno & Mercurio hoſpitio ſuſceptus, Oriona filium ſuſcepit, Ouid. vide Hyreus.

hyettus, vicus Bœotiæ, ab Hyetto quodam Argiuo ſic nominatus, vel quòd maximis imbribus compluatur Gentile, Hyettius. Aliqui Aſpledonem Hiettum vocauere Steph.

hietuſſa, inſula in Cariæ ora. Plin.

hygaſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Hygaſſius, ſeus. Steph.

hygennenſes, Aſiæ minoris populi. Herodot.

hygiæa, dicta eſt Minerua, à medendi arte, bonáque valetudine, quam præſtare credebatur. Palæph.

hygiana, Triphyliæ in Peloponneſo vrbs. Polyb.

C. Iulius Hyginus, Auguſti libertus, natione Hiſpanus, etſi nonnulli Alexandrinum putant, & à Cæſare Romam aduectum, Alexandriâ captâ. ſtudioſè & auidè imitatus eſt Cornelium Alexandrum, Grammaticum Græcum. quem propter antiquitatis notitiam *Polyhiſtorem* multi, quidam *Hiſtoriam* vocabant. Præfuit Palatinæ Bibliothecæ, nec eo ſecius plurimos docuit, fuitque familiariſſimus Ouidio poetæ & C. Aſinio conſulari hiſtorico, qui eum pauperem deceſſiſſe tradit, & liberalitate ſuâ quoad vixit ſuſtentatum. Huius libertus fuit Iulius Modeſtus, in ſtudiis atque doctrina veſtigia patroni ſequutus. Tranquill. de illuſtrib. Gramm. Scripſit autem Hyginus de vita rebúſque illuſtrium virorum, prætetea Exemplorum volumen Gell. lib. 1. 7 & 10. Item de vrbibus Italicis. Seruius & Macrob. Sed & Genealogiarum libros reliquit, vt ait ipſe in poetico Aſtronomico. quo loco de Perſeo tractat; Commentarios quoque in Virgilium, ὑπομνήματα Cinnæ, De Agricultura, de Penatibus, De proprietatibus Deorum, &c. Hodie nihil Hygini habemus præter poeticum & fabularem librum. Nam Gromatica ſiue de limitibus conſtituendis, quæ & ipſa nomen Hygini præferunt, non huius ſunt Hygini, ſed alterius qui Trajani ætate vixit: vt ex ipſis Gromaticis videte eſt.

higris, ciuitas Sarmatiæ. Ptolem. *Sabardi*, Vallanouan.

hy Suſianæ populi. Plin.

hyla, ſiue Hylas comes Herculis, quem perdidit in finibus Ionii iuxta Myſiam, nec vſquam potuit reperiri. Poſtea cùm eſſet cognitum eum periiſſe in fonte, ei inſtituta ſunt ſacra in quibus mo fuerat, vt eius nomen clamaretur in fontibus, vide poſtea Hylas.

hylami, vrbs Lyciæ: Gentile, Hylamites. Stephan.

hylactor, nomen vnius ex canibus Actæonis, ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, hoc eſt, à latrando impoſitum. Ouid. 3. Metam.

hylæ, Phocenſium colonia, poſtea Elea dicta: Suidas.

hylæa, regio à qua Hylæum mare coalluitur. Hiero. Traiecto Boryſthene, à mari in primis eſt Hylea regio. Hieron. lib. 2. Stephano, regio eſt Ponti alias Abiea, id eſt, ὑλαία dicta.

hylæus, Centauri nomen, à ſyluis deductum. Virg. 8. Æneid. Hic Centaurus à Pirithoo inuitatus ad nuptias, viſa puella permotus eſt, dum violentus ei eſſe conaretur, à Lapithis qui ſimul nuptiis interant, prohibitus eſt. Hinc in certamen itum eſt & ferociter dimicatum. Ab Hercule ſunt poſtea occiſi.

hylæus canis Actæonis. Ouid. 2. Metam.

hylas, hiſtrionis nomen, cuius meminit Macro. lib 2. Saturnalium.

hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calidonia, occiſo Œnei pincerna fugeret, veniſſetque cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lychas pędagogus abeſſet, à Theodamãte aliquid cibi poſtulaſſet, illi autem denegaſſet: arrepturn vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quamobrem Theodamas conuocatis popularibus, arma aduerſus Herculem mouit: & quãuis in ea pugna ferè oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamante, Hylam filium eius ſecum abduxit: quem poſtea vnicè dilexit, ſecúmque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans, duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, vna cum Hyla naui egreſſus eſt, vt alium in Myſiæ ſyluis quæreret. Inualeſcente autem æſtu cùm ſiti premeretur, Hylam cum vrna miſit ad Aſcanium fluuium, vt inde ſibi aquam afferret: Verùm cùm ripa altior eſſet, quam vt ſtans haurire poſſet, procumbens in pectus Hylas vrnam è manibus amiſit: quam cum ſubitò recipere conaretur pondere eius demerſus eſt. Quæ res poëtis occaſionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem, cùm Hylas nuſquam compareret, cauſam eius tam ægrè tulit, vt relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret.

hylatæ, populi Syriæ Cœles. Plin. libro 5. capite 23.

hylates, Apollo, colitur in Eryſthea vrbe Cypria. Steph.

hylax lacis, vide Hylas.

hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde Hylæus: dicta ab Hyle Theſpici filia, vel quòd ſyluoſa ſit. Eſt etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum, & Romanorum vrbem. Steph.

hyſceſſa Paros, vna Cycladum olim vocabatur. Eſt etiam Zacynthi epitheton. Steph.

hyliates Adiabenorum imperator, anno ab vrbe 801.

hyllarina, oppidum Cariæ, ſupra Theſtrotoniciam, patria Hieroclis ex athleta Philoſophi. Ciuis Hyllarineus. Steph.

hyllei Dorienſium tribus. Stepha. Hyllei, inquit, ab Hyllo filio Herculis, & Melites filiæ Ægei fluminis. Eſt item Hylle, Ciuitas: Gentile, Hylleus fœm. Hylleis & Hyllis. Supra Hyllos (inquit Apollodorus) Liburni ſiti ſunt, & quidem Iſtri dicti Thraces. Hyllis, maxima Peloponneſi Cherroneſus eſt, quindecim magnas vrbes continens. Eſt item Hyllis, tribu in Argolide, alia in Doride, alia in Trœzenia: tribulis, Hyllens. Step.

hyllis peninſula vel promontorium Plin. Liburniæ ad mare Adriaticum.

hilluala, vicus Cariæ, vbi Hyllus interiit & Cares templum Apollini ædificauit.

hyllus filius Herculis ex Deianira, qui Iolem patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. lib. 9 Meta. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuerunt ab Euriſtheo pulſus Athenas confugit, ibique Miſericordiæ vel Clementiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficij teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & perfugium. Vide ſupra Hillus.

hyllus, filius Herculis ex Melita Ægæi fluminis filia, à quo Hyllienſes populos & Hyllicum portum denominatum tradunt.

hyllus. Strab. lib. 13. fluuius eſt, qui nunc Phrygius vocatur.

hylonome, mulier ex genere Centaurorum Cyllari Centaurij vxor, quæ mortuo Marito, gladio ſuo incubuit. Ouidius libro 12. Metamorph.

hylicus, Argiæ amnis. Pauſan.

hymani, Liburnorum populi. Plin.

hymella, fluuius apud Virg. lib. 7. Æneid.

hymenæus, Deus nuptiarum præſes, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic Liberi patris, & Veneris, aut (vt alij malunt) Vraniæ filius fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τοῦ ὑμένος, hoc eſt, à membrana, quæ clauſtrum virginitatis eſſe & primo coitu rumpi putabatur: quanquam inter anatomicæ rei peritos ſatis conſtat, in virginum diſſectionibus pelliculam eiuſmodi nullam inueniri. Alij volunt Hymenæum, vitum Atticum fuiſſe qui raptas à latronibus virgines, parentib. intactas reſtituit: ideóque nuptiis eius nomen inuocari, tanquam defenſoris virginitatis: vocémque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis virginalibus Thalaſſij nomen inuocant. Alij dicunt Hymenæum fuiſſe quendam iuuenem, qui die nuptiarum ruina oppreſſus interiit. Vnde poſtea inſtitutum eſt, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Hymenæum poëtæ, pro ipſis ponunt nuptiis. Virg. 1. Æneid.

Pergama quum peteret inconceſſóſque Hymenæos.

hymenæus, nomen viri qui à fide Chriſti excidit 2. Tim. 2.

hymera. Vide Himera.

hymettus, Stephano & Suidæ mons Atticæ apibus & optimi mellis copia abundans, quod, ab eo Hymetrium vocatur. Martial. lib. 14. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plin. Lucius Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.

hynidos Aſiæ minoris in Mæonia oppidum. Plin.

hyope, vrbs Matienorum (fortè Martianorum) Gentile Hyopeus, enus, ites. Steph.

hyops, vrbs in Iberia Cherroneſi non procul à Leſyro fluuio. Inde Hyopus. Steph.

hypacyris, & Gerrhus, Scythiæ flumina ſunt apud Herodot. De quibus etſi nihil ſe affirmare ſcribat Peucerus, tamē ea flumina eſſe ſuſpicatur quæ *Deſna & Sem* nominib. iuxta Czernigo oppidum, in Pontum infuſa, Careinitem ſinum cōſtitutum. Horum Pomponius etiam meminit.

hyppæa, Maſſilienſium inſula, vna Stœchadum. Plin. lib. 3. c. 5.

hypælochi, gens Moloſſica. Steph.

hypæpa, Steph. & Strab. Lydiæ oppidum, Veneri ſacrum quod occurrit à Tmolo monte ad Cayſtri campeſtria iter facienti: nomen ei eſt (vt inquit Stepha.) ab eo quod ſub Æpo monte ſitum ſit.

hypæſia, Peloponneſi regio circa Arenen. Strabo.

hypana, vrbs Triphialiæ: Gentile. Hypaneus Eadem cum Hypania.

hypanis, fluuius Scythiæ, ex magna palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum milliare miſcetur ei exiguus fonticulus (Exampæum nominat. Herodotus lib 4.) qui ſua amaritudine totum corrumpit Hypanim. Eſt & alter eiuſdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strab. lib. 15. Herodotus & Ptol. in Sarmatia Europæa collocant.

hyparchia, mulier quædam, Græcè doctiſſima quæ Philoſophicis diſciplinis valde excelluit. Laertius.

hyparchus. Vide Hypparchus, ſeu Hypobarum.

hyparinus, Dionis filius, Siciliæ imperator duobus annis paternum regnum obtinuit.

hypaſis, Indiæ fluuius & terminus Alexan. magni Plin.

hypata, ciuitas Theſſaliæ, & quaſi metropolis eius regionis, à qua Hyparenſis ager, Steph. vrbs eſt Ænianum, & regio prope Saogarum fluuium: Gentile, Hypatæus, vel Hypateus.

hypâria, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Iſidori philoſophi. vixit imperante Arcadio: ſcripſit in Aſtronomiam: profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique diſcipulis. Suid. & Socrat. lib. 11. c. 12. hiſt.

hypatios. Iupiter dictus eſt ab Hypatio monte ſupra Gliſſantem Bœotiæ ciuitatem.

hypatis, Siciliæ fluuius. Silius lib. 14.

hypatius, per ſeditionem imperator factus cum cæteris ſeditioſis principibus, morte punitus eſt. Procop. lib. 1.

hypatius, Conſul cum Euſebio, anno ab vrbe cond. 1111.

hypatius, Cos. cum Patricio, anno ab vrbe cond 1253.

hypatus, Phœniciæ amnis. Plin. & Mela lib. 1.

hypatus, mons Thebanæ regionis, in Bœotia. Pauſan.

hypecauſtria. ſacra quædam Mineruæ, in quibus multa ſacra & myſteria fiebant ad euertenda mala. Plut.

hypenor, princeps quidam Troianus, quem teſte Homero. lib. 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

hypenus, Athleta, qui primus diaulo vicit. Pauſan.

hypera, Phæacum ciuitas. Egros poſtea dicta. Steph.

hyperaſia, vrbs quædam: Gentile, Hyperaſius. Steph.

hyperbolus, quiſquam erat mirum in modum appetens litium: cuius meminit Ariſtophanes in equitibus, inquiens, hyperbolum fuiſſe hominem modis omnibus improbiſſimum, nec vlla re clarum aut potentem niſi vitio linguæ. Et Cic. lib. de Claris orator. Homo ſimillimus Athenienſis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum comœdiæ, notarunt. Ab hoc natum prouerb. vltra Hyperbolum.

hyperborei, populi Septentrionales, ita dicti. quòd ſuprà Boreæ flatum ſiti eſſe crederentur: Feſtus docet Hyperboreos eſſe ſupra Aquilonis flatum habitantes: ita dictos quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centeſimum annum, quaſi ὑπερβαίνοντες ὅρον humani ſeculi. Ferunt magnam his de cœlo, clementiā conceſſam eſſe, auras ſpirare ſalubres, nihil noxij flatus habere, domos eſſe nemora, victum arbores miniſtrare, diſcordiam neſcire, ægritudine non inquietari, ad innocentiam omnibus æquale votum eſſe, mortem accerſere, & voluntario interitu obeundi tarditatē caſtigare. Diodorus oppoſitam Celtis Oceani accolis eſſe inſolā ſcribit, haud multò Sicilia minorem, valde fertilem & biferam, hoc eſt, bis quotannis fructus ferentem habitariq; ab iis qui Hyperborei appellantur, eò quòd vento Boreæ ſint expoſiti.

hyperboreorum, inquit Pompo. Mela, terra auguſta, aprica, per ſe fertilis: cultores iuſtiſſimi, & diutius quàm vlli mortalium beatiùs viuunt. Plin. lib. 4. c. 12.

hyperborei & Rhipæi, Scythiæ montes ſunt apud Pomponium. Camenopias, id eſt, cingulum terræ, eos vocat Mercator in ſua Europa.

hyperdexion. regio Leſbi, vbi Iupiter Hyperdexius & Minerua Hyperdexia coluntur. Steph.

hyperea, fons Meſſidis, & vrbs Siciliæ. Stephan.

hyperechius, Alexandrinus grammaticus ſub Martiano principe de moribus & verbis, & de orthographia. Suid.

hypereſia, vrbs Achaiæ. Theon malè Hyperea vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio: Gentile, Hypereſeus, & fœm. Hypereſis. Theopompus. Hyperiſeis vocat, ab Hyperea fonte. Steph.

hyperia, Theſſaliæ fons, Strabo. Vrbis nomen, in Theſſalia, Homero; Phæacum oppidum, Heſych. Siciliæ vrbs. Euſtath.

hyperides, Athenienſis, vnus è decem oratoribus clariſſ. æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatúſque ab eo ſuper rapina pecuniæ: deinde cum eo damnatus iuſſu Antipatri, aufugit in Æginam, &c. Volat. lib. 6. Plutarch. in Demoſth.

hyperion, aliis ſolis pater, aliis ſol ipſe, quòd eat ſuper terras, dicitur. Poetæ pro ſole ipſo vſurpant. Diodorus ſcribit Hyperiona Saturni fratrem fuiſſe Cœli filium, qui Solis ac Lunæ aliorûmque aſtrorum motus, horáſque, primùm ſumma cura obſeruationéque à ſe percepta, cæteris noſcenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, velut ipſorum naturæ contemplator. Cic. in Prognoſt.

Vt cùm luna means Hyperionis afficit orbi.

Frequens eſt ſolis epitheton apud Hom.

hyperis, Perſiæ fluuius. Plin.

hypermneſtra, vna ex quinquaginta Danai filiabus quæ cùm totidem Ægeſti filiis nupſiſſent, iuſſæque eſſent à patre prima nocte maritos interficere ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceum nomine ab inſidiis liberauit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter Epiſtolas Ouidij vna Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

hyphæus Campaniæ mons Plut. in Sylla.

hyphormus. Achaiæ portus. Ptol.

hyppius, vrbs & fluuius ſub Pontica Heraclea.

Ibidem

I'dem Hypij montes, quorum incolas Myſos eſſe aiunt: Gentile, Hypianus. Steph.

hypobarus, Indiæ fluuius, iuxta quem arbores electrum producunt. Plin.lib.37.c.2.

hypochalcis, vrbs Ætoliæ in Europa ſita ſub Chalcide monte: Gentile, Hyppochalcidæus. Steph.

hyppodromus, vrbs Æthiopiæ. Ptol.

hypothecæ, vocatæ ſunt Porniæ in Bœotia. Alij oppidulum quoddam eſſe aiunt à loci ſitu ita nominatum. Steph.

hyppias, Athenienſis tyrannus: anno ab vrbe 230. Euſeb.

hyppius, Bithyniæ fluuius Arriano. inter Sangarium & Lycum.

hypſa, fluuius Siciliæ. Plin.li.3.c.8.Sil.li.14.

Necnon qui potant Hypſámque Alabinque ſonoros &c.

hypſea, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de qua Horat. in Sermonibus,

Nec corporis optima lyncei
Contemplans oculis, Hypſea cæcior, illa
Quæ mala ſunt ſpectes.

hypſelis, vicus Ægypti: vnde Hypſelitæ. Sunt etiam Hypſelitæ in vico quodam Thraciæ. Steph an.

hypſenor, Homer.lib.5.Iliad filius magnanimi Dolopionis, qui erat ſacerdos Scamandri, in tanto honore habitus, ac ſi deus quidam eſſet. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

hypſeus, filiam habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dediſſe exiſtimatur. Steph.

hypſicratea, vxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata tonſis capillis victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſo ſequuta eſt. Plutarchus in Pompeio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricem armatámque habuit, crudelis alioquin in ſuos. Volaterranus.

hypſile, Ptolemæo Ægypti vrbs eſt, Hyſopis Anton. eſt, vt Simlerus ſcribit.

hypſipyle, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cùm reliquæ mulieres eius inſulæ viros, cognatóſque omnes ex communi ſententia occidiſſent, ſola patrem ſeruauit. Ob quam pietatem è Lemno ejecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio eius præpoſita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iaſone, quem in Colchos nauigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea eum Argiuis ad Thebanam expeditionem proficiſcentibus, Langiam fontem oſtenſura & Archemorum alumnum humi depoſuiſſet, ea abſente adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur

ab Adraſto, cæteriſque Argiuis ſeruata eſt, Papin. li.4. & 5. Thebaidos. Hinc fit denominatiuum Hypſipylæus: vt Tellus Hypſipylæa, hoc eſt Lemnos inſula, Hypſipyles patria.

hypſizorus, mons circa Pallenem. Plin.

hypſus, untis, Lycaonis filius, condidit Thyræum, Arcadiæ vrbem. Stephan. in voce Thyræum. Eſt & hypſus, Arcadiæ vrbs. Stephan. ex Pauſania.

hyram, vide hiram.

hyrcania, regio Aſiatica, variis nominibus hodie denominata, magna ex parte plana, & præclariſſimis vrbibus adornata, quarum celeberrimæ ſunt Talebrota, Samaria, Catta & Tape: adeò autem fertilis & opulenta, vt vitis vini metretam ferat, & ficus ſexaginta modios ficuum, frumentum ex ſemine naſcatur, quod cadit ex culmo, in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis: Dicta hyrcania, ab hyrcana ſylua, quæ Scythiæ ſubiacet. Habet ab Oriente mare Caſpium, à Meridie Armeniam, à Septentrione, Albaniam, ab Occaſu Iberiam. In ea regione Pantheræ, pardi, & tygres abundant, cùm ſyluis aſpera ſit. Hinc hyrcanus, adiectiuum. Hyrcanum mare, & Caſpium, idem.

hyrcania, metropolis regionis Hyrcaniæ: à Scythis *Carizath* dici ſcribit Thevetus.

hyrcania, vrbs Thraciæ: Gentile, hyrcanius, vel hyrcanites.

hircanius, vicus Palæſtinæ prope Iudæam, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

hyrcanius, campus Lydiæ: Stephan. Et rurſus: hyrcani, inquit populi vicini Caſpio mari.

hyrcanum mare, Ptolemæo: quod etiam Caſpium aliis auctoribus vocatur. Priſcis ſcriptoribus habitus eſt pro Sinu, è Boreali, ſiue Scythico Oceano, in interiores regiones irrumpente. Ab initio ſatis anguſtus, (inquit Strabo) intus autem dum progreditur, in latum ſe pandit. Pomponius illud trifariam diuidit, ſinque tres ſinus diffundi ait. Contra os ipſum in hyrcanum: ad ſiniſtram, in Scythicum ad dextram in eum quem propriè, & totius nomine, Caſpium appellant. Poſteritas autem lacum in mediterraneis & vndique ab Oceano remotum, totiúſque orbis maximum cognouit.

hyrcus, ruſticus quidam Bœotius, qui cùm Iouem, Mercurium & Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, iuſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpondit ſe quidem nihil æquè cupere ac filium, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto tres dij in bubulum tergus, quod ille iuuenco detraxerat: quem Ioui recens immolauerat, lotium reddidere: ex quo decimo menſe natus eſt puer: quem illi ἀπὸ τοῦ οὔρου, hoc eſt, ab vrina, Vrionem vocauere, qui deinde prima litera immutata dictus eſt Orion Hygi-

nus fab.195. vult Hyreum regem fuiſſe non vero ruſticum & in quibuſdam exemplaribus Byrſeus appellatur. Herodoto teſte. Mercatori hodie *Scoſna* dicitur.

Hyria, regio prope Aulidem. Olim etiam oppidulum erat. Heliodus Antiopem in Hyria fuiſſe ſcribit. Euripides autem in Hyſia. Eſt autem Hyria iuxta Eurypum: Hyſia verò in Paraſopia, ſub ipſo Cytherone. Conditor Hyricus, ciuis hyriates. Hylia quoque eſt iuxta Iſauriam, Seleuciam, quem Calycadnus ſiue Calydnus fluuius alluit. Ad hæc Hyria eſt Apuliæ, à Cretenſibus condita, Herodot. lib.7. Gentile, hyrieus. Steph.

hyrium, Apuliæ vrbs. Ptol. Tyrium alio nomine, vulgò *Ceſina*.

hyria, eadem quæ Patos. Stepha. Vide Seleucia.

hyris, promontorium Propontidis circa Chalcedonem, Steph.

hyrmine, vrbs Elidis, Horminas verò etiam Æpeos vocari Steph. tradit, meminit & Strabo lib.8.

hyrnithium parua regio in Epidauro, cui nomen dedit hyrnitho filia Temeni. Gentile, Hyrnithias. Steph. ex Pauſ. li.2.

hyrodes, Parthorum rex, anno ab vrbe 697.

hyrtacus, vel hyrtacinus, vrbs Cretæ, Gentile hyrtacius, vel hyrtacinus. Steph.

hyrtacus, à quo hyrtacides. Virgilius lib.9. vir Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Niſum Æneæ comitem.

hyſecis, inſula parua & magna Æthiopum: Inſulares, hyſaitæ, Steph.

hyſbe, vrbs Lydiæ: Gentile, hiſbeus, vel hiſbites. Steph.

hyſcena, vrbs Illyriæ: Gentile, hyſcaneus.

hyſia, vrbs Bœotiæ colonia hyreorum, Thucyd. lib.3. à Nycteo Antiopes patre condita. Eſt & alia, regia ſedes Parthorum: Gentile, hyſiaus. Eſt item vicus Argiuus Thucydidi, Characi verò ciuitas vnde hyliates, tis. Item Arcadiæ vrbs.

hyſpa, fluuius. Sil. lib.14.

hyſtaſpæ, populi Perſici. Steph.

hyſtaſpes, Darij Perſarum regis filius ex Atoſſa Cyri filia Herodot. lib.7. Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arſamenis filius, & iam dicti Darij pater de quo Herod. lib.2.

hyſtiæ, vrbs à Perſis capta, anno ab vrbe 274.

hyſtrus, vrbs in Ponto condita, anno ab vrbe 99.

hytenna, vrbs Lyciæ. Steph.

hyrhmitæ, populi iuxta Liburnos & Syopios. Steph.

hyttenia. vide Tetrapolis,

I A

IABADII, Oceani Eoi inſula. Ptol. *Noua Guinea*, Mercatori.

Iabel, filius Lamech ex Ada vxore. Geneſ 4. Lat. defluens, ſiue apportans, vel inueteraſcens, aut germinans, ſiue iubileus aut buccina.

Iabes, pater Sellum. 4.Reg.15.

Iabes, nomen loci. 1.Par.2. Eſt & nomen viri, 1.Par.4. Lat. Siccitas, vel confuſio.

Iabes Galaad, ciuitas Iudi.21. 1.Reg.11. procul VI.M. à Pella pergentibus Gadaram.

Iabin, rex Aſor, Ioſ.11. Iud.4. Pſal.82. Lat. intelligens, ſiue ædificans.

iabis, bidis, vel Iabiſſus, vrbs: Gentile, Iabidites. Iabiſſenus. Steph. ex Ioſepho.

iabnia, ciuitas. 2.Paral.26. Lat. intelligens, vel ædificans.

iaboc, nomen vadi in Iordanem profluentis. Gen.32. Ieboc etiam appellatur. Lat. euacuatio, vel diſſipatio, aut lucta.

iacan, filius Eſer, filij Seir. 1.Par.1. qui Gen. 36. dicitur Acan, Deut.10. 1 Par.5. Lat. tribulatio, vel labor, aut ablatio poſſeſſionis vel nidi.

iacanam, nomen loci in Carmelo. Ioſuæ duodecimo cap. Lat. poſſidens populum, vel ædificatio populi.

iaccetani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, apud Ptolemæum. Hic hodie Iacca vrbs, vt cenſet Cluſius. Iidem Lacetani apud Cæſarem ſunt, vt exiſtimat Ful. Vrſinus.

iacchus, vnum ex Bacchi nominibus, ἀπὸ τῆ ἰάχης, hoc eſt, à vociferando impoſitum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrãtes, omnia incõditis clamoribus implere. Et quoniã Bacchus vini præſes eſſe creditur, non rarò Iacchũ poetæ pro ipſo vſurpãt vino. Virg. 6. Ecloga.

Inflatum heſterno venas vt ſemper Iaccho.

Iachan, nomen viri, 1.Par.5. Lat. conterens vel comprimens, ſiue ablatio baſis

iachin. filius Simeonis, filij Iacob. Geneſ.46. Nomen item columnæ in porticu Salomonis 3. Reg.7. 2.Paral.3. Nomen item ſacerdotis, 1.Par. 9. Lat. confirmet. aut ſtabile reddat.

iachinitæ, Num.26. idem, p.n.

iacim, filius Semei, 1.Par.8. & 24. Lat. ſurgens aut confirmans.

iacob, filius Iſaac, Gen 25. & 27. qui alio nomine Iſrael. Iacob autem dictus eſt Supplantator, vel calcaneus aut planta, quod ex vtero exiens, fratrem Eſau planta pedis arreptum teneret, quem poſtea etiam non ſine Dei prouidentia ſupplantauit. Deinde Iſrael dictus eſt, i. Dei princeps, aut dominator, in celebri illa cum Angelo lucta, quæ à Moſe deſcribitur.

iacoba, nomen principis, 1.Par.4. Lat. ſupplantator.

iacnba, muliercula quædam apud Rhodiginos: ex cuius ventre in mundi ſpiritus interroganti futura prædicebat. Cæl.Rhod.

iacnbus nomẽ Apoſtoli fratris Ioannis Euangeliſtæ, quorum pater nomen Zebedæus dicebatur. Matth 4. Alius autem fuit Iacnbus, qui ab Herode capite cæſus eſt Euſebius lib.2. in procemio hiſt. Ecc.& c.22.quem Ioſeph.lib.20.cap.16. Antiq.iuſtum & innocentiſſimum appellat.

iacobus, Aragonum rex, anno ſalutis 1241.

iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clauſit extremum. Veneti regni adminiſtrationem obtinuere paulò pòſt defuncto infante ipſi regnum occuparunt, anno ſalutis 475.

iacobus, Siciliæ rex. Blond 9.

iacobus, Scotiæ rex anno ſalutis 1421.

iacobus Appianus, publicus ſcriba Piſanæ ciuitatis, cum filiis occidit Petrum Gambacurtam, Piſarum dominum, ipſúque dominatu potitus eſt, anno ſalutis 1302. Blond.

iacobus Picennius, Senenſibus bellum intulit anno ſalutis 1455.

iacobus.IV. rex Scotiæ, anno ſalutis 1491.

iacobus Stuartius, Roberti Scotiæ regis vnicus filius, traijciens in Galliam, ab Anglica claſſe captus eſt anno ſalutis 1413. Polydo.

iacobus Tarraconenſis rex, Baleares inſulas auxilio Ferdinandi Caſtellæ regis cepit, anno ſalutis 1251.

iada, filius Onan, filij Ierameel, ex Atara vxora, 1.Par.2.Lat. ſciens vel cognoſcens.

iadaia, nomen viri, 1.Eſdr.2. Lat. ſcientia vel cognitio Domini.

iadan, nomen prophetæ. Ioſeph.lib.8.c.8.

iaddo, nomen viri. 1.Paral.27. Lat. manus aut poteſtas, ſiue confeſſio eius.

iaddas, ſiue Iadnua, filius Ioannis Iudæ filij, frater Manaſſes, ſummus ſacerdos apud Iudæos.

iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum eſt Iadera.

iadera, Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum. Pomp. lib. 2. Iaderæ meminit & Plinius in deſcriptione Liburniæ, hodie Zara Venetis ſubdita.

iadias, nomen viri, 1.Par.27. Lat. ſimul vel ſolus Dominus, aut gaudium vel acumen Domini.

iadihel filius Benjamin.1.Para.2.Para.6.& 13. Gen.46. dicitur Aſbel.Lat. ſcientia, vel cognitio Dei.

iadon, nomen viri, 2.Eſd.3. Lat. iudicans, aut litigans, vel manus eius.

iætta, vrbs Siciliæ Steph.

iagath, Ptolem. Mauritaniæ Tingitanæ vrbs, quæ *Terga* Caſtaldo.

iagur., nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſuæ 15.Lat. colonus, aut aduena, vel timens: ſiue congregans.

iahaddai, nomen viri, 1.Par.2. Lat. ſimul vel ſolus ego, aut acutus vel gaudens.

iahala, nomen viri. 1.Eſd.2. idem quod Iahel ſignificat.

iahath, filius Lobni, filij Gerſom. 1.Par.6. Filius Raia, filij Subal. 1.Paral. 4. & 24. Præpoſitus inſtaurantibus templum de filiis Merari: 1.Para. 34. Lat. confractus, aut formidans, vel ſtupens, aut Syriacè deſcendens.

iahaziel, nomen ſacerdotis, 2.Para.16. Filius Hebron. 1.Paral.23. Filius Iahath, 1.Paral.24. 2. Par.20. Lat.videns Deum. vel viſio Dei.

iahel, vxor Haber Cinæi, Iudic.4. Lat. aſcendens, aut damula, vel caprea.

iahelei, i. cœpit Deus, vel inchoatio Dei, aut ſpes Dei. vel viuat Deo, filius Zabulon. Gen.46.

iahiel nomen viri, 1.Par.15.16.23.& 29.2.Para. 21.29 31.35. Lat.viuus Deus.

iahir, filius Segub filij Eſron filij Phares filij Iuda, 1.Par.2. Fuit & nomen iudicis in Iſrael Iud.10.Nomen item loci, Ioſ.13. Lat.illuminans vel illuminatus.

iairus, nomen viri, Marc.5. Luc.8.

iala, nomen viri, 1.Eſd.2. idem quod Iahel ſignificat.

iachleui, populi Libyæ.

ialemus, Calliopes filius, infelix nulliúſque pretij homo, præſertim in cantu ſupra modum frigidus. Vide Prouerb. Ialemo frigidior.

ialaleel, nomen viri, 1.Par.4. Lat. laudans Deum. aut claritas, ſiue illuminatio Dei.

ialmenus, vide ſuprà ACALAPHVS.

ialon, filius Ezra, 1.Para.4. Lat. manens ſiue murmurans.

ialyſos, Rhodi inſulæ vrbs. Pomponio enim lib.2.in Rhodo, tres quondã vrbes erant. Lindos, Camyros. Ialyſos. Ialyſos autem hæc ipſa eſt quæ Telchinas olim alluit: his qui in creta floruere cognomine, maleficum genus hominum, & præſtigiis infame, Ouid.lib. Met.7. Plin.li.5.c.31. Cicero libro tertio, de natura Deorum. Quid Ialyſus fuerit, ſunt qui dubitent. Moſellanus venatorem fuiſſe ſuſpicatur, à quo nomen vrbs acceperit, eique id iudicio eſſe, quòd cum cane pingatur Ialyſus. Sunt qui putent Satyrum hoc cognomine fuiſſe, alij Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur, alij vnam è tribus antiquiſſimis Rhodiis ciuitatibus. Nunc Rhodus, inquit Plin. vocatur, ſicque etiam hodie dici creditur, etſi Niger ſcribat vicum eſſe nomine Vxilica.

ialyſus Cercaphi filius, qui vrbem in Rhodo conditam ſuo nomine appellauit. Strabo lib.14.

ialyſſus Stephano, *ἰάλυσσος* per duplex σσ, vrbs in Rhodo & in Adria: inde Ialyſſius.

iamæ populi Scythiæ. Steph.

Iamblichus Pythagoricus philoſophus è Chalcide Syriç Porphyrij diſcipulus, Conſtantini Magni tempore, adeò profecit, vt ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret, ne ab eo quicquam differre videretur, niſi quòd ille melior facilitate candoréque orationis, hic paulò durior habebatur, ac, vt de Xenocrate Plato dicebat, venere dicendi carebat.

Iamboli, inſula, vide *Taprobana*.

Iameſa, vel Iameſais. Plin. lib. 1. cap. 3. æſtuarium Britannici maris, Tamæſus fluuius, Cæſari nunc Thamis dictus.

Iami, populi Scythiæ. Steph.

Iamin filius Simeonis filij Iacob. Gen. 46. 1. Par. 4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1. Par. 12. Lat. dextera, vel dexter, aut Auſter vel Auſtralis.

Iaminitæ, idem Num. 26. Eſd. 8.

Iamna, vrbs Balearis inſulæ minoris apud Ptol. *Ciuitadella* Epiſcopo Gerundiuenſi. *Iamnetorum portus*, Ptol.

Iamnia, oppidum Phœniciæ. Strabo vicum eſſe ſcribit, ab Iamno dictum, quòd Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos. Gentile, Imnites pro Iamnites.

Iamno, caſtellum in Balearibus minoribus. Pompo. Mela lib. 3. Plin. lib. 3. c. 5. Ptol. Iamnam nominat.

Iamuor, nomen viri. Iudith. 8.

Iamra, filius Supha filij Helem. 1. Par. 7. Lat. rebellis aut amaricans, ſiue commutatio.

Iamuel, filius Simeonis filij Iacob. Geneſ. 46. qui 1. Par. 4. dicitur Namuel. Lat. dies ejus Deus, aut mare Dei.

Iana priùs & deinde Dianæ, D litteræ appoſitione, ait Nigidius.

Ianai, filius Gad. 1. Par. 5. Lat. reſpondens, ſiue affligens, aut depauperans.

Ianaſſa, Nympha dicta à ſuauiter regendo, ἰαίνω dulcoro, ἀνάσσω regno, impero.

Ianaſum, Pompon. Melæ lib. 2. oppidum Celticæ gentis, vide Flauium Brigantiam.

Ianicula, vetus Tuſciæ nomen Leandro.

Ianiculenſis pons, vrbis Romæ, *Ponte Xiſto* hodie dici ſcribit Bart. Marlianus.

Ianiculus, oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim, ita dictum à Iano conditore, vt quidam putauerunt, vel quòd tanquam ianua eſſet Romanis in Hetruriam proficiſcentibus Virg. 8. Æneid.

Ianineæ columnæ, à Iano patre in Arabia fœlice poſitæ.

Ianira, Nymphæ nomen, Oceani & Tethyos filia ἀπὸ τὸ ἰαίνειν τοὺς ἀνδρας, hoc eſt, à viris demulcendis. Heſiod. in Theog.

Ianne, pater Melchi patris Leui. Luc. 3. Lat. reſpondens, vel incipiens loqui aut afflictus, ſiue humiliatus vel pauper.

Iannes, nomen incantatoris ex eorum numero qui Moſi reſtiterunt, cùm ſigna faceret coram Pharaone. 1. Tim. 3.

Ianneus, qui Alexander vt. Iudæorum dux, anno ab vrbe 648. propter crudelitatem Trucida dictus, Ioſ. lib. 13. c. 20.

Ianoe, nomen ciuitatis in tribu Ephraim, Ioſue 16. 4. Reg. 15. Lat. requieſcens, aut manens, ſiue deducens.

Iantha, ſiue Ianthe, puella Cretenſis, ex Phæſto oppido, Teleſtæ filia, vxor Iphidis, quę ipſo nuptiarum die ex fœmina mutatus eſt in marem, Ouid. 9. Metamor.

Ianualis, porta Romæ, à Iano dicta, vbi & depoſitum fuit ejus ſignum. Hanc Numa inſtituit, vt eſſet clauſa ſemper, niſi cùm bellum foret.

Ianuarius, conſul collega Iuſti, anno ab vrbe 1080.

Ianum, ciuitas in tribu Iuda. Ioſue 15. Latinè dormiens.

Ianus, antiquiſſimus Italiæ rex, qui Saturnum à Ioue filio è Creta fugatum nauique in Latium appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agriq; colendi rationem ab eo edoctus, in regni portionem eum recepit: ambóq; vnanimi conſilio imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum à Iani nomine Ianiculum: alterum à Saturno Saturnium appellarunt. Monetam quoq; æream primi cuderunt, in cuius altero latere roſtrum nauis, in altero Iani imago erat impreſſa. Ianum autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimum fuiſſe volunt, & præterita ſcientem, & futura præuidentem: vnde & bifrons fuiſſe fingitur. Mortuus inter deos relatus eſt, templúmq; habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numa Pompilio poſitum, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patulcius & Cluſius cognominabatur. Seruius. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe clauſum, primùm regnante Numa: iterum poſt bellum Punicum ſecundum, tertiò poſt bellum Actiacum. Hujus autem claudendi vel aperiendi templi ratio varia eſt. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum jam propè vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, vt pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Vnde & Ianus ipſe duas facies habet, vt oſtendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri locum ſibi apertum debeant relinquere quò tutò poſſint reuerti. Hunc nonnulli eundem eſſe putauerunt cum Sole: ideòque & Quadrifrontem fecerunt ob quatuor, quos ambit orbis car-

cardines, & Ianum Quadrigem num vocitarũt & Iunonium, quaſi Calendarum principem. Calendæ enim ſunt Iunoni dicatæ.

Ianus idem fuit, qui & Ogyges & Noa: de quo Munſterus lib. 2. Coſ. ita ſcripſit: Conſentiunt, inquit, in hoc veteres ſcriptores, Ianum, qui & Ogyges, eo tempore veniſſe in Italiam, quando mundus adhuc fuit aureus, & homines iuſti. Ipſe docuit homines plantare vinum & frumentum, ac de eis oblationes facere, atque temperatè inde vivere. Sic item Fabius pictor de eo ſcripſit. Fuit Ianus ſacerdos, & vir religioſus, doctus Philoſophus, ac Theologus. Fuit, inquam, pater deorum & hominum: caput & rector totius primi humani generis à quo magni & lati orbis pendebat cuſtodia. Porrò vxorem eius aiunt Veſtam appellatam fuiſſe, vocémque Iani deriuari ab Hebraica voce Iaïn, quæ Latinè vinũ ſignificat, quòd primus vſũ vini inuenit. Beroſ. lib. 3. Adhortatus eſt homines principes ad quærẽdas ſedes nouas, & vrbes ædificãdas. Deſignauit itaque illas tres orbis partes, Aſiam Africam, & Europam, vt antè dilumũ viderat. Omnũ quoq; Macrobius lib. 1. ait eũ primum æs ſignaſſe, ex vna quidẽ parte ſui effigie, ex altera vero figura nauis. Vnde Ouid. lib. 1. Faſt.

Multa quidem didici, ſed cur naualis in ære
Altera ſignata eſt, altera forma biceps?
At bona poſteritas puppim formauit in ære,
Hoſpitis aduentum teſtificata Dei.

Ianus, locus Romæ, vbi fœneratores conſiſtebant, è regione Baſilicæ, quoniam in eo Iani ſimulachra collocata viſebantur.

Ouidius.

Qui puteal, Ianúmque timet, celeréſque Calendas.

Horatius in Epiſtolis.

—Hæc Ianus ſummus ab imo
Prædicat.

Ianxuatis, vrbs Lybiæ: Gentile, Ianxuatites. Steph.

Iaolcus. vide IOLCVS.

Iaonitæ, populi Lydiæ, aliàs Ibeni dicti. Stephanus.

Iapetus, Cœli ſiue Titani & Terræ filius (vt inquit Heſiodus) vir quidem potens apud Theſſalos, ſed proterui ingenij magíſque filiorum quã ſua virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham vxorẽ duxiſſe, & ex ea Heſperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ. De quo Virgil. lib. 1. Georgic & Silius libro duodecimo.

Iapher, id eſt, dilatatus, aut pulcher ſiue perſuadens filius Noe, Geneſ. 5. Hic Aphricam tenuit ſecundùm Beroſum, à quo Gentiles. Hic pater fuit Helenis, à quo Græci originem, & nomen duxerunt: hi enim primùm Hellenes dicti ſunt.

Iaphia filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Para. 3. & item 14. Reg. Lachis, Ioſ. 10. Lat. illuminans, ſiue apparens, aut gemens.

Iaphie, nomen oppidi in tribu Zabulon. Ioſue 19. ejuſdem eſt ſignificationis cum Iaphia.

Iapidæ Dalmatæ, Pannonij, in poteſtatem à Cæſare redacti, anno ſal. 721.

Iapis, idis, nobilis Ætolus, qui patria pulſus, cùm ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit, à quo ea pars Italiæ, quæ Timauo fluuio irrigatur, Iapidia dicta eſt. Quinetiam Timanum ipſum ab hujus nomine Iapidem cognominat. Virg. 3. Georg.

Caſtella in tumulis & Iapidis arua Timaui.

Iapis Stephano, vallis eſt Attica, ad Magaram perducens.

Iapidæ, populi victi fuerunt à Sempronio, an. ſalut. 418.

Iapodes populi Celtici verſus Illyriam. Steph. hodie *Craner*. Auſtriæ principibus ſubditi, ex Lazij tabulis ſic colligitur.

Iapygia, giæ, ſiue (vt alij volunt, Iapygium, Salentinorum promontorium) regio in finibus Italiæ, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus Tarento Brunduſium vſque extenditur, alio nomine *Meſſapia* dicitur Strab. lib. 6. Seruius Iapygia (inquit) pars eſt Apuliæ, in qua mons dſt Garganus qui ad mare Adriaticum extenditur. Quod ſi verum eſt, longè maiores ſunt Iapygiæ fines, quàm quos modò ex Sententia Strabonis deſcripſimus. Nam Garganus mons multis paſſuum millibus extra iam dictam peninſulam ſitus eſt, Hanc regionem *Calabriam & Salentinam* multi nominant. Iuncta quidem & Calabriæ & Salentinis Strabo lib. 6. Plin. lib. 1. c. 1.

Iapygium, promontorium, vt Ptol. vel vt Plin. habet, Acraiapygia. Idem à Ptol. quoque *Salentinum*, dicitur. & Plin. addit hic Italiam longiſſimè in maria excurrere, Pomp. *Sale* tantùm (niſi locus mutilatus ſit) vocat.

Iapygia, Steph. vrbs Italiæ. & alia Illyriæ. vide *Calabria*. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dædali filio. Solinus in Polyhiſtore.

Iapys, nomen eſt auguris ac citharœdi apud Virg. li. 12. vbi ait.

Iamq; aderat Phœbo ante alios dilectus Iapis
Iaſides acri quondam cui captus amore.
Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo,
Augurium citharámque dabat, celeréſque ſagittas.

Iapyx, huius Iapygis, Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solin. c. 8.

Iapyges feruntur ab initio Cretenſes fuiſſe quos domo profectos, vt Glaucum Minois fi-

lium quærerent, ad ea perueniſſe loca, ibique ſedes conſtituiſſe planè conſtat. Hos fama eſt, progredientibus poſtmodum ætatibus, ad tantam luxus vitæq; laſciuiam deueniſſe, vt patrijs obliti decoris & modeſtiæ, fucata facie, ſuppoſititijs clieniſque ornati comis in medium prodire ſint ſoliti: molliſſimis chlamydibus atque talaribus, floridiſque ſemper amicti ſtolis, quibus reliqua etiam vitæ ratio omnibus reſpondiſſe, & quadraſſe numeris perhibetur. Siquidem priuatos conditionis etiam mediocris homines, magnificè adeò, & ſplendidè ferunt habitaſſe, vt illorum facilè laxas ornatasque adeò ædes, deorum immortalium templis excultiores, pulchrioresq; plerumque videre contingeret. Ad tantamque demum inter illos principes viri mentis cæcitatē & furorem perueniſſe feruntur, vt deorum neglecto nomine per contumeliam, ac dementiam, regione tota deiicerent illorum ſimulachra, ædeſque ſacras impiè explarent. Quamobrem fertur, illos repentinis igniū globis æneis de cœlo miſſis obrutos funditus omnes interiiſſe, Leon. Thom. li. 3. cap 99.

iapix, ventus ex Apuliæ ora proficiſcens quem eundem Cautum Gellius lib. 2. eſſe iudicat. Eſt enim occidentalis, & vtilis Græciam petentibus ex Italia. Horat. li. 1. Carm. Ode 3.

Sic te diua potens Cypri, &c.

Virg. 8. Æneidos,

Illam inter cædes pallentem morte futura,

Fecerat ignipotens vndis, & Iapyge ferri

hoc eſt vento, qui de Apulia flans optimè ad Tarentum ducit.

iaia, i. adorans, ſiue ſpirans, aut Luna, vel menſis, pater Huri, 1. Paral. 5.

iar, filius Ahaz, 1. Paral. 6. qui cap. 8. dicitur Ioada. Lat. ſilua, vel fauus, ſiue denudans, vel effundens aut euigilans.

iaromoth, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar, data Leuitis. Ioſ. 21. Lat. altitudines, ſiue time os mortem, aut proiectio mortis.

iarbas, Iouis & Garamantidis, Nymphæ filius, Getulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab ea repulſus naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare non poſſent, reginam ſuam eò adegerunt, vt nuptijs ſuis pacem redimeret. Quod cùm illa alia ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe antè Sichæi (id defuncti mariti nomen erat) manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio, pyram ingentē extruxit, cui ſuperincūbens, ſuis ſibi manibus necē conſciuit. Ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiāſi Virg lib 4 Æneid. de Iarba rege, & exitu Didûs alia quædā cōminiſcatur.

iarcas, Indorū philoſophorū princeps Philoſtratus in vita Apollonij Tyanei aliàs Iarchas.

iardanus, fluuius Cretæ & Lydiæ. Pauſan. Steph.

iare, filius Iactan. Gen. 10. Lat. luna, vel menſis, ſiue adorans.

iared, filius Malaleel. Gene. 5. Filius item Ezra. 1. Par. imperans, vel deſcendens.

iarephel, ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ 18. Lat. ſanitas, aut medicina Dei, vel relaxans Deus.

iarganum, Phrygiæ magnæ promontorium. Ptol. hodie *Cabo d. S. Maria.*

iarib, filius Simeonis filij Iacob. 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Ahod. Lat. pugnans, vel obiurgans, ſiue multiplicans.

iarim, pars mōtis. Ioſ. 15. Lat. Saltus vel Syluæ.

iarſath, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol. *Tedelez* Caſtaldo.

ias, pars Illyriæ quæ dicitur Iooica. Incolæ, Iatæ. Steph.

iaſa, nomen ciuitatis, quæ de tribu Ruben Merari nepotibus data eſt iuxta Inſuam, Num. 2. Deut. 2. Iud. 11. 1. Par. 6. Eadem Ioſuæ 13. Iaſſa dicitur. Hebræis ijſdem punctis & conſonantibus ſcribitur. Lat. rixa, vel contentio, aut exitus Domini.

iaſer, filius Caleb ex Azuba prima vxore. 1. Paral. 2. Lat. figmentum, ſiue pſalmatio, aut tribulans, vel anguſtians.

iaſi, nomen viri, Eſd. 17. Lat. faciens, vel factor meus.

iaſiel, filius Nephthali Gen. 46. 1. Par. 7. Hebraicè Iahſiel. Lat. diuidens vel dimidians Deus, aut feſtinatio Dei.

iaſiel, vir de Maſobia. 1. Par. 11. Lat. opus, vel factura Dei.

iaſion, onis, quem Diodorus lib. 6. etiam Iaſium appellat Iouis & Electræ filius, adeò à Cerere adamatus, vt in eius gratiam ad nuptias Hermiones ſororis ipſius maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eo fertur genuiſſe qui cultum vitæ inſtituere, pecuniaſque coaceruare, ac in vſus cuſtodire omnium primus docuit: cùm antea parua congregandæ ſeruandæque pecuniæ fuiſſet cura. Alij addunt fabulæ, eum poſtea à Ioue ex inuidia fulminatum: quamuis non deſint, qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quòd ſimulachrum eius contumelia affeciſſet.

iaſis, dicta eſt Atalantis ab Iaſio patre.

iaſius, filius Abantis Argiuorum regis, frater Dardani Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iaſius fratres fuerunt, Electræ filij: ſed Dardanus è Ioue, Iaſius è Corito procreatus eſt. Hinc Græci Iaſidæ. & Iaſis vocatur Atalanta ejuſdem filia. Fuerunt & alij ejuſdem nominis: vnde Iaſide Palinurus, apud Virg. 5. Æneid. & Iapys Iaſides, apud eundem li. 12.

iaſon, Pontifex Max. apud Iudæos, primus ex ſacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſti-

inſtituit in quo iuuentus more Græcorum exerceretur in diſciplinis ethnicis. 2. Macc. 4. Porrò Ioſephus huius fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus aſſcribit.

Iaſon filius Æſonis ex Alcimede, quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendauit, tradito enim regno, ea tamen lege, vt illud adulto Iaſoni reſtitueret. Porrò Alcimede ſuſpectum habens Peliam, Iaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Iaſon adultus, cùm ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias iuuenem laudis auidum ad Colchicam expeditionem incitauit, ſperans futurum vt periculi magnitudine ſuccumberet. Fabricata itaque naui, quæ ab architecti nomine dicta eſt Argo, Iaſon cum Græcæ iuuentutis flore, mari ſe commiſit, primúmque ad Lemnum inſulam appulit, vbi ab Hypſipile & hoſpitio & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe concurrentes ad Colchos vſque tutò nauigare poſſet. Quò cùm perueniſſet Medea Colchorum regis filia, forma eius capta, à certiſſimo eum eripuit exitio, oſtenſa ratione, qua & æripedes tauros perdomare, & draconem peruigilem ſopire poſſet. Eius itaque conſilia ſecutus Iaſon aureum vellus ſuſtulit: & inde clàm cum ſociis & Medea fugam arripiens, ad Iſtri oſtium peruenit, aduersóque flumine ſubiens, cùm eum tandem in locum perueniſſet, vbi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt, nauim, qua vectus erat, ſuis ſociorúmque humeris, ſuperatis montibus, in mare Adriaticum deportauit, tandémque ſoſpes in patriam reuectus, duos ex Medea filios ſuſcepit. Sed cùm poſtea Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam vxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens diuortium, Creuſam cum regia exuſſit. Sunt qui tradunt Medeæ poſtea reconciliatum Iaſonem, Æten ſocerum à Perſa pulſum, in regnum reſtituiſſe, multáque alia præclara geſſiſſe, adeò vt diuinos in Aſia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

Iaſon, nomen viri, 1. Macchab. 8. & 12. Act. 17. & 21. Rom. 16.

Iaſonium, promontorium Cappadociæ, hodie *S. Thomas.*

Iaſonium, magnus mons, ſupra Caſpias portas ad læuam, Strabo. Eſt item Margianæ vrbs. Ptol. eſt etiam locus iuxta Conſtantinopolim.

Iaſſen, nomen viri, 2. Reg. 23. qui 1. Par. 21. dicitur Aſſem. Lat. antiquus, ſiue dormiens.

Iaſſij, Pannoniæ populi. Ptol.

Iaſſus, vide Iaſus.

Iaſub, filius Iſaiæ prophetæ. Iſa. 7. Filius item Iſſachar, primo Paral. 7. qui Gen. 46. dicitur Iob. Lat. conuerſio aut habitatio, vel ſeſſio.

Iaſus, inſula Cariæ, quæ continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabant, cùm ſterilem regionem haberent: à qua Iaſi ſinus, cuius municeps Chœrilus fuit. Steph. inſula Cariæ, cum oppido eiuſdem nominis, Iaſus verò, Argos eſt: incolæ Iaſij. Eſt etiam Cariæ oppidum. Plin. lib. 5. c. 29. Dicta eſt etiam ciuitas Peloponneſi, quæ poſtea Argos ab Iaſo, cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba, nomen loci, 4. Reg. 21. Lat. benefaciens, vel bonitas eius, aut diuertens, vel declinás in ea.

Iathaneel, nomen viri, 1. Paral. 26. Lat. donum Dei.

Iathrippa, vrbs Arabiæ prope Egram. Stephanus.

Iatij, circa Margianam gens. Plin.

Iatina Balearidis maioris oppidum. Plin.

Iatinum, Ptolem. lib. 2. cap. 8. in Gallia Lugdunenſi Muldenſium ciuitas. *Meaux*, Villanouano.

Iaua, Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæus, vulgò *Laca.*

Iauan filius Iaphet, Gen. 10. à quo Iones, ſiue Græci. Ezech. 27. Lat. decipiens, vel contriſtans, aut cœnoſus, vel columbus.

Iaus, nomen viri, 1. Par. 23. Lat. tinea corroſus, aut compreſſus, vel congregatus.

Iaxamatæ, populi circa Mæotim, Stephan. in impreſſis Stephani codicibus, Iazabatæ legitur, quos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian. libro 4. circa hæc ſtagna gentes, ſermonum inſtitutionúmque varietate diſpares, Iaxamatæ, Mæotæ, & cum Gelonis Agathyrſi: de quibus Pompon.

Iaxartæ, Scythiæ populi Ptolemæo, horum ſedem Barbaris *Turcheſtan* vocari ait Niger. Idem alijs *Turciam Veterem* dici ſcribit, & hinc quos hodie Turcos vocamus, prodiiſſe exiſtimat: atque hos ipſos eſſe, quos Plin. & Mela Turcas appellant, & ad Mæotidem paludem ponunt.

Iaxertes, Scythiæ fluuius in Aſia, amnium ab Oriente in Caſpium influentium vel maximus: nam multos ſecum rapit, & immani vndarum copia extumeſcit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander, militéſque eius Tanaim putauerunt, cùm ſit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim ſtatuit nominis gratia Dæmonis (aliàs Demodamas) Seleuci & Antiochi dux, citra verò Herculis, Bacchi Cyri, Semiramidis & Alexandri quondam erectæ aræ Pli. lib. 6. c. 16. Strab. lib. 2. Curtius lib. 6.

Iaxtes, fluuius quem eodem, cum ſuperiore tractu quidã locant, cuius meminit Claudianus,

Sic tibi Scythicus famuletur Iaxtes.

Iazabatæ, populi iuxta Mæotim, quos Ephor.

rus Sauromatas vocat.Steph.

Iazer,vrbs Amorrhæorum, ſiue Moab, Iſa.16. Num.21 quam conſtruxerunt filij Gad.Num.32. Ioſue 13.Lat.auxillator,vel adiutor.

Iazel,filius Azmoth, 1. Para. 12. Lat.aſperſio, vel diſtillatio Dei.

Iaziel,nomen ſacerdotis, 1. Paral.15.Lat.fortitudo Dei.

Iazyges , Metanaſtæ populi in Europa qui (Ptol.lib.3.) ab Oriente habent Daciam,ab Occaſu & Auſtro Germaniæ partem à Septentrione Sarmatiam,vulgo *Tranſſyluaniæ*.

Iazis,nomen proprium viri , 1. Par. 27. Lat. Splendor,aut Syriacè,diſceſſio.

I B

Ibæi , qui Ibeni, populi Celticæ. Sunt etiam Ibeni Lidiæ,aliàs Iaonitæ dicti,Steph.

Ibellinum præſidium; à Fulcone Andegauenſium Comite, Hieroſolymorum rege,conditum, anno ſalutis 1132.

Ibernia,vide HYBERNIA.

Iberus,fluuius Hiſpaniæ nobiliſſimus,nauigabili commercio duces , ortus in Cantabris haud procul oppido Iuliobrica , quadraginta millia paſſuum fluens , nauium per ducenta ſexaginta millia,à Varia oppido capax: propter quem vniuerſam Hiſpaniam Græci appellauere Iberiam. Plin.lib. 3. cap. 3. fluit autem inter Pyrenæos & Idubedam montes , æquo ab vtroque disiunctus ſpatio. Ebro hodie vocatur. Eſt & fluuiolus in Bætica , quem hodie *Rio Tinto & Azeche* vocaut.

Iberi,qui & hodie Georgi nominantur,& Albani, ab Hiſpania oriundi, & Iberi dicti, populi Aſiæ iuxta mare Caſpium. Socrates libro 1.c.16. hiſt.trip.de quibus hunc in modum ſcribit Ruff. lib.10.cap.10.hiſto. Eccleſ. per idem tempus inquit, Iberorum gens,quæ ſub axe Pontico iacet, verbi Dei fœdera , & fidem futuri ſuſceperat regni:ſed huius tanti boni præſtitit cauſam mulier quædam captiua quæ apud eos reperta, &c. quibus miraculis eiuſdem ſcilicet mulieris, tota illa geus ad Chriſtum eſt conuerſa , ibidem hanc prolixam,piámque ac ſanctam leges hiſtoriam.

Iberia primùm appellata fuit Hiſpaniæ regio, Ibero fluuio proxima,quam poſtea Celtę Gallorum populi relictis ſedibus ſuis habitauere:vnde compoſitio ex nomine gentis vtriuſque vocabulo. Celtiberi dicti ſunt. Poſtea tamen vniuerſa Hiſpania dicta eſt Iberia , & Hiſpani ipſi Iberi. Eſt & regio eiuſdem nominis, iuxta Pontum inter Colchos & Armeniam , Alazone fluuio ab Alanis diuiſa,cuius incolæ Iberes dicuntur.Plin. lib.6.capite 10. Hanc Ptolem. Caucaſum vocat. Strabo libro 11. quoque Albanos & Iberes, Caucaſios poſſe dici ſcribit , Tzetza Abaſgos , dicit enim Iberes , Abaſgos & Alanos vnum genus eſſe. Steph. videtur eos Ilaraugatas appellare. A Plinio & Mela Georgi nominantur, & hodie Georgiani dicuntur. Hanc Iberiam quondam Panam , à Pano huic regioni à Dionyſio præfecto , vocatam , poſtea à iunioribus Spaniam dictam ſcribit ex Soſthene , auctor de fluminibus & montibus,Plutarchus aliqui volunt dicere Hiſpanos , quos ex hac Iberia originem habere Claſſicorum ferè omnium ſcriptorum teſtimonio conſtat , ab hac Spania potiùs,quàm ab Hiſpalo , vt quam plurimi affirmant, nomen ſortitos. Neque enim ipſi ſuam regionem Hiſpaniam, ſed Eſpaniam patria lingua vocant , quaſi Spaniam. Arias Montanus hanc Iberiam Aſiaticam in Sacris literis ſub nomine Thubal deſcribi , atque hinc profectos Hiſpanos , qui Europæ vltimam partem verſus occidentem occupant, teſtatur , niſi quis eum vno Priſciano velit hos ab Hiſpania in Iberiam tranſmigratos ſomniare, atque in his Iberiam Spaniam dictam, non à Pano Paniam affirmare. videant hic diligenter peritiores.

Ibi , Indiæ gentes , quas credunt ab Hercule originem habere, ibidémque ab eo relictas,cùm Aornum petram expugnare fruſtra téntaſſet , vt refert. Diodor.lib.17. *Sybi* Oroſio ſunt lib.3.cap.19.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hiſpaniam obtinuit,anno ſalutis 777.

Iboreas,dux Longobardorum.

Ibycus , Rheginus poeta, quem maximè omnium amore flagrauiſſe,ex ipſius ſcriptis conſtare ſcribit Cic. Tuſc.quæſt.lib.4. De quo multa & ſuauiſſima apud Eraſ. in Prouerb. Ibyci grues: à quo etiam genus metri dictum eſt Ibycum.

Ibylla, vrbs Tarteſſia:ciues Ibyllini,apud quos auri & argenti metalla ſunt.Steph.

Ibzan Bethlehemites , iudicauit Iſraelem annis VII. Iud. 12. hunc quidam Hebræorum putant eſſe Boas patrem Iſai,auum Dauidis. Lat.pater ſcuti, aut patris ſcutum, vel arma, ſiue pater frigiditatis.

I C

Icadius, prædo.de cuius fato ſic ſcribit Cicero in libro de fato.Ne hercule Icadij quidē prædonis video fatum vllum,nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex ſpelunca ſaxum in crura eius incidiſſe?

Icadiſtæ,cognominati ſunt Epicurei philoſophi,quòd τὰς εἰκάδας, hoc eſt,viceſimum quemque lunæ diem quo natus eſt Epicurus celebrarent,imagines eius per cubicula circumferentes. Athenæus lib.7.

Icamia,filius Sellum,filij Siſamoi filij Elaſa. 1. Para.2.Lat.reſurrectio Domini, aut confirmatio Domini,vel vindicans Dominus.

Icaria , inſula in Icario mari ab Icaro Dædali filio

filio dicta, quæ trecentorum ſtadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum, Tauropolion appellatum, eſtq; inter Sardum & Siculum mare. Vide ICHTHYVS A, Icaros, Stephano & Ptolemæo dicitur: idem conteſtantur Plinius, Apollodorus & Athenæus Pergamum vocārant, antequam Icarus in eam præcipitatus eſſet, ſcribit Gametarius in ſuis commentatijs Homericis. Maris etiā Ægæi eſt inſula, quæ hodie adhuc *Icaria* nomē retinet, vt Sophianus ait.

icaria, Steph. vicus in tribu Ægeide, ab Icario Erigones patriæ.

icarum, inſula ſinus Perſici, Euphratis oſtijs obiacens, deſcribitur à Strabone li. 16. & ab Arriano lib. 7.

icarium mare, pars maris Ægæi. Ptol. *Mardi Nicaria*, Caſtaldo.

icarius, Atticæ mons. Plin.

icarius, OEbali filius, pater Erigones, qui cùm à Libero patre vtrem vini accepiſſet, vt eius vſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibíque paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim contraxerant, vinum propinauit, qui cùm nouo potus genere delectati, largiùs hauſiſſent, altiſſimóque primùm ſomno, deinde & crapula correpti eſſent, toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerunt, occiſúmque in puteum proiecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonem reuerſa, veſtem ejus mordicus arripuit, illámque ſequentem ad patris cadauer perduxit: quæ tantùm ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa ejus percuſſoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mæram quoque tam heri, quam filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Iouíſque miſeratione in cœlum tranſlatum, in Caniculæ ſtellam conuerſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonem verò in Zodiaci ſignum, quam Virginem appellamus. Hyginus lib. 2. in Arctophylan, & li. 1. fab. 130.

icarus, patria Lacedæmonius, pater Penelopes. Hinc Penelope ipſa patronymico nomine Icaris appellatur.

icarta, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

icarus, Aſiæ fluuius. Solin.

icarus Steph. inſula vna Cycladum, quæ prius Macris vocabatur, & Daliche, & Ichthyoeſſa. Secunda, ciuitas quædam. Tertia, inſula iuxta mare rubrum. Gentile, & ciuis nomen Icarius.

Icaruſa, Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius. Plin.

Icelos, vnus filiorum Somni cui ab aſſimilando nomen factum, quo exprimit Ouidius Metam. 11. ſomniorum genus repræſentans animata, ſed rationis experta. Hunc & Phobetora, i. terrefactorem appellat,

— *At alter*
Fit fera, fit volucris, fit longo tempore ſerpens
Hunc Icelon ſuperi mortali Phobetora vulgus
Nominat.

icarus, Dædali filius, qui vnà cum patre è Creta euolans, dum iuuenili audacia paterna ſpernens monita iuſto altius fertur, liquefacta ſolis calore cera, qua conglutinatæ erant pennæ, aliſque diſſolutis in mare decidit, quod à nomine eius Icarium deinde eſt appellatum, Ouid.

Icarus Icariis nomine fecit aquis.

icarus mons eſt in Attica regione. Plin. lib. 4.

icatalæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

iccius portus, Cæſari, Morinorum populorum in Gallia nauale. Strabo hodie *Calais*.

icelius, conditor Eraſiſtrateorum ſcholæ apud Smyrnam, Strabo li. 12. ſub finem. Lege Hiceſius.

iceni, populi ab Oſtorio Rom. duce ſubacti, qui fortè Itij portus accolæ fuerunt. Tacit.

Iceſia, Ptolemæo eſt inſula iuxta Siciliam, quæ Panaria vocatur Fazello. *Salina* Nigro, vide *Didyme*.

ichabod, filius Phinees filij Heli ſacerdotis, 1. Reg. 4. Lat. vbi gloria. aut væ gloriæ.

ichana, oppidum Siciliæ, obſeſſione Syracuſanorum nobile. Gentile, Ichanius. Steph.

ichnæ, vrbs Macedoniæ, Eratoſthenes Achnas vocat. Philetas diuerſam ab Achnis facit. Hinc Themis Ichnæa, quam perſequens Iupiter κατ' ἴχνος, i. ſecundùm veſtigia, apud Ichnæos deprehendit. Alia eſt ciuitas Ichne in oriente. Steph.

ichnuſa. Steph. dicta eſt inſula Sardinia quod ad ſimilitudinem veſtigij facta ſit. Eſt enim Græcis ἴχνος veſtigium, vide Sardinia.

ichobalus, Aſtartæ ſacerdos, Phelletem peremit, & regnauit apud Tyrum annis XXXII.

ichthynſa, inſula, aliàs Icharos dicta, ſita ab exortu ſolſtitiali, Delo ad L M. paſſuum propinqua, vide Icaria.

ichthoeſſa, inſula in mari Icario, vna Cycladū inter Samnium & Myconum ſita, quæ nominibus Icaros & Icaria dicitur. Plin. lib. 3 capite 12.

ichthyophagi, qui piſcibus viuunt, populi in Æthiopia interiori, qui magnum ſinum occidentalis Oceani tenent. Ptolem. libro quarto capite 9. Hieronymus contra Iouinianum. Super petras ſolis colore feruentes aſſant piſces & hos ſolo alimento victitant. Strabo libro 15. Ichthyophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarum, & domeſtici cibi maxima eſt. Veſcuntur piſcibus tum ipſi tum eorum pecora, & aquas fluuiales ac foſſiles potant, pecorum carnes piſcibus præbent.

bent, domicila ex oſſibus cæterorum, & oſtreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum vſum coſtæ præſtant, portas maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus piſces ſubiguntur, ad ſolem aſſantur: poſtea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiſcentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum eſt: id enim aliunde afferri non poteſt: concidunt eas, cùm attritæ ſunt lapidibus iis, quibus & ſagittas & miſſilia præuſta exacuunt. piſces partim in cuppis panarijs aſſant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis. Locum, in quo alebant piſces, Ichthyotrophium appellabant, qui & piſcina & viuarium Latinè dicitur.

Ichthys, Elidis eſt promontorium in Achaia apud Thucydidem.

Icium, Ptol. promontorium Galliæ Belgicæ è conſpectu Cantij Albionis promontorij.

Iconium, oppidum Ciliciæ, in quo Cicero ſe cõmoratum eſſe ſcribit. li. Epiſt. 5. Fortaſſe Piſidiæ, in Actis Apoſtolorum. Eſt etiam oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum, fortunatiorem habens regionem. Vnde vocatur, *Cogno.* Alterum eſt in Aſia Pontica regione apud Trogetem lacum. Strabo.

Iconium, celeberrima vrbs Lycaoniæ. De qua Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo lib. 12. Volater. lib. 10. Geograph.

Icos, inſula vna Cycladum, Eubœæ proxima. Inſularis, Icius, Iciacus. Steph.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui à comitatu eius deſciuerant, locum diligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero, vrbi nomen datum. Solinus.

Ictæhus Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, vt arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus de varia hiſtor. & Volat.

Icus. vide Icos.

Icutiel, ſiue Iecutiel, nomen viri, 1. Par. 4. Lat. Spes Dei, aut congregatio Dei.

I D

Ida, dæ, mons altiſſimus, qui ad Troadem ſpectat. Latus eius Septentrionale, ex anguſtijs Abydi vſque ad Æſapum & Cyzicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Helleſpontum reſpicit. Auſtrale promontorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Myſos declinant, abundátque mons aquis, ad multa flumina ex eo deſcendunt, parua quidem, cùm mox à mari abſorbeantur: celeberrima verò propter ea quæ geſta ſunt apud Ilium. In hoc quoque monte Paris ſententiam tulit pro Venere, de pomo aureo apud Palladem & Iunonem. Homerus libro octauo Iliados ferarum parentem eſſe dixit, in huius ſummitate locus fuit, Gargarus appellatus: eſt etiam Ptolemæo teſte, Cretæ inſulæ mons. Idæus mons Plin. dicitur, hodie Petro Belonio *Pſiloritis* vocatur.

Ida, Dardani Scytharũ regis filia. Hinc Idæus, dæa, dæum, nomen ab Ida deductum.

idaia, i. manus vel confeſſio Domini, pater Allon patris Stephai. 1. Par. 4.

idai, nomen viri, Nehem. 6. & 11. Zach. 6. Lat. Scientia Domini.

idæa, eadem quæ Creta, item Troia, regio Aſiæ, olim dicta eſt. Steph.

idæi, Dactyli, filij Mineruæ & Solis, vel (vt alij volunt) Saturni & Alciopes, dicuntur aliàs Corybantes. Ferrum ij primùm adinuenerunt, Herod. lib. 7. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanum pollicem exprimunt. Plin. lib. 37 cap. 10.

idæus, Rhodius verſificator ſcripſit Rhodiorum res geſtas verſibus ter mille. Suid.

idæus ſinus, quem alij teſte Strabone, Attamyttenum vocant, pars maris Ægæi eſt inter Myſiam Aſiæ minoris & Leſbum inſulam.

idale, oppidum in Troade. Plinius, & Luc. libro tertio.

idalium, vide Idalus.

idalus, mons Cypri, olim Veneri ſacer, vnde eſt Idalia dicta, ad cuius radices ſitum eſt Idalium, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nam cùm oraculum Chalcenori datum eſſet, vt illic vrbem conderet, vbi primùm orientem Solem conſpicaretur, vnus è comitibus, qui fortè aſtabat, ad eum conuerſus, ἴδε ἥλιον, inquit, id eſt, vide Solem. Quo audito, Chalcenor arripuit omen ciuitatémque ibi ſtatuit, & ab ea vocauit. Stephan. Hinc Idalius, a, um, ἰδάλιος, in eo Venus præcipue colebatur.

idanthyrſus, Scytharum rex, bello res magnas geſſit, bonam partem Aſiæ ſubiugauit, vſq; in Ægyptum excurrit. Strab. li. 14.

idas, Apharei filius nomine, re autem ipſa Neptuni, qui acceptis à patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eueni regis Ætoliæ, Martis filij, in Dianæ loco ſaltantem rapuit. Ob quam rem eius pater (qui nulli procorum filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſus fuiſſet victus: à ſe autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat, equis, ſe in fluuium Lycormam, qui poſtea ab ipſo Euenus dictus eſt, præcipitauit. Cæterum fugienti cum puella, Idæ, A-

dæ, Apollo in itinere obuius factus eſt, qui eum Marpeſſam & ipſe præripere Idæ vellet, ventum vtrinque ad certamen eſt. Sed à Ioue miſſus Mercurius arbitrium Marpeſſæ commiſit, vt ipſa vtrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne ſeſe ætate prouectam Apollo relinqueret. Homer. li. 9. Iliad. vide Marpeſſa.

idaſpes, vide Hydaſpes.

ida, vide Hyda. Eſt & nomen viri quem Troianorum præconem dixit Homer.

ideſſa, vrbs in confinio Colchidis & Iberiæ, quæ olim *Phryxium* vocabatur, auctore Strabone.

idetes, populi Iberici. Steph.

idicus, poſſeſſiuum ab Ida monte. Plin. li. 16.

idida, mater Ioſiæ, 4. Reg 22. Lat. dilecta, vel amabilis, aut poteſtas, manus eius.

idithon, pater Galal. 1. Paral 9. Pſal. 38. Lat. lex eius vel legalis, ſiue laudem, vel confeſſionem dans.

idmon, vates inter Argonautas, Apollinis, & Aſteriæ filius: ex Idmone autem & Teſtia, Teſtor è Teſtore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filium eſſe dicit, & item Herodotus.

idomene, vrbs Macedoniæ. Stephanus: apud quem alibi Idomenæ ſcribitur. Gentile, Idomenius.

idomeneus, Deucalionis filius, nepos Minois, rex Cretenſium populos ſuos ad Troiam duxit, & cùm poſt euerſam Troiam reuerteretur, in tempeſtate deuouit diis ſacrificaturum ſe rem, quæ ei primùm occurriſſet. Contigit, vt ei filius primus occurreret: quem cùm, vt alij dicunt, immolaſſet, vel, vt alij, immolare voluiſſet, à ciuibus pulſus regno. Salentinum Calabriæ promontorium tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem. Virg. 3. Æneid.

idothea, Probei ſenis marini filia, cuius monitu Menelaus Proteum cutina allegauit, vt ſibi ab illo diceretur quando domum repetere poſſet. Homerus Odyſſ. 8. Hyginus fab. 118.

idothea, Oceani filia, vel vt alij volunt, Meliſſi Iouis nutrix. Hyginus fab. 182.

idrias, vrbs Cariæ, quæ priùs Chryſaoris dicebatur, ab Idrieo filio Caris: Gentile, Idrienſis: fœmininum, Idrias Stephanus. Vide Hecateſiam.

idrieus, filius Euromi Ceris. Steph.

idubeda. Ptol mons Hiſpaniæ eſt: hunc hodie ſaltum Aucenſem ab Auca vrbe antiquiſſima, cuius veſtigia cum nomine adhuc viſuntur, nominari ſcribit Nebriſſenſis. Oliuarius dicit eum à Pyrenæis ad Portugalliam promitti.

idumea, Lat. ruffa, vel terrena, aut ſanguinea: regio Syriæ, ſic dicta ab Edom filio Eſau. Iſa. 11. 4. Reg. octauo. Heb. Edom. vide Edom.

idumania, Ptolem. Albionis inſulæ amnis in tractu Orientali. *Hierus* nunc dicitur.

idumæi, populi inter Iudæam & Arabiam ſiti, ad Occaſum Caſio monti proximi, à Nabatheis orti. Strab. li. 6. qui orta domi ſeditione relicti ſedibus ſuis, extrema Iudææ occuparunt. Horum regio Idumæa dicitur, ab Idume oppido. Hinc fit Idumæus, a, um.

idya, dicta eſt à Cicer. mater Medeæ, quam Ouidius Ipſeam vocat.

idyma, vrbs Cariæ, vbi Idymus fluuius eſt. Steph.

idyrus, vrbs & fluuius Pamphiliæ. Steph.

IE

Ieabarim, 38. Iſraelitarum manſio in Moabitarum finibus. Nu. 21. & 33. Lat. acerui tranſeuntium, aut iraſcentium, vel prægnantium, aut aceruі frumenti.

iebahar, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 3. & 14. Lat. electio ſiue electus Dei.

iebanias, pater Rahuel, 1. Par. 9. Lat. ædificatio ſiue filiatio vel intellectus Domini.

ieblaam, nomen vrbis in tribu Manaſſe. Ioſ. 17. Iud. 1. 4 Reg. 9. Lat. inueteratio populi, vel defluens populus, aut germinatio populi, ſiue deglutiens eos.

iebnael, nomen ciuitatis, terminus tribus Nephthali. Ioſ. 19. Lat. ædificatio vel intellectus Dei.

iebneel, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Dicitur alias Iamnetorum portus. Lat. idem quod Iebnael.

ieboc, nomen torrentis. Num. 2. Deut. 2. Ioſ. 12. Dicitur & Iaboc, Gen. 32. Lat. euacuatio, vel diſſipatio aut lucta.

iebſem, filius Thola filij Iſſachar filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. Aromatizatio, vel ſiccitas eorum, aut confuſio vel erubeſcentia eorum.

iebus, ciuitas metropolis, quæ poſtea Salem, tertio Hieroſolyma dicta eſt. A rebus dicti ſunt Iebuſæi, de quibus Hieronymus ad Dardanum. Lat. conculcatio, aut volutatio, vel præſepium.

iebuſæus, filius Chanaan. Gene. 2. 10. Reg. 4. à quo primùm Ieruſalem Iebus & Ieroſolymitæ, Iebuſæi vocati ſunt. Lat. conculcatus & conculcati, &c.

iecemia, filius Ieconiæ filij Ioacim. 1. Para. 3. Lat. reſurrectio ſiue confirmatio aut vindicta Domini.

iechelia, mater Azariæ regis Iuda. 4. Reg 15. Lat. commutatio vel poteſtas Domini.

iechonias, filius Ioacim filij Ioſiæ, 1. Par. 1. rex Iuda. Eſth. 2. qui Iere. 22. & 37. Hebraicè dicitur Chonias, Lat. confirmatio vel firmitas Domini.

iecmaan, ciuitas in tribu Ephraim. 3. Reg. 4. 1. Par. 9. item filius Hebron, 1. Par. 22. Lat. reſurrectio vel confirmatio vel vindicta populi.

Iecoam, nomen ciuitatis in tribu Zabulon, Ioſ.11.quæ Ioſ.19 dicitur Ieconam.Lat.poſſeſſio, ſiue emptio,aut nidificatio populi:

iecouam,eadem ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19.quæ Ioſ.21. dicitur Iecnam.

iecſan,filius Abrahæ ex Cetura, Gen.25. Lat. durities,ſiue ſcandalum,aut Syriacè,colliſio.

iectan,filius Heber, Gen.10.Lat. paruulus aut tædium ſiue contentio.

iecthel, nomen ciuitatis tribus Iudæ. Ioſ.15. 4.Reg.14.Lat.congregatio Dei.

iedaia, nomen ſacerdotis,1.Paral 9.& 24.Lat. ſcientia, vel cognitio Domini.

iedaia, filius Haromaph.2.Eſd.3. Lat. manus, ſiue confeſſio Domini.

iedala, ciuitas in tribu Zabulon, Ioſ.19. Lat. manus iuramenti aut maledictionis.

ieddo,filius Buz 2.Par.5. Lat. ſolus ipſe, vel vnus ipſe,aut lætitia vel acumen eius.

ieddoa, nomen viri, 2.Eſd.12. Lat. ſcitus vel cognitus.

ieddu, nomen viri, 1.Eſd.10. Lat. manus ſiue confeſſio eius.

ieddua, nomen viri,1.Eſd.10. idem quod Ieddoa.

iedebos, filius Etam, 1.Par.4. Lat. melliſluus, aut manus confuſionis vel erubeſcentiæ.

iediel, nomen principis, 1.Para.5. Lat. vnitas ſiue lætitia aut acumen,vel renouatio Dei.

iedihel, filius Samri, 1.Par.11. Princeps militum, 1.Par.12.Lat.ſcientia,vel cognitio Dei.

iedlaph,filius Nachor ex Melcha. Ge. 22 Lat. diſtillatio,vel ſtillicidium aut manus iuncta.

iegaal, filius Semeiæ filij Secheniæ, 1.Para.1. Lat.redemptor,vel redemptus, ſiue inquinatus.

iegbaa, ciuitas. Num.32. quam ædificauerunt filij Gad.Iud 8. Lat.exultatio ſiue altitudo.

iegedelia,pater Hanan,Ierem.35.Lat.Magnitudo Domini.

iehedeia,nomen viri,1.Para.24.Lat.vnus Dominus, aut lætitia, ſiue acumen vel renouatio Domini.

ieheli,nomen viri,1.Para.26.Lat viuit Deus.

ieheth,nomen viri,1.Par.23.Lat.cõfractus vel formidans,aut ſtupens,vel Syriacè,deſcendens.

iezehiel, nomen viri, 1.Paral.12. Lat. videns Deum,vel viſio Dei.

iehias, Sacerdos quidam. Par.15. Lat. viuit Dominus.

iehiel, nomen ſcribæ.2.Paral.62.nomen cantoris, 1.Par.9.1 1.15.& 16. 2.Paral 35. 1.Eſd.8. & 10. nomen principis, 1.Para.5.Lat.abſtulit Deus aut coaceruans Deus.

iehieli,nomen viri,1.Para.26 Lat.viuit Deus.

iehoiachin, xx. rex Iudæorum menſe tertio ſui regni à Pharaone Nechao captus, ductúſque in Ægyptum,vide Ioacim.

iehoachas,vide Ioachas.

iehoſada,vide Ioiada.

iehoiakin, vide Ioachin.

iehoiarib. Vide Ioiarib.

iehora. vide Iora.

iehoram, vide Ioram.

iehoſaphat. vide Ioſaphat.

iehoſua, vide Ioſue.

iehu, x. rex Iſraelitarum, ab Heliſeo vnctus, omnem domum Achab deleuit. Ioram interemit. Iezabel è domo præcipitauit, ſacerdotes Baal occidit, Idoli templum ſuccendit. 4 Reg 9. Ioſeph.li.5.c.6. Lat.ipſe exiſtens.

iehuel, filius Zara. 1.Par.9. Lat. abſtulit Deus aut coaceruans Deus.

iehus,filius Eſau ex Oolibama Gen.36. Filius Balan filij Iadihel filij Benjamin,1.Paral.3. Secundus filius Eſec,1.Para.8. Lat.Tinea corroſus, aut compreſſus,vel congregatus.

iehus, filius Saharaim, ex Hodes vxore ſua, 1.Para.8.Lat.conſilians vel ligneus aut fixus.

ielleia, vrbs eſt Straboni, inter Genuam & Placentiam. *Stradella* Mario Nigro eſt.

iemai, filius Thola filij Iſſachar filij Iacob, 1. Par.7. Lat. calefaciens aut calidus.

iemini, pater Aphia,1.Reg.9 & 22. 2.Reg.17. Pater Chuſi. Pſal.7. Lat.dextra vel dexter.

iemla,pater Michææ prophetæ,3.Reg 22.Lat. repletio, aut circumciſio.

iemlech, nomen principis cuiuſdam, 1.Par.4. Lat.repugnans,aut Syriacè conſulens.

iemna, filius Aſer filij Iacob. Geneſ.46. Pater Gore. 1.Par.7.2 Par.31. Lat. Dextra, aut numerans,ſiue præparans,vel Syriacè,conſtituens.

iemna filius Helem, 1.Par.7. Lat. Prohibitio, aut impedimentum,ſiue mare commotum.

iena, Thuringiæ vrbs, ima iacens valle muris & turribus firma, ponte lapideo vtramque Salæ ripam coniungens, circumcirca apricis montibus atque vineis cingitur. Schola etiam triuiali inſignis.

ienyſus, oppidum in ora Syriæ tridui itinere à Caſio monte diſtans. Herod li.3.

iephdaia, filius Seſac,1.Par.8.Lat.redemptio Domini.

iephlat, filius Heber filij Bariæ filij Aſer, filij Iacob, 1.Para.7.Lat. liberatus,aut expulſus.

iephleti, terminus filiorum Ioſeph. Ioſ.6. idem.

iephone,pater Caleb. Num.13.Lat.aſpiciens, ſiue intuens.

iephone filius Iether, 1.Par.7. Idem.

iephta, ciuitas quæ in ſorrem tribui Iudæ ceſſit Ioſ.15. Lat aperiens.

iephtahel, nomen vallis, terminus tribus Zabulonis, Ioſ 19. Lat aperiens Deus.

iephte,xxi.dux Hebræorum, vir milit..., A

lios Iſrael de poteſtate Philiſtæorum liberauit, quibus annos XVIII. propter idololatriæ peccatum ſeruierant. Iudic. 11. Ioſeph. lib. 5. cap. 95. Lat. aperiens.

ieraa, ſeruus Ægyptius Seſan filij Ieſi filij Apphaim. 1. Para. 2. Lat. luna aut menſis, ſiue adoratio.

ierabrica, Antonio Hiſpaniæ vrbs inter Olyſipponem & Scalabim. nonnulli *Gerabrica* legũt.

ierameel, filius Eſrom filij Phares, 1. Par. 2. Eſt & regio vltra Iudæam & Arabiam, 1. Reg. 27. Lat. miſericordia vel dilectio Dei.

iercaam, ciuitas eſt, quę ſorte miſſa, tribui Dan obtigit ſecundum commentatorem Hebræorum, 1. Paral. 2. Lat. extenſio eorum vel viriditas aut ſputum ſiue euacuatio populi.

iercon, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 19. idem.

ieremia, ſiue Ieremias, nomen principis, 1. Par. 5. Eſt & nomen prophetæ filij Helchiæ. Ierem. 1. Lat. celſitudo Domini, aut exaltans Dominum.

ieremiel, filius Amelech. Ier. 31. Lat. miſericordia aut dilectio Dei.

ieria, filius Selemiæ filij Hananiæ. Ierem. 37. Lat. Timor vel viſio aut proiectio Domini.

ierian, filius Hebron, 1. Par. 23. idem.

ieribai, filius Eluaem, 1. Par. 11. Lat. pugnans, vel obiurgans ſiue multiplicans.

iericho, ciuitas opulentiſſima in Beniamin tribu, ab Ieroſolymis CL. & ab Iordane LX. diſtans ſtadiis, Num. 22. Ioſue 2. quam ædificauit Hiel de Bethel. 2. Reg. 16. Matth. 20. Lucæ 18. & 19. Nobilis palmeris & balſami viridariis. Vnde etiam Ciuitas palmarum appellatur, Deut. 34. Gentile, Ierichontinus. Cuius muri tubarum clangore coram Iſraelitis, diuino nomine funditus corruerunt, & aſcendit vnuſquiſque per locum, qui contra ſe erat. Ceperúntque ciuitatem, & interfecerunt omnia quæ erant in ea, à viro vſque ad mulierem: ab Infante vſque ad ſenem: bones quoque, & oues, & aſinos in ore gladij percuſſerunt. Ioſ. c. 6. Lat. Luna vel menſis, aut odor eius.

ieriel, filius Thou, filij Iſſachar, filij Iacob 1. Paralip. 7. Lat. timor aut viſio, vel proiectio Dei.

ierimoth, filius Bela, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Para. 7. Filius item Beciæ, 1. Paral. 8. 2. Paral. 31. Eſt & nomen ciuitatis in tribu Iuda, cuius rex dicebatur Pharan, Ioſ. 10. & 15. in tribu item Iſſachar, datæ Leuitis, quæ Iaramoth dicitur, Ioſ. 21. Lat. Altitudines, ſiue timens mortem, aut videns mortem, ſiue proiectio mortis.

ierimuth, nomen viri, Par. 12. idem.

ierioth, filius Caleb ex Azuba vxore, 1. Paral. 2. Lat. cortinæ ſiue lenteamina, aut vlulationes, ſiue confractiones.

iermai, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. altitudo mea, vel projiciens aquas.

ierna, Hiſpaniæ fluuius, Melæ lib. 3. Strab. lib. 3. Iernam his locis commemorat montem: à quo Iernam amnem potuiſſe vocari veriſimile eſt.

ierne, inſula in vltima plaga occidentali: inde Ierneus. Steph.

ierobaal, nomen iudicis in Iſrael, qui & Gedeon dicebatur. Iudic. 9. 2. Reg. 11. Lat. vlciſcatur vel tueatur ſe Baal.

ierobeſeth, nomen viri, 2. Reg. 11. Lat. impugnans confeſſionem vel ignominiam, vel idolum.

ieroboam, filius Ioas, filij Ioachaz regis Iſrael, 4. Reg. 14. Fuit item alius eiuſdem & nominis & regni rex impius, 3. Reg. 11. Lat. impugnans vel obiurgans vel multiplicans populum.

ieroham, filius Eleana, filij Caath, 1. Par. 6. 22. 17. Filius Phaſor, 1. Paral. 9. Filius Eliu, filij Thau. 1. Reg. 1. 2. Paral. 3. miſericors aut dilectus.

ieron, ciuitas in tribu Nephthali, *Ioſ.* 19. Lat. timor vel viſio, aut projiciens dolorem vel fortitudinem.

ieroſolyma, vide Ieruſalem.

ierſia, filius Ieroham, 1. Paral. 8. Lat. lectulus vel ſtratum Domini, aut abſtulit paupertatem Dominus.

ieruſa, mater Ioathan, filia Sadoc, 2. Paral. 29. Lat. hæreditas, vel exilium.

ieruſalem, Iudææ metropolis à Melchiſedecho, teſte Ioſepho, condita: aliàs Salem, item & Iebus à Iebuſæo Chananæi filio, *Ioſ.* 18. poſtremò Ælia (vt Volat. l. 11. ait) ab Ælio Hadriano dicta: is enim imperator partem eius extruxit: montem Caluarium, Chriſti ſepulchrum & Golgotha, loca extra mœnia ante ſita, muro cinxit. Porrò hæc olim vrbs, bifariam diuiſa eſt, in ſuperiorem ſcilicet & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vnà cum templo in eiuſdem montis latere ſita erat, quæ à conditore interdum ciuitas Dauid nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars, 1. Par. 3. Lat. viſio pacis.

ies, ietis, ciuitas Achaiæ, in promontorio eiuſdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, ſex millibus paſſuum nauigatur. Tortelius.

ieſaar, filius Caath, filij Gerſon. Num. 3. Lat. claritas, ſiue oleum aut meridies.

ieſaia, vide Iſaias.

ieſamari, filius Elphaal, Par. 8. Lat. cuſtos, vel cuſtodia.

ieſana, nomen ciuitatis, 2. Par. 13. Lat. dormiens, aut antiqua, ſiue mutatio.

ieſba,filius Ezra, 1.Par.4. Lat. laus, ſiue tranquillitas.

iſbaam,filius Hachamoni, 1.Par.11.& 12.Lat. ſedens populus,aut conuerſio ſiue inſufflatio,vel captiuitas populi.

ieſbacaſſa,nomen viri,1.Par.25 Lat.eſt requirens vel deprecans,aut ſeſſio dura,vel inſufflatio, ſiue conuerſio dura.

ieſbi-benob,Gigas quidam,de quo 2.Reg.21. Lat. ſedens in prophetia , vel locutione , vel in germinatione , aut conuerſio , ſiue inſufflatio in prophetia vel in locutione , ſiue in germinatione:aut captiuans in prophetia , vel in locutione ſiue in germinatione.

ieſboam,nomen principis, 1.Par.27.Lat.conuerſio ſiue ſeſſio aut inſufflatio aut captiuitas populi.

ieſboc,filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 35. Lat. eſt vacuus vel euacuatus , aut Syriacè derelictus vel derelinquens.

ieſcha,filia Atan filij Thare,quæ & Sarai dicebatur.Gen.11.Lat.vngens ſiue cooperiẽs,aut protegens,vel obumbrans,aut Syriacè,ſpeculans.

ieſeias , filius Phaltiæ filij Ananiæ filij Zorobabel,1.Par 3 Lat.ſalus Domini.

ieſema,filius Etam, 1. Par.4.Lat.appoſitus,vel minatus,aut admiratio,ſiue deſolatio.

ieſer, filius Nephthali. Gen.46 1.Paral 7.Lat. figmentum ſiue pſalma io,aut tribulatio,vul anguſtians.

ieſeſi,filius Ieddo, 1. Par. 5. Lat.Antiquus,ſiue ſexagenarius aut exultans,vel eſt munus.

ieſi,filius Apphaim filij Nadab filij Semei,filij Onam,1.Para.2. & 4 Pater Phaltiæ.1.Par.4.5.12. 23.Lar.ſalus,aut reſpiciens.

ieſia, filius Izrahia filij Ozi filij Thola, 1. Par. 7.24 Lat.eſt Dominus.

ieſiel,filius Nephthali, Num. 29.Lat.diuidens vel dimidians Deus,aut feſtinatio Dei.

ieſimon nomen loci, 1. Reg. 2 Lat.deſolatio, aut ſolitudo.

ieſmachias, nomen viri, 2.Par.31.Lat.iunctus Domino.

ieſmaias, nomen viri, 1. Par. 27. Lat.audiens Dominum,vel obediens Domino.

ieſpha,filius Beriæ, 1.Par.8.Lat. Iaſpis, aut eſt hic vel labium,ſiue conterens.

ieſphan,filius Seſac, 1. Par.8.Lat.abſconditus, ſiue confractus,aut cuniculus.

ieſrael, ciuitas tribus Iudæ creditur, nunc *Zeracin*, vt ait Poſtellus.

ieſrach,id eſt, Iſraelitæ , Lat. præualens, ſiue dominans cum Deo,vt 2. Reg 17.fuitque Micha filius cuiuſdam viri nomine Iethra Iſraeli , h. e. Iſraelitæ.

ieſſe, pater Dauid.Iſa. 11. qui Iſai dicitur. Lat. ens,ſiue exiſtens,aut munus vel oblatio.

ieſſui,filius Aſer,filij Iacob.Gen.46.1.Par.7.filius Saul.1. Reg.14. Lat. planus ſiue æqualis,aut ponens,ſiue poſitus.

ieſua,nomen viri,1.Par.24.Lat.Seruator.

ieſua,filius Aſer filij Iacob. Gen. 46.1. Paralipomen.7.Lat.planities,ſiue æqualis,aut ponens, vel poſitus.

ieſuati, Monachi,qui Senis Italiæ ciuitate initium ſumpſerunt. Colligebantur enim ab initio domeſticatim viri amicti habitu ſimplici, ſibi victum labore & opera quærentes. Hos Vrbanus ſummus Pontifex (quia iam ſuſpecti quòd aliqua ſuperſtitione malefica eſſent imbuti) ad ſe Romam vocatos de ceremoniis & vitæ inſtituto interrogauit , cognouítque totam rem,& probauit , denique , vt alba vterentur tunica ac tegumento capitis albo , cum lacinia quadrata à ceruice ad humeros deiecta. Cinguntur ad hæc ſcortæa zona: nudos alioqui pedes ligneo ſocculo in inferiore parte muniunt. Datum inde eſt, vt canuſinum pallium tunicæ ſuperiectum ferent, Apoſtolici in principio clerici nuncupati ſunt: ſacris non initiantur,tantùm orationi vacant. Et Ieſuati ab eo dicti ſunt , quòd Ieſu nomen frequens ſit in illorum ore. Fuit huius inſtituti auctor Iohannes Columbinus.Is fuit ciuis Senenſis vir idiota, mercaturæ tantùm & auaritiæ ſtudiis deditus. Filios, & vxorem habuit admodum religioſam : cuius verbis & caſtigatione paulatim & ipſe factus religioſior , caſtitatem cum ea perpetuam vouit, viliore ſumpto habitu:facultates egentibus diſtribuere cœpit , & cæt. Polyd. Virg.lib.7.cap.4.

ieſue,nomen viri, Hebraicè,Ieſia.1.Eſdr.c.10. Lat.ſeruator.

ieſus , Hebræum nomen, quod apud nos Seruator dicitur, quod conuenit regibus & ducibus, qui ſalutem ſequentibus ſe populis darent Hoc autem nomen datum eſt Chriſto qui cunctis ſalutifer venit.

ieſu ſtatim nato , Romæ Tranſtyberina regione oleum è terra erupit , pérque integrum diem , perpetuo manauit fluuio , vt Euſebius ſcribit , Item Oroſius tradit , Auguſtum Cæſarem eodem die edicto vetuiſſe , ſe dominum appellari , manifeſto præſagio maioris dominatus , qui tum in terris ortus eſſet. Fuit hic annus, in quem ille ſacratiſſimus incidit partus , alter à quadrageſimo Auguſti principis , mundanæ verò originis nonageſimus nonus ſupra centeſimum & quinquies milleſimum : Ieſum autem Saluatorem Ioſephus natione ac religione Iudæus his extollit laudibus. Fuit vero , ait iiſdem temporibus Ieſus , vir ſapiens , ſi tamen virum eum nominare fas eſt. Erat enim mirabilium effector operum atque eorum doctor, quo libenter , quæ ventura ſunt , audiunt , & [illegible]

quidem Iudæorum, multos etiam ex Gentibus ſibi adiunxit. Chriſtus hic erat. Hunc accuſatione primorum noſtræ gentis, cùm Pilatus in crucem agendum eſſe decreuiſſet: non deſerNerunt eum, qui ab initio dilexerunt ipſum. Apparuit enim his iterum viuus, ſecundum quod diuinitus inſpirati prophetæ vel hæc, vel alia de eo futura prædixerunt. Sed & in hodiernum diem, Chriſtianorum, qui ab ipſo dicti ſunt: & nomen perſeuerat, & genus, & cæt Baptizatus autem fuit Ieſus die 6. Ianuarij feſto nimirum Epiphaniæ.

ieſus, ſacerdotis nomen filij Ioſedech. Zach. 13.& 9 Lat. Dominus Seruator, vel Domini Salus.

ieſus, qui & Iaſon, Oniæ frater ſummus ſacerdos. Huic Antiochus ſacerdotium abſtulit, & conceſſit Oniæ: qui & Menelaus.

ieſus, Sabetis filius ſummus ſacerdos.

ieſus Naue, qui & Ioſue vocatur, Iſraelitarum poſt Moſem dux ſapientiſſimus. Item Ieſus, Sirach filius: qui Eccleſiaſticum librum ſcripſit. Comeſt. in præfat. libri Ioſue.

ieta, ciuitas quæ Leuitis è tribu Iuda vel Simeonis eſt data: Ioſue. 21. Eadem videtur eſſe quæ Iota dicitur. Ioſ. 55. licet plerique diuersè ſentiant, aſſerentes hanc aliàs Ietan dici, illam, Iota nempe aliàs Loche. Lat. declinans, vel deuertens.

ietæ caſtellum Siciliæ: Gentile, Iethæus Stephan. Alij Ietas ſcribunt & vrbem eſſe volunt, quam Silius lib. 14. Celſam cognominat. incolæ Ietenſes apud Plin.

ietebatha, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Gadgad monte. Num. 3. Lat. Bonitas ſua ſiue declinans filia eius aut declinans deſertum.

ieterus, Mœſię fluuius ex Rhodope profluens, Plin. lib. 4. c. 2.

ieth, filius Gerſom, filij Leui. 1. Paral. 6. Hebr. Iahat. Lat. confringens, vel formidans aut ſtupens, vel Syriacè, deſcendens.

iethela, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ioſ. 10.

iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, Ioſue 15.& 21. Primogenitus Gedeonis. Iudic. 8. filius Ezra, 1. Paral. 4.& 6. Lat. excellens ſiue reſiduus, ſiue remanens, vel explorans, aut funiculus.

iether, nomen ciuitatis. 1. Reg. 2. Nomen item viri. 1. Para. 7. Filius idem Iada filij Onam filij Ierameel 1. Para. 2.

ietheth, ciuitas Idumæorum Gen. 36. 1. Paral. 1. Lat. Donans.

iethma, vir Moabites, 1. Paral 11. Lat. Orphanus, ſiue admiratio, aut conſummatio, ſiue perfectio.

iethnan, ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 15. Lat. merces, ſiue donum: aut Syriacè, ſuffumigans.

iethra, pater Amaſa, filij Abigail ſororis Dauid 2. Reg. 17.& Iſraelites erat. in 1. Par. 1. 2. dicitur Iether Iſmaëlites. Lat. excellens, ſiue reſiduus, vel remanens aut explorans vel funiculus.

iethraham, filius Dauid ex Egla 2. Reg. 3. 5. Paral. 3 Lat. excellentia aut reſiduus aut exploratio vel funiculus populi.

iethran, filius Supha, filij Helem. 1. Par. 1. Filius item Diſon filij Seir, Horrei, Gen. 36. idem ſignificat quod Iethra.

iethræus, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb. 1. Para. 2.& 11. idem ſign. quod Iethra.

iethro, ſocer Moſis. Exodi 3. qui Exodi 2. dicitur Raguel, idem ſignifi. quod Iethra.

iethſon, nomen ciuitatis, Ioſuæ 21. Hebr. Kedemoth.

ietur, filius Iſmaëlis, Gen. 15. 1. Paral. 1. Lat. cuſtodiens, aut ſeries.

ieus, filius Roboam ex Abihal 2. Paral. 11.

ieſabad, vir Gaderothites, 1. Par. 12. Lat. dotatus.

iezabel, filia regis Sidoniorum, vxor regis Achab. 3. Reg. 10. Lat. inſula habitaculi, vel ſterquilinij, vel, væ habitaculo, aut ſterquilinio.

iezatha, filius Aman filij Amadatha Eſther 9.

iezer, filius Galaad filij Machir filij Manaſſe, Num. 26. qui Ioſ. 17. dicitur Abiezer. Lat. inſula adiutorij vel atrij, aut, væ adiutorio ſiue atrio.

iezer, nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis & homicidis pro aſylo è tribu Gad eſt attributa. Eadem quæ & Iazer dicitur. 1. Paral. 6. Lat. auxiliator ſiue adiutor.

iezia, nomen viri, 1. Eſd. 10: Lat. diſtillatio, vel aſperſio Domini.

iezlia, filius Elphaal. 1. Par. 8. Lat. diſtillatio vel aſperſio laborioſa.

iezonias filius Maachati. 4. Reg. 25. Lat. Auſcultatio, aut ſtera vel arma Domini.

iezta, filius Moſollam, 1. Paral. 9. Lat. porcinus, aut Syriacè, conuerſus.

ieziaia, nomen viri 2. Eſd. 12. Lat. Oriens Dominus aut claritas Domini.

iezrahel, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 15. 17. 19. Iudic. 6. 1. Reg. 25. Filius item Oſeæ ex Gomer vxore. Oſeæ 1. Lat. Semen Dei aut diſtillans contritionem vel malum Deus, ſiue diſtillatio amicitiæ Dei, vel aſperſio paſtoris Dei.

igaal, filius Natham de Soba, 3. Reg. 23. Lat. Redemptus, ſiue coinquinatus.

igal, filius Ioſeph, Num. 13. idem ſignificat quod Igaal.

igædita, Luſitaniæ vrbs olim fuit, vt inquit Valæus, qui addit hodie vicum obſcurum eſſe nomine *Edania*. Varretius dicit vulgò *Idanhas* dici.

iginium, Pompon. eſt maris Tyrrheni inſula. Ennio *Igilium* dicitur.

igmanus, Sigmanus habent Græci codices

Ptolemæi, Galliæ Aquitanicæ fluuius eſt, *Lera* hodie eſſe putat Naugierus: inter enim Atu-rium & Garumnam, quo Ptolem. hunc Sigmanum deſcribit, alium quam Leram non deprehendit, cui aſſentitur Vinetus, ſed *Letia* ſcribit.

ignatius, Antiochenæ Eccleſiæ præſes, anno ſalutis 91. Is Romam perductus, ac beſtiis obiectus eſt. Euſeb. lib. 3. cap. 35.

igneetes, populi Rhodij.

ignoti Dei ara, quæ Athenis erat, fit mentio Act. 17. & apud Pauſaniam in Atticis, qui inſcriptionem addit plurali numero *θεῶν ἀγνώστων* Cauſam & originem eius rei, Laertius in Epimenide explicat: Lucianus etiam in Philopatride bis meminit ignoti Dei Athenienſium.

iguini populi Plinio, quorum locus à Ptolem. *Iſuuium* dicitur. *Inginium* fortaſſe Silij eſt. Vmbriæ oppidum eſt, quod Leander *Eugubio* vocat.

I H

ihelon, filius Eſau ex Oolibama vxore. Gen. 36. Lat. occultus, ſiue adoleſcens, aut capra eorum vel ſeculum.

I I

iim, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 15. Lat. aceruí.

I L

ila, locus Perſicus, ad eius ſinum. Eſt & Albionis fluuius. Ptol.

ilapinaſtes, cognomen Iouis apud Cyprios inde dictum, quòd magnifico apparatu ſplendidíſque epulis, quas *εἰλαπίνας* vocant Græci, coleretur.

ilaraugatæ, & Ilaraugates, fluuius.

ilaris, vrbs Lyciæ. Steph.

ilatria vrbs Cretæ Steph. vulgò dicta *Elbe*.

ilba, vel Ilua, inſula in mari Tuſco, diſtans à continenti decem millibus paſſuum, de qua Plinius capite 14. lib. 34. refert hoc eſſe mirum quòd in aliis regionibus effoſſis metallis terræ ſunt vacuæ: apud Ilbam ſubata renaſcuntur, & rurſum de eiſdem locis effodiuntur. Varro & aliud dicit, naſci quidem illic ferrum, ſed in ſtructuram non poſſe cogi, niſi tranſuectum in Populoniam Tuſciæ ciuitatem. Vide Ilua.

ildericus, Vandalorum rex, anno ſalutis 525.

ildico, Attilæ vxor, anno ab vrbe 1026. Blond.

ildouadus, Gothorum rex, omnes Tranſpadanos, omnéſque Venetæ regionis vrbes in poteſtatem recepit, anno ab vrbe 1295. Blond. libro 3.

ilerda, oppidum citerioris Hiſpaniæ in conuentu Tarraconenſi, non procul à Sycori fluuio, *Lerida* & *Lerda* vernaculis dicitur. Eſt etiam *Ilerda* fluuius, ibid.

ilergetes, Hiſpaniæ populi in tractu Tarraconenſi, non procul ab Ibero amne. Plin. lib. 3. cap. 3.

ileſium nomen loci Hom. Steph.

ila quæ & Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulſo iam Numitore fratre, & interfecto eius filio Lauſo, virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris ſpem partus ei adimeret. Verùm cùm illa aquam è Tyberi ad obeunda ſacra peteret, in ripa fluminis obdormiuit, & in ſomnis ſibi viſa eſt à Marte comprimi, & ſic geminos concepit: quos cùm peperiſſet, exponi iuſſit, matrémque Iliam viuam apud Tyberim fluuium infodi: vnde poetæ eam Tyberi nupſiſſe fingunt, qui ob id quoque Vxorius amnis ab Horatio lib. 1. Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide AMVLIVS, Virg. lib. 1. Æneid.

iliacus. Vide ILIVM.

ilias, Iliadis Homeri opus clariſſimum, omnium quotquot vnquam extiterunt, poetarum ſcriptis circa controuerſiarum prælatum. Dicta Ilias ab eo, quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ geſtum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recenſetur, factum eſt, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiatur. Quam in nuce incluſam, in membrana ſcriptam tradidit Cicero. Ptol. lib. 7. cap. 21.

iliberis, ciuitas prouinciæ Narbonenſis. Plin. lib. 5. c. 4. & Pomp. alias *Libonia*, Hiſpaniæ ciuitas. Meminit & Ptolemæus lib. 2. cap. 4. Hanc quidem eſſe aiunt, quæ nunc *Grannata* dicitur, longè clariſſima vrbium Occidentis, erepta nuper Mauritanis regibus, auſpiciis regum Hiſpaniæ. Dicta Iliberis Straboni à flumine.

ilingæ Ptol. & Eliſij Taciti, ijdem ſunt populi in Germania circa Sileſiam, vt Peucerus annotauit, qui hodie *Leſier* creduntur.

ilienſes, populi Borſicæ inſulæ, antiquiſſimi, Pompo. lib. 2. Pauſa.

ilione, inter filias Priami natu maxima, Polymneſtoris Thraciæ regis vxor. Virgil. lib. 1. Æneid.

Præterea ſceptrum Ilione geſſerat olim,
Maxima natarum Priami.

ilioneus, nomen Troiani Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam ſecutus eſt: & quoniam eloquentia plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in 1. Æneid. Non mirum, inquit, ſi eloquens à Virgil. introducatur Ilioneus, cùm pater eius Phorbas Homero teſte, ſemper Mercurio Deo eloquentiæ fauente pugnarit.

iliſſus, amnis in Attica regione, Muſis dicatus quas ab eo Iliſſidas vocant, Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluuium Furiis conſecrare, cum ait,

—anfracta riparum incuruus Iliſſos,
Sanus hinos fluuio, Stigias luſtrare ſeueris
Eumenidas perhibetur aquis.

Stephano vrbs Atticæ.

ilithyia, dea parturientibus propria, quæ & Iuno Lucina à Latinis appellatur. Ouid. 9. Metam. Vide Inatus.

ilithyie, ciuitas in Ægypto. Steph.

ilium, vrbs Phrygiæ minoris, ſiue Troadis M. D. paſſuum, à mari diſtans à Dardano Iouis filio condita, ab Ilo verò rege ampliata, & Ilium nominata. Hæc Aſiæ totius ciuitas fuit florentiſſima, ſub Laomedonte ab Hercule euerſa: denuoq; ſub Priamo ob Helenam à Paride raptam decennali bello obſeſſa, ac demum expugnata. Effertur & Ilios fœminino genere. Hinc Iliacus, id eſt Troianus. Legitur & Ilius in eadem ſignificatione 9. Æneid. A Troianis Actan vocatam ſcribit Steph. Ilium tempore Strabonis non extabat. ſed tamen locus Ilienſium pagus dicebatur. *Troia* hodie appellari tradit Sophian. Ilium etiam montis nomen eſt, Laconicæ regioni auctore Pauſania.

ilieus Apollo in Troia. Steph.

iliberis, Ptol. lib. 2. c. 10. Tectoſagum ciuitas, vulgò *Salſes* Hiſpanorum ditionis.

ilice, vrbs eſt Hiſpaniæ, vulgò vocata, *Alicant*, vnde Illicitanus ſinus, *De Alicant*. Mela lib. 2. cap. 6.

illipula, cognomento Magna, ciuitas Turdetanorum in tractu Hiſpaniæ Bæticæ. Ptol. li. 2. c. 4. & Plin. 3. c. 1.

illipula, mons Hiſpaniæ Bæticæ. Ptol. libr. 2. c. 4. eſt etiam in Hiſpania Bætica Turdulorum vrbs, apud Ptol. ἰλλίπουλα μεγάλη. Ambroſius Moralis hoc Bæticæ oppidum eo loco ſitum fuiſſe putat, quo nunc oppidum non admodum magnum, *Penſlor* dictum, medio fermè itinere inter Cordubam & Hiſpalim videtur, idem addit ſe nummum peruetuſtum vidiſſe, in quo legebatur. *Mun. Elepla.*

iliturgis, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin. cui Forum Iulium cognominatur. Polyb. Ilurgia.

illurcis, Iberiæ vrbs, quæ poſtea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta eſt.

illuro, Hiſpaniæ citerioris oppidum paruum, Pompon. lib. 2. Eſt item Plin. lib. 3. c. 3. oppidum ciuium Romanorum in ea parte Hiſpaniæ Bæticæ, quæ Luſitaniæ proxima eſt. Ptolem. lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

illyricum, aut, vt aliis placet, Illyris, regio eſt in ora maris Hadriatici, Italiæ oppoſita. Huius termini non ab omnibus iiſdem limitibus circumſcribuntur. Plinius enim hanc inter Aſiam & Titium fluuios conſtringit. Ptolemæus verò eam ab Hiſtoria ad Macedoniæ vſque confinia ſecundùm maris littora producit: mediterranea eius ad Pannones & Mœſiam ſuperiorem extendit. Multò ampliorem eam deſcribit Pomponius Mela, & Dionyſius Alexandrinus, totum enim maris Hadriatici oram à Tergeſto ad Ceraunios vſque montes Illyriis adſcribit, eóque vltra Danubium fluuium habitare docet. Danubium námque inter eius amnes Mela numerat. Strabo lib. 7. Geographiæ, eos Macedonibus & Thracibus propinquos eſſe ait. Sed omnium latiſſimè Illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus: Illyrios (inquit) Græci eos exiſtimant, qui ſupra Macedoniam & Thraciam à Chaonibus & Theſprotis ad fluuium Iſtrum ſedes habent. Hæc enim prouinciæ totius longitudo eſt. Amplitudo eius ex Macedonia & Thraciæ montibus ad Pæones vſque & Ionium mare, Alpiúmque objecta protenditur, quæ dierum quinque iter continet. Longitudo triplo productior eſt, &c. Idem poſtea, Romani verò non hos duntaxat, ſed Pæones vltra eos, nec non Rhetios, Noricos & Myſios qui Europam incolunt, quoſcunque alios his finitimos, qui Iſtrum à dextra nauigantibus ſeſe offerunt, viciſſim vt Hellenes à Græcis diſtinguunt, eos propriis appellationibus ſeparatim nominat: cæterùm communi vocabulo Illyrios omnes arbitrantur. Ab Iſtri enim ortu vſque ad mare Ponticum (Illyrici eſſe voluerunt. Huc vſque Appianus Sueton. in Tiberio hos tam longè patere etiam auctor eſt. Hos nomen habere ab Illyrio Polyphemi, Appianus: quidam (inter quos Euſtathius) ab Illyrio Cadmi filio eos denominatos aiunt. Totam Illyrici oram maritimam cum inſulis vicinis, commodis inſtructam portubus ſcribit Strabo: cùm quidem contra Italica ora huic objecta, ſit importuoſa. Calida eſt vt Italia, & bonarum frugum ferax Illyrici ora, oleis & vitibus florens, niſi quòd loca quædam prorſus aſpera ſunt. Regio ſupra hanc ſita, montuoſa eſt tota, frigida & niualis, maximè quæ ad Septentrionem vergit. Incolæ huius olim latrociniis admodum dediti, hodie verò paulò manſuetiores, ligneis plerumque habitant ædificiis culmo contectis præter paucas littorales vrbes (quarum princeps eſt Raguſia, olim Epidaurus) in quibus humanius degunt, Dom. Niger. Volater. Munſterus.

ilimamolinus Africanus, Sarracenorum imperator, claſſe in Hiſpaniam trajecit, totam in Gallias vſque igne ferróque vaſtauit: tandem reges Hiſpaniarum cum eo congreſſi vicerunt fuderúntque, Granatam verò obtinuit. Blond. lib. 6.

illorci, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 1. circa fluminis Taderi tractum.

iloa, inſula in mari mediterraneo, Tuſciæ adiacens ferri fodinis nobilitata. Vide Ilba.

ilurcis, vrbs fuit Vaſconum in citeriori Hiſpania, poſtea Sempronio Gracco Graccuris dicta.

ilurgia, vrbs Iberiæ. Steph. ex 11. Polybij.

ilus, filius Trois regis Troianorum, pater Laomedontis, quem matura ætate moriens, regni

hætedem reliquit. Ab huius nomine celeb errimum illud Myſiæ minoris, ſiue Troadis caput, Ilij nomen accepit: ſiue quod ab Ilo primum fuerit condirum, cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam condidiſſet, vt placet Homero lib.23.Iliad. ſiue quod à Dardano exttuctum inſtaurauit Ilus, & auctus reddiderit: quemadmodum obſcurè innuit. Virgil.lib.8.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis & author. Author eſt Strab. lib.33. primum omnium Ilum auſum fuiſſe in campis habitare, proindeque in mediis campis fuiſſe ſepultum: cuius ſepulchri meminit & Homerus 111. Iliad.

Ilus, cùm in Ilio Mineruæ remplum arderet curſu concitus, demiſſum cœlo Palladium eripuit, ſtatimq; oculis captus eſt, (haud enim vlli mortalium oculis illud cerni licebat.) Poſtmodum placata ira deæ, priſtinum recuperauit aſpectum. Plut. Paral. Fuit & alter Ilus Æneæ filius alio nomine Aſcanius appellarus. Virg.1.Æneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur Ilus erat dum res ſtetit Ilia regno.

Ilybirris Galliæ Narbonenſis fluuius, apud Strabonem. Ptol. *Illeris* eſt: Athenæ eſt, *Iliberris*, eundem eſſe cum *Thicis* Melæ, & hodie *Tet* dici docet Varrerius.

I M

Imacarenſes populi Siciliæ ſtipendiatij in Mediterranei inſulis ſiti. Plin.lib 3.cap.8.

imaduchi Scythiæ populi, Caucaſi montis iuga accolentes. Plin.lib.6.7.

imantopodes, populi in Æthiopia loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt. h. e. vt Solinus interpretatur, qui flexis crurum nexibus ingrediuntur *ἱμάντας* enim. Græci lorum dicunt. Plin.lib.5.c.8. Sunt & aues quædam Imantopodes dictæ ex argumento pedum quaſi loripedes quòd habent crura præalta. Plin.lib.10.cap.47.

imaus mons Indiæ, qui extenditur vſque ad fontes Gangis, vltra quem ſunt Scytharum gentes, Gangis, vltra quem ſunt Scytharum gentes. Eſt & pars Caucaſi & Tauri vt Plin. & Ptol. tradunt, De eo enim Oroſius *Emaon* Arriano dicitur *Semanthini* montes Ptolemæo ſunt, Mercator *Iniſia* interpretatur: cuius Paulus Venetus meminit, argentíque fodinas in eo eſſe ſcribit Gaſtald *Altai* putat, vbi omnes Tartariæ imperatores ſepeliuntur. Ramuſius hunc *Ira*, eundem eſſe putat cum *Belgian* monte, in quo Haythonus Tartaros ait habitaſſe. Hic Imaus mons videtur Poſtello *Sephar*, cuius in ſacris literis memoria eſt. *Imaus* Ptolemæi ab hoc Imao longè alius eſt, nempe qui ex radicib. Tauri montis exoriens, & vſque ad mare Glaciale progrediens, Scythiam (quæ ab eo intra & extra Imaum cognominatur) bifariam diuidit. Hunc ab accolis *Dalanguer & Nangrocot* appellari tradit Caſtaldus.

imbaros, mons Tauri portio citra Armeniam maiorem Straboni. Ciliciæ mons eſt apud Plin. lib.6.c.27.

imbraſus, Sami inſulæ fluuius apud Plinium lib.5. cap.2. Samus quoque à fluuio cognomine ſic appellatur. Hinc fit Imbraſius & Imbraſia. Steph.

imbræus, vnus ex Centauris. Ouid.lib.12.Metamor.

imbrus, inſula Thraciæ, vel è regione Thraciæ, Cabiris & Mercurio ſacra, quem vocant Imbrum ſuperi. Oppido quoque in ea nomen eſt Imbrus, vt inquit Steph. vulgò hodie dicitur *Lembro*.

imeta, vide ISSA.

imnites, vide IAMNIA.

imola, vrbs in Æmilia quæ olim Forum Cornelij dicebatur. Ptol li.3.c.1.

imperium, vide Romanum imperium.

imphes, populi vicini Perrhæbis.

importunus v. conſul anno ab vrbe 1263.

imyra, vrbs Phœniciæ. Steph.

I N

Inachia, regio, quæ Io vocabatur.

inachia, Steph. tota Peloponneſus vocatur, non ſolùm Argos ab Inacho fluuio.

inachium, Peloponneſi oppidum inter Scyllæum promontorium & Iſthmum ſitum, alio nomine Argos Hippium appellatum. Plin. lib. 4.cap 5.

inachus, vulgò *Planizza*, fluuius latere exortiuo Peloponneſi, per agrum Argiuum in ſinum Argolicum illabens. Hunc poetæ fabulantur Iûs patrem fuiſſe, quam Iupiter cùm vitiaſſet aduentum Iunonis præſentiens, in vaccam mutauit. Ouid. lib.1. Meta. eſt etiam Bœotiæ fluuius apud Eleonem vrbem, qui poſtea Scamander dictus eſt, auctore Plutarc. in quæſtionibus Græcis.

inachus, primus Argiuorum rex, qui Inacho fluuio nomen dedit: à quo Argiui ipſi Inachidæ appellati ſunt. Huius filiam nomine Io cùm Iupiter corrupiſſet & in Cretam aduexiſſet, Iuno pellicis impatiens grauiſſimis odij eam exagitauit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit, Io Inachi fluuij filiam fuiſſe Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam: quam cùm illa à coniuge dono accepiſſet, œſtro immiſſo tantopere fuiſſe exagitatam, vt furore correpta nuſquam conſiſtere poſſet, donec Ægyptum tranſuecta, in Iſidem deam mutata eſt. Hinc deducitur Inachis, patronymicum fœmininum: quo nomine poetæ intelligunt Inachi filiam.

Inariacium vnum oſtio [illegible] Danubij, quod ab Apolloni [illegible] *Areco* vocatur. *Naracuſtoma* Ammiano, inter hoc oſtium & alterum quod Calon dicitur, idem Apollonius *Peucen* inſulam deſcribit paruum à Ptolemæi traditione diſtantē.

inalpini dicuntur, qui Alpes incolunt. Plin. lib. 3. cap. 6. vel etiam Inalpini dicuntur qui Alpium initia & veluti fauces incolunt.

inarime, inſula in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, ait Plin. li. 3. c. 6. in qua mons fuit qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam quæ Prochita ab effuſione dicta eſt. Sub hanc inſulam Typhoea gigantem à Ioue detruſum eſſe, author eſt Virgilius lib. 9. Æneid. Eadem & *Ænaria* à ſtatione nauium Æneæ, & à coxendicis forma *Iſchia* dicitur: quod nomen etiam hodie ſeruat. Ab Homero in Catalogo inſula hæc *ἄριμα* appellatur. Primum Virgilius cùm illud Homero *εἰν ἀρίμοις* transferret ex *εἰν* Ionum præpoſitione & *ἀρίμοις* vnam dictionem conflauit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò dicta eſt ab Arimis, ſiue populis ſiue belluis ita priſca Hetruſcorum lingua ſimias dictante quas Græci *πιθήκους* vocant, vnde nomen inſulis Pithecuſis, vt Straboni placet, ex hiſtoria fabuloſa quam Harpocration in voce *κέρκωψ* Xenagoras & Suidas ita referunt. Fratres (aiunt) duo fuerunt, Candulus & Atlas, omnium ſcelerum quibus humana vita obnoxia eſt, authores & inuentores, adeò vt morum peruerſitas, Cercopum nomen eis fecerit. Impoſtores enim ac planos, quales hi præcipui fuêre, ita Græci vocant ab animalibus, quæ *κέρκῳ*, id eſt, caudæ motu blandiuntur. Iis ſummum ſtudium fuit, appulſos & aduenas dolis quibuſcunque circumuenire. Quod cum in ipſum etiam Iouem tentaſſent, ab eo ex hominibus in ſimias mutati ſunt, quos Græci Pithecos vocant. Vnde inſulis, quas tenebant, Pithecuſis vocabulum datum. Ouidius Xenagoram ſequutus 14. Metamorpho. Plin. li. 3. author eſt Inarimen à Græcis dictam Pithecuſam, non à ſimiarum multitudine, vt aliqui exiſtimauere, ſed à figlinis doliariorum. Dolia enim Græci Pithos vocant.

inatus vrbs Cretæ Alij montem & fluuium eſſe dicunt, in quo colitur Ithya Inatina. Stephan.

incibili Liuio, Hiſpaniæ vrbs quam Florianus *Chelua* ſubdubitans vocat, Valentiæ regni eſt.

incubi dicti ſunt Syluani & Fauni, quos improbos quandoque fuiſſe mulieribus, comperttum eſt, ac earum appetiiſſe peregiſſéque concubitum. Cælius Rhodig. lib. 2. cap. 6.

indara, Sicanorum ciuitas. Steph.

indacus Leonis imper. curſor tantum itineris vno die, integris etiam viribus, nullóque corporis languore, cucurriſſe perhibetur, quantum nec alius quiſpiam cum equo feſti, etiam cum recentibus equis ſæpiùs commutatis, tranſigere potuiſſet. Leonic. li. 3. c. 29.

indi primùm Sabæi, deinde etiam Homeritæ appellari fuere, inquit Nicephorus Calliſt. lib. 8. c. 35. eóque in Arabia fœlici ponit.

indi fluminis oſtia ſeptem deſcribit Ptol. eáq; ex Occidente Orientem verſus his nominib. enumerat: *Sagapa, Stathon, Chryſum*, id eſt Aureū, *Chariphrons, Saparages, Sabalaſſa, & Lonibare*. Indum fluuium ſeptem habere oſtia, nemo veterum prodit, præter Ptol. & vnum Arrianum, in Periplo ſuo maris Rubri. Dionyſius enim, Pomponius, Strabo & Arrian. lib 5. & 6. hiſtoriarum Alexandri, duo tantùm illi oſtia adſcribunt: idem Luſitani qui hodie has partes nauigant, atteſtantur. Si hodie tantùm duo ſunt oſtia, malè Theuetus ſeptem enumerat.

India, regio Orientalis, Aſiæ terminus, tam vaſta eſſe perhibetur, vt eam tradant eſſe tertiam partem omnium terrarum. Pomponius ſcribit, tantum ſpatium littoris eam occupare, quantum per 60. dies noctéſque velificantibus curſus eſt. Author eſt Strab. lib. 55. in India fuiſſe 50000. oppidorum, quorum nullum Cô Meropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine in quod ab Occidentali plaga deſinit, quod ſolum præter Mylum crocodylos creat. A Septentrione Tauri jugis ab Ortu Eoo pelago, à Meridie ſuo, hoc eſt, Indico clauditur. In duas regiones Gange fluuio interluente dirimitur: quarum altera ad Occidentem intra Gangem dicitur: altera ad Orientem, extra Gangem cognominatur. In ſacris literis illam, *Euilath*, hāc *Sericam* legi aſſerit D. Niger, M. Paulus eam videtur in tres diuidere: in majorem, minorem & intermediam, quam Abaſiam vocari dicit. Inſulas tanto numero habet India, vt meritò Orbis inſularū appellari queat. Celebriores ſunt, Iapam, Moluccæ, Samatra (olim Taprobana) Iaua major & minor, Burneo, Tidor, &c. Gemmis abundat, elephantos procreat Africanis multò majores. Arbores habet ſemper frondentes tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum, aromaticum, & cinnamomum ad nos mittit. Illic binæ æſtates, leues auræ, temperies cæli, vbertas ſoli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt, vt majora in India, quàm in cæteris regionibus naſcantur animalia.

India, intra Gangem *Indoſtan* ab incolis vocari auctor eſt Ioannes Barrius teſtis oculatus qui in hac India aliquot annis pro rege Luſitaniæ egit. India extra Gangem, *Macin*, aut *Magyn*, ab incolis appellari ſcribit Niger, idémque ſubjungit ex Ægypto in Indiam nauigantibus eam in ſuperiorem, inferiorem & mediam, & diuidit inferiorem *Guiſerat* nominari, Mediam

Manibar. Superiorem verò *Malabar* Plin. etiam hanc tertiam partem (vt ſuprà) totius Orbis vocatam ab Alexandri comitibus qui eam ſubegerant, teſtatur. Neque hodie minorem orbis partem eo vocabulo comprehendi certum eſt. Antiquorum enim Indias, vnà cum tota ferè nuper inuenta America Hiſpani *Indias* vulgò nominant.

indica, vrbs Iberiæ prope Pyrenæum, quam aliqui *Blabeturam* vocant. Gentile, Indicitæ. Steph.

indigetes, Dei antiquis vocati, quòd nullius rei egeant, vel Dei ex hominibus facti. Fuere, qui Indigetes putarent eos, quos Indigetari, hoc eſt, vocari & nuncupari fas eſſet, atque nos Deos fuiſſe, in quorum cuſtodia eſſent vrbes gentéſque, & inuocati, faciles præſtóque aderant. Alij ſunt, qui putant indigetes appellari, quaſi in loco geniti vel degentes, & magis propitij patriæ loco & ciuibus. Virg. Gerg. li. 1.

Dij patrij indigetes, & Romule Veſtaq; mater,

Hinc & Æneas Iupiter indiges dictus eſt, vt ait T. Liuius li. 2. Ouid. Met. l. 14. de Ænea loquens.

Luſtratum genitrix diuino corpus odore,
Vnxit, & ambroſia cum dulci nectare mixta
Contigit os, fecitq; Deumq; quem turba Quirini,
Nuncupat Indigetem temploq; ariſque recepit.

indus, fluuius Orientis, ſecundum Gangem longè maximus, Indiam ab Occaſu alluens: à quo tota ea regio nomen accepit. Hunc in iugo Caucaſi montis, quod vocatur Paropamiſus, aduerſus ſolis ortum effuſum aiunt, in ſeque XIX. amnes recipere. Arrian. de geſtis Alexandri libro 5. Septem oſtiis in Oceanum erumpit, quem Sandum ab incolis vocari ſcribit Plin.

inferiæ, ſacra erant mortuorum apud Romanos, Suet. Caligula. Inferiáſque his annua religione publicè inſtituit.

ingænon, Thuyſconum imparator, publica literarum ſtudia, ad comprimēdam hominum audaciā inſtituit. Corn. Tacitus de moribus Germ.

ingæuones, latiſſimi Germaniæ populi, in Sicambros, Teutonos & Cauchos diuiſi. Plin. lib. 4 cap. 14.

ingauni, Liguriæ populi fuerunt, qui Abigaunum oppidum in ora Liguſtica condiderunt.

ingeniculus, ſignum cœleſte, quod Græco vocabulo ἐγγόνασιν nominat Firmic. lib. 6. Hic eſt Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dexteram opprimere conatur.

inger, Northmanorum, qui Ruſſi dicuntur, rex claſſe M. nauium Conſtantinopolim venit, quibus Romanus XV. Chelandriis occurrit ignē claſſi Ruſſorum iniecit, vicit, fudit, fugauítque, plurimos cepit, victor Conſtantinopolim rediit. Luyth. lib. 5. c. 6.

inguinum, vrbs in Liguria, opibus ac vetuſtate, nobilis nunc Albinga, Proculo imperatore Rom. alumno & ciue ornata. Eutrop.

innocentius XXXVIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 404.

innocentius II. Pontifex CLXV. anno ſalutis 1130.

innocentius III. Pontifex CLXXVII. anno ſalutis 1198.

innocentius IV. Pontifex CLXXX. anno ſalutis 1243.

innocentius V. Papa CLXXXVI. anno ſalutis 1275.

innocentius VI. Pontifex CXC. anno ſalutis 1352.

innocentius VII. Pontifex CCIV. Ludouicum nepotem ſuum Piceni agri Marchionem & Firmianum principem conſtituit, anno ſalutis 1405.

innocentius VIII. Pontifex CCXLIII. anno ſalutis 1485.

innocentius IX. Pontifex 1496.

innocentius, Pontifex creatus à Friderico Romano imperatore, expulſo Alexandro III. Pontifice, anno ſalutis 1160.

ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum qua Athenas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua ille iam Phryxum & Hellem ſuſceperat) Liberi patris furore agitata, in ſyluas ſe cōtulerat. Hæc, vt erat, ita reuera ſe nouercam geſſit, priuignóſque identidem apud patrem accuſans, eò compulit, vt conſcenſo aureo ariete, fuga ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Iuno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, vt cùm Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam, filios autem ſuos eius catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in vxore exemplum editurus, niſi illa arrepto Melicerte altero filio, vnà cum illo in mare ſe abieciſſet, vbi deorum miſeratione in deam marinam eſt transformata, quam Græci λευκοθέαν, Latini autem Matutam appellant: Melicertes autem in Palæmonem, quem nos Portunum nominamus. Ouid. li. 4. Meta. Hygin. Fab. poet. c. 1. 2. 3 4.

inſubres, populi Ciſalpinæ Galliæ, quorum ciuitates ſunt, Mediolanum, Papia, Lauda, Nouaria, Vercellæ & Comum. Strab. lib. 5. *Inſubri*, ſunt Ptolemæo. Steph. *Inſobares*, Padi accolas dicit, quos quoque *Inſobras* vocat. Idem habet *Inſobres* Italiæ populos, eoſdem putarim. *Inſobari* ſunt Polybio, vt Merula ait. Aliqui apud Polybium *Iſomori* legunt.

inſubria, regio eſt Galliæ Ciſalpinæ, cuius populi Inſubres dicuntur.

Interamnia, Ptolemæo lib. 3. c. 1. prægutiorum ciuitas in Italia. Vulgò *Teranium*, quòd inter duos amnes ſit conſtituta.

Interciſa, vrbs Pannoniæ inferioris eſt apud Antoninum quæ *Rachzkev vi* Simlero dicitur.

Interduca Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte conſueuerat: Iuno olim nubentibus præerat.

intuergi, Germaniæ populi ſunt apud Ptol. Peuterus in Palatinatu eos conſtituit circa Heidelbergam.

Inutrium, Vindeliciæ vrbs, vulgò *Inſpruch*. Ptolemæus libro 2. cap. 12. Idem eſſe putatur cum eo quod hodie Oenipontem nominãt Germani.

Inuſſus, vrbs Ægypti prope Gaſinm montem. Steph.

Inycus, Siciliæ vrbs eſt apud Pauſaniam; quam Steph. *Camicos* appellari ait Leander *Camerata* vocat, Fazellus *Longobardo* nominat.

I O

Io, filia Inachi fluuij, à Ioue adamata, quam ob interuentum Iunonis, ne agnoſceretur, Iupiter in iuuencam transformauit: Iuno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Ioue ſibi dono dari poſtulauit: quam cùm accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum centoculum: à quo cùm moleſtiſſima cuſtodia premeretur, ægrè id ferens Iupiter, per Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno, œſtrum pellici immiſit, cujus aculeis exagitata, in Ægyptum vſque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, priſtinam formam recuperauit, regíque Oſiridi nupſit: Ægyptiiſque omnibus adeò chara fuit, vt poſt mortem dea habita ſit, quam illi Iſidem appellàrunt, ſacraque eius Iſiaca, quibus anſer immolari conſueuit. Ouid. lib. Metamorph. 1.

Ioab pater Abiſai, 1. Paral. 26. Filius item Saruiæ filij Iſai. 2. Reg. 2. 1. Paral. 2. Filius etiam Saraiæ, 1. Paral. 3. Lat. paternitas, vel habens patrẽ, aut voluntarius.

ioachaz, filius Ioſiæ regis Iuda, 4. Reg. 23. 2. Paral. 35. Filius item Iehu regis Iſrael, 4. Reg. 10. 2. Paral. 21. Lat. Domini apprehenſio vel poſſeſſio, aut Dominus videns.

ioachaz pater Ioab, qui à commentarijs erat Ioſiæ regi, 2 Paral. 3. Lat. apprehendens ſiue poſſidens aut videns.

ioachim filius Ioacim, ſiue Eliacim, 4. Reg. 24. quem Ieremias 29. & 37. vocat Iechoniam. Lat. Domini præparatio vel firmitas.

ioacim, filius Ioſiæ regis, qui priùs Eliacim dicebatur, 4. Reg 13. 1. Para. 3. Lat. Domini reſurrectio vel confirmatio aut vindicta.

ioadan, mater Amaſiæ regis Iuda, 4. Reg. 14. 2. Par. 25 Lat. Domini deliciæ.

joath, filius Gerſon, filij Leui, 1, Par. 6.

Ioath, filius Zemma, 1. Par. 6. 2. Par. 29. Filius item Ioachaz illius, qui fuit Ioſiæ regi à commentariis, 2. Par. 34. Lat. fraternitas, vel habens fratrem.

ioahe filius Aſaph. 4. Reg. 18. idem quod Ioab ſignificat.

ioarim, nomen viri, 1. Macch. 2.

ioas, i. diffidens, vel deſperans, aut ignitus, vel vrens, pater Gedeonis, Iud. 6. rex Iuda, filius Ochoziæ, filij Ioram, filij Achab, 4. Reg. 11. 12. & 13. 2. Paral. 3: item 4. Reg 14. Filius Ioachaz, filij Iehu rex Iſrael. 4. Reg. 13. & 10. pater Ieroboam regis Iſrael, 4 Reg. 14.

ioas, rex Iuda, filius Ochoziæ, filij Ioram, filij Achab. 4. Reg. 11. & 12. Lat. Domini ignis vel oblatio.

ioas, filius Bechor, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 7. & 27. Lat. tinea corroſus, vel compreſſus, ſiue congregatus.

ioatham, filius Oziæ, ſiue Azariæ regis Iuda, 4. Reg. 15. 1. Paral. 26. à LXX. *ἰωάθαμ* & *ἰωθάμ* transfertur. Filius item Ierobaal ſiue Gedeonis, Iudic. 9. Filius item Iehaddai, 1. Par. 2. Filius Aſariæ filiæ Amaziæ. 1. Par. 3. Lat. conſummatus, ſiue perfectus.

iob, filius Achaz, filij Micha. Par 8. qui 9. dicitur Iara. Lat. dolens, vel gemens, aut vlulans.

iob, nomen viri Iob. 1. Lat. dolens, &c. aut exoſus, vel patiens inimicitiam.

iob, filius Iſſachar, Gen. 46. qui 1. Par. 7. dicitur Iaſub.

iobab, filius Iactan. Gen. 10. Filius Saharaim ex herodes vxore, 1. Par 8. Filius item Zaræ rex Edom. Gen. 6. idem quod Iob ſignificat.

iobachus, Bacchi cognomen.

iobania, filius Ieroham, 1. Par. 9. Lat. ædificatio, ſiue filiatio aut intellectus Domini.

iocaſta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laij, quæ poſt mariti necem Oedipo filio imprudens nupſit; ex quo Eteoclem & Pollinicem genuit: qui quum ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Statius 2. Thebaid.

Regina extulerat notum penetralibus enſem, &c.

iochabed, filia Leui, vxor Amram filij Caath, filij Leui, Exod. 6. Lat. glorioſa aut ponderoſa.

iochabela, nomen matris Moſis, vt ex Ioſepho tradit Hieronymus.

iocritus, Lycurgi filius, vide ſuprà Botachidæ.

ioed, nomen viri. 2. Eſd. 11. Lat. teſtificans, vel ornans, ſiue deprædans aut tranſiens.

ioel, nomen principis, 1. Paral 4. Nomen prophetę, filij Phatuel. Ioel 1. Pater. Sãmus. 1. Para. 5. & 15. Filius Azariæ 2 Par 29. Filius Maath, filij Amazai. 1. Par 6 [illegible] mogenitus Samuelis prophetę, 1 Reg. 8 Filius Gad, 1. Para. 5. Lat. volens, ſiue incipiens, aut iurans.

ioela, filius Ieroham, 1. Par. 12. Lat. eleuatio, ſiue proficiens aut auferens maledictionem.

ioexer, nomen viri, 1. Par. 12. Lat. adiuuans.

iofredus, Campaniæ Comes, conſilio Petri vrbis præfecti, Ioannem XIII. Pontificem cepit, & cuſtodiæ mancipauit. Blond. lib. 3. an. ſal. 966.

Iogli, pater Bocci principis tribus Dan. Num. 34 Lat. tranſmigratio, aut reuelatio, ſiue reuolutio aut exaltatio.

ioha, filius Bariæ, 1. Para 7. Lat. viuificans.

iohanna Ben Reſa, Iudæorum dux, regnauit annis LIII.

iohánna, ſacerdos fratrem ſuum Ieſum in templo occidit ob quod facinus Vagoſes dux Artaxerxis, templum violauit, & Iudæos ſeptem annis tributa dare coegit. Ioſeph. lib. 11. c. 7.

iohannes Baptiſta, Herode Philippo & Liſania tetrarchis prædicare, & baptiſmo Dei populum colligere nouum cœpit, anno ſalutis 30. Vinctus in carcerem ab Herode propter Herodiadem miſſus eſt, atque capite truncatus in Machærunte, Mat. 14. Ioſeph. li. 18. cap. 13. & 14.

iohannes Apoſtolus & Euangeliſta in inſulam Pathmum eſt relegatus. Euſeb. lib. 3. cap. 18. Ab exilio reuocatus, poſtea Epheſum rediit. Euſeb. lib. 3, c. 20. anno ſalutis 98.

Iohannes II. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 123.

iohannes III. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 166.

iohannes IV. Romanorum epiſcopus LXX. anno ſalutis 639.

iohannes V Romanorum Pontifex LXXX. anno ſalutis 683.

iohannes VI. Romanorũ Pontifex LXXXIII. natione Græcus eo tempore Pontificatum iniit, quo Theophilactus Exarchus Italiam petiit, anno ſalutis 700.

iohannes VII. Græcus, Romanorum Pontifex LXXXIV. anno ſalutis 703.

iohannes VII. Anglicus, ex Moguntiaco oriundus, fœmina mentito habitu, propter doctrinam Pontifex electus, regnauit annis duobus, menſe vno, anno ſalutis 514.

iohannes VIII. Põtifex LV. anno ſalutis 873.

iohannes IX. Põtifex CXIII anno ſalutis 899.

iohannes X. Pontifex CXIII. anno ſalutis 914. hic Sergii Pontificis & Matoziæ ex adulterio filius fuit. Luth. lib 2. c. 13.

iohannes XI. Romanorum epiſcopus CXXV. anno ſalutis 932.

iohannes XII. Romanorum Pontifex CXXX. anno ſalutis 956. Adelbertum Romam intromiſit, Otho Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus ſynodum congregauit. Damnatus eſt Iohannes & electus Leo, Blond. lib. 3, decad. 22. Luith. li 6. 7 9. & 10.

iohannes XIII. Iohannis epiſcopi filius. Pontifex CXXXII. anno ſalutis 966.

iohannes XIV. Romanorũ põtifex CXXXVII. à Romanis captus, in Adriana mole pædore carceris & inedia vitã finiuit, anno ſalutis 994.

iohannes XV. Romanorũ Põtifex CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus eſt, anno ſalutis 905.

iohannes XVI. Romanorũ Pontifex CXXXIX. patre Leone preſbytero natus, Romanus, anno ſalutis 985.

iohannes XVII. Romanorum Pontifex CXLI. anno ſalutis 996.

iohannes XVIII. Romanorum Pontifex CXLII. anno ſalutis 1001.

iohannes XIX. Romanorum Pontifex CXLIII. anno ſalutis 1001.

iohannes XX. Romanorũ Pontifex CXLVIII. anno ſalutis 1020.

iohannes XXI. Papa CLXXXVIII. anno ſalutis 1276.

iohannes XXII. Romanorũ Pontifex CXCVI. anno ſalutis 1317.

iohannes XXIII. Romanorũ Pontifex CCVII. anno ſalutis 1411. in conſilio Conſtantienſi Põtificatu priuatus eſt, Platin. Vola. an. ſalutis 415.

iohannes, Iudæ filius, frater Ieſu, ſummus ſacerdos, anno à diluuio 1911.

iohannes Columna Cardinalis, ad res Aſiæ componendas legatus ab Honorio III. Romanorum principe, anno ſalutis 1216.

iohannes, Hieroſolymorum epiſcopus VII, anno ſalutis 106.

iohannes Chryſoſtomus, epiſcopus Conſtantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt, anno ſalutis 403. vbi ſpiritum Deo reddidit. Tripart. hiſt. li. 10. c. 18.

iohannes Anachorita, monachus, propheta, vixit ſub Theodoſio imperatore, an. ab vrb. 1147.

iohannes, monachus miraculis & virtutibus inſignis: futura non minùs, quàm antiqui prophetæ prædicebat, donúmque accepit à Deo, vt curaret inſanabiles morbos. Is à iuuentute laudans Deum, & degebat in ſolitudine, comedebátque herbas, & radices, aquãq; bibebat, ſicubi reperiſſet. Cúmq; ad ſenilẽ perueniſſet ætatẽ, multorũ in Thebaide monachorũ factus eſt præſul, qui oratione morbos, dæmonéſq; fugabat: & cũ neſciret literas, ad rememorãdũ quid, codicibus nõ egebat: quia quicquid ſemel mẽte percepiſſet, ſub veritate tenebat, Sozõ. l. 8. c. 1. hiſt. Ecc.

iohannes Caſſianus, monachus, Maſſiliæ floruit anno ſalutis 1186.

Iohannes Vitelefcus Patriarcha Romam, omnémq; eccleſiæ terrã recepit, anno ſalutis 1414.

iohannes Paleologus, Conſtantinopolitanus

nus imperator,anno ſalutis 1454.

iohannes Haucuth, Anglus, qui vice comitibus Mediolani militauerat,copiis Vrbani Quinti Pontificis præfectus eſt, vt Eccleſiæ ditionem ab hoſte tueretur.Platin.Blond.

iohannes primus,Hiſpaniæ rex,patri Henrico Hiſpaniæ regi ſucceſſit,anno ſalutis 1374.

iohannes Britanniæ dux, tutam Britanniam eiectis Francis,recuperauit,anno ſalutis 1376.

iohannes Hus,in concilio Conſtantienſi contra datam fidem exuſtus, anno ſalutis 1416.

iohannes Sirmienſis,Abbas ex Pannonia ſuffectus eſt in locum Guidonis Antipapæ, anno ſalutis 1166.

iohannes de Monte regio, aſtronomus inſignis,floruit anno ſalutis 1476.

iohannes Zimiſceus xiv.Conſtantinopolitanus Imperator regnauit annis vi. Baſilium & Conſtantinum Romani II. filios Cæſares fecit, anno ſalutis 871.

iohannes, cognomento Marcus D. Barnabæ cognatus fuit & natione Cyprius:cuius D.Paulus meminit 2.Timoth.c 4.

iohannes. I. Hiſpaniæ rex,anno ſalutis 1415.

iohannes de Brema, magno conſenſu Chriſtianorum,Hieroſolymorum rex eſt deſignatus, ductáque Chunradi Montis Ferrati filia in vxorem Tyri regium diadema ſuſcepit,anno ſalutis 1210.Blond.

iohannes, Philippi Valeſij filius, Francorum rex magna ex parte apud Anglos captiuus,infœliciter regnauit annis 15.

iohannes Cuthembergus, natione Teutonicus, equeſtris vir dignitate, primus omnium in oppido, quod Moguntiam vocant, imprimendarum literarum excogitauit artem, primúmque ibi eam exercere cœpit. Non minori induſtria repertum fuit ab eodem nouum atramenti genus quo nunc typographi tantùm vtuntur. Polyd.Verg.lib.2.c.7.de rer.inuent.

iohannes Hunyades Vaiuoda,tutor regni Vngariæ factus,anno ſalutis 1445.Ritius.

iohannes,Richardi frater,Northmanniæ dux, rex Angliæ,anno ſalutis 1201. Prouentus eccleſiæ ſex annos occupauit, vnde ab Innocentio excommunicatus eſt, qui ad Pontificis miſericordiam confugiens, Angliam, Hiberniámque Romanæ Eccleſiæ feudatarias,ex fœdere conſtituit, centum auri pondo pro vtraque inſula quotannis ſoluere, pollicitus. Vuallos rebelles ſubegit anno ſalutis 1211.

iohannes,Scotiæ rex anno ſalutis 1392.

iohannes Baliolus, Scotiæ rex,deſignatus eſt, mortuo Alexandro, nulla prole relicta,anno ſalutis 1 92.

iohannes, Henrici imperatoris filius, Bohemorum rex,anno ſalutis 1312.

iohannes Hircanus, filius Simonis,Iudæorum dux Ioſeph. Antiquit. lib. 13. Euſebius eum ob deuictos Hircanos cognomen hoc obtinuiſſe dicit. Huius tempore exortæ ſunt tres ſectæ apud Iudæos.Phariſæorum vna,Eſſenorum altera,tertia Sadducæorum.Ioſeph.Antiqu.li.13.c.8 Is Samariam,Idumæam, & aliquot Syriæ vrbes cepit. Templum quoq; quod in monte Garizim, tempore Alexandri magni conſtructum eſt, diruit, populóſque ſubiectos circumciſionem ac reliquos Iudæorum ritus accipere coegit. Fœdus cum Romanis renouauit,anno ab vrbe 635.

iohannes Ziſcha,Huſſitarum dux,regnum Bohemicum ferè occupauit, quo cum Sigiſmundus aliquoties congreſſus, infœliciter pugnauit, anno ſalutis 1420.

iohannes II.Tizocopos,xiv.Italiæ Exarchus, anno ſalutis7 712.

iohannes De Poli Romanus ſenator,Annibalis ſucceſſor,priſcæ Reip.mores imitatus, legem rogauit, vt vectigales prouentus, & vrbis & prouinciæ reipublic.iurium cenſerentur.Blond

iohannes conſul cum Varato, anno ab vrbe 1229.

iohannes,Cos.cum Aſclepione, anno ab vrbe 1253.

iohannes, Cos. cum Paulino, anno ab vrbe 1251.

iohannes,Cos.cum Buſeo,anno ab vrbe 1220.

iohannes, Burgundiæ dux,captus à Sigiſmundo,anno ſalutis 1396.

iohannes & Albricus, ex Cumis comitibus, omnem Italiam in vnam ſocietatem S. Georgij coegerunt:externos milites,quorum auxilio Itali hactenus erant vſi, Italia eiecerunt. Teutonicos,Britones & Anglos.Blond.Plat.

Iohannes Galeacius Mediolani princeps.Barnabam patruum in vinculis ad mortem vſque retinuit,omnémque ditionem eius in ſuam redegit poteſtatem, anno ſalutis milleſimo trecenteſimo octuageſimoquinto. A Roberto Iacobi Appiani filio Piſas emit. Peruſium deditione accepit.Bononia,Lucáque eſt potitus.

iohannes Maria, Iohannis Galeatij Mediolanenſium ducis filius, Mediolanenſium etiam dux, à Mediolanis ipſis interfectus eſt,ann.ſalutis 1412.

iohannes, Leucaſtriæ dux,Conſtantiæ vxoris nomine Caſtellæ regnum iure hæreditario repetijt.Hiſpanias armata manu ingreſſus eſt,adepta victoria affinitatem cum Iohanne Hiſpano contraxit. Henrico eius filio Catharinam filiam deſpondit. Alteram filiam Philippam Iohanni Luſitaniæ regi dedit nuptui. Pace inita cõtracta affinitate,domum victor redijt,anno ſaluris 1389.

iohanna, Siciliæ regina, Alphonſum Aragoniæ regem adoptauit,anno ſalutis 1422.

iohanna, Roberti Neapolitani filia, Andreæ Vngaro nupſit, eúmque veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarenti principi nupſit, Blond.lib 10. anno ſalutis milleſimo trecenteſimoquadrageſimo ſeptimo.

iohanna, puella ex oppido Vallicolore annorum circiter viginti, armis inſtructa, militis munus ſubijt ſub Carolo VII. Franciæ rege, cuius auſpiciis multis in locis proſperè pugnatum eſt. Remis receptis, Aurelium obſidione liberatum. Capta eſt ab Anglis, & Rhotomagi cremata, anno ſalutis 1430.

iohanna, Ladiſlai ſoror fratri in regno Siciliæ ſucceſſit, anno ſalutis 1414. Volat.

iohanna mulier, quæ ſequebatur Chriſtum, vxor Chuſæ. Luc.9.& 23.

iohanan, filius Caree, 4. Reg. 25. Primogenitus Ioſiæ regis Iuda, 1. Paral. 3. Filius Azariæ, 1. Paralip. 6. Filius Elionai filij Naariæ, 1. Paralipom. 3. Principis nomen, 1. Paralipom. 12. Nehem. 12. Lat. gratioſus, ſiue donans, aut pius, ſiue miſericors.

ioiada, nomen ſacerdotis, 4. Reg. 12. Ierem. 29. Lat. Domini ſcientia aut cognitio.

ioiarib, nomen ſacerdotis, 1. Par. 7. 24. Domini obiurgatio, ſiue pugna, vel Domini multiplicatio.

iol, Numidiæ vrbs, quæ poſtea *Colonia Cæſarea* dicta eſt, à Iuba Ptolemæi patre in gratiam Augusti cuius liberalitate, cùm poſt victum patrem Iubam Romæ in triumpho ductus eſſet, reſtitutus eſt in regnum. Strab. l. 17.

iolaus, Iphicli filius qui Herculi hydram interficienti adfuit, ferróque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita ſuppullularent. Hic cùm ad decrepitam ætatem perueniſſet, Herculis precibus iuuentuti reſtitutus eſt. Ouid. 9 Metamorph.

iolcos, oppidum Magneſiæ (quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab Ortu annexa) inter Pelion & Oſſam montes ad ſinum Pelaſgicum, quem & Iolciacum ab huius oppidi nomine appellat. Ouid. 7. Metam.

iole, es, Euryti Œchaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quã cùm Eurytus iam victus ei tradere recuſaſſet, licet certaminis lege debitam, ita accenſus Hercules Eurytum interfecit, vrbéque direpta Iolem abduxit, poſteáque Hyllo filio ſuo vxorem tradidit. Ouid. lib. 9 Metamorph.

iolum, mons Perrhæbiæ: Incolæ, Ioli. Steph.

ion, poeta Græcus Tragicus & Lyricus, & Philoſophus, cuius ſcripta commemorantur à Suida.

ion, Xuti filius vel Apollinis & Creuſæ Erechthæi filiæ, è quo Ionia dicta eſt Attica. Steph.

iona, ſiue Ionas, propheta, filius Amathi. 4. Regum 14. Pater Ioſeph patris Iudæ patris Simeon, Luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli Iohann. 1. & 21. Lat. columba, ſiue depopulans, vel multiplicans.

ionadab, filius Semmaa fratris Dauid 2. Reg. 15. Filius item Rechab Ierem. 35. Lat. ſpontaneus vel vouens, ſiue principalis.

ionathan, filius Gerſon filij Moſis, Iudic 18. nomen ſcribæ cuiuſdam, Ierem. 37. Lat. Domini donum.

ionathan, filius Saulis regis, 1. Reg. 13. 14. 2. Reg. 1. 21. 1. Par. 10. Filius Abiathar ſacerdotis, 2. Reg. 15. 17. 2. Reg. 1. Filius Iada filij Onam filij Ierameel. 1. Par. 2. Filius Sage 1. Par. 11. Eſd. 8. Filius Aſael Eſdr. 10. Nehem. 12. Filius Caree, Ierem. 40. Lat. Columbæ donum, vel donans.

ionathas dux Iudæorum conſtitutus, Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioſeph. lib. 12. c. 1. & 1. Macchab. 9.

ionathas, Annæ filius ſuffectus in locum Caiphæ à Vitellio Cæſare, anno ſalutis 39.

ionæ, ciuitas Palæſtinæ aliàs Gaza dicta, quod Io illuc appulerit. Steph. Ione eidem Antiochia ab Achiuis habitata iuxta Daphnem.

ionia, Aſiæ minoris regio, media inter Cariam & Æolidem, tum cœli bonitate, tum ſitus commoditate nulli regionum poſthabenda. Huius incolæ dicti ſunt Iones, ab Ionibus Græciæ populis oriundi, quorum olim duodecim præcipuæ fuerunt ciuitates, duodecim in continenti ſitæ, Miletus ſcilicet, Myus, Priene, Epheſius, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa Erythræa, & duæ in inſulis, Chios & Samos. Ouid. 6. Faſtorum.

ionicus, ca, icum, quod eſt ex Ionia: vt Ionica lingua, inter quinque Græcarum linguas notiſſima Horat. 3. Carm. Ode 5.

ionius, nia, nium, adiectiuum: vt Ionium mare, dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ ſupra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur. Sunt qui Iſthmum Peloponneſiacum Ionij Ægei maris terminum faciunt. Quod ſi concedamus, dicendum erit, Creticum mare, Ægei, non Ionij partem eſſe. Ptolemæus verò in deſcriptione Macedoniæ, eam quoque partem ſinus Adriatici quæ Macedoniæ oram ab Occaſu alluit, Ionio mari attribuit: eiúſque terminos, Dyrrachio ſiue Epidamno vrbe & Pylichno fluuio circumſcribit. Rectiùs tamen Plinius, cæteríque Acroceraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quod autem ad nominis rationem attinet, non ſatis conuenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab Ionio quodam Dyrrhachij filio quem Hercules cum imprudenter occidiſſet, in mare proiecit, vt memoriam eius propagaret. Solinus ad Iona extrema Italiæ regiuncula dictum maluit: Lycophron ab errore Ius, Inachi filiæ: alij ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam

dam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

iopas, rex Afrorum vnus ex procis Didonis, vt punica teſtatur hiſtoria. Virg li. 1. Æneid.

—*cithara crinitus Iopas Perſonat aurata.*

Hic muſicus fuit præſtātiſſimus, qui apud eundem Virgilium canit errantem lunam, ſoliſque labores, Pol. d. Virg. lib. 1. c. 14 de rer. inuent.

iópe. Steph. vrbs Phœniciæ prope Iamniam, vt Philo ait: vt Dionyſius, Paleſtinę (nam & Palæſtina Phœnicia dicebatur) ſic dicta ab Iope Æoli filia (quam Græci non rectè Caſſiopeam vocant) vxore Cephei conditoris & regis. Alia eſt Iope Theſſaliæ Dicitur etiam Iopia, nimirum ab Æthiopia. Aiias per duplex p ſcribitur.

iôpis, regio Laconiæ. Steph.

iópe, i. pulchritudo aut decor, vulgò *Saron* oppidum in ora curuæ Syriæ in monte ſitum, vnà cum portu, qui à barbaris nunc *Iaffa* appellatur. Num. 21. Ioſ. 19. 2. Par. 2. 1. Eſd. 3. Ioſ. 1. 1. Macch. 10. Act 9. dicitur & *Zaffo*. Nigro etiam à Barbaris *Arſaſo*.

iora nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. temporaneus, aut oſtendens ſiue proijciens.

iorai, nomen viri, 1. Par. 8.

ioram, filius Thou regis, 2. Reg 8. Filius item Ioſaphat, 1. Paral. 3. Lat. excelſus ſiue proiectus.

ioram, filius Ioſaphat regis Iuda, 3. Reg. Filius item Achab regis Iſrael, frater Ochoſiæ, 4 Reg. 1. 3. 8. 9. 12. 2. Par. 21. 22. Matth 1. Eſt & nomen ſacerdotis 2. Par. 17. Lat. Domini celſitudo aut proiectio.

iordánes, Conſul cum Seuero, anno ab vrbe 1213.

iordanis, Heb. Iarden, fluuius Iudææ, aquas habens ſuauiſſimas, Peream à reliqua Iudæa diſterminans. Plin. lib. 5. cap. 14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen eſt Ior, alteri Dan, qui ſimul iuncti Iordanem efficiunt, Gen. 13. Lat. fluuius iudicij, aut demonſtratio vel protectio ſiue defenſio iudicij.

iordanis, Lydiæ rex, pater Omphales. Palęph. li. de fabulis.

iornandes, librum rerum Gotthicarum ſcripſit.

ios, inſula in mari Myrthoo. Plin. li. 4. c. 12. vna Sporadum, diſtans à Naxo xxv. M. paſſuum. In hac Homerum ſepultum ferunt, ita iubente oraculo, vt in materna patria ſepeliretur, propterea quòd matre certa, patre verò incerto natus eſſet.

ioſa, nomen principis, 1. Par. 4. Lat. Ens vel exiſtens, aut obliuiſcens vel debens.

ioſaba, filia regis I. ram, ſoror Othoziæ, 4. Reg. 11. Vxor Iojadæ ſacerdotis. 2. Paral. 22. Lat. Domini ſocietas aut iuramentū aut ſeptenariū.

ioſab heſed, filius Zorobabel filij Phadaiæ, 1. Paral. 3. Lat. ſedes vel conuerſio miſericordiæ.

ioſabeth, nomen mulieris, 2. Paral. 22. quæ 4. Regū 11. dicitur Ioſaba, idem ſignif. quod Ioſaba.

ioſabia, filius Saraiæ, filij Aſiel, pater Iehu principis, 1. Paral. 4. idem quod Ioſab-heſed ſignif.

ioſaphat, filius Aſa regis, 3. Reg. 15. 1. Par. 3. Filius Ahilud, 3. Reg. 8. Filius item Pharuæ, 3. Reg. 4. Nomen vallis videtur, Ioel. 3. Lat. Domini iudicium.

ioſaphat, vir Mathanites, 1. Par. 11. Lat. iudicatus, vel iudicatio.

ioſedec, filius Azariæ, 1. Paral. 6. Pater Ieſu ſacerdotis, Zach. 3. Lat. Dominus iuſtus, vel Domini iuſtitia.

ioſedum, inter Celtas oppidum, fluuij Sequanæ ripas citeriores attingens, ſupra Melodunum oppidum ei finitimum & Lutetiæ proximum: vulgò *Corbeil* nominatur, vt quidam exiſtimant, Vide Glareanum in lib. 7. Comment. Cæſ.

ioſeph, i. augmentum vel præfectus, vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore. Gen. 30. Pater item Igal. Num. 13. 1. Par. 25.

ioſeph, primus dux Iudæorum, regnauit annis vi.

ioſeph, iunior Arſes. Iudæorum dux, regnauit annis lx.

ioſeph xv. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 129.

ioſeph, Cani filius ſummus ſacerdos, anno ſalutis 47.

ioſeph ab Arimathia, occultus Ieſu Chriſti diſcipulus, qui eiuſdem corpus ſummo ſtudio honorificè, ac piè ſepeliuit: ac deinde in Angliam Ieſu Chriſti fidem intulit, ibique ſacrum primus diſſeminauit Euangelium. Bed. hiſt. Eccleſ. Ann. Angl.

ioſephus, Thobiæ filius, Oniæ ex ſorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemæi liberauit. Ioſeph. lib. 4. cap. 4.

ioſephus, qui & Caiphas Simoni in pontificatu ſucceſſit. Ioſeph. li. 18. c. 7.

ioſephus, Matathiæ filius, vir apud Iudæos, necnon & apud Romanos nobiliſſimus, & ſacerdos, de Chriſti veritate teſtis digniſſimus. Vocare namque eum hominem non audet, tanquam factorem inſignium operum, magiſtrumque ſermonum veracium. Chriſtum verò apertè nominat, & pœnæ crucis adiudicatum, ac tertia die apparuiſſe viuum ſcribit, aliàque innumera miracula, de eo à prophetis non ignorat fuiſſe prædicta: ſed & multos tunc extitiſſe, quos elegit, Græcos, atque Iudæos, & in ejus permanere dilectione, atque gentem ab eo nominatam nequaquam defeciſſe teſtatur, &c. Sozom. lib. 1. c. 1. hiſt. trip. Idem de eodem Euſeb.

ita memoriæ tradidit libro 3. cap. 9. hiſt. Eccleſ. Ioſephus, Matathiæ filius, genere Hebræus, ex Hieroſolymis ſacerdos, qui non ſolùm apud Iudæcs, ciues proprios, verùm etiam apud Romanos habitus fuit nobiliſſimus, ita vt literarum merito in vrbe Roma etiam ſtatuâ donaretur, & liberi eius bibliothecæ traditi ſint, quos non ſolùm Græca facundia, verùm & Hebræo ſermone, ſuis etiam ciuibus ſe edidiſſe confirmat. dignus, cui præ cæteris omnibus debeat credi, &c. Antiquitates Iudaicas, hiſtoriam excidij Hieroſolymitani, & alia ſcripſit, quæ etiamnum extant.

ioſia, filius Elnaem.1.Para 11.

ioſias, rex Iuda filij Amon filij Manaſſe. 4. Reg. 22. Lat. ignis Dòmini, aut vrens Dominus.

ioſpica, oppidum in ora Liburniæ apud Plin. lib. 3. cap. 21. Ptol. Lopſicam appellat. & ſic quoque ſcribitur in Plinij codicibus emendatis.

ioſua filius Nun, qui eſt Naue, nepos Eliſama, miniſter & ſucceſſor Moſis, qui populum Iſraël per ſiccatum Iordanis alueum in terram Canaan introduxit ἐπώνυμος & typus Seruatoris noſtri Ieſu Chriſti, qui filios promiſſionis Abrahæ per Iordanem ærumnarum huius vitæ & mortis in requiem vitæ æternæ introduxit ad Hebr. 4. natus eſt in Ægypto annis 52. ante exitum, & cum Moſe ex Ægypto egreſſus eſt anno mundi 2451. & primo tyrocinio fortiter & fœliciter Amalechitas profligauit. Exod. 17. Paucis diebus poſt aſcendit cum Moſe in montem Sinai Exod. 24. 32. Poſtea metuens ne de Domini & præceptoris ſui auctoritate aliquid decederet, petit prohiberi, ne plures prophetent. Num. 11. Sequenti anno 2454 mittitur vnà cum Caleb & aliis ad explorandam terram Canaan. Num 13. 14. Tandem anno 40. poſt exitum, Dei iuſſu ſucceſſor Moſi & dux populi ritu ſolemni ordinatur Num. 27. Deut 31. 34. Mortuo igitur Moſe prima die anni à mundo condito 2493. populum Iſrael in terram Canaan patribus promiſſam introduxit Ioſ. 3. 4. 5. & excellentes ac mirandas victorias pro Dei populo obtinuit, ac inter cæteras nobilem illam victoriam apud Gabaonem, quando Solem in Gabaone ſubſiſtere & Lunam in conualle Aialonis iuſſit donec Iſraelis hoſtes vltus eſſet. Ioſ 6. 8. 10. 11. Poſtremùm deuictis ac triumphatis regibus Cananæis, terram Iſraelitis ſorte diſtribuit anno mundi 2499. Iobeleo quinquageſimo primo qui annus quadrageſimus ſextus completus erat ab Exodo. poſtea anno 2518. quum paulo ante de beneficijs Dei ad populum grauiſſimam orationem habuiſſet, moritur anno imperij 25. vitæ 110. Ioſ. cap. vlt. Græcis dicitur ἰησῦς, hoc eſt Ieſus, vt Ebr. 4. Act. 7. Syrach 46. & vbique in LXX. interpretum verſione Seruatorem ſeu opitulatorem ſignificat.

iota, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 5 Eadem videtur eſſe quæ Ioſ. 22. Icra appellatur. Vide I R T A.

iotabis, inſula ſinus Arabici. Procop.

iotæ, Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

iotapata, vrbs in Syria. Steph. ex Ioſepho, à conditore ſic vocata.

iotape, Ciliciæ oppidum, Ptol. quod Niger *Lonbardo*, vocat.

iouiaçum, Norici oppidum. Anto. *Salczburg*. Latio.

iouianus Pōtanus, Philoſophus & poeta, multa ſcripſit tū proſa oratione, tū carmine quę extāt:

iouinianus, Maximianus Cæſar voluit vocari quòd ſe fortiter in Illyrio geſſiſſet.

iouinianus, nuptias virginitati præferebat, ſecutus opinionem Stoicorum de virtutum & vitiorum æqualitate. Eius ſcriptis reſpondit Hieronymus.

iouinus, Conſul cum Lupicino, anno ab vrbe 1120.

iouis fanum, Lydiæ vrbs. Ptol.

iouis fons in Dodone, qui meridie ſemper deficit. Pli. lib. 2. c. 103. qua de cauſa Anapauomenos vocari ſcribit Plin. lib. 5. c. 103.

iouis indigetis lucus in Latio, inter Ardeam & Antium. Plin.

iouis mons, Pto. in Africa propria in Phœnicia quoque lib. Notit. Et in Hiſpania Tarraconen. Pomp. *Monjui*, Oliuario. Varrerius docet ex Pomponij lectione duo huius nominis eſſe hoc tractu montes, quorum alterum hodie *Monjui*, alterum *Monte Iudaico* vocant.

iouis promontorium in Taprobana inſula, Ptol.

iouis Seruatoris portus, ad Argolicum ſinum. Ptolem.

iouiſura, vrbs in Norica. Anton.

iouis Vrij fanum, Arriano ad Boſphorum Thracium in Aſia deſcribitur. Hodie arx eſt, quam Græci Ieron appellant, teſte Petro Gyllio in ſuo Boſphoro.

iozabad, nomen ſerui Ioas regis, à quo occiſus eſt ipſe Ioas 4. Reg. 12. 1. Par. 26. 2. Par. 17. 24. Lat. Domini dos, vel Domini doratio.

iozabad, vel Ioſabeth, princeps militiæ 1. Paral. 12. Nehem. 11. 2. Par. 31. 35. 2. Eſdr. 6. Lat. doratus.

iozachar, filius Semaar, ſeruus Ioas regis Iuda, qui Iozachar occidit ipſum regem Ioas, adiutus à Iozabad conſeruo. 4 Reg. 12. Lat. memorans ſiue maſculinus.

iozarus, ſummus ſacerdos, anno ſalutis 11.

I P

ipa, vrbs à Roboamo ædificata. Ioſeph. Antiquit. li. 8 c. 3.

ipana, vrbs circa Carthaginem. Steph.

Ipaſturgi

Ipaſturgi, oppidum Hiſpaniæ, quod *trium phale* appellatur. Plin.lib.3.c.1.

iphates & Teſtorius filij Priami, quos illi vno partu Peruia Idæ à Nympha enixa eſt, quam ipſe furtim in venatione compreſſerat: poſtea verò in bello Troiano ab Antilocho Neſtoris filio ſunt occiſi.

iphinaſſa Iphinoe & Lyſippe, filia Prœti Argiuorum regis, quæ cùm ad Iunonis templum veniſſent, deam contumeliis affecerunt, patris ſui domum, diuitiis templi Iunonis, vel, vt alij ferunt, formam ſuam deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorem verſæ ſunt, adeò vt putarent ſe eſſe vaccas agróſque falſis mugitibus implerent. Ad quas curandas accerſitus eſt Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promiſit. Placata igitur per ſupplicationem & hoſtias Iunone, Melampus Prœtidas à morbo curauit, & Iphianaſſam vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio lib.1. Iphigenia, Agamemnonis filia ex Clitemneſtra. Vide Apollod lib.2.

iphiaſtæ, gens Aramantidis tribus. Heſych.

iphiclus, ſiue Iphicles, filius Amphitryonis ex Alcmena eodem cum Hercule partu editus, quàuis diuerſo ex patre. Hic cùm Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, vt de cunis decidens, vagitu ſuo parentes excitarit: qui cùm repentè ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem.

iphicrates, Æmilio & Plutarcho, Vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum geſtarum quàm diſciplina militari nobilitatus.

iphicrates, ſculptor nobilis apud Athenienſes.

iphidamas, Hom.lib.11. Iliad. Antenoris filius corpore lato atque procero, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

iphigenia Agamemnonis & Clytemneſtræ filia: de qua fabulam huiuſmodi comminiſcuntur poetæ. Cùm Agamemnon in Aulide ceruum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata, cõtrariis flatibus Græcorum nauigationem eſt remorata. Qua de re cùm vates conſulerentur reſponſum eſt Agamemnonio ſanguine deam eſſe placandàm. Miſſus igitur Vlyſſes, Iphigeniam aſtu à matre abduxit. Achilli eam nupturam ſimulans: cúmque iam immolanda eſſet, Dea eius miſerta, ceruam pro ea ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, vbi à Thoante rege eius deæ ſacris præfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quo cùm poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, iámque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum qua non multò poſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam Falcelidem vocarunt) quòd cùm in Italiam veniſſent, in Aricino nemore collocarunt. Vide Ouid. Metamorph lib.2.

iphimedia, vxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno, filios geminos peperit. Othum & Ephialten, qui ſingulis menſibus nouem digitorum longitudinem ſtaturæ ſuæ adijciebant: cúmque paucis annis in ſummam corporis molem excreuiſſent, vnà cum cæteris gigantibus aduerſus ſuperos bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi ſunt.

iphinaſſa. Vide Iphianaſſa.

iphinoë filia Prœti Argiuorum regis quam cũ ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit. Apollod.lib.2. vide Iphianaſſa & Lyſippe.

iphinous vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Metam.

iphis, puer formæ venuſtate conſpicuus, qui cùm Anaxareten puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori reſponderet, impatientia repulſæ vitam laqueo finiuit. Cúmque iam ad ſepulturam efferretur, Anaxarete è feneſtra proſpiciens, immotíſque oculis funus aſpiciens, in ſaxum (quo figmento duritiem animi poeta exprimere voluit,) mutata eſt. Ouid. 14. Metam.

iphis, puella quædam Cretenſis, ex Phæſto oppido, Lygdi & Theletuſæ filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nam cùm Lygdus vxorem grauidam eſſe animaduerteret, peregrè proficiſcens in mandatis ei reliquit, vt ſi filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cùm ita euenisset, anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti iuſſa auderet præuaricari mediam viam delegit, qua & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem euitaret. Simulat itaque marem ſeſe peperiſſe: habitúque virilem mentitur ſexum, noménque Iphidi imponit, mari fœminæque commune. Verùm cùm iam adoleuiſſet, patérque puellam Ianthen nomine ei deſpondiſſet, Telethuſa animaduertens rem diutiùs celari non poſſe Iſidis opem implorauit: quæ precibus eius exauditis, Iphidem in marem commutauit. Ouid. lib.9. Metamorph.

iphiſtiadæ, Athenienſium gens. Heſych.

iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiſo patre, è turri præcipitauit.

iphitus. Troianus. Virg. 2 Æneid.

ipnus, quam aliqui Ipneam vocant, vrbs Locrorum Ozolorum. Steph.

ipnus, untis, vel Ipnuſia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Steph.

ippa, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum Ptol.

ipſicuri, Liguriæ populi, Steph. quos quoque Arbazanos dici tradit.

I R

Ira, i. ciuitas aut vigil, ſiue denudatio aut effuſio vel aceruus viſionis, nomen ſacerdotis, 2. Reg.20. filius Acces Thecuites. 1.Par.11.

irad, filius Enoch. Pen.4. Lat. onager, ſiue aceruus deſcenſionis aut imperij, vel draco.

irai, filius, Bela. filij Benjamin, filij Iacob, 1. Par.7. Lat. vigil aut ciuitas, ſiue denudans, vel euacuans, aut pullus.

iraphiotes. Vide Braphiotes.

irath, Cæſarienſis Mauritaniæ oppidum. Ptol.

irecos, Hiſpaniæ vrbs. Herculi grata. Vib. Sequeſter.

irene, inſula Vide Calauria.

irene, Conſtantini VII. Imperatoris mater, imperauit cum filio, annis IX. anno ſalutis 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicæa vrbe CCC & I. epiſcoporum celebrarunt, in qua ſanctorum imagines eccleſiis ſunt reſtitutæ. Blond. Conſtantinus iam adultus, matrem haud ampliùs paſſus, imperio dejecit, ejectam in ordinē redegit, & ſolus regnauit annis VII. Irene autem hanc repulſam ægro ferens animo, filium dolo captum, effoſſis oculis coniecit in carcerem, in qua & exhalauit animam, anno ſalutis 798. Tum imperauit ſola annis IV.

ireneus, Lugdunenſis epiſcopus, vir doctiſſimus, cuius extant opera, anno ſalutis 179 Euſeb. lib.5.cap.5.

irenopolis, Ciliciæ vrbs. Ptolem.

iredæ, vicus in tribu Acamantide. Steph.

iria, fluuius Italiæ. Iornand. Lombardiæ item Ciſpadanæ oppidum. *Vogera*, Leandro.

iria Flauia, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs Ptolemæo lib.8.cap.68. *Maria Finu terra* vulgo. Iria etiam, Taurinorum vrbs. Ptol. Titia Plin. hodie *Sartyrana*.

iringus, Auarorum dux, ab Henrico Foriulianorum duce ſuperatus & expoliatus ineſtimabili præda, anno ab vrbe 359.

iris, Thaumantis filia, quam poëtæ Iunonis nunciam faciunt, reuera eſt arcus cœleſtis. Iunonis autem nomine aërem intelligimus. Vnde cùm poëtæ Irim Iunonis faciant nunciam hoc intelligi volunt pluuiæ eam prænunciam eſſe

iris fluuius minoris Aſiæ, in Euxinum Pontum ſe exonerans Niger *Lerio* vocat. Iris etiam pars inſulæ Britannicæ. Diodor.lib 5.

irlandia quæ Latinis Græciſque ſcriptoribus Hibernia, aliis Iuerna, nonnullis Ierna dicta, ab incolis *Ery* vocatur. Inde exteri ex Anglorum ore, qui ſecundam vocalem eodem ſono quæ cæteræ nationes tertiam pronunciant *Irynland*, & poſtea per contractionem *Irlandt*, feciſſe veriſimile eſt. *Eryn* enim & *landt* Anglo Saxonibus, omnibúſque Germanis, nil aliud, quam regio aut terra *Eryn* ſignificat. Vide Hibernia.

Irpini, populi erant ad Soracten montem, dicti ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, ſiue quòd lupum ducem ſequuti, ſedes ſuas ibi delegerunt, vt Feſtus tradit, ſiue quòd more luporum ex rapto viuerent. Hos Seruius Hirpinos per aſpirationem vocant.

Irrheſia, Ægei maris inſula. Plin.

Irus, Indiæ mons circa Indi fluminis oſtium. Ptolem.

Irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum Penelopes, vero nomine Arnæus dictus. Irus autem cognominatus, quòd quemadmodum Iris deorum & præcipuè Iunonis, ita hic procorum nuntius eſſet. Hunc Vlyſſes, domum reuerſus, pugno interfecit. Homerus 18. Odyſſ. Huius paupertas abiit in prouerbium, vt hominem extremæ inopiæ Iro pauperiorem dicamus. Filiam habuit Chryſippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit, Stephanus in Hellas.

Irus, vrbs Theſſaliæ, Ciuis Irotes. Steph.

I S

Is, vrbs Perſica, à Babylone itinere dierum octo diſtans, apud quam eſt Is fluuius, è quo bitumen ad totius Babylonis murum ſubminiſtrabatur. Herod.lib.1.

Iſaac, filius Abraham ex Sara. Geneſ.17.& 21. Lat. riſus.

Iſaac, cognomento Angelus morti adiudicatus, imperator Conſtantinopolitanus fuit proclamatus, vnctus, & conſecratus. ac deinde ab Alexi fratre ſuo imperio pulſus, obcæcatus, in carcerem truſus: dehinc liberatus obiit.

Iſaar, filius Caat, filii Leui, Exod.6. 1.Paral.6. & 23. qui Num.3. dicitur Ieſar, iiſdem tamen conſonantibus & punctis, Lat. oleum, ſiue claritas aut meridianus.

Iſaari, nomen viri. 1.Par.26. idem ſignif. quod Iſaar.

Iſabella, Henrici Anglorum regis ſoror, Friderico imperatori nuptui data eſt. Polybius libro 16.

Iſabella, Portugalliæ regis ſoror, Caroli Hiſpaniæ regis vxor, anno ſaluris 1526.

Iſaca, fluuius Britanniæ inſulæ, Ptolem. libro ſecundo, capite tertio. Vulgò *Ex*, ſed *Iſca* eſt Camdeno.

Iſachæi, aliàs Aſachæi, ſunt populi in Æthiopia, apud quos tanta Draconum copia naſcitur, vt catinm modo impliciti, erectis capitibus velificent ad meliora pabula Arabiæ. Plin.

Iſacius Angelus, Conſtantinopolitanus imperator ex Peloponneſiaco bello vocatus, Andronicum bello vicit, cepit, mutilatis membris eum interfecit, anno ſalutis 1185.

Iſacius Comnenus, Græcorum imperator, anno ſalutis 1959. Hic vſque adeò continens fertur, vt vxorem nunquam inire voluerit poſt prolem ſemel ex ea ſuſceptam, quamuis ad morbi remedium medici conſulerent, vt frequentiore venere vteretur.

Iſacius, Patricius Conſtantinopolitanus, Italię vii. Exarchus, Blond. lib. 9. decad. 1.

Iſæus, Aſſyrius rhetor, adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit, deinde vir factus, frugaliſſimus omnium fuit. Characterem orationis non profuſum habuit, ſed parcum caſtigatúmque, ac ſecundùm naturam, qui tantùm rebus breuiter narratis ſuppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, ſummáque complecti ipſius primum inuentum eſt: vt Lacedæmoniis de ordinibus conſulentibus ac ſollicitis, illud Homericum iactauerit,

Scutum ſcuta premant, galeam galeaque, virum vir.

Philoſtratus. Plinius Iunior lib. 2.

Iſagrus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 245.

Iſagutus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

Iſai, pater Dauid, 1. Reg. 16. Ruth. 4. quem Græci Ieſſe vocant. Lat. munus, aut Ens, ſiue exiſtens, vel debitor.

Iſaias ſiue Ieſaia, ſiue Ieſaias, ſiue Eſaias, i. ſalus Domini, nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, in Hieruſalem prophetauit, nihil ruſticitatis in ſermone habens, qui non tam propheta, quàm euangeliſta fuit. Vniuerſa Chriſti, eccleſiæque myſteria ad liquidum proſequutus eſt vt non putes eum de futuro, ſed de præterito hiſtoriam texere. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes, occubuit.

Iſalecus, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

Iſamnium, Hiberniæ promontorium. Ptol. *Portmuk*, Mercatori.

Iſamus, fluuij nomen in India. Strabo, collis item Aſiæ minoris apud Cedrenum.

Iſana, Palæſtinæ villa. Ioſeph. Antiq libro 8. & 14.

Iſander, filius Bellerophontis & Achimenes, eo in bello, quod Lycij Solymis intulerunt, ab hoſtibus interfectus. Hom. 6. Iliad.

Iſapis, fluuius propinquus Cæſenæ. Strab. 11. Lucan. lib. 2.

Cruſtumiumq́ rapax, & iunctus Iſapis Iſauro.

Quidam legendum putant *Sapis Sauio* Leandro circa Ariminum eſt.

Iſar, fluuius Allobrogum, non procul à Cemeno monte in Rhodanum influens. Vide Cæſarem & Plinium lib. 3. c. 4. Lucan. lib. 1.

Hi vada liquerunt Iſare qui gurgite ductus, &c. hodie *Yſere*.

Iſar, Vindeliciæ fluuius, apud Strabonem, qui hactenus nomen retinet.

Iſarci, Alpinæ gentes Plin. ab Auguſto Imper. deuictæ.

Iſari, Indiæ populi. Plin.

Iſari, nomen viri, 1. Paral. 25. Lat. figmentum, aut tribulans.

Iſaria, inſula è regione Veliæ, alio nomine Oenotris, Vide Iſia.

Iſatichæ, Carmaniæ deſertæ gens. Ptol.

Iſauria, regio minoris Aſiæ ad Taurum montem Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomento Iſauricus, in ditionem Romanorum redegit, multis piratarum munitionibus, quæ in ora maritima erant, vi expugnatis, Strabo lib. 11. Dicta Iſauri ab Iſauris præcipua regionis totius vrbe, inter Lycaoniam & Ciliciam ſitâ, quam poſtea Claudius deducta eò colonia de nomine ſuo Claudiopolim appellauit, Ammia. lib. 14.

Iſaurum, ciuitas Pamphiliæ, à qua Iſauricus Seruilius Romanus dictus eſt qui Iſaurum cepit: Ouid. 1. Faſt.

Aphrica victorem de ſe vocat: alter Iſaurum.

Hæc adeò pauper fuit, vt publico funere Romæ elatus fuerit.

Iſaurus, Flaminiæ fluuius, qui accepto Sapi non procul à Cæſenna, in mare influit Adriaticum.

Iſbaab. Lat. ſeſſio, vel habitatio patris, aut conuerſio, vel inflatio, ſiue captiuitas patris, nomen viri, 1. Par 24.

Iſboſeth, filius Saul, regis Iſrael, 1. Reg. Lat. vir confuſionis, vel ignominiæ aut viri mora.

Iſburgis, fœmina pudiciſſima Philippi Theodati, Francorum regis, vxor, à marito repudiata, quòd is eam ſibi ſanguine propinquam exiſtimaret: hæc poſtea in perpetua continentia vixit. Cuius corpus in Eccleſia D. Ioannis de inſula iacet ſepultum. Cuius epitaphium eſt eiuſmodi.

Hic iacet Iſburgis regum generoſa propago
Regia quod regu fuit vxor, ſignat imago.
Flore nitens morum vixit patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regu adepta thorum.
Nobilis huius erat (quòd in orbe ſanguine claro
Inuenies raro) mens pia caſta caro.
Annus milleuus aderat, deciéſque vicenus,
Ter duo, térque decem, cùm ſubit iſta necem.

Iſburus, Siciliæ fluuius, Ptol. *Matha ſoli*, Fazello.

Iſbus. Iſauriæ ciuitas: Gentile, Iſbotes. Steph.

Iſca, Dumnoniorum vrbs, in Albione inſula. Ptol. hodie. *Exceſtre*.

Iſchalis, Albionis inſulæ ſeu Britanniæ vrbs. Ptol. lib. 22. *Ilceſtre*, hodie.

Iſchera, Lybiæ interioris vrbs. Ptol.

Iſchomache, ches, vxor Pirithoi, ex Atracia Theſſaliæ regiuncula, alio nomine H ppodą-

mia appellata, quem cùm Centauri Pirithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Propert. lib. 2. Eleg. 4.

Iſchomacus, Crotoniates nobilis athleta qui in ſtadio victor extitit, M. Valerio & P. Poſthumio Romæ Coſſ.

Iſchópolis, Ptol. Ponti Cappadocij vrbs iuxta Sidonem, vulgò *Tripoli*.

Iſcia, inſula, è regione Veliæ, alio nomine Oenotris dicta. Plin. lib. 3. cap. 7. Vide Iſatia & Oenotrides.

Iſcina, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Iſdicæa, Thraciæ vrbs. Ptol.

Iſdigertes, Perſarum rex, anno ſalutis 400.

Iſeilacus. Vide Sebinus.

Iſepus gens Scythica. Steph.

Iſeum, vrbs Ægypti ab Iſide dicta, cuius incolæ Metaboli (id eſt mutabiles) tales enim erãt. Solis mercatoribus merces receptã vendũt, quaſi ipſi ab artificibus, minutatim & particulatim emunt ac indigenis quoque vendunt. Stephanus

Iſiaci Iſidis ſacerdotes, in Ægypto, qui veſtibus tantum lineis, quas illi λινοστολίας appellabant, amiciebantur: à qua conſuetudine emanauit ſcitum illud Plutarchi dictum. Nam neque philoſophos facit barba promiſſior, vel uſque attrita: nec item Iſiacos lini amictus. Habet autem hoc non inuenuſtam prouerbij peciem. Iſiacum non facit linoſtolia, pro eo quod trito vulgi prouerbio dicimus, Monachum non perficit cucullo.

Iſidis, inſula in ſinu Arabico Ptol. Iſidis portus à Plinio appellatur, & Straboni Iſidis templum.

Iſidis, portus apud Troglodytas. Plin.

Iſidis, templum & vrbs in Delta Ægypti. Plin.

Iſidis, item regio thurifera in Æthiopia ſub Ægypto. Strabo.

Iſidórus, ſub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, ann. ſalutis 251.

Iſidórus, Cõſul cum Senatore, an. ab vrb. 1189.

Iſinda, vel Iſindus, vrbs Ioniæ. Eſt & Iſinda vel Iſindus regiuncula. Steph.

Iſiphylus, pater Proteſilai, ſocer Laodamiæ Ouidius Epiſt.

Iſis, Colchidis fluuius. Arrian. in Periplo.

Iſis, Inachi fluminis filia I. prius dicta, quam cùm Iupiter adamaret, metu interuenientis Iunonis in iuuencam transformauit. Neque tamen tam callidè rem diſſimulare potuit quin ſuſpicioſiſſimæ vxori ſuboleret: quæ cùm iuuencam illi ſibi dono dari petijſſet, neque ille auſus eſſet pernegare. Ergo cuſtode illi appoſito, arctiſſimè eam obſeruauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt Argum per Mercurium interficiendum curarit. Iuno autem œſtro pellici immiſſo, ſummis eam doloribus ſine intermiſſione exagitauit, donec vicem illius miſeratus Iupiter, bona cum venia vxoris, priſtinæ eam formæ reſtituit. Hæc poſtea Oſiridi nupſit mutatóque nomine Iſis dicta eſt, quam Ægyptij vita functam, ob beneficiorum memoriam quæ in ipſos contulerat, diuinis honoribus ſunt proſequuti, ſacerdotéſque ei inſtituerunt, quos Iſiacos de nomine ejus appellarunt. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim.

Scripſit Suidas, Iſim Iouem ex Argo rapuiſſe, & cùm Iunonem timeret mutaſſe nunc in bouem candidam nunc in nigram, nunc in violaceam, cúmque ea oberrantem in Ægyptum veniſſe. De Iſide multa Plutarchus peculiari ſcripſit libello qui inter eius opera extat.

Iſium, Ægypti vrbs. Steph. & Æthiopiæ promontorium ad Arabicum ſinum, vide Iſeum.

Iſmael, filius Abraham ex Agar ancilla Gen. 29. Filius item Nathaniæ, 4 Reg 23. Filius Aſel, filij Elaſa, 1. Par 8. & 9. Lat. exauditio Dei.

Iſmaela, Arabiæ parua regio. Incolæ, Iſmaelitæ Stephano.

Iſmaelitæ, populi quos Moſes (vt quidam dicunt) Madianitas vocat, Gen. 1 Euſebius Agarenos ſiue Saracenos.

Iſmara Armeniæ maioris vrbs iuxta Euphratem. Ptol.

Iſmarus, ri, ſiue Iſmaraeorum, mons Thraciæ aſper & incultus ex vna parte, ex altera fertilis vinetis & oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Iſmarius, a, um, id eſt Thracius.

Iſmene, Oedipi filia. Statius 3. Thebaid. Cyrrhei cuiuſdam iuuenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt.

Iſmene, Bœotiæ vicus. Steph.

Iſmenias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarch. in Pericle, Cùm audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, Malus igitur. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.

Iſmenus, fluuius Bœotiæ non procul ab Auſide in Euripum Euboicum illabens. Dictus autem putatur Iſmenes, ab Iſmeno, Pelaſgi filio. Ouid. 2 Metam. Inde Iſmenius, a, um, i. Thebanus. *Iſmenides*, mulieres Thebanæ, & Apollo *Iſmenius*. Steph.

Iſmenius. Apollo dictus eſt ab Iſmenio colle Thebano vbi templum habet.

Iſmiel, nomen principis, 1. Par 4. Lat. nominatio Dei, aut admiratio vel ſtupor Dei.

Iſocrates, orator Athenienſis, vnus è decem dulcis & numeroſus in dicendo fuit: ad rempublicam non acceſſit, neque in concionem aſcendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad vitandam inuidiam eorum, qui libenter iis qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Ciuitatem tamen iuuit, Philippúmque in his quæ ad illum ſcripſit, Athenienſibus conciliare conabatur Pane-

uir. Panegyricus eius omnium pulcherrimus quem in Olympia hauſit, adhortans Græcos contra Aſiam, mutuis expoſtulationibus relictis. Gorgiam, exeitauit, vt idem quoque faceret. Optimæ eius orationes ceuſentur Arehidamus & Amartyrus ad Euthymum. Deceſſit annos ferè centum natus, poſt Atheuienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non ſuſtiuens nuntium tantæ cladis. Ex Philoſtrato.

iſocrates, ſuperioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipſe nobilis: reliquit orationes quinque, qui & vnà cum claris oratoribus certauit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid.

iſocrates & Machaon, præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes à Thucydide commemorantur.

iſonoæ, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

iſonoe. Aſſyriæ oppidum. Ptol.

iſora Nuarola, mulier quædam Veronenſis, quæ per totam vitam Philoſophiam verbo & opere profeſſa eſt. Hæc ſcripſit Dialogum, in quo diſputatur, vter grauiùs peccauerit, Adam an Eua. Quibus literarum laudibus adiecit, perpetuum virginitatis florem.

iſpa, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

iſpalis, Bæticæ Hiſpaniæ vrbs clariſſima, à qua & Iſpalenſis conuentus Plinio dictus: ficut Cordubenſis, Aſtigitanus & Gaditanus, Pomp. lib. 2. Strabo lib. 3. Romulea cognominata eſt. Hodie vulgò *Seuilia* dicitur. Ptol. lib. 2.

iſpalenſes, populos habet Plin. in Hiſpania Tarrac.

iſpellum, ciuitas in Vmbria, ex altera montium parte qua Camertes. Iſpolum olim dicebatur. Ptol. li. 3. c. 1.

iſpinum, Carpitanorum in Hiſpania oppidum Ptol.

iſpulum, Vilumbrorum (qui Vmbris magis orientales ſunt) vrbs Ptol. l. 3. c 3. Iſpellũ hodie.

iſpolis. Ptol. li 4. c. 3. vicus Syrtis magnæ. hodie Naim ciuitas.

iſrael, nomen Iacob inditum ei ab Angelo. Gen. 1 5. Lat. præualens ſiue dominans cum Deo.

iſraelitæ, populi ab Iſrael ſic cognominati, 1. Reg. 5.

iſreela. nomen viri, 1. Paral. 25 Lat præualens, aut dominans Deus, ſiue rectitudo Dei aut canticum Dei.

iſſa, inſula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacens & Illyriæ, cum oppido eiuſdem nominis, Ptol. lib. 2. Strab. lib. 7. Pomp. lib. 2. Ab ea fit Iſſæus, a, um. Eſt item catellæ nomen apud Martial. lib 1. Epig. 1 54.

iſſa, vrbs in Leſbo Imera etiam dicta, deinde Pelaſgia & Iſſa, ab Iſſa Macaris filia. Steph.

iſſa, inſula & vrbs. Ptol. in mari Illyrico. Hæc Liſſa Sophiano nominatur.

iſſachar, nonus filius Iacob ex Lea vxore ſua, Gen. 30. nomen tribus. 3. Reg. 4. Lat. eſt merces vel præmium.

iſſatis, Parthorum vrbs, oppoſita quondam Medis. Plin.

iſſedon Scythica, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptol. Eſſedon Stephano, *Surtvis* Caſtaldo. Hæc ſola ferè toti orbi terrarum Rhabarbarũ ſuppeditat. Eſt & alia *Iſſedon Serica* apud eundẽ. Ptol.

iſſorium, mons Laconiæ, vnde Diana Iſſoria. Steph.

iſſus, vrbs inter Syriam & Ciliciam, vbi Alexander Darium vicit: ideóque Nicopolis ab eo dicta eſt: hinc Iſſicus ſinus, ciuis Iſſæus. ibidem fluuius eſt nomine Pinarus. Steph.

iſter, fluuius Europæ longè maximus, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ, ex aduerſo Rauriei Galliæ oppidi, multis intra Alpes millibus ac per innumeras lapſus gentes, ſexaginta auctus amnibus, in Pontum ſex oſtiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur, præſertim à fonte vſque ad cataractas, quæ ſunt in montibus Daciæ, non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Iſtri dicuntur huius fluminis accolæ Lucan. lib. 4.

Iſter, ſiue Iſtrus hiſtoricus Callimachi diſcipulus, vnde Callimachius dictus eſt, varia ſcripſit, quorum meminerunt Athenæus Harpocration, Plutarchus, Laërtius, Euſtathius, Stephanus & alij. Duo autem fuere Iſtri, alter Alexandrinus, vt videre eſt apud Plutarchum in quæſtionibus Græcis, alter Calatianus fuit vt videre eſt apud Stephanum in voce Calatis.

Iſthemo, ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ. 15. Lat: ignis admirationis, vel conſummationis, vel perfectionis aut ſimplicitatis.

Iſthmia, intra quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari ſolẽt in honorẽ Neptuni, inſtituta à Theſeo (vt Plutarcho videtur) aut certè in honorẽ Palęmonis, vt ex Archiæ Poetæ Græco Epigrãmate colligitur, quod etiã hodie circumfertur. Huius certaminis victores pinu coronabãtur. De inſtitutione horũ ludorũ ſic ſcribit Plutarchus in vita Theſei, Theſeus primus Neptuno certamen inſtituit, gloriatúſque eſt ſolitus, ob Herculem Ioui, ob ſe verò Iſthmia Neptuno celebrari. Dicta autem ſunt Iſthmia à Peloponneſi Iſthmo, in cuius faucibus celebrabantur non procul à Neptuni templo, quod illic erat in primis celebre.

Iſthmus, varij ſunt Iſthmi apud Geographos Peloponneſi videlicet, Ægypti, Tauricæ Cherſoneſi, Ponti Euxini in Sarmatia Europæa.

Iſtiæa, Ionicè pro Eſtiæa, vrbs Eubœæ, quæ nunc Oropus: Gentile, Eſtiæus: nam Iſtiotes ab oppido Theſſaliæ deſcendit.

Iſtiæotis, Græciæ regio, quæ ad Oſſam &

Olympum iacet. Herodot.

iſtob, i. vir bonus & ſimplex, 2. Reg. 10.

iſtone, mons Corcyræ proximus: vnde Iſtonæus. Steph.

iſtonium, Celtiberorum in Hiſpania oppidum, vide Hiſtonium.

iſtria, Italiæ regio, poſt flexum Adriatici ſinus Illyrico contermina, quæ in latitudine ſexaginta paſſuũ millia, in circuitu centũ viginti quinque millia complectitur, à Phormione, nunc Tiſano fluuio ad Banaticum ſinum extenſa, in quo Arſia amnis decurrens Iſtriam ab Illyrio dirimit. Huius regionis incolæ Iſtri dicuntur. Hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe, miſſis ab Æta rege ad Argonautas perſequendos: qui vt à Ponto intrauerunt Iſtrum, nec raptores inueniſſent, ſiue metu regis, ſiue tædio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam conſederunt, Iſtríque ex amnis nomine, quo à mari conceſſerant, ſunt appellati. Iſtria quoque eſt oppidum ad Danubij oſtia ſitum, vt ex Arriano in Periplo docet Pintianus.

iſtriana, ciuitas ad mare Perſicum: Gentile, Iſtrianites, vel Iſtrianeus. Steph. Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

iſtrianus, Tauricæ Cherſoneſi fluuius. Ptol. *Calamita* fortè hodie Nigro.

iſtrici, populi ad Pontum Euxinum. Pomp.

iſtrinus, a, um, gentile, vt apud Herod. in Melpomene Ariphithi Scytharum regi vxor erat Iſtrina, i. ex Iſtria quæ Sylem filium Græcam linguam literáſque edocuit.

iſtropolis, vrbs Thraciæ non procul ab oſtiis Iſtri, Mileſiorum colonia. Plinius libro quarto, cap. 11.

iſtrus, vrbs Cretæ, quam Artemidorus Iſtronem vocat. Altera eſt in Põto, hinc Iſtrius, Iſtrianus, Iſtrinus. Tertia, inſula cum oppido eiuſdem nominis iuxta Triopium Cnidiæ. Quarta, vrbs Iapygiæ. Vide Iſter & Iſtropolis.

iſtula, fluuius ad ſinum Germanicũ, Ortum verſus. Vide Viſtula.

iſtus, inſula Africæ, ab Afris. Vdenoë dicta, à Phœnicibus, *Cella Rorſath*, quod exponitur Iſtonis: naui enim ſimilis eſt: Gentile, Iſtius. Steph.

iſueli, Æthiopiæ populi. Plin.

iſuhaia, nomen principis, 1. Paral. 4. Lat. comprimens, vel humilians Dominus ſiue meditatio Dei.

iſura, inſula eſt ſinus Arabici. Plin. libro ſexto, c. 28.

iſurium, Albionis inſulæ vrbs, Ptol. *Aldburg*, hodie.

iſus & Antiphus, Priami filij: verùm Antiphus ex Hecuba ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet Iſus. Homerus in Iliade.

iſus, Bœotiæ vrbs. Strabo.

I T

italianus, vnus ex ducibus Philippi Mariæ ducis Mediolanenſis, quem ſecuri percuti iuſſit, quòd cum Florentinis in quos bellum gerebat, diceretur clam conſentire. Volat.

italia, Europæ regio nobiliſſima, priùs Heſperia dicta, ſiue ab Heſpero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulſus, & Hiſpaniæ & Italiæ dedit nomen: ſiue, vt Macrobius inquit, ab Heſpero ſtella: quòd occaſui ſubiecta ſit. Dicta enim fuit Oenotria, vel à bonitate vini, quod in Italia naſcitur (nam Græci οἶνον, vinum dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Poſtea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italo docuit, & leges condidit, eámque partem, in qua poſtea Turnus regnauit, à ſuo nomine Italiam appellauit, Virgilius 1. Æneid. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt, propterea quòd Græcorum veteri lingua Itali vocati ſint, à quorũ multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Auſonea, non totius Italiæ, ſed partium quarundam ſunt nomina. Latium enim eſt ea pars Italiæ, quæ citeriori Tyberis ripæ adiacet, vbi hodie eſt Roma. Auſonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutij partem, quæ Siciliæ objicitur, & Salentinos intercepta eſt: vnde etiam vicinum mare Auſonium appellatum fuit. Eſt autem omnis Italia in formam cruris, inter Adriaticum & Tuſcum mare, à iugis Alpium dorſóque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens vſque ad fretum Siculum in vltimo ſuſcinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium ſpectat mare, alterum Siculum in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo, quæ ab Auguſta Prætoria, in Alpino limite ſita, per Romam Capuámque porrigitur, vſque ad oppidum Rhegium, Solino teſte, decies centena & viginti millia paſſuum continet: latitudo verò quadringenta decem, vbi maxima latitudo: vbi verò minima, centum triginta ſex: habétque vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septentrionem terminum habuit Rubiconem fluuium, quem Auguſtus in ſua deſcriptione ad ipſas vſq; Alpes protulit. Regiones maximè inſignes ſexdecim habet, quarum nomina antiqua & recentia ſunt hæc, Liguria, nunc *Riuiera di Genua*: Hetruria nunc *Toſcana*: Vmbria, nunc *Ducato di Spoleto*: Latium, nunc *Campagna di Roma*: Campania fœlix, nunc *Terra di Lauore*: Lucania, nunc *Baſilicata*: Brutij nunc *Calabria inferior*: Magna Græcia, nunc *Calabria ſuperior*: Salentini, nunc *Terra d'Otranto*: Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*: Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*: Samnites, nunc *Abruzzo*: Picenum, nunc *Marca Anconitana*: Flaminia, nunc *Romagna*: Æmilia nunc *Lombardia di qua dal Po*: Gallia

lia Tranſpana, nunc *Lombardia di la dal Po*: Veneti, nunc *Marca Treuigiana*: Forum Iulij, nunc *Friuli, & Patria*: Hiſtria nunc *Iſtria*, Vmbilicum totius Italiæ in agro Reatino. Velinum lacum conſtituit Plin. ex Varronis ſententia. Huic lacui vicinus eſt ager Roſellanus (*Roſea iura velint*. Virgilio) totius Italiæ fertiliſſimus, nunc circa Bononiam & Mutinam. Blondo autore, Sabellicus Italici nominis principibus vrbibus, ex vulgi prædicatione, hæc epitheta adſcribit: dires Venetiæ, Mediolanum ingens, ſuperba Genua, pulchra Florentia, Bononia ferax, Rauenna vetus, Roma ſancta, & Neapolis nobilis. Plura vide apud Sempronium. M Catonem, Polybium libro ſecundo, Strabonem, Blondum, Volaterranum, Sabellicum & Leandrum in deſcriptione Italiæ.

italica, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur. Strabo. Alia in Hiſpania, patria Silij Italici. Et inde Adrianus imperator ortũ habuit.

italica, Steph. ciuitas, Bæticæ. Ptol. lib. 2. cap. 4. Patria Traiani Cæſaris. hinc Italicenſes, dicti ſunt populi ab Italica Hiſpaniæ vrbe. *Seuilla la vija* hodie.

italus & Atlas dictus eſt Kitim, Ianigenarum rex. Hic filiam ſuam Electram Ianigenarum principi Gamboblaſconi dedit coniugem: & Romam filiam ſuam primam ſub reginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſ. Hæc Roma prima vrbis Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, vt meritò vrbs diceretur. Fab. Pictor.

italus, Cheruſcorum rex, anno ab vrbe cond. 799.

italus, Telegoni & Penelopes filius. Italiam ex ſuo nomine denominauit Hygin. Fab. 127.

itamus, Arabiæ fœlicis portus. Ptolem.

itani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum, hodie *Paleccaſtro*. Eſt & promontorium. Steph.

itargis, Germaniæ fluuius Ouidio, quem alij omnes Viſurgim vocant. Sic enim ait,

Decolor infecta teſtis Itargis aqua. Turnebus.

itæa, vicus in tribu Acamantide. Tribulis, Itæus. Steph.

itea Danai filia Antiochum maritum occidit. Higinus fab. 170.

itemales ſenex qui Œdipum expoſuerat ex pedum cicatricibus & talorum agnouit Laij filium eſſe. Hygin. fab 65.

itesui, Galliæ Lugdunenſis populi. Plin.

ithabalus, rex Tyri.

ithaca, vulgò, *Val du compere*, inſula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyſſis patria frequentibus ſcopulis aſpera. Caprarum fertiliſſima, in qua nullus omninò lepus viuere poteſt. Virg. 3. Æn. In ea vrbs eſt eiuſdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota inſula interdum dicta eſt, Neritos.

ithaca, Stephanus, inſula prope Cephaleniam ab Ithaco conditore dicta, vnde Vlyſſes Ithacus. Eſt & aliud Gentile, Ithaceſius.

ithaceſiæ, paruæ inſulæ contra Vibonem Calabriæ vrbem. Plin.

ithai, filius Rubai, 2. Reg. 23. qui & Ethai, 1. Paral. 11. Lat. robuſtus aut ſignum, vel vomer, aut Syriacè, veniens.

ithamar, filius Aaron filij Amram, filij Caath, filij Leui. Exod. 9. 1. Par. 6. Lat. inſula palmæ vel Dactylorum, aut inſulæ commutatio vel permutatio, ſeu væ palmæ vel commutationi.

ithobalus Aſtartes ſacerdos, occiſo rege Phelo, regnum Tyrium occupauit, cui ſucceſſit Badezorus filius & huic Magtenas Pygmalionis & Dictus pater. Ioſeph. lib. 1. contra Appionem.

ithome, oppidum Phthiotidis, regionis Theſſaliæ. Hom. in Catalogo.

ithome, vrbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonij poſt decem annorum obſidionem in deditionem acceperunt. Thucydides lib. 1. Statius 4. Thebaid.

ithon, Theſſaliæ vrbs. Heſych.

itona, ciuitas in Bœotia, ab Itono Amphyctionis filio, quem alij Ithonem vocant: à qua & Pallas Ironia eſt appellata. Siue, vt Strabo inquit, ciuitas Theſſaliæ, ad Amphryſum fluuium ſita. Vide Iton, ex Steph.

ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orcheſtra ſaltabant.

ithyra, vrbs in Tauro monte Parthiam verſus, à qua Ithyreus, a, um. Eſt autem Ithyreus epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus & Ithyreas ſagittas, id eſt Parthicos arcus, & Parthicas ſagittas, eò quòd Parthi præcipuè arcubus & ſagittis vtebantur in prælio. vide, Ituræi.

itius portus inter Belgas, Morinis Oceanóque mari finitimus, Ambianis & Atrebatibus proximus à continenti. Angliæ xxx. M. paſſuum diſtans, & traiectui commodiſſimus, cui ad dextram Zelandia & Flandria, ad ſiniſtram Comitatus qui dicitur *Ponthieure*, Picardiæ pars, & Normandiæ Ducatus. Ex oppoſito verò Angliæ conſiſtit. Oppidum eſt illic populorum quibus Caletis nomen eſt. Id adiecto Ilij portus nomine, vt quibuſdam placet, Calitium nuncupatur, Morinenſis diœceſis. Hic cùm ducentis & decem annis in poteſtate Anglorum fuiſſet, tandem à Gallis receptus eſt, anno Domini 1557. quarto Idus Ianuarij. Hunc portum memorat Lucanus. Dictus autem videtur Itius ab irando, vt innuit Paulus Æmilius lib. 7. de rebus geſtis Francorum.

iton, vrbs Theſſaliæ, aliqui *Ituna* vocant, à

frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itone heroe, vnde & Pallas Itonia, quæ & Itone, & Itonea & Itonis Itonias, quòd in hoc oppido eximium haberet templum, ſummoque honore coleretur.

itone, ciuitas in Epiro, Italiæ item & Bœotiæ, & Lydiæ: ciuis, Itonius: Item. Itone, regio ſub Hæmo. Steph.

ituræi, populi Syriæ Cœles, in Arabiam vergentes, accolas qui plana incolunt, perpetuis excurſionibus infeſtantes. Hi arcu potiſſimùm vtebantur in bello: vnde Ituræi arcus à poëtis plurimùm celebrantur. Virg. 2. Georg.

Ituræos taxi curuantur in arcus. vide Ithyta.

ituræa regio, à qua Ituræi populi. Ituræi, vt ait Probus natio Scytharum. Strab. lib. 17. Montanam regionem Ituræi & Arabes habent, malefici omnes Plinius libro quinto in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, ſcribit eſſe Ituræorum gentem.

ituricenſes, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Plin.

ituriſſa, Pomponio & Ptolemæo, Vaſconum vrbs in Hiſpania. Hodie *Sangueſſa* in Nauarræ regno putatur.

iturum, Vmbriæ eſt oppidum non procul ab Iſpello. Strab. li. 5.

ityca, vrbs Libyæ, Tyriorum colonia: Gentile, Itycæus. Vide Vtica, Vtici & Syracuſæ.

itylus, filius Zethi, ex Ædone coniuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cuius fœcunditati inuidebat, quòd iam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore manè cognito, doloris impatientia contabuit, & deorum miſeratione in luſciniam, aut, vt alij malunt, in carduelem eſt commutata.

itymoneus, Hom. Hyperochi filius, vir in primis ſtrenuus, qui in bello Pyliorum cum Helidenſibus à Neſtore iaculo eſt interfectus.

itys, Phocydis regionis locus, celebris fabula de aue Daulia. Thucyd. li. 2. eſt & fluuius Albionis inſulæ apud Ptol. *Aſſia*, Camdeno.

itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Paudionis Athenienſium regis filia, quem mater interemit Tereóque viro ſuo, quod Philomelæ ſorori ſuæ vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam vxoris impietatem cùm Tereus agnito filij capite deprehendiſſet, ſtrictóque enſe Prognen & Philomelam inſequeretur, in Vpupam dicitur eſſe commutatus, Progne verò in Hirundinem. Philomela autem in Luſciniam, Itis denique in Phaſianum.

I V

Iuba, rex Mauritaniæ Pompeianarum partiũ conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem à Cæſare in Africam miſſum, cum omnibus copiis deleuit. Victo verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commiſſoque prælio ſuperatus, cùm nulla iam ſpes reliqua eſſet, magnificè epulatus, cum Perreio mutuis vulneribus concurrens, fortiſſimè cecidit. Cæſar poſtea eius filium in triũpho duxit. Plutarchus in Cæſare: De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus eſt triumpho: fortunatiſſimam vtique captiuitatem, qua effectum eſt, vt ex Barbaro & Numida inter doctiſſimos ſcriptores connumeretur.

iuba, ſecundus ſuperioris filius vir multiiugæ eruditionis paternæ dignitatis planè exſors non permanſit. Nam Auguſtus eum ſtudiis iam egregiè excultum, ſuáſq; ſecutum partes aduerſus Antonium, pro paterno regno quibuſdam Getuliæ partibus, & Bocchi ac Bogudis ditionibus donauit, præterea vxorem ei dedit Cleopatram Selenen iuniorem Antonij triumuiri ex Cleopatra filiam. Edidit inter alia commentarios de Libya, libros quatuor theatricæ hiſtoriæ, & duos de Aſſyriis, aliáque quam plurima. Vide Dionem, Plinium, Plutarchum, Tertullianum, Athenæum, &c.

iubal, filius Lamech ex Ada vxore. Geneſ. 4. Lat. defluens, ſiue apportans, vel inueteraſcens, aut germinans, ſiue iubileus, aut buccina.

iubal, Celtarum rex primus, qui eò à Iano, hoc eſt, Noa patre ſuo miſſus. Beroſ. li. 3.

iubaldal, filius Heberi, Celtiberorum rex.

iubilius, Hermũduorũ rex, anno ab vrbe 802.

iucadam, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. incuruatio, ſiue incendium populi.

iuchal, filius Selemiæ, Iere. 37. Lat. Domini omnia, aut conſummatio.

iud, ciuitas in tribu Dan, Ioſ. 19. Lat. laudans, ſiue continens.

iuda, quartus filius Iacob ex Lea vxore, Gen. 29. Lat. laudatio, ſiue confeſſio.

iudæa, quæ & Chananæa & promiſſionis terra, quæ ſancta in Scripturis ſacris nuncupata eſt, Syriæ regio in Aſia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & ſalſum. Num. 34. vbi quõdam Sodoma & Gomorrha vrbes ſuæ erant, vltra quod Iordanis fluuius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Poſt quos Moabitæ terram occupant: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldæorum eſt regio. Perſia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in cuius tergo Libanus mons terminus Iudææ cernet. Damaſcus deinde & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Aſſyria [illegible]unt, quæ reſpiciunt & extenduntur ad Orient[illegible]m plagam. Vlterius Sidon & Tyrus Occi[illegible]tem verſus declinant & extenduntur. Occidentem verſus Philiſthiim, quæ Palæſtina & Allophylorum

terra dicitur, incipit, vltra quam mare magnum, quod & mediterraneum. Exod.23. hoc Palæſtinorum mare appellatur. Ad meridiem Amalecitæ habitant. Num.13. poſt quos Seir mons, & Edomitæ: vltra illos Madianitæ ſedent, deinde eſt mare rubrum, vltra quod Ægyptus ſita eſt ad Occidentem Iudææ extenſa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut Marc 3. & Pſal.76. Notus in Iudæa Deus. Aliquando duæ tantùm tribus, Iuda & Benjamin appellantur, ad diſtinctionem Galileæ & Samariæ, aliarúmque in terra promiſſionis regionum. Obſeruabis itaque apud hiſtoricos Iudæam pertinere ad Palæſtinam: Galilæam verò atque Samariam ad Phæniceam. Neque obſcurum eſt poſt Salomonis mortem. decem tribus Iſrael defeciſſe à Roboam ad Ieroboam Ephratæum. 3. Reg.12. exinde duæ tribus, Iudæ ſcilicet & Benjamin, quæ ſemini Dauidis adhæſerant, nunc Domus Dauid, nunc Regnum Iuda, aut Ieruſalem in Scripturis potiſſimum à prophetis nuncupatæ. Sicut decem tribus, quæ defecerant, regnum Iſrael. domum Ioſeph, Ephraim regnum, Samariæ, Iezraël, Bethel, Bethauen appellari notum eſt.

iudæi, qui & Hebræi & Iſraelitæ gens, quæ quondam Iudæam ſiue Palæſtinam habitauit: nunc verò per totum orbem terrarum diſperſa. Nuſquam proprium locum poſſidens: vbique & apud omne hominum genus odioſa & tributaria. Germanis *Iüdes*, Italis, *Iudas*, Gallis, *Iuifs* appellantur.

iudaia, vxor Extar 1.Par.4. Lat. laudatio, ſiue confeſſio Domini.

iudas, filius Mathatiæ, filij Ioannis. 1.Macch. 2. vnus ex duodecim Apoſtolis. Matt.10.

iudas, Ezechiæ Galilæus, ſeditionem mouit. Inde Simeon Herodis ſeruus, ſumpto diademate, qui à Grato victus fuit, atque interemptus demum ab Athronge paſtore, propter quas ſeditiones 11. fermè millia hominum à Varo in crucem ſunt acti. Ioſep.lib.17.c.15.

iudas, Gaulanites, adiunctis ſibi quibuſdam Phariſæis, ſeditionem mouet contra Romanos & nouam ſectam inſtituit eorum, qui nemi nem Dominum ſuum agnoſcerent, quam Deum. Ioſephus lib.12. cap.3. De bello Iudaico lib.2. cap.2. De Iudæorum hæreſibus libro Antiquit.18. capite 5. Eutropius lib.1. cap.3. anno ſalutis 12.

iudas, ſummus ſacerdos, Ieſum fratrem germanum in templo Hieroſolymis, interfecit, anno a diluuio 1930.

iudas, xv. vltimus ex Hebræis Hieroſolymorum epiſcopus, an. ſal.131.

iudas, ſcriptor quidam eccleſiaſticus, qui de ſeptimanis, quæ à Daniele referuntur, diſſeruit, qui etiam diuulgatam Antichriſti, præſentiam iam iam exiſtimans imminere, ex perſecutionũ ſæuitia, multorum ex noſtris fidelium animos perturbauit. Euſebius li 6.c.3.

iudi, filius Nathaniæ, filij Selemiæ, filij Chuſi, Ier.36. Lat. laudatio, ſiue confeſſio.

iudith, nomen viduæ cuiuſdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitus regis Aſſyriorum patriam ſuam obſidentem dolo premit, Iudith 8.

iudocus, Britonum regis filius, qui relicto principatu, poſt patrem erat ſucceſſurus, byſſum & purpuram, in pannoſas & viles commutauit tunicas. Volat.

iueruia, Steph. & Ptol. inſula in Septentrionali Oceano, tantùm ferè à Britannia diſtans quantum Britannia abeſt à continente. Cæſar Hiberniam vocat, Mela Iuuernam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Satyr.2. nunc Irlandia dicitur, vulgò *Ireland*. Anglorum regibus patet.

iugantes, Britanniæ populi. Tacit.

iugatinus deus, qui iugis præeſſe putabatur.

iugatius, vicus Romę dictus, qui Iunonis Iugę ara erat, quam putabant matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Æquimelio & Fortunæ templo vicinum ſtatuit.

iugulam, ſignum eſt quod Actius appellat Oriona. Huius ſigni caput dicitur ex tribus ſtellis: quarum infra duæ claræ, quas appellant, humeros, inter quas quod videtur Iugulum & Iugula dicta.

iugurtha, filius Manaſtabalis, fratris Micipſæ regis Numidarum, quem patruus moriens, hæredem regni ſui conſtituit, vnà cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale & Hienpſale: quos ille poſtea beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, vti ſolus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum aduerſus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiáque præter omnium expectationem, multos in annos eſt protractum: quo temporis interuallo, vario ſæpe euentu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus ſuis ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus: ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ triumpho ductus, tandémque in carcerem coniectus, animi dolore periit. Salluſtius de bello Iugurthino.

iuhonum ciuitas, cuius Tacitus meminit lib. 13. Ann. Huionum legunt paucis tranſpoſitis literis. Becanus & Lipſius ex Pighij ſententia. *Hoye*, oppidum ſic dictum, ſitúmque in Eburonibus ad Moſam fluuium.

iulia, vrbs Italiæ, à Dedalo condita, Stepha.

iulia, Plinius libro quarto, cap.34. Norici oppidum.

iulia Fidentia, Hiſpaniæ oppidum inter Bætim amnem & Oceanum ſitum. Plin.li.3.c.1.

iulia claritas, Bæticæ oppidum in conuentu Aſtigitano Plin. ibidem.

iulia fama, iulia vicus, iulia concordia, iulia contributa, iulia reſtituta, iulia fœlicitas, eiuſdem Bæticæ oppida, apud Plinium eodem loco. Plures aliæ iuliæ apud Geographos frequenter occurrunt.

iulia, Auguſti filia parum ſecundæ famæ, adeò vt ob frequentia adulteria à patre ſit in inſulam relegata.

iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

iulia gens, dicta eſt ab Iulo Aſcanio, ſiue à Iulo, Iuli Aſcanij filio, inquit Feſtus, ἰυλαῖς (inquit Steph. dicti ſunt Romani à rege, qui etiam menſi Iulio nomen dedit, vel ab Iulide.

iuliacum, Germaniæ inferioris vrbs. Anton. *Gulich* hodie. Medio itinere eſt inter Coloniam Agrippinam, & Traiectum ad Moſam.

iulianus VII. Hieroſolymorum epiſcopus ex Gentibus, anno ſal 160.

iulianus, Alexandriæ epiſcopus, ann. ſalu. 181. Euſeb. li.5.c.9.

iulianus, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus an. ſal. 251.

iulianus, Cardinalis cecidit ad Varnam in bello Vngarorum, an. ſalutis 1445.

iulianus Saba, eremita, cùm aliquantò intentiùs Deum deprecaretur, eo ipſo die, quo cæſus fuit Iulianus Apoſtata, reſciuit, quamuis pluribus quàm 20. ſtatiuis exercitus abeſſet ab eo loco, in quo precibus vacabat. Ainnr autem deprecantem ipſum cum lachrymis, ſubitò repreſſo fletu, lætitia repletum, & vultu hilari fuiſſe, quo gaudium mentis facilè deprehenderetur. Hac eius familiares mutatione notata orant (vt exponat occaſionem gaudij: tum ille reſpondit. Suem agreſtem, vaſtatorem vineæ Domini, pœnas exoluiſſe iniuriarum erga Dominum ſuarum, & nunc iacere mortuum. Theod. lib.3.c.24. hiſt. eccleſ.

iulianus, Cos. cum Torquato, an. ab vrb. 900.

iulianus, Cos. cum Piſone, an. ab vrbe 927. 11. Cos. cum Criſpino, ann. ab vrbe 976.

iulianus hæreticus Pelagianus, contra gratiã Chriſti dogma effudit, ann. ſal. 415.

iulianus, cognomẽto Apoſtata (quòd à Chriſtianiſmo ad Ethniciſmum, impiè deſciuerat) Conſtantij imperatoris filius, puer bonæ indolis apparuit ab initio, & inſtitutus Chriſtianiſmo rnnc cœpit eſſe fidei deſertor, cùm contra Chriſtianos edidit librum, quem argutiſſimè Cyrillus, Alexandriæ epiſcopus, confutauit. Galliis, primum fuit præpoſitus: vnde & in campis Argentorarenſibus, cum parua manu, infinitas hoſtium deleuit copias: ob id, aſſenſu militum concordi Auguſtus eſt vocatus. Hinc Conſtantinopolim profectus eſt in Perſas bellum geſturus, Chriſtianos ſchola prohibuit, ne doctores artium liberalium eſſent, vnde materia deeſſet, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Ornamenta diuino cultui dicata, & ſacras eccleſiæ pecunias auferebat ſacerdotes & clericos populúmq; Chriſtianum crudeliter vexabat: templáque diruebat, Prælio tandem cum Perſis commiſſo, acceptóque lethali vulnére, & manu cruore repleta, vt in Deum noſtrum blaſphemaret, in aërem ſanguinem proijciens, dixit, Viciſti tandem Galilæe, viciſti: ſic enim Chriſtum vocare ſolebat, Chriſtíque cultores Galilæos appellabat, Sozom. li.6.c.7. & 19. hiſt. trip.

iulienſes, Carnorum in Europa populi. Plin. alij in Aſia minori, circa Phrygiam majorem. Eidem.

iulias, Iudææ oppidum ad latus exortiuum Geneſare lacus. Plin. li.5.c.15.

iuliobona, Galliæ Celticæ vrbs. Ptol. lib.2. c. 8. vulgò *Honfleur.*

iuliobrica, Ptol. li.2.c.6. Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Logronio.*

iuliodunum, Galliæ oppidum. *Lodun*, Paradino.

iuliola, Sardiniæ vrbs. Ptol. *Longoſarda*, Nigro.

iuliomagus, Germaniæ vrbs circa Martianam Sylnam, *Pfallendorf* Rhenano.

iuliomagus, Andium ciuitas in Gallia. Ptol. li. 1.c.8. vulgò *Angiers.*

iuliopolis, Miſiæ oppidum. Plut. li.6.c.31.

iulis, oppidum inſulæ Ciæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus à ſuauitate cantus dictus eſt vt in Suida legitur. idem primus, cecinilſe encomia fertur) & Bacchilidæ, & Eraſiſtrati medici & Ariſtonis Peripatetici. Apud eos lex erat, ſenes majores ſexagenariis occidi, vt victus cæteris ſufficeret.

iulium Carnicum, Ptol. li.2. c.14. vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Gorlitia, dinonis Auſtriæ.

iulium præſidium, Luſitaniæ ciuitas. Ptol. hodie *Santaren.*

iulius II. Pontifex CCVII. ann. ſal. 1503. Bononiam pulſis Bentiuolis vi cepit: Seruiam. Rauennam, Imolam, Fauentam, Forumiulium, & reliquas eccleſiæ, vt vocant, terras à Veneris occupatas, armata manu obtinuit: Mutinam & Mirandulam cepit. Bononia ab eo defecit. Guichardinus.

iulius XXXIII. Romauorum epiſcopus, anno ſalutis 335.

iulius

Iulius v. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 151.

Iulius Paulus iuriſconſultus, vir doctiſſimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à conſi[illegible]js, anno ab vrbe 976.

Iulius Aficanus, Cos. cum vi. Traiano Auguſto anno ab vrbe 864.

Iulius Africanus, Conſul cum Maximo, anno ab vrbe 988.

Iulius Antonius, Conſul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

Iulianus Rufus, Cos, cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

Iulius Ruſticus, Cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 914.

Iulius Meſſala, Cos. cum Grato, anno ſalutis 131.

Iulius Seuerus, Conſul cum M. Rufino Sabiniano, anno ſalutis 155.

Iulius Maximus cum filio Maximino, xxvi. Romanorum imperator, Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos vndiq; interfecit, Capito. Herodianus libro 7.

Iulius Cæſar, omnium Romanorum Imperatorum primus, idémque clariſſimus, quémque vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modò conferre, verùm etiam iure poſſumus præponere. Ejus res geſtas paucis perſtrictas. vide apud Plinium libro ſeptimo, cap. 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Aſcanio Æneæ filio tractum putatur. Virgilius libro 1. Æneid. Hujus honori tributum eſt, vt ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) Iulius fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet à Martio, à quo Romani ſuum olim auſpicabantur annum. Vide C. Iulium Cæſarem.

Iulius, filius Æneæ, alio nomine Aſcanius, vide Ascanivs.

Iulius Cordus hiſtoricus, qui vitas imperatorum ſcripſit.

Iulius Montanus, poeta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.

Iuna, Albaniæ vrbs. Ptol.

Iunganni, Ligures incolæ Alphigi oppidis diſtant à Monœci portu ſtadijs quadringentis octoginta. Perottus.

Iuncaria, Ptol. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs mediterranea.

Iunia, nomen viri concaptiui Pauli. Rom. 16.

Iunius, ſextus eſt in ordine menſium, à iunioribus dictus, quemadmodum Maius, à maioribus. Ouid. 6. Faſtor.

Iunius Brutus, vide Brvtvs.

Iunius Bleſus, Africæ Procos. Tarfarinam fudit, fugauitque, anno ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

Iulius Donatus, Cos. collega Cornelij Secularis, anno ab vrbe 1012.

Iunius Maximus, II. Cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.

Iunius Tyberianus, Cos. cum Aurel. probo Auguſt. anno ab vrbe 1033. II. conſul cum Caſſio Dione, anno ab vrbe 1043.

Iuno, Saturni & Opis filia, ſoror & coniux Iouis, dea regnorum & diuitiarum, quæ & nubentibus præeſſe creditur, vnde Pronuba vocatur & parturientibus obſtetricari, vnde Lucinæ nomen ſumpſit. Filiam habuit Heben, quam ex ſylueſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline inuitata auidiùs comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit: quanquam Ouidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe. Olenij tantùm floris contactu. Phyſici Iunonem aëra interpretantur: ideóque Ioui & ſororem & coniugem dictam volunt, quod ſumma ſit aëris cum æthere cognatio & ſimilitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finẽ libri primi Metamorph. Cicer. 2. de natura deorũ, Iunonem à iuuando dicit eſſe nominatam.

Iuno Ægyptia, Rheæ & Cameſenni filia, nata anno primo regni Semiramidis, cognominata Iſis maxima, frugifera, legifera, ſoror & vxor Oſiridis Beroſ. li. 4.

Iunonis promontorium, apud Melam lib. 2. c. 6. ad finem. Nunc vulgò dicitur *Sancta Maria* vel *El puerto de Sancta Maria*, vt teſtatur Oliuarius in Melam.

Iunonia maior & minor, inſulæ & fortunatis. Plin. li. 6. c. 32.

Iunonis ara, lacus, murus, prata, promontoria, Sacra templa, varij loci ſunt apud Geographos: Ptol. Strabo. &c.

Iunonis promontorium, quam Acræam vocant vt ſcribit Liuius 32. eſt aduerſus Sicyonem in Peloponneſo. Nunc *Capo giallo* dici habetur in Liuio Italico Iacobi Nardi.

Iunonis ſacrum, Ptolemæo vna ex Pelagijs inſulis, iuxta Africam. *Gozo* eſt Hieronymo Alexandrino in bello Melitenſi. Quintinus Heduus facit ex hoc Iunonis templo Ptolemæi inſulæ Melitæ promontorium, cujus nomen recens ineffabile dicit, niſi gentis ore, in ipſius autem vertice eſſe hodie ædiculam Diuæ Virginis in Corte cognominatam.

Iupiter, Opis & Saturni filius in Creta inſula eodem cum Iunone partu editus & in Ida mõte à Curetibus educatus, ídque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios ſuos omnes deuorabat. Cùm autem in virum adoleuiſſet, cognouiſſetque etiam tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundíque imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diuiſit: ac Ioui quidem cœli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium ob-

tigit. Iunonem deinde ſororem ſuam vxorem duxit, quæ et Vulcanum peperit. Cic. 3. de Natura deor. tres enumerat Ioues, ex quibus primum & ſecundum natos in Arcadia, alterum patre Æthere, ex quo etiam Proſerpinam natam ferunt, & Liberum: alterum patre Cœlo, qui genuiſſe Mineruam dicitur: quam principem, & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretenſem Saturni filium, cuius in illa inſula ſepulchrum oſtenditur. Phyſici interpretantur Iouem eſſe elementum ignis, dictúmque Iouem putant à iuuando, eo quod nulla ſit res, quæ ſic omnia foueat, quemadmodum calor. Nonnunquam tamen à poetis pro aëre, ſeu aperto cœlo accipitur. Horat. 1. Carm.

—— manet ſub Ioue frigido.

Aliquando etiam pro pluuia. Virg. li. 2. Georgicorum.

Et iam maturis metuendus Iupiter vuis.

Aliquando per Iouem intelligimus ipſam vim duorum ſuperiorum elementorum, quæ actiua eſt dum agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quamuis trecentos Ioues à M. Varrone enumeratos Tertullianus teſtetur, tamen huic omnia tribuimus, ne multitudo memoriam fallat. Ethnici varia Iouis ſtupra, & adulteria, raptus & latrocinia, tyrannorum mores ſub fabellarum veterum inuolucro repræſentare aſſerunt. Auro corrupit Danaen, quod artes eorumdem deſignat, vide Horatium Carm. li. 3. Ode 16.

Incluſam Danaen. &c.

Metamorphoſes variæ Iouis demonſtrant tyrannos & ſceleratos homines libidini deditos facile in omnes brutorum formas mutari, & ad turpiſſima quæque dilabi.

Iupiter Belus, ſecundus rex Babyloniæ. Saturni filius, hoc eſt, Nimbroti, regnauit annis 62. & fundamenta Babyloniæ, à patre deſignata oppidi magis quàm vrbis, erexit Beroſ. libro quarto.

Iupiter Stratius apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum, v. de Dios.

Iura, mons Galliæ, Sequanos ab Heluetijs diuidens, Cæſar in commentarijs, Vogeſus dicitur alijs authoribus, vulgò, *Le mont Iura*: pro ratione autem locorum & regionum varia ſortitur cognomina.

Iuſtinianus LVI. Romanorũ imperator, multa bella per legatos ſuos confecit, ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nunc vtuntur, Pandectas ſcilicet & Codicem.

Iuſtinianus II. LXVI. Romanorũ imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammiratus Saracenorum rex, Africa & Lybia, reſtitutæ, eóque fœdere interueniente, vt per annos x. Saraceni ſingulo quoque die, nummos mille aureos ſoluere, ſeruumque, ex gẽte ſua, & vnum item equum Romanum imperatori mittere tenerentur. Blond. li. 10. decad. 1. Contra fœdus in Bulgaros exercitum duxit, cædibus & incendijs in Bulgariam debacchatus eſt: demum omnes ſaltus, omnem denique viam, qua imperatori in Thraciam redeundum erat Bulgari animis reſumptis munierunt. Quare imperator, dimiſſis captiuis, reddita præda, pacem petijt, precario impetratam ſacramento confirmauit. Blondus lib. 10. Regno deturbatus eſt à Leontio patritio, adniteote Gallinico Patriarcha Conſtantinopolitano, abſciſſoque naſo, in Cherſonam ab eo eſt relegatus. Diaco. lib. 8. ann. ab vrbe 1447. E Cherſona ad Bauarorum regem fugit, à quo ſuſceptus filiam Bauari ſponſam accepit: ab Abſimaro porrò Bauarus pecunijs corruptus hoſpitem & generum tradere pactus eſt. Quo cognito Trebellioni Bulgarorum reginæ Iuſtinia. ſe credidit, & auxilio Bulgarorum regno reſtitutus, Gallinicum exoculatum Romam miſit, in hoſtes ſuos, eorúmque ſtudioſos crudeliſſimè ſæuijt. quoties enim ſtillantem truncis naribus mucum abſtergebat, quempiam aduerſariorum trucidabat: Iterum cum Tiberio filio regnauit ann. vi. deoique Cherſonam euertere ſtudens, à Philippico quem exilio damnauerat cum Tiberio filio, bello ſuperatus eſt & occiſus, anno ab vrbe 1463.

Iuſtinopolis, Iriæ vrbs maritima à Iuſtino Cæſare condita. Blond. hodie *Cabo d'Iſtria*. Villanouanus in ſuo Ptolemæo putat hanc vrbem, Ægidam à Plin. appellari. Hanc nõ eſſe Iuſtinopolim, cujus Procopius mentionem facit lib. 4. de Ædificijs Iuſtiniani, ex eo apparet, quòd eam quam proximè Vlpianæ vrbi apud Dardanos locat. Dardani enim quantum à mari Adriatico (vbi illa Iuſtinopolis ſita eſt) diſtant, ex tabulis doceri poteſt. Neque illã à Iuſtiniano extructã, ſed à Iuſtino ejus filio, oſtendit Volaterr. li. Geographiæ 4 ex vetuſta inſcriptione ibidẽ extãte.

Iuſtinus hiſtoriographus, qui epitomen in Trogum tanta ſtyli fœlicitate conſcripſit, vt alienum prope inuentum ſibi vendicauerit.

Iuſtinus, natione Samaritanus Philoſophus Apologeticum pro Chriſti fide conſcripſit & Antonino Pio Romanorum Imp. tradidit, tandẽ martyrio coronatus. Euſeb. li. 5. c. 8. Hiſt. Eccleſ.

Iuſtinus, Colchis & Armenijs præfectus, anno ab vrbe 1313.

Iuſtus, hiſtoriographus quidam Tiberienſis qui de rebus Iudaicis hiſtoriam ſcripſit Volat.

Iuſtus, Hieroſolymorũ epiſcopus, Simeoni cruci affixo, ſucceſſit anno ſalutis 97.

Iuſtus XI Hieroſolymorũ epiſcopus, an. ſal. 118.

Iuſtus, x. Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 122.

Iuſtus

Iuſtus cõſul cum Ianuario, anno ab vrbe 1080.

D. Iuſtus, vir ſanctiſſimus, ob Chriſtianæ fidei confeſſionem, in exilio martyrium cõnſtantiſſimè paſſus eſt Adon Arch. Vienneuſ.

Iuturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror: quam Iupiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit Numicíque fluminis Nympham fecit. Hæc in bello fratrem aduerſus Æneam multum iuuit: ſed videns fratri necem inſtare in Numicum fluuium ſe occultauit. Virg. 1. Æneid. Alij dicunt, eam rem habuiſſe cum Latino rege eóque palam facto, ſua ſponte ſe in Numicum præcipitauiſſe. Reuera autem Iuturna fons eſt in agro Latino, in Numicum influens amnem: quæ res poetis fabulandi occaſionem videtur ſubminiſtraſſe.

Iuuenalis, nomen proprium Satyrici poetæ, cuius Satyræ extant.

Iuuauia, Bauariæ vrbs, hodie *Sal ſburb.*

Iuuauus, fluuius Salzburgum hodie præterfluens *aliâs* Auentino.

Iuuentius Celſus, conſul, collega Netatij Marcelli, anno ab vrbe 881.

Iuuentius Celſus, Iuriſconſultus, conſul cum Criſpino, anno ſalutis 865

Iuuencus, preſbyter Hiſpanus. Euangelia heroicis verſibus explicuit anno ſalutis 332.

Iuuentas, dea iuuentutis, Iunonis filia quam Græco nomine, Heben vocamus. Acron. Aliud eſt Iuuentas, aliud iuuenta aliud Iuuentus. Iuuenta ætas putatur: Iuuentas, ipſum numen: iuuentus, ipſi iuuenes. Accipitur tamen aliquando Iuuentas pro ætate ipſa iuuenili.

Iuuerna, inſula in Oceano Septentrionali, tantum ferè à Britannia diſtans, quantum Britannia à continente. Iuuena. Satyra. Plinius Hiberniam vocat. Claudianus in quarto Honorij conſulatu Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlanda* nominatur. Iuuenal Satyr. 2.

Arma quid vltra Littora Iuuerna promouimus.

Et Cæl. lib. 6. Hiberniam vocat, dimidio quam Britannia minorem.

Iouianus XLI. Romanorum imperator, mẽſes VII. regnauit, anno ab vrbe 1117. vno & altero prælio à Perſis victus, ignobilẽ ſed neceſſariã pacẽ fecit. Prouincias quinq; trãſtigritanas reddidit Perſis & Meſopotamiæ partem. Vide Iouianus.

I X

Ixiæ, regiuncula Rhodi, ab Ixo portu: hinc Ixius Apollo, Steph.

Ixias, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis.

Ixibatæ, populi intra Pontum, prope Indicam. Steph.

Ixion, Plegyæ, ſiue, vt Hyginus mauult, Leontei filius qui ſocerum ſuum, ſiue is Deione fuerit, ſiue Eioneus, fraude peremit. A qua cæde cùm neq; homines, neq; dij eam luſtrare vellẽt, diúque incertus vagaretur, Iupiter illius miſertus, in cœlum aſſumptum expiauit. Cúmque iam purgatus apud ſuperos degeret, Iunonem amare cœpit, eámq; de ſtupro appellauit. Quod cùm Iupiter ab vxore intellexiſſet, nubem illi ſub Iunonis effigie oppoſuit, ex qua ille Centauros genuit. Deiectus deinde in terram, cùm paſſim gloriaretur, cum deorum regina ſe rem habuiſſe, Iupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curauítque vt ibi rotæ alligatus, perpetuò circumageretur. Ad tyrannos, ambitioſos, & irrequietos homines in Republica: idem ad ſophiſtas & hæreticos in Eccleſia hoc figmentum non incommodè refertur.

Ixion, III. Corinthiorum rex.

Ixionides, filius Ixionis, qui fuit Pirithous, Propertius lib. 2. Eleg. 1.

Theſeus infernus ſuperis teſtatur Achilles
Hic Ixionidem, ille Menetiadem.

Ixtus portus. Vide Ixiæ.

I Z

Izala, mons circa Perſidem. Amm.

Izachi, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Pt.

Izelus, caſtellum Siciliæ. Steph.

Izgi, Indiæ populi. Plin.

Izizum. Ægypti vrbs. Antonin.

Izrahia, filius Ozi filij Thola filij Iſſachar, 1. Paralipomenon 7. Lat. Oriens dominus, aut claritas Domini.

Iziralla, Thraciæ oppidum. Anton.

K A

KAILLA, Pannonię regina, quæ maritum ſuum Vazulem excęcauit. Volat.

Kalne, vrbs terræ Sinear. Vide Babylon, & Chalanne.

Kane, dux Hunnorum, qui poſtea Hungari appellati ſunt, quo duce ipſi Hunni Pannoniam ingreſſi ad Tulmam Auſtriæ locum contra Rom. victores fuêre, Occubuit dux, cui ſuccedit Attyla. Volat. Geographiæ 8.

K I

Kiriarſepher, olim *Debir* dicebatur. Ioſue 15. Lat. ciuitas literarum. Palæſtinæ, vrbs eſt.

Kitim, regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro. Quem Kitim Ianigenæ ſua lingua ob mentis excellentiam vocauerunt Italum Atlanta. Hic filiam ſuam Electram Ianigenarum principi Camboblaſconi dedit coniugem, & Romam filiam ſuam primò ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſus.

K V

Kunigunda, Henrici imperatoris vxor, virginitatem perpetuam obſeruaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis claruiſſe, anno ſalutis 1018.

De Kunigunda Munſterus lib. 3. Coſ. ita ſcripſit: Quanquam, inquit, continentiſſimè cum ea vixerit Imperator, ſeminator tamen zizaniæ iniecit illi ſcrupulum zelotypiæ, cùm ei ſuggereretur, quòd ipſa militem quendam amicius eſſet intuita, quàm par eſſet: quòd vbi illa reſciuerit, iuſſit ſecretò ſex igniti vomeres, eóſque in Imperatoris aliud agentis, afferri conſpectum. Miratus ille quid ageretur, vidit deinde chariſſimam coniugem nudis pedibus conſcendere ferrum ignitum intrepidam. Vides, inquit illa, ô Imperator, illæſam à ferro, illæſam ab omni immunditia. Ille autem in ſe conuerſus cœpit cogitare, quid eſſet ſuſpicatus: qui mox procidens, ad vxoris, imò ſororis genua prouoluitur: illa procumbentem amiciſſimè leuat: & ex illa die omnis ſiniſtra ceſſauit ſuſpicio. Cohabitantes itaque, & ſimul commorantes, Imperator & Imperatrix, in pudicitia virginali, ad finem vſque perſeuerarunt: vnáque ſepulti in cathedra t. quam conſtruxerant, Eccleſia. Hæc Munſter. ibidem.

L A

LA, vrbs Laconica, Homerus Laan vocant: ſic dicta, quòd in excelſo ſaxo ſita ſit. Steph. Quam poſtquam Dioſcuri oppugnaſſent, *Laperſas* nominarunt Stephanus. *Las* vicus eſt Liuio, 38. *Vathi* hodie Nigro.

Laabim, filius Meſraim. Gen. 10. Ab hoc Libya, quæ prius (vt Hieronymus refert in Hebraicis quæſtionibus) Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet. Lat. inflammati, ſiue flammæ, aut gladij.

Laad, filius Iahah, filij Subal Iuda, 1. Par. 4. Lat. laudans, vel ad laudandum, aut ad confitendum.

Laada, filius Sela filij Iuda, 1. Par 4. Lat. pro ornatu vel ad congregandum, ſiue ad teſtificandum, vel tranſiens, aut prædans: aut Syriacè auferens.

Laadan, filius Thaan filij Thale, 1. Par. 7. Lat. pro voluptate, ſeu deuorans iudicium, aut pro ornatu, vel pro teſtimonio: aut Syriacè, ad tempus.

Laattha, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Laba Arabiæ fœlicis oppidum, verſus Elaniticum ſinum. Ptol.

Labaca, Indiæ intra Gangem ciuitas. Ptolemæus.

Labar, vrbs Chatteniæ regionis Gethræorum: Gentile, Labaræus. Steph.

Laban, frater Rebeccæ filiæ Batuelis filij Nachor ex Melcha. Gen. 24. Eſt & locus in deſerto, vbi Moſes Deuteronomium perlegit filiis Iſrael. Deut. 1. Lat. albus, vel candidus, aut later.

Labana, ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda, Ioſ. 15. Eadem videtur quæ & Lebna. Ioſ. 10. Lat. luna, ſiue albedo, aut thus, vel later.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Aſer terminus eſt, Ioſ. 19. idem ſignificat quod Labana.

Labanis, inſula in ſinu Arabico. Plin. libro 6. cap. 28.

Labara, vrbs Cariæ. Gentile, Labarens. Steph. vide Hermotymbilici.

Labarſadach, XXII. Babyloniorum rex, anno diluuij 1650.

Labaſæ, Indiæ extra Gangem populi. Ptol.

Labatus, viri proprium, cuius crebra mentio fit apud Plutarch.

Labda Amphionis cuiuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id à Bacchiadis cæteris ſperneretur, Ætioni nupſit eíque puerum peperit, quem ab euentu cypſelum nominauit. Nam quum duo Corinthiis reddita eſſent oracula, quibus illi monebantur fore, vt Labiæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, miſſi ſunt publico decreto decem viri qui puerum interficerent. Verùm cùm fortè puer ei qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rurſus alij, atque ita deinceps per manus traditus infans à decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſt hæc illi egreſſi, & pro foribus ſtantes, ſeſe mutuò, præcipuè verò qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex conuento non occidiſſet. Quod quum audiſſet Labda, quæ intus ad fores aſtabat, puerum in menſura frumentaria, quam Cypſelum vocant Græci, occultauit. Vide latiùs hanc hiſtoriam apud Herod. lib. 5.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in ſenium vergente Thebas euocatus aliquandiu ibi regnauit, filiúmque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regnum ſucceſſit: vnde & Labdacides dictus eſt. Statius 6. Thebaid. Et Labdacidæ dicuntur Thebani à Labdaco rege.

Labdalon, promontorium Epipoleorum, prope Syracuſanos. Steph.

Labdas, Hieroſolymorum epiſcopus XXXIII. anno ſalutis 297.

Labeatis palus quam Liuius lib. 44. deſcribit, ea eſt quæ hodie *Lago de Scutari* vocatur.

Labeo Antiſtius, iuris quidem ciuilis diſciplinam principali ſtudio exercuit, & conſulentibus de iure publicè reſponſitauit: cæterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam ſeſe atque Dialecticam, literáſque antiquiores, altioréſque penetrauerat, Latinarúmque vocum origines, rationéſque percalluerat: eáque præcipuè ſcientia ad enodandos pleroſque iuris laqueos vtebatur. Gel. lib. 13. c. 10. De

c. 10. De quo rurſus c. 12. ejuſdem libri ſcribit: agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors vſque eò, vt D. Augusto iam principe & Rempub. obtinente, ratum tamen, penſúmque nihil haberet, niſi quod iuſtum ſanctúmque eſſe in Romanis antiquitatibus legiſſet. A Labiorum magnitudine dictum putant: quicunque enim magna labia habent, Labeones & Labrones cognominantur. Horatius eum inſanum exiſtimabat, cùm ait 1. Serm. Satyra 3. *Inſanior Labeone.*

Laberius, poeta mimographus, eques Romanus, Macro. Satur. li. 2. & Gell. li. 2. c. 9. Seneca 7. Declamationum, Laberium mimum diuus Iulius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit: quem cum iuſſiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctauerant, vt venientem non reciperent, Horatius in Serm.

Et Laberi mimos vt pulchra poemata mirer.

Labertis, Aſturiæ in Hiſpania vrbs. Ptol.

Labetus, Hiberniæ oppidum, Ptol. *Caſal* Nigro *Kaſhair*, Camdeno.

Labecia, Arabiæ oppidum, ab Ælio Gallo dirutum. Plin. li. 6. c. 2.

Labici, Italiæ populi, qui genus ſuum à Glauco Minois filio traxerunt, quem Labicum appellarunt à ſcuto militari intus anſato, quod ſcuti genus primus in Italia oſtendit. Nam λαβὶς Græcis anſam ſignificat, vel manubrium. Virg. li. 7.

Et Sacrana acies, & picti ſcuta Labici.

Hinc Labicanus ager Lobicis vicinus, cuius meminit Liuius li. 2. ab vrbe.

Labicum, Italiæ pagum mediterraneum dicit Leander eſſe, & *Val montone* nunc appellari. Lambicanus ager eſt apud Plin. Labicos populos habet Liuius.

Labieni Caſtra, quæ Cæſar in commentarijs deſcribit, *Lobienſe monaſterium* hodie occupare dicit H. Leodius, ad Sabim fluuium ſitum, non longè à Mariemburgo.

Labienus, Cæſaris in Gallia Legatus, qui magnas res ſub eo geſſerat: demum bello ciuili transfugit ad Pompeium, cui Cæſar bona, quæ habebat in poteſtate remiſit, Luca. li. 5.

—— dux fertur in armis

Cæſareus Labienus erat, nunc transfuga vilis

Labienus, hiſtoricus, cuius ſcripta abolita fuere. Tranqu. in Caligula c. 15. T. Labieni, cordi Cremutij, Caſſij Seueri ſcripta ſenatuſconſulto abolita requiri, & eſſe in manibus lectitariſque permiſit: quando maximè ſua intereſſet, vt facta quæque poſteris tradantur.

Labicus, vicus inter Veronam & Cremonam, duabus cladibus Romanorum notus, qui antea Bebryacus dicebatur.

Labynetus, qui & Baltaſſar, XIII. Babyloniorum rex, regnauit annis v. anno diluuij 1157.

Labynitus filius Nirocris reginæ Babyloniæ, tandémque Babyloniorum tyrannus. Herod. lib. 1.

Labynius, fluuius Italiæ, circa Mutinam, ad quem conſtitere Triumviri, partitáſque inter ſe prouincias deſignauerunt. Appian.

Labiſco, Galliæ Narbonenſis vrbs. Anton.

Lablatum, vide Siſcia.

Labocla, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Laboriæ, arum, Italiæ pars illa, quæ vulgò *Terra laboru* dicitur. Plin. 17. cap. 4. Campus eſt adeò pinguis, vt ſtipulam tantæ craſſitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtantur. Sic dictus quòd ingens labor ſit in eo colendo: quippe ſolum habet arduum opere, difficile cultu, bonis ſuis acriùs penè paſcit, quàm vitiis. Idem li. 9. c. 11. Quantum autem vniuerſas terras Campus Circuncampanus antecedit, tantum ipſum pars ejus, quæ Laboriæ vocantur, quem *Phlegraon* Græci appellant. Finiuntur Laboriæ via ab vtroque latere conſulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobis in Campania. Plin. li. 17. c. 4. vulgò *Terra di lauoro.*

Laborini campi, in Campania regione. Plin. *Terra di Lauore* Leandro dicuntur.

Laboras, fluuius circa Antiochum Syriæ, Strab.

Labores, IV. Lacedæmoniorum rex, anno diluuij 1284.

Labradeus Iupiter in Caria colebatur, cui ſimulachrum primus conſecrauit Arſalis rex, quòd victo Candaule Lydorum rege, ſecurim quæ Lydorum regum erat, quæque à Lydijs Labris dicitur, in Cariam retuliſſet, à qua Ioui Labradeo nomen dedit, Cæl. li. 6. c. 11. & Plin. li. 32. c. 2.

Labranda, vicus Cariæ: Gentile, Labrandenus & Labrandius. Steph. Labrada. Plinio.

Labris, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

Labyrinthus locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. lib. 36. cap. 12. Creticum à Dædalo factum, quo incluſus erat Minotaurus: Ægyptium in nomo Heracleopolitæ, quem deſcribit Mela. li. 1. Lemnium columnarum nitore inſignem: Italicum à Porſena Hetruſcorum rege ſepulchri cauſa extructum. Labyrinthum Creticum exprimit. Virg. lib. 5. Æneid.

Vt quondam Creta fertur Labyrinthus in alta, &c.

Lacanitis, regio Ciliciæ. Ptol.

Lacci, Marmaricæ palus. Ptol.

Laccini, Octauiæ regionis in Italia populi. Plin.

Laccobardi, Germaniæ populi. Ptol.

Laccobrica, Hiſpaniæ vrbs. Ptolem. libro 2.

cap. 6. nomine *Coymbra.*

Laccopluti, cognominati ſunt Galliæ Athenienſis poſteri, qui Laccoplutos dictus fuit quòd is repentè ditatus eſſet theſauro in campis Marathonijs ſubter terram inuento. Nam Græci λακκοὺς appellabant loca ſubterranea, in quibus vinum, oleum, frumentáve condebant. Vnde & Lacum pro foſſa vſurpat Pſalmorum interpres. Et ſimilis ero deſcendentibus in Lacum, vide Suidam.

Lacedæmon, Semeles filius, Moyſi tempore Lacedæmoniorum ciuitatem condidit. Comeſt. in cap. 10. Exod. quæ ciuitas antea Sparta dicta fuit, Pauſania teſte. *Miſithra* hodie vocatur, vt Niger & Sophianus tradunt.

Lacedæmon, clariſſima, Peloponneſi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Hæc Menelai regina fuit, quam Paris diripuit, Helenámque inde in Phrygiam abduxit: Lacedæmones eius inhabitatores: populi olim bellis egregij, qui iuuentutem laboribus & nando, currendo, eſuriendo, algendo, æſtuando erudiebant. Veger. lib. 3. omnes delicias odio habebant hodie, *Miſithra*, vt Niger & Sophianus tradunt. *Ebada*, Latio, *Zaconia*. Nardo.

Lacedæmon, Cypri mediterranea vrbs: Cinis, Lacedæmonius: poſſeſſiuum, Lacedęmonicus.

Laceria, vrbs Magneſiæ, & alia Italiæ. Gentile Lacerieus, & Lacera, fœmin. vt primiriuum. Steph. Vide Luceria.

Lachares, Mithridatis filius, Boſphori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Florus lib. 98.

Lacheſis, vna Parcarum, quam Latinè Sortem interpretari poſſumus, nam λαγχάνειν eſt ſortiri. Hinc autem idcircò vitæ humanæ præſſe voluerunt, quò ſin ea ſortem hoc eſt, caſum, plurimum valere arbitrabantur.

Lachis, ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 10. 15. 4. Reg. 18. constructa à Roboam 1. Par. 11. Lat. ambulans, vel vadens extitit, aut ſibimet exiſtens.

Lacia, vel Laciadæ, vicus in Oenide tribu. Tribulis, Laciapes. Steph. Hi abundabant raphanis, quibus vtebantur in deprehenſos in adulterio ludibrij cauſa, Suidas & Eraſmus in Chiliadib.

Lacibas Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Ptol.

Laciburgium, Ptole. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, hodie Roſtochium, vulgò *Roſtbock* Villichio.

Lacinienſes, Liburnorum populi. Plin.

Lacinium, promontorium in extremis Italiæ finibus, inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniúmque dirimens ab Adriatico, dictum Lacinium, à Lacinio quodam latrone, quem Hercules, quod boues ſuos abegiſſet, dicitur interemiſſe, templúmque ibi Iunoni condidiſſe, quam etiam à nomine illius Laciniam cognominauit. Virg. 5. Æneid.

Lacinium, promontorium Brutiorum. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgò *Colone*, vel *Cabo delle Colone*.

Laeipea, vrbs Hiſpaniæ. xx. M P. ab Emerita, verſus Cæſaraugustam. Anton.

Lacippo, Ptol. lib. 2. cap. 4. Hiſpaniæ Bæticę ciuitas.

Lacius & Antiphemus fratres. Steph.

Lacmon, promontorium Pindi montis, ex quo Inachus & Alias fluuij manant, inde Lacmonius. Steph.

Lacobriga, Hiſpaniæ vrbs ad ſacrum promontorium: Huius nunc ruinæ, & antiquorum ædificiorum veſtigia extant prope *Lagos* Algarbiæ vrbem, in vico qui vulgò *Lagoa* nominatur, vt ſcribit Vaſæus. Hujus incolas Langobritas vocat Plutarchus in Sertorio. Alia eſt Plin. quam in Vacceis ponit. & *Lacobricenſes* vocat.

Laconia, Peloponneſi regio inter Argiuum agrum & Meſſeniacum: ſecundum littus extenſa: olim à numero centum ciuitatum Hecatompolis appellata: quarum omnium caput *Lacedæmon*, alio nomine *Sparta* appellata, ſalutaribus olim Lycurgi legibus optimè inſtituta. Incolæ, *Lacones*: fœmininum, *Lacena*. Eſt item *Lacon*, canis nomen apud Ouidium 3. Metamorphoſ.

Laconicus ſinus, Peloponneſi eſt Ptol. *Golfo de Colochina*, Caſtaldo.

Laconimurgi, Plinio: Laconimurgum, Ptolemæo Vettonum oppidum in Hiſpania.

Laconum, oppidum in intimo receſſu ſinus Tarentini ſitum, habet Plinius, libro 3. capite 11.

Lacriaſſus, Armeniæ minoris in Rhauena præfectura vrbs. Ptol.

Lacrines, vir Lacedæmonius miſſus ad Cyrum. Herodot. li. 1.

Lacter, promontorium Coæ inſulæ verſus Meridiem. Strabo. Iſacceterem in Co inſula habet. Plutarch. in quæſt. Græcis.

Lactiphagi, quidam Scythiæ populi, qui & γαλακτοφάγοι dicuntur.

Lactodurum, Angliæ oppidum, Anton. *Bedfort* hodie, Camdeno.

Lactoracium Nouempopulanæ ciuitas, lib. Notit. *Lectore* hodie, Scaligero. Lactura ab Antonino vocatur.

Lactucinij, cognomina Romanorum procerum à lactucis deducta. Plin. li 19. c. 3.

Lacuris, Oretanorum in Hiſpania oppidum, Ptol.

Lacus regius, Numidiæ locus apud Antoninum.

Lacy-

Lacydes, philoſophus Arceſilæ auditor, primus nouæ Academiæ inſtitutor, tantoperè ab Anſere adamatus, vt ei perpetuò comes eſſet, nuſquam ab eo non in publico, non in balneis: non interdiu digrediens. Huius meminit Cice. lib. 4. Academicarum quæſtionum, vt & Suidas Philoſophica ſcripſit & de natura & perpetua peregrinatione ætatem conſumſit.

Lacydus, rex Argiuorum, molli inceſſu, comáque perpetuò vnguentis delibuta. Plut. in opuſculo eo, quo docet quo pacto vtilitatem ex inimicis capere poſſumus.

Ladas, Alexandri Macedonis curſor, tanta pedum velocitate, vt veſtigia eius in arena non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam νικηφόρος cognominabant.

lade, inſula maris Ægæi, ante Miletum. Stra. Steph. prius Late vocabatur, vt Plinius docet: Gentile Ladæus. Hanc in duas paruas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterij inſulam dici.

ladepſi, populi Bithynorum. Steph.

ladeſta, aut Ladeſtum, vna Liburnidum inſularum. Gentile, Ladeſtanus. Steph.

ladicus, montis nomen in Hiſpania quæ è Legionenſi regione in Gallicià itur. hodie *Laroco*.

ladii, populi ſunt apud Capitolinum, in Antonino Pio *Lazi* putat legendum Egnatius.

ladiſacites, ſinus in Perſico mari. Steph.

ladiſlaus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1078. Hic vir ſanctus ſummè modeſtus, ad ſuſcipiendum regnum è proceribus coactus eſt, per mortem Zolomeri regis, cui nupta Ladiſlai ſoror erat, Dalmatiam, Croatiámque Pannoniæ finibus adiecit, Hunnos prælio ſuperauit, Ruthenos item, qui olim Roxolani, in proprios fines remigrare (Vngariam enim inualerant) compulit. Polonos coërcuit, Cracouia capta.

ladiſlaus, infans, Alberti regis filius, Vngarorum rex, an. ſal. 1440.

ladiſlaus III. Emerici ex Conſtantia Aragonia filius, Vngarorum rex, an. ſal. 1201.

ladiſlaus IV. Vngarorum rex, ann. ſalut. 1274. Bellum cum Comanis geſſit, duce Oldamuro, apud lacum Hood: prælio inito, victor tandem diſceſſit: poſtea cum Comanis pacem fecit. Irreligiosè ſe erga Caroli Siciliæ regis filiam habuit, pluribus pellicibus ſuperinductis. Volater Ritius à Comanis eſt interfectus, anno ſalutis 1289.

ladiſlaus, Apuliæ rex, Romam armis intrauit, Capitolium obtinuit, molem Adriani obſedit: à Paulo Vrſino Pontificis partes defendente fuſus, fugatúſque eſt, an. ſal. 1406.

ladiſlaus, Bohemorum rex, ſub tutela Friderici Cæſaris. Elegerant Bohemi Albertum Bauariæ ducem, à quo repulſi ſunt, an. ſal. 1440.

ladon, fluuius Arcadiæ, iuxta quem poetæ fabulantur, Syringa Nympham in arundinem fuiſſe mutatam. Ouid. lib. 1. Meta. Eius ripæ lauris abundant. Eſt & nomen canis Actæonis apud Ouid. lib. 3. Metam. Habuit Ladon Telphuſam filiam, à qua Arcadiæ vrbi nomen. Steph. Huius fontes eſſe in Clitoriorũ agro ſcribit Pauſanias: eiúſque fluminis aquam omnibus Græciæ fluminibus pulchritudine antecellere tradit, Dionyſ.

ladoncea, vicus in Arcadia. Pauſ.

læa, quæ & Aphrodites, i. Veneris inſula, Ptol. In Africo mari iuxta Cyrenem vel Marmaricam eſt. *Aphrodiſias*. Stephano & Herodoto. hodie *Iſola del Patriarcha* appellatur à Bordonio.

læana, oppidum Arabiæ ad ſinum illum rubri maris, qui in Ægyptum vergit, qui ab oppidi huius nomine Læaniticus vocatur. Plin. libro 5. cap. 11.

lædenata, Mœſiæ primæ vrbs. lib. Notit.

læeni, Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

laeia, vrbs Cariæ: Gentile, Laites. Steph.

laël, filius Elizaph principis, Num 3. Lat. ipſi Deo, aut ipſi forti, vel potens.

lælia, Turdetanorum in Bætica oppidum. Ptol.

lælia, caſtra in ſinu Carthaginienſi. Pōp. Mel.

C. Lælius, Scipionis Africani ſummus amicus, ſapiens à Romanis appellatus, vt ait Plutarch. in vita Tiberij & Caij Gracchorum. De hoc multa apud Ciceronem. Horat. 2. Serm. Satyra 1.

Mitis ſapientia Lælij &c.

Læmocopia, vrbs Europæ, in Boſphoro, iuxta Propontidem, à Mechmete Amuratis filio condita. Laonic.

læna, ſiue Leæna, meretrix, amica Armodij & Ariſtogitonis, qui Hipparchum tyrannum interfecerant, cùm tormentis cogeretur, vt ſocios proderet, linguam ſuam mordicus amputauit. Euſeb.

læneus, fluuius Cretæ, Cortinam vrbem præterlabens, per quem à Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorſo vſque ad eam vrbem vectam fuiſſe prodiderunt.

læpa magna, Hiſpaniæ Bæticæ in Turdetanis oppidum. Ptol.

laerte, nomen vrbis Ciliciæ aſperæ in Pamphilia. Ptol.

laertes, Arceſij filius: pater Vlyſſis, qui ab eo Laertiades dicitur. Ouid. in Epiſt Penelopes.

laertes, Strab. li. 14. caſtellum in tumulo quodam ſitum, qui mamillæ ſpeciem præbet.

laertes Stephano, parua regio Ciliciæ. Strab. li. 14. Alexander verò & montem vrbem eſſe tradit: Gentile, Laertinus, vel potius, Laertius, a,

um. vt regna Laertia, apud Virg. 3. Æneid.

Laertius, Diogenes hiſtoricus, qui de Philoſophorum vita ſcripſit.

Leſtrygones, populi immaniſſimi, Formias Campaniæ vrbem incolentes, quos Plin. libr. 7. tradit humana carne victitaſſe. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyſſem in littus ſuum tempeſtatis impetu ejectum, totis viribus oppugnauit, vnúmque ex eius ſociis ore apprehenſum dilaniauit. Hom. 10. Odyſſ.

Letus, Ægypti Proconſul. ann. ſal. 1093.

Leui, Ligures populi, apud Liuium. Leuj. Plin.

Lagaria, vrbs Siciliæ prope Thurios, quam Epeus & Phocenſes condiderunt: inde Lagaritanum vinum. Steph. Barrius dicit locum nunc vacuum ſine habitatoribus. Mons verò, cui ciuitas impoſita quondam fuerat, accolis *Cirniſtaſa* dicitur à fluuio Cyliſtarno præterfluente. Stephanus hanc Lagariam Siciliæ vrbem vocat, agri Thurini.

Lagecium, Angliæ oppidum. Anton. *Caſtelford.* Camdeno.

Lagia, vnum ex nominibus Deli, inſulæ. Plin. lib. 4. c. 2.

Laginia, oppidum Cariæ & Bithyniæ vrbs, Steph. Gentile, Laginus, Laginites. Lagina, Straboni.

Laginitis dea. Vide HECATESIA.

Lagnutum, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Pto. *Tenes*, Caſtaldo, *Gunucus* Anton.

Lagous, amnis Sarmatiæ Aſiaticæ. Plin.

Lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit in regno. Hinc Lagæus, a, um. Vide Ptolem.

Laguſa, inſula circa Cretam: Gentile Laguſæus, aut Laguſius. Steph. vulgò *Croſi ſonne.*

Iagyges, populi Sarmatiæ, Perottus.

Iagyra, Ptole. lib. 3. c. 9. vrbs Tauricæ Cherſoneſi.

Iahem, nomen loci, 1. Par. 4. Lat. panis aut pugna, vel bellum.

Iahela, nomen fluuij. 1. Par. 5. Lat. humiditas humida, vel tabula humida, aut viridis, ſiue maxilla humida. Scribendum eſt Hela, abiecto Ia.

Laia, Vide LARA.

Laini, populi Pæoniæ, Stephanus ex Thucydide, Aliis, Let.

Lais, idis, meretrix nobiliſſima, quæ quæſtus gratia ex Sicilia, vbi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit: vnde à ſcriptoribus paſſim Ephyræa, hoc eſt Corinthia cognominatur. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potentiſſimi quique ex omni Græcia conueniebant, nec quiſpiam admittebatur, niſi qui dabat quod popoſcerat. Vnde profectum creditur prouerbiũ, Non cuiuſuis hominis eſſe adire Corinthum. Tam carè enim Lais ſuas locabat noctes, vt vel potentiſſimi pretij magnitudine deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cùm ſcorti tam nobilis fama accenſus, aliquando Corinthum nauigaſſet, illáque noctis vnius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expauefactus pretij immenſitate. Græce reſpondit, οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Non emo, inquit, decem millib. drachmarum pœnitentiam. Propert. lib. 2.

Non ita complebant Ephyreæ Laidos ædes.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cùm ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, vt eius veſtibulum etiam vino aſpergerent. Theſſalæ mulieres inuidia motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra fierent, quæ viris nequaquam adire fas erat, cõfoderunt, propter quod factum Theſſaliam peſtis inuaſit, nec prius ceſſauit quàm Veneris ἀνοσίας templum condidiſſent.

Lais. i. Leo. regionis quidem Aſer tribus. poſſeſſionis autem Dan, Iud. 16. quæ & Dan, & Leſem dicta eſt, Iudic 18. & Leſem Dan. Ioſ. 6. pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul. 2. Regum 3. Vide LESEM.

Iaiſa, ciuitas, quæ aliàs Dan dicitur, Iſaio. Lat. Leæna.

Iaius, filius Labdaci regis Thebarum, pater Œdipi, qui Iocaſtam Creontis Thebani filiam vxorem duxit: quam cùm concepiſſe audiſſet, de futura prole oraculum conſuluit: cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu periturum. Quo reſponſo perterritus, puerum recens natum, vni ex ſatellitibus necandum tradidit, qui cùm neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, traiectiſque vimine pueri pedibus, ex arbore eum ſuſpendit futurum ratus, vt inedia moreretur. Verùm cùm Phorbas, Polybij Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret audito vagitu, eò accurrit, puerúmque ſeruauit quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua, veluti puer cœlitùs miſſus, filij loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Œdipus appellatus eſt. Grandior deinde natu factus cùm generis ſui cognoſcendi auidus Apollinem conſuluiſſet, reſponſum accepit, ſe patrem in Phocide inuenturum. Quò cùm veniſſet, Laium in tumultu quodam inter ciues ſuos exterórſque exorto interfecit, matrémque imprudens duxit vxorem. Vide ŒDIPVS.

Iala, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Ialætania, Hiſpaniæ regio in tractu Tarraconenſi, Ilergetibus & Indigetibus contermina. Inde adiectiuum, Ialætanus, a, um: vt vinum Lalætanum, magis copia, quàm bonitate laudatum. Plin. li. 14. cap. 6. Scribitur Laletania.

Ialaſſis, eſt fluuius Iſauriæ, quæ Aſiæ regio eſt inter

eſt inter Ciliciam & Pamphiliam ſita. Plinius libro quinto capite 27. vulgò *Calendo* à Barbaris.

Lalenefis, Armeniæ minoris, in regione Melitena oppidum. Ptol.

Laletani, Hiſpaniæ populi Plinio: Leætani Ptolemæo, & Letani Straboni. Hi poſtea Gotholani dicti fuere, nunc corruptè *Catalunna* Tarapha teſte.

Laliſanda, vrbs Iſaurica: Gentile, Laliſandes ſed vrbs nunc Daliſanda vocatur: ciues Daliſandeotæ. Steph.

Lallus, Deus fuiſſe videtur, qui præeſſet næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & & pueros reddere cogunt. Nulla enim littera eſt quam facilius ſonent pueri, quàm Lambda: quin etiam eius frequentia ſomnum inducebant. Auſonius de filio probino epiſt. 17.

Nutricis inter lemnata Lalliquo ſomniferos modos. Turnebus aduerſ. 18. c. 34.

Lama, Luſitaniæ vrbs. in Vettonibus. Ptolemæus.

Lamacha, vrbs circa Armeniam. Laonic.

Lamachus, Athenienſium dux. Plut. Thucyd. libr. 6.

Lamaſba, Numidiæ ciuitas. Anton.

Lambana, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Lambe, inſula ſinus Arabici. Plin.

Lambeſe, Numidiæ vrbs. Anton. eadem fortè quæ Lamaſba.

Lambrus, fluuius in Ciſalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum. Plin. li. 3. cap. 16. & 19. A quo Lambrani dicti ſunt eius accolæ. Sueton. in Cæſ.

Lameca, Cluſ. Portugalliæ vrbs eſt ad Durium fluuium: hodie *Lamego* dicta.

Lamec, nomen filij Mathuſala, Geneſ. 4. 5. Lucæ 3. Lat. pauper, vel humiliatus, aut percuſſus.

Lamech, ſeptimus ab Adam, fuit ex generatione Cain, & peſſimus, bigamiam enim introduxit: & ſic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commiſit. In prima verò creatione vnica vnico facta eſt mulier, atque Deus per os Adæ dixerat, Erunt duo in carne vna. Comeſt. in cap. 4. Geneſ. Hic autem Lamech vir fuit ſagittarius, qui diu viuendo oculorum caliginem contraxit, & habens adoleſcentem, dum exercet venationem, ob vſum tantùm pellium (quia non erat vſus carnium ante diluuium) dirigente iuuene ſagittam, caſu inter fruteta interemit Cain. Comeſt. ibid.

Lamellum, inquit Leander, vocatur Latinis ea exigua inſula in mari Tuſco, Arni oſtiis obiacens, quæ hodie *Malora* dicitur.

Lametia, Lycophroni ad mare Tyrrhenum in Lucanis oppidum eſt. ſic dictum à Lameto flumine, Steph. *Euphemia*. Barrio.

Lametini, vrbs Lamete fluuio iuxta Crotonem, cuius ciuis Lametinus Steph.

Lamfoctenſe, oppidũ in Mauritania. Ammia.

Lamia, Steph. vrbs Melienſium in Theſſalia, vel à Lamio Herculis filio, vel à Lamnia muliere, quæ Trachiniis imperauit. Illic etiam Lamicum bellum fuit. Eſt & alia Ciliciæ. Gentile, Lamientes, & Lamiotæ. Eſt & Lamia mons Arcadiæ: Gentile, Lameates. Steph. Vide Lampia.

Lamiæ, inſulæ ante Troada. Plin.

Lamiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſiue veriùs, dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumpta, pueros, præſertim iuuenes: blanditiis allectos deuorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculatæ, domi prorſus cæcutiebant. Horat. lib. de arte poetica.

Neu pranſæ Lamia puerum viuum extrahat aluo.

Philoſtratus in Apollonio ait Lamias, à quibuſdam Laruas appellari, & Lemures, à nonnullis etiam Ampuſas, eſſe que ad amorem & venerem propenſas. & carnes humanas, maximéque formoſorum auidè appetere, ideóque libidinis cupiditate allicere eo, vt poſtea deuorent. Cæl. Rhodig. lib. 29. cap. 1. Chryſoſtomus Dion in intima Africa feras quaſdam eſſe ſcribit, muliebri facie, quæ Lamia dicuntur: vberibus autem totóque pectore adeò ſpecioſas, vt nullo pictoris ingenio effingi queant, quibus retectis homines in fraudem alliciunt, captóſque deuorant.

Lamiarum nobilis Romæ familia fuit à Lamo orta, Antiphatis patre, Læſtrygonum rege, qui Formiis regnauit. Ex hac familia fuit Ælius ille Lamia, ſenator Roman. ad quem ſcribit Horat. Carm. 3. Ode 17.

Lamia item meretrix quædam inſignis fuit, Demetrij regis amica, cui blandientes Thebani, Veneris Lamiæ delubrum conſecrarunt. Plutarch, in Demetrio.

Lamida, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptolem.

Laminitani, Hiſpaniæ populi Plin. quos Pinc. *Alumbra* vertit quorum ager Laminitanus citerioris Hiſpaniæ, vbi Anas amnis oritur, frumentis maximè fertilis eſt hodie *Mancha d'Aragon*. vel *mancha Ziega*: aliis *Campo de Monchiel* appellatur. Aquæ penuria plerumque laborant propter fontium raritatem.

Laminium, Carpitanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Lamirus, Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

Lamiſcus Samius, hiſtoriarum ſcriptor.

Lamiſſus II. Longobardorum rex, anno ab vrbe 1177.

Lamius, vide Latmus.

lamotis,Ciliciæ regio.Ptol.

lampadius, conſul cum Oreſte, anno ab vrbe 1281.

lampado,vna ex Pleiadibus.

lampagæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

lampares xxiv.Aſſyriorum rex.

lampe, Argyrippi poſtea dicta, Dauniæ ſiue Apuliæ ciuitas.Steph.Alia eſt Lampe,vel Lappe, Cretæ vrbs,.ab Agamemnone condita à Lampo Tarrhæo dicta. Alia eſt Acarnaniæ, alia Argolidis.Steph.

lampedo,mulier Lacedæmonia ratæ fœlicitatis,vt quæ & regis filia fuerat,& regis vxor,& regis mater,Plin.lib.7.cap 41.

lampetia,filia Solis ex Neæra,ſoror Phaetuſæ, quas pater gregibus ſuis in Sicilia paſcendis præfecit.Ad has cùm Vlyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam eiectus, ſocij qui ſumma cibi penuria premebantur,ipſo dormiente,boues aliquot mactarunt. Quam rem cùm ex Lampetia filia ſua Apollo didiciſſet, querelam ad Iouem detulit, qui nati precibus obſequens, Vlyſſis ſocios ad vnum omnes fulmine & tempeſtatibus perdidit. Homer.ad finem.libr.2.Odyſ.

lamperia, vrbs Bruttiorum:Gentile,Lampetianus.Stepha.*Cetrario* vocat Barrius.Oppidum eſt ſitum in edito loco ſuper ſaxum mari incumbens.

lampetium, ſepulchrum in Leſbo, à Lampeto Iri filio.Steph.

lampeto, Amazonum regina.Iornand.

lampetus, ſoror Phaëtontis in arborem mutata.Seruius.

lampeus,mons Arcadiæ. Plin. lib. 4.c.1.Lampia,Strabonis & Pauſaniæ.

lampia,fluuius Arcadiæ Stat.lib.4.Theb.

—Cadenſque iugis Lampia vineſit.

Eſt item oppidum Arcadiæ eiuſdem, nominis apud Lactant Vide Lamia.

lampis, vrbs circa Mæandrum fluuium. Nicetas.

lampon, Panchates, Pelorus,Camphaſius,nomina equorum apud Silium. Fuit & Lampon, ſacrificus vates per anſerem, velut auem augutalem,iurare ſolitus. Eraſ.in Prouerb.

lampon, miræ fuit velocitatis equus, de quo Silius lib.9.ſic ſcribit.

Euolat ante omnes rapidóque per aera curſu
Callaicus Lampon fugit: atque ingentia tranat
Exultans ſpatia & ventos poſt terga relinquit.

Straboni Thraciæ inſula.Plin.

lamponea, ſeu Lamponia Troadis vrbs, quam Herodotus Lamponium vocat, eſt etiam Thraciæ inſula circa Cherſoneſum Æolidis, Straboni Lampræ,duo ſunt municipia Erechthoiæ tribus,Suidas.

lamprides,xxi.Aſſyriorum rex.

lampſacus,ſiue Lampſacum, vrbs Aſiæ ad Helleſpontum, inter Simoentem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquiſitiſſimis honoribus colebatur. Ouidius 6. Faſtor. Strabo libro 3. vrbem clariſſimam nobili portu eſſe ait,& templo Matris deûm inſignem.Cicer.in Verr.Act.3.Oppidum (inquit) in Helleſponto eſt Lampſacum. Iudices imprimis Aſiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipſi Lampſaceni,tum ſummè in omnes ciues Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati & quieti, propè præter cæteros, ad ſummum Græcorum otium potiùs, quàm ad vllam vim aut tumultum accommodati.*Lampſico* hodie,vt Sophianus exiſtimat.

lampſacus, Steph. vrbs iuxta Propontidem, à Lampiace quadam eius loci puella. Eſt autem Lampſacus,Phocenſium ſtructura olim Pithyuſa dicta,& ab Homero Pityea,à Pinetis, cùm Laomedontis priùs nominaretur. Generoſo vino abundat, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per beneuolentiam donata eſt.Sunt qui velint à Priapo Veneris & Dionyſ. filio conditam fuiſſe Steph.

lampſemandus, Doridis regionis inſula, in ſinu Caramico Plin.

lampſus,pars regionis Clazomeniorum.Step.

lampirenſes,Atticæ regionis curia.Strabo.

lamuel,nomen regis Salomonis Prou.31.Lat. Illis Deus, vel cum illis Deus, aut cum quo eſt Deus.

lamum, Latij oppidum Fabrico in ſuis itinerariis,quod *Marino* appellari ait.

lamus, filius Herculis ex Omphale Lydiæ regina Ouid.in Epiſt.

lamus,Neptuni filius,Læſtrigonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos.Horat.lib.3.Carm.

lamus,equus generoſus apud Silium.

Tum Lamus & Sitoris proles bellacis Ilerda.

lamus, fluuius Ciliciæ: & regio circumiacens. Lamuſia:Gentile,Lamuſius.Steph.

lamyra,vrbs Lyciæ & fluuius.Steph.

lamyrus,vide Lumirus.

lanarium,fluuius Siciliæ. Anton.

lance, Hiſpaniæ vrbs circa Lacobricam. Anton.

lanciati, Aſturiæ in Hiſpania vrbs.Ptolem.

lancia oppidana,Luſitaniæ vrbs.Ptol.

lancobriga, Ptolemæo eſt Celticum oppidum in Luſitania.

landi.Germaniæ populi,à Germanico Cæſare deuicti.Strabo.

lando, Romanorum Pontifex cxxi. anno ſalutis 915.

landoſia,Galatiæ oppidum.Ptol.

langia, fons in Nemæa ſylua, poſtea Archemorus

morus dictus, ab Hypſipyles alumno, quem cum Illa Argiuis fontem hunc oſtenſura, in gramine reliquiſſet ſerpens interemit. Stat. lib. 4. Thebaidos.

Lango, Eleorum vrbs in Peloponneſo. Plut. in Cleomene.

Lanigara, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Laniſe, Ægæi maris inſulæ. Plin.

Laniuiũm, ſiue Lanuuium, Romanorum ciuitas. Strabo lib. 5. in Appiæ viæ dextera, à qua proſpectus eſt maris & Antij.

Lanos, fluuius & promontorium apud Seras. Plin.

Lanuenſes, Frentanorũ in Italia oppidum. Pli.

Lanuuium Dianæ lucus, id eſt Artemiſium (ſic enim vocant) è ſiniſtra viæ regione ex Aricia ad Areſiam viam conſcendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ. Hinc Lanuinus, adiectiuum. Eſt etiam Latij oppidum, quod Blondus & Leander *Indiuina* appellat aiunt Ælianus animalium lib. 11. c. 6. Lauinium vocat, addítque eam meritò Matrem primariam vrbis Romæ poſſe dici. De Lanuuij & Lauinij differentia, vide Sigon. in Liu. lib. 8.

Lanthberius, Vuidonis filius, iuuenis bellicoſus, Italiæ rex, anno ſalutis 901.

Lanubium, Latinorum vrbs Ptolemæo libro tertio, capite primo. Hodie Lauinium, Vide Lauinium.

Laocoon, ontis, filius Priami ex Hecuba, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita eſt, intra vrbem recipiendum diſſuaſit, haſtámque in eum tanto impetu contorſit, vt ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Mineruæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpẽtes emerſerunt, qui primùm duos eius filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virgilius ſecundo Æneid.

Laodamantia, inſula in Lybia, fortaſſis à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur. Gẽtilia, Laomedontis & Laodamantites. Steph.

Laodamas, Halius & Clytoneus, filij Alcinoi regis & Aretes. Hom. in Odyſſ.

Laodamia, Bellerophontis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cum ea concubuit: ſuſcepítque Sarpedonem, qui poſtea Lyciæ rex factus eſt. Verùm cùm Bellerophontes rerum ſucceſſu elatus, in cœlum euolare conaretur, Iupiter hominis temeritatem ægrè ferens, œſtrum illi immiſit, quo exagitatus equus ſeſſorem excuſſit. Diana quoque Laodamiæ infenſa, ſuis eam telis confixit. Homer. 6. Iliad.

Laodamia, Acaſti & Laodotheæ filia, quæ tanto amore Proteſilaum, virum ſuum adamauit, vt cùm ab Hectore occiſum cognouiſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquam tamen interiret in ſolatium mœroris optauit, vt mortui vmbram videre poſſet: qua viſa in illius amplexibus expirauit. Ouid. Epiſt. 10.

Laodice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupſit.

Laodice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chryſothemi, & Iphigenia, ſeu Iphinaſſa, Achilli obtulit, vt ex his, quam vellet, vxorem eligeret.

Laodicea, vrbs celeberrima in Aſia, Loco flumini impoſita, Ptolemæo libro 5. c. 26. Primò *Dioſpolis* appellata, deinde *Rhoas*, poſtea *Laodice* à Lyco flumine. Hanc vrbem loci virtus & ciues quidam fortunati valdè magnificarunt. Primùm Hieronymus qui hæreditatem populo diuiſit ſupra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: poſtea Zeno orator, & Polemo eius filius, qui ob res fortiter geſtas, priùs ab Antonino, poſtea ab Auguſto ad regiæ dignitatis faſtigium euectus eſt. Eſt & alia ad montem Libanum ſita.

Laodicea (inquit Stephanus) vrbs eſt Syriæ, quæ priùs Λευκὴ ἀκτὴ, id eſt, album littus dicebatur, & Rhamita ab initio: quòd paſtor quidam fulmine tactus exclamaſſet, Rhamantas, hoc eſt Deus ab excelſo: Rhomam enim excelſum, Athas Deum ſignificat. Hæc Philon. Poſtea nomen accepit à Laodice matre Seleuci Nicanoris. Optimo vino, & omni genere fructuum abundat. Alia eſt Lydiæ ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius vxoris nomen erat Laodice, per oraculum admonito, quòd Stephanus recitat. Alia quoque eſt Lycaoniæ, & alia Media. Steph.

Laodochus, Antenoris Troiani filius, iuuenis in primis ſtrenuus, cuius formam aſſumpſit Pallas, cùm ſe in acies Troianorum inferret, Pandaro ſuaſura, vt ſagitta in Menelaum emiſſa fœdus violaret. Hom. 4. Iliad.

Laomedon, Ili filius, Troianorum rex, qui cum de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotij dedit, pactus mercedem, quam mox extructis mœnibus ſe illis ſoluturum iurauit. Verùm cùm poſtea iuramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati nouam vrbem duplici affecerunt calamitate. Neptuno inundationem, Apolline verò peſtem eò immittente. Qua de re cùm Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, alia ratione deos placari non poſſe, quàm ſi quotannis virgo Troiana, quàm ſors declaraſſet, ceto dilaceranda exponeretur. Verùm cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem eius filiam prodidiſſet, & iam ſcopulo alligata, mon-

ſtrum expectaret, Hercules illac fortè iter faciens, liberandum Heſionem ea conditiones recipit, ſi equos diuino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta bellua, virginem liberauit. Sed cùm Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules collecto vndiquaque exercitu, Ilium expugnauit, Laomedontem occidit, Heſionem Telamoni vxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit. Ideóque ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, hoc eſt, à redimendo, nomen obtinuit. Hinc Laomedonteus, Laomedontea, Laomedonteum. Item Laomedontiades, Patronymicum.

Laomedon XVII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XL.

Laomedon Mitylenus, rex Syriæ, anno ab vrbe 430.

Laomedontia, vrbs quæ Lampſacus pòſt appellata eſt. Steph. Vide Laodamantia, & Lampſacus.

Laomin, filius Dadan filij Iecſan. Gen. 25. Lat. Gentes, ſiue abſque aquis.

Laonome, Galliarum ex Odœdoco filium peperit, qui Locrorum vrbi nomen dedit. Steph.

Laoripa, vicus in Lybiæ nomo. Ptol.

Laos, Italiæ oppidum. Herodoto, Leucaniæ. Steph.

Laoſthenes XXXIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLV.

Lapathus Liuio ad Aſcuridem paludem locus eſt, quem Characta appellant. vt ſcribit lib. 44.

Laparla Cori, Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium. Ptolemæus. Quod & *Trileucum* idem vocat.

Laperſa, mons Laconiæ, à Dioſcuris Laoperſis. Gentile, Laperſæus.

Lapethus, vrbs Cypri, portum habens & naualis: Gentile, Lapethius. Steph.

Lapides Atros, locum in Auſetanis, inter oppida Illiturgim & Mentiſſam: vbi Aſdrubal caſtra habebat, habet Liui. lib. 26. Hoc loco deſcribit Ptol. *Biatiam* in Oretanis.

Laphyſtius, Iupiter dictus eſt à colle Laphyſtio, vbi colebatur.

Laphyſtiæ, dicuntur Bacchæ alio nomine Mimallones: à Laphyſtio monte Bœotiæ, cuius meminit Pauſan.

Laphria Diana dicta à Laphrio Phocenſi, qui eam Calydonij erexerat, licet alij malint ſic dictam, quòd ira deæ ſingulis annis in Oeneum ἠλαφροτέρα id eſt, mitior fieret.

Laphyra Minerua dicta eſt, quaſi Laphyria, per ſyncopen, quod victores ex bello ferant λάφυρα, id eſt, exuuias.

Lapidoth, maritus Deboræ, prophetidis, Iudicum 4. Lat. fulgura, vel lampades.

Lapis, Cretenſium rex.

Lapithæ, populi Theſſaliæ, Pindum & Ochryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos & ſtrata equorum creduntur inueniſſe. Virg 3. Georg.

Lapithe, es vrbs Theſſaliæ Lapitha Periphantis filio. Incolæ, Lapithæ.

Lapithæ, mons Laconiæ. Stephan. Græcorum nonnulli Lapithas dictos volunt à Lapitha Apollinis & Stilbes Nymphæ filio.

Lapithæum, in Taigeto monte vrbs. Pauſ.

Lapithes, vide PHILVIDA.

Lapithus, vrbs in Cypro inſula. Steph.

Lappa, Cretæ mediterranea vrbs. Ptol.

Lapſias, Bithyniæ fluuius. Plin.

Lapurdum vrbs nouempopulanæ regionis, in Gallia Aquitanica, *Londa*, Scaligero, in ſuis lectionibus Auſonianis: Lapurdenſium locuſtarum meminit Sidon. lib. 8. ad Tigretium.

Lapyges, populi Sarmatiæ.

Lar, Arabiæ fœlicis fluuius. Ptol. in ſinum Arabicum erumpens. *Om* eum vocant recentiores tabulæ.

Lar, Caſtellum Mauritaniæ Cæſarienſis, Anton.

Lara, vna Naiadũ, Almonis fluuij filia, ex qua Mercurius Lares dicitur genuiſſe. Ferunt enim Iouem, cùm Iuturnam Turni ſororem adamaret, neque illa potiri poſſet, quòd protinus illa in fluuium inſiliens ſui copiã illi eriperet, Latij totius Nymphas conuocaſſe, & ab iis petijſſe, vt Iuturnæ ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluuio ſeſe poſſet occultare. Qua in re quum cæteræ Nymphæ Ioui operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primùm Iuturnæ deinde & Iunoni enunciauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt vſu linguę eam priuarit, Mercurióque ſtatim tradiderit, ad inferos ducendam. Verùm Mercurius cùm iuſſa patris exſequitur, Laræ forma captus, in itinere eam compreſſit, gemellóſq; legitimo tempore ex ea ſuſcepit, quos ex nomine matris Lares appellauit. Ouid. fa. lib. 2.

Fitq; grauis, geminoſq; parit qui compita ſeruãt,
Et vigilant, noſtra ſemper in æde Lares.

Ab aliquibus dij agrorum vocati ſunt. Quoniam autem Lares, ſiue penates, etiam priuatorum domibus præeſſe credebantur (Plautus in Aul.) factum eſt vt vtrumque vocabulum pro ipſis domibus vſurparetur. Salluſtius in Catilinam Illos binos aut amplius domos continuare: nobis Larem familiarem nuſquam vllum eſſe. Etiam pro foro poſſet accipi, ſicut & alibi ſæpe apud poetas. Quandoque pro igne: Columella lib. 2. de villico, Conſueſcat ruſticus circa larem domini, focúmque familiarem ſemper

epulari

epulari. Vide N.Comitem lib.4. mythalog. c.4. de Laribus.

Lararium, ſacrarium domeſticum, in quo lares & dij peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alexandrum Seuerum in Larario rem diuinam matutinis horis factitaſſe, ad effigies deorum, in quibus habebat Apollonium Orpheum, Abrahamum & Chriſtum, in ſecundo larario ſimulachrum habuit Virgilij & Ciceronis.

Laranda, ciuitas Licaoniæ: vnde Ptolemæus c.6. lib.5. municipium Larandam in Lycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

Laraſſa, Mediæ vrbs. Ptol.

Lardana, apud Herodotum nomen eſt ancillæ, à qua fluxerunt Heraclidæ. Apud Herodotum ἰαρδάνου appellatur.

Lareis, & genios eoſdem eſſe, ſunt qui credant, exiſtimantes, vnicuique duos eſſe, alterum bonum, alterum malum.

Larendani, Arabiæ fœlicis gens. Plin.

Larentia nobiliſſima meretrix. quæ populum Romanum (vtpote quæ ditiſſima eſſet) hæredem fecit, & poſtea pro dea habita. Flora appellatur, cuius ſacra Floralia dicuntur. Vide Flora, & Laurentia.

Lares, Africæ propriæ oppidum, Ptol.

Largius, Romæ primus Dictator creatus. Tit. Liu. lib 2.

Largus, Conſul cum Meſſalino, anno ab vrbe 899.

Lariagara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Larices, Indiæ intra Gangem populi. Ptole. Norici vrbs apud Antoninum.

Larignum, oppidum. Vitruuius libro 2. capite 9.

Larina, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. 11. Æneid. *At circumlecta comites, Larináque virgo, Tulláque, &c.*

Larinates, cognomine Frentani, ſunt Italiæ populi Plinio. Latinum vrbem, decem & octo millia paſſuum, diſtantem à Theano Apuliæ habet Cicero in orat. pro A.Cluentio.

Larine, fons in Attica regione. Plin. libro 4. cap.7.

Lariſe, vrbs Æoliæ. Herod.

Lariſſa, nomen multarum ciuitatum. Vna eſt in plaga Theſſalica, iuxta Peneum, ab Acriſio condita, à qua Achilles Lariſſæus dictus eſt. Alia Penſilis in Creta, à nonnullis Pelaſgia dicta. Stephanus Cortinem Cretæ vrbem olim Lariſſam dictam ſcribit) alia in Peloponneſo arx Argiuorum, alia in agro Attico. Ad Tralles etiam Aſiæ eſt Lariſſa, vt Strabo ſcribit, à qua Lariſſæus Iupiter eſt dictus. Lariſſa quoque in Italia, quam, vt Diodorus lib.1. ſcribit, Pelaſgi condidere. Cæſar 3. belli ciuilis. Vniuerſam ſimul Lariſſam verſus ſe recipere cœperunt. Stephanus duas Cretæ Lariſſas facere videtur, item duas Theſſaliæ, vnam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia eſt Troadis, cuius Homerus meminit. Alia Æolidis iuxta Cumam. Alia Syriæ, quam Syri Sizara vocant: alia Lydiæ. Eſt & parua regio in Oſſa. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, vbi Apollo Lariſſenus colebatur. alioqui à Lariſſa Lariſſæus fit, & Iupiter λαρισσαῖος, idem alibi, Lariſſa, inquit, etiam Phriconis vel Phriconitis nominatur.

Lariſſa, Ptolemæo in Macedonia vrbs vnico r. debere ſcribi docet Ful. Vrſinus. Argos olim dictam ſcribit Euſtathius.

Lariſſa, alia quæ Ægyptia vocatur. Xenoph. Æolidis vrbs apud Strab. videtur. plures Lariſſæ enumerantur ab eod. lib.9.

Larius lacus totius Italiæ ampliſſimus: vnde & à Virg. 2. Georg. maximus vocatur, quem à Como vicino oppido nonnulli appellant Comenſem: Per hunc lacum medius fluit Abdua fluuius, aquáſque eius reddit ſuauiores: deinde per oppoſitam lacus partem erumpens, in Padum non longè à Cremona influit. Dictus Larius à fulicarum multitudine. A Græcis enim λάρος vocatur fulica, quæ eſt auis nigra & aquatica. Hinc fit Latius, a, um. Iuxta hunc lacum fons eſt largus, horis ſingulis ſemper intumeſcens, & reſidens. Plin. lib.2. c.103. *Lago di Como.* Italis hunc lacum elegantiſſimè deſcripſit integro libello P.Iouius.

Laro, Tuſciæ amnis, *Arono* nunc Leandro.

Larus filius Lydi, Herculis filij.

Larta, vrbs eſt in Epiro olim Ambracia.

Larthenianum, Etruriæ oppidum, quod priùs *Enianum* dicebatur, & poſtea *Veiens* à Romanis vocatum fuit, vt tradit Fabius Pictor.

Larunda Nympha, quam alij Laram vocant, ex qua Lares dicti. Vide Lara.

Lartolætani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Strabo.

Larunesia, mediterranei maris inſula. Ptolem.

Larus, mons, & Italiæ fluuius Phauorin.

Larymna, oppidum Bœotiæ ad Cephiſum fluuium. Plin. Strab. & Pomp. li.2.

Laryſius, Laconiæ mons. Pauſ.

Laſa, ciuitas, quæ Hieron. in Hebraicis quæſt. Callirrhoe dicitur. Gen. 10. Lat. ad clamandum vel ad ſaluandum aut liuendum.

Laſcaris, vir apprimè doctus, cura Franciſci I. Francorum regis litteras Græcas attulit Pariſios, Annales Franciæ.

Laſcoria, Galatiæ vrbs. Ptol.

Laſice, Africę propriç vrbs, Ptol. *Elice* apud Anton. eſſe credit Gerard. Mercator.

laſos, Cretæ mediterranea vrbs. Plin.

laſſeta, Heditanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Ptol.

laſſia, inſula, quæ & Andros in mari Ægæo. Plin.

laſthenes, nomen cuiuſdam proditoris apud Herod. qui Olinthum prodidit. Phil. Macedoni.

laſthenia, mulieris nomen, quam Platone præceptore vſam ſcribit Plutarchus, ornatuq́; virili auditorium ingreſſam ſcribit etiam Laert.

laſthenis, nomen viri. 1. Macch. 11.

laſtigi, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Plin.

laſus, primus de muſica ſcripſit, & dithyramborum certamen protulit primus, vixitque temporibus Darij Perſarum regis

laſſippa, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol.

lateranus, proprium nomen patricij Romani qui latêre frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, iuſſu Neronis interfectus eſt. Ædes eius ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtantino imperatore Pontifici maximo. Inde Lateranenſe palatium, & Lateranenſis Baſilica, ſancti Ioannis ædes vocata eſt, quæ in Lateranorum nobiliſſimæ gentis ædibus extructa fuit.

latameda, fluuius Indiæ extra Gangem. Ptolem.

latania Bithyniæ oppidum, Ptol.

latara, Caſtellum in Gallia Narbonenſi Mela *Lattes*, I. Poldo *Laterra* Plinio, ſtagnum hoc loco eſt, quod Mela Volcarum ſtagnum appellat. Indigenis, hodie *l'Eſt ng*. & vbi altius vadum habet *l'Eſtau*, vt ex Cluſio refert Ortelius.

latea, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

laterium, fuit Qu. Ciceronis villa, in ipſius patria Arpino: quam cum vellet vendere, Arpinatum erat fremitus excitatus, Cicero Attico lib. 4. & 7. Arpinatum fremitus eſt incredibilis de Laterio.

lathirus. vide Ptolemæus.

latialis. vide Latium.

latinæ, arum, ſacrificia quædam Ioui conſtituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro. Cicero pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. Latinæ autem, dies conceptiuus erat. Varro quarto de lingua Latina.

latini, populi Italiæ in Latio, de quibus Salluſt. Primò Italiam tenuiſſe quoſdam, qui appellabantur Aborigenes: hos poſtea aduentu Æneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait Æneam victis Latinis, vt eorum fauorem ſibi conciliaret, nomen Latinum, non ſolùm illis non ſuſtuliſſe, ſed etiam Troianis impoſuiſſe.

latinienſis. vide LATINVS & LATIVM.

latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ Nymphæ, aut, vt Heſiodo placet, Vlyſſis & Circes filius, qui ex Amata Danni Rutulorum regis ſorore Lauiniam ſuſcepit: quàm cùm externo genero tradere oraculo iuberetur, Æneæ poſt excidium Troiæ in Latium delato eam deſpondit. Qua re intellecta, Turnus qui illam impotentiſſimè adamabat, tam ægrè tulit aduenam ſibi præferri, vt ea de cauſa bellum aduerſus Æneam ſuſcepit: cuius is fuit exitus: vt ſingulari certamine victus Turnus, vitáque exutus, victoriam cum ſponſa riuali reliquerit. Virg. 12. Æneid.

latinius Syluius, v. Latinorum rex, regnauit annis 50.

latium, Straboni propriè, ea pars Italiæ eſt, teſte Plinio libro 3. cap. 5. quæ inter oſtia Tiberis & Circeios interiacet, millia paſſuum quinquaginta in longitudinem non excedens: quod poſtea prolatis imperij terminis, Antiquum Latium eſt appellatum. Noui verò Latij tractus ad Vulturnum vſque amnem extenditur, diuiditúrque in Latium citerius, & vlterius. Citerius Latium & Tiberis ripa Fundos vſque protenditur. Vlterius à Fondis vſque ad Vulturnum amnem. Dictum autem Latium putatur, quòd illic latuerit Saturnus, cùm Iouem fugeret. Ouid. libro 1. Faſtorum. Hine Latius, a, um, & Latinus, na, num. hodie vulgò *Campagna di Roma*, quaſi dicas, Romæ territorium. Latini dicuntur eius incolæ quos priùs Cetios, & poſtea Æneadas & Romanos vocatos ſcribit Suidas.

latinienſis, idem quod Latinus. Cicero de Aruſp. reſp. Quod in agro Latinienſi auditus eſt ſtrepitus cum fremitu. Significare etiam poteſt eum qui alibi ortus in Latio cum Latinis verſatur.

latialis, & hoc le, quod ex Latio eſt. Cicero ſicut vtique ferias non Latiales, Latiaréſve, ſed Latinas dixerit aut Latias. Et Latialis ſermo Romanus & Latinus, Plin. lib. 3. c. 1.

latinus, mons Cariæ, non procul à Mileto, Endymionis fabula notiſſimus, quem cùm Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum ſopiuiſſe, vt vnum ab eo oſculum auferret: vnde & inde Endymion Latmius dictus eſt:

latoes, vicus in Alexandria, deriuatur à vocabulo Latona, Steph. Græcè λατωεῖς.

latobrigi ſunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas, non longè ab Allobrogibus quos Lauſanenſes fuiſſe coniectura eſt. Ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Veſontinæ, ac proprio Antiſtiti olim ſubdita. Vulgò, *Ceux d'aupres de Lauſánes* Schudus, *Cleigouu*, Rhellicanus, *Vualliſſerland* interpretatur,

Latois, idis, patron micum fœm uinum à Græco nomine Λατωΐς, deductum, quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos Latonam, Latois itaque à poetis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & Latini Græcorum imitatione Latoniam appellatur: dicitur etiam Latois villa quædam montana apud Epheſum, vbi Pramnium vinum naſcitur, quæ nunc Latoria appellatur. Ex Athenæo.

latomagum, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Anton.

latomiæ, locus Romæ in carcere prope Tullianum, Liu. lib. 3. Triumuiri carceris Latomiarum interiorem cuſtodiam haberi iuſſit, Latomiæ etiam carcer eſt Syracuſis, in quas (ſicuti ſcribit Cicer.) ſi qui publicè cuſtodiendi erant ex omnibus oppidis Ciliciæ deduci imperabantur. In eas latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat. hodie eorum pars adhuc teſtudinata *Grotta di S. Nicola* vocatur, vt ex Anonymo refert Ortelius.

latomiæ, Straboni lib. 5. in Gabiorum regione. & lib. 6. Sex inſulæ eiuſdem nominis in ſinu Arabico. *Tagliate* nunc appellatur, vt ait Aretius.

latona filia Cœi Titanis, quæ à Ioue compreſſa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Iuno, vt immiſſo aduerſus illam Pythone ſerpente, per totum terrarum orbem pellicem perſecuta ſit, & ne partui quidem vicino quietem, locúmve pariendi conceſſerit, donec tandem illa poſt longos errores ad Aſteriem ſororem ſuam peruenit, in Ortygiam inſulam iam permutatam, à qua ſuſcepta, primùm Dianam peperit, quæ è veſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinémque naſcentem ſuſcepit: qui poſtea adultus, maternæ iniuriæ memor Pythonem ſagittis interfecit. Hinc Apollo Latonius, & Diana Latonia dicta eſt. Similiter Delos, vt ait Seruius dicta eſt Latonia, quòd in ea Latona enixa ſit Dianam & Apollinem. Quid Latonæ figmento veteres intellexerint, explicat N. Comes, Mytholog lib. 9. cap. 6.

latone ciuitas, vrbs Ægypti, pars Memphidis, vbi Pyramides ſuût, & Latonæ templum.

latoria, lex erat apud Romanos, qua cauebatur in eos, qui pupillorum bona diriperent, aut eorum bona, malis artibus alienarent.

latorum vrbs. Ptol. vrbs Ægypti.

latopolites, nomus Ægypti. Plin.

latouici, Pannoniæ gens, Plin. & Ptol.

latreus, vnus ex Centauris.

lattis, inſula Germaniæ, Pli. hodie *Friſchnawng*, in Pruſſia, Ortelio.

laturus, ſinus Libyci maris. Mela.

latuſates, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.

latuſſim, filius Dedan filij Ieckan. Geneſ. 25. Int. malleatores, ſiue limitatores.

latymnum, mons Crotonis, vel vt alij Laconiæ, vt ſcribit Scholiaſtes Theocriti.

lauare, Luſitaniæ oppidum, ad Duri fluminis oſtium. Ptolem. *Auero* hodie. *Porto*, Epiſc. Gerundenſi.

lauatris, vel Leuatris. Angliæ vrbs. Antonin. *Sanemore*. Camdeno.

Lazarus, nomen viri, Luc. 16. Eſt & nomen cuiuſdam alterius à Bethania, amici Chriſti, fratris Mariæ & Marthæ. Iohan. 11. quem Chriſtus ſuſcitauit à mortuis. ibid.

laud. Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Plin.

laudia, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Pt.

laudunũ, Galliæ Belgicæ vrbs. *Laon* Paradino.

lauer, Aluerniæ fluuius, in Ligerim confluens, vulgò, *Lallier*, lege Elauer.

lauerna dea, quam Romani coluêre, à qua Laueniones dicti ſunt fures, quòd ſub tutela deæ Lauernæ eſſent, in cuius obſcuro loco ſoliti erant inter ſe furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romæ dicta eſt, ab æde Lauernæ propinqua.

lauerna, locus vbi magnus hiatus Sullæ oſtenſus fuit, quum ad bellum ſociale proficiſceretur, ex quo flamma & ignis copioſus verſus cœlum emicuit. Plutarch. in eius vita. Lauernæ lucus erat via Salaria, vt ad Horatij Epiſt. 16. annotauit Acron, & is commentator vetus quem Cruquius edidit.

lauernium, locus Italiæ Ciceroni VII. Epiſto. ad Atticum & Macrobius III. Saturnalium. Circa Campaniam videtur. Lauernæ ædem ſignificat, vt Dianium & Mineruium. Dianæ & Mineruæ ædem.

laugaſa, Armeniæ minoris in Lauiuianenſi præfectura oppidum. Ptol.

lauiacum, Auſtriæ vrbs, quæ nunc *Lauffen* dicitur, Lazio teſte.

lauinia, filia Lauini regis & Amatæ, primùm Turno deſponſata. Verùm cùm Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Æneæ deſpondit. Qua occaſione, orto inter duos potentiſſimos riuales bello, magna vtrinque edita eſt ſtrages, donec victus ſingulari certamine Turnus, vitáque exutus, victoriam vnà cum ſponſa Æneæ reliquit. Mortuo verò poſt triennium Ænea, Lauinia, quæ prægnans relicta erat, priuigni inſolentiam timens, in ſyluas profugit, & apud Tyrrheum paſtorem diuertit, ibique peperit filium, quem Iulum Syluium Poſthumum appellauit: eò quòd poſt patris funus in ſyluis natus eſſet. Hunc tamen poſtea Aſcanius in regnum reuocauit, cùm ipſe ſeceſſiſſet Albam longam vrbem à ſe conditam, Lauinio nouercæ relicto, quod illa moriens Iulo Syluio Poſthumo filio ſuo reliquit. Virgil. lib. 12. ca. decimo.

Lauinium ſeu Lauinum, vrbs in Latio, ab Ænea condita, & nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liuius 1. ab vrbe. Hinc adiectiuum, Lauinius. Virg. 1. Æneid.

Italiam fato profugus, Lauináque venit
Littora.

Laumellum, Inſubrum vrbs, Anton. *Lamello* Leandro. Meminit eius quoque Marcellinus Hodie pagum ſatis contractum eſſe ſcribit Merula: qui tradit idem à Ptolem. *Gaumellum* & à Marcellino *Lacmellum* dici.

Launtium, metropolis Latinorum Dionyſ. li. 5. Rom. hiſtor. vt citat Stephanus, ſed apud Halicarnaſſ. hodie legitur Lauinium.

Laura, Siciliæ ciuitas, Iſac. in Lycophr. Alexandriæ Ægypti vicus, Athen.

Laurea, Tullij Cicer. libertus, cuius meminit Plinius libro 31.

Laurea, proprium nomen mulieris.

Laurentia, vxor Fauſtuli, paſtoris Amulij, quæ Romulum & Remum Amulij iuſſu ad ripam Tiberis expoſitos ſuſtulit, domíq; ſuæ liberaliter, tanquam filios ſuos educauit. Hæc quoniam vulgato corpore quæſtum faciebat, à paſtoribus Lupa appellabatur. Vnde factus eſt locus fabulæ, Romanæ vrbis conditores à Lupa fuiſſe nutritos. Hæc cùm opes multas corraſiſſet, moriens populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, diéſque feſtos, quos à nomine eius Laurentalia appellarunt, quibus ſacerdotes in Velabro ei ſacra faciebant. Varro 5. de Lingua Lat. Vide Larentia.

Laurentius, Laureolus, Laura, & Laurentia nomina ſunt virorum ac mulierum propria, à Lauro dicta.

Laurentius natione Hiſpanus Diaconus & quæſtor Eccleſiæ Romanæ & Epiſcopi Sixti, de quo B. Ambroſius li. 1. offic. cap. 41. ſcribit, quum videret Sixtum epiſcopum ſuum ad martyrium duci, flere eum cœpiſſe non paſſionem illius ſed ſuam remanſionem: Itaque his verbis epiſcopum appellaſſe, Quo progrederis ſine filio pater &c. Quum autem Sixtus iuberet Laurentium diligenter theſauros Eccleſiæ adſeruare, ſtatim iuſſu Imperatoris Laurentius quoque comprehenſus eſt. Quumque ab eo peterent ſatellites, vt theſauros Imperatori traderet, petiit ſpatium tridui ad colligendos theſauros ſibi concedi. Interea conuocauit omnes mendicos, pauperes, ægrotos. Hos conſtituta hora poſt triduum oſtendit ſatellitibus, addens, hos Eccleſiæ theſauros eſſe, quibus ſi quid detur, non perire, ſed cum ampliſſimo fœnore in cœlo reddi. Hac oratione corui hiantes deluſi & exacerbati tradiderunt Laurentium carnificibus, qui cum ferreæ craticulæ, cui prunæ ſubſtratæ erant impoſuerunt. Iacens autem in craticula, ſumma cum alacritate animi gloriatus ſe non torreri, ſed ſuauiter refrigerari carbonibus, præfecto aſtanti dixit, Vnum latus iam ſatis aſſatum eſt, appone igitur & comede & aſſaturam verte &c. Tandem commendans animam ſuam filio Dei, ex hac vita deceſſit anno Chriſti 254. die decima Auguſti. Hiſtoria tota prolixè & ſplendidè recitatur à Prudentio, qui eum Sixti Diaconum fuiſſe narrat, qui non ſub Decio, ſed circa annum Chriſti 157. ſub Valeriano, Romæ epiſcopus fuit. Magis igitur conſentaneum eſt, quod Euſebius & Eutropius ſcribunt, Laurentium Fabiani epiſcopi Diaconum fuiſſe, qui ſub Decio martyrij coronam accepit.

Laurentum, ciuitas Latij, Pici regis opus, non procul à Lauinio: ita dicta à ſylua Laurea, eo in loco, cùm conderetur, inuenta. Huius incolæ Laurentes dicti.

Laureolus, latro fuit ſceleratiſſimus, eóque nomine in crucem ſublatus, & à feris deuoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis repræſentata eſt. Et Domitianus imperator hanc fabulam repræſentaturus nocentiſſimum quendam vltimo ſupplicio damnatum in crucem erigi iuſſit, & immiſſa vrſa dilacerari, atque ita rei veræ, non fictæ ſpectaculum populo exhibuit. Martial. in Amphitheatro Cæſaris.

Qualiter in Scythico religatus rupe Prometheus,
Aſſiduè nudo pectore pauit auem,
Nuda Caledonio ſic pectora præbuit vrſo,
Non falſa pendens in cruce Laureolus.

Lauriacum, Auſtriæ oppidum, Anton. *Lorch*, Simlero.

Laurolauinum, vrbs Latij proxima Laurento, Frontino, Colonia Romana.

Laurion, locus in Attica regione, vbi argentum fodiebatur, Thucyd. lib. 2. & 6. Plutarch.

Lauron, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Plutarc. in Sertorio. hodie vulgò *Leria* (aliis *Laurigi*), prope Valentiam.

Laus, vrbs Lucaniæ, à Lao fluuio dicta: Gentile, Lainus Steph. A La quoque vrbe Laconica, Gentile fit Laus.

Laus, fluuius in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico proxima eſt, per Apolloniatarum agrum in mare ſeſe exonerans. idem opinor cum eo quem Plinius Acantem appellat. Ptolem. lib. 3. cap. 3.

Laus Pompeia, Inſubrum vrbs. Plin. hodie *Lodi*.

Lauſonium, Antonino, vrbs ad Lemanum lacum, hodie *Lauſanne*.

Lauſus, filius Numitoris, frater Iliæ Syluiæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Alius fuit Mezentij filius, quem Æneas interfecit, cùm parentem vulneratum defenderet. Virg.

Virg. lib. 11. Hic fuit ferarum debellator egregius. vt idem Virg.7.Æneid.

Lauſus equum domitor, debellatórq; ferarum.

Lautulæ, tularum, locus fuit in vrbe Romana non procul à Iano gemino, à lauando dictus quòd aquas calidas haberet. Varro lib. 4. de lingua latina.

Laxta, Celtiberorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Laynas Caluus, Caſtellæ iudex, anno ſalutis 882.

Lazi, populi Scythiæ. Steph. Scribitur etiam Laza, vide Colchis & Scythæ.

L E

Lea, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Lea, inſula iuxta Cyrenaicam inſulam Africæ regionem. Apud Plin. legitur, Lea, & inſula eſt maris Ægæi.

Leæi, Pæonica gens, circa Macedoniam, Thucyd. lib. 2.

Leæna, nomen Athenienſis ſcorti. Plin. lib. 34. cap. 8. Vide Læna.

Leander, iuuenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido in littore Helleſponti ſito, qui, cùm Erûs puellæ amore captus eſſet, quæ in oppoſiti littoris oppido Seſto habitabat, noctu ad eam tranabat. Quod vbi aliquoties non infœliciter ceſſiſſet, iam audacior factus, cùm mari tumido & impacato ſe cõmiſiſſet, vi ventorum fluctuúmque victus, in Helleſponto ſubmerſus eſt. Fabulam hanc, aut fortaſsis hiſtoriam, elegantiſſimo carmine apud Græcos proſequutus eſt Muſæus: à quo Ouidius mutatus eſt argumentum Epiſtolarum, Erûs ad Leandrum, & Leandri ad Erô. Inde Leandrius, a, um: vt. Leandrius Helleſpontus apud Silium li. 10.

Leandis, Armeniæ minoris vrbs, in Cataonia regione. Ptol.

Leanitę, Arabiæ fœlicis gens. Ptol. & Leanites ſinus apud eundem.

Learchus, Athamantis & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, lænæ catulum ſibi viſus interimere. Quod cùm vidiſſet Ino; arrepto Melicerta altero filio, in mare ſe præcipitauit: atq; illa quidem in deam maris mutatã eſt, quam Græci Leucotheam, Latini Matutã vocãt: Melicertes antẽ in deum marinũ, quẽ Græci Palæmona, Latini Portunũ nominãt. Oui. 6. Faſt.

Lebadia, vrbs Bœotiæ, vbi Orchomenus & Cephiſus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles. Pauſan.

Lebana, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. luna, ſiue albedo, aut thus, vel later.

Lebaoth, ciuitas fortis Iudæ, Ioſ. 15. Lat. leænę ſiue cordis ſignum, aut ad introitum.

Lebedus, Ioniæ ciuitas, à Colophone 120. ſtadia diſtans. Hic ſcœnicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis educitur.

Lebna, locus in deſerto, vbi XVII. Iſraelitarum manſio fuit, egreſſorum de Rhemmon Phares Num. 33. Eſt & ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda. Ioſ. 10. Dicitur & Lebana Ioſ. 15. idem ſignificat quod Lebana.

Lebona, nomen oppidi. Iudic. 21. idem.

Lebui, Galliæ Ciſalpinæ populi ſunt Liuio, quos alio in loco Libuos per i vocat. Hos Polybij Lebetios eſſe credit Sigonius & pro his malè Libicos legi vult Merula, qui eorum vrbem primariam Forum Libetiorum vel Lebuorum vocat, eámque hodie *Burgo Lauizario* nomen habere addit, & eſt in agro Nouarienſi.

Lebuni, Hiſpaniæ citerioris populi. Plin.

Lebynthus, inſula maris Mediterranei. Vna ex Cycladibus. Ouid, 8. Metam. fab. tertia.

Dextra Lebinthos erat, fœcundáque melle Calydna. Scribitur, Lebynthos.

Lecha, nomen loci, 1. Paral. 4. Lat. ambulans, vel vadens.

Lechæum, portus Corinthi, ad ſinum Criſſęũ ſiue Corinthiacum, qui Iſthmum Peloponneſi ad Occidentẽ alluit. Nã alterũ, qui ſinu Saronico ab Oriẽte alluitur, Schœnũtẽ appellãt Papinius.

Curua Palæmonio ſecluditur vnda Lechæo.

Lechi, locus cui Samſon ſic nomen indidit, Iudi. 15. Lat maxilla, quòd ibi maxillam proieciſſet.

Leci, filius Semidę filij Galaad filij Machir filij Manaſſe. 1. Paral. 7. Lat. lex, ſiue doctrina, aut aſſumptio mea.

Lectum, Ptol. Troadis promontorium, quod *Scorpiata* Sophiano appellatur.

Lecum, ciuitas quæ Nephthaliæ tribus terminus eſt. Ioſ. 19. Lat. reſurgens, ſiue confirmans, aut ad reſurgendum, vel confirmandum.

Leda, Theſtij filia, Tyndari Laconiæ regis vxor, quam cùm Iupiter adamaret, transformatus in cygnum cum ea concubuit, cùm iam antea ex Tyndaro grauida eſſet. Expletis itaque legitimis menſibus, Leda duo peperit oua: ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero Caſtor & Clytemneſtra.

Ledan, ſiue Leedan, vir de cognatione Gerſon filij Leui, 1. Par. 23 & 26. Lat. pro voluptate, ſiue deuorans iudicium, ſiue pro ornatu, vel teſtimonio: aut tranſitus vel deprædatio earum: aut Syriacè, ad tempus.

Ledum, Galliæ Narbonenſis fluuius apud Pomponium.

Legea, vna ex Nymphis, à cantus ſuauitate dicta.

Legerda, vrbs Armeniæ maioris, in Azetena regione, non longè ab Euphrate fluuio. Ptol. lib. 5. lege Elegarda, ἐλέγαρδα.

Legę, Aſiæ populi, qui vnà cum Gelis habi-

rant, ad Hircanum mare. Plutarc. in Pompeio.

Legio ſecunda Auguſta, Britanniæ vrbs. Ptolem li. 2. vulgò *Leskerd*

Legio ſecunda Auguſta, vrbs in littore Mauritaniæ Cæſarienſis. Plin.

Legio ſeptima Germanica ponitur in Hiſpania Tarraconenſi inter Aſtures à Ptolemæo, Vaſæo *Leon* eſt hodie.

Legio decima Germanica, Ptolemæo in Pannonia ſuperiori eſt iuxta Danubium.

Legio auxiliatrix: hanc Bonfinius oſtendit ex antiqua lapidis inſcriptione ibidem effoſſa ad Budam Veterem, iuxta Danubium fuiſſe, vbi etiamnum vetuſtiſſimæ vrbis veſtigia cernuntur, locum iuniores, nunc *Sicambria* vocant, inquit, & à Sicambris remotiſſimis Germaniæ populis extructam, inſcriptio indicat. Bonfinius docet eam fuiſſe propè Strigonium in effuſa planitie, aut è conſpectu Gomaræ iuxta Iatani.

Legio Germanica decima quarta in Pannonia ſuperiori ad Danubium, paulò ſupra Budam fuit, vt tradit Bonfinius, vbi hodie templum D. Andreæ eſt, & vicus in edito loco, Huius legionis meminit Ptolemæus, qui ſcribit eam aliquando legionem Geminam dictam.

Legna, Galatiæ vrbs. Anton.

Legum, Siciliæ vrbs, citra Lilybæum promontorium. Ptol.

Leheman, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. panis eorum, aut pugna vel bellum eorum.

Leinum, Sarmatiæ Europææ oppidum, Ptol. quod Niger *Luczko* dici ſcribit.

Leitus, vnus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Troiam profecti ſunt. Hom. lib. ſecundo Iliad.

Lelaannonius, ſinus Britannicus. Ptole. lib. 2. cap 3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Lelaps, nomen canis Actæonis apud Ouid. 5. Metamor. *& trux cum Lelape Theron.*

Leleges, Aſiæ populi origine Græci, ita dicti, quaſi λιλεγμένοι, eò quòd diuerſis in locis collecti eſſent. Hi primùm inſulas tenuerunt: indéque in continentem tranſgreſſi, pàrtim in Myſia ad Adramytenum ſinum condiderunt: partim in eo Ioniæ tractu, qui Curiæ eſt proximus: vnde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, Lelegeida olim fuiſſe appellatam. Lelegum originem nonnulli ad Theſſalos retulerunt: è quibus eſt Seruius, explicans illud Virgilij 8. Æneid.

Hic Lelegas, Caráſque, ſagittiferóſque Gelenos,

Finxerat. Plin verò libro 7. cap 4. Lelegas olim appellatos fuiſſe ait, quos poſtea Locros Epicnemidios nominarunt, per quos Cephiſus amnis in mare illabitur. Euſtathius λέλεγας multis ex locis confluxiſſe exiſtimat, atque inde etiam nomen accepiſſe: quod etiam non obſcurè innuit Stra. li. 7. Ariſtoteles autem Lelegum appellationẽ ad Lelegem quendã Leucadiũ refert, cujus nepotem ex filia tradit fuiſſe Teleboam.

Lelegum, vrbs in Caria eſt, Megalopolis poſtea, tertio Aphrodiſis dicta. Steph. vide Ninoe.

Lelgonia, Scotiæ regio, quam H. Boethius *Lennos* vocat.

Lelij, iuxta Pontum Euxinum populi. Orph.

Lemanus, alijs *Lelienus*, Angliæ regionis fluuius, auctore Lhuydo, qui eum vulgò *Rotler* dici tradit. Fortè eſt portus Lemanis Antonini, quem Talbotus hodie non extare ſcribit, tantúmque in eius loco templum Parochiale eſſe *Limpat* nomine.

Lemanus, lacus Allobrogum, Geneuam & Lauſannam vrbes alluens, Rhodanúmque fluuium in permiſtis aquis tranſmittens, *Le lac de Geneue & de Lauſanne.*

Lemannonius, vide LELAANNONIVS.

Lemannus, Celtarum rex Manetho.

Lemba, Syriæ oppidum. Ioſeph. antiq. lib. 13. cap. 23.

Lemigius Thrax, Exarchus Italiæ VI. anno ſalutis 610.

Lemnos, inſula maris Ægei, Thraciam à Septentrione, ab occaſu Athon, montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilitata, quem à matre Iunone ſimul atque natus fuit ob deformitatem præcipitatum in hanc inſulam decidiſſe, ac propterea Lemnium appellatum fuiſſe volunt. Eadem & Hypſipylæa dicitur, à filia Thoantis ejuſdem nominis, quæ in hac inſula regnauit. Hinc deducitur Lemnius adiectiuum: vt Lemnia turba, apud Ouidium in Ibin. Saxa Lemnia, apud eundem 5. Triſtium. Lemnia mala, id eſt ingentia & inaudita, qualia Lemnum afflixiſſe dicuntur. Lemnia terra, quæ in Lemno inſula effoditur, de qua Galen. lib. 9. ſimpl. & Dioſcorid. Hodie Lemnos *Scalimine* Turcis & Italis vocatur. Centum millibus paſſuum in circuitu (vt Bordonius refert) patet. Plana ſi cum conferas videtur, Qua Orientalem plagam aſpicit, aridam & frugibus minus idoneam, inter meridiem & Occaſum verò vbi humidior extat, fertiliorem eſſe ſcribit Bellonius. Vrbes in ea olim Myrina & Epheſtias. Hæc hodie prorſus deſerta eſt; & *Cochino* appellatur, illa parui nominis, nunc oppidum in peninſula, anguſto Iſthmo inſulæ iuncta poſitum, *Lemnus* appellatur. In hac inſula labyrinthum fuiſſe tertium ab Ægypto, ejúſque ſuo tempore adhuc reliquias extitiſſe Plinius auctor eſt. Sed Bellonius eius veſtigia diligenter quærens, nulla eius illi prorſus viſa eſt, nec incolarum quenquam, qui aliud quàm ruinas quaſdam indicare

care poſſet, inueniſſe ſcribit lib. 1. obſeruat. ſuarum.

Lemouices, Plinio, vel Limouici, Ptolem. Galliæ Aquitanicæ populi, Pictonibus vicini, hodie *Limoſins*. horum vrbs primaria Lemouicum, vulgò *Limoges*. Alij autem apud Cæſarem ſunt Lemouices in Armorica. *Leon*, Cænali.

Lemouij, Germaniæ populi, Tacit. *Mecklenburger*, Ortelio, *Lyſlander* ſunt Curæo.

Lemneus, vicus quidam. Steph.

Lemures, laruæ nocturnæ & terrificationes imaginum & beſtiarum, inquit Nonius. Ouid. 5. Faſt.

Mox etiam Lemures animam dixere ſilentum.

Lemuria, feſta erant Lemuribus ſacra, quæ quum celebrabantur (id autem erat menſe Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæque omnes infauſtæ putabantur: quæ res locum fecit prouerbio, Malum menſe Maio nubere. Ouid. 5. Faſtor.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria ſacri
Inferias tacitis manibus illa dabant.

Et paulò pòſt:

Fana tamen veteres, illis clauſere diebus,
Vt nunc ferali tempore operta vides.
Nec vidua tedis eadem nec virginis apta
Tempora: quæ nupſit, non diuturna fuit.
Hac quoque de cauſa (ſic te prouerbia tangūt)
Menſe malum Maio nubere vulgus ait.

Lena meretrix, vide læna.

Lenæus, vnum ex Bacchi cognominibus ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, hoc eſt à torculari, ſiue lacu impoſitum: vnde Lenaeius & ληναγέτης. Eſt etiam vicus quidam.

Lenus Pontianus, conſul cum Antonino Rufino anno ab vrbe 883.

Lentienſes, Alemannici, i. Vindeliciæ, (vt Schudus interpretatur) populi. Ammian.

Lentini, ſeu Lentuli Romani quidam cognominati ſunt à lente, vt Cicerones à cicere. A quibus denominatum Lentulitas. Cic. ad Appium lib. 3. Vllam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quàm ornamenta virtutis exiſtimas?

Leotudum, Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptolem. *Lutenberb* hodie, Lazio.

Lenus, regio τῆς πεδιάων. Steph.

Leo Iſaurus, LXXI. Roman. imperator, anno ſalutis 719 Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui Papa reſtitit, perque vniuerſum orbem ſcripſit, .. ne imperatoris iuſſionibus obedirent: & in apertam rebellionem plurimos abduxit. Blond. lib. 10. Idem Conſtantinopoli imagines ſanctorum deponi in ferro, igne incendi, non obedientes interfici iuſſit. Blondus.

Leo, imperator Orientis, anno ſalutis 459. Olybrium Romam miſit, vt viuente Anthemio purpuram indueret. Diac. Pomp. Leonem iuniorem in conſortem imperij aſſumpſit. Caſſ.

Leo IV. Romanorum imperator LXXIII. anno ſalutis. 788. In Saracenos Syriam inhabitantes incurſionem fecit. Blond.

Leo V. imperator Conſtantinopolitanus IIII. anno ſalutis 814. Is Chrumnum Bulgarorum regem ex parta victoria elatum, qui Conſtantinopolim exercitum duxerat, eruptione facta interfecit, Bulgaróſque repulit. Occiſus eſt autem à Michaele Baldo domeſticorum Comite, qui per arma ad imperium ſublatus eſt, anno ſalutis 821.

Leo VI. Baſilij imperatoris filius, Conſtantinopolitanorum imperator XI. Hic Bulgaros deſciſcentes Turcarum auxilio primò vicit. Verùm ab his poſtea per inanes inducias deluſus, magna clade affectus eſt. Inde in Saracenos claſſe comparata Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit Egnatius.

Leochares, ſculptor eximius, qui authore Plin. lib. 36. cap. 5. vnus fuit eorum qui cælauere Mauſoleum.

Leogotas, Andocidæ rhetoris pater fuit. Suidas.

Leontomiges, canes Arcades ex canibus & leonibus prognati. Pollux.

Leo XLIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 442.

Leo II. Romanorum pontifex LXXVIII. anno ſalutis 683.

Leo III. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 776. Hunc Paſchalis Primicerius & Campulus armatis ſtipati in Letania maiori interceperunt: quem proſternentes, linguam pars deſecuit, pars illum excæcatura digitis oculorum concaua effodiebat. Qui recepto viſu, vt aiunt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugit: à quo & ſedi reſtitutus eſt. Blond. lib. 1. decad. 2. Platina. Hic Leo iuramento ab obiectis criminibus ſe purgauit, Carolo Romæ cauſas audiente Æmil. lib. 3.

Leon, Eubœæ inſulæ vrbs Ptolemæo.

Leonica, pars vrbis Romæ vltra Tiberim, ſic dicta à Leone IV. pontifice, qui eam muris cinxit, eodem Rauennarium vrbs dicta fuit, eo quòd militibus claſſis Rauennatium aſſignata erat. Hodie *Borgo* dicitur.

Leontium, Siciliæ oppidum Ptolemæo: Aliis Leontini ſunt. Niger ſcribit *Lintini* nunc vocari. Huius vrbis partem Phoceas dictam fuiſſe ex Thucydidis lib. 5 principio liquet. Leontia etiam locus circa Syracuſas Liuio, quinque millia paſſuum ab Hexapylo diſtans.

Leontius, nobilis fuit ſtatuarius, qui Olympiæ

fecit ſtadiodromum aſtylon: aliáque opera quæ commemorantur à Plinio, libro 34. capite octauo.

Leontius, quidam fuit Tripolis Lydiæ epiſcopus ex Mœſia ortus, de quo vide Suid.

Leontius, Antiochenæ præſul Eccleſiæ, cùm preſbyter eſſet, dignitate priuatus eſt, quia cum muliere, Euſtalia nomine, degens, & turpem ſuſpicionem celare volens, genitalia ſibimet noſcitur abſcidiſſe, ac deinceps quidem fiducialiter cum ea muliere viuebat. Poſteà vero imperatoris Conſtantij ſtudio in Antiochena eccleſia ordinatus eſt epiſcopus; Qui autem cùm eſſet Arrianus occultus, videns diuiſos ſacerdotes, & populum & alios dicentes, Gloria patri, & filio: alios, Gloria patri per filium & ſpiritui ſancto: ipſe ſub ſilētio dicebat orationem, & nihil aliud audiebant aſtantes niſi cùm diceret, In ſecula ſeculorum. Sed quia etiam contra milites veritatis acuebatur non niſi hæreticos prouehebat, celabátque peſtem, modò timore populi, modò formidine imperatoris, qui Filium Dei diſſimilem Patri prohibuerat dici. Theod. lib 5.

Leontiſcus, Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumento Acrocherſites cognominatus, tanto corporis robore, vt ſummis aduerſarium manibus arripiens, non priùs eum deſereret, quàm deficientem ſentiret. Suid.

Leo IV. Pontifex Romanorum CI. anno ſalutis 846.

Leo V. Romanorum pontifex CXVII. à Chriſtophoro (qui poſtea pontifex factus eſt) XL. die vinculis eſt iniectus, an. ſal. 904.

Leo VI. Romanorum pontifex CXXIV. an. ſalutis 929.

Leo VII. Pontifex Romanorum CXXVI. anno ſalutis 937.

Leo VIII. Pontifex Romanorum CXXXI. an. ſalutis 985.

Leo IX. Pontifex Romanorum CLII. anno ſalutis 1049.

Leo X. Pontifex Romanorum CCXIII. anno ſalutis 1513.

Leo Iunior, Cos. ſolus, anno ab vrbe 1227.

Leo Nomenculator, genet Theodori Romanæ eccleſiæ, primicerij. Blond. lib. 2.

Leo Byzantius, auditor Platonis ſophiſta nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens. Dic age (inquit) Philippe, quæ te cauſa trahit oppugnatum noſtra mœnia? At ille. Amor, inquit, tuæ patriæ, qua vt potiar, veni. Leo excipiens reſpondit. Atqui inſtrumento muſico, non bellico, amantibus opus eſt. Hæc ex Philoſtrato Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantij præter exteros aduerſantem haberet, epiſtolas ad Byzantios ſcripſiſſe, calumniæ plenas: ſi voluiſſet tantum dare pecuniæ Leoni, quantum petebat, iam dudum vrbe fuiſſe potitum. Ciues hoc accepto, domum eius circumſtetêre: ille ſibi metuens, laqueo vitam finiuit, parum Philoſophicè. Suid. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas populo inter ſe diſſidente de concordia ſuaſurus: qui ibi viſus puſillus, deriſui habitus eſt. Quid, inquit, viri Athenienſes, ſi vxorem meam videritis, quæ tantillà eſt, vt vix me genu tenus pertingat? Maior hinc ſublatus eſt riſus. At dixit excipiens: Nos tantopere puſillos & breues, ſi inter nos diſſidium eſſet, vix oppidum Byzantium capere poſſet. Plut.

Leocrates XVIII. Athenienſium princeps, regnauit annis X. anno ab vrbe 42.

Leocorion monumentum fuit ab Athenienſibus in medio Ceramico erectum, nam cum Attica vniuerſa, maxima fame laboraret, vnúmque hoc ab oraculis oſtenderetur remedium ſi quis ſuos liberos immolaret, inuentus eſt Leo quidam Orphei filius, qui tres filias ſuas virgines Paſitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandas: cuius beneficij memores Athenienſes monumentum in Ceramico erexerunt, quod Leocoron appellarunt. Suid.

Leodamas, mantis, Philoſophus mathematicus.

Leodium, Germaniæ inferioris vrbs maxima, olim Eburonum Auguſta, ab Ambiorige rege, propter cæſam in ea valle legionem Romanam, Legia dicta & fundata dicitur. Corrupto deinde vocabulo, Germanis *Luttich*, alias Leodium, & *Liege* vulgò dicitur. Ad tertium à Tungris milliare, qua meridiem ſpectat, tanto murorum cingitur ambitu, vt altiſſimos complexetur montes, ditibus conſitos. Deinde in altiſſimam excurrit & apprehendit, in valle planiciem, in quatria flumina Vta, Veſa & Ambluaria in Moſam fluunt, amœniſſimáſque efficiunt inſulas, ædificiis exquiſitiſſimis ornatas, ita vt ad voluntatem nihil hîc deſit. Habet Leodium ad meridiem Arduennam ſyluam totius Galliæ maximam. Ad latus oppoſitum Tungros Centrones verſus eſt ager Heſbanicus, vſque adeò gleba fertili, adhæc pomis & nucibus omnis generis abundans, vt de præſtantia cum Sicilia certare poſſit. Iuxta ciuitatem effodiuntur nigri lapides, qui modico ligno accenſi calidiſſimum ignem præbent. Aër temperatiſſ. eſt & ſaluber Moſa fluuio ſecatur per medium, Hub. Thomas.

Leon, Eubœæ inſulæ promontorium. Ptolem. *Cabo mantello* hodie, Sophiano.

Leon, Phœniciæ fluuius, Ptol. item Cretæ, & Co inſulæ promontorium. Apud eundem, & Heraclidem polit.

Leona, vide Ptolemonium.

Leonata, Pannoniæ Sauiæ vrbs. Antonius.

Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere conſanguineus, vnà cum Alexandro educatus. Suid.

Leonicæ, vrbs Hiſpaniæ in Heditanis. Ptolem.

Leonicenſes, Hiſpaniæ citerioris populi. Plin.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduerſus Xerxem penè incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, cùm illas anguſtias cuſtodiret cum quadringentis ſolùm militibus, cuius cor excidens Xerxes, piloſum inuenit. Plut. Parall.

Leonides, Alexandri pædagogus, párum probatus. Quintilianus.

Leonina Roma, ab imperatore Henrico capta anno ſalutis 1083.

Leonogildus, Gotthorum rex, Sueuorum reliquias ex Hiſpania eiecit, anno ab vrbe 1326.

Leonitharna, ciuitas Bœotiæ, Lycophr.

Leontini, vide Argura.

Leontium, ciuitas Siciliæ. Ptol.

Leontius XXVI. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1448.

Leóntius, Coſ. cum Salluſtio, anno ab vrbe 1096.

Leontocephale, Phrygiæ munitiſſ. caſtellum. Appian. Plutarch. in Themiſtocle.

Leontopolis, Phœniciæ vrbs circa Sidonem. Strab. Item Ægypti oppidum. Ptol. Eſt & Iſauriæ & Helleſponti vrbs.

Leontychides Spartæ rex, Perſas eodem die, quo ad Platæas Mardonius ſuperatus eſt, ad Mycalen quadraginta millibus cæſis deuicit. In expeditione Theſſalica dux cum libera poteſtate, magnam pecuniæ vim correptus accepit, & in caſtris deprehenſus eſt, quum vtraque manu pecuniam retineret. Itaq; delatus Spartam, damnatúſque, Tegeam in exilium, ibíque mortuus eſt, quum regnaſſet annos XXII. vt lib. XXI. ... iod. ſcribit.

Leophora vita, quæ *Memnonia* adhuc dicitur, à Memnone nempe, qui eam ſtrauit, circa Suſam Perſidis vrbem, vt docet Diodorus li. 2.

Leopoldus, Auſtriæ dux, cepit Viennæ Iohannem fratrem Richardi Angliæ regis. Polid. li. 14.

Leos, Orphæi filius, vide Leocorion.

Leoſthenes, nomen viri, qui cùm ſponſus eſſet, & Lamiacum bellum conciraſſet, interfectus eſt. Ob eius amorem ſponſa Demorionis & Areopagitarum principis filia ſe interfecit. Hieronymus contra Iouinianum; Suid. ait, bello contra Macedones lapide percuſſum in prælio cecidiſſe.

Leoſthenium, Boſphori Thracici ſinus. Steph. vulgò *Sthenion*, vt Gyllius tradit.

Leoſtratus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 86.

Leotrophides Dithyrambopœus adeò tenuis & gracilis, vt in prouerbium abierit, Leotrophide tenuior ſeu macilentior. Suidas Eraſmus.

Lepadûſa, ſiue Lopadûſa, inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

Lepánthum, vidé Naupactus.

Lepas, Thucydidi lib. 7. vocatur vertex cuiuſdam rupis Siciliæ in agro Syracuſano.

Lepethymus, mons in Lesbo inſula. Plin.

Lepidotum, Ægypti vrbs. Ptol.

Lepinus, mons Italiæ. Columel.

Lepontij, populi ſunt Alpini, Salaſſis finitimi, ex comitatu Herculis ibi relicti, quod membra haberent nube præuſta. Plin. libr. 3. capit. 20. Apud eos oritur Rhenus fluuius, vt teſtatur Cæſar bel. Gall. lib. 4. Rhætos habent ab ortu. Inſubres ad Meridiem. Salaſſios, Sedunóſque ad Occaſum, Heluetios ad Septentrionem. De his Glareanus in Cæſarem: *Rhinvvaldos* Schudo.

Léprium, Plin. oppidum in Achaia prope Alpheum amnem, dictum à lepra, qua curabantur ibi quodam flumine ſe mergentes: vel à Leprio heroe, quem occidit Hercules. Hinc Lepriatæ populi. Eſt & aliud Leprium (aliàs Leprum) in Arcadia, ait Cicero lib. 6. ad Atticum, Stephanus in Maciſto, Phryxam vrbem in lato monte ſitam eſſe ſcribit verſus orientem Lepritices.

Lepſemandus, oppidum Cariæ. Steph.

Lepteacra, promontorium Indiæ, quod alij Drepanum vocitauerunt. Solinus Ægypti item promontorium ad ſinum Arab. cum. Ptolem. & Plin. lib. 6. c. 29.

Leptines, Athenienſis orator fuit nobilis, qui quum liturgiarum onus, ad paucos, eóſque tenuioris fortunæ rediſſe videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legem, vt ſublato iure immunitatis, liturgiarum ſumptus ex æquo à ditioribus ſuppeditarentur. Quam legem oppugnat Demoſthenes ea oratione quam aduerſus Leptinem inſcripſit.

Leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur, duarum vrbium nomen eſt. Eſt enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarracenis Phæniciæ: altera trans Syrtim minorem ſita, iuxta Ocam oppidum, Magnæ cognomen habet illam Neapolim dici exiſtimant. Hæc Vadianus. Melæ enarrato. Strab. lib. 17.

Lepydni, vxor fuit Methymna, Macaris filia. Steph.

Leria, vna ex Sporadibus inſulis apud Strabonem. *Lero* hodie Sophiano.

Leria, Hedetanorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, *Liria* vulgò, vt ex Cluſio & Morali refert Ortelius.

lerina, eſt inſula prouinciæ Narbonenſis adiacens è regione Antipolis Plin.li.3.c.5.

lerina, Stœchadum inſularum vna quæ poſtea Lirinum, & in ea Lirinenſe monaſterium. Hodie S. *Honorati* nomen habere ſcribit P. Maſſonius.

lerua, Laconicæ vrbs in Peloponneſo, Ptol.

lernæus Fons, in Laconica regione antea Amymonius dicebatur, ab Amymone puella ibidem à Neptuno compreſſa, vt refert Hyginus: eſt etiam ibidem Lerna palus & fluuius.

lerne, ſiue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notiſſimus: qui in eo hydram lerneam fertur interemiſſe: vicinæ omni regioni adeò infeſtam, vt locum fecerit prouerbio, λέρνη κακῶν hoc eſt, lerna malorum. Eſt & fluuius ejuſdem nominis per Praſias in ſinũ Argolicum illabens. Strab. lib. 8. Hinc lernæus, a, um.

lerne, oppidum in ſinu Argolico. Pom. lib. 2.

leros, quę & Leria inſula in Icario mari. Strab. lib 14. inſulani, Lerij dicuntur. qui olim corruptiſſimis moribus fuiſſe perhibentur. Hine illud Phocylidis, λέριοι κακοὶ οὐχ ὁ μὲν ὃς δ' οὐ πάντες πλὴν προκλέους, hoc eſt, Lerij mali, non vnus quidem, alter verò minimè, ſed vniuerſi excepto Patroele. Leros, maris Ægei inſula in ora Cariæ. Plin.

lertoſa, Ptolemæus lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs. Strab. Dertoſa: hodie Tortoſa dicitur. Apud Ptolemæum ſcribitur δέρτωσα.

leſa, Sardiniæ vrbs. Ptol.

leſbos, modò *Metelin*, inſula in mari Ægæo, Æolicarum vrbium metropolis, quæ olim vniuerſæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius ſtadiorum centum ſupra mille, à Borea in Auſtrum protenſa, quingenta ſexaginta ſtadia longitudinis habens: feraci agro, & multa materia ad claſſes conficiendas idonea. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ, Mitylene, à qua nunc tota inſula Mitylene vocatur, Pyrrha in occidentali littore ſita. Fuit & Ereſſos & Antiſſa cum Portu & Methymna. Dicta Leſbos ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit: ſiue à Leſbo, Iapeti filio, qui in eam inſulam nauigauit. Hinc Leſbius, a, um: vt Leſbiũ vinũ, & Leſbous. Hora. l. Carm. Item, leſbis, dis, hoc eſt, mulier ex Leſbo. Sappho apud Ouidium in Epiſt.

leſbus, maris Ægei clariſſima inſula, octo vrbium culta, vt Plinius teſtatur, qui eam quoque Hemerte, Laſia, Ægyra, Pelaſga, Æthiope & Macaria appellatam ſubiungit. Lycophron Iſſam etiam vocat.

leſem, i. Nomen vel ponens, aut ipſi nomina to, vel poſito, aut ligurius lapis pretioſus, nomen vrbis in tribu Aſer, in poſſeſſione verò Dan, Ioſue 19. quæ & Lais dicitur & Dan. Hæc ea putatur à pleriſque, quæ tandem à Philippo Tetrarcho, ſeniori Herodis filio, in honorem Tiberij Cæſaris Philippi appellata, vulgò a Barbaris nunc *Bellina* vocatur.

leſem-dan, vrbs quæ Dan, & Leſem, & Lais dicitur Ioſue 9.

leſſa, vicus Argiæ. Pauſ.

leſtorum regio, λῃστῶν χώρα, i. piratarum regio in India extra Gangem. cuius incolæ ſ. lueſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eo eſſe coruos albos & pſittacos. Ptol. li. 7. hodie regnum *Pegu* dicitur.

leſtrigones, vide LAESTRIGONAS.

leſyrus, fluuius Iberiæ Cherſoneſi. Steph.

letæus Nicarchus, vir clariſſimus, ex illis qui cum Alexandro Magno militarunt Steph.

letandros, Ægæi maris inſula. Plin.

letanum, vrbs in Propontide, ab Athenienſibus condita. Diodor.

lete, vrbs Macedoniæ, à Latonæ templo in vicinia.

lethæus fluuius Aſiæ, ortum habens à Pactya Epheſiorum monte, & circa Magneſiam vrbem in Meandrum influens. Strabo libro 14. Eſt & lethæus alius in Creta inſula non procul à Gortyne. Strab. lib. 10. Sunt & alij eiuſdem nominis fluuij, qui recenſentur ab eodem Strabone.

lethe, es, fluuius inferorum apud poetas, cujus aquam ſi quis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum obliniſci eum voluerunt. Idcircò ἀπὸ τῆς λήθης, hoc eſt, ab obliuione nomen creditur accepiſſe, quoniam morientes præterita omnia tum dicta tum facta oblinioni tradunt. Conſtat autem reuera Lethen, amnem in Aphrica eſſe, circa extremum Syrtum cornu, Berenicem vrbem alluentem. Verùm quoniam terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicem magna aquarum copia erumpit, perſuaſum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Inde Lethęus, Lethęa, Lethæum.

lethon, Africæ fluuius in Cyrenaica regione. Plin.

leti, Gallica natio, apud quam Magnentium imperatorem vixiſſe ſcribit Zoſimus.

letini, Siciliæ populi, Cicero in Verrem.

letoa, Libyci maris inſula prope Cretam. Ptolem.

letoeus, Alexandriæ vicus. Steph.

letrini. Elidis oppidum. Pauſ.

letus, Ligurię mons, Liu. & Valer. Max quem Leander. *l'Alpi del Peregrino* appellar.

letuſpolis, Ægypti vrbs & Nomus. Ptolem. Steph.

leuaci, ſunt populi inter Belgas, ſub imperio Neruiorum, proximi Grudijs. Pleumoſijs, Gordunis, & Centronibus. hodie Lonanium: Becano ſunt qui Sluſam, Ardemburgum, Axellam

lam & Ooſtburgum, Flandriæ oppida habitant.

Léana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis. Auguſt.

Leuca Salentinorum vrbs. Strabo. Ioniæ etiam oppidum circa Thermodontem. Pomp. inſula item Cretica contra Cydoniam, Plin. Inſula Indiæ intra Gangem, Ptol. Argiuorum oppidum. Polyb.

leuca ore, Ptol. id eſt, Albi montes. Plinio in Creta inſula ſunt, *Madara & Spachia* hodie vocari ſcribit Bellonius.

leucadia, peninſula contra ſinum Ambracium opera accolarum à continente, abſciſſa arenæq́; accumulatione rurſus continenti reddita Pomponius lib. 2. Hæc etiam Neritis appellata fuit. Plin. lib. 5. c. 1. Hinc Leucadius, dia, dium.

leucæ inſulæ quinque oppoſitæ Leſbo. Plin.

leucæthiopes, Plin. 5. cap. 7. populi qui primi omnium cum Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem verſus ſupérque Getulos, interuenientibus deſertis habitant. A quibuſdam Leucoæthiopes, & Lybiæ Ægyptij ſcribitur: quod Hermolao non placet.

leucæ Napæ, Marmaricæ vicus. Ptol.

leucæ Stylæ, i. albæ columnæ, locus circa Cariam. Herodot.

leucagus, vir interfectus, excuſſus curru, apud Virg. li. 10. Æneid.

Excuſſus curru, moribundus voluitur armis.

Alij ſcribunt Lucagus.

leucariſtus, Germaniæ vrbs. Ptol.

leucarum, Angliæ vrbs. Anton. *Lochar*, Camdeno.

leucas, adis, oppidum in Leucadia peninſula, olim Neritum appellatum. Plin. lib. 4. cap. 1. Quinetiam Strabo totam peninſulam, ſine (vt ipſe appellat) inſulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abſciſſa, & rurſus arenæ alluuione eidem annexa) Leucadem appellat, eodem quo oppidum nomine. Leucadem (inquit libro 10.) in inſulæ formam redegerunt & in eum locum tranſportato Nerito, qui quondam fuerat Iſthmus, nunc verò fretum & Euripus eſt, ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, ſumpto, vt reor, à Leucate vocabulo. Ouidius Metamorph. lib. 15.

Leucada continuam veteres habuere coloni:
Nunc freta circumeunt.

Eſt item Leucas Epiri promontorium, & inſula. Ptol. Strab. Melæ. Hodie, *S. Maura.*

leucas, ciuitas Phœniciæ. Balaneæ priùs dicta. Steph.

leucaſia, inſula Tyrrheni maris, contra Pæſtanum ſinum, ſic dicta à Sirene ibi ſepulta, Plinius.

leucaſius vicus, in Arcadia eſt. Pauſan.

leucaſpis, vnus ex comitibus Æneæ, natione Lycius, vnà cum Oronte in Tyrrheno mari tempeſtate ſubmerſus. Virg. 6. Æneid.

leucaſpis, Libyæ Nomi portus. Ptol.

leucates, tæ, promontorium eſt Acarnaniæ, ad ſinum Ambracium, Apollinis templo nobile, à petræ candore nomen habens, Virg. tertio Æneid.

leuce, oppidulum in finibus Ioniæ & Æolidis, non longè à Smyrna, olim inſula. Plin. lib. 5. c. 29.

leuce, inſula Ponti exigua, Boryſthenis amnis oſtio obiecta, quæ quòd Achilles in ea ſepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin. lib. 4. c. 13. Aliud item huius nominis oppidum in Italia, ſtadiis quingentis à Tarento diſtans. Lucan. li. 5.

Secretáque littora Leuca.

leuceacte, id eſt, Album littus, priùs vocabatur, quæ pòſt Laodicea, Syriæ vrbs. Steph.

leuci, Galliæ Belgicæ populi, Treuiris & Mediomatricibus finitimi, iaculandi peritiſſimi. Lucanus li. 1.

Optimus excuſſo Leucus Rhemúſque lacerto.

hodie Tullenſes dicuntur. Ciuitas eſt epiſcopalis in Lotharingia regione *Toul* hodie. Leuci etiam, Peloponneſi in Laconica ſunt apud Liuium.

leuciana, Hiſpaniæ vrbs inter Emeritam & Toletum. Anton.

leuci camini, in Marmarica vicus. Ptole.

leucimna, Corcyræ inſulæ promontorium. Thucyd. *Cabo blanco* hodie Sophiano.

leucippides, id eſt, filiæ Leucippi, à Caſtore & Polluce raptæ. Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Laconica.

leucippus, philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit Cic. Tuſcul q. 1. æſt li. 4.

leucippus VIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 53.

leuco, Boſphori rex. anno ab vrbe 360.

leucoæthiopes, vide LEVCÆTHIOPES.

leucogæi, Plin. lib 35. capite 15. colles in Italia, in Neapolitano Campanoque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alica ſimul & ſulphur. Sunt etiam Leucogæi eidem Plinio lib. 31. c. 2. fontes inter puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibúſque firmitatem afferunt, Leandro, *Lunera.*

leucola, portus Cypri inſulæ apud Strabonem Leucolæ quoque meminit Plin. vbi gagatem lapidem reperi tradit.

leucolithi, populi Lycaoniæ Plin.

leucolla, Plin. promontorium Pamphiliæ, Lyciæ conterminum. Eſt & inſula prope Cyprum: & quidem in mari Lycio.

leucon, Africæ vrbs circa Cyrenen Herodot,

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus quòd cum eius vxore adulterij & inceſtus conſuetudinem haberet. Ouid in Ibin.

Aut pratte caſo dicatur adultera: ſicut
Quam cecidit, Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leucónis, lacus Bœotiæ, qui aliàs Copais, vel Copeas. vide Copa.

Leuconius, fons in Arcadia. Pauſan.

Leuconon, Pannoniæ vrbs. Anton.

Leucópetra, Cicer. Philip. 1. promontorium agri Rhegini: à candore nomen habens.

Leucopetra. montium pars, quæ Parthiam ab Hyrcania diſtinguit. Polyb. locus item circa Arabiam. Plin.

Leucopolichna, Laonico, Sarmatiæ Nigræ vrbs. hodie Leopolis, & vulgò *Lemporch.*

Leucopolis, oppidum Aſiæ in Doridis ſinu. Plin. li. 5. c. 29.

Leucophyra, Antiochidis tribus gens. Heſych.

Leucóſia, inſula contra Pæſtanum ſinum, in mari Tyrrheno, Leucaniæ adiacens. Strab. lib. 6. paruum ad continentem habens curſum. Dicta Leucoſia, ab vna Sirenum eiuſdem nominis, quæ hoc in loco periit, quum ſpreta ab Vlyſſe in profundum ſeſe abiecisſet. Feſtus ab Æneæ conſobrina, loco datum nomen exiſtimat. Quin & Samothracia, Leucoſia priùs eſt appellata, vt inquit Ariſtoteles de Repu. Samothraciæ. Ptolemæus lib. 5 c. 6. Cappadociæ locus.

Leucoſyria, Cappadociæ pars circa oſtia Thermodoontis fluuij. Strab. li. 12.

Leucoſyrorum cubitus, Ptol. lib. 5. c. 6. Cappadociæ locus, hodie Lyrus.

Leucóſyrus, fluuius Ciliciæ, Pyramus poſtea dictus. Steph.

Leucothea, Tyrrheni maris inſula. Plin. fons Sami inſulæ. Eidem. Arabiæ & Ægypti vrbs. Antigon. & Plin.

Leucóthea, vxor Athamantis, nomine Ino, quæ cùm virum tanto furore correptum videret, vt communem filium Learchum nomine, ſaxo illideret, idémque exemplum in ſeſe, & alterum filium edere pararet, aſſumpto in vlnas Melicerta (id filio alteri nomen erat) excelſiſſima rupe in mare ſeſe præcipitauit: vbi vterque deorum miſeratio. e in marina numina ſunt mutati, atque Ino quidem Leucothea à Græcis dicta eſt, à Latinis autem mater Matuta: Melicertes autem à Græcis Palæmon, à noſtris Portunus eſt appellatus. Ouid. lib. 4. Metamorph. Vide N. Comitem, Mythologiæ lib. 8. c. 4.

Leucóthoe. Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurymones (ea Leucothoes mater erat) figuram ſeſe transmutauit. & tanquam ſecreto aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, ſecedere iuſſit. Deinde priſtinæ reſtitutus formæ, profeſſus quis eſſet poſt multas blanditias, non admodum inuitæ vim intulit. Quod cùm reſciuiſſet Clitie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enuntiauit: qui vt natura crudelis erat, filiam viuam defodit, Cuius mortem ægerrimè ferens Apollo, cùm vitæ eam reſtituere non poſſet, in virgam thuream eam transformauit. Ouid. 4. Metam. Arbor thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline ſeu Sole, qua Daphne, ſeu laurus: videlicet: quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad ſalutaria remedia vtiles. Babylonis item & Aſſyriæ regio, vt & Arabiæ fœlicis, eſt thurifera.

Leuctra, ctrorum, vicus Bœotiæ iuxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeóque attriuit, vt poſtea imperium nequiuerint reparare. Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus, ca, cum, vt Leuctrica pugna: Leuctrica monumenta. Item Leuctricæ puellæ, i. Hippo & Miletia, ſiue, vt aliis placet, Theano & Euexippe, Scedaſi filię quę à Lacedęmoniis quibuſdam hoſpitibus vim paſſę, doloris impatientia ſibi necem intulerint, eóque in campo ſepultę ſunt, in quo poſtea commiſſa eſt pugna, qua Lacedęmoniorum vires conciderunt.

Leuctrum, Laconicę vrbs, in Peloponneſo ad Sinum Meſſeniacum. Ptol. *Maina*, Nigro. item Arcadię vrbs, apud Pauſan. & Achaię pagus. Strabo.

Leucyanias, Peloponneſi fluuius in Alpheum erumpens Pauſan.

Leugeſa, Armenię minoris vrbs. Ptol.

Leuga, Africę prouincia Æthicus.

Leui, Italię tranſpadanæ populi. Plin.

Leui, tertius filius Iacob ex Lea. Gen. 20. ſic vocabatur & Matthęus Apoſtolus Matt. 2. Luc. 5. Pater Matthat. Luc 3. Lat. copulatus.

Leuiathan, magnus piſcis marinus, Iob. 40. Lat. copulatio, vel ſocietas ſua, aut ſibimet traditus.

Leuni, Vindelicię populi. Ptol. & Plin. Hiſpanię Tarraconenſis populi. Illos Horatius Gelonos vocat, vt ſcribit Auentinus. *Glon* fluuius hodie in eo tractu eſt, & loca quędam ei vicina *Glon & Glonek* dicta pro Gelonis, vt Simlerus prodit.

Leuomne. mons circa Pallenem, Macedonię peninſulam. Plin.

Leuonę, populi qui media Scandię tenent. Ptol. hodie Bothnia.

Leupas, portus Arabię fœlicis. Plin.

Leuphana, Saxonię vrbs apud Ptol.

Leuphitorga. A hi piſcſub Æg pte vrbs. Pl.

Leuſana, Pannoniæ vrbs, Anton.

Leuſinium, Dalmateæ vrbs, Anton.

Leutarnia, Iapygiæ vrbs Straboni, qui etiam Leucernios dictos gigantes habet. lib. 6. Barrius in Galabria ponit: & *Leuidonia* appellat.

Leutichides, vir Lacedæmonius inimicus Demarati, poſt cuius fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex. Herod. lib. 6.

Lexianæ, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Lexobij, Ptol. lib. 2. c. 8. Lexouij aliis, populi in prouincia Rotomagenſi, Ducatu Normandiæ, ad oppidum *Liſieux*.

L I

Lia, hebr. Lea, maior filia Laban, Geneſ. 29. & vxor Iacob patriarchæ, in Ephron cum viro ſepulta. Lat. laborioſa, aut fatigata.

Lianum, Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptolem.

Liba Carmaniæ inſula. Ptol. Meſopotamiæ item oppidum. Polyb.

Liba, bæ, inſula in mari Indico. Ptol.

Libana, Celtiberorum in Hiſpania oppidum. Ptol.

Libanæ, vrbs Syriæ Steph.

Libanius ſophiſta Antiochenus floruit Iuliani apoſtatæ temporibus, vſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic Athenis audiuit Diophantum philoſophum: exercuit ſe in declamationibus. Conſtantinopolim profectus, ibidem ludum aperuit vnde propter laſciuum in pueros amorē pulſus, Nicomediam venit, indéque eandem ob cauſam reiectus, in patriam reuerſus eſt: ſcripſit Declamationes, progymnaſmata, orationes & Epiſtolas. Hic multa ſcripſit inter quæ eſt opus, De modis dictandi epiſtolas. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit.

Libanotus, ventus flans inter Liba, hoc eſt Africum & Notum. Plin. lib. 2. c. 47.

Libanus, Almæ Veneris, vocatur Æthicho inſula Tiberis intra vrbem Romam, & Oſtiam ciuitatem, hodie fortè communi nomine *Iſola* vocatur.

Libanus Hebr. Lebanon, i. albus, vel candidus, aut thus, vel cordis filiatio, Syriæ mons à Sydone Phœnices oppido vſque ad Smyrnam vrbem Syriæ Cœles extenſus, centum quinquaginta ſtadiorum longitudine. Huic ex aduerſo obtenditur Antilibanus, valle tantùm interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hoſce montes Orontes fluuius oritur. Plin. lib. 5. c. 19. 20. & 22.

Libanum, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio. vrbs Liguriæ: hodie Lauanium, Lauaniæ Comitatus.

Libarna, Lombardiæ oppidum in Apennino ſitum. *Bobia* vocatur à D. Nigro.

Libentina, dea Venus, ſeu Proſerpina. Aug. lib. 4. de Ciuit. Dei, vide Libitina.

Liber, deus vini, qui & Bacchus & Dionyſius dicitur. Multos autem fuiſſe Liberos oſtendit Diodorus: quorum longè celeberrimus eſt qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bæotiis natum, qui Liber appellatus eſt, à liberando: nam libertatis Deus eſt, ſiue quod Bœotiæ vrbes liberas fecerit (ipſe enim, vt inquit Plutarchus pro Bœotiæ libertate pugnauit) vel quia vinum curas ſoluat, & mentem ab illis liberet, ſeu quod vino vſi liberè loquantur. Solem quoque poetæ Liberum appellant, eò quòd liberè per aërem vagetur.

Liber, pater, emere & vendere inſtituit: ac diadema regum inſigne, ac triumphum inuenit. Plin. lib. 7. c. 56.

Libera, ræ, Iouis & Cereris filia, quæ & Proſerpina dicitur. Cic. 1. de natura deorum.

Liberalia, liorum, Liberi feſta, quæ apud Græcos dicuntur Διονύσια Næuius.

Liberius, xxxiv. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 352.

Liberius Maximus, Iudææ procurator, anno ſalutis 75.

Libertas dea, cuius templum in Auentino conſtitutum fuiſſe narrant hiſtoriæ.

Libethra, Magneſiæ fons, Muſis ſacer. Plin. li. 4. cap. 9. Pomp. Mela. lib. 2. Placet quibuſdam fuiſſe vrbem in Olympo monte Aſiæ, torrente funditùs euerſam, quam iam olim oraculo prædictum eſſet, fore vt Libethrij, ὑπὸ συὸς omnes interirent, quum Orphei oſſa ſol inſpexiſſet. Erant autem Orphei reliquiæ in columna quadam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum quum ingens hominum vis conueniſſet, vt paſtorem ſuauiter canentem audirent, euenit, vt columna euerſa, Orphei oſſa nudarentur: eodémque die torrens nomine Sys ſupra modum auctus, Libethrios cum vrbe ſubmerſerit. Cæl. libro 18. cap. 22.

Libethrides, dictæ ſunt Muſæ à Libethra Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poëtarum carminibus celebrato. Mela libro 2. in deſcriptione Macedoniæ. Strabo tamen lib. 19. author eſt, Muſas appellatas eſſe Libethridas, à Libethro Thraciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt ſub quo & antrum fuiſſe ait, Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum.

Libethrus, apud Lycophronem poetam, videtur eſſe mons Macedoniæ, habens ad radicem Pimpleam fontem. Vnde Muſæ dicuntur Libethrides.

Libias, Iudææ vrbs Ptolem. Ioſeph. antiq. 14. Palæſtinæ item vrbs ab Herode conſtructa. Euſeb. in Chronicis: aliis Iulia appellatur: & Liuia.

Libiſoca, Libiſoſona, Libora & Libūca, ciuitates in honorem Herculis à Celtiberis ædificatæ,

hodie *Lozuza* circa vrbem Alcarez.

Lidiſtus, Thraciæ vrbs, circa Mœſiam inferiorem. Plin.

Libiſonis Turris, Plin. Biſſonis Turris, Ptol. Sardiniæ oppidum, *Sardos* appellauit Pineto: *Terra Noua* Nigro, & *Proto di Turre* Leandro.

Libiſoſona, cognomine Foroauguſtana, Hiſpaniæ vrbs. Plin. li. 3. c. 3. eodem fortè cum Libiſoca Ptolemæi.

Libitini, dea apud Romanos, in cuius templo vendebantur & locabantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant, ita dicta à libitu, vel à libidine Plut. Venerem fuiſſe putat, redditque rationem in Problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerint aſſeruari, vt ſcilicet eo ipſo humanæ fragilitatis admoneremur, certo ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cùm eadem dea & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Alij malunt Proſerpinam eſſe Plutonis vxorem: quam quod inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant: ideò etiam ea quibus mortui exonerati veluti ad inferos deducuntur, in eius templo voluerunt aſſeruari. Hinc factum eſt, vt Libitina poetis pro morte ipſa ſeu pro feretro, quo mortui efferuntur, nõ rarò accipiatur. Horat. Carm. *Multáq; pars mei vitabit Libitinã.* Libitina, quandoque pro funebri apparatu legitur, quem Libitinarij in vſum exequiarum locabant. Liu. lib. 10. In vrbe tanta fuit peſtilentia, vt vix tunc Libitina ſufficeret ad ſuppeditanda ſcilicet funeribus neceſſaria: vnde Exercere Libitinam alli dicebantur, qui in æde Libitinæ præerant locandis, vendendíſque iis quæ neceſſaria erant funebrem pompam inſtructuris.

Libo, ciuis fuit Rom. qui Romæ in comitio puteal primus extruxit, quod ideò Libonis puteal dicitur ab Horat. lib. 1. epiſt. 10.

—forum puteálque Libonis
Mandaco ſiccis, adimam cantare ſeueris.

Libo, conſul cum Fabio Chilone, anno ab vrbe 956.

Libocus, Hiberniæ fluuius, apud Ptol.

Libona, Arabiæ vrbs, li. Notit.

Libora, olim Elbora, Ptol. li. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs, in Carpitanis: vulgò *Taleuera.*

Libra, ſignum Zodiaci, quod Cæſaris ætate, octauo, hodie decimooctauo Cal. Octob. Sole hoc ſignum ſubeunte, æquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libs, libis ventus ab Occaſu brumali flans aduerſus Vulturnum ita dictus, quòd à Libya ſpiret, qua ratione & Africus à noſtris appellatur. Gel. li. 2. c. 22. Plin. lib. 2. cap. 47. Vulgò nunc vocatur *le B ix.*

Libunca, Hiſpaniæ vrbs ad Narium fluuium. Pomponius.

Liburna, vrbs circa Dalmatiam. Strabo.

Liburnia, Illyridis regio, ſupra intimum Adriatici ſinus receſſum ſita, inter Iſtriam & Dalmatiam, Cuſpam & Sauum flumina & Mœſiam ſuperiorem. Sic dicta à Liburno quodam Attico, ſi Stephano credimus, hodie Croatiam vocant, in ditione Ducum Auſtriæ: Incolæ, Liburni, Item Liburni viatores dicti ſunt, qui ex agris iuſſu magiſtratuum ſæpe vocabant ciues, frequénſque eorum via erat ab agris in vrbem. Liburni inde dicti, quòd ferè ex Liburnia orti eſſent qui hoc viliſſimum officij genus adminiſtrabant. Iuuen. Satyr. 4.

—Primus clamante Liburno. Vide Ptolemæũ.

Liburna, ſiue Liburnica, genus nauigij leuiſſimi, velociſſimíque, inde dictum à populis Liburnis in Illyrico, qui olim nauibus velocibus vſi Ionium mare inſuláſque prædabantur: vnde Romani naues leuitate celebritatéque præſtantes Liburnas appellarunt, aut Liburnicas, vt refert Appianus, Horatius.

Ibis Liburnis inter alia nauium
Amice propugnacula.

Liburnides, LX. inſulæ maris Hadriatici iuxta Liburniam. Strab.

Liburnum mare, vide Tyrrhenum.

Liburnum, vehiculi ſiue lecticæ genus fuit, ad Liburnicæ nauis ſimilitudinem factum: quo principes Romani vehi ſolebant adeò molliter, vt interim vel dormire intus poſſẽt, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quidvis commodè agere. Iuuen Satyr. 3.

Liburnus, Campaniæ mons. Polyb.

Liburnus, portus Tuſcorum. Ptol. li. 3. c. 2.

Libya, filia Epaphi ex Caſſiopea à qua tertia orbis terrarum pars nomen accepit (quam nos Africam dicimus) ab Aſia Nilo fluuio ad Europa mari Mediterraneo dirempta, varia cognomina apud veteres & recentiores Geographos obtinet.

Libya Ant. Hiſpaniæ vrbs circa Calagurim.

Libya, byæ, Libye, byes. Africa, quòd inde Libs ventus flare ſoleat, ſeu quòd pluuia indigeat propter nimiam ſiccitatem ἀπὸ τ̃ λείπειν ὕει. Eſt etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

Libyæ deſerta, Ptolemæo in Africa ſunt. Ab incolis *Zarra* i. deſertum appellantur.

Libyægyptij, Africæ gens. Plin.

Libyarchæ, Marmaricæ Nomi gens. Ptolem.

Libyci, Italiæ Tranſpadanæ populi. Plin. Vide Lebui.

Libyci, montes Ægypti, ab exortiua parte Nili Ptol.

Libycis, vrbs Iudææ ab Orientali parte Iordanis quam Herodes extruxit.

Libys homo & Libyſſa mulier, ex Libya orti & λίβυ neutrum. Vnde Libyſtinus, & Libyſtis, ſtis,

ſtis,ſtidis. Libyx autem Libycis facit: à quo genitiuo fit Lybicus,ca,cum Vnde Lybicum mare, Libycus campus dictus, quòd in eo primùm fruges ex Libya allatæ ſint. Vnde & Ceres ab Argis Libyſſa vocata eſt, vt inquit Feſtus. Apud Stephanum leguntur etiam hæc derinata, Libyſtinus, Libyſticus, Libyſtis, Libyſtias, Libyſſæa.

Libyſſa, Bithyniæ fluuius. Appian.

Libyſſa, Bithyniæ vrbs. Ptolem lib.5.c.1. Vulgò *Eſlmen*. Nota Annibalis interitu. Stephano caſtellum eſt Bithyniæ maritimum. *Gebiſe* hodie.

Libyſſus, locus vrbis Romæ, qui deinde Argæus, poſteo Vicus Tuſcus dictus fuit Fab. Pictor.

Libyſtinus, dictus eſt Apollo ab his qui Páchynum Siciliæ promontorium incolebant, eò quod immiſſa Libycis, hoc eſt, hoſtibus Carthaginienſibus peſte, penè cuncti ſubita morte interierent.

Libyſtini, populi Colchis vicini. Steph.

Lica, vir qui Herculem ſecutus eſt Feſtus. Vide Lichas.

Licambes, vide Lycambes.

Licatij, Vindeliciç populi, apud Ptolemæum & Strabonem. Plinio; Licates. *Lechrainer*, hodie Schudo & Auentino, quos petulantiſſimos Vindelicorum vocant.

Licha, ciuitas videtur circa Lyciam. Thucyd.

Lichæ aræ, & columnæ, ſunt in Æthiopia ſub Ægypto. Strabo.

Lichas puer Herculis, per quem Deianira viro ſuo in Oeta monte ſacrificaturo, veſtem miſit Neſſi Centauri ſanguine infectam: quam cum ille induiſſet, ſerpente iam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, Lichan pernicioſi muneris latorem capillis arripuit, & in ſubiectum mare præcipitauit, quem poetæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Euboico oſtenditur. Ouid. lib.9. Metamorph.

Nunc quoque in Euboico, ſcopulus breuis eminet, alto
Gurgite & humanæ ſeruat veſtigia formæ,
Quem quaſi ſenſurum nauta calcare verentur.
Appellántque Lichan.

Lichades, inſulæ tres ſunt in mari Euboico à Licha Herculis puero ita dictæ, quem in hoc mare præcipitauit Hercules, Neſſi Centauri ſanguine in furorem conuerſus. Strab. li.9.

Licheni, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Lichindus, vrbs Siciliæ: Gentile, Lichindinus. Steph.

Lichos, Phœniciæ fluuius, Pompon.

Licianus, poeta Martiali æqualis, & vicinus.

Licinius, Orientis imperator, Chriſtianorum hoſtis, à Conſtantino Cęſare tandem interfectus eſt. Hiſt. Eccleſ.

Licinius Menenius Tribunus militum, anno ab vrbe 307.

Licinius Mutianus, Syriæ prætor, anno ſalutis 66.

Licinius Sura, II. Cos. cum Soſſio Senecione anno ab vrbe 854.

Licinius Stolo, cum L. Sextio, Tribunus plebis à plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit ciuitatem quinquennio, legem tulit, nequis plus quinquaginta agri iugera poſſideret, qua lege ipſe damnatus eſt. Liuius.

Licinius Valerianus & Gallienus, imperatores, anno ab vrbe milleſimo ſexto. Ambo ob diſſidium obortum inter Gallienum, & Aureolum, apud Mediolanum interfecti ſunt. Eutrop. Oroſ. li.2.c.21.

Licneni, Corſicæ inſulæ populi. Ptolem.

Lide, Cariæ mons. Herodot.

Liebris, vrbs Phœnicum: Gentile, Liebtites. Steph.

Liga, Britannici maris inſula. Antonin. *Ligen*, Camdeno.

Liganira, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Ligarius, nobilis Roma. quem defendit Cice. oratione ea quæ pro Ligario inſcribitur.

Ligauni, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Ligea, Nympha, Nerei & Doridis filia, à cantus ſuauitate ita dicta. Virg.4 Georg.

Liger, eris, ſiue Ligeris. Ptole. nobilis Celtarũ fluuius, qui in Aruernorum finibus oriens, Heduóſque à Biturigibus diuidens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò, *Loire*. Huius fluuij meminit Tibul. Eleg. VII.

Liger, Rutuli cuiuſdam nomen, fratris Leucagi, quem Æneas Turni auſpicia ſequentem interfecit. Virg.10. Æneid.

Ligij, populi in Hungaria proximi Hermunduris, & Cattis Tacit. Annal.12. hodie quibuſdam *Schleſier*.

Ligurum montes deſcribit Leander in Tuſcia, dicítque eos hodie *Montagna di di atrara & Lunigiana* appellari. Liguſtini vocantur Liuio li.34. Liguſtici Varroni li.36.

Liguſticæ & Liguſtinæ Alpes, eædem ſunt cum *Maritimis*, vt credit Siml. harum meminit Ptol. Dion. Liuius & Tacitus.

Ligus, Phaetonis filius Beroſ.

Ligures, cognomine Corneliani, Apuliæ populi. Plin.

Liguria, Italiæ regio, maiori ſua parte montana, Macra fluuio ab Hetruria, Varo à Gallia Narbonenſi dirempta, ab altero latere Padum, ab altero habens Apenninum. Huius incolæ Ligures dicuntur, & mare vicinum Liguſticum, à Ligyſto videlicet Phaethontis filio, hodie *Riuiera di Genua*. Apud Ligures fons quidam viſitur, qui ex ſe bibentes, ebrios ſtatim

reddit Leonic. Thom.lib.3.cap.69.

Ligyes, populi Aſiæ, qui cum Xerxe, contra Græcos militarunt, Herodoto lib.hiſtoriarum 7.

Ligyrgum. Arcadiæ mons.Polyb.

Ligyſtides inſulæ eædem, quæ Stœchades.

Ligyſtina, vrbs Ligurum prope occidentalem Iberiam & Tarſum Incolæ Ligyes. Steph.

Ligyſtus, Fabio Pictori Phaetontis filius, à quo Liguria cognominata eſt.

Lilæa, vrbs Phocidis. Steph.

Lilybæum, promontorium Siciliæ eum vrbe eiuſdem nominis, Libyam ſpectans. Tria enim traduntur eſſe eius inſulæ præcipua promontoria: ex quibus quod Græciam reſpicit, Pachynum: quod Italiam, Pelorum, Scyllæ oppoſitum, quod autem in Auſtrum Libyam verſus procurrit, Lilybænm appellatur. Pompon. lib. 2. Hinc Lilybæius, bæia, bæium.

Limæa, Luſitaniæ fluuius apud Strabonem, quem *Lethen* quoque vocat & Silius li. 1. éſtque apud Grauios populos.

Limenia, Cypri ciuitas. Strabo.

Limenia, venus dicta eſt, cui apud Hermionios virgines ante nuptias, & ſi qua vidua ad maritum ruſus accederet ſacra faciebant.

Limenius, Cos. eum Acone Catulino Philomano, anno ab vrbe 1102.

Limenotis Cherſoneſus Celtica Steph.

Limentinus, putabatur deus, qui liminibus præeſſet.

Limere, vrbis nomen..

Limia, fluuius Hiſpaniæ apud Melam. lib. 3. Linia hodie dicitur, teſte Oliuario, vide Limæa.

Limici, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

Liminium. oppidum inter Emeritam & Cæſarauguſtam. Anton.

Limioſaleum, Ptolemæo lib. 2. c. 11. vrbs Germaniæ, vulgò *Gueſna*, vrbs Poloniæ.

Limnæ, Thraciæ Cherſoneſi vrbs. Strabo.

Limnæ locus in arce Athenarum, templum habens Dionyſio ſacrum, à Theſeo rege extructum: quo in loco vetuſtiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo menſis Antheſterionis, qui noſtro ferè Nouembri reſpondet. Ariſtoph. in Ranis & Thucydides 2. Hiſtor.

Limniades, Stagnorum nymphæ apud Ethnicos, λίμνη enim ſtagnum ſignificat. De Nymphis vide N. Comitem, mythologiæ lib. 5. c. 12.

Limnæa, vicus in Argo. Stephanus. Theſſaliæ vrbs. Liu.

Limnus, ſeu Lymnos, inſula iuxta orientalem plagam Hiberniæ inter Albionem & Hiberniam quæ deſerta eſt. Ptol. libr. 2. cap. 2. *Silimnus* dicta Plinio. *Lymen* Britannicè, & Anglicè *Hamſey* Camdeno.

Limnothalaſſa, inſula Hiſpaniæ adiacens, inter Carthaginem nouam & Sucronem, non procul à Dianio. Strab. lib. 3.

Limone, vrbs Perrhebica, à prato in ea ſito dicta, aliàs, Elone. Steph. in voce ἠλώνη.

Limoniades, Nymphæ florum & pratorum quas aliquando mori ac deficere dixit Ariſtot. ſicut Panes, Fauníque faciunt.

Limonum, Pictonum oppidum in Gallia. Ptol. lib. 2. c. 7. vulgò *Limon*.

Limouici, Ptolemæo. lib. 2. cap. 7. Galliæ populi, alio nomine Lemouices, vulgò *Lemoſin*. Vide Lemouices.

Limuſa, Pannoniæ inferioris vrbs. Ant. *Muſburg* Lazio.

Limyra, vrbs Lyciæ, à Limyro fluuio. Steph.

Limyrica, regio Indiæ intra Gangem. Ptolemæus.

Lincaſij. Galliæ Narbonenſis gens circa Æduos. Strab.

Lindecolina, vide Lindum.

Lindecolinum, vide. *Lindum*.

Lindauium, ſeu Lindoia, vulgò *Lindavv*, oppidum imperiale, ſitum in inſula Acronij lacus, aquis vndique & fluctibus circumdatum, nulla ſui parte continentem tangit, niſi vbi lapideo ponte qui ducentos nonaginta paſſus in longitudine habet, terræ annectitur. Locus eſt admodum amœnus & ſalubris, ventis omnibus peruius, aquam fontanam & viuam, agrum circumcirca fertilem, necnon omnia, quæ ad victum pertinent facile comparata habens, adhæc ædificiis ſatis ſplendidis ornatus, nulli non negotiatorum generi opportunus, &c. Munſter.

Lindisfarna, inſula eſt Angliæ, teſte Beda, quæ *Halie Ilande* Anglicè dicitur. Huius Lhuydo auctore, ad oſtia Tuedæ fluminis eſt.

Lindon, Coritanorum ciuitas. Ptol. in Albione inſula.

Lindonium, vide Londinum.

Lindum, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. vbi Britanniæ inſulæ alio nomine Lincolina, & Lindecolinum. vulgò *Lincola*. Stephano Lindouium: Gentile, Lindonius, vide Londinum.

Lindus, Rhodi inſulæ oppidum. Ptol. *Lindo* hodie, Sophiano.

Lingones, populi Galliæ Belgicæ, ad ortũ Matronæ fluuij, Heduis Sequanis, & Leucis vicini qui etiã hodie, ſeruato nonnullo priſci nominis veſtigio *Langres* appellãtur. Hinc fit adiectiuum Lingonicus, a, um; vt Bardocucullus Lingonicus apud Perſicum, pro veſtimenti vіliſſimi genere, quod Lingonibus præcipuè erat in vſu. Hinc Statium poetam, qui Thebaida & Achilleida heroico verſu ſcripſit, ortum tradunt: quamuis Statij nomen ſeruum ſignificat, vt ſcripſit Aul. Gell.

Lingus caſtellum Caſſandreorum. Indè Lingæus. Eſt & Lingius ſinus. Steph.

Linitima, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidũ. Plin.

Linon.

linon, parua regio Helleſpontiæ, inter Parium & Priapum. Incolæ Licuſij. Stephanus ex Strabonis lib.13.

linterna palus Silio in Campania eſt: *Lago della patria* Leandro.

linternum, vicus Campaniæ non procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclytus ille Scipio Aphricanus inuidiæ cedens obiit, & ſepultus eſt. Silius. *Torre della patria*, Leandro.

linternus, Bocatio, Campaniæ fluuius, haud longe à Vulturno fluuio & oppido.

Λινκάεργ, promontorium Choniæ, regionis Italiæ, vt legitur apud Lycophronem.

linus fons in Arcadia, qui partum cuſtodit, abortumq́; fieri non patitur. Plin. lib.2.c.36.

linus, adiutor & omnes Pauli Apoſtoli. 2. Tim. 4 primus poſt Petrum Eccleſiæ Romanæ epiſcopus fuiſſe dicitur, anno ſalutis 70. Euſeb. libro quinto capit. ſexto. hiſt. Eccleſ. Irenæus lib. 3. cap. 3. ſub huius nomine duo circumferuntur libri ad Eccleſias Orientales, qui acta continent paſſionis Petri & Pauli; ſed libri illi commentitij ſunt, & multos continent errores. Bellarmin. in Eccleſ. ſcript. & lib. 1. de Pont. Rom. cap. 9. Baronius in Annalibus ad annum 69. num. VI. Poſſeuinus in apparatu ſacro voces Linus &c.

linus, filius Apollinis ex Pſammate Crotopi Arginorum regis filia. Cùm enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clàm cùm Pſammate filia eius concubuit: quæ ex eo compreſſu grauida effecta, expletis legitimis menſibus puerum peperit, quem Linum appellant. Hunc cùm patris indignationem metuens, inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

linus, Apollinis & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamytæ, Herculis & Orphei præceptor. Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipſum ruſticiùs canentem irrideret. Pauſ. 9.

linus Œchalienſis citatur Stephano in voce Œchalia.

linx, fluuius, & vrbs Mauritaniæ; aliqui Lixum, & ciues Lixos nominant. Stephanus. Vide LIXVS.

lipara, inſula vna ex Aeoliis, ita dicta à Liparo rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Aeolus, cùm antea *Meligunis* vocaretur. Plin. libr. 3. cap. 9. vide Iuuenal. Satyra 13. & N. Comitem, mythologiæ libro 2. cap. 6. vbi de Vulcano agit. Lipara adhuc noſtra ætate dicitur, aut fallit Leander.

lipara, Cappadociæ pars, quæ *Licandus* vocatur, inquit Curopalates.

liparis, Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ, quoniam ſcribit Vitruuius lib. 8. c. 3. natantes in hoc flumine aut ſe lauantes, non aliter vngi ab ipſa aqua, quàm ſi oleo aut adipe lauarentur.

lipaxus, vrbs Thraciæ. Steph.

lipſia, literarum ſtudiis & mercatura celebre Miſniæ oppidum. Munſter. in Coſmograph. Vulg. *Leipzick*.

liquentia, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ poſt Taruiſinum agrum. Oritur in Opitergini, & in mare Hadriaticum cadit.

lirimiris, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs: aliàs Lirimeris, oppidum Saxonum, vulgò *Mulheim*, in ſeptentrione.

liris, fluuius Campaniæ, Minturnas præterfluens, qui & Glanicus. Vulgò *Gariliano*. De hoc Ptolemæus lib. 3 cap. 1. erumpit circa Soram vrbem, teſte Strab. eſt etiam vrbis nomen apud Pomp.

liriope, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex qua Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ouid. lib. 3. Metamo. ph.

lirnytia, vrbs Pamphyliæ. Steph.

liſbona, florentiſſimum Portugalliæ emporium & regni caput. Vide Oliſippo.

liſboum, locus prope Mœnum. Plin. lib. 9. ca. 15. Rhenanus *Erluborni* legi debere, & *Erlenbrunnen* dici credit, ſed de hoc Plinij loco vide epiſtolam Lipſij ad Pantinum lib. 2.

libdias, Megalopolitanorum dux, an. ab vrbe 517.

liſſa, inſula contra Iader, in Illyrico mari, Plinio teſte lib. 5. cap. vlt. *Liſſa* adhuc Hermolao dicitur *Lieſina* Fauolio in ſuo Hodœporico, vide Pharos.

liſſa. accetanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

liſſia, inſula maris Britannici, Anton. *Gulſe* Camdeno.

liſſas, circa Thraciam vrbs. Anton.

liſſon, Siciliæ fluuius. Leontium præterfluens. Polyb.

liſſus, Illyridis oppidum, Ptolemæo: *Aleſſio* hodie, Sophiano, & Barletio teſtibus.

liſſus, Cretæ inſulæ vrbs, Plin. Leſſus Ptolemæo. *Phioniſſo* dicitur à Nigro. Vide Pantachus.

liſſus, ſiue Liſus, fluuius Thraciæ, inter Meſembriam Samothracum & Strymam Thaſiorum vrbem in mare illabens, quem Græci ſcriptores inter eos annumerant, quos à Xerxis exercitu exſiccatos tradunt. Herod. lib. 6.

liſſus, oppidum in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ contiguum, non procul à Nymphæo promontorio. Plin. libro 3. cap 22. & Ptol. lib. 3. cap. vlt.

liſæ, Laconicæ vrbs. Steph.

litana, ſylua in Gallia togata prope Baios. Cuius arboribus ſuis finitimis cæſis, ac ſubito

impulſu ruentibus L. Poſthumij Cos. Rom. exercitus tam fœda ſtrage eſt obrutus, vt ex xxv. millibus vix decem homines ſuperfuerint. Liu. li. 3. de bello Punico.

Lite, vrbs Macedoniæ. Suidas.

Litheſius, Apollo in Melea, quòd ibi in lapide collocatus ſit, à lithos: ſic, Maratheſius à Marathos. Steph. Suidas.

Lithobolia, apud Trœzenos feſta, à lapidum iactu ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretenſium puellas, vnam nomine Lamiam, alteram Auxeſiam, lapidibus nequiter obruerant ac trucidauerant: vnde & earum Manes placarent, feſtum quotannis ſolenniter celebrandum ſtatuerunt. quod Lithobolia, hoc eſt, lapidationes, vocitarunt. Plutarch.

Lithoſtrotos, nomen loci, in quo ſedit Pilatus, Chriſtum D. noſtrum morti adiudicaturus: qui locus ita dictus, quòd ſtratus fuerit lapidibus. Ioh. 19.

Lithtus, Armeniæ minoris vrbs. Strabo.

Litorius, aruſpicum reſponſis, & dæmonum oraculis addictus, à Gothis victus & occiſus eſt, anno ab vrbe 1192. Diaco. Caſſiod.

Littamum, Norici vrbs, Anton. *Lutach*, Lazio.

Littus Cæſiæ, Corſicæ oppidum Ptolemæo. Pinetus *Calui* appellat.

Litubium, Liguriæ oppidum. Liu. hodie *Rutubium*.

Lityerſa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui aduenissent, compellebat, vt ſecum meterent, deinde præſectis capitibus reliquum corpus manipulis inuoluebat. Idem inſtituit, vt in honorem Midæ thericos, id eſt, æſtiuus aut meſſorius hymnus caneretur, vnde dictum prouerb. vt qui non ex animo canerent, aut qui coacti cauerent, hi Lityerſam cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm. in Chiliad. & Iulium Pollucem li. 4.

Liuij, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Liuiopolis, Cappadociæ oppidum. Plin.

Liuius Fidenas, Tuſciæ rex, regnauit annis XLVIII.

Liuius hiſtoricus Patauinus rex Rom. miro artificio luculentóque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum: Ad Titum Liuium, lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab vltimis Hiſpaniæ Galliarúmque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verboſum inſectabatur: Pollio vero tanquam Patauinitatem redolentem: Quintiliano magnopere laudatur: eúmque Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadétque pueris ediſcendum vt Ciceronis imitatorem. Conditus eſt in vrbe Patauina, cuius in hunc vſque diem oſſa ibi ſeruantur honorificè. Munſt. Coſm. li. 2.

Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudiit, ab eoq; ob ingeniū libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano Cos. anno ante natiuitatem Ennij: Diomedes. Gel. li. 16.

Liuonia, porrigit ſe in lōgitudinem iuxta mare ſupra quatuor ſtadiorum millia in latitudinē minimùm ad M. CCO. ſtadia patet Pruſſi, Lithuani, & Ruſſi etiam circumhabitant. cætera Liuonicus ſinus lambit. Habet hæc Liuonia Curones, Eſtenos, Lettos, nationes tam moribus, quàm lingua diuerſas. in arcibus & oppidis lingua Saxonica ſeu Germanica præualet. Regio eſt nemoroſa, plana, ſine montibus, fluuiis irrigua, magna ex parte inculta: agri tamen fertiles. Piſcibus & feris abundans. Lepores hyeme albi, æſtate, cinericij ſunt coloris. Habet ciuitates amplàs, & ſub imperio eſt magiſtrorum Teutonici ordinis I. Aubanus. Munſter.

Lithuania, regni Poloniæ pars & magnus Ducatus, paluſtris regio, plurimumq; nemoroſa, & eò difficilis aditu, ac quodammodo inacceſſa, à quis omnia obtinentibus: hyeme commercia cum Lithuanis habiliora: paludibus & ſtagnis alta glacie concretis, niueq; ſuperinfuſa, fiunt omnia mercatoribus peruia. Ab Oriente Boriſthenis fluuij curſu continuo clauditur: Ruſſiam & Moldauiam ad meridiem reſpicit. Poloniam vtramque & Maſouiam verſus Occaſum. Liuoniam & Samogitiam ad Septentrionem conterminas habet. Rara huius regionis oppida: Villarum incolatus parum frequens. Accolarum diuitiæ pecora pelléſq; pretioſæ multigenûm ferarum, quibus regio inſigniter abundat, ceræ ac mellis ibi copia. Vſus pecuniæ genti nullus, Sermo, vt Polonis, Sclauonicus. Caput regionis Vilna eſt, Epiſcopalis ciuitas. Cromer. Munſter.

Luithprandus. Ticinenſis Eccleſiæ Leuita, à B filio imperatore hiſtoriam rerum per Europam geſtarum exorſus eſt, ann. ſalut. 883.

Luithprandus, puer ſub Aſprandi ducis ſtrenui tutela à patre Cuniperto Longobardorum rege regni hæres relictus, ann. ſal. 687. Blond. li. 10. decad. 1.

Lix Ptolemæo, Lixus Plinio, & Strabo, Mauritaniæ Tingitanæ amnis. *Luſſo* hodie vocari ſcribit Caſtaldus.

Lixa, vrbs Libyæ: à Lixo fluuio, Gentilia, Lixij Lixitæ & lixatæ, vide Linx.

Lixus, colonia à Claudio Cæſare ducta in Mauritania Tingitana, circa quam poetarum fabulæ & Antæi regiam, & Heſperidum hortos collocarunt, aurea ferentes mala, à dracone peruigili ſumma cura aſſeruata. Cui fabulæ occaſionem ſuppeditaſſe exiſtimat Plinius flexuoſum maris æſtuarium, draconis modo nemus quodam

dam ambiens, nihil præter oleaſtros ferens, Plin. lib. 5. c. 1.

L O

Lobetum, Lobetanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, Ptolem. Beuterus in ſuo Hiſpaniæ chronico ſcribit antea *Turiam* & poſtea *Aueraꝫin*, tandémq; vt hodie *Albaraꝫin* vocatam.

Lobna, i. lunа ſiue albedo, aut thus, vel labor, ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda, Ioſ. 21. 4. Reg. 8. 2. 1. Paral. 6. Eadem eſſe videtur quæ Lebna & Labana.

Lobni filius Gerſon filij Leui. Exod. 6. 1. Para. 6. idem ſignifi. quod Lobna.

Lobnetica, nomen familiæ. Num. 3.

Lobon Argiuus librum de poetis ſcripſit, vt ait Laërtius in Epimenide, qui & eius meminit in Thalete.

Lobrini, montes in Phrygia: vnde Rhea Lobrina, Scholiaſtes Nicandri.

Locanus, magnæ Græciæ fluuius, Ptolem. *Samiano*, Leandro.

Locarie equarum ſolis vna. Hyginus fab. 183.

Locaricum, Siciliæ oppidum. Anton.

Locaſtra, Mediæ vrbs. Ptol.

Locha, Africæ vrbs magna à Scipionis militibus, eo inuito, expugnata & direpta. Appian.

Locharna Paropaniſi oppidum. Ptol.

Lochias, eſt promontorium Ægypti, non procul ab Alexandria & Pharo. Strab. lib. 17.

Lochis, Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs. Ptol.

Locoritum, Germaniæ vrbs, vt Ptolemæus tradit. *Forchrym* ad Mœnum eſt in Franconia, Petro Appiano.

Locozus, vrbs Phrygiæ, in qua Thraces Locozij habitant: quos Xanthus, Locozitas vocat. Ea vrbs diluuio abſumpta eſt. Steph.

Locra, Corſicæ inſulæ fluuius. Ptole. *Talabo*. Leandro.

Locris, regio eſt proxima Phocidi, quam qui incolunt populi, Locri dicuntur.

Locri, crorum, Græciæ populi, Parnaſſum montem vtrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam ad Criſſeum vſque ſinum pertingentes, medij inter Ætolos & Phocenſes à grauitate odoris Ozolæ & à ſitu Heſperij cognominantur. Qui verò Parnaſſum ad ortum accolunt, & mare vſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte Epicnemidij, illi verò ab Opunte vrbe Opuntij cognominantur. Stra. li. 9.

Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes ei ſidem nominis ab iis Locris, qui Aiacem Oileum ad Troiam ſecuti ſunt, conditum. Seruium in illud Virg. 3. Æneid.

Hic & Narycij poſuerunt mœnia Locri.

Hi diſcriminis gratia, Epizephyrij cognominantur, quòd ſupra Zephyrium promontorium ſiti ſint. eſt etiam Locri magnæ Græciæ vrbs prope idem promontorium. *Torre di Graco* vocatur à Mario Nigro. Hieracium eſt Gab. Barrio: idem eandem *Naritiam* ab Ouidio 15. Metamorph. & à Virgilio Georgicorum lib. 2. dici tradit.

Locus fœlix, Antonini, *VVelſſ*. Auſtriæ oppidum creditur à Lazio.

Locuſta, venefica Neroni grata, ex Gallis euocata: cuius opera Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tacit. li. 12. Iuuen. Satyr. 1.

Lod, ciuitas, quam ædificauit Samad filius Elphaad, 1. Para. 2. Eſd. 7. Lat. natiuitas, vel generatio.

Lodabar, oppidum Galaad montis, in ambitu, vt videtur 4. Reg. 9. Lat. ipſimet verbum: aut ipſimet peſtis, vel mors, ſeu generatio electa, vel natiuitas filij.

Lœmius, Apollinis cognomen, quod ei Lydij impoſuerunt ob malorum expulſionem, finita peſtilentia. Sol enim aëra rarefacit & expurgat: hinc Seneca in Œdipo,

Vna iam ſupereſt Salus
Si quam ſalutis Phœbus oſtendit viam.

Logi, Albionis inſulæ populi Ptolemæo: Scotiæ tractum *Strathnauernia* dictum, vt vult H. Boethius.

Lois, auia Timothei, ſecunda Tim. primo.

Lollianus, conſul cum Arbitrione, anno ſalu. 80.

Lollianus Auitus, conſul cum Gauio Makimo anno ab vrbe 896.

Lollianus, Auitus, conſul cum Pompeiano anno ab vrbe 962.

Lometus, vrbs Italiæ, aliàs λομεντὸς dicta Steph. Laurentum Plin. & Strab. *Laurens* Caſtrum Tibullo in Latio eſt. Barrius in ſua Hiſpania ſcribit hodie vulgò *S. Laurentij* nominari.

Lommini trigemini fratres filij Geryonis Tyranni, ædificauerunt à ſuo nomine vrbem magnam Lomminiam. Beroſ.

Loncium, Antonino Norici oppidum. Simlero eſt *Lunꝫ*, cui etiam *Lentia* videtur, vt in lib. Notitiarum legitur.

Londinum, vrbs antiquiſſima, cuius Ptolemæus & Corn. Tacitus meminerunt in Midelſexiæ comitatu, regione totius Angliæ feraciſſima & ſaluberrima, ad flumen Themeſin LX. paſſuum millia ab Oceano ſita eſt, & latitudinis habet gradus LII. Longitudinis XIX. & XV. minuta. Per ſe maxima eſt, & ſuburbia habet ampliſſima, necnon & arcem (Turrim appellatam) pulcherrimè extructam. Ædificiis vero atque templis magnificè exornatur: vicinis ſupra centenas ſacris ædibus (quas parochiales

vocant) venerabilis Meridiem verſus, lapideum pontem obtinet, longa & miranda operis arcuati ferme conſtructum, ſuper cuius dorſo, domicilia vtrinque ea diſpoſitione ac ſtructura cernuntur, vt perpetui penè vici ſpeciem, non pontis exhibeant. Ab Archamnini regis vſque temporibus (teſte Polyd. Virgilio) Regia eſt ciuitas & regni caput, ac alienigenis frequentiſſima, diuitiis atque opibus affluens, emporio celeberrima. In ea reges diademate inſigniuntur, regnóque inaugurantur: concilium ſeu parlamentum ibi etiam celebratur. Adminiſtratur autem antiquo Britannorum regum priuilegio à XXIV. ciuibus, quos Angli Aldermannos, quaſi Seniores vocant: ex quorum numero prætorem vrbanum & Tribunos duos ipſimet annua commutatione eligunt. A Cæſare, vt plures exiſtimant, Trinobantum appellatur. Vulgò, *London*. Gal. *Londres*.

Londinium etiam Ptolem. Tacito & Antonino. Lundinum & Lundonium Ammiano, *Londinienſe* oppidum vocatur in Panegyrico, Maximiano dicto. *Londonia* à Beda nominatur. Coloniam. factam innuit Tacitus Annal. 14. Londinium *Auguſtam* poſtea nuncupatam ſcribit Ammian. lib. 27. inde *Auguſtam Trinobantum* vocat Rogerſius. Cantiorum ciuitatem facit Ptolem. *Troyenewyth*, id eſt, noua Troia quondam nuncupata fuit, & poſtea *Dinas Beli*, id eſt, Palatium Belini tandem *Caerlud* & *Lhundain*.

londobris. Ptol. inſula eſt Oceani iuxta Luſitaniam, quam hodie *Barlinguas* nuncupant.

longa alba, vrbs in Latio, quam Aſcanius Æneæ filius ædificauit. Virgil. lib. 1. Æneid. Vide ALBA.

longanus, Siciliæ fluuius, circa Mylas vrbem, Ptol.

longatis, Bœotiæ regio. Lycoph.

longididuni, Germaniæ populi. Ptol.

longimanus Artaxerxes, rex Perſarum dictus eſt, quòd manum alteram haberet longiorem.

longinus, ſucceſſit Narſeti Italiæ principi, & nouum magiſtratum Exarchatum in Italiam introduxit. Blond. lib. 8. decad. 1. Æmil. lib. 1. anno ab vrbe 1323.

longinus, Conſul cum Decio, anno ab vrbe 1219.

longobardi, populi Germaniæ, quos à Longis barbis cognominatos ferunt, & ab Oceano Germaniæque vltimis oris veniſſe, nouas ſedes quærentes. Hi Albino duce Italiam intrauere, breuique omnes penè citerioris Galliæ vrbes recepere: ibi cùm ducentis annis regnaſſent, à Carolo magno ſuperati fuerunt: ſed tamen (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis, & Iberis fuit vna natio, ita Lingones populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi facta vnione gentem vnam & vnum nomen admiſcuerunt. Et ideò Ponticus, vir doctus noſtri temporis, Lingobardos appellat, non autem Longobardos.

longone, vrbs Siciliæ. Steph.

longouicum, Britanniæ inſulæ oppidum. lib. Notit. *Longheſter*. Camdeno.

longula, Volſcorum vrbs. Liu. Vide Viterbum.

longum promontorium in Sicilia eſt. Ptolem. *Lognina*. hodie.

longuntica, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs maritima. Liu.

longurus, Siciliæ palus vel lacus. Phauotin. ex Tzetzæ in Lycophronem.

longus, fluuius Albionis inſulæ. Ptolem. hodie *Longh*.

longus, Conſul cum Tiberio Claudio Cæſare, anno ab vrbe 794.

lopadusa, inſula iuxta Thapſum Libyæ, Stephanus, *Lampidoſa*, Mercatori.

lophis, Bœotiæ fluuius, Haliartidem præterfluens. Pauſan.

lopſi, Liburniæ populi, Plinio: & Lopſica vrbs eidem, atque Ptolem.

lopum, ſtupendum in Bactriana regione deſertum, in quo exploratum habetur, malignos quoſdam ſpiritus, ſeu dæmones degere, qui peregrinis hac iter facientibus multas & varias præſtigias immittere ſolent, quibus ipſi perſtricti miſerrimè pereunt: quòd ſi quis paululum de via deflexerit, cuiuſdam rei neceſſariæ gratia, quod ſæpe in itinere conficiundo contingere ſolet, protinus ſe nomine proprio audit appellari: qua re fretus, eam proſequitur vocem, ac ita à recto calle procul aberrat. Vbi verò de via ſe deflexiſſe comperit, ad rectum tramitem reuerti non eſt potis. Idcirco ſumma cum anxietate, ſociorum conſortio priuatus, in locis omnium maximè deſertis perit. Noctu præterea auditur veluti quidam magnus ac nobilis equitatus oberrans, vagus, & ad viam reduci quæritans. Qui enim illac iter faciunt, in varia ſæpenumerò vitæ incidunt pericula, ad incœptum iter redire neſcientes. Nonnulli denique copioſum exercitum ſibi occurrentem videre viſi ſunt, quem effugientes, ac per deſerta loca peruagantes, timore, ac maleſuada fame illic pereunt. M. Paulus Venetus.

loreni, Lydiæ populi. Plin.

lorgitæ, Hiſpaniæ populi. Polyb. Hos Ilergetes eſſe nonnulli exiſtimant.

lorymna, vrbs Cariæ. Etiam portus Rhodi: Gentile, Lorymæus. Steph.

los, inſula circa Theſſaliam: inſularis, Lous. Steph.

loſa, Galliæ Aquitanicæ vrbs. Anton.

lot, filius Aran, Gen. 11. Lat. inuolutus, fuit

colligatus, aut coopertus, vel reſina precioſa, quæ dicitur Stacte.

Lothan, filius Seir Horræi. Gen. 36.

Lotharingia, quæ quondam Auſtraſia, & Auſtria, diuiditur in ſuperiorem & inferiorem, continetúrque inter Rhenum, Scaldim & Moſam flumina. Inferior hodie varia nomina obtinet, diuerſiſque principibus ſubeſt. Superior, quæ & Moſellanica item Tullingia cognominatur, ſub vnius principis eſt imperio, & antiquo nomine floret. *Lotring* enim Germani: *Lorraine* incolæ appellant.

Lotharius, Italiæ rex interuẽtu Berengarij deſignatus. Luithpr lib 5 cap. 12. anno ſalutis 947.

Lotharius, Roman. Imperator xx. anno ſalut. 1127. Blond li. 5. decad. 2.

Lotharius III Ludouici Romanorum imperatoris filius, & ipſe imperator, annis quindecim regnauit. Filij propter regni diuiſionem vehementiſſimis inter ſe odijs exarſerunt, arreptis armis in Altiſſiodorenſibus apud Fontaniæum coactis copijs, prælium commiſerunt grauiſſimum: in quo ſtrages Francorum, quanta nunquam alia, facta eſt. Superatus Lotharius, fuga ſalutem quæſiuit. Blond. lib. 1. Ludouicum filium conſortem imperij ſumpſit, anno ſalutis 850. imperio ſeſe abdicauit, & monaſticum induit habitum: in quo animam Deo reddidit in monaſterio, quod Pruma dicitur, diuiſo inter filios in primis regno: Ludouico imperium & Italiam, Lothario Lotharingiam, Carolo Prouinciæ regnum tradidit, Æmilius libro tertio, anno ſalutis 856.

Lotharius, Francorum rex, Ludouici regis filius ex Gerberga imperatoris ſorore, anno ſalutis 954. Lotharingiam occupauit. Aquiſgranum vſque delatus, agros populatus eſt. In quem Otho imperator ex Bauaria exercitum cùm duxiſſet, Lotharingiam recipit: Lotharius Pariſios eſt reuerſus. At imperator eum inſequens, in Franciam ingreſſus, Laudunenſium, Sueſſionúmque agris vaſtatis, Pariſiorum ſuburbia incendit, anno ſalutis 979.

Lotis, tidis, vel Lotus Nympha formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cùm Priapi vim effugere non poſſet: inuocata deorum ope, in lotum arborem eſt commutata. Ouid. 9. Metam. Vid Dryope.

Lotoa, Ptolemæo inſula maris Ionij iuxta Cephaleniam, verſus Meridiem. *Lotoia* Plinio eſt. Hanc Sophianus *Guardiano*, Niger *Trapano* appellari tradit.

Lotophagi, populi in Africa apud Syrtes, à loco nomen ſortiti, quòd arboris eius fructu cedantur victitare: cuius cibus eſt tam dulcis vt aduenis incutiat patriæ obliuionem. Itaque cùm Vlyſſis ſocij delati fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom. 9. Odyſſ. Nunc vocantur *les Chelbes*. Oliuarius in Melam.

Lotophagites, Ptol. inſula maris Africi eſt, non longè à Syrtibus, hodie *Zerbu*. *Gelues* Hiſpanis.

Lotophagum, ora in intimo Syrtis maioris ſinu. Plin.

Lotus quidam filium habuit Ammanum, à quo Ammanitæ Arabes dicti. Steph.

Louanium, perantiqua Brabantiæ vrbs ante Iulij Cæſaris aduentum in has regiones, oppidi formam habuit, temporúmque ſucceſſu in tantam amplitudinem excreuit, vt in ambitu hodie quatuor milliaria Italica colligat. Præſtitit hoc Louanienſibus aëris ſitúſque amœna commoditas, quos magnificum etiam D Petri templum, ciuica domus eleganter conſtructa, multorum collegiorum vniuerſitas, Dela fluuius, caſtrum à Iul. Cæſare conditum, multa item alia admiratione digna egregiè ornant. Vide Guichardin. in deſcript. accuratiſſima inferioris Germaniæ, ſeu Belgij.

Louentinum, Ptolemæo eſt Albionis inſulæ vrbs, quam Villanouanus *Pouneſtlant* vocat.

Louia, Pannoniæ vrbs. Antonin.

Lous, Macedoniæ fluuius prope Apolloniam. Ptolem. hodie *Viergo*, vt refert M. Niger. Aoum Strabo & Liuius vocant.

Loxa, Ptol. lib 2. cap. 4. fluuius Britanniæ *Loſſe*. Camdeno & Buchanano.

Loxias, Apollinis cognomentum, inde impoſitum, quòd obliqua ederet reſponſa: aut certè ab eo quòd Zodiacum ſol obliquè percurrat. λόξον enim Græci vocant obliquum. Macrob. in Saturnal. Seneca in Œdipo,

Reſponſa dubia ſortè perplexa latent.
Ambage noxa Delphicæ mos eſt Deo
Arcana tegere.

Lua, Dea quædam apud veteres fuit, à luendo expiandóque nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus & luſtris. Liuius lib 8. Armorum vi magna tum inter cæſa corpora hoſtium, tum in caſtris inuenta eſt. Ea Luæ matri dare ſe Conſul dixit. Turneb. Aduerſ. lib. 16. cap. 20. & lib. 23. cap. 22. Vide & lib. 19. c. 11. vbi apud Gellium pro Laciam ex veteribus libris Luam legendum eſſe dicit, quæ ex Gellij verbis Saturni vxor vel potiùs filia fuerit.

Luangi, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

Lubeni, in Hiſpania Tarraconenſi gens Ptol.

Lubeca, vrbs imperialis libera, emporium celebre & Vandalicarum ciuitatum caput, nunc ſitu & opere fortiſſima eſt, validis propugnaculis admodum munita, quæ palis, tignis, ac fiſtucationibus in aquam immiſſis, peringentem ſuſtinent molem. Mira huius Reipublicæ po-

rentia, quæ vna cum Dianæ rege, non alieno, ſed ſui ærarij præſidio contra potentem Sueciæ regem, priuilegiorum cauſa, per octennium, terra marique ſociale bellum ſuſtinuerit & pacificationis tandem media, intercedente Imperatore aliiſque imperij proceribus admiſerit.

Luca, ciuitas Tuſciæ, à qua Lucenſes, qui in ea habitant, vel qui ea orti ſunt, dicta à Lucumone Hetruſcorum rege. Strab. lib. 5. Vrbs eſt olim vnà cum regione virorum probitate florens, & robur militare magnum educens, & equitum multitudinem, ex quibus Senatus militares cepit ordines.

Lucani populi Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundùm mare extenſi, Silano fluuio à Picentinis, Lao à Bruttijs diremti: quorum oppida præcipua fuerunt, Velia Pæſtum, & Buxentum, aliáque nonnulla. Plin. lib. 3. cap. 5. Apud hos, vt aliorum criminum, ſic & ocij cauſæ arguuntur: ita vt, ſi quis homini otioſo ac voluptatibus dedito mutuaſſe aliquid conuincatur, priuetur apud eoſdem mutuo dato. Stobæus ſermone 42. Hodie eorum regio *Baſilicata* dicitur, vt Leander tradit.

Lucania, Italiæ regio, inter Apuliam & Calabriam.

Lucanus, Cordubenſis patria, poeta egregius Senecæ viri grauiſſimi, & tragœdiarum ſcriptoris nepos. Hic bellum ciuile inter Cæſarem & Pompeium hexametris, & plura alia ſcripſit: in quibus maximam laudem adeptus eſt ingenij & doctrinæ. Vide Crinitum.

Lucaria, feſta apud Roman. quæ ſolita erant celebrari in loco, in quo Romani à Gallis fugati ſeſe occultauerunt. Feſtus, Plutarc. Tacitus.

Lucaria. Vide Luceria.

Lucas, medicus Antiochenſis, vnus è quatuor Euangeliſtis, Euſeb. lib. 3. cap. 4.

Lucentes, Hiſpaniæ populi Plin. *Lugo* Galeciæ oppidum eſt Pineto. Hanc iuniores Latini *Lucum* vocant.

Lucentia citerioris Hiſpaniæ vrbs, Romanorum colonia. Mela. lib. 2.

Lucentum Hiſpaniæ Tarrâconenſis oppidum à ſuperiore diuerſum quod Ptolemæus lib. 2. c. 6. ſtatui & ſupra Carthaginem: oculum verſus vulgò *Luchena* teſte Beuthero.

Luceres, tertia pars populi Romani, temporibus Romuli regis. Seruius. Conſtat (inquit) primo tres partes fuiſſe populi Romani: vnam Tatienſium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico poſt fœdera: alteram Ramnetum à Romulo: tertiam, Lucerum, quorum ſecundum Liuium & nomen & cauſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem contra Titum Tatium à Lucumonibus, id eſt, à Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Vnde quidam venit cum exercitu, cui recepto iam Tatio pars vrbis eſt data, à quo in vrbe Tuſcus dictus eſt vicus, Ergo à Lucumone Luceres dicti ſunt. Sic autem in tres partes diuiſum fuiſſe populum Romanum conſtat, vt etiam qui præerant, ſingulis partibus tribuni dicerentur. Vnde etiam ſumptus quos dabant populo, tributa nominarunt.

Luceria, Dauniorum colonia in Apulia. Pli. libro 2. capite 11. Strabo quoque idem docet libro 6. dicitque fuiſſe Luceriæ nobile fanum Mineruæ.

Lucerius, Ardeæ rex qui auxilio fuit Romulo aduerſus Tatium.

Lucerius, dictus eſt Iupiter, à luce, quam præſtare hominibus putabatur. Sic Iuno Luceria quòd lucis cauſa ſit.

Lucerna, Heluetiæ ciuitas, ad Heluetiam fœdus admiſſa anno M. CCCXXXII. ratione monaſterij in formam oppidi paulatim excreuit, nomenque quorũdam opinione obtinuit à magna turri in exitu lacus, ex qua olim nocturni ignes nauigantibus præluxerunt. Ciuitas eſt ſatis amœna & elegans, commune emporium Suetenſium. Vranorum & Tranſyluanorum. In ea Vrſula fluuius manat ex lacu haud ſecus quàm Conſtantiæ Rhenus ex lacu Podamico, vulgò *Lucerna*.

Luchinus Vicecomes, Mediolani Vicarius à Benedicto Pontifice conſtitutus, anno ſalutis 1340.

Lucia Sicula, ſeu vt alij volunt Romana, vidua à proprio filio Chriſtianiſſimi accuſata in martyrio Chriſti ex hac vita diſceſſit ſub Diocletiano. Fuit & alia Lucia Syracuſana, ſed virgo quæ quum bona à parentibus relicta, pauperibus diſtribueret, à proprio ſponſo accuſata, martyrii coronam accepit. Fertur autem dixiſſe præſidi Paſchaſio, ſi inuitam me violabis, caſtitas mihi duplicabitur ad coronam. Non enim inquinatur corpus niſi de conſenſu mentis. Vide Baptiſtam Mantuanum.

Lucianus preſbyter Antiochenus deceſſit martyr Nicomediæ ſub Maximiano, ſepultus Helenopoli *Bithyniæ*. Hieronymus. Suidas.

Lucianus Proclus, Senator ætatis prouectæ, plerumque ruri viuẽs, coactus cum Domitiano contra Antonium proficiſci, ſimulatque nunciũ de parta victoria allatum didicit: *viciſti*, inquit, *Imperator vt optabam, quamobrem vt ruri me reſtituas, peto.*

Dimiſſus, etſi longo tempore ſuperſtes, nunquam tamen ad Domitianum reuerti ſuſtinuit: Dion.

Lucianus Samoſatenſis, ſcriptor dialogorum præſtantiſſimus & facetiſſimus floruit ſub Traiano principe primùm Chriſtianus, demum fidei deſertor: ſed tandem ſuæ improbitatis luit

pœnas

pœnas grauiſſimas, nam à canibus deuoratus miſere interijt. Suidas.

lucifer, Iouis & Auroræ filius, Thraciam Nympham adamauit, & ex ea geminam prolem Ceycem & Dædalium ſuſcepit.

lucifer, vna errantium ſtellarum, quem & Venerem appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnáque cum Aurora ſeſe oſtendens (vnde & Auroræ filius fingitur) Lucifer dicitur: veſperi autem Solem ſubſequens, Heſperus nominatur.

Luciferi fanum, quod lucem dubiam λυκαμφω-ςίαν appellant, inquit Strabo, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum eſt, quod Florianus S. *Lucar de Barrameda* vocat.

lucilius, poëta venuſtiſſimus, patria Auruncanus, qui primus Latinorum Satyram ſcribere aggreſſus eſt. Obijt Neapoli anno ætatis ſuæ quadrageſimo ſexto, publicóq; funere elatus eſt.

C. Lucilius homo doctus & perurbanus, dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ab indoctis legi velle neque à doctiſſimis, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe, quam ipſe de ſe. Cicero lib. 2. de Oratore.

lucilius Baſſus, Iudææ legatus, anno ſalutis ſeptuageſimo quarto.

lucilius, miles quidam Romanus fortiſſimus, qui quum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit ſe periculo, ac in medias hoſtium manus irrupit, vt ipſi Bruto faceret tempus ad fugam.

lucilla virgo, filia Nemeſij Tribuni quæ cæca primùm demum a Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volaterranus.

lucillus, Conſul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1019.

lucina, dea partuum præſes, quæ & Iuno dicitur & Diana. Terentius in And. *Iuno Lucina fer opem.* Cicero libro ſecundo de natura deorum Luna à lucendo nominata ſit: eadem eſt enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eámque Luciferam, ſic apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, ſed quod in ſeptem numeratur tanquam vagantibus. Dicta Lucina, quòd partum ferat in lucem Plin. lib. 16. cap. 34 putat Lucinam dici, quod oculis præſit & luci. Sunt qui à luco deducant, qui Romæ Iunoni ſacer eſt in Equilijs, Ouidius lib. 2. Faſtorum.

lucius, prænomen eius, qui primus ita vocatus, quia oriente luce natus eſt, Sic Lucia, nomen mulieris.

lucius, nomen prophetæ. Act. 13. Roman.

Lucius, XXI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 154.

lucius II. Romanorum pontifex, CLXVII. anno ſalutis 1244.

lucius III. Romanorum pontifex CLXXII. anno ſalutis 118. Propter conſularem factionem Veronam fugit.

lucius, conſul cum Herodiano, aliàs Heraclio, anno ab vrbe 1166.

l. Ælianus, Conſul, collega Paſtoris, anno ab vrbe 915.

l. Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antonius philoſophus Diui F. AA. XVIII. Romanorum imperatores, regnarunt annis XIX tum primùm Romana Reſpublica duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit, anno ab vrbe 913. Eutrop lib. 8.

l. Ælius Lamia, conſul, collega M. Seruilij, anno ab vrbe 755.

l. Ælius Mamercus, magiſter equitum, anno ab vrbe 414.

l. Ælius Mamercus, Cos. collega Q. Publij Philonis, Latinos per deditionem ſubegit, anno ab vrbe 417.

l. Æmilius Barbula, collega Q. Martij Philippi, anno ab vrbe 472.

l. Æmilius Mamercus, conſul, collega Cæſonis Fabij Vibulani, anno ab vrbe 270.

l. Æmilius Mamercus, conſul collega C. Plantij Deciani, anno ab vrbe 429.

l. Æmilius Mamercus, Cos. collega Caij Seruilij Priſci, anno ab vrbe 286. iterum Cos. collega Vopiſci Iulij Tullij anno ab vrbe 281.

l. Æmilius Mamertinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. iterum Cos. collega C. Genutij, anno ab vrbe 393.

l. Æmilius Paulus, conſul collega Attilij Reguli agrum Boiorum vaſtauit, triumphum duxit anno ab vrbe 529.

l. Æmilius Paulus, Cos. collega M. Liuij Dimalem Illyrij ciuitatem, vi cepit. Polyb. libro 3. anno ab vrbe 535. iterum Cos. collega C. Terentij Varronis occubuit ad Cannas, cæſis Romanis, anno ab vrbe 338.

l. Æmilius Paulus conſul & collega Co. Bœbius Pamphilius receperunt in fidem Ligures, anno ab vrbe 572. iterum Cos. collega C. Licinij Craſſi Perſeum vicit ac cæcidit, Macedoniámque ſubegit. Liu. 5. decad. 5.

l. Æmilius Paulus. Cos. collega C. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 704.

l. Afranius, Cos. collega Q. Cæcilij Metelli Celeris, an ab vrbe 694.

l. Annius Fabianus. Cos. collega Martij Nonij Mutiani, anno ab vrbe 953.

l. Anicius Gallus, conſul, collega Marci Cornelij Cethegi anno ab vrbe 594.

l. Antiſtius, Tribunus militũ, anno ab vrbe 377.

l. Antiſtius Vetus. Cos. collega Claudij Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 807.

l. Antonius Commodus Romanorum imperator XVIII. regnauit annis XCII. A prima ſtatim pueritia turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratúſque trecentas concubinas, trecentos & puberes in deliciis habuit. Ælius Spartianus. Hic Coloſſi capite ſublato, ſuæ imaginis caput iuſſit imponi, Hercules & deus voluit vocari. Lamprid. in Veſtiliani domo ſtrangulatus eſt à Martia & Læto, præfecto prætorij Lamprid. Herodian. lib. 1.

l. Antonius Pætus. conſul, collega P. Seruilij Iſaurij ſeditionem mouit aduerſus Cæſarē: apud Peruſiam victus eſt. A Cæſare veniam eſt conſequutus. Appianus libro quinto. Florus lib. 4. c. 7.

l. Apruſtius, Cos. collega M. Valerij Læuini, anno ab vrbe 528.

l. Aquilius Coruus, Tribunus militum, anno ab vrbe 368.

l. Aruntius, Cos. collega Caij Claudij Marcelli anno ab vrbe 731.

l. Aruntius, Cos. collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 758.

l. Aſinius, conſul, collega P. Marij, anno ab vrbe 814.

l. Attilius Longus. Tribunus militum, anno ab vrbe 311.

l. Atratinus, Cos. collega L. Scribonij Libonis, anno ab vrbe 720.

l. Aurelius Cotta, Cos. collega Seruij Sulpitij Gallus, anno ab vrbe 610.

l. Aurelius Cotta, Cos. cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 635.

l. Aurelius Cotta, Cos. collega L. Octauij, anno ab vrbe 679. II. collega L. Manlij Torquati, anno ab vrbe 689.

l. Aurelius Oreſtes, Cos. collega Sex. Iulij Cæſaris, anno ab vrbe 597.

l. Aurelius Oreſtes, Cos. collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 628. Sardos ſubegit. Florus lib. 60.

l. Aurelius Oreſtes, Cos. collega C. Marij Nepotis, anno ab vrbe 651.

l. Cæcilius Metellus, Cos. collega C. Seruilij Tuccæ, anno ab vrbe 469. II. conſul, collega M. Fabij Buteonis, anno ab vrbe 506.

l. Cæcilius Metellus, Cos. collega L. Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 635.

l. Cæcilius Metellus Creticus, Cos. collega Q. Martij Vatiæ, anno ab vrbe 686.

l. Cæcilius Metellus Diadema, Cos. collega Q. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 637.

l. Cæſianus, Cos. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 790.

l. Calphurnius Beſtia, conſul, collega P. Scipionis Naſicæ, anno ab vrbe 743. quo bellum Iugurthinum factum eſt. In quo Beſtia pecunia muneribúſque corruptus pacem cum Iugurtha fecit. Oroſ. libro quinto, capite 5. Eutrop. libro quarto.

l. Calphur. Piſo Cos collega C. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 627.

l. Calphur. Piſo, Cos. collega M. Druſij Liuij, anno ab vrbe 739.

l. Calphur. Piſo, Cos collega Coſſi Cornelij Lentuli. anno ab vrbe 753.

l. Calphur. Piſo, Cos. collega M. Licinij Craſſi anno ab vrbe 579.

l. Calphur. Piſo, Cos. collega Claudij Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 809.

l. Caſſius Longinus Rauilia, Cos. Collega L. Cornelij Cinnæ anno ab vrbe 627.

l. Caſſius Longinus, conſul, collega C. Marij Nepotis, in finibus Allobrogum à Tigurinis pago Heluetiorum cum exercitu cæſus eſt, ann. ab vrbe 647.

l. Cetonius Commodus, Cos. collega Ciuicæ Pompeiani ab Hadriano adoptatus eſt. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.

l. Cornelius, Cinna, conſul, collega L. Caſſij Longini Rauiliæ anno ab vrbe 627. II. conſul, collega C. Martij Nepotis, anno ab vrbe 668. III. conſul, collega Cn. Papyrij Carbonis, anno ab vrbe 669. IV. conſul, collega eiuſdem Papyrij, anno ab vrbe 670.

l. Cornelius Lentulus, Cos. collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 428.

l. Cornelius Lentulus, Cos. collega M. Curij Dentati, anno ab vrbe 778.

l. Cornelius Lentulus Claudianus, Cos. collega Q. Fuluij Flacci, anno ab vrbe 516.

l. Cornelius Lentulus Cos. collega Iulij Appij, anno ab vrbe 555.

l. Cornelius Lentulus, Cos. collega C. Martij, anno ab vrbe 598.

l. Cornelius Lentulus, Cos. collega L. Mummij Achaici, anno ab vrbe 608.

l. Cornelius Maluginenſis, Cos. collega Q. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 295. De Equis & Volſcis Coss. triumphū egerunt. Pax Equis data.

l. Cornelius Merula, Coss. collega Q. Mutij Thermi, anno ab vrbe 561.

l. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe cond 404.

l. Cornelius Scipio, II. collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 423.

l. Cornelius Scipio, Cos. collega Cn. Fuluij Centumali, Hetruſcos fudit anno ab vrbe 455.

l. Cornelius Scipio, Cos. collega C. Aquilij Flori anno ab vrbe 494. Corſicam & Sardiniam vaſtauit, triumphum egit. Eutrop. Florus libro decimo ſeptimo.

l. Cornelius Scipio Aſiaticus, Cos. collega C. Lælij Africani, anno ab vrbe 564.

l. Cornelius Sylla, Cos. collega Q. Pompeij Rufi,

Ruffi: anno ab vrbe 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellũ, Dictator cùm eſſet, multos proſcripſit, tyrannidẽ exercuit, Romanorũ primus fuit qui ciues ſuos morte mulctauit, anno ab vrbe 974. Depoſito magiſtratu vitã vixit priuatã Plutarchus Mortui funeri honos datus, in cãpo Martio ſepultus eſt.

L. Cornelius Sylla, Cos. Collega Seruij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 785.

L. Cornelius Syllanus, Cos. collega Publij Valerij Aſiatici, anno ab vrbe 798.

L. Cornificius, Cos. collega Sex. Pompeij anno ab vrbe 719.

L. Domitius Ænobarbus, Cos. collega C. Cæcilij Caldi, anno ab vrbe 660.

L. Domitius Ænobarbus, Cos. collega Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 791.

L. Domitius Ænobarbus, Cos. Collega P. Scipionis, anno ab vrbe 738.

L. Ebutius Helua, conſul, collega P. Seruilij Priſci, anno ab vrbe 291. quo tempore graſſata eſt peſtis & mortem obiere Coſs. Liu. lib. 3.

L. Fonteius capito, Cos. collega C. Viſpanij Aproniani, anno ab vrbe 8:1.

L. Fuluius Curuus Cos. collega Q. Fabij Rutiliani, anno ab vrbe 432. Is magiſter equitum cùm eſſet, Samnites fudit, fugauitque, qui Poſtiam Pliſtiámque Romanorum ſocios, vt parem dolorem hoſti redderent, circumſederunt, anno ab vrbe 438.

L. Furius Camillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 358. Dictator dictus eſt, anno ab vrbe 406. Cos. collega Appij Claudij Craſſi, anno ab vrbe 407. II. Cos. collega D. Iunij Bruti Scęuæ, anno ab vrbe 430.

L. Furius Medullinus, Cos. collega Caij Manilij Volſonis anno ab vrbe 280. II. Cos. collega C. Cornelij coſſi, anno ab vrbe 347.

L. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 351. VII. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.

L. Furius Purpureo, Cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 558.

L. Furius Tricipitinus IV. Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Geganius Macerinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 378.

L. Gellius Publicola Cos. collega M. Coccei. anno ab vrbe 718.

L. Genutius Auentinenſis, Cos. collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 383. II. Cos. collega Q. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 394. Bello cum Hernicis occubuit. Liu. lib. 7.

L. Genutius Auentinenſis, Cos. collega Ser. Cornelij Ruffi, anno ab vrbe 451.

L. Genutius Clepſina, Cos. collega C. Quintij, Claudij, Rhegium cepit; legionem octauam, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat, Romam miſit: populi iuſſu, virgis cæſi ac ſecuri milites percuſſi ſunt, anno ab vrbe 492. Oroſ. lib 2. ca. 5.

L. Horatius Barbarus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331.

L. Horatius Puluillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 470.

L. Hoſtilius Mancinus, Cos. collega Q. Fabij Maximi Æmiliani, anno ab vrbe 690.

L. Iulius Cæſar, Cos. collega Q. Martij Thermi, anno ab vrbe 690.

L. Iulius Libo, conſul, collega M. Attilij Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.

L. Iulius III. Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 317.

L. Iulius, magiſter equitum, anno ab vrbe 325.

L. Iulius Tullus, conſul, collega L. Papyrij Craſſi, anno ab vrbe 327.

L. Iulius Tullus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L. Iulius Tullus, Cos. collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 688.

L. Iunius Brutus, Cos. filios proprios propter coniurationem cum Tarquinij capite plecti iuſſit. Vide Brutus.

L. Iunius Pullus, conſul, collega Appij Claudij Pulchri, anno ab vrbe 504. Ad Drepani portum naufragium paſſus eſt.

L. Lentulus Cruſcellus, conſul, collega C. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 705.

L. Licinius Craſſus, Cos. collega Q. Mutij Scęuolæ, anno ab vrbe 659.

L. Licinius Lucullus, Cos. collega A. Poſthumi Albani, anno ab vrbe 603.

L. Lucretius Flauus, Cos. collega Ser. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 363.

L. Lucretius Tricipitinus, conſul, collega T. Veturij Gamini, anno ab vrbe 292. cõſules triũpharunt de Hernicis, Volſcis & Equis. Volſcum nomen prope deletũ eſt X. M. CCCCLXX. cecidiſſe in acie, & fuga M. CCL. captos viuos, ſigna XIII. militaria relata, refert Liuius libro tertio.

L. Manlius Accidinus, Cos. collega Q. Fuluii Flacci, anno ab vrbe 575.

L. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 334.

L. Manlius Imperioſus, figendi claui gratia Dictator dictus, anno ab vrbe 393.

L. Manlius, Proconſul, ab Herculeio Sertorii legato victus eſt. Flor. lib. 90. Idem lib. 3. cap. 22. anno ab vrbe 676.

L. Manlius Regulus conſul, collega Q. Cædicii Longi, anno ab vrbe 497.

L. Manlius Torquatus, II. conſul, collega Lucii Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 689.

L. Manlius Volſo, conſul, collega C. Attilii Reguli Serrani, anno ab vrbe 503.

L. Martius Cenſorinus, conſul, collega M. Manlii, anno ab vrbe 605.

L. Martius Philippus, conſul, collega Sexti Iulij Cæſaris, anno ab vrbe 663.

L. Martius Philippus conſul, collega Cn. Lētuli Marcellini, anno ab vrbe 698.

L. Memmius Regulus, conſul, collega Virginij Ruffi, anno ab vrbe 815.

L. Menenius Lanatus, conſul, collega Seſtij Vaticani, anno ab vrbe 302.

L. Menenius Lanatus, conſul, collega Proculi Gegani Maceti, anno ab vrbe 315. Liu. lib. 4 Eutrop. li. 1.

L. Metellus Caluus, conſul, collega Q. Fabij Maximi Seruiliani, anno ab vrbe 612.

L. Minutius Decemuir, anno ab vrbe 304 Pręfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus eſt. Liuius lib. 4. anno ab vrbe 316.

L. Minutius Carbetus, conſul, collega Caij Nautij Rutulij, anno ab vrbe ducenteſimo nonageſimo ſexto.

L. Minutius Ruffus, conſul, collega Flau. Domitiani Auguſti, anno ab vrbe 840.

L. Muminius Achaicus, vide Mummius.

L. Munatius Plancus, conſul, collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 712. II. conſul, collega D. Silij, anno ab vrbe 765.

L. Muréna, conſul, collega D. Iulii Syllani, anno ab vrbe 691.

L. Nouius Aſprenas, conſul, collega M. Aquilii Iuliani, anno ab vrbe 791.

L. Norbanus Balbus, conſul, collega M. Syllani anno ab vrbe 771.

L. Octacilius Craſſus, conſul, collega L. Valerii Flacci, anno ab vrbe 492.

L. Octauius, conſul, collega Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 679.

L. Opimius, conſul, collega Fabii Q. Maximi, anno ab vrbe 633.

L. Oſtius, tempore bellorum ciuilium, patrem ſuum proſcriptum quem Triumuiri ad ſupplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Plutarch. in Rom.

L. Papyrius Craſſus, conſul, collega M. Cornelii Maluginenſis, anno ab vrbe 319.

L. Papyrius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 187.

L. Papyrius Craſſus, conſul, collega Cæſonis Duillii Heluæ, anno ab vrbe 420. II. conſul, collega L. Plancii Venocis anno ab vrbe 425.

L. Papyrius Mugillanus, conſul, collega C. Seruilii Halę, anno ab vrbe 129. Tribunus militum, anno ab vrbe 334 Interrex, anno ab vrbe 335.

L. Papyrius Mugillanus Curſor, conſul, collega C. Petirii Balbi, anno ab vrbe 429. De ære alieno granatis, ne quis in compedibus teneretur legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit anno ab vrbe 430. II. conſul, collega Q. Publii Philonis, anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit, Samnites cæcidit, nucerias cepit, VII. M. Samnitum ſub iugum miſit, triumphauit. Eutrop. li. I. II. conſul, collega Q. Ælii Ceritani, anno ab vrbe 435. IV. conſul collega P. Philonis, anno ab vrbe 440. V. conſul, collega C. Iunii Bruti Bubulci, anno ab vrbe 492.

L. Papyrius curſor, conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæſi ſunt XXX. M. CCCCXL. captiui IV. M D. CCCLXX. Oroſ. l. 3. c. 10. II. conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 481.

L. Paſſienus Ruffus, conſul, collega C. Caluiſii Sabini, anno ab vrbe 750.

L. Pinarius Ruffus, conſul, collega P. Furii medullini, anno ab vrbe 282.

L. Pinarius Mamercus, Tribunus militum, anno ab vrbe 324.

L. Piſo Cæſonianus, conſul, collega M. Liuii Druſi, anno ab vrbe 642.

L. Piſo Cæſonianus, conſul, collega A. Gabinii, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarch. in Cicerone. Appian. Florus.

L. Plautius Venox, conſul, collega L. Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 42.

L. Plautius Venox, conſul, collega M. Folii Flacci Senatoris, anno ab vrbe 436.

L. Plotius inter alios, puero Cicerone, fuit inſignis dicendi præceptor, extremis L. Craſſi temporibus.

L. Pomponius Flaccus, conſul, collega C. Cæcilii Ruffi, anno ab vrbe 769.

L. Popilius Volſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 356.

L. Porcius Cato, conſul, collega C. Pompeii Strabonis anno ab vrbe 665.

L. Porcius Cenſorinus, conſul, collega Caii Caluitii Sabini, anno ab vrbe 715.

L. Porcius Licinius, conſul, collega P. Clodij Pulchri, anno ab vrbe 570.

L. Poſthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 397. III. conſul, collega T. Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 359. Inſidijs Gallorum occubuit. Liu. li. 3. Eutrop. li. 3. Oroſ. 4. Florus. 2

L. Poſthumius Albinus conſul, collega M. Popilij Lenatis, anno ab vrbe 581.

L. Poſthumius Albinus, conſul, collega Qu. Opimij, anno ab vrbe 606.

L. Poſthumius Megellus, conſul, collega T. Minutii Augurini anno ab vrbe 449.

L. Poſthumius Megellus, conſul, collega Qu. Manlii Vituli, anno ab vrbe 491.

L. Poſthumius Regillus, Tribunus militum anno

anno ab vrbe 375.

L. Quintus Iudææ procurator, à Cæſare conſtitutus, Iudæos Meſopotamia expulit, multa millia interfecit. an. ab vrb. 867.

L. Quintius Capitolinus Barbatus, vi. conſul, collega Agrippæ Menenij Lanari, an. ab vrb. 316.

L. Quintius in Valerij conſulis locum ſuffectus, anno ab vrbe 294. Liu li. 3.

L. Quintius Concinnatus, Tribunus milit. anno ab vrb. 370. Idem ab agro accerſitus, vt Dictator fieret, arans, & ſua manu ſemen ſpargens inuentus eſt.

L. Quintius Criſpinus, conſul, collega Druſi Neronis, ann. ab vrb. 746. II. conſul collega M. Statilij Tauri, an. ab vrbe 796.

L. Quintius Flaminius, conſul, collega Cn. Domitij Ænobarbi an. ab vrb. 562.

L. Quintius Flaminius, conſul, collega M. Acinij Balbi, ann. ab vrb. 604.

L. Quintius Gulo, conſul, collega Q. Fabij Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.

L. Racilius Volſo, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

L. Ragonius, conſul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.

L. Scipio Aſiaticus, conſul, collega C. Norbani Balbi, anno ab vrbe 671.

L. Scribonius Libo, conſul, collega L. Atratini, ann. ab vrb. 7 0.

L. Scribonius Libo, conſul, collega Siſennæ Statilij Tauri, anno ab vr. 768.

L. Sempronius Atratinus, conſul, collega L. Papyrij Mugilani, ann. ab vrb. 311. Tribu. militum, ann. ab vr. 336.

L. Septimus Seuerus XXI. Romanorum imperator. ann. ab vrbe 946. Apud Cyzicum Æmilianum Nigri ducem fudit, fugauitque. Rurſus in Bithynia Nigri milites à Seuerianis victi ſunt. Ad Iſicum ſinum in Cicilia Niger victus fugatus eſt, cæſúſque, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit, fugauit, cæciditque, ciuitatem incendit, Albini caput Romam miſit. Superato & occiſo Albino, Senatores & optimates, quàm plurimos occidit. Arabiam Felicem vaſtauit Armeniorum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oſthœnorum ex ſe de dit, filios obſides tradidit Artabanum, Parthorum regem, fugauit Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet ſecuriores, vallum per CXXXII. paſſuum M. à mari ad mare duxit. Herodian. lib. 3. Caſſiod. Oroſ. Spar.

L. Sergius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

Sextius Lateranus, Tribun. plebis, anno ab vrbe 382. Conſul creatus ex plebe, collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 390.

L. Sy'la conſul, collega C. Cæſaris Octauiani Auguſti, anno ab vrbe 849. Eutrop li. 7.

L. Tarquinius Collatinus, primus Romæ Conſul, collega L. Iunij Bruti, anno ab vrbe 245. Rex ſacrorum Conſulatum abdicauit propter Tarquinij nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui ſuffectus eſt P. Valerius.

L. Tarquinius Priſcus, v. Romanorum rex. vide Tarquinius.

L. Teleſſinus Conſul cum C. Suetonio Paulino, anno ab vrbe 819.

L. Titinius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II Tribunus militum an. ab vr. 360.

L. Turpilius Dexter, conſul cum Priſco, anno ab vrbe 948.

L. Valerius, Conſul cum Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 848.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega Octacilij Craſſi. anno ab vrbe 491.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega M. Porcij Catonis, anno ab vrbe 559.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 602.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega P. Lucinij Craſſi, anno ab vrbe 626.

L. Valerius Leuinus, II. Cos. collega M. Claudij Marcelli, an ab vr. 544. Agrigentum ſubegit pulſo hoſte ex Sicilia.

L. Valerius Meſſala, Cos. collega C. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.

L. Valerius Potitus, Cos. collega M. Fabij Vibulani anno ab vrb. 272. 2. conſul, collega M. Æmilij Mamerti, an. ab vrb. 284.

L. Valerius Potitus, Cos. collega M. Horatij Barbati, ann. ab vr. 306.

L. Valerius Potitus, Tribunus militum anno ab vrbe 341. V. Tribunus militum anno ab vrbe cond. 358. Cos. collega M. Manlij, anno ab vrbe cond. 364.

L. Valerius Publicola. V. Tribunus militum, anno ab vrbe 376.

L. Veturius Craſſus, II. tribunus militum, anno ab vrbe 389.

L. Veturius Philo, Cos. collega Q. Cæcilij Metelli, an. ab vr. 548.

L. Veturius Leuius, Cos. collega, C. Luctatij Scæuolæ, ann. ab vr. 534.

L. Vetus conſul, collega Æmilij Æliani, anno ab vrbe 848.

L. Vipſanus Publicola, Cos. collega A. Vitellij ann. ab vr. 800.

L. Virginius, miles Romanus filiam interemit, vt liberatet eam ab Appij Claudij Decemuiri libidine. Liu. lib. 3.

L. Virginius Tricoſtus, Cos. collega Iulij Tullij anno ab vrbe 320.

L. Virgilius Tricoſtus, Tribunus militum, an-

no ab vrbe 367.

L. Vitellius, Cos. collega Pauli Fabij Priſci, anno ab vrbe 788. III. Cos. collega Tiberij Claudij Cæſaris, anno ab vrbe 799.

L. Vitellius Varro, Cos. collega Sexti Cornelij Cethegi, anno ab vrbe 776.

L. Volumnius Flamma, Cos. collega Appij Claudij Craſſi, anno ab vrbe 449. II. Cos. collega eiuſdem Craſſi, anno ab vrbe 458.

L. Voluſius Saturnius. Cos. collega C. Cæſaris Caligulæ. anno ab vrbe 793. Ouans vrbem natali ſuo ingreſſus. Intra IV. menſem à chærea interfectus. Suet. Ioſephus lib. 19 c. 1.

Lucopibia, Ptolemæo Albionis inſulæ vrbs, *Carlyl* hodie Neubrigenſi.

Lucotetia, Ptol. Pariſiorum vrbs in Gallia, Leuteriam. Iulianus vocat in Miſopogono, Luteriam Cæſar. A Marcellino vocatur caſtellum Pariſiorum. Vide Lutetia. Hodie *Paris* dicitur. Primaria vrbs regni eſt, amplitudine & ciuium frequentia excellens: regia ſede, Academia & Emporio gaudet.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ præcipuum lumen, filia Lucretij Tricipitini præfecti vrbis, vxor Tarquinij Collatini: quam Sextus Tarquinius, cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur: addebátque, ſe cum mortua iugulatum ſeruum poſiturum vt in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, vt infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie verò conuocatis patre, marito, cæteríſque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Qua re moti pater cum marito, & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerunt. Liuius ad finem libri primi, ab vrbe. Ipſe Collatinus maritus vxori hoc epitaphium poſuit: *Collatinus Tarquinius dulciſſimæ coniugi & incomparabili pudicitia decori mulierum gloria: vixit annis* XXII. *menſibus* III. d. VI. *proh dolor, quæ fuit cariſſima.* Extat etiã dum Romę in Epiſcop. Viterbienſi. Legitur & aliud in Antiquitatibus Fabricij, quod & ipſi adſcribere placuit.

Quum foderet ferro caſtum Lucretia pectus
Sanguinis & torrens egrederetur ait,
Procedant teſtes, me non placuiſſe Tiranno.
Ante virum ſanguis Spiritus ante Deos.

Lucretidis, mons in Sabinis, de quo Horat. li. 1. carm.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem, mutat Lycæo
Faunus.

Sp. Lucretius Tricipitinus ſocer Tarquinij Collatini, cæſo Bruto in conſulatu ſucceſſit cooptatus à P. Valerio, qui & illi vt natu maiori prius faſces dedit. Verùm ætate confectus, quum ad obeunda munera conſularia vires non ſuppeterent, intra paucos dies mortuus eſt, cui mox M. Horatius Puluillus ſucceſſit. Liuius, Dionyſius & Plutarchus cæterum Lucretij Tricipitini patricij fuerunt, de cæteris non conſtat.

Titus Lucretius carus Poeta ſynchronus M. Tullij & Terentij Varronis, etſi paulo antiquior, ſcripſit ſex libros de rerum natura: in quibus Epicurum & Empedoclem ſequitur. Id opus plerique à M. Cicerone emendatum volunt, quum auctor idipſum imperfectum & inemendatum reliquiſſet. Et quanquam Cicero fratris ſententiam confirmans, non multa habere ingenij lumina fatetur, multæ tamen artis eſſe dicit. Quintilianus etiam in ſua materia elegantem, ſed difficilem eſſe teſtatur. Sed omnium maximè honorificum eſt illud Ouidij.

Carmina diuini tunc ſunt peritura Lucreti
Exitio terras quum dabit una dies.

Periit, quomodo tradit Euſebius, ſua ipſius manu, quum amatorio poculo in furorem actus eſſet. Id datum ab vxore Lucilia volunt, deq́; ea intelligendum illud Senecæ: *Liuia virum ſuum occidit, quem nimis oderat, Lucilia ſuum, quem nimis amauerat.* Illa ſponte miſcuit aconitum, hæc decepta furorem propinauit Donatus vel quiſquis eſt auctor vitæ Virgilij, Pompeio & Craſſo Secundum Conſulibus deceſſiſſe tradit, quum Commodum eodem die virilem togam Virgilius induiſſet.

Lucrinum, Dauniorum oppidum in Apulia. Strab. li. 6. Pomp. lib 2.

Lucrinus, lacus campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempeſtatibus concitato quandoque ſoleant coniungi. Dictus à lucro, propter multitudinem piſcium qui ibi capiebantur.

Luctatius Daphnis, Q. Catuli libertus, Romæ profeſſus eſt.

Luctatius Catulus Romanus ciuis qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus & aliis oneribus impeditas apud Ægates inter Siciliam & Africam depreſſit, finemque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, & cæteris inſulis intra Italiam Africámque decederent. Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

Lucullianum collem vocat Andreas Baccius locum prope Neapolim ad oram maritimam dextram, hodie *Pizzo Falcone* dictam.

Lucullus, vir clariſſimus Romanus, qui præclaras res geſſit. Hic nobilis, diſertus & diues, munus quæſtorum ampliſſimum dedit. Prætor Africam iuſtiſſimè rexit. Aduerſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam Chalcedone

done obſeſſum liberauit, Cyzicena obſidione ſoluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eúmque regno ſuo Ponto expulit: quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubueniente, magna felicitate ſuperauit. Hic (vt refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam & elegantem ſe conuertit: tantas enim opes parauerat, vt ædibus & prætoriis extruendis, hortis & cœnationibus amœniſſimis, incredibilíque ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni vtriuſque linguæ libris referta atque omnibus obuia & patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium pene venerit. Nimius in habitu, maximè ſignorum & tabularum amore flagrauit. Poſt, cùm alienata mente deſipere cœpit: tutela eius M. Lucullo fratri permiſſa eſt.

Lucilli horti & villa, cuius meminit Plutarchus, prope Neapolim: hodie *Cento Can.e elle, & magni a' Agnano.*

Lucumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui poſtea Lucerenſes ſunt dicti: hi fuerunt Tuſci.

Lucumones, quidam homines ob inſaniam dicti, quòd loca ad quæ veniſſent, infeſta facerent. Feſtus. Vide Scalig. ibid. & in lectionibus Auſonianis libr. 2. cap. 12. ad illud Auſonij,

Scillite decies ſi cor purgeris aceto.

Anticipeſque tuum Samij Lucumonis acumen.

Lucus, Celtarum, à quo Pariſienſes Lucij ſeu Lucenſes appellati ſunt: forſitánque eorum vrbs, Lucotecia, ab eo cognominata fuit. Beroſ. libro quinto.

Lucus Auguſti. Ptol. lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, *Lugo* vulgò. *Aras Sextianas* Plin. *Auguſti turrim* Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuſcorum colonia, Ptol. lib. 3. cap 1 *Brentina* hodie.

Lucus Feroniæ, promontorium Hetturiæ eidem Ptol. Vulgò *Petra ſancta.*

Lud, filius Sem, Geneſ. 10. Lat. natiuitas vel generatio.

Ludim, filius Meſraim. Gen. 10. idem, p. n.

Ludouicus II. Romanorum imperator, anno ſalutis 815. Heroldum regno pulſum, victis Danis, patrio imperio reſtituit. Blond. Bernardus: Italiæ rex ſuaſu quorundam epiſcoporum imperatori rebellauit, quem ideò imperator reum capite plecti iuſſit, alios exilio damnauit, quoſdam monaſteriis perpetuò incluſit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperij conſortem declarauit Pipinum ſecundo natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauariæ reges deſignauit. Britanniam igne ferróque vaſtauit. Contra hunc commotio & ſimultas filiorum eius & optimatum exorta eſt. A filiis captus, in vinculis habitus eſt. Rurſus liberatus militari ſe baltheo cinxit, & imperium reaſſumpſit. Annales Franciæ.

Ludouicus, Romanorum imperator, anno ſalutis 856. Cum Sclauis, præliis multis pugnauit: captum demum eorum principem, nomine Raſtim propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouicus Balbus, VI. Romanorum imperator & Francorum rex, anno ſalutis 879.

Ludouicus Bauarus IV. Romanorum imperator, anno ſalutis 1316. Poſt Henrici imperatoris mortem inter electores variatum eſt in ſuffragiis, pars Fridericum Auſtriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creare imperatorem volebant. Lecti Cæſares, primò apud Francfordiam congreſſi ad pugnam non venere. Dein Leopoldus Auſtriæ dux, fratri auxiliaturus Ludouico ad Spiram occurrit: fugit Ludouicus. Hinc apud Eſlingam dubio marte pugnatum eſt, vt neutri victoria ceſſiſſe videatur. Secundo ad Briſiam Alſatiæ fluuium congreſſi, fugit Bauarus. Octauo demum anno Cæſares inter Milberg & Ceringen congreſſi victoria Bauarus potitus eſt, Friderico capto. Blon. lib. 9. Plat. rerum potitus, Italiæ ciuitatibus, vicarios imperatorio nomine impoſuit, primúmque vicecomites Mediolanenſes ita fonit, vt Mediolano ſint potiti.

Ludouicus, Germaniæ rex, Abroditos à ſe deficientes bello perdomuit, anno ſalutis 845.

Ludouicus III. à proceribus, rex Germaniæ deſignatus regnauit annis X. anno ſalutis 902.

Ludouicus VII. Caroli Simplicis filius, Francorum rex, anno ſalutis 929.

Ludouicus, Lotharij filius, Francorum rex, anno ſalutis 987.

Ludouicus Groſſus, Philippi filius, Francorum rex, anno ſalutis 1107.

Ludouicus Iunior, Ludouici Groſſi filius Romis præſente patre, vnctus eſt in regem, anno ſalutis 1131. Ad expeditionem aduerſus Turcas ſe accinxit, Conſtantinopolim ſe contulit: ſeductus pariter ab Emanuele per Syriæ deſerta ſummo cum periculo exercitū duxit, difficultate & inopia rerum preſſus. Antiochiā re infecta, lacerum exercitum ducere fuit coactus. Eleonoram vxorē dimiſit, quam Henricus Northmannus ſibi deſpōſauit: ob quas nuptias Aquitania, Andegania, Cænomania & Turonenſis Comitatus Henrico acceſſere. Ludouicus Conſtantiam Alphonſi caſtellæ regis filiam vxorem duxit Æmil. Tertiam duxit vxorē Albizam, Theobaldi Bleſenſis Comitis filiam. Huic natus eſt Philippus: quē Adeodatum nominauit. Sacri Cæſaris comitem eum ſacro auro, quod populares, vt cuiuſque animus religióque ferebat contulerant, miſit in Aſiam, vt ſenex Latinos Aſiaticos eo ſublenaret, qui-

bus ipſe ætate florens, armis ac longinqua militia opem tulerat.

Ludouicus D. Ludouici pater, Francorum rex, anno ſalutis 1224. Gagui.lib.7.

D. Ludouicus IX. Franciæ rex, anno ſalutis 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, ſuperauit & in fidem reduxit Cruce ſignatus ad iuuandas res Chriſtianas cum ingenti exercitu in Aſiam nauigauit, ibique, cum Heliopolim in Ægypto cepiſſet, ipſe captus eſt, redemptúſque pecunia: iterum cum tribus filiis Chriſtianæ rei augendæ gratia, magna claſſe parata, exercitum in Africam duxit. Tunetum olim Carthaginem, vi cepit: peſtilentia hinc graſſante, cùm exercitum inuaſiſſet, morbo periit Blond Plat. Gaguin Æmil.

Ludouicus Hutinus, Francorum rex, anno ſalutis 1315. Idem in Nauarræ regno matri ſucceſſerat. Æmil. lib 8.

Ludouicus XI. Francorum rex, anno ſalutis 1462.

Ludouicus XII. Aurelianorum & Valeſij dux, Francorum rex, anno ſalutis 1497. Adepto regno Iohannam primam vxorem repudiauit, de inde Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cepit: regno Neapolitano eum Friderico rege potitus eſt. Genuenſes, qui ab eo defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergomum, Cremam, Cremonam in ſuam redegit poteſtatem.

Ludouicus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1343. Italiam ingreſſus, filij necem vindicaturus, Apuliæ regnum obtinuit. Relicto præſidio in Neapolitano regno cum fideliſſimo equitatu & peditatu, tertio menſe, quam venerat, in Vngariam eſt reuerſus.

Ludouicus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno ſalutis 1517 Mariam, Caroli Archiducis Auſtriæ ſororem, vxorem duxit, anno ſalutis 1521.

Ludouicus, Tarenti princeps, à pontifice Clemente Neapolitanus rex deſignatus eſt, anno ſalutis 1351.

Ludouicus, Beſonis filius Italiæ rex, anno ſalutis 906.

Ludouicus Andegauenſis, rex Siciliæ à pontifice Martino deſignatus, anno ſalutis 1422.

Ludouicus Ludouici Romanorum imperatoris filius, Bauariæ rex à patre deſignatus, anno ſalutis 82.

Ludouicus, Aquileienſis Patriarcha. Cardinalis primus equos & canes alere cœpit, anno ſalutis 1444 Volat.

Ludouicus, Andegauenſis dux, cum exercitu XXX. M. equitum Italiam intrauit, vt Iohannam Vngarorum reginam ab ipſis Vngaris liberaret, anno ſalutis 1382.

Ludouicus, Innocentij pontificis nepos à quo Picem agri Marchio, & Firmianus princeps conſtitutus eſt, anno ſalutis 1406.

Ludouicus, Aurelianus dux, Pariſiis interfectus, anno ſalutis 1407. Gagui. li. 9. Plat.

Ludouicus, Epiſcopus Tholoſanus, Caroli ſecundi Siciliæ regis filius, qui ea fuit caſtitate, vt nulli prorſus fœminæ præterquam matri & ſororibus verba faceret: ne vel colloquio ſanctitatem corrumperet.

Luentinum. Britanniæ vrbs. Ptol lib. 2. cap. 3. Vulgò, *Pennefland*.

Lugdunum, emporium totius Galliæ Celticæ longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ, Lugdunenſis dicta eſt: à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: vbi etiam hodie non obſcura antiquæ Vrbis extant veſtigia. Habuit hæc vrbs templum inſigne, communi Galliæ totius impenſa extructũ & Cæſari Aug. conſecratum, ea parte ante vrbem, vbi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat, gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulachris Ad hãc aram à Caligula Cæſare (vt in vita eius capite vigeſimo, teſtatur Suetonius) inſtitutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ: idque ea lege, vt victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongia linguáve delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Huc ſpectaſſe videtur Iuuenalis Satyra ſexta. Hæc autem vrbs tam inſignibus, tótque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Seneca in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno à quo fuerat condita, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in plano ſita eſt, magna ſui parte Rhodano & Arari fluminibus incluſa.

Lugdunum, antea *Lugudunum* appellatum eſt, alia etiam nomina obtinet apud veteres, à Stephano *Lugduna*, à Liuio & Plutarcho *inſula*, in vetuſtioribus inſcriptionibus, *Ciuitas Sequanorum*, *Rhodanuſia & Araria* à Sidonio & aliis appellatur. Eam peculiari libello deſcripſit Symphorianus, Champerius, & Gallica lingua Lugdunenſem hiſtoriam prolixè perſecutus eſt G. Paradinus, vulgò *Lyon*. Gregorius Turonenſis la. 1. tradit eam quoq; Nobiliſſimam nominatam ex eo quòd martyrum ſanguine illuſtrata fuerit. Sed Rhadanuſiæ & Rhodanuſiæ vrbium meminit etiam Steph. in Maſſilienſibus Et Rhodanuſiæ regionis, Epiphanius ex Irenæo. Plutarchi libellus de Fluminibus & Montibus ſcribit hanc ciuitatem Lugdolum vocatam, hiſtoriámque fabuloſam & rationes friuolas adducens.

Lugdus, Celtarum rex, à quo prouincia & homines cognomenta ſumpſerunt. Beroſ. li. 5.

Lugeum, nomen admirandæ paludis quæ in Carniola Fori Iulij vicina prouincia eſt. Hodie ab incolis vocatur lacus *Cyrcknitz*, oppidulo ei vicino ſic denominato: Singulis annis frumentum, venationem & piſcationem exhibet. Clauditur circumquaque montibus, & patet ad ſeſquimiliarium, minus laxa latitudine. Pleriſque in locis decem & octo cubitos altus eſt & vbi minimum profundus exiſtit, iuſtam humani corporis æquat menſuram. Ex montibus circumpoſitis riui quidam ignobiles procurrunt ſuo quiſque alueolo: ab Orientali quidem plaga tres, ab Auſtrali quatuor. Singuli quo longius fluunt, hoc minus ſcatent aquis, terra nimirum ipſos combibente, donec poſtremò abſorbeantur ſcrobibus ſaxeis, ita natis, vt humano opere exciſæ videantur. Hic aquis ita redundantibus, vt recipi amplius non poſſint, fit vt regurgitent ſcrobes, neque ſolum nihil aquæ admittant, ſed etiam quicquid receperint, effundant tanta celeritate, qui refluxus impetum equiti quantumvis expedito & celeriter fugienti ægrè effugere liceat. Itaque quacunque pateat locus, diffunduntur aquæ & lacum efficiunt. Hæ aquæ poſtea non minus ferè celeriter recedunt, quàm acceſſerant, ac non per ſcrobes illas tantùm, ſed vniuerſa penè terra eos non aliter recipiente, quã ſi per cribrum diffunderentur. Quod cum fieri ſentiunt accolæ, continuò grandioribus eius meatibus, quoad fieri poteſt, obſtructis, agminatim aduolant ad piſcationem, quæ ipſis non modò iucunda, verùm etiam perfructuoſa eſt. Porrò ſiccato lacu fit meſſis, qua parte ſolum prius conſitum erat: & idem rurſus conſeritur, antequam inundet, Graminis ita eſt ferax, vt poſt vigeſimum diem ſecari ſoleat, Lazius, Georg. Wernherus de admirandis Hungariæ aquis.

Lugidunum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, hodie Glogauia. Vulgò *Glogau*. Curæus.

Lugio, vel Legio, vt legit Simlerus apud Antoninum, qui *Batha* ex ea facit Pannoniæ inferioris vrbem.

Lugionum, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol.

Lugodinum, Ptol. Batauorum vrbs in Gallia Belgica, vulgò *Leyden*.

Luida, Richaredi filius nothus Gothorum rex, inſidiis Viterici, ſeu Dieterici de medio ſublatus eſt, anno ſalutis 601.

Luidunardus, Vercellenſis epiſcopus, anno ſalutis 890.

Luitbalbus, Bauariæ dux, anno ſalutis 907.

Luit, mons Lyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis ſuper Iſa. capite 15. Euſebio verò Pamphilo, vicus inter Areopolim & Zoaram: aliis inter Petram & Segor. Hebr. Luith.

Luna, vel Lunna, Antonino Galliæ Lugdunenſis vrbs eſt, quam Simlerus *Clagni* appellat, & *Clunia* fortè legendum putat.

Luna, Hetruriæ oppidum ad mare ſitum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunenſe dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

quorum qui maximus æuo,
Aruns incoluit deſerta mœnia Lunæ, &c.

In quo oppido caſei genus conficiebatur, magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad ſingula millia pondo non rarò premeretur: vnde inter ſeruorum obſonia numeratur à Martiale lib. 14.

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Lunæ, montis promontorium, Ptol. li. 2. cap. 5. Luſitaniæ locus, vulgò *Ponte de Luna*, rectiùs *ponto de Luna*, id eſt, *pons&te*.

Lunæ ſylua, Ptolemæo in Germania deſcribitur.

Lunæ, promontorium Luſitaniæ, Ptole. & eidem mons Africæ regionis incognitæ, vnde Nilum originem ſumere ſcribit. *Bea* hodie vocari tradit Giraua. *Argirus* ab Ariſtotele nominari perhibet Becanus *Byblinos* appellat Æſchylus in Prometheo, vnde Nili ſcaturigines emanant.

Lunæ portus, Straboni eſt, qui Ericis Ptolemæo, vt Leander vult *Porto Venere* hodie nuncupari addit. (Ericis non eſt in Ptolemæi Græcis codicibus) in Liguria eſt. *Selene* Stephano dicitur.

Lunarium promontorium, Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptol. *Cabo de Vallu*. Cl. Aretio *Scala Annibalis*, eſt etiam aliud promontorium nomine *Lunenburg, & Mont Ienis*, de quo Ptolem. lib. 2. cap 6.

Luneburgum, nobilis Saxoniæ vrbs olim villa in ciuitatem redacta ex ruderibus Bardeuigi oppidi. Hæc autem villa à Iulio Cæſare condita eſt, & à Luna ſic dicta: Lunæ enim ſimulachrum vſque ad Caroli Magni tempora illic remanſerat, quod ipſe deinde pietatis zelo commotus ſuſtulit. Ex Comitatu in Ducatum erecta eſt à Friderico II. anno 1235. Nunc munitiſſima eſt ciuitas, cincta foris & vallis, figuram habens quadratam, patens in longum, paſſibus circiter M. CCCL. & in latum nongentis. Negotiatione ſalis diues admodum eſt. Munſterus.

Lupa, quæ & Acca Laurentia dicta eſt, vxor Fauſtuli paſtoris armenti regij, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad Ripam Tyberis expoſitos aluit. Liu. lib. 1 ab vrbe.

Lupercal, locus ſub Palatino monte. Pani paſtorum deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario

quibus Pannos ſacerdotes, qui Luperci dicebantur, nudi per vrbem curſitabant mulierum palmas, vterόſque caprina pelle ferientes, qua re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Euandro, in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant. Quare autem nudi diſcurrerent Luperci, Seruius hanc afferr rationem: Cùm Romulus & Remus, ludicro huic intenti eſſent: latrones interim occaſione arrepta pecora illorum abegiſſe, eáque re intellecta, Romulum cum omni iuuentute, abiectis veſtibus, vt ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam, recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolemnem, vt Lupercalia à nudis celebrarentur. Hæc Seruius in illud Virg. 8. Æneid.

Hic exultantes Salios nudóſque Lupercos &c. Hunc nos Lycæum appellare poſſemus, ait Halicarnaſſeus.

Lupfurdum Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, Hodie Miſna, vulgò *Meyſſen*, Miſniæ vrbem in eius loco conſtituunt Appianus & Birckeymerus.

Lupiæ, Straboni & Melæ, Lypſiæ Ptolemæo. *Lupia* Pauſaniæ & Plinio, Calabriæ in Italia oppidum, Lipiæ habet Ant. Pauſanias ſcribit quod priſco nomine *Sybaris* dicta fuerit.

Lupia, Germaniæ fluuius, Pomp. lib. 3. Coniectura eſt eũdem eſſe, quem hodie *Neccarum* vocant, qui haud longè à Danubij fontibus ortus per Witembergenſem Ducatum lapſus móxque in occaſum, verſus Rhenum ſeorſum illabitur. Strab. longè ſecus quàm Pomponius Lupiam in Viſurgim deferri ait, vt Lupiæ amnis, non Neccarus, ſed is amnis, quem hodie *Fuldam* vocant intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla variant ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 2. Lupiam vocat amnem, non in Rhenum, ſed in Oceanum elapſum, vide Luſpiæ.

Lupicinus, conſul, collega Iouini, an. ab vrbe 1120. Quo tempore Conſtantinopoli grando miræ magnitudinis decidens aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubib. plouia mixta defluxit.

Lupondum, vel Luponudum, arx, non longè à Danubij fontibus. Laz. hodie *Lupff*.

Lupus, Forotulianorum dux, anno ab vrbe 1420.

Lupus, conſul, collega Maximi, anno ab vrbe 984.

Lupus, Senonenſis epiſcopus, qui tanta erat in pauperes munificentia, vt nullum ſibi relinqueret theſaurum, ſed omnes exhauriret in id loculos. Volat.

Lucius Lucumo, rex Tuſcorum, regnauit annis 25. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.

Lurius Lupus, conſul, collega Aurel. Probi Aug anno ab vrbe 1030. lege Furius.

Lurius Orphitus, conſul, collega Fl. Antiochiani, anno ab vrbe 1022. lege Furius.

Luſatia, Saxoniæ regiuncula, quamuis Bohemorum ditioni parens, tamen Saxoniæ tribuitur, inter Albim Oderam, & Bohemiæ montes iacet. Vrbs præcipua eſt Gorlitia. Niſſa fluuius eam rigat. Ruthaymer.

Luſia, vicus Oeneidis tribus à Luſia, vna ex Hyacinthi filiabus, ita dictus à quo Λουσιεὺς, pertinens ad hunc vicum tribus Oeneidis. Steph.

Luſignanum, oppidum apud Pictauos à Meluſina conditum, ac nominatum, Gallicè *Luſignan*.

Luſitania, tertia Hiſpaniæ pars, quam Plin. lib. 4. c. 22. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens. In qua ſententia & Ptolemæus eſt, at Strabo cum Mela conuenit. Huius regionis (inquit) latus Auſtrale Tagus cingit, ab Occaſu verò & Septentrione Oceanus, ab Aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici, famæ maioris populi. Scribit Plin. lib. 3. Luſum Liberi patris ac Lyſam cum eo debacchantem nomen dediſſe Luſitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua eſt ciuitas Emerica, & Portugalliæ regnum. Luſitanum littus pollet gemma ceraunio, quod Indicis præferunt: & aduerſus vim fulgurum creditur opitulari. Belitani Stephan. iidem cum Luſitanis ſunt. Apud eundem legitur Ἀνεῖσατα, pars Bæticæ: & Gentile Ἀνεῖσανοί, cuius apud Celtiberos eo tempore imperabat, quo Pharao Cencres in mari rubro periit: à quo Luſitania id habuit nominis, vulgò, *Portugal*. Betoſ lib. 5. Luſinia per i in prima habet Ap. Alexãdrinus. Huius incolas *Belitanos*, vocari ait Stephan. *Bellitanos* appellat Plin. quoſdam Hiſpaniæ citerioris populos. Oſorius ait Portugalliæ vocabuli etymon (aliquid à Gallorum portu) à Cale portu deduci, quod eſt oppiduli nomen, quod Durio flumini imminet, qui olim piſcationis gratia frequentari ſolebat: inde tanta multitudo hominum confluxit, vt in ciuitatem opulentiſſimam euaſerit & *Portegale* nominari cœperit: inde verò totum regnum nomẽ obtinuiſſe conſpicitur.

Luſitania trans Durium fluuium verſus ſeptentrionem, nunc *Callaica* dicitur, vt ſcribit Strab. quos aliqui *Callaicos Bracaros* Ptolemæo, & *Bracaros* Plinij putant. *Antre Douro, & Minho* hodie dicitur, vbi Braga metropolis.

Luſius, Bocatio, ſiue, vt quidam, Lyſius, Arcadiæ fluuius, quem penes eſt ſepulchrum Æſculapij Æſepi & Arſinoæ filij: qui primus alui purgationem, atque dentis euulſionem adinueniſſe dicitur.

Luſius, Marij ex ſorore nepos, qui cùm virgini

Treb

Trebonio vim & ſtuprum vellet inferre, ab eodem eſt interfectus. Plutar. in Mario.

Iuſpiæ, Ptol. lib. 3. c. 1. Calabriæ vrbs: Lupia. Plin. vulgò *Leccio, Lezo*.

Iuſſi, vrbs Arcadiæ: vbi Melampus, Prœti filias lauit, & ab inſania liberauit. Ciuis, Luſius, Luſitates, Luſeus. Steph.

Iuſſonium, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolemæo. *Pax* Simlero eſt: *Luſſunium* Anton. Luſſonium, nunc *Intercisa* habet li. notitiarum.

Iuſus, Celtiberorum rex.

Iutetia Pariſiorum, fertiliſſimi regni Francorum caput, magnitudine incredibili nobilium, mercatorum, ciuium & ſtudioſorum frequentia, ædificiorum & publicorum & priuatorum ſplendore, non modò vniuerſæ Galliæ, ſed maximis totius Europæ ciuitatibus præfertur. Hanc à Paride qui à Iaphet, filio Noe, ſucceſſiuè deſcendit, & 18. Celticæ Galliæ rege quarundam narrationum monumentis declaratur primum fundata, à quo & nomen ſortita eſt. Poſteaquam vero cum plateæ lapidum pauimento ſtratæ non eſſent: has autem ingens hominum multitudo contereret, ob luti quantitatem Lutetia denominata dicitur. Alij tamen ab albedine murorum, *λευκοτίαν* à Græcis vocatam exiſtimant. Eam Iulius Cæſar vſque adeò ædificiis auxit tamq; fortiter cinxit mœnibus, vt Iulij ciuitas à nonnullis ſit appellata. Ampliſſimam hanc ciuitatem Sequana fluuius diuidens, tripartitam conſtituit, quarum prior Vniuerſitas, altera Ciuitas, tertia Vrbs nominatur. Illam Carolus magnus Alcuini præceptoris ſui inſtinctu anno Chriſti 796. ex R[illegible] fundauit, & permultis prerogatiuis, priu[illegible] & immunitatibus ſplendidiſſimè exornauit. Palatium regium Philippo Pulchro ædificatum eſt, cura Enguerrantij Marignij anno Chriſti 1313. Lutetia Pariſiorum templa habet 68. Monaſteria 24. Xenodochia 9. Sacella 11. Innumera ferè fana, Collegia publica 20. Priuata 30. Portas habet 13. Pontes 5. Fontes 16. Suburbia 10. tam lata, vt horum quædam cum magnis Galliæ ciuitatibus certent. Vulgò *Paris*.

Iuteuani, qui & Foroneruienſes, Plinio Galliæ Narbonenſis populi. *Lodeſus*, Pineto.

Iuti, Germaniæ pop. Plin.

Iutia, opulentum Hiſpaniæ oppidum. App.

Luza, i, amygdalus ſiue diſceſſio, vel declinatio. ciuitas Chananææ in tribu Beniamin. Ioſ. 18. Quæ alias Gen. 28. & 35. nuncupatur Bethel à Iacob. Eſt ſecunda Luza, quæ cecidit in ſortem filiorum Ioſeph iuxta Sichem, in tertio lapide ipſius Sichem, ſiue Neapolis, Ioſue 16. Eſt & tertia Luza, in terra Hethim à veteris Luzæ proditore condita, Iudicum 1.

L Y

Lyæus, vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impoſitum, quòd immoderatus vini vſus pariat *λύσιν*, hoc eſt, rixam & ſeditiones. Aut certè *ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μέλη τῶν μεθυσκομένων*, hoc eſt, ab eo quod ebriorum membra vel curas ſoluat: vnde & *λυσιμελὴς* à Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Æneid.

Legiferæ Cereri, Phœbóque, patríque Lyæo.

Inde Lyæus a, um, pro Lyæius. Virg. 1. Æn.

Regales inter menſas laticémque Lyæum.

Iyburni, populi ab Hercule Libyæ nominari & conditi. lege, Liburni.

Iybum, Cœleſyriæ vrbs, Ant. inter Damaſcum & Laodiceam.

Iycabetus, vel Lycambetus, Atticæ mons maximus. Plin.

Iycæa, vel Lycætha vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycæus. Pauſ.

Iycæus, cæi, Arcadiæ mons, Ioui ſacer, teſte Pauſania Arcadicis, olim etiam Olympus, & *ἱερὰ κορυφὴ*, id eſt, ſacer vertex ab incolis appellatus, quòd Iouem ibi educatum exiſtimarent. In hoc etiam monte Iouis Lycæi ara fuit à Lycaone Pelaſgi filio primùm conſecrata: quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe transformatus. Erat ibidem & Iouis Lycæi lucus, quem ſi quis lege ſpreta eſſet ingreſſus, annum ſuperuiuere negabatur. Leonic. Tom. lib. 3. c. 44. Item fons inſignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curioſius peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox denſus inde ſurgeret vapor, nebulæ aſſimilis, quæ non multo pòſt effecta nubes, aggregatis item alus, largos demitteret imbres. Hæc Pauſanias. Conſtat tamen Lycęum montem non ſoli Ioui, verum etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virg. Georgicorum lib. 1.

Ipſe nemus linquens patrium, ſaltúſq; Lycæi,
Pan ouium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ,
Adſis ô Tegeæe fauens.

Hinc etiam Pan Lycęus paſſim à Poëtis cognominatur. Idem li. 8. Æneid.

——gelida monſtrat ſub rupe Lupercal
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Huius pars *Coranſius* quoque dicitur, vbi Nedę fontes ſunt, eodem Pauſania auctore.

Iycęa, ſacra in Lycęo Arcadię monte in honorem Panos fieri ſolita, quę poſtea ab Euandro in Latium tranſlata, Lupercalia dicta ſunt, placet Ouid. li. 2. Faſt.

Iyceus, Apollinis cognomen. Steph.

Iycambes, Neobuleis pater, qui cùm filiam Archilocho poetę deſpondiſſet, poſteáque pœnitentia ductus non tradidiſſet, tam acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, vt vnà cum filia laqueo vitam finierit. Horat. in Epodis Ode 6.

——in malos aſperrimus
Parata tollo cornua,

Qualis Lycambæ ſpiritus inſide gener.&c.

Hinc Lycambæus,a,um,Ouid.in Ibin.

Tincta Lycambæo ſanguine tela dabit.

Lycaon,Arcadię rex,Pelaſgi filius,quem Iupiter quòd aram ſuam in lycæo monte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum mutauit, vt ſcribit Pauſan.in Arcadicis. Ouid. tamen lib. 1. Metam. omnino aliam tradit transformationis huius cauſam, quæ ſic habet: Iupiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudiſſet,neque tamen omnia crederet,vt rem omnem certius exploraret, relicto cœlo in terram deſcendit,aliquótque regionibus peragratis tandem ſub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam. Vbi cùm ſe deum eſſe ſignificaſſet,vulgúſque ſe ad ſacrificia accingeret,irridens crudelitatem eorum Lycaon,ea ipſe nocte ſe periculum facturum eſſe dixit,deúmne,an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet, conatúſque eſt, noctu dormientem interimere. Quod cùm fruſtra tentaſſet, alia ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides à Moloſſorum gente ad ſe miſſos, Horum vnum iugulauit: partímque aſſum, partim elixum Ioui epulandum appoſuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter,regiam tyranni immiſſo fulmine exuſſit, ipſúmque in ſyluas fugientem in lupum transformauit. Hinc Lycaonius,a, um vt Axis Lycaonius, hoc eſt, Vrſa maior, in quam Calyſto Lycaonis filia creditur transformata.Ouidius 1.Triſt.

Quaque Lycaonia terra ſub axe iacet.

Idem 1.Metamorph.

Fida Lycaonia referens conuiuia menſa.

Lycaon, Nelei filius, & Hectoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ex Laothoe Altai Lelegentium regis filia, ab Achille occiſus. Alius item Lycaon, Gnoſius faber, & artifex enſis, quem Aſcanius dedit Euryalo, vt oſtendit Virgilius libro nono Æneid.

Lycaonia, regio Aſiæ minoris prope Phrygiam à qua montibus ſeparatur, ad Taurum Cilicium & Piſidicum extenſa, medium quodam modo locum occupans. Sunt qui ſcribant Lycaoniam eſſe partem Arcadiæ à Lycaone cognominatam Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam ſcribit, & à filio eius Hypſunte Thytæum in Arcadia conditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Iſauriæ regionem eſſe tradit, A Lycaonia fit Lycaonius, a,um, & Lycaon ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ inquit ille, vnde pluraliter Lycaones. Cæterum Lycaones Lyciæ ad Lycum fluuium habitantes aliquando Æzeos dictos ſcribit Halicarnaſſeus. Hi poſtea in Italiam profecti Oenotri dicti fuere. Eſt & Phrygiæ minoris vrbs Lycaonia. Pomponius Mela, Cappadocas, Gallogræcos, Lycaonas, Phrygas, Piſidas, & Iſauros tanquam vicinas recenſet,lib.1.cap 2.

Lycapſus,vicus prope Lydiam Steph.

Lycas, vir quidam, qui ab Hercule præcipitatus eſt, quòd ei tunicam cruore Neſſe tinctam & veneno imbutam attuliſſet, Sabellic. & Ouid. in Ibin. Eſt item Aſiæ & Coæ inſulæ oppidum.

Lycaſte, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, eam vxorem duxit.

Lycaſte,meretrix nobilis,apud Drepanum Siciliæ vrbem, ob formæ excellentiam Venus appellata,quæ cùm Buten, Amici Bebriciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, eius concubitu vſa, Erycen ei peperit: quo factum eſt, vt apud poſteros creditum fuerit Buten ex Venere Erycen genuiſſe. Vide Butes.

Lycaſtos, vrbs Cretæ:ſic à luporum multitudine dicta,quæ ibi eſſe creditur. Pomponius Mela,lib.2.Strabo 10.Homerus. Λύκαστον μίλητόν τε καὶ ἀργιόεντα λύκαστον, Ciuis, Lycaſtius. Steph.

Lycaſtum.Cappadociæ vrbs Plin.

Lyces, fluuius Scythiæ Europææ, & vrbs Macedoniæ.Valer.Flaccus & Liu.

Lyceum, gymnaſij celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia Cic. 1. Acad. qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo, Idem alibi.

Inque Academia vmbrifera nitidóque lyceo,

Fuderunt claras diuini pectoris artes.

Lyceum,gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſculano, à nomine ſcholæ Ariſtotelicæ ita dictum,de quo lib.1. de Diu. ſic refert: Nuper cùm eſſem cum Qu. fratre in Tuſculano diſputatum eſt.Nam cùm ambulandi cauſa in lyceum veniſſemus (id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi (inquit ille) tuum paucò ante tertium de Nat.deorum.

Lyceus.Vide Lycæus.

Lychas.Vide Lechas.

Lychnidos, aliàs lychnitos, vrbs Illyriæ. Gentile, lychnidius & lychnidia palus. & lychnitis. Eſt etiam lychnitis,parua regio Armenię.Steph. & vrbs Macedoniæ. *Ochrida* apud Sophianum eſt. Stephano Lychnidus, & Polybio λυχνιδὸς etiam lacus eſt, quem Sophianus in ſua Græciæ tabula iuxta eandem vrbem deſcribit: & *Lago di Lochrida* recenti vocabulo indigetat. Hanc eandem videtur Liuius lib.44. *Aſcuridem* appellare, idem etiam libr 42. Begorriten lacum hoc tractu habet, ſed an idem ſit, videant peritiores.

Lychnitis, Armeniæ maioris palus, Ptolem.

Armeniæ

Armeniæ regio quoque Steph. eſt.

Lycia, regio minoris Aſiæ inter Pamphiliam & Cariam ſita: olim (ſi poetarum fabulis credimus.) Chimeræ monſtri ignibus infeſtata. Cuius fabulæ occaſionem præbuit Chimera eius regionis mons crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem Lycia à Lyco Pandionis filio. Vrbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam, à quo Apollo Patareus cognominatur. hinc Lycius. Gentile Virg. 1. Æneid.

Vnam, quæ Lycios fidúmque vehebat Orontem,

Et Lycias ſortes Virg. 4. Æneidos, id eſt, ſortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram reſponſa edebat. Mylias olim dicta fuit, etiam Ogygia; Stephano teſte. Incolas *Termilas* vocatos ſcribit Herodotus, & *Solymos* idem Steph.

lycias, Rhætiæ fluuius. Ptole. *Lech* hodie.

lycidas, dæ, nomen Centauri, vnus ex iis, qui Pirithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati, à Lapithis ſunt interempti. Ouid. 12. Metamorph.

At non Eurynomus, Lycidámque & Areus, & Imbreus

Effugere Necem.

Eſt & nomen paſtoris apud Virgilium nona Ecloga.

lycimnius, frater Aſtyochiæ auunculus Tripolemi a quo & ipſe interemptus eſt. Hom.

lycimnia amica Horatij; de qua ipſe libro 9. Car. Ode 12.

Me dulces dominæ Muſa Lycimniæ,

Cãtus me voluit dicere lucidũ fulgentes, oculos.

Cæterùm alij legunt Licinniæ, alij vt Lambinus, Lycymniæ.

lycisca, canis nomen, à Lyco lupo, vel quaſi Lacæna, id eſt, ex Laconia, quia inde veniunt optima canes.

lycius. Apollo dictus eſt à Lyco lupo, quòd ſicut lupi pecora rapiunt, ita ipſe humorem haurit radiis. Priſci Græcorum primam lucem quæ præcedit ſolis ortum, λύκην appellarunt ἀπὸ τῆς λύκης id eſt, à luce, idque temporis hodie quoque λυκόφως cognominant. Et Lycij Apollinis oraculum. quia in Lycia maximæ claritatis fuit, ob luporum interfectionem.

lycoa, vrbs Arcadiæ. Gentile, Lycoates. Step. ex Pauſ. lib. 8.

lycoanitis, Diana dicta eſt à Lycoa ciuitate, vbi templum habebat, Palæph.

lycomedis, Lacus Africæ, Plinio auctore, quem Pinetus recentiori vocabulo *Lynxane.*

lycomedes, Scyri inſulæ rex, cui Thetis filium ſuum Achillem dormiente præceptore ſuo Chirone clam raptum ſeruandum tradidit, vt ibi inter eiuſdem regis filias (erat enim facie venuſta & puellari, ita vt facilè pro puella ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Troianum, à quo illum non reuerſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur: apud quem cùm deliteſceret Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex eo Pyrrhum ſuſcepit.

lycomedes, Creontis filius. Homerus lib. 9. Iliados.

lycon, Ægypti vrbs. li. Notit. vide Lycopolis.

lycon, Hiſpaniæ oppidum. Liu.

lycon, Philoſophus Pythagoricus.

lycon, Socraticus, ſiue Peripateticus, eloquẽs, & in dicendo ſuauis adeò, vt pro Lycon, Glycon nominaretur, quod ſignificat dulcedinem. Hic fuit cultu & veſtium mollitie nitidiſſimus lucta & pilæ ludo exercebatur. Periit podagræ morbo annos natus 4. Tertius, Lycon fuit poeta. Quartus epigrammatum ſcriptor. Laertius.

lyconpolis. Vide Lycopolis.

lycone, vrbs Thraciæ, Gentile, Lyconeus Stephanus.

lycophron, poeta, patria Chalcidenſis, Sophoclis grammatici, adoptione verò Lyci Rhegini hiſtorici filius, inter ſeptem poetas, qui Pleiades dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus. Nicander, Apollonius Philecus, Homerus iunior, Lycophron. Author Suidas. Is ſcripſit Alexandram, poema valdè obſcurum, in quo meminit de vaticiniis Caſſandræ, exorſúſque ab Hercule, & rebus Troianis, proſequitur vſque ad Alexandrum Macedonem. De huius morte Ouid. in Ibin.

Vtque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant.

Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Perinthi Corinthiorum regis filius, qui matrem occiderat, viuente adhuc patre: de quo vide multa apud Herod. libr. 3. & Laert. in Periandro.

lycopolis, vrbs Ægypti, ſic à lupis cognominata, eò quòd Æthiopes agros Æthiopios incurſantes, lupi facta acie vſque ad ciuitatem Elephantinam repulerint. Sed ibidem ciuitatem conſtruentes Ægypti., vbi aciem ſtruxerant, à beſtiis illis Lycopolim cognominarunt, ac pro diis lupos ipſos venerantur. Auhtor Diodorus Siculus lib. 2. Steph. λύκων πόλις, vna eſt in lycopolite præfectura Ægypti: altera in Sybennitica iuxta mare. Gentile, Lycopolitæ.

lycorea, vicus in Delphis à Lycoreo rege. Ciuis, Lycorus, Lycoreus, Lycorites. Eſt & Lycoreus Iupiter. Steph.

lycorias, nomen Nymphæ apud Virgil. libro 4. Georg.

lycoris, idis, Volumnij Senatoris liberta, vero nomine Citheris dicta miſerè à Corn. Galbo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt, Virg. 10. Ecloga.

tua cura Lycoris,

Pérque niues alium, pérque horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycormas fluuius Ætoliæ, flauas arenas voluens. Hic poſtea Euenus ab Eueno rege Ætoliæ, qui ſe in illum præcipitauit, appellatus eſt. Strab.li.7. Ouid.li.2. Metam.

Arſuríſque iterum Xanthus, flauúſque, Lycormas.

Gentile, Lycormæus, vide Apollodorum, Strabonem, Plutarchum, in opuſculo de fluminibus, & Strobeum de morbis. Niger *Luſitari* indigetat. *Phedari* Petancius. Vibio *Eſper* dicitur. Hyginus ſcribit eum ſuo tempore *Chryſorrhoas* vocari *Calydonius* amnis, Ouidio eſt, quod Calydonem vrbem alluat. Statius quarto Thebaidos *Centaureum* eum cognominat.

lycoſthene, vrbs Lydiæ, Steph. Gentile, Lycoſtheneus, vel Lycoſthenites.

lycoſura, vrbs Arcadiæ in Lyceo monte, inde Lycoſureus. Steph.

lycozea, vrbs Thraciæ Ciues, Lycozei. Steph.

lyctonia, vrbs Cretæ inſulæ. Tortel.

lyctus, Cretæ vrbs inſignis, Idomenei patria: vnde ille Lyctius cognominatur à Virg. li.3. Æneid.

Et Salentinos obſedit milite campos

Lyctius Idomeneus.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis, cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum, vxorem grauidam reliquiſſe, quod vbi primum cognouit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, tutoris nomen aſſumpſit, regiq; adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter reſtituit. Verùm cùm ciuitatem peſſimè inſtitutam animaduerteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempublicam animum adiecit. Conſcriptis itaque iis, quæ longa peregrinatione didicerat, ciuitati vtilia fore, Delphos ſeſe contulit, vt Dei quoq; conſilium in re ſanctiſſima exploraret. Cúmque Pythia conſilium eius à Phœbo maximè probari, deíqs potius, quam hominis inuentum eſſe reſpondiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges ſuas profert. Quibus cùm iam ciues mediocriter aſſuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quidnam ſupereſſe, quod ad ciuitatis ſalutem pertineat, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eaq; de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reip. intereſſe, vt leges, quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inuiolatæ ſeruarentur, idq; ita futurum, primùm à Regibus, deinde à cæteris omnibus iuſiurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cùm Pythiam reſpondentem audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, fœliciſſimamque fore ciuitatem eam in qua illæ quam diutiſſimè ſeruarentur, conſtituit ſibi ampliùs in patriam non eſſe redeundum: ne illi aliquando iureiurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam oraculo, amicóſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſſis, Cirrham conceſſit, vbi mox ſuis ſibi manibus necem conſciuit. Quanquam alij Criſſæ, nonnulli etiam in Creta interiiſſe volunt, vbi etiam ſepulchrum eius apud Pergamei vrbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia eius in patriam merita, diuinos ei honores tribuerunt. Vide latiùs vitam eius apud Plutarchum.

lycurgus, Nemææ rex, & pater Achemori, alumni Hypſipylæ. Stat. lib.5. & 6. Theb.

lycurgus, Thraciæ rex, filius Dryantis, qui quod Thracas immoderatè vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi iuſſit, Plutarchus in eo opuſculo, quod de poetarum vtilitate conſcripſit. Hinc datus eſt poetis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeò vt nutrices illius in Nyſa latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, vt præcipiti fuga traiecto mari, in Naxum ſe receperit: ideóque iuſta numinum ira Lycurgum in furorem conuerſum, cùm vites quoque, ne Baccho in poſterum libaretur, excidere vellet, tibias ſibi ſuccidiſſe. Hic eſt ille Lycurgus, cuius meminit Virgil. 3. Æneid.

Terra procul vaſtis colitur Mauortia campis,

Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Lycurgus, gigas, ab Oſiride in Thracia peremptus. Beroſ. li.5. Diod. li.1. de Fab. antiq. geſtis.

lycurgides filius Lycurgi, apud Ouidiū in Ibin.

Quique Lycurgiden (Ancæum ſeu Angæum,) intelligens, quamuis tamen hunc quidam Neptuni & Aſtypaleæ filium dicant, de quo ſuprà,

——lacerarat ab arbore natum.

Idmonáque audacem, te quoque rumpat aper. quem autem idem poeta eodem loco, Lycurgum Pentheidem vocat, inquiens,

Qua ſua Pentheiden proles eſt vlta Lycurgum,

Hac maneat teli te quoque plaga noui.

Mihi non ſatis liquet, quamuis Guido quidam Morillonus hunc locum annotans dicit, Buthen quendam Lycurgi Thracum regis filiam & Penthei nepotem, Bacchi ſacerdotes in patris vindictam occidiſſe, contra reliquos omnes authores, qui hunc Lycurgum Dryantis non Penthei filium faciunt. Sit tamen cuique liberum iudicium.

lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam poſtea, cùm à Ioue in Satyrum conuerſo compreſſam cognouiſſet, repudiauit. Dircemq; vxorem duxit: *quæ*

verita

verita, ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſeruauit: quibus Iouis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit, vbi Amphionem & Zetum peperit, qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriuerat, edocti, eum vna cum vxore interfecerunt, vt latiùs docuimus ſupra in dictionibus Amphion & Dirce.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis, quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupauit: eúmque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, & cum ſuis omnibus interfectus, vt latiùs eſt videre apud Senecam in Hercule furente.

lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Æneæ. Virg. 1. Æneid.

Nunc Amici caſum gemit, & crudelia ſecum Fata Lyci.

lycus, Priami filius: item vnus è Centauris. Item Lycus, fluuius Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

lycus, medicus nobilis Neapolitanus, qui Atriplicem herbam contra cantharidas bibendam cenſet. Plin. li. 20. c. 20.

lycus, rex Libyæ, qui cùm hoſpites ſuos immolare conſueſceret, à Callirhoë filia proditus fuit. Nam cùm hæc Diomedem, qui direpta Troia in Lybiam tempeſtate deiectus fuerat, amore deperiret, eum è vinculis emiſit. At ille, ſpreto ſalutis authore, enauigauit. Ea autem vltrò vitam laqueo finiuit. Pur. Par.

lycus, fluuius Aſiæ, non procul à Laodicea, qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, & rurſus emergit. Ouid. 15. Metam.

Sicubi terreno Lycus eſt epotus hiatu,
Exiſtit procul hinc, alióque renaſcitur ore.

Item alius iuxta Heracleam Mariandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouid. li. 4. de Ponto.

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniúſque, Hypaniſque Cretéſque
Influit, & crebro vertice tortus Halys.

Rurſus alius in Germania, Rhætos à Vindelicis dirimens Ptol. lib. 2. ca. 12. Item in Macedonia, Plutarch. & in Cilicia. Plinio. Rhœtiæ Lycus in Danubium defluit. Ptol. autore. hodie *Lech* nominatur. Siciliæ Lycus fluuius eſt, teſte Diodoro lib. 16. qui *Platina* dicitur, vt Aretius tradit, aut *Platani*, vt Fazellus.

lycus, Qu. Curtio li. 3. fluuius Aſiæ minoris qui Celenas Phrygiæ vrbem interfluit, *Marſias* Liuio eſt.

lycus, fluuius Scythiæ Europææ, in Mæotim effluens apud Ptol. & Herodot. Item Phœniciæ fluuius, Plinius aliun[de] deſcribit in Euphratem influentem. Alius item in Macedonia iuxta Daſſaretios populos. Eſt etiã alius circa Byzantiũ Cedreno, quem tradit ab Apollonio Tyanio coactũ ne Byzantio inundationibus noceret.

lydæ, Lyciæ oppidum. Ptol. v. Chyda.

lydda, Palæſtinæ Iudææ vrbs Ptol. li. 5. ca. 16. Alio nomine Dioſpolis: hodie *Roma*. Caſtald.

lyde, Antimachi poetæ vxor fuit, quam egregiè animo charam habuit, quæ quum mortua eſſet, ille elegiam, qua mœrorem ſolaretur, ſibi fecit nomine Lyden, vbi enumeratis heroicis calamitatibus & infortunijs, malis alienis ægritudinem ſibi minuit. Huius meminit Plutarchus in libro de conſolatione. Propert.

Nec tantùm Clario Lyde dilecta poeta, &c.

lydia, regio Aſiæ minoris, Crœſo rege & Pactolo aurifero flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Ioniã procedit, Phrygiæ ab exortu ſolis vicina, ad Septentrionem Mœſiæ. Meridiana parte Cariam amplectens. Lydia dicta à Lydo, Atyos filio, cùm antea Mæonia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypæpas, Magneſiam & Sardes Crœſi regiam, totiúſque regionis caput. Ouid. 6. Meta. *Lydia tota fremit, Phrygiaque per oppida facti Rumor it.* Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. 1. primi aurum, argentúmque ſignarunt: primíque caupones inſtitoreſque fuerunt. Horum improbitas maxima abijt in prouerb. Lydi mari: poſt hos Ægyptij. vide Eraſ. in Chil. *Lud.* in ſacris vocari ſcribit in ſuo apparatu Biblico Ar. Mont.

lydia purpuræ venditrix quæ omniũ prima in vrbe Philippis Euangelium de Chriſto amplexa eſt, & Paulum ac Silam hoſpitio accepit Act. 16.

lydia, amica Horatij, cuius in Odis ſæpè meminit.

lydius, fluuius eſt, qui agrum Macedonicum & Bottiæicum diſterminat. Ptol.

lydus, Herculis filius ex Iole.

lydus, Atyos Mæoniæ regis filius, & frater Tyrrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cùm Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filijs ſuis hanc propoſuit conditionem, vt inter ſe ſorte ducta, alter oneroſam multitudinem educeret, nouáſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cùm ſors ita cecidiſſet, vt Tyrrhenus relicta patria nouarum coloniarum, author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paternique regni ſucceſſor factus, Mæoniam de nomine ſuo Lydiam appellauit.

lygamatæ, Lybiæ interioris populi. Ptol.

lygdamum, Plinio lib. 5. cap. 3. oppidi nomen.

lygdamus, nomen viri. Perottus.

Lygus, fœmina quædã, quæ quum metu miſſum filiam occultauiſſet, & illi per cruciatus interrogarent, vbinam occuluiſſet, vtetũ oſtẽdens, ibidẽ dixit latere: nec vllis tormẽtis cogi potuit, vt cõſtantiã vocis egregię mutaret. Corn. Tacit.

Lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus, Steph.

Lylæus, Bithyniæ fluuius. Plin.

Limax, Arcadiæ fluuius. Pauſ.

Lyminis, Cappadociæ oppidum. Marcel.

Lymba, Gotthorum rex, regnauit annis III. viuens in Hiſpania principatu fratri ceſſit, anno ab vrbe 1313.

Lymira, Lyciæ flumen, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomp. li. I. c. 15.

Lymphorta, oppidum circa Gedroſiam. Plin.

Lyncæ, Macedoniæ vrbs. Heſych.

Lynceſtę, populi à Braſida fugati, anno ab vrbe 230.

Lynceſtius, Macedoniæ fluuius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Plin. lib. 2. c. 106. Lynceſtis aqua temulentos facit. Hinc Lynceſtius, a, um. Ouid. 15. Metamorph.

Hinc fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunq; parum moderato gurgite traxit.
Haud aliter titubat quàm ſi mera vina bibiſſet.

Lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis, tanta oculorum acie prædirus, vt ea per denſos etiam quercetorum truncos, ac ſtipites, atque adeò vſque ad inferos vim ſuam exprомeret, & (vt ex hiſtoricis nonnulli prodiderunt) nouiſſimam Lunam, primámq; eodem die in ſigno Arietis conſpexit: quòd paucis mortalium contigit. Vide Valer. li. I. Argon. Pauſa. Pind. Theod. Ariſt. & Horat.

——ſcelus tranſibit nubila Lynceus.

Hunc Varro centum triginta millia paſſuum proſpexiſſe ſcribit: ſolitúmque exeuntem à Carthagine claſſẽ Punicam, numerúmque nauium, ex Lybicana ſpecula manifeſtiſſimè notare.

Lynceus, frater Idæ qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initáque pugna Caſtor Lyncei Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò cùm ipſum etiam Pollucem conaretur adoriri, immiſſo à Ioue fulmine interijt. Vide Ouidium ad finem libri quinti Faſtorum. Apollonius tamen in Argonauticis, Idam à Caſtore interfectum tradit: idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe. Hic idem eſt cum ſuperiori.

Lynceus, quem Ouidius alio nomine Limum appellat, filius Ægypti, & ſolus ex L. fratribus miſericordia Hypermneſtræ coniugis euaſit à morte, qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Damo regnauit apud Argos.

Lynceus, II. Argiuorũ rex, regnauit annos 41.

Lynceus, vrbs Epiri à Lynceo nominata: Gentilia. Lyncius, Lyncistes, Lyuceus, & fœminimum Lynciſtis. Steph.

Lyncus, vt habet Ouidius: Lyncæus, vt alij, Lynx, vt rurſus alij, rex Scythiæ immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, vt hominibus frugum vſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cúmque nomen, patriam, viæque cauſam ab eo didiciſſet, vt tam præclari inuenti gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cúmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum conuertit. Ouid. 5. Metamorph.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

Lyndus, Homero, ciniras Rhodi inſulæ, in qua, vt ait Lactantius, Herculis ſacra fiebant, quorum à cæteris longè diuerſus eſt ritus. Siquidem non εὐφημίᾳ (vt Græci appellant) ſed maledictis, & execratione celebrantes, eáque pro violatis habent, ſi quando inter ſolennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Eſt & Herodoto ciuitas in Dorica regione. lege, Lindus.

Lynx, vide Lyncus.

Lynx, vrbs Libyę iuxta Gadita poſt Atlantem. Et inſula Atlantis, & vrbs Lynxo: Gentile, Lynxites, & Lyngius.

Lyra, ſignum cæleſte, ſtellarum nouem, inter genu & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur eum Sagittario: occidit autem exoriente Virgine Ouid. 3. Faſt.

Illa nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, vbi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poeticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orpheo conceſſam, eóque interempto, à Muſis in cœlum tranſlatam.

Lyrcę, populi Scythiæ, qui venatione victitant hoc modo: Conſcenſis arboribus quas habent frequentes inſidiantur feris. Singulis adeſt canis & equus in ventrem cubare edoctus, humiliùs ſubſidendi gratia: vbi quis feram ab arbore vidit, ſagitta percutit: percuſſam, ſi fugiat conſcenſo equo perſequitur, comitante cane.

Lyrceus, ſiue Lyrceum, fons Arcadiæ ſub Cynuria monte, ex quo Inachus fluuius oritur, Strab. lib 8. Strat. Thebad.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens
Inachus.

Stephanus Lyrcæum agri Argiui montem eſſe ait, indéque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a, um. Ouid. I. Metamorph.

—iam paſcua Lernæ,
Confuſáque

Conſitaq́; arboribus Lyrcaa reliquerat arua.

Item Lyrceius,a,um, per quatuor ſyllabas. Vale. Flac.li.1. Argonaut.

—— dominum Lyrceia tellus,
Antraq́; deprenſa tremuerunt conſcia culpa.

Lyrcia. Peloponneſi vrbs, quæ antea Lyncea dicebatur. Paulan.

Lyris, fluuius eſt Campaniæ ex Apenninis montib. illabens: Fregellas alluit, demum labitur in lucum ſacrum, quem Minturnenſes religioſiſſimè colunt. vide Liris.

Lyrneſſus, oppidum Troadis, patria Briſeidis quam Achilles euerſa vrbe ſecum abduxit, occiſo Mynete eius marito, ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuum Lyrneſſius, a,um. Ouid in Epiſt. Briſeidis.

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Item Lyrneſſis, idis, quo poetæ vtuntur pro Briſeide ex Lyrneſſo oppido orta, Ouid.4 Triſtium.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles.

Seruius Lyrbeam vocat. Sed alia quoque eſt Cilicum Stra. & Euſtathio, quæ & *Homala* vel potius Mallos vocatur à Mallo quodam conditore.

Lyrnatia Cherſoneſus, & parua regio Lyciæ: Gentile, Lyrnaticus. Steph.

Lyrope, Ciliciæ aſperæ in Pamphilia oppidum. Ptol.

Lyſa, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptol.

Lyſa, vide Luſitania.

Lyſander, dux Lacedæmonius, inuictiſſimus, cuius ducta Athenienſes cum duce Conone nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ ſeruituti, impoſitúmque iugum triginta tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſa terreſtri pugna,& interfectus, vbi Pauſanias eius collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Eminuit enim Lyſander tempore Pauſaniæ & Ageſilai Lacedæmoniorum, Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur, Plutarchus in Parallelis.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

Lyſanias, procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abylenam regionem. Luc.3.

Lyſanias, Ptolemæi Manei, qui ad Libanum habitauit, filius.

Lyſiades Athenienſis, Phædri philoſophi filius. De quo Cicero Philippica 5. ſic ſcribit, Lyſiadem Athenienſem plerique nouimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus, vt ei cum M.Curio conſeſſore eodem & colluſore facillimè poſſit conuenire, &c.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, vnus è decem oratoribus, natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migrauit, rediit annos natus XLVII. intérque principes oratores habitus. De quo ſic Cicero in Bruto, Tum fuit Lyſias, inquit, ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor, atque elegans, quem iam propè audeas oratorem perfectum dicere: (nam planè quidem perfectum & cui nihil admodum deſit. Demoſthenem facilè dixeris), nihil acutè inueniri potuit in eis cauſis, quas ſcripſit: nihil, vt ita dicam, ſubdolè, nihil verſutè, quod ille non viderit: nihil ſubtiliter dici, nihil preſsè, nihil enucleatè, quo fieri poſſit aliquid limatius, nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel ſententiarum, quo quicquam eſſet elatius. Hacteuus Cicero.

Lyſias, princeps quidam exercitus, ſiue tribunus, 1.Macch.3. Act.24.

Lyſias, Ptole. Arcadiæ vrbs, *Crepa* hodie Nigro. Eſt etiam Phrygiæ oppidum. Strab. Syriæ quoque circa Apamiam. Ptol. Apud Plinium eſt Cariæ vrbs.

Lyſidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pithæi ſoror, quæ Electrioni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit, vt inquit Plutarchus. Alij verò, inter quos eſt commentator Homeri, matrem Alcmenes, non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cuiuſdam filiam faciunt.

Lyſimachia. Strab. lib 10. vrbs Ætoliæ Strabonis tempore deleta, ſita ad paludem quæ tunc Lyſimachia, olim Hydra dicebatur. Verùm Iuſtino vrbs eſt Helleſponti, quæ terræ motu corruit, 22. anno poſtquam à Lyſimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed poſtmodum reædificata, cauſa fuit multarum cladium. Stephan. vrbs eſt Cherſoneſi in Thracia, (quam Sophianus *Hexamili* appellat) Cardia priùs appellata, Ciuis, Lyſimachius.

Lyſimachia, palus eſt apud Strabonem, quæ olim *Hydra* dicebatur, Oui. *Hyriam* eam appellat eo verſu.

At genitrix Hyria ſeruatum neſcia flendo,
Delituit, ſtagnúmque ſuo de nomine fecit.
Adiacet his Pleuron, &c. quod etiam annotauit Gerbelius.

Lyſimachus, Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit: vbi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, vt Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpiùs audiuerit, poculúmque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni obieciſſe dicitur: ſed ille viribus fretus rem poſteris prodendam fecit. Manum amiculo con-

ſolutam in os leonis inferens, abrepta lingua feram exanimauit: quo facto vehementiùs poſtea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus lib. 15.

Lyſimachus, natione Acarnanus, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leonidem obtinuit, nullo vrbanitatis genere præditus, niſi quòd ſe phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarch. in Alexandro Magno.

Lyſimachus, frater Menelai 2 Mach. 4.

Lyſimelia, Siciliæ palus in agro Syracuſano. Thucyd. *Pantanella*, hodie Fazello & Aretio.

Lyſinoe, Aſiæ ciuitas circa Pamphiliam. Polyb. Liu.

Lyſippe. pes, vna filiarum Prœti, quæ quòd ſe Iunoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, vt per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent. Vide Iphianaſſa, & Iphinoë.

Lyſippus clariſſimus ſtatuarius, patria Sicyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic, teſte Quintiliano, ad veritatem optimè acceſſit, quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Horat. libr. 2. Epiſt. ad Auguſtum.

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Propertius.

Gloria Lyſippo eſt animoſa fingere ſigna.

Lyſippus, poeta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus. Plin. lib 7. c. 37.

Lyſis, philoſophus quidam, qui dixit Deum eſſe numerum ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem. Origenes.

Lyſis, Aſiæ fluuius, circa Pamphiliam. Liu.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis comœdia.

Lyſiſtratus Sicyonius, Lyſippi ſtatuarij frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, creuitque res in tantum, vt nulla ſigna ſtatuæve ſine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuiſſe ſcientiam quam fundendi æris. Plin. capite 12. lib. 35.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, ἀπὸ τοῦ λύειν, hoc eſt, à ſoluendo impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos, partim in fugam verſos fuiſſe: ex quibus cùm nonnulli ad ad Trophonij ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis noctu aſtantem loci eius deum, Liberi patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi, Thracas ex inſidiis adorti ſunt, quos cùm vino ſomnóque obrutos inueniſſent, nullo negotio ſuperarunt, receptíſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio cognomento Lyſio templum conſecrarunt Author Heraclides Ponticus, Iulius Pollux, deos omnes, qui auerruncandi mali gratia colebantur. Lyſios vocari ait, quos & ἀμειξικάκους & ἀποτροπαίους Græci nominant.

Lyſius, Arcadiæ fluuius, ad cuius radices eſt Æſculapij tumulus.

Lyſo, quidam Ciceronis hoſpes, vt ſcribit Epiſtolarum lib. 16.

Lyſtra, ciuitas in Lycaonia. Act. 14. Ciuitas item Lyciæ. Plin. lib. 5. c. 27. Sed Græcè legitur Myra.

Lytæ, parua regio Theſſaliæ ſic dicta, quòd Neptunus diſſipatis diluuij aquis Tempe liberauit. Steph.

Lytarmis, Celticæ promontorium ad Scythicum Oceanum. Plin.

Lythyrambus, Bacchi cognomen: inde dictum quòd ex femore Iouis (cui interempta matre inſertus fuerat) in lucem prodituro identidem Iupiter inclamarit. λῦθι ῥάμμα, ſolue ſuturam.

Lyus, fluuius minoris Aſiæ in Pontum defluens.

Lyxea, vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodam: Gentile, Lyxus. Steph.

M A

MA, vide Maſtura.

Maacha, filius Nachor ex Reuma concubina. Gen. 22 Filia Tholmai regis Geſſur, 2. Reg. 3. 1. Par. 3. Filia Abſalom, mater Abiam regis, 3. Reg. 15. quæ 2. Par. 13. dicitur Michaia: Concubina item Caleb. 1. Par. 7. vxor Machir patris Manaſſe. 1. Par. 3. Vxor Iahiæ, 1. Par. 9. Lat. compreſſa, vel attrita, aut fixa.

Maachati, pater Aaſbai 2. Reg. 21. Pater Iezoniæ, 4. Reg. 25. Ciuitas Amorrhæorum, ſuper Iordanem iuxta montem Hermon, Ioſ. 12. & 13. 1. Paral. 4. Lat. compreſſus vel attritus, aut fixus, ſeu ventris contritio.

Maadi, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. Solennis, vel feſtiuus, aut ornatus, ſeu labilis, ſeu teſtificans, aut tranſiens.

Maai, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. venter aut coaceruatio.

Maala, filia Salphaad filij Hepher filij Galaad, Num. 26. Ioſ. 17. Lat. chorus, vel cithara, ſiue infirmitas, aut Syriacè, venia.

Maaſai filius Adiel. 1. Paralip. 6. Lat. opus meum.

Maaſia ſiue Maaſias, filius Achaz, 1. Par. 15. 2. Par. 28. nomen cuiuſdam doctoris, 2. Par. 26. Pater Sophoniæ. Iere. 11. Princeps ciuitatis Ieruſalem. 2. Para 34. Lat. opus Domini.

Maaſias. pater Neriæ patris Baruch & Saraiæ, Ierem. 32. & 51. Lat. protectio ſeu confidentia Domini.

Maaziau, nomen viri, 1. Paral. 24. Eſd. 10. Lat. fortitudo, vel refugium Domini.

Mabſam, filius Iſmahelis, Geneſ. 25. 1. Paral. 4. Lat. aromatizans, vel con fundens eos.

Mabſar, vicus grandis Gabalenæ pertinens ad vrbem Petram, Geneſ. 36. Lat munitus, vel murarus, ſiue prohibens, vel auferens, aut vindemians.

Macæ, populi Arabiæ fœlicis, Garmanis oppoſiti in tractu nardum & myrrham ferente. Mela lib. 3. hodie pars regni *Ormu*. nam Ormutij regnum ab vtraque parte huius freti ſitum eſt: comprehenditque in ſe ferè omnem ſinus Perſici regionem littoralem cum inſulis intermediis.

Macanitæ, Ptol. Mauritaniæ Tingitanæ gens. Hos Xiphilin. in Seuero Macennitas vocat.

Macar, filium habuit Ereſum, qui Ereſo Leſbi ciuitati nomen dedit. Steph.

Macara, inſula Lyciæ Steph.

Macara, Siciliæ vrbs, vulgò hodie *Citadella*.

Macareæ, vrbs Arcadiæ, à Macaro Lycaonis filio, Romani Beatam vocant: Gentile, Macareares. Macareus, vel Macarious. Steph.

Macareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum ea concubuit, puerúmque ex ea ſuſcepit, cuius & pater erat, & auunculus. Quam rem cum Canace patrem maximè celatum cuperet, ſacris frondibus puerum tegit, curáque clanculum ad nutricem perferendum. Verùm cùm per Æoli aulam efferretur, vagitu ſuo puer proditus eſt, atque iuſſu canibus obiectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, vt eo pro meritis vteretur, quo & necem illa ſibi tradiur conſciuiſſe, Macareus verò re cognita, fuga ſalutem quæſiuit: cúmque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad Macareum inter Ouid.

macaria, Herculis filia fuit, quæ pro incolumitate publica ſe deuouit, Hercule enim defuncto, quum Euryſteus illius liberos inſectaretur, atque illi ad Miſericordiæ aram confugiſſent, Athenienſes recuſantes eos in hoſtium manus tradere, cum Euryſtheo bellum ſuſceperunt. Porrò edito oraculo, futurum vt Athenienſes ab Euryſthei incurſatione liberarentur ſi quis Heraclidarum ſe ſponte offerret ad necem ſeque inferis deuoueret, Macaria ſeſe ſponte morti obtulit. Quo facto congreſſi cum hoſtibus Athenienſes victoriam reportarunt, cum aliis quam plurimis interfectis, tum Euryſteo ipſo ab Hylo ſiue Iolao Herculis filio perempto, cuius caput amputatum ad Alcmenam detulit: Illa verò defuncti oculos effodit. Cæterùm Athenienſes magnificum Macariæ funus fecerunt: tumulúmque eius floribus & coronis decorarunt,

imò & illa ad ſcelus expiandum ſacara facere ſoliti ſunt, vt ex Platone in Hippia colligere licet. Vide Cæl. Rhodig. libro 13. capite ſeptimo & Eraſmum in prouerbijs.

macaria, Ptolem. Cypri inſulæ vrbs, quæ Nigro *Salines* appellatur. Eſt & fons in Marathone Atticæ regionis, Pauſan. Tractus Peloponneſi etiam apud Strabonem. Et inſula ſinus Arabici. Ptol.

macarius, nomen viri apud Homerum.

macarius, ſub Decio Romanorum imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

macarius, Hieroſolymorum epiſcopus XXXV. anno ſalutis 316.

macaron neſos, Acropolis Thebarum in Bœotia Heſych. Herodot. quoque in Thalia mentionem facit regionis quæ Græcorum lingua vocabatur Macaronneſos, in qua ſita erat vrbs Oaſis ſeptem dierum itinere diſtans Thebis Ægyptiis.

macaros, nomen Cretæ inſulæ, à temperie cœli.

macaruræ, Pentapoleos regionis in Africa gens. Ptol.

maccaræ, regio ſuper Pharſalum: Gentile, Maccareus.

macces, nomen loci, 3. Reg 4. Lat finis vel finiens, ſiue rædium, aut euigilans, vel æſtus, ſiue æſtuans, aut ſpinans.

mace, aliàs μαγιάκα Celtica ciuitas: Gentile, Macacenus. Steph.

maceda, ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 10. & 15. Lat. incendium, aut adoratio, vel incuruatio.

macci, Libyæ interioris populi. Ptol.

maccocalingi, Indica Brachmanorum gens. Plin.

maccuræ, Mauritaniæ Cæſarienſis populi. Ptol.

macednon, parua regio in Pindo. Steph. ex Herodoti lib. 2.

macedo, filius Oſiridis filij Iouis, à quo Macedoniam quidam dictam volunt.

macedo, philoſophus: de quo Gellius libr. 13.

macedonia, latiſſima Europæ regio, duobus olim regibus & terræ imperio clariſſima, antea Æmonia & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis, regum prudentia gentiſque fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione, Dalmaria, Mœſiáque montana ſeiungunt: ab Occaſu mari Adriatico, ſiue Ionio: ab ortu Ægeo alluitur, Meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipſa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Oſiridis, ſiue vt Stephanus & Solinus ſcribunt, Iouis filio, & Thyriæ filiæ Deucalionis: Gentile, Macedo, donis, Item Macedonicus, ſiue Macedonius, poſ-

ſeſſiuum Reperitur & macetes. Et fœminina, macedonis, maceſſa, macetis, vel maceta. Ste Dicta fuit etiam *Edonia & Fieria* Solino. Eius partem quondam *Maceria* dictam ſcribit.Step. & Heſychius, & inde totam regionem nomen accepiſſe refert Euſtathius in Dionyſium poſterioribus ſeculis huius pars *Salutaris* dicta fuit. in lib. Notitiarum. Item *Pranalu* ſeu *Pranalitana* apud Sex. Rufum.

macedonius,hæreticus qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe, non Deum dixit:qnare πνευματομάχος appellatus eſt Auguſt.de hæreſ.

macella, vrbs Italiæ: Gentile, macellæus. Stephan. Barrius facit Calabriæ ciuitatem epiſcopalem, hodie *Strongili* dictam tribus paſſuum millibus à freto Marmetino diſtat. *Macella* legitur etiam apud Lycophronem & *Macalla*.Barrius addit eandē à quodā ſcriptore Tyxropolim nominatam. Ciacconus in libello Colūnæ Roſtratæ hanc Macellam in Sicilia eſſe vult.

maceloth, nomen loci, ad quem profecti ſunt Iſrael de Herada.Num.33.Lat.Eccleſiæ,vel cætus, aut congregationes.

maceloth,filius Abigabaon, filij Iahiel,1.Par. 9. Lat.virgæ aut baculi ſiue voces, aut leuitates, vel deſpectiones.

macenias, Sacerdos,1.Paral.15. Lat. poſſeſſio Domini, ſiue emptio Domini, aut pecus vel armentum, ſiue nidificatio Domini.

macer, poeta de herbarum viribus ſcripſit.

maceſtus, vide Maciſtus.

macha, vel potiùs maacha, nomen reginæ,2. Reg.10.Lat. compreſſa vel attrita,aut fixa.

machabæus, cognomentum fuit ſolius Iudæ filiorum Mattathiæ natu maximi, idque iam à puero, quāmuis Iudæi velint illum ita demum appellatum eſſe ab eo tempore quo vexillo ſuo ſingulares literas intexi curauit, quæ ſingulorum illorum verborum Exod. 15. initia eſſent, Michamocha baelim adonai, ſed ex vetuſtiſſimis Iudæorum monimentis ſcimus Leonem eius vexillo intextum fuiſſe, quem imitatus Rabbi Haaj vltimus eorum qui Geonim dicti ſunt, & ipſe Leonem in annulo ſignatorio geſtauit. Cæterùm veteres Eccleſiaſtici, non Iudam ſolùm, ſed multos alios Maccabæos vocarunt. Euſebius omnes Haſmonæos, id eſt, omnem progeniem Mattathiæ Haſamonæi vocat maccabæos lib. 8. ἀποδεικ. Maccabæi etiam dicti ſeptem fratres filij Annæ propter verum cultum à ſatellitibus Antiochi excarnificati, de quibus in Epitoma Iaſonis Cyrenæi. Itaque omnes, qui ob legis obſeruationem excruciati, cæſi & malè tractati ſunt, à veteribus Chriſtianis dicuntur Maccabæi, vt qui propter Chriſtum dicti Martyres. Iſidorus Peluſiota epiſt.5. lib.3. διὸ καὶ τοὺς μακκαβαίους τύπους ἐξηγ-ηται. μακκαβαίοις γὰρ ἀληθῶς. καὶ οἱ ἐν τοῖς μακκαβαϊκοῖς χρόνοις τὰ ἔσχατα ὑπομεμενηκότες, καὶ ἐξομοιούμενοι τοὺς πατρῴους νόμους.

machageni, Scythiæ gens intra Imaum, Ptol.

machæriones, apud Spartanos dicti ſunt Anticratis poſteri, quòd is machæra, i. gladio,Epaminondam in bello ſtrenuè confeciſſet. Cœl. lib.13.c.7.

machærus, runtis, caſtellum Iudææ: Gentile, machæritæ. Steph. ex Ioſeph. & Plin. c. 10.

machalaum, oppidum in Brixiano agro, Inſubrium clade nobile.

machaon, filius Æſculapij & Arſinoes, alij Coronidis, alij Heſiones filiæ Meropis, alij Xanthiones filium faciunt, Podalirij frater, & medicus inſignis, qui vnà cum reliquis Græciæ principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo eſt occiſus. Virg. lib. 2. Machaonem numerat inter eos, qui equo ligneo incluſi,illi, portas ſuis reſerarunt.

machaon Gereniæ, quæ Laconiæ ciuitas eſt ſepultus: cuius tumultus templo colebatur magnifico quòd variorum morborum hinc peterentur remedia, qui locus Rhodos nominabatur. Item eiuſdem ſimulachrum æreum erat, quod inſigniebatur corona. Quem quidem machaonem quidam nomine Eurypilus interfecit: cuius homicidæ nomen in templo illo nominari nefas erat.Pauſ.li.2.

machara, Cyprus antea dicta eſt.Perottus.melius Macata, quam vide.

machbanai,nomē principis,1.Paral.12.Lat.miſer,ſiue pauper filius meus aut paupertas vel humiliatio filij aut intelligētiæ,vel ædificationis.

machbena,nomen loci 1.Par.2.Lat.paupertas, vel percuſſio filij eius.aut paupertas ſiue percuſſio intelligentis aut ædificantis.

machi, pater Guel,vel Gehuel principis trib. Gad. Num.13. Lat.percurſor, aut pauper,vel humilis.

machir,filius manaſſe, Gen.50. Pater Galaad. Num.26.1.Par.9. Filius item Ammihel.2.Reg.9. Lat. pendens, ſiue cognoſcens.

Machimos, ciuitas extra hunc orbem, teſte Æliano cuius incolæ pugnaces ſunt, à mariqoe naſcuntur, ac bellum aſſiduè gerunt collimitaneos plurimùm euertendo. Vide Cœl. ex Æliano.li.17.cap.31.

machiritæ, familia quædam. Num. 26. Lat. vendentes, ſiue cognoſcentes.

machmas, nomen viri magni ſiue oppidi in tribu Ephraim, 1. Reg.13.Iſa.10. Lat.percurſor, vel pauper ablatus,aut percurſor,vel pauper palpans, tangens vel auferens.

machmas oppidum quoddam tribus Ephraim ad auſtralem plagam. 1. Eſd. Nehem. 7. Lat.occultatio, vel percuſſoris aut pauperis triburum.

mach-

Machmes, vide Mizyes.

Machmethath, terminus tribus Manaſſe io ſorte Ephraim. Ioſ.11. & 17. Lat. percuſſoris vel pauperis doòum, aut percoſſoris vel humilis mors.

Machlyę, populi ſont Africę ſupra Naſomones, quos Androgvnos eſſe tradit Calliphanes, vtriuſque natorę inter ſe vicibus coëuntes. His Ariſt. tradit dexteram mammam eſſe virilem, læuam muliebrem. Plin.li.6.c.2.

machorbę, Arabię fœlicis portus, verſus Ortum. Plin.

Machurebi, & Machures, Mauritanię Cęſarienſis gens. Ptol. Macurebij, Plinio Machuribi ſunt eidem Ptolemęo Libyę interioris populi.

Machuſij, Mauritanię Cęſarienſis gens. Ptol.

Maci, circa Arachoſiam populi. Plin.

Macicratis, vrbs Ægypti, ab Atheoienſibus condita. Euſeb.

Macidos, vrbs Thracię, quam Ptol. *Madi* nominat degenere vocabulo. Mela.lib.2.in deſcriptione Thracię, *Madytes*. Steph.

Maciſtus, vrbs Triphylię quam Caucones inhabitarunt à Maciſto fratre Phryxi, à quo etiam Phryxa vrbs in alto monte ſita verſus orientem. Lepriticę. Et alia Arcadię. Plin. Ciuis, Maciſteus: Gentile, Maciſtius, inuenitur & Maceſtius Leſbi etiam mons. Plin. Maciſtus Triphylię dicitur etiam *Plataniſtus*. Strab.li.8.

Macium, Indię prouincia, elephantis referta, quorum decem millia rex, ad bellum nutrit: ipſe verò albo vehitur elephanto, cui catena aurea gemmis diſtincta, collóque circundata, ad pedes vſque propendet. Viri ac mulieres ſtylo ferreo variis coloribus, figuriſque corpora pingunt. Idôla omnes colunt: è lecto ſurgentes ad orientem ſolem ſe conuertunt, & iunctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt: ſerpenteſque aſſos in cibum pro deliciis habent. Pius 2. Max. Pontif. Aſ.part.1. cap.10.

Macna, Arabię fœlicis vrbs. Ptol.

Macodama, Africę proprię vrbs maritima ad Syrtim. Ptolem. Macomades Antonioo hodie *Mahemetta* videtur D. Auguſtinus & lib. Notit. huius meminit. Idem Antoninus tres facit in Africa propria Macomedas.

Macolicum, Hibernię inſulę oppidum mediterraneum. Ptol. *Malik* Mercatori.

Macoraba, Arabię fœlicis oppidum. Ptol.

Macra, fluuius ex Apennino fluens, Liguriámque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Liguſticum illabens. Plin.lib.3.c.5. & Strab.li.5. Eſt & inſulę nomen in Carcinite ſinu. Plin.li.4 c.13. Ptol. *Marcalla* dicitur.

Macras, Campus io Cœleſyria, Strabo *Marzi* Nigro.

Macrenis Corſicę inſulę gens. Ptol.

Macri, campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.

Macrianus imperator electus, in Illyrico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus eſt, atque occiſus, anno ſalut.262.

Macries, vide Macryes.

macria, inſula Rhodiorum eſt Plinio. Teiorum item promootorinm in Aſia Ioniæ regionis. Pauſan.

macrinus, Cos. collega Ælij Cęlſi, ann. ab vrbe 926.

maeris, olim dicta eſt Eubœa, item Icarus, vna Cycladum, Maeris olim & Doliche, dicebatur. Steph. à Maeris fit Macreius, & Macreis, tœ. Pamphilij item & Rhodij maris inſula. Plin.

macritius Cous, Sinopeo in Ponto condidit. Steph.

macrobij, populi Æthiopiæ vltra Meroem, vt inquit Solinus, quibus dimidio protenſior eſt vita quàm noſtra. Iuſtitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & forma pulcherrimi. Vltra hos populos deſertæ inhumanæque ſolitudines ſunt. Apud eos lacus eſt, quo perfuſa corpora, quaſi vncta niteſcunt: adeò liquidus, vt ne folia quidem ſuſtineat. Macrobium inſulas ad Gaugem fluuium, vbi Brachmanni habitant, habet Glycas.

macrobius nomen viri, Latinè longæuus dicitur. Nam μακρὸς longus, & βίος vita dicitur, ſcripſit Saturnaliorum libros & commentarios in ſomnium Scipionis.

macroremnij, montes ab Iſtro flumioe non longinqui, Plin li 4.c.12.

macrocephali, populi, Pomponio, ad Boſphorum. Steph. Colchis vicinos eſſe ſcribit. Circa Ceraſum oppidum ſunt. Plinio.

macrochir, cognomeo fuit Artaxerxis Aſſyriorum regis: ideò illi impoſitum, quòd alteram manum haberet longiorem: Latini Longimanum vertunt.

macron, oppidum eſt Thraciæ, non procul ab Iſthmo Cherronenſi, ita dictum à longo muro; quem Miltiades à Propontide ad Melianum ſinum duxit, Cherroneſum à reliqua excludens Thracia. Plin.li.14 c.11.

macrones, Pontica gens ad flumen Abſarum, vt Plin. author, eſt Bechiris Auſtralior, Euſtathio Scythinis finitimos ſcribit Xenophon. Strab. & Steph. tradunt hos ſuo tēpore Samnos vocatos, proprie hodie Tzanos nomioamus, teſte Euſtathio: *Machelones* ab Arriano appellari, *Macritas* ab Apollonio lib. Argon.1. credit Pintianus, ſic dictos, vt idem addit (ex eius enarratorib.) quod ſint coloni Eubœenſium: Eubœa enim quoque Macris dicta fuit. Sed Sannos diuerſos à Macronibus faciunt Xenophon. & Arrian. quod idem Pintianus quoque annotauit.

machronticho, Plinio Thraciæ oppidum ſexaginta milliaribus à Byzantio. Suidas.

macropogones, gens circa Euxinum Pontum in Sarmatia Aſiatica, Strabo.

macropolis, vide Eurycelus.

macryes, populi Lybiæ Steph.

macrynea, vrbs Ætoliæ: vnde Macrineus Steph.

mactorium, vrbs Siciliæ. Stephan. Herodot. *Mazarino* Aretio.

macua, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidũ. Plin.

macynia, oppidum Ætoliæ in Taphiaſſo monte. Strab. libr. 10. & Plin. lib. 4. capit. 2. apud Stephanum.

madaï, filius Iapheth. Gen. 10. Hic primùm Medorum genti nomen indidit. Lat. menſura, ſiue iudicans, aut indumentum.

madan filius Abrahæ ex Cetura Gen. 25. Lat. litigium, ſiue iudicans, aut menſura, vel indumentum.

madaura, ciuitas in collimitio ſita Getuliæ & Numidiæ, à qua Apuleius Madaurenſis eſt appellatus. Ad hanc vrbem ſcribit Auguſtinus lib. Confeſſ. ſe contuliſſe cùm adoleſcens eſſet, diſcendarum ingenuarum literarum gratia, florente ibi gymnaſio.

madaurenſe. Plin. lib. 5. cap. 4. oppidum in Africa libera.

madi. vide Macidos.

madia, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. ſolẽnitas vel feſtiuitas Domini, ſiue adornatio vel teſtimonii aut fœdus Domini, vel tranſiens Dominus.

madian, filius Abrahæ ex Cetura, Geneſ. 25. à quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudææ ſita, in deſerto Saracenorum contra Orientem maris rubri: inde Madianitæ. Alia vrbs eſt iuxta Arnonem & Ariopolim, cuius nunc ruinæ tantum demonſtrantur, vbi Hobab ſiue Iethro ſocer Moſis, ſacerdos Madian habitauit. Exod. 2. Act. 7. Inde Madianitæ. Gene 37. & Madianitis fœm. gen. Numer. 25. Lat. iudicium, vel iudicans aut litigans

madianitæ, Arabum gens in ſacris literis. Stephanus eos *Mandianitas & Madienos* appellat. *Salabens* Arabibus eorum regionem hodie dici ſcribit Theuetus.

madiſanites ſinus, Perſici maris pars eſt apud Ptolemæum. *Golfo de Sandra* hodie vocari, ex Tabulis colligitur: *Meſanites*, habet Stephanus in deſcriptione Arabiæ.

madmena. ciuitas tribus Iudæ, 1. Par. 1. quæ & Berſabee dicitur. Sunt tamen qui ſentiant non ipſam eſſe Berſabee, verùm in eius vicinia ſitam. Lat. menſura numeri vel muneris aut indumenti munus, vel indumenti præparatio, aut numerus vel ſterquilinium.

madoce. Ptolemæo eſt Arabiæ fœlicis oppidum. *Aden* Barrio videtur.

madon, ciuitas regis Iobab. Ioſ. 11. Lat. iurgium, vel indumentum vel menſura eius.

madytus, vrbs Helleſponti: Gentile, Madytius, vel Madyteus. Steph.

mæa, vrbs Helleſponti: Gentile, Meates. Step.

mæander, fluuius Aſiæ clariſſimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, plurimiſque affuſus oppidis & repletus fluminibus crebris, ita ſinuoſus redditur flexibus, vt ſæpe ad fontem credatur reuerti. Apamenam primum peruegatur regionem, mox Eumenaticam, ac deinde Bargylieticos campos, & Cariam alluit, omneſq; eos agros fertiliſſimo rigans limo, ad decimum à Mileto ſtadium illabitur in mare. Plin. lib. 5 c. 29. Vnde obliquitates omnes, Mæandros veteres appellarunt, vt cùm res agitur non ſimpliciter, ſed variis & obliquis conſiliis, ſumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui ſinuoſus ac flexuoſus labitur, vnde & nomen habere videtur quaſi oberret, quærens hominum conſortia, more Mæandri illud fieri dicitur, quod tortuosè flexuoſeque ſit. Hinc poetæ fingunt Oceani & Terræ filium fuiſſe, & Cyaneen Nympham genuiſſe, quam poſtea Miletus Solis filius compreſſit, & ex ea Caunum & Byblidem ſuſcepit.

mæandrus, quæ & Meandropolis, Magneſiæ vrbs. Stephan. Cariæ oppidum. Eſt etiam Indiæ extra Gangem mons. Ptol.

mæandria, Epiri oppidum, Plin. *Alandriana*. Pineto.

meatæ, Scotiæ populi apud Dionem in Seuero, iuxta eum murum, qui inſulas in duas partes diuidit: horum regio *Laudonia* vocatur à Lhuydo. Pictice gentis fuiſſe credit Buchananus *Northumberland* Camdeno.

mæcia, Caſtri nomen in Italia, à quo Mæcia tribus Sex. Pompeius.

mædi, Thraciæ populi vicini Macedonibus qui quoque Mædobithyni vocantur. Scribuntur cum æ diphthongo vt differant à Medis populis Aſiæ. Tamen Medos & Medicam regionem ſine diphthongo ſcribit Strabo & Liui. libri 26. eorúmque caput & arcem *Iamphorinam* appellant Mædica regio eſt. Ptolem. & in Pantalra vrbs. Hinc præfectura Mædica Thraciæ vicina Peoniæ. Apud Ariſtotelem de mirabilibus, & lib 9. hiſtoriarum. Hæc regio etiam per ε ſcribitur μαιδικὴ, vide Steph.

mænades, eædem quæ Bacchæ, hoc eſt, mulieres inſanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes, dicta à verbo Græco μαίνεσθαι, quod ſignificat inſanire.

mænalus ſiue Menala, orum, Arcadiæ mons altiſſimus, Pani conſecratus, & panis refertus: ita dictus à Mænalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiaſtes Theocriti. Hinc Mænalius, a, um, id eſt:

id eſt, Arcadius. Eſt & nomen vrbis Arcadiæ Steph.

Mænalia, vrbs Galatiæ. Steph.

Mænatia, inſula Balearici maris, è regione Palmæ vrbis, Plinius. Item inſula iuxta Corſicā.

Mænius, Cos. Roman. anno ab vrbe condita CCCXXX. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus eorum roſtra nauium ærata in foro poſuit, appellariſque forum Roſtra cœpit. Liuius 8. ab vrbe. Plinius libro trigeſimo quarto, capite quinto. Dicitur etiam Menias.

Mænius, decoctor item quidam fuit, & luxurioſus, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio & domo vendita columnam tantùm exceperat, vnde ſpectaret gladiatores, quæ propterea Mæniana dicta eſt.

Mænobora, vrbs Maſtienorum: Gentile, Mænoboreus, Steph. qui alibi Maſtianos ad Herculis columnas habitare ſcribit.

Mænoles, dictus eſt Dionyſius, quod Latinè totum furentem ſignificat, cui Bacchæ Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, ſacro furore initiantur, Euan Euan clamantes: quæ vox aſpirata ſecundùm exquiſitam Hebræorum linguam, fœminei ſexus ſerpentem ſignificat, Cæl. Rhodig.

Mænomena, ſunt Ptolemeo montes in Sardinia inſula: à Liuio & Floro *Inſani* appellantur, *Canelle* Ortelio.

Mæon. Vide Mæonia.

Mæonia regio minoris Aſiæ, poſtea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Minæ, meridiana parte Cariam amplectens, ad Occaſum ſupra Ioniam excurrens ita dicta à Mæone fluuio, vt Stephano placet. Hāc Strab. li. κατακεκαυμένην χώραν hoc eſt, exuſtam regionem vocat, eamque arboribus prorſus carere tradit, præter vitem, vini iucundiſſimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam eſſe, petroſam, & nigram, adustionis quandam ſimilitudinem retinentem. Imminet autem Mæoniæ Tmoli montis rupes altiſſima, ex qua Pactolus fluuius deſluit, aureas trahens arenas: vnde & Chryſorrhoas dicitur. Hinc Mæonius, a, um. Virgil. lib. 4. Georg.

—cape Mæonij carcheſia Bacchi.

Mæonij, Tuſciæ populi. Sil. lib. 4.

Mæonis, Gentile, fœmininum, à Mæonia deductum, quo Poetæ vtuntur pro Arachne, puella Lydia. Ouid. 6. Metamorph.

Mæonius, dictus eſt Bacchus à Mæonia minoris Aſiæ regione, in qua nullę ſunt arbores pręter vitem. Virg. lib. 4. Georg.

——cape Mæonij carcheſia Bacchi.

Mæonys, fluuius qui circa Achaïda fluit. Stephanus.

Mæotæ, populi ad Mæotidem paludem. *Tartari*. Nigro dicuntur. Omnes populos hanc paludem adhabitantes, vno nomine Mæoticos appellari tradit Mela. Vide Scythæ.

Mæotis, Palus Scythica, in regione Septentrionali iuxta Phaſidis oſtium, Cimmerio Boſphoro à Ponto Euxino diſcreta, hyeme congelaſcens, Tanaim, alióſque innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui Mæotæ appellantur. Lucan. lib. 3.

Quáque fretum torrens Mæotidos egerit vndas.

Inde fit adiectiuum, Mæoticus, tica, ticum. Virgil. 6. Æneid.

—iam nunc Caſpia regna

Reſponſis horrent diuûm, & Mæotica regna.

Aliqui Tauricam inſulam (vel potius peninſulam) Mæotim vocarunt. Stephan. Hinc piſces Mæotidea, ſeu Mæotici dicti, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel, vt Stephan. putat, ſuæ ſpeciei tantùm: & Mæotica mella, apud Plinium. Ouidius lib. 3. Triſt. eleg. 12. primam corripit.

——annóque peracto

Longior, antiquis viſa Mæotis hyemis.

Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet. vulgò, *Mar delle Sabacche*. Ab Italis *Mar della Tana, & Mar Bianco*: à Scythis olim *Temerinda*, id eſt maris finis, mater maris, vt tradit Plin. Dionyſ. Alex hodie *Carpaluc*.

Mæpa, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Mæpha, Metropolis Arabiæ felicis. Ptolem.

Mæra, canis quidam dictus eſt Orionis, vt Poetæ narrant: propriè tamen eo nomine capra ſignificatur λευκομέλαινα, id eſt ex albo nigricans, Cælius lib. 17. cap. 18.

Mæſia. Vide Mœſia.

Mæſia ſylua, huius Liuius & Plin. meminit. hodie *Boſco di Baccano* dicitur, vt Annius & Leander tradunt. Territorij Romani, in Tuſcia eſt, Nomen habet à Mæſio oppido.

Mæſius mons, Myſiæ in Aſia propria eſt, *Olympus* propriè dicitur, Plinio teſte. *Myſius* habet Mela, qui dicit eum ſic ab incolis vocari. priùs *Saturni* collem vocatum ſcribit Iſacius in Lycophronem.

Mæſolia, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Mærona, Perſidis vrbs Ptolem.

Mætoniū, Sarmatiæ Europææ oppidum. Ptol.

Mæſon, quidam hiſtrio comœdiarum Megarenſis: à quo natum Prouerb. Mæſonica dicteria.

Magala, i. ſemita, vel circulus, aut rotunditas, ſiue currus, vel paluſtrum, aut vitula, nomen loci. 1. Reg. 17. 20.

Magalonenſium ciuitatem in prouincia Narbonenſi 1. habet libr. Notit. Montiſpeſſulani epiſcopalis olim Sedes, nunc domus tantùm cum templo in mediis ſtagnis.

Magaris, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Magarſus, maximus collis in Cilicia iuxta Mallum: Inde Magarſius & Magarſia Minerua, cuius illic templum eſt. Steph.

Magdalena, mulieris nomen, Matt.28 Luc.8.

Magdalgad, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ.15. Lat. turris felix, aut accincta magnitudo felicitatis, vel magnitudo accincta.

Magdalel, ciuitas in tribu Nephtali. Ioſ. 10. Lat. turris ſiue magnitudo Dei.

Magdalon, vrbs Ægypti Ier. 44. Exod. 14. Nu. 33. Lat. turris, vel magnitudo.

Magdiel, ciuitas Idumæorum principum. Gen. 36. 1. Paral. 1. Lat. annuntians, vel euangelizans Deum. ſiue pomū Dei, id eſt fructus electus Dei.

Magdeburgum, olim Parthenopolis à Venere Parthenia, quæ ibi colebatur, ſic dicta. primaria eſt, vrbs Saxoniæ, ſita ad Albim fluuium Veneris ſimulachrum in curru ſtantis, cum tribus Gratiis, hîc colebatur, vnde nomen natum eſt, vt Parthenopolis, id eſt, puellarum vrbs diceretur, quod & Magdeburg vox Germanica ſonat, à Ptolemæo Mœſuium appellata lib.2. F. Irenicus.

Magdolus, Ægypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur Magdolitæ.

Magedan. Mat. 15 in Græco Magdala, ciuitas in littore ſtagni Genezareth, ſiue maris Galilææ. Hieronymus hanc regionem vocari Macedan, contra Ietaſan ſcribit in locis Heb. A quibuſdam dicitur & Dalmanutha regio & Magdalum, ſita inter lacum Genezar & Thabor Lat. turris, vel magnitudo.

Mageddo ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ.17. quā reparauit Salom. 3 Reg.9. 2 Par.7. Locus in quo occiſus eſt Ioſias. 4. Reg 23. Lat. annuntiatio, vel Euangelizatio, aut pomum ſiue fructus electus.

Magella, Siciliæ vrbs. Liu hodie *Mangellino.*

Magelli, Liguriæ populi. Plin.

Mageth, ciuitas Galaad 1. Machab. 5.

Magetrobia, locus in Celtis, in quo Ariouiſtus Germanorum rex copias Gallorum prælio vicit, non longè à paludibus Rheno fluuio proximus, Gallicè *Trauls* Vrgenereo *Montbelliard*, vt ſcribit in annotationibus quas Cæſaris commentariis à ſe Gallica lingua factis adiecit, ſed in caſtigationibus exemplaribus. *Amagetrobia* habetur. vide Bouillum in ſuo de linguarum vulgarium differentia libello.

Magi populi circa mediam. Steph.

Magia, Fons Siciliæ in agro Syracuſano.

Magia, Steph. vrbs Illyriæ, Gentile, Magiates, vel Magianus.

Magia, Carmaniæ vrbs. Ptolem.

Magina, Pannoniæ vel Norici oppidum. lib. Notit.

Magindana, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Magiouintum, vel Magintum, Angliæ vrbs, Antonino *Aſcheuvel*, Camdeno.

Magiſtrica, regio Tauriſcorum iuxta Alpes Incolæ Magiſtrices, vicini Germanis.

Magiſtus, Elidis vrbs in Peloponneſo. Herod.

Magitæ, Arabiæ fœlicis populi. Ptol.

Magius præfectus Piſonis, in quem Gallus productus reſtis, quum innumerabilem pecuniam Magio datam dixiſſet, idque Scaurus tenuitate Magij redargueret tum Gallus, Erras, inquit, Scaure: Ego enim Magium non conſeruaſſe dico, ſed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem abſtuliſſe. Cicero de Orat. 2.

Maglana, Britanniæ inſulæ oppidum lib. Notit. *Maclenith*. Camdeno.

Magna, inſula Lybica, quæ Libyum lingua σεμαλη, i. Magna vocatur: Gētile, Magnites. Steph.

Magna Græcia, vide Iapygia & Italia.

Magnata, vrbs Hyberniæ, à qua Magnatæ populi vocati ſunt.

Magnentius, imperator Auguſtæ à militibus ſalutatus eſt, electúſque anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem conuerſus Deſiderium fratrem vulnerauit arrepto gladio: pòſt quoſdam amicos interfecit: tandem ſe gladio confodit. anno 112. imperij ſui. Eutro. Tripart. hiſt. lib. 5. c. 10.

Magnes, Athenienſis comicus antiquæ comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, vicit duabus.

Magnes, Smyrnæus puer, præ cæteris mortalibus formoſus. poetica inſuper & muſica ornatus, corona inſignis aurea, ac habitu molliore indutus ciuitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiuſmodi peroſi, capta occaſione comam eius inciderunt, veſtem, ornatúmque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magneſios bellum mouit: quibus tandem ſuperatis reuertens, Sardibus Panegyricum celebrauit magnificentiſſimum. Suidas.

Magneſia Macedoniæ regio Theſſaliæ annexa Plin. li 4. c 9. apud Ptol. *Ptoriam & Pelaſgiam* comprehendit.

Magneſia, Ioniæ oppidum ad Mæandrum fluuium diſtans ab Epheſo (ſicut ſcribit Plin. libr. 5. c.29. xvi. M. paſſuum, circa quam L. Scipio Aſiaticus Antiochum regem magna clade affecit. Lucan. lib. 6.

Et Magnetes equis Minyæ gens cognita remis. Item fœmininum Magneſſa Horat. lib. 3. Carm. Ode 7.

Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinēs, &c. antea *Theſſaloce & Androlitia* nominata fuit, vt Plin. refert. Hanc Liuius Magneſiam ad Mæandrum vocat, eſt enim alia hoc tractu, quam idem Liu ad Sipylum cognominat, vtraq; Ptol. nota.

Magneſia, Macedoniæ promontorium ad ſinum Thermaicum Ptolemæo. *Cabo Verlich* Sophiſ-

Sophiano, S. *Georgio* autem Bordonio.

magnes, pater Glaphyræ conditoris Glaphyrarum vrbis Theſſaliæ. Steph.

magnum promontorium. Ptolem. Mauritanię Cæſarienſis eſt. Item, magnum promontorium, vlterius facto in Luſitania, Pomponio & Plinio, c[illegible] & Vlyſſiponenſe nominatur. Magnum promontorium etiam Siciliæ apud Ptol. & apud eundem magnum oſtium. Gangis fluminis, magnum littus Arabiæ fœlicis, & aliud Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum. Ptolem.

magnus, Olai filius Danorum rex, Polyb. li. 8.

magnus, conſul, collega Apollonij, anno ab vrbe 1213.

magnus portus, apud Ptol. lib. 2. c. 3. Britanniæ locus, vel portus Hannonis, vbi ciuitas *Sondthampton*, Item Libyæ interioris vrbs, apud eundem *Serom porto*. Caſtaldo.

mago, authoris nomen, Plin. lib. 17. cap. 10. & libro 1. capite 3. Item Varr. libr. 1. de re Ruſtica, cap. 1. Magones plures fuiſſe conſtat. Primus omnium rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum CXX. nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægrè ferens Italiam ab externis inuadi, cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliaque remiſſa. Duos moriens filios reliquit Aſdrubalem & Annibalem. Mago, Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus, ab Annibale liberatur. Liuius quoque libr. 30. ſcribit Magonem Annibalis fratrem, in agro Inſubrium vulneratum, cùm in Africam per legatos euocatus nauigaret, apud Corſicam obijſſe, Mago alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpania, Romámque per Lælium mittitur. Mago denique Afer qui de re Ruſtica ſcripſit. de quo Columella libr. 1. ſic ait, Veruntamen Carthaginienſium Magonem vel ruſticationis parentem veneremur. Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem conuerſa ſunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quem Virgil. in Georg. ſcribit imitatum.

mago, oppidum in minoribus Balearibus. Pomp. in fine. lib. 2. *Mahon* hodie.

magoa, Perſidis oppidum circa Suſianam. Pli.

magog, filius Iapheth Gen. 10. à quo Scythæ genus ducunt, qui primùm Magogi dicti ſunt. Apocal. 20. Lat. tegens, aut regulans, vel tabefactus, vel liquefactus.

magron, locus in extremo Gabaad contra Machmas. Iſa. 10. Lat. timor, ſiue horreum aut de guttere.

magon, Indiæ fluuius in Gangem effluens. Arrian.

magontiacum, Tacito & Ammiano, *Magoncia*, Eutropio. *Mogontia* recentioribus ſcriptoribus; *Mocontiacum* Ptolemæo, Germaniæ vrbis Archiepiſcopalis, ad Rhenum. Vide Moguntia. Galli *Mayence* appellãt, incolis verò, *Mentz* eſt.

maguda, Meſopotamiæ vrbs, apud Ptol.

magulaba, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

magura, Libyæ interioris oppidum.

maguſa, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

Maguſtana, maioris Armeniæ vrbs. Ptol.

maguſum, Arabiæ fœlicis oppidum. Plin.

Magus, Samois filius, apud Celtas regnauit, à quo illis oppida plurima ſunt poſita. Beroſ.

mahalath, vxor Roboam. 2. Par. 11. Lat. chorus, ſiue infirmitas, aut Syriacè, venia.

mahalon, filius Elimelech, Bethlehemitæ, Ruth. 1. Lat. idem ſignificat quod Mahalath.

mahanaim, nomen loci, in quo obuiam facti ſunt Angeli patri noſtro Iacob, ab ipſo propterea impoſitum, quòd duas turmas vidiſſet in eo loco, ſuam & Angelorum, Geneſ. 32. Lat. caſtra, turmæ.

maharai, nomen viri, 2. Reg. 32. 2. Par. 11. Lat. accelerans, ſiue dotatio, aut montanus, vel de monte meo.

mahath, filius Amaſai filij Elcana. 1. Par. 6. 2. Par. 29. & 31. Lat. abſtergens, aut delens, ſiue confringens, aut formidans, vel Syriacè percuſſio.

mahaxioth, nomen viri, 1. Par. 23. Lat. videns ſignum, aut videns literam.

maheleth, tertia vxor Eſau, filia Iſmaelis, Geneſ. 28 Lat. chorus, vel cithara, aut infirmitas, vel Syriacè venia.

mahida, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. ænigma, aut acumen, vel radens, ſiue abſtergens manum, aut Syriacè percuſſa manus.

mahir, filius Caleb, patris Sur. 1. Par. 4. Lat. pretium.

mahol. nomen viri, 3. Reg. 4. idem ſigni. quod Maheleth.

mahometus Arabs, ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis nouam deſumptam doctrinam introduxit. Blood. lib. 6. Pompo. anno ſalutis 625. Cuius vitam, mores & genus, lege apud Polyd. Virg. lib. 7. de rer. inuent.

mahometes, Turcarum v. imperator, anno ſalutis 1398.

mahometes, Amuratis filius, Turcarum imperator IX. imperauit annis XXX. anno ſalutis 1449. Conſtantinopolim vi cepit & expugnauit. Conſtantini Palæologi imperatoris caput per ludibrium pilo affixum & in vrbe circumgeſtatum fuit. Is Mahometes ad Bellogradum, vel, vt alij Taurinum oppidum, quod nunc Albam dicunt ad confluentes Sauum Danubiúmque ſitum, à paucis Chriſtianis fugatus, cæſúſque caſtris exutus eſt. Plat. Hic præter Conſtantinopolitanum & Trapezuntium imperia, quæ ſubuertit, regna duodecim Chri-

ſtianis ademit, ducentas vrbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris maioribus geſſit. Capham Ponticam vrbem expugnauit. Rhodum fruſtrà tentauit, Italiæ, capto Hydrunte, arma intulit. Egnat.lib.3.anno ſalutis 1463.

Mahumites, nomen viri, 1. Par. 11. Lat. nuntians, vel delens, aut radens medullæ.

Maia, Atlantis filia ex Pleione Nympha, ex qua Iupiter Mercurium ſuſcepit, Virgil. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater eſt quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
Vt Maiã (auditis ſi quicquã credimus) Atlas,
Idem Atlas generat, cœliſque ſydera fulcit.

Horatius in Odis.

Mercuri facunde nepos Atlantis.

nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe. Significat & obſtetricem, vt ait Suidas in Socratis vita. Eſt & dea, Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant.

Maia, Helleſponti vrbs. Steph.

Maiani, ſeu potius Margiani Aſię populi, quorum regionem Parthis olim occupauerunt vt ſcribit Trogus Pomp.lib.41.

Maieſtas, dea, Honoris & Reuerentiæ filia. Ouidius:

Donec Honor, placidóque decens Reuerentia vultu.
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſacra Maieſtas quæ mundum temperat omnem.
Quáque die partu eſt edita, magna fuit,
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo
Aurea purpureo conſpi unda ſinu.

Maimin, nomen viri, 1. Par. 24. Lat dexter, aut aquas præparans.

Maiocarrium, Meſopotamiæ vrbs, lib. Notit.

Maiorianus Conſtantino & Rufo Coſſ. anno V. C. MCCX. fit Magiſter militiæ pridie Calenda Martias. Exempto nõ multo poſt rebus humanis Martiano imperatore, quum & Auitus in Italia deceſſiſſet, apud Rauennam inuadit imperium Quod quum prope quatuor annos tenuiſſet. Derthonæ iuxta Hyram fluuium fraude Richimeris patricij cęſus eſt anno 2 4. Procopius Maiorinum appellat, & de eius virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandalici Sed & Sidonius Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. Vide Carolum Sigonium de Imperio Occident. & Onuphrium Panuinium.

Maiorica inſula.

Mais, Indiæ fluuius inter Gangem & Indum. Arrian.

Maittanonium, Galliæ vrbs inter forum Iulium & Aquas Sextias Antonin.

Maius, menſis à maioribus dictus eſt quia, vt inquit Macrob. maioribus conſecratus erat, quorum conſilio Reſpub. gerebatur, ſicut Iunius à Iunioribus, qui tum armis gerebant. Poſtquàm enim Romulus populum Romanum in maiores minoréſque diuiſit, vt altera pars conſilio, armis altera Rempublicam tueretur, in honorem vtriuſq; partis hunc Maium, ſequentem Iunium vocauit. Ouid.

Hinc ſua Maiores tribuêre vocabula Maio:
Iunius à Iuuenum numine dictus adeſt.

Sunt qui Maium à maieſtate dea nominatum velint, quòd flamen Vulcanalis Calendis Maij huic deæ rem diuinam facit. Alij à Maia Mercurij matre, propterea quòd hoc menſe mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

Malacha, vel Malacath, Libyæ interioris oppidum. Ptol.

Malacha, ſeu Malaga, ciuitas in Hiſpania Bætica Martianus li.2. [illegible] Artemidori. Plinius lib.5.cap 2. ſic ait. Siga oppidum ex aduerſo Malachæ in Hiſpania ſitæ. Syphacis regia fuit & illius mentionem lib. 3. c. 1. vt & Pomp lib 1. Gentile, Malacitanus. Steph. Hæc vrbs celeberrima eſt ſitu, emporio, rerúmque omnium & neceſſitati & voluptati deſeruientium copia. Hiſpaniarum rex armamentarium hic habet inſtructiſſimum, ex quo perpetuum præſidium in ſuis Africæ oppidis ſuſtentat atque communit. A Phœnicibus conſtructam eſſe anno ante Chriſti aduentum M CCC. XL. aſſerit Fr. Tarapha.

Malachias, nomen prophetæ. Mal.1. Lat. Angelus ſiue nuncius meus.

Malachus, poeta Syracuſanus, qui nunquam melius aut doctius ſcribebat carmine, quàm cùm ira percitus ad carmen accedebat.

Malacia, ciuitas, quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum fœmineum incidiſſet, eóque nomine erubeſceret, deſerta patria condidit, & ex re Malaciam dixit. Vide Cæl. lib. 6. c. 1.

Malæa, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

Malæi colon, Ptolemæo aureæ Cherſoneſi promontorium *Malaca*, Varrerio.

Malalai, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. circuncifio, vel locutio mea.

Malaleel, filius Cainan: Gen. 5. Luc. 3, Lat. laudans Deum, vel illuminatio Dei.

Malanius, Steph Oenothriorum vrbs mediterranea. *Malda* hodie eſt Barrio.

Malaſar, nomen viri. Daniel 1. Hebr. Melſar, i Circuncifio anguſtiæ vel vinculi, ſiue diſpenſator.

Malateſta, Pandulfi filius, Piſaurienſis, Senator Romanus à pontifice Benedicto datus eſt, anno ſalutis 1392.

Malea

malceca Hiſpaniæ oppidum inter Cordubam & Emeritam. Antonin.

malchus, nomen illius, cui Petrus auriculam abſcidit. Ioan. 18.

malchus hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino vſque ad Anaſtaſium. Suidas.

malcoæ, Libyæ interioris populi, Ptol.

malcolmus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1154.

malconſeglio, Vide Scordana.

malea, Leſbi promontorium, è regione Mitylenes. Thucyd. mons item Taprobanæ apud Ptolemæum.

malea, ſiue Malia, promontorium Laconiæ per 50. millia paſſuum in mare protenſum, aduerſiſq; ventorum flatibus nauigationem reddens periculoſam: vnde factus eſt locus prouerbio, cùm ad Maliam deflexeris, domeſticos obliuiſcere. Virg. lib. 5.

Ioniòque mari, Maleæque ſequacibus vndis.

Stat. lib. 7. Thebaid.

—*Rauca circumſonat ira Maleæ.*

Dicta Malea à Marco Argiuorum rege, qui in ea Templum pulchrum conſtruxit, quod Maleaticum appellauit. Maleum Plinio. *Cabo Malio* vocat Sophianus. Hinc *Maleus* ſinus, qui & *Aureus* à latronibus vocabatur, inquit Florus lib. 3. cap. 6. Malea promontorium, ſcribit Iſacius in Lycophronem à forma vocatur *Aſini maxilla* Ptolemæo tamen duo diuerſa loca ſunt, in quorum medio *Boa* ab eo deſcribuntur.

malecena, Armeniæ minoris vrbs. Antonino.

malena, Atarnitidis regionis locus, Herodot.

maleos, ex Ebudibus inſulis vna. Ptol. hodie *Mula*. Emporium etiam Æthiopiæ, in Apulite ſinu. eidem.

malethubalus, Mauritaniæ Cæſarienſis mons. Ptol.

maleuentum, Campaniæ vrbs, quam nunc teſte Perotto, boni ominis cauſa Beneuentum dicimus. Plin. li. 3. c. 10.

maleus, Indiæ mons in quo quindecim tantum diebus Helice conſpicitur, vt teſtis eſt Martianus. Idem eſt Solinus, qui hunc iuxta Palibothram ſtatuit: in quo hyeme in ſeptentriones vmbræ, in Auſtrum æſtate cadunt. In Oretum gente cum deſcribit Plinius lib. 2. c. 73. ſed lib. 6. cap. 19. apud Monedes & Suaros eſſe dicit, non procul à Palibotris.

maliaca Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol. li. 2. c. 6. Vulgò *Malgrado*.

maliacus ſinus, Locrorum Epicnemidiorum eſt è regione Eubœæ, in quem Sperchius fluuius influit, Ptol. Ita dictus à Malieo oppido, cuius meminit Steph. *Lamiacus*, apud Lauſaniam vocatur. *Melieus* à Thucydide dicitur libro 8. *Golfo de Ziton* hodie dicitur Sophiano, *Volo* Theueto tamen dicitur.

maliane, Arachoſiæ oppidum. Ptol.

malias, Hiſpaniæ oppidulum. Appian.

maliattha, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptol.

maliba, Indiæ vrbs extra Gangem. Ptol.

malichis, Antipatrum veneno necauit, anno ab vrbe 711.

Μαλιεύς: Stephano, vrbs dicta à Malo filio Amphictyonis, aut Amyri Bœoti. Hinc ſinus maliacus: Gentile, Malieus, & Maleates quod etiam à malea promontorium Laconiæ deriuatur. Steph.

malij, populi circa Meſopotamiam, Stra. li 16.

malimnus, Siciliæ mons, malis, hoc eſt, pomis refertus. Theocritus, vel vt habet eius ſcholiaſtes, locus paluſtris non procul à Crotone.

malippala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

mallaba, Arabiæ fœlicis vrbs, apud Ptol.

mallada, vrbs Perſica: Gentile, Malladenus. Steph.

mallæta, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

malli, populi Indiæ, ex illis, qui cum Deriade Baccho reſtituerunt. Stephan. per vnicum l ſcribit.

mallois, entis, Apollo Leſbius: & Malois, locus in quo templum Apollinis Leſbij ἀπὸ τῶ μήλου τῆς μαντοῦς. Steph. per vnicum l ſcribit.

mallophoros, Cereris eſt cognomentum in Megaride, quod ab iis videtur impoſitum, qui mortalium primi oues connutrire cœperint. Siquidem lanam dicunt Græci μαλλὸν, ex quo & Idem μαλλωτὴν vocarunt Cæl. li. 25. c. 1.

mallos, Giliciæ oppidum clariſſimum à Mallo conditore ita dictum, ita vt ex Callimachi ſententia refert Stephan. Lucan. lib. 3.

Mallos & extremæ reſonant nonalibus Ægæ.

Item Arcadiæ fluuius. Pauſan. & Æthiopiæ ſub Ægypto. vrbs Plin.

mallotæ, nomen populi, 2. Macch. 4.

mallotes, à populis Indiæ Mallis, Ariſtoph.

mallotes. vide Malli.

malloch, filius Azabiæ, filij Amaziæ, 1. Par. 6. Lat. regnans, aut conſulens.

malſane, vrbs fœlicis Arabiæ: Gentile, Malſanites. Steph.

malta, vide Melita.

maltanus Tuſciæ portus. Anton.

maltecoræ, Indiæ gens Plin.

malthace, inſula haud procul à Corcyra. Plinius.

malua, fluuius Africæ ex Atlante oriens Pomponio. *Mululo* à Caſtaldo nominatur.

malus, vide Maliæ.

mallus, mons eſt in ea parte Indiæ, quæ eſt intra Gangem, à quo vicini populi malli appellantur, Plin li. 6. c. 17.

malys, vide Mempricus.

mama, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

mamala. Arabiæ fœlicis vicus. Ptol.

mamarciua, vrbs Auſoniæ, Gentile, Mamarcineus. Steph.

mamaus, fluuius eſt Peloponneſi, in tractu Triphiliaco, non procul à Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Strab.li.8.

mamblia, oppidum Æthiopię, ab ea parte qua Africam ſpectat. Plin.li.9.c.26.

mambre, ciuitas Gen.13. quę Hebron & Arbee dicitur. Gen.23 & 3. Sunt tamen qui dicunt locum eſſe in Hebron, dictum in quercub. procul ſex ſtadiis ab Hebrone. Frater Eſchol & Aner. Gen.14. Hebr Mamre. Lat. rebellis, aut amarans, vel commutans, vel permutans.

mambres, vnus ex illis qui Moſi reſtiterunt, 2. Tim.3. Grecè Iambres.

mambuta, Meſopotamię oppidum. Ptol.

mamelus, XVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX.

mamercus, prçſul Viennenſis, qui, teſte Ptolemęo Lucenſi, anno CCCCLIII ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes vocant, ob frequentes terrę motus, quibus ea regio infeſtabatur. Volat.

mamers, lingua Oſcorum dictus eſt Mars, ad iectione ſyllabę, qui & Mauors etiã appellatur.

mamercus, prænomen Obſcum, ab eo quòd hi Martem Mamertem appellant. Apud Liuium Mamercus Æmilius dictator, ex gente Mamerca. Quidam dicunt Æmiliam gentem à Mamereo appellatam, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit Æmylio.

mamerthes Corinthius, filium fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam vbi Siſapo factum reſciuit, eum membratim diſcerpſit Ouid. in Ibin.

mamertina, quæ & Meſſana, nomen vrbis.

mamertinus, conſul, collega Neuitæ, anno ab vrbe 1115.

mamertini, populi Campani. Hi cùm Meſſanam colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potiùs quàm Meſſanenſes ſunt vocati: & cùm ager eorum vini feraciſſimus ſit, Mamertinum vinum, non Meſſanenſe appellatum eſt *Mart.*

Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta
Si detur quoduis nomen habere poteſt.

Dicti à ciuitate Mamertina, quæ à Lacedæmoniis ſubuerſa fuit, quod Meſſanij 50. Virgines Lacedæmonas violare tentaſſent, & non conſentientes eas occidiſſent, Plin. lib. 14 c.6. De Mamertinis & Mamertina ciuitate, Cic. in Verrem, Act.2. & 3. de Oratore.

mamertinum fretum, inter Siciliam & Italiam. hodie *Farro di Meſſina* Benjamin *Lenid* vocat. Siciliæ fretum appellat Plinius lib.19.c.1. hoc fretum Thucydides lib.4. *Charybdim* nominat, partem pro toto accipiens. A Pauſania deſcribitur in Eliacis.

mamertium, Steph. vrbs Italiæ.

mamillam, in Chronicis appellari eam Miſniæ vrbem, quam vulgò *Coitz* vocant, ſcribit Fabricius in ſuis itinerariis.

mamitus, XIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX. Is rurſus milites exercuit, & aſſuefecit laboribus & interpoſitis deliciis, vngueutis & appobalſamis, militiam & pugnas exequebatur, cœpitq; formidini eſſe Syris & Ægyptiis. Beroſus.

mamius Papyrius, rex Sacrorum, anno ab vrbe 245.

mammacuthus, vir quidã fuit, ſola illuſtris fatuitate, ſicut & quidam M. litides. Cæl. li. 17. c.4.

mammæus pons, à Mammæa matre Seueri ſic dictus, ſuper Anienem fluuium. hodie, *Ponte Mammolo.*

mammeanæ, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexandro Seuero inſtituti. Lam. prid. anno ab vrbe 984.

mammida, Perſiæ vrbs apud Ptol.

mammilla, nomen mulieris, Telegoni filiæ, à qua Mammillorum familia eſt vocata.

mammiſæa, Syriæ quædam Tetrarchia. Plin.

mampſarus, Africæ propriæ mons. Ptol.

mamuchan dux Perſarum. Eſther.1. Lat. paratus, vel certus, aut depauperatus, ſiue percuſſus.

mamuda Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

mãmuga, Syriæ vrbs. Ptolem. hodie *Mabuga* Maſio.

mamurius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilia confecit ad ſimilitudinem eius, quod è cœlo deciderat. De hoc ſic ſcribit Feſtus Mamurij Veturij nomen frequenter in cantibus Romani frequẽtabant hac de cauſa: Numa Pompilio regnante è cœlo cecidiſſe fertur ancile, id eſt, ſcutum breue: quod ideò ſic appellatum eſt, quia ex vtroque latere erat reciſum, vt ſummum infimúmque eius latus medio pateret, vnaq; edita vox eſt, omnium potentiſſimam fore ciuitatẽ quandiu id in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura, quibus id miſceretur ne internoſci cœleſte poſſet. Probatum opus eſt Mamurij Veturij, qui præmij loco petiit, vt ſuum nomen Salij inter carmina canerent. Hæc ille Ouid. 3. Faſt.

Inter ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſoluunt, Mamuriumq́; vocant.

mamurra, Formiis natus eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cælio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtauit. Hic eſt qui Epigrammate, Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plinius, Mamurra alter ante hunc apud Oſcos natus tempore Numæ, ancilia, pleraque Deorum ſigna ex ære compoſuit. Huius etiam meminit Ouid. in Faſt.

mar-

Marmurræ, ſenatoria familia erat Romæ.

Manzanan, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol. hodie *Miliana* Marmolio.

Manęthus, Ægyptius fuit ex Dioſpoli vrbe ortus, qui de Phyſiologia & Aſtrologia iudiciaria carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine Mendeſius ſacerdos apud Ægyptios, vtriuſque meminit. Suid.

Manahath, filius Sobar, filij Seir. Gen. 36. 1. Par 1. Eſt & regionis nomen, 1. Par. 8. Lat. requies, aut munus, ſiue præparata formido, vel confractio, aut numerus ſtuporis: vel præparata deſcenſio aut numerus deſcendens.

Manahem, filius Gaddi 4. Reg 15. Lat cõſolator aut ductor eorum, ſiue pręparatio caloris, aut munus incenſum, vel numerans calefactionem.

Manaim, ciuitas quæ eſt terminus tribus Gad, in regione Galaaditide. Leuitis & confugio conceſſa. Ioſ. 13. & 21. 1. Paral. 6. Lat. caſtra.

Manaim, amnis circa Gedroſiam. Plin.

Manaita, Armeniæ regio eiuſdem nominis idolo conſecrata. Dion.

Manalis lapis, oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manant, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocabant petram quandam, quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam ſiccitatem in vrbem pertraherent, ſequebatur ſtatim pluuia: cúmque quòd aquas manaret, Manalem lapidem dixêre. Feſtus.

Manapia, Hyberniæ vrbs Ptol. hodie *Vuaterford*. Incolæ Manapij, eidem.

Manaricium, Anton. *Manrica*, Simleto, Hollandiæ vicus eſt, Traiectenſis diœceſis.

Manarmanis, Germaniæ portus poſt Rheni oſtia. Ptol. hodie *Marna*, Friſiæ pars longo tractu procurrens verſus anguſtias Scolbachi. Orte. Pirchaymerus credit *Campen* eſſe. Becanus mauult *Harlingen* aut locum vicinum.

Manaſſe, ſiue Manaſſes, filius primogenitus. Ioſeph. Gen. 41. Pater Eſriel 1. Par. 7. Filius Ezechiæ regis Iuda, filij Achaz, 4 Reg 21. 1. Paral. 3. Lat. oblitus, aut obliuio.

Manathat, aliàs *Cathor*, iuxta Antipatridem ad montem Saron, ſic Poſtellus in ſua Syria.

Manates, Italiæ populi in prima regione. Pli.

Mancaleus, XIV. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Manchana, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.

Mancinus, nomen viri, à quo Mancinates pro damnato, quod Mancinus inſignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata eſt.

Mīcuniũ, Britan. vrbs. Ant. hodie *Mancheſtre*.

Manda, Indię intra Gangem fluuius. Ptolem. *Menan*, Mercatori.

Mandaeth, Æthiopię vicus, in Adulico ſinu. Ptol.

Mandagandeni, Troadis populi. Plin.

Mandagara, Indię intra Gangem oppidum. Ptol. *Mangalo* Caſtaldo.

Mandagarſis, Medię oppidum. Ptol. *Maſandram* incolis dici Niger ſcribit.

Mādagreũ, flumẽ apud Scythas Aſiaticos, Pli.

Mandalum, Æthiopiæ lacus circa Azianam promontorium. Plin.

Mādane, Aſtyagis filia quæ ei viſa eſt per quietẽ ſtatum vrinę facere, vt omnẽ ipſius vrbem oppleret, atq; vniverſam Aſiã inundaret. Hęc Cãbyſi nupſit, ex quo genuit Cyrum. Herod. li. 1.

Mandanes, 11. Medorum rex, regnauit an. 50.

Mandani, fuit Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Iouis filij epulum vocari iuſſiſſet, & parenti ampliſſima pręmia, detrectanti verò grauiſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſpondiſſe, nec illum Iouis filium eſſe qui magnę parti terrarum imperaret: nec ſe illius donis promoueri, cui nulla eſſet ſatietas, nec minas pertimeſcere, quòd viuenti India abundè multa eſſet ſuppeditatura: mortem verò tantum abeſſe vt formidaret, vt multis etiam votis eam expeteret, quę ſeſe marcida ſenio carne liberatum, in puriorem melioremq; vitam immutaret. Strab. li. 15.

Mandaræ, pars Cyri Macedonicę. Steph.

Mandarei, Sarmaticæ Aſiaticę populi. Plin.

Mandei, Indię populi ad Gangem. Plin.

Mandela, Pagus eſt in Sabinis, vt authores ſunt Acron & Porphyrion. Horat. 1. Epiſt. 19.

——gelidus Digentia riuus,
Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

Mandepa, Thracię vrbs. Procop.

Mandetrium, Dalmatię vrbs. Plin.

Mandiadini, Indię populi, Arrian.

Mandianitę, Arabię populi. Steph.

Mandonius, dux Hiſpanus & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpania iuuarunt, deinde Scipione ęgrotante, ſeditionem agitauere, in Romanóſque inſurgere cœperunt. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officij memor, tantùm caſtigatos verbis dimiſit. Liuius libro 29.

Mandori, Libyę interioris gens. Ptol.

Mandralæ, Indiæ intra Gãgem populi quorũ ciuitas *Palibotra*. Hos populos videntur Strab. & Plin. *Praſios* vocare: horum enim ſcribunt *Palibotram* vrbem eſſe, indeq; etiam eandem gentẽ *Palibothros* quibuſdam appellari idem tradit Plin.

Mandrẽ & Mandranitę, populi Arabię. Vtũtur autẽ Arabes duobus his typis Gentilium. Steph.

Mandro, naiculatius quiſpiam, qui aſpirante fortuna, tandem factus eſt imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, priſtinæ conditionis non meminerint.

Mandropolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis, Mandropolites, Steph.

mandrueni, circa Margianem populi. Plin. vide Mardyeni.

mandrus fluuius, Plin. circa Sogdianam fortè. Mons item Libyæ interioris & fluuius Indiæ intra Gangem, apud Ptol.

mandubij, Galliæ populi apud Cæſarem & Strabonem: quorum caput Alexia Gallicè, *Le pays d'Aulſois en Bourgongne.*

mandueſſedum, Angliæ oppidum. Ant. *Mancestre*, in Cornabiis, Camdeno.

manduria, Salentinorum oppidum Plinio. *Mandula* Nigro. *Caſal nous* Leandro vocatur.

mandurium, vrbs Apuliæ: Ciuis, Mandurinus Steph. Mandurium ſcribit Leander à Plinio vocari, lacum in Apulia Dauniæ, qui hodie *Andoria* dicitur, quem neque exhauſtis aqnis minui, neque infuſis augeri tradit Liuius, atque Plinius: ſed eum innominatum relinquit. Alex. Andreas hunc hodie *Lago Verſentino* dici ait.

manei, Hiſpaniæ populi, iuxta Bætis fluminis oſtia. Auienus.

manes à quo Manichæi hæretici orti ſunt natione Perſa fuit, ſeruus cuiuſdam viduæ Perſicæ, quæ moriens Manem hæredem inſtituit, eique non ſolùm opes magnas, ſed etiam libros fanaticorum hominum Scythiani & Therebinthi, quorum integram hiſtoriam Epiphanius recitat, reliquit. Ex his libris hauſit fanaticas opiniones, quas poſtea ſparſit. Forte eo tempore ægrotabat filius regis Perſarum. Itaq; ſe in aulam confert Manes medendi artem profitens, ſed quum neceaſſet puerum, aufugit inde in Meſopotamiam, vbi diſcipulos ſibi adiunxit, quibus dogmata ſua tradidit. Inde rurſus à piis Epiſcopis pulſus aufugit, & iuſſu regis Perſarum captus & excoriatus eſt, circa annum Chriſti 280. Sed ſecta ipſius latè poſtea in Arabia, Ægypto & Africa annis ferè ducentis propagata eſt, ac ipſe B. Auguſtinus nouem annos in ſecta Manichæa verſatus eſt, & poſtea erroribus agnitis refutauit Manichæos, ac nominatim Fauſtum Felicem, Fortunatum, Adimantum & alios. Libri extant in ſexto tomo operum Auguſtini. Erant autem hæ Manichæorum opiniones præcipuæ: Fingebant duos eſſe Deos, alterum bonum, authorem rerum bonarum, quem φῶς, id eſt, lucem nominabant. Alterum malum, pari potentia, quem Hylen vocabant, à quo coniugium, imperia & omnia mala orta eſſent. Ideo abſtinebant à coniugio & politica gubernatione, iactitabāt ſe ſuis ritibus conſequi afflatus diuinos. Contendebant filium Dei non aſſumpſiſſe humanam naturam verè, ſed tantùm ſimulatè ſeu putatiuè. Legem Moſis fingebant à malo Deo traditam, ideòque abrogatam eſſe, abſtinebant à carnibus & mactationibus pecudum, denique magna confuſio erat fanaticarum opinionum, quas qui volet legat apud Epiphanium libro ſecundo, tom. 2. & apud Auguſtinum tomo ſexto. Facit & Manis mentionem Euſebius libro 7. c. 27.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem, inquit noxiæ, & dicuntur per antiphraſim. Nam Manum bonum eſt. Alij Manes a manando dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter lunarem & terrenum circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ populi Africæ iuxta Syrtes, manes tantùm Deos putant, per eos deierant; eos, vt oracula conſulunt, precatique quæ volunt vbi tumulis incubuêre, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Pomp. Melæ lib. 1. Manes etiā ad genios duos, quos cum vita ſortimur, authore Seru. retulit Vir. 6. Æn. eo carmin.

Quiſque ſuos patimur Manes. &c.

Nam manes, *δ αἰμονες*, ſunt præſules corporibus humanis attributi qui parentum ſeminibus manauerunt. Inde Summanus, i. ſummus inter Manes dictus eſt Pluto, Verùm Manes, quoniam corporibus eo tempore tribuuntur, quo fit prima conceptio, poſt vitam iiſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur lemures. Cui ſi vitæ potioris adiuti fuerint honeſtate, in Lares domorum vrbiúmq; vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Laruæ perhibentur ac manes. Manes igitur tam boni quàm truces ſunt conſtituti, quos Agathos & Cacodæmones vocant Græci. Antiqui primum à corpore ſeparatum Manem deum vocabant. Apuleius de Socratis dæmonio dicit, manes animi dicuntur melioris meriti, quæ in corpore noſtro Genij dicuntur, corpori renuntiantes. Lemures: cum domus incurſionibus infeſtarent, Laruæ appellabantur: contra, ſi boni fuerint, Lares familiares. Feſtus ait, Manes dij ab auguribus vocabantur, quo per omnia manere credebant, eóſque deos ſuperos atque inferos dicebant. Cic. li. 2. de legibus Deorum manium iura ſancta ſunto.

manes, fluuius, vel potius torrens Locrorum Epicnemidiorū, Tronion præterfluens, interdū tam exiguus, vt tranſeuntis vir tingat pedes: interdum tam latus, vt in bina diffundat iugera. Alio nomine Boagrius appellatur. Vide Str. li. 9.

Maneſium, vrbs Phrygiæ à mane ditiſſimo conditore. Steph.

Manethus Mendes, Ægypti ſacerdos: alter eiuſdem nominis è Dioſpoli Ægypti, ſcripſit phyſiologiam & apoteleſmata verſibus in aſtrologia, id eſt, effectus aſtrorum. Suid.

Manethuſa, vrbs Cretæ inſulæ. Pōp. Mela. li. 2.

Manezardum, Galatiæ oppidum, Anton.

Manfredus, regē Siciliæ ſe appellari, adorari, coronariq; ex ritu & maiorū more curauit. Blō.

man[illegible]ur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

mangon[illegible] inſula ſitu [illegible]ci. Ptol.

mania, niæ, vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin. lib 6. cap. 25. promontorium Lesbi. Pto. Vide Moneda.

Mania, dea, larium mater, cui olim ſacrificabant & maniæ laruæ quædam: quas nutrices pueri minitari ſolent.

maniæna, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

manichæi, vide Manes.

Manilius Octauius, à quo Manilij fluxêre: is Tuſculanorũ dux, & Tarquinij gener fuit ad quẽ ille poſt fugam ſe recepit, eiúſque auxilio Romanis intulit bella. Liu. lib. 1.

C. Manilius Antiochenſis, nobilis mathematicus & poeta. Scripſit primus Latinorum omnium de Aſtronomia carmine ad Auguſtum Cæſarem, malè à quibuſdam Manlius, ab alijs Mallius vocatur. vide Manlius.

Manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos magiſtratus, quorum maiores in Romana rep. magiſtratum non exercuiſſent.

Manimi, Germaniæ populi. Tacit.

maniolæ inſulæ, ex aduerſo Indiæ, extra Gangem, in quibus tradunt nauigia, quæ clauos ferreos habent detineri, vlterius itaque illa non progredi ſinũt, ne quando lapis Herculeus, qui circa ipſas gignitur, illa ſe trahat. Eas tenent Antropophagi, Manioli dicti. Ptol. lib. 7. *Iſlas de Pracel* hodie.

manis, rex Phrygiæ vetuſtiſſimus bonitate ac potentia perinſignis, cuius de nomine Phryges etiam nunc illuſtria admirandáque omnia Manica nuncupant. A quibuſdam Maſdes vocatur, Cæl. lib. 21 cap. 7.

Manius, Marcius, ædilis plebis primùm frumento populum in modios aſſibus donauit. Pli. lib 18. cap. 3.

Manliana, vrbs Luſitaniæ. Ptol. Vulgò. *Montemaior*. Manliana item Tuſcorum vrbs. Ptol. hodie Malianum Vilvam Hirtij pr[illegible] at Cluſius.

Manlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re malè geſta à conſulibus ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus vrbis parum eſſe præſidij, lecta mille iuuenũm manu, arcem Capitolinam occupauit, & à vi hoſtium ſeruauit intactam. A qua tamen ipſa arce, quod in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, poſtea præcipitatus eſt: cautúmque eſt Senatuſconſulto, ne quis ex Manlia gente Marcus diceretur. Hiſtoriam hanc latiùs refert Liuius libro ſecundo ab vrbe & Seruius enarrans illud Virgilij Æneid. 8.

In ſumma cuſtos T[illegible]rpæi Manlius arcis.

Plinius de Fortitud. capite vigeſimo octauo, libro ſeptimo: Haud minora inquit, forent Manlij Capitolini decora, ni perdidiſſet illa exitu vitæ. Ante 17. annum bina ceperat ſpolia. Primus omnium eques coronam muralem acceperat, ſex ciuicas: XXXIII. dona, XXXIII. cicatrices aduerſo corpore exceperat: P. Seruilium magiſtrum equitum ſeruauerat, ipſe vulneratus humerum ac femur. Super omnia Capitolium ſummámque rem in eo, ſolus à Gallis ſeruauerat, ſi non regno ſuo ſeruaſſet.

T. Manlius Torquatus, cognomento imperioſus. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuium Decadis primæ, lib. 4 Gellius lib. 9. cap. 13. quia filium, quòd contra edictum ſuum cum hoſte pugnaſſet, virgis cæſum ſecuri iuſſiſſet percuti. Eraſ. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus fuit: patrémque iudicio exemit à Marco Pomponio accuſatum. Liuius libro 4. Decadis primæ.

Manlius Volſo, Liuius libro 8. de bello Macedonico, Cn. Manlius Volſo, inquit Conſul in Aſia acceptis à Scipione copijs & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eiſque ſuperatis reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cùm eo miſſi fuerant teſtitere: inter quos L. Furius Purpurio, & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos Cn. Manlio datos, pacis federiſque cum Antiocho ineundi gratia, Manlium autem operam dediſſe, vt eam pacem turbaret, multoſque nobiles viros in exercitu, ſua temeritate morti obieciſſe: vicit tamen, amicis atque cognatis ſuffragantibus, res fæliciter geſtas & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus.

Manlius proconſul, ex Hiſpania reuertẽs, cùm in æde Bellonæ triumphum ob res benè geſtas peteret, exemplum obſtabat: quod ita comparatum more maiorum erat, ne quis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatámque prouinciam tradidiſſet ſucceſſori, medius autem honos Manlio habitus eſt, vt ouans vrbem intraret. Liuius libro 50.

T. Manlius, iuris Pontificij peritus, iudex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus audita cauſa ita pronuntiauit: Cùm probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum republica & prole mea indignum iudico, protinúſque è conſpectu meorum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima ſe ſuſpendit: neque pater exequijs interfuit: ſed dum funus duceretur, conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuáſque præbuit aures. Valerius de ſeueritate.

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus, vir doctus, ex Rhodia diſciplina Molonis, & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet, ſublato am-

bitu Conſul factus eſſet. Plus facultatis habuit ad dicendum quàm voluntatis. Itaque ſtudio huic non ſuffecit. Hæc Cicero.

L. Manlius Torquatus, cui etſi non deerat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ: ſumma verborum & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas, me quidem ad modum delectat. Pædianus autem de eodem ſic ſcribit: L. Torquatus, qui P. Syllam patris competitorē in conſulatu accuſauit, quo & ipſe Sylla & collega damnati ſunt. Rurſus eum accuſauit, quòd in coniuratione Catilinæ fuiſſet: ſed defenſus eſt à Cicerone cujus extat oratio.

L. Manlius pictor egregius, apud quem quum Seruilius fortè cœnaret, filióſque ſuos deformes animaduerteret: Non ſimiliter (inquit) Manli, fingis & pingis, ad quem Manlius, In tenebris (inquit) fingo, luce pingo. Macrob.

Manlius Antiochenus, conditione ſeruus, arte aſtrologus ac poeta, vnà cum Plotio poeta mimorum, & Taberio grammatico conſeruus, ex Aſia vna naui aduectus deſcribitur. Plin. lib. 35. c. 17. ſed apud Plinium legendum eſt Manilius. Fuit & cognomen ejus qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximus vtilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit.

Manlius mathematicus, apici gnomonis auratam pilam addidit, cuius vertice vmbra colligeretur in ſemetipſam. alia atque alia incrementa iaculantem apice, ratione, vt ferunt à capite hominis intellecta. Plinius lib. 36. cap. 10. hic quoque legendum, Manilius.

Manlius Theodorus, conſul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1258.

Mannacarta. vrbs Arabiæ: Gentile, Mannacartenus Steph.

Manneos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tuſconis dei, alia, Teutonis, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide Alemanni.

Manſveldia, veteris Saxoniæ portio, putatur nomen à Manno ſecundo Germanorum rege ſortita: cùm Manſveldt nihil aliud ſonet. quàm Mannicampus habet hic tractus ab Oriente Salam fluuium, territorium archiepiſcopatus Magdeburgenſis, & diœceſem Merſeburgenſem: Turingia illi à meridie eſt, ab Occidente reſpicit comitatum Svvartzeburgenſem, & alios quoſdam principatus. Hinc Manſveldiæ comitatus, quatuor alios comitatus in ſe continet, *Arnſtes*, *VVipra*, *VVethin* & *[illegible]uernfurt*, qui olim proprios & peculiares habuerunt comites, nunc verò præter Comitem à Mansfeldt neminem agnoſcunt. Sunt etiam in hoc comitatu, Palatinatus Saxonicus, & principatus nonnulli. Primariæ vrbes ſunt, Manſveldia, Iſlebia, Wipra & Leimbach. Regio eſt admodum metallifera. Scribit Munſterus eſſe in hac regione ampliſſimum lacum, cujus piſcium, ranarum, aliorúmque reptilium formas, atque figuras adeò accuratè in ſaxis fiſſilibus quæ hic reperiuntur, effigiatas atque à natura depictas cernunt, vt prima fronte illas dignoſcere, atque ſingulas ſuis nominibus exprimere queas.

Mantalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo ciui conditore: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthyrea, vicus Arcadiæ: Gentile Manthyreus.

Mantiana, palus aquæ ſalſæ in Armenia maxima poſt Mæotidem, ad Atropatiam vſque pertingens. Strab. in media eſt Aſiæ regione, M. P. Veneto *Geluchalai* vocatur. Ranuſio videtur ex Gyllij deſcriptione eam eſſe quam Abylfedea in ſua Geogr. *Argis* appellat. Nonnulli hunc lacum, (vt Theuetus ſaltem dicit) *Van* vocant Iudæi *Vanie*, Æthiopes *Abannas Mariane* Palus, aut *Martiana* fortè Ptolemæi eſt. Mantianam, Cæruleam interpretabantur. In hac palude ſal etiam coit.

Mantinea, vrbs Arcadiæ. quæ poſtea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Perſæ patri curator regni fuit. Sed poſtea Hadriani imperatoris iuſſu rurſus Mantinea fuit appellata. Strab. lib. 8. De ea Plutarchus, Ptolemæus & Pauſanias. Sed Pli. duas conſtituit. Niger eam *Goriza*, ſed Zatdus *Mundi* vocat.

Mantineam Epaminondas, ſuperatis ſecunda pugna Lacedæmonijs, illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obijt: Gentile, Mantineus & Mantinis, fœmin. Mantinieus poſſeſſiuum. *Mantegna* à Nigro appellatur: aliam præter hanc habet Plin. *Mantineam* in Peloponneſo.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianaſſa, filia Prœti, ex qua Homer. li. 5. Odyſſ. Polyphideum & Clytum ſuſcepit.

Manto, ûs, mulier fatidica, Tireſiæ Thebani filia, quæ cùm poſt patris obitum, Creontis & Theſei tyrannidem fugeret, primùm in Aſiam venit, vbi Apollinis Clarij templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi fluuio (vt poetæ fabulantur) aut certè, ex Tyberino rege Ocnum peperit, qui poſtea ad Padum fluuium, vrbem condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

Mantua, vrbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, ab Ocno filio Tiberis, & Mantûs, Tireſiæ Thebani vatis filiæ, ad Padum condita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virgi. lib 10. Æneid.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidi & Mantus & Thuſci filius amnis,
Qui muros, matriſque dedit tibi Mantua nomen.

Sed an verum ſit, quòd v quam tu Italiam venerit, nolo nunc citare Pauſaniam, Hellanicam & Græcorum multitudinem magnam. Poetarum clariſſimo, illuſtriſſimóque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius fœlix ingenium tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli poſſunt. Mantuanus, oa, num, à Mantua deducitur. Vnde Mantuanus Virgilius dictus eſt. Eſt etiam Mantua oppidum Hiſpaniæ, olim *Viſeria* apud Ptolemæum. Hodie *Mandrid*, aut verius. *Villamanta*, locus non procul hinc, vt putant Montanus & Tarapha. Mantuam Italiæ per Y *μάντυα* ſcribit quoque Steph. *Galateam* eam Virgilius vocat allegoricè, vt Seruius annotauit. Hodie *Mantoa*.

Manue, pater Samſon, Iudic. 13. Lat. requies, aut munus.

Maoch, pater Achis regis Geth 1. Reg. 27. Lat. compreſſus, vel attritus aut fixus.

Maon, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Filius Sammai filij Recem, 1. Paral. 2. Eſt & nomen ſolitudinis in campeſtribus ad dextram Ieſimon, 1. Reg. 24. Lat. habitaculum, ſiue delictum, vel de peccato.

Maonathi, filius Othoniel, filij Cenez 1. Reg. 23. 1. Par. 4 idem ſignificat quod Maon.

Maozim, nomen idoli, Daniel 11. Lat. fortificati, aut fortitudines, vel refugia.

Mapeta, Sarmatiæ in Aſia vrbs. Ptol. Vulgò *Cepa*.

Mara, quinta Iſraelitarum manſio: ibi enim Moſes iactu ligni, amaras aquas in dulcem vertit ſaporem. Exod. 15. Num. 33. Lat. amara, vel amaritudo.

Maracanda, vrbs Sogdianæ regionis Arriano & Curtio. *Maraganda* vocat Plutarchus libr. 2. de fortuna Alexandri. Petrus Perondinus putat *Samar banda* hodie eſſe, olim Magni illius Tamberlani patria & regia. hanc Chalcondilas *Samrachantan* vocat.

Marache, vrbs Indica. Gentile, Marachius, Ste.

Maraces, Ætoliæ populi. Plin.

Maracodra, Bactrianæ vrbs. Ptol.

Maraga, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Marai, nomen viri. 1. Paral. 27. Lat. accelerans, vel acceleratio aut montanus.

Marai, Perſiæ populi Strabo.

Maraia, nomen viri, 2. Eſdr. 12. Lat. amaritudo, vel myrrha Domini, aut docens, vel præceptor Dominus.

Maraioth, nomen viri. 2. Eſd. 12. Lat. amaritudines, vel rebelliones, aut commutationes, vel permutationes.

Maras, nomen viri, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditiſſimus, humanus & officioſus in omnes, tum ciues, tum hoſpites Eraſin vide Suidam.

Marane, Arabiæ fœlicis oppidum. Plin. Maranitæ populi, ibidem.

Maranga tractus, Ammiano: *Maronſa* vicus eſt Zoſimo. Perſidis regionis locus.

Marantium, Latini vocant oppidulum Tuſciæ mediterraneum. quò vulgò *Ripa Maranſi* appellant. Leander. Albertus.

Marāthis, Africæ vrbs in Pētapoli regione. Pt.

Maraſdi, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Marathā, Arcadiæ vicus, Pauſ. Oſroenæ vrbs. lib. Notit.

Maratheſium, vrbs Cariæ, Epheſi & Samiorum. Strabo. Steph.

Marathi, gens vltra Tanaim. Athen.

Marathius, XIII. Sicyniorum rex, regnauit annis XXX.

Marathon, hodie *Maraſon*, Attici agri ciuitas, diſtans ab Athenis circiter decem millia paſſuum, non procul à Tricoritho & Rhamnunte, nece Icari regis inſignis & Militiadis gloria, qui ibi centum millia ex Darij Perſarum regis exercitu profligauit. Item Theſei victoria, qui taurum Marathonium ibi ſuperauit. Ouid. 8. Meta.

—te Maximè Theſeu
mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine tauri,

Ibi clarum Nemeſis templum fuiſſe perhibetur. Stephano Marathon vicus eſt in tribu Leontide: poſſeſſiuum, Marathooiacus. Et alibi vnam dicit ex Tetrapoli Attica.

Marathonia, vrbs Thraciæ, non procul Abderis. Gentile, Marathoniates. Steph.

Marathos, vrbs Phœniciæ apud Melam. lib. 1. c. 12. Hæc hodie vocatur *Margath*, vt ſcribit Oliuarius.

Marathus, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Marathenus. Gentile, Marathuſius.

Marathuſa, inſula quædā à copia fœniculi dicta, quæ & Clazomenia dicitur. Stephanus prope Clazomeniam eſſe ſcribit. Ciuis, Marathuſius.

Marathuſa, oppidum. Plin. lib. 4. c. 12.

Marathus, XIIII. Sicyniorum rex, regnauit annis XX.

Marca Anconæ, hodie appellatur hæc Italiæ regio, quæ olim Picenum dicta fuit. Ab Iſauro flumine vſque Droentum amnem, inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem exporrigitur. Picenos, Vmbros & Senones hunc tractum quondam incoluiſſe literarum monumentis conſtat. Habet hæc regio agrum fertilem, omnis generis frugum copiam producentem, ſed lignariis quàm frumentariis fructibus longè eſt præſtantior. Silios eius laudem præcipuam in oleis prædicat. Vrbs primaria eſt Ancona. Item Ælia Ricina, quam hodie *Recanati* vocant, Non longè abhinc eſt Lauretanæ ima-

ginis fanum, validiſſimo muro cum vico illi adhærēte cinctum, & multū totius Europæ hominū peregrinationibus religionis ergò celebre.

Marcæum, mons Troadis iuxta Gergithem Incolæ, Marcæiſſij. Steph.

Marcala, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Marcella mulier Romana, quæ cùm à matre rogata eſſet, gauderétne ſe nupſiſſe. Ita valdè, reſpondit, vt ampliùs nolim.

Marcellea, Feſta quædam inſtituta Syracuſis in honorem Marcelli, quod in Sicilia optimè rexiſſet. Horum meminit Cic. 4. Ver. & Cæl. lib. 18. c. 12.

Marcellinus, Conſul anno ab vrbe 1093.

Marcellinus, alius Conſul, cum Aureliano Augu. anno ab vrbe. 1027.

Marcellinus, Roman. Pontifex XXXVII. anno ſalutis 295.

Marcellius, à Tiberio Cæſare Iudææ præfectus. Ioſeph li. 18. c. 11.

Marcellus, nomen viri clariſſimi Romani proprium, cuius geſta & à Plutarcho, & ab alijs ſcripta ſunt. Hic Gallorum ducem ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit, Syracuſas per tres annos expugnauit: quinquies conſul inſidijs Annibalis deceptus & occiſus magnificè ſepultus eſt. Vide Marcellos reliquos in Marcus.

Marcellus prænomine Veius, Eques Romanus, Neronis imperat. procurator: cuius prædia, hoc eſt, prata & oleæ, intercedente via publica, in contrarias ſedes fuerunt tranſgreſſa, quod maximè mirandum eſt. Plinius libro 2. cap 83.

Marchadæ, Troglodytici populi in Africa, circa ſinum Arabicum. Plin.

Marchia noua & vetus, duæ ſunt Saxoniæ regiones. Noua fluuio Odera perfunditur. Veterem Albis interſecat ad cuius ripam vrbes Witemberga, Magdeburga, Stendelum, Oſtenburgum, Hamburgum, Lubecum, quòd à ripa Albis aliquantulum receſſit. Noua ad Auſtrum, in Bohemos & Sileſios vergit, cuius vrbes Francfordia, Berlinum, Brandeburgum, Stetinum, Auelburgum.

Marcia, oppidum Bæticæ eſſe, quod hodie *Marchena* dicitur, ex antiquis eius loci marmorei inſcriptionibus docet Carol. Cluſius.

Marcina, inter Sirenuſas & Poſidoniam, vrbs in Italia. Strabo.

Marcion hæreticus, Cerdonis hæretici diſcipulus circa annum ſalutis 143.

Marcius Sabinus, à quo Marcia gens Romæ traxit originem.

Marchubij, Africæ propriæ populi. Plin. Malchubij Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Marcilianum, locus eſt ſuburbanus Conſilinatis vrbis in magna Græcia: vbi conuentus eſt frequentiſſimus totius Lucaniæ. Leucorea quoque priſca ſuperſtitione nomen accepit, vt ſcribit Caſſiodorus lib. variarum 8. ad Seuerum, vbi hunc locum eleganter deſcribit.

Marclydas, latro inſignis in ſylua Dodonæa, Tortelius.

Marcodaua, Daciæ oppidum. Ptolem. *Marozech.* Lazio.

Marcodurum, Vibiorum vicus, apud Tacitum *Duren*, hodie, Iuliacenſis ducatus vrbs Rhenano & Diuæo. Duria caſtrum vocatur à Reginone hiſtorico.

Marcolica, nobilis Hiſpaniæ vrbs. Liu.

Marcomagum, vicus, legio XXVIII. inter Treuiros & Agrippinam. Antonin.

Marcomanni, interioris Germaniæ populi, Hercyniæ ſyluæ accolæ, qui hodie Moraui dicuntur. Hi Arioniſto duce Rhenum tranſgreſſi, magna ſuorum ſtrage à Cæſare fuerunt ſuperati. *Merhern* hodie.

Marcomirus, Francorum Sicambrorum rex, ptius in Galliam impetum fecit, eámque ad noſtram vſque ſubegit.

Marcus Acilius Auida, conſul, anno ab vrbe cond. 13.

Marcus Acilius Balbus, Cos. anno ab vrbe cond. 640.

Marcus Acinius Balbus, conſul, anno ab vrbe cond. 604.

Marcus Ælius Antoninus, Philoſophus, & L. Ælius Commodus verus Diui F. AA. XVIII. Ro. ann. XIX. Tum primū Romana Reſp. duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit. Eutrop. li. 8 Iul. Capitol. in M. Anton. ann. ſalut. 162.

Marcus Æmilius Barbula, conſul, ab vrbe condita 524.

Marcus Æmilius Lepidus, conſul, ab vrbe condita 468.

Marcus Æmilius Lepidus Porcina, conſul, ab vrbe condita 617.

Marcus Æmilius Mamercus, II. tribunus militum, ab vrbe condita 355.

Marcus Æmilius Mamercus, conſul ab vrbe condira 346. v. trib. milit. ab vrbe condita 380.

Marcus Æmilius Paulus, magiſter equitum, Hetruſcos vicit, triumphum egit ab vrbe condita 453.

Marcus Æmilius Scaurus, conſul, ab vrbe condita 639.

Marcus Æmilius Scaurus Hortenſius, conſul, ab vrbe condita 646.

Marcus Æmilius, tribunus militum, ab vrbe condita 377.

Marcus, Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus Eumenidis ſucceſſor, Euſeb. lib. 4. cap. 11. anno ſalutis 147.

D. Mar-

D. Marcus Euangeliſta, D. Petri diſcipulus & interpres, quæcunque meminerat ab eo dicta, conſcripſit: non tamen per ordinem, ea quæ à Domino dicta ſunt, vel facta, digeſſit: quia non ipſe auditor Domini fuit, vel ſectator; ſed nouiſſimè Petro adhæſit ad vſum, ac miniſterium prædicandi, non ad conſcribendum Domini ſermones. Itaque nihil peccauit in eo quòd ita quædam ſcripſerit, quaſi ſparſim audita recordari videatur: & hoc ſolùm ſatis egit ne quid ex auditis omitteret, aut aliquid falſum ſcriberet: ex ore enim D. Petri Euangelium ſcripſit. Euſeb. lib. 3. cap. 4 & 39.

D. Marcus, D. Pauli diſcipulus, primùm Bauaris factum annuntiauit Euangelium. Ioannes Auentinus ſcripſit ſe legiſſe in Bibliotheca Pataujenſi, quòd Marcus quidam, D. Pauli diſcipulus, non Euangeliſta, Laureacis & per aſcenſum Danubij, Chriſtum prædicauerit.

Marcus eremita vltra dæmones ſapiebat: huic occaſioni conuerſionis, commiſſum homicidium fuit. Nam cùm puer eſſet, & oues paſceret circa Mareotam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit: & metuens, fugit in ſolitudinẽ. Qui cùm tribus annis ſub dio moraretur, poſtea paruum hoſpitium fecit ſibi, in quo annis viginti quinque moratus eſt. Fuit valde manſuetus, ſapiens, memoriáque ſcripturarum ſacrarum clariſſimus, Deóque tam amabilis, vt cùm Dominicum corpus accederet, Angelus ei ſacramenta præberet, cuius manum vſque ad iuncturam brachij tantummodo ſe dicebat aſpicere. Sozom. lib. 3. c. 1.

Marcus Antonius orator, vide Antonius.

Marcus Antonius Philoſophus, patre Annio Vero, qui in pretura deceſſit: porrò Annio Vero, auo, qui Conſul 2. 3. fuit natus, Iul. Capit. anno ſalutis 122. qui etiam ab Antonio Pio Hadriani iuſſu cum L. Vero adoptatus fuit: præceptores habuit in elementis primis, Euphorionem, Geminum Commodum, Andronem muſicum, & geometram. Vſus eſt grammaticis, Græco Alexandrino: Latinis, Troſeo Apro, Pollione, & Eutychio Proculo Siccenſi Oratoribus, Græco Annio Marco, Caninio Celere & Herode Attico, Latino Frontone Cornelio. Anno 12. ætatis habitum Philoſophi ſumpſit. Vſus eſt Commodo magiſtro, Apollonio Chalcedonio, Audiuit & Sextum Cheronenſem, Plutarchi nepotem, Iunium Ruſticum, Cl. Maximum, & Cinnam Catullum Stoicos, & Cl. Seuerum Peripateticum. Iul. Capitol.

Marcus Antonius, Bacchum & Oſirim ſe vocari voluit: & Cleopatram, Iſidem & Lunam: duóſque ex ea ſuſcepit filios, quorum vnum Solem, alterum Lunam appellauit: quos Cæſar Augustus in triumphum egit, quaſi Sole & Luna ſuperior, eorúmque victor, Amm. Marcel.

Marcus Apuleius, conſul, anno ab vrbe 204.

Marcus Aquilius, conſul, anno ab vrbe 625. & 633.

Marcus Aquilius, Iuriſconſultus egregius, Ci. pro Cæcinna.

Marcus Aſinius Agrippa, cõſul, ann. ſalutis 26.

Marcus Aſinius Marcellinus, conſul, anno ſalutis 55.

Marcus Attilius Glabrio, conſul, ab vrb. condita 563.

Marcus Attilius Metilius Bradua, conſul, an. ſalutis 109.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus, egregia virtute, primò Carthaginienſes plurib. prælijs vicit, tandem tamen ab ijs duce Xanthippo Lacedæmonio victus captúſq; Romam miſſus eſt de captiuis commutandis acturus, fide data, ſe ſi nihil perfeciſſet, rediturum. Cum autẽ Romæ in Senatu ita egiſſet, vt cenſeret è Rep. non eſſe captiuos commutandos, factúmque eſſet in eius ſententiam Senatuſconſultum, amicis omnibus inuitiſſimis, vt fidem ſuam liberaret, ad Carthaginienſes redijt, ab iíſque eſt exquiſitiſſimis ſupplicijs interfectus. Cicer. in Paradoxis & alijs locis.

Marcus Attilius Volſo, conſul cum M. Iunio Bruto, anno ab vrbe 579.

Marcus Aufidius Fronto, conſul cum P. Cornelio Anulio, ann. ab vrb. 951.

M. Aurelius Cotta, Conſul cum L. Lucullo, an. ab vrbe 680.

Marcus Aurelius Cotta, alius Conſul cum M. Meſſala, an. ab vr. 772.

Marcus Aurelius imperat. exercitu ſuo, ſiti periclitanti, Chriſtianorum precibus à Deo pluuiam obtinuit optatam, de quo Euſeb. libro 5. cap. 5 hiſt. eccleſ. ita ſcripſit. Igitur, inquit, Antonini temporibus Marcum Aurelium bella inferentem Germanis & Sarmatis, tradunt hiſtoriæ, cùm ſiti eius periclitaretur exercitus, æſtuantem, & quærentem, quid opus eſſet, reperiſſe in legione quadam milites Chriſtianos: quibus, ſicut & noſtris mos eſt, flexis genibus, obſecrantibus, exaudiſſe Deum ſupplicationes eorum, ac ſubitò contra omnium ſpem largiſſimis imbribus profuſis, exercitus quidem periclitantis, pro quo orauerant Chriſtiani, ſitim ſedatam: hoſtes verò qui iam exitialiter imminebant, fulminibus crebris, ac cœlitus prolapſis ignibus effugatos. Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

Marcus Bæbius Pamphilus, conſul, cum Cornelio Cethego, an. ab vr. 573.

Marcus Cæcilius Metellus, conſul cum M. Æmilio Scauro an. ab vrbe 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Conſul cum

C. Iulio Cæſare, nullam partem iuris ſui tenuit. collega omnia pro libidine, agente tanta petulantia, vt aliquando Bibulum liberius ſibi reſiſtētem in carcerem duci curauerit, magna omniū bonorum indignatione, Hic legem Agrariam tulit, & item aliam de iure trium liberorum.

Marcus Claudius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 313.

Marcus Claudius Marcel. Dictator, anno ab vrbe 428.

Marcus Claudius Marcellus, Conſul cum C. Nautio Rutulo, anno ab vrbe 466.

Marcus Claudius Marcellus. Vide Marcellus.

Marcus Claudius Marcellus, vir conſularis, cùm Pompeio fauiſſet, à Cæſare tamen per Senatum venia impetrata rediens Romam, à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis oratio: qua Cæſari, ob eius reſtitutionem, gratias agit.

Marcus Claudius Marcellus, tres conſulatus geſſit: quorum primo Alpinos Gallos domuit, anno ab vrbe 588.

Marcus Cornelius Decemuir legum ferendarum, anno ab vrbe 304.

Marcus Cornelius Cethegus, Conſul cum L. Auitio Gallo, anno ab vrbe 594.

Marcus Cornelius Cethegus, alius Conſul cum P. Sempronio Tuditano, anno ab vrbe 550. Hic eloquens dictus eſt, vt Sempronius, σοφός.

Marcus Cornelius Maluginenſis, Tribunus militum Conſulari poteſtate anno ab vrbe 356. Iterum anno 389.

Marcus Cornelius Maluginenſis, alius Conſul cum L. Papyrio Craſſo, anno ab vrbe 359.

Marcus, Craieuitius Bulgarorum princeps prælio ſuperatus, à Pazaite patris mortem vlciſcente, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem ſibi ſubiecit. Egnat. anno ſalutis 1378.

Marcus Craſſus auaritiæ gurges, & abyſſus inexplebilis, cùm templum Ieroſolymitanum ſacris theſauris expoliaſſet, à Parthis apud Charram, vnà cum Romanorum exercitu, peremptus eſt. Plut. in eius vita, App. Parth.

Marcus Curtius nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro, terra ingenti hiatu diſceſſiſſet, reſpondiſſentque aruſpices, deos Manes non aliter quā humana victima poſſe placari, neque priùs hoc barathrum claudendum eſſe, quam ſi ſe aliquis in id ſponte deieciſſet, armatus equo incidens ſe dijs Manibus deuouit, atque ita in opertam voraginem ſe præcipitauit: quæ eo facto clauſa eſt. Vide Curtius.

Marcus Curius Dentatus. Vide Curius.

Marcus Fabius Ambuſtus, tribunus militum conſulari poteſtate anno ab vrbe 375. & iterum anno 387. idem 11. Conſul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400. Tarquinienſes & Faliſcos ſuperauit.

Marcus Fabius Buteo bis Conſul fuit, ſemel cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio pòſt, cum Attilio Balbo, primo Conſulatu claſſem Punicam apud Ægimurum ſuperauit.

Marcus Fabius Dorſus, Conſul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.

Marcus Fabius Licinius Conſul cum M. Octacilio Craſſo Meſſala, anno ab vrbe 507.

Marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus, qui præter ſtudia literarum, & rei bellicæ quibus inſignis erat etiam pingere dedicerat, vnde cognomen reportauit. Scripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam etiam hodie extant. Fuit autem conſul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 407.

Marcus Fabius Vibulanus, Conſul cum Poſthumio Ebutio Helua, anno ab vrbe 313. Idem decennio pòſt, Tribunus militum Conſulari poteſtate.

Marcus Foſſius Flaccinator, Tribunus milit. Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 323.

Marcus Foſſius Flaccinator, Conſul cum P. Plautio, anno ab vrbe 436.

Marcus Fronto, Conſul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 852.

Marcus Fuluius Flaccus, Conſul cum M. Plautio Hypſæo. primus omnium Ligures tranſalpinos bello domuit, anno ab vrbe 629.

Marcus Fuluius Nobilior, Conſul cum Cn. Manlio Volſone, anno ab vrbe 565.

Marcus Fuluius Pætus, Conſul cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.

Marcus Furius Camillus. Vide Camillus.

Marcus Geganius Macer, Conſul cum C. Iulio Tullo, anno ab vrbe 308. Iterū cum T. Quintio Capitolino Barbaro, anno 312. quo anno Cluilium Volſcorum imperatorem prælio victum cepit, & in triumpho duxit, tertium cùm L. Sergio Fidenate, anno ab vrbe 316.

Marcus Genutius Augurinus Conſul cum P. Curiatio Philone, anno ab vrbe 310.

Marcus Germeus Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ 498.

Marcus Herennius, Conſul cum C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.

Marcus Horatius Barbatus, Conſul cum L. Valerio Potito collega, Decemuirorum tyrannidem fregit. App. Claudium vrbe pellendum curauit: de Volſcis, Equis, & Sabinis triumphauit.

Marcus Horatius Puluillus, Conſul cum C. Valerio, eo ipſo anno quo reges exacti ſunt: nā cùm Brutus, Cos. cum Arunte Tarquinio congreſſus mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriuſque Lucretius in eius locum ſuffectus, paulo pòſt eſſet

eſſet etiam mortuus. Horatius ei ſucceſſit in id quod eius anni ſuperaret, bienniòque poſt iterum Conſul factus eſt cum Valerio Publicola. Plutarch.

marcus Horatius Puluillus alter fuit, Pont. Max. tanta conſtantia, vt cùm Capitolini Iouis ædem dedicaret, poſtémque teneret allatum eſſet de morte filij, neque vultum mutauerit, neque poſtera remiſerit, carnémve quod pronuntiabat, interruperit: neque prius quidquam nuntio reſponderet, quam abſoluta dedicatione. Valer. Max.

malcus. Iudææ præfectus, anno ſalutis 14.

marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

marcus Iunius Brutus, Iuriſconſultus egregius, ſcripſit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.

marcus Iunius Brutus, Iuriſconſulti filius, adeo à parente degenerauit, vt comeſo patrimonio accuſatoriam factitarit. Cic. de claris orat.

marcus Iunius Brutus, C. Cæſaris interfector. Vide Brutus.

marcus Iunius Pera, Conſul cum M. Æmilio Barbula, anno ab vrbe 524.

marcus Iunius Pœnus, conſul cum Qu. Ælio Pæto, anno ab vrbe 587.

marcus Iunius Syllanus, cos. cum Q. Metello; dum collega Iugurtham Numidia exuit, ipſe interim à Cimbris fuſus fugatúſque eſt.

marcus Iunius Syllanus, conſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 629.

marcus Iuuentius Helua, conſul cum T. Sempronio Graccho, anno ab vrbe 591.

marcus Licinius Craſſus, vide Craſſus.

marcus Licinius Craſſus, alius conſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 724. Item alius Conſul cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 779.

marcus Licinius Craſſus Frugi, conſul cum Q. Lecanio Baſſo, anno ab vrbe 856.

marcus Licinius Lucullus, conſul cum C. Caſſio Varo, anno ab vrbe 681.

marcus Linius, conſul cum L. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 535.

marcus Liuius Denter, conſul cum C. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 452.

marcus Liuius Druſus, conſul cum L. Piſone Ceſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, anno ab vrbe 642.

marcus Liuius Druſus, vide Druſus.

marcus Liuius Salinator, conſul cum Claudio Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſpania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit: quæ res præcipuè Annibalis animum debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cum Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Maximum qui illud recuperarat, gloriaretur ſua opera receptum eſſe: Certè, inquit Fabius, niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.

marcus Lollius, conſul cum Q. Lepido, anno ab vrbe 733.

marcus Manlius Capitolinus, vide Capitolinus. Item Manlius.

marcus Manlius Tullus, conſul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.

marcus Marullus, conſul cum Æliano, anno ab vrbe 936.

marcus Meſſalinus, conſul cum C. Lentulo Getulico, anno ab vrbe 751.

marcus Minutius, Procoſ. in Macedonia, Thraces ſuperauit anno ab vrbe 645.

marcus Minutius Augurinus, conſul cum Au. Sempronio Atratino, anno ab vrbe 257.

marcus Minutius Rufus, Cos. cum P. Cornelio Aſina, anno ab vrbe 533.

marcus Nonius Mutianus, Coſ. cum L. Aunio Fabiano, anno ab vrbe 953.

marcus Obluitius Malleolus, Cos. cum M. Æmilio Lepido, anno ab vrbe 521.

marcus Octacilius Craſſus, Cos. cum. M. Valerio Maximo, anno ab vrbe 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.

marcus Papyrius Craſſus, vide Papyrius.

marcus Papyrius Mugillanus, tribun. militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 338. & iterum biennio pòſt Cos. cum C. Nautio Rutilio, anno 340

marcus Perpenna Nepos, Ariſtonicum Attali regis filium victum prælio interfecit.

marcus Plautius Hypſæus, conſul cum M. Ful. Flacco, anno ab vrbe 629.

marcus Pætilius Libo, conſul cum C. Sulpitio Longo, anno ab vrbe 441.

marcus Pomp. Matho, Cos. cum Qu. Fabio Maximo, anno ab vrbe 520. Iterum triennio pòſt cum C. Papyrio Maſſo.

marcus Popilius Lenas, conſul cum Cn. Manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum Marco Fabio Ambuſto, anno 400. Tertiò cùm Aulo Scipione Cornelio Aruina, anno 406. quo anno de Gallis triumphauit. Quartò cum Marco Valerio Coruino fœdus cum Carthaginienſibus percuſſit, anno ab vrbe 408

marcus Portius Cato. vide Cato.

marcus Poſthumius Regillenſis, cùm tribunus militum conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet, Equos viciſſet, Volcas cepiſſet, ab exercitu ſuperbiam eius peroſo lapidibus obrutus eſt.

marcus Poſthumius Albinus, tribunus militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

marcus Pulcher Perpenna. Cos. cum P. Claudio Pulchro, anno ab vrbe 662.

Marcus Pupius Piſo Calphurnianus, Cos. cum M. Valerio Meſſala duobus annis poſt Cic. conſulatum.

marcus Quintilius Varus tribunus militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

marcus Robulcius tribunus militum, conſulari poteſtate. anno ab vrbe 304.

marcus Sempronius Tuditanus, Cos. cum C. Claudio Centone anno ab vrbe 513.

marcus Sempronius Tuditanus, Cos. cum Appio Pulchro, anno ab vrbe 569.

marcus Seruilius Geminus, Cos. cum T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 552.

marcus Statilius Taurus, Cos. cum L. Quintio Criſpino, anno ab vrbe 796.

marcus Suillius Seruilianus, Cos. cum C. Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 802.

marcus Syllanus, Cos. cum L. Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

marcus Terentius Varro, vide VARRO.

marcus Titinius, magiſter equitum ſub C. Iulio Bubulco Dictatore, de Equis triumphauit, anno ab vrbe 452.

marcus Tullius Cicero, vide CICERO.

marcus Tullius Decola Cos. cum Cn. Cornelio Dolabella, ſub Dictatore Sylla.

marcus Valerius Coruinus v. conſul & Dictator. Vide VALERIVS.

marcus Valerius Leuinus, conſul cum L. Apuſtio, anno ab vrbe 528.

marcus Valerius Leuinus, Cn Cornelio Hiſpalo conſule demortuo in cõſulatu ſuffectus bello Liguſtico cecidit, cùm prius Letum montem de hoſtibus cepiſſet, anno ab vrbe condita 578.

marcus Valerius Maximus, conſul cum Sp. Virginio, anno ab vrbe 298.

marcus Valerius Maximus alius conſul cum P. Decio Mure, anno ab vrbe 443.

marcus Valerius Maximus, alius conſul cum Q. Mamilio Vitulo, anno ab vrbe 488 iterum biennio poſt, cum M. Octacilio Craſſo Fuit & M. Valerius Maximus Dictator, qui de Hetruſcis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Valerius Meſſala. Vide MESSALA.

marcus Valerius Publicula. Vide VALERIVS.

marcus Valerius Voleſus, conſul, vnà cum collega P. Poſthumio Tuberto de Sabinis triumphauit, anno ab eiectis regibus 5.

marcus Vibullius Augurinus, conſul cum Syluano, anno ab vrbe 908.

marcus Viuitius Quartinus iterum conſul cum A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796

marcus Vipſanius Agrippa, vide AGRIPPA.

mardi, Aſiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 5. ad Heracleum Colchidis, Achæos Mardos & Cerceras nominat, quanquam & apud Perſas Mardi ſunt: Stephano quoque Mardi ſunt populi. Hyrcanorum, qui ſagittandi periti ſunt, & latrocinantur. V. de AMARDI.

mardochai, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. amara contritio, vel myrrha contrita, ſiue docens contritionem, aut myrrha puriſſima.

mardochæus, filius Iair filij Semei, patruus Heſter. Heſt. 2. Eſdr. 7. Idem quod Mardochai ſignificat.

mardones, gens Epirotica. Steph.

mardonius, Perſa quem Xerxes, apud Salaminam victus cum exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret, ab Arimneſto Spartiata ſaxo obrutus eſt. Plut. in Ariſtide.

mardus, Ptolem. Mediæ fluuius in Caſpium mare erumpens, Amardus, Ammiano eſt.

mare Mediterraneum, quod Africam à noſtra Europa ſeparat: *Mare Magnum*, *& Mare Internum*, item *Mare Tyrrhenum* vocat Oroſius, partem pro toto accipiens. *Heſperium mare* etiam vocatur Euſtathio: ab Hiſpanis *Mar de Leuante*, (quod Orientale ſonat) vocatur. Alia hodie vti & olim vocabula ſecundum regiones quod alluit ſortitur plura.

mare rubrum Pomponio dicitur, ſiue quia eius coloris eſt, ſiue quia ibi Erythras regnauit, ἐρυθρὰν θάλασσαν appellant, procelloſum, aſperum, profundum, & magnorum animalium, magis quàm cætera capax. Vide Pomponij Enarratorem Vadianum. Mare rubrum in duos diuiditur ſinus, *Perſicum & Arabicum*, in quos varij fluunt amnes. Dionyſio *Æthiopicum*. Plinio & Melæ *Indicum*, & Herodoto *Perſicum* appellatur inter Africam & Taprobanam inſulam Aſiæ meridionalem partem alluit. Strabo illud ſub *Atlantici* nomine comprehendit: huius pars quæ Perſiam & Arabiam fœlicem lambit, *Azanium* apud Plin. lib. 6. capite 15. nuncupatur. Dominicus Niger ſcribit etiam ſic nominari. *Mar d'India*, à Luſitanis dicitur vt quidam volunt: Maris rubri vocabulum tam latè apud bonos auctores extendi fugit Guilandinum in ſuo de Papyro libello, vbi Euſtathium reprehendit, quòd ſcribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere. Item Martinum del Rio, apud quem malè audit Seneca, quod dicat *Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto*, ſed hic error illi communis eſt cum his qui Mare Rubrum tantùm pro Arabico ſinu intelligunt: idq; malè. Indum enim, Tigrim & Euphratem flumina in hunc ſinum minimè exonerari cunctis penè notiſſimum eſt, eáque tamen in mare Rubrum ſe exonerare apud claſſicos authores luce clarius oſtenditur.

marea, vrbs & palus iuxta Alexandriam, aliàs Mareotis, Steph. alius, Æthiopiæ ciuitas.

mareotis, tidis, lacus in Ægypto Alexandriam à Me-

à meridie alluens multis Nili foſſis; tùm à ſuperioribus partibus, tum à latere adauctus portum habens nobilem, eóque, qui ad mare eſt, multò viliorem. Auctor Strab. lib. 17. Mareotis, præterea appellatur pars illa Libyæ quæ eſt inter Cyrenaicam regionem & Ægyptum, à Ptolemęo Marmarica appellata. Eius deſcriptionem vide apud Plinium lib. 5. cap. 6. Eſt præterea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimum naſcitur: vnde Mareotides vuæ dictæ ſunt, & Mareoticæ vites.

Mares, populi vicini Moſinœcis. Steph.

Mares, nomen principis cuiuſdam. Eſth. primo. Lat. irroratio vel diſtillatio aut Syriacè, apoſtema vel confractio.

Mareſa, ciuitas in tribu Iuda, patria Michææ prophetæ, quam ædificauit Roboam 1. Paral. 11. Lat. à capite vel à principio aut caput, vel principium, ſiue hæreditas, aut amaritudo agri vel amara mulier. Hanc Beniamin Bethgebatim vocat.

Mareſia, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. 1. Par. 4.

Mareth, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. ſpelunca vel euacuatio, aut effuſio, ſiue diſcooperiens aut euigilans.

Mareura, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol.

Margea, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta eſt vrbs in Elide, Steph. Gentile, Margæus.

Margana, vrbs Indiæ. Reperitur etiam *μαργάναι*. Gentile, *μαργανεύς*. Steph.

Margara, Indiæ intra Gangem vrbs, circa ipſum fluuium, Ptolem. *Mognan*, Caſtaldo.

Margarita, Henrici VI. Anglorum regis vxor, magno animo fœmina, virum ab hoſtibus, victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hoſtibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium Ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ, domini filia & hæres, Maximiliano Cæſari nupſit.

Margaſi, Mediæ gens. Ptolem.

Margiana regio Aſiæ minoris inclytæ apricitatis (vt inquit Solinus) ambitu ſtadiorum 500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt libro 1x. & 11. Strab. *Ieſelbas* Caſtaldo. *Tremigan*. Pineto.

Margium, ciuitas Phrygiæ, poſtea Apollonia dicta. Steph.

Margus, fluuius Aſiæ, quem Ptol. libro 6. c. 10. ex montibus. Sariphis deſcendere tradit, & per Maſſagetas. qui Margianis vicini ſunt, ac Derbiccas in Oxum amnem deferri, cuius fontes habent gradus 105. 39. Eſt & Margus, fluuius per Seleuciam fluens.

Maria, i. exaltata vel amaritudinis mare, aut myrrha maris, ſiue doctrix, vel magiſtra maris, aut, ex Syro, & Hebræo, domina maris, ſoror Aaron & Moſis. Num. 27. Filia Ezra 1. Par. 4. nomen item virginis, quæ Chriſtum tulit in vtero, Mat. 1. Soror item Marthæ ſororis Lazari. Luc. 10. Ioan. 11. Heb. Miriam. De quadam Maria loquitur & Paulus Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ Mariæ, altera mater Iacobi, altera Ieſu Chriſti ſectatrices & adminiſtræ. Fuit & Maria nobilis mulier, quæ Hieroſolyma à T. Veſpaſiano obſeſſa proprium filium, fame vrgente, deuorauit. Ioſephus. lib. 7. c. 15.

Mariaba, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrum. Strab. lib. 15. Ptolemæi Mariama eſt, vt Hermolaus ſentit, omnium Arabiæ fœlicis oppidorum regina, vide Saba.

Mariamnia, vrbs Phœnicum: ciues, Mariamnitæ. Steph. ex Pauſ. lib. 9.

Mariana Colonia, Corſicæ inſulæ ciuitas: ita dicta à C. Mario ſepties conſule, qui eò coloniam duxit. Plin. lib. 3. c. 6 hodie *Marino* Blondo, *Cabo S. Maria*, Pineto.

Marianæ foſſæ, Narbonenſis prouinciæ oppidum, quod hod e Aquas mortuas appellant, ita dictum à vicina foſſa à C. Mario ad mare vſque ducta, Ptol. lib. 2 c. 10. Plin. lib 3. c. 4. Strab. lib. 4.

Mariandyni, Bithyniæ populi iuxta Pontum olim ſub tyrannide Crœſi regis, vt ſcribit Herodotus libro primo, & Strabo libro octauo, Mariandeni per e in penult. legit Ptolem. Doniferos vocatos ab Euphorione ſcribit Athenæus lib. 6. c. 7. Mariandunum regio eſt apud Stephanum & Vale. Flaccum.

Mariandynum regio Aſiæ, Bithyniæ contermina, Acheruſia ſpecu nobilitata, per quam Hercules, Cerberum canem tricipitem, ad ſuperos traxiſſe dicitur: quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxis euomuiſſe, ex qua ibi natum, volunt aconitum. Nomen regionis eſt (inquit Stephanus) à Mariandyno quodam Æolico, Gentile, Mariandynus: & fœminina, Mariandyne, Mariandynis.

Mariane, Aſiæ palus, Ptol. *Lago de Bendemal* Caſtaldo.

Marianus, Ptol. Hiſpaniæ Bæticæ mons vulgò *Sierra Morena*, ſaltus Caſtulonenſis. *Mariani* plurali numero legit. Plin. lib. 7. c. 1. etſi *Adriani* in nonnullis excuſis exemplaribus reperiatur. Nebricenſis dicit à Ptolemæo hos montes *Temerianos* vocari, ſed ſi Græcos Ptolemæi codices conſuluiſſet, vidiſſet articulum te ad ſuperiora pertinere, at Marianos legi debere.

Marici, Italiæ populi, Ticini conditores, Plin. Poſterorum ætate Maringi dicti fuere, vt tradit Merula. Circa Alexandriam *de la Paglia* dictam ſedes habuere in oppido Marico, deſtructo & collapſo, ſed etiamnum extat in eodem tractu Caſtellum *Petra de Narzeie* dictum.

Maricus, quidam ex plebe Boiorum, quia

ſus eſt ſe deum facere. Cor. Tacit.

Marica, Nympha, Lyris fluminis accola in littore Minturnenſium, quæ regi Fauno nupſit, eique Latinum peperit. Virg. 7. Æneid. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem ſacellum fuiſſe perhibent.

Maridunum, Britanniæ inſulæ vrbs. Ptol. 8. c. 5. *Caermardin* Camdeno. *Caer* vrbem ſignificat antiqua Britannica lingua.

Marigeri. Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

Marimartha: Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

Marimuth, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. amaritudo, vel myrrha mortis, aut altitudines ſiue fraudulentiæ.

Maiorianus, conſul cum Paterno, anno ab vrbe 1020.

Marinianus alius, conſul cum Aſclepiodoto, anno ab vrbe 1176.

Marinianæ. Pannoniæ vrbs. Anton.

Marinum, Vmbriæ vrbs, apud Strabonem, hodie *S. Marini.*

Marinus lacus portui Herculis proximus in Tuſcia, vt Strabo eum deſcribit libro 5. *Lago d'Orbitello* hodie vocatur, vt ex tabulis colligitur.

Marionis, Germaniæ ciuitas. Ptolem. libro ſecundo capite 12. Vulgò *Luneburgum.* Item altera eiuſdem regionis eidem authori: Vulgò *Lubec.*

Maris, fluuius Aga hyrſorum in Iſtrum fluens. Herod. li. 4. Maris, palus Thraciæ. vide Maronea.

Mariſus, Straboni Getarum fluuius, qui in Danubium labitur. Rhenanus putat eundem à Tacito *Marus* dici. Sambucus ſcribit eum ab Hungaris *Maros*, à Germanis verò *Mariſch* appellari. Plinio. *Amarorum* dicitur, eodem Rhenano teſte. *Marus* tamen in antiquis excuſis exemplaribus legitur. *Maru* etiã in hoc tractu apud Herodotũ.

Maritha, Arabiæ fœlicis mons. Ptol. *Martimos* vocatur in recentioribus tabulis.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonenſis vrbs Amatiborum Ptol. *Martegue* Poldo.

Marium, ciuitas Cypri, à Marieo quodam Arſinoe poſtea dicta. Gentile, Marieus. Stephanus. Catullus maſculinè protulit his verbis, *Quæ ſanctum Idalium Marioſque apertos.* In Arſinoe autem Veneris erat templum & lucus. Sed Plin. lib. 5. c. 31. Marium cum Idalio coniungit. Quòd autem Arſinoem à Mario ſeparat, à Stephano non diſcrepat. Nam, vt Strabo narrat, duplex eſt Arſinoe in Cypro.

Marius prænomine Caius, vir ſtrenuus fuit, ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitã ruſticam egit, procul ab vrbanis delicijs. Hic per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidia criminando, . Conſulatum adeptus, Iugurtham captum ante currum egit, tantámque fortitudinis ſuæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, vt imminente Cimbrorum, Teutonúmque terrore quinque continuos Conſulatus ei detulerint. Sextum Cos. cum Catulo factus, Cimbros in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, déque his triumphauit. Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem coniectus, immiſſum percuſſorem Gallum vultus authoritate deterruit: acceptáque nauicula in Africam traiecit, vbi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæſis inimicis ſeptimo conſulatu, morbo, aut (vt quidam ferunt) voluntaria morte deceſſit. Hic cùm in cruribus varices haberet, præbuit varicoſum crus medico ſecandum: & dum ſecaretur, neque ſuſpirans, neque ſupercilia contrahens, pertulit ſectionem, fixíſque oculis ſpectauit cruciabilem curationem. Cúmque medicus alterum crus ſecare vellet minime aſſenſum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam eſſe non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui quum eſſet viginti ſeptem annorum Conſulatum inuaſit: quem honorem matet tam immaturum fleuit. Hic patri ſæuitia ſimilis, cariam armatus obſedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipſe crudeliſſimo mortis genere Catuli manibus inferias miſſus eſt.

Marius, Cimbrico bello profligatus, in ſomnio præmonitus eſt, victoriam ſe conſecuturum, ſi priùs diis victimam filiam, nomine Calphurniam, faceret. Patriæ igitur charitati naturæ poſtpoſita, eo facto victoriam comparauit. Duæ adhuc hiſce temporibus in Germaniæ aræ ſunt, quæ eo tempore, quo victoriam Marius eſt conſecutus, tubarum clangorem edunt. Plut. Paral.

Marma, filius Saharaim ex Hodes vxore, 1. Par. 8. Lat. dolus, vel fraudulentia, ſiue altitudo, vel excollens ſe.

Marma, Arabiæ felicis vrbs in rubro littore, Plinio. Phœniciæ quoque ciuitas apud Steph.

Marmaces. populi Æthiopiæ. Steph.

Marmarica, regio Africæ Nilo proxima. Ptol. lib. 4. ab Occaſu Cyrenaica prouincia, à Septentrione Ægyptio pelago terminata: ab Oriente Ægyptum habens, à Meridie interioris Libyæ partem, quæ Ægypto contermina eſt. In ea Naſamones Libyarchæ populi: hodie *Barcha* dicitur. Hinc fit Marmaricus, ca, cum, id eſt Libycus. Plinius libro 5. capite 6. mareotidem Libyam appellat, incolas autem ipſos Marmaridas. *Barcam* etiam olim dictam colligere eſt ex Virgilio Æneid. 4 cum inquit, *Hinc deſerta ſiti regio, latéque furentes Barcæi.*

Barca

Barce forte regionis oppido, quod poſtea *Ptolemaus* dictum fuit, habet etiam Ptolem. *Barcitas* populos hoc tractu. At licèt Barce oppidum, & Barcitæ populi (qui idem cum Barcæis Virgilij creduntur) in Pentapoli regione à Ptolemæo conſtituantur,& non in marmarica,parum referre videtur. Nam marmaricam ſub Cyrene, cuius pars Pentapolis eſt, comprehendit ex Strabone & Pomponio liquet, qui Cyrenem ad Ægypti Catabathmum & Nilum fluuium extendit. vterque etiam marmarides populos ſub Cyrene regione complectitur: ſed Marmoricæ regionis neuter meminit. marmaridas populos, Herodo. *Adyrmachidas* appellare exiſtimatur, in Melpomene,vbi dicit,hos ab Ægypto ad Plynum vſque pertingere. Horum opera vſus eſt Cato, quum reliquias Pompeiani exercitus per deſerta Libyæ ad Iubam regem perduceret.

marmarion, vrbs Eubœæ, Steph.cuius incolæ dicuntur marmatij & marmarini,vnde & Apollo marmarinus dictus eſt, qui inſigne ibi habebat templum.Strab.lib.10.

marmaridius, magi nomen apud Plinium lib. 3.c.1.

marmax,fluuius in Peloponneſo,Elidis regionis.Pauſan.

marmeſſus, mars eſt, Romanorum lingua ait Lycophronis interpres.

marnan, templum Iouis Cretenſis in Gaza Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Creta *Marnan*.Steph.

maro,opifex fuit figulus, ſiue (vt alij putant) magis cuiuſdam viatoris mercenarius. Virgilij Latinorum poetarum principis pater.

maro, Virgilij poetæ cognomen. Vide Virgilius.

maro,Vide Meuophis.

maronea, Stephano. Ciconum ciuitas, in Thracia præſtantiſſimo vino laudata. Gentile, maronæus, maronites.& fœm. maronitis,hodie *Marogna*,Sophiano & Nigro:olim *Ortagurea* teſte Plinio, vocata fuit,& ab Homero *Iſmarus* dicta, vt Suidas auctor eſt. Item Iſacius in Lycophronem. Plinius certè duas diuerſas Thraciæ vrbes facit Georgio Cedreno *Cineſſema* quoque nuncupatur.

maronias, Syriæ ciuitas,Chalcidicæ regionis. Ptolem.

maronis,Germaniæ ciuitas.Vide marionis.

marora, Sargarauſenæ in Cappadocia vrbs. Ptolemæo.

marpeſia, prima Amazonum regina. Iuſtinus.

marpeſſa, filia Eueni, & ſpecioſa inter paucas Nymphas, vxórque Idæi omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi: mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ vxoris Meleagri. Hanc maritus tam tenerè fertur adamaſſe,vt cùm ea m Apollo rapere conaretur,ſumpto arcu & ſagittis raptorem inuadere non dubitarit. Verùm cùm eius recuperandæ ſpes nulla ſupereſſet, mater eam pro marpeſſa Alcyonem nominauit, propterea quòd fatum Alcyones ſimile ſortita videretur,Homer.lib.9 Iliad.

marpeſſus, Idæ in Phrygia vrbs, apud Pauſaniam in Phocaicis,quam 240. ſtadiis ab Alexandria Troadis circa Ladonem fluuium deſcribit. Circa Gergithum oppidum in agro Troiano eam ponit Lactantius: vnde Sibyllam Helleſpontiacam ortam ſubiungit. Sunt qui Marmiſum & Marmeſſum cum hoc marpeſſo ſynonyma eſſe exiſtimant.

marpeſſus, mons in Paro inſula, candidi marmoris ferax.Hinc *Marpeſſia cautes* apud Virg. 6. Æneid. pro marmore Pario. Steph. Marpeſſam ſcribit eſſe montem in Paro, à quo lapides excindantur.

marraſium,Perſidis oppidum.Ptol.

marriche,Parthiæ vrbs.Ptol.

marrubij, populi Italiæ,circa Fucinum lacum habitantes, ſic dicti, vel à rege Marrubio, vel quòd circa mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant: vrbs Marrubium *Marno*,Leandro.

marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum.Sil.lib.18.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

mars, deus belli ab antiquis creditus: dictus Varroni libro quarto de lingua Latina,quod maribus in bello præſit: aut certè à Sabina dictione Mamers, quo nomine illi Martem dicebant. A poëtis Mauors dicitur per epentheſim, quod magna vertat. Hic Iouis & Iunonis filius fuiſſe fingitur: vel, vt Ouid. fabulatur, ſolius Iunonis. Cùm enim olim Iuno turbata,quod animaduertiſſet Iouem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Mineruam, verſus Oceanum proficiſceretur, vt ſcrutaretur quo pacto, & ipſa ſine viro parere poſſet, & itinere fatigata, ſecus fores Floræ Deæ, coniugis Zephyri, conſediſſet, interrogata ab ea fertur, quam ob cauſam ad Oceanum pergeret:qua cognita,facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Iuno Iouem celaret. Quod cùm Iuno iureiurando affirmaſſet,mox illa Flora monuit in campis Oleniis florem eſſe, quo tacto ſtatim conciperet ſine viro. Id experta Iuno concepit, & peperit filium, quem Martem nominauit. Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eóſque Vulcani artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irretitos, deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſoluit. Sororem habuit Bellônam, belli deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum,

quos in Dei huius tutela eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo Martiales dicebantur. Ponitur ſępiſſimè pro ipſo bello. Hinc Martius, tia, tium, id eſt bellicoſus vel bellicus. Eſt & ſtella vna ex ſeptem errantibus ſupernè Ioui proxima, quatuor & viginti menſibus & ſex diebus orbem luſtrans. Quid nomine Martis veteres poëtæ & philoſophi intellexerint, prolixè docent in ſuis mythologiis Lilius Giraldus, Cartarus, & N. Comes.

Martius, menſis primus olim anni apud Romanos, quem Romulus genitori ſuo inſtituit. Ouid. 3. Faſt.

Marſana, nomen principis. Eſther. 1. Lat. amaritudo, aut myrrha rubi vel inimici, aut oſtendens rubum vel inimicum.

Marſi, ſorum, populi Italiæ fortiſſimi, Picentibus, Æquiculanis & Samnitibus finitimi, à Marſo Circes filio orti: qui ſaliua ſua ſerpentum morſibus medebantur. Sunt & Marſi alij populi in Scythia. Herod. lib. 4. *Ortmarſen* oppidum Friſiæ in Tuentiæ regiuncula, hodie videtur.

Marſia, vel Marſias fluuius Apameam præterfluens.

Marſia, fons in Phrygia, ad oppidum Cellenarum.

Marſias, ſiue Marſius, Tuſcorum rex, ante Romam conditam anno 281.

Marſigni, Germaniæ populi apud Tacitum, *Marsignos* Ptolemæi eoſdem eſſe putat Althamerus.

Marſippus, vrbs Phœniciæ: Gentile, Marſippius. Steph.

Marſonia, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolemæus.

Marſpiter, Martis pater, ſicut Dieſpiter, Diei pater, Gel. lib. 5. cap. 12.

Marſius. Vide Marſias.

Marſus regnauit in Tuſcia, circa annum ante Romam conditam 318.

Marſus, Syriæ præfectus, ſub Claudio Cæſare.

Marſya, vrbs Phœniciæ à Marſo dicta. Steph.

Marſyaba, Rhamanitarum vrbs in Arabia felici videtur apud Strabonem l. b. 16.

Marſyas Peleus hiſtoricus, nutritus vnà cum Alexandro Magno, ſcripſit res Macedonicas libris decem, à primo rege vſque ad Alexandrum, de rebus Atticis libros duodecim. Marſyas Philippus item hiſtoricus. Marſyas Tabenus, qui ſcripſit de tranquillitate libros duodecim: fabuloſa libris ſeptem, & quædam alia de patria ſua. Suid.

Marſyas, fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit. Steph.

Marſya, ſiue Marſyas, inſignis tibicen, ex Celænis oppido Phrygiæ: Ouidius ſatyrum fuiſſe author eſt, qui tibiis à Minerua inuentis, auſus ſit Apollinem ad certamen prouocare, à quo victus & excoriatus. Ouidius libro ſexto Faſtorum.

Marſyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd Nympharum lachrymis Marſyam deflentium creuiſſet, apud Ouidium 6. Metamorph. Alij volunt eſſe eundem cum Singa Ptolemæi. vide eius tabulas. Marſias primùm Midæ fons dicebatur, vt habet author de fluminibus.

Martha, ſoror Lazari illius, quem ſuſcitauit Chriſtus. Luc. 10. Ioan. 11.

Marthama, Africæ propriæ oppidum. Appia.

Marthula, Ponti Cappadoci ciuitas. Ptolemæo.

Martia princeps Romanorum, icta fulmine quum eſſet grauida, partu exanimato, ipſa citra vllum aliud incommodum vixit. Plin. libr. 2. cap. 1.

Martia, Catonis minor filia, quæ, cùm quæreretur ab ea, cur poſt amiſſum maritum denuò non nuberet, reſpondit, non ſe inuenire virum, qui ſe magis vellet, quàm ſua: quo dicto oſtendit, diuitias magis in vxoribus eligi ſolère quàm pudicitiam.

Martia, Catonis Vticenſis vxor fuit, quam poſtea, quum ex ea aliquot liberos ſuſtuliſſet, Hortenſio amico conceſſit: eóque mortuo ſub initium bellorum ciuilium eam reduxit. Qua in re Cato maleuolorum reprehenſione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimiſſam eſſe calumniabantur, vt poſtea Hortenſij teſtamento locupletem reciperet. Plut. in vita Caton.

Martia, Aqua vrbis Romæ, Plinius lib. trigeſimoprimo, capite tertio, clariſſima aquarum omnium toto orbe, frigoris ſalubritatiſque laude de cæteris præclara. Oritur in vltimis montibus Pelignorum. Vocabatur hæc quondam *Auſeia* fons autem ipſe Piconia.

Martia, dicta ab Anco Martio Romanorum rege, qui eam primus in vrbem deducere auſpicatus eſt. vide ſupra Auſeia.

Martiales, miniſtri publici Martis, atque eidem deo veteribus inſtitutis, religionibúſque Latinorum conſecrati.

Martialis, poeta lepidiſſimus, ex Bilbili Hiſpaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctiſſimi & feſtiuiſſimi.

Martiana ſylua, in Germania eſt, Ammiano *Schuuarſuualdt* vulgò, ex quo Nigram ſyluam faciunt Latini iuniores. Peucerus & Althamerus putant idem eſſe cum Ptolemæi Eremo Heluetiorum, vide *Martiana & Hercynia*.

Martianus Imper. (Pomponius Fl. Valerium Martianum vocat) ſucceſſit Theodoſio Iuniori, fauente Arcadij filia Pulcheria, qui licet humili loco

loco natui & ſenex eſſet, tamen rebus geſtis & arte militari clarus, per annos ferè ſeptem imperium Orientis tranquilliſſimè gubernauit. Dicere ſolitus erat,

Dum pax conſtare poſſet, arma non ſumenda.

Martie, Hiſpaniæ locus inter Bracaram & Aſturicam. Antonin.

martini, Arabiæ deſertæ gens. Ptol.

martinopolim nominat *Merſburg* Saxoniæ vrbem Otto Friſigenſis.

martinus primus, pontifex Roman. anno ſalutis 642.

martinus II. Pontifex Romanus, anno ſalutis 883.

martinus III. Pontifex Romanus, anno ſalutis 945.

martinus IV. Pontifex Romanus, anno ſalutis 417.

martinus, V. Pontifex Romanus, anno ſalutis 1417.

D. Martinus, ex Pannonia ortus poſt D. Gratianum Turonenſem, Archiepiſcopatum adeptus, an. Domini 3 t 5. Multa diſiecit Paganorum idola, altariaque effregit. In epiſcopatu autem vixit ann. 26. menſes quatuor, atque dies 7. Sid. Apoll. eius vitam doctiſſimis libris editis perſcripſit Sulpitius Seuerus.

martion Smyrnæus. Plin. li. 26. cap. 3. de ſimplicibus affectibus ſcripſit.

martia Caſtra Martis Fanum, fons, lacus, ſiue tranſitus, vertex, villæ, repetiuntur varia loca apud veteres. Item Martius campus, Narbo, vicus.

martius Ancus quartus Romanorum rex, æquitate & religione inſignis, Latinos bello domuit. Auentinum & Martium montes vrbi addidit: noua mœnia oppido circumdedit, ſyluas ad vſum nauium publicauit, ſalinarum vectigal inſtituit, carcerem primus ædificauit, Oſtiam coloniam maritimis commeatibus opportunam in oſtio Tyberis deduxit. Plin. li. 31. c. 3.

martius campus Romæ dictus, quòd Marti conſecratus eſſet: Liuius Ager Tarquiniorum, inter vrbem Tyberim erat conſecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

martpurgum, Haſſiæ metropolis, ſic dicta à Deo Marte, vel à Marcomiro Marcomiri 26. Regis Francorum filio Ptolemæo authore F. Irenico, *Amiſia* dicitur. Hanc olim villam fuiſſe hiſtoriæ produnt. In præcelſo montis culmine Principis ſedes eſt, vrbs liberalium artium celebri Academia claret, anno 1526. inſtituta, & à Philippo principe anno 1535. inſtaurata, vulgò *Martpurg.*

marullus, Tribunus plebis, coronas Cæſaris dictatoris ſtatuis detraxit, eoſq; qui primi Cæſarem regem ſalutauerant, in vincula duci iuſſit: quam ob rem Cæſar Marullum magiſtratu priuauit. Plutarch. in Cæſare.

M. Marullus Poëta Mimographus ſub Antonino Philoſopho, ipſum etiam imperatorem inceſſere ſolitus. Huius eſt illud: Tu, vt Hector ab Ilio, nunquam recedis. Meminit huius Hieronymus contra Rufinum, & Galeuus, qui ſe filium eius grauiſſimo laborantem morbo, curaſſe ſcribit.

marullus, Galaber poëta quum Attilam regem Hunnorum per adulationem Deum, & diuinæ ſtirpis prolem nominaſſet, propemodum viuus ab ipſo, vnà cum carmine exuſtus eſt, P. Callimachus in Attila.

marullus Rhetor à Seneca controuerſiarum t. pro præceptore agnoſcitur. Sic enim in præfatione: Quum eſſemus, inquit, condiſcipuli apud Marullum Rhetorem, hominem ſatis aridum, pauciſſima belle ſed vulgato genere dicentem: quum ille exilitatem orationis ſuæ imputaret controuerſiæ, ac diceret. *Neceſſe eſt me per ſpinoſum locum ambulantem ſuſpenſos pedes habere* aiebat Latro: *Non mehercules tui pedes ſpinas calcant, ſed habent.* Spart.

Pomponius Marullus, grammaticus, Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cùm in oratione Tiberium reprehendiſſet affirmante Atteio Capitone & eſſe illud Latinum, etſi non eſſet, futurum certè ob Cæſaris auctoritatem & gratiam: Iam inde mentitur (inquit) Capito, tu enim Cæſar ciuitatem dare potes hominibus, verba non potes Pugilem olim fuiſſe Aſinius Gallus hoc in eum epigrammate oſtendit.

Qui caput ad læuam didicit, gloſſemata nobis
Præripit: es nullum, vel potius pugilu lege vt apud Tranquillum Murellus non Marellus.

marundæ, Mediæ & Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

marunthas, Epiſcopus Meſopotamiæ, Iſdigertem Perſarum regem, grauiſſimo capitis dolore ac diutino, quem Magi profligare, ne mitigare quidem nequiuiſſent, precibus ita ſanauit, ac liberauit, vt eum morbum poſtea rex nunquam perſenſerit, Socrat. li. 7. hiſtor. 8. hiſt. trip.

marcus, mons Thraciæ.

maruuium, vide Marrubij.

maſaci ſeu Marſaci, Germaniæ populi. Tacit. hodie *Marſen*, Hollandiæ pagus, Ortelio. Tacitus habet *Marſaci*, Plinius *Marſatios* vocat, hos Leodius ad Moſam deſignat, Diuæo repugnante.

maſæſylia, regiò Libyæ Mauruſiis contermina: Gentile, Maſæſylij, Maſæſylitæ, Maſæſylûs. Steph.

maſada, Plinio caſtellum eſt non procul ab Aſphaltite lacu. Pinetus apud Plinium *Naſſa* vertit.

maſal, ciuitas in tribu Aſer. 1. Par. 6. quæ Io. 19. dicitur Meſſal, aut parabola, aut imperans, vel dominans.

maſaloth, nomen vrbis, 1. Macch 9.

maſanorada, vrbs Cariæ, à Maſanorado Cindapſi filio. Gentile, Maſanoradeus. Steph.

maſara, Armeniæ minoris vrbs apud Ptolemæum.

maſates, vide Maſtaura.

maſati, Libyæ interioris populi. Plin.

maſca, vrbs Celtiberorum. Strab.

maſca, Arabiæ deſertæ fluuius apud Xenoph. lib. 1. exp. Cyri.

maſchane, vrbs Scenitarum Arabum. Steph.

maſcotus, vrbs Libyæ, & alia propè Heſperides. Steph.

maſdorani, Aſiæ populi iuxta Parthiam, Carmaniam deſertam incolentes. Ptol. lib. 6. c. 5.

maſdoranus, mons qui Parthos ab Aſia ſeparat. Ptol. *Chitelius* Caſtaldo.

maſepha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quæ aliàs Maſpha dicitur. Lat. ſpeculatio, ſiue ſpecula, aut coopertimentum, vel expectatio.

maſerephoth, in Hebræo eſt Maſerephothmaim, i. aduſtiones, incendia, combuſtiones aquarum, locus eſt vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandóque ſalem faciunt. Commentator Hebræorum ſuper Ioſ. ſic inquit, Salinæ ſunt, vbi aqua maris trahitur ad foſſas ad hunc vſum factas, & ſole ſiccatur. Ioſue 11. 13. Regio Sidoniorum.

maſerei, filius Sobal filij Hur primogenitus Caleb ex Ephrata concubina, primo Paralip. 2. Latinè Stratum, ſiue offerens vel tangens ſociũ, vel amicum, aut paſtorem vel malitiam.

maſes, vrbs Argiuorum, Hom. Dicitur etiam Maſeius in recto: Ciues, Maſetij. Steph.

maſeits, palus quædam & vicus: & inſula Stephano.

maſgaba Maſiniſſæ regis filius, rex Numidiæ.

maſices, Mauritaniæ Tingitanæ populi. Ptolem.

maſicytus, Ptolemæo eſt mons mari incumbens, qui Pamphyliam & Lyciam diuidit. Maſſycites apud Plin. eſt. *Climax* dicitur Straboni. vide Taurus.

maſij, Perſiæ populi. Herodot.

maſiniſſa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſtea verò fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam vſque ſenectam mira valetudinis proſperitate, vegetóque corporis robore vſus eſt, adeò vt nonageſimo ætatis anno filium genuerit, Liuius lib. 3, belli Punici.

maſiniſſenſes, Mauritaniæ populi. Ammiano.

maſitholus, Libyæ interioris fluuius, Ptolemæus.

maſius vel Maſium, mons ſupra Niſibin, incolæ, Maſieni, vel Maſiani. Steph.

maſtor Naum. Iudæorum dux, olympiade 5.

maſma, filius Iſmaelis. Gen. 25. 1. Par. 4. Lat. exauditio ſiue audiens, vel obediens.

maſmana, nomen viri principis. 1. Par. 12 Lat. pinguedo, aut oleum eius ſiue tangens vel auferens præparationem vel munus aut numerum.

maſobia, nomen loci. 1. Par. 11. Lat. ſtatio Domini, vel ſtans Dominus aut damula.

maſouia, regni Polonici regio, Samogitiæ ad Septentrionem, magno ducatui Lithuaniæ ad ortum, Poloniæ vtrique ad occaſum & Ruſſiæ ad meridiem contermina eſt. Regibus Poloniæ feudalis, metropolim habet Varſouiam, vbi optimus conficitur potus ex melle conſtans, quem incolæ Medio appellant. Cromer. in Chron Poloniæ.

maſpha, ciuitas in tribu Iuda, quam ædificauit Aſa rex Iuda. 1. Reg. 15. quæ Ioſ. 15. Maſepha dicitur iiſdem conſonantibus & punctis Eli & locus Galaad 1 Reg 22. 4. Reg. 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. Gen. 31. Lat. idem ſignificat quod Maſepha.

maſphath, ciuitas quæ & Maſpha dicitur in tribu Iuda, 1. Reg. 7. Ierem. 40.

maſpij, gens Perſica. Steph.

maſteca, ciuitas Idumææ, regia Semlæ quinti regis in Edom. Gen. 36. Lat. ſibilus, aut ſibilans, vel attractio vanitatis, vel tangens vanitatem vel vacuitatem, aut vitis.

maſſa, Libyæ fluuius. Ptol. hodie *Maſſatat Sus* Caſtaldo.

maſſa, filius Iſmaelis. Gen. 25. Lat. onus ſiue aſſumptio, vel metaphoricè, prophetia.

maſſaca, vrbs Indorum. Gentile, Maſſacenus. Steph.

maſſæſylia, Africæ regio, Mauris Mulucha fluuio, (quem *Molochat* appellant) dirempta, Strabo libro 17. & Plinius libr. quinto cap. 2. Huius regionis populi Maſſæſyli vocati fuerunt, quos Liuius teſtatur ſua ætate extinctos fuiſſe, regionémque eorum à Getulis fuiſſe occupatam.

maſſælibyj, Africæ propriæ gens. Strab.

maſſaga, Indiæ vrbs, circa Guræum fluuium Arrian. Curtio Mazaga.

maſſagetæ, populi Scythici in Aſia vltra mare Caſpium, Orientem verſus trans Araxem. vulgò Alani, & Hunni. Qui cùm per deſerta diſcurrunt, equorum ſuorum ſanguinem cum lacte bibunt, quemadmodum & Biſaltæ populi apud hos ſenio confecti in fruſta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandi abijciuntur. Strab. lib. ſecundo. Infeſtiſſimi ſunt hoſpitibus: neque cum vicinis populis vllam ſeruant amicitiam aut fidem. Vxores habent communes,

munes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. Vide Scythæ, vulgò Alani Dionyſio Caſſio, Ammiano & Gregoriæ. Maſſagetas *Abaſgos* eſſe putat Ioannes Tzetza: poſtea *Argos* vocatos dicit Iſacius Tzetza Thenetus eos *Abinadal* vocat.

maſſala, Homeritarum vrbs in Arabia felici. Plin.

maſſalia. Vide Maſſilia eſt autem Maſſalia, teſte Ptolemæo, Cretæ inſulæ fluuius, à Peniro *Maſano* vocatus.

maſſani, Indi fluminis accolæ. Diodor.

maſſia, vrbs pertinens ad Tarteſios, Gentile, maſſianus. Steph.

maſſia, Hiſpaniæ vlterioris oppidũ, vbi lateres fiunt, qui ſiccati, in aqua non merguntur. Plini.

maſſica, regio Bæticæ, Tarteſiis appoſita, hanc Vitruuius Maxiam appellat.

maſſici montis promontorium, Plinio in Campania Felice eſt.

maſſicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam Maſſicum dicitur Plin. *monte Dracone* nunc appellari ſcribit Leander. Ipſe Maſſicus mons hodie *Monte Marſo* dicitur, & inde vinum Maſſicum. *Maſſacano*, vulgò.

maſſilia, vrbs Narbonenſis prouinciæ, optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibúſque ſanctiſſimis optimè conſtituta, Macedonibus Aſtyages, Hebræis verò Sedecia imperante condita, circa ſecundam & quadrageſimam olympiadem, annis antequam virgo pareret, DCXIII. poſt obitum Dauidis regis annis CCCCXXXIII. Diruta deinde à Phocenſibus, inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtituta Græcia; in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt. Ægium habet vini præſtantiſſimi feracem. Olim Maſſiliæ ſtudia ingenuarum doctrinarum adeò floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Maſſilioticum peterent gymnaſium ad diſciplinas capeſſendas. Plautus in Caſina Maſſilienſes mores tanquam optimos, & probatiſſimos dixit.

Vbi tu es qui colere mores Maſſilienſes poſtulas?

Fuit etiam rerum geſtarum gloria, & opibus, & omni genere doctrinæ tam celebris & clara hæc vrbs, vt à Cicerone lib. 2. de officiis multis verbis laudetur: tum etiam in oratione pro Flacco, à Maſſilia fiunt Maſſilienſes, Maſſilianus, Maſſilioticus, Gal. *Marſeille.*

maſſilia Pomponio, Galliæ Narbon. vrbs Maſſalia legit Goltzius in antiq. numiſmatibus. Sic quoque Euſtathius, qui Maſſaliam etiam regionem vocat. Paradinus tradit in ſua Lugdunenſi hiſtoria ſe legiſſe Athenopolin dictam. vide Mauritania.

—maſſiniſſa, Guluſſæ filius, Maſiniſſæ regis Numediæ nepos, Romæ, ex inſidiis, à Bomilcare quodam interfectus eſt.

maſſycites. vide maſicytus.

maſſyla, mediterranea eſt pars Mauritaniæ, vt inquit Seruius, vnde non longè ſunt horti Heſperidum & mons Atlas. Virgil. 4 Æneid.

Hinc mihi Maſſylæ gentis monſtrata ſacerdos, &c.

maſſyli, Stephano populi Africæ, Cæſarienſi Mauritaniæ proximi. Hi neque frænis, neque ephippiis vtuntur, ſola contenti virga, qua equos regunt. Hinc Maſſylus, adiectiuum.

maſſuli, iidem cum Maſſylis.

maſta, Æthiopiæ ſub Ægypto mons & ciuitas, Ptolem. *Graro* ab incolis dicitur hodie, vt in Barroſo videre eſt.

maſtaura vrbs Lydiæ ſic à Ma appellata, quæ Rheam ſequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriendum dedit. Quum vero à Iunone Ma interrogaretur, cuius eſſet infans, ἄρεος, id eſt, Martis eſſe reſpondebat. Atque hinc apud Cares Bacchus Maſaris vocatus fuit. Ipſa etiam Rææa Ma vocabatur, cui Tauro apud Lydos faciebant. Inde nomen vrbi, per cuius medium fluit Chryſaoras, Gentile Maſtaureus & Maſtaurites, vel vt apud Plinium habetur Maſtaurenſis. Vide Stephanum.

maſthala, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

maſtiani, populi iuxta Herculis columnas, ab vrbe Maſtia. Steph.

maſtinus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in ſuam poteſtatem redegit: coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidem fœdere icto dimiſit, Parmam tamen & Lucam retinuit, Blond. Platina.

maſtitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto gens, & in Ægypto. Ptolem.

maſtramelle, vrbs & palus Celticæ. Steph.

maſtuſius. De hoc Maſtuſio ſic Hyginus in Aſtronomico poëtico in Hydra ex Philarcho refert. In Cherſoneſo quæ confinis eſt Troiæ, vbi Proteſilai ſepulchrum ſtatutum complures dixerunt, vrbs Phlaguſa nomine dicitur, in qua Demiphon quidam quum regnaret, incidit eorum finibus repentina vaſtitas, & ciuium internecio miranda: quare Demiphonta permotum ferunt miſiſſe ad Apollinis oraculum, remedium quærens vaſtitatis. reſponſo autem dato, vt quotannis vna de nobilium genere virgo diis penatibus eorum immolaretur: Demiphon omnium filias, præter ſuas, ſorte ductas interficiebat, vſque dum cuidam ciuium loco nobiliſſimo eorum nato perdoluit inceptum Demiphontis, qui negare cœpit de ſua filia ſe paſſurum ſortiri, niſi eodem regis filiæ coniectæ eſſent, quo facto rex permotus, illius

f liam ſine ſorte ductam interfecit quod *Maſtuſiu* nomine, virgiois pater, inſtanti tempore ſimulauit ſe patriæ cauſa non ferre ægrè factum, potuiſſe enim poſtea, ſorte ducta, nihilominus iotetficere, quod paulatim dies regi in obliuionem perduxit. Itaque quum ſe prope amiciſſimum regi pater virginis oſtendiſſet, ſolemne ſacrificium ſe habere dixit, eumq; filias eius ad id coofiicieodum inuitauit. Qui nihil aliter futurum ſuſpicatus, filias antè miſit, vt ipſe occupatus in re ciuili poſtea veniret. Quod quum exoptanti *Maſtuſio* accidiſſet, filias eius interfecit, ſanguinem earum cum vino io cratere mixtum adueoieoti regi pro potione dari iuſſit. Qui quum filias deſideraret, & quid his factum eſſet reſciſſet, *Maſtuſium* cum cratere in mare proiici iuſſit, quod facto *mare* quo ille proiectus eſt, memoriæ cauſa, *Maſtuſium* vocatum: portus autem adhuc crater dicitur, quem antiqui Aſtrologi ſtellis deformauerunt, vt homines memioiſſent, maleficium oeminem temerè lucrari poſſe, neque obliuionem inimicitiarum fieri ſolere.

maſurius Sabinus Eques Romanus I. C. auditor & ſucceſſor Atteij Capitonis. Memioit illius Perſius, ſimiliter Pomponius Paodect. de Origine Iuris. Citatur ſubinde ab Aulo Gellio. ſcripſit faſtorum & rerum memorabilium libros, commentarios de Indigenis, de iure ciuili, de furtis. Porro iam qoinquageoarius, quum inopia magna laboraret, ab auditoribus ſuſteotatus eſt. Floruit ſub Tiberio, à quo vt ſibi de iure reſpondere liceret obtiouit. Athenæus lib. 14. Dipnoſoph. hæc de eo habet, *μασέριος ὁ πάντα ἄριστος καὶ σοφὸς, καὶ τῶν νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος.*

maſurius Sabinus alius à ſuperiore eſt, cui Paulus aliquot libros ſcripſit. 2.Inſtitut.t 4.

mataurus, vrbs Siciliæ à Locris condita: Gentile, Mataurinus, Steph. Metaurus fluuius eſt, de quo infrà.

matelgæ, oppidum Garamaotum. Plin.

mateni, gens in Sarmatia Aſiatica. Ptolem.

mater magna, Terra dicitur, & ſus prægoans ei mactabatur, quæ hoſtia eſt propria Terræ. Dicitur & mater alma, quod omnia alat. Item mater deûm, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocaot.

maternus, conſul cum Bradua, anno ab vrbe condita 927.

D. Maternus, D. Petri diſcipulus, Coloniæ primus Chriſti fidem aonuntiauit. Munſt. lib. 3. Coſm.

mathan. Deiparæ virginis auus. Hieron.

mathao, pater Saphatiæ. Ieremiæ 18. 2.Par.33. Lat. donum, vel lumbus, ſiue mors eorum: aut

S yriacè expectatio, vel ſpes.

mathana, ſolitudinis nomeo. Num.21.

mathaoai, oomen viri. Eſd.10.

mathaoia ſiue Mathanias, filius Ioſiæ, patruus Ioachin frater Ioacim, ſiue Eliacim, à Nabuchodonozor, Sedecias nomio atus, 4. Reg.14. Filius item Micha. 1. Paralipomeno 9. 2.Par.29. Lat. donum Domini, vel lumborum Dominus aut ſpes Domini.

mathanian nomeo viri, 1.Par.25. Idem ſignificat quod Mathaoia.

mathat, pater Heli patris Ioſeph viri Mariæ, Lucæ 3. Lat. donum vel dooans.

mathathæi, Arabiæ felicis populi. Plin.

mathat. oomen viri, 1. Eſdr.10. Lat donũ eius.

mathathia, ſiue Mathathias pater Iudæ Machabæi, primo Machab. ſecundo. Primogenitus Sellum Coritæ, 1.Par.9. Sacerdos, 1.Par.15. Lat. donans è Domioo, vel donum Domini.

mathera, vrbs Italiæ, à Græcis deſtructa, anno ſalutis 979.

mathias Hieroſolymorum vt 11. epiſcopus, anno Chriſti 109.

mathias, frater Iooæ, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno Chriſti 45.

mathias, Huoiadis filius, Vngariæ rex, circa annum Chriſti 1460. magnam Bohemiæ partem ſubegit, poſteaq; Bohemorum rex electus eſt.

mathildis, Angliæ regis filia, Heorici v. Cæſaris vxor, anoo Chriſti 129.

mathildis, quædam virili animo mulier, Parmam, Mantuam & Ferrariam cepit, anno ſalutis 1101.

mathitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto populi, apud Plin. Matites fortè Ptolem. quos in Libya interiori deſcribit.

matho, Apher quidam qui ſupplicium formidans, quòd multa ſeditioſè feciſſet, primò Punico bello fioito, ſic io Carthaginienſes inuectus eſt, & militum ſeditioſorum colluuiem comitauit eos qui aliter conſulturi ſurgere volebant non expectato orationis principio, coniectis lapidibus ioterficerent: quo pacto multi noo ſolùm duces, verùm etiam priuati homioes ſunt cæſi. Cæl.lib.29.cap.2.

mathuſael, filius Maniael. Geo.4 Lat. mortem ſuam poſtulans, aut mors ſua infernus, vel ſepulchrum.

mathuſala, filius Henoch, filij Iared. Geneſis 5. Lucæ 3. Lat. mortem ſuam miſit, aut mortem ſuam ſpolians, vel mortis ſpolium.

mathiana, pars Mediæ, Stephan. ex Strab. libro 12.

matiera, quod & Tiora Halicarnaſſeo t. teſte, Vmbriæ oppidum eſt, in eo quater prata ſecantur, Vincentino auth.

Matilicates, Vmbriæ populi. Plin. hodie *Matelica.*

Matinus, mons Apuleiæ, buxis abundans, Matini dicuntur populi circa eum habitantes. Luc. lib 9. — *& arua*

Vulturis, & calidi lucent & buxeta Matini.

Matiſcona, Cæſari Æduorum ciuitas ad Ararim hodie *Maſcon*, Marliano & Philipp. Bugnonio in libellulo de hiſtoria huius vrbis, vbi monet in vetuſtis aliquot codicibus *Matiſſana* legi. Antoninus in ſuo itinerario *Matiſconenſe* caſtrum vocat.

Matiſſa Corſicæ inſulæ oppidum. Ptol.

Matium, Cretæ inſulæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 12 Themiſcyræ regionis vrbs. Plin. *Candia* à Pineto.

Matralia, matris Matutæ feſta.

Matred, virga deſcendens, aut virga imperantis, ſiue lectuli deſcenſio, vel imperium: aut Syriacè, labor, pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom ſeptimi. Gen. 36.

Matreas Alexandrinus quidam, qui Romanis Græciſque admirationi fuit, quòd diceret feram à ſe nutriri, quæ ipſa ſemet vocarer, vt vel anxiè ſcrutentur multi, τί μητρὸς θηρίον τί ἐστι. id eſt, quænam ſit Matreæ fera. Plin. lib. 16. hiſt. naturalis. Euſtath. commenr. ad Odyſſ. α.

Matreio, Pyrchaymero Rhætiæ oppidum eſt, in Germania, quod nouo nomine *Matram* appellat.

Matrica, Pannoniæ inferioris oppidum, Anton *Theten*, Simlero.

Matrinus, fluuius in Piceno non procul ab Adria vrbe. Strab. lib. 5. & Ptol.

Matra, Veneris cognomen apud Perſas.

Matrona, Iuno dicta eſt, quòd his præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, vt fiant matres.

Matrona, fluuius eſt Galliæ, in Lingonum montibus naſcens, vnàque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Gallicè *Marne*.

Matronæ vertex, vide Cottiæ.

Mattheus Apoſtolus & Euangeliſta, alio nomine Leui dictus, patrem habuit Alphæum Matth 10. Marc 2 & 3. Luc. 5. & 6. Act 1. Quum autem Publicanus ſeu exactor publicorum vectigalium eſſet, vocatus eſt à Chriſto ad miniſterium Apoſtolicum. Matth. 9. Euſebius lib. 3. cap. 24. & lib. 5 c. 10. hiſt. Eccleſ. vult Matthæum Euangelium ſuum conſcripſiſſe lingua Ebræa. B. Hieronymus quoque in Catal. ſcript. Eccleſ. Euangelium Matthæi Ebraicum in Bibliotheca Cæſarienſi extare ait & à ſe deſcriptum fuiſſe. Sunt qui velint Matthæum quum Ebræis primum Euangelium prædicaſſet poſtea diſceſſiſſe & peragrata Aſia & Ponto in Æthiopiam veniſſe, atque ibi Chriſtum annuntiaſſe & tandem ab Hirtaco quodam ad aram obtruncatum fuiſſe anno Chriſti 76.

Mattiaci, Tacito Galliæ Belgicæ populi, in Batauorum obſequio, ſed vltra Rhenum, hodie Zelandi, *Ceux de Zelande*. Hos Lemnius *Stelanders* putat, qui aliquot inſulas Oceani inter Hollandiam, Flandriam & Brabantiã incolunt.

Mattiacum, Germaniæ vrbs. Ptol. *Mattium* Tacito eſt, quam Cathorum caput vocat. Situs huius, vt Ptolemæus eam deſcribit, congruit cum *Marpurg*, Haſſiæ vrbe primaria, neque nominis alluſio diſſona eſt.

Mattiacos fontes habet Plinius in Germania, & Mattiacas aquas Marcellinus, & Mattiacos populos Tacitus, vbique per r in tertio loco ſuadet legendum Heroldus, ob ſitum fortaſſe, quòd eos omnes in Martiana ſylua deſignat, an bene videtint alij.

Mattiacum, oppidum in Germania calidis fontibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro ſapone poſuit.

Accipe Mattiacas quæ tibi calua pilas. &c.

Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum, quorum hauſtus triduo feruet, circa margines verò pumicem faciunt aquæ. Plin.

Matuſarum, Luſitaniæ vrbs inter Olyſiponem & Emeritam, Anton.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci λευκοθέαν appellant. Hanc poetæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorem, quæ mariti inſaniam fugiens, in mare ſeſe præcipitauit vnà cum Melicerta filio, quorum corpora cùm nuſquam inuenirentur, pro dijs marinis habiti ſunt: & Ino quidem à Græcis λευκοθέα, à noſtris Matuta dicta eſt: Melicerta autem à Græcis Palæmon, à Latinis Portunus eſt appellatus.

Matycetæ, gens Scythica. Steph.

Matylus, Pamphyliæ vrbs. Ptolem.

Mauia, Saracenorum regina circa annum ſalutis 876. Tripar. lib. 9. c 1.

Mauitania, Hiſpaniæ citerioris regio. Plin. quibuſdam *Murcia*.

Mauma, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

Mauiael, filius Iared Gen. 4. Lat. annuncians Deum aut radens vel delens Deus: vel ex Syro & Hebræo, percuſſus à Deo.

Mauman, nomen eunuchi cuiuſdam. Eſth. 1. Lat. turbatus aut tumultuans, vel multitudo.

Mauors, vide Mars.

Mauortius Conſul anno ab vrbe 1289.

Maurenſij, Mauritaniç Lingitanç populi. Ptol.

Mauregathus, Alphonſi regis Hiſpaniæ nothus, poſt patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem Occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Hos fuiſſe Indos, & hercule duce

ce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca perueniſſe multi crediderunt, vt Strab lib. vlt. ſcribit. Salluſtius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquoſque qui maritimam in Africa cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. Hi Romanis bellis Punicis, maximè autẽ rebus cõtra Iugurtham geſtis, innotuerunt. Strab. li. vlt.

Mauricius, imperator Romanorum LVIII. à Phoca tribuno militum vnà cum liberis & vxore crudeliter coram populo Conſtantinopolitano interfectus.

Manricius, Bracharenſis epiſcopus, circa ann. ſal. 1114.

Manritania, Africæ regio extrema, verſus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanum, in quo Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex *Cæſarienſis* à Cæſarea, & *Tingitana* à ciuitate Tingi. Dictáque eſt Mauritania ἀπὸ τοῦ μαυροῦ, quod inter cætera ſignificat obſcurum vel nigrum, quod nigros habeat colonos. Gignit ſimias, dracones, ſtruthiones & Elephantes. Eius incolæ Mauri dicuntur. Inualuit autem iam apud noſtros conſuetudo, vt omnes Africæ aut Aſiæ populi Mahometanæ ſuperſtitioni dediti, Mauri dicantur. Incolis *Numidia*, vulgò *Barbaria*, hodie, *Phut* etiam Hebræis dicitur, teſte Aria Montano in ſuo apparatu Biblico. diuiditur à Ptolemæo in *Tingitanam & Cæſarienſem*. Strabo eam *Maſſiliam & Maſſæſyliam* appellatam ſcribit: incolas *Maſſeſulos* vocat Plinius. *Maſſyles* duplici ſſ legit Stephan. *Maſſylam* gentem habet Virgilius. hodie regnum *Tremiſſenum* hoc loco videtur, vt Giraua, & Niger quoque atteſtantur. *Tingitanam* à Bogud rege, *Bogudianam* aliquando cognominatam tradit Plinius. *Sitiphẽſis & Hiſpania Transfretana* à Sext. Rufo: & in libr. Notitiarum *Hiſpania Tingitana* nominatur. *Inferior Mauritania* à Xiphilino in vita Seueri nuncupatur: vbi dicit Atlantem non longè ab Oceano Atlantico exoriri, apud Macenitas, qui ſunt in Mauritania inferiore Regnum Marochi eius loco ſtatuit Auguſtinus Curio, *Feſſa* verò Niger. In antiquis numiſmatibus Mauretania per e legitur. Incolæ, vt Strabo teſtatum reliquit, à Græcis *Mauruſij*, à Romanis autem *Mauri* appellantur. idem Vitruu. li. 8. ca. 2. *Mauruſia* habet. *Alarabes* hodie nominant Hiſpani, Oliuario auctore, quaſi dicerent Arabes. Al enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus lib. 7. aiunt Mauritaniam Romanis ſubiectam, & ab ipſis incolis *Numidia* nomen obtinere.

Mauruſij, dicuntur Græcè Mauritani, hinc adiectiuum Mauruſius, ſia, ſium, & Mauruſiacus. Hodie *Pacati* appellantur. Procopius libr. 6. de Ædificia Iuſt. imp. Liber Notitiarum meminit etiam *Pataciana* in Tingitana.

Mauſoca, Hircaniæ vrbs. Ptol.

Mauſoli, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mauſolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait nulla re abſtinuiſſe, pecuniæ cauſa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus, quem Satrapam Perſæ vocant; Artemiſiæ maritus, quę illum tam ingenti amore proſecuta eſt, vt eius fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulchrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine eius Mauſeolum eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter ſeptem orbis miracula nominatum. Attollitur in altitudinem 25. cubitis: cingitur columnis 36. Ab hoc ſepulchro omnia pretioſa ſepulchra, Mauſeola dicuntur. Vnde Suetonius ſepulchrum Cæſarum appellauit Mauſeolum, quod extruxit Auguſtus.

Mauſos, vicus agri Corinthij. Steph.

Maxala, Africæ interioris vrbs, à Corn. Balbo deuicta. Plin.

Maxentius, crudeliſſimus tyrannus, Romę Cęſaris nomẽ inuaſit, Seuerum à Maximiano Cęſare adoptatũ pręlio fudit: poſteà tamẽ à Conſtãtino victus, in Tyberi ſubmerſus eſt, Chriſtiani nominis hoſtis teterrimus. Euſeb. l. 9. c. 9 Hiſt. Eccl.

Maxera, Hircaniæ fluuius. Ptolem. & Amm. & Mexeræ gens.

Maxies, Africæ populi, à Troianis, vt ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant, ſiniſtram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. li. 4.

Maxilua, Bæticæ vrbs in Turdetanis. Ptol.

Maxima Sequanorum, Galliæ regio, apud Sex. Ruffum.

Maximianopolis, Ægypti vrbs, libr. Notitiar. Thraciæ item & Pamphiliæ, Ammian. Anton.

Maximianus Galerius Imperat. Roman. cum Conſtantio, patre Conſtantini Magni, Chriſtianis infeſtiſſimus.

Maximianus Herculius, imperator Romanus cum Diocletiano.

Maximilianus, Imper. prudentiſſimus Caroli V. Cæſaris auus paternus.

Maximilla, Montani hęretici ſcortum, & pſeudoprophetiſſa, vt ipſe Montanus ſua ipſius induſtria laqueo vitam finiuit. Euſeb. li. 5. c. 14.

D. Maximinus Iuliacenſis epiſcopus, ab Herulis & Oſtrogothis patibuli ſuſpendio, martyrium paſſus eſt, anno Chriſti 476. Munſt. lib. 3. Coſmograph.

D. Maximinus Apoſtolorum diſcipulus, vnà cum Lazaro, qui à Saluatore ex mortuis fuerat excitatus, venit in Gallias: qui in ciuitate huius nominis, in prouincia Narbonenſi ſepultus.

maximus Curio, cuius authoritate curiæ omnes, Curionéſque regebantur.

Maximus, Romanorum imperator cum Pupieno Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occiſus.

Maximus, pſeudo imperator Gratianum imperatorem Pariſijs vicit, anno ab vrbe 1137.

Maximus, Hieroſolymorum epiſcopus IV. anno Chriſti 148.

Maximus, conſul cum Gordiano, anno ab vrbe 903.

Maximus, conſul cum Orphito, anno ab vrbe 914.

Maximus, conſul cum Apro, anno ab vrbe 959. Idem II. cum Æliano 976.

Maximus, conſul cum Albino, anno ab vrbe 677.

Maximus, conſul cum Lupo, anno ab vrbe 984. idem II. cum Paterno, anno 985. Idem III. cum Vrbano, anno 986.

Maximus Dexter, conſul cum Numio Albino, anno ab vrbe 1015.

Maximus, cognomine Memma, conſul cum Plinia, anno ab vrbe 1172.

Maximus, conſul cum Theodoſio Auguſto, anno ab vrbe 1106. Idem II. cum Paterio, anno 1196.

Mazaca, Stephano. Plin. lib. 2. cap. 108. ciuitas Cappadociæ ſub monte Argæo, quæ nunc Cæſarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, æcis, in genitino. Straboni quoque *Euſebia* ad Argæum vocatur, eodem autore. Stephano *Maza* eſt. *Tiſaria* Barbari appellant, vt Niger ſcribit. Mazacam hanc male ab Euſebio & Rufo. *Magaram* vocari monuit Philander in Vitruuium.

Mazacæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Mazacyla, Marmaricæ vrbs. Ptol.

Mazæna, vrbs Palæſtinæ. Steph. huius incolæ, Mazæneni.

Mazæum, ciuitas in Bithynia. Steph.

Mazæi, ſunt Pannoniæ populi: Strab. lib. 7. *Derrieſes* dicuntur. regio hodie *Lica* vocatur à Mar Nigro.

Mazara, Siciliæ fluuius, Diodor. Caſtellum item Selinuntinotum. Steph. & Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Mazares, & Medorum Sarrapis fuit, qui Prienſes in Cyri ditionem redegit, Herod lib. 1.

Mazaris, Siciliæ vrbs Anton.

Mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

Mazeras, fluuius in ora maris Hyrcani. Plin. lib. 6 cap. 16.

Mazenes, Cyri regis miles. Herodot.

Mazula, Africæ propriæ eſt vrbs Ptolemæo. *Mazula* legunt Latini Codices, eam Antoninus *Maxullam* Coloniam vocat, vt etiam Plinius.

Mazyes, Nomades Libyæ: alij ſunt *Maxyes*: alij Machmes. Steph.

Mazzabanes, Hieroſolymorum epiſcopus, 31. anno Chriſti 253.

M E

Meandrius, Sami principatum obtinuit, pulſo Siloſonte. Olymp. 65.

Mearus, fluuius Hiſpaniæ in ora Aſturum Pompo. lib. 3.

Mecades, Athenienſium princeps, circa annum ante vrbem conditam 160.

Meceſtus, Troadis fluuius, in Rhyndacum influens. Strab lib. 2.

Mecha, ciuitas hodie ſic dicta in Arabia fœlice, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput.

Mechlinia pulchra ac nitida ciuitas, quaſi cor ac centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxella, Louanio & Antuerpia III. milliaribus diſtat: ſitu & opere munita, incredibili aëris puritate gaudet: habet ædes ſacras complures, ſed duas quæ longè cæteris antecellunt: Deiparæ vnam, & alteram D. Rumoldi ornatiſſimam, cum turri, quæ & magnifica eſt, & altitudine ſpectabilis. Optimus eſt huius re p. ſtatus, nam in ea Princeps ſuum imperium, primates authoritatem, populus ſuam vim poteſtatémque retinet. Eſt enim peculiaris princeps & duplex Senatus, in quorum altero optimatum authoritas ſumma eſt, in altero totius populi vis & poteſtas apparet. Habet præterea tribunal rationale grauiſſimorum Iudicum, quod Parlamentum vocant, à Carolo Burgundo eius duce inſtitutum anno 1472. Eſt hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum neceſſariarum copia inſtructum. Varia quoque opificum hic inueniuntur examina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naues, panni, artificioſæ picturæ & id genus alia, quæ in varias orbis partes, maxime in Hiſpaniam transportantur. Iuxta S. Catharinæ portam qua Antuerpiam itur, amplum monaſterium eſt muris, inſtar oppidi cinctum, in quo aliquoties ſupra mille quadraginta ſunt moniales. Anno 1546. ex puluere tormentario à fulgure incenſo, multum labefactata Meclinia fuit: nunc verò reſtaurata, ſolita pulchritudine & munditie claret.

Mechmas, i. percuſſor, vel pauper ablatus, vel palpans vel tangens ſiue auferens, nomen oppidi in tribu Ephraim. 2. Eſd. 11. qui 1. Regum dicitur, Machmas, iiſdem conſonantibus & punctis.

Mechnedebai, nomen viri, 2. Eſd. 10. Lat. percuſſor, vel pauper vouens, ſiue ſpontaneus, aut percuſſio vel paupertas vouentis, vel principis aut ſpontanei.

Mecelius Hilarianus, conſul cum Pacatiano, anno vrbis 1094.

Meciſtus fuit ex ſociis Aiacis Telamonij. Homer. lib. Iliad. 13.

Meciſtus, Triphyliæ oppidum eſt Steph. Eſt autem Triphylia Peloponneſi regio littoralis: quæ & Meſſenia dicitur.

Mecœnas, Eques Romanus Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus: cui velut vnico ſtudiorum patrono Virgilius Georgica ſua, & Horatius libros Carminum inſcripſit, Delicatum hunc fuiſſe, non ſolùm cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant, quare cum Auguſtus Malacinum vocabat, & exagitabat frequenter, vt Cacozelum, Tranquil. Fuit vir hic in prouehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poeticæ cultoribus adeò benignus, vt ab eo etiam hodie ſtudiorum patroni, qui in ſubleuanda doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, Mecœnates appellentur. Iſte nobilis Romanus reperit notas, quibus celeriter ſcribi poſſet, & per Acilium Aquilámve libertum publicauit. Eius mollitiem Seneca philoſophus irridet & exagitat.

Mecon, Steph. vrbs eſt Peloponneſi, non procul à Corintho, quæ poſtea Sicyon eſt appellata. Strab. lib. 8.

Meculonius, pupillus quidam Romæ ditiſſimus. Cicero pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniæ oppidum, & Mecybernæus ſinus, idem oppido adiacens. Plin. lib. 4. cap 10. Stephan. vrbs Pellenes in Cherroneſo Thraciæ. Ciuis, Mecyberneus. Herodotus in Polymnia.

Mecyra, ſiue Helem, Marmaricæ locus in Africa Antonino.

Meda, vrbs eſt Arabiæ fœlicis Ptol.

Medaba, vrbs Nabatheorum: ciuis, Medabenus. Steph.

Medaba, vrbs Arabiæ in tribu Ruben. Num. 21. Ioſ. 13. 1. Par. 19. Iſa. 15 Lat. aquæ doloris, vel ex Hebræo & Syro Aquæ manantes.

Medad, nomen viri ſuper quem requieuit Spiritus Domini in caſtris. Num. 11. Lat. menſurans, ſiue aquæ dilectionis vel vberum, aut patrui.

Medama, Brutiorum in Italia oppidum. Strab. *Nicotera*. i. victrix Barrio. *Capo di Batticani*, Leandro *Medama*. Plinio & *Medna* eſt, inquit Xylander.

Meddin, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. iudicium, ſiue litigans, aut obiurgans.

Meddix, ſummi magiſtratus nomen erat apud Oſcos, Ennius.

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Æſæ regis Colchorum ex Ipſea, vel vt alij, Ida coniuge, quæ Iaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit: cúmque eius amore flagraret, verebatúrque ne incolumis non rediret, vt pote quæ pericula noſceret, habita ſui coniugij ratione, docuit ipſum, qua ratione æripedes tauros domare, & iugo ſubmittere, dracone̔mque peruigilem ſopire, & deinde occidere, eiúſque dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Quo peracto, cum eo fugam arripuit, trahens ſecum fugæ comitem Abſyrtum, paruulum fratrem. Quos cùm pater perſequeretur, neque quiſquam inſequentem remorari poſſet, Medea fratrem Abſyrtum occidit, & articulatim diſcerptum paſſim per agros diſiecit atque ſic dum pater filij membra colligeret, illa cum raptore aufugit. Tandem poſt longos errores in Theſſaliam cum Iaſone peruenit, vbi eius precibus Æſonem patrem annis decrepitum, in robuſtiorem ætatem retraxit, Medeam Diogenes non veneficam, ſed prudentem fœminam fuiſſe dixit, quæ exercitiis gymnaſticis molles & effœminatos homines ocióque corruptos ad integram ſanitatem traduxerit, & laboribus in locis calidis firmauerit. Eam ob cauſam fabulæ occaſio data, quaſi homines coquendo in iuuentutem reſtituerit. Hoc exemplo deceptas Peliæ filias in patris mortem armauit. Ouid. Metam lib. 7. fab. 4. Poſtremo ab ipſo Iaſone repudiata eſt, qui aliam vxorem Creuſam, videlicet Creontis Corinthiorum regis filiam duxerat. Quod Medea ægerrimè ferens, ignem in ſcriniolo muneris loco Creuſæ miſit, quo ipſa cum tota regia exuſta eſt. Quo tamen impio facinore Iaſon iratus, ſupplicium de ea ſumpturus irruit. Medea verò arreptis, filiis quos ex ipſo ſuſceperat, ipſos in patris conſpectu iugulauit. Veneficiis ſublata Athenas venit, vbi Ægæo iam ſeneſcenti nupſit, peperítque filium, quem de ſuo nomine Medum appellauit. Vide Iuſtinum lib. 42. Tandem neſcio quo pacto Iaſoni conciliata, cum eo Colchos redijt, patrémque ſenem & exulem Iaſonis viribus in regnum reduxit. Alij verò referunt, eam non Iaſoni reconciliatam, ſed poſt ſuſceptum ex Ægæo Medum filium nubes carminibus excitaſſe, iiſque cum Medo filio inuolutam in eam Aſiæ partem, quæ hodie Media dicitur prouolaſſe, Dio. Sicul. 5. Plutarchus in vita Alexandri ignem quo Creuſa exuſta eſt ad Naphtæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat eruditè N. Comes mythologiæ ſuæ lib. 6. c 7.

Medelicum, *Melch* hodie Lazio. Auſtriæ vrbs. Eius mentionem fieri in libro præfecturarum ſcribit idem Lazius.

Medemena, ciuitas tribus Iudæ quæ aliàs Berſabee dicitur, Ioſ. 15. Iſa 10. Sunt tamen qui Medemena ſentiant diuerſam à Berſabee eſſe ciuitatem

uitatem, ſed tamen vicinam. Lat. menſura muneris vel munei aut i dumenti manus, vel indumenti præparatio. a. alſeriquilinium.

Medena, ſis vocatum fuiſſe llm emporium Vectis inſulæ, quod hodie *Nexport* nomina runt ſcribit Neuyllius.

Medena prouincia, de qua 1. Eſd. 6 Hebr. Madai. Lat. menſura, vel abendans, vel indumentum.

Medeni, Africæ propriæ populi. Ptolem.

Medeon vrbs Bœotiæ, & al a Phocidis à Medeone filio Pyladis & Electræ: Gentile, Medeonius. Eſt & Epiri ennicos & vicus. Steph.

mederiacum Antonio. *Mierle* vicus Simlero, infra Venlonam non procul à Moſa.

medeſicaſtes, filia Priami notha. Homer.

media, Aſiæ regio latiſſima, è Septentrione Hyrcano mari, ab Occaſu maiori Armenia & Aſſyria terminata: à Meridie Perſidem, ab Ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſpiorum montibus ab ea excluditur. Dicta media (vt Solino placet) à Medo Medea & Ægæi filio Strab. lib. 11. Mediam in duas diuidit partes, quarum alteram *Maiorem* vocat, cuius caput eſt *Ecbatana*: alteram *Minorem*, quæ *Atropatia* dicta eſt, ab Antropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutam præſtitit. Eſt autem Mediai, bona ſui parte mantoſa & frigida & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpijs portis in humili & concauo iacet ſolo, quæ opulenta eſt, rerúmque omnium neceſſariarum ferax, præterquam olei. In ea Campus eſt latiſſimus, quem *Hippoboten* vocant: in quo equorum quinquaginta millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primùm allata eſt malus citrea quæ inde Medica dicitur. Naſcitur in ea regione Sylphium, ex quo Medicus liquor non multùm inferior Cyrenaico, colligitur. Item Medica herba, qua optimè paſcuntur equi. Huic prouinciæ attribuit ſacra ſcriptura Arachoſiam, Parthiam, Aſſyriam, Perſidem. In Media fertur exiſtere palus, cuius aquis quoddam nigricans ſupernatat virus, quo ſi quis delibutus, ad ignem acceſſerit, ſtatim inflammatur, & exuritur Leonio. Tom. li. tertio, ca ſexageſimo nono. Inde Medus, Medus, Medicus, fœmin. Medis. *ordini* nomẽ vulgò habere tradit Haithonus. & *Seruan*, Caſtaldus.

media, vrbis nomen eſt apud Iſidorum, vnde Media regio. *Arian* olim vocatam refert Pauſanias, & *Arios* eius incolas appellat Herodotus. *Madaos* eos Ioſephus nominat. Cedrenus eam *Aſpracam*, & eius partem ſuperiorem *Baſtracam* nuncupat. *Medenam* ſuo tempore dictam ſcribit Sex Rufus.

mediana. Oſthoenę regionis vrbs, libr. Notit.

Mediccata, Africæ propriæ oppidum. Ptolemæus.

medius Medorum rex tertius circa quintam Olympiadem.

medimni, oppidum in Æthiopia ſub Ægypto. Plin.

medina cœli, Vide mediolum.

mediolanum. Ptolem. Aulerciorum Eburaicorum vrbs, Aulercorum. Anton. *Magdunum*, Aimonio, & Gaguino, *Mun* vulgò. Opp dum item inter Coloniam Traianam & Agrippinam, *Midelſlun* pagus hodie Ortelio. Eſt etiam Mœſiæ ſecundæ oppidum. Anton.

mediolanum, Ptolemæo Britanniæ vrbs: vulgò *Lancaſtre*. Item Mediolanum eidem, Germaniæ vrbs in Vveſtphalia hodie Monaſterium. Vulgò *Munſter*. Mediolanum aliud Santonum vrbs, authore eodem Stephano. Aquitaniæ incolæ. Mediolani, Gallicè *Xaintes*. Aquitanium Oceanum ſpectat. Regio eſt maxima ex parte arenoſa & agro fenui, milio aleus, reliquarum frugum minus ferax.

mediolanum, vrbs Ciſalpinæ Galliæ metropolis, populi multitudine refertiſſima: dicta à ſue dimidia lanata. Nam apud Ambroſium legitur in quadam epiſtola, cum Gallicanis populis mirum conſilium foret pro conſtituenba vrbe, effoſſo ſolo, inueniſſe ſuem dimidiam lanatam. Itaque à portento Mediolanum eſſe nuncupatum. Ferunt hanc vrbem à Gallis Senonenſibus ante Chriſti aduentum annis 359. inſtauratam, ſeu conditam fuiſſe: hinc Statius Cæcilius comicus ortus fuit. Liuius libro 5. Decadis 1.

mediolanum, Mediolana etiam dicitur, vtrũque Ptol. eſt *Olanum* à conditore antea dictam: tradit Cato in originibus. Sunt qui prius *Inſubriam*, alij *Albam*, alij *Penthecram* vocatam volunt, inquit Gaſtilioneus. Inſubriæ, meminit nummus antiquus M. Valerij Meſſalæ. Zacharias Lilius in ſuo orbis Breuiario credit à Maximiano Herculio imperatore *Herculeam* quandoque appellatam. hodie *Milano* incolis: *Meylandt* Germanis. *vrbs Melana potens* pro Mediolano legit Viterbienſis.

mediolum, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs. Vulgò *Medina cœli*.

mediomatrices populi Germaniæ inferioris, ad ripas Moſellæ fluuij, Treuiris finitimi, hodie Metenſes. Cæſar. Plin. & Strab. Mediomatrices vocant. Gallicè *ceux de Metz*. Hos *VV-ſtreicher* appellat Rhenanus. Metenſes Blondus *Matricorenſes* vocat lib. 1. Decadis 1.

medion, vrbs iuxta Ætoliam. Gentile Medionius. Steph.

medioxumi, dij minores antiquis dicti ſunt, Plaut. in ciſtellaria. *Ita me dij deæque ſuperi atque inferi & Medioxumi*.

meditrina, medicamentorum dea, Feſto.

Meditrinalia, ſacra deæ Meditrinæ, Mos erat, ait Feſtus, Latinis populis, quo die quis primum guſtaret muſtum, dicere ominis gratias, Vetus nouum vinum bibo, veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiam Meditrinæ deæ nomen cœptum, eiúſque ſacra, Meditrinalia dicta ſunt. Varro de lingua Latina lib. 5.

Medium, oſtium Rheni, Ptolemæo: hodie *Rhin* nomen obtinet.

Medius, quidam ex Alexandri adulatoribus, ac velut hexarchus: & Sophiſtes Coryphæus in optimum quenque. His alios hortabatur, vt calumnias in quenuis audacter conflarent: à Plutarcho, varijs locis, ad viuum depingitur.

Medma, Steph. oppidum in agri Brutij littore vnà cum portu. Plin. lib. 3. c. 5.

Medmaſus, vrbs Cariæ. Steph.

Medme, vrbs Italiæ, à Medme fonte: Ciuis, Medmæus. Eſt & alia Liguriæ. Steph.

Medoacus, duos hoc nomine fluuios notat Plin. alterum Maiorem vocat Leander, & hodie *Brenta* vocari, alterum, Minorem, & dici *Bachiliane* ſcribit. In Venetorũ regione ſunt. Meſſala Coruinus alterum *Brenteſiam* appellat. *Brintam* nouit hoc loco etiam Fortunatus. Sed de his fluminibus ſic Merula in libello ſuo de Gallia Ciſalpina, Per Vicentium agrum Rharonus, & Bachilio amnes dilabuntur: vbi ad Vicentiæ mœnia confluxére, nec ille Rharonus, nec hic Bachilio eſt, ſed vno nomine Medoacus dictus: in mare Hadriaticum defertur. Meduacus per u in ſecunda habet Liuius. Vide Medua.

Medobrega, Hiſpaniæ vrbs in Luſitania A. Hertio, *A menna* Vaſæo.

Medoe, inſula Nili in Æthiopia ſub Ægypto.

Medon, nothus Oilei, ex mare Rhena, Hom. lib. 2. Iliad.

Medon filius Codri, regis Athenienſium primus eorum archon, ſine regio nomine, circa annum ante Romam conditam 315.

Medon, Peloponenſi fluuius. Strab.

Medon, vnus ex procis Penelopes. Ouid. 1 Epiſt.

Medoſlanium, Germaniæ vrbs. Ptol.

Medua, portus, Plin. li. 1. cap 5. inde Meduacus ſiue Medoacus. Venetorum fluuius, Patauium alluens, qui nunc vulgò *Brenta* dicitur. Nam oſtio Padi, Plin. lib. 3 c. 16. deſcribens ait, Proximum portum facit Brundulum, ſicut Edronem Meduaci duo, & foſſa Clodia. Strab. lib. 5. ſcribit Meduacum vocari, & portum & fluuium. Ibidem ſuprà Venetos Carnorum & Meduatorum fuiſſe gentem tradit.

Meduali, populi Alpini, Vocontijs proximi ad eos montes è quibus prodeunt fluuij, Padus Druentia, *la Morienne*, Simlero.

Medubricenſes, Hiſpaniæ populi, qui & Plumbarij. Plinius lib. 5. c 22.

Medulli, populi ſunt in Alpibus, Vitruuio li. 8. Habitatores Vallis Ciceræ intelligit Philander eius cõmentator. Diſtat, vt ipſe inquit, ab Oeno octauum lapidem, meridiem verſus *Morienne* credit hodie vocari Simlerus. *Medualli* ſunt apud Lucan. lib. 1.

Medullia, Steph. Latij oppidum fuit, Albanorum opus. Plin. lib 3 cap. 5.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, vt ſtupri authorem agnoſceret, digito eius annulum detraxit: vbi ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut. in Paral.

Medullum, Vindeliciæ vrbs. Ptol. *Medlingen* Lazio & Auentino.

Medullus, Hiſpaniæ mons.

Medus, Mediæ fluuius in Araxen defluens. Strabo & Curtius.

Medus, filia Phorci ex Ceto marina bellua, quæ vnà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione, Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico tenuiſſe fertur. Vnde & Georgonides appellantur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes capillos habuiſſe fertur, proximè ad auri colorem accedentes: quorum ſplendore captus Neptunus, in Mineruæ templo cum ea concubuit: ex quo concubitu poſteà natus eſt Pegaſus equus. Quam iniuriam Minerua graui & iniquo animo ferens, Meduſæ crines quibus maximè amatori ſuo placuerat, in angues mutauit, dedítque, vt omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrũ intueri poſſet, Perſeus Iouis & Danaes filius Mercurij talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis item ſcuto, vt ære repercuſſam effigiem eius videre impunè poſſet, ex improuiſo (cùm ipſa, anguéſque ſopiti eſſent) eam adortus, vno validiſſimo ictu peremit, & in patriam rediens, cùm eius caput ſecum deferret, contigit, vt guttæ ſanguinis decidentes per ſolitudines Africæ mutarentur in ſerpentes. Lucan. lib. 9. Quidam non ex marina bellua genitam tradunt, ſed ex muliere Phorci vxore, cui nomen eſſet Ceto vel Cetho. Inde Meduſæus, a, um. Vide Pegaſus.

Meduſæ fabulam explicat N. Comes, mithologiæ lib. 7. cap. 11.

Medyllia, vrbs ab Albinis condita, Romanorum colonia: Gentile Medullinus. Stepha.

Meetabel, vxor Adar regis in Edom ſeptimi. Geneſ. 36. Lat. quam bonus Deus, ſiue beneficiens Deus.

Mega, i. magnum. vide Magnum.

Mega, promontorium Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Megabari, Megabradi, vide Adiabatæ.

Megabiſus, nobilis Perſa, vnus ex ſeptem, qui mago-

Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtra per legatos tentauit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

megabyzi, ſiue Megalobyzi, Epheſiæ Dianæ ſacerdotes, quos eunuchos eſſe oportebat, vnde & pro imbellibus ac mollibus poni conſueuerunt, quales ſunt ſpadones. Quint. li. 5 c. 11.

megaclides, philoſophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laertius.

megaclo, filia Macaris Leſbiorum regis, quum patrem moroſum & ſemper cum vxore contendentem videret, matris vicem dolens, Muſas ancillas emit, & Myſas lingua Æolica vocauit. Has docuit canere & veterum facta ad citharam modulari. Quum vero illæ cantus ſuauitate Macarem demulcerent, & iram eius ſedarent, vxoriq; placarent, Megaclo pro matre eis referens gratias pro his ſignum colum vas æneas & per omnia templa honorari iuſſit. Clemens Alexandrinus in Protreptico ad Gentes.

megæra, vna Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τοῦ μεγαίρειν, quod odiſſe ſeu inuidere ſignificat.

megalartus, Ceres dicta & culta eſt. Cælius li. 9 c 16.

megaleſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris deûm conſpectu, Megaleſia dicebantur, & ludi Megalenſes. Liuius M. Iunius Brutus ædem Magnæ matris deûm in palatio dedicauit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellauit: μέγα enim magnum dicitur.

megaliotæ, populi quidam, vt videtur apud Ariſtotelem in libro, De poetica, niſi legendum ſit μεγαλειῶται.

megalocometes, vide νεφελοκόμητης.

megalopolis, vulgò *Leontari*, vrbs Arcadiæ. Vocabatur autem dimidia ſui parte Oreſtia, ab Oreſtis aduentu. Fuerunt autem non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominantur. Hinc poſſeſſiuum Megalopoliticus. Alia eſt Cariæ ciuitas, quæ nunc Aphrodiſias olim Lelegum vrbs, & Ninoe. Ciuis, Ninoetes, Tertia eſt Iberiæ. Steph. Dictam fuiſſe etiam e-tiam parte *Thiſbeam* à Nympha quadã ſcribit ex Pauſania Gerbelius. *Philete* vocat eam Plethon.

meganira, Celei vxor fuit, ac Triptolemi mater, cuius ſacellum erat non longè à puteo Bœotiæ, qui alio nomine Anthion dicebatur. Cæl li. 14 c 17.

megara Greontis Thebanorum regis filia, & vxor Herculis. Nam cùm Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret tributo, Herculi filiam ſuam ea lege pactus eſt ſi vrbem ex onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomenijs bellum intulit, vrbéque expugnata, tyrannum interfecit: victórq; Thebas reuerſus, Megaram vxorem duxit: verum cùm poſtea Euryſthei iuſſu ad inferos deſcendiſſet, diutiúſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum inuaſit, cúmque Megaræ animum ad nuptias ſuas inflectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè ab inferis rediens Hercules, Lycum interfecit, regnúmq; Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantum Herculi furorem obiecit, vt ille Megaram vxorem cum liberis ex ea ſuſceptis interficeret. Hygin. Fab. Poet. ca. 32. & Seneca in Hercule furente.

megara, ciuitatis nomen in Megaride Græciæ regione, iuxta Iſthmum Corinthiacum, media Pelop nneſum, Atticam & Bœotiam, dicta à Megareo Apollinis filio, vel ab Ægeo Pandionis filio: in cuius agro præſtantiſſimi proueniebant Bulbi, qui inde Megarici dicti ſunt. Illic ſchola fuit Megarenſium philoſophorum, qui Euclidi Megarenſi Socratico ſucceſſerunt. Strab. li. 9 Theognis etiam Megarenſis fuit. Huius meminit Cicero libro quarto epiſtolarum. Effertur autem hoc nomen, Megara, garæ, ſingulari numero, vel plurali, Megara, garorum. Columella li. 10.

Iam Megaris veniant genitalia ſemina bulbi.

Eſt item Megara Siciliæ mons, apibus abundans, vrbem habens eiuſdem nominis, in radice ſitam: à qua propinquus ſinus Megarinus, ſiue Megaricus nominatur Hybla antè dicta, ab Hyblone rege. Alia eſt in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia Moloſſiæ. Gentile, Megareus, & fœm. Megaris, Megareis, poſſeſſiuum, Megaricus, inde Megarici φιλόσοφοι. Steph. Hinc fit Megarenſis, & Megarus, ra, rum. Quam vrbem Siciliæ *Auguſtam* hodie dici tradit Leander & Fazellus, qui eandem Gereatin Pauſaniæ putat. Pauſanias in Eliacis duarum Hyblarum meminit, quarum vnam maiorem & alteram Gereatin appellat.

megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni ex Onchesto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Oncheſti: quæ controuerſia ex varia lectione orta eſt, apud Ouidium lib. 10. meta.

Namq; mihi genitor Megareus, Oncheſtius illi
Eſt Neptunus auus: pronepos ego regis aquarũ.

Alij ita legunt. *Námque mihi genitor Megareus: Oncheſtius at illi, &c.*

Fuit præterea eodem nomine vnus ex Apollinis filiis, qui Megaris à ſe conditis nomen fecit.

megari, Indiæ populi circa Indum fluuiũ. Plin.

megaricum, oppidulum Bithyniæ. Steph.

megaris, regio Græciæ, vide Megara.

megaris, Niſæa vocabatur, à Niſo Pandionis filio.

megaris, Plinio inſula eſt prope Neapolim *Ouo* hodie Hermolao dicitur: arcem habet quæ inde *Caſtel del Ouo* vocatur: hoc caſtellum Michael Ricius Lucillianam arcem appellat.

megarſus, Ciliciæ ciuitas. Item Scythiæ & Indiæ fluuius. Siciliæ item oppidum. Lycophr. Dionyſ. Steph.

megaſa, vrbs Libyæ, in qua σπυφάγοι & ἀκρι-φάγοι. Steph.

megatichos, oppidum in monte, inter Ægyptum & Æthiopiam, quod Arabes *Myrſon* vocauêre. Plin.

megbis, nomen viri, 1. Eſd. 2 Lat eminens, ſiue altitudo.

meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus inſulis præfuit, & cum nauibus 40. ad Troiam eſt profectus, Homer. Homer. Catal. nauium.

megiſba, ſtagnum in Taprobana inſula. Plin.

megiſtanes, dicuntur proceres & primates. Corn. Tacit. Et Megiſtanes Armenios (qui primùm à nobis defecerant) pepulit ſedibus.

megiſtæ, vrbs & inſula Lyciæ, à Megiſteo quodam. Steph.

megiſtias vates, patria Acarnas à Melampode originem trahens: inſpectis extis ſibi & Græcis qui erant ad Thermopylis mortem pariter impendere prædixit, tamen quum à Leonida ne ſecum periret, dimitteretur, abſcedere noluit, filium tantum vnicum vnà militantem miſſum fecit Herod. in Polymnia.

megiſtus, fluuius in Ægæum mare decurrens. Suidas.

megphias, nomen viri, 2. Eſd. 10. Lat. corpus compreſſum, vel congregatum, aut corporis vel veſtimenti tinea.

meherdates, rex Aſſyriorum, ſub Cl. Cæſare.

mehuim, pater Abitob, 1. Par. 8 Lat. recentes, aut feſtinantes, ſiue ſenſuales.

meionis, olim Cyprus dicebatur. Steph

mela, Pomponius Geographus, cuius extat liber de ſitu orbis.

mela, fluuius prope Brixiam, Galliæ Ciſalpinę vrbem, Catullo auctore, ad lauuam. Nomen antiquum hodie obtinet, inquit Erythræus & Leander: ſed pro Mela Mel*lon* legendum, auctore Capriolo, docet. Melæ fontis etiam meminit Virg. 4. Georg.

melanchræna, Sibylla Cumana à quibuſdam dicta eſt Ariſt. in mirabilibus.

melæna, inſula maris Ionij ante Epirum: quæ alio nomine Corcyra dicitur. Plinius lib 6. c. 26.

melæne, Plin. lib. 4 cap. 12. quondam Cephalete dicta.

melæne, oppidum in Arcadia, à Melæneo Lycaonis filio, inter Heræam & Megalopolim. Steph. Gentile, Melæneus. Sunt & μελαιναι, vrbs Lyciæ: Gentile dici poteſt Melænites.

meleneis, vicus in tribu Antiochitide. Callimachus Melænas vocat. Tribulis, Melenæus. Steph.

melampea, vrbs Lydiæ: Gentile, Melampæus. Steph.

melamphylis, inſula Samothracia, & Samos ipſa dicta eſt Melamphylos. Steph.

melamphylus, exiguus mons Theſſaliæ. Aliàs Melamphyllon, inſulæ nomen in Aſia. Plin. lib. 5. cap. 31.

melampus, filius Amythaonis & Dorippes, Hom. Odyſſ. lib. 23. Nomen autem cepiſſe fertur, eò quòd mater infantem expoſuerit toto corpore tectum præterquàm pedibus, qui à Sole, atro colore attracto, nomini cauſam dederunt. Augurio claruit: omnium auium cæterorúmque animalium voces nouit & intellexit: fuit & omnium medicorum præſtantiſſimus, cui templum erectum feſtáque ſolennia, & ſacrificia fuêre ſtatuta. Pauſ lib. 1. Biantem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo, quos ille Neleo reſtituit, cuius beneficij memor Neleus filiam ſuam nomine Pero ei vxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatis ſanitati mentis reſtituit, quarum vnam Iphianaſſam cognomine coniugem accepit.

melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus. Ouid. 3. Metam.

melampygos, cognomen eſt Herculis, quaſi nigro podice: quòd eam partem corporis, non Lydorum more vulſam neque candidam quemadmodum ſolent effœminati: ſed nigris pilis hirſutam ac ſyluoſam haberet. Vide Eraſmum in prouerbiis, Ne incidas in Melampigum.

melancheres, vnus ex canibus Actæonis ἀπὸ τῆς μελαίνης χαίτης, hoc eſt, à pili nigredine dictus. Ouid 3. Metam.

melanchlæni, populi iuxta Boſphorum Cimmerium in Aſia: μελάγχλαινοι, inquit Steph. populi Scythæ à veſtibus nigris dicti.

melandia, regio Sicyoniæ. Gentile Melandius. Steph.

melane, inſula circa Ioniam. Plin.

melanea, oppidum in Arcadia Plin. lib. 4. c 5.

melaneis, Eubœæ inſulæ vrbs. Steph. quæ & Eretria. Arotria etiam dicitur, Strabone teſte.

melanes, vel nigri, mõtes iuxta deſerta Arabię. Ptol. li. 5. c. 17. Hodie mons *Sinai*, mons S. *Catharinæ: Sur* deſertũ Hebræis, à Mauris *Tur* dicitur.

melaneus, Eurytı pater, à quo Eretria Melaneis olim dicebatur.

melaneus, numeratur inter canes Actæonis, apud Ouid. 3. Metam. Eſt & Centauri nomen apud eundem 12. Met.

melange,

Melange, Aruarorum emporium. Ptolem. in India intra Gangem, quod Caſtaldus *Malipur* intelligit: vbi corpus D. Thomę requieſcere creditur.

Melangia, Arcadiæ oppidum, Pauſan.

Melangitæ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Melani montes, ad ſinum Arabicum deſcribuntur à Ptolemæo eo loco quo Moſes in ſacris literis *Sinai* quo *Oreb* dicitur, Hieronymo teſte, ponit. Idem Mons Dei apud Moſem vocatur. *Synaum* eum vocat Iuſtin. ex Throgo Pompeio. *Synaum* Ioſeph. & Suid. Europæis adhuc *Sinai* nominatur: ſed Turcis, vt Nicolaius refert, *Turla. Gebel Thor* Arabibus vocari ait Theuetus. *Tur* habet Zieglerus. D. Niger tamen ſcribit *Melanos* hodie *Phalga* dici. ſunt etiam Melani montes in Arabia fœlice apud eundem Ptolemæum, quos *Aſabo* cognominari ſcribit.

Melania, Ciliciæ oppidum, Straboni.

Melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, hominéſque noctu ſæpius coëant. Palæph.

Melanion, vir quidam tantæ caſtitatis, vt odio mulierum in ſolitudinem abierit, & per auia montium & nemorum, cane, quo vno conuictore vtebatur, feras inſectaretur, nec vnquam domum reuocari potuerit: vnde prouerb. Melanione caſtior.

Melanippion, Pamphiliæ fluuius. Steph.

Melano, Doridis inſula in Ceramico ſinu. Plinius.

Melanogætuli, Æthiopum gens in Lybia interiori. Ptol.

Melanos, promõtorium Beſbici inſulæ. Strab.

Melanthius, fuit poeta Elegiographus, Cimonis ducis Athenienſium familiaris.

Melanium Vide Melanyon.

Melanium. Vide Melaneus.

Melaothia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

Melanthij ſcopuli maris Icarij, circa Samum, Strabo. *Fornelli*, Bordonio: *Furni*, Nigro.

Melanthius, nomen viri, qui cùm Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, Hic nobis dé concordia præcipit, qui tres in vna domo concordare non potuit. Eſt & nomen viri Troiani proprium quem Eurypylus in bello Troiano interemit, vt ſcribit Homerus. Alius eiuſdem nominis paſtor apud Theocritum. Alius item pictor, cura pingendi præcipuus.

Melanthius caprarius Vlyſſis, qui quod & rem domini abſentis vnà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Vlyſſis à Telemacho trucidatus eſt. Hom. Odyſſ. lib. 22. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem.

Melanthius, Cappadociæ fluuius. Plin. & Syriæ mons, vbi Veſtæ fanum. Cedren.

Melantho, filia Protei ſenis, cui conſuetudo fuit, poſitis veſtibus dorſo delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Qua re ſic cognita, Neptunus ſe in delphinum transformauit, illámque blandiendo illexit, vt dorſo ſuo inſideret: tranſuectæque in aduerſum littus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum, natum fuiſſe quidam prodiderunt, quem tamen Seruius Melites filium facit.

Melanthus XVI. Athenienſium rex, circa annũ ante vrbem conditam 367. Is erat Meſſenius, & cum ab Heraclidis in Peloponneſum reuerſis domo pulſus eſſet, Athenas venit, vbi interfecto ſingulari certamine Bœotorum hoſtium, cum quibus bellum tunc ab Athenienſibus gerebatur, duce Xanthia, rege Thymœte abdicato, ad regnum euectus eſt. Ab eo Melanthidarum familia orta. Idem Aparuria ſacra Athenis inſtituit.

Melantias, qui nunc vulgò *Melitias* dicitur, Thraciæ pagus, 102. ſtadiis Byzantio diſtans, quem Athyras fluuius præterfluit. Ex Suida & Procopio.

Melanyon, dictus eſt Hippomenes, eò quod pomis certamen cõfecerit ἀπὸ τῶν μήλων hoc eſt à malis, ἀνύω, perficio. Alij per iota ſcribere malunt Melanium, putántque compoſitum eſſe à nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι, vt Melanion dicatur, quaſi mala è manu emittens. Hippomenes enim (vt ſuprà retulimus) cum Atlanta curſu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currendum emiſit, vt Atalantam in colligendis occupatam interim præuerteret.

Melaria, vide Melos.

Melas. multorum fluuiorum nomen eſt: nam vnum eſſe in Mygdonia oſtendere videtur Ouid. libro 2. Metam. *Mygdoniúſque Melas*, Alium eſſe eiuſdem nominis in minori Aſia & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit, alium nauigabilem eſſe in Cilicia, & ipſius terminum, id eſt, qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, ſcripſit Plin. lib. 5. Alium item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea eſſe dixit. Plinius lib. 4. in Bœotia. qui à Parnaſſo profluens, Mineruæ ſacer dicitur à poëtis quia ripæ eius oliuis ſunt refertæ. Is vnum omnium fluuiorum Græciæ ab ipſo fonte nauigabilis, atque circa ſolſtitium æſtiuum, vt Nilus, ſtata accipiens incrementa, nec longiùs excurrit, ſed in lacus & cuniculos delapſus, modica ſui parte Cephyſo infunditur. Statius lib. 7. Herod. lib. 7. Huius fluminis aqua potata, oues efficit nigras. Plin. ibidem. Ille Thraciæ *Golfo de Caridia* Sophiano vocatur: qui verò in Aſia conſtituitur, hodie *Genſui*: vti ex tabulis colligere licet, dicitur Plinio & Straboni, item Zoſimo etiam Melas eſt, quem Pamphyliæ & Ciliciæ terminum dicunt. Hunc Marius Niger ſcribit nunc *Crionero* vocari. Eſt etiam alius Thraciæ fluuius a-

pud Ptolemæum, *Melanam* vocat eum Liuius, & nouo nomine *Lameta*, vt vult Mardus Ptolemæi interpres.

melas Pontus. i. nigrum mare, ſic dictus eſt à Melane Phryxi filio illapſo vel à Melano fluuio eius loci Lucianus aduerſus indoctum. Themiſtius Euphrada Orat.ſeptima.

melcha, vxor Nachor, filij Thare, filia Aram, fratris mariti ſui Nachor, Geneſ.11. Filia item Salphaad, filij Hepher, filij Galaad. Numer.26. Lat. regina vel conciliatrix.

melcha, in Græco ſcribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. Luc.3.

melchi pater Leui patris Math Luc.3.

melchiades, ſiue Melciades, Rom. epiſcopus, xxix circa annum ſalutis 309.

melchias, pater Phaſſur. Item.21. filius Amelech. Ierem.38. filius Athenai filij Zara. 1.Par.8. Lat. rex dominus, aut conſiliator Dominus.

melchiel, filius Bæriæ, filij Aſer Gen.46. 1.Par. 7. Lat. rex meus deus, aut regnum dei, ſiue conſiliator meus deus.

melchiram, filius Iechoniæ, filij Ioacim, 1. Paral.3. Lat. rex excelſus, aut conciliator, vel conſilium excelſum.

melchiſedech, Sacerdos & rex Solymæ, ſiue Ieruſalem, Gen.14. Heb.7. Lat. rex iuſtitiæ.

melchiſua, filius Saul, 1 Reg.14 & 31. 2.Par.8. Lat. rex Saluator, aut rex vel conſilium ſaluatoris, ſiue rex magnificus.

melchom, Idolum quod colebant filij Ammon. 4.Reg.23. 1.Par.20. Ier.49. Lat. rex eorum vel conſiliarius eorum.

melcomani, Dalmatiæ populi. Plin.

meldæ, Ptolemæo Galliæ Lugdunenſis populi, hodie *Meaux*, oppidum ad Matronam amnem. Meldi Plinio.

meldita, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

melcaba, Ægypti vrbs, lib. Notit.

meleagenes, nobilis Architectus Athenienſis, qui fanum Mineruæ extruxit.

Meleager, Œnei Calidoniæ regis filius, ex Althæa coniuge: quo recenter nato viſa ſibi eſt mater tres Parcas igni aſſidentes videre, manúque ſtipitem tenentes, æqualem puero eum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſeruauit. Adulto deinde Meleagro, contigit vt pater eius ex ſuſceptis frugibus, omnibus diis ſacrificaret, omiſſa Diana. Quapropter dea irata aprum immiſit, omnes Ætoliæ agros deuaſtantem. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robuſtiſſimorum iuuenũ manu, aprum interfecit, caputq; eius Atalantæ Iaſij Argiuorũ regis filiæ, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem ſpolij dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conati ſunt. Quamobrem Meleager iratus eos obtruncauit, duxitq; Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopeum peperit. Nunciata itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem coniecit: quo exuſto, Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt. Ouid. Metam li.8. Quæ de fatali ſtipite in ignem coniecto referuntur, intelligenda ſunt (ait Sabinus) de execrationibus magicis, quibus Althęa Melagro imprecata eſt mortem. Nam Homerus teſtatur eam oraſſe Plutonem & Proſerpinam, vt filio mortem inferrent, ex quo manifeſtum eſt, eam magicis artibus vſam eſſe.

meleagrea, Calydon vrbs dicitur, quoniam Meleager in ea imperauit. Perottus.

meleagrides, Œnei & Althææ filiæ, ſorores autem Meleagri: quæ cùm fratrem immoderate lugerent, in Meleagrides aues ſunt commutatæ, Hyginus Fab. poet. cap. 174. & Ouid. lib.8. Metamorph.

meleagrus, rex Macedoniæ xxxi. circa annum à Roma condita 474.

melech, filius Micha, filij Meribbaal, 1. Paralip.8.

melegene, inſula in mari Adriatico adiacens Dalmatiæ, Ptol. lib.2.c.17.

meles rex Lydorum iii. circa Olympiadẽ 13.

meles, lis, & letis fluuius prope Smyrnam, Pli. li.5.c.20. Samnitum vrbs à Marcello capta. Liu.

meleſigenes, proprium nomen Homeri poetæ ſumptum à Mele fluuio Smyrnæ propinquo, iuxta quem natus eſſe dicitur, poſtea Homerus appellatus.

meleti ſinus, à Meleto flumine, etiam Smyrnæus dicitur à Smyrna oppido, illi adiacente, Stephano teſte. Sinus eſt maris Ægæi, iuxta Æolidem regionem.

meletius, præſul, in Ægypto Arianę ſectę ſectator: qui ſub Diocletiano in exilium pulſus eſt quòd pręter opinionem fidem noſtram defendiſſet, cùm tamen Ariana vellet tutari. Hiſtoria Tripartita.

melia, vrbs Carię. Gentile, Melieus. Steph.

melibocus, Germanię mons eſt apud Ptolemęum: Miſulę ſaltum, qui *Haroſunalds* vocatur, ex eo facit Pirchaymerus. *Brocker berg* cum nouo nomine vocat Peucerus.

melibœa, litoralis vrbs Magneſię, vel ſecundùm aliquos, Theſſalię, Herod. li.6. patria Philoctetę Pęantis filij: à quo Melibœus, a, um, nobilis ob purpuram quę illic inficiebatur. Stephanus ex Strabon. lib.9. Theſſalię vrbem eſſe ſcripſit. Eſt etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. Item Melibœus nomen paſtoris, dictus, quòd boum curam habeat. Theocritus & Virgil.

melibœum, Olyzon vrbs, ſic tantùm Suidas.

Olyzon

Olyzon verò & Melibœa Plinio diuerſa ſunt oppida Magneſiæ regionis. Item Stephano Theſſaliæ.

meliboeus, Italiæ mons, vnde fluit Orthontes fluuius. Iſac ad Lycophr.

melicerta, ſiue Melicertis, Inûs & Athamantis Thebarum regis filius: cum quo mater, cùm virum furore correptum Learchum filium ſuum videret occidiſſe, in mare ſe præcipitauit: ambóque deorum miſeratione in numina marina ſunt commutati: Ino quidem in Leucotheam, quam & Matutam matrem vocant: Melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Portunum nominant.

meliei, vel Melienſes, Theſſaliæ populi. Stephanus.

meligene, Melituſa à Polybio dicitur. Nos Melitem vocamus, de qua poſtea. Vide ſuprà Melegene.

meligunis, vna ex Æolijs, Lipara aliàs dicta. Steph. Gentile, Meliguneus.

melina, vrbs in Argo: vnde Venus Melinea. Steph.

Melinophagi, populi Thraciæ. Steph.

meliodunum, Germaniæ vrbs. Ptol. Bohemiæ vrbem facit ex ea Lazius, quæ *Milenko* nunc vocatur.

melipia, Mœſiæ oppidum. Anton.

Meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia: quæ vnà cum ſorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inueniſſe: vnde data eſt occaſio fabulæ, Meliſſam in apem fuiſſe conuerſam. Columel. lib. 9. c. 2. Nec ſanè ruſtico dignum eſt, ſciſcitari, fuerítve mulier pulcherrima ſpecie, quam Iupiter in apem conuertit.

meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni vxor: quam ille concubinarum delationibus temere credens, cùm grauida eſſet, pedibus conculcans interemit, Laer. in vita Periandri.

meliſſa, filia Epidamni, Steph. in Dyrrachio, Et Meliſſonius locus, vbi ex Neptuno Dyrrachium peperit.

melilla, vrbs Lybiæ: vnde regio Meliſſea. Eſt etiam in Cyriaco, Meliſſa vicus. Gentile, Meliſſenus. Stephan. & Phrygiæ ciuitas apud Athenæum.

meliſſus, Cretenſium rex fuit, pater Amaltheæ & Meliſſæ: quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latiùs ſuprà docuimus in dictione Amalthæa.

meliſſus grammaticus: muneri datus Mecœnati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

meliſſus Samius, Parmenidis auditor, Philoſophus ciuibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit: Rempublicam adminiſtrauit, claſsíque in bello præfuit. Apollodorus.

melita, Cappadociæ vrbs non procul ab Euphrate. Solin. *Malatia* Nigro.

melita, inſula Hadriatici maris prope Dalmatiam Plin. Ptolemæus eam *Melitine* vocat: à Polybio *Melituſam* nominari ſcribit Volat. Stephanus quidem ex Polybio citat μιλ[illegible] Illyriæ vrbem. Sed hanc inſulam quæ vicina Illyriæ eſt, ſic ab eo appellari non inuenies. Hinc Catuli Melitæi. Callimacho auctore apud Plinium: hodie *Melida* dici ait Sophianus, *Melite* Hermolaus.

melita, tæ, ſeu Melite, es, inſula Siciliæ adiacens, qua parte in Africam vergit, diſtans à Lilybæo CXLIIII. M. paſſuum. Plin lib. 3. c. 8. vt ſcribit Strabo ante Pachynum ſita, haud longè à Sicilia: periculoſo tamen diſiuncta mari. Ab hac Melita non verò ab Adriatica vt Plinius & Stephanus canes nobiles μελιτ[illegible] dicûtur, Straboni libro ſexto, in delicijs habiti à fœminis: à quibus adagium natum. Melitæus catulus, de re homine've ad ſolam voluptatem comparato. In qua inſula fuit oppidum eiuſdem nominis Carthaginienſium colonia: à quo non longè in promontorio fanum fuit Iunonis celeberrimum. Cicero Melitenſem roſam commendat: Puluinus, inquit, erat Melitenſi roſa fartus. Diodorus refert in Melita inſula pretioſam tenuitate ac mollitie telam fieri: & Cicero in Verrem. Act. 4. veſtem & textrinum Melitenſe nominauit.

A Melite fit Melitæus, Melitæa, Melitæum, & Melitenſis Ea noſtra ætate nobilitata eſt ab equitibus Hieroſolymitanis, quos Rhodios vocât, ſeu Rhodienſes: qui Rhodo à Solymano Imperatore pulſi, in ea ſedem fixerunt *Malte*. Hæc inſula illa eſt in qua Paulus Apoſtolus naufragium fecit quod ex eo ſatis liquet quod Lucas ex Melita Paulum deducit Syracuſas & inde Rheginum intra ſiculi freti anguſtias. Nam ſi in Melitam Adriatici cum ſex Melitinè appuliſſet, recta inde Brunduſium contendiſſet, vnde ſoluere ſolebant qui ex Italia in aduerſum Macedoniæ aut Epiri littus nauigabant, aut certe recta Rhegium Siciliæ littoribus relictis contendiſſent, quum tranquillo mari & ſecundo vento vterentur.

melitæenſes. Phthioridis regionis Macedonicæ populi ſunt Straboni, quos aliàs nomen *Pyrrha* geſſiſſe ſcribit. Ptolemæo eorum vrbs Melitara. Plinio vocatur Melitea.

melite, vicus in tribu Œneide: Tribulis, Meliteus Steph.

melite, vna ex Pelagiis apud Ptolemæum.

melite, Attice oppidum. Plin. vicum Plutarchus vocat, in Solone.

melitea. Vide Melitæa & Melitæenſes.

melitene, vrbs Cappadociæ, ciues, Meliteni, Steph. ex Strab. lib. 12.

melites, fluuius. vide Meleſigenes.

Melitene, Suſianæ ad Tigrim fluuium regiuncula, Ptolemæo. *Aragelaran* nominat eam Caſtaldus. *Suar* Theuetus.

Melitene, Armeniæ minoris ad Euphratem regio apud Ptolemæum. Hæc *Bajeth* Caſtaldo, & *Suar* Nigro eſt.

Melitis, vnus ex feliciſſimis illis fatuis, quos Homerus ſuo carmine nobilitauit. Is non poterat numerare ſupra quinque, ductáque vxore nouam nuptam non attigit, veritus, ne ſe illa accuſaret apud matrem, cuius ſtultitia abiit in prouerb. Melitide ſtultior.

Meliro, epiſcopus Euſebius lib. 4 c. 21.

Melitta, vrbs ab Hannone conſtructa ad Atlanticum mare. Arrian. in Periplo.

Melittæa, vrbs Theſſaliæ. Ciuis Melittæus, Theopompus & Philon μελιτιεῖς vocant, vnde Melitteus. Steph.

Melinus, nomen eius qui Socratem accuſauit.

Melituſa, vide Melegene & Meligene.

Melituſſa, vrbs Illyriæ: Gentile, Melituſæus, vel Melituſius. Steph.

Sp. Melius vir equeſtris ordinis & prædiues, largitione frumenti delenito populo, quum conſilia regni agitaret, vocatus à Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis inuocans, à C. Seruilio Ahala Magiſtro equitum interemptus eſt. anno vrbis, cõditæ 314. bona publica, domus diruta, & aréa Æquimelium appellata. Varro lib. 4. de lingua Latina. Liuius 4. Cicero pro domo ſua, Valerius 6. c p 3. Plinius de viris illuſtribus.

Melixandrus Mileſius, Lapitharum & Centaurorum bellum ſcripſit. Ælianus de varia hiſtoria.

Melizigara, Indiæ intra Gangem emporium. Arrian in Periplo.

Melizigeris, Indiæ intra Gangem inſula.

Mella, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens naſcitur. Seruius in 4. Georgicorum.

Mellaria, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, in littore freti Gaditani, patria Pomponij Mela, vt ipſe teſtatur lib. 2. cap. 6. ſub finem hodie *Beiar de la Miel* Alia eſt, Mellaria Plinij Cordubenſis conuentus.

Mellicola, qui & Gargaris regnauit in Hiſpania circa annum mundi 1382.

Melliſurgis, Macedoniæ oppidum, inter Theſſalonicam & Apolloniam, Anton.

Mello, ambitus montis Sion interior, quem reges incluſerant muro, vel, vt alij volunt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem ſibi conſtituerunt. Iud. 9. Ab hoc loco Dauid cœpit munire terram, 2. Reg. 5. Salomon hanc reparauit, 3. Reg. 9. & 4. Reg. 12. 2. Par. 32. Lat. plenitudo, vel repletio.

Mellona, vel Mellonia, dea mellis Romanis putabatur.

Mellothi, nomen viri, 1. Par. 25. Lat plenitudo, vel circumciſio.

Melluch, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. regnans, vel conſulens.

Mellus, vrbs Græciæ, condita eodem tempore quo Thaſus & Paphus, anno ſcilicet ante Romam conditam 675.

Melo, nomen fluuij, qui & Milus & Geon appellatus eſt, Auſonius in Ænigmate, Melonis albam paginam.

Meloboſis, Nympha Oceani & Thetyos filia, Heſiodo in Theogonia, ſic dicta ab ouibus paſcendis.

Melocabus, Germaniæ vrbs. Ptol. lib 8. cap. 11. Vulgò *Coburg*. Villanouano.

Melodunum, oppidum inter Celtas, in inſula fluminis Sequanæ poſitum, vicinum Lutetiæ, ab ea ſolùm diſtans 20. milliaribus. Gallicè, *Melun*. Cæſar huius meminit.

Meloëſſa, inſula ex Sytenis vna, non tam à pomorum, quàm à pecorum abundantia dicta. Plin. lib. 3 cap. 10. Steph. μηλοῦσσα inſula eſt iuxta Iberos Gentile, Meluſſæus.

Melopa, Gothilę Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.

Melon, nomen Aſtrologi apud Plutarch. in Nicia, qui cùm eſſet militiæ adſcriptus, videretque peſſimè ſuæ parti futurum, inſaniam mentitus eſt, atque etiam domum incendio dedit, vt miſſionem & militiæ vacationem impetraret. Plutarch. in viris Alcib. & Niciæ. vide Meton. infra.

Melos gen. fœm. inſula Cretæ adiacens, & vrbs in ea Strabo, Melos inſula inter Cretam Peloponneſúmque interuallo æquali ſita, à Peloponneſo promontorium Scyllæum, à Creta dictynneum habens, Inter Cycladas numeratur à Pomponio lib. 2. cap. 1. Hanc priùs (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata eſt à Byblijs Phœnicibus: item Zephyria. Hinc Diagoras Melius & Socrates, & Ariſtophanes. In Theſſalia verò populi quidam Melienſes dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ; à quo Melieus, vel Melians Doricè. A Melius etiam formatur Melieus, Meliacus & regio Melis, Stephano. Vide Malea. Dicta eſt etiam *Milo* à Sophiano *Mimallis* à Callimacho. Ab Heraclide *Syphnus*, & *Acytos* dictam ſubdit. *Steriam* quoque vocatam legitur apud Honorium Auguſtodunenſem.

Melos & Melaria, duo oppida in finibus Hiſpaniæ à malis ſic dicta. Fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attuliſſe. Steph. in Belo. Vide Meloeſa.

Melphes, vel Molphes, Italiæ fluuius. Plin. circa Columnam regiam.

Melpis,

melpia, Arcadiæ vicus. Pauſan.

melpis, Straboni fluuius in Latio, iuxta Aquinum oppidum *Melſa* Leandro.

melpomene, vna ex Muſis, tragœdiarum inuentrix, à modulando nomen trahens. Virg. de Muſarum inuentis.

melpomenos, Bacchus dictus eſt ab Acharnenſibus, quaſi dicas cantu oblectabilem.

melpum, Inſubriæ oppidum, Plinio opulentia præcipuum, ſed deletū à vicinis. *Meles* Leandro.

melſus, Hiſpaniæ fluuius, in cuius vicinia æſtuarium eſt, vt ſcribit Strabo, quod Cantabros ab Aſturibus diuidit: ex hac deſcriptione videtur Nælus Ptolemæi.

melſus, vide Meſembria.

meltias, nomen viri, 2 Eſd.3. Lat. liberatio Domini.

melus, vide Melos.

melus, oppidum Theſſaliæ, quod Niceas Athenienſium dux obſedit, expugnauitque non tam machinis bellicis, quàm fame: vnde natum prouerb. Fames Melia.

melus, filius Mantûs, à quo Melois. Leſbi locus. Steph.

meluſſa, iuxta Iberos inſula. Steph.

melyenſes, Aſiæ minoris populi. Herodot.

membliarus, vnus ex Cadmi ſociis, Theram inſulam condidit. Steph.

membliarus, inſula prope Theram & Anaphem: à Membliaro Phœnice, Cadmi ſocio, qui Theram habitauit. Dicitur etiam Bliarus per aphæreſim. Gentile, Membliarius. Steph.

membrum, Africæ propriæ vrbs. Anton.

memmius, ciuis Romanus, ambitus poſtulatus à Q. Curtio, Cic. ad Qu. fratrem lib.3. Hic quum ageret Tarracinæ, deperibat quandam mulierem, non ſine Largio quodam riuali: cum quo quum aliquando rixa incidiſſet, eò iracundiæ prouectus eſt Memmius, vt ipſi Largio brachium mordicus arripuerit: vnde fluxit adagium in vulgus,

Laceras lacertum Largij mordax Memmius.

memnium, vel Mennium, Aſſyriæ ciuitas, vbi Curtius ſcribit fontes eſſe bituminis, circa Babylonem.

memnon, Homero, filius Tithoni fratris Laomedontis ex Aurora ſuſceptus: qui cum maxima orientalium populorum copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occiſus, vel (vt alij tradunt) à Theſſalis inſidiis occiſus eſt, qui quum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in auem mutatus eſt, ex eadémque pyra multæ aliæ aues euolarunt, quas Memnonias vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, Memnoníſq; ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diuiſæ roſtris vnguibúſque concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parentare. Ouid.13. Meta. Strabo lib.15.

memnon, Darij Perſarum regis dux exercitus, Chion, Methymnam Ereſam, ac Pyrrham & Mytilenem vel occupauit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Aſiam traiecit.

memnones, populi Æthiopici. Stepha.

memoria, fons mirus, de quo ſic Plinius: In Bœotia ad Trophonium, iuxta fluuium Orchomenum, duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter obliuionem adfert. inde nominibus inuentis.

mempheus, mons circa Theſſaliam.

memphi, populi Memphim habitantes.

memphis, vrbs Ægypti regia ab Ogdoo rege condita & à nomine filiæ eius ita appellata. Hæc inter omnes Ægypti vrbes ſecundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, regum ſepulchris imprimis inſignis. Eius ambitus traditur fuiſſe centum & quinquaginta ſtadiorum. Sita eſt in loco totius Ægypti opportuniſſimo, vbi Nilus in duas ſciſſus partes, literæ Δ ſpeciem præbet: quo fit, vt portuoſiſſima ſit, omnibúſque penè nauigiis aditum præbeat. Vulgus hodie *Alcayrum* vocat. Hinc fit Gentile, Memphites, phitæ. Item Memphitis, tidis. Item Memphiticus, ca, cum. Gall. *le grand Caire.* Memphin Arcadiæ vrbem in qua Aſtragalam naſcitur memorat Dioſcorides lib 4. ſed hæc Arcadia non eſt nobilis illa Peloponneſi regio, ſed Arcadia Ægyptia, cuius mentionem faciunt Euſtathius. liber Notitiarum & Steph.

mempricus, rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Volater.

mena, apud Romanos dea, quæ menſtruis floribus præeſſe putabatur. Quo etiam nomine dictus eſt piſcis quidam breuis, qui hyeme candidus, æſtate nigrior fit: ſed tunc Mæna cum diphthongo ſcribitur. Cic. lib. de finibus. Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere ſe accipenſerem Mænæ non anteponere.

mena, primus Ægyptiorum rex, circa annum mundi 1151. Dio. Sicul.

mena, inſulæ duæ in Hippadis pelago Ptolem.

menæ, Siciliæ oppidum mediterraneum. Ptolemæus.

menæchmus, philoſophus Platonicus, Proconneſius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis, & ſcripſit libros tres in lib. Platonis de Republica.

menæchmus, Sicyonius hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam Alexandri Magni. Suid.

menais, fons Leontinorum, per quem ciues eius loci timent iurare. Vibius.

menaia, Seruius enim ſine diphthongo ſcribit. vide Mænaia.

menalcas, paſtoris nomen apud Virg. in E-

ecloga tertia.

menalippe, Antiopes Amazonum reginæ ſoror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones geſſit: quam cùm Antiopæ ſo.oti reſtitueret, accepit pretium, arma reginæ & balteum. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat iuſſus ab Euriſteo.

menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros & poëmata lyrica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides Iunior, item poëta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuúſque eſt apud Perdicam regem Macedoniæ. Suid.

menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtari petiit, vt antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent, quod cùm non exiguo ſuorum, tum hoſtium ſanguine obtinuiſſet, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandémque, veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expiauit Stat. Thebaidos 8.

menalippus, Tydei frater, quum Tydeus in venatu fecit peremiſſe, obque id fratricidium exulaſſe.

menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filij loco amatus.

menander, Athenienſis, comicus nouæ comœdiæ ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus: ſcripſit fabulas LXXX. & epiſtolam vnam ad Ptolemæum regem, aliáque nonnulla ſoluta oratione. Hæc Suid. Quintilianus autem de eo, fin. lib. 8. Menander, inquit, meo iudicio diligenter lectus ad cuncta quæ præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnium imaginem in vita expreſſit, tanta in eo inueniendi copia & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus, vt omnibus eiuſdem operis authoribus tenebras obduxerit. Porrò tanto fuit in pretio, vt etiam inuitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & diuitiis.

menander, Laodiceus ſophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis & in Præexercitamenta Minciani. Suid.

menander alius, Simoni Mago ſucceſſit: non ſolùm eius referens impietatem, ſed longè ſuperans, maioribus portentis efferebat, ſeſe ſeruatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docénſque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi poſſe, quàm artis magicæ diſciplina & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi prouenirat. Iuſtinus & Euſeb. li. 3.

menander, Pergamenus hiſtoricus.

menaniui, Siciliæ populi. Plin.

menapia, Bactrianæ vrbs. Ptol.

menapij, populi, qui ad vtramque Rheni ripã habitant, iuxta Neruios, ſed ad mare proximi, qui hodie vocantur Geldrenſes, ſiue, vt alij volunt, Iuliacenſes, qui ſub duce Cleuenſi ſunt. Strab. lib. 4. Gallicè *Gueldres & Cleues & Iulliers*, quibus Brabantos & Flandros adiicit Ortelius. de his Strab. Cæſ. & Tac.

menapiſcus pagus, cuius in Archiuis cœnobiorum, Gandenſium, & in legibus Caroli Magni ab Anſegiſo monacho collectis, frequens eſt mentio, vt Diuæus teſtatur: hodie Flandriæ comitatus eſt, eodem authore & Meyero Flandria, vt hoc his addatur proauorum memoria *Ruthenia* vocabatur, teſtibus Lhuydo & Cœnali.

menaria, melius per diphthongum æ ſcribitur, inſula Plin. lib. 3. cap. 5. contra Magonem, ſic dicta à piſcium multitudine, qui mænæ dicuntur.

menariacum, ponit Antoninus inter Caſtellum & Cameracum in Gallia Belgica *Mergen*, vel, vt Galli pronunciant, *Meruille* in eius locum conſtituitur: pagus eſt Flandriæ ad Lyſam fluuium.

menas, Samnis quiſpiam, qui in ſolitudine ac paupertate vixit curandis apibus intentus: neque tamen deerant adeuntium dona, quæ ad bonam frugem ſolebat conuertere, vide Menus.

mende, vrbs Siciliæ prope Palicos, inde Mendæus. Steph.

mendæi, Thraciæ gens Pauſan.

mendæ, vrbs Thraciæ, à Mende vel Mendi muliere. Inde vinum Mendæum. Steph.

mendela, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

mendes, vrbs Ægypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Hircus Ægyptiorum lingua Mendes appellatur, Ciuis, Mendeſius aut Mendites.

mendeſium, vnum ex Nili oſtiis. Plin. lib. 5. cap. 10.

mendeſius, vrbs Ægypti, à qua Mendeſium vnguentum dicitur, vide Mendes.

mendiculea, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

mendus circa Cariam vrbs. Porphyrogeneta.

mendoza, familia illuſtris in Italia, à Roderico quodam originem traxit.

meneceus, Creontis Thebanorum regis filius, Stat. 7. Thebaid.

——video quæ noſter ſigna Meneceus.

Quæ noſter gerat arma Creon.

meneceus, oraculo edito largitus eſt patriæ ſuum ſanguinem. Cic. in Tuſcul quæſt. circa finem lib. 1. vide Menœceus.

menecina, vrbs Œnotriæ in mediterraneis, à qua Menecinei & Meneceni populi. Steph.

menecis, vrbs Phocenſium vltima, quæ ad occaſum vergit.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur

dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curabat in primis ſacrum mo bum, tantùm hac mercede contentus, vt lis erati, ſe ipſius eſſe ſeruos faterentur: ſe verò Iouem appellabat. Ælianus variæ hiſt. lib. 12 cap 51.

menecrates, comicus poeta. Suid.

menedemium, vrbs Lyciæ. Gentile, Menedemius vel Menedemieus. Steph.

menedemus, Philoſophus nobilis inter Socraticos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, ex Eretria ciuitate, à quo philoſophi Eretriaci dicti ſunt. Eretria verò in Eubœa eſt. Strab. li. 9. Hic militiam primò exercuit, poſtea ad Platonem conceſſit: fuit honeſtate & grauitate inſignis: ſtatus corporis in eo ſene, vt in iuuene fuit firmus & validus. Et eum primùm ab omnibus ludibrio haberetur: poſtea in tanta admiratione habitus eſt, vt ciuitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ ſuæ anno ſeptuageſimo tertio.

menedemus Lampſacenus, Cynicus, qui in tam prodigioſam venerat ſuperſtitionem, vt ſumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunica talari adſtricta balteo puniceo. Arcadicum pileum geſtabat, cothurnos tragicos, virgam in manu Laertius.

menegere, Africæ propriæ vrbs. Anton. item Menegeres, oppidum apud eundem.

menelaium, parua regio Spartæ. Gentile, *μενελάειος*, Poſſeſſiuum, Menelaicus: ſed ab Ægyptia vrbe Menelaites dicitur. Steph.

menelaus filius Atrei & Aëropes, vt Homerus tradit: Pliſthenis verò, vt Heſiodus, & frater Agamemnonis rex Spartæ, qui Helenam Iouis & Ledæ filiam vxorem habuit: quam cùm Paris Priami filius, eo abſente rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit, qui illam repeterent, qui cùm re infecta rediiſſet, omnes totius Græciæ principes ad bellum conuocauit: qui ex lecta mille nauium claſſe, ad vnum ſub Agamemnone rege in excidium Troianum coniurarunt. Quúmque iam tota Phrygia atque Myſia deuaſtata, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnaſſent, tandem fraude magis, quàm viribus expugnauerunt: atque ſic egregiam ſuam coniugem recepit, cooſcenſáque naui poſt octauum erroris annum domum rediit. *Tanta molis erat infame reducere ſcortum.* Homer.

menelaus, vrbs Ægypti, Straboni libro 14. & regio, Menelaitus.

menelaus quidam, cùm ſacerdotium Iudæorum per fraudem adeptum duodecim annis occupaſſet, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege interfectus eſt, 1. Macch. 14.

meneleus, vnus ex Centauris.

meneleus, vnus ex Canibus Actæonis. Ouid. 3. Metamorph.

Harpalos & Meneleus, hirſutaq; corpore Lachne.

menenia, gens Romæ fuit, ex qua Agrippa Menenius C.F. Lanatus Cos. cum P. Poſthumio anno CCL. Caſſiodorus.

menephron viri proprium, qui cum matre concubuit. Ouid. 7. Metam.

menes Herodoto primus omnium hominum in Ægypto regnauit, ſub quo tota Ægyptus præter Thebas plaga paluſtris fuit.

menesthai portus, Ptolemæo & Straboni Hiſpaniæ Bœticæ vrbs, quam hodie *Puer. e S. Marra* vocant, vt teſtantur P. de Medina & Florianus. *Beſippo* Plinij eſt, vt credit Villanoua.

meneſtheus Petei filius, Erechthei regis pronepos, vndecimus Athenienſium rex annos 24. regnauit. Hic ſeditione in abſentem Theſeum rege Athenis excitata, regnum occupauit ope Tyndaridarum, quorum ſororem Helenam ille rapuerat, deinde cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus ibi mortuus eſt.

meneſthius Arithoi & Philomeduſæ filius, ex Arna ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit. Homer. initio lib. 7. Iliad.

meneſtho, nomen Nymphæ, à memorando dicta, vnde Meneſtheus, proprium nomen aurigæ Diomedis. Vide Meneſthius.

meneſtratus, ſculptor præſtantiſſimus, qui Epheſi in templo Dianæ Hecaten tanta marmoris radiatione inſculpſit, vt in eius contemplatiooe ædiui admonerent oculis parcere.

menia colũna, locus Romæ. Cic. pro Seſtio.

meninx, inſula Plin. lib. 5. cap. 7 circa Africam clariſſima longitudine XXX. M. paſſuum latitudine XXV. ab Eratoſthene *Lotophagitis* appellata: Stephanus inſulam & vrbem eſſe ſcribit iuxta Syrtes. Gentile, Meningius.

menippus, Phœnix, philoſophus Cynicus, nihil memoria dignũ edidit: porò ipſe, liberique eius ridẽdi Cũqi habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitã finiuit. Diogenes Laert.

menippus, poëta comicus. Suid.

menippus, Stratonicenſis, in tota Aſia diſertiſſimus præceptor Ciceronis, vt ipſe in Bruto teſtatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philoſophum & ſetuum fuiſſe tradit: ſcripſiſléque Libros, quos in Satyris Marcus Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij verò Cynicas.

meniſmini, populi Æthiopiæ, qui viuunt lacte cynocephalorum, quorum armenta paſcunt, maribus interemptis niſi ſobolis gratia.

menius Lycaonis filius: qui cùm patre in lupum verſo & domo conflagrante, Iouem deteſtaretur, ab eo fulmine percuſſus eſt.

menius, Conſul Roman. anno ab vrbe 430. deuictus nauali prælio priſcis Latinis ac Antia-

tibus, eorum roſtra nauium æɾata in foro poſuit, appellaríque forum Roſtra cœpit. Liuius lib.8. Plin 34.c.5.

menlaria Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Marcia*. Ptol. lib.2 c.6.

menlaſcus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, quem Pomponius *Magrada* vocat. *Oria*, hodie.

menna, pater Melcha, ſiue, vt Græcè habetur, Melea, Luc.3.

menna, epiſcopus Byzantius, anno Chriſti 536.

menneianæ, Pannoniæ vrbs. Antonin. *Manſpurg*. Lazio.

menni, nomen regionis, Ierem.51. Lat. præparatio, vel munus, aut numerus.

mennith, vrbs in terra Gad. Iudic.11. idem ſignif. quod Menni.

menobardi, Armeniæ maioris populi. Plin.

menocaleni, Alpium incolæ inter Tergeſtum & Polam. Plin. *Mingeſtal*. Lazio.

menodotus, medicus inſignis ætate Serapionis, cuius meminit Gaditan. in Therapent.

menœceus, iuuenis Thebanus filius Creontis: qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeò vitam ipſam ſponte profudit. Nam cùm Thebani eo tempore, quo ab Argiuis obſidebantur, redditum eſſet oraculum, vrbem ſaluam fore, ſi vltimus ex Cadmi poſteris, ſpontanea ſe morte manibus eius deuoueret, intelligens Menœceus oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſciuit. Statius 10. Thebaid. Cicer.1. Tuſcul.

menœcis. Vide Menecis.

menœtes, vnus ex ſociis Æneæ, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Centauro. Vir.5. Æneid.

menœtius, Homero, filius Actoris ex Ægina, quam vitiatam Iupiter illi coniugem dederat. Hic poſtea relicta Ægina matre, in Opuntem Locrorum ſe contulit ibiq; Patroclum ex Sthenele vxore ſuſcepit, qui ab eo Menætiades appellatur.

menoba, ciuitas in Hiſpania inter ſacrum promontorium & columnas Herculis. Strab.

menoida, Palæſtinæ vrbs lib. Notit.

menoles, dictus eſt Dionyſius. Vide Mænoles.

menon, fuit arrogantiſſimus ſophiſta Socratis ætate Plat. in bello de multiplici amicitia.

menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam ſeruandam dedit in arce quadam: qui tam cùm Manlius priſcus obſideret defenſoréſque deditionem parantes Menophilus ſentiret, veritus ne parentis opprobrio puella nubilis captiua ſupereſſet, interfectâ illâ, mox gladium in viſcera ſua compegit, Ammianus Marc.16.

menophilus, alter apud Martialem. lib.7.

menophis, rex Ægypti circa annum ante Romam conditam 662.

menoſca, oppidum Vardulorum in Tarraconenſi Hiſpania. Plin, lib.4. cap.20. Ptolem. lib.2. cap.7.

menoſgada, Germaniæ oppidum, Ptolemæ. *Egra* in confinibus Bohemiæ eſt. Appiano.

menotharus, fluuius in Mæotim influens. Pli. lib.5. cap.7.

mentalia, Ptolemæo Conteſtanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, *Briar de Melena* Ariæ Montano. Latini codices Menlaria legunt. Vulgò *Marcia*.

menta, Plutonis concubina, quam Proſerpina zelotypia impensè laborans, in herbam eius nominis commutauit. Strab. li.8.

mentautus, vide Molus.

menteſani, qui & Oretani, Hiſpaniæ populi, Plin. lib.3 c.3.

mentiſa, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo, alio nomine Menteſa, vulgò *Iaen* aut *Montexa*, oppida inuicem vicina. Vaſæus ex Reſendio, dicit *Montoio* eſſe in Bætica.

mentoas, fluuius olim dicebatur, quem nunc (Euſtachio in Dionyſium teſte) Iſtrum ſiue Danubium appellamus.

mentor, vaſis cælandis mirus artifex. Plinius libro duodecimo capite 11. Hinc Mentoreus, rea, reum.

mentor, Aſiæ maritimæ præfectus, ſub Artaxerxe Perſarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi ſubiecit.

mentores, populi fuerunt in Illyrico. Plin. lib. 3. cap.21.

mentyrna, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, Mentyrneus.

menuthias, inſula Auſtralis, Ptolemæo libro quinto cap.9. ad Æthiopiam, hodie *Madagaſcar*, ſiue inſulam S. Laurentij nominant, licet accolæ ſint Mahometiſtæ: Gentile, Menuthieus.

menuthis, vicus Ægyptius iuxta Canobum, Gentile, Menuthites. Steph.

menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirè ſolitudinem amabat, in qua nequid per otium perperam faceret, apes curabat. vide ſupra Menas.

menus, Bocatio, Germaniæ fluuius eſt in quo ſilurum aiunt piſcem equos innantes deorſum trahere. Mœnus potius per œ, qui Francfordiam alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide Mœnus, vulgò *Mein*.

mephaath, ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. Ioſias 13. & 21. Ieremias 48. Latinè aquarum apparitio, ſiue aquarum impetus.

mephitis, Dea odoris grauiſſimi, id eſt graueolentis, Alij Mephitim deum eſſe volunt Leucotheæ connexum: ſicut eſt Veneris Adonis,

nis Dianæ Virbius. Alij Iunonem intelligunt, quam aërem eſſe conſtat. Aedem mephitis in Amſanctis habet Plinius, quam qui intrauêre moriuntur. Mephitis ſiue Meſitis putor terræ eſt, qui de aquis naſcitur ſulfuratis: Nam vox illa Syriaca ſonat graue exhalationem. Virg 7. Aeneid. *Nemorum quæ maxima ſacro Fonte ſonat, ſæuamque exhalat opaca Mephitim.* Vide Seruium.

Mephres, rex Aegypti circa annum mũdi 250.

Mera, ſacerdos Veneris. Stat. 8 Theb.

Mera, Prœti & Antiæ filia, quæ cùm venerationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, à Ioue conſpecta eſt, & adamata: qui cùm nulla ratione caſtiſſimæ puellæ animum ad ſui amorem poſſet pellicere, ad dolum confugit, Dianæ que figura aſſumpta, vim intulit. Quamobrem cùm Dianæ conſortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deæ parere vellet, ſuſpicans ne Iupiter aliquis ſub eius imagine lateret, telis eius eſt confoſſa, tandemque deæ eiuſdem miſeratione in canem mutata. Ouid. 7. Metamorph.

Mera, canicula Erigones, quæ cùm Icarium herum ſuum à paſtoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam herilem redijt, veſtéque eius mordicus arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cúmque Erigone patris deſiderio, doloríſque impatientia laqueo ſibi necem conſciuiſſet, Mera quoque dominis ſuis ſpiritu ſuo parentauit Iouíſque miſeratione in cœlum eſt tranſlata, & in ſtellam Caniculæ conuerſa. Vide Icarius & Erigone & Auſerius.

Meraioth, filius Achitob, 1. Par. 9 filius Zaraię filij Ozi. 1. Par. 6 Lat. amaritudines, vel rebelliones, aut permutationes.

Merala, limes Zabulonitæ tribus. Ioſ. 19. ſopor, vel inebriatio, aut amaritudo aſcenſionis vel holocauſti, aut myrrhæ holocauſtum ſiue filium aut docens holocauſtum, vel aſcenſum.

Merari, filius Leui filij Iacob, Gen. 46. 1. Paralip. 6. Lat. amarus, ſiue irritatus, aut prouocatus.

Mercemanni. Vide Marcomanni.

Mercuria, mulier, propter religionem Chriſti ſub Decio imperatore, apud Alexandriam ſupplicio affecta, Eccleſ. hiſt.

Mercurius, Iouis & Maiæ filius: ita dictus à mercibus, cò quòd negotiatoribus præſidere exiſtimaretur. A Græcis Hermes dicitur, ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, hoc eſt, ab interpretando. Varijs à Poëtis appellatur nominibus: nam modò Longius dicitur, modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc tres alij fuiſſe Mercurij dicuntur: vnus Cœli & Diei filius, alter Liberi & Proſerpinæ: tertius Iouis & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cædem profugum, literas Ægyptijs oſtendiſſe. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur: cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem fieri per aëra ſermonem. Ideò autem deorum nuntium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præſtare putabatur. Habitus eſt etiam deus mercatorum, lucri, paleſtræ, furum, Lyram inuenit, Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit, Martem è ductis carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheum in Caſo religauit. Eſt etiam Mercurius vnus ex ſeptem planetis, cuius corpus cunctorum ſiderum minimum, ferè ſemper ſubeſt radijs ſolaribus à quibus non recedit longiùs, quàm viginti octo gradus. Aſtronomis στίλβων dicitur, quod eſt radians. Vnde etiam peruſtus fingitur, quòd Soli vicinior ſit, quàm reliquæ ſtellæ. Cicero tertio de natura deorum.

Mercurius Triſmegiſtus Philoſophus Ægyptius antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de philoſophia diuina: quorum quædam fragmenta hodie etiam extant.

Mercurius Grammaticam inueniſſe creditur, pluribus rebus nomine dato.

Mercurius, qui & Ioannes LIV. Rom. epiſcopus, ſub annum ſalutis 532.

Merecrates, medicus Syracuſanus, qui nullam ab eis mercedem accipiebat quibus medebatur. Curabat in primis morbum regium hac lege, vt liberati ſe eſſe ipſius ſeruos faterentur, eúmque Iouem appellarent: ferúntque in id tumoris fuiſſe inuectum, vt quandoque ad Ageſilaum Spartæ regem hoc modo ſcriberet: Merecrates Iupiter Ageſilao regi ſalutem. Subridens Ageſilaus reſpondit: Ageſilaus Merecrati ſanitatem. Plut. in Apoph. & Cæl. capit 38. lib. 6. Dicitur & alio nomine Menecrates. de quo ſuprà.

Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis, 1. Paralipomenon 4. Lat. rebellis, vel deſcendens, aut imperans.

Meremoth. i. amaritudo, ſiue myrrha mortis aut altitudines, vel deceptiones, nomen viri, 1. Eſdras 8.

Meres, Æthiops, rex Ægypti. Olympiad 22.

Meribbaal, filius Ionathan filij Saul 1. Paral. 8. 9. Lat. rebellio vel impugnatio idoli vel dominantis, ſiue ſubijcientis aut poſſidentis.

Merimuth., vel Meremoth. i. fraudulentia, aut amaritudo: vel myrrha mortis, ſiue altitudines, nomen viri. 2. Eſd. 3. & 10. & 12.

Meribanes, Iberiæ rex ſub annum ſalutis 362.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux nauium quæ è Creta venerant ad Troiam fortitudine Marti, vel Martis ipſius iudicio, com-

parandus, Hometus in Catal.

Meritus, mons eſt in tertio Europæ ſinu.

Memerois. dux exercitus Perſarum, ſub Coſroe rege.

Memeroes, Centaurorum velociſſimus, qui ea in pugna, quam in Pirithoi nuptijs aduerſus Lapithas commiſerunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fug. ſalutem quæſiuit. Ouidius 12. Metamorph.

Mermeſſos, vrbs Troica, patria Erythrææ Sibyllæ: Gentile, Mermeſſius & Mermeſſeus. Stephanus.

Mero, dictus eſt Tyberius Nero periocum, quòd impendio vinoſior eſſet. Tranquillus in Tiberio.

Merob primogenita regis Saul. 1. Reg. 14 Lat pugnans, ſiue obiurgans, aut multiplicans: vel Syriacè Magiſterium.

Merobandes, conſul eum Gratiano Aug. anno ab vrbe 1130. Iterum Saturnino ſexennio pòſt.

Merodach, rex Babyloniorum. Iſa. 39. qui 4. Regum 29. dicitur Berodach. Lat. amara contritio vel myrrha puriſſima.

Merodacus, Sicambrorum rex XIV. Olympiad. 164.

Meroe, roes, inſula Nili omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longè maxima: quippe cuius longitudo ad tria millia ſtadiorum latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiuſdem nominis inſulæ totius caput à Cambyſe conditam, & de nomine ſororis ibi defunctæ, Meroe appellatam. De hac ita ſcribit Herodotus: Meroe fuit olim regni caput: clypei figûram ea inſula imitatur, ad tria millia ſtadiorum cum Nilo protenſa. Accolunt paſtores eam qui paſſim venantur, & agricolæ qui aurifodinas habent. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum: præterea fert & lapidum multiplex genus: diſtáque à Syene quinque millibus ſtadiorum, vltra quam eſt ad torridam Zonam. Alia eſt Meroe Antiochenæ iuxta Daphnem orientem verſus: Gentile, Meroæus, aut Meruſius, Poſſeſſiuum, Meruſiacus. Eſt & Meroe, ciuitas Lyciæ, Stephan. Vide Meruſium, priùs *Saba*, Ioſepho & Cedrino teſtibus, hodie *Gegnere* dicitur, vt ſcribit Caſtaldus. Multas huius inſulæ appellationes profert Theuetus, quas vide apud Ortelium in Theſ. geograph.

Merom, i. altitudines, aqua ſeu flumen in terra Chanaan, iuxta quod gentes conuenerant ad uerſus Iſraelitas. Ioſ. 11. Hieron. in locis Hebraicis. Merum vicum fuiſſe dixit in XII. milliario vrbis Sebaſte, iuxta Dothaim.

Merome, i. altitudines, ſiue amaritudo aquarum, nomen loci. Iud. 5. Vbi alij interpretes pro in regione Merome, legunt, in excelſis campi.

Meron, lacus Iordanis eſt. vbi Ioſue Iabin regem Aſor cum alijs montium regibus fudit.

Merope, olim dicta inſula, quæ poſtea Siphnus. Steph.

Merope, inſula (vt quidam exiſtimant) à Merope terrigena, Triopæ filio Pli. li. 5. ca. 3. Merope enim dictus eſt vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectaſſe regnum cœleſte finguntur, hoc eſt, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificanda, cùm interuenerit linguarum confuſio. vocúmque diuiſio, qui eam moliebantur, dicti ſunt Meropes, id eſt diuerſarũ vocũ.

Merope, vna filiarum Atlantis ex Pleione Nympha, cuius ſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cùm ſorores omnes dijs nupſiſſent, ſola Siſypho nupſerit homini mortali. Ouid. 4. Faſt.

Meropia, vna eſt inſula Cycladum: quæ alijs nominibus & Siphnos, & Acis appellatur. Plin. lib. 4. cap. 11.

Meropes, inſula eſt Cariæ adiacens quæ notiore nomine Cos appellatur. Plinius lib. 5. cap. 31.

Moropus, mons Græciæ, iuxta Theſſaliam, varijs præruptus anfractibus, vnde & nomen habet. Nam cum ex variis anfractibus vndique referente Echo, voces diuerſas reddat, ab effectu etymologiæ appellationem ſortitus eſt.

Meros, ſiue merus, mons in finibus Indiæ, in cuius radice Dionyſius in Indiam proficiſcens. Nyſam vrbem condidit. Curtius libro 6. Inde Græci mentiendi traxere licentiam. Iouis femore Liberum patrem fuiſſe celatum, Græcè enim *μηρὸς* femur ſignificat. Plin. lib. 8. c. 39. eum *Nyſam* nominat: à Suida *Nyſaium* vocari creditur, ab vrbe cognomine ei vicina. Poliænus lib. 1. ſtratagematum aliter de hoc monte, eum enim *Tricoryphum* dictum ſcribit à tribus cacuminibus, quorum vnum vocatur *Coraſibus*, alterum *Condaſce*, & tertium *Meros*.

Merouæus, Francorum rex tertius à Pharamundo. Annal. Franciæ.

Meroz, vrbs Galilææ. Iud. 5. Lat. ſecretum vel macies.

Meres Æthiops, Ægypti, Olymp. 22. Vide meres.

Merthes, rex fuit Ægypti: qui cornicem habuit vſque adeò cicurem, vt quoquò iuſſiſſet ille, epiſtolas deferret, non ignorans quò tranſuolandum eſſet, & vbi conſidendum.

Merula, fluuius qui Albingæ ciuitates latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnibus augeatur

Meruſium, parua regio, cuius incolæ Meruſij, Diana quoque *μερυσία* cognominatur. Locus abeſt Syracuſis per ſtadia ſeptuaginta. Aliqui à Meroe Æthiopiæ dictam volunt. Steph.

mes, filius Aram. Geneſ. 10. qui 1. Par. dicitur Moſoch. Ab hoc Meones traxerunt originem. Lat. auferens, vel tangens.

meſa, rex Moab. 4. Reg 3. filius item Caleb fratris Ierameęl, 1. Par. 2. Lat. ſalus, vel aqua ſalutis, aut aquas aſpiciens.

meſa, fluuius notus per Leodium fluens, & per Brabantiam ac Gueldriam, vulgò tamen *Moſa* dicitur, & coniungit ſe cum Rheno.

meſacus, qui & meſech, Meſiam veterem condidit, quæ Cappadocia appellatur.

meſanites, ſinus nominatur à Martiano in Perſici maris deſcriptione. Steph.

meſſapia, Apulia à Meſapo rege dicta, Strabo lib. 9 Bœotia etiam, Stephan. teſte μεσσαπία prius vocabatur: item inſula quædam, de qua in Calabria, pro qua Meſſapia aliàs per duplex ſſ ſcribitur.

meſapia, Stephan. regio Apuæ, Tarenti vicina, Gentile, Meſapius.

meſapus, Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiam venit. Vnde Neptuni dictus eſt filius, quem inuulnerabilem ideò dicit, quia nuſquam periit nec in bello, Ignem autem ei nocere non poſſe propter Neptunum dicit, quia aquarum deus eſt. Ab hoc Ennius dicit ſe originem ducere. Seruius in ſeptimo Æneid.

meſe, ſes, ventus inter Boream & Cæciam medius, vnde & nomen habet: Plin. lib 2. cap. 47. Vide Meſene, eodem etiam nomine vrbs continetur, quæ *Pamponiana* Plinio dicitur: eadem Themiſta Martiano.

meſech Vide Meſachus, ſeu Moſchi.

meſelemia, nomen viri, 1. Par. 26. Lat. pax Domini, aut profectio Domini, vel retributio Domini, aut parabola Domini, vel dominiũ Domini.

meſembria, vrbs Pontica: Ciuis, Meſembrianus. Strabo ſcribit antea *Menebriam* dictam *Meſambria* per a in ſecunda legit Herodorus. Sophianus *Meſimbria* hodie vocari tradit, pro Meſembria *Ermenum* habet Tzetza.

meſembria, vrbs Thraciæ Megarenſium colonia, quam antea Menebriam vocabant, quaſi Menapolim, id eſt Menæ ciuitatem. Eius enim ædificator Menas appellabatur. Bria verò, ſermone Thracio ciuitas vocatur, vt refert Strab. lib. 7. Hinc Meſembriacus.

meſene, vel meſenia, eadem regio quæ Adiabeda. Vide infra Meſſene.

meſentius. Vide Mezentius.

meſeus. Vide Moſæus.

meſezebel. pater Barachiæ, 2. Eſd. 3. Lat. auferens fluxum Deus, vel ex Hebr. & Syro liberatio vel ſalus Dei.

meſia, prouincia quæ Pannoniæ iungitur ad Pontum vſque cum Danubio decurrens.

meſia, Pompon. lib. 3. palus eſt. Sunt qui hoc nomen cum œ diphthongo ſcribunt, alij cum ypſilo. Vide infrà.

meſizabel, nomen viri 2. Eſd. 10. idem ſignificat quod Meſebel.

meſola, vrbs Laconię, vna ex quinque. Gentile Meſolates, vt à μεσόα, Meſotes. Stephan. Eſt etiam vrbs Arcadiæ quam quidam putant ab Homero *Hiram & Hieram* appellatam.

meſoli cuiuſdam filius fertur Dexamenus. Vide Dexamenus.

meſolam, filius Saphariæ, 1. Par. 9. filius item Sadoc. ibidem.

meſomedes, poeta Adriano principi chariſſimus, ſcripſit in laudẽ Antinoi liberti ſui. Suidas.

meſon, aſtrologus ex his vnus, qui Athenienſibus adſcriptus fuit nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detractare cupiens tempeſtatẽ futuram prædixit. Cúmq; propterea minimè proficeret, ſimulauit inſaniam, atq; hoc modo miſſionem impetrauit. Ælianus de varia hiſtoria. li. 13. c. 12. Metonem appellat. Vide ſupra Melon.

meſopontius, Neptunus, in Ereſſo Leſbi ciuitate colitur. Steph.

meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima. Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab Occidente, à meridie Babyloniam, à Septẽtrione Caucaſum. Meſopotamia dicta ab eo, quòd media ſit inter duos fluuios Tigrim & Euphratẽ. Hęc regio etiã dicta eſt Seleucia, vt refert Pli. li 6. Gentile, Meſopotamites. Ab Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, i. Syria fluuiorum, ſ. duorum: nam dictio ipſa dualis eſt numeri. Itẽ dicitur *Padan Aram*, i. redemptio ædis: vel Syriacè conjunctio ædis. Nunc dicitur *Halapia*, teſte Oliuar. in Melam, Meſopotamiam fertilẽ efficit Euphrates, in quã quotannis quaſi nouos agros inuehit. Cicer. 2. de Nat. deorum. Steph. *Adiabene* eſt: recentiores *Azamia* habent. *Diarbech* Bellonio dicitur.

meſpaneuſe, vnũ ex oſtiis Rhodij fluuij, aliàs Rhodani, Hiſpanienſe Plinio vocatur li. 3. c. 4.

meſphar, nomen viri, 2. Eſd 2. Lat. numerus vel narratio, aut librarius vel ſcriba, ſiue tributi taurus.

meſpharath, nomen viri, 2. Eſd. 7. Lat. numerus, vel narrans, aut tributi fructificatio vel augmentatio.

meſphe, in monte Iarim prope Silo domicilium Samuel, vide Maſapha & Meſpha.

meſraim, filius Cham, Gen. 10. hoc Ægyptus Hebræa lingua Meſraim nuncupatur: quæ & ſępe in ſacris literis dicitur terra Cham, à Cham filio Noe, Pſal. 105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis Lat. anguſtiæ ſiue tribulationes.

meſſa, regio Iudææ Hier. in locis Heb. in qua habitauerunt filij Iectan, Gen. 10. Lat. Deus, vel aſſumptio, & aliquando tranſitiuè. Prophetia.

meſſia, nomen viri, 3. Reg. 11. Lat. eradicatio,

ſiue conculcatio.

Meſſaba, vrbs Carum. Gentile, Meſſabeus. Ste.

Meſſabatæ, Ptol. Perſidis ſunt populi. *Sabtha.* Hebræis dici. Arr. Mont. tradit: horum tractum Caſtal ℥. *Sanas* vocat.

Meſſal, ciuitas in tribu Aſer, Ioſ. 19. quæ & Maſſal. 1. Par. 6. dicitur. Lat. poſtulans, vel poſtulatus, aut commodatus, ſiue ſepulchrum, vel interuus, aut fouea, ſiue ablatio, aut tactus Dei.

Meſſaia, dictus eſt Valerius Coruinus, quia Meſſanam in Sicilia vicit, & vrbis captæ in ſe tranſlato nomine Meſſana primò, paulatímque vulgò permutante literas, Meſſala dictus eſt. Vnde & Meſſalarum familia Romæ florentiſſima, ex qua Meſſala Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cùm prouectior foret, biennium antequam moreretur, adeò memoriæ ſenſum amiſit, vt vix paucula verba coniungeret, & nominis quoque ſui immemor eſſet. Tandem verò, vlcere ori innato ſeipſum inedia confecit. Cælius & Crinitus lib. 1. c. 11. Is orator fuit (Fabio teſte lib. 10. c. 1.) nitidus & candidus, & quodammodo præ ſe ferens nobilitatem ſuam, viribus tamen minor.

Meſſalemeth, mater Amon regis Iuda, 4. Reg. 21. Lat. ſolutio, aut pacificatio, vel perfectio, aut retributio, vel parabola mortis, aut dominium mortis.

Meſſalina, filia Barbari Meſſalæ conſobrini Claudij imperatoris. Quæ cùm adoleſcentula eſſet ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteris ſe ſubmiſerit, & mutata veſte lupanaria celebrauerit. Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certauit, & ſuperatam à ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem & noctem vigintiquinque paſſam concubitus affirmauit: præterea ſeſe labore potiùs feſſam, quàm concubitu ſatiatam deſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cùm C. Silio nupſiſſet Tranquillus in Claudio Prodigioſam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6. Tacitum lib 11. & Plin. lib. 10. cap. 62.

Meſſalinus, Conſul cum Logo, anno ab vrbe 809.

Meſſalini, hæretici ſub tempore Valentis & Valentiniani AA. omne opus manuum fugiebãt, nihilque bonorum operum, præter orationem probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

Meſſana, vrbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à Meſſeniis Achaiæ populis condita, & à nomine relictæ ab illis vrbis ita appellata. Huius incolæ primùm, Meſſanenſes dicti ſunt: poſtea verò quum Mamertini natio Campana, eò colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potiùs, quàm Meſſanenſes ſunt vocati. Apud hos vinum naſcebatur præcipuæ nobilitatis, quòd & & ipſum Mamertinum dicebatur. Clariſſima autem eſt ex bellis Punicis, & Atticis et an.: fuit enim cauſa primi belli.

Meſſanicus. Vide Paduſa.

Meſſana, Straboni & Ptolem. Stephanus ſingulari legit. Cicer. contra Verr. eam *Mamertinam* & incolas *Mamertino*, vocat idem pro L. Corn. Balb. quoſdam mamertinos *Omios* cognominat. hodie *Meſſina* nominatur. Strabo ſcribit eam olim *Zancle* dictam, ſed Zancle hodie vicus eſt prope Meſſinam, & Chiera appellatur, vt vult Aretius.

Meſſapeæ, parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter *μεσσαπεύς*. Steph.

Meſſapia, idem quod Calabria, inſula. Vide per ſimplex ſ. Hanc Leander *Miſano* appellari ſcribit.

Meſſapion, Eubœa inſulæ mons dictus à Meſſapo quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Steph.

Meſſapus, vnus ex fortiſſimis Italiæ ducibus qui Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. 11. Æneid.

At Meſſapus equum domitor, Neptunia proles, &c. Vide ſuprà Meſapus.

Meſſapius, Sicyoniorum rex nonus circa annum ante Romam conditam 1213.

Meſſeis, Theſſaliæ fons, non procul à Pharſalo oppido, cuius meminerunt Plinius lib. 4. cap. 8 & Strab. lib. 9.

Meſſene, ciuitas Grȩciæ in Peloponneſo, à qua Meſſenij. De qua Hieronymus contra Iouinianum, Spartiatæ & Meſſenij diu inter ſe habuere amicitias in tantum, vt ob quædam ſacra etiam virgines ad ſe mutuò mitterent. Tandem verò Spartani Meſſenios propter frequentem defectionem, in ſeruitutem redegerunt: eóſque duriùs etiam quàm reliquos ſeruos tractarunt, ne denuò res nouas molirentur. Hinc adagium natum Seruilior Meſſena. Hi ſe nota literæ M. cognobiles reddebant. Plinius lib. 4 cap 5. Frequentiùs Meſene per ſimplex ſ ſcribitur, vide Meſſana & Miſſenia.

Meſſenia, Peloponneſi regiuncula quam Stephanus etiã *Meſe* & *Meſene* per ſimplex ſ legit.

Meſſeniacus ſinus apud Ptolemæum ſic nominatur ea pars maris mediterranei, quæ Meſſeniam Peloponneſi regionem alluit. *Golfo de Coron* à Corone ciuitate Sophiano hodie vocatur *Aſinæus* dicitur à Strabone ab Aſine eius vrbe.

Meſſias, Hebraicè: Græcè, Chriſtus: Latinè, Vnctus dicitur.

Meſſoa, vrbs Laconiæ & tribus eiuſdem: Gentile, Meſſoates. Steph.

Meſſogis, mons Lydiæ: inde Meſſogites, optimi vini ferax. Steph.

Meſſulam, pater Aſalia patris Saphan ſcribæ, 4. Reg. 22. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens,

tribuens, vel parabola eorum, ſiue poteſtas eorum.

Meſthles, Homero, vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerunt. Homerus 2. Iliad.

Meſua, Pomponio Galliæ Narbonenſis peninſula. *Meſe* Iohanni Poldo.

Meſuium. Ptol. li. 2. c. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Maydeburg*, in Saxonia.

Metabeel, nomen viri, 2. Eſd. 6. Lat. Quàm bonus Deus. aut benefaciens Deus.

Metaboli. Vide Iſæum.

Metabus, Priuernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus, filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecrauit Virg. 11. Æneid.

Metabus, Siſyphi filius, nepos Æoli, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metacompſo, Ptolemæo Ægypti vrbs, iuxta Syenen, quæ *Aſuan* Ziegleto dicitur *Tacampſo* Pomponio videtur, *Tacampſon* Plinioquam & *Tbaticen* quidam appellauêre. Steph. & Æthiopiæ inſula eſt propè Libyam: per o in ſecunda ſcribit Herodotus, eámque apud Elephantinam locat.

Metacum interpretatur à Barrio *Calaiate* Arabiæ fœlicis oppidum: hoc Metacum in Latinis Ptolomæi Codicibus nonnullis habetur, ſed in caſtigatioribus & Græcis *Cumacatum* legitur.

Metachœum, caſtellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Coroneam, aliàs Metachœtum Steph.

Metageitnia, ſacra quædam in honore Apollinis Metageitnij apud Græcos inſtituta, quæ fiebant ſecundo Græcorum menſe, de quib. Gyraldus li. 17. hiſt. deorum.

Metagonium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictum quòd angulare ſit. Steph. vrbs eſt Libyæ: inde Metagonites. *Cabo de tres forcas*, nominatur Caſtaldo. *as tres Arras* Oliuario. Vide Numidia.

Metapa, vrbs Arcananiæ: Gentile Metapœus, vel Metapæus. Steph.

Metapinum, vnum eſt ex oſtijs Rhodani. Pli. lib. 3. c. 4.

Metapontis, inſula. Vide Syme.

Metapontum, Italiæ oppidum in ſinu Tarentino: à Pylijs qui Nectore duce à Troia nauigauerunt conditum; adeò terræ prouentu & agricolatione fœlix, vt ea gratia auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit. Pomp. Ptolemæo Metapontium dicitur. Steph. à Metabo Heroe dictum ſcribit, qui Siſyphi filius fuerit, Metapontum autem barbaros Metabum vocare. Ciuis Metapontinus vel Metapontius. *Torre di mar* Leander dicitur. *Thebeſaze* caſtellum hoc loco nunc eſſe ſcribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, vt Solinus auctor eſt, ſic eam quoque nominat Cæſar lib. 3. bellorum ciuilium: item *Siris* nomen habuit, teſte Stephano & Euſtachio. Tzetza Chiliade 12. numero 404. illam quoque *Alybas* appellat. Idem Steph.

Metaris Æſtus, Ptole. ad latus Orientale Albionis inſulæ, *The vuashe* hodie videtur.

Metarus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Pt. *Mearus* apud Melam eſt, vt Pint. ſcribit.

Metas, vide Metaum.

Metaſthenes, Perſa hiſtoricus, floruit Olympiade 124.

Metaum, vrbs Leſbi: quam Metas Tyrrhenus condidit. Steph.

Metaurus, duo ſunt huius nominis in Italia fluuij apud Strabonem, vnum eorum in Vmbria ſtatuit: alij in Piceno, regione vicina ponunt. Hunc Leander, Niger & Bonacciolus *Metro* vocari aiunt. Alter in Brutijs eſt: cuius oſtium ex aduerſo Æoliarum inſularum deſcribitur à Plinio. Eum Niger *Angitola* appellat. Bonacciolus, & Leander in ſua Italiæ deſcriptione *Seminara* dicunt nominari. Sed idem Leander *Metremo* indigat in ſuo inſularum Italicarum libello. In Italiæ autem deſcriptione, videtur duos fluuios ex Seminara & Metremo facere: ambos tamen in Brutiis. Niger addit alterum à Catone in Originibus *Rubſalicum*: & idem Barr aſſerit, ſed Pacolinum ille habet *Metaurus* per a in prima in marmoribus legitur. Stephanus item Metaurus habet, ſed pro Siciliæ vrbe.

Metelis, Pomponio Ægypti vrbs ad Nili oſtiũ. Stephano *Sechu* dicitur. *Roſetto* vocatur Italis: *Raſchit* Turcis. *Raſir* appellat Beniamin.

Metellus, pontifex Romanus, quem adeò impeditæ ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, vt multis menſibus fatigatus, totúſque fuerit, dum meditaretur in æde Op feræ dicere. Multis diebus in Pontificatu vixiſſe perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Veſtæ, Palladium Troia aduectum ſubtraxit ab incendio, magna quidem pietate, ſed euentu miſero: nam dum in flammas auidus ſe conijceret, orbatus eſt viſu. Plin. libro ſeptimo c. 44. His Metellus etiam primo bello Punico, de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum XIII. ducibus hoſtium, & CXX. elephantis in eo ductis.

G. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, prætor Pſeudophilippum & Achæos, quos bis prælio fudit triumphandos Mummio tradidit. Inuiſus plebi ob nimiam ſeueritatem, ideò conſul ægrè factus, Liu. li. 50. Memorantur alij plures Metelli, vt Balearicus, Vittatus, quem Plin. Diadematum vocat.

Metellus, præterea Numidicus dict9, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit, Cic. & Aul. Gel. c.6.li 1.& li.9.c.1.

Metellus Creticus, à deuicta Creta dictus. Plutarch. in Pomp. Metellus Dalmaticus à deuictis Dalmatis. Pædianus act.3 contra Verr.

Metelli, plebei fuêre, vt ait Liu.libr.9. verum clari victorijs & magiſtratibus, Cæciliique omnes app llati.

Metellus, Pœnis & Siculis, ſocia aduerſus Romanos arma parantibus, imperator cùm eſſet creatus, omnibus dijs, excepta duntaxat Veſta, ſacrificium fecit. Quæ cùm aduerſis claſſi ventos immiſiſſet, Caius Iulius vates eos ceſſaturos dixit.ſi antea filiam immolaſſet. Ille vrgentibus rebus, filiam nomine Metellam, immolaturus, abduxit. Dea verò adoleſcentulam miſerata, buculam ſuppoſuit puellæque ad Lanuſium pater deferens, ſacerdotem eius, qui in eo loco colebatur, draconis fecit. Plutarch. Par.

Metenſes, populi Germaniæ inferioris. Vide Mediomatrices.

Meteroſa, Hiſpaniæ vrbs. Ptolemæo.

Methca, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Thare, Num.33. Lat. Dulcedo, aut ſuauitas.

Methone, ciuitas littoralis Peloponneſi, in Magneſiæ regione: quam cùm obſideret Philippus rex Macedonum, Alexandri Magni pater, oculum amiſit, ictu ſagittæ quam iecerat After oppidanus, cui inſcriptum erat, After telum Philippo immiſit in oculum, Ptol.li.3.ca.6. Hodie Modona: via peregrinantium Hieroſolymam à Venetijs.

Methone, vrbs Meſſeniæ, cuius incolæ à vicinis *Apoſphendonetæ*, id eſt fundatum telis pulſi vocabantur, Plutarchus In quæſtionibus Græcis.

Methone, Steph. vrbs Thraciæ, Ciuis Methonæus. Alia eſt Macedoniæ. Abundat vino quod Græci μέθυ vocant, vnde nomen. Alia eſt Laconicæ, cuius Gentile, Methonæus. Quarta, Perſidis: Quinta, Eubœæ.

Methuriades, inſulæ inter Æginam & Atticam prope Trœzenem: Gentile, Methurieus. Stephan.

Methydrion, vrbs Arcadiæ: Ciuis, Methydrieus, alia Theſſaliæ ciuitas Steph.

Methymna, Æoliæ oppidum.

Methymna, vel Methymne vrbs Leſbi, à Methymna Macaris filia vxore Lepymni: hinc Methymnæus. Stephan. Ab hac vrbe ortum habuit Arion, citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à delphine incolumem deuectum in portum ad Tænarum fabulatur. Illic naſcitur optimum vinum. Ouid. 1. de arte.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

Metillius Bradua, conſul cum Vero, anno ab vrbe 912.

Metia, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

Metianus, Iuriſconſultus tempore Alexandri Auguſti.

Metilis ſeu Metelis vrbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc *Bechu* vocatur. Hinc Μετηλίτης νομός. Steph.

Metiochus, Miltiadis, Athenienſis ducis filius qui à Phœnicibus captus, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læſus fuit, ſed cùm donauit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſſionib & diuitijs, atque vxore Perſide, ex qua liberos ſuſcepit. Herodotus lib.6.

Metis, Heſiodo in Theogonia Nympha ſic dicta à conſulendo (μῆτις enim conſilium ſignificat) vna ex filiabus Oceani & Thetyos.

Metis, antiquiſſima Galliæ Belgicæ vrbs quam Mediomatricum vocant ciuitatem. Nam populi Mediomatrices eam regionem quondam incoluerunt: ſic dicti, quod eorum metropolis medium teneret locum inter tres ciuitates, Tullum, Virdunum, ac Treuerim, Gallicè *Toul, Verdun, & Treues.* Habet autem Metis Treuerim ad Septentrionem, Tullum ad meridiem, & Virdunum ad occaſum. Scribunt autem ſic appellatam à Metio Romano, qui hanc vrbem à Iulio Cæſare expugnatam ampliauit, muriſque cinxit: quam vrbem Henricus 2. Francorum rex ſuſceptò cõtra Carolum V. Imperatorem bello cepit, anno à Chriſto nato 1552. Munſt.lib.2. Coſmo.

Metiſcus, Turni auriga. Virgilius lib.12. Æneid.

Aurigam Turni medio inter lora Metiſcum Exuit, &c. Sunt qui ſcribendum putent Methyſcus, etymon eius deriuantes à Græco verbo μεθύσκομαι, quod eſt inebrior.

Metius Carus, delator inſignis. Plin. 1. epiſt. ad Voconium, & li.6. ad Hiſpanum.

Metius Geminus, dux Tuſculanorum, ſuperatus à Romanis bello Latino.

Metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum ob raptas Sabinas acriter pugnauit.

Metius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Romanorum, qui, quod ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, iuſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt.

Metopon, locus prope Peram vrbem, vicinam Conſtantinopoli, qui hodie *Aora Spandaina* dicitur ex P. Gyllio lib. 2 c.6.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno

ptuno v'm paſſa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quatcunque vellet ſpecies transfmutaretur. Quare cùm pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum conuerſa, ſeruitute ſe exemit. Qua occaſione vſus Erichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatem. Ouidius ad finem libri octaui Metamorphoſeos. Reuera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondum inuento auro, aut gemmarum vſu, bobus, aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: vnde factus eſt locus vulgi fabulæ, vt Metra diceretur tranſmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat: indéque manauit prouerbium, Mutabilior Metra.

metrauus, ſub Decio apud Alexandrum, martyrio coronatus eſt.

metri, nomen viri, 1. Reg. 10. Lat. pluuia, ſiue cuſtodia vel carcer.

metrocles, philoſophus Maronites frater Hiparchiæ. Cratetis leuir. Tortel.

metrodorus Lampſacenus Epicuri diſcipulus ſidiſſimúſque amicus. Strab. Diogen.

metrodorus Athenienſis, Carneadis auditor pictor & philoſophus. Cicero li. 1. de Oratore.

metrodorus Sceptius, è Philoſophica vita in ciuilem mutatus eſt: magna ex parte in ſuis ſcripturis oratoriè loquitur: & nouo quodam dicendi genere vſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginienſes adſequutus eſt: atque vti Carthaginienſis viuebat. Quùm que amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliauiſſet, ad illum cum vxore diſceſſit, & honore maximo affectus eſt. Strab. lib. 13. Huius ſumma memoria à Cicerone commendatur 1. Tuſcul.

metrodorus Chius, mundum æternum eſſe dicebat: quoniam ſi factum eſſet ex non ente factum eſſet, infinitum vero eſſe quoniam æternum, & quum non habeat principium vnde incipiat, nec exitum habitaruut quo terminetur. Immobile quoque aſſerit, quoniam moueri non poſſit quod non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt aut in plenum aut in vacuum, in quorum alterum tranſitus fieri non poteſt, ex æthere autem nubes fieri denſatione aquæ, quæ ſupra ſolem deſcendens extinguat ipſum, & rurſus rarefacta accendat. Solem, ſiccitate conſtipatum ex aqua ſplendida, ſtellas efficere. Dicit etiam diem ac noctem inde fieri, quòd ſol extinguatur atque accendatur: eclipſim quoque extinctione fieri. Euſeb. lib. 17. & 14. de præp. Euang.

metrodorus Melicus, artem memoriæ ita conſummauit, vt nihil non iiſdem verbis redderet auditum, Plin. libro ſeptimo cap. decimoquarto.

metropolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deum condita. Eſt & alia rurſus Phrygiæ. Item aliæ octo ſequentium regionum, Lydiæ, Theſſaliæ, Acarnaniæ, Doridis, Moſynæcorum Ponti, Scythiæ, Eubœæ, ſuperioris Theſſaliæ. Gentile, Metropolites. Steph. eſt etiam quædam Metropolis in Sarmatia Europæa vrbs Ptolemæo. Miletopolis Plinij eſt, vt æſtimat Villanouanus, ſed vide Auxumum & Olbia.

mettinus, rex Tyri, anno à mundo 3061.

metubarris, Pannoniæ inſula Plinio in Sao flumine, qui eam Amnicarum maximam vocat. Hodie *Zygeth* dicitur. Sed hoc etiam vocabulum commune eſt omnium inſularum lingua Hungarica.

metulum Straboni Iapydum vrbs Lazius ſcribit hodie *Troiam* eſſe in Ciliciæ comitatu. Appianus in Illyricis tradit eam regionis metropolim eſſe, ſitámq; in monte nemoroſo, duob. côditam tumulis, quos vallis modica interſecat.

meuania, Vmbriæ oppidum, inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. Meuanates populi hinc dicti. Plin. li. 3. c. 4.

meuius, poeta ineptiſſimus, Virgilij & Horatij temporibus, vtrique æquè inuiſus, quod poemata illorum inſectaretur, & ex alienæ laudis obtractione gloriam occuparet: vnde & Virgiliomaſtix vulgò appellatus eſt. Virgil. 3. Ecloga.

Qui Bauium non odit, amet tua carmina, Meui.

Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos,

Horatius lib. Epod. ode. 10.

Mala ſoluta nauis exit alite

Ferens olentem Meuium.

mexico, ſiue Temixtita, in Hiſpania noua Mexicanæ prouinciæ opulenta & celeberrima ciuitas, vliginoſo & ſalſo in lacu mirabiliter conſtituta, ampla & viſu iucundiſſima, viei omnes ſuos habent exitus, vt ab vno ad alium aqua permeare poſſit. Maior (quam vocant) platea, porticibus vndique cincta eſt, vbi quotidie vltra 60. hominum millia, vendentium, ementiúmque cernuntur. Idola ex farina & humano ſanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viuentium corporibus extracta quotidie offerunt. Dominus Ciuitatis Muterzuma appellatur. Huic maior pars noui orbis paret. Plura lege apud noui orbis neotericos deſcriptores. Theatr. vrb.

meza, filius Rahuel filij Eſau, Gen. 36 Lat. diſtillatio, vel aſperſio: vel Syriacè, incenſio vel conſumptio.

mezab, pater Matred Patris Meetabel vxoris Adar, regis in Edom ſeptimi. Gen.36. Lat.deauratus, vel aquę auri, ſiue quid aurum.

mezades, vi. Athenienſium archon circa annum mundi 3021.

mezentius, Tyrthenorum rex, ſummus deorum contemptor: qui cùm tyrannidem domi crudelius exerceret, à ſuis per ſeditionem pulſus vnà cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum aduerſus Æneam gerentem. Quo in bello, cùm magnam tam Troianorum quàm Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, vnà cum filio ab Ænea eſt interemptus. Virgilius 10. Æneid.

M I

Miacorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, Miacotius. Stephan.

miagrus, deus erat muſcarum. Aliter vocabatur Myopes & Achor. Plut.

miamin, nomen viri. 2.Eſd. 10. Lat. dexter, aut aquas præparans.

mibahar, nomen viri, 1.Par. 11. Lat. electus ſiue electio aut iuuentus.

micca, virgo Elienſis præclariſſima, Philodemi filia, moribus & forma excellentiſſima quam Lucius quidam tyranni ſatelles adamauit. Igitur miſſo nuncio, virginem ſtatuto tempore ad ſe venire iubet, itémque parentes neceſſitate compulſi, virginem vt id faceret, hortabantur: verùm ipſa, vt erat natura prudens, tum ingenuè educata, paternis genibus aduoluta, rogat ne ſe in turpiſſimum flagitium proficiſci pateretur: vtque mortuam potiùs, quàm amiſſa virginitate, turpiter viuentem aſpicere vellet. Longior itaq; mora cùm traheretur, libidine ſimul atq; ebrietate furens Lucius, ipſe domum virginis proficiſcitur, eamq; paternis genibus appoſito capite hærentem offendens, ſe ſtatim vt ſequeretur, minitabundus imperabat. Quod illa cùm facere cunctaretur laceratis veſtibus, Lucius nudatam grauiſſimis plagis cæcidit, quæ iam forti animo dolorem perferebat, vt ne gemitum quidem ad plagas vllum omnino ederet. At parentes iam acerbo ſpectaculo grauiter commoti, flenteſq; poſtquam nihil orando ſe proficere animaduerterunt, hominum, deorumq; auxilium clamoribus implorantes, indignis ſe contumeliis affici querebantur. Tunc ira, vinoque percitus Barbarus, virginem, vt in paterno ſinu poſito capite conſtiterat, iugulauit. Plut. de clar. mulier.

micha, pater Abdon. 2.Par.34. qui 4.Reg.22. dicitur Michaia, filius Ioel. 1.Paral.5. Filius Meribaal filij Ionathan. 1.Paral.8. Filius Miphiboleth. 2 Reg 9 Lat. pauper aut humilis aut percutiens vel percuſſus, ſiue quis hic? aut aquæ hic.

michael, filius Izrahia; filij Ozi filij Thola filij Iſſachar. 1.Para.7. Pater Galaad. 1.Par.5. Pater item Sthur principis tribus Aſer. Numer.13. Eſt nomen Angeli. Dan.10. Lat. Quis ſicut Deus? aut humilitas ſiue paupertas Dei, vel percuſſio Dei, ſiue percutiens Deus.

michael, Conſtantinopolitanus imperator, anno Chriſti 812.

michael Balbus, Conſtantinopolitanus imperator ſub annum Chriſti 822.

michael Theophili, cum Theodora matre, 12. annis, Conſtantinopoli imperauit ſub annum Chriſti 86. Blond.

michael Athenaeus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum Chriſti 1024. Blond.

michael Paphlagon, occiſo Romano Conſtantinopolitano imperatore, imperium arripuit ſub annum ſalutis 1036.

michael Calaphates, Zoes Auguſtæ adoptione Conſtantinopolis imperator factus in inſulam eam relegauit, ſed ab ea poſtea & regno & oculis priuatus eſt. Blond.

michael Senior, vno anno Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1058.

michael Pitapinaceus, Conſtantini ducis filius, Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1076

michael, Palæologus, Balduino pulſo, Conſtantinopolitanum imperium arripuit: quem mortuum Græci ſacerdotes, quia ſe Romanæ eccleſiæ, in concilio Lugdunenſi, ſubiecerat, ſepultura arcuêre. Blond

michael Cathalaicus, Conſtantinopolitanus imperator. ſub annum ſalutis 1009.

michaia, pater Achobor, 4. Reg. 22. Filius Meribbaal filij Ionathan. 1.Par 8. Mater item Abiam regis Iuda. 2.Parali.12. quæ 3.Reg.15. dicitur Maacha. Lat. Quis ſicut Dominus? aut paupertas vel humilitas Domini, ſiue percutiens Dominus, vel percuſſio Domini.

michale, Centaurea mulier, quæ docuit Theſſalas remedium amoris. Seneca: *Hac docta Michale Theſſalas monuit virum: Unam inter omnes luna, quam ſequitur magnam Aſtri relicta.*

micha nomen viri de monte Ephraim. Iud. 17. idem ſignif quod Michaia.

michæa, ſiue Michæas, filius Gamariæ filij Saphan. ſcribæ. Ierem. 36. Filius item Iemla. 3. Reg. 22. 2. Eſdr.12. idem ſignif. quod Michaia.

michæas, nomen Prophetæ. Ierem. 26. Mich. Heb. Micha, & eiuſdem ſignif.

mi hol, nomen filiæ minoris regis Saul 1. Reg.14. eadem vxor Dauid. Lat. quæ omnia? q d. tu, aut quæ perfecta vel conſummata? q. d. nulla niſi tu? ſiue aqua tota, aut aquarum perfectio vel conſummatio, ſeu prohibitio.

micip

Micipſa, Numidarum rex, Maſſiniſſæ regis filius, qui Iugurtham Manaſtabilis fratris filium vnà cum Adherbale & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Salluſtius. Fuit enim Iugurthæ patruus. Aliàs Micypſa.

Midæ, vel Midacum, vrbs Phrygiæ: hinc Midæus, Midacus. Steph. eſt & fons. vide Marſyas.

Midas, Gordij bubulci filius, Phrygiæ rex pecunioſiſſimus, qui cùm Bacchum hoſpitio ſuſcepiſſet, iuſſúſque eſſet petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æque ſe optare reſpondit, quàm vt protinus, quicquid attigiſſet, in aurum verteretur. Quod cùm Bacchi benignitate obtinuiſſet, ſolidas arces & regias ſolo contractu in aurum conuertit. Verùm cùm vrgente fame cibum ſumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, ſenſit tandem ſtolidus, ſe parum ſapienter optaſſe, petiſtque à Libero patre, vt munus illud quantumuis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque eius Bacchus, iuſſit vt in Pactolo fluuio ſe ablueret. Cui cùm morem geſſiſſet, ipſe quidem priſtino reſtitutus eſt ſtatui: cæterum Pactolus ex eo tempore aureas arenas voluere cœpit: vnde & Chryſorrhoas eſt appellatus, Poſt hæc cùm Pan Apollinem ad cantus certamen prouocaſſet, Tmolúſq; iudex electus ſecundùm Apollinem pronunciaſſet: approbantibus iudicis æquitatem cæteris, qui aderant, omnibus, vnus inuentus eſt Midas, qui panem Apollini præferre non dubitaret. Tmolíſque ſententiam tanquam iniuſtam, reprehendere. Quamobrem indignatus Apollo, aſininas ei auriculas addidit: quas tam ſ[illegible]itè occultauit, vt nemo ſciret, præter ſolum tonſorem: qui cùm rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamauit. Aures aſininas habet rex Midas. Deinde foſſam terra adoperuit: eóque in loco temporis proceſſu creuerunt arundines quæ commotæ vocem quam tonſor infoderat, reddiderunt: vt latiùs fabulatur Ouid. 11. Metam. Alij tamen malunt Midam inter Apollinem & Marſiam decertantes iudicem conſtitutum, cùm pro Marſia ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natum eſt prouerbium, Auriculas aſini Midas habet, quo vtimur in ſtolidos, & craſſis auribus, pinguíque iudicio homines Alij rurſus ſic narrant: Cùm præteriret aliquando Midas Liberi patris aſinos, atque eos afficeret iniuria, iratum Bacchum auriculas ei aſininas addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hac allegoria ſignificatum Midam, vtpotè tyrannum, corycæos ac ſubauſcultatores demittere ſolitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret, nimirum illis vteus aurium vice. Proinde cùm vulgus admiraretur, ab illo reſciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occaſionem fabulæ datam eſſe, vt Midas diceretur auriculas aſini habere: vel quò nullum aliud animal acriùs audit, quàm aſinus excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longiſſimas.

Midea, vrbs olim in Argo, nunc vicus ſic dictus à Midea, Haloei filia, Perſepolis quondam dicebatur. Hinc Mideates & Midæus. Alia eſt Perſepolis in Perſide, de qua infrà Eſt etiam Bœotiæ Midea. Homer. Eſt & alia Lyciæ. Steph.

Mieza, oppidum Macedoniæ, quod olim Stryuonium vocabant, à Mieza Beretis filia cognominatum. Gentile, Miezeus & Miezæus. Stephanus.

Milanion, vir quidam, quem ferunt poetæ in leonem fuiſſe commutatum. Palæph. libro de Fabulis, cap. de Atalanta & Milanione. Vide infra Mimalion.

Mileſius, cognomen Apollinis: cuius & Strabo & Lactantius meminerunt. Hic conſultus aliquando vtrum Chriſtus homo eſſet, an Deus, reſpondit.

Θνητὸς ἦν κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις
Ἀλλ' ὑπὸ χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις συλληφθεὶς,
Γόμφοις καὶ σκολόπεσσι πικρὴν ἀνέτλησε τελευτήν.

Ideſt, *Mortalis erat ſecundùm carnem, ſapiens portentoſis operibus: Sed ſub Chaldæis iudicibus, armis comprehenſus, Clauis & cruce amarum tolerauit finem.*

Miletia, vna fuit ex filiabus Scedaſi, qui fortuna pauper Leuctra habitabat, quæ vnà cum ſorore à iuuenibus Spartanis conſtuprata, ambę mox interemptæ, in puteum quendam ſunt deiectæ. Meminerunt huius hiſtoriæ Plutarchus & Pauſanias.

Miletopolis, Myſiæ vrbs inter Cyzicum & Bithyniam ad Artyniam ſtagnum ex quo Phylacus oritur. Alia eſt in Perſide, Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonis lib. 12.

Miletum. Calabriæ vrbem à Mileſiis Aſiaticis conditam habet Barrius ex lib. 6. Herodoti, quam hodie *Mileto* nominari ſubdit. eandem à Cicerone Melita dici lib. 3. Epiſtolarum ad Atticum putat Corradus.

Miletus filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel vt Ouidius habet, Deiones, qui cum Minoa Cretenſium regem iam ſenem, regno priuare vellet, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibíque oppidum condidit, quod de ſuo nomine Mileton appellauit, eiúſque incolas Mileſios. Ouid. libr. 9. Metam. Alij tamen Miletum conditum malunt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre, & ab eo Miletum appellatum fuiſ-

ſe, ab altera eiuſdem nominis vrbe, quam in Creta reliquerat. Strab. libro 14. Vrbem hanc præſtantiſſimæ lanæ prouentus nobilitauit, ex qua fiebant Mileſia ſtragula, & veſtes Mileſiæ, ob inſignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ.

Miletus vulgò *Melazo*, vrbs in finibus Ioniæ & Cariæ, Herodoto, Neleo ædificata, decem ſtadiis ab oſtio Meandri amnis ſecreta. Hæc autem Anactoria nominata fuit ſuper octaginta vrbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquis Branchidarum, appellatum, poſtea, Apollini, Didymei. Plin. lib. 3. cap. 29. Pomp lib. primo: Miletus (inquit) vrbs quondam Ioniæ totius, belli, paciſque artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, Timothei muſici, & Anaximandri phyſici: aliorùmque ciuium inclytis ingeniis meritò inclyta. Ab hac Mileſij populi dicti ſunt, qui quum priùs potentes eſſent & opulenti, deliciis deditì & opes & potentiam amiſerunt. Stephan. Priùs Lelegeis vocabatur, quòd Leleges eam inhabitarent. deinde Pityuſa, à Piceis arboribus, & quò Picea primùm illic nata dicatur. Poſtea Anactoria nominata eſt. Ab Anactore (ſic enim legendum videtur in Stephano) Terræ & Cæli filio. Alia fuit eiuſdem nominis vrbs in Creta, Hom. libro ſecundo Iliados.

Millea, Liuio Siciliæ fluuius, qui ab Aretio & Leandro *S. Iuliano* vocatur. Fazellus dicit quoque ſic ad oſtium vocari, intus verò *Yhadida* inquit, Saracenicè. Hunc Milleam putat Leander eundem eſſe cum *Pantacho* Ptolemæi. vide Myla.

Milias Herodoto, locus in Aſia, cuius populi iam tunc appellabantur Solymi. His poſtquam imperauit Sarpedon, Termilæ ſunt appellati, tantiſperdum Lycus Pandionis filius à fratre Ægæo, Athenis pulſus ad Sarpedonem in Termilas abiiſſet, factùmque eſſet, vt temporis progreſſu ad Lyci nomen Lycij vocaretur. μιλύας. Stephano per υ in penultima, Dicuntur etiam Milyes, à Milye, vxore Solymi & ſorore, poſtea vxore Gragi. Gentile milyeus & milyites. Vide Termilæ & Solymi.

Milichius, Bacchus dictus eſt, quòd non ſolùm vini, ſed ficuum & fructuum propè omnium inuentor fuerit. Nam Milicha ficus olim ſignificabant.

Milichie, fons in agro Siracuſano. Plin. lib. 2. cap. 8.

Milcho, nomen viri. 2. Eſd. 12. Lat. regnum vel conſilium eius.

Milinus, in Creta prædo & pyrata crudeliſſimus ab Hercule Lybico interfectus. Beroſ.

Miliſſia ſeu Meliſſia vrbs Epidaurus poſtea dicta vt ſuprà ex Steph. diximus. Gr. μελισσία.

Milo Crotonienſis, homo tantæ fortitudinis vt in Olympico certamine bouem tetento anhelitu per ſtadium portauerit, quem ictu pugni interfecit, vnóque die integrum deuorauit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere, dum conſtitiſſet, nemo veſtigio educere. Quum autem nimia neruorum fiducia arborem in parte media hiantem deducere vellet, brachiis hinc inde conſtructis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cicero, Vale. Max.

T. Annius Milo, è Lanuuio municipio, familia Papia, adoptatus à Tito Annio, auo materno: qui cùm P. Clodium Tribunum plebis multa ſeditioſè in Rempub. molientem occidiſſet, fruſtrà à Cicerone defenſus elegantiſſima illa oratione, quæ etiam hodie omnium manibus teritur, Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cùm ob eam cauſam exultare Maſſiliæ, vidiſſétque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam, longè mulierum ea quæ habita fuerat, dixiſſe fertur, Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ (alij legunt Vmbilicos) lumbricos legerem. Non. in Romanorum hiſtoria.

Milo mons Indiæ in quo homines, naſcuntur auerſis plantis, octonos digitos in ſingulis pedibus habentes. Solinus.

Milonia, vrbs Samnitum elatiſſima: Gentile Miloniates. Steph.

Miltas, vates, quo in explicandis prodigiis Dion. vſus eſt. Plut. in Cimone.

Miltiades, dux Athenienſis clarus, qui decem millibus ſuorum ciuium, & Plateenſibus auxiliariis mille profligauit Perſarum ſexcenta millia in Campis Marathoniis, Iuſtin. lib. 2. Poſtea tamen peculatus damnatus, in carcere & vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt. Valerius Maximus lib. 5. cap. 3. Alij duo fuere Miltiades principes ſeu Archontes annui Athenienſium qui longè antè vixerunt, nempe circiter 28. & 30. Olymp. 72.

Miltiades, Doloneorum tyrannus. Olymp. 57.

Miluius, nomen proprium paraſiti, apud Horatium, 2. Serm. 78. *Miluius & ſcurra*, &c.

Milcorus, vrbs Chalcidia in Thracica, Steph.

Milyæ, Milyas. vide MILTAS.

Mimalces populi Libyæ. Steph.

Mimalion, adoleſcens, qui Atalantam puellam venatricem in Arcadia amauit. Sunt qui eundem & Meleagrum fuiſſe putent, Proper. lib. 1. Eleg. 1. vide ſupra Milanion.

Mimallis Plin. lib. 4. cap. 12. à Callimacho inſula dicitur, quæ ab aliis Melos, à nonnullis Zephyria.

Mimallones, Straboni mulieres Liberi patris orgia celebrantes, quæ & Thyades dicuntur, & Mænades, & Bacchæ. Mimallones autem dictæ putantur, à Mimante Ioniæ monte, Baccho ſacro.

cro.vel à verbo Græco μιμεῖσθαι, quod eſt imitari eò quòd Thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eædem & MIMALIONIDES dicuntur. Hinc MIMALLONEUS,a,um.

MIMAS, Plinio Aſiæ propriæ promontorium eſt, Chios inſulæ oppoſitum. *Cabo Sillari* Nigro dicitur.

MIMAS, mons minoris Aſiæ (vt docet Hom. in Hymnis) vel Thraciæ (vt Suid. ait) haud procul à Colophone, continuis obſeſſus imbribus, vnde futuræ tempeſtates ſentiuntur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho ſacra facere conſueuerunt, à quo mulieres ſacrificulæ Mimallones & Mimallonides dicuntur.

Mimnermus, Suidæ, Ligyrtiadæ filius, poeta Colophonius, aut (vt alij malunt) Smyrnæus, Elegiarum ſcriptor, Olymp. LVII. natus: quanquam non deſunt qui eodem tempore vixiſſe velint quo in Græcia ſeptem Sapientes floruerunt. Propert. lib. 1. Eclog. 9.

Mimnedus, vrbs Lydorum. Gentile, Mimnedius.

Minagára, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæo. *Macjquopatan* Caſtaldus vocat.

Minas, gigantis nomen, quem Iupiter fulminauit. Horat. lib. 3. Carm. Ode 4. *Sed quid Typhœus & validus Minas, &c.*

Minæi, Stephano populi in regione Arabię, mari rubro adiacentes, qui primi commercium thuris facere, nec præter hos Arabes alij thuris arbores vident. Vnde ab ipſis thus ipſum Minæum dictum eſt Plin. 12. cap 14.

Mimalion, vide MELANION.

Mincius, Venetorum fluuius, qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit & inde rurſus multis torrentibus auctus, influit in Padum. Virg. 4. Georg. *Hic viridis tenera prætexit arundine ripas Mincius, &c.*

Minedus, vide MINNEDVS.

Minerua, ſapientiæ & bonarum omnium artium dea ex Iouis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Iouem, cùm Iunonem ſterilem videret, ne prorſus ſine prole eſſet, cerebrum ſuum percuſſiſſe, indéque Mineruam proſiliiſſe. Quo commento illud ſignificare voluerunt poetę bonarum artium diſciplinas, humani ingenij non eſſe inuentum, ſed ex Iouis cerebro, hoc eſt, inexhauſto diuinæ ſapientiæ fonte in humanum vſum eſſe depromptas. Dictam autem Mineruam quidam exiſtimant à minando quaſi vim minetur. Solet enim ſimulachrum eius fingi ægide & haſta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, propterea quod haſtam tenens, eam veluti vibrare videatur. Eadem & Tritonia appellatur, eò quòd Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicatur apparuiſſe. Ab Homero peculiari epitheto γλαυκῶπις dicitur, à glauco oculorum colore: vnde & Cæſiam noſtri cognominant. Hæc prima lanificij inuentrix creditur extitiſſe, déque artis eius præſtantia cum Arachne puella Lydia contendiſſe, cúmque iam penè ab ea vinceretur radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Olei quoque vſum prima putatur oſtendiſſe, diuinóſque ob id honores meruiſſe, dignámque ideò iudicatam eſſe, quæ Athenarum vrbi nomen imponeret, reiecto Neptuno, qui edito equo naſcenti vrbi potentiam bellicam promittebat. Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe, virginitatémque perpetuò illibatam ſeruaſſe: vnde & innuptam peculiari epitheto appellant poetæ. Auguſtinus & Beroſus ſcribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuiſſe ætate, de hac etiam in dictione PALLAS. Hanc filiam Iouis ac virginem putauerunt, quòd & incorruptibilem aiunt eſſe natura, & extremum locum vniuerſi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatam, quoniam ter in annuo ſpatio, vere, æſtate, hyeme commutatur, γλαυκῶπιν id eſt, glaucoculam, non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipſum denotat) ſed quoniam aër viſum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo quam Ægyptij Saitæ colunt. Tertia, quam à Ioue generatam ſuprà diximus. Quarta à Ioue nata & Corphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta, Pallantis quæ patrem dicitur interemiſſe, virginitatem ſuam violare conantem, cui pinnatam talaria adfingunt. Cic. lib. 3. de Natura deorum.

Mineruæ Ara, ſinus Arabici inſula Ptolemæo. *Chiſale* eſt.

Mineruæ Caſtrum, ex Varrone deſcribit Barrius in Calabria circa Locros, idque nunc Cripteria nominatum tradit.

Mineruæ promontorium, Campaniæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgò *Capo Minerua, & Cabo de Minerua.* Aliis Athenęum dicitur.

Mineus, vir quidam Thebanus, cuius filiæ in veſpertiliones ſunt commutatæ. Ouid. 4. Meta.

Mineias, ſeu Mineis, Minei filia. Ouid. loco ſuprà citato.

Minilus, mons Theſſaliç, poſtea Orchomenus dictus.

Minio, fluuius Tuſciæ, non procul à Cærere oppido.

Miniatæ, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond. lib. 10.

Minius, fluuius Hiſpaniæ: à colore pigmenti quo plurimùm exundat. Hunc Luſitaniæ maximum eſſe & Banin quoque vocari, ſcribit Stra-

bo. Hermolaus putat inuersè Bænis pro Nebis eſſe ſcriptum. Minium tamen & Nebin diuerſa flumina ſunt; Ptolem. enim & Pompon. vtrumque nominat, *Menius* videtur *Nimus* ab Appiano vocari.

Minius Raſaranus, Hiſpanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hiſpani, poſt defectionem ab Ordonio rege, crearunt. Riuius.

Minnæi, vide MINÆI.

Minoa, vrbs in Amorgo inſula Cycladum. Steph in Amorgo. Eſt & altera in Sicilia. Item Megarenſium emporium fuit, duodeuiginti ſtadiis diſtans ab vrbe, quod & Niſea appellatur. Strabo libro 9. Gaza Palæſtinæ quoque Minoam olim dictam, author eſt. Et alia quoque eſt in Siphno vna Cycladum. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ à Minoe. Item inſula quædam non procul à Megaris; fortè eadem à Megarenſium emporio, de quo iam diximus) Parus etiam vocabatur μινῶα, vnde ciues Minoæ. Steph.

Minois, inſula Cycladum, quæ notiore nomine Paros appellatur Plin. lib. 4. c. 12.

Minos, filius Iouis ex Europa, vt poetæ ferè omnes aſſerunt. Alij verò nonnulli affirmant non Iouis, ſed Xanthi regis Cretenſium ex Europa filium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Hero. verò libro 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ diſſenſiſſe, ſed illo fugato regnum obtinuiſſe. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſtot. Polit. 1. Paſiphaen, Solis filiam matrimonio ſibi iunxit, & ex ea filio filiáſque progenuit. Maxima bella geſſit aduerſus Megarenſes, & Athenienſes, quòd filium ſuum Androgæum occidiſſent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois capta Niſum patrem fatali capillo ſpoliauit: Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, vt ſeptem quotannis iuuenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro obijciendos, Dædalum quoque Athenienſem patria exulantem hoſpitio ſuſcepit, qui cùm ingenio artíſque fabrilis peritia pluſimùm valeret, labyrinthum ei inſtruxit, innumeris viarum ambagibus inextricabilem, cui & Minotaurum incluſit, monſtrum ex tauro & Paſiphae vxore ſuſceptum. Verùm cùm poſtea didiciſſet, Dædalum vxori ſuæ in tam nefando concubitu adiutorem ſe præbuiſſe, vaccámque ligneam fabricaſſe, cui illa incluſa tauro fuerat commiſta, ipſum quoque vnà cum Icaro filio eodem labyrintho incluſit: cùmque illi alis cera conglutinatis inde euolaſſent, claſſe eos in Siciliam vſque eſt perſequutus: vbi apud Camerinum ſeu Camicum oppidum à filiabus Crocali ſeu Cocali regis occiſus eſt: Alij tamen à Cocalo rege per proditionem captum, & in thermis ſuffocatum tradunt.

Minotaurus, monſtrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Paſiphae vxore Minois, quæ opera Dædali cum tauro concubuerat, iuſſu Minois labyrintho incluſum, humanis carnibus veſcebatur. Huic quotannis Athenienſes ex præſcripto fœdere ſeptem ex ſuis liberis mittebant deuorandos. Sed tertio anno Ægei filius Theſeus ſorte miſſus Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fuga euaſit. Seruius interpretatur Taurum ſcribam fuiſſe Minois, qui abſente rege, cum Paſiphae concubuit in domo Dædali & quia Paſiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis, factum eſſe locum fabulæ, vt Minotaurum biforme monſtrum peperiſſe dicatur. vide Plutarch. in Theſeo.

Minoum, oppidum eſt Cretæ inſulæ, à Minoe rege ita appellatum. Plin. lib. 4. c. 12.

Minthe, à poetis Cocyti filia fuiſſe fingitur quam cùm Perſephone cum Plutone deprehendiſſet, in herbam ſui nominis commutauit, Nam μίνθη à priſcis Græcis dicebatur herba quæ poſtea ab odoris ſuauitate ἡδύοσμος appellata fuit. Latini vnius tantùm literæ immutatione Mentham vocant. Ouidius 10. Metamorph.

Minthe, mons, vt ſcribit Strab. lib. 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proſerpina in herbam Mentham mutauit.

Minthe, mons in Peloponneſo, teſte Ptolemæo. Gemiſtus μινθήν legit, & eum quoque Scotton vocat. *Olono* vocatur Nigro. *Euan* videtur apud Pauſaniam dici ab Euoe bacchantium voce, quod hoc loco Bacchus, & quæ eum ſequebantur mulieres, ſic exclamaſſe credantur.

Minturnæ, Ptol. oppidum in Campania inter Sinueſſam & Formias, ad Lirim fluuium habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens perſecutionem Syllæ. Plutarch. Georgius Fabricius ſcribit vulgò *Traietto* vocari. *Caſtro ad Mar*, Nardus. Eſt numiſma Tiberij Imp. Æneum in quo *Munturn* legitur. *Mentyrna* habet Steph.

Minutia, Veſtalis, quæ propter corporis elegantem cultum in ſuſpicionem venit libidinis, vnde & viua defoſſa eſt. Liu. lib. 8.

Minutia, porta quædam Romæ, dicta ab ara Minutij cui erat proxima.

Minucianus, ſophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

Minutius Fundanus, Aſiæ Procoſ. ſub Hadriano Cæſare.

Minutius Augurinus, Trib. plebis, qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd frumenti pretium trinis nundinis ad eam vtilitatem redegiſſet, vt aſſe modius venit.

nirer, tantum à plebe eſt habitum honoris, vt collata in capita ſtipe vnciaria, ęnea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata, Plī. li.37.cap.5. & lib.28.cap.3.

minya, vrbs Theſſaliæ, à Minyo dicta, quæ priùs Almonia dicebatur. Inde Minyates populi. Eſt & altera in Phrygia. Hinc Minyîon, Minyeis, Minyeius: Gentile, Minyæ. Steph.

minyæ, populi Theſſaliæ, aut certè Magneſiæ qui eſt regiuncula Theſſaliæ ab ortu annexa, qui Iaſonem in Colchos, proficiſcentem ſequuti ſunt. Dicti Minyæ, à Minya Orchomeni rege, Chryſæ filio. Alij, populi Bœotiæ circa Iolcum montem habitantes.

minyas, Chryſæ filius, à quo Minyæ quibus imperauit, nomen acceperunt. Hic quum omnes mortales ſuæ ætatis opibus ſuperaret, primus omnium gazophylacium recondendarum pecuniarum gratia conſtruxit. Pauſan. & Cæl. Rhod.lib.20.c.25.

miphiboſech, filius Ionathæ filij Saul, 2.Reg 4.9. Fuit item alter, filius Saul ex Reſpha, 2.Reg. 19.& 21. Lat. de ore ignominia ſiue confuſio, vel oris ignominia, ſiue confuſio, aut verecundia, vel mora.

minyeus, ſiue Minyeius, Homero fluuius Theſſaliæ, poſtea Orchomenus dictus. Pli.li.4.c. 8. Hunc & Strabo lib.8. eundē facit cum Anigro. Homer.li.11.Iliad. iuxta Arenem in mare defluere tradit. Item *Orchomenus* eſt oppidum Bœotiæ, Thucydide auctore. Huius populi etiam Minyæ dicti fuēre, vt refert Pauſanias in Bœotis.

minyia, Ptolemæo Amorgi inſulæ ciuitas: vocatur à Caſtaldo *Mādria*, à Sophiano autē *Plati*.

miracles, fuit neſcio quis concinnatulus, qui vnguentatos auratóſque capillos fertur habuiſſe De hoc Val.Flac lib.2. Argon. *Simul armiger ibat Semiuir, impubemque gerens ſterilémque iuuentam.*

mirandula, Italiæ ciuitas, Ioanne Pico comite nobilis.

miritus, exiguus mons Theſſaliæ.

mirobriga, vrbs Hiſpaniæ vlterioris in conuentu Cordubenſi, Ptolemæo, Plin.lib.5.cap.1. Mirobriam vocat.

miſaam, filius Elphaal filij Mehuſim, 1.Par.8. Lat. Saluator eorum, ſiue reſpiciens eos, aut auferens, vel tangens populum, vel Syriacè, lenitas eorum.

miſach, vnus ex tribus pueris, de quibus Daniel, qui & Miſael dicitur, Dan.3. qui vnà cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacem igneam coniectus hymnum Domini ibi cecinit. Eſt item filius Oziel filij Caath. Exod.6. Miſach, i. prolongans, ſiue attrahens, aut vallans aquas, vel ſepiens Miſael, i. quis commodatus aut poſtulatus, ſiue quis poſtulans aut commodans, ſiue abſtulit vel receſſit Deus.

miſcellus, Crotonis conditor. Vide SYRACVSÆ.

miſcellus, vir fuit, cui redditam ferunt ſortem ex adytis: Conditurum eum ciuitatem vbi in ſerenitate ipſum excepiſſet pluuia. Id nunquam futurum coniectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Quum tamen in Italiam appuliſſet, ac maxima euentus fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex vberius flens, mœſtáque. Quod conſpicatus Miſcellus, finem habere oraculum ſuſpicatus, ciuitatem condere adortus eſt. Cæl lib.12.cap.4.

miſceras vrbs Sicaniæ: Gentile, Miſcereus. Steph.

miſdates, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 300.

miſenus, Æoli filius Hectoris tubicen: in ciendis militum animis pręſtantiſſimus: vnde Virg.Æneid.9.

Quo non præſtantior alter Aere ciere viros.

Quo mortuo Æneam ſecutus eſt in Italiam. Hic cum deos marinos ad tubæ certamen prouocaret, à Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Ænea inuentus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde Miſenus vocari cœpit, Virg.lib.6.

miſenus, promontorium eſt Campaniæ, non procul à Cumis, nomen habens à Miſeno Ænee tubicine illic ſepulto. Virg 6.Æneid.

miſetus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Miſetius.

miſgetes, populi Iberûm. Steph.

miſgomenæ, vrbs Theſſaliæ, Gentile, Miſgomenius.

miſna, Carthaginienſium nauale dicitur. Cæl.lib.18.cap.38.

miſnia, ſuperioris Saxoniæ prouincia, inter Salam & Albim fluuios poſita eſt. Hanc olim Hermanduri & Sorabi Sclauorum natio habuerunt. Miſnia autem à Meſia lacu, ad quem olim fortaſſis habitarunt, aut à Miſna vrbe nomen habet. Vrbes Miſna, Chemnitium, à fluuio qui præterfluit dictum. Suiccania, Lipſia Academia celebris. Altenburgum, Sanctæ Annę mons. Huius regionis montana ſunt fœta mineris, Amnes, Molta, Albis, & Salas.

miſpila, vrbs Medorum: Gentile, Miſpilares, Stephan.

miſſenia, regio Peloponneſi, in qua eſt ciuitas Meſſanę, cuius incolę Meſſenij dicuntur. Ouid.lib.12.

miſſeſſus Armenius, Conſtantino Cęſare à ſe interfecto, Cęſar appellatus à militibus, ab iiſdem paulo poſt eſt interfectus, ſub annum ſalutis 691.

miſtillus, nomen coqui apud Martialem.

miſtrę, Pomponio Locrorum oppidum eſt

Barrius dicit ſe quoque à Plin. & Steph. vocari, hodie *Geleſia* : Myſtia apud Plinium & *Mukera* Siciliæ apud Stephanum reperitur. eam enim partem aliquando Siciliam dictam, ex Thucydide patet, qui horum aliquot vrbes in Sicilia poſitas deſcribit.

mithra, à Perſis dicitur ſol. Strab. li. 15. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apuleius libro vltimo, Ipſúmque Mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

mithriaca, ſacra ſoli ſiue Oſiridis, de quibus Lamprid. in Commodo ſacra Mithriaca homicidio verò polluit, cùm illi aliquid ad ſpeciem timoris vel dici, vel fingi ſoleat.

mithridates, rex Ponti, vi tanta & animi & corporis, vt ſex inges equos regeret duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic diffidentibus Romanis ſociali bello, Nicomeden Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciam, inſuláſque omnes, excepto Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Aſia negotiantes, nocte vna occidendos curauit. Q. Oppium Proconſulem, & Apuleium legatum in vincula coniecit: ſed à Sylla apud Dardanum fuſus, cũ L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus, tanta ſuorum clade ſuperatus eſt, vt rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cuius ope cùm bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus tandémque à Pharnace in regia obſeſſus, veneno vitam abrumpere tentauit. Verùm cùm ea via parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduerſus venena firmauiſſet, immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultus eius territum reuocauit, & in cædem ſuam manum trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximæ crudelitatis: nam Laodicem coniugem & ſororem, præterea matrem fratrémque ac tres filios impuberes, totidémque filias interfecit.

mithridates, alias Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo.

mithridates, filius Gazabar. 1. Eſdr. 1.

mithridates, Arſaces, Parthorum rex, Olympiade 129.

mithridates, rex Pergami. Olymp. 183.

mithridates Hiberus, Parthorum rex. Olymp. 203.

mithridates Armeniæ rex. Olymp. 206.

mitylene, nes, & Mitylenæ, arum, vrbs maxima in Leſbo iuxta Methymnam: à cuius nomine nunc omnis inſula Mitylene appellatur: in qua fuerunt olim duæ nobiliſſimæ ciuitates, hæc videlicet & Methymna. Hanc eandem inſulam pridem Leſbum dictam volunt, ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit. Dicta Mitylene. Diodor. lib. 4. à Mitylene Macaris filia. Hæc nunc *Mityllinum* dicitur, vrbs clara Pittaco ex ſeptem ſapientibus vno, & Alceo poeta, & Antimonide fratre eius & Diophane oratore, & Theophane rerum ſcriptore, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac ſcribit Vitruuius li. 1. quod magnificenter & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita, in qua Auſter cùm flat, homines ægrotant: cùm Corus, tuſſiunt, cùm Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem. Mitylene, Steph. (quanquam prima & ſecunda, per ι: apud eum ſcribitur) à Mitylene Macaris, aut Pelopis filia, vel à Mytele conditore, vel à Mytone Neptuni & Mitylenes filio: vocatur etiam *Mitylin* Sophiano, ab hoc oppido tota etiam inſula ſic dicta fuit tempore Euſtathij.

mitys, vir quidam, cuius ſtatua eum à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſt. c. 10. de poetica.

mictis, inſula vltra Britanniam, ſex dierum nauigatione, vt li. 4. c. 16. Plin. ſcribit, in ea candidum plumbum prouenit.

mizraim, vide Mezraim.

M N

Mnas, pyrata, qui temporibus Pompeij oram Italiæ proditoria claſſe infeſtabat. Plutarch. in Anton.

mnaſitheus, pictor fuit non ignobilis, patria Sicyonius cuius meminit. Plin. lib. 35. c. 11.

mnaſon, Elatenſium tyrãnus fuit, qui pro duodecim diis, dedit Aſclepiodoto pictori in ſingulos mnas trecenas, idémque Theomneſto, in ſingulas heroinas mnas centum. Plin. lib. 35. c. 16.

mnaſyrium, locus eſt in Rhodo inſula non procul à Lyndo oppido, Strab. li. 14.

mnemoſyne Nympha Pieria, quæ Ioui nouem Muſas peperit. Heſiodus in Theogonia Latinè memoriam interpretari poſſumus: quam ideò Muſarum matrem fingunt poetæ, quòd omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conſeruetur.

mneſarchus, inter principes philoſophorum Ciceroni numeratur. Acad. 1. quæſt. lib. 4.

mneſimachus, poeta comicus, cuius tres fabulæ enumerantur à Suida.

mneſter, Agrippinæ, quæ Neronis iuſſu interfecta eſt, libertus. Is Agrippina à ſatellitibus Neronis interempta, ferro ſe transfixit: incertum charitate in patronam, aut metu exitij. Cornel. Tacit. lib. 4.

mneſtheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgilius.

Mneſtheúſque quo vocat, &c.

Is ab Aſſaraco rege originem traxit, vt idem Virgilius author eſt 12. Æneid.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus.

Noannij

Nonnunquam verò cauſa me ri additur e poſt m Meneſth:us. Virg.10.Æneid.

Nec Clyciogenitori minor, nec fratre Meneſtheo. Nec aliter poteſt ſtare verſus, vt annotauit Seruius.

mneſtheus, Petei filius 11. Athenienſium rex, ann. ante Romam conditam 450.

mneuis, bos Soli ſacer, quem Heliopolitæ pro deo colebant, in ſepto eum nutrientes. Strab.lib.17. Suidas.

M O

moab, filius Loth ex filia ſua maiore. Geneſis 19. A quo vrbs Arabiæ (quæ aliàs, vt Euſebius refert, Areopolis dicitur) & regio nomen acceperunt. Iſa.11. Eſt & regnum filiorum Loth ad Orientem Iudææ ſitum, proximum mari mortuo & Iordani. Eſt præterea nomen regis, 1.Reg. 12. & 20. 1.Par.4. Lat. de patre: quoniam de patre eum filia concepit.

moadia, nomen viri, 1.Eſd.12. Lat. ſolemnitas, vel feſtiuitas Domini, ſiue adornatio, vel teſtimonium aut fœdus Domini, vel tranſitus Domini.

moba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobenai & Mobites. Steph. vide Moab.

mobannai, nomen viri, 2.Reg.23. Lat. filius vel filiatio, ſiue ædificatio, aut intellectus vel intellectio.

mobucharaz ait vocari Stephanus eam vrbem Tertiæ Palæſtinæ, id eſt, Arabiæ Petrææ, quam Ptolemæus *Characmoba* appellat. In Ptolemæi codicibus *Characoma* legitur.

mocarſus, parua regio Thraciæ. Steph.

mocata, vrbs Bithyniæ. Steph.

mochona, ciuitas, 2.Eſd.11. Lat. baſis vel ſuſtentaculum, aut præparatio.

mochori, pater Ozi, 1.Paral.9. Lat. venditio, vel cognitio.

mochura, Arabiæ fœlicis mediterranea vrbs Ptolemæo, *Mecha* putatur Nigro.

mocle, vicus Phrygiæ. Incolæ, Mucceleni. Stephan.

modeſtinus, aliàs Herennius, iuriſconſultus, Alexandri, Aug. temporibus.

modeſtus, conſul cum Atiatheo, anno ab vrbe 1125.

modin, ciuitatis nomen in monte ſitæ, vt videtur. Baala, ſuper torrenti, qui apud Secronam effunditur. patria Machabæorum, vbi eſt eorum memorabilis ſepultura, ſeptem pyramides ex quadrata mole ſurgentes, 1.Machab.2.

modœtia apud Paulum Diaconum eſt Liiubrum vrbs, vt Blondus & Leander referunt, qui eam *Monza* vocari aiunt. *Mogontiam* olim dictam, ex antiqua huius loci inſcriptione oſtendit Nigen Mediolanenſis. Merula *Mogontia um*, qui ipſam vrbem ... ibidem etiam ...

reperitur, exhibet in lib. ſuo de Gallia Ciſalpina.

modono. Vide Methon.

modura, quæ *Deorum* dicitur Ptolemæo Indiæ intra Gangem vrbs in Caſpiræis. Hanc Caſtaldus ſcribit hodie *Biſnagar* dici. eſt Ptolemæo ibidem alia Modura regia Pandionis.

moduti, Taprobanæ inſulæ vrbs, Ptolemæo, *Pindor* hodie eſt, vti videtur Villanouano.

mœcenas, vir quidam fuit Auguſti temporibus potens qui omnium primus in vrbe calentium aquarum natatoria ſtruxiſſe fertur. De hoc hiſtorici & Poetæ plura. Interea illud eſt adnotandum Mœcenatis nomen per œ ſcribi in Græcis exemplaribus, etſi æ malint alij quod marmora comprobant peruetuſta. Cæl. libro 12 cap.16.

mœmagus, Ptolemæo Galliæ vrbs: hodie *Nemours*. Apud Ptolemæum lib.2. cap.8. legitur, Nœomagus per N.

mœnus, Germaniæ fluuius in Rhenum fluens Pomp lib.3. Huius fluuij meminit & Tacitus. Mœnis Pomponio dicitur: Menus Ammiano Franconiæ regionis eſt. & *Meyn* hodie dicitur. Hunc Regione hiſtoricus & eius temporis ſcriptores *Mogonum* vocant fortè *Iulia*, flumen eſt apud Velleium Paterculum.

mœrageres, Iupiter dictus eſt, quòd quæ Parcis mortalibus deſtinata ſunt, non ignoret. Pauſanias author eſt in templo Apollinis ſimulachra duarum Parcarum fuiſſe, Iouémque pro tertia aſtitiſſe, cognomento μοιραγέτην, & eodem cognomine ibi Apollinem fuiſſe. Palæph.

mœris, veneficus deſcribitur Virgilio in Bucol. Item eſt inſula in mari Lycio, de qua Plinius lib.5. cap.31. Fuit & rex Ægyptiorum, cuius opus eſt, lacus inter Arſinoitem & Memphitem manufactus, circuitus, CCCCI. paſſ. qui ab illo Mœridis lacus appellatur Plin. li.5. c.9.

mœridis ſtagnum in Ægypto eſt. Ptolemæo auctore, Myrid. per y legit Ælianus de animalibus libr 6. capite 7. *Bachaira* vocatur hodie vt tradit Caſtaldus.

mœſia Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vſque cum Danubio decurrens. In Mœſia Aſiatica ſunt Dardani, Mœſi, Triballi, Pontóque contermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y ſcribitur Myſia. Vide inf. & ſup à Meſia.

moga primùm dicebatur: quæ poſtea Gapadocia, nunc autem Cæſarea à Cæſare, vt refert Ioſeph. & ſuprà dictum eſt in Cæſarea.

moguntia Metropolitanarum Germaniæ ciuitatum præcipua, Ptolem. nomen ſortitur Mœno fluuio. Hanc Troianus quidam Moguntius condidiſſe fertur. Olim hic Romanorum munimenta fuerunt, contra Alemannos ad ipſam Rheni ripam. Moguntia vetus paulò ...

motior à Rheno fuit, quemadmodum adhuc ruinæ teſtantur. In loco admodum amœno iacet, vbi Mœnus fluuius quem alij Moganum vocant, ex Franconia deſcendens Rheno commiſcetur. Agrum habet ab vtraque Rheni ripa fœcundum & præſtantiſſimo vino luxuriantem. Magna eſt, bene munita, populoſa parte, quam Rhenus alluit, immenſæ longitudinis. Ædes ampliſſimæ ſunt Romanorum more. Nulla eſt in Rheni tractu ciuitas quæ plura quàm Moguntia antiquitatis monumenta oſtendat. Archiepiſcopum ex VII. Viratus ordine dominum agnoſcit. Academiam habet. Huic vrbi artis Typographicæ inuentio debetur, circa annum 1450.

moguntia, oppidum Tranſalpinæ Galliæ. Vulgò *Maintz* ad Rhenum. *Maience ſur le Rhin.*

mogus, Samotis filius, apud Gallos regnauit, ſub annum à diluuio 330.

mohola, nomen viri. 1. Par. 7. Lat. chorus vel cithara, ſiue infirmitas: aut Syriacè, venia.

moholi, filius Metari filij Leui. Exod. 6. Lat. idem ſignif. quod Mohola.

molada, ciuitas, quæ in tribu tam Iudæ, quàm Simeonis reperitur. Ioſue 15. & 19. 2. Paral. 4. Lat. natiuitas, vel generatio.

molæ, Deæ quædam antiquitus dictæ ſunt filiæ Martis de nomine Molarum appellatæ, quòd Mars vt molis fruges, ſic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gellius, quas in Romanis comprecationibus nominari ſolitas eſſe Molas Martis ſcribit.

mogrus, Colchidis fluuius, Arriano.

molæ Formianæ Ciceroni ſic dictæ, quod à Formiis non longè abeſſent, in Latio ſunt, & hodie pagus eſt *Mola* dictus, vt ſcribit Niger.

molathi, ſiue Molathites, 1. Regum 18. Regum 21. idem ſignif. quod Mohola.

molo, orator Alabandenſis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plut. in vita. Cic. & Stra. li. 14.

moloch, idolum Ammonitarum, cui filios proprios immolabant Iſraelitæ. 4. Reg. 24. Act. 7. quod & Melchom dicitur. Lat. regnans, aut conſiliarius eſt.

molochath flumen, teſte Ptolemæo, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. *Nocore* vocatur Caſtaldo Olinarius ſcribit Arabicè *Mululacha* dici. Niger tradit à Barbaris *Munzemar* vocari. *Mulucha* Pomponio & Plinio appellatur Vide Mulucha.

molchom, filius Saharaim ex Hodes vxore. Par. 8. Lat. rex vel conſiliarius eorum.

molid, filius Abiſur filij Semei filij Onam, 1. Paral. 2. Lat. generatio, vel natiuitas, aut circunciſio manus.

molio, Iupiter dictus eſt ab hoſpite quodam Molione.

molorcus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio ſuſcepit. Cuius beneficij, gratiam vt hoſpiti ſuo rependeret Hercules, leonem Nemæum interfecit, qui circumiectam regionem latiſſimè deuaſtabat. Huic ſeni ſacra ſolemnia inſtituta, quæ Molorchea dicebantur.

moloſſia, quæ Epiri, à Moloſſo Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quam poſtea Helenus, de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Moloſſus, ſa, ſum. Hæc regio præſtantiſſimos educabat canes, qui & eodem quo gens ipſa, vocabulo Moloſſi dicebatur. Hos canes, poetæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo à Vulcano fabricato quem ille Ioui, Iupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux lib. 5. cap. 5.

moloſſi inter Epiri populos numerantur à Plinio. Vicini Caſſiopeis videntur apud Plutarchum in Quæſtionibus Græcis: vbi Æaiades primum habitabant: Plin. 4. Moloſſidis regionis meminit. *Pandoſia* hæc hodie vocatur, niſi fallat Pinetus *Moloſiam* hanc nominat Steph. ſimplici ſ. Geminato verò Euripides in Andromache *Moloſſi* ſunt Heraclidi in Politiis, *Moloſſi* etiam in Theſſalia, Victorino Grammatico: item Athenæo 11. vbi *Molcon* vrbem *Moloſſis* vicinam facit.

moloſſus, pes dictus eſt ab eius patriæ ſaltatione. Vel quòd eo metri genere odas, in templo Iouis ad laudē canere conſueuerunt ad memoriam Moloſſi filij Pyrrhi, & Andromaches: à quo poſtea feſta Moloſſia ſunt dicta. Vel, vt alij volunt, quod Moloſſi, id eſt, Theſſali ad bellum procedentes, huius modulata compoſitione vtebantur, conſtat autem tribus longis, vt Æneas.

molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filiam, & nomen dedit inſulæ. Steph. in Side.

molucha, vide Mulucha.

molus, Hom. vir Cretenſis, Merionis aurigæ & Idomenei pater.

molybdana, vrbs Maſtienorum. Steph.

molybodes, inſulæ Sardiniæ adiacentes, quæ ſunt Plumbea & Hieracum, nunc *Iſola de Sancto Piero*. ſic Pinetus, ſi bene nominat cùm Molybodes Ptolemæo non ſit nomen commune duarū inſularum, ſed vnius tantùm, *Molybodes* enim & *Plumbea* vnam eandémque inſulam denotat.

molycria, vrbs Ætoliæ. Strab. li 10. Hinc Molycrius, Molycrieus, Molycræus, Molycritæ, Molycrias, Steph. Vide Raion.

molyndea. vrbs Lyciæ, à Molyndęo: Gentile, Molyndeus, Stepha.

molytis, Ariſtoteli locuſtę genus, quę frumenta depopulatur.

molys, vrbs Libyę: vnde Molytes & Molyates, Stepha.

mombaza, inſulare oppidum, elegans ac nitidum in finibus Africę: quod Chriſtiani anno 1505. vi

1505. vi occuparunt. Cùm eni n Franciſcus Dale [illegible] tributum ab Oppidanis regis Luſitaniæ nomine exigeret, Afri verò armata manu recuſarent, idcirco Chriſtiani oppidum deuaſtantes totum exuſſerant: quod nunc ab Afris reſtauratum & priſtino nitori redditum aiunt. Theatr. vrb.

Momemphis, vrbs Ægypti: vnde Momemphitis præfectura. Steph.

momus, deus quidam à poetis fingitur. Nocte matre, vt inquit Heſiodus, ac Somno patre progenitus: cuius naturæ proprium eſſe ferunt, ipſum quidem nihil operis edere, ſed aliorum deorum opera curioſis oculis contemplari, & ſi quid eſt omiſſum, aut perperam factum, id ſumma cum libertate carpere: vnde & nomen accepit. Nam μῶμος Græcè, reprehenſionem ſonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de ſectis. Vide prouerbium, Momo ſatisfacere.

mona, inſula inter Angliam & Hiberniam ſita, vt Ptolemæus. Cæſar & Plin. eam deſcribunt. Monna, geminato n Xiphilino in Nerua. Hæc olim Druidum ſedes fuit, Tacito auctore. Hodie incolis Britannis, qui auitam linguam retinent, *Mon* vocatur: Angli verò Saxonica lingua imbuti, *Angle ſey* vocant, teſte H. Luydo & Lelando. Hæc inſula anguſto vado tantùm à Britanniæ continente diſiuncta conſpicitur: ex quo quis fortaſſe, hanc non eſſe Cæſaris Monam, quam medio curſu inter Britanniam & Hiberniam ſtatuit, poſſit ſuſpicari: ſed potius eam, quam Angloſaxones hodie *Man* nominant, de qua vide Monaœda.

mona, Rheni inſula, citatur ex Tacito à Marliano in ſuo locorum indice, eámque Hollandiæ, Friſiæ ac Geldris proximam facit, atque ex ea Monaſterienſes nomen retinere putat, ineptè (Monaſterium enim oppidum ſic vocatur, quòd hic locus primum monaſterium habuerit, idque poſtea in vrbem excreuerit) eandem habet Liuius in ſuo orbis breuiario.

monabæ, vrbs Iſauriæ: Gentile, Monabates. Steph.

monacris, Arcadiæ mons, quaſi ſolus vertex, ſiue ſola ſummitas. Tortelius.

monacum, Germanicè *Munchen*. Ptole. Abadiacum: vrbs præclariſſima Bauariæ, iuxta Iſauriam fluuium ſita. Habet amœnum ſitum, & arcem in plano ornatiſſimam, Ducum Bauariæ ſedem. Auentinus.

monæſis, Parthorum rex quidam, de quo Horat. 3. Carm. Ode 6.

monalus, Ptolem. Siciliæ fluuius, qui Fazello *Molu.a* dicitur, *To'a* autem Leandro.

monaœda, Ptol. li. 2. c. 2. inſula iuxta Orientalem plagam Hiberniæ: alio nomine *Monarina* dicta. Beda *Menauan* appellat & Gydas. *Eubo-riam Menaun* vocant hodie Britanni indigenæ: Angli autem *Man*. hinc quidam recentiores *Manniam* fecere, vt tradit Lhuydus. *Monapiam* à Plinio dici putant nonnulli. an *Mona* Cæſaris ſit, videant peritiores.

Monaſterium, Germaniæ ſuperioris apud Francones oppidum, de cuius origine & epiſcopatu hæc Munſterus in Coſmographia: Carolus magnus, tertiam Epiſcopalem Eccleſiam erexit in mediterraneis Saxoniæ, nunc Weſtphaliæ in Myningrode loco, qui poſtea ab inſigni ibi fundato monaſterio Monaſterium denominatus eſt: ita vt paulatim abolito veteri vocabulo, incœperit Ciuitas & Eccleſia Monaſterienſis, quod nomen præualuit in hodiernum vſque diem, Hæc vrbs anno 1533. maximam cladem ab Anabaptiſtis accepit, qui eam ciuibus expulſis inuaſerunt, Regéque ex eorum colluuie creato, vrbem contra eius Epiſcopum Archiepiſcopum Colonienſem & ducem Cliuenſem, qui illam valido exercitu obſederunt, per annum, quaſi tenuerunt Sed Epiſcopus tandem cum ſuis ſuperior factus, iuſtum ſupplicium de Anabaptiſtis & rege illorum ſumpſit.

Monda Ptolemæo, qui Muliadas Straboni hodie *Mondego* dicitur, vti ex Cluſio habetur: ex tabulis Luſitaniæ fluuius oſtenditur inter Tagum & Durium.

Moneſio, ære à Vulcano fabricatus canis Cephali. Poll. 5.

Moneta, Iunonis cognomentum apud Romanos à monendo impoſitum. Cicero primo de Diuinatione. Nam cùm vrbs maximo terræ motu concuteretur, nec quiſquam noſſet qua victima id mali poſſet expiari, vox ex Iunonis tẽplo audita eſt, quæ ſacerdotes monuit, ſue grauida terræmotũ eſſe procurandum. Plutar. Liu.

Monetium, oppidum Iapydum prope Iſtriam, Stra. lib. 7.

Moluccæ Oceani Orientalis, iuxta Indiam inſulæ circulo æquinoctiali qui eas interſecat proximè adhærentes, ob maximam aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem transferunt, celebres: ſunt quinque, nempe Tarenate, Tidore, Motir, Machian & Bachian: auicula Manucodiata (quam nos paradyſi auem vocamus) nobilis.

Monna, inſula Britanniæ proxima Tacitus. Eſt & eius nominis inſula in Rheno fluuio Phryſiæ proxima.

Monobrica, habent eius loci inſcriptiones antiquæ, qui hodie *Monobriga* vocatur: in Hiſpania Bæticæ vrbs eſt, Cluſio teſte.

Monodactylus, Æthiopiæ mons, apud Ptolemæum, *Pentadactylus* Plinij eſt, Villanouano teſte.

Monodos, Pruſiæ filius, qui dentium loco os-

vnum continuum habuit. ὀδὼς enim dens: vnde Monodos quaſi vnicus dens: quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuiſſe Plinius & Plutar. referunt.

Monœcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido diſtans ſtadijs quadringentis & octoginta. Nomen ab Herculis æde accepiſſe putatur, quòd is in ea ſolus coleretur, quaſi μόνος ἡρακλέ[ους] οἶκος. Arcem habet munitiſſimam, non procul à Nicea, quam hodie Itali vocant *Monicho*. Dicitur portus Herculis, quia (teſte Seruio) pulſis alijs, ille Hercules ſolus habitauit, vel quòd in eius téplo alius deorum non colitur. A Monœci portu vſque in Tuſciam vniuerſum littus continuum omnino ſine portu eſt, exceptis quibuſdam patuis ſtationibus ad iactandas anchoras.

Monogiſſa, locus mutilus eſt in Steph. Hinc Diana Monogiſſena cui templum Dædalus extruxit. Megiſſa enim lingua Carum lapidem ſonat. Nunc verò cruſtaceos & molles lapides, Giſſa nominamus. Steph.

Monogloſſum, Ptol. Indiæ intra Gangem emporium, *Mangalor* à Nigro indigitatur.

Monomeri, populi ſunt apud vltimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltatim currentes viuaciſſimæ pernicitatis. Gellius lib. 9. c. 4.

Monophaga, erant ſacra apud Æginenſes quæ copiosè deſcribuntur à Plut. in quæſtionibus Græcis, & Athenæo.

Monoſceli, homines Indici ſingulis cruribus. σκέλος enim crus dicitur: qui & Scapiodes vocantur, quòd in maiore æſtu humi iacentes σκιὰ ποδὸς, hoc eſt vmbra pedis ſe protegant. Plin. lib. 7. cap. 2.

Monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Chriſto voluntates negabant diuinam ſcilicet & humanam, quum tamen res aliter ſe habeat. Contra hos celebrata eſt ſexta ſynodus, anno ſalutis 103[?]. Princeps ſectæ fuit Sergius præſul Conſtantinopolitanus. Author Paul. Diac. de geſtis Longob.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cuius fines ſunt, hinc Padus, inde Apenninus & Tanarus amnis ex ſuperiore parte montes proximi Moncallerio, vbi Pedemontium incipit.

Monſpeſſulanus, Galliæ Narbonenſis oppidum vulgò, *Montpellier*, in agro admodum fertili poſitum, decem milliaribus à mari mediterraneo diſtat, Epiſcopatu & Academia celebratur: in qua olim Iuriſprudentiæ, nunc Medicinæ floret ſtudia. Ampliſſimo Medicorum collegio decoratur, quòd ab Vrbano pontifice Romano fundatum eſt, & copioſis ornatum redditibus.

Mons ſanctus, vide Psentris.

Mons Iouis in Hiſpania, nunc *Moniui* dicitur. Eius partem occidenti aduerſam, eminentia cautium, quæ inter exigua ſpatia vt gradus ſubinde conſurgunt, Scelas Annibalis appellant. Pompon. Mela. lib. 2. c. 6.

Monthaburum, caſtellum munitiſſimum in Germania à Baſano Sicambrorum rege conſtructum, Olym. 131.

Montanus, poeta quidam, Ouid 4. de Ponto, Elegia 16.

Montanus hæreticus quidam ſub annum Chriſti 173. Euſeb. lib. 5. c. 16. hiſt eccleſ.

Montanus alius hæreticus, ſub annum ſalutis 254. à quo Montani, qui & Cathari. Euſeb. li. 6. cap. 34.

Montes Ætij, ſic vocantur apud Diod. Siculũ in fine lib. 4. montes quidam Siciliæ, qui hodie *Montifori* vocantur, Fazello auctore.

Montes, Hannoniæ Belgij prouinciæ vrbs potens & ampla, in colles aſſurgens & vallibus depreſſa, virorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletata, natura & propugnaculis munitiſſima: Sagariam exercent negotiationem, vulgò *Monts en Hainaut*.

Monycha, cbe, vel Monyca, nomen matris diui Auguſtini, cuius vitæ ſanctimoniam & ipſe diuus Auguſtinus & Mapheus Vegius Laudenſis vates litteris mandauere.

Monychia apud Steph. Munichia legendum videtur, vide Mvnichia.

Monychus, Centaurorum fortiſſimus, corporis robore in tantum pollens, vt vel proceriſſimas arbores humo euelleret, & pro telis in homes vteretur. Ductum eſt autem hoc nomen à Græco μόνυξ quod perinde eſt ac ſi Latinè ſolungulum dicas. Hoc autem proprium equorum eſt epitheton qui vnica, eáq; ſolida vngula pedes habent calceatos. Quo fit vt & Centauris tribuatur, quibus poetarum fabulæ equinos tribuerunt pedes.

Monyma, Mithridatis vxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud collo circumligaſſe traditur, ſéſque ſuſpendiſſe: & cùm corporis pondere laqueus ille direptus eſſet, dixiſſe, execrandum diadema, neq; in tam triſti miniſterio mihi profuiſti: mox q; cùm ſemper illud humi abiectum inſputaſſet eunucho regio iugulandum ſeſe obtuliſſe. Plutarch. in Lucullo.

Monymus, Corinthij cuiuſdam trapezitæ ſeruus, qui cùm philoſophiæ amore teneretur, cuperétq; maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino poſſet impetrare, ſimulata inſania mutuatam cœpit ſpargere, eóque modo dimiſſus, ad philoſophiam ſe conuertit, Diogenémque ſecutus eſt Laërt.

Moos, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paralip. 2. Lat. lignũ, vel ligneus, ſiue cõſiliarius.

Mophim, filius Beniamin. Gen. 46. Lat. ex ore: vel

cooperimenta.
pſis rex Indiæ, ab Alexandro magno de-
pſi focus, locus Ciliciæ iuxta Pyramum
à Mopſo vate. Cinis mopſeates. Stepha-
pſion, ciuitas Pelaſgitidis regionis Theſ-
trab.lib.9. Gentile. Mopſius.
pſiſtiæ, vrbs Ciliciæ, à Mopſo condita.
pſocrenæ, vrbs in Cilicia, à Mopſo condi-
pſopia, Attica regio, à Mopſo rege ſic di-
abo.
ſos, liberum Ciliciæ oppidum ad Pyra-
luuium ſitum, Plin. lib.5.c.27. Strabo lib.
vocat.
ueſtia, Ptolemæo eſt Mopſi vatis domici-
ondam, vt ſcribit Ammianus libr.14. An-
nſcriptio, quæ in Aldi orthographia eſt,
eſtiam Lyciæ regioni tribuit.
ſus, vates Theſſalus Ampyci & Chloridis
eus ex Argonautis. Hyginus. Fab. poet. c.
t & alius, à quo Colophonem conditam
Hic cùm in Calchantē vatem incidiſſet,
petitia cum eo certauit, victórque eua-
m rem tam ægrè tulit Calchas, vt ex do-
titudine contracta vitam finierit. Vide
ſti, vicus contra orientem Eleutheropo-
ria Michææ Prophetæ. Ierem.26.
ſthites, idem. Lat. hætes vel paupertas,
upertate. vel de hæreditate.
uia, regio Germaniæ, nunc regno Bo-
adiuncta. hanc veteres Marcomanniam
t, quia fines Germaniæ, qua Danubio in
am pergitur, terminabat. Nam Germa
k limes dicitur, atque inde Marcoman-
m finitímque accolæ appellati. De qui-
anus in commemoratione Germaniæ:
ientium, inquit, postremi ſunt Quadi ac
nni. &c. Hodie quoniam Morauia cir-
tos Moraua fluuio habet fines, ab eodem
olæ Morauí, & ipſa regio Morauia ap-
Eam nunc tribus è partibus limitant iu-
um, ſyluæ ſalt úſque, & fluuij, ab Orien-
es ab Hungaris, ab Occidente a Boe
quilone à Sileſiis. Nam à meridie Au
plana eſt, à qua dirimitur Thayſa
ntermedio. Fluuus multis decoratur In
nſmaca M. Antonini, Commodi que &
nonnullorum Cæſarem, tam aure-
entea reperiuntur, quæ fidem bello.
Marcomannis olim in Morauia geſte-
feſta facere videntur. Thus & Myrrha
untur vno tantùm in loco, non ex ar-
dante, vt alibi lecta: ſed è ſolo terræ
giunis poſitio quatenus interius patet,

campeſtris eſt: campíque ſunt molli & pingui ſolo. ideóque ſegetibus valde idonei, ſicut colles vinetis, propter terram vineis magis quàm in Boemia amicam. Culta vere tota, cultoribúſque adeo referta eſt, vt nullum gregibus armentorum, quæ niſi in ſolitudinibus commodè paſci queunt, locum reliquerit. Bohemica lingua Morauí vtuntur. Dubrauius & Æn. Syluius in hiſt. Bohem.

Mordiæum, ciuitas Piſidiæ. Apollinia poſtea dicta Steph. vbi optima mala. Athenæus.

Morgantium Straboni & Diodoro Siciliæ vrbs, quæ hodie, vt Fazellus ait, *Agnuni* dicitur. *Murgantia* Liuio vocatur, *Murgentini* ſunt Plinio *Morgynam* Siciliæ, *Morgentiam* verò ſiue *Morgentium* Italiæ vrbem habet Stephan. de qua infrà. Hanc Barrius in Calabria ponit, & *Georgeto* nominat.

Morgentium, vrbs Italiæ: vocatur etiam Morgeutina: Gentile, Morgentinus & Morgites, Stephanus.

Morges, in Italia regnauit ſub annum mundi 2349.

Morgina, vrbs Siculorum: Gentile, Morginæus. Stephan.

Morgus, Plinio Salaſcorum fluuius, qui hodie *Orco* dicitur, vt Leander tradit, vel *Orcho*, vt Merula. Plin. lib.3. cap 16.

Moria collis, 2. Par.3. qui Terra viſionis, Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion. Lat. amaritudo vel myrrha Domini, aut potius doctrina ſiue timor Domini, ſiue dominatio Domini.

Moriei, ſeu Morienſes populi Indiæ, ligneas domos habitantes; Stephan. μωριεῖς Gr.

Morini, populi inter Belgas ad Occanum Britannicum, Caletibus & Neruiis vicini, quorum oppidum mediterraneum, Ptol. teſte, fuit Teruanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virgilio 8. Æneid. extremi hominum appellantur, quod (vt iam diximus) Oceano ſint proximi, breuiſſimúſque ab eis, vel ipſo Cæſare teſte in Britanniam ſit traiectus.

Moriſeni, Thraciæ populi circa Ponti littora incolentes: Plin. lib.4. cap.11.

Morpheus, Somni miniſter, qui (vt in fabulis eſt) iuſſu domini quoſcunque vultu hominum: fingit, verba ipſa, mores item & geſtus imitans. Ouidius libro 11 Metamorph.

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta eſt ἀπὸ τῆς μορφῆς, id eſt, à forma. Huius ſimulachro Tyndarus pedicas impoſuit, non quòd Venerem vinxerit, vt deçin filias opprobria vlciſcererur, quod nonnulli putarunt: ſed vt per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes. Paleph. libro 2.

Morta, vna ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus quaſi monſtra,

habeantur. Parcas autem, Latini Nonam Decimam & Mortam vocitarunt. Gellius lib. 3.c.16. Vide. PARCAE.

Mortuum mare, ſic dicitur, quia nihil viuum gignit, lacus eſt Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue ſubmergitur. Ideò Aſphaltus vocatur, quòd omnia in eo tuta ſint.

Morylij, vel Morillij Macedoniæ populi in occaſum vergentes, iuxta Allantenſes & Lynceſtas. Plin. lib. 4. c. 10.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos: cuius faciem vindemiæ tempore, muſto & recentibus ficis oblinere conſueuerunt. Eraſm. in prouer. Morycho ſtultior.

Moſa, filius Caleb ex Epha concubina, 1. Par. 2. filius Zamri filij Ioada, 1. Par. 8. Lat. Azymum, aut iuuentus, vel exitus, ſiue exprimens, vel emungens.

Moſa, 1. Paralipom. 9. filius Saharaim ex Hodes vxore. Lat. Onus ſiue aſſumptio, vel prophetia aliquando tranſlatiuè, vel aquarum eleuatio.

Moſa, vulgò *la Meuſe*, fluuius inſignis Galliæ Belgicæ, ex Vogeſo monte, non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum ac Sicambrorum agrum labens, tandémque in finibus Batauorum accepto Rheno in Oceanum ſe exonerans. Plin. lib. 4. cap. 14. & 15. Tacitus lib. 2. & 20. Cæſar, de bello Gall. *Martſe* Germanis dicitur.

Moſæus, regionis Suſianæ fluuius Ptolemæo. *Triticiri* vocari ab Abylfedea ex eius tabula colligitur. *Muſeus* eſt apud Marcellinum.

Moſchi, populi Aſiæ, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri montis in Septentrionem declinans, Moſchij nomen accepit. Plin. lib. 5. c. 27. & lib. 6. c. 10 Hos *Meſech* in ſacris literis dici ſcribit Montan. in Apparatu Biblico. Qui hodie *Moſchouita* appellantur, verſus occidentem magis vergunt.

Moſchica, regio Aſiatica, prope Phaſim fluuium tripartita: vnam Colchi, alteram Iberes, & tertiam Armenij inhabitant.

Moſchus, grammaticus, & poeta Syracuſanus, Ariſtarch. familiaris, hic ſecundus à Theocrito ſcripſit carmen Bucolicon. Suid.

Moſchus, fluuius, nunc vulgò *Morana*.

Moſcouia, ſeu potius Ruſſia, hodie appellatur vniuerſum imperium magni Ducis Moſcouiæ, quod mari glaciali à Septentrione terminatur, ab Oriente Tartaros, à Meridie Turcas & Polonos, ab occidente verò Liuones & Suetię regem, vicinos habet. Huius omnes regiones ſingulatim deſcribit Sigiſmundus baro ab Herbeſtein, in Moſcouitica hiſtoria, apud quem multa de Religione, ritu viuendíque more totius gentis, quæ magis ſeruiture quàm libertate gaudet. Omnes ſe principis ſeruos fatentur. Rarò illi eſt quies: nam aut bellum Lithuanis, aut Liuonienſibus, aut Tartaris infert, aut ſi nullum bellum gerit, præſidia collocat circa Tanaim & Occam fluuios ad reprimendas Tartarorum deprędationes. Tunicas oblongas, ſine plicis, manichis ſtrictioribus, Hungarorum ferè more geſtant Moſconitæ. Ocreas ferè rubras eáſque breuiores, vt quæ genua non attingant, ſoleáſque ferreis clauiculis munitas habent. Ventrem nequaquam, ſed femora cingunt: atque adeò pubetenus, quò magis promineat venter, cingulum demittunt. Iuſtitiam ſtrenuè exercent in prædones. Furta & homicidia rarò capitali pœna puniuntur. Monetam argenteam habent non rotunda, ſed oblonga & ouali quodammodo forma. Pellibus nobilibus ac precioſiſſimis, quæ illinc per totam Europam exportantur, regio abundat: & vbique ferè ſyluoſa eſt.

Moſella, fluuius qui circa fines Lingonum in Celtis oriens, Metenſem ac Treuirenſem vrbes præterfluit, Tacit. lib. 1 r. Gallicè *Moſelle*.

Moſera, nomen montis vbi Aaron mortuus eſt & ſepultus. Deut. 10. qui Hor. Num. 20. Moſeroth, Num. 33. dicitur. Lat. eruditio, ſiue diſciplina, aut vinculum: vel Syriacè, datio, ſiue traditio.

Moſeroth, locus in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Heſmona, Num. 33. Eadem quæ Moſera dicitur.

Moſes i, attractus, vel aſſumptus, ſubaudi de aquis, vt Exod. 2. 10. legitur, filius Amram filij Gath filij Leui. 1. Paral. 6. & 23. Act. 13. 20. nomen inclyti Iudæorum ducis qui ſcriptor fuit primę & antiquiſſimæ hiſtoriæ mundi & Eccleſiæ à prima orbis creatione vſque ad annum 2493. Eſtque ſcriptorum omnium tam ſacrorum quàm prophanorum antiquiſſimus. Hoc igitur, quod Phili. ſcripſit, ridiculum eſt, videlicet, Pherecydem Syrum proſam orationem cōdere primum inſtituiſſe tempore Cyri regis. Nam Pherecydes multò poſterior Moſe fuit, vt ait Euſeb. lib. 1 1. de præpar. Euang. Magnus Hebræorum imperator fuit Moyſes: qui cùm ex Ægypto Iſraelitas in patriā terram reduceret, ſtatim atque mare rubrum, diuinitus cedentibus aquis, tranſgreſſus eſt, diuino afflatus numine, carmen hexametrum inuenit, quod in laudem Dei, gratiarúmque actionē edidit. Ioſeph lib. 1. Antiq. Inſtrumenta bellica dicitur inueniſſe Ioſeph. ibid. lib. 2. Literaſque. quas inuenerit, Iudæis tradidit. Euſeb. lib. 8. & 10. de præ. Euang. quas tamen Philo Iud. ad Abraham refert. Mortuus eſt Moyſes in monte Abarim: & non apparuit, nec inuentum eſt eius corpus, quod ſepeliuit Dominus angelorum miniſterio: quod ideò factum eſſe autumant Hebræi,

Hebræi, ne eum ipſi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant, Comeſt. in cap 24. Deut.

Moſes, patruus Orcanis regis Turcarum Calepinus filij, qui eundem Orcanem ſuæ fidei commiſſum & interfecit, & regno ſpoliauit.

Moſes, Æthiops quidam, qui vbi multa furta commiſiſſet, tandem in ſolitudinem ſe contulit, vbi 75. annos vixit, cellulam quandam annis ſeptem nuſquam egreſſus.

Moſobab, nomen principis, 1. Paralipomenon, 4 Lat. reuerſus, aut auerſus, vel conuerſus.

Moſoch, filius Iaphet, Gen. 10. Ab hoc Cappadoces originem traxerunt, Ezec. 27. Filius itē Aram 1. Par. qui Geneſis 10 dicitur Mes Lat. attrahens, vel prolongans, aut vallans, vel ſepiens.

Moſon, Galatiæ vrbs Ptolemæo, *Aricanda* à Nigro vocatur.

Moſollam, pater Salo. 1. Paralipomen. 3. 5. 8. 9. præpoſitus inſtauratoribus templi. 2. Paralipo. 34. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens, vel parabola, ſiue poteſtas eorum.

Moſollamith, filius Emmer. 1. Par. 9. Lat. pacifica, ſiue perfecta, aut retribuens, vel parabola mortis aut dominium mortis.

Moſollamoth, pater Barachiæ principis. 2. Paralipom. 28. Lat. pacificatio, aut perfectio, ſiue retributio, aut parabola vel dominium mortis.

Moſylon, promontorium & emporium Æthiopiæ. Steph.

Moſyni, vel Moſynœci, populi Aſiæ verſus Septentrionem, qui (vt Pomponius lib. 1 refert) turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſignant, in propatulo veſcuntur, promiſcuè concubant & palam reges deligunt, vinculiſque arctiſſima cuſtodia tenent. Stephanus à domicilijs quæ habitant dictos ſcribit: poſſeſſiuum, Moſynœcicus.

Moſynœci. vide Heptacometæ.

Motene, Armeniæ maioris regio ad Gyrum fluuium, ve tradit Ptolemæus *Exſochia* dicitur, ex Abylfedæ tabulis, Caſtaldo.

Motenum, Pannoniæ ſuperioris vrbs, Antonino *Bru ken dorf Leyta*, Simlero videtur.

Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt. Significat autem Arabum lingua locum mortis: incolæ, Motheni. Strabo.

Motieni, parua regio Iberiæ, colonia à Romanis deducta, Phlegon Motienos vocat: Gentile, Motienus, Steph.

Motya vrbs Siciliæ à Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues eius abegerant. Philiſtus maritimum Siciliæ caſtellum eſſe ſcribit: Gentile, Motylæus: Steph. *Mundello*, tumulus non longè à Panormo occaſum verſus. Aretio.

Motya, Siciliæ vrbs quoque Pantaniæ eſt, ad Pachynum promontorium. Hodie, vt Faſellus tradit, tota proſtrata iacet, extat duntaxat ædicula *S. Ioannis* appellata. Duæ videntur ex horum deſcriptionibus, huius nominis vrbes in Sicilia, vna ad Pachynum, altera ad Lilybæum promontorium. Mutienſes habet Plinius *Motuca*, eadem Ptolemæo Siciliæ vrbs mediterranea inter Pachynum & Lilybæum promontorium. *Modica* dicitur Leandro, *Palazolo* Nigro.

Motylæ, caſtellum Siciliæ iuxta Motyen. Gentile, Motylæus.

Moyſes. Vide Moses.

Mozel, nomen regionis. Ezech. 27. Lat. ambulans, vel vadens.

M V

Muciſſus, vrbs Cappadociæ. Steph.

Mugius, cognomen Romani cuiuſdam, à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipſe aliquando præfuit, nominata eſt. Vide Mugonia.

Mugonia, porta Romæ, à mugitu, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc Trigonia appellata eſt, hoc eſt, trium angulorum.

Mulciber, Mulciberis, & per ſyncopen, Mulcibris (eſt enim tertij ordinis, non ſecundi) idem qui Vulcanus, deus ignis præſes, à mulcendo dictus, quòd ignis omnia mulceat, id eſt, molliat, vincat ac domet. Apud Ciceronem lib. 2. Tuſcul. ex vetuſto aliquo poeta legitur genitiuus Mulcibri ſecundæ declinationis, & trium ſyllabarum, Iouiſque numen Mulcibri adſeiuit manus. Donatus putat Vulcanum mulciberem dictum à mutilando, quòd claudus à poetis fingatur, & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quem cùm parentes infeliciſſima forma eſſe vidiſſent, ex cœlo in Lemnum inſulam præcipitarunt: ex qua ruina intorto pede fertur claudicationem contraxiſſe. Homerus fingit eum à Ioue ideò præcipitatum, quòd Iunonem matrem ex eius irati manibus eripere conaretur.

Muliadas, fluuius Hiſpaniæ, poſt Tagum fluens. Strabo.

Mulona, Æthiopiæ oppidum, quod Græci Hypaton vocant. Plinius.

Mulacha, fluuius Numidiam à Mauritania dirimens. Strabo libro 19. Plinius libro quinto capit. 2.

Mumaſtis, vrbs Cariæ. Ciuis, Mumaſtites. Stephanus.

L. Mummius homo nouus, & ad Conſulatū euectus, cōtra Achæos, Iā à Q. Metello ad Thermopylas victos, miſſus eſt. Cū quibus duce Diæo, motus eius & belli auctores ad Iſthmon cōflixit, vicitque. Mox omni Achaia in deditionem ac-

cepta, Corinthum ex S. C. diruit, quoniam legatos P. R. violaſſent. Thebæ quoque & Chalcis quæ auxilio fuerant, dirutæ ſunt. Ipſe Mummius ſe abſtinentiſſimum virũ geſſit, nec quicquam ex iis opibus, ornamentiſque quæ prædiues Corinthus habuit, in domum eius peruenit. Sic ferè Liuius lib. 51. Item Plinius de viris illuſtribus. Acto triumpho, qui ſignis & picturis varijs ſpectatiſſimus fuit, Achaici nomen tulit. Geſſit poſteà Cenſuram cum P. Scipione Æmiliano: in quo honore quum lenior viſus eſſet, non dubitauit Scipio pro Roſtris dicere, ſe omnia ex maieſtate reipublicæ geſturum fuiſſe, ſi ſibi ciues vel collegam dediſſent, vel non dediſſent. Valerius lib. 6. cap. 4. Fragmentum Sexti Pompeij pag. 95. Paterculus tam rudem & indoctum fuiſſe tradit, vt capta Corintho, quum maximorum artificum perfectas manibus tabulas ac ſtatuas in Italiam portandas locaret, juberet prædici conducentibus, ſi eas perdidiſſent, nouas eos reddituros. Addit tamen idem auctor, magis pro republica fore, ſi maneret adhuc rudis Corinthiorum intellectus, & hanc imprudentiam decori publico fuiſſe conuenientiorem, ſui temporis prudentia. Scitum eſt. quod ſcriptu reliquit Strabo Geogr. libr. 8. Lucullum quum ædem Fortunæ conſtruxiſſet, atque item porticum quandam, ſtatuas, quas Mummius complures habebat, petiuiſſe in eum vſum, vt ædem ornaret ad oſtentationem, mox eaſdem redditurus. Nihil minus autem cogitantem ſtatuas conceſſiſſe Mummium, Lucullum verò eas omnes Deæ conſecraſſe, quod ſciret tum auferri non licere, & tamen miniſtris repetentibus, vt inde tollerent, juſſiſſe, adjecto, etiam ſibi iam nullum illarum vſum eſſe. Quam illius improbitatem & ſtropham quum Mummius æquo animo ferret, omni prorſus amiſſarum ſtatuarum abjecta cura, populum longè maiore laude & gloria Mummium, quam qui eas Deæ poſuerat, Lucullum celebraſſe. Deceſſit quum ære Corinthio & ſignis vrbem repleuiſſet, non relicta dote filiæ, quomodo teſtatur Plinius lib. 34. cap. 7.

P. Mummius dexteritate morum valde commendatus eſt, quem C. Publicius ob id dicere ſolebat, cuiuis tempori hominem eſſe. Refert id apud Ciceronem de oratore 2. Cæſar. Vbi quod adiicit ſumptum ex Catone, priorem illo vel certè ſynchronum fuiſſe arguit.

L. Munatius Planchus patrem auum & proauum eodem prænomine habuit, Orator ac diſcipulus Ciceronis. Militauit ſub Cæſare in Gallia, cui & in bello ciuili quum adhæſiſſet, poſt Præturam deſignatus ab illo Conſul cum D. Bruto Galliam comatam adminiſtrauit, Bello Mutinenſi ſumma de ſe Reipublicæ & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis deſertis, cum Antonio & Lepido ſe coniunxit, quoque magis eiſdem & Cæſari gratificaretur, fratrem proſcribi paſſus eſt, Lepidi, qui & ipſe fratrem prodiderat, ſtudioſus imitator, Vnde mox illis triumphantibus, milites per locum hunc verſum iactarunt, *De Germanis non de Gallis ambo triumphant Conſules.* Poſt bellum Peruſinum profectus ad Antonium, quum diu illi & reginæ Cleopatræ ſeruilibus obſequiis & aſſentationibus ſe comprobaſſet, inter apparatum Actiaci belli transfugit ad Cæſarem, à quo poſt aliquot annos ad Cenſuram euectus eſt, pluribus etiam honoribus decoratus, quemadmodum vetus indicat inſcriptio hæc. *L. Munatius L. F. L. N. L. pron. Plancus Coſ. Imp. iter. VII. vir epulonum, triumphalis ex Rhetis ædem Saturni fecit de manubiis, agros diuiſit in Italia Beneuenti in Galliam colonias deduxit Lugdunum & Rauracam.* Cęterum Planchus idem aliquando in Meuia Galla nupta malè audiuit. Vnde ſutor rogatus ab illo in iudicio, quo ſe artificio tueretur, vrbanè reſpondit, *Gallam ſe ſubigere,* adulterium per ambiguitatem exprobrans. Illud ſcitum eſt quod refert Plinius in præfatione, quum diceretur Aſinius Pollio orationes in eum parare, ſed poſt mortem primum edendas ne reſpondere poſſet, dixiſſe Plancum, *cum mortuis non niſi laruas luctari*, quo dicto ſic repercuſſit aduerſarios, vt apud eruditos nihil impudentius iudicaretur.

Munda, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem & Pompeij liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta vtrinque edita eſt ſtrages vt Cæſar victor, hoſtes qui fuga ſeſe in vrbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum extruxerit.

. Mundus, adoleſcens quidam, qui cùm Paulinam Saturni cujuſdam vxorem, quam deperibat, flectere non poſſet, eam in Iſidis templo, adnitentibus ſacerdotibus pecunia corruptis, conſtuprauit. Ioſephus libro 18. capite 10.

Munim, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. habitacula, ſiue afflicti. aut delinquentes, vel reſpondentes.

Munichia, chiæ, tumulus eſt in Cherroneſi formam, curuatus, ingreſſum habens anguſto ore, à quo murus XL. ſtadiorum longitudine protendebatur. Athenarum vrbem cum Piræo, duobúſque alijs portubus connectens. Hinc Munychius, poſſeſſiuum. Fuit item Munychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygellam non procul ab Epheſo colebatur. Strabo libro 14.

Munichia, Munichiorum, feſta Palladis. Inde Munychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teſte, à quodam Munychio rege Pantaclei filio.

munichiates, Ptolemæo lib.5.cap.17. Petrææ Arabiæ vrbs, hodie *Medira alnabi*, vbi Mahumeti ſepulchrum.

munitium, Germaniæ apud Ptolemæum oppidum. Villanouanus *Gottingen*, interpretatur.

murcea, dea, quam ita appellarunt, quòd præter modum faceret hominem murcidum, id eſt, deſidioſum. Cui contraria erat dea Strenua quæ faciebat homines ſtrenuos.

murena, cognomen viri Romã. ab eo piſce deductum, qui Murena dicitur. Vnde Ciceronis extat pro Murena oratio.

murgantia, vrbs in Samnio à P.Decio IV.conſule capta. Liuius 10. & 24. In magna Græcia ponunt Volaterranus & Niger, qui ſcribunt hoc loco nunc oppidula *Monaſterachi* & *Orizella* extare. *Mergentia* & *Morgentium* apud Stephanum. Niger ſcribit eandem eſſe cum *Mamertio*, Strabonis: hodie *Martirano* vocari ſcribit Barrius.

murgis, Plinio lib. 3. cap.1. Bæticæ ſinus, à quo Murgitana regio. Hodie Murcia eſt, vt Cluſius putat.

murita, vir quidam Chriſtianæ religionis defenſor acerrimus, qui ab Arianorum principe in exilium miſſus, ibidem fame & frigore extinctus extremum diem obiit.

murœla, Ptol. lib.2. cap.15. Pannoniæ ſuperioris vrbs: vulgò *Mureck*.

murotriges, & Sumotriges habet Lhuyd. Angliæ populos, quos ipſi Angli *Semerſetſhire* & Cambri (qui ſunt genuini Britanni) *Guladyrhaf*. appellant, fortè, Durotriges.

murranus, priſcus Latinorum rex, à quo poſtea Latini omnes reges Murrani ſunt dicti. Seruius.

murrhanus fuit quiſpiam, qui de generis nobilitate apud Virgilium 12. Æn. gloriabatur.

Murrhanum hic atauos & auorum antiqua ſonantem.
Nomina, per regeſque actum genus omne Latinos,
Præcipitem ſcopulo, atque ingentis turbine ſaxi
Excutit.

murſa, vrbs Ioniæ, ab Adriano condita: Gentile, Murſæus. Dicitur etiam Murſum. Stephanus.

murtius, Auentinus mons quòd è lapidibus & veluti muro conſtatet. A quo Muria dea Venus.

murtia, tiæ, Veneris cognomentum: à murtho arbuſcula illa ſacra impoſitûm, inde primùm Myrtæa dicta eſt, & deinde corrupto nomine. Murtia Plin.lib.15. cap.29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrtææ, quam nunc Murtiam vocant. Feſtus hanc deam Murceam appellat, ſub Auentino eam ſacellum habuiſſe tradit. Murceam autem dictam vult, ſiue quòd homines murceos, hoc eſt, ignauos & inertes redderet, ſiue quòd Auentinus, ſub quo ſacellum habuit, olim Murcus fuerit appellatus.

murum vicus, Antonino trans Alpes oppidum, quod *Murin Brigentz* Scudo: *Caſtelmur in Bergel*, Simlero eſt.

muſa Antonius, Auguſti medicus fuit. Horat.lib.1.epiſt. ad Vallam. Plin lib.19.c.8.

muſæ, Iouis & Mnemoſynes filiæ, in Pieria natæ, ſedémque habentes in Helicone, qui mons Bœotiæ eſt Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epentheſim Heliconiades appellantur. Diſtat autem Helicon non procul à Parnaſſo Phocidis monte, æmulus illi & altitudine & ambitu, rupem vt ille ſaxeam habens. Quin & Parnaſſum habitare dicuntur. Vnde & Parnaſſides dictæ, vel à Parnaſſo, Cleodoræ nymphæ & Neptuni ſiue Cleopompi filio. Et quoniam Phocidi confinis Aonia eſt, etiam Aonides appellantur. Alio etiam nomine dicuntur Cithærides, vel Cithæriades, à Cithærone, Atticæ regionis monte, quem ſimiliter Muſis ſacrum eſſe dicunt. Corycides quoque appellatæ ſunt, à colle vel antro potius Corycio in Parnaſſo Delphis proximo. Pierides item dictæ ſunt à Pieria, quæ regio eſt Macedoniæ, Emathia antè dicta. Hæc Muſarum patria, domúſque eſt, à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Vel dictæ ſunt Pierides à Pierio monte, vt ait Feſtus, aut Pieria monte Thraciæ in quo verſatus eſt Orpheus, aut à Pieria monte Macedoniæ, quemadmodum tradunt Græci expoſitores Heſiodi. Pieriæ item dictæ ſunt à Pieri & Anippes filiabus quæ cum veris Muſis auſæ ſunt decertare, vnde victæ in picas mutatæ fuerunt, teſte Ouidio lib.5. Metamorp. Pierum etiam vetuſtiſſimum poëtam legimus, à quo Græcorum nonnulli Muſas aiunt lepidis carminibus adeò celebratas, vt ab eo etiam Pieriæ nuncupatæ ſint. Alij verò quòd Pierius Macedo à quo mons cognominatus eſt, cùm Theſpia profectus eſſet, primus nouem Muſas ſtatuerit, id quod in Bœoticis ſcribit Pauſanias. Item dicuntur Theſpiades, à Theſpia oppido Heliconi propinquo. Item Pegaſides & Hippocrenides, ab Heliconis pulcherrimo fonte cuius aquas vocales fuiſſe plurimi ſcripſere Græcorum: à quibus, vt videtur, Sidonius loquaces denominat. Ab eodem etiam fonte Aganippides frequenter appellantur, quoniam & fons ipſe Aganippe cognominatus eſt. Hunc fontem autem noſtri Græcam dictionem. Hippocrenem imitantes, fontem Caballinum vocarunt, quòd Pegaſus eo loco ſaxum vngula feriens fontem dicatur aperuiſſe. Iliſſides quoque & Iliſſiades Muſę nuncupatę ſunt ab Atticę flumine Iliſſio, vt in Ar-

ticis Pauſanias docet: aut ab vrbe Ilyſſo, vt Stephanus exiſtimat. Rurſus Muſæ Libethrides vocatæ ſunt à fonte Libethra Muſis ſacro, in ea Theſſaliæ parte, quæ Magneſia dicitur. Item Pimpleides, ſeu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ monte, vel à fonte Pimpleo in radice eius montis ſito. Item Caſtalides à fonte Caſtalio, in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacro, qui à Caſtalia Nympha nomen aſſumpſit, Mnemoſynides item vocatæ ſunt à matre earum Mnemoſyne, quæ eſt memoria Pimpleides quoque, vt ait Feſtus Pomponius. à fonte Macedoniæ propter liquoris eius vnicam ſubtilitatem. Dicuntur & Ligyæ, vt in Phædro ſcribit Plato, ſiue propter ſpeciem cantus, ſiue propter muſicum genus canorum quòd ligyum nuncupatur. Olympiades & Varro nominat, ab Olympo monte imitatus Homerum, qui multis in locis inuocat muſas ὀλύμπια δώματα ἔχουσαι. Heſiodum item in Theogonia, à quo etiam vt à cæteris poetis ſæpiſſimè κοῦραι διὸς, id eſt, filiæ Iouis appellantur. Sunt demum Ardalides Muſæ cognominatæ aut Ardalaotides ab Ardalo Vulcani filio vt aſſerunt Plut. in Symp. & Steph. Item interdum Mæonides ab Ouidio vocarentur, à Mæonia, vt putatur regione. Nouem autem Muſæ finguntur, quibus hæc nomina impoſita fuere. Primam enim à bonitate vocis dixêre Calliopen: vel vt Phurnutus ait ἀπὸ τοῦ κλέους propter gloriam quam erga doctos, & ipſi erga alios habent: vel propter gloriam quæ ex poetarum laudibus oritur, vt ait Diodor. Sicul. Secundam Clio, à gloria & celebritate rerum geſtarum quas canit. Tertiam Erato, vel à canendis amoribus, vel quòd cantus ab omnibus deſideretur. Eam autem eſſe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος deductam innuit Ouid lib. 2. de arte.

Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.

Diodorus verò id nominis ſortitam eſſe ait, quòd docti amantur. Quanquam Phurnutus dicat nomen obtinuiſſe ab interrogando & reſpondendo, id eſt, ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. hæc enim duo maximè diſputantibus conueniunt. Quartam à voluptate ac laſciuia cantus Thaliam: θάλλειν enim virere, germinare, florere eſt. Et vt ait Phurnutus, διὰ τὸ θαλλεῖν τὸν βίον αὐτῶν, i. quod reuiuiſcere faciat ipſorum (poetarum) vitam. Vel, vt idem ſubiungit, quoniam & in conuiuiis ipſos virtutem habere, & honeſtè in eis conuerſari ſuadet: vel quoniam in longum tempus (vt alij ſcribunt) poetarum laus parta vireſcat. Nonnulli Thaliæ comœdias attribuunt, alij Geometriam: expoſitores Argonauticorum ipſam inueniſſe Agricolationem, & plantarum curam docuiſſe tradunt. Quintam Melpomenen à Græco μέλπεσθαι, quod eſt canere ſeu modulari: vnde & Tragœdiis præſidere putabatur. Vel quaſi μελέτην ποιουμένην, id eſt, meditationem facientem. Phurnutus tamen ἀπὸ τῆς μολπῆς, id eſt, à dulcedine vocis dictam exiſtimat. Sextam Terpſichoren, ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοὺς χορούς, hoc eſt, à delectandis choreis: vnde à quibuſdam dicitur Citharistria. Septimam Euterpen, à ſuauitate concentus. Hæc ab aliquibus Tibicina dicta eſt, & peculiariter tibiarum cantui creditur præſidere. Alij dialecticæ. Apollonij expoſitores μαθήματα, i. diſciplinas inueniſſe affirmant. Octauam Polyhymniam, à multitudine cantus: ſiue Polymneiam, à magnitudine memoriæ. Hiſtoriæ illi attribuunt, quòd multarum rerum ſit memoria. Quidam etiam lyræ præeſſe putant. Nonam Vraniam, quaſi cæleſtem, vel à cœleſtium rerum cantu, vel à cantus diuinitate. Vnde autem dictæ ſint Muſæ inter ſcriptores non ſatis conuenit. Plato in Cratylo, ἀπὸ τοῦ μῶσθαι dictas putat, hoc eſt, ab inquirendo: vnde ab antiquis interdum vocatæ ſunt Moſæ. Quidam Muſas per conciſionem quaſi Meluſas à μέλος declinari voluerunt. Alij Muſas dictas putant quaſi ὁμοούσας, quod inter omnes diſciplinas ſimilitudo ſit, & quaſi cognationis vinculum, quo inter ſe omnes coniunguntur & copulantur: vnde & Muſæ ita pingi ſolent, vt ſe mutuò tenentes, choros ducant. Sunt etiam qui Muſas dictas putant ἀπὸ τοῦ μυεῖν, quod ſignificat, bona, honeſtáque diſciplina inſtituere. Cicero libro tertio de Natura deorum de Muſis ſic ſcribit: Iam Muſæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope, Aœde, Arche Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemoſyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias ſolent poetæ appellare iiſdem nominibus, eodem numero quo proximæ ſuperiores. Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, vt Alcmæon & Phurnutus, quibus in quodam hymno aſtipulatur Pindarus, ſic Muſam alloquens, Ἄρχε δ' οὐρανοῦ θύγατερ, i. incipe Cæli filia. Nonnulla alia Muſarum nomina ordine deſcripta alphabetico reperies.

Muſæus, poeta inſignis, Orphei tempore cuius & diſcipulus & filius putatus eſt. Primus, teſte Diogene, Deorum genealogiam verſibus tradidiſſe fertur, ſphærámque inueniſſe. Scripſit amores Herûs & Leandri hexametris qui extant. Deceſſit Faleriis, vt indicat epigramma.

Eumolpi exanimem Muſæum terra Falerum
Continet hoc tumulo pignora chara patris.

Vnus fuit ex Argonautis, de quo extat verſus.

Ancus erat Romæ quo Martius optimus, & quo
Muſæus Graiis floruit in patribus.

Quod Epigramma ſi verum eſt, Muſæus non fuit vnus ex Argonautis, qui expeditionem fecerunt in Colchon, ante tempora Troiana. Muſæos tres Suidas commemorat, vnum Eleuſinium, Antiphemi filium, verſificatorem diſcipulum

pulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας, id eſt, vitæ præcepta, ad Eumolpum filium verſuum ferè IV. millibus. Alterum Thebanum Thanyræ filium, ad Troianum bellum, qui poeta Melicus fuit, ſcripſitq́ue lyricos verſus & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitq́ue res Pergamenſes, præterea Perſeidos libros decem. Suid.

Muſæum, locus circa Olympum in Macedonia. Steph.

Muſarni, populi Italiæ antiquiſſimi à Libyco Hercule conditi.

Muſca, poetria fuit lyrica, quæ & epigrammata & odas ſcripſit. Cæl. lib. 8. c. 1.

Mulcianus, Conſul cum Paulo, anno ab vrbe 226.

Muſi, filius Merari filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. Lat. auferens, vel tangens, aut recedens, vel ablatus.

Muſicani terra. Hanc Strabo totius Indiæ auſtraliſſimam dicit. Erit ergo ea, quæ hodie *Malaca* vocatur. At idem eam paulò inferius ad Pattalenam inſulam (hæc ad Indi oſtia eſt) ponit. Cui ſententiæ etiam Arrianus lib. 5. de geſtis Alexandri: & Diodorus Siculus libro 17. ſubſcribunt. Meminit huius etiam Curtius: *Suſicanal* Ptolemæi eſſe vult Villanouan. Strabo alio in loco, vbi Taprobana deſcribit: *Conilacos* vocat. Indiæ populos maximè verſus Meridiem exiſtentes. Sed alios idem etiam *Coniacos* Hiſpaniæ populos ab Auguſto Imp. deuictos habet.

Muſio, primus eſt amnis poſt Cumerum promontorium, vt ſcribit Blondus qui eum ad oſtia *Aſpidum* vocari addit. vtrumque fortè recens eſt.

Muſiſtratum, Polybio, aut potius Myttiſtratum. Mutuſtratum Plinius ſcribit, Siciliæ vrbs eſt, quam Fazellus & Aretius *Miſtretſa* vocant. Hos eoſdem eſſe cum Ameſtratinis, quorum Cicero in Verrem meminit, ait Aretius, ſed negat Hermolaus. *Mytiſtrata* habet Steph. Siciliæ vrbem.

Muſolani, Africæ populi à Coſſo duce exercitus Octauij Cæſaris victi. Oroſ. libro ſexto, cap. 21.

Muſonius, philoſophus fuit non incelebris: de quo vide Gellium, Noct. Attic. libro 16. capite primo.

Muſtela, viri nomen, qui Ciceronem pluri-mùm dilexit, vt ipſe ad Atticum 12.

Muſtela, alius gladiator. Cic. Philip. 2.

Mutieni, vide MOTYENI.

Mutina, Straboni ciuitas Galliæ Ciſalpinæ in Flaminia, Romanorum colonia, in qua Antonius D. Brutum obſedit: quam tamen Hirtius & Panſan. Conſules, victo Antonio, liberarunt, Inde Mutinenſis color dictus eſt à Mutinenſibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt, & Mutinenſes veſtes. In Mutinenſi agro duo montes inter ſe concurrerunt crepitu maximo aſſultantes, recedentéſque inter eos flamma, fumóque in cœlum exeunte interdiu, ſpectante è via Æmilia magna equitum Roman. familiarúmque & viatorum multitudine. Eo concurſu villæ omnes eliſæ, animalia permulta, quæ intra fuerunt, exanimata ſunt, anno ante ſociale bellum: quod haud ſcio, an funeſtius ipſi terræ Italiæ fuerit, quàm ciuile. Plin. libro ſecundo, c 83. *Motina* per o legit Antoninus. *Modena* eſt hodie.

Mutinus, Deus erat, cuius ſacellum Romæ fuit, cui velatæ togis prætextatis ſolebant ſacrificare.

Mutius, nobilis Romanus, qui accepta poteſtate à Senatu, in caſtra Porſenæ regis, tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intrauit, eo animo, vt regem occideret. Sed cùm regem non cognoſceret, vnum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt: qui cum extrema illi ſupplicia comminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, ſponte ſibi eam exuſſit: partim vt eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facile poſſe contemnere: partim vt pœnam eam à dextera ſua exigeret, quæ in cæde aberrans, ſatellitem purpuratum pro rege occidiſſet. Hinc poſtea Scæuolæ cognomen traxit, quòd ſiniſtra manu pro dextera vteretur. σκαιὰν enim Græci ſiniſtram vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum miſit. Cuius beneficij nomine cùm regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicauit illi trecentos iuuenes ſimili modo in eum coniuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum paci mutauit. Fuerunt præterea alij Mutij, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterran. libro 27. ex Liuio, Plutarcho & aliis.

Mutius quidam refertur à Macrobio, homo cum primis maleuolus, in quem iocatus ſit Publius, quum illum ſolito triſtiorem vidiſſet. *Aut*, *inquiens*, Mutio neſcio quid incommodi acceſſit, aut neſcio cui aliquid boni. Saturnalium. 2. cap. 2.

Mutenus, aliàs Muto, Deus qui & Priapus dicitur.

Mutuſcæ, Sabinorum ciuitas quæ & *Tribula & Suffena* appellata eſt. Hanc quoque poſtea *Trebulam* dictam Seruius in libro 7. Æneid. teſtatur, vbi Annibal Romanos maxima clade affecit. Virg. lib. 1.

—*oliuiferaque Mutuſca, &c.*

Treui hodie dicit vocari Leander, Erythræus & Villanouan. credunt *Trebulam* Ptolemæi eſſe,

qui quidem non *Trebula* ſed *Tribula* habere videtur. *Trebulanes.* Plinius Balnienſes cognominat lib. 3. cap. 4. Item *Mutuſcaos* & *Suffenates* cap. 12. *Suffenas* vocat Dionyſ.

Muza, Plinio Arabiæ felicis portus eſt, quò appellunt qui ex Ægypto in Indiam nauigant, non longè ab Hali abeſſe putat Ramuſius.

Muziris, Indiæ emporium. Plin. libro ſexto cap. 23. Nunc *Anor* ſupra Calicut. Dalechampius.

M Y

Mya, Doridis inſula in ſinu Ceramico, Plinius.

Myagrus, nomen viri proprium, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt ſcribit Plin. libro 10. cap. 28. Inuocant & Ægyptij Ibes ſuas contra ſerpentium aduentum, & Elei Myagron deum, muſcarum multitudine peſtilentiam afferentem, quæ protinus intereunt, qua litatum eſt illi deo.

Myarida, Plinio Ciliciæ vrbs mediterranea.

Myaſes, Epiſcopatus in concilio Epheſino.

Mycale, nomen veneficæ mulieris, apud Ouid libro duodecimo Metamorph. Eſt præterea Herodoto promontorium in continenti ſitum. Stephano vrbs eſt Cariæ. Hinc Mycaleſius Mycalæus, & fœm. Mycaleſis. Didymus montem eſſe ſcribit. Nomen inde natum eſt: quòd reliquæ Gorgones μυκώμεναι, id eſt, mugientes eo in loco dum Perſeum inſequerentur, caput Meduſæ reuocarint, Aliqui Michalem nominant, quòd ſita ſit ἐν μυχῷ τῆς καρικῆς ἁλὸς, id eſt in receſſu Carici maris. Stephano.

Mycaleſſia, Ceres dicta eſt, à Mycaleſſo mari iuxta quod templum habebat: vel à Mycaleſſo ciuitate Bœotiæ ſecundum mare. Illud verò me ploratu dignum, quòd Mycaleſſæ Cereris templum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri, rurſúſque claudi putabatur. Quin etiam fama erat omnes fructus autumno colligi ſolitos, ſi ante pedes Mycaleſſiæ Cereris depoſiti fuiſſent, toto anno integros manere.

Mycaleſſus, vrbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd. libr. 7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit mugitum illic ediderit. Eſt & alia Cariæ: Gentile, Mycaleſſius, & fœmin. Mycaleſſis. Eſt item mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, narum, & Mycena, næ penult. producta, vrbs Peloponeſi quam Perſeus Danaës filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon, à Mycena Nympha ſic appellata. Stephanus dictas ſcribit à Myceneo Spartonis filio Phoronei fratre, vel à capulo gladij. Græci μύκητα vocant, quem Perſeus geſtabat, quo delapſu, Mercurij iuſſu vrbem condidit, vel quia lorbos ille mugierit. Hinc Mycenæus, Myceneus, & fœmin. Mycenis. *Inachias* appellat Papinius, quòd iuxta Inachum fluuium poſitæ videantur. *Polyphengon* vocat Plethon. Sophianus *Agios Adrianos* nouo nomine indigitat. Nigro *Charua* eſt, *Grebigni* Theueto.

Mycerinus, Cleopis Ægyptiorum regis filius, qui poſtquàm patri ſucceſſit in regnum ita paternam facta peroſus eſt, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res ſuas agendi fecerit poteſtatem: quinetiam præ regibus omnibus iuſtitiam exercuiſſe dicitur. Herodot. lib. 2.

Mychale Vide MYCALE.

Mychthonia. Vide MYGDONIA.

Myci, populi de quibus Hecateus, ἐκ μυκῶν εἰς ἀράξην πόντον. Steph.

Myciberna, vrbs Helleſponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Did.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſeruus, cui cùm dominus moriens & regnum & liberos ſuos commendaſſet, tutelam eorum iam ſanctè geſſit, imperiúmque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à ſeruo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit, ipſe paruo viatico ſumpto profectus eſt & Olympiæ, cum ſumma tranquillitate conſenuit. Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 11. Micythum alij vocant. Iuſtinus hiſt. lib. 4. Micalum vocat.

Mycon, medicus fuit, qui aduerſus ſerpentes nihil eſſe efficacius hippomarathro ſcripſit, Cælius cap 38 lib. 6.

Mycon, nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Athenienſis, Syracuſanus alter.

Mycone, nes, ſeu Myconos, ni, inſula maris Ægei, vna Cycladum, ſub qua poetæ fabulantur ſepultos eſſe Gigantes, poſtremò ab Hercule interfectos: vnde factus eſt locus prouerbio, Omnia ſub vnam Myconon congerere: quod in eos dici conſueuit, qui res natura diſiunctas, eodem libro vel titulo conantur compingere. Scribit Seruius, hanc inſulam ter æ motu dein laboraſſe: quo ceſſante, è vicinis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent, & incolerent. Hinc Myconius, nomen poſſeſſiuum. Huius inſulæ incolæ, Myconij dicti ſunt, de quibus literis proditum eſt, caluos eſſe ſolere. Hinc factum eſt, vt Myconium, prouerbiali Metaphora pro caluo accipiamus. Plin. lib. 11. c. 37. *Micoli* dicitur Sophiano & Nigro.

Mydia, inſula, quæ etiam Dolichis dicitur: vna ex Cycladibus, vbi primùm ignis inuentus fuit. Mydon, teſte Homer. libro 5. Iliad. Atymnij filius

lius, Pylemenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antiocho Neſtoris filio in bello Troiano interemptus.

Myenus, mons in Ætolia, qui antea *Alphius*. Plutarchus libello de fluminibus & montibus.

Myes, Myentis, vrbs Ionica. Gentile, Myeſius, Steph.

Mygdon, vide Mygdonus.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens ad Axtum fluuium, teſte Plin. lib. 4. cap. 10. Huius incolæ Mygdones dicuntur, qui in Aſiam tranſgreſſi, in ea parte Myſiæ conſederunt, quæ Troadi ſuperiacet, Rhyndaco amni & Daſcylitico lacui propinqua, eámque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniam appellarunt. In hac regione Nioben natam volunt poetæ. Eſt item magnæ Phrygiæ regio, vt Stephanus perhibet, qui hanc quoque *Mychthoniam* vocari ait, vide Antiochia, Bithynia & Perinthus.

Mygdonus, frater Otrei, ac (teſte Porphyrio in Iliad. 3.) ambo fratres Hecubæ regis Priami vxoris, & Ciſſei filij ambo reges in Thracia: & à Mygdone, eius filius Chorœbus, Mygdonides dictus eſt. Malim Mygdon, qui fratrem habuit Edonum, à quo Edoni Thraciæ populi. Steph. Et alibi, à Mygdone, inquit, Mygdonia dicta eſt, vt etiam Herodoto. Mygdon filium habuit Geræſtum. Steph. in Parthenopoli.

Mygiſſi, vrbs Cariæ. Hinc Mygiſia Minerua, & Mygiſſais. Steph.

Myle, vrbs Siciliæ. Ciuis, Mylaites. Sunt & Mylæ in Theſſalia, vnde Mylæus. Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Mylæ, inſulæ circa Cretam ſunt Plinio, *Cambruſia* Nigro vocantur. *Gnioſa & Liſto* appellat eas Pinetus.

Mylæ, Ptolemæo & Thucydidi Siciliæ vrbs. *Malazzo* vel *Mylazzo* Fazello & Aretio, hodie appellatur. *Mylo* apud Liuium fluuius eſt eiuſdem inſulæ.

Mylantia, promontorium in Camiro Rhodi, Hinc dij Mylantij. Fuit autem illic Mylas quidam qui molæ vſum primus repetit. Stephanus.

Mylaſa, vrbs eſt Cariæ, à Mylapſo Chryſaoris filio, hinc Mylaſæus, Steph.

Mylaſa, liberum Cariæ oppidum, dictum à Mylaſo Æoli abnepote. Plin. lib. 5 c 29.

Mylæ, oppidum, de quo Senec. libr. 4. Natur. quæſt. Circa Meſſanam, & Mylas fimo quiddam ſimile mare profert, ferueτque & æſtuat non ſine calore fœdo. Vnde illic ſtabulari Solis boues fabula eſt. Eadem penè ad verſum ſcribit Plin. lib. 2. c. 98.

Myliſin, gens Phrygiæ. Steph.

Mylitta, Venus dicta eſt apud Aſſyrios, ad cuius templum mulieres indigenæ ſemel in vita cum externis hominibus conſuetudinem habere lege cogebantur: hoſpitem verò illum qui pecuniam in ſinum mulieris injiciebat, dicere oportebat, Tanti ego tibi deam Mylitiam imploro.

Mylon, vrbs Ægypti. Cinis, Melopolites Stephanus.

Mylon, fuit poeta comicus Heſychius.

Myluius, vide Pons.

Mymnernus, fuit poeta Colophonius Elegiographus, qui dicebat, Nihil eſſe iucundum ſine amore & iocis Horat.

Si, Mymnernus vti cenſet, ſine amore iociſque
—Nil eſt iucundum, viuas in amore iociſque.

Propertius,

Plus in amore valet Mymnerni verſus Homero.

idem fuit tibicen clariſſimus. Strab. lib. 14. Meminit eius Athenæus lib. 14 & 15. & 16. & Pauſanias in Bœoticis, vt Plutarch. lib. de morali virtute. Scribe, Mimnermus per i in prima.

Myndus, vrbs Cariæ. Eſt & alia antiqua Myndus in Caria: Gentile, Myndius: quæ, teſte Sophiano, Palæa cognominatur ad differentiam *Sancto Pietro* hodie dici ſcribit in ſuo Liuio Nardus.

Myndones populi Libyæ. Steph.

Mynes, etis, Lyrneſſi princeps maritus Briſeidis quem Achilles capta vrbe occidit, vxorémque eius abduxit, quæ poſtea ab Agamemnone ei erepta, implacabilis inter eos odij cauſa extitit. Hom. 3. Iliad.

Mynetes, vide Menetes.

Mynias, fuit quiſpiam ſua ætate mortalium ditiſſimus, qui primus theſaurum recondendis pecuniis ſtruxiſſe fertur.

Myon, vrbs Locrorum in Epiro: Ciues *μυάνιν* vel *μυωνεύς*. Steph.

Myonia, vrbs Phocidis. Steph.

Myoneſus, vrbs vel patua regio inter Teion & Lebedon. Inſularis Myoneſius. Steph. Ptol. inſula Theſſaliæ ante Lariſſam.

Mioſhormos, Plinio Æthiopiæ oppidum cum portu ad mare rubrum. *Ceſir* eo loco ponit. Ramuſius.

Myra, vrbs Lyciæ. Strab. lib. 14.

Myriandrus, ciniras Syriæ, iuxta Phœniciam, Steph. vnde ſinus Myriandricus.

Myrcinus, vrbs, prius *Hedonus* vocabatur, vt ſcribit Iohannes Tzetza Chiliade 5. num. 96. meminit huius etiam Herodotus in Terpſichore, Videtur Thraciæ aut regionis huic finitima vrbs, vide Ampſipolis.

Myrgetæ, populi Scythiæ. Steph.

Myrcinnus, locus & vrbs apud Strymonem fluuium condita. Steph. Gentile, Myrcinius.

Myrica, Macedoniæ ciuitas eadem quæ Am-

phipolis.Steph. Et alibi *μυρίκη*, inquit, inſula eſt in mari rubro.

Myriee, à qua genus ſuum duxit Imilce vxor Hannibalis, vt ſcribit Silius lib. 3.

Myricus, vrbs Troiæ è regione Teneli & Leſbi: Ciuis, Myricuſius Steph.

Myrida. Vide Mœridis.

Myrina, Æoliæ vrbs, quæ Sebaſtopolim ſe vocat, vt inquit Plinius, vt infra dicetur: eſt item alia in Lemno inſula, quæ *Lemno* Bollonio dicitur.

Myrina, regina Amazonum, quæ 30. millia peditum & 2. millia equitum in exercitu habuiſſe dicitur. Dion. lib. 4. Fuit præterea Homero vrbs in Æolia, & alia in Lemno. Steph. Vide Myrinæus.

Myrinus, Apollinis cognomentum à Myrina Æolidis vrbe, in qua religioſiſſimè colebatur. Vnde & Myrini campi appellati.

Myrinus, nomen proprium. Martialis,

Nuper cum Myrino peteretur à ysso laſo.

Myrlea Plinius lib. 5 cap. 32. oppidum Bithyniæ, quod Apamea poſtea dictum eſt, à Myrlo Colophoniorum duce, vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Pruſiæ regis filius de matris nomine Apames, Apameam vocati voluit. Hinc ſinus Myrleanus, & regio Myrleatis Strabo. Steph.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis Vt etiam inter deos Myrmecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.

Myrmecium oppidulum Tauricæ: inde Myrmecius, vel Myrmecieus.

Myrmex, Epimethei vxor, filium habuit Ephyrum: à quo Corinthus olim Ephyra dicta. Stephanus.

Myrmidones, populi Theſſaliæ, qui Achillem ad bellum Troianum ſecuti ſunt De horum origine variè fabulantur poëtæ: alij enim ſic dictos putant à Myrmidone rege, Ionis & Corymoſa Nymphæ filio, quem etiam poſt Cecropem Athenienſium regem fuiſſe tradunt: Alij à Myrmice puella, in Attica regione: quæ cùm ob eſtimoniam & ſolertiam gratiſſima eſſet Mineruæ, contigit, vt aratrum in odium Cereris à Minerua conditum omnibus oſtenderet: quapropter dea irata eam in formicam transformauit, quæ cùm multitudinem procreaſſet, euenit, vt morientibus Theſſalis, regnante Æaco in homine mutarentur: Nam (vt inquit Seruius in 2. Æneidos) Æacus, eum in arbore fici formices, id eſt *μύρμηκας* vidiſſet, optauit tot ſibi ſocios euenire: & ſtatim formicæ in homines verſæ ſunt. Ouid. lib. 7. Metamorph. dicit ex formicis homines factos, precibus à Ioue poſtulante Æaco poſtquam peſtilentia ipſius totus populus periiſſet, & inde Myrmidones dictos. Æginetas autem Myrmidonas dictos conſtat, teſte Strabone, lib. 7. quòd agricolæ ſtrenui eſſent, perpetuóque in fodienda terra formicarum more verſarentur.

Myrmiſſus, vrbs iuxta Lampſacum inde Myrmiſſius.

Myron, ſtatuarius inſignis, Ageladis diſcipulus qui cùm multis aliis operibus, tum præcipuè bucula ex ære vetæ vaccæ ſimillima claruit multis poëtarum verſibus celebrata. Ouid. 3. de Ponto. Alter Athenienſis fuit, vt ſcribit Pauſan. Vnde Propert.

Atque aram circumſteterant armenta Myronis,

Quatuor artificis inuida ſigna, boues, &c.

Myron, vrbs Lyciæ, à Myrone vel Myro fluuio præterfluente, vel potius à Myra. Vſurpatur in fœm. & neut gen.

Myronis, inſula in Arabico ſinu eſt: Gentile, Myrononeſites, vel Myrononeſeus. Steph.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater verò cùm illud nefas cognouiſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide ſuprà, Cynaras item Adonis, &c.

Myrrhina, vrbs Aſiæ terræ motu euerſa, anno ſalutis 105.

Myrſilius Myrſi filius, vltimus ex Heraclydarum genere Lydiæ rex, alio nomine Candaules appellatus: qui cùm vxorem haberet formoſiſſimam, non contentus ſecreta ſuarum voluptatum frequentia, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit. Quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impullit: ſeſeque illi & Lydorum regnum tradidit Herodotus lib. 1.

Myrtea, Venus dicta eſt à Myrto Veneri dicata, quòd Myrtus odorifera ſit, & Venus odoribus vnguentique delectetur. Palæph.

Myrſinus (aliàs Myrſum) Hom. ciuitas in Peloponneſo. Steph. vrbs Elidis poſtea Myrtuntium dicta Gentile, Myrtuſius.

Myrſus, Herod. pater Candaulis Sardium tyranni, à quo Myrſilus dictus eſt.

Myrtilis, oppidum eſt In ora Luſitaniæ ad Oceanum, cuius meminit Plinius libro 4. capite 28.

Myrtilus, Mercurij ex Phaetuſa, ſeu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai: qui a Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem non obiecit, vt ea ratione Oenomai currus diſſolueretur, & Pelops victor euaderet. Quæ res cùm Pelopi ex ſententia ſucceſſiſſet, Oenomaus, curru delapſus, ceruicem fregit, iamque animam agens

Pelopem

Pelopem obſecrauit, vt vicem ſuam vlciſceretur. Quare cùm pactum ſibi perfidiæ præmium Pelope repoſceret: ab eo in mare proiectus eſt, quòd inde Myrtoum eſt appellatum.

Myrtion, qui poſtea *Tsttbion*, mons Peloponneſi: Pauſanias ex interpretatione Amazæi *Martion* habet.

Myrtuntium, vide Myrſinus.

Myrtoum pelagus, pars maris Ægæi, ſeu eius quod eſt inter Ægæum & Ionium, nomen habens à Myrtilo Mercurij filio: qui cùm Œnomai auriga eſſet, herúmque in certamine curuli prodidiſſet, à Pelope victore cùm perfidiæ præmium repoſceret, in hoc mare præcipitatus eſt. Plinius tamen lib. 4. c. 11. appellatum mauult à Myrto exigua inſula, non procul à Caryſto Eubœæ oppido ſita, quæ cernitur à Geraſto Macedoniam petentibus. Incipit à Megarico ſinu, Cretámque alluit, & Atticam, occiduámque Cariæ oram: habétque inſulas plurimas, Cythera, Calauriam, & quæ Æginam cingunt & Salaminem, & ex Cycladibus pleraſque.

myrtoum Pelagus, à Caſtaldo *Mar di Mandria* interpretatur, Cariam alluens.

myrtus, Aſia eſt Lydia, vel quod idem eſt Meonia. Sic autem regio à Sardis, Tmolum, & Cayſtrum vocatur, vuida, vliginoſa & Myrtetis aptiſſima. Illic & Aſium pratum erat, & Aſia palus Turneb. aduerſ. 55. c. 22.

Myrtuſſa, mons Libyæ, vnde Myrtuſeus, & Myrtiſius, vide Myrſinus.

myrus, fluuius, vide Myro.

Mys, Myos, proprium nomen viri, qui claruit argento cælando, P. item Decius hoc fuit cognomine.

Myſia, Ceres dicta eſt à Myſia regione, vel à Myſia quondam. Palæph.

Myſia, regio minoris Aſiæ ad Helleſpontum, Troadi contermina: cuius incolæ Myſi, dicti ſunt abiectiſſimæ conditionis homines, fortiſque adeò contemptæ, vt ceſſerint in prouerbiũ. Quoties enim hominem nullius pretij volebant denotare, Myſorum vltimum eſſe dicebant, vt eſt author Cicero in oratione pro Luc. Flacco. Strabo etiam Myſos conſtituit in Europa in confinio Pannoniæ, ad Danubium fluuium, putát que Myſos, Aſiæ populos ab his vt originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio non Myſi ſed Mœſi appellantur. In Hypiis etiam montibus ſub Pontica Heraclea Myſos habitare aiunt. Stephan. Apud eundem *Μυσία* regionis & vrbis nomen eſt, vnde Myſi, Myſij & Myſadij Æolicè Myſos, alij Thraces, alij Lydos fuiſſe dixerunt. Et quoniam Lydi fagum quam Theophraſtus *ὀξύην* appellat & quæ multa naſcitur in Olympo, Myſiam vocauêre, ab eo Myſos dictos putarunt, quibus ſermo fuit ex Lydo Phrygióque permiſtus. Strabo lib. 12. Phryges & Myſi, inquit Stephanus, vtriuſque Phrygiæ incolæ dicuntur. Vide Miſia & Mœſia. Sunt qui dicant tranſiſſe in Europa Meſa, & Brigas & Hunnos, à quibus appellantur in Aſia Myſi, Phryges & Bithyni. Ptolemæus in *Maiorem & Minorem* diſtinguit: *Burſia* à Caſtaldo interpretari videtur Myſia *Abreta*, item *Æolia & Æolis* dicta fuit, teſte Plinio, *Abretinam* vocat Stephanus. *Mes* Hebræis eſt, vt ſcribit Montanus in ſuo apparatu. *Myſos* à Poſidonio *Capnobatas*, id eſt, fumi ſcanſores, vocari tradit Strabo lib. 7. *Olympienos* dici ab Olympo monte, teſtis eſt Herodotus. *Myſi, Mœſi & Maſſai* iidem ſunt Reinerkio, eóſque in Miſniam Germaniæ regionem deducit, quam tempore Henrici Aucupis *Thaleminciam*, & à Slauis *Lumaciam*, item à Bohemis *Sirbiam* appellatam addit.

Myſomacedones, ſunt populi Aſiæ in tractu maioris Myſiæ à Macedonibus oriundi, vnde & nomen habent. Plin. li. 5 c. 26.

Myſtia, vrbs Samnitum, Ciues, Myſtiani, Stephanus.

Mytilene, Mytanides, Myionides, Mytie, Myton, &c. Vide ſupra in Mitylene, cum prima per iota.

Mytiſerata, caſtellum Siciliæ: Gentile, Mytiſeratinus. Steph.

Mytiſtraton, oppidum iuxta Carthaginem, Gentile. Mytiſtratius, Steph.

Myus, untis, vrbs Ioniæ, Strabo lib. 12. Ciuis, Myuſius.

N A

NAæra, vna ex pediſſequis Cleopatræ reginæ, quæ vna cum Charmione ſpontaneam Cleopatræ mortem eſt imitata. Vide Plutar. in vita M. Antonij, & Prouerb. apud Eraſm. Naæra & Charmione.

naalol. ciuitas Leuitarum, in tribu Zabulon. Ioſ. 19. 21. Iudic. 1. Lat. laudatus, ſiue lucidus, aut ſtolidus.

naama, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Mater item Roboam. 3. Reg. 14. Lat. pulchra ſiue decora aut monens valdè.

naaman, filius Beniamin. Gen. 46. qui 1. Par. 8. dicitur Nahaa. Lat. pulcher ſiue decorus, aut motum præparans.

naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cũ leproſus eſſet, à rege in Iudæam miſſus, ab Heliſæo Propheta curatus eſt. 3. Reg. 5. Luc. 3. Filius item Bela filij Beniamin. 1. Par. 8.

naara, ſiue Naaratha, terminus tribus Ephraim Ioſ. 16. Altera vxor Aſhur, 1. Par. 4. Lat. puella ſiue iuuenis, aut excuſſio, vel vigilans.

naarai, nomẽ viri. 1. Par. Lat. pueri mei vel iuuenes mei, ſiue excutientes, aut vigilantes mei

naarda, vrbs Syriæ iuxta Euphratem, vnde Naardanus. Steph.

naaria, filius Semeiæ filij Secheniæ. 1. Para. 3. & Lat. puer Domini, aut excuſſio Domini, ſiue vigil Domini, vel vigilans Dominus.

naarmalch, vide Euphrates.

naas, ciuitas. 1 Paral 4. Rex Ammonitarum 1. Reg. 12 1. Par. 10. Eſt & nomen cuiuſdam viri de quo, 1. Reg 11. 2. Reg 17. Lat. coluber, vel ſerpens aut augurans. vel diuinans ſiue æneus.

nabaioth, filiu· Iſmaelis Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vſque ad mare rubrum, vſque hodie Nabaibena dicitur, quæ pars Arabiæ eſt. Iſa. 60 Lat loquelæ, ſiue prophetiæ, aut fructus vel ge minationes.

nabal, viri nomen cuius vxor Abigail dicebatur. 1. Reg 25. Is omnium Iudæorum ditiſſimus, cùm Dauidi eſurienti eſcas denegaſſet, eum ita iratum reddidit, vt in animo haberet domum eius euertere: feciſſetque, niſi Abigail eius vxor obuiam progreſſa, eum placaſſet. Lat. ſtultus vel inſipiens.

nabalia, flumen trans Rhenum, Phryſium & Gueldrenſem agrum alluens. Tacitus.

nabat, per Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Reg. 11. Lat. aſpiciens ſiue intuens.

nabatha, ciuitatis cuiuſdam nomen.

nabathæa, Steph. regio orientalis, ab Arabia incipiens eámque intra ſe continens: quæ vſque ad mare rubrum ex latere dextro, Perſicum ex ſiniſtro. Indicúmque ex ſuperiori parte protenditur. Nomen habet à Nabaioth Iſmaelis primogenito Huic metropolis eſt Petra. Hinc Nabathæus, adiectiuum. Et quia Nabathæa regio orientem ſpectat, factum eſt, vt Nabathæus accipiatur pro Orientali. Ouid. 1. Metam.

Eurus ad Auroram, Nabathæaq; regna receſſit, huius regionis gentes *Dacharenos* vocatos ſcribit Euſtatius & Steph. In Æthici Sophiſtæ libro ſic habetur, Sicharia regio, quæ poſtea Nabathæa nuncupatur vide Arabia.

nabis, Lacedæmoniorum tyrannus, cum Romanis bellum aliquandiu geſſit, mox pacem impetrauit, ſub annum ab vrbe condita 560.

nabius, Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius. Ptol. li. 5. c 6. Narium dicunt Mela. Villan. & Pincian.

nabo, ciuitas in terra Moab, in tribu Ruben. Iſaiæ 15. Ierem. 48. quam ædificauerunt filij Ruben. Num 32. Eſt & nomen montis eiuſdem nominis. Dicitur & Nebo. Idoli prætereà nomen, Iſa. 46. Lat. loquela ſiue prophetia, aut loquens vel prophetans, ſiue fructificans vel germinans.

naboth, vir Iudæus, per iniuriam & dolum ab Achab rege circumuentus & interfectus: quia ei vineam ſuam vendere noluerat. 3. Reg. 21. idem ſignificat quod Nabo.

nabriſſa Ptol. lib. 2. c. 4. aliis Nebriſſa, hodie Venerea cognominata, Hiſpaniæ ciuitas.

nabu, nomen vnius ex principib regis Babylonis Ierem 39. idem ſignif. quod Nabo.

nabuchodonoſor, i. Gemitus ſiue planctus iudicij, anguſtiæ vel præſſuræ, ſiue coarctans iudicium anguſtiæ vel preſſuræ, rex Chaldæorum, qui (inquit Origenes) gentibus innumeris propinauit mœroris potum, ſuperbè ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute ſibi arrogantiùs adſcribens.

nabuſezbaz, nomen viri, Iere. 39. idem ſignificat quod Nabo.

nabuzaradan, princeps exercitus regis Babyloniorum 4 Reg. 25. Is reliquias Iudæorum in Meſopotamiam abduxit. Lat. Germinatio, vel prophetia extranei, ſiue ventilati aut effuſi iudicij vel dominij, aut baſis.

nachon, nomen loci 2. Reg. 9. Lat. paratus vel certus.

nachor, filius Sarug Gen. 11. Luc. 3. filius item Thare Gen. 11. Lat. raucus, vel aridus, aut iratus, vel incenſus, aut Syriacè ſuffocatus.

nachoragas, dux exercitus Perſarum ſub rege Coſroe.

nacolæ, aliàs νακολία, vel νακόλεια vrbs Phrygiæ à Nacole Nympha, vel à Nacolo Daſcyli filio: Gentile, Nacoleus, Strab. lib. 12. Nacolia Steph. ſcribitur. Suidas dicit quoque *Nacoleum & Nacolea* plu. numer. dici.

nacone, vrbs Siciliæ: Gentile, Naconeus, Stephan.

nacria vide Nucria, Tuſciæ vrbs.

nadab, filius Aaron, Exo. 6 filius item Semei filij Onam filij Ierameel. 1. Par. 2 filius Iahiel 1. Paral. 9 filius Ieroboam. 3. Reg. 14. Lat. Spontaneus aut vouens, vel princeps.

nadabia, filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Par. 3. Lat. votum Domini, ſiue ſpontaneus aut princeps Domini.

næniam deam veteres coluère: cui ſacellum autore Feſto, extra portam viminalem fuerat dedicatum.

naiſſus, vrbs Thraciæ, patria Conſtantini regis, à quo etiam condita eſt: Gentile, Naiſſitanus, vel Naiſites. Steph.

næuia, nomen mulieris à Næuo ſic appellatæ.

næuia, ſylua quædam prope vrbem Romam Feſtus Næuiam ſyluam vocitatam extra vrbem ad milliarium quartum quod Næuij cuiuſdam ibi domus fuerit, à quo nemora Næuia etiam appellata fuiſſe, Venius ait: quam opprobrij loco obiici ab antiquis ſolère, quod in ea morari adſueſſent perditi ac nequam homines, teſtis eſt Marcus Cato. Ab hac ſylua dicta quoque eſt porta Næuia.

Næuius,

nævius poeta comicus Rom. ſtipēdijs fecit primo bello Punico, idq; bellum verſib. deſcripſit.

nævius Turpio, Verris in omni calumnia præcuſſor & emiſſarius. Cic. 7 in Verrem.

nage, i. claritas vel ſplendor. Nomen viri. Luc. 3. 25.

nagidos, Steph. Ciliciæ vrbs eſt, pro quo legitur apud Pompon. *Naſiuos*, ſed vitioſè, vt credit Pincian. qui etiã *Nagidos* apud Stra legit. li. 1. 4.

nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciã & Pamphiliam à Nagide gubernatore condita: Gentile, Nagideus. Eſt & inſula Nagiduſa. Steph.

nagnata, Hiberniæ vrbs inſignis. Ptol. lib. 2. c. 2. Magnata legimus in cod. manuſcrip. vt ſup.

naguia, Vmbrorum vrbs in Italia. Ptolem. lib. 3 c. 1. Priùs Nequinum. Natnia hodie. Vide infrà. Sic vitioſè ſcribitur in exempl. Latinis, ſed in textu Græco ſequitur *ναρνία*.

nahabi filius Vapſi. Num 13. Lat. occultus vel abſconditus, ſiue dilectus meus, aut quieſcens mecum ſiue ductor mecum.

nahaliel, locus vbi caſtra fixerunt Iſraelitæ. Num. 21. Lat. torrens Dei, ſiue hæreditaris aut vallis Dei

naham, frater Odaiæ mulieris: & filius Caleb filij Iephone. 1. Paral. 4 Lat. pulcher, ſiue iucundus aut mouens eos.

nahamani, i. conſolator, ſiue pœnitens, aut requiei munus vel numerus, ſiue requiei præparatio. Nomen viri. 2. Eſdr. 7.

naharai, i Naris, ſiue naſus, aut hinniens, vel calefactio, ſiue ariditas, vel rancedo: aut Syriacè ſuffocatio. Armiger Ioabi. 2. Reg. 23. & 1. Paral. 11.

nahaſſon, idem filius Aminadab, frater Elizabeth vxoris Aaron. Exod 6. 23.

nahath, i. requies vel ductor, aut Syriacè deſcenſio, filius Rahuel filij Eſau. Geneſ. 36. & 2. Paral p. 31.

nahor, vide Nachor.

nahum, i. conſolator, ſiue pœnitens, aut doctor eorũ Nomen prophetæ, Nahum. 3. & 1. Eſdras 7.

naiades, ſiue Naides, Nymphæ fontium & fluuiorum ἀπὸ τοῦ νάειν quod eſt fluere: ab his fit Naicus. ca, cum. Propert. li. 2.

Suppoſita excipiens Naica dona manu.

naim, ciuitas Galilææ duobus millibus diſtans à monte Thabor. Hic Ieſus Chriſtus puerum viduæ vnigenitum ex mortuis, ad vitam excitauit.

naioth, nomen loci, 1. Reg. 19. Lat. pulchritudo, ſiue decor. aut habitaculum.

nais, fluuius qui ex Tauro monte naſcens, in Pontum mergitur.

nais. meretrix inſignis. Steph. in Eucarpia.

nais. Nympha aquatica fuit, à νάω quam Statius Cærulam vocat. Lubricam, alibi: & Virgil. Candidam.

naleua, vrbs Britanniæ Ptolemæo, nunc vulgò dicitur *Oxford*.

namados, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptol. Niger eum *Amandaune* vocat, Stukius credit *Lamnaus* ab Arriano dici.

namnitæ, ſiue Namnetes, populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis oſtia, quorum ciuitas Condiuicum. Ptol li. 2 c. 8. Vulgò *Nantes en Bretaigne*. Vide Nannetes.

namſi, pater Iehu regis Iſrael. 3. Reg. 19. Lat. ablatus ſiue auferens, aut tangens, vel dominatoris munus.

namuel, filius Simeonis filij Iacob, 1. Paral 1. qui Geneſis capite quadrageſimo ſexto verſiculo 10. dicitur Iamuel. Lat. dormiens Deus, vel dormitio, ſiue ſomnus Dei.

namuelitæ, idem num 26.

nancium, oppidum in Lotharingia, iuxta quod Carolus Dux Burgundiæ à Duce Lotharingiæ prælio commiſſo ſuperatus eſt, Gallicè, *Nanci*.

nanes appellabatur Diana, lingua Perſica, 2. Machab. 1.

nauigeris, vt habet Mercator in ſua vniuerſali tabula, Ptolemæo eſt Indici maris inſula. Hanc *Zeilan* à Germanis & *Tenariſim* ab incolis dici idem Mercator ſubdit. Huius incolæ *Chingale* appellantur.

nanius Actius, vir Romanus, tanta augurandi peritia, vt à Tarquinio Priſco Romanorum rege acceritus, & interrogatus, an id quod cogitaſſet fieri poſſet, capto augurio, poſſe, reſponderit: cùmque illi eotem ſe nouacula diuidere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe confirmarit, tanta erat artis fiducia: ac denique cotem allatam nouacula diuiſerit.

nannacus, rex ante Deucalionem fuiſſe narratur, qui diluuiũ futurũ prædixit. Vnde ob eius antiquitatem natum eſt prouerb. A Nannaco.

nannes, rex Galliæ, ſub annum ante Romam conditam quingenteſimum. Maneth. in Supp. & Ann. in comm. Beroſ.

nannetes, vide Namnitæ. Sunt Galliæ populi apud Cæſarem, Marliano vrbs eſt in Oceani Aquitanici littore, quam hodie *Nantes* vocant.

nannium, meretricula fuit. Proſcenium, vt ſcribit Athenæus, cognominata: quòd veſtium & auri cultu plurimo ſpecioſa videbatur, cùm extra foret vel turpiſſima. Hæc item, ſi Suidæ credimus, facere dicta eſt capra, quòd Thalli cuiuſdam cauponam facientis bona deglutiſſet. Capræ etiam Thallis, hoc eſt germinibus delectantur, & iis veſcuntur.

nanſberga, mons Comitatus Tirolenſis, tribus milliaribus à Tridento diſtans, extendit ſe in longitudinem 12. milliarium & 3. in latitudi-

nem, CCCL. parochiales Eccleſias, XXXII. Caſtra habet. Præter ſal & aromata, in eo proueniunt affatim omnia ad victum neceſſaria. Munſter.

Nantuates (qui à quibuſdam Antuates dicuntur) ſunt populi Germaniæ circa Rhenum fluuium, per quorum fines longo ſpatio quaſi ab ortu ſuo Rhenus ipſe citatus fertur: proximi Heluetiis ac Sequanis. Hi ſunt quos Conſtantienſes appellamus. Ciuitas eſt epiſcopalis Maguntinæ prouinciæ. Horum meminit Plin. li. 3. c. 20. & Strab. li. 4. Gallicè. *Le pays de Vaud.* Marlianus *Conſtentz* interpretatur. Scudus ſcribit eorum tractum hodie *de VVaas & Vehelands*. Germanicè dici. Idem putat eos eoſdem eſſe cum Antuatibus, & Nantuatium regionem & nomen ſcribit Paradinus hodie extare in oppidulo quod etiamnum *Nantua* nuncupatur, non longè ab vrbe hodie *Chamberi* dicta.

napææ, ſyluarum Deæ, quæ & Dryades dicuntur. Nam *νάπη* ſiue *νάπος* ſaltum ſignificat. Aliis ſyluarum, ſeu collium & florum deæ, ſicuti Dryades arborum, & Nymphæ ſunt fontium, vt ſcribit Seruius.

nape, vrbs Leſbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

napæi. Vide Nape.

naparis, Scythiæ fluuius Herodoto: quem *Dnieper* incolæ vocant, vt ſcribit Peucerus.

napatæi, populi in Æthiopia. Steph. Napatæ vrbs eſt Libyæ iuxta Æthiopiam. Gentile, Napatæus. Vide Napitæ.

napheg. filius Iſaar, filij Caath, filij Leui. Exo. 6. Filius item Dauid. 1. Paral. 14. Lat. imbecillis, aut remiſſus, vel laxans.

naphis, filius Iſmaelis. Gen. 25. 1. Par. 5. Lat. anima, vel refrigeratus, aut requieſcens: vel Syriacè, multiplicans.

napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Steph. vicus eſt Scythiæ, Incolæ, Napates, aut Napites. Vide Napatæi.

napitia, vrbem Calabriæ habet Barrius ex Antiochi ſententia apud Strabonem lib. 6. vbi ſinum Napitinum deſcribit. Hanc idem Barrius *Amanthea* vocat, ſed malè *Nepetiq* pro *Napitia* habet, in ſuo de Calabriæ antiquitatibus libello Romæ forte malè excuſo: eandem *Amantiam* Lycophronis putat.

nar, Stephano, fluuius Vmbriæ, qui per Narniã effluens, Tyberi immiſcetur. Eſt & alius hoc nomine, quia à Danubio videtur deriuari. Virgil.

Sulphurea Nar albus aqua. Strabon. hunc Natronem vocat. Plin. lib. 30. c. 5.

nar, Sabinorum fluuius à Viſcello monte oriens aquis ſulphureis miſcetur. Alius item in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide Narrane. *Negra* hodie nomen habere perhibet Leander. Vide *Naron*.

narane, fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro diſtans centum millibus paſſuum. Vide Nar.

naracuſtoma, ſecundum Iſtri fluminis oſtium Plin. lib. 4. cap. 12.

narbaſis, vrbs in Hiſpania & æſtuarium.

narbis, vrbs Illyriæ. Steph.

narbo cognomento Martius, olim ampliſſimũ fuit Galliæ Braccatæ emporium, teſte Strab li. 4. hodie tutiſſimum Galliarum aduerſus Hiſpanos propugnaculum, à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorum fuit prouincia, nomen accepit. Martium autem Narbonem ex eo dictum putant, quòd eò Cæſar ex Martia legione colonos deduxerit. Martianus *Narbornenſiam* vocat. Gentile Narbonites. Eſt & Narbonitis palus, Hecatæus Narbæos nominat. Stephanus.

narbonenſis Gallia, à Narbone ciuitate dicta eſt. Hæc olim Braccata Gallia dicebatur. Amne Varo ab Italia & Alpibus diſcernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iura agrorum cultu, virorum motúmq; dignatione amplitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. Mela lib. 2. c. 5. & Strab. lib. 4. Hodie *Languedoc, Prouence, & Dauphiné* continet. Galliam Narbonenſem vocat D. Eulogius in Epiſtola ad Willienſindam *Gothiam* fortè: quòd à Gothis poſſeſſa erat. Narbonenſes *Bebryces* appellat Lycophron, vt Tzetza refert ex Cocciano.

narcæa, Minerua dicta eſt à Narce quodam Græcorum principe, qui vbi bellum cum finitimis geſſiſſet, magnámque potentiam fuiſſet adeptus, Mineruæ Marcææ templum de ſuo nomine condidit. Palæph.

narcaſus, vicus & vrbs Cariæ: inde Narcaſeus Stephano.

narciſſus, Hieroſolymorum epiſcopus vndecimus, ſub annum ſalutis 180. de hoc huncin modum ſcripſit Euſeb. lib. 6. cap. 7. hiſt. eccl. Accidit aliquando, inquit, in die ſolenni vigiliarum Paſchæ, oleum deeſſe luminaribus: cumque id per miniſtros innotuiſſet, mœror plebi maximus fuit. Sed Narciſſus fide fidens, miniſtris imperat aquam haurire, ſibíque deferri. Cumq; detuliſſent, orauit, & benedixit aquam & infundi luminaribus præcepit: tum repentè mito & ſeculis inaudito genere virtutis, natura aquæ in olei pinguedinem verſa, ſplendorem luminum etiam reddidit clariorem. Is præterea cùm inter cætera virtutum ſuarum bona eſſet valde conſtantis animi, & iuſti rectíque indeclinabiliter tenax, quidam homunculi nequam, & malè ſibi conſcij, metuentes ne criminum ſuorum, ſi arguerentur, non poſſent effugere vindictam, præueniunt, & factionibus circumuenire parant eum: cuius judicium verebantur. Concinnant igitur aduerſum eum infame ſatis, & noxiũ cri-

men,

men, conueniunt auditores: & ex ſemetipſis producunt, qui ſub ſacramento iuramenti, quæ objiciebantur, confirmarent, alius ne in ig nem incideret, vera ſe dicere teſtabatur: alius ita ne regio morbo corrumperetur: tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quamuis ne iuramentis quidem illis quiſquam fidelium, ac Deum timentium crederet, eò quòd vita Narciſſi, & inſtitutio, ac pudicitia ab omnibus noſceretur, ipſe tamen eorum quæ nota ſunt, indignitatem ac moleſtiam non ferens, ſimul & ſecretam, ac philoſophicã vitam ſemper habere deſiderans, ſubterfugit Eccleſiæ multitudinem, & in deſertis locis, atque agellis ſecretioribus delitescit annis quamplurimis. At non ille magnus diuinæ prouidentiæ oculus quieſcit in longum, ſed impios vltione per ea, quæ ſibi in periurijs ſtatuerant maledicta molitur. Primus namque ille teſtis, paruæ ignis ſcintilla, noctis tempore, domo ſua ſuccenſa, cùm omni genere ſuo, omníque familia, flammis vltricibus conflagrauit. Alter repentè ab imis pedibus, vſque ad ſummũ capitis verticem, morbo regio, quo fuerat imprecatus, repletur atque conſumitur. Tertius autem priorum exitum videns & oculum diuinum non ſe latuiſſe perſpiciens, prorumpit in mediũ, & audientibus cunctis, ſera pœnitentia vniuerſum concinnati ſceleris ordinem pandit. Tantis autem lachrymis commiſſum facinus deflet, & in tantùm die, noctúque perdurat in fletibus, vſquequò luminibus orbaretur. Hi igitur ſi gmenti ſui huiuſcemodi pœnas dederunt, & Narciſſus epiſcopatui reſtitutus. Hæc ibi Euſeb.

Narciſſus, puer formoſiſſimus, Cephiſſi amnis & Liriopes Nymphæ filius, quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit reſponſúmque accepit, tandiu victurum quandiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamuis primùm ridiculum videretur: euentu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cùm Narciſſus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verùm cùm aliquando æſtu defatigatus, ad limpidiſſimum fontem bibendi gratia ſe contuliſſet, imagine ſua in fonte conſpecta, ſui amore captus eſt: cúmque nulla potiundi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio contabuit, & in florem ſui nominis eſt commutatus. Ouid. 3. Metamorp. monumentum eius fuit in ora Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, vnde Taciturnum vocabant. Sapienter ab Ouidio fingitur Nemeſis, inſolentiæ & arrogantiæ vindex, repetere pœnas à Narciſſo ſeipſum amante, vt ſuam ipſius vmbrã admiretur. Diuinitus enim puniuntur ſui amantes hac dementia, vt etiam inſcitiam ſuam eſſe ſapientiam arbitrentur. Mutatus in florem oſtendit quàm lenis & euanida ſit inanis gloria mundi, & ſerò floreſcens monet, ne nimis maturè & ante tempus ſapere incipiamus, néve nos aut noſtra nimis amemus, atque admiremur.

Narciſſus, nomen fluuij.

Narciſſus, Claudij imperatoris libertus, potentiſſimus & ditiſſimus apud principem.

Narciſſus, nomen viri, cuius meminit Paulus, Rom. 16.

Nargara, Africæ propriæ vrbs eſt Liuio, vbi Scipio & Hannibal colloquebantur. Margarum apud Polybium legitur.

Nariſci, Tacito Germaniæ populi. Hos Auentinus *Norrgovv* interpretatur Rhenanus *B.yrn.* Georg. Fabricius & Willichius *Voithlander* faciunt.

Naritia & Narix, Brutiorum ciuitas in Italia, ab Aiacis Oilei ſocijs condita à qua Naritij dicuntur populi, & Naritius, tia, tium. Eſt & Naritia inſula in mari Ægæo, ſub Vlyſſis imperio. Vide Naticium & Locri.

Naryx. Vide Narycium.

Narmalis, vrbs Piſidiæ. Gentile, Narmalſis.

Narna vel Narnia, Strab. lib. 5. Vmbriæ ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius lib 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide Nagnia. Olim propriè *Nequinum* dicebatur, vt Plinius & Liuius tradunt Municipes huius loci olim *Nartes* appellatos ex antiquis marmoribus docet Hermolaus, Plinius nihilominus eos Narnienſes vocat. Nerni hodie dicitur. Leandro teſte.

Narnienſes, Narniæ populi. In Narnienſi agro quædam terræ imbribus ſicciores fiunt, quod admirandis ſuis inſeruit M. Cicero. ſiccitate lutum fieri, prodens: imbre autem, puluerem. Plin. lib. 31 c. 4.

Narnienſes, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

Naro, fluuius Dalmatiæ, iuxta Epidaurum in mare Adriaticum influens. Vide Nar.

Narona, fluuius Dalmatiæ. Ptolem. lib. 2. c. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narenta. Vide Nar & Narane.

Narſes, Eunuchus Iuſtiniani principis cubicularius, bibliopola priùs, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione pietatéque præditus. Is in locum Beliſarij ducis in Italiam miſſus, decem annos varijs euentibus pugnauit. Volaterr.

Narſes, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 294.

Nartes, populi Vmbriæ, qui & inter Amnates. Plin. lib. 3. c 4.

Narthecis, parua inſula prope Samum, ad dextram appellentibus ad vrbem.

Narthecuſa, eſt inſula in mari Carpathio. Plin. lib. 5. c. 31.

Narycium, quod & Naryx, & Naryce dicitur, oppidum Locrorum vetuſtiſſimum, vnde Aiax & Narycij populi. Steph. Virg. 4. Æn.

Hic in Narycij poſuerunt mœnia Locri.

Narycia, inſula in mari Ægæo vel Ionio, quę fuit Vlyſſis. Abundat autem pice optima, vt teſtatur Virg. 2. Georg. Hinc dicta eſt pix Narycia.

Et iuuat vndantem buxo ſpectare Cytorum Naryciæque picis lucos.

Naryeion, Locrorũ oppidũ eſt apud Plin. Hoc & Naryx & Narycium appellatur Suidæ & Step.

Naſabath, Ptolemæo, ſed Naſaua eſt in Græcis codicibus, Mauritaniæ Cæſarienſis amnis eſt, qui Caſtaldo Soſſaga dicitur Nabar Plinij eſt, Villanouano auctore.

Naſamones, ſunt populi Libyæ, nauium Syrtibus inuolutarum ſpoliatores, & viuentes rapto. Herod. li. 4. Lucan. li. 8.

Quas Naſamon gens dira legit, qui proxima Ponto
Nudus rura tenet, quē mundi barbara damnis
Syrtis alit: nam littoreis populator arenis
Imminet, & nulla portus tangente carina.
Nouit opes: ſic cum toto commercia mundo
Naufragijs Naſamones habens &c.

Et Plin. lib. 5. Step. à Naſamone quodam dictos ſcribit. Inde Naſamonis, fœmininum. Apud hos moris erat: vt cùm quis primùm vxorem duxiſſet, ſponſa nocte prima cum ſingulis conuiuis coïret, ac mox perpetuò caſtitatem ſeruaret. Polyd. Virg. li. 1. c. 4 de rerum inuent.

Naſia, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. victor ſiue æternus, aut fortis.

Naſibis, vide Niſibis.

Naſica, Scipio dictus eſt, nobilis Romanus qui Gracchum ſeditioſum virum occidit Cic. 1. Tuſculanarum.

Naſium, Ptolem. lib. 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ vrbs.

Naſtus, vrbs Thraciæ: aliàs Νέστος. Steph.

Naſtes, frater Amphimachi vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Hom. lib. 2. Iliad.

Natalis, confeſſor egregius, qui propter Chriſtum innumera tormenta paſſus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum conſtitutus fuit epiſcopus: ſed in ſomnis frequenter admonitus à Domino, quia miſericors Deus & Dominus noſter Ieſus Chriſtus nolebat martyrem ſuum, qui ſibi in multis paſſionibus teſtis extiterat, de eccleſia perdere. Sed cùm negligentiùs ſuſciperet viſiones, turpis lucri deuictus, illecebra, ad vltimum à ſanctis Angelis per totam noctem verberatus, & pœnis grauibus excruciatus, manè conſurgens, cilicio ſe induit: & cinere conſperſus, ac multis lachrymis errorem ſuum deflens, ante pedes Zephyrini epiſcopi ſe ipſum proſternit, & veſtigijs omnium, non modò clericorum, ſed etiã laïcorum, multa cum lamentatione, prouolutus in lacrymas & lamentationes omnē prouocauit Eccleſiam, vt indulgentiam ſibi à Chriſto, continuis & iugib. pro ipſo precibus implorarent, oſtendendo ſimul in conſpectu omniũ liuores corporis ſui & cicatrices, quas pro nominis ipſius confeſſione ſuſceperat, vix aliquã ſo in communionem corporis eccleſię reuocatus eſt. Euſeb. li. 5. c vlt. hiſt. eccl.

Nathan, filius Dauid 2. Reg. 5. 1. Para. 3. Nomen itē prophetæ. 3. Reg. 7. Filius itē Ethæi, filij filiæ Seſan ex ſeruo. 1. Par. 2. Lat. dans, vel donatus.

Nathanael, frater Semeiæ & Choneniæ 2. Paral. 35. filius Suar, princeps tribus ſuæ Iſſachar. num. 1. Quartus filius Iſai. 1. Paral. 2. Lat. donum Dei.

Nathanael, frater Philippi Apoſtoli.

Nathania, ſiue Nathanias pater Iſmaelis, 4. Reg. 25. Lat. Donum Domini.

Nathanmélech, nomen Eunuchi, 4. Reg. 23. Lat. donum regis, ſiue conſilij.

Natho, Ægypti inſula, Herodoto in Delta, in qua vrbs eſt Atarbechis nomine. Hanc eandem inſulam idem Proſopitin vocat. Huius etiam meminit Diodorus Siculus li. 2. & Thucyd. li. 1. Proſopitn, Ægypti vrbem habet. Steph.

Nathon, i. dare vel dando, nomen ciuitatis in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Natio, dea à naſcentibus dicta, quòd Matronarum partus tueretur. Cicero. 3 de natura deorum. Scribitur & in quibuſdam exemplaribus, Naſcio.

Natiſo, Venetiæ fluuius, Ptol. li. 3 c. 1.

Naua, Tacito fluuius, qui apud Bingium Rheno miſcetur. Naha hodie Rhenano. Hic Auſonio quoque innotuit eo carmine.

Trãſieram celerem nebuloſo flumine Nauã.

Nauæthus, Italiæ fluuius, à nauium exuſtione, ſic nuncupatus quod ſcribit Apollodorus, quia Laomedontis filiæ, ac Priami ſorores, Achilla, Aſtioche, Mydeſicaſte, cum captiuis alijs illuc appulſæ naues incenderunt, ex quo & ipſæ Nauprestides nuncupatæ. Rhodig. li. 24. c. 5.

Naualia, Ptol. li. 2. ca. 11. vrbs Germaniæ, vulgò *Snell.* Appiano.

Nauarra, pars Hiſpaniæ Septentrionalis, verſus Arcton Vaſconibus adiacet: ad meridiem verò Tarracóniam habet regionem.

Naubolus, Laij regis Thebarum, auriga. Statius.

Naubolus Hiſpaſides tuus ô mitiſſime Lai,
Hoſtes adhuc currus, ſecuráque loca tenebat.

Naucrátes, dicitur Ægyptios docuiſſe animalium, arborúmque figuris ſcribere: hunc Mercurium Triſmegiſtum quem Thyeth dicunt, fuiſſe Ægyptij crediderunt, vel Mercurium, alium

lium Ioue & Cyllene natum, fugientem in Ægyptum Argo interfecto.

Naucratica Grammaticus, qui docuit Athenis ſub Commodo principe.

Naucratis, Stephano, oppidum Ægypti, à Mileſiis maris imperium tunc obtinentibus appellatione indita, cuius incolæ Naucratitæ & Naucratiotæ dicuntur. Strab. lib. 17.

Naulium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & vadorum Sabatiorum portus, à quo decem millibus diſtat Sabaria.

Naulochum, dicta eſt olim Smyrna Ioniæ vrbs. Steph. in Smyrna.

Naunes, Plinij videntur Simlero, quo Germani *Nanſer* vel *Nanſerberg* vocant in Tridentino Epiſcopatu.

Naupactus, Achaiæ vrbs Ptolemæo ad ſinum Corinthiacum. *Lepanto* Sophiano vocatur.

Naupactus (hodie Lepanthum dicitur, per Turcas Venetis ereptum) vrbs Achaiæ apud Locros Ptol. lib. 1. cap. 15. Steph. dictam ſcribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Inde Naupactius.

Nauplia, vrbs in Argo. Strabo lib. 8. dicta, quòd eò naues adnauigent. *Napoli de Romania* dici Sophianus tradit.

Naupliades patronymicum, id eſt, Nauplij filius.

Nauplius, filius Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argiuorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis, qui cùm filium, Vliſſis opera, iniquo iudicio circumuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis eius vlciſcendæ auibus, per totam Græciam vagari cœpit, vxorέſque principum, qui ad Troiam militabant, in iuuenum adulteria pellexit, futurum ſperans, vt grauiſſimis ea de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis capta iàm Troia in patriam redeuntibus, & tempeſtate laborantibus, ex Caphareo monte ignem oſtendit, bonámque claſſis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum, adnauigantem, in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſerandóque perdidit naufragio. Poſteà verò cùm intellexiſſet Vlyſſem & Diomedem, quibus eas inſidias potiſſimum ſtruxerat, incolumes euaſiſſe, doloris impatientia ſeipſum in mare præcipitem dedit.

Naupontius, amnis qui & Pamportus etiam à Strabone vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum.

Nauportus, Velleio & Tacito Naupontus Straboni, oppidum in Tauriſcis (hodie Carnis Plinio Nauportus fluuius eſt, idem oppidum alluens. Hodie & oppidum & flumen Germanicè *Laibach* dicitur; Italicè *Lubiana*, & Dalmaticè *Lubeana*. Latinis huius ætatis *Labacum* flumen cum oppido nomen habet.

Nauportus, Iſtriæ fluuius. Plin. lib. 3. c. 8.

Nauſicae, Alcinoi Phæacum regis filia, & Aretes, quæ cum fortè cum pediſſequis ſuis extra ciuitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Vlyſſem naufragum in littore ſedentem, nudum, arborum ramis circumtectum, cui ſupplici & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nauſimenes, vir Athenienſis, cuius vxor cùm liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita, vocem amiſit.

Nauſithous Rex Phæacum, filius Neptuni & Peribeæ Eurymedontis filiæ. Heſiod. tamen Vlyſſis & Calypsûs filium facit. Hic pater fuit Alcinoi, qui ei in regno ſucceſſit.

Nauſtathmus, Plinio portus Siciliæ eſt. Phœnicus Ptolemæo dicitur. Hodie *Vindicari* nomen habere ait Fazellus. Aretius ſcribit *Fontana bianca* nuncupari.

Nautij, Romæ dicti ſũt à Nauta, Æneæ comite.

Nauius Accius, inſignis augur fuit, qui ſub Tarquinio Priſco Romanorũ rege floruit Liu. li. 1. ab vrbe condita, hic nouacula cotem diſcidit.

Nautes, nomen eſt vatis Troiani apud Virgil. lib. 5. Æneid. qui dum incenſæ ab Iride in Sicilia comburebantur Æneæ naues, docuit hoc fieri Iunonis odio, vt Latio Troianos auerteret, monuítque Æneam ipſum vt non ſuccumberet calamitatibus, ſed inuicto perſeueraret animo.

Nautulphus, puer natura cæcus, qui precibus ſancti Henoch viſum recepit, author Gregor. Turon.

Naxiportus, vide Heraclea.

Naxia, vrbs Cariæ. Gentile, Naxicus, vel Naxiates. Steph.

Naxium, cotes in inſula Cypro genitæ. Plin. lib. 36. cap. 7.

Naxos, inſula in mari Ægæo, vna ex Cycladibus cæteras ſuperans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia pòſt appellata fuit: verùm cùm Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occupaſſent, à duce Naxon appellarunt. Hanc Dionyſiam à vinearum fertilitate dici ſcribit Plin. lib. 4. cap. 12. vel quia (vt alij volunt) ſolæ Naxiæ mulieres octauo mẽſe pariant, quoto & Liber pater natus creditur: ſiue quia fons in ea vino fluat. Diſtat à Dolo ſeptem millibus. Hinc Naxius, xia, xium. Vnde Naxius ardor apud Columellam, quo ſignificatur Bacchi coronæ ſydus: nam, vt ferunt poetæ, in inſula Naxo, relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donatáque corona, inter ſydera relata fuit. Alij Siciliam minorem, alij Calliſpolim appellarunt. Virgilius Æneid. 3.

Bacchatámque iugis Naxum, viridémque Donyſam.

Vide Dia. Eſt oppidi nomen apud Plin. lib. 3. c. 8.

Steph. inſula νάξος, inſula præclara inter Cycladas, à Naxo Carum duce dicta, vel à Naxo Endymionis filio, vel ἀπὸ τοῦ ναξεῖν, quod interpretantur ſacrificare. *Nicſia* item Sophiano appellatur, & teſte Diodoro *Syme* dicitur. Niger ſcribit hic marmoris genus exſcindi, quod vulgus Serpentinum, Plinius Ophites vocat, ſerpentum maculis ſimile, viride nempe, ſed maculis liuidioribus inſperſum.

Nazaræus, conſecratus dicitur, & à Nazareth, Nazarenus Chriſtus filius Mariæ, Seruator & Deus noſter. Nazaræi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in Lege. Auguſtin. Vnde Samſoni iuſſum eſt, vt ferrum non aſcenderet in caput eius. Ioſeph. lib. 4. antiqu. & Origen. ſuper Numer.

Nazareth, viculus Galilææ, iuxta montem Thabor, in quo fuit nutritus IESVS noſter, Matth. 2.

Nazerinorum tetrarchia in Cœleſyria. Plin. lib. 5. cap. 23.

N E

Nea inſula, Plin. lib. 2. cap. 87. de inſulis enatis inter Lemnum & Helleſpontum Nea.

Nea, Stephano inſula prope Lemnum, in qua Philoctetes, ſecundùm aliquos ab hydra morſus eſt: ſic dicta, quod Hercules ad eam adnatauerit, Gentile, Neæus. Eſt etiam Nea, vicus & caſtellum Myſiæ. Steph.

Neæra, nomen fœminæ ſeu Nymphæ formoſiſſimæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaetuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunte Vlyſſe iuxta Siciliam oſtendebat. Home. Odyſſ. 12. Eſt etiam mulieris cuiuſdam nomen proprium, apud Virg. Ecloga 3.

—ipſe Neæram,
Dum fouet.

Neæra, ancilla Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione ſpontaneam dominæ mortem imitata eſt, ac ſemiuiua reperta, dominæ iam mortuæ capite coronam delapſam reponens, Plut. in Antonino. vide ſuprà Naæra.

Neæthus, fluuius Crotonis ſic dictus, quòd Græcorum naues olim in eo exuſtæ ſint. Vide Nietos. Huius Barrius apud Lycophronem memoriam extare ſcribit: ſed apud hunc *Nauæthus* legitur. *Salentinum* ab Ouidio nominari idem Barrius addit. Siciliæ fluuius eſt apud Theocriti Scholiaſten. Idem eſt, mediæ enim ætatis ſcriptores hanc Italiæ partem Siciliæ vocabulo indigitarũt, quod hactenus receptum manet, cùm dicunt vtramq; Siciliam inſulam nempe, & eam continẽtis partem quæ ab altera parte freti Mamertini eſt.

Nealces, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Perſarum. Item Aſellũ bibentem in littore, & Crocodylum ei inſidiãtem.

Neandria, vrbs Troadis in Helleſponto, aliàs Neandrium in neutr. genere. Ciuis, Neandreus. Strabo.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temere affectatam deo vindice à canibus diſcerptus eſt. Politian. in Nutricia.

Improbus hanc ſtultè Chelym affectare Neanthus
Auſus, Apollinea pendentem ſuſtulit æde:
Quem tamen indoctè ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit victu nocturna canum vis.

Neapolis, ciuitas Cariæ aut Thraciæ Act. 16. Hanc vocari Sichẽ, teſtis eſt Hieron. in Heb. qu.

Neapolis, Campaniæ vrbs clariſſima, ſecundum maris littus in longitudinem extenſa, à Cumana iuuentute condita, primúmque Parthenope appellata, de nomine vnius Sirenum, eo in loco ſepultæ. Verùm cùm frequentiùs habitari cœpiſſet, veriti Cumani, ne patria ſua deſereretur, Parthenopen diruerunt. Non multò tamen pòſt, graſſante peſtilentia, cùm oraculum eſde re conſulerent, reſponsúmque accepiſſent, vt nouam vrbem inſtaurarent, ſplendidiùs eam reſtituerunt, & ex verbis oraculi accepto nomine, Neapolim, id eſt, nouam vrbem appellarunt. Gall. *Naples.* Neapoli hodie legunt vbique numiſmata. *Neuus campus Herculis* ab Oppiano in Venationibus Iſacius nuncupari ſcribit. Videtur ex Stephano quoque *Phalerum* vocatam.

Neapolis, Aſtiex oppidum, Pomp. lib. 2. Eſt item eius nominis Cariæ vrbs ad Iaſium ſinum, eodem authore.

Neapolis, quæ & Leptis magna, Ptol. lib. 4. c. 3. vrbs Syrtis paruæ. Vulgò *Tripoli* in Barbaria regia ciuitas. Pliſtius etiam hoc tractu Neapolim habet, quam Pinetus *Mahometa* vertit. *Napoli de Barbaria* eſt Chriſtianis, & *Nabel* Barbaris, vt Theuetus aſſerit.

Neapolis, colonia, Ptol. libr. 4. c. 3. vrbs Africæ. Vide Phantiſon, Samaria Iudææ etiam, inquit Stephan. poſtea dicta eſt Neapolis: item Tripolis Cariæ ciuitas.

Neapolis, Macedoniæ vrbs ad ſinum Strymonium eſt Ptolemæo. *Chriſtopoli* dicitur Nigro & Stephano.

Neapolitanum regnum hodie continetur inter Hadriaticum & Tyrrhenum mare, ab amne Truento, & Fundis, vſque ad fretum Meſſanæ, continétque nouem opulentiſſimas, amœniſſimaſq; Italiæ regiones. Eæ ſunt, Latij pars, Campania fœlix, Lucania, Calabria, Magna Græcis, Salentini, Aprutium, Apulia, Peucetia & Apulia Daunia, quarum omnium recentia nomina vide in Italia.

Nearchus, iuuenis eximiæ pulchritudinis, Hor. lib. 3. Carm.

Nebahaz, Idolum Heuæorum, 4. Reg. 17. Lex.

fruſtr

fructificans, vel germinans viſionem; aut loquens, vel prophetans.

Nebai, nomen viri. 2. Eſd. 10. idem ſignif. quod Nebahaz.

Neballat, ciuitas, 2. Eſd. 11. Lat. prophetia, ſiue loquela inuoluta, vel abſcondita, aut germinans, vel fructificans, ſiue prophetans inuolutè vel abſconditè.

Nebis, Ptol. li. 2. c. 6. Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terræ Moabitarum ſupra Iordanem contra Ierichontem ciuitatem, in forte tribus Ruben. Num 33. Deut. 14. Par 5. Nomen viri. 1. Eſd. 2. & 20. Vide Nabo. idem enim ſignificat.

Nebris, hinnuli pellis Baccho ſacra: qua ipſe amiciebatur. vnde νεβρώδης dictus & νεβρόπεπλος. Seneca Oedipo.

Inter matres impia Mænas
Comes Ogygio venit Iaccho
Nebride ſacra præcincta latus.

Nebrida, vide Nebriaſſa.

Nebrodes, mons in Sicilia cui Damatum copia nomen dedit. Neurodes habet Silius Italicus lib. 4. & etiam Strabo li. 6. Eum idem Silius pro altiſſimo huius inſulæ monte deſcribit, Fazellus, qui eum hodie *Madonia* vocari ait, ſcribit *Cratona* Ptolemæum diei. Sed *Crata*, non *Craton* apud Ptolemæum legitur. *Madunia* pro *Madonia*, vna mutata litera, habet recentiori vocabulo Aretius.

Nebrophonus, nomen canis venatici apud Ouid. lib. 3. Metam.

Nebrophonusq; valens, & Thrax cum Lælape Theron.

interpretari licet hinnulorum interfectorem ἀπὸ τοῦ νεβροῦ quod eſt hinnulus, & φονεύω occido.

Nebros, clariſſimus ex Aſclepiadis fuit in Co inſula, vel Pythiæ teſtimonio, vnde Nebridæ dicti, ex quibus & Hippocrates. Stephanus in Co.

Nebſan, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. loquela, ſiue prophetia, aut germinatio dormitationis vel mutationis, ſiue germinatio vel loquela gentis vel eboris.

Necate, promontorium in Piceno prope Piſaurum quod quidam *Focaria*. u vocant, inquit Niger.

Neceb, ciuitas tribus Nephthali, quæ & Adami dicitur. Ioſ. 19. Lat. foramen, aut maledictio ſiue vocatio aut nominatio, vel explicatio.

Necepſo, nomen medici, de quo Firmicus li. 8.

Necepſus, rex fuit Ægyptiorum, in aſtrorum cognitione peritiſſimus, de quo Auſo. ſcribit.

Quique magos docuit myſteria varia Necepſi.

Iulius Firmicus: Necepſus, inquit, imperator, iuſtiſſimus Ægypti Aſtrologus valde bonus, per ipſos decanos omnia vitia valetudinéſque collegit.

Nechao, nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Ioſias rex Iuda iuit in occurſum, 4. Reg 13. Lat. claudus, vel percuſſus.

Nechac, qui & neceptos, Aegypti rex Olympiade 40.

Nechia Pharao, Aegypti rex, is qui Abrahamo vxorem ſuam abſtulit, Ioſeph. de bello Iudaic. li. 6. c. 18.

Necho, rex Aegypti, à Nabuchodonoſore victus ad Euphratem.

Necoda, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. depictus, ſiue varius, aut punctuatus, vel paſtor, aut incuruatus, vel incenſus.

Necos, filius Pſammitichi, Aegypti rex, cui filius Pſamis in regno ſucceſſit. Herodotus libro 2.

Necretice, Colchidis regio Ptolemæo. Hanc Arrianus *Niſicen* vocat, vt ſcribit Pintianus. *Ecrectice* hoc loco Plinius legit.

Necropolis, vrbs Aegypti, diſtans ab Alexandria xxx. ſtadijs, vbi Cleopatra, anguibus admotis vberibus, ſe extinxit, ne in triumpho duceretur ab Auguſto.

Nectanebus, Aegypti rex, Platonis temporibus.

Necuia, vrbs Vmbrorum: Gentile, Necuites Steph.

Neda, fluuius in Meſſeniorum ora, qui populi ſunt Græciæ. Huius viſuntur fontes in Lycæo monte. Cæl. li. 18. c. 9.

Nede, vrbs Arcadiæ, à Nede Nympha. Steph.

Nedinum, Ptolemæo Illyrici oppidum eſt. Niger dicit *Iuſſed* ab incolis vocari.

Nedon, vrbs & locus Laconiæ: vnde Minerua Neduſia. Steph.

Negla, oppidulum Arabiæ: Gentile, neglius, vel neglites. Steph.

Nehel eſchol, i. torrens aut vallis botri, nomen torrentis, Num. 13. Vocatus eſt locus ille torrens Eſchol, qui torrens eſt in vicinia Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide Eschol.

Nehemias, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. conſolatio vel requies Domini, aut pœnitens Dominus, ſiue directio Domini.

Nehiel, ciuitas quæ terminus eſt Aſer. Ieſ. 19. Lat. commotio vel motus Dei.

Nehuſta, mater Ioachin filij Ioacim, 4. Reg. 24. Lat. ænea, vel ærea, augurans, vel ſerpens, aut ſerpentina.

Neis, vide Itylus.

Neium, vide Crocylio.

Neium, mons Ithacæ, à quo Naiades dictæ. vel vt alij volunt: quod verſentur ἐν τοῖς νάμασι id eſt, aquas. Dicitur etiam *Hypponcium* Suidæ.

ſed *Hyperneium* habet Stephanus.

Nelcynda, cuius Arrianus in Periplo Maris Rubri meminit, fortè hodie *Dulcinde* regio eſt, vt Ramuſius coniicit. Vide Soſippus.

Neleides, patronymicum à Neleio, & Neleius, poſſeſſiuum. Ouid. 12. Metam.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmonei filia, qui à Peleia fratre Theſſalia pulſus, in Laconiam venit, vbi Pylon vrbem condidit Homer. Odyſſ. 2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia ex qua duodecim filios ſuſcepit, quos poſtea omnes præter vnicum Neſtorem, tum ſorte ablegatum, Hercules euerſo Pylo interfecit. Ouid. 12. Metam.

Nemauſus, Galliæ Narbonenſis ciuitas, Arecomicorum metropolis, & omnium in eo tractu clariſſima olim: quatuor enim & viginti vicos eiuſdem nationis ſubditos habuit virorum fortitudine excellentiſſimos, Strab. lib. 4. Steph. νέμαυσος, vrbs eſt Italiæ, à Nemauſo Heraclide: Gentile, Nemauſius, vel Nemauſinus, Gallicè, *Nimes*. Amphiteatrum antiqui operis adhuc ibi ſupereſt, Illic etiam oſtenditur ſubterraneus meatus, qui per tranſuerſum Rhodanum ſub ipſo alueo ductus, in procul diſſitam peruenit ciuitatem. Eſt & Baſilica Plotinæ quam Hadrianus Imperator exædificauit, au thore Spartiano. Tribus milliaribus à Nemauſo, pons eſt Gardius (Gall. *Le Pont du Gar*) à fluuio Gardon nomen habens, mundi miraculum: triplici ſerie mira & impenſç innumeræ induſtria formatus, quarum prima hominibus atque iumentis tranſitum præbet, altera aquæ ductum ſuſtinet. I. Poldo.

Nembroth, filius Cham, filij Noæ poſt diluuium, cùm homines à Dei timore, quarum vim interminantis, auocare conaretur: ſpem ſuam in virtute propria ponendam ratus, turrim altiſſimam ædificandam ſuadebat, quam aquæ ſuperare non poſſent. His itaque opere iam incœpto ita inſanientibus, Deus diſcordiam immiſit linguarum: vt per multas abſonáſque voces intellectu inter ſe carerent. Hæc igitur tot linguarum, quibus etiam nunc homines vtuntur, diuerſitatis eſt origo. Ioſeph. lib. 1. antiquit. Nembrotus (inquit Beroſus li. 3.) aſſumpto filio Ioue Belo, cum colonis, furatus eſt rituales Iouis Sag?, & cum populo venit in campum Sennaar, vbi deſignauit vrbem, & fundauit maximam turrim, anno ſalutis ab aquis diluuij centeſimo primo: regnauitque annis quinquaginta ſex: ac deduxit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium, in ſignum atque monumentum, quòd primus in orbe terrarum eſt populus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet. Hæc Beroſus. Itemque Comeſt. in ca. 10. Gen. de ipſo ſic ait, Nembroth, gigas 10. cubitorum, qui cœpit primus potens eſſe in terra, & robuſtus venator coram Deo, id eſt, oppreſſor, & extinctor hominum, dominandi & regnandi cupiditate, & cogebat homines ignem adorare. Vnde prou. Fortis & malus vt Nembroth.

Nemea, meæ, ſeu Nemee, mees, ſylua Achaię, ſeu regio ſyluoſa, inter Cleonas & Phliuntem, in qua Hercules miræ magnitudinis leonē interfecit, qui à loco cognominatus Nemæus. Vnde ibi in honorem eius inſtituta ſunt ſolennia quędam certamina, quæ & ipſa à loco Nemeæ dicta ſunt. Quanquam non deſunt, qui ea potius in honorem Archemori inſtituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quē cùm Hypſipyle nutrix, Argiuis Langiàm fontem oſtenſura in gramine depoſuiſſet, ſerpens à proximis virgultis arrepens interfecit. Vide Agon Nemeucus.

Nemea, fluuius qui Sicyoniam & Corinthiacum agrum diuidit, Stabonē teſte. Hunc Niger putat *Langia* à Statio vocari.

Nemertis, Nympha marina, dicta, quaſi incorruptibilis.

Nemeſis, amaſia Tibulli.

Nemeſis, dea ſcelerum vltrix, & honorum remuneratrix, Iouis & Neceſſitatis filia, cuius ſedem theologi Ægypti ſupra Lunam conſtituere, vt inde, veluti è ſpecula, hæc inferiora deſpectaret Strrb. 13. Thebaid. Hæc & Adraſtea cognominatur ab Adraſto Argiuorum rege, qui primus ei templum erexit. Eadem & Rhamnuſia dicitur, quòd in Rhamnunte Atticæ oppido templum habuerit, Phidiaco ſimulachro nobilitatum.

Nemetes, Germaniæ populi, Galliæ tractum incolentes circa Rhenum fluuium: vbi hodie eſt Spira vrbs, inter Argentinam & Moguntiam ſita. Cæſar in Commen. bel Gal. & Plin. li. 4. c. 17.

Nemiñia, fons eſt in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem ſignificans. Plin. libro 2. cap. 123.

Nemerobriga, Ptol. li. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, vulgò *Val de Nibro*, Tarapha teſte.

Nemorenſe, vide ARTEMISIVM.

Nemetocerna, oppidum in Gallia Belgica, dictum fortè à Nemetibus, nunc Spirenſibus.

Nemptai, vrbs apud Arimphæos populos cuius ambitus triginta millia paſſuum continetur, eáque omnium populoſiſſima. Pius 2. Max. Pont. in part. 1. Aſiæ. c. 15.

Nemra, ciuitas. Num. 32. Lat. Leopardus, ſiue rebellio, aut amaritudo, ſiue commutatio.

Nemrim, locus terræ Moab. Iſa. 15. idem pl. n.

Nemrod filius Chus. Gen. 10. Lat. rebellis, vel dormitatio deſcenſionis, aut dormiens dominans.

neobule, Lycambis Thebani filia, quam cum pater Archilocho poëtæ deſpondiſſet, poſteáq; facti pœnitens tradere eam recuſaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus, vt doloris impatientia mortem ſibi laqueo credatur conſciuiſſe. Vide ARCHILOCHVS, & LYCAMBVS.

neocæſarea, vrbs Pontica. Gentile, Neocæſareus. Eadem Adrianopolis dicebatur. Eſt etiam Bithyniæ. Steph. alia item Syriæ aut Euphatenſis, li. Notit. Neocæſareæ item in Euphratis ripa.

neocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri. ſcripſit de ſecta ſua. Diog Laer.

neodunum Ptolem. lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunenſis ciuitas, vulgò *Leonaul*. Scribitur & Neodunum.

neomagus, Luxebiorum in Gallia vrbs. Ptol. *S. Saluator*. Villanouano.

neomagus, Regnorum ciuitas in Britannia. Ptol. hodie *Guldiford a*, Lhuido. Hoc *Neomagum* Ptolemæi eſſe putat. Talbotus idem cum Nouiomago Antonini: & hodie *Croydon* dici.

neomagus, Ptolem. Tricaſtinorum in Gallia Narbonenſi vrbs. *Neon*. I. Poldo.

neomagus. Antonini, in Germania ea vrbs eſt quæ nunc *Vdenheim* dicitur: ad Rhenum ſita, ex Heroldi libello de Stationibus Romanorum legionum, quo loco docet Neomagum à Ptolemæo in Nemetibus deſcriptam aliam eſſe ab hac V. Nouiodunum.

neomagus, oppidum in Gallia Belgica, vicinum Trocis & Lutetiæ, vulgò *Nogeans ſur Seine*.

neon, vrbs Phocidis. Hero. lib. 18. Gentile, Neonius & Neonæus. Steph.

neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impoſitum, quòd admodum adoleſcentulus primum tyrocinium in bello Troiano poſuit: νεόπτόλεμος enim Græcis tyronem ſonat, ſeu militem nouitium.

neoris, Iberiæ oppidum inſigne iuxta Harmaſtim fluuium. Plin. lib 6. cap. 10.

neotichitæ ſunt populi Æolidis: quorum vrbs νέον τεῖχος, hoc eſt noua mœnia, commemorantur à Stepha. item Phocidis, Thraciæ, Cariæ & Sarmatiæ Europææ.

neoterius, Conſul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1183.

nepet, Liuio & Plinio Nepeta, Ptolemæo Tuſciæ vrbs mediterranea. *Nepe* hodie Leand. Alb. *Neſpetos*, Stephani fortè ex Halicarnaſſeo.

nepeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepeſini.

nephat dor, ciuitas in tribu Manaſſe, eadem quæ Dor dicitur. 3. Reg. 4. ex Hebræo vertendum erat. In omni termino Dor.

nephalia, erant quædam Græcorum ſacrificia, quæ ſine vino celebrabantur, vt teſtes ſunt Iulius Pollux & Suid.

nepheg filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Paralipomenon 3. Lat. imbecillis, aut remiſſus, vel luxatus.

nephele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helles à quo Ouid. 11. Metam. Hellem Nepheleida cognominat.

nephelis, Ciliciæ vrbs. Ptol.

nephelococcygia, confictum vrbis nomen apud Ariſtoph. Nomicum. Steph.

nepheonitæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

nepher Cheres, Ægypti rex, ſub annum ante Romam conditam 180.

nepherites, rex Ægypti. Olymp. 93.

nephthali, nomen loci, 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris ſuæ. Gen. 30. Lat. comparatio, aut retorſio, vel tortuoſitas, quem locum hodie Arabis *Sizia* vocari auctor eſt Poſtellus.

nephthalitæ populi in oriente. Ioſeph. Steph. Sic ſcribendum apud Agathiam pro Neptalitæ à Procopio Euthalitæ vocātur, Sic Leuuenclauius monuit. Hunnica natio eſt, ſed Perſis vicina, quorum ciuitas Gorga vide de Perſico bello librum primum Procopij, vbi eos eleganter deſcribit.

nephthoa, nomen fontis, Ioſ. 15. & 18. Lat. apertio ſiue ſculptura.

nephtuim, filius Meſraim, Gen. 10. Lat. aperturæ ſiue ſculpturæ.

nephuſim, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. diminuti aut dilacerati.

nepiſta, Carmaniæ vrbs. Ptol.

nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, ſcripſit vitas illuſtrium virorum.

nepotianus quidam, Romæ imperator ſalutatus 28. poſtridie interfectus eſt, ſub annum vrbis 1104.

neptunalia, Neptuni ſacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

neptuni aræ, in Africa propria vrbs maritima. Ptol.

neptuni fanum, Straboni & Melæ circa Cenchreas, & Ptol. iuxta Patras. Item in Calauria inſula. Plutarch. in Demoſth. circa Mantineam & in Caria Polyb. Plin.

neptunium, promontorium in Campania, & in Arabia fœlici. Diodor. in Euſtath.

neptunius, mons & fons in Sicilia & Tarracina Solin. *Spreuerio* nunc Fazello.

neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuiſione maris regnum obtigit: vnde & tridentem geſtat, peculiare eius regni ſceptrum. Vxorem habuit Amphitritem. multarum Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Heſiodus in Theogonia. Hinc deducitur, Neptunine, patronymicum fœm. Catul. in Argon.

Tène Thetis genuit pulcherrima Neptunine.

Hinc Neptunius, nia, nium, poſſeſſiuum: Neptunus equos primus omnium domuiſſe, arémque equitandi tradidiſſe fertur Dio. Sicul. lib. 6.

Alij volunt ipſum hominibus equum antea ignotum primùm edidiſſe, quod aſſerit Lucanus, dicens.

Primus ab æquorea percuſſis cuſpide ſaxis,
Teſſalicus ſonipes bellis feralibus omen
Exiliit. Et Virg. lib 1. Georg. ſic ait,
—tuq; o, cui prima frementem
Fudit equum magno Tellus percuſſa tridenti
Neptune.&c.

Quid Neptuni nomine intellexerint veteres prolixè doeet N. Comes, mythologiæ lib 1. cap. octauo.

nequinum, oppidum, quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libinoſam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienſes. Vide Nagnia & Narnia.

Ner pater Abner, 1 Reg 19. Pater Cis patris Saul. 1. Par. 8. Filius Iahiel, 1. Par. 9 Lat. Lucerna, ſiue nouale.

nerabus, vrbs Syriæ, Gentile, Nerabius. Steph.

neratius, iuriſconſultus clariſſimus, cuius ſcriptorum fragmenta extant in Pandect.

neregel, vnus ex principibus regis Babylonis. Ier. 39. Lat. explorans, vel pedeſter, ſiue lucerna diſcooperta, vel coaceruata, aut nouale diſcoopertum vel reuolutum.

nereides, maris Nymphæ, Nerei & Doridis filiæ humanam effigiem habentes: quarum nomina ſunt Neſea, Cymothoe, & infinita alia, quæ vide & apud Heſiod. in Theogonia & apud Hyginum Statium ab initio. Nominatiuus ſingularis eſt Nereis.

nereſſus, eſt oppidum in Cea inſula, euius meminit Æſchines epiſt. 1 ad Polye.

nereus, deus maris (Heſiodus in Theogonia) Oceani & Tethyos filius, qui ex Doride vxore, eadémque ſorore, maximam Nympharum turbam ſuſcepit, quæ à nomine patris Nereides appellantur. Hunc Orpheus in Argonaut. deorum antiquiſſimum appellat: vnde & Grandæuus à Virgilio dicitur 4. Georg. Figuratè accipitur pro mari. Perſius Sat. 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea Delphin.

Vide N. Comitem Mythologum doctiſſ. li 8. c. 6.

nereus, nomen viri. Rom. 16.

nergel, idolum Cuthæorum. 4. Reg. 17. idem ſignif. quod Neregel.

neri, pater Baruch, filius Maaſiæ, Iere. 22. Lat. lucerna vel nouale.

nerias, idem Ierem. 36. 4. & 51. 59.

nericus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat *ἀκτὴν ἠπείροιο*, quæ Acarnaniæ eſt, Leperco Nerikus vocatur, vt mons: Ciuis, Neritius, & poſſeſſiuum à monte Neritius. Steph.

nerigon, circa Britanniam inſula videtur apud Plin. lib 4 c 16. *Noruuegen* Becano. Hinc facilis nauigatio in Thulen.

nerio, rionis, vel Nerione, rionei: & apud antiquiſſimos, Neria, riæ, Martis vxor: Plautus in Trucul. Gell. lib. 13. cap 21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus & fortitudo, vnde & pro vi, poteſtate, & maieſtate Martis accipitur.

neripi, Aſiæ Sarmaticæ gens. Plin.

neris, nomen vrbis Peloponneſi in agro Meſſeniaco. Steph.

neritum, Ptolem. Salentinorum vrbs, Niger *Neras* vocat.

neritus, riti, mons in Ithaca inſula. Strab. li. 10. & Pli li. 4. c. 12 à quo Vlyſſes Neritius paſſim cognominatur à poeris. Eſt item Neritus, ſiue, vt apud Plin. legitur, Neritis, peninſula Acarnaniæ adhærens, alio nomine Leucadia appellata, opere accolarum olim à continenti abſciſſa, denuóque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. *Actericum* quoque dicitur: vide Suidam.

neritus item ſiue Neritum, neut gene. peninſulæ huius oppidum eſt, quod recentiores Leucadem appellarunt. Plin. lib 4 c 1.

nerium, Ptol. lib. 2. c. 6. promontorium Tarraconenſis Hiſpaniæ, Artabrorum promontorium, alio nomine, Nunc vocatur *Finis terræ* in Compoſtella

nero, Gellio li. 12. c. 21. verbum Sabinum eſt, quo ſignificatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præſtanti fortitudine Nero appellatus eſt. Sabini autem id nomē à Græcis accepiſſe videntur, qui vincula & firmamentū membrorum *νεῦρα* dicunt, noſtri neruos. Hoc nomine fuit imperator Romanorum omnium quos terra ſuſtulit, crudeliſſimus. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatū eſt, vt Nerones nunc crudeles dicamus. Fuit & Sextus Nero, cuius Apophthegmata Eraſmus ſcripſit inter cætera. Neronis imperatoris temporibus, arcus retroſlexere viſi ſunt Pli. li. 2. c. 103. Iſte in tantum ſceleris eſt progreſſus, vt ne à propriis quidem ac domeſticis temperarit, ſed & in matrem, in fratres, in vxorem, atque in omnes ſanguinis proximos parricida extiterit: & ipſe primus ex imperatoribus Romanis in Deum impietatis arma conuertit, &c. Euſeb lib. 2. c. 24. hiſt. Eccl.

nero caluus maledictis populi appellatus eſt Domitianus. quòd ſæuit a Neronem vel exæquaret, vel ſuperaret, ac Nero alter eſſet. Et quia caluus erat: vt à ſuperiore diſtingueretur. Nero Caluus eſt vocitatus. Iuuenalis.

—& caluo ſeruiret Roma Neroni.

neronianæ Thermæ, à Nerone imp. ædificatæ hunc Alexandrinæ appellantur, inquit Eutrop. lib. 7 Romæ ſunt.

nertobriga, Bæticæ vrbs Turdetanorum. Appiano.

Piano, & Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Ptolemæus hodie *Almunha*. locus vicinus vrbi, in qua Arias Montanus natus eſt, qui *Valera* vocatur, additque ibidem hodie etiamnum antiquam inſcriptionem extare, in qua *Nertodrica* per d nominatur.

Nertobriga, Ptolemæo alia Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. *Nergobriges* habet Appianus. Hanc *Nitobricam* apud Antoninum appellari creditur. Varrerius tamen ibidem *Nertobriga* legit.

Nerua XIII. Roma. imperator. Flauio Domitiano cui ſucceſſit, diſſimillimus, animóque verè paterno erga populum affectus. Hic quum liberos ſibi nullos genuiſſet, Ælium Traianum ſibi adoptauit, qui illi etiam in imperio ſucceſſit.

Nerua, Ptol. Cantabrum, in Hiſpania fluuius, hodie *Nanſa Neſua* Pomponio dicitur & Ptolemæo, teſte Pintiano.

Neruij populi inter Belgas, in finibus Ambianorum: quia ſemper reliquos Belgas increpitabant, quòd ſe populo Romano dediſſent, ſe autem neque legatos ad Cæſarem miſſuros, neque vllam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem difficillimo & periculoſiſſimo bello à Cæſare victi. Lucan. lib. 1.

—Nimi ámque rebellis

Neruius & caſi pollutus ſanguine Cotta.

nunc Tornacenſes dicuntur, *Ceux d'alentour de Tournay*. Beccanus *Oudenarde* interpretatur. Marlianus eam vrbem eſſe putat quam Flandri *Doornick* appellant.

Nerulani, populi in Latio iuxta Romam. Plin. libro 3.

Nerulum, oppidum in Lucanis, vi captum repentino aduentu Æmilij, Liuius lib. 9. Inde Nerulonenſes Sueton. in Auguſto.

Neſactium, I triæ oppidum Plinio. *Neſactum* apud Ptolemæum, & *Neſattium* apud Liuium legitur. *Caſtello nouo* ad Arſium flumen hodie eſſe ſcribit D. Niger.

Neſa, regio montana iuxta Aernam.

Neſæus, campus eſt à quo apud Medos equi Neſei. Steph. Vide Niſæum.

Neſea, Nympha, à natando ſic dicta, νέω enim, nato ſignificat. Heſiod. in Theod.

Neſi, populi in Sythia. Europæ. optimis quondam equis abundantes. Plin. libr. ſexto capit. 20.

Neſib, ciuitas in tribu Iuda Ioſ. 15. Lat. ſtans, ſiue ſtatio, vel erectio ſe: alicuius tumuli, aut Syriacè plantatio.

Neſibis, vide Niſibis.

Neſis, Plinio Campaniæ inſula aſparago optimo nobilis. Statius etiam meminit lib. 3. Siluarum. Nunc *Neſita* dici ſcribit Georgius Fabricius, in itinerario Romano inter Panſilypum & Puteolos eam deſcribit Hermolaus.

Neſpetus, vrbs Italiæ. Gentile, Neſpeſinus Steph.

Neſroch Hebr. Niroch, i. fuga vel tentatio tenera aut delicata, vel vexillium delicatum: aut Syriacè, tabula tua, idolum quod adorabat Sennacherib. 4. Reg 19. Iſai. 37.

Neſſon, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Neſſonites Stephan.

Neſtos, vrbs & fluuius Illyriæ. Hinc Neſtius. Steph. Vide, Naſtus, & Neſſus.

Neſſus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, qui cum Herculi ad Euenum fluuium operã ſuam obtuliſſet, ad Deianiram in ripam vlteriorem trajiciendam, iámque traiectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis eſt confoſſus: cuius quidẽ corpus ſuo ipſius fœtore totam fœdauit & infeſtauit regionem, quæ ob id Ozolis, quaſi putida nomen habuit, incolæ vero Ozolæ dicti. Hic cùm iam mortem imminentem videret, Deianiræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam: vim amatoriam illi ineſſe ſimulans virúmque alterius fœminæ amore captum ad ipſius amorem poſſe reuocari. Cuius verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi Œta monte ſacrificanti, per Licham puerum veſtem eam miſit, quam cum ille in luiſſet, veneno ſtatim per viſcera ſerpente, doloris impatientia in ardentem ſeſe rogum coniecit. Hinc Neſſeus, Neſſea, Neſſeum.

Neſſus, Thraciæ fluuius. Ptolem. *Teſte* hodie Sophiano. Bellonius ſcribit eum à Turcis *Charaſou*, à Græcis verò *Meſtro* dici.

Neſtocles ſtatuarius fuit, Phidiæ æmulus, cuius tempore floruit. Olympiade nimirum 83. vt ſcribit Plinius lib. 34. c. 8.

Neſtor, filius Nelei & Chloridis, Homer. lib. Odyſſ. 2. qui adhuc adoleſcens bellum geſſit, etiã cum viuo patre, aduerſum Epeos Peloponeſi populos qui poſtea Elij dicti ſunt: & deinde cùm Pirithoi nuptiis intereſſet, aduerſus Centauros qui Hippodamiam iam rapere conabantur, ſtrenuè pugnauit. Poſtremo belli Troiani tempore, iam ſenior effectus, vt idem Homer. li. 2. Iliad. ſcribit, quinquaginta nauibus cum reliquis Græcis principibus ad Troiam venit, cùm iam tertiam hominis ætatem viueret, vt ipſe refert apud Ouid. li. 11. Metamorph. vbi ex conſilij dexteritate tantum Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui ſe Ilium fuiſſe expugnaturum, ſi decem ſibi contigiſſẽt Neſtores. Nam præter ſummam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta præterea eloquentia excelluit, vt eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorẽ habuit Eurydicem, Clymeni filiã, ex qua ſeptem filios & vnicam filiam, ſuſcepit.

Neſtor, poeta è Lycia regione pater Lyſandri poetæ, tempore Seueri principis ſcripſit Iliada, Triphiodorus verò Odyſſeam

ad imitationem Homeri.

Neſtor Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum Auguſti ſororis filium erudiit.

Neſtor Epiſcopus Pergæ in Pamphilia & martyr ſub Decio.

Neſtor confeſſor, qui ſe Theſſaloniæ ad Monomachiam cum Gigante obtulit, tempore Maximiani Imperatoris.

Neſtorius Germanicienſis ad gubernationem Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ Antiochia acceſſitus eſt: homo natura eloquens, ſed ἀπαίδευτος & arrogans, defendit Anaſtaſium presbyterum, qui docuerat B. virginem Mariam non eſſe appellandam θεοτόκον, i. Dei genitricem. Item, Iudæos non crucifixiſſe Deum. Contra hunc conuocata eſt Synodus à Theodoſio iuniore in vrbem Epheſum anno Chriſti 435. In ea Synodo præſedit Cyrillus Alexandrinus, damnatúſque fuit Neſtorius, qui aliquot annis poſt in exilio tabe conſumptus eſt Trip. l. 12. c. 4. 5.

Neſtus, fluuius, Thraciæ à Strymone ſecus Abderam vrbem fluens, Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Diomedis, qui hoſpites apud Neſtum equis ſuis deuorandos dabat, meminit Heſiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis. Alij vrbem Thraciæ eſſe credunt, eámque *Naſtus* Stephano & Suidæ dici *Neſſus* Ptolemæo forte in Myſia. Hodie *Nyſſa* Seruiæ metropolim eſſe ſcribit Lazius.

Neſus, vrbs Iberica, Stephan.

Neſus, Thraciæ fluuius. Vide NESTVS.

Netium, Peucetiæ oppidum in Italia Strabo.

Netophati, nomen loci 1. Par. 2. Lat. Gutta ſiue diſtillatio aut gummi.

Netupha, nomen loci 1 Eſd. 2. idem.

Netuphati, nomen loci 2 Eſd. 12. idem.

Neua, Cœlæ Syriæ vrbs, inter Capitoliam & Damaſcum. Anton.

Neuceria, vrbs Vmbriæ. Vide NVCERIA.

Neuius, poëta comicus. Hic epigramma ſibi poſuit plenum ſuperbia Campaniæ:

Immortales, mortales ſi foret fas flere,
Flerent diuæ Camœnæ Neuium poëtam.
Itaque poſtquàm Orci traditus eſt theſauro,
Obliti ſunt Romæ Latina lingua loquier.

Gell. lib. 1. cap. 24. Varro autem in libro de poetis, dicit, eum ſtipendia feciſſe primo bello Punico, idque bellum carmine ſcripſiſſe. Vide Nauius.

Neuita, Conſul cum Mamertino, anno ab vrbe 115.

Neumenius, filius Antiochi. 1 Machabæorum 12.

Neuola, flumen in Sentinati agro.

Neuri, populi in Scythia Europæa. Vadianus in Melam. Herm in Caſtig. & Plin. libro 4. c. 12. Stephano. populi ſunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ: Regio, Neuris.

Neuiis, inſula quæ aliàs Alode, apud Stephanum, item eadem Proconneſo.

Neuſtria, vel Weſtria Galliæ Celticæ regio, ſic dicta, quòd totius Galliæ pars proximè ad occiduum ſolem vergat: nam Germano & antiquo Gallorum idiomate *VVeſtrich*, idem eſt, quod occidens: poſtea Normania cognominata à Normanis, quibus fœdere cum Francorum rege percuſſo, hæc prouincia ceſſit. Munſt. lib. 2. Col. Neuſtria eſt quicquid à Pariſiis & Aurelianis interiacet inter Ligerim & Sequanam inferius ad Oceanum.

Nous, Ægypti Nomus, Ptolem.

N I

Nia, fluuius in Lybia interiori. Ptolem.

Niaccura, Antonin. vrbs in Comagena, Syriæ regione.

Niæthos, fluuius, Theocrito, quem enarratores ipſius dicunt eſſe in Sicilia. Vide NEÆTHVS.

Nibis, vrbs Ægypti: Gentile, Nibites. Stephanus.

Nicæa, Plinio & Ptolemæo Liguriæ oppidum maritimum eſt, *Nicia* in Antonini itinerario legitur. *Nizza* hodie.

Nicæa, vrbs Bithyniæ, Bottieorum colonia, quæ prius *Ancore* dicebatur: deinde *Antigonia*, poſtea à Lyſimachi vxore *Nicæa*. Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum Epicnemidiorum, Illyriæ, Imidiæ Cyrni ſeu Corſicæ inſulæ, Leuctrorum Bœotiæ, ſeptima Galliæ, Maſſilienſium colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Stephan. qui etiam claros aliquos viros Nicæenſes ennumerat. Vide NICIA.

Nicæarchus pictor ſua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinem pinxit & Herculem triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin lib. 35. cap. 11.

Nicama, Indiæ intra Gangem metropolis. Ptol.

Nicander, Colophonius grammaticus, poëta & medicus, tempore Attali iunenis illius, qui Gallogræcos vicit, ſcripſit de Theriaca contra venenum De agricultura Curationum collationes, Prognoſtica Hipp verſibus edidit, aliáque complura. Suid. Cic. de Orat.

Nicanor, natione Cyprius, vnus ex ſeptem Diaconis ab Apoſtolis in diuinum miniſterium ſelectus. Act. Apoſt. cap. 6. apud Cyprium martyrio coronatus.

Nicanor, Medicus apud Græcos, qui de medicina multa ſcripſit.

Nicanor Alexandrinus, Grammaticus ſub Hadriano principe. Suid.

Nicanor, dux exercitus, Demetrij regis Syriæ à Iuda

à Iuda Machabæo prælio victus & interfectus 1. Macch. 7.

Nicanor, Clodomiri filius, Sicambrorum rex circa Olymp 158.

Nicarchus, Philoſ. fuit Corinthius ſub Periandro. Plut. in Symp. ſeptem ſapientum.

Nicaſipolis. Vide THSSSALONICA.

Nicarſia, parua inſula iuxta Naxum, inde Nicaſius quod & proprium nomen viri eſt. Steph.

Nicates, à Liuio appellatur mons ille Italiæ qui hodie *Maiella* & *Matheſio* dicitur, vt M. Niger autumat.

Nicatorium, Aſſyriæ mons circa Arbelam. Strab.

Nicator, cognominatus eſt Seleucus, qui, vt Appianus inquit, Syriacis in bellis ſemper inuictus extitit, Fuit autem is Syriæ rex.

Nicatoris, vrbs Syriæ iuxta Europam à Seleuco Nicatoris filio condita. Inde Nicatorites. Steph.

Nicea, Macedoniæ vrbs inter Heracleam & Lichnidum. Antonin.

Nicedotus Mantyneus Pyctes, qui ab adoleſcentia totum ſe palæſtræ dedidit, factus ſenior cœpit philoſophari, legibúſque ac inſtitutis incumbere.

Nicephorium, vrbs circa Edeſſam, quæ aliàs Conſtantina Gentile Nicephorius. Steph. Vide ZEDOTIVM. *Naſinencaſi* hodie nominari ſcribit Caſtaldus. *Nephrun* Pinetus vocat.

Nicephorus, Conſtantinopolitanus imperator ſub annum ſalutis 803.

Nicephorus alius, cognomine Phocas, imperator, anno ſalutis 961.

Nicephorus III. cognomine Botoniates. etiam imperator, anno ſalutis 1083.

Nicetes, Smyrnæus ſophiſta, Arriano principi gratioſus, ab eóque Muſeo Ægyptio adſcriptus. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſſimus videbatur. Adeò ingenium ad vtranque dicendi rationem accommodauit, vt iudiciale ſophiſtica quadam facultate exornauerit: ſophiſticum verò & vmbratile forenſibus aculeis roborauit, genus dicendi antiquum & politum retinuit: laſciuus nihilominus, & dithyrambicus viſus. Philoſtr.

Nicepſos, rex Ægypti, circa Olymp. 27.

Nicer, Germaniæ fluuius, Ammian. hodie *Neckar* Rhenano. In Ducatu Wirtembergenſi eſt.

Nicia, Plinio, Italiæ fluuius. *Lenza* nunc, in Lombardia, Nigro & Leandro, aliis *Nura*.

Nicia & Nicæa, nomen duarum vrbium, quarum vna eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicæam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigonam nóminauit: poſtea Lyſimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Nicæam appellauit. Vrbis ambitu ſtadiorum XVI. fuit figura quadrata, in compoſita: habuit quatuor portas ad rectos angulos: ex lapide, qui circa medium gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic iubente Conſtantino famoſa illa Synodus celebrata eſt trecentorum decem & octo epiſcoporum, & perfidum Arij dogma reciſum. Vide NICÆA.

Niciæ, vicus in Ægypto eſt. Gentile, Niciotes. Steph.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniens, ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auerſatus facinus, Pyrro reſcripſit, vt à Nicia ſibi caueret. Plutarch.

Nicias, grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epiſtola quadam ad Atticum meminit: item in epiſtola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias Athenienſis, gente clarus, Ariſtoteles ſcribit tres viros Athenis eodem tempore æquè potentes fuiſſe, Niciam Nicerati. Thucydidem Mileſium, & Theramenē Agnonis. Thucydides his natu aliquantulùm maior multa cum Pericle clara pro Republica geſſit. Poſt mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur imperator vnà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum ducem auxilio accerſiuerant, infœliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt, in carceremq; coniecti, ſibi manus attulere. Ex Plutarcho. Nicias Marco Craſſo ex noſtris comparatur à Plutarcho in Parallelis: quod & diuitiis abundauerit, & eundem ferè exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit.

Nicias, Athenienſis pictor, qui Plin. lib. 35. cap. 2. diligentiſſimè mulieres pinxit, lumen & vmbras cuſtodiuit, atque vt eminerent è tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiam in artem tanta contentione, animi incubuiſſe dicitur, vt cibum ſumere ſæpè oblitus ſit. Ælian. de varia hiſt.

Nicij, Ægypti inferioris metropolis. Ptolem. ad Nilum ſita. *Fuoa* hodie dici ex Ioanne Leone veriſimile eſt. *Nicia* vicum Strabonis eſſe vult Villanouanus. Hic tamen ad mediterraneum mare à Strabone ponitur. illa verò à Ptolem. in mediterraneis.

Nico, vnus ex XIII. principibus Tarentinorum, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem comprehenſus cum Philomene, ad Annibalem deductus eſt. Liu. Decad. 3.

Nicochares, poeta comicus Græcus, Athenienſis, Philonidis filius, coæuus Ariſtophanis, qui multas fabulas ſcripſit.

Nicocreon, ontis, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum philoſophum malleis ferreis cædi iuſſit. Vide ANAXARCHVS.

Nicocris, vel Nitocris, Aſſyriorum regina, quæ multis annis poſt Semiramidem floruit. Hæc Euphratem fluuium, qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, fecit tortuoſum, ſupráque pontem extruxit trium ſtadiorum difficillimum factu propter paludes, quæ vrbem ambiunt, fecit ingentes cauernas ad excipiendum fluminis impetum, egeſsítque quicquid erat limi ad facienda fundamenta. Author Herodot. & Curtius.

Nicodemus, nomen viri Phariſæi, Iudæorum principis. Iohan.

Nicolaitæ. Vide NICOLAVS.

Nicolaus, vnus ex ſeptem diaconis, qui electi ſunt à CHRISTI diſcipulis, vt egenis miniſtrarent. Is author fuit Nicolaitarum hæreſeos cuius ſumma dogmatis fuit, vxorum communio. Euſeb. lib. 3. cap. 29. hiſt. eccl.

Nicolaus, philoſophus Peripateticus, patria Damaſcenus, moribus ſuauiſſimis & iucundiſſimis, procero quidem, ſed non indecoro corpore, bene doctus: nam hiſtoriam librorum centum triginta quatuor conſcripſit. Eo maximè delectabantur Octauius Cæſar, Plin. lib. 13. cap. 4.

Nicolaus I. pontifex Romanorum, anno ſal. 859.

Nicolaus II. pontifex Roman. anno ſalutis. 1059.

Nicolaus III. pontifex Roman. anno ſalutis 1277.

Nicolaus IIII. pontifex Rom. anno ſalutis 1288.

Nicolaus V. pontifex Rom. Franciſcanus, an. ſal. 1448.

Nicolaus Tollentinus. omnium ſui temporis abſtinentiſſimus: qui pane & aqua ſemel tantùm die veſcebatur, procul ab omni otio & verborum vanitate.

Nicomachus pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos ſex tradit Suidas. Primum ex Alexandria Troadis, poetam tragicum, qui ſcripſit tragœdias vndecim. Secundum Athenienſem item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicum, Machaonis filium Æſculapij nepotem, qui ſcripſit de medicina libros ſex, & philoſophia vnum. Reliquos duos, patrem & filium Ariſtotelis ponit: ambos medicos, quorum filius ſcripſit commentarios in Phyſicam patris. Sextum addit Plin. pictorem, Ariſtidemi filium & diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio ſupra ædiculam Iuuentutis, Sybillámque, quæ erat in templo Pacis. Lib. 5 cap. 2.

Nicomedes nomen proprium regis Bithyniæ, Rom. amici, qui olim rafo capite ſumpſit pileum, & ſe Romanorum libertum vocauit.

Nicomedia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clariſſimo, Zelæ filio, qui eam condidit appellata. Ptol. libro quinto capite I. Turcis hodie dicitur *Nichor*. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedeus, & poſſeſſiuum, Nicomedius. Stephan. In huius ciuitatis villa Magnus Conſtantinus obiit, qui cùm vellet in Iordane fluuio baptizari, atque idcircò Hieroſolymam peteret, morte præuentus, ab Euſebio Nicomedienſi Epiſcopo, Arianæ perfidiæ ſectatore baptiratus eſt: quæ res Chriſtiani principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt veriſimile eum principem, qui per omnem vitam ſuam Ariani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe, quam ſummo ſtudio de ſuo imperio priùs eliminauerat. *Aſtacus* olim dicta fuit, Pauſania, Ammiano, Cedreno, & Treb. Pollione auctoribus. *Centum* antea nuncupatam Mar. Niger. refert ex Capitolino. *Comidia* à Nautis Germanicis dicitur.

Nicomedium, emporium Bithyniæ. Gentile, Nicomedeus. Steph.

Nicon, pater Galeni fuit, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritiſſimus.

Niconium, Meſiæ inferioris oppidum *Nomanoſter* Nigro.

Nicomia, vrbs in Ponto, iuxta Iſtri oſtia, Strabo. lib. 7. Gentile Niconiates. Steph.

Nicopolitanus ſinus, vocatur à Plinio lib. 5. cap. 32. pars Propondtis, in quo portus Amrcii. Hunc ſinum ſcribit Bellonius *Golfo de Montano* dici.

Nicophanes, nomen pictoris, quaſi vir illuſtris: & fuit ſanè is pictor elegans & concinnus, ita vt veruſta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuoſi animi, & qui pauci compararentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plin. lib. 36. cap 10.

Nicopolis, vulgò *Gallipoli*, ciuitas Epiri, à victoria Augusti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperauit. Alia eſt in Ægypto, Item Alexander illum vrbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appellauit, quòd ibi Darium viciſſet Steph. Eſt & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ. Ciuis, Nicopolites. Steph.

Nicopolis, Thraciæ ciuitas, quæ Hiſtro flumini imminet. Tit. 5 hodie *Nicopoli*.

Nicoſtratus, Macedo, orator inter decem ſecundus tempore Marci Antonij & Dionis Chryſoſtomi, Ariſtidis oratoris æqualis ſcripſit nonnulla, vt author eſt Suidas. Fuit item alter Nicoſtratus poëta comicus, Athenæus in Dipnoſoph. Nicoſtratus citharœdus & Laodocus, quum inter ſe certarent, dixit Nicoſtratus Laodocum eſſe in magna arte paruum, ſe autem in

parua magnam, ſatiúſque, non dorum diuitiis, ſed artem ſtudio & diligentia augere. Aelianus de varia hiſtoria.

Nicoſtrata, mater Euandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula ſignificare volebat, Carmenta ſeu Carmentis Latinè dicta fuit: vel vt alij nonnulli voluerunt à Carpento quo vtebatur.

nicotera Antonino oppidum eſt, quod Leander nunc *Nicodro* vocari ait. In Brutiis ſiue Calabria eſt.

nidum, Angliæ vrbs apud Ant. *Neath* Camdeno.

nigdeni, populi in Africa Propria. Ptol.

niger Peſcennius, Proconſul Syriæ. Didio Iuliano interfecto cum Septimo Seuero de imperio certauit, & victus eſt. Herodianus.

niger, cognomen prophetæ cuiuſdam. Act. 13.

P. Nigidius Figulus, vir Prætorius, non humanarum modò literarum, ſed & Philoſophiæ & Aſtrologiæ & rei medicæ conſultiſſimus extitit, Ciceroni ſumma gratia iunctus, & honorificentiſſimè ſemper ab illo habitus, quem & in libello de vniuerſitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exultantem ſub Cæſare diligenter conſolatus eſt, vt licet videre in familiarium 4. Laudat etiam impensè Lucanus lib. 1.

At Figulus, cui cura, Deos ſecretáque mundi
Noſſe fuit, quem nō ſtellarum Ægyptia Mēphis,
Æquaret viſu, numeriſq́; monentibus aſtra.

A. Gellius Romanæ ciuitatis doctiſſimum vocat. Idem ætatem illam Ciceronis & Cæſaris multiformium doctrinarum, variarúmque artium, quibus humanitas erudita eſt, culmina habuiſſe duo ſcribit, M. videlicet Varronem & hunc P. Nigidium, cuius tamen lucubrationes non ita vt Varronis in omnium manibus frequentes fuiſſe oſtendit, quod propter obſcuritatem ſublimitatémque in vulgus non exirent. Citantur eius commentaria Grammaticorum lib. 24. Præterea de animalibus, de extis, & ventis. Eius eſt illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præſtare debet, ne mentiatur, prudens ne mendacium dicat.* Neutiquam verò prætereundum. Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, vt Aſtrologiæ peritiſſimum, cur gemini diſpari conditione naſcerentur? commentum illud de rota figulari propoſuerit, quæ breui temporis momento maxima ſpatia reuoluta percurrat, cuius reſponſi meminit D. Auguſtinus de Ciuit. Dei lib. 5. cap. 3. Illud ſingulare eius in diuinando felicitatem arguit quòd cùm ageretur in Curia de coniuratione Catilinæ, & Octauius pater ob vxoris puerperium ſeriùs acceſſiſſet. P. Nigidius comperta moræ cauſſa, vt horum quoque partus accepit, Dominum terrarum Octauio natum affirmauit, vt eſt apud Suetonium in Augusto. Deceſſit in exilio, potiente rerum Cæſare, quomodo teſtatur Euſebius & id ipſum indicat Marcus Cicero Philipp. 2.

nigilpia, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

nigiutimi, Africæ propriæ populi. Ptol. Hos Villanou. putat *Cinithios* Taciti, & *Ethinos* Plinij eſſe.

nigir, fluuius Lybiæ inferioris eiuſdem cum Nilo naturæ, Ptol lib. 4. cap. 5. Hodie *Gambra*, vt ait Iouius.

nigramma, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

nigris ſeu Nigres, fluuius eſt, à quo Nigrites, ſeu Nigretes. Steph. populi Libyæ cognominati ſunt. Dictus Nigris, propter ſolitudines nigri pulueris, eminentibus interdum velut exuſtis cautibus.

nigris, fons in Æthiopia, quem nonnulli caput Nili eſſe autumauerunt, quòd ſit eiuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eoſdémque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. lib. 5. c. 8. & Ptol. lib. 4. cap. 5. Dionyſius.

nigritæ, Æthiopes ſunt Ptol. & Plin.

nigroe, populi ſunt qui regem habent monoculum. Herod. Plin.

nigrum, promontorium. vide Acritas.

nilis, lacus eſt inferioris Mauritaniæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ ſtagnantes efficere creduntur. Plin. lib. 6. c. 9.

nilopolis, Ægypti oppidum. Ptolem. & Stephan.

nilus, Ægypti fluuius, à Nilo rege ſic dictus, vel à nouo luto, quo totam feracem reddit Ægyptum. Vnde Seruilius Nilum dici exiſtimat, quaſi νέαν ἰλὺν, hoc eſt, nouum trahentem limum, quod oblimet, hoc eſt, limo obturet Ægyptum & oppleat. Naſcitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longè ab Oceano, ſtagnante ibi lacu quem vocant Nilidem: deinde condit ſe itinere aliquot dierum, rurſúmque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæſarienſi, iterumque arenis receptus, per deſerta viginti dierum ſpatio fertur ad proximos Æthiopas, & denuò proſilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africam in Æthiopia diſterminans, medios ſecans Æthiopas, ſic pleraſque inſulas facit, quarum clariſſima eſt Meroe, cuius metropolis etiam Meroe vocatur: poſtquàm ſe aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandem ſeptem oſtiis in mare ſe exonerat: vnde modò Septemgeminum, modò Septemfluum vocant poetæ. Oſtiorum nomina ſunt, Canopicum, Bolbiticum, Sebenniticum, Pharmiticum, Mendoſicum, Tanicum & Peluſiacum. Plin. lib 5. c. 9. Ægypti inferiorem partem dextra læuáque

diuiſus, amplexu ſuo determinat, Canopico oſtio ab Africa: ab Aſia, Peluſiaco: propter quod aliqui Ægyptum inter inſulas poſuere. ita ſe diuidente Nilo, vt triquetram terræ figuram faciat, idcircò multi Ægyptum à Δ Græcæ literæ ſimilitudine Delta vocauerunt. Multis nominibus apud veteres hic fluuius notatus eſt. Dicitur namque & Ægyptus (vnde regioni nomen) Oceanus, Ætus, id eſt Aquila, Nigir, Melas vel Melo, Siris, Triton, Chryſorroas, Dyrus, Noym ab Ægyptiis quoque vocari, auctor eſt Orus Apollo in Sacris Bibliis, Phiſon vt quidam volunt. Plinius vndecim oſtia Nili in mare ſeſe exonerantis numerat, ſed quatuor falſa, ſeptem verò celeberrima. Ptolemæus nouem. Et horum ſeptem nomina apud ſcriptores permutantur. Tota autem hæc de numero & qualitate horum oſtiorum apud veteres diſcrepantia naſcitur ex locorum, pro ſucceſſu temporis immutatione. Quiſque enim ea deſcripſit ſecundùm quem habebant hæc littora, ſuo tempore ſitum, quem ſæpiùs ex maris æſtu & inundatione, arenarúmque nunc aggeſtione nunc depulſione, aliam atque aliam formam per aliquot annorum interualla induere, veriſimile eſt. & norunt ij qui propiores Oceano habitant, quibus mirum non eſt fluminum oſtia alueum ſe ſeſque mutare, interdúmque arena obturari, nouáque (vbi quondam nulla erant) vada quærere: & quæ olim minùs nauigabilia, breuibúſque plena, nunc profunda & nauigationi apta videre. Hunc fluuium cæteros omnes qui in orbe terrarum ſunt, dulcedine ſuperare ait Diodorus: quam ſententiam quondam confirmauit Peſcennius Niger Imper. qui militibus limitaneis vinum petentibus reſpondit, Nilum habetis & vinum quæritis. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam ſpatiatus Ægyptum, fœcundiſſimus innatat: pluuiæ loco atque roris eſt Ægypto: fluit ac refluit inſtar maris. A Nilus fiunt adiectiua Niloticus, Nilotica, Niloticum, vt Nilotici piſces: & Niliacus, Niliaca, Niliacum. Silius Italicus lib. 1. Nilum *Lageum* vocat in Libyæ deſcriptione.

Terminus hinc reſeus amnis Lagæus ad ortus
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum.

Benjamin eum *Piſſon* vocat. *Abhahuis* dicit Iouius, *Gihon* Aluareſius tradit. Barrius dicit ab Abyſſinis *Tacui*: Theuetus eum dicit, multa habere noua nomina, quæ vide apud Ortelium in geogr. theſ.

nilus, vrbs Ægypti, vel & Nili fluuij templum. Gentile, Nilopolites, vel Nilæus.

nimblis, inſula non longè à Gyaro, quam Callimachus Agathyrſam vocat, teſte Car. Stephano.

nymphis, Heracleotes, hiſtoriographus fuit, qui res geſtas ab Alexandro libris 24. ſcripſit. Item de Heraclea libris 13. vſque ad euerſionem Tyrannorum, & ad tertium Ptolemæum. lege Nymphis.

ninæa, vrbs Œnotrorum mediterranea: Gentile, Ninæus, vel Ninæeus. Steph.

ningium vel Mingum, vtroque modo legitur apud Auſonium, vt Simlerus inquit, qui *Ningium* interpretatur Iſtriæ vrbem.

niniue, vrbs Aſſyriorum, quæ & Ninos dicitur, quam ædificauit Aſſur, egrediens de terra Sennaar, à Nino rege ſic dicta, vt ſcribit Auguſtinus. Eſt & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiæ: populi, Niniuitæ. Eſt autem ſita iuxta Tigridis amnis partem. Ptolem. Ionæ Prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vaſtata eſt, Haitonus li. de Tartaris, c. 12. Hebræis *Rehaboth* dici ſcribit Ar. Mont. Ptolemæus eam *Ninum* & *Ninius* appellat. Suidas dicit à Semiramide Nininen mœnibus cinctam & mutato nomine Babylonem vocatam fuiſſe. Euſebius in ſuo Chronico dicit, Niniuen ſuo tempore Niſibin dictam.

ninoe, vrbs Cariæ, aliàs Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi condiderunt, à quibus etiam Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, poſtea à Nino, Ninoe, Gentile, Ninoetes. Suid. & Steph.

ninos, Steph. vrbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis maritus in Aturia. Ciues, Ninij. Strab. initio li. 16.

ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex Nam Belus ſolam habuit Babylonem. Ninus verò totam Aſſyriam.

ninus, Iouis Beli filius, IV. rex Babyloniæ, regnauit an 52. Hic omnibus ſuis viribus, ſumptis armis patris ſui, omnibus bellum intulit, nulli parcens. Omnium primus regnum Babylonicum propagauit: & primus templum Belo patri, & Iunoni, & Rheæ auiæ, & ſtatuas in oppidi medio erexit Ber lib. 4. Igitur idololatriam in orbem inuexit. Hic Ninus à Chaldæis quoque dicitur Hercules: Aſſyriis Iupiter: quibus oppidulum paternum tetrapolim & caput imperij ſtatuit: ab ipſo Aſſyrij dicti ſunt. Xenoph. de æquiuoc. Fundator Niniues ciuitatis & inuentor idololatriæ, belliſque author primus ab vxore Semiramide de medio ſublatus. Diod. Sicul. lib. 3. c. 1. Mortuus eſt anno Abrahæ 11. Comeſt. in c. 25 Geneſ & cap. 11.

niobe, filia Tantali, ſoror Pelopis, vxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cùm viro ſuo ſex filios, totidémque filias peperiſſet, animo elata, Latonæ ſeſe præferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea Apollinis & Dianæ ſagittis liberos eius, ad vnum omnes interficiendos curauit. Niobémque ipſum ſibi conuitiantem in turbine venti in Aſiam rapuit, & iuxta Sipylum vrbem (quæ illi patria erat) in

ſaxum

ſaxum transformauit. Ouid 6. Metam. Alia fuit Phoronei filia, ex qua Iupiter Apim qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt, genuit. Per ſaxum in quod Niobe mutata eſt, intelligitur immodicus dolor, qui tandem in ſtuporem & indolentiam conuertitur, fecítque vt Niobe diriguerit, & veluti lapis immota ſteterit: vel lapidea ſtatua, quam orba liberis ſibi crexit in monumentum, vt refert Palæphatus.

niobe, Laconicæ fons. Plin.

nioſſum, Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptol.

niphæus, nomen viri proprium, ab equis interfecti, apud Virg. 10. Æneid.

—quin ecce Niphæi,
Quadriiuges in equos, aduerſáque pectora tendit,
Atque illi longè gradientem, & dira frementem,
Vt videre metu verſi, retróque ruentes,
Effundúntque ducem, rapiúntque ad littora currus.

niphanda, Paropaniſi vrbs. Ptol.

niphates, mons diuidens Armeniam maiorem ab Aſſyria, ex quo Tigris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuium eſſe putant, qui ex eodem monte defluens in Tygrim defertur. Strabo lib. 11. Dictus Niphates à niuibus. Stephanus. Alij Scythiæ fluuium faciunt.

niphanandra, Mediæ vrbs. Ptol.

niphe, phes, vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata. Ouid. l. 3. Metam.

nipſa, vrbs Thraciæ: Ciuis, Nipſæus. Steph. ex Herodiano. Vide NYPSALI.

nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formoſiſſimum ad Troiam veniſſe Hom. tradidit.

niſa Hom. li. Iliad. 2. vrbs Helladis. Eſt etiam nomen fœminæ, de qua Virg. in Damone, *Mopſo Niſa datur.*

niſan, vexillum, ſiue probatio, aut tentatio, vel fuga, aut Syriacè, miraculum. Menſis Hebræorum, reſpondens noſtro Martio. 2. Eſdr. 2. 1.

niſæa, nauale Megaridis: & ipſa Megaris, à Niſo Pandionis filio. Stephan. Eſt item Nyſæa Parthyenes regio, cuius caput fuit Alexandropolis ab Alexandro conditore denominata. Plin. lib. 6. cap. 16. Hæc regio præſtantiſſimos alebat equos, qui ab ea Niſæi appellabantur. Strabo lib. 11.

niſæe, nomen Nymphæ. Virg. Georg. 4.

Niſæe, Spióque, Thalíáque, Cymodocéque.

niſarus, vir fuit apud Rhodiginos, mollitie pluſquam muliebri infamis, de quo Cælius Rhodi.

niſæus, Syracuſanorum tyrannus, totus luxui deditus: hic enim vbi ab aruſpicibus didiciſſet ſe breui moriturum, quicquid ſuperfuit vitæ, comeſſationibus & ebrietati id totum impendit. Volater.

niſia, montana regio Siciliæ iuxta Ætnam.

niſibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, ſita in regione Perſæa. Reperitur etiam Neſibis & Naſibis. Ptol. Strabo. Steph. Nezabis etiam Beniamin habet: *Niſibena Conſtantina* vocatur, in lib. Notitiarum. Vide *Antiochia*, eadem enim eſſe creditur. Niſibis eſt etiam in Aria, Aſiatica regione. Ptolemæo.

niſope, inſula Leſbi, quæ Sigrim portum efficit. Gentile, Niſopæus. Steph.

niſſa, vrbs quæ ad mediterraneam jacuit ſupra Tralleis ad Orientem, & maxima ex parte monte accubuit, torrente quodam diuiſa, qui conuallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philoſophus Stoicus, Panætij familiaris, & Menecrates, Ariſtarchi diſcipulus, & Ariſtodemus eius filius. Strabo item Soſtratus, Ariſtodemi frater, & alius Ariſtodemus, ejus conſobrinus, qui Magnum Pompeium erudiuit.

niſſæa, quæ & Megara quoque appellatur Ptolemæo. Achaiæ vrbs eſt ad Sinum Saronicum, quam Strabo per ſimplex S ſcribit & *Minoa* quoque appellari addit. *Salina* dicitur Sophiano.

niſſos, oppidum circa Pallenem Macedoniæ peninſulam. Plin.

niſua, Africæ propriæ ciuitas maritima. Ptolem.

niſus, Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis, à quo cùm regni ſui fatum pendere noſſet, diligentiſſimè eum aſſeruabat. Verùm cùm poſtea Megarenſes vnà cum Athenienſibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, palæſtritam inſignem interfeciſſent, Minóſque eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, N. filia, hoſtis amore correpta patrem purpureo capillo ſpoliauit, vnáque (vt erat in fatis) patriam hoſti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Niſus, vt doloris impatientia extabuerit, deorúmque miſeratione mutatus ſit in Haliæetum auem, ex genere accipitrum. Scylla autem cùm ſeſe præter ſpem à Minoe (quem patriæ proditione ſatis ſe demeruiſſe putabat) deſertam videret, in Cirin auem criſtatam conuerſa eſt, cum qua Haliæetus etiam hodie internecinum odium exercet. Ouid. li. 8. Metamorph.

niſus, Hyrtaci filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo conjunctus Euryalo: quorum hiſtoriam ſatis copiosè deſcribit Virg. libro 9. Æneid.

niſyros, Hom. inſula eſt in mari Carpathio,

vna Sporadum, quam Poetę fabulantur olim Coo adhæſiſſe. Neptunique ſceptro inde fuiſſe auulſam, in qua optima vina fiunt, intra Cycladas numerata, celſa, ſaxoſa, & molendinariis abundans lapidibus. In ea Neptuni aliquando templum, & ſubtus iacens Polybotes, gigas à Neptuno victus, vt veteres tradidêre fabulæ. Nam thermas habet abundè ſcaturientes. Strab. libro decimo vrbs in ea eſt eiuſdem nominis. Hinc Niſyrius & Niſyriaticus, aliàs Porphyris, à purpuris, vel purpurarum piſcatoribus dicta eſt Stephano. Strabo lib. 10. inter Sporadas numerat *Niſare* hodie Sophian.

nitazum, Galatiæ vrbs apud Anton.

niteris, natio Africæ interioris, à Corn. Balbo deuicta. Plin. Horum vrbs primaria Nitibrum ab eodem appellatur.

nitiobriges, populi Narbonenſis Galliæ, vicini Ruthenis: vocant hodie Montem Peſſulanum. Vulgò *Montpellier*. Ex Marliano & Glareano Cæſar bel. Gal. lib. 7. Dicitur quoque Mons Puellarum, item Mons Piſculanus, à nonnullis dicitur, vt ſcribit Cœnalis. Mons Tremulus vocatur à Beniamino Tudulenſi. Hanc vrbem olim *Subſtantionem* vocatam, à Blondo primæ decadis lib. 10. dicitur.

nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris vxor, quæ Babyloniæ multa præclara opera fecit. Herod. lib. 1.

nitria, Ægypti regio, & nomen duarum vrbium ſupra Memphim. Strab. lib. 17. Stephano locus eſt Ægypti. Gentile, νιτριώτης. Hinc & Notriotis præfectura.

nitriæ, Indiæ emporium extra Gangem. Ptolemæus.

nitrites, Nomos, Straboni præfectura eſt in ea parte Ægypti, quæ eſt ſupra Memphim, nomen habens à duabus Nitrariis, quod plurimum ferunt nitri. Plin. li. 5. c 9. & Strab. lib. 6.

niuaria, inſula vna ex fortunatis à perpetua niue cognominata. Plin. li. 6. c. 32. *Gomera* hodie Baccio, Eſt item Hiſpaniæ vrbs inter Salmanticam & Compluticam. Anton.

niuomagum, vel vt alij legunt Nouiomagum apud Auſonium, ad Moſellam vrbs eſt, quam hodie *Numagen* appellari ibidem fertur.

nixij Dij, erant nixuum in puerperio adiutores. Feſtus.

nixus xi. ſidus cœleſte, quod Iulius Firmicus Ingeniculum vocat. Cic. in Ara. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede, capitis Draconis dexteram partem opprimere conatur.

N O

No, Ezechielis 30. Nahum. 3. *Alexandria* Ægypti eſt.

noa, filia Salphaad, filij Epher filij Galaad. Num. 16. Ciuitas item quæ terminus eſt tribus Zabulon Ioſ. 19. Lat. mouens, vel commota.

Noa, vide Noe.

Noa. Palæſtinæ locus. Ioſ. 19.

noadia, i. teſtificatio, vel cœtus, aut congregatio Domini, ſiue ornatus Domini, aut tranſiens Dominus: vel ex Syro & Hebræo, oblatio Domini.

noæ, vrbs Siciliæ: Gentile. Noeus. Steph.

noas, Thraciæ fluuius eſt, ex Hæmo mōte naſcens & in Iſtrum influens Herod lib. 4. Alij in Scythia eſſe volunt, vt Herodotus quem Peucerus hodie *Sitbnizum* nominat. *Noas* eſt in Græco.

nobe, ciuitas ſacerdotum, 1. Reg. 22. Lat. loquela, ſine prophetia, aut loquens vel prophetans, ſiue fructificans vel germinans. *Bethonopolis* Burchardo dicitur: alia Nobe eſt in tribu Manaſſis, quam idem Bethonopolim vocat.

nobe, ciuitas in tribu Dan vel Beniamin. Iſa. 10. 1. Reg. 21. & 24.

nobe, ciuitas quæ & Canath dicebatur in tribu Manaſſe. 1. Reg. 21. Lat. latrans vel lattatus.

noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. 4. Carm. Ode 6.

nodab, nomen viri, 1. Par. 5. Lat. vouens, ſiue ſpontaneus aut principalis.

nodinus deus, quem D. Auguſtinus in libro de Ciuitate Dei ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à veteribus Roman. putantibus Proſerpinam frumentis prępoſitam germinantibus & proſerpentibus: geniculis verò nodiſq́; culmorum deum Nodinum: inuolucris autem illis folliculorum deam Volutinam: cùm folliculi pateſcunt, quo exeat ſpica, deam Patelenam: cùm ſegetes nouis ariſtis exequantur, Hoſtilinam deam, quia hoſtile ac hoſtimentum veteribus exæquationem ſignificabat. Floram quoque adiicit & Lactucinam ac Maturam, quæ florentibus, lactantibuſque ac matureſcentibus præſint frumentis.

noe, i. ceſſatio, vel requies, filius Lamech, vir Deo gratus, cui, cùm homines eius temporis perdere vellet, iuſſit vt nauem ſiue arcam fabricaret, cuius beneficio ab aquis cum familia tutus, cæteris ſubmerſis hominum genus reſtituit. De quo ſic Beroſus li. 1. ſcribit. Vnus, inquit, inter gigantes erat, qui deorum venerātior & prudentior cunctis, reliquis ex probis erat in Syria: huic nomen Noa, cum tribus filiis Sem, Iaphet, Cham & vxoribus, Tyrca magna, Vlodora, Noela & Noagla. Is timens, quam ex aſtris futuram proſpectabat, cladem, anno 78. ante inundationem nauem inſtar arcæ coopertam fabricare cœpit. Anno igitur 78. ab inchoata naui, ex improuiſo exundauit Oceanus, & omnia maria mediterranea, flumináque, ac fontes ab imo ebulſientes, inundauerunt ſuprà omnes montes, accedentibus item impetuoſiſſime, &

me, & ſupra naturam, è cœlo copioſiſſimis imbribus, multis diebus currentibus. Ita omne humanum genus aquis ſuffocatum, excepto Noa cum ſua familia, quæ naui recepta eſt: nam eleuata ab aquis, in Gordiei montis vertice, quieuit, cuius adhuc dicitur aliqua pars eſſe, & homines ex illa bitumen tollere, quo vtuntur maximè ad expiationes. Præterea idem Beroſ. de eodem lib. 2. ſic ait Noam Scythe omnium deorum maiorum & minorum patrem appellauerunt, & humanæ gentis authorem & Chaos & ſemen mundi: Tyream verò, eius vxorem, Aretiam, id eſt, terram, nominarunt, in quam ſemen Chaos poſuit, & ex qua tanquam ex terra, cuncti prodierunt homines. Hæc Bero. Noe autem non iniuria nauigandi, & condendarum nauium vſum primus prodidit: ante quem (quod memoriæ proditum ſit) nemo mare tentauit. Ioſeph. lib. 1. Antiq.

Noega, oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis in tractu Aſturum in peninſula Piſici. Pli. lib. 4. c. 10. *Nauia* Cluſius vocat. Villanouanus apud Ptolemæum pro flumine intelligit, & addit *Sanctam* Plinij eſſe, quo loco in caſtigarioribus codicibus *Sada* legitur, quod infra adnotatur in dictione *Salia*.

Noema, filia Lamech, ex Sella vxore Geneſ. 4. Hæc texturæ variæ artem inuenit. Comeſt. in cap. 4 Gen. Lat. pulchra, ſiue decora, aut mouens valde.

Noemagus, Ptolem. lib. 2. cap. 10. Narbonenſis vrbs prope Gebennam.

Noeman, filius Balæ filij Beniamin. Num. 26. Lat. pulcher ſiue decorus, aut motum præparans.

Noemi. vxor Elimelech Bethlemitæ. Ruth. 1. Lat. pulchra ſiue decora.

Nœodunum, ſiue Neodunum, eſt Ptolemæo Galliæ Lugdunenſis vrbs, quæ Villanouano in ſuo Ptolemæo dicitur *Leondoul*.

Noes, fluuius Thraciæ in Iſtrum fluens, Hero. libro 2.

Noga, filius Dauid. 1. Par. 3. & 24 Lat. claritas, ſiue ſplendor.

Noha, filius Beniamin. 1. Paralip. 8. qui Geneſ. 46. dicitur Naaman, Lat. requieſcens, aut ducens, vel ductor.

Nola, vrbs Campaniæ, Plin. lib. 2. cap. 5. Gentile, Nolij vel Nolani. nomen retinet hodie.

Nomades, populi in Scythia Europæ, quorum vita omnis in paſcendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur iuxta quos Sautomatas lo ai Plinius. Meminit eorum etiam Strab. libro 11.

Nomades, Aſiæ populi ad ſiniſtram in Caſpium intrantibus A noſtris hodie appellantur *Dae*, & cognomento *Parni* inquit Strabo.

Nomades, Africæ populi, inter Zeugitanam regionem & Mauritaniam ſiti, qui poſtea literis aliquot mutatis Numidæ appellati ſunt. Hos ſcribit Salluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam ſunt comitati: eóque mortuo, in Africam traieciſſe, locáque occupaſſe Oceano proxima, alueóſque nauium inuerſos pro tuguriis habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Getulos miſcuiſſe: poſteáque Numidiæ nomo propter multitudinem à parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proximè Carthaginem Numidia appellatur, Hæc ille. Dicti ſunt Nomades, ἀπὸ τῆς νομῆς. hoc eſt à paſcendo, quòd paſtionibus præcipuè vacarent, herbíſque in vno loco depaſtis, papiliones ſuos curribus aliò tranſueherent. Virg. 4. Æneid.

Nomæi, Thraciæ populi, qui poſtea Scythæ dicti ſunt. Stephan.

Nomantia. Vide Numantia.

Nomaſtæ, Scythię intra Imaum populi. Ptolemæus.

Nomba, vrbs Iudeæ: Gentile, Nombæus Steph. ex Ioſeph.

Nomentum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nomentata via Romæ, qua itur Nomentum, & Nomentani, qui Nomentum habitant. Dictum Nomentum à Nomento conditore. Habuit autem vrbs hæc colles vitiferos, vino non omnino peſſimo nobilitatos.

Nomij, montes Arcadiæ apud Pauſan.

Nomiſterium, Germaniæ vrbs. Ptolem.

Nomius dictus eſt Apollo, ἀπὸ τοῦ νομοῦ, id eſt, à paſcuis, hoc eſt paſtor, non ex officio paſtorali, ſed quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur: Siue, vt alij volunt, quòd olim iuxta Amphriſum Theſſaliæ fluuium diuinitate ob interfectos Cyclopas, priuatus, Admeto regi armenta pauit.

Nona, vna ex Parcis. Latini Nonam, Decimam. & Mortam, Parcas dixere. Gell. libro 3. capite 16.

Nonacris, mons Arcadiæ, Stygem fontem ad radicem habens: cuius aquæ ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argenteo vaſe, neque æneo, neque ferreo contineri poſſunt, neque alia vlla re, quàm vngula mulina. Stephano vrbs eſt Arcadiæ. Hinc Nonacrius, a, um, Item Nonacrieus & Nonacrites. Vnde Mercurius Nonacrites dictus eſt.

Nonius quidam, à pugna Pharſalica, quum fugiſſet Pompeius, hortabatur ad bene ſperandum, ſeptem adhuc aquilas ſupereſſe dictitans, Cui Cicero, Recte, inquit, ſiquidem nobis cum graculis bellum eſſet.

Nonius Aſprenas conſul cum Laterano, anno ab vrbe 846.

Nonius alter, conſul cum Valentiniano Cæ-

ſare anno ab vrbe 1198.

Nonius Marcellus grammaticus, cuius libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnus Panopolita, poeta egregius, qui carmine hexametro Ioannis Euangelium ſcripſit. Volaterran.

Nonymna, vrbs Siciliæ. Ciuis, Nonymneus. Stephan.

Noo, Thebæ Ægyptiæ ſunt, vt credit Matth. Beroaldus. vide No & Alexandria.

Nophe, nomen loci. Num. 21. Lat. inſufflatus aut tumidus vel illaqueans.

Nopheth, vrbs in tribu Manaſſe. Ioſ. 17. Lat. fauus, aut cribrum, ſiue diſtillatio.

Nora, Ptolem. Sardiniæ vrbs, Gentile, Noranus, Stephano *Nura* apud Antonin. legitu Leandro *Caluiri* dicitur.

Nora, Straboni Cappadociæ vrbs ad Taurum montem, quam ſuo tempore *Noreaſſum* vocatam ſcribit.

Noracus, vrbs Pæoniæ. Ciuis, Noratius.

Noraan, nomen loci, Par. 7. Lat. puer, vel iuuenis ſiue excutiens aut vigilans, vel mouens canticum.

Norba Cæſarea, Luſitaniæ vrbs. Ptol. lib. 2. ca. 5. vulgò *Alcantara*.

Nordinga, antiqua imperialis ciuitas, in medio ferè Rhetiæ inferioris ſita, putatur nomen ſortita à Claudio Tiberio Nerone, cùm incolæ eam *Noreling* appellent. A Ptolemæo Arx Flauianæ vocatur. Munſter.

Noreia Plinio Tauriſcorum oppidum, vbi vt Strabo ſcribit, auri lauacia & ferri ſecturæ ſunt, & apud quod Cn. Garbo inani conatu cum Cimbris conflixit. *Goritia* Leandro ex Almalæo *Goerit* Lazio dicitur. Cæſar Noreiæ etiam meminit, ſed videtur alia ab hac.

Norenſes, populi Sardiniæ Plinio, *Mara* hos vertit Pinetus.

Noricum, regio Germaniæ (quam nunc bona ex parte Bauariam appellant) habens ab Occaſu Ænum fluuium, qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos, à Septentrione Danubium, ab Ortu ſolis montem Cecium, qui Pannoniam ſuperiorẽ diſterminat à Norico: à Meridie montem Caruaneum, qui eſt ſupra Iſtriam. Hinc Noricus, ca, cum,: hodie Galli *Le pays de Bauiere*. Huius meminit liber notitiarum, ex eo Auſtriæ tractum facit Lazius, qui eſt à Patauio Viennam vſque, & vulgò *Hausruth* dicitur.

Normani, Galliæ Celticæ populi, antea in Norduegia, ſeu Normania habitantes, qui tandem cum Danis, ſuis vicinis, diuturno bello vltro citroque habito, victi & ſubacti, ſedes nouas quærere maluerunt quàm ſubijci, & extraneo obedire principi: ac proinde circa annum Chriſti 700. excurſiones ac depopulationes horrendas fecerunt in Saxonia, Friſia, Scotia, Gallia, Aquitania, & cætera omnia loca igne & ferro deuaſtantes: infenſis vbique Chriſtianis. Fuit autem inter alios crudeles duces Haddingus, regio ſanguine cretus, vir animo feroci, ad arma natus, qui fortem exercitum expoſuit in Gallia prædabundus, incendens omnia quocumque ſe verteret, Eccleſiarum incendia, matronarum ſtupra, puellarum raptus, virorum neces, ſine numero peregit. Diſplicuit illi præda quam non ſanguis commendabat. Seuiſſima iſtorum hominum crudelitas tantum iniecit terroris agricolis, vt diu nemo inueniretur, qui exercitium opponeret graſſabundis. Durauit ad multos annos iſta hominum trudelium debacchatio. Sub Ludouico 2. Lotharij filio fuerunt ex ijs in Friſia proſtrati circiter millia decem. Deinde circa annum Domini 880. Normani ad Ligerim fluuium graſſantes, ad nouem millia cæſa fuere. Tandem poſt multa facinora ab iſtis commiſſa, Gothfridus eiuſdem gentis princeps, cum ſacro baptiſmate Friſiam omnem à rege Carolo, huius nominis tertio dono accepit. At nec ſic iſtorum hominum ceſſauit inſania, quin Ambianum Cameracum, Noemagum, Leodium, Traiectum, Tungros, Coloniam Agrippinam, Aquiſgranum, & cæt. exuſſerunt, & fœdarunt. Tandem poſt multa incendia, ac deuaſtationes cùm viderent Galli gentem inuictam, & quam ferro & armis nemo pellere præualeret, pactis cum ea conditionibus agere cœperunt, vt acceptis ſedibus in regno, Chriſtum incipiant venerari. Princeps itaque gentis iſtius nomine Rollo, ſacro lauacro tinctus, fidei Chriſtianæ rudimentis imbuitur, commutato Rollonis nomine in Robertum. Datur illi Neuſtria, quam exinde de ſuo nomine Normani dixerunt Normandiam. Deinde poſt aliquot ſecula hic Ducatus degenerauit in Comitatum: ac ſubinde regibus Franciæ permiſſa eſt maior pars eius. Poſteà verò magnum exarſit bellum aliquot ſeculis continuatum inter Francorum & Anglorum reges ob hanc terram: ac tandem Angli victi ex Normania, totáque Gallia abacti ſunt ex quo tempore Francorum regis ditioni ſubdita permanſit. Hiſt. Norman. cap. 53.

Noroſſi, Scythiæ intra Imaum gens, & Noroſſus ibidem mons. Ptolem.

Norigoia, Bauariæ Palatinatus, & pars vltra Danubium ad Bohemicam excurrens ſyluam: cuius Nuremberga metropolis eſt, vnde regioni ſecundum quoſdam, datum nomen. Habet hæc regio plurima oppida, monaſteria & villas, quæ pro maiori parte ſunt principum Palatinorum. In hac regione inter Bambergam

bergam & Nurembergam, ad Orientem, verſus oppidum Eger, ſitus eſt mons magnus dictus Fichtelberg, ex quo profluunt quatuor inſignes amnes, Mœnus, Nabus, Sala & Eger. Extrudit mons iſte varias metalli ſpecies, & gignit optimum cæruleum colorem quem vulgò *azur* vocant. In ſummitatem montis inuenitur ſtannum Tota illa regio in ſumma turget mineris, potiſſimum ferri. Munſterus in Coſmograph.

Northumbria, regio Septentrionalis Angliæ & Scotiæ finitima.

Nortmanni, qui & aliis Normani, de quibus ſupra, vocantur à Sigeberto & eius ſæculi ſcriptoribus, omnes ferè ſeptentrionales gentes vti ſunt Noruuegiani, Suediani, & cæteri, qui Scandiam peninſulam, atque Ruſſiam incolunt.

Normannia Galliæ regio quæ antea *Neuſtria* vocabatur Crantzius.

Noruegia, regio in Europa Septentrionalis, verſus Oceanum Germanicum ſita Sub imperio eſt Danorum. Interpretatur Septentrionalis via: *Nort* enim Germanica lingua Septentrionem ſignificat, *Veeg* viam. Fuit regnum Noruegiæ aliquamdiu admodum florens, imperiúmque tenuit per Daniam Friſiam, inſuláſque adiacentes, donec domeſticum imperium per hæreditariam ſucceſſionem adminiſtratum fuit. Poſtea ſub interregno, conſenſu procerum inſtitutum eſt, vt reges per electionem ſuſciperentur. Eſtque hoc tempore ſub poteſtate Danorum. Tractus totius littoralis Noruegiæ eſt mitis, mare non conglaciatur, nec niues diu durant. Olaus Magnus.

Noſora, inſula rubri maris. Inſularis, Noſorenus Steph.

Noſcopion, Lyciæ vrbs eſt apud Plinium lib. 5. cap 27.

Noſtana, Dragianæ oppidum. Ptolemæus.

Noſtia, vicus Arcadiæ: aliàs Eſtania: Gentile, Eſtanicus. Stephan. Neſtania Ephoro dicitur.

Notium, vrbs in Æolia. Homer. 2. Iliad.

Notium, Hyberniæ promontorium. Ptol. lib. 2. cap. 2 Steph. vrbs Ioniæ *Cabo del mar*, Oliuario. *Caro*. Niger interpretatur. *Cabo de Cler* vocari hodie ferunt. vide Tyrrhenum.

Notus, ti, ventus meridionalis Auſter dictus. *νοτὶς* enim Latinè humor dicitur: & eſt hic ventus nebuloſus & humectans, vt docet Gellius.

Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hiſpaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.

Noueſium, Ptolemæo Germaniæ vrbs, item Tacito *Nouæſ.* ad Rhenum infra Coloniam Agrippinam Rhenanus eſt interpretatus. Hanc Noueſium Antonini aliqui putant, & Niuiſium Gregorius Turonenſis.

Nouana, Piceni vrbs. Plin.

Nouantæ, Albionis inſulæ populi. Ptole. *Galloudiani* Scotiæ, Lhuydo.

Nouantum, peninſula & promontorium Septentrionalis partis Albionis inſulæ, apud Ptolemæum. *Mula*, i. roſtrum, Gallouidiæ promontorium à Buchanano dicitur. *Canter* Boethio, *Ardermouthead* Mercatori, *Cockermouth* Villanouano nominatur.

Nouamoenia, Sarmatiæ vrbs in Europa. Ptol. libro tertio capite 5. Hodie Album Caſtrum *Vuiſſemburg* Græcè *νέον τεῖχος*.

Nouanus, fluuius in agro Picinate, trans Apenninum, qui æſtiuis ſolſtitiis ſupra modum augetur, & circa brumam ſiccatur. Vide Plin. lib. 2. cap. 103.

Nauaria, oppidum Italiæ Tranſpadanæ. Plin. 3. cap. 17. Vulgò *Nouara*.

Nouellus, Mediolanenſis quidam temporibus Tiberij Cæſaris, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenit, & Tricongius cognominatus eſt, quod tres congios vini vno impetu epotauerit. author Plin. lib. 14. cap. 22.

Nouemontum, oppidum Myſiæ, quæ nunc Seruia dicitur.

Nouempagi, Plinio Tuſciæ oppidum mediterraneum, quod nunc *Bagnara* dicitur, Leandro teſte. *Decempagos* malè legi apud Volaterranum idem dicit, vterque addit à iuniotibus Latinè *Balneoregium* vocari, addit & à Deſiderio rege, *Reda*.

Nouendinm, ſeu Nouendiale, ſacrificium erat funebre, quod fiebat nono die poſt mortem alicuius. Horat.

Nouendiales diſſipate pulueres.

Nouem viæ, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Nouenſiles Dij, à Sabinis Romam deducti exiſtimantur, atque iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuerunt. Varro de lingua Latina. Sunt qui Nonenſiles deos appellatos putēt, Herculem, Veſtam, ſalutem, fortunam, &c. quòd nouiſſimè in Deorum numerum recepti ſint, quaſi nuper aut nouiſſimè ſalientes, hoc eſt. in numerum deorum aſcendentes. Liu. libro 8. in Decij pro legionibus deuotione. Alij (quod veriſimilius videtur) numina peregrina ſic appellata fuiſſe exiſtimant. Solebant enim Romani deos omnes vrbium ſuperatarum partim per familias ſpargere, partim publicè conſecrare: ac ne aliquis deorum multitudine aut ignorantia præteriretur; breuitatis & compendij cauſa vno pariter nomine cunctos Nouenſiles inuocabant. Sūt præterea nōnulli qui ex hominibus diuos factos hac appellatione deſignari affirmant: vt Hercu-

les, Romulus, Æneas, &c. Arnob. lib. 3. aduerſ. Gentes.

Noueſium, oppidum Germaniæ, nunc dictum. Colonienſis diœceſis. Rheno fluuio & Cliuenſi Ducatui proximum, citeriores Rheni ripas attingens. Tacit. hodie *Nuiſſ*.

Nouidunum, Ammiano circa Danubium vrbs eſt. Ptolemæo autem Mœſiæ inferioris oppidum vbi Danubius in oſtia effunditur. Item Pannoniæ vrbs Antonino, quam *Neumarch* Lazius vocat.

Nouiodunum, oppidum Galliæ Belgicæ, Sueſſionibus finitimum. Vulgò *Noyon*.

Nouiodunum, olim oppidum Biturigum. Cæſ. lib. 7. *Neuui ſeu Baranſon* hodie.

Nouiodunum, oppidum Heduorum olim ad Ligeris ripas, nunc Niuernenſium caput, quod Vigenereus *Neuers* indigitat. Hoc Ptolemæo Neomagus eſt.

Nouiomagum, Antonino eſt inter Borbitomagum & Tabernas, *Speyr* Simlero. Aliud idem habet XXV. M. paſſ. ſupra Bingium, circa Rhenum: item aliud inter Bormitomagum & Argentoratum, quod *Neuuemburg* putat Ortelius.

Nouiomagum, vrbs Geldriæ ſuper Wahalim fluuium, qui Batauorum inſulam à parte Meridiana præterfluit, Eginhart. hodie *Nymmeghen*.

Nouiomagus, Biturigum Vibiſcorum vrbs in Gallia, Ptole. Item Antonino eſt vrbs in Gallia Belgica inter Sueſſiones & Ambianos. Et Nouiomagus in Gallia Lugdunenſi circa Iuliobonam. Angliæ item oppidum. X. M. P. à Londino. Antonin.

Nouiotegum, Aquitaniæ vrbs. Antonin. Nouium, Ptol. lib. 2. cap. 6. Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

Nouium, Ptolemæo Albionis inſulæ fluuius, *Conuuy* Humf. Lhuid. dicitur, vide Noela.

Nouius, fluuius Britanniæ, & Libyæ interioris. Ptol. lib. 2 c. 3.

Nouocomenſes dicti ſunt, quos Comum Cæſar anquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quinque millia, è quibus quingenti illuſtriſſimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & Nouum comum appellantes, Nouocomenſes oppidanos vocauêre. Hos ciuitate donatos in habitatorum numero deſcripſit.

N V

Nuagerta, inquit Nebriſſenſis in ſuo dictionario, Ptolemæo Galliæ Belgicæ vrbs eſt. *Aquiſgranum* ait Iouius Hiſtoriarum lib. 29. *Vegerra* habet Sabellicus & Volaterranus. *Veterra* à Ptolemæo videtur bene *Vetera* nominari. Hanc vrbem, quam *Aquiſgranum*, vnica dictione recentiores appellant. Luithprandus *Grani Palatium* vocat. Rhegino. *Thermas Grani* & *Aquis Palatium*, ſæpius etiam *Aqua* ſimpliciter ab illius ſeculi ſcriptoribus nuncupatur. Vnde hodie Germani *Ach*, Flandri *Acken*, & Galli *Aix*, dicunt. Diaæus putat Antonini *Coriuallum* eſſe.

Nuba, rex Dianæ, ab Henrico primo Cæſare ad Chriſtianiſmum vi adactus.

Nubæ, populi Libyæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, & Dabæi, & Numides. Steph.

Nubia regio, Turcarum imperio & Ægypto ad Septentrionem adiacens: Preſbyteri Ioannis Æthiopiæ imperatoris regno in multas prouincias diſtincto vndique cincta, olim Chriſtianam religionem profeſſa, nunc abſque religione manet, Regio eſt ditiſſ. auro atque ebore, ſaccari & frumenti feraciſſima. Præcipua vrbs eſt Dangala, cuius incolæ ſunt admodum dulces, & cum Ægypti mercatoribus negociantur. In ea Sandali & Zibetti maxima copia Domus, cretaceæ, ſtramineiſque tectis.

Nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia IX. M. P. mari diſtans. Hodie *Nuceria de i Pagani*, Leandro. hanc Cicero ad Atticum non ſemel Luceriā nominat, quatuor huius nominis vrbes habet in Italia Ptolom. quarum vnam in Apulia Daunia collocat. Hanc etiam Nuceriam vocat cum Ptolemæo Suetonius: ſed *Luceriam* appellant Plin. & Liuius, item Strabo, apud quem Lucheria legitur: Stephano ex Polybio *Lucaria* eſt *Lucera de i Saraceni* Leandro nunc dicitur. Addit illi aliquando diuæ virginis (*Citta di S. Maria*) nomē inditum, ſed priſtinum nomen præualuiſſe.

Nuceria colonia, Vmbrorum vrbs. Ptol. lib. 3. c. 1. hodie Alphatemia. Vide Nvceria. hodie *Nocera* eſt, vt Leander ait. Plinio *Nucerini* ſuos, & *Panonienſes* cognominari tradit. Volaterranus, Blondus & Leander, imò & Niger ſcribunt, *Aphatemiam* etiam dictam, ex Liuio. ſed *Alphaterna* apud Liuium legendum docet Sigonius ex Diodoro ſed in Samnio ponit hanc Liuius: Alfaternorum etiam meminit. Plin. Hanc Nuceriam Onuphrius *Nuceriam Conſtantinam Coloniam* vocat.

Nuchul accolis, *Dara* Barbaris vocatur lacus quidam Æthiopiæ, vt ſcribit Oroſius.

Nucria inuenitur etiam Nacria, vrbs Tuſciæ. Gentile Nucrinus. Stephan.

Nudipedalia, ludi quidam, ſeu ſpectacula Lacedæmone inſtituta circa annum à condita Roma 82. hæc & nudis pedibus celebrantur à ſacerdotibus

Nuithones, Tacito Germaniæ populi, quorum regionem Rhenanus *Nuithland* vocat, in Heluetia eſt.

Numa, Pompilius, ex Curibus Sabinorum vrbe or-

be ortus, ſecundus à Romulo Romanorum rex, iuſtitia & pietate inſignis: qui pacatis finitimorum odijs, qui truces efferatóſque longa militia animos ad pacis artes traduceret, ad Deorum cultum animum adiecit: primúmque ad infimum Argiletum Iani templum condidit, quod apertum, bellum: clauſum, pacem indicaret. Deinde Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creauit: Salios item duodecim Marti aſſignauit: virgines Veſtales ſacrauit. Pontificem maximum primus declarauit, dies faſtos, nefaſtóſque condidit, annum in duodecim menſes diuiſit. Quæ omnia quò maiore apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulauit ſibi cum Ægeria Nympha nocturnos congreſſus eſſe, eiúſq; ſe monitu, quæ acceptiſſima dijs eſſẽ, ſacra inſtituere. Poſtremò vbi maxima cum reuerentia & ſuorũ & finitimorũ 40. annis regnaſſet, diem obiit. Liu. 1. ab vrbe condita. Plutarch

Numana, oppiduum Piceni in Italia, vt ſcribit Mela lib. 2.

Numanus Remulus, fuit quiſpiam Rutulus, qui cùm multum ſibi tribueret & immodicè placeret, Troianos in Italia arguebat mollitiei & ignauiæ: ſic enim apud Virg.

Is primam ante aciem digna atque indigna relatu.
Vociferans, tumidúſque nouo præcordia regno
Ibat, & ingenti ſeſe clamore ferebat.

Numantia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, aliàs Celtiberiæ circa viginti annos bellum cum populo Romano geſſit, & à Romanis obſeſſa per annos 14. cùm haberet tantùm quatuor hominum millia non ſolùm ſuſtinuit, ſed etiam vicit 40 millia Romanorum: tandem tamen à Scipione poſteriore poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta. Cùm enim fame laborarent, nec eis daretur iuſti certaminis copia, omnia ſua & ſeipſos igni immiſerunt. Florus libro 2. Vnde Scipio Numantinus cognominatus eſt. Numantini ciues. Steph.

Numantius Flaccus, Pompeiani nominis defenſor. Hic confeſſus à Cæſare in Hiſpania, & incluſus Ateguenſium mœnibus omnes eius oppidi ciues, quos Cæſari fauere intellexerat, iugulatos ex muris dedit præcipites: fœminas verò vitorum illi aduerſantiũ vnà cum liberis interfecit. Alios infantes in conſpectu parentũ humo infixit, alios ſuperiactos pilis excipi iuſſit. Plut. Scribendum Munatius. Cæſar belli ciuilis li 6. Frontinus lib. 3. Dio . li. 4 . Valer. Max. lib. 9 c. 2.

Numentana, via extra portam Viminalem etiam Figulnenſis dicta fuit. Auctoribus Liuio & Victore.

Numerianus, Rom. imperator, cum Caro & Carino.

Numerius, à numero prænomen deductum.

Numicius, fluuius in Latio, in quo repertum fuit cadauer Æneæ, & in quo Anna ſoror Didûs ſe ſubmerſit. Hic poſtea decreuit, & in fontem redactus fuit, qui & ipſe poſteà exſiccatus eſt, ſacris etiam Veſtæ, (cui non niſi ex fluuio libari fas erat) vnà interceptis.

Numidia, pars Africæ, inter Cæſarienſem Mauritaniam & Carthaginienſem regionem, cuius populi à Latinis Numidæ, à Græcis Nomades dicuntur, quaſi in paſcuis inter armenta degentes, ἀπὸ τοῦ νέμειν, quod eſt paſcere. Erat enim ea gens rei pecuariæ in primis ſtudioſa, & ob id ad lætiora pabula ſubinde magalia ſua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuerſos pro tugurijs, vt eſt apud Salluſtium. Numidia habet ab ortu Syrtes quaſdam paruas vnde regio Carthaginienſis incipit: à Septentrione mare, quod verſus Sardiniam tendit: ab occaſu Mauritaniam, & à Meridie Æthiopiam: nec præter marmoris Numidici fera.úmq; prouentum aliud inſigne habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippon & Rhegium. Ea regio, vt Pomponius ſcribit, ſpatio anguſtior eſt, quam Mauritania, ſed magis culta, & ditior, vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, ea, cum: vt lapis Numidicus, qui inter generoſa marmora annumeratur: à Papinio Libycus ſilex appellatur. Et Pauimenta Punica à veteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidico ſtrata erant. Et Numidæ populi. Hic à Virg. lib. 4. Æneid. Infræni appellantur, quòd equos non fræno, quemadmodum nos conſueuimus, ſed virgula duntaxat regerent. *Metagonitæ* à Græcis appellari tradit Plinius. *Biledulgerid* hodie vocari ex Ioanne Leone patet.

Numitius, amnis eſt non longè à Lauinio, vide Numicius.

Numitor, filius Procæ, Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſúmque filium eius interfecit, filiámque eius Rheam Syluiam virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris perpetua virginitate ſpem partus ei adimeret. Verùm cùm illa ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida facta eſſet, ipſam quidem in Tyberia ripa viuam defodit, pueros autem in fluuio mergi iuſſit, quos cùm in ficeo deſtitutos Fauſtulus inueniſſet, Accæ Laurentiæ vxori ſuæ educandos tradidit: Hi poſteà adulti Amulium interfecerunt. Liu. Plutar. in Rom. regnúmque auo ſuo Numitori reſtituerunt.

Numius Albinus, conſul cum Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

Numius Tuſcus, conſul cum Amulino, anno ab vrbe 1048.

Num, pater Oſee. Num. 13. Patet item Ioſua. Ioſ. 1. Filius Elitama filij Ammiud. 1. Par. 7. Lat.

poſteritas, vel ſtirps aut filius, vel æternus: ſiue permanens: aut Syriacè piſcis.

Nuncoreus, Seſoſtridis filius, qui obeliſcum illum, qui poſtea Romæ ſitus fuit in Vaticano, curauit excidendum. Plin.lib 36.c.11.

Nundina, næ, Romanorum dea, à nouo die naſcentium dicta, qui & luſtricus dicitur. Erat autem luſtricus dies, quo infantes luſtrabantur.

Nupſia, oppidum ad Nilum fluuium, in tractu Syenitarum, cuius meminit Plin.li.6.c.29.

Nupſis, oppidum eſt Arabiæ Nomadibus proximum. Plin. lib. 6. cap.100. idem fortaſſe cum Nupſia.

Nurěberga, vrbs tota Germania & Europa celebris, emporium Germaniæ ampliſſimum, magnificiſque operibus publicis & priuatis ornata. Arcem habet regiam in colle vrbi imminenti ſitam vetuſtiſſimam, ex qua in vrbem & extra patet proſpectus, à qua ciuitati nomen inditum putatur. Caſtrum Noricum appellant, quod vrbs, huc v[ſ]que pro cuſtodia habuit. Interluit vrbem amnis Pegnicus cum multis pontibus lapideis, duas vrbis partes coniungentibus. Opificibus ingenioſiſs. & negotiatoribus variarum mercium gaudet. Habet etiam Rempub. optima politia illuſtrem, & in Burggrauiorum, S. Imperij ordine, alterum dignitatis locum obtinet, Munſter. vulgò *Nuremberg*.

Nurſia, Sabinorum ciuitas in montibus ſita, Ptol.li.3.c.1. Hodie Norica.

Nurſia, Piceni ciuitas à Virgilio frigida dicta, Hinc Nurſinus, na, num, adiectiuum.

Nuſia, vrbs antiqua in Vmbria.

Nurſia ciuitas Germaniæ, ad Rhenum, non longè à Colonia Agrippina.

Nutum, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

Nus, Ciciliç fluuius ad Ceſcum oppidum. Plin.

Nuſaripa Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

N Y

Nycea, vrbs in Corſica inſula, à Nycio Ethruriæ rege condita.

Nycius Feſulanus, Tuſculanorum rex, ſub annum 300. ante Romam conditam.

Nycpij, Africæ propriæ gens. Ptol.

Nygbenitæ, populi Æthiopiæ ſub Ægypto Ptole.

Nygdoſa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Nyctelius, vnum ex Bacchi cognominibus tractum ab eo, quòd nocturno tempore eius ſacra celebrantur, quæ Nyctelia dicta ſunt. Ouid. 4. Met. & Virg. 4. Æneid.

——vbi audite ſtimulant Trieterica Baccho Orgia: nocturnúſque vocat clamore Cythæron.

Nyctæus, Neptuni filius ex Celene Atlantis filia, quem ex Amalthea Cretenſi Nympha Antiopam & Nyctimenem ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, opera nutricis cum eo fertur concubuiſſe: ſidem agnita, cùm pater eam occidere vellet, Mineruæ miſeratione in noctuam eſſe conuerſam. Ouid. 2. Met. 1.

Nyctelia, ſacrificia quæ Baccho fiebant, à nocturno tempore dicta.

Nyctimene, vide Nyctæus.

Nymphæ, aquarum deæ, quaſi Lympharum numina, quamuis etiam Latius Nymphæ nomen accipiatur pro montium deabus, quas Oreades vocant: & pro iis, quæ arboribus & ſyluis putabantur præſidere, quas Dryades vocabant, Hamadryades, & Napæas.

Nymphæa, inſula iuxta Adriam, vbi Calypſo habitauit: Gentile, Nymphæus. Steph. Plinio alia eſt circa Samum Ionicam. Vide Cos. & Calypſus.

Nymphæum, Macedoniæ oppidum. Vide Nymphæus & Lyſſus.

Nympharum cubile, vide Solis inſula.

Nymphæus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: & Nymphæum, Proconneſi promontorium author vtriuſque Raphael Volater. Nymphæum montem ſemper ardere, eiúſque craterem bitumen egerere omnium diluiſſimum. Strab. author eſt lib.

Nymphæum, vrbs Taurica inter Panticapæum metropolim & Theodoſia. Strabo. Hinc Nymphæeus, Nymphæus, Nymphaïtes. Steph.

Nymphas in Arcadia eſt, Pauſ. lib. 8. inde fons Nymphaſius. Steph.

Nymphon, vir quidam Colophonius, Cic. ad Q. fratrem lib. 1.

Nyrax, vrbs Celticæ: Gentile, Nyracius. Stephanus.

Nyſa, fuit nutrix Bacchi, quam Pli. ait ſepultam fuiſſe prope Scytopolin.

Nyſa, vrbs Arabiæ, ſiue, vt alij putant, Ægypti, Arabiæ propinqua apud quam Bacchus, vt Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus, vnde & Dionyſius dictus eſt, ex Ioue & Nyſa conflato vocabulo. Plin. lib. 8. c. 13. Nyſam Indiæ montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

Nyſa, etiam non tam mons, quàm ciuitas in India, à Libero patre, vt refert Strab. lib. 15. condita, carminibus poetarum celebratiſſima, ſita ſub radicibus montis, quem Neron, aliàs Merum, incolæ appellant. Alia eſt Nyſa in Bœotia. Hom. Plin. in Caria. Strabo vicus in Helicone, vbi ſimili modo colitur Bacchus. Ptol in Ionia ac Lycia Steph. in Thracia. multi tamen Nyſæ, arum, declinant. Vide Theſtidium.

Nyſa, vnus ex verticibus Parnaſſi montis Baccho conſecratus. Stephan. Nyſæ decem enumerantur. prima in Helicone: ſecunda in Thracia:

eia: tertia in Catia: quarta in Arabia: quinta in Ægypto: ſexta in Naxo: ſeptima Indiæ: octaua in Caucaſo monte: nona Libyæ: decima Eubœæ, vbi eodem die vitem florere aiunt, & botrum matureſcere. Hinc Nyſeus, Nyſæus, Nyſæeus, & fœmininum Nyſais, poſſeſſiuum Nyſeius. Steph.

Nyſa, proptium hominis, Cicer. 3. de natura Deorum, Dionyſios multos habemus, primùm Ione & Proſerpina natum: ſecundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe.

Nyſæa, Herodoto & Curtio, vrbs clariſſima in India, à Libero patre condita, ſub radicibus montis, quem Nerum, aliàs Neton vocant. Eadem quæ Nyſa.

Nyſea, Megarenſium emporium duodeuiginti ſtadiis ab vrbe: quod & Minoa vo:atur.

Nyſes, Africæ fl. ex Æthiopiæ montib. oriens Ariſtot.

Nyſeus, Bacchi cognomentum, à Nyſa vrbe (ſiue ea Arabiæ eſt, ſiue Indiæ,) imp.oſitum.

Nyſiæ portæ, Africæ propriæ inſula, à flumine Tritone circundata. Herodotus videtur eam *Phila* vocare. Huius inſulæ omni genere voluptatum plenæ, elegantem deſcriptionem habes apud Diodorum lib. 3 c. 5.

Nyſiros, Vide Niſiros, ſic enim legendum eſt.

Nyſſa, Cariæ oppidum, antea *Py:hopolis* dictum. Stephano auctote, vide Athymbra, eadem cum hac Nyſſa videtur.

Nyſus, Megarenſinm rex, qui obſeſſus à Minoe rege Cretæ, proditione Scyllæ filiæ (quæ Minois amore tenebatur) fatalem amiſit crinem atque ita ab hoſte interfectus eſt. De vtroque Ouidius.

Filia, néve magis capiti ſit fida parentis,
Quam tua vel Pterela vel tua Nyſe fuit.
Vide Niſus.

O A

OA, vicus Atticæ in Pandionide tribu, aliàs *ὄας*.

oanns, vrbs Lydiæ, Stephano, & Siciliæ fluuius, Pind. hodie *Fraſcolari.*

oani, Taprobanæ inſulæ gens. Ptol.

oarus, Scythiæ Europææ fluuius. Herodot.

oaſis, *Magna & Parua*, loca Ægypti ſunt apud Ptolemæum, quibuſdam *Anaſis*, *Hyaſis* ſcribit Stephanus. Oaſim quoque *Ibin* dici tradit Euagrius lib. 1. c. 7. Barrius putat à Strabone *Anaſes* appellari, quorum ille tria nominat, eáque ad Ægypti confinia verſus occidentem ponit, hæc ſunt loca in mediis arenis Lydiæ, tanquam in pelago inſulæ, quæ aqua & vino abundant, eóque habitantibus apta. Hæc hodie ab incolis *Azagar* vocari idem Barrius tradit. *Oaſis* Magnā, *Gademes* nuncupari videtur Zieglero, idque ex Leonis deſcriptione. Is enim Gademes ſic delineat, vt quis Oaſem facilè ex iis intelligat, vide Auaſis.

oaxes, fluuius Cretæ inſulæ, ab Oaxe Apollinis filio ſic vocatus: vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat eſſe fluuium Meſopotamiæ, quem non ſequuntur alij Virgilij enarratores.

oaxus, ciuitas Cretæ ab Oaxo Minois ex Acacallide filia nepote: vel è ſitu loci, quod crepidines Græci Axós vocent. Herodot. quoque lib. 4. Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnauit, qui Cyrenem Libyę vrbem ædificauit. Ciuis, Oaxius.

O B

Oboda, regio parua Nabateorum, vbi Obodes rex, quem inter deos numerant, ſepultus eſt. Steph.

obadia, filius Arnan filij Raphaiæ filij Ieſaiæ. 1. Par. 3. Filius Izrahia filij ozi, 1. Para. 7. Lat. ſeruus vel operarius Domini.

obal, filius Iectan. Gen. 10. Lat. peruerſitas vetuſtatis aut peruerſitas fluxus.

obareni, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium inquit Quadratus: quem Obarenitæ & Oreni habitant, qui magna pars Armeniæ ſunt. Steph.

obdia, ſiue obdias, filius Aſel filij Elaſa. 1. Paralip. 8. 9. & 12. Lat. ſeruus ſiue operarius Domini.

obed, pater Gaab Iudic. 9. Filius Booz, pater ſai, Ruth. 4. 1. Paralip. 2 Filius Ophlal filij Zabab 1. Paralip. 2. & 11. Lat. ſeruus, vel operarius.

obed edom, nomen viri, 2 Reg. 9. Lat. ſeruus hominis, vel terreni, aut ſanguinei, vel rufi.

obedia, nomen viri, 1. Eſd. 8. idem ſignif quod obdia.

obliuionis fluuius. vide Limæa.

obolcon, vrbs: Gentile, Obolconites. Stephanus.

oboth, nomen loci, Num. 21. 36. Iſraëlitarum manſio, cùm ex Ægypto proficiſcerentur in terram Chanaan. Num. 32. Lat. Pythones, ſiue vtres, aut patres, vel deſideria.

obotritæ vel obotrij, vtrumque enim apud ſcriptores inuenitur: Germaniæ populos, hodie *Meckelburger* dictos interpretatur Crantzius. Hos Iobſtius putat *Herules* Sidonij eſſe.

obrima, vnum ex tribus fluminibus Apamiam vrbem, in Aſia celeberrimam, ambientibus. Plin. li. 5. c. 29.

obrimo, vnum eſt ex cognominibus Proſerpinæ. Sic autem dicta eſt, quòd quum vim ei videretur illaturus Mercurius, rugit altius,

vnde factum, vt is manum abſtineret, Cæl. libr. 26 c. 20.

Obrincus, Ptolemæo Galliæ Belgicæ fluuius eſt. Rhenanus *Moſellam* Taciti, qui hodie Germanis *Moſel*, & Gallis *Moſelle*, interpretatur, Heroldus *Obrincum*, non fluuium deſignare docet apud Ptolemæum, ſed eum Germaniæ tractum, quem hodie *Ober Rhingaun* vocant. Aliqui credunt eo vocabulo ſignificari ſuperiorem partem Rheni fluminis, quaſi diceret *Oberrhyn*.

obris, nomen fluuij. Pomp. lib. 2. ſecundum Bæteras Obris fluit. Ptolem. Obrium vocat. Gal. *Orb*.

obroatis, Perſidis vrbs apud Ptolemæum. O*robatis* legit Ammianus.

obtricenſe, Moſæ oppidum habet Ammianus li. 20 *Trecht* quod & *Maſtricht* appellari videtur. Hoc Galli *Trait* vocant.

obulco, Ptolemæo, quod *Pontiſi enſe* appellatur Plinio. Hiſpaniæ Bæticæ vrbs eſt, quæ Nigro *Siruca* dicitur. *Obulco*, putat Villanouanus *Vlam* Hirtii eſſe.

O C

Ocalea, leæ, ſiue Ocale, es, Bœotiæ oppidum. Hom. in Catalogo nauium. Eſt autem prope Haliam, ſic dicta à breuitate viæ à Theſpiis in Thebas, oppidum Ocaleæ proximum. Gentile, Ocaleus.

occam, Theologus inſignis, floruit ſub annum ſalutis 1330.

occaſio a poetis dea fingitur, rerum gerendarum opportunitati præſidens. Huius ſimulachrum ita fingebatur, vt pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quadam velociſſima ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento, Occaſionis breuitatem & inconſtantiam voluerunt denotare, quæ niſi, cùm primùm ſeſe offerat, arripiatur, ſtatim elabitur è manibus: nihílque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De Occaſionis effigie extat elegans Epigramma apud Auſonium.

occara Antonini. videtur Simlero Coara, Ptolemæi, Chalcidicæ regionis in Syria.

oceanus, Cœli & Veſtæ filius, maris deus, maritus Tethyos, fluuiorum fontiúmque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligimus vaſtiſſimum illud mare, quo vniuerſus ambitur terrarum orbis. Dictus Oceanus ab ὠκὺς quod eſt velox, teſtibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præſertim ſi mare ſequitur. Falſam autem illam opinionem velocitatis mari Luſitaniæ, id eſt, Portugalleſij, hac noſtra ætate deprehenderunt. Nam Columbus Nauarchus, vltra Gades Oceanum ingreſſus, vltra torridam Zonam penetrauit, per Oceanum ad Indos, vſque ad Beatorum inſulas, non tamen iſtam velocitatem deprehendit. Et quamuis ſit nomen proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius ſignificat. Quo modo mare, cùm totum ſignificat, proprium eſt: cum partem, appellatiuum. Nam à littoribus plerunque accipit nomen, ad dextram ſiquidem vbi primum terram intrat, Atlanticus dicitur: ad ſiniſtram Gaditanus: illinc Arabicus, Perſicus, Indicus: hinc Britannicus, Germanicus, Scythicus. Poetæ tamen Oceanum pro quocunque mari vſurpant. Virg. Æn. 2.

Et ruit Oceano nox.

Hinc deducitur patronymicum fœmininum, Oceanitis, idis, & Oceanius, nia, nium. Dionyſio Alexandrino *Heſperium*. *Veſperum* interpretatus eſt Bertrandus. Marlianus *Veſpertinum* vocat. Hodie eius pars, quæ inter Hiſpaniam & Canarias inſulas eſt, Hiſpani *Golfo de las yeguas*, id eſt, *Sinus equarum*, vocant: à demerſis ibidem toties equabus, aliiſque iumentis, quæ ſobolis procreandæ cauſa ad eas inſulas vehebantur. *Magnum* etiam appellatur, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. Sed videtur huius Atlantici Maris appellatio multò latiùs interdum apud auctores accipi. Strabo enim ſcribit Indiam deſinere ad mare Orientale, & ad Auſtrinum, Atlantici partem idem ait alibi eius Auſtrale & Orientale latus in Atlanticum procurrere. Et alio in loco Atlanticum in ſe coire teſtatur. Omnia maria innauigabilia *Atlantica* vocari tradit Suidas. In ſomnio Scipionis legitur, omnem terram, quæ à nobis colitur, Atlantico mari quod Oceanum appellamus) circumfundi. Plinius perhibet Æthiopiam etiam Atlantiam dictam, & totum illud nouum Hemiſphærium, quam *Americam* vocamus, Atlantim Platonis (vt plurimi æſtimant) fuiſſe, videtur totus terrarum & Oceani globus, Aſia tantum & Europa exceptis, in Atlantis vocabulum olim abiiſſe. Herodotus duo tantùm vniuerſi maris nomina nouit. Scribit enim Atlanticum & Rubrum, & totum illud, quod Græci nauigant (mediterraneum poſt Herodoti tempora dictum) vnum eſſe, Caſpium alterum. His aſſentitur Zoſimus, qui ſcribit Rhenum fluuium ſe in Atlanticum mare exonerare, quod hodie Germanicum vocatur.

oceanes, Babylonicus rex ann. 15. poſt Nimbrotum fuit, qui multo ex ſorore Thetide edidit liberos. Ber. li. 4

ocelenſes, Hiſpaniæ populi, qui & *Lancienſes* Plinio. Lanciam vrbem habet Oroſius lib. 6. cap. 21. & Lancia oppidana in Luſitania Ptolemæo eſt.

ocelis, Ptolemæo Arabiæ Felicis oppidum in quo interpretando parum inter recentiores

conuenit, Iouius namque *Aden* vocat, Pinetus *Acyla* Niger *Zidem* Ramuſius *Cape de Cel, Ocelim* Ptolemęi, *A. ila* Strabonis eſſe vult Villanouanus, vide Orcelis.

Ocelli, promontorium orientale Alblouis inſulæ, Ptolemæo. *Spurnbeade* hodie dicitur.

ocellum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol. lib.2.cap.6.

ocellum (quod & oſcellum ſeu oſcella) eſt citerioris prouinciæ extremum, à quo per Alpes in vlteriorem Galliam, Centronéſque (nunc Tarentaſios) ac Garoceles, Caturiges, Vocontios, & Allobrogas tranſitus eſt, Auillanæ & Secluſæ vicis proximum nunc, vt coniectura eſt, Nouelefium nuncupatur. Secluſa autem, vt nonnullis placet, dicitur, quaſi citeriorem Galliam ab vlteriori ſecludens: Diœceſis eſt Taurinenſis. Cæſar in comment. vulgò, *la Noualgiſe*. Villanouanus & Varrerius, *Oulx* appellari aiunt *Ours*, Italis & circumuicinis hodie adhuc vocatur, vbi abbatia *Iſilles* vocat Simlerus: *Eſſilles* ſcribit Vigenereus: *Chielano* interpretatur Caſtilloneus, ſed malè vt præclarè Varrerius. Non eſſe idem cum oſcella Ptolemæi quod in Lepontiis ponit (de quo ſuprà) eruditè oſtendit Scudus idem Varrerius in ſua chorographia Luſitanicè ſcripta: habet quoque Ptolemæus ocelum in Tarraconenſi, & ocellum in Luſitaniæ Hiſpania. Hoc ocellum Antoninus ocelum Durij, quòd ad Durium fluuium ſitum ſit, nominat, & apud Appia. Ocelis eſt.

oceris, inſula maris Stoici, Ptolemæo, contra orcada promontorium, *Sandes* fortè hodie.

ocha, mons in inſula Eubœæ, à quo inſula quoque ipſa quandoque dicta oche. Calep. Vide in Cariſto.

ocheſius, Ætolorum dux, vir longè præſtantiſſimus, qui in bello Troiano interemptus eſt. Homerus.

ochozat, amicus Abimelech regis Geraræ, Geneſis 26. Hebr. Achuzath, i. poſſeſſio vel apprehenſio, ſiue collectio, aut fratris oliua.

ochoſias filius Achab regis Iſraël 3 Reg. 22, filius Ioram regis Iudæ, 4. Reg. 8. 1. Par. 3. Lat. poſſeſſio aut viſio Domini.

ochran, pater Phegiel principis tribus Aſer, Num. 1. Lat. turbidus vel conturbans.

ochus, rex Perſarum, auaritiæ nota, qui adeò laborauit, vt vrbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium impartiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, vt quò primùm rex Perſarum ingrederetur, mulieres quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent.

ochus Artaxerxes, rex Perſarum, qui ocham ſororem eandem & ſocrum viuam capite defodit. Patruum cum centum liberis & nepotibus telis imperauit transfigi, quòd in his maximam apud Perſas probitatis laudem videbat conſiſtere.

Ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. idem lib. 31. c. 7. Præterea apud Bactros amnis ochus & oxus, ex oppoſitis montibus deferunt ſalis ramenta.

Ocnus, filius Tyberis & Mantûs filiæ Tireſiæ vatis. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Æneæ in auxilium veniſſe aduerſus Turnum Maro teſtatur lib. 10. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teſte Seruio. Vide BIANOR.

Ocnus, nomen cuiuſdam apud inferos multis inſignium artificum picturis celebrari quem effinxerunt perpetuò torquentem funem aſtante aſella: quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim prærodere t. Inde ortum eſt prouerbium, ocnus funiculum torquet: quòd cum in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant: tum in eos præcipuè, qui cùm nihil neque laboris neque induſtriæ ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores: quod domi habeant aſellam, hoc eſt, vxorem prodigam, quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenuè profundit.

Ocila, portus Gebanitarum in Arabia felici, Plin.

Ocillis, vide ocelum.

Ocimnium, vide Scythia.

Ocinatus, Calabriæ fluuius Lycophr. hodie *Sabario* dici, & *Sabbacum* Antonini eſſe oſtendit Barrius.

Ocolum, parua regio Eretrienſium: Gentile, Ocolius.

Ocra, Alpium pars humillima, qua ad Carnos accedunt. Ptolem. Strab. Eſt etiam Venetorum vrbs apud Plinium.

Ocrazapes, qui & Aſcrazapes, rex Aſſyriorum XXXVIII.

Ocricola, vrbs Tuſcorum. Gentile, ocricolanus. Steph.

Ocriculum, oppidum Italiæ, in monte ſitum, quod Strabo inter Sabinos ponit, Plinius inter Vmbros, ſunt qui otriculum ſcribant, ſed corruptè, vt docti putant.

Ocrinum, Britanniæ promontorium. Ptol. l. 2. cap 3. vulgò *Mons S. Michaelis*, hodie fortè *S. Iuſtin*. aut potiùs *Thilandes end*.

Octapitarum, Albionis inſulę promontorium, Ptolem. *S. Dauidu head* Camdeno.

Octapolis Lyciæ oppidum. Ptol.

Octauia, gens à Velitris originem accepit, quam allentationis gratia propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quàm equeſtri familia ortum ſe ſcribit, vetere ac locuplete, & in qua primus ſenator ſuus pater fuerit M. Antonius libertinũ ei proauum exprobrat Reſtionem è pago Turino: &

auum argentarium, Tranquil. Cicero in epiſtola quadam eum nepotem argentarij, & filium ad ſtipulatoris vocat, vtcunque ſit, conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnaque laude Macedoniam prouinciam adminiſtraſſe. ex ipſius etiā teſtimonio Ciceronis, qui ad Qu. fratrem ſcribens eum hortatur, vt pro merendis ſociis vicinum ſuum Octauium imitaretur.

Octauia, octauij Cæſaris ſoror, Antonij Triumviri vxor, ab eo poſtea repudiata. Plut.

Octauia, Claudij Cæſaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta. Sueton.

Qu. octauius à Lucio Cinna ſuo collega interfectus. Pædianus.

Octauius Auitus & Petilius Fauſtinus, furta virg. adnorarunt, notantes vnde quæque carmina ſurriperentur, vt ait Seruius.

Octodurum. Ptol. lib. 2. c. 6. campus Gotthorum alio nomine, vulgò *Toro*: Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.

Octodurus, vicus veragrorum: hodie dicitur S. Mauricij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos in Sabaudia, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas, in vallo non magna adiecta planitie: altiſſimis montibus vndique continetur in duas partes Rhodano fluuio diuiſus. Diœceſis Sedunenſis, vulgò, *S. Maurice en Valais*. Beatus Rhenanus & Scudus *Marienach* vocant.

Octogeſa, Cæſaris Hiſpaniæ vrbs ad Iberum fluuium, Vrſinus putat hanc Etoniſſam Plinij eſſe, hoc duplici ſſ. ſcribit Liuius. *Hiſtona* hodie Epiſcopo Gerundenſi.

Ocyalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis, Hom Odyſſ 7.

Ocypete vna Harpyarum à celeri volatu nomen habens Sorores habuit Aëllo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe. vide HARPYIA.

Ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

Ocyroe, Nympha, Chironis Centauri & Chariclûs Nymphæ filia ita dicta à celeriter fluendo, quòd in rapidi fluuij ripis nata eſſet. Augurij fuit peritiſſima: Æſculapium enim vniuerſo orbi profuturum prædixit, & patrem optaturum mortem ſeſeque equam futuram: quæ omnia euenere. Ouid. libro. 2. Metamorph. Heſiod. in Theogon.

O D

Odaia, ſiue Odeias, ſoror Naham. 1. Parall. 4. 2. Eſd. 9. Lati. laus ſiue confeſſio Domini.

Odaren, nomen viri, 1. Macch. 9.

Oded, nomen viri prophetæ, 2. Parali. 15. & 28. Lat. ſuſtentans, vel tenens, aut erigens.

Odenatus, princeps Palmyrenorum, multa aduerſus Saporem Perſarum regem præclara geſſit.

Odeſſos, vrbs in Mœſia inferiori, Pomp. lib. 2. Stephan. vrbs eſt in Ponto iuxta Salmydeſſum, Apollodorus magnum montem eſſe ſcribit. Ciuis, Odeſſites, & Odeſſeus.

Odeuia, nomen viri in toto cap. 1. Eſd. 20. ſcribe Odaia. Lat. laus ſiue confeſſio Domini.

Odia, nomen viri. 2. Eſd. 8. Idem ſignif. quod Odeia.

Odites, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopſo interfectus in nuptiis Pirithoi. Ouid. 12. Metam.

Odiua, quidam in Dalmatiis, ab Odoacro tyranno victus, ſub annum ſalutis 483.

Odiupolis, regio Heracleæ iuxta pontum: Gentile, Odiupolites. Steph.

Odius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Hom. Iliad. 5.

Odoacer. Herulorum & Turcilingorum rex, anno 476. Danubium tranſgreſſus in Italiam Veronam peruenit & perſequutus Oreſtem Gothum, qui Momyllum filium ſuum Auguſtum creauerat, Ticinum includit, & vrbem tandem capit & militibus diripiendam præbet & die 23. Auguſti proclamatur rex Italiæ, & Placentiam inde profectus Oreſtem occidit, Inde Rauennam in poteſtatem accipit, Tandem Romam proficiſcitur & Momyllum Auguſtulum qui præ metu imperio ſe abdicauerat, in Lucullanum Campaniæ caſtrum in exilium eiicit, atque ita finis factus eſt imperio Occidentali, quod ſteterat poſt victum Pompeium incipiendo à Iulio Cæſare annos 522 Deinde à Theodorico Gotho Amali filio bello petitus & variâ fortunâ vſus Rauennæ includitur, & poſt longam obſidionem, & obſeſſis & obſidentibus defatigatis pace facta à Theodorico ad conuiuium vocatus trucidatur anno 493.

Odiodœcus, vide CALLIARVS.

Odoia, nomen viri 1. Par. 5. Lat. laus ſiue confeſſio Domini.

Odollam, ciuitas in Iudæa, à Roboam conſtructa. Paral. 11. Mich. 1. Videtur eſſe eadem quæ Adullam dicitur. Nomen item ſpeluncæ. 2. Regum 23. Lat. teſtimonium ſiue ornamentum illis, aut teſtimonium ſiue ornamentum ſuæ miſeriæ vel tranſitus, aut præda ſuæ miſeriæ.

Odomanti. vide HODOMANTI.

Odones, populi Thraciæ, Medis vicini. Dion. in Baſſaricis Steph. ſunt populi Thraciæ, vt ſuprà diximus.

Odonia, ſiue Odnia, i. laus ſiue confeſſio Domini, filius Aſana. 1. Paral. 9. Filius Elioenai filij Naariæ 1. Par. 5. & 1. Eſdr. 2.

Odryſæ, populi Thraciæ. vrbs Odyſa, Strab. libro decimoſeptimo, quorum olim ampliſſimum fuit regnum, ab Abderis Thraciæ vrbe vſque ad Pontum Euxinum & Iſtrum fluuium extentum, Thucyd. lib. 2. Inde Odryſius. Odryſites.

ſites, Odryſes, Odryſides:& fœminina, Odryſis, odryſias. Stephano.

Odyſſeia Vide OLYSIPPO. eſt autem Siciliæ promontorium Ptolemæo: quod *Cabo Marzo* Fazello nuncupatur, idem ſubiungit Ediſſæ portum eſſe, cuius meminit Cicero in Verrem. vide Vlyſſis portus.

odyſſus, Ptolemæo Mœſiæ inferioris vrbs: *Varna* dicitur Nigro. odeſſus Strabonis eſt & Vdiſſus Antonini.

O E

oea, Africæ ciuitas vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt Solinus. Achæi Tripolim lingua ſua ſignant, de trium vrbium numero, Oeæ, Taphræ, Leptis magnæ &c.

oeagrus, pater Orphei, & à quo Hebrus fluuius, oeagrius cognominatur, epitheto ſatis longè petito, ab Orpheo nimirum oeagri filio, quem cùm Ciconum matronæ diſcerpſiſſent, caput eius in Hebrum fluuium proiecerunt. Vel Oeagrus fluuius Thraciæ pater Orphei vatis, vt ſcribit Seruius: vnde & Hebrus, quòd ex eo fluat, oeagrius dicitur. Quem fluuium putat Niger Agrianes dici apud Herodotum.

oeaſo, Ptolemæo: E'ſon Melæ, Hiſpaniæ promontorium eſt, quod Plinio *Olarſo* eſt, vt Hermolaus autumat *Idanuſa* Straboni dicitur, vt Pincianus credit, *Orſona* Appianus videtur pro eodem habere. At Montan. vrbem eſſe dirutam, & hodie *Oiarſo* vocari auctor eſt. *Baiona* Epiſcopo Gerundenſis vocatur. Florianus ſcribit *Fontarabia* & incolis. *Hondarabia* appellari. *Fontem Rapidum* Latinum vocant, ſed Oeſopolim vrbem habet hoc loco quoque Ptolemæus, quæ his recentioribus nominibus hodie fortè quadrabit, verius quam oeſo promontorio.

oeanthe, vrbs Locrorum, aliàs *οἰα ἀνθεία*, Steph. vide Plin. lib. 3. cap. 3.

oebalia, regio Peloponneſi, Laconiæ pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio Lacedæmoniorum rege. Hinc oebalius, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum poetæ nonnunquam oebaliam appellant, reſpicienres nimirum ad vrbis eius originem, quæ à Lacedæmoniis condita putatur. Ab oebalia Laconiæ regiuncula, Caſtor & Pollux nebalidæ dicuntur. Vide Atene. Tarentum & Laconia.

oebares, Darij ſtabularius. cuius induſtria ipſe Darius Perſarum regnum adeptus eſt.

oebalus, Arguli filius, rex Laconiæ, ab ſe Laconiam prouinciam Oebaliam dixit.

oebalus, Telonis regis caprearum inſulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Seberidis. Seruius apud Virg. 7. Æneid. *Oebale, quem generaſſe Telon Sebetidi Nympha.*

oebatis, nomen viri proprium, Tortel.

oechalia, vrbs Bœotię, Euryti regia, ab Oechaleo fluuio eã præterfluente ita dicta. Hãc Hercules funditus euertit, cùm Eurytus pactam ipſi certaminis lege filiam Iolem tradere recuſaſſet. Homeri interpres 5. Iliad. Virg. 8. Æneid. Fuit & alia eiuſdem nominis vrbs in tractu Meſſeniaco. Plin. lib. 4. cap. 9. Item alia in Eubœa inſula, poſtea Chalcis dicta. Plin. lib. 4. cap. 12. Alia in Trachine, & in Theſſalia & in Arcadia. Ciuis, oechalicus, oechaliores, oechalius, & fœm. oechalis, Steph. Pauſania auctore vicus etiam Meſſeniæ regionis, Oechalia vocata, quæ pòſt Carnaſium appellata fuit. vide Carnaſius & Andania.

oechardas, Ptolemæo Sericæ regionis fluuius eſt. ſed variat apud eum ſcriptio, nam & oechardus legitur. M. Niger eum *Tartar* nomen habere ſcribit.

oecides. Vide Buta.

oecyrnes, vir Argiuus, qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homerus Iliados 11.

oecus, Cariæ vrbs: Gentile, oechuſius Steph.

oedantium, vrbs Illyriæ, inde & Oedantes, terra oedantia. Steph.

oedipodonius, ab Oedipus deducitur.

oedipus, Laij Thebanorum regis & Iocaſtæ filius, quem pater, cùm ex Apollinis oraculo futurum intellexiſſet, vt à filio occideretur, paſtori occidẽdum tradidit: qui miſericordia commotus, cùm inuitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamen regis imperium auderet detractare, perforatis gladio plantis, viminéque traiecto, ex arbore ſuſpendit futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterùm cùm Phorbas Polybij Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret audito vagitu eò accurrens, puerum ſeruauit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à qua veluti puer cœlitùs miſſus, filij loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus, Grandior deinde natu factus, cùm audiſſet ſe non Polybij filium, patrem perquirere ſtatuit, & conſulto oraculo accepit ſe in Phocide patrem inuenturum. Quò cùm veniſſet, orta inter Phocenſes ſeditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Poſtremò tanquam oraculo luſus, Thebas petens in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus ſolutis, cùm occidiſſet, Thebas intrauit: & quoniam Polybij filius credebatur, Iocaſtam matrem inſciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Poſtea verò cùm ſe matrem ſibi coniugio copulaſſe, patrémque occidiſſe cognouiſſet, dolore percitus, ſibi ipſi in pœnam oculos eruit, quem poſtea cæcum

Antigona filia duxit, & ſe occidere volentem cuſtodiuit. Alij dicunt, quòd repudiata matre Aſtymedusam vxorem duxit. Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Declinatur autem Oedipus, oedipodis, vel oedipus, oedipi. Vide Sphinx.

Oena, vrbs Tuſciæ munitiſſima, in cuius medio altus collis eſt 30. ſtadiorum, aquas & varias arbores ſupra ſe habens. Ariſtoteles de mirabilibus: Gentile, oenates. Steph.

Oenanthia, vrbs Sarmatiæ in Aſia. Ptolemæo libro 5. Hodie *S. Sophia*, aliàs oenanthe, Plin. libro 3. cap. 3. Ætoliæ item vrbs maritima. Polyb.

Oenarea, vrbs Tuſcorum in cuius medio collis erat altiſſimus. Vide Oena.

Oeniade, in Acarnania vrbs ad os Acheloi, Pauſa. *Dragamæſte*, hodie, Sophiano. olim Eryſiche; Regio, oenias vocatur. Eſt & oeniade vrbis in oetæa nomen. Steph.

Oeneus, Calidoniæ rex filius Parthaonis, qui ex Althæa Theſtij filia Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit Herculis poſtea vxorem. Hic cùm Dianam in ſacrificiis ſuis per contemptum præteriiſſet, indignata dea miræ magnitudinis aprum ei immiſit, qui regionem vniuerſam latiſſimè deuaſtauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit, Ouid. 8. Metamorph. Hinc oeneides, & oeneis patronymica, & oeneius, eia, eium, adiectiuum.

Oenipons, Comitatus Tirolenſis metropolis vulgò *Inſpruck*, ſedes principum. Camera & parlamentum regionum Auſtriacarum. Ibi tectum prætoriæ domus, magna impenſa deauratum videtur. *Ottingen* facit ex ea Simlerus, ſed hic Æni legit.

Oeniſteria, Athenienſium ſacra fuerunt, quæ peragebantur ab ephebis pubeſcentibus, ante quam lanuginem, comámque tonderent. Herculi verò vni certam menſuram offerebant, ac libabant. Horum meminit Iulius Pollux & Heſychius.

Oenoanda, vrbs Lyciæ, Plin. lib. 5. c. 17. Gentile, oenandeus. Steph. apud Strabonem. lib. 13.

Oeno, vna fuit ex filiabus Anij & Dorippe, quibus id impertiuerat Dionyſius, vt quicquid attigiſſent, in triticum ſtatim verteretur, & vinum & oleum: vnde dictæ Cænotropæ, quaſi in nouas formas omnia vertentes. Cœl. libro 7. capite 15.

Oenachalicorum, oppidum circa Perſidem, videtur apud Procopium 2. Perſicorum.

Oe nehema, mons in finibus Africæ.

Oenocheuus, Herod. lib. 7. fluuius in Theſſaliam defluens, ſicut Peneus.

Oenoë, vna ex duabus vrbibus Icariæ: Gentile, oenoæus. Vide Sicenus. Item vna ex tetrapoli Attica. Steph. Eſt etiam Elidis regionis in Peloponneſo ciuitas. Strabo. Et Arcadiæ, apud Suid.

Oenomaus, Hippodamiæ pater, Elidis rex, & Piſæ, ex Marte & Harpina Aſopi, ſeu vt alij tradunt. Eurithoe Danari filia progenitus: qui cùm ex oraculo ſe à genero interfectum iri didiciſſet, & filia tamen à multis procis ob formæ præſtantiam ambiretur: curule certamen procis propoſuit, ea lege, vt filia victori in matrimonium cederet, victus mortem ſubiret. Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops Tantali filius, amore puellæ captus Myrtilum aurigam pretio corrupit, vt axes infirmos & fragiles currui ſubiungeret: Quo facto oenomaus vnà cum curru corruit, membríſque omnibus è ruina colliſis, iámque morti vicinus, Pelopen precatus eſt, vt vicem ſuam vlciſceretur. Quare cùm Myrtilus pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope contumelioſiùs exigeret, ab eo in mare eſt præcipitatus: eóque modo & puella & regno potitus Pelops, totam Cherſoneſum de nomine ſuo Peloponneſum appellauit.

Oenion, portus Locridis: Gentile, oenoneus. Steph.

Oenone, duo Attici pagi, ſic dicti authore Strabone lib. 8. alter ad Eleutheras, alter Marathoni vicinus. Vide Ægina ſeu oenopia.

Oenone, Nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus circa Idam Phrygiæ pecus paſceret. Hæc mulier fatidica fuiſſe fertur, Paridíque in Græciam nauiganti prædixiſſe futurum, vt inde patriæ incendium ſecum referret. Extat epiſtola oenones ad Paridem inter Ouidianas, qua illum ad ſui amorem conatur reuocare. Author eſt Dictys Cretenſis, Paridis interempti, cadauer ad oenonem fuiſſe relatum, vt ab illa ſepulturæ mandaretur: illam verò priſtini amoris recordatione ad primum ſtatim cadaueris conſpectum mortuam concidiſſe, eodémque cum illo funere ſepultam fuiſſe. Stephano inſula eſt, Acacidarum vna. Incolæ oenonæi.

Oenoparas, agri Antiochiæ Syriacæ fluuius, Strab.

Oenopedes, vir Mathematicus, ex Chio inſula, Anaxagora aliquanto minor.

Oenophyra, Bœotiæ vrbs. Thucyd.

Oenopia, inſula eſt quæ alio nomine Ægina dicitur. Ouid. 7. Metamorph.

Oenopiam veteres appellauere: ſed ipſe
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

Oenops, vir Peloponnenſis. Homerus.

Oenotri, Meſopotamiæ populi. Steph.

Oenotria, Italiæ pars maritima, à freto Siculo ad Tarentinum vſque & Poſidoniatem ſinum extenſa: à præſtantia vini (quod οἶνον Græci vocant

ci vocant) nomen ſortita : vel ab Œnotro Arcade, vt ait Pauſanias li.8. vel, vt Varro putat, ab Œnotrio Sabinorum rege : quanquam temporis proceſſu id nominis vniuerſæ Italiæ ſit communicatum. Strab.lib.5. Incolæ, Oenotrij dicuntur.

oenotrius Ianus dictus eſt, vel quòd in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quod primus in Latio vicinum ad religionis & ſacrificiorum vſum inuenerit, quod etiam Iani interpretatio denotat. Nam Iain Hebræorum lingua vinum ſignificat.

oenotrides, duæ inſulæ contra Veliam, Pontia ſcilicet & Iſcia. Plin.lib.3.c.7. Pandataria habet Strabo li.2. & 5. Pontias numero multitudinis legit Dionyſ.li.59.

oenuns, vide Babyce.

oenus, fluuius Ger. Tacito Rhætos Noricóſque interfluit, apud quem etiam *Ænus* per a legitur. Henus apud Arrianum eſt. *Ateſinus* Strabonis videtur Auentino. *Inn* hodie vocatur, Lazio teſte.

oenus, oppidulum Laconiæ: Gentile, Oenuntius. Steph. fluuius item.

oenuſſa, olim vocabatur Carthago Steph. Sed Oenuſæ inſula eſt proxima Chio : Gentile, Oenuſæus, & Oenuſius. Steph. inſula iuxta Samum & Leſbum. Plin. *Sapientia* Sophiano vocatur. Oenuſſæ ſunt Thucydidi li.8. etiam inſulæ Chio præiacentes. Vide Carthago.

oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

oeos, oppidulum Tegeæ : Ciues, Oeatæ. Stephanus.

oeſcus, Triballorum ciuitas in inferiori Mœſiæ, Ptolem. Egiros antè dicta Ouidio, vt Niger tradit, qui eam Blida vocat.

oeſporis, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

oeſtros, Pamphyliç fluuius Pomponio, *Ceſtrus* Ptolemæo vocatur.

oeſymé, vrbs Macedoniæ. Thucyd. libro 4. quæ nunc Æmathia: Gentile, Oeſymæus. Hom. Æſymen vocauit.

oeta, mons in finibus Theſſaliæ, Doridi à tergo incumbens, morte & ſepulchro Herculis nobilitatus : vnde factum eſt nomen Tragœdiæ Senecæ, quæ Hercules Oetæus inſcribitur. Ibidem elleborum optimum naſcebatur. Plinius li.15.c.5. à Parnaſſo vſque Pindum pars in Thermopylas vergens propriè Oeta vocatur. Hinc Oetæus, tæa, tæum, Oetæetes, & fœmininum Oetæis Stephanus qui Oetam montem iuxta Trachinum eſſe ſcribit: & ciuitatem Melienſium eiuſdem nominis. *Bunina* appellat eum Sophianus. Vide Thermopylæ.

oeta, mons Doridos, Plinius lib.4.c.27. & lib. 33.c.11.

oeta, vrbs Italiæ, olim à Zacharia pontifice de Luithprando Longobardorum rege recepta ex fœdere.

oetenſij, Myſiæ inferioris populi. Ptolem.

oetes, Melienſium vrbs, Diodor. & Thrachinæ mons ac populus. Steph. Thucyd.

oeteus, frater Ephialtis, Aloei filius, pugnauit in Creta, vt Salluſtius refert. Vide Oetij campi dicti ſunt. Vide Oetus.

oethyni, populi iuxta Pontum. Perottus.

oetoſcyros, lingua Scythica Apollo dicebatur.

oetus, frater Ephialtis gigantis, filius. Aloei Virg.6. Æneid. vide Oeteus.

oetylus, vrbs Laconiæ, vel Oetylum, neut.ge. ab Oetylo heroe. Gentile, Oetylius. Steph.

oezenis, vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta eſt. Steph.

O G

Og, rex Baſan. Num.21. gigas immenſæ magnitudinis, à Ioſue deuictus & interfectus. Lat. ſubcinericius panis, aut ſubſannatio, vel Syriacè, detentus aut impeditus.

ogdolapis, fluulus nauigabilis, ex Alpibus fluens Strab.lib.6.

ogdæmi, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

ogdous, Ægypti rex, Vogæus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filiæ. Hic priùs Venereus cognominatus fuit. Dio.li.2.

ogenus, antiquus quidam deus, vnde ogenidæ & ogenij pro antiquis dicuntur. Steph.

oglamus, Marmaricæ mons. Ptol.

ogryllis, vide Olbia.

ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbem conditam. Sub hoc rege fuit diluuium magnum, teſte Auguſtino de Ciuitate Dei, non illud quidem maximum, quod Noæ temporibus contigiſſe ſacræ literæ teſtantur: ſed tamen maius eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terrç partem inundauit. Hinc ogygius, gia, gium. Thebæ Ogygiæ, & Ogygidæ, ipſi Thebani.

ogyges, à quibuſdam dicitur idem qui & Ianus & Noa, vel Noë.

ogyges fuere plures: primus, quem Babylonij Gallum cognominarunt, qui in inundatione prima etiam ſuperſtes alios eripuerit, & genuerit. Aliter verò Atticus in tertia. Xenoph. de Æquiuoc. *Sub primo aurea cœpit ætas.* Fab. Pict. de orig. vrb. Rom.

ogygia, inſula inter Phœnicium & Syriacum mare, ab Ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnauit, appellata : Calypsûs Nymphæ ſedes, quæ Vlyſſem tempeſtate eò adactum hoſpitio & lecto excepit, eiúſque amore capta, ſeptem annos apud ſe detinuit, tandémque Ioue iubente eum dimiſit. Homerus libro 1. Odyſſ. Bœotia etiam & Thebæ. Stephano priùs ὠγυγία vocabatur, ab

Oxyge filio Termetæ: item tota Attica,& Lycij Ogygij, *Briſtblaba* etiam vocatur, vt auctor eſt Nicetas, vide Attica, Ægyptus, Bœotia, Calypſus, Hibernia, Lycia, Thaſus & Thebæ.

ogygius, vide Ladon.

ogylus, inſula inter Peloponneſum & Cretam. Gentile, Ogylius, Steph.

ogyris, inſula ante fœlicem Arabiam Erythræi regis monumento nobilitata. Plin. lib. 6. c. 28. Steph. inſula rubri maris. Gẽtile, Ogyrites.

O H

Oham, rex Hebron, Ioſ. 10. Lat. væ eis, ſiue tumultuans, vel conturbans.

ohel, filius Zorobabel, filij Phadaia, 1. Paral. 3. Lat. tabernaculum, ſiue tentorium, aut ſplendor.

oholai, filius Seſan, filij Iehu filij Apphaim, 1. Para. 2. Lat. deprecans, vel expectans, aut incipiens, vel dolens, ſiue frater mihi.

O I

O cles, filius Antiphatis Melampodis filij, pater Amphiarai vatis Argiui Home. 15. Odyſ.

oileus, Locrorum rex, pater Aiacis, quem ab illius nomine Virg. Oileum cognominat.

O L

Olabi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

olachas, fluuius eſt in Bithynia, cuius gurgite periuri notantur pati velut flammam vrentem.

olane, alterum Padi oſtium. Plin. *Volana*, Leandro. Item Armeniæ maioris vrbs. Strabo.

olanum, vide Mediolanum.

olanus, Noruegiæ rex à Carnuto rege Daciæ victus ſub annum ſalutis 1017.

olarſo, Hiſpaniæ vrbs. Plin. *Olir*, hodie in Nauarræ regno, vt Beutherus exiſtimat. Vide Obaſo.

olba, vide Olbia.

olbaſa, Ptol. nomen vrbis in Cilicia, Cappadocia & Pamphilia.

olbelus vrbs Macedoniæ, Gentile, Olbelius.

olbi, vrbs Ægypti, iuxta Libyam. Gentile, Olbites. Steph.

olbia, Ptolemæo lib. 5. c. 5. vrbs Galliæ Narbonenſis. Stephano, ciuitas eſt Troglodyticæ, Arſinoe poſtea dicta. Eſt & alia Ponti vrbs, de qua in Boryſthene & Nicomedia. Et alia Bithyniæ ab Olbia Nympha. Alia Pamphiliæ, vt Philoxenus ſcribit: at non Pamphiliæ eſt, ſed Solymorum terræ, neque Olbia, ſed Olba vocatur: eiues autem Olbæi vel Olbij. Alia eſt Iberiæ, alia Sardiniæ, alia Illyriæ, alia Helleſponti, alia Ciliciæ, alia denique Liguriæ, cuius vicinus etiam mons Olbanus eſt. Ciues Olbiopolitæ, Olbiani. Dicitur etiam Olbenus & Olbiacus Stephano. Vide Seleucia, quæ in Sardinia eſt. Maritimum oppidum eſſe volunt. Ptolemæus & Liuius, quod Pauſanias quoque Og yllen vocatum ſcribit. Vlbia apud Antonium legitur, & Vlbienſis apud Oroſium. Olbia Bithyniæ oppidum ad Propontidem, Ptolemæo. Verlia dicitur Stephano.

olbia, Galliæ Narbonenſis vrbs eſt, quam Ioannes Poldus *Eres* vocat, ſed idem dubitat, num ſit *Yeres* oppidum Prouinciæ: eſt etiam Olbia ad Boryſthenis oſtium vrbs in Sarmatia Europæa. Hæc ipſa Boryſthenes appellatur, teſtibus Ptolemæo & Strabone, item Stephano. Niger tradit *Stravenor* à Barbaris vocari. Olbiopolis Plinij, & Olbida Melæ eſt. Pintianus in ſuis in Melam caſtigationibus, tradit hanc quoque Miletopolim dictam à Mileſiis conditoribus, ex Stephano fortè qui eam Mileſiorum coloniam vocat. vide Arſinoë, Nicæa, Nicomedia & Seleucia.

olbidum. vide Olbia.

olbiopolis. vide Olbia.

olbiopolitæ, vide Boryſthenitæ.

olbiſinij, populi quidam Steph.

olbius, rex Galliæ, anno ante Romam conditam 540.

olbius, Arcadiæ amnis, quem Pauſanias dicit Arcadibus nonnullis Areanium appellari.

olbiſij, populi circa columnas Herculeas. Steph.

olbus, vide Olbaſa.

olchachites, Ptol. lib. 4. c. 3. Zeugitanæ regionis ſinus, hodie *Alcou* ciuitas.

olcades, Hiſpaniæ populi intra Iberum fluuium, Stephanus, quorum vrbem Stephanus Althæam vocat. Eadem eſt apud Polybium & Liuium. In regno Toleti eſſe prope vrbem hodie *Ocanna* dictam habetur in Lexico Nebriſſenſis.

olcades, vide Holcades.

olchinium quod antea Golchinium, teſte Pl. Illyrici oppidum eſt ad ripam Drinonis. *Dulcigno* nunc vocari Volaterranus auctor eſt. Hoc oppidum antea *Pola* appellatum ſcribit Canterus in annotationibus ad Lycophronem.

olcion, vrbs Tyrrhenorum, inde Olciatæ & Olcietes. Steph.

oldericus, Bohemorum rex, Henricum III. Imperatorem vicit.

oleaſtrum, Hiſpaniæ vrbs. Ptol. lib. 2. c. 4. alio nomine *Aleaſtro* dicta, promontorium item Mauritaniæ Tingitanæ, & Turdetanorum oppidum in Bætica: Antonino etiam eſt ciuitas inter Tarraconem & Dertoſſam.

olearus, vide Oliaros.

oleaſtrum, Hiſpaniæ oppidum circa ſinum Gaditanum, quod *Oleaſtrum lucum* appellat Pomponius. Simlerus æſtimat hoc apud Antoninum *Barbari* promontorium appellari.

oleaſtrum, Hiſpaniæ vrbs citra Saguntum Strabo.

olenacum, Britanniæ inſulæ vrbs. Lib. Notit.

Elenbore vv Camdeno.

olenia petra, vide Scollis.

olenus, oppidum Achaiæ propriæ, non procul à Patris & Araxo promontorio: vbi Iouem Amaltheæ capræ lacte, quæ inde Olenia dicta eſt, educatum ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxitheæ filio: non amplius autem extat. Niger *Chaminiſa*. Pinetus *Canigriſa* nominat. Vide Achaia

olenus, Bœotiæ vrbs, ſic dicta ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia vrbs in Ætolia, iuxta quam fuit aper Calydonius. Strabo. Steph.

olerus, vrbs Cretæ in alto loco ſita, vltra Hierapytnam. Hinc Minerua Oleria, & feſtum olerium, in eius honorem. Steph.

olganus, filius Beretis Macedonis. Steph. in *μίεζα*.

olgaſſus, vide Olyſſas.

olia, Meſopotamiæ vrbs, Ptol.

oliaros, inſula in mari Ægeo, vna Cycladum. Stephanus Sidoniorum coloniam eſſe ſcribit, & diſtare à Paro ſtadiis LVIII. Gentile, Oliarius. Virgilio oleaius per e eſt. Hodie ab incolis *Quiniminio* vocatur.

oliba, Ptol. lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, vulgò *Olit*.

olicana, vrbs Britanniæ, Ptol. lib. 2. c. 3. Vulgò *Otlei*, Camdeno. Ptolemæo Brigantium vrbs eſt in inſula Albione. *Haleſax* H. Lhuydus vocat.

olina, Galliæ Lugdunenſis fluuius. Ptol. Item Callaicorum Lucenſium vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. Orna fluuius apud Cœnalem nominatur.

olina vrbs iuxta Caſpium mare: Gentile, olinæus. Steph.

olino, cuius meminit liber Notitiarum. *Holo* nunc à Baſilienſibus nominari ſcribit. Rhenanus qui vicum eſſe vult cum nemuſculo non procul à Baſilea, vbi multa antiquitatis monumenta effodiuntur.

olios Hippon. vide Olyſippo.

oliſippo inter antiquiſſimas Hiſpaniæ vrbes à vetuſtiſſimis ſcriptoribus annumeratur. Hanc Varro *Oliſiponem*, Ptolemæus *Oliſiponem*, Plinius *Salaciam & Iuliam fœlicem* appellãt. Strabo verò *Vlyſſeam*, & ab Vlyſſe conditam ex verbis Mycliani videtur adſerere. Hodie *Liſbona* vulgo appellatur. Florentiſſimum Portugalliæ emporium & totius regni caput. Antiquæ vrbis *Oliſiponis* ſitus, collem excelſum ad Tagi ripam deductum vſque, antiquitas ſolummodo occupabat: nunc verò plures montes ac valles magnitudine complectitur. Ab hac parte qua meridiem reſpicit, vetus Regia ampliſſima, magnifico opere pulcherrima conſpicitur. Verſus Aquilonare vrbis [illegible] Veſtalium D. Claræ cœnobium, ad Tagi crepidinem ferè attingit. Meridionale vrbis latus mari alluitur: reliquæ tres partes habent aditum à terra. Vniuerſus eius ambitus ſeptem millibus paſſuum deſignatur. Domorum amplius quàm viginti millia habet, ædificia labore eleganti & incredibili ſumptu conſtructa. Qua parte mari alluitur, portis XXII. diſtincta eſt. Pars verò quæ continentem reſpicit, XVI. habet. Turribus autem per murorum gyrum LXXVII munitur. Parochias XXV. numerat. Peculiari libello accuratiſſimè hanc vrbem deſcripſit Damianus Goes eques Luſitanus. Vide Olyſippo.

olit, vide Oliba.

olitingi Hiſpaniæ oppidum. Melæ, in Luſitania intra oſtia Bætis & Anæ fluminum.

olitto Eula riſa, vide Celtioriſſa.

oliueti mons. ſiue mons Oliuarum, ſiue Oliuetum, mons ad Orientem Ieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, Sabbathi habens iter ab Ieruſalem, Act. 1. Luc. 19.

olizon, vrbs Theſſaliæ, Homerus. Inditum eſt ei nomen à paruitate. Theſſali enim paruum, *ὀλίζον*, vocant: Gentile, Olizonis. Steph.

olla pater Haniel, 1. Paral 7. Lat. eleuatio, vel holocauſtum, aut infans, vel paruulus, aut folium.

ollienlani, Italiæ populi. Plin.

ollina, vrbs iuxta Caſpium mare. Steph.

ollius, Lombardiæ Tranſpadanæ fluuius, *Oglio*, hodie Leandro.

olizones, gens in Thracia. Suidas.

olmi, & Olmium, vide ſuprà cum aſpiratione, eſt autem Stephano teſte vrbs Aſperæ Ciliciæ quæ ſuo tempore Seleucis vocabatur.

olmones, vide Holmones.

olobagra, vrbs Macedoniæ: Gentile, Olobagrus. Steph.

olochæra, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

oloeſſa, inſula circa Rhodum. Plin.

olondæ, gens in Sarmatia Aſiatica. Ptol.

olooſſus, vrbs Magneſiæ Homer. Ciues, Olooſſonij Steph. Perrhœbiæ, Straboni, Theſſaliæ Heſych. Hanc Iſacius in Lycophronem ſcribit, ſua ætate Elaſſon vocatam. Lycophron tamen ſimplici o *ὀλοσσών*, habet.

oloronenſis, vide Eloronenſium.

olophyxus, vrbs in Thracia iuxta Athon.

olpæ, caſtellum Acarnanum, & prætorium Amphilochium qui inhabitat: Olpæus, Steph. *Sopoto*, dici putat Niger.

ololulis, eſt apud Ptolemæum Cretæ inſulæ vrbis nomen. Item Siciliæ. Cretenſis nominatur à Pineto *Olulo*, Siciliæ verò *Soranto*, à Nigro. a

olumbri, vide Vmbria.

olura & Oluris, vide Helos.

Olerus, oppidulum Achaiæ; non procul à Pallene. Steph.

olus, vrbs Cretæ: ciuis, oluncius. Steph.

olybtius, Conſul cum Protino, anno ab vrbe 1148.

olyca, vrbs Macedoniæ: Ciuis, olycæus. Steph.

olycræ, vrbs circa Naupactum Gentile, olycræus. Steph.

olympe, vrbs Illyriæ: Gentile, olympeus, vel, Olympæus. Steph.

olympia, piæ, vrbs erat inter oſſam & olympum montem, non procul ab Elide & Piſa, ciuitatibus Græciæ, vbi erat templum Iouis olympij, aliàs olympici. Fuit etiam mercatu famigerata, & celebritate illa quinquennali ludorum inclyta. Strabo lib. 8. Eadem hæc dicitur etiam *Arpina*, vt Nicanor ſcribit, à matre Œnomai. Stephanus etiam hanc ipſam vrbem, *Piſam* prius vocatam tradit. Vide Arpina. Hodie *Langanico* dici ſcribit Caſtaldus. Sed *Stauri* Niger. vide *Gonmocondylus & Libya.*

olympia, orum, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Iouis, circa olympiam Eleæ regionis vrbem à quo & nomen habent. Hercules enim, Augea Elidis rege ſuperato, repurgatóque eius ſtabulo, in campis olympiæ vicinis iuxta Alpheũ fluuium, ſacrum certamen inſtituit, quòd quinto quoque anno (vel vt Lycophronis interpres aſſerit) quinquageſimo menſe celebraretur, idque eo conſilio, vt in illo certamine, Græciæ iuuentus ſeſe pentathlo, ſiue quinquertio exerceret, cæſtibus ſcilicet, curſu, ſaltu, diſco, & palæſtra: iiſque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur, & victor, qui Olympionices vocabatur, oleaſtro, vel, vt Ariſtoteli placet, olea, quæ Philoſtephanos dicitur, coronabatur: tantúmque ei honoris habebatur, vt non per portas vrbis, ſed per ruinas murorum, ſublimis in curru in patriam reueheretur. Hinc Olympiacus, ca, cum, item Olympicus.

olympias, adis, quinque annorum ſpatium, quod à Romanis Luſtrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas ſupputare cœperunt, ita numerantes, Olympiadis primæ aut ſecundæ, aut centeſimæ, anno primo, vel ſecundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt conſules, ita & in Olympiis victores, iterum & tertium dicimus.

olympias, Magni Alexandri mater. Plutarc.

olympias, ventus in Eubœa flans. Plin. lib. 17. c. 24.

olympicus, ca, cum, quod eſt Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus eſt autem Iupiter Olympicus, ab Olympo, à quo eruditus, & ad virtutem inſtitutus ſit. Alij verò à cœlo, quod Olympum Græci vocant, in quo regnare fertur.

olympieium, locus in Delo: quem cum Athenienſes Adriani ſumptu condidiſſent, Nouas Athenas Hadrianus vocauerunt. Gentile, Olympicus, vel Olympius. Steph.

olympiodorus, nomen viri proprium eius, qui docuit Epaminondam cantare tibiis.

olympionices, ſiue Olympionicus, qui in Olympiaco certamine victor euaſit: νίκη quippe victoria dicitur. Ælianus de varia hiſtoria li. 10. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare, qui præſidebant. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres tres haberet Olympionicas. Cic. pro L. Flacco refert, quòd apud Græcos eſſe Olympionicem, iudicabatur propè eſſe maius & glorioſius, quàm Romæ triumphaſſe.

olympius, pia, pium, id eſt, cœleſtis, poſſeſſiuum ab Olympo.

olympius Myſius, tibicen, & poeta melicus, & elegiarum, Marſiæ Satyri diſcipulus, qui citharæ legem dedit, modóſque pulſandi repetit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Myſia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Mydæ regis. Suid.

olympius Nemeſianus qui (ait Vopiſcus) in vita Cæſarum, ſcripſit Halieutica, Cynegetica, Nautica.

olympius præſul, natione Hiſpanus, inter Chriſtianos ſcriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum aduerſus eos qui naturæ non arbitrio vitam referunt.

olympius, Exarchorum Italiæ vnus.

olympus, mons editiſſimus, in ea parte Theſſaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vſque adeò attollitur, vt nubes penetrare, cœlúmque ipſum attingere credatur. Quo factum eſt, vt Olympum Poëtæ pro ipſo accipiant cœlo. Dictus Olympus, quaſi ὅλο-λαμπὴς, eò quòd claros habeat ſolares radios, nulliſque omninò nubibus offuſcetur. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altiſſimus inter Theſſaliam & Macedoniam, qui tamen Theſſaliæ adſcribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Myſos, ad cuius radices Pruſa ab Annibale condita. Quartus, ad mare rubrum Æthiopiæ, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente Sole vſque ad quintam diei horam flammas emittit. Ab Olympo tum Myſiæ monte, tum vrbe Pamphyliæ (cuius meminit. Strab. lib. 14.) Gentile fit Olympenus. Steph. Macedonicus *Lacha* hodie dicitur niſi errauerit Caſtaldus. Sophiano enim nomen

anti-

antiquum retinet. Vide Mœſius, Phœnicus & Lycæus.

Olympus Triphylius, mons excelſus Dijs dicatus in Panchæa inſula Oceani iuxta Arabiam Felicem. vt videtur: quem etiam *Cœli Sedem* appellant. Diod. Sicul. lib. 5.

olympus: plura ſignificat: nam omnis mons cuiuslibet regionis altior, Olympus à Græcis dicitur. Vnde & plures Olympi dicti, quaſi toti lympidi. Xenoph. de æquiuoc.

olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticam regionem, ſub Athenienſium imperio: quam cùm Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, eius cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adiecit. Poſtea verò ab Athenienſibus deleta fertur: quamuis non deſinet, qui à Philippo euerſam tradant. Eam autem à Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni condiderunt. Stephano vrbs Thraciæ iuxta Sithoniam Macedoniæ ab Olyntho Herculis filio condita. Ciuis, Olynthius. Eandem *Sithonia* appellari ſcribit Herodotus in Polymnia, ſed regionem potius ſic vocat, in qua Olynthus & aliæ vrbes ſitæ ſunt.

olyras, fluuius prope Thermopylas, quem fabulantur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

olyſſe, Cretæ vrbs ſub Pheſtijs. Strabo.

olyſippo, vel Olyſippum oppidum in Luſitania ad oceanum apud montem Tagum: vbi quędam è vento Fauonio tempore certo concipiunt equæ, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs *Vlyſſa* Straboni & *Vlyſippo* Ptol. dicitur *felicitas Iulia*, Plinio, *Lisbona* hodie vel *Lisboa* ab incolis vocatur. Plin. lib. 4. cap. 22. Vide Oliſippo.

olyſipponenſe promontorium. Vide Artabrum.

olygas, Galatiæ mons Ptolemæo. Olgaſſus Strabonis eſt, eundem *Gigantem* vocari addit *γίγας* apud Ptolemæum legitur quo loco interpretes nonnulli Olygas habent.

O M

Omana, vrbs Felicis Arabiæ: Gentile, Omanæus. Steph.

Omani, vide Luti.

omar, filius Eliphaz filij Eſau ex Ada vxore. Gen. 6. Lat. dicens vel loquens, ſiue amarus, vel exaltans.

omarium vrbs Theſſaliç, in qua Iupiter & Minerua coluntur: Gentile Omarius, Omareus. Steph.

ombri, Ægypti vrbs Ptolemæo, videtur *Chana*, hodie ex Ioannis Leonis deſcriptione *Ombi*, ſed malè fortè habet Latinus Ptolem. vide Vmbria.

ombrici, populi iuxta Illyricum, ex quorum agro Capris & Albis fluuij in Iſtrum cadunt. Herod. lib. 5. Steph. Italiæ populi, iuxta Adriaticum mare inter Padum & Picentiam. Eſt & Ombros, fluuius. Apud hos inquit Ariſtoteles libro de Mirabilibus, bis anno pariunt pecora: & tetra fructus ac fruges omnes magno cum fœnore reddit, & fœminas habent perquàm fœcundas: quæ rarò ſingulos, pleræque geminos aut trigeminos fœtus edunt. Stephan. Vide VMBRIA.

ombrio, vna & prima ex Fortunatis inſulis habens in montibus ſtagnum, & arbores ferulæ ſimiles. Plin. lib. 6. cap. 32. *Iſola di ferro*, quibuſdam, *Porto ſanto* vocatur à Nigro, qui putat *Aproſitos* Ptolemæi eandem eſſe.

ombrones, populi in Sarmatia Europæa. Plin.

ombrus, Italiæ fluuius. Steph.

omenogara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

omiza, Gedroſiæ oppidum. Ptol.

omnæ, oppidum Omanorum in Arabia felici. Plin.

omnæus, Arabiæ felicis in ſinu Perſico inſula. Plin.

omole, Theſſaliæ mons, Steph. & Thraciæ vrbs. Apoll. Scholiaſtes. Idem Steph. eundem montem Homolum dici ait, Theocritus eius etiam meminit in Thalyſia.

omophagia, Græcorum erant feſta, Bacchanalibus haud abſimilia, de quibus Arnobius libro 5.

omphace, vrbs Siciliæ: Gentile, Omphacęus Steph.

omphale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſeruiuit, multiſque ab ea muneribus eſt donatus, quòd ad Sangarim fluuium, ſerpentem multos homines interficientem interemiſſet. Hæc, vt tradit Donatus in Terentium, ipſum Herculem ſibi ſeruientem etiam ad lanificium compulit, cùm ipſa calathum & colum cultúſque fœmineos, ſagittis & claua leoníſque tegmine mutaſſet. Alij dicunt, quod ob Iphiti Euryti regis filij cædem à Mercurio, iuſſu Iouis, Omphalæ Lydorum reginæ fuerit in ſeruitutem venditus, & inde eſſe, quòd illi ſeruiſſe, & calathos ſubminiſtraſſe dicatur. Omphale iſta fuit, quam Lydi obſcœna affecerunt contumelia (ea enim turpiter abuſi fuerant:) ob id in eos tyrannidem grauem exercuit, præteritáſque vlciſci percupiens iniurias, matronas, & virginem illorum in dulcem angulum (ſic enim obſcœnitatis ſpurcitiæque ſuę locum quendam amœnum vocitabant) coniectas. & concluſas, omnimodæ ſanè libidini expoſuit, & ab eorundem etiam ſeruis illudi conſtupratiuè coëgit: eóque vltionis modo ab illis præteritarum contumeliarum ſumpſit pœnas. Leonic. lib. 3. cap. 96. Vide Hyde.

Omphalium, locus Cretæ prope Thennas & Onoſſum. Aliud Theſſaliæ. Gentile, omphalites, Steph.

omrai, pater Amri, 1.Par.9. Lat. dicens, vel loquens, aut exaltans, ſiue amarus, aut Syriacè, agnus.

O N

on, ciuitas Samariæ. Vide Heliopolis.

onaba. Vide ONOBALISTVRIA.

onam, filius Soba filij Seir. Horræi, Gen.36. filius itē Ieremeel ex Atara vxore, 1.Paral.2. Lat. dolor, aut fortitudo, ſiue iniquitas eorum.

onan, filius Iudæ ex Sue vxore ſua. Gen. 38. Lat. dolor, ſiue iniquitas aut fortitudo.

onæum, Illyridis oppidum. Ptolem. Liuius lib. 44. næneum vocat, & ad Artatum fluuium ponit in Peneſtia regione proximè Labeatibus. Sophianus dicit *Cabo Cumano* appellari in Liuio Italico Iacobi Nardi. etiam *Sabioncello* & *Ciriſo* vocatur.

oncæ, portæ Thebarum. Nam onca ſecundum Phœnices, Minerua eſt. Steph.

oncæ, ciuitas Arcadiæ, Iſac. in Lycophr. oppidum Thebarum eidem: & pagus Bœotiæ, Phauorino.

oncæum, parua regio Arcadiæ ab Onco illic dominante. Incola, oncæus. Steph.

oncheſmus, Epiri portus. Ptolem. *Santi quaranta*, Nicolao. onchimus vocatur Straboni. Echinus Plinij eſſe vult Villanouanus.

oncheſti, palus. Vide Copais.

oncheſtus, filius Neptuni, qui Oncheſtem ciuitatem Micaleſſo promontorio propinquam condidit, de quo ſuo nomine appellauit. Vide Cope & Megareus.

oncheſtus, Bœotiæ vrbs, non procul à lacu Copaide, vbi Amphyctionum concilium cogi ſolet. Strab. lib.9. Condita putatur ab Oncheſto heroë, Neptuni filio & ab eo nomen accepiſſe. Homer. in nauium Catalogo.

oncheſtus, locus in finibus Thebanor. Hom. Iliad. ὀγχηστὸν ἱερὸν ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος, in Haliartorum regione templum eſt, ab Oncheſto Bœoto, conditum teſte Heſiodo, Eſt & vrbs Bœotiæ Pauſan lib 9. Apollonius Rhodius magnam vrbem eſſe ſcribit inter Haliartos & Acræ phios, eſt etiam fluuius Theſſaliæ. Ciuis, oncheſtius.

onchobrice, inſula Arabiæ felicis. Plin.

onchoe, vrbs Phocidis: Gentile, Onchoæus vel oncheus.

oncium, Arcadiæ regiuncula. Pauſan.

ondicæonæ, Galliæ Lugdunenſis populi, Andegaui, Plin. Andes, Cæſari hodie. *Angouin*, Gall. Andi cani habent quædam exemplaria Latina malè. Andecaui ſunt Tacito. Andegauenſes vulgari Latino vocantur; vulgò *Anjou*.

oneabates, vrbs Ægypti. Steph.

onenſes Hiſpaniæ citerioris populi Plin.

oneſicritus, philoſophus & hiſtoricus Æginenſis: vt autem Demetrio Magneſio placet, Aſtypalæus è Diogenis ſchola ſimilitudinem quandam cum Xenophonte habere videtur: vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit: Xenophō Cyripædiam, Oneſicritus Alexandri incunabula & originem ſcripſit. Similiter & vterque Principis ſui perſequitur laudes, ſtylus inſuper vtriuſque ſimillimus Diogen. Laërt. Fuit item medicus.

oneſimus Cyprius, ſeu Spartiata tempore Conſtantini Magni, ſcripſit de Rhetorica. De ſtatuum differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia, Suidas.

oneſiphorus, vir quidam fidelis. 2. Tim. 1.

oneuatha, Phœniciæ vrbs, lib. notit.

oniabathes, vrbs in Ægypto. Steph.

onias, ſummus Sacerdos apud Iudæos, 1. Machab. 12.

onna, emporium fœlicis Arabiæ: Gentile, onnæus. Steph.

ono, ciuitas quam ædificauit Samad filius Elphaal. 1. Paral. 8. In 1. Eſd. 2. & 2. Eſd. 6. fit mentio vallis Ono Lat. dolor, aut fortitudo, ſiue iniquitas eius.

onoba, ciuitas inter ſacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin. lib. 3. cap. 1. & Pom. lib. 3.

onobala, vide Aceſine.

onobaliſturia, Ptolemæo libro 2. capite 4. Hiſpaniæ vrbs, alio nomine Onobaluſturia. vide Oſſonaba.

onochonus, Theſſaliæ fluuius, vnus ex ijs quos Xerxianus exercitus traditur ebibiſſe. Herodot. Theſſaliæ fl. Plin.

onochonus, vocatur etiam Horcon. Mar. Nigro, qui addit eum fluuium Cithareſium à Græco poeta vocari.

Onogoris, Colchidis vrbs, ſic dicta, vt refert Agathias, ab Hunnis qui & Onogori vocabantur ibidem prælio victis, ſed quòd B. Stephani protomartyris in eadem templum ædificatum fuit, ex eius nomine *Dini Stephani* vocari inſtituerunt.

onogunduri vide Bulgari.

onomacritus, ſortilegus fuit apud Athenienſes, & Muſæi ſocius, quem Hipparchus Athenis expulit. Author Herod. in Polihym.

onophrius, vir quidam, qui vſq; adeò ſolitudinis erat amator, vt annis LX. hominē nō videret: vnde & ex ea illa ſolitudine agreſtis adeò factus eſt, vt ſuperiore corporis parte totus & barba & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice & folijs coopertis. Vixit annos LXX. herbis & baccis ſylueſtribus contentus, Eidem

cœlitus quotidie dimidiatus panis afferebatur, vt Paulo. Hunc cùm reperiſſet Panutius, extimuit, Satyram eſſe ſuſpicatus.

Onthyrion, vrbs Theſſaliæ iuxta Armen. Gentile, Onthyrieus. Steph.

onugnathos, id eſt Aſini maxilla, Laconicæ promontorium eſt apud Ptolemæum. *Xili* Nigro vocatur. idem ſcribit hoc ab Halicarnaſſeo Cinæthium dici. v. Melea.

onuphis, vrbs celebris Ægypti: Ciuis, Onuphites. Steph.

onus. vide Heratia.

onychion locus Cretæ, ab vngue anchoræ in eum infixo, cùm Amiclæi coloniam miſiſſent. Steph.

onytes. nomen viri proprium, quod Donatus, inquit Seruius, dicit aut gentile eſſe, aut Patronymicum: ſed hoc non procedit: quia neq; patronymicum in res, exit: neque Onytes à qua gente veniat vſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt, &c. Hæc Seruius in 12. Æneidos.

O O

ooli, pater Zabad. 2 Par. 11. Heb. oholli. Lat. deprecans ſiue expectans aut incipiens, vel dolens, ſiue frater mihi.

ooliab, filius Achiſamech. Exod 31 Lat tabernaculum, vel tentorium patris, aut ſplendor patris.

oolibama, vxor Eſau, filia Anæ. Gen. 36. Ciuitas Idumæorum principum. Gene. 36 1. Par. 1. Lat. tabernaculum vel tentorium meum excelſum, ſiue ſplendor excelſorum.

ooonæ, inſulæ in Oceano Septentrionali, in quibus. vt Plin. refert lib. 4. cap. 13. ouis auium, & auenis incolæ viuunt. *Alandt* Mercatori vocantur hodie, in fronte Finlandiæ ſitæ. Becanus autem *Eegiaforſ* (pro *Eyerforſ*, vt ipſe putat dictum) pro his ſupponit. Cæſari etiam populi ſunt ad exitum Rheni in Oceanum, quos ouis auium viuere ſcribit. Hos *Eyerlandt* (quod ſonat ouorum terra) inhabitare hodie creditur.

Opanæ Ptolem. Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs ad ſinum Barbaticum. *Open*, Gerardo Mercatori in ſua Europæ tabula. ſed *Opone* habent Græci codices.

ooxellum, Britanniæ inſulæ vrbs. Ptole lib. 2. cap. 3. Vxellum aliis dicta, hodie Ceſtria: vulgò *Cheſtre, Vucheſtre*.

oozam, filius Aſhur ex Naara vxore ipſius. 1. Paralip. 4. Lat. apprehenſio eorum, ſiue poſſeſſio aut viſio eorum.

O P

opalia, dies feſtus, Opi deæ dicatus. Et erant poſt Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni coniugem eſſe crediderunt.

opharus, fluuius Sarmatiæ Aſiaticæ qui in Lagoum defluit.

ophat. vide ophir.

ophel, nomen muri, 1. Paral. 27. & 33. aut potius turris Ieroſolymæ, non procul à templo. 2. Eſdr. 3. Lat. turris, aut obſcuritas, vel nebula.

opheltius, vide Apeſantus.

opheltes, filius fuit Lycurgi regis Thracum, alio nomine Archemorus à ſerpente necatus, Vide Hypſiphile.

ophera, ciuitas in tribu Beniamin, Ioſ. 13. Lat. puluis, aut plumbus, vel hinnulus.

ophi, nomen viri, Ierem. 40. Lat. laſſus aut valens, vel Syriacè Plicatus, aut folium.

ophim, filius Beniamin. Gen. 46. Lat. thalamus ſiue coopertus, aut littus maris.

ophioneus, Meſſeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publicè & priuatim futura prædicere ſolitus eſt.

ophiogenes, genus hominum in Helleſponto, quos Crates Pergamenus ſcripſit, ſerpentum ictus tactu leuare ſolitos, & manu impoſita venena extrahere corporibus. Plin. libro 2. capit. 2.

ophion, ſocius Cadmi ex illis qui è dentibus ſerpentinis nati fuerunt: ideóque & nomen habet à ſerpente, qui Græcè ὄφις dicitur.

ophion, vir, qui cum Eurione vxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugauit. Claud. 3. de raptu Proſerp. Vide infrà ophyou.

ophiophagi, Æthiopiæ populi, qui Candei vocantur. Plinius.

ophir, i. cinis vel incineratio, aut fructificatio, filius Iectan. Gen. 10. Inde ophira regio. 3. Reg. 9. quæ, vt refert Ioſeph. lib. 8. etiam aurea terra nũcupatur. vnde autem ophirizum, quod obrizum vocant. Quidam Auream, Cherſoneſum eſſe exiſtimant, i. omnem eam oram quæ Pegaſis, Malaca & Sumatra continetur. Cephala eſt aliis. Goropius, Arias Montanus & alij Peruanam regionem nuper inuentam eſſe autumant. Regio illa aurifera ophir etiam ſcribitur in ſacris literis celebris, vnde Salomoni aliiſque Hebræorum regibus ternis annis) vt 2. Paral. cap 9. habetur) magna vis auri aduehebatur. Sed vbi terrarũ ſita ſit hæc regio, & an alio etiam nomine cognita eſſet, hactenus ignoratum fuit. Ioſephus eam in India ponit, & Terram Auream ſuo tempore vocatam addit. Eupolemus auctor apud Euſebium libr 9. cap. 4 præparationis Euangelicæ. V phem appellat, & dicit inſulam maris Rubri eſſe & naues cogi ſolere Melanis Arabiæ vrbe Heſion Gaber vocat hanc ſacra ſcriptura. etſi Epiph.

Ailon dici in ſacris literis prodat. Hinc Marius Niger eam Auream Cherſoneſum Ptolemæi interpretatus eſt, non parum enim ad terram auream alludit, & Rubri maris huc vſque pertingere, ex claſſicis auctoribus poteſt doceri. ſed hanc Cherſoneſum auri diuitem olim fuiſſe nemo veterum auctor eſt. Cephalam Æthiopicam regionem pro Ophir malunt quidam accipere, vt colligunt ex eius Annalibus. Thomas enim Lopeſius in ſua Indica nauigatione tradit Cephalenſes habere libros patria lingua ſcriptos in quibus legitur Salomonem regem hinc tertio quoque anno aurum tuliſſe. Abundátque hæc regio etiamnum hodie aurifodinis, adeò vt nihil præter aurum, vt Luſitanorum peregrinationes teſtantur, exteris mercatoribus communicet. Poſtello *Peru* videtur, cui ſuffragatur Goropius in ſua Hiſpania: idem affirmat Arias Montan. Edidit tamen Gaſpar Varrer. Luſitanus nuper opuſculum, de Ophyra regione, in quo conſtanter aſſeuerare, multiſque argumentis perſuadere conatur, Sacræ ſcripturæ Ophyram, eſſe Auream Cherſoneſum, aut potius omnem eam oram quæ Peguſiis, Malaca & Samotra continetur. Pro Ophir. Ophar legit Ioannes Tzetza, & inſulam ſiue peninſulam auream in India eſſe dicit.

Ophis, Arriano fluuius Cappadociæ in Pontum Euxinum defluens. Stukius eum Opharum putat, quem Plinius in Lagoum amnem ſe exonerare ſcribit. vide Salamis.

Ophitæ, è Serpente dicti ſunt quidam hæretici, qui Chriſtum arbitrabantur, ſed habebant etiam viuum ſerpentem, quem venerabantur & nutriebant.

Ophitea, nuncupatur ab Herodoto Phoceæ vrbs, quæ apud Pauſaniam Amphiclea nomen habet. Amphicæa ſine l legit etiam Stephanus.

Ophites. vide Orontes.

Ophiucus, ſidus cæleſte, ſtellarum ſexdecim, quod poetarum Latinorum nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentem appellarunt. Qui Aſtronomicum poeticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant: qui adhuc in cunis vagiens, angues à Iunone immiſſos manibus præfocauit.

Ophiuſa, inſula in mari Balearico, Ptolemæo. ex duabus Pityuſis minor, nam maior Ebuſus dicitur, propter ſerpentum copiam incolra: inde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque inſula, aliquando propter ſerpentum copiam Ophiuſa dicta fuit. Strabo libro 14. Hinc Ophiuſius, ſia, ſium: vt Ophiuſia arua vide Cythnus. Libya, Rhodus, Tenos & Tyras.

Ophiuſa, inſula non procul à Creta, Plin. libro 4. cap. 12.

Ophiuſa, oppidum Sarmatiæ Europææ ad Tyram amnem, Plin. loco iam citato.

Ophial, filius Zabab filij Nathan filij Ethei, 1. Paral. 2. Lat. iudicans, vel orans.

Ophni filius Heli ſacerdotis. 1. Reg. 1. Hebr. Hophni. Lat. pugillus, aut cooperiens.

Ophni, nomen ciuitatis Ioſ. 18. Lat. volens ſiue laſſitudo, aut Syriacè. plicatio.

Ophra, filius Maonathi filij Othoniel filij Cenæ. 1. Paral. 4. Lat. puluis aut plumbum, vel hinnulus.

Ophrateus, Aſſyriorum rex xxxv.

Ophthys, vrbs Libyæ, Ægypio adiacens: Gentile, ophthites. Steph.

Opbyon, nomen proprium viri: qui ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugauit.

Opiæ populi iuxta Indum fluuium. Steph.

Opici, Italiæ populi, quorum ſermonem confuſum eſſe aiunt: aliqui à ſerpentibus dictos volunt. Steph.

Opigena, ab Ope dicta eſt Iuno, quam matronæ colebant, quod eam ferre opem in partu laborantibus credebatur.

Opilio, conſul cum Viueomalo, anno ab vrbe 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno filio imperator ab exercitu ſalutatus poſt mortem Caracalli, annum aut non multò diutiùs in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus eſt.

Opinum, Corſicæ inſulæ oppidum. Ptolem.

Opis, huius opis, Nympha, Dianæ comes. Virgilius libro 11. Eſt item nomen ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strab. lib. 1. & Herod. lib. 1.

Opiſina, Thraciæ vrbs mediterranea. Ptolem.

Opiter Virginius Tricoſtus, conſul, Cameriam cepit anno vrbis 253. ab eiectis verò regibus octauo.

Opitergium, Carnorum oppidum, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Oderſo*, Leandro, quod ſcribit Gaud. Merula, à Longobardorum rege Rhotario poſt longam obſidionem euerſum, eiúſque loco aliam vrbem conditam, & ab Heraclio Imp. Heracleam.

Opiter, Argiui propriũ, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulus, dictus eſt Iupiter, quaſi opis lator rebus dubiis & malis. Feſtus.

Opius, Ponti Cappadocici vrbs.

Opirum,

Opizum, Thraciæ vrbs. Anton.

Opon, promontorium Cretæ in occidentem vergens.

Opone, vide Opane.

Opotura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Oppia, vna ex Veſtalibus, quæ conuicta ſtupri, viua defoſſa eſt: cuius ſcripſit epitaphium Strozi filius.

Veſtalis virgo læſi damnata pudoris,
Congeror hoc viuens Oppia ſub tumulo.

Liuius li. 22. hanc Opimiam vocat.

Oppidium, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Oppidum nouum, vide Oppinum.

Oppinus; poëta patre Ageſilao, matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripſit ἀλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantiſſimis verſibus quæ Antonino imperatori Seueri filio obtulit: non ſine doctrinæ ſuæ maxima commendatione, obijt Zerbi, ſæuiente illic peſte.

Oppinum, Ptolemæo vrbs Mauritaniæ Tingitanæ. Rhabath Nigro dicitur Oppidum Nouum Antonini eſſe ſcribit Simlerus.

Ophraganeus, Aſſyriorum rex xxxvi.

Ops, Opis, filia Cœli ex Veſta, ſoror & coniux Saturni, quæ & ῥέα dicitur, Græco vocabulo, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quod eſt fluere: propterea quod terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à monte atque oppido Phrygio Cybelo, vbi ſacra eius primò inſtituta ſunt, vel ἀπὸ τῶν κυμβάλων, quibus in ſacris eius vtebantur ſacerdotes. Ops autem idcircò dicta putatur, quod terræ ope vita hominum ſuſtenretur. Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuite vtebantur, quemadmodum contrà inopem dicimus pauperem & egenum. Veteres enim quorum opes præcipuè in re pecuaria & agricultura conſiſtebant, terram huiuſmodi opum largitricem diuinis proſecuti ſunt honoribus, Opemque, hoc eſt, opulentam nuncupauêre.

Opſicella, Cantabriæ in Hiſpania vrbs Straboni, ab Antenoris ſocio ſic vocata extructa, hanc Nebriſſenſis quoque *Lactiſma* appellari dicit.

Optatus, libertus Cæſaris præfectus claſſis ſub Tiberio Claudio principe, Scaros Carthio ad mare aductos inter oſtienſem & Campaniæ oram ſparſos diſſeminauit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ littore inueniuntur, non ante ibi capti. Plin li. 9 c. 7

Opiletis, Minerua dicta eſt ab oculis, quos ὀπτίλας. Dores appellant. Refert enim Plutarc. in vitis cùm Lycurgus petulantiorum luxum ſuſtuliſſet, diuturnoque ob hoc factus eſſet inuiſus, quendam inſolentem hominem Alcandrum nomine alterum oculum Lycurgo eruiſſe, poſteáque Lycurgum in eius calamitatis memoriam Mineruæ templum ſtatuiſſe, quod Optiletim vocauit.

Opuntij, vide Locri.

Opurocarta, vide Taurus.

Opus Opuntis, ciuitas Locrorum Epicnemidiorum non procul ab Aſopo, fluuio. Hinc Opuntius, tia, tium, vt ſinus Opuntius in Ægeo, Optunij populi, Phocenſibus Bœotijs finitimi, Dicimus Opus, opuntis, & opois, vt annotat Vadianus. De Opuntis populis. Plin. lib. 4. Opuntem dictam ferunt ab opoente quodam oleo. Vide Ozolæ.

Opus, Achaiæ ciuitas: & alia Elidis. Ciues, Opuntij. Steph.

O R

Ora, Indiæ vrbs, ab Alexandro expugnata, Arrian.

Oraba, Oſrhoënæ regionis vrbs. Lib. Notit.

Oræa, Peloponneſi regiuncula, quæ poſteà *Althepia* nuncupata fuit. Pauſanias in Corinthiacis.

Orani gens in Sarmatia Aſiatica. Plin.

Orata, cognomen Sergij cuiuſdam, de quo Cicero in libris de Oratore.

Oratha, vrbs Meſſenes, Tigride flumine incluſa, Gentile, Orathenus. Steph.

Oratianus, conſul cum Gadalaïpho, anno vrbis 1119.

Oratorius, Alemanorum rex, ſub annum vrbis 1109.

Orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Larium aram habuit. Plin. li. 2. c. 7.

Orbanaſſa, Pamphyliæ vrbs. Ptol.

Orbelia, regio ab Orbelo monte dicta.

Orbelus, mons in Macedonia, Plin. lib. 4. c 10. Ab hoc Orbelia regio. Lazius eum *Kareſnitze* vocat.

Orbeſiona, Armeniæ minoris regio. Ptol.

Orbilius Beneuentanus, grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac plagoſus propterea ab Horatio appellatus. Vixit prope centeſimum annum, amiſſa iampridem memoria, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo grammatico. Tranquil.

Orbitæ, populi Indiæ. Steph.

Orcas, vel Orchas Vide Taruidum.

Orcelis, vrbs Hiſpaniæ. Ptol. lib. 2. c. 7. *Oriola* Cluſio. *Zamera* Nebriſſenſi dicitur. & Oceli vel Ocelis putat apud Ptol. legendum, vt ſcribit Vaſæus in Baſtitanis eſt.

Orchæ, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes, & deſertam Arabiam. Ptolem. libro 6. Vrchoa dicitur ab alijs. Ipſa eſt Vra Chaldæorum Abrahæ

patria, aliàs Orchon.

Orchades, peucor inſulæ Oceani Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, ſecundum Pomponium, parum inter ſe diſtantes, non longè ab inſula Thule. Hodie parent regi Scotorum, Incolæ lingua Gottica vtuntur *Orkenai*, vulgò & *Orcano* dicuntur.

orchalis, tumulus Bœotiæ in finibus Haliarti ad Heliconem vergentibus, qui poſtea Alopecos dictus fuit, auctor Plutarchus in vita Lyſandri.

orchanes, Turcarum imper. Pruſſiam Græcis imperatoribus ademit, ſub an. ſalut. 988.

orchanus Aſſyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome coniuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea viuam defodit, quòd cum Sole concubuiſſet. Domitius in Commentarijs in Ibin Ouidij, & Ouid. ipſe 4. Metamorphoſ.

orcheni, ſecta quædam Chaldæorum Aſtronomorum.

orchimus, filiam habuit Cydippen. Stepha. in Lindo.

C. Orchius Tribunus plebis, tertio ante anno quam Cato Cenſor fieret, legem tulit de Senatus ſententia, quæ dicta eſt Orchia, qua præſcribebatur numerus conuiuarum. Macrob. libr. Saturnalium 3.

orchomenij, populi in Arcadia Pauſaniæ, quos ab Homero *Polymelos* dictos ſcribit.

orchomenus, Theſſaliæ fluu. antea Minyeus appellatus. Plin. li 4. c. 8.

orchomenus, ſiue Orchomenum, Theſſaliæ oppidum, ad ſui nominis fluuium ſitum, olim potentiſſimum, vt pote cui & Thebani aliquando tributum penderent. Strab. li. 9. *Diada* olim vocatam ſcribit Niger citans ex Euſebio hunc locum *Cecrops* in Bœotia Diadas condidit vrbem, quam Bœoti Orchomenum vocarunt. Minyeum quondam, nunc *Bœotium* vocant fluuium orchomenum, inquit Thucydides li. 4. & poſteà *Minterius*, vt tradit Strab. Sed eum cum Anigro Peloponneſi fluuio confundere videtur. Orchomenium locum non ſemel nominat Theophraſtus.

orcus, à veteribus inferorum deus eſt exiſtimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figuratè pro ipſo inferorum loco ponitur.

orcia, vide Orgia.

orcus, Homero 2. Iliad. Theſſaliæ fluuius è Stygia palude profluens, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ vt Orcus inferorum fluuius eſſe dicatur, cuius apud deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit iuramentum. Feſtus Orcum ab vrgendo dictum putat, quod ad mortem homines vrgeat. Alij ἀπὸ τοῦ ὅρκου, hoc eſt à iuramento, dictum malunt, quod nullum iuramentum apud ſuperos firmius eſſet, aut religioſius, quàm cùm per Stygiam paludem iurabant, aut per Orcum fluuium, qui ex Styge profluit.

orcus Moloſſorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

orcynius, Theophraſto Leſbi mons, Ordinus dictus. Idem Theophraſtus Euonymum arborem ibi naſci perhibet. vide Hercynia ſylua.

ordæa, vrbs Macedoniæ: Gentile, Ordi & Ordæi. Steph.

ordiſſus, fluuius maximus Scythiæ, qui ab Oriente profluit: miſcetur cum Iſtro, Herod. lib. 3. Hungari eum *Craſſo* patria lingua vocant, vt ſcribit Peucerus *Ardeſcus* Heſiodi fortaſſe, eum enim Iſacius eius commentator Scythiæ fluuium facit.

ordinus, vide Orcynius.

ordolucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi apud quos, vt Tacitus ſcribit, Oſtorius dux Romanus Caractacum in Anglia imperatorem proſtrauit, alij Ordouices legunt.

ordonius, 1. Hiſpaniæ rex, ann. ſal. 828.

ordonius, 11. Hiſpaniæ rex, cùm quatuor nobiliſſimos totius Caſtellæ viros, per interpoſitam fidem circumuentos in carcere necaſſet, ſeditionem principum aduerſus ſe concitauit, qua & regno pulſus eſt, & magiſtratus conſtituti, qui totius regni negotia adminiſtrent.

ordinius, 111. Hiſpaniæ rex, ann. ſal. 916.

ordouices, ſunt populi in Anglia, arduis mõtibus proximi apud quos Oſtorius dux Romanus Caractacum in Anglia imperantem proſtrauit. Tacit. Lancaſtrienſes, Ceſtrenſes & Salopienſes ſunt. Humf. Lhuydo. Tacitus eorum quoque meminit, apud quem nonnulli Ordolucæ legunt, vt H. Boethius, qui eos *Beruuicam* habitare ait. Item Villanouanus qui eos pro montibus habet, qui medij inter Scotiam & Angliam ſunt. Hodie hi montes *Cheuiota* vocantur.

ordouicum, ciuitas, à qua Ordouices, quos Iulius Agricola debellauit. Tacitus in vita Agricolæ.

ordynum, vide Orcynium.

oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρους quod montem ſignificat. Strabo. lib. 10. Ouid. libro 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

Oreatæ, vide Braſiæ.

Orebatis, Ptol. lib. 6. c. 4, vrbs Perſidis in mediterraneis.

oreges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. li. 5. c. 13.

Oreni,

Oreni, populi Celtiberis proximi ab Auſtro.

oreos, vrbs Eubœæ: Gentile, Orites. Steph.

oreb, Mons Arabiæ qui & Sinai dicitur. Iuxta hunc montem Moyſes tractu virgæ è ſaxo ſummam aquarum copiam erumpere fecit in omnium Hebræorum ſalutem D. Hieronym.

oreb, vir Madianita à tribu Ephraim interfectus. Iudic. 7. & 8. Pſal. 84. Iſa. 10. Lat. coruus, vel ſuauis, aut fideiuſſor, vel commiſcens, ſeu veſpertinus.

oreb Petra, Iudic. 7.

orei. Vide Arabia.

oreine, inſula in ſinu Arabico, Arrian. in ſuo Periplo, *Ma Zua* forte hodie, teſte Ramuſio.

oreophanta, Indiæ intra Gangem vrbs Ptolemæo, *Rotas* Caſtaldo.

oreſitrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus ἀπὸ τῶ ὀρέων ἢ τρέφειν. quaſi in montibus educatus. Ouid. 1. Metam.

oreſta. Vide Hadrianopolis.

oreſthaſium, Arcadiæ vrbs Stephano, quam Pauſanias poſtea Oreſtium appellatam ſcribit.

oreſtæ, populi in Moloſſia. Nam cùm Oreſtes inſania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreſte filio fugeret, in hanc terram peruenit: vbi ab eius filij imperio Oreſtæ nominati ſunt.

oreſte, vrbs, cuius Hecatæus in Europa meminit. Gentile, Oreſtæ.

oreſtes, Agamemnonis & Clytemneſtræ filius, ſic appellatus ob ferinam atque agreſtem, & quaſi montanam naturam: cui ſoror Electra necem parari ab Ægiſto, qui patrem Agamemnona interfecerat, matrémque conſtuprauerat, præuidens, ipſum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocenſium principem: qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo ſuo Argos redit: vbi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, vt Oreſtis obitum nunciarent, intromiſſus ad Clytemneſtram, eam cum Ægiſtho adultero conſcia Electra in vltionem patris occidit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreſte. Deinde Pyrrhum quoque Macari ſacerdotis ope in templo Apollinis interficit, eò quod Hermionem Menelai filiam, ſibi priùs deſponſatam, rapuiſſet. Propter quæ ſcelera agitatus eſt furiis, quibus non antè purgari potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Vide Iphigenia. Amicum habuit Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem, periculorúmque omnium ſocium, cum quo tam ſanctè amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recuſarit. Cicero de Amicitia. Cùm ignorante rege Thonante, vter eorum eſſet Oreſtes, Pylades Oreſtem ſe eſſe diceret, vt pro illo necaretur. Oreſtes autem, ita vt erat, Oreſtem ſe eſſe perſeueraret: morſus à vipera, in Arcadiæ loco, quem Oreſtion vocant, moritur, Oreſtis corpus oraculi iuſſu refoſſum, ſeptem cubitorum fuiſſe monumentis traditur. Plin. libro 7. capite 9.

oreſtes, præfectus Sardibus, ſub Magorum imperio, Poſtea iuſſu Darij Hiſtaſpis interfectus. Is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit. Vide Polycrates.

ores, XIII. rex Macedoniæ.

oreſtes, cos. cum Lampadio, an. ab vrbe, 1283.

oreſtes, cognomen familiæ cuiuſdam de gente Aufidia apud Romanos.

oreſthaſion, vrbs Arcadiæ, ab Oreſtheo Lycaonis filio. Pauſanias libro 8. Ciuis, Oreſthaſius. Stephan.

oreſtia, vrbs Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente, in qua natus eſt Ptolem. Lagi filius, primus Ægypti rex. Ciuis, Oreſtieus, Alia eſt Arcadiæ Oreſtia, quam nonnulli *ὀρέστειον* vocant. Steph. Vide Megalopolis.

oreſtiades. vide Hecatontachiria.

oreſtis portus apud Plinium eſt libro 3. cap. 5. *Rauagoſum* appellant accolæ, inquit Gab. Barrius.

oreſtis, idis, pars Macedoniæ.

oretani, Ptolem. & Straboni ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plinius eos Germanos cognominat. Eorum vrbs Ptolemæo *Oretum Germanicum* vocatur. Hæc hodie *Calatraua* eſt Cluſio. *Oreto* Morali circa Almagro oppidum. Hoc oretum videtur apud Stephanum *Oriſia* nominari.

oretæ, gens Indica Strab. lib. 15. poſt Arbim amnem Arianorum: quos Plinius libro ſexto capite ſecundo ait non Indorum, ſed propria vti lingua.

orethus, Siciliæ fluuius apud Panuormum Leander ſcribit hodie *Fiume de la muraglia* vocari, vide Eleutherus.

oretum. Vide oretani.

oreum, Plinio Eubœæ inſulæ vrbs. *Horeus* Ptolemæo vocatur. Pauſanias tradit eam quoque *Iſtieam* vocatam. Thucydides *Heſtia*, elegit. Cameratius in ſuis Homericis commentariis dicit eam priùs *Talentiam* dictam. Stephanus *Hiſtieam* ſcribit, & ſuo tempore *Oreum* nuncupatum addit. Item ab Homero *Polystaphylon*. *Loreo* hodie Sophiano, vide Orieum.

oreus, dictus eſt Liber pater, à montibus, in quibus ei fieri ſacrificia ſolebant.

orexartes. vide Ixartes,

orgalema, vrbs iuxta Iſtrum. Gentile, Orgalemeus. Steph.

organa, Ptolemæo inſula Arabiæ fœlici ad-

iacens, iuxta eius ſinum. Hermolaus putat à Pomponio & Plinio Ogyris vocari, (in qua Erythræ regis monumentum eſt.) Hæc Tyrrhina à Strabone vocatur Pintianus quoque æſtimat eam ab Ariano in Indica hiſtoria *Heracta* nominari. ſed viderit num bene, nam ipſam Organam & ſtatim poſt ὠαργρατα ponit ipſe Arrianus. *Cuone* hodie & *Alchoſan* Arabibus nominari vult Theuetus, idem autem, fortè malè eam *Serapidis inſulam* putat.

orgas. vide Politicedrgas.

orgaſi. Scythiæ populi ſunt intra Imaum Ptolem. *Orga* ζ. Nigro dicuntur.

orge, Fons nobilis in Narbonenſi prouincia In eo herbæ naſcuntur in tantum expetitæ bobus, vt merſis capitibus totis eas quærant. Sed illas in qua naſcentes certū eſt nō niſi imbribus ali. Plin. lib. 8. c. 22. ad finem *Sorgue*, indigitatur Ioanni Poldo cui idem Sulgas Straboni eſt. Hinc Varrerius etiam *Sorgue*, vocat. *Orge* à L. Floro *Vindelicus* dici, à Vindelo oppido quod præterfluit, annotauit Ioſephus Scaliger lib. 3. c. 2. eius meminit Florés.

orgnipæi, vide Agrippæi.

orgia. orum, apud Græcos, teſte Seruio, primùm dicta ſunt quæuis ſacra Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodum apud Latinos, Ceremoniarum. Poſtea tamen abuſiuè factum eſt, vt peculiariter hoc nomine Liberi patris ſacra nominaretur, ἀπὸ τῆς ὀργῆς, hoc eſt à furore, vt quidam putant, quòd hæc præcipuè ſacra à mulieribus furore correptis celebrarentur, vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, hoc eſt à montibus, in quibus potiſſimùm fiebant. idque tertio quoque anno: vnde Trieterica dicta ſunt, id eſt, triennalia.

orgia, Ptolemæo vrbs Ilergetum in Hiſpania Tarraconenſi. *Acranx* indigitatur à Varrerio. *Orcia* malè habent Latini Ptolemæi.

orgomanes. vide Dorgamanes.

orgomenæ, vrbs Illyriæ: Gentile, Orgomenius. Steph.

orgon inſula prope Thuſciam: Gentile, Orgomeuius. Steph.

orgoneſos. Vide Vrgo.

oria. vide Vrgia & Vrium.

oriadas, Arabum rex Olymp. 191.

oribaſius & Sardianus, Iuliani principis familiaris à quo & Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum, eorum epitomen in lib is nouem ad Euſtathium filium, de regno & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius verò Græcus author in li Sophiſt. eius vitam pluribus ſequitur. Oribaſius ait Pergamenus genere in eloquentia pariter & medicina profe. it, Iulianóque propterea vt medicus fuit accerſitus. Inuidia deinde ſuccedentium principum bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinæ & medicinæ experimenta perſeuerauit, vt pro deo penè coleretur.

oribaſus, nomen canis apud Ouid. 3. Metamor. vocatur ita quod montes velocitate aſcendat: ὄρος enim mons eſt, βαίνω aſcendo.

oricos, ſiue Oricum, ſiue Orithos ciuitas Epiri à Colchis condita in confinibus Macedoniæ. Plinius libro tertio capite 23. iuxta quam naſcitur terebinthus, nigrum lignum habens, & ſolidum in buxi ſpeciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virgilium libro decimo Æneidos.

oricia. vide Epirus.

oricos Stephano, vrbs eſt in Ionio ſinu. Hecatæus in Europa, Oricum portum Epiri nominat poſt Buthrotum Oricij, inquit Polybius libro 7. primi ad dexteram occurrerunt in Adriaticum nauigantes. Hinc Oricia regio: & mulier. Steph.

oricum, Epiri maritima vrbs apud Ptolemæum. *Oreum*, eum vocare videtur Strabo. *Orcho*, Nigro, *Velona* Gerbelio putatur.

origenes, autor eccleſiaſticus, cuius dogmata damnata ſunt, eum in varios errores incidere, quos Auguſtinus libro de Hæreticis commemorat. A quo Origeniani dicti ſunt, qui eos imitantur. Fuit & alius Origenes Adamantius cognominatus, qui virilia ſibi amputauit, ne moleſtam ſibi venerem experiretur. Imitatus Hierophantas Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quo caſtius in ſacerdotio viuerent.

origiacum, vide Rigiacum.

origo Arbuſcula, & Cythoris, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

oringin ciuitatem in Meleſſum finibus deſcribit Liuius, in Gaditano tractu: hic fortaſſe Oritæ Polybij degunt.

orinus. vide Erineus.

orion, onis, Iouis, Neptuni & Mercurij filius ex vrina procreatus: de cuius ortu ſic fabulantur poëtæ. Tres hoſce deos, cùm terras peragrarent, ſuperueniente nocte ad pauperem quendam. Hyreum nomine, aduertiſſe qui cùm benignè eos hoſpitio excepiſſet, bouemque quem vnum habebat, iis mactaſſet, Iouem hominis pietatem admiratum, optionem et facile petendi quidquid vellet: cùmque ille reſpondiſſet, ſe nihil æque cupere, ac filium vxorem tamen. ducere nolle, quòd defunctæ coniugi fidem dediſſet, cœlibem ſe in poſterum vitam acturum: deos hoſpitis ſui votis obſequen-

ſequentes in bouis paulò antè immolati tergus lotium reddidiſſe, iuſſiſſéque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tempus retegeret. Itaque decimo tandem menſe puerum natum eſſe, quem à re ipſa Vrionem vocauit, qui deinde literæ vnius mutatione dictus eſt Orion. Hic poſtea adultus, ſtrenuus venator extitit, Dianæque adhæſit. Verùm cum corporis robori plus ſatis fidens, iactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet Terra hominis inſolentiam non ferens, ſcorpionem peperit, cuius ictu Orion interiit, Diana autem comitis ſui necem ægrè ferens, in cœlum eum tranſtulit, & iuxta Tauri ſidus conſtituit. Contrà tamen Lucanus ſcorpionem hunc à Diana immiſſum tradit, aliorúmque deorum miſeratione in cælum fuiſſe tranſlatum. Horatius autem Dianæ eum vim inferre voluiſſe tradit, ideóque telis eius confoſſum occubuiſſe. Conſtat autem Orionis ſidus ſtellis omnino ſedecim, quarum tres in capite ſitæ ſunt, in vtroque humero ſingulæ, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio item tres, ſed obſcuriores, in vtroque genu, ſingulæ lucidæ, in pedibus quoque ſingulæ, ſed obſcuræ. Creditur autem hoc ſidus ex ortu ſuo maximas concitare tempeſtates Vnde Nimboſum Orionem appellat Virg. 1. Æneid. Seruius autem hanc fabulam longè aliter tractat, dicens, Oenopionis Siciliæ habitum eſſe filium, qui cùm Candiopen (quam Chriſtophorus Landinus Meropen vocat) ſororem vitiaſſet, à patre excæcatus eſt. Conſulto igitur oraculo reſponſum accepit, Si per pelagus ad orientem pergeret, vt oculorum concauitates ſemper haberet ſoli expoſitas, lumina recuperaturum. Quod quum facere conaretur, audito ſtrepitu ad Cyclopas peruenit, ex quibus vnum humeris ſuis impoſuit, cuius dictu in ſolem incidens oculos recepit. Heſiod. Neptuni & Euryales filium facit, & à patre datum fuiſſe, vt per ſummos fluctus incederet. Alij rurſus hanc fabulam diuersè tradunt. Ferunt enim poſtquam oculis ab Oenopione priuatus eſſet, in Lemnum inſulam veniſſe, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortum ſolis perrexiſſe, & ſic viſum recepiſſe, poſtea verò reuerſum Oenopionem vlciſci ſtatuiſſe, ſed quum hic à ciuibus ſuis ſub terra occultaretur, in Cretam profectum, vbi ob inſolentiam à ſcorpione immiſſo occiſus eſt. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione ſic dictum velint, quòd habet ortum hyeme, & mare ac terras tempeſtatibus turbet. ὀρίνω enim turbo & concito ſignificat. Plautus Iugulam vocat, quòd ſit armentorum gladius, ſtellarum fulgore terribilis, Hic ſi fulget, ſerenitatem, ſi obſcurat, tempeſtatem denotat. Orionis corpus in Creta, terrã motu rupto monte inuentum eſt ſtans 46. cubitorum, quod alij Eetionis fuiſſe tradunt. Plin. libro 7. capite 19. fabulam Orionis ad naturalem philoſophiam doctè applicat, & explicat N. Comes, mythologiæ libro 8. capite 13.

Oriſia, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus Artemidorus. Steph.

Oriſtides, inſulæ duæ ſunt in ſinu Arabico, Ptolemæo teſte, nonnulla Latina exemplaria Triſitides habent, quod in gratiam ſtudioſorum dicitur.

Oritæ, populi Indiæ liberi. Stephano ex Strabone lib. 15.

Orithos, Nympha, dicta, quaſi hortans ad curſum.

Orithea, vrbs inter Macedoniam & Epirum, vide Oricos.

Orithyia, Homero, filia Erichthei Athenarum regis, quam cùm Ooreas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptámque tulit in Thraciam, & ex ea Zethen & Calaim ſuſcepit, qui cum Argonautis in Colchos nauigarunt, & Harpyias fugauerunt. Vide Calais Hoc etiam nomine dicta eſt Amazonum regina, quæ Marpeſiæ matri ſucceſſit in regno. Iuſtin. lib. 2.

Oritæ, Arriano vltimi Indiæ populi ſunt. Eoſdem à Curtio Noritas vocari annotat Vulcanius, vide Oringin.

Oritani, vide Menteſani.

Oriundus vide Drilo.

Ormenius, Homero, Magneſiæ ciuitas. Plin. lib. quinto.

Ormiſdares, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 273.

Ormus, Perſiæ inclyta ciuitas, ſitu elegantiore, ac vnionum copia, nulli vrbium ſecunda, ſita eſt in inſula, & omnibus maritimis ciuitatibus præferenda, abeſt à continenti, ſpatio duodecim mille paſſuum, aquarum potu ſuauium, annonæque mira caritas: inuehuntur fermè omnia quæ victum incolis ſuppeditant. Illinc itinere trium dierum leguntur conchæ, quæ pariunt margaritas venuſtiores, grandioréſque cæteris baccis. Expugnata eſt hæc vrbs anno 1560. à Luſitaniæ regis præfecto marino, qui eam Luſitanico regi ingens pondere tributum annuatim coegit.

Ornan, nomen viri 2. Par. 1. qui 2. Reg. 25. dicitur Areuna Lat. exultans, ſiue arca earum, aut lux filij, vel lux ſiue maledictio permanens.

Ornea, ſacra Priapi, quem Corinthij Orneum vocabant. Celebrabant hæc feſta Nymphę iuxta Colophonem.

Orneus, Ixionis & Nubis filius vnus ex Centauris. Ouid. 12. Metam.

O nithiæ, Columellæ lib. 11. c. 2. venti Septentriona'es.

Oroandes, mons, ait Plin. libro 5. cap. 27. non longè ab Imao monte, imò vnus ex colliculis Imai.

Oroantis, aliàs Oroatis fluuius in ſinu Perſico Meridiem verſus. Ptol. lib 6. c. 3. Plin. lib 6 c. 2

Oroates, Plinio Suſianæ fluuius oſtio difficili, niſi peritis: amnem eius tractus eſſe maximum ſcribit Strabo. Ptolemęus *Ruates* habet. Ammiano *Vatrachites* eſt.

Oroba, Ptol. lib. 6. cap. 1. vrbs Aſſyriæ in mediterraneis.

Orobatis, vrbs Perſidis in mediterraneis. Pto. lib. 6. c 2.

Orobis, Galliæ Narbonenſis fluuius Ptolemæo. *Obris* Pompon. vocat *Orb.* Cluſio hodie eſt.

- Orodes, rex Parthorum, qui Craſſum Romanum cepit & occidit. Plut in Craſſo.

Orodes, apud Virgil à Mezentio interfectus.

Orolaunum Antonino Galliæ Belgicæ oppidum. *Arle* Simlero eſt *Arlun* pronunciant Galli. *Aran* Lunæ vocant recentiores Latini.

Oroſinades, fuit deus Perſarum. Plutarch.

Oromanſaci, iuncti pago (inquit Plinius) qui Geſſoriacus vocatur. Becano ſunt Flandriæ comitatus populi, quis *Vacmari, Guines & Teranuanam* oppida incolunt.

Oromedon, nomen eſt Gigantis apud Propert. lib. 3. ſcribentem: *Te duum vel Iouis arma canam cælóque minantem Caum & Phlegræis Oromedonta iugis.*

Oronaim, duo vici, qua via eſt ad Aſſyrios, ſiue duæ vrbes Moabitarum: vna ſuperior, altera inferior, Iſa. 15. Lat. iræ, vel furores, aut Syriacæ libertates.

Oron es, fluuius Cœleſyriæ, qui non procul à Seleucia, Pieria & Libano monte naſcens, deinde terra abſorptus rurſus emergit in agro Apameno, & præter Antiochiam fluens, in mare Seleuciæ proximum defertur. Dictus Orontes de nomine eius qui primus ponte eum conſtrauit, cum antea *Typhon* diceretur. Strab. lib. 14. *Ophites* antea nomẽ habuiſſe ſcribit Pomponius Lætus. *Minorem Iordanem* à nonnullis antiquis dictum ſcribit Mar. Niger, qui eum hodie *Soldino* vocari tradit. Oliuarius eum *Tarſato* appellat. Beniamin videtur eum *Pir* nuncupare. Theuetus dicit eum ab accolis *Oron?* , & à Perſis Be elnaharaim nuncupatum. Vide Taurus.

Orontes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui capto Ilio cum Ænea in Italiam nauigans, naufragio periit. Virgilius primo Aneid

Orope, Eubœæ ciuitas, Apollinis templo clariſſima, Steph.

Oropiton Antonino, *Vrbiuentum* Procopio vt Leander habet, *Vrbeuetanum* legitur lib. 2. de bello Gothico. *Herbanum* Plinij eſſe vult. Volaterranus, oppidum Tuſcię mediterraneum quod Leander *Oruieto* vocat. Latinis iunioribus *Vrbs vetus* dicitur.

Oropus (Gentile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris: & alia Bœotiæ: dicta ab Oropo filio Macedonis, filij Lycaonis Et alia Eubœæ vrbs, quam alij *Graam* vocant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ. Alia in Syria iuxta Amphipolim à Nicanore conditа, aut potius reſtaurata. & Oropus dicta ab vrbe Græcię eiuſdem nominis. Alia in Argo poſtea condita Alia in Theſprotia, ſcilicet in Nicopoli. Thucyd. libro 2. Vide GRABA. quæ in Syria conſtituitur. *Telmiſſum* etiam appellatur: quæ verò in Bœotia. *Zocamini* ab Alex Zardo dicta *Suſamino* habet Nardus *Coropo* fortè Nicandri apud Stephanum Vide *Oreum & T. negra.*

Orori ciuitas, 2 Reg 23 Lat. Montanus.

Oroſa, Mediæ vrbs, quæ & *Alinza* Ptolemæo auctore. *Achiech* nunc vocatur, ſi bene Caſtaldus.

Oroſius natione Hiſpanus, hiſtorias Romanas ſcripſit ſub Arcadij & Honorij Cæſarum tempora.

Oreſbes, vide Scythæ.

Oroſpeda Strabonis, Ortoſpeda Ptolemæo, Hiſpaniæ Tarraconenſis mons. Carolo Cluſio *Sierra Morena* eſt, ſed Floriano *Sierra Molina*, at idem ſubiungit Oroſpedam pro ratione locorum diuerſa ſortiri nomina, neque vbique eodem nomine indigitari: cui accinit quoque Nauagierus in ſuo itinerario Italica lingua ſcriptо, vbi illi hæc nomina attribui putat. *Puerto de la T. blada, as Penſria, del Pico, as Soma Sierra, Palomera di Aui &c.*

Orpha vxor Cheleon filij Elimelech Bethlecemitæ. Ruth. 1. Lat ceruix, vel ceruicoſa ſiue ſuſcitatio oris, vel denudatio oris.

Orpheus, Muſicus & poëta inſignis, genere Trax, Calliopes & Apollinis filius: quanquam non deſunt qui Oeagri filium faciant, quem à Mercurio, ſiue, vt alij habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, eáque tantum valuiſſe, vt illius cantu ſyluas & ſaxa moueret, fluuiorum curſum inhibuerit, feráſque notiores reddiderit. Eurydicem vxorem habuit, quæ Ariſtæum vim ſibi inferre volentem fugiens, à ſerpente occiſa eſt. Cuius mortem ægerrimè ferens Orpheus, accepta lyra ad inferos deſcendit Plutonem que & Proſerpinam ſuo carmine tantopere demulſit, vt Eurydicen ſibi reſtituerent, id tamen ea lege ne ante eam, quam ad ſuperos perueniſſet, intueretur. Quam legem

gem cùm ille amoris impotentia eſſet præuaricatus, Eurydice rurſus ad inferos retracta eſt. Quam iacturam ægrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere ſtatuit: cúmque iam multas nuptias reieciſſet, alióſque inſuper à mulierum conſortio deterreret, atque in puerorum amores pelliceret, à Mænadibus inter Bacchi ſacrificia iuxta Hebrum fluuium occiſus & diſcerptus eſt, cuius membra paſſim per agros ſparſa, Muſæ collegerunt: dederuntque ea ſepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Leſbum inſulam delata ſunt: vbi caput ab incolis ſepulturæ mandatum eſt, lyra autem in cœlum aſſumpta. Alij Orpheum, Ciconum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellatur) & Polymnias filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigaſſe, ideóque aſſumptum, quod iuxta vaticinium Chironis Sirenes præterire non poterant niſi præſente Orpheo. Orpheus & Linus, ambo diis geniti, muſici inſignes fuere, cùm alter eorum rudes atque agreſtes hominum animos demulceret, cantúſque ſuauitate non feras modò, ſed ſaxa etiam, ſyluáſque ducere dictus eſt. Vnde Horat. in Art. poët.

Sylueſtres homines, sacer, interpréſque deorum
Cadibus & victu fœdo deterruit Orpheus:
Ob hoc lenire tigres, rapidóſque leones.

Virgil. Ecloga 4.

Non me carminibus, nec vincet Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamuis, atque huic pater adſit.
Orphei Calliopeia Lino formoſus Apollo.

Sunt qui duos Orpheos fuiſſe dicunt, quorum alterum Colchos nauigaſſe perhibens, De Orpheo plura, obſeruatu digna, vide apud N. Comitem mythologiæ lib. 7. c. 14.

Orpheus, vt Cecrops Ægyptius, vel Prometheus, quemadmodum ſuis locis notatum, literas Græcas reperiſſe dicitur.

Orphæus, phæa, phæum, idem quod Thracius Martialis.

Orphitus, conſul cum Priſco, anno ab vrbe 901.

Orphnæus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrea, Ptolem. Libro ſexto capite nono, Britanniæ vrbs. vulgò *Neucaſtel, Mencaſtre*, vbi carbonum copia.

Orrhæa, Myſiæ ſuperioris vrbs, apud Ptolemæum, *Horreum Margi* eſt Antonino.

Orſata, Ptolemæo Armeniæ minoris vrbs Hanc arbitratur Simlerus apud Antoninum *Tanſa* vocari, ipſe autem legit *Herſa* ex Latinis codicibus fortè mendoſè.

Oriſia. vide Oriſia.

Orſilochus, filius Idomenei. Hic patrem ſequutus ad expeditionem Troianam. Quum per totum bellum ex voto omnia ſucceſſiſſent, in exitu rei ob inſolentiam, dum obſtaret totis viribus, ne ex præda capti Ilij ſors debita daretur Vlyſſi, ab eo occiſus eſt.

Orſilochus, Hom. lib. 5. Iliad. filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum. Eſt etiam Troiani cuiuſdam nomen: de quo Virg. lib. 11.

Orſon, vide Oraſa.

Orthe. Plinio Magneſiæ ciuitas eſt, vel vt Straboni placet, Perrhæbiæ quæ quibuſdam, vt idem ſcribit, *Phalannæorum* Arx erecta fuit. Vide *Hippia*.

Orthia Diana dicta eſt apud Lacedæmonios, in cuius ſacrificiis adoleſcentuli, qui *Bomonicæ* dicebantur, aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, qui plura verbera ſuſtineret. Plutarchus.

Orthocorybantij, populi quidam Scythiæ in Aſia. Herod. lib. 3.

Orthopagos. vide Thurium.

Orthopolis, Sicyoniorum rex annis ante Romam conditam ferè 870.

Orthoſia, vrbs Syriæ. Ptol. lib. c. 15 hodie *Torteſia*, priùs *Antaradum*.

Orthoſia, nomen loci. 1. Mach. 15.

Orthoſis, Dionyſio, *Orthoſias* Ptolemæo & Straboni *Orthoſia* Plinio: Phœniciæ vrbs: *Torteſia* hodie vocatur, teſtibus Hermolao & Leandro.

Orthura, quæ & Sornagus, Ptolemæo libro 8. Geographiæ. Idem lib. 7. non videntur illi ſynonyma. ibi enim vocat Orthuram Sornagis regiam. Indiæ intra Gangem vrbs eſt, *Oriſſa* Caſtaldo dicitur.

Orton, Ptol. lib. 3. c. 1. Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortogardo maris, vide Dorgamanes.

Ortona. vide Hortanum.

Ortopla Dalmatiæ vrbs, Ptol. lib. 2. c. 17. Orpula hodie.

Ortoſpana, Patopaniſi in Aſia vrbs, quæ & *Carura* à Ptolemæo vocatur. *Candabar* hodie, vt Caſtald habet. vide Portoſpana.

Ortoſpada vide Oroſpeda.

Ortygia inſula in mari Ægæo, omnium Cycladum clariſſima; Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Origia ab Aſterie Latonæ ſorore, primum in cothurnicem, quam Græci ὄρτυγα vocant, & deinde in hanc inſulam commutata. Nicander ab Ortygia oppido dictam putat. Hæc etiam dicta eſt Delos, quòd cùm antea ſub aquis merſa eſſet, Latonæ ſorori ſuæ tutum pariendi locum quærenti ſubitò ſe oſtenderit: nam δηλῶ oſtendo ſignificat. Ab aliquib. præterea *pyrpyle* nominatur, ab igne ibi primùm reperto: ab aliis *Cynthia*, ab aliis *Aſte-*

via ab aliis *Cynatus*, teſte Plinio lib. 4. cap. 12. Vide Ouid. Metamorph. lib. 15. & N. Comitem, mythologiæ lib. 9. cap. 6. vide Delus, Epheſus, Plemmyrium. Libya & Syracuſæ.

Ortygia, inſula in Sicilia, Syracuſanorum pars, reliquæ vrbi ponte coniuncta, quæ fontem habet Arethuſam. Hæc ex oppoſito Plemmyrij Siciliæ amnis ſita eſt. Virg. 3. Æneid.

Ortygia, Epheſus olim dicta. Steph.

Orus, Ægypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 830.

Orus Apollo. vide Horus ſuprà.

Orxanres. vide Silus.

Orychion, locus Atticæ. inde Orychius.

Orygma, vide Barathrum.

Orix, locus Arcadiæ ad Ladonem fluuium. Pauſan.

O S

Oſaias, nomen viri. 2. Eſd. 12. Ier. 42. Lat. Salutor Domini, aut ſalus Domini.

Oſæa, Sardiniæ oppidum Ptolemæo. Simlerus dubitat num ſit *Othoca*. Antonini. *Salino* Nigro appellatur.

Oſca, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, ſub annum ſalutis 492.

Oſca, Ptol. li. 2. c. 6. Hiſpaniç ciuitas Iſca dicta, vulgò *Ciueſca*. *Hueſca* Cluſio. Oſco etiam eſt Bęticæ vrbs apud eundem Ptolemæum. vide Capua.

Oſcella, Lepontinorum in Alpibus Cottiis vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Secuſa*. *Thum* Germanis dicitur *Domo d'oſcella*. Scudo Caſtilioneo, Simlero & Vigenereo teſtibus.

Oſci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab oris fœditate dicti. Vnde obſcœna verba, id eſt impudica, quia frequentiſſimus fuit Oſcis libidinum ſpurcarum vſus.

Oſcophoria, Athenienſium ſacra erant, in quibus pueri ingenui pubeſcentes eligebantur, qui ferrent ὀσχὰς, id eſt ramos ac palmites cum ſuis racemis in templum Mineruæ Sciriados. Heſichius Nicandri interpres.

Oſcus, Thuſcorum rex ſub annum ante Romam conditam 540 Eius inſigne fuit ſerpens.

Oſee, filius Ela. 4. Reg. 15. nomē item prophetæ filij Beeri, Oſea 1 filius Nun, Num. 13. qui ibidē dicitur Ioſue à Moyſe. lat. Saluator, aut ſalus.

Oſi, Tacito Germaniæ populi. An hi ab Arauiſcis, an Arauiſci ab Oſis in Pannoniam migrauere, idem incertum eſſe refert. Althamerus eos eſſe verſus Sileſiam & Pannoniam refert. vbi hodie *Oppel* & *Naiſſa* oppida ſunt. Idem tamen poſtea ſcripſit eorum reliquias adhuc hærere in ripis Albis fluminis *Oſemburg* Veſtphaliæ fortè Ray ·ckio.

Oſba, Ptolem. Albaniæ vrbs, eadem videtur à Strabone *Harmozica* appellari.

Oſicerda, Ptolemæo Heditanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum, Plinius *Oſſigerdenſes* appellat. Sunt qui hodie *Oſſera* vocant, inquit Varrerius.

Oſiris Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia licèt eum fuiſſe Ægyptium multis verbis referat. Diodorus Græcus hiſtoricus lib. 1. Hic, vt Græci & noſtri affirmant, quum Phoroneo ſuo in regno Argiuorum ſucceſſiſſet, & plures annos regnaſſet, Ægialem fratrem regno Achaiæ præfecit, ipſe verò maioris gloriæ cupidine in Ægyptum nauigauit & ea ditioni ſuæ ſubacta, Io (quam poſtea Iſidem vocarunt Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorem. Vbi, quom illâ literas, Oſiris varias artes Ægyptios docuiſſet, ambo diuinos honores meruerunt. Tandem à Typhone fratre clàm occiſus, ab Iſide diu quæſitus, poſtremò apud Phialam iuxta Syenem laceratus repertus eſt, curauítque eum Iſis ſepeliendum in Abato, inſula eius paludis, quæ Memphi proxima eſt: quam etiam Stygem, id eſt, mœrorem appellauit: nec niſi ſacerdotes, certis diebus, eóque mitratos eò accedere voluit: ſed cùm apparuiſſet Ægyptiis deinde bos quidam eximia ſpecie, Oſirim putarunt, adorauerúntque vt deum, & vocauerunt Apim, id eſt, bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Oſirim apud Ægyptios muſtum, vinique vſum comperiſſe. Hunc Beroſus Iouem Hammonem fuiſſe dicit, patrem Libyci Herculis: eúmque toti orbi imperaſſe. Vide Apis. De Oſiri plura apud Plutarch. libro peculiari, qui extat.

Oſiſini Cæſari, *Oſiſmij* Plinio & Melæ, quos *Timios* vocat Pytheas apud Strabonem qui eos quoque *Siſmios* appellat, Galliæ populi ſunt ad mare Britannicum. Cœnalis *Landriguet* nominat. Hos ſic deſcribit Marlianus Oſiſini populi ſunt inter Geltas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximis Lexobiis, Vnellis, Nannetib. Curioſolitis & Rhedonibus, horum littora Britannico ſunt mari aduerſa, vt refert Pomp. Mela. Gallicè, *Le pays de Landriguet en Bretagne*.

Oſochor, rex Ægypti, annô ante Romam, conditam circiter 170.

Oſorton, rex Ægypti, anno ferè 110. ante Romam conditam.

Oſquidates, populi ſunt Galliæ Aquitanicæ apud Plin. lib. 4. cap. 19.

Oſroeni populi, Herodian. ſub finem lib 6. & principium 7. Liber Notitiarum etiam *Oſrhoenæ*, regionis Aſiaticæ, mentionem facit inter Syriam & Meſopotamiam, in qua inter alia oppida Cercuſium nominat. Stephan. *Zenodotium* oppidum prope Nicephorium in ea collo. at.

Oſſa, Italiæ fluuius in Tuſcia, Ptolemæo auctore

ctore Marta eo loco hodie fluere videmus. *arche.* Anton.

Oſſa, mons in finibus Theſſaliæ, Centaurorum ſtabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuiſſe coniunctum: Herculis autem opera abſciſſum, ab ea parte vbi per Tempe fluit Peneus fluuius. In hoc eſſe fertur tanta pinorum copia, vt in flexione, atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Hinc Oſſæus, ſæa, ſæum, denominatiuum. *Olira* appellatur Pineto, *Coſſono* autem Sophiano qui eundem quoque Κίζζαιον ὄρος vocat. Polyænus li. 4. Stratagematum, in hoc monte locum *Scalas Alexandri* dictum ſcribit.

oſſenburgum, ſiue Oſnabrugum, inſignis Saxoniæ ciuitas à Iul. Cæſare erecta. Duobus Canonicorum collegiis celebris: multum ſibi lucri ex ciuericio & lineo panno comparat: ſub paucis annis munitior facta, ſitu amœnam obtinet vallem: amníque Haſa irrigatur. Carolus Magnus Saxonibus triginta trium annorum bello edomitis. Widekindi etiam arce, huic vrbi vicina expugnata, eáque impoſito præſidio firmata, decem in Saxonia epiſcopatus inſtituit, quorum præcipuum Oſnaburgenſem eſſe voluit. Summè etenim hanc vrbem, præ cæteris coluit, cui priuilegium nouæ ſcholæ conceſſit, in quo Græcæ & Latinæ literæ à viris doctis traderentur. Munſter.

oſſet quæ Iulia Conſtantia à Plinio cognominatur, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum eſt è regione Hiſpalis, *Triana* Pinetus interpretatur, *Seuilla la veia* Marinæus.

Oſſigitania, regio Hiſpaniæ Bæticæ vicina. Plin. lib. 3. c. 10.

oſſigi, quod cognominatur Laconicum. Hiſpaniæ oppidum, conuentus Cordubenſis, Plin.

oſſonaba, Luſitaniæ ciuitas, Ptolem. lib. 2. c. 5. alio nomine *Silzera*, *Laſturia* à Plinio cognominatur. Pinetus *Gibraleon*, Cluſius *Exuba* in Algarbiæ regno, interpretatur. Varrerius autem ipſe Luſitanus *Eſtombar* vocat Algarbiæ vrbem. Hermolaus putat *Onobam* Pomponij eſſe: *Onoba* & *Sonoba* diuiſum habet Strabo: ſed habet quoque *Onodaliſturia* vnica dictione.

oſteodes inſulæ, Siciliæ adiacentes ab ea parte, qua Africam ſpectat. Plin. lib. 3. c. 8.

oſtia, vrbs in oſtiis Tyberinis ſita ab Anco Martio condita (inquit Liuius) in ipſo mari fluminíſque confinio: vt totius mundi opes, illo veluti maritimo vrbis hoſpitio, reciperentur. Ab hac hoſtienſes dicti, & Oſtienſis ager, Ptol. lib. 5. c. 1.

oſtienſis porta Romæ, eo quòd Oſtiam verſus ducat. Ea nunc ſancti Pauli porta appellatur.

oſtidamiorum promontorium. Vide ſacrum promontorium.

oſtiones, populi ad Oceanum Occidentalem Stephano, quos etiam *Coſſinos* vocari ait Pytheas apud Strabonem eòs *Oſtiæos* nominat.

oſtrogothi, dicuntur Gothi qui Orientem verſus habitant.

oſtracine, Ptolemæo Ægypti vrbs, quam Pinetus *Stragioni* vertit.

oſtraciſmus, ſpecies iudicij popularis apud Athenienſes. Heraclides ab Hippia tyranno, Piſiſtrati filio aduerſus eos qui tyrannidem appeterent, inſtitutum ſcribit. Ælianus verò à Cliſthene, quod veriſimilius videtur. Fuit enim ille tyrannorum inimicus acerrimus. Oſtraciſmus verò ad intolerandas diuitum liberæ ciuitati opes imminuendas, & ſuperbos eorum qui ſe excellentiùs in rep. gerere viderentur, frangendos ſpiritus, decem annorum exterminatio fuit. Eſt autem Ὀστρακισμὸς dictus ab ὄστρακον testula, quam nomen eius, quem pellere vrbe cupiebant, inſcriptam pro ſuffragiis ferebant. De hoc iudicio plura vide apud Plutarch. in Ariſtide, & Pollucem lib. 18.

O T

Otanes Perſa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt. Herod. lib. 3. is oræ maritimæ à Dario præfectus, poſt Megabyſum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lamponiam, Lembum & Imbrum cepit. Herodot. lib. 5.

orene, regio, vbi nullus pictor, nullus nummularius. Euſeb 6. pr. Eu.

otha, dux Saxonum, à Britannis prælio victus, & interfectus, ſub annum ſal. 921.

othei, filius Ammiud, filij Amri, 1. Paralipom. 9. Lat. tempus vel hora mea, aut iniquitas mea.

othir, nomen viri 2. Par. 25. Lat. excellens ſiue reſiduus, aut remanens.

othui, nomen viri. 1. Par. 26. tempus, ſiue hora mea.

otho Syluius, ex Hetruſcorum regum genere eques Romanus, Galba Imperatore iugulato per ſcelus adeptum imperium, cùm aduerſus Vitellium tueri non poſſet, ſibi vim attulit, vir per totam vitam paulò mollior, in ſola morte fortis viſus. Plutarc. Tacit.

otho, Iunior, Rom. Imperator, ſub annum ſalutis 962. Ioannem Pontificem Roma pepulit, Leonem creandum curauit: quem poſtea à Romanis pulſum, obſeſſa & capta vrbe reſtituit pulſo Benedicto V. Saracenos expulit Italia.

Otho II. Rom Imper. Bauaros rebelles ſubegit. Græcos Imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cum ſcapha effugiſſet, ac

nimi dolore interiit.

Otho III. Rom. Imperator, aduerſus Creſcentium in Italia præclare ſe geſſit. Ferrando Flandriæ Comiti aduerſus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amiſſóque pænè omni exercitu.

otho v. ex Saxonum duce imperator factus, cum Pontificis Romani ditionem inuaſiſſet, à Pontifice deuotus & imperio pulſus, obiit tertio imperij anno.

otho, Germaniæ rex ſub annum ſalutis 918. Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequentiſſimis cladibus affecit.

otho, Bauarorum dux Hungariæ rex factus, à Ladiſlao Tranſſyluaniæ præfecto captus, & in carcerem coniectus eſt.

othocarus, Bohemiæ rex circa annum ſalutis 1271.

otholia, filius Ieroam. 1 Paral. 9. Lat. tempus ſiue hora Domini.

othomanni Turcarũ imperatores dicti ſunt, ab Othomanno quodam, qui primus eius gentis imperator fuit. Chron. Turc.

othoniel, filius Cenez, frater Caleb. Ioſ. 15. 1. Paral 4. quartus dux Iſraëlitarum. Lat. tempus Dei ſiue hora Dei.

othronus, vrbs, vel inſula ad Meridiem Siciliæ, aut, ſecundùm alios, Melitenæ. Incola, Othronius. Steph.

othryades, Spartiata fuit, qui quum inter Argiuos & Spartiatas conueniſſet, vt treceni vtrinque delecti de agro Tyreatie inter ſe decernerẽt, & viri ſuperiores extitiſſent, earum regio foret: vnus hic tantùm victor è Spartiatis ſuperfuit. Quum duo qui ex Argiuis reliqui erãt, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis aiunt, Othryadem, ſpoliatis prius hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis: deinde erecto trophæo, cruoréque ſuo inſignito & Ioui dicato & in ſcuto ſuo quum adſcripſiſſet Vici, quum puderet Spartam reuerti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciuiſſe. Valer. lib. 3. c. 2. Plut. & Ouid. in Faſtis.

othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab Œta Centaurorum olim ſedes & Lapitharum, Strabo libro 9. vide Homole.

othus. vide Otus.

otides ἄκρος pars Cypriorum. Steph.

otreus, Ciſſei filius, frater Mydonis & Hecubæ & patruelis Polymneſtoris Porphyrius in 3. Iliados.

ottaius, rex Bohemiæ, qui ignauiæ inſimulatus & timoris ab vxore, quòd cum Rodulpho Cæſare fœdus iniiſſet, bellum mouit, in quo profligatus eſt.

ottorocorra, Sericæ regionis vrbs apud Ptolemæum. *Salgora* videtur Mercatori. Mon eſt eiuſdem nominis in eadem regione apud eundem Ptolemæum. *Ottorocorra* populi etiam ſunt eiuſdem regionis. Ptol. quos Plinius *Attacori* appellat, auctore Villanouano.

otus, Neptuni filius ex Iphimedia Aloei vxore frater Ephialtis, quos poetæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuiſſe, quo corporis robore freti, auſi fuerunt etiam diis bellum mouere, montéſque montibus imponentes, cælum ipſum oppugnare, donec Apollinis telis confixi temeritatis ſuæ pœnas dedere. Hom. 11. Odyſſ.

otys, Paphlagonum rex qui à Perſis ad Ageſilaum defecit. Xenoph. lib. 4.

O V

P. Ouidius Naſo Poeta, Sulmonenſis patria, vt ipſe de ſe teſtatur & Eques Rom. natus eſt Hirtio & Panſa Coſſ. Inſtitutus Latinis literis patris iuſſu ad Oratoriam facultatem ſe dedit, à quo tamen inſtituto, poſtea factus arbitrij ſui, reſiluit, totóque pectore Poëticam, cui natus videbatur, amplexus eſt. Scripſit complura poëmata vulgò nota, ex quibus dolendum eſt interiiſſe opus Halieuticõn, Medeam, & ſex libros Faſtorum poſteriores, vxorem habuit poſt vnam & alteram repudiatam, Fabiam Pætillam, forma & integritate morum præſtantem. Suſtulit & filiam, ex qua bis auus factus eſt. Relegatus demum ab Auguſto Cæſare Tomos in Pontum, ibidem deceſſit anno principatus Tiberij quinto, exilij ſui nono, in quem annum ſcriptores & Liuij & Germanici Cæſaris obitum conferunt. Seneca declam lib 2. declam. 1. ſcribit ſe vidiſſe Ouidium declamantem apud Rhetorem Atellium. Fuſcũ, cuius auditor fuerat, vt Varronis admirator, habitúmque declamatorem bonum, verbis minimè licenter vſum niſi in carmine in quo non ignorarit vitia ſua, ſed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, vt tolleret tres verſus, illo contra tres excipiente, quum vtrique ſuos deſcripſiſſent, repertos eſſe eoſdem. Ex quo apparuit ſummi ingenij viro iudicium non defuiſſe ad compeſcendam licẽtiam carminum ſuorum, ſed animum, quum interim & hoc dictum vſurparet, decentiorem faciem eſſe, in qua næuus aliquis eſſet. Generum reliquit Cornelium Fidum. Monumentum Ouidij etiamnum extare legimus in recenti Laurentij Mulleri hiſtoria. Verſus Epitaphij ita ſe habent.

Hic ſitus eſt vates, quem diui Cæſaris ira,
Auguſti, Latia cedere iuſſit humo,
Sæpe miſer voluit patriis occumbere terris
Sed fruſtra hunc illi fata dedere locum.

Natalem Ouidij celebrat Martialis li. 9.

Ouinia lege ſanctum eſt, vt Cenſores ex omni ordine optimum quemque curiatim in ſenatum legerent: Quo factum eſt vt qui præteriti eſſent & loco moti, haberentur ignominioſi.

nioſi. Nam antea præteriti ſenatores in opprobrio non erant, quum vt ante Reges ſibi legebant ſublegebántque quos in Conſilio publico haberent, ita poſt illos exactos, Conſules quoque & Tribuni militum conſulari poteſtate, coniunctiſſimos ſibi quoſque Patriciorum & deinde Plebeiorum legebant. Sext. Pomp.

Q. Ouinins quod lanificio textrinæq; reginæ Cleopatræ Senator P. R. præeſſe non erubuiſſet, ab Auguſto Cæſare punitus eſt. Oroſius lib. 6. cap. 49. Eutrop. lib. 1.

Ouinius Vatinij libertus roganti Ciceroni de valetudine patroni, recte ne omnia? quum reſpondiſſet. Recte: tum Cicero, ergo mortuus, inquit. Quintilian. lib 3. cap. 4.

Ouinius Camillus Senator antiquæ familiæ ſub Alexandro imperatore, cui rebellionem molienti non modò pepercit, ſed gratias inſuper egit, quod curam reipubl. quæ recuſantibus bonis imponeretur ſponte reciperet. Lampridius.

Ouinius Paternus conſul cum Flauio Claudio Auguſto anno vrbis 1021. Aureolum vicit variis prælus trecenta viginti Gotthorum millia cæcidit.

Oninius Gallicanus, conſul cum Septimio Baſſo, anno vrbis 1069.

O X

Oxeæ, inſulæ, eædem quæ Echinades, Stephano in Dulichio.

Oxeas, Herculis ex Megara filius Bocat.

oxiane, Sogdianæ regionis ſtagnum Ptolemæo, *Chorasinum* à Barbaris dici refert Niger.

oxiani, Sogdianorum populi Ptolem hoc nomine vocantur etiam *Ch Zary* & *Cherſones* ab Oxo amne, qui eorum regionem interluit, teſte Tzetza *Vzalcos*, Hebraice vocari ſcribit Montanus in ſuo Biblico apparatu.

oxos, Aſiæ fluuius, per deſerta Scythiæ fluens. Pomp li. 3 & Strab lib. 11.

ox petra, quam alij *Ariamazi* vocant, inquit Strabo, qui eam inter petras ab Alexandro magno proditione captas enumerat, ſic dicta fortè ab Ar mazo Sogdiano (de quo Quint. Curt. li. 7.) qui eam obtinebat.

oxonium Latinis dicitur ea Angliæ vrbs & celebris Academia, quæ hodie incolis *Oxenford*, & Britannis auita lingua, *Kɑydychin* dicitur, & à quibuſdam *Caeruortigern* fuit nominata. Antiquum eius nomen ignoratur, inquit Lhuydus.

oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptol. ſiue Oxo, vt Solinus, eſt item Oxus Margianæ fluuius, apud eundem Ptole. *Geichon* Ramuſio, *Desſan* Nigro, *Xa* Pineio dicitur, ab incolis *Nicopra.h*, à Perſis *Cappanach*, & ab Atabibus *Meanarach* nominatur.

oxus, Plinio li. 31. c. 7. apud Bactros, amnis.

oxybij, Straboni & Stephano, Ligurum gens eſt.

oxydracæ, populi Indiæ: à quibus cum Alexandrum liberaſſet Ptolemæus, Soter. id eſt ſeruator, cognominatus eſt. Alij fabuloſa eſſe tradunt, quæ de Oxydracis feruntur. Stephan. Plutarchus lib. de Alexandri fortuna, horum populorum meminit. Vide Pandanorum Regio.

oxynthes, Athenienſium rex, ſub annum ante conditam Romam 390.

oxyrynchus, Stephano ciuitas Ægypto, dicta ab Oxyryncho piſce, qui ibi templum habuit. Cæterùm Ægyptij omnes Oxyrynchum piſcem colunt. Nam quædam animalia ſunt quæ Ægyptij vniuerſi colunt, quemadmodum ex terreſtribus tria, bouem, canem, felem: ex volatilibus accipitrem atque Ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum, i. ſquammatum piſcem & Oxyrynchum, Strabo lib. 7. Alij Oxyringium ſcribunt, ſed perperam.

O Z

Oza, Horti nomen, 4. Reg. 21. nomen viri, 1. Para. 6. & 8. Lat. fortitudo aut capra.

oza, filius Abinadab, 2. Reg. 16.

ozan, pater Phaltiel principis tribus Iſſachar. Num. 34 fortitudo, aut capra, earum.

ozazia. nomen viri, 1. Par. 15. & 27. Lat. fortitudo Domini.

ozen-ſara, vrbs condita à Sara filia Ephraim. 1. Paralipom. 7. Lat. auricula carnis, vel conſanguinitas, aut auricula fermentata, vel remanens, ſiue ſtatera carnis vel conſanguinitatis aut reſidui.

ozene, regia Tiaſtani Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Palo* Caſtaldo.

ozi filius Bocci filij Abiſue, 1. Paral. 6. Filius item Thola filij Iſſachar, 1. Par. 7. & 9. Lat. fortis vel fortitudo mea, aut hircus meus.

ozi, nomen viri, 2. Eſd. 3.

ozia, filius Amaſiæ, regis Iuda, 3. Reg. 26. qui 4. Reg. 10. dicitur Azarias. Filius item Caath filij Leui. 1. Paralipo. 6 Lat. fortitudo ſiue hircus Domini.

ozian, nomen viri, 1. Paral. 6. Lat. fortitudo Domini.

oziel, filius Bela, filij Beniamin filij Iacob, 1. Paralipom. 7. Filius Caath, filij Leui. Exod. 6. & 1. Par. 4. 1. Par. 29. Lat. fortitudo ſiue hircus Dei.

ozni, filius Gad, filij Iacob. Num. 16 Lat. auris ſiue auſculatio mea, ſiue ſtatera

ozogardana oppidum Marcellino: *Zaragardia*. Poſtmo dicitur, vterque ſcribit in eo Traiani tribunal oſtendi: circa Meſopotamiam videtur ſitum.

Ozolæ, Locridis populi, pars vna è stede-

cim quorum regio Ozolis.

Ozriel, pater Ierimoth, 1.Paral.27. Lat. adiutorium ſiue atrium Dei.

P A

PACATIANVS, Conſul cum Cæcilio Hilariano, anno vrbis 1084.

Pacatus Minutius, Grammaticus, qui ſcripſit de tragicis & comicis dictionibus, item de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ.

pacheres, Atheníenſis quidam belli peritiſſimus, qui Mitylenem & Leſbum de Perſis recepit. Olymp.89.

pachiri, montes in minori Aſia.

pachynus, ſiue Pachynum, promontorium Siciliæ, Peloponneſum ſpectans ab aëris craſſitudine nomen habens. Nam παχὺ pingue & craſſum dicitur.

pachomius abbas, ſeu pater eremitarum, in Scythia florebat: à iuuentute ad ſenium vſque optimè conuerſatus: quem neque circa corporis ſanitatem, neque circa animæ paſſionem dæmon aliquando decepit. Sozom. lib.8. c.6. hiſt. tripart.

pachiſos, fluuius Siciliæ, ciuilis ſanguinis notatus infamia.

pacidianus, gladiator nobilis, ſocium habens æqualem ſibi Eſeruium nomine, à quibus natum eſt prouerbium Eſeruius cum Pacidiano. Cicero de perfecto Oratore: A me autem (quò maximis minima conferam) gladiatorum par nobiliſſimum inducitur: Æſchines tanquam Eſeruius num ſpurcus homo, ſed doctus & acer, cum Pacidiano hoc componitur, optimo longè poſt homines natos.

pacinus, vnus ex nepotibus Volſinij regis, cognomento Luculli, à quo Pancinates Italiæ populi.

Pacorus, Suid. Orodis regis Parthorum filius eius qui Craſſum dolo circumuentum interemit. Quam maculam poſtea Ventidius Baſſus Antonij legatus deleuit. Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo.

pactia, eadem quæ Paros, inſula Cycladum, candido marmore nobilis, diſtans à Delo 37. M. paſſuum. Plin.li.4.c 12. Steph.

pactyes, agri Epheſij mons eſt, Mycalæ incumbens, in quem & Meſſogis terminatur, Strabo lib.14.

pactiæ, oppidum Thraciæ ad Propontidem, non procul à Cherſoneſo, Plin.lib.4 c 11. Sunt item Pactiæ inſulæ, in mari Lycio apud eundem lib.5.c.31.

pactius flumen, Plin.3.cap.11 quod ex monte Pactio oritur, vt refert Strab.lib.14.

pactolus, fluuius Lydiæ ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum & Hermum influens. Alio nomine Chryſorrhoas, ab eo quod aureas trahat arenulas: in quo cùm ſe Midas rex lauiſſet, aureis arenis fluere cepit. Vide Midas.

pactorum portus, in Europæ tabula ponitur à Ger. Mercat. in Taurica Cherſoneſo, inter Ctenim & Cherſoneſum.

pacuuius, Brunduſinus, poëta, Tragœdiarum ſcriptor: Ennij poëtæ ex ſorore nepos, Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditauit: inde Tarentum tranſgreſſus, propè nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gell. lib.1 cap.24. in hæc verba.

Adoleſcens tametſi properas hoc te ſaxū rogat,
Vt ſe aſpicias, deinde quod ſcriptum eſt, legas:
Hic ſunt poëta Pacuuij ſita Marci
Oſſa: hoc volebam neſcius noſſet. Vale.

Hic (vt Quintilian. ait) grauitate ſententiarum, pondere verborum, authoritate perſonarum clariſſimus fuit, citra tamen nitorem.

Sex. Pacuuius Taurus quū manus ab Auguſto peteret, diceretque rumore ſparſam pecuniam haud paruam ipſi à Cæſare datam, *ſed tu*, inquit Cæſar, *noli credere*. Idem Tribunus pleb. tulit ad populum vt menſis Sextilis Auguſtus vocaretur, éſtq; eo nomine plebiſcitum factum, vt ſcribit Macrob.1. c.12. Factum eius in adulando Auguſto, dum illi diuinos honores tribuens ſacrificat, & ſimul illum cum filio dicit hæredem ex æquo ſe relinquere, non quod quicquam haberet, ſed quod accipere vellet, pete ex Dionis lib.53.

pacuuius legatus Cn. Sentij in Syria mortuo Germanico ſub Tiberio, de quo ſic Seneca, Pacuuius qui Syriam vſu ſuam fecit, cum vino & illis funereis epulis ſe ſepeliſſet, quaſi ſibi parentauerit, ſic in cubiculum ferebatur à cœna: vt inter plauſus exoletorum hoc ad ſymphoniam caneretur βεβίωκε βεβίωκε, nullo non ſe die extulit. Locus eſt ep.12.

padua, Venetorū vrbs, à Padi vicinitate dicta, quę & Patauiū dicitur, quaſi Padauiū. Vel ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, i. à volādo: quod captato augurio dicatur conditum: Vel à petendo, quòd telo auem Antenor petiiſſe dicatur: eoq; in loco vrbem condidiſſe. Primò Antenorea dicta eſt, vnde Antenoridæ, poſtea Patauini & Paduani. Patauij natus eſt Titus Liuius hiſtoricus celeberrimus, qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella & Valerius Flaccus poetæ & Paulus Iureconſultus. Fertur quoque Voluſius poëta Patauinus, qui poſt Ennium, rerum geſtarum populi Romani Annales carmine deſcripſit.

padus, fluuius è gremio Voluſi montis finibus Ligurum Gabiennorum, viſendo fonte profluens, condénſque ſeſe cuniculo, & in Foro Iulienſium agro iterum exoriens, nulli amnium clarita-

claritate inferior, à Græcia dictus Eridanus. pœna Phaëtontis illuſtratus. Augetur ad Canis ortum, liquatis niuibus, agris quàm nauigijs torrentior, Plin lib 3 cap 16.

Paduſa, ſæ, foſſa ex Pado Rauennam vſque ducta, quam Meſſanicium olim appellarunt. Plin. libro tertio capite quindecimo. *Padoa* à Polybio libro ſecundo dicitur. Iornandes eam *Aſconis* Foſſam vocat. Paduſam amnem etiam Virgilius nouit lib. 2 Aeneid. hodie *Canale di S. Alberto* nominant, teſte Nigro. Stagnans eſt, & tam arcta alicubi, vt remis non pateat locus, támque vadoſa, vt Cymbas (quas paruas tantùm refert) per lutũ manibus trahere oporteat. A pago ad ejus caput ſito nomen habet. Erythræus tamen in ſuo Indice ſcribit *Premerinum* vocari.

Pedinates, populi in octaua regione Italiæ; Plin. lib. 3. cap. 15.

Pæan, anis. hymnus in laudem Apollinis ſicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teſte Polluce poſt victoriam, nonnunquam etiam auertendorum malorum cauſa cani ſolebat. Virg. 6. Aeneid. Καταχρηστικῶς tamen pro omni Deorum laude ponitur. Vnde opus ſuum Pindarus de deorum omnium laudibus Pæana inſcripſit. Accipitur item quandoque Pæan pro ipſo Apolline, ἀπὸ τοῦ παίειν hoc eſt à medendo. Medicinæ enim inuentum antiquitas Apollini tribuit.

Pæantiades, & Pæantius Philoctetes, id eſt, Pæantis filius.

Pædraetus, proprium nomen viri ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς, hoc eſt à diſciplina & virtute.

Pæmani, Cæſaris ſunt Belgij populi, *Peelanders* (hi in Brabantia ſunt) eos vertit Diuæus, Leodio autem in Arduenna ſylua ſunt, vbi nunc *Pemont* vicus eſt.

Pæon nomen viri medicinæ artis peritiſſimi, quem Hom. lib 5. Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem grauiter ab Hercule vulneratum, à quo Pæonia herba dicitur, quam inuenit. Et Pæonius, nia, nium, id eſt medicinalis. &c.

Pæonia. regio in Europa, à Pæone Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu ab Epeo (ſicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Auxium diſceſſit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Aemathia, pars Macedoniæ, à qua Pæones populi, Iuſt. li. 7. Quandoque Pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Emathia, cuius littoris regio iuxta Sithoniam & Thermopontum Pallene vocatur. In hac regna ſe fertur Telegonus.

Pæonia, Minerua dicta eſt, ab arte medendi bonáque valetudine, quam præſtare credebatur.

Pæſareæ, populi ſub Caucaſo. Steph.

Pæſtanus ſinus, Plinio in Brutijs: à pęſto vrbe nomen ſortitus: qui & Poſidoniates, *Golfo Agropolitano*, à Leandro vocatur.

Pæſtum, oppidum Lucaniæ, roſarum abundantiſſimum, vbi ob cœli clementiam bis in anno producebantur fructus, Maïo ſcilicet & Septembri. Huius mœnia prope mare magni ſpatij adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditum, Poſidoniam dixerunt, & eius ſinum Poſidoniatem. Poſtea Romani, miſſis huc colonis, amplıauerunt, vt ait Strabo. Hic Pæſtænus, na, num.

Pęſus, vide Apęſus, eſt autem vrbs Troadis inter Lampſacum & Parium oppida. Hanc poeta quoqꝫ *Apæſum* vocauit, auctore Strabone lib 13.

Pætalia, pars Thraciæ: Gentile, Pætalitores. Stephanus.

Pætidus, Conſul cum Caſſio Aproniano, anno vrbis 875.

Pætouium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt Auſtriæ Ptolem. libro ſecundo capite 15. Pætouionem Tacitus ſcribit lib. 19. alij Pætouiam. Vulgò *Betta*, ſanè in Græcis codicibus legitur πατουίον.

Pætus, vir quidam fuit qui in Aegyptum cauſa pecuniæ comparandæ nauigans, ſubmerſus eſt, de quo ſic Prope. lib. 3. pecuniam alloquens,

Tu Pætum ad Pharios tendentem lintea portus
Obruis inſano térque quatérque mari.

Pagæ in plaga Locrenſi, oppidum famoſiſſimum, vnde Peloponneſi proſilit ceruix. Pli. lib. 4. cap. 3. Hinc Pagæi populi, de quibus idem Pli. lib. 4. cap. 7.

Paganus, rex Bulgariæ, anno ſalutis 764.

Pagaſa, Plin. (παγασαὶ Ptolem, & Strab.) oppidum Theſſaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus ſinus Pagaſicus appellatus Pli. lib. 4. cap. 8. Iuxta hanc vrbem Argo nauis ædificata fuit quam inde poëtæ Pagaſeam cognominant. Ouid. 7. Metam.

Pagida ſiue Belus, riuus in Phœnicia ad Carmelum promontorium, vitri fertiles arenas paruo litori miſcens. Ipſe palude Cendeuia à radicibus Carmeli profluit. Plin. lib. 5. cap. 19.

Pagoargas, oppidum ad mare rubrum Troglodytici & Aethiopici ſinus. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pagraſa Indiæ extra Gangem vrbs, Ptolemęo, *Perperi* Caſtaldo.

Pagus. antiquum nomen Corinthi. Steph.

Pagyris, nomen fluuij & ciuitatis, à qua Pagyritæ populi. Quidam tamen Pacyrim dicunt. Plin. lib. 4. c. 12. ſcribitur Pacyris.

Palæmon filius Athamantis & Inûs, alio nomine Melicertes dictus. Huius mater cùm virũ tanto furore correptum videret, vt Learchum alterum ex filijs ſaxo allideret, iámque ſibi ſi-

milem exitum videret imminere: alterum filium nomine Melicertem vlnis complexa, in mare præcipirauit, amboque dii marini facti ſunt, mutatiſque nominibus, mater Leucothea hoc eſt alba, dea dicta eſt, creditúrque eadem eſſe cum Aurora,quę & Matuta à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Palæmon, à noſtris, quòd portubus præeſſe putetur, Portunus eſt appellatus. In Palæmonis honorem Iſthmia celebrantur, à Theſeo primùm inſtituta, quorum præmia erant coronæ ex pinu confectæ, quæ à Palemone dictæ ſunt Palæmoniæ. Erat autem hoc vnum ex quatuor ſacris certaminibus, quæ magno totius Græciæ concurſu celebrabantur: quorum duo dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympia, Apollini Pythia: duo itidem mortalibus, Nemæa Archemoro, Palæmoni autem Iſthmia. Ouid.

Et iuuenem poſſim ſperare Palemona nando,

Miráque quem ſubitò reddidit herba Deum.

Vide N. Comitem, mythologiæ libro octauo, capite quarto.

Palæmon Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tiberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, vt M. Varronem porcum appellaret: ſecum autem & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulſit vt ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranq.

palæpaphus, Cypri vrbs, Veneri ſacra: inde Palæpaphia vocatur Venus à Virg. in Cyri.

palæphatus, ſcriptor antiquus, patria Parius, aut (vt alij malunt) Prieneus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suida, qui ἀπίστων, hoc eſt, reincredibilium volumina quinque conſcripſit. Hinc Palæphatius, tia, tium.

palæpolis fuit, haud procul inde, vbi nunc Neapolis ſita eſt duabus vrbibus populus idem habitabat, inquit Liuius lib. 8. Cumanorum vrbs, quam Leander ſcribit hodie, *Torre de igiparalli*, vel *Foggio reale* eſſe.eſt locus prope Neapolim, (vt tradit Leo in ſuis Nolanis Commentariis) ad tria millia paſſuum prope mare & montem Veſuuium, in ipſa via, quæ Neapoli Nolam Fert. vide Gythium.

palæſcamander, fluuius Troadis, qui effecto prius lacu in Achæorum portum influit. Pli. li. 5. cap 30.

palæſcepſis, ciuitas in Æſani conualle, quam Rhodius fluuius præterfluit. Strabo. lib. 13.

palæſtina prouincia Syriæ, Arabiæ contermina Ebræis Philiſtim. In ea, inquit Plin. lib. 5. ca. 13. & 20. (nam & Herodo Syriam alteram Palęſtinam vocat,) quinque ciuitates continebantur, Gaza, Aſcalon Geth, Acaron & Azotum. Palæſtina etiam (inquit Steph. in Iope) Phœnicia dicebatur. Eſt altera Palæſtina prope Phæaciam, de qua Lucanus lib. 5.

Palæſtina, olim Chanaan dicta, Iudæam, Samariam & Galilæam cōplectitur: tametſi Iudææ nomine tota Palæſtina ſæpius accipiatur. Ea ab Ortu habet Libanum montem, ab Occaſu mare Phœnicium, à Septentrione Phœnicen, à Meridie Arabiam Petræam. Olim terra promiſſionis, nunc Sancta appellatur. Eam poſt ſacra Biblia deſcripſerunt Ioſephus, Vadianus, Zieglerus, & alij. D. Hieron. locis Hebraicis ait eſſe notandum, apud Hiſtoricos, quòd *Iudæa* ad Palęſtinam, *Galilea* verò & *Samaria*, ad Phœnicen pertineāt: hodie ab Europęis omnibus variis vocabulis pro linguarum differentia vocitatur.

Paleſtina tertia. vide Arabia petræa.

palætyrus, vocabatur antiqua Tyros Phœniciæ vrbs, in continenti ſita è regione nouæ Tyri, quæ in mari erat condita. Steph.

palęotrium, oppidū in Macedonia. Pli. l. 4. c. 10.

palamedes, Naupilij Eubœæ regis filius acerrimus Vlyſſis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circumuentus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cùm omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianum conuocarentur, Vlyſſes, quem vxoris iuuenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulauit, & quò melius rei fidem faceret, iunctis diuerſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem vt viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti obiecit: quo viſo Vlyſſes aratrum ſubitò ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumento ſimulatione deprehenſa, inuitus eſt pertractus. Deinde cùm in Thraciam frumentatum miſſus eſſet Vlyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quicquam ſeſe inueniſſe diceret: Palamedes eodem miſſus, plurimum frumenti aduexit. Quamobrem Vlyſſes inuidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in qua agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabátque ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Vlyſſes per corruptos ſeruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Vlyſſes reo adeſſe ſimulans hoſtilib. literis nihil fidei habendū contendit eáſque ipſa facilè poſſe coargui, ſi Palamedis tabernaculum ſcrutarentur: in quo ſi aurum inueniretur, nullum illum ſupplicij genus recuſare, Miſſi itaque, qui tabernaculum eius perſcrutarentur, cùm aurum inueniſſent, Palamedes veluti proditionis conuictus lapidibus obrutus eſt. Ouid. lib. 13. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inueniſſe, ſcilicet θ, ξ, χ, φ. Quin & idem eodem bello Troiano fertur ſexdecim inueniſſe, α, β, γ, δ, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ. Hunc Seruius adſcribit literas ſuperius notatas, ξ, φ, χ, præterea calculorum ludum & menſurarum, & pon-

& pond.rum rationem exc gitaſſe: & ſuffragia, quibus in deliberando, iudica ióque nunc vtimur, p imus minimum repetit Polyb. Virg. Aſtrologiæ inſuper pe itus fuiſſe dicitur, annúmque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accommodaſſe. primúſque in caſtris viſam atque reform datam Solis ec ipſim naturalem, miniméque timendam eſſe docuiſſe. Præterea ordinem aciei, & teſſeras, hoc eſt ſymbolum bellicum & vigilias inueniſſe. Quæ omnia à gruibus fertur didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructa volant electo duce, quem ſequantur, depoſitiſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu cæteris dormientibus excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obſeruaſſe fertur Palamedes. Hinc à Poetis Palamedis aues, grues dicuntur.

palamedes Eleates grammaticus ſcripſit Onomaſticum de tragicis & comicis dictionibus ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ, Suidas.

palanda, Indiæ extra Gangem vrbs in aurea Cherſoneſo. *Pari* dicitur Caſtaldo.

palanteum, vrbs in Palatino monte, à balatu ouium: dicta ἀπὸ τοῦ βληχᾶσθαι quaſi Balanteum, vt Varroni placet: aut certè à Pallante Euandri proauo, vt Virg. libro 8. Æneid. Stephano, vrbs eſt Arcadiæ, à Palante vno filiorum Lycaonis apud Heſiodum. Aliqui Palantiadem vocant. Gentile, Palantius.

palantia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, vt ait Ptol lib. 2. & Vacceorum colonia à qua Palantini dicti: vt à Numantia Numantini. Aliàs Pallencia: Ciuis, Palancius. Stephanus. Eſt & nomen fluminis in Valentino litore.

palatinus mons (vrbis Romæ) primo *Palantium* vocatum ſcribit Liuius lib. 1. ſed aliquanto poſt mutatum eſſe nomen, & detractis literis, & in *Palatium* dictum tradit Pauſanias lib. 8. *Palatium* à Næuio *Balantium* appellatum, teſte Varrone.

palatium, vnus ex ſeptem vrbis Romæ montibus, nomen habens ab eo, quòd ante vrbem conditam pecus in eo paſcens balare conſueuerit (ſic enim vox eius animalis exprimitur) quaſi Balatium, quia etiam voce vtitur Næuius. Aut certè à palando ſiue quòd ibi palare, id eſt, errare pecudes ſolebant: ſiue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi conſederint. Alij à Palantia Latini matre qui ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alij à Pallante Euandri auo. Alij à filia Euandri Palantia ab Hercule vitiata, & poſtea illic ſepulta vel certè à Pallante eius filio illic ſepulto. Plinius à Palantio Arcadiæ oppido, patria Euandri, dictum exiſtimat. Eccum enim Euandrum ob patris cædem domo profugum, in Latium veniſſe, montémque, in quo conſedit, Palatium appellaſſe. Alij à Pale, paſtorali dea, nomen inditum autumant. Hinc Palatinus, na, num. vt Palatinus mons, & Euander Palatinus. In eo reges primò, deinde conſules, poſt imperatores maiores ex parte ſedem habuerunt.

palatinus, Apollo dictus eſt à Palatio, vbi Auguſtus Apollini poſt Aruſpicum reſponſa, ædem conſtruxit, porticibus & Bibliotheca, Latina Græcáque valde celebrem: vnde eſt illud apud Horatium.

Ad ſcripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

In eo templo fuit columna quædam quinquaginta pedum: dubium pretióne, an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Auguſto conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

palatium, vrbs Diocletiani quam nunc nautæ Spalatum vocant, Euſeb. in Chronicis, Diocletianus haud procul Salonis in villæ ſuæ Palatio moritur.

palatua dea, in cuius tutela Palatium eſſe putabatur.

palatual, ſacrificium erat, quod Romæ fiebat in Palatio.

palatualis flamen dictus eſt, qui ad ſacrificandum ei deæ conſtitutus erat.

palatuus, Celtiberorum rex, anno ferè ante Romam conditam 550.

palbus, mons eſt Africæ.

paleis, vrbs Cephaleniæ inſulæ apud Pauſaniam, quam Sophianus *Palichi* vocat. *Palenſes* priſco nomine *Dulichy* ſunt appellati, inquit Pauſanias.

palenſes. Homero, *Dulichij*, Androni, *Cephaleni*, populi ſunt in Aſia. Strab. lib. 10.

palephatus, Athenienſis poeta qui ſcripſit de ſitu orbis & contentione Mineruæ cum Neptuno ad mille verſus. Veneris quoque & Amoris ſermones quinque millibus verſuum. Item de crine Latonæ, & quædam alia.

pales, paſtorum vel pabuli dea, Hanc quidem, teſte Seruio, Veſtam quidam deorum matrem appellant. Hanc Virg. gen. fœm. vocat. Alij, inter quos Varro, maſcul. gen. vt hic Pales. Huic ſacra ſoluuntur, quæ Palilia vocantur, de quibus infrà Seruius.

paleſimundum, nomen oppidi, & propè labentis fluminis in Taprobane inſula. Plinius libro 6. cap. 22.

palfurius Sura, orator, & cauſidicus, Martialis & Lucani amicus ſed ob ſuſpicionem, quòd cum Vitellianis ſenſiſſet, Senatu à Domitiano fuit amotus.

paliana, Serice vrbs Ptolemæo. *Pantonia* apud Caſtaldum eſt.

palibothra, oppidum ad Gangem ſitum Plin. 6.cap.17.& 19. *Palimbothram* vocat in Arrianus de Indicis: *Vorbara* nomen habet apud Nigrum: *Iadaſon* apud Theuetum. *Ana* fortè eſt, inquit Mercator.

palibroti, Reges Indorum à magnanimo Palibroto cognominati multo tempore fuerunt, ſicut olim apud Ægyptios Pharaones: apud Romanos Cæſares: ab Auguſto Octauio. Auguſti: à Veſpaſiano, Flauij. Flu. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

palicenus ſeu palicinus. Steph. fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres ſit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ ſi verum dixere, fluitat: ſi falſum, mergitur, & periurus incenditur.

Palici, qui & *Delli & Crateres* nominantur, lacus ſiue fontes in Sicilia ſunt, qui continua eructatione, ad tres circiter cubitus in altum efferuntur candentéſque in ſeipſos recipiuntur. Horum hiſtoriam & nominis originem vide apud Macrobium, Diod. Siculum in fine lib. 11. & apud Fazellum, qui ſcribit eos hodie *Naphtha* vocari. *Palicam* vrbem & *Palicinum* fontem habet Steph.

palici, quaſi Paliſci, gemini fratres, Ionis filij & Thaliæ Nymphæ, (vel vt alij volunt) Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium non longè à Catina vrbe compreſſam, metu Iunonis optaſſe vt ſibi terra dehiſceret, & à Iunonis ira ſeſe occultaret Quibus precibus exanditis terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſua eam recepit, vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò ſe aperiens in lucem edidit: vnde & Palici dicti ſunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἵκεσθαι quòd in terram demerſi denuo ſint reuerſi. Oſtendunt accolæ duo lacus, ex quibus fratres hoſce putat emerſiſſe, eóſque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti ſunt, vt circa eos iuramenta exigi ſolerent, ſi quis in furti ſuſpicionem incidiſſet. prius tamen accepto fideiuſſore: qui ſi in ranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatę fides querebatur, & iuſiurandum à ſuſpecto petebatur, vterque ab omni contagione mundus ad Crateras accedebat, deinde loci numine inuocato iurabat, quòd ſi iure fiebat, diſcedebat illæſus, ſi verò malè iuratum eſſet, mox in lacu peribat periurus. Magna præterea veneratione erat Palicorum templum: quòd cùm Siciliam ſterilis annus affeciſſet, diuino Palicorum reſponſo admoniti Siculi certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reuerſa eſt vbertas. Quapropter Siculi, omne genus frugum congeſſerunt in aram Palicorum: ob id pinguis vocitata eſt. Palice Stephano, vrbs Siciliæ. Theophilus Palicenum fontem eſſe ſcribit, & iuxta templum Palicorum dæmonum, quos Æſchylus filios facit Iouis & Thaliæ Vulcani filiæ: Silenus Vulcani & Oceani filiæ, & Palicos eſſe dictos, quòd mortui iterū in homines rediiſſent. Palicorum fons *decaclinos*, id eſt, magnitudine, quæ decem lectos caperet, eſſe fertur, cuius aqua ad ſex cubitorum altitudinem exilit, ita vt ſpectantes diluuium loci metuant, iterum verò intra ſe colligatur. Ciuis, Palicenus. De fonte eadem Ariſtoteles in mirabilibus.

palilia, vel Parilia, Palis deæ feſta. Hæc à paſtoribus in agris fiebant. 11. Calend. Maij, quo die Romulus vrbem fundauit, ad lupos arcendos, morboſque à pecore pellendos ſeu pro partu pecoris. In hoc die feſto, palearum accenſi acerui certo ordine in loco plano collocabantur, quos paſtores ſaltando tranſiliebant, vt Ouidius lib. 4. Faſtorum.

Moxq́; per ardentes ſtipula crepitantis aceruos
Traiicias celeri ſtrenua membra pede.

palimbotheri Indiæ cis Gangem populi. Step.

palimbothra, vrbs Indiæ. Ciuis, Palimbothrenus.

palindromos Ptolemæo Arabiæ Felicis promontorium eſt. *Acila* Plinij eſt, auctore Villanouano.

palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia. ita dictum à Palinuro, nauis Æneæ gubernatore, qui ſomno oppreſſus, vnà cum gubernaculo in mare decidit: totóque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad littus Velinum adnauit: iámque terram tenebat cùm loci eius accolæ ſpe prædæ impetum in eum fecerunt, occiſúmque & ſpoliatum denuò in mare obiecerunt. Quod ob facinus olim Velini poſtea graui peſtilentia laborarent, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarent, lucum ei conſecrarunt, cænotaphiúmque erexerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virgil. 6. Æneid. Dicitur autem Palinurus, quaſi iterum meiens, πάλιν enim iterum οὖρον vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3.

Minxiſti Paulini ſemel currente carina:
Meiere vis iterum ſic Palinurus eris.

paliſcorum, ſtagnum in Sicilia, ſulphurei odoris. Apud Stephanum legitur κρήνη τις ἐν παλικοῖς, quod magis probo, apud Ariſtotelem verò in mirabilibus ἐν παλικοῖς. Vide Palicenus & palici.

palla, vrbs Ptolemæo, à latere meridionali Corſicæ. S. *Bonifacio* hodie Nigro.

pallades virgines erant quas Thebani apud Ægyptios Ioui ſacrabant, de quibus Strabo libro 17. in hunc modum. Ioui quem præcipuè colunt, virgo quædam genere clariſſima & ſpecie pulcherrima ſacratur, ἃς καλοῦσιν οἱ ἕλληνες παλλάδας qualès Græci Palladas vocantè

cant.] Ea pellicis more cum quibus vult coit, vſque ad naturalem corporis purgationem. Poſt purgationem viro datur. Sed priùs quàm nubat poſt pellicatus tempus, in mortuæ morem lugetur. Idem quoque ait Euſtathius de voce παλλακὰς agens ad Iliad. α & Odyſſ.

Palladium, Palladis ſimulachrum quod Romæ in æde Veſtæ fuit, cuius meminit Herodianus libro 1. id fuit è ligno compactum, mouens oculos, atque haſtam quam manu geſtabat vt ſcribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius ſummo templum illi ædificaretur, è cœlo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: móxque ab Apolline redditum eſt oraculum eius ciuitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra mœnia portaretur. Ouidius. Faſt. Quod factum eſt, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlyſſes cuniculis, vel (vt alij dicunt) cloacis aſcenderent in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulachrum ſuſtulerint.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura ſcripſit.

Pallanteum. Vide Palantheum per l ſimplex.

pallantias, vt Callimachus refert, lacus alio nomine Triton, ex quo Palladem genitam volunt.

pallas, nomen paludis in Africa.

Pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata, ſapientiæ, diſciplinarumque omnium dea, quam Latini Mineruam vocant: dicta quòd Pallantem gigantem interfecerit, cùm priùs Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm viſa eſt. Vel à πάλλω vibro, quatio. Fiebat enim eius ſimulachrum galea & ſcuto terribile, & haſtam manu tenens, eamque veluti vibrare videbatur. Vide Minerua.

pallas, Claudij Cæſaris libertus, ditiſſimus, qui Craſſo fertur ditior vicies & quinquies centenis millibus. Plinius lib. 33. cap. 10.

palladius, dia, dium, quod eſt Palladis. Vnde palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Et forum iudiciale etiam fuit Athenis quod Palladium nuncuparunt in quo totidem Argiui de cæde inconſulta & inſidijs iudicabant.

pallas, lantis filius Euandri qui à patre ijs copijs, quas Æneæ auxilio miſit, præfectus, magna iam hoſtium ſtrage edita, Turno eſt interfectus.

pallas, Pandionis filius. Ouid. 7. Metamorph. Hunc Steph. ſcribit habitaſſe in Diacria tribu Atticæ.

pallene, ciuitas ita appellata à Pallena Sithonis filia, vxore Cleti, quam alij Thraciæ, alij Macedoniæ adſcribunt, ob regionem vicinam vbi gigantum bella fuiſſe memorantur. Herod. lib. 7. Gentile, Pallenius. Hæc Phlegia olim dicta fuit à gigantibus inhabitata, cum quibus dum Hercules pugnaret, tonitrua & fulmina cælitus emittebantur: vnde conficta eſt fabula pugnæ deorum contra gigantes. Hæc vrbs Cherſoneſus eſt, triangulam baſim meridiei obuerſam habens.

pallene, vicus in Antiochide tribu Atticæ: tribulis, Palleneus. Steph. Vide *Pellene*, eſt etiam *Pallene* Plinio Macedoniæ vrbs ad Thermaicum ſinum, quæ Sophiano *Caniſtro* dicitur: Nigro *Tarcho* vocatur, eſt & huius nominis Thraciæ peninſula apud Halicarnaſſeum Thraciam quoque Pallenem eſſe, notum eſt inquit Suidas.

pallenenſis Iſthmus, Macedoniæ regio, in qua eſt Caſſandria colonia. Plin. lib. 4. cap 10.

palma, Ptolem. libro 2. cap. 7. oppidum in Hiſpania.

palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide Ianno.

palma, Cos. cum Soſio Senecione, anno vrbis 851.

palmaria inſula vltra Tyberina oſtia, in mari Tyrrheno Ac de ea Plin. lib. cap 6. *Palmarola* Nigro dicitur. Alij hanc *Pandatariam* putant, quæ apud eundem Plinium eſt.

palmyra, Syriæ vrbs inter Romanorum ditionem ſita, & Parthorum. Ptol. lib. 5. cap. 15. & Pli. lib. 5. cap. 25. Stephano caſtellum eſt Siciliæ. Gentile, Palmyreni qui & Adrianopolitæ nominantur, reſtaurata ciuitate ab imperatore Adriano. Syrorum quoque lingua *Thadamora* dicta fuit, vt tradit 6. Antiq. Ioſephus: in Biblijs *Thamor* dici putant aliqui.

palmyra, regio Syriæ, in qua metropolis eſt Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier eruditiſſima.

palmyrena, Ptolemæo Syriæ regio. *Dedan* Hebræis eſt, Montano teſte. *Arden* vocari hodie dicit Caſtaldus.

palmyrenſes, populi in Oriente. Alex. ab Alex. li. 1. cap. 2. Sola mulier Zenobia Palmyrenſium regina, quum Orientis regnum tueretur, armata in virili veſte, exercitui præfuiſſe & Imperatoris nomen tuliſſe dicitur.

palmyrius, Ægyptiorum Deus, vt eſt apud Heſychium. lib. 1. Syntag.

palots, oppidum in Arabia. Plin. libro 6. capite 2.

paltos, Pomponio & Straboni oppidum eſt Syriæ, hodie *Gibel* vocatur. Oliuar. in Melam.

palſicium, oppidum in Iſtria. Plin. libro 3. capite 19.

paltus, fluuius in Mauritania. Plin. libro 5. cap. 19.

paltus, locus in [illegible]ria, circa quem Memnon

ſepultus eſt, ad flumen Padum. Strab. lib. 15.

Pambotades. vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis ſimiliter.

Pamenothus ab Ægyptiis menſis appellatus, ſicut & Chronius & Anteſterion Alex. ab Alex. Genial. dierum. lib. 3. cap. 24.

Pamiſus, Meſſeniæ in Peloponneſo fluuius, Strabone, Plinio, & Pauſania teſtibus. Straboni quoque *Amathus* vocatur. Idem videtur *Mamaus* & *Arcadiacus*, nominari apud eundem. Eſt fortaſſe *Solas* Ptolemæi. Apud Strabonem quoque *Paniſus* & *Pamiſſus* videtur idem eſſe cum Paniſo Ptolemæi Meſſeniæ quoque fluuio, qui *Stromio* ab incolis dicitur, Nigro teſte. *Pammeſus* hoc loco habet Plethon, Eidem Straboni alius *Pamiſus* eſt Meſſeniæ in confinio Laconicæ. tres enim huius nominis in Meſſenia enumerat. Herodotus & Plinius lib. 4 cap. 5. *Pamiſum* Theſſaliæ fluuium habent dictum quaſi totum odioſum ob damna quæ agris inferebat.

Pammonia, locus in Europa vbi vipera ſerpens reperitur. Nicand.

Pammilia, ſacra erant apud Græcos: de quibus copioſè Gyraldus.

Pampanis, Ptolemæo vicus mediterraneus Ægypti. *Paſa* ab Anton. & *Ripampane* in lib. Notit. vocari aſſerit Simlerus.

Pamphagi, Æthiopiæ populi, omnibus rebus veſcentes.

Pamphili, tribus Dorienſium. Stephanus in Dyman.

Pamphile, mulier textrix periti ſſima, Pli. lib. 21. cap. 22.

Pamphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cic. de natura deorum, Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuiſſe, triduoque poſt quam inde ſublatus fuerat impoſitum rogo reuixiſſe, ac mira quædam tempore mortis viſa narraſſe.

Pamphilus preſbyter, Euſebij Cæſarienſis neceſſarius, tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis ſua manu deſcripſerit. Extinctus idem martyr, apud Cæſaream Palęſtinæ ſub Maximo. Hieron. Suidas autem tres Pamphylos commemorat. duos ſc. grammaticos, quorum alter Sicyonius genere de grammatica, picturáque ac pictoribus claris ſcripſit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod Pratum appellauit, id eſt variarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit, reipublicæ expilator. Vnde prouerbium natum eſt, Pamphili furtum.

Pamphilus, pictor egregius. Apellis victor, qui neminem minoris talento in diſciplinam admittebat, nec minori tempore quàm annis decem.

Phamphilia, Ptolemæo lib. 5. regio eſt minoris Aſiæ inter Ciciliam & Syriam, ab occaſu Lyciam & Aſiæ minoris partem, à Septentrione Galatiam & Cappadociam, à Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphyli maris nomen habet. Hæc tota mõtana ex Tauro in mare procumbit. In ea (vt Pomp refert) eſt fluuius Melas, nauigabilis, & Eurymedon: apud quem Cimon Athenienſis Perſas nauali pugna ſuperauit. Moſaſopia etiam dicitur Plinio hodie *Satilia* vocari ſcribunt Giraua & Alph. Adrianus *Zina* Arabibus vocari Theuetius ait. Bellonius autem tradit Pamphiliam vnà cum Cilicia hodie vno nomine *Caramania* dici. Niger ait Pamphiliam noſtro tempore in duas partes diuidi: & quà Septentrionem aſpicit, *Caramas*, quà autem ad mare vergit. *Scandelorum* nuncupari. Pamphilium mare Euſtathius *Phaleſicum* vocat, à Phaſeli vrbe adiacente.

Pamphylia, Steph. regio Iſauriæ contigua, dicta à Pamphyle, Rhacij & Mantûs filia, Incolæ, Pamphylij: poſſeſſiuum. Pamphyliacus. Dicitur etiam Pamphylis, fœm. gen.

Pamphylia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Pamprepus, Panopolita poëta, qui ſcripſit de Etymologijs, & Iſautica, ſoluta oratione. Floruit ætate Zenonis principis.

Pan, Panos, à Poëtis paſtorum, atque adeò totius naturę deus eſſe fingitur: vnde etiam à Gręca dictione πᾶν, quæ idem ſignificat quod totum vel omne, nomen accipit: quòd putabãt vnô naturę nomine omnia complecti: vnde etiã ita Pana pinxerũt, vt nihil ex toto vniuerſo in eo videatur prętermiſſum. Habet enim cornua in radiorũ Solis, & cornuum Lunę ſimilitudinẽ: rubet eius facies ad ętheris imitationẽ in pectore Nebridem habet ſtellatã, ad ſtellarum imaginẽ: pars eius inferior hiſpida eſt: propter arbores, virgulta, feras, caprinos pedes habet, vt oſtendat terræ ſoliditatem Hic Demogorgonis filius creditur fuiſſe, & fiſtulã compoſuiſſe ſeptẽ imparibus calamis ſimul cõiunctis, propter harmoniam cœli. Vnde Virg in Gorydone, *Pan primus calamos cera coniungere plures Inſtituit*, &c

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi verò ſunt nocturna phantaſmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cum Cupidine aliquando pugnaſſe, à quo ſuperatus, incidiſſe in amorem Syringis ſeu Syringæ virginis, quam, cùm tranſire Ladonem Arcadiæ amnem non poſſet, Nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatum vidiſſe: ex hoc ſtatim compoſuiſſe fiſtulam, quæ ex illius nomine apud Græcos Syrinx eſt vocata. Hunc præterea prodiderũt, cornua in fronte habuiſſe in ſimilitu linem radiorum Solis & cornuum Lunæ, prolixam barbam, fa-

ciem inſtar aëris rubentem, patrémque corporis inferiorem eſſe hiſpidam propter feras arbores & virgulta, virgam quoque in manu geſtare ſolitum, pedibus præterea caprinis, & aſſiduo riſu inſignem fuiſſe. Colebatur per totam Arcadiam, potiſſimùm tamen in Lycæo & Mænalo montibus. Feſta eius dicebantur Lupercalia, fiebántque in Auentino monte, menſe Februario, quorum author fuit Euander.

panachæi, vide Panellenes.

panacra, montes Cretæ, Callimachus. Gentile, panacræus, & panacris, fœm gen. eſt etiam panacron, vrbs Cypri: Gentile, panacreus, vel panacrius.

panacton, caſtellum Atticum. Steph.

panaſſa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. hanc Mercator in ſua vniuerſali tabula *Pandaſſa* vocat.

panæi, gens Edonica non procul ab Amphipoli.

panætius, nomen proprium philoſophi Rhodij Stoicæ ſectæ. Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus eſt Cicero in Officiis.

panætius ſenior, item Rhodius, cuius inter philoſophos multa mentio, ſcriptáque feruntur. Suid.

panætius, primus in Sicilia tyrannus. Olymp. 42.

panetolium, quaſi totam continens Ætoliam, mons Ætoliæ altiſſimus. Plin. lib. 4. cap. 2.

panæura, vrbs iuxta Indum fluuium. Gentile, panæureus. Steph.

panæus pictor, Phidiæ frater, pinxit prælium Athenienſium apud Marathona factum. Plin li. 35. cap. 8. Induxit & in æde Mineruæ tectorium lacte & croco ſubactum. Pli. li. 36. c. 23. ſed poſtremo hoc loco apud Plinium legitur, pannæus.

panagæa, Diana dicta eſt, quod vagaretur, & per nemora montéſque oberraret. Quin domicilium etiam ſubinde mutat nunc ad ſuperos, nunc ad inferos agens. Ne ſpecie quidem ſemper eadem, ſed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla: vnde natum prouerb. panagæa Diana.

panathenæa feſta Athenis, à Theſeo inſtituta in honorem Mineruæ, quæ à Latinis Quinquatria appellantur. Hiſce ludis gymnicum certamen per præconem & tubicinem indicebatur: à cuius ſpectatione mulieres arcebantur. Pueri quoque & puellæ ſeſe manibus complexi, Pyrrhicam in theatro ſaltabant. Erant autem duplicia. Maiora quinto quoque anno celebrari ſolita: & Minora, quæ quotannis peragebantur.

pancale, inſula vna Cycladum, alias Amorges. Steph.

panchæi, populi ad ſinum Arabicum, qui vt Pomp. refert lib. 3. Ophiophagi vocantur, quoniam ſerpentibus veſcuntur, ſed in hodiernis exemplaribus, Candæi legitur.

panchaia, quaſi tota dehiſcens, regio Arabiæ tota arenoſa, in qua arbores ſponte natæ thus emittunt. Virg. Georg. 2.

Totáque thurifcris Panchaia pinguis arenis.

Seruius ſcribit panchaiam, Arabiam & Sabæorum gentem eandem eſſe, apud quam naſcitur thus.

panda Dea, ſeu Pantica, à Romanis ſumma in veneratione habita eſt. ſic dicta quòd pandat, id eſt, aperiat viam. Panda item dicta dea pacis, à pandendis & aperiendis Iani portis. Gellius.

panda, oppidum non procul ab Alexandria, quod eſt Sogdiedorum Plin. lib. 6. c. 16.

pandæ, Indiæ populi, qui cum Deriade contra Bacchum pugnauerunt, hi ſoli reguntur fœminis. Steph.

pandæus, ſculptor & pictor egregius. Strabo lib. 8.

pandane, porta Romæ à pando dicta, quòd ſemper pateret ad res quæ in vrbem ferebantur. Eadem dicebatur libera à libertate.

pandanorum, regio in India intra Gangem eſt Ptolemæo. Hanc Niger putat *Oxydracarum* eſſe. huius meminit Strabo.

pandataria, Tyrrheni maris inſula Plinio, quę *palmarola* dicitur Fazello, Strab. lib. 5. In hanc Tiberius Nero Agrippinam vxorem relegauit, Gentile pandatarenus, & pandatarianus. Steph.

pandataria, inſula in ſinu Caietano parua, à continenti ducentis quinquaginta ſtadiis diſtans habitaculis frequens. Strabo.

pandarus, Lycaonis filius, ſecundùm Homerum Iliad. δ. iuſſu Mineruæ certamen Menelai & Paridis iactu teli diremit. Virg. 5. Æneid.

Tertius Eurytion, tuus ô clariſſime frater,
Pandare qui quòdam iuſſus confundere fœdus,
In medios telum torſiſti primus Achiuos.

Pandarus Alcanoris Idæi filius vnà cum fratre Bitta à Turno interfectus. Virgil. Æneid. lib. 9.

pandatoria, inſula in puteolano ſinu, ſeu in mari Tyrrheno. Ptol. lib. 3. c. 1. eadem quæ ſupra pandataria dicitur.

pandemus, meretriculæ cuiuſdam fuit nomen, authore Cœlio.

pandion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri ſucceſſit in regno. Huius filiæ fuerunt progne & philomela: quarum prognen Tereo Thracum regi, cuius ope ponti regem profligauerat, vxorem dedit: qui poſtea & philomelam violauit, prætextu viſendæ ſororis, à patre abductam. vt docebimus inf. à in dictionibus philomela & progne. Hinc Pandionius, uia, nium, idem quod Atticus.

pandora, ræ, Heſiodo fingitur prima mulier à Vulcano Iouis iuſſu fabricata, quam ſinguli

dij donis ſuis ornauerunt. Pallas enim ſapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo muſices, Mercurius eloquentiæ. Inde dicta fuit Pandora, quaſi omnium donum, vel quaſi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere donata. Hanc poſtea cum pyxide clauſa miſſam fuiſſe tradunt ad Epimetheum (quia humano generi malè cupiebat Iupiter ob Promethei audaciam, qui ignem è cœlo furatus, ferulæ inclusum detulerat in terras) quia illa recepta, & pyxide aperta, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibúſque repleuit. Eſt & nomen matris Deucalionis, à qua Theſſalia, Pandora dicta eſt.

pandora, filia Erichthei Athenienſium regis, quæ vnà cum Protogenia ſorore ingruente Bœotio bello ſe pro patriæ ſalute vltrò immolandam præbuit. Quod factum eſt in pago Hyacyntho, vnde & virgines Hyacinthides ſunt cognominatæ.

pandoræ Indorum populi, qui degunt in conuallibus. Viuunt annos ducentos: in iuuentute ſunt candido capillo, in ſenectute verò nigro.

pandoſia, Plin. lib.3.c.1. Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotes (aliàs Æolus) occubuit. Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandoſiam cauere iubente: cùm ſimilis appellationis loca in Theſprotio monſtrentur agro. Eſt etiam altera, vt idem teſtatur lib 4. c.1. eius nominis in Epiro Œnottiorum quoque regum regiam fuiſſe Pandoſiam memoratæ proditum eſt. Stephan. Brutiorum caſtellum eſſe ſcribit. Gentile, Pandoſenus, vel Pandoſinus, *Mardonia* à Theopompo appellatur, teſte Nigro. *Caſtelfrance* hodie nominari ita Bartius. Huius incolas putat idem à Plinio *Acherontinos* appellari, ab Acheronte fluuio præterfluente.

pandroſos, filia fuit Cecropis Athenienſium regis ſoror Aglauri & Herſes, de quibus Ouid. lib.2. Metam.

Pars ſecreta domus, ebore & teſtudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum in Pandroſia dextrum.
Aglauros læuum, medium poſſederat Herſe.

paneada, fons in monte Libani: vnde Iordanis fluuius erumpit, Ioſeph. lib.2.c.18.

paneas, oppidum Phœniciæ Ciuis, Paneates

panebi, populi in Arabia, de quorum regibus ac moribus ſic ſcribit Alexander. Panebi, ſi quando rex moritur corpus quidem defodiunt, caput verò auratum in templo auguſtiſſimo conſecrant dicatque. Alex. ab Alex. lib.3.c.2.

panellenes, Homero, vt Panachæi pro omnibus Græcis, per ſynecdochen partis pro toto, Hellenes enim propriè ſunt Homero, qui Phthio in Græciam habitant, aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

panelus, vrbs circa Pontum, ſic dicta ab Heracleota quodam (ex poſteris Peneleι ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Steph.

paneus, pictor egregius, frater Phidiæ, qui pinxit Ægidem Mineruæ. Vide ſupra Panæus.

paneus, fons ſub Libano monte, in quo ſi qua natantia proiiciantur, in lacu cui Phiala nomen eſt, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem & Panium. Eſt etiam hoc nomine Colchorum fluuius, Bocario, cui oppidum imminet ſui nominis, habens poſt ſe Homochorum multimodas gentes.

pangæus, quaſi totus terra ob nimiam fertilitatem, promontorium Thraciæ: Beſſis conterminum, & Macedoniæ coniunctum, in quo, vt ſcribit Herodotus lib.7. aurea ſunt & argentea metalla: & ad eius radices Neſtus amnis defluit. In ſingulari eſt generis maſculini, in pluralι neutri. Hinc Pangæus, gæa, gæum: vt arua Pangæa. Hinc Pangæus mons, apud quem Cæſar à Pompeianis ferè ad deditionem coactus eſt. Antea *Carmanium* dicebatur vt ſcribit auctor de fluminibus. Hodie *Malaca & Caſſiagna* nominari apud Bellonium legitur.

panhellenia ſacra totius Græciæ: Panionia totius Ioniæ erant, de quibus Strabo & Suidas.

panhormus & Panhormum & Panhormium ciuitas Siciliæ & portus, Stephano ex Polybio dicta à nauium applicatione, quæ vndiq; illuc conueniunt: eſt enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id eſt, nauem anchoris & retinaculis inſtruere, quo ſecura ſit in portu repentinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormius. Ptolemæus libro quinto capite quarto, vulgò, *Palermo.*

pania, vetus nomen Arcadiæ, Stephan. Alibi verò nauale eſſe ſcribit Ciliciæ, circa campum Alcium: Gentile, Panieus.

paniada quæ & Cæſarea, Philippi vrbs Iudææ à Philippi filio Herodis condita.

panias fons, è quo Iordanis amnis profluit, ſinque Aſphaltitem lacum prolabitur. Plin. lib.5. cap 15 Vide Paneada.

panias, oppidum Decapoleos in regione Syriæ, Plin lib.5.c.74

panionium, lucus ſacer in Mycale promontorio in Septentrionem vergens, communiter ab vniuerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conueniebant Iones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa Panionia dicebantur. Herod lib 2. Stephan. templum eſt & vrbs in maritima regione Epheſiorum & Samiorum Ciuis panionios.

panionicus, ca, cum denominatiuum.

panis, vel Panides rex Chalcidi, qui quia ſatis imprudenter Heſiodum Homero prætulit, eius ſtultum ac ineruditū iudiciū abiit in prouerbiū

pauidis ſuffragium. Philoſtrat. in Euphorbo.

paniſci, dij ſylueſtres, quaſi per diminutionem dicti minuti illi panes, ſicut à Satyro Satyriſcus inclinatur.

paniſſa, flumen in Thracia, non procul ab Apollonia. Plin. lib. 4. cap. 11.

panium, ſpecus palæſtinæ, è quo Iordanes fluit. Inde panicus. Steph. Vide paneas.

panium, promontorium Europæ, parallelum Cyaneis inſulis, vt illud ex Dionyſio Byzantino deſcribit Gyllius: hodie *Phaneriō* vulgo vocatur.

pannias, Aſſyriorum rex xxv.

pannonia ptolemæo regio Europæ latiſſima, Danubio à Germania ad Septentrionem dirempta, ab Oriente habens Mœſiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente Noricum, & à Meridie in Iſtrum vſque & Illyricum extenſa. Diuiditur autem in ſuperiorem & inferiorem. Pannonia ſuperior ab Occaſu Norico, à Septentrione Germania & Iſtro terminatur: ab Oriente habet pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrium. Hodie hæc pannoniæ pars Styria, & Aſturia appellatur, caput habens Viennam vrbem celeberrimam, firmiſſimúmque orbis Chriſtiani propugnaculum. Inferior verò Pannonia à Septentrione Germaniam Danubiúmque: ab Occaſu Pannoniam ſuperiorem, à Meridie Liburniam, quam hodie Sclauoniam appellant, proſpicit: ab Ortu verò Iazyges Metanaſtas: quem tractum hodie Septem caſtra vocant. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè vno nomine Hungaria dicitur. Vtriuſque regionis populi pannones, ſiue pannonij. Fuerunt autem hæ pannoniæ ſub Impp. Romanis, Arcadio, Honorio & ſequentibus (vti ex Rufo, Marcellino & lib. Notitiarum licet colligere (pluribus vocabulis diſtinctæ: vti ſunt. Pannonia prima, eadem fortè cum ſuperiore: ſecunda eadem cum inferiore. Sauia ſiue Ripenſis, Riparienſis habet lib. Notit. & *Valeria* Pannoniæ *Bubalia*, item *Sabaria* meminit Aur. Victor, in vita Decij & Didij Iuliani Impp Hanc eandem cum Sauia à Sauo flumine: illam à Bubali ciuitate ſic nominari credunt. Pannoniam *Cibalienſem* à Cibali vrbe quam Ptolem. in inferiori Pannonia ponit Pannoniam *Sirmienſem* quondam Gotthorum ſedem nominat Caſſiodorus lib. 3. variarum ad Coloſſeum. *Amartina* Pannonia eſt etiam apud Lazium, ex Ptolemæo & Plinio. Pannones olim quoque *Pæones* dicti fuere à Græcis in primis. Superior Pannonia hodie ab *Auſtria, Carinthia* & *Caraleta* occupatur. Sauia Pannonia à Lazio *Sclauenia* nominatur. Valeriam, Rhenanus *kraba'en* vocat. Pæoniæ pars verſus Thraciam, vbi Rhodope ſita eſt, nunc *Clocotinitza* nominatur, inquit Euſtathius. Vide libellum Lazij Germanica lingua ſcriptum de regno Hungariæ.

panolbus, fuit Epicus poeta.

panomphæus, Iouis epitheton, παρὰ τὸ πᾶν & ὀμφή vox, ſiue quòd ab omni lingua colatur, ſiue quòd omnium voces audiat. Ouidius 7. Metamorph.

panope, pes. ſiue panopea, Nympha marina Nerei & Doridis filia, ita dicta à perſpicuitate viſus.

panorum, vicus. Vide panos.

panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comes venator egregius, de quo Virg. 5 Æneid.

Tum duo Trinacrij iuuenes, Helymus, Panopéſque.

Aſſueti ſyluis comites ſenioris Aceſtæ.

panormus. Vide panhormus, eſt etiam Achaiæ portus Ptolemæo, *Raphti* Sophiano dicitur.

panormus, Samiæ terræ eſt apud Liuium libro trigeſimo ſeptimo, hodie *Macri* nomen habere legitur apud Nardum in ſuo Liuio Italico.

panormus, Ptolemæo, Cretæ inſulæ vrbs in latere Septentrionali. Bellonius *Voliſmeni* vocat.

panormus, Cephaleniæ portus Porphyrio, & Epiri Ptolemæo, quem Sophian. *Panormo* adhuc appellari ait.

panormus, Chalcidicæ regionis vrbs in Macedonia teſte Ptolemæo *Toriſco* fortè hodie.

panormus, Siciliæ vrbs. Ptolem. eam noſtra ætate *Palermo* indigitant, Aretio, Fazello. & plutibus teſtibus. Polybius hanc libro primo in duas partes diſtinguit, in veterem nempe & nouam, quas Neapolim & *Paleopolim* vocat.

panos, vicus iuxta rubrum mare eſt, qui & panon: Gentile panoeomites. Steph.

panos inſula, vrbs Æthiopum, quæ aliàs Adulis.

panos, ciuitas in Ægypto eſt, vbi & panis ſimulachrum magnum habetur, pudendo ad ſeptem digitos erecto, quod dextra flagellum intentat Lunæ. Ciuis, panopolites. Steph.

panotea. Vide PHANOTEVS.

panaceſ, nomen amnis, ab vſu medicinæ pecorum dicti. Eſt in Samo prope Chalchantis & Podalitij ſacella. Strabo l. 16. Sane apud Strabonem πανακὲς fluuij non eſt nomen ſed appellatiuum eſt, & fluuio cuius meminit Strabo nomẽ eſt Athæno παρὰ τὸ ἀλθαίνειν, quod eſt Sanare. Licophron autem non gregibus tantum, ſed & hominibus prodeſſe hunc fluuium indicat.

pantachus, ptolemæo Siciliæ fluuius in latere exortiuo, *pantagies* Plinio *Pantacius* Thucydidi dicitur, *Pantagia* Virgilio & cæteris ferè poetis, videtur Polybio *Liſſum* vocari, cùm ad ac-

cidentem Leontini adſcribit Fazellus ipſum fluuium *Porcari*: eius autem oſtium *Canali* & *Bruca* appellari hodie ſcribit.

pantænus, theologus eruditiſſimus, primus ſcholæ eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiam, anno ſalutis 181 Euſeb.lib 5.c.10.hiſt.eccleſ.

pantagias, fluuius Siciliæ rapidiſſimus, quem poëtæ fabulantur ante Proſerpinæ raptum, cùm pleno ferretur alueo vicina loca ſtrepitu impleuiſſe. Verùm cùm Cereri, filiam raptam quærenti, moleſtu eſſet, deam indignatam aquas eius imminuiſſe & impoſito ei ſilentio fluere iuſſiſſe. Seruius Dictus autem videtur Pantagias, ἀπὸ τοῦ παντ' ἄγειν, quòd rapiditate ſua, obuia quæque proſternat, ac ſecum rapiat.

pantanus, lacus Apuliæ in Italia. Plin. lib. 3. cap. 11. creditur à Leandro *Lago de Leſina* vocari.

panthea, vxor Abradatæ, Suſij ductoris: ſub Cyro maritæ caſtiſſima, quam Cyrus, expugnatis Aſſyriorum caſtris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenophon apud Cælium lib. 7. c. 53. Et pedia. lib. 5.

Pantheon, templum Romæ) vt Dion. hiſtoricus refert) ſic dictum, quòd in Martis Veneriſque imaginibus, ſub ipſo templo conſtitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipſum rotundum ſit, cœlóque perſimile: & ſic quoque omnium deorum habitatio cenſeatur. Pantheon Ioui vltori ab Agrippa factum fuit Hodie appellatur Templum diuæ Mariæ rotundæ, inter reliqua antiquorum opera integerrimum.

panthesilea. Vide penthesilea.

panthous & panthus, nomen proprium filij Otrei fratris Hecubæ, qui fuit vir Troianus ex prioribus vrbis. Hom. Iliad. 2 Virg 2. Æneid.

Quo res ſumma loco, Panthu? quam prendimus arcem?

panthoides patronymicum pro Euphorbus Panthoi filius, quem Pythagoras philoſophus dicebat ſe fuiſſe belli Troiani tempore, & à Menelao interfectum eſſe.

Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam Hæſit in aduerſo graui haſta minoris Atridæ.

Ouid. 15. Metam. & Philoſtr. in Euphorbo Ouid. 15. Metam.

pantia, inſula parua, attamen habitabilis, non multum diſiuncta à Pandataria, non procul à ſinu Caietano. Strabo lib. 5. lege, Pontia.

panticapæa, Tauricæ Cherſoneſi vrbs Ptolemæo. *Veſpero* hodie vocari ſcribit Niger quod ſi verum eſt, antiquum nomen obtinet. Nam Plinio teſte, olim quoque *Boſphorium* appellatum fuit.

panticapæum, maxima vrbium in Boſphoro, Metropolis cæterarum. Condita eſt ab Æeta filio, cui Agaerus Scytharum rex hunc locum donauerat, & præterlabente amne, Panticape nominata. Ciuis, panticapæus, & panticapiates. Steph. Vide panticapum.

panticapes, fluuius Scythiæ, quintus ab Iſtro. Herod lib. 4.

panticapum, oppidum ibidem prope Boſphorum, eodem authore. Vide panticapæum.

pantopoleon, impoſtor nominatiſſimus Euſtat. in Homerum, Odyſſ. α.

pantomatrium, oppidum Cretæ inſulæ maritimum. Plin. lib. 4 c. 12. Ciuis, pantomatrius, vel pantomatreus. Pineio *Milopotamo* eſt.

pantrepes, fluuius Scythiæ.

panyaſus, Ptolemæo Macedoniæ fluuius eſt: Hunc Theuetus *Spirnaſſe* nominat, ſed alio loco idem Apſum fluuium eodem nouo nomine interpretatur. Ex hoc *Panyaſi* facit *Genuſum* Liuij Ligorius in ſua Græciæ tabula.

panyſus, Ptolemæo in Mœſia inferiore fluuius. *Pamiſus* Plinio eſt, cui hoc in tractu quoque alius fluuius eſt. *Paniſſa* nomine Panyſum hodie *Laniza* vocari tradit Niger.

papæus, nomen. Herod. lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.

papellius Iſter, Conſul, quo tempore bubo infauſta auis Capitolij cellam intrauit, propter quod Nonis Martiis vrbs luſtrata eſt eo anno. Plin. lib 10. cap. 12.

paphages, nomen regis Ambraciæ. Is cùm obuiam factus eſſet leænæ catulis ſuis ſtipatæ, ab ea occiſus eſt.

paphlagonia, regio minoris Aſiæ ad Septentrionale littus verſa, ſupra Galatiam, cuius cam Ptolemæus partem facit: ita dicta, Steph. à Paphlagone Phinei filio. Incolæ paphlagones: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per ſeditionem patria pulſi, & Rege Pylemene ad Troiam amiſſo Antenoreiti in Italiam ſe iuuti ſunt, & pro Henetis, literæ vnius immutatione Veneti appellati. Liuio lib. 1. ab vrbe condita Paphlagonia (vt Solinus ſcribit) à Cytoro monte conſurgit, porrecta in ſpatium trium & ſexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit, quæ ſubacta à Pompeio pompeiopolis nominata fuit.

paphnutius, homo ei, Epiſcopus, Ægyptius Confeſſor, ex illis, quos Maximianus dextris oculis effoſſis, & ſiniſtro poplite ſuccifo, ad metalla damnauerat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, vt ſigna per eum non minùs, quàm dudum per Apoſtolos fierent. Nam & dæmones verbo tantum fugabat, & ægros ſola oratione curabat: ſed & cæcis viſum dediſſe ſicitur, & paralyticos ad ſtabilitatem corporis reuocaſſe. Quem Conſtantinus Imperator in tanta veneratione & affectu habuit, vt ſæpius eum intra palatium euocatum comple-

complecteretur, & illum oculum qui in confeſſione fidei fuerat euulſus, auidioribus oſculis demulceret. Ruff.lib.10. cap.4.hiſt.eccleſ. Is concilio adfuit Nicæno in quo quum cæteri Patres legem laturi eſſent, quâ Coniugium ſacerdotibus prohibebatur, ſolus Paphnutius, quanquam cælebs erat, contradixit, honorabiles confeſſus nuptias, & caſtitatem eſſe dicens concubitum cũ propria coniuge, &c.hiſt.trip art.lib.2 c.1.14.

paphos noua, Ptolemæo Cypri inſulæ vrbs: *Bapho* hodie dici teſtatur N get, hæc olim quoque *Erythra* dicta fuit, vt Stephan. ſcribit. Paphum ab Auguſto Imp. *Auguſtam* appellatam tradit Dion.lib.54.ſed veterémne an nouam non diſcernit. duæ enim ſunt in Cypro, Ptolemæo auctore.

paphus, Cypri ciuitas, Veneri quondam ſacra in qua ante nuptias puellæ dotem quæſituræ in honorem Veneris in littore ſe proſtituebant.Iuſtinus lib. 18. Pomponius lib 2. Strabo 14. Plin. lib.5.c.31.Hæc frequenti terræ motu lapſa nunc ruinarum tantùm veſtigiis, quid olim fuerit, oſtendit. Inde paphius, phia, phium. Stephanus Paphum Cypri vrbem, Erythram olim dictam ſcribit.

paphus, filius Pygmalionis, filij Cilicis, ex Eburnea matre. Cùm enim olim Pygmalion in Cyprum inſulam perueniſſet, comperiſſétque mulieres omnium libidini obſequentes, cœlibem vitam ducere ſtatuit. Porro cùm ingenio valeret, eſſétque ſculptor inſignis, dicitur ſibi ex candidiſſimo ebore muliebre ſculpſiſſe ſimulachrum, omnibus venuſtatis, formæque numeris, quoad fieri potuit, abſolutum. In quo cùm homo ingenioſus artem ſuam miraretur, in eius amorem incidit, orauítque Venerem, quæ ſumma eam veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem ſibi concederet, ſtatuæ ſuæ eburneæ ſimillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens ſtatuam ſuam animatam inuenit, ſeruatíſque iiſdem lineamentis, eodemque candore, in formoſiſſimam virginem transformatam. Cuius poſtea concubitu vſus, ex ea Paphum filium ſuſcepit, qui & patri in regno ſucceſſit, condidítque vrbem in Cypro, quam de ſuo nomine Paphum appellauit, constructo etiam in ea templo, & ara in honorem Veneris, quæ à loco Paphia eſt cognominata, cui diu ſolo thure ſacrificatum eſt.

papia, ciuitas Inſubrium, Ticinum alio nomine appellata olim Oſtrogothorum & Longobardorum Regum ſedes. Et fluuius eodem nomine. Vide Ticinum.

papias, grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium Latinum ordine literarum.

papias, D. Ioannis auditor. D. Polycarpi condiſcipulus, & ſocius, Hierapoleos ciuitatis epiſcopus fuit: cuius quinque feruntur libri, qui inſcribuntur, Verborum Dominicorum explanatio. Euſeb.lib.3.cap.35.& 39.hiſt.eccleſ.

papinianus, Iuriſconſultus, Seuero principi gratiſſimus, Scæuolę diſcipulus, qui in aduocatione fiſci ſucceſſit Is eſt, cui filios ſuos Seuerus moriens commendauit, deinde ab Antonino Caracalla ſecuri percuſſus eſt. Cauſa necis traditur, quod Caracalla interfecto fratre Geta, ei mandauerit, vt & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, non tam facilè parricidium excuſari poſſe, quàm fieri Spartianus.

papinius Statius, Neapolitanus, inter heroicos poëtas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt maiores eius oriundos eſſe Epiro, diúque verſatos Sellis, non ſine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob inſignem eruditionem, egregiáſque virtutes, Neapoli ciuitate donatus, in qua Statius Papinius poëta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & varia poëmata, Thebaidem libris duodecim, quos conſecrauit Cæſari Domitiano. Deinde aggreſſus eſt ſcribere opus de Achille: prætetea opus Sylvarum. Crinitus.

papis, aliàs Baal, vel Beelphegor, idolum quondam fuit, quod Iſraelitæ in monte Phegor adorandum exercerant, ob quam rem horrendam, ac Deo ſummo abominabilem, Iudæi toties à Deo grauiter culpantur, & in ſacris literis reprehenduntur. Quod quidem idolum Romani ſub nomine Priapi colebant. Artian.lib.6. & 7.

papirium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis, Papirius. Steph.

papippus ſculptor egregius, Praxitelis diſcipulus, qui Zetum & Amphionem, Dircen, & Taurum ſcripſit.

papiria, ſiue Papiſia, gens patricia Romæ fuit, ex qua tres nobiliſſimæ celebrantur familiæ diuerſis cognomentis inſignitæ. Alij enim Papirij dicebantur, Mugillani, alij Craſſij, alij Curſores. De omnibus frequens fit mentio apud hiſtoricos. vide paulo pòſt Papyrius.

paprimis, vide Ægypti. Ciuis, paprimites. Ste.

pappus, philoſophus Alexandrinus, ſcripſit de ſitu orbis, & de fluuiis Africæ commentarios in Ptolemæum.

papyrius, à velocitate Curſor dictus quũ Conſulẽ ſe aduerſis hominibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet, ad auſpicia repetẽda Comũ tegreſſus: edixit Fabio Rutiliano ſeu, vt alij legũt, Rulliano magiſtro equitum quem exercitui præponebat, ne manus cũ hoſte conſereret. Sed cũ ille opportunitate ductus pugnaſſet, ac viciſſet, reuerſus eum ferire ſecuri voluit: ille in vrbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur

Deinde parentis lachrymis, populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liu. lib. 9.

L. Papyrius Curſor ſuperioris filius, de Samnitibus ſecundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportauit: ædem Fortunæ de manubiis faciendam locauit.

papyrius Craſſus, quum Priuernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus bene geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit: & pro laurea, vſus eſt myrtea corona. Valer. lib. 4.

papyrius Carbo, cum dentibus natus. Plin. libro 7.

papyrius Prætextatus, nobilis adoleſcens ex eo cognomen aſſequutus, quod in prætexta & adoleſcentia magnoperè viſus eſt ſapere. Cùm enim à patre duceretur in Curiam, in eáque fortè arcana quædam tractarentur, domum reuerſus, interrogatúſque à matre, quidnam in Senatu actum eſſet, vt duæ, inquit, vni habere poſſint. At illa manè conuocatis matronis, ad Curiam properat, rogántque, vt eadem lege viros duos habendi licentia ſit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Macrob.

L. Papyrius fœnerator, quum C. Publium nobilem adoleſcentem, quem ob æs alienum paternum, nexum habebat quod ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficeret: re ad Senatum delata, damnatus eſt. Lex deinde lata ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. libro octauo. Valer. de pudicitia T. Veturium pro Publio & C. Plotium pro Papyrio nominat.

paralyſton, forum Athenis, in quo XI. viri iudicabant, & quidem res viliores. Fuit autem duplex paralyſton apud Athenienſes, alterum μέσον, alterum μεῖζον, appellatum. Vide Meurſium Atticar. &c lib. 2. cap. 9. & Mauſſacum ad Harpocrationem.

parabolani, plebeij quidam famulitio vel eccleſiarum vel hoſpitalium, Xenodochiorúmve deputati, & quaſi adſcriptitij Glebæ: vt ſicut illis, omni vita ab agrorum cultura recedere non licebat ita his à ſeruitio ægrorum, qui in noſocomiis reſidebant. Dicuntur autem parabolani, qui ſe in periculum maximum conjiciunt, vt qui ægrotos publicè in Alexandria ciuitate curabant in noſocomiis. Graſſante enim, vt non rarò aſſolet, peſte, & ipſi rapiebantur, & id muneris, contempta vita ſuſcipiebant.

parabolos, inſula parua contra Phœnicem, Pomponius.

paracheloitæ, populi apud Theſſalos circa Maliam vrbem, ad Acheloum fluuium, & apud Ætolicos, Straboni. Alios in Phthiotide Stephanus habet.

paradiſus, nomen oppidi Syriæ ſupra Antaradum in Meridiem ad Libani Orientalis latus ſiti, Plinius & Strabo. Eſt & locus in Oriente longo tractu maris diſtans à continente, de quo Auguſtinus ad Oroſium ſcribit ſic. Paradiſus in Oriente ſitus eſt, interiecto Oceano, & à noſtro orbe longè remotus, in altiſſimo loco conſtitutus pertingens vſque ad Lunarem circulum: vnde illuc aqua diluuij minimè perueniſſe dicitur. Hanc opinionem D. Auguſtinus ex Platonis Phædone ſumpſit, quam & Beda ſecutus eſt. Hic locus à primi hominis reatu interclusus eſt, nec vlli animantium datur in eum aditus. Amnis item paradiſi meminit Capella libro 6. Eſt etiam vicus in Sicilia. Stephan. Diod lib. 18. Triparadiſus eſt.

paradiſus terreſtris, natale ſolum Adami, quod Hebræi *Gan-eden* vocant. His vocabulis ſcribit Theuetus hodie diuerſis gentibus notari, *Malcouta & Zabbay* Neſtorianis. *Ha hia del belan* (quod locum ſonat viræ beatæ) à Bengalenſibus, Iauæ Borneique inſularum incolis, *Mitredea* Abyſſinis.

paræraceni, populi ſunt vltimi in Media, montani & latrones, ac Perſis contigui. Strabo lib. 11. Herodoto, lib. 1. dicuntur Paretaceni.

paræſus, vrbs condita à Paræſo Minois cognato Steph.

parætaca, vrbs Medica. Gentile, parætacenus Steph.

parætonium, Libyæ Marmaricæ oppidum ſtadiis ferè nongentis diſtans à Catabathmo, portúmque habens ingentem, 40. ferè ſtadiorum, Strab. lib. 17. Hinc parætonius, nia, nium, Lucan. lib. 3. eſt etiam parætonium, Ptolemæo Ægypti vrbs, hodie *Porto raſſo* Nigro & Caſtaldo eſt, Mercatori verò *Berton*. *Ammonia* quibuſdam dici prodit Strabo. Parætonium & Peluſium duo cornua Ægypti vocat Florus.

paragonticus ſinus apud Ptolemæum. Carmaniç eſt *Golfo di Gugiraco* Barbaris nauis dici tradit Niger.

paratonium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam. Steph. vide parætonium.

parali. Vide Epuia.

paralus, Plin. lib. 7. nomen eius, qui primus longam nauem inuenit. Sunt & parali in Attica qui Paraliam incolunt. Stephan. Plutarchus paralos, factionem vnam è tribus, quæ Athenis erant, Solonis tempore, intelligit. Eſt etiam πάραλος vrbs Melienſium in Theſſalia. Ciues, parali. Steph.

paropamiſadæ agreſte hominum genus, qui Bactrianis ad Occidentem ſunt coniuncti. Tuguria latere primò ſtruunt in montibus foramine ſupernè relicto, vnde lumen accipiunt. Aliis præmuniuntur montibus.

parapaſius, vnus ex Parthorum Regibus, qui ſibi

ſibi Arſacis nomen, cognomento attribuit, tant i fuit Arſacis virtus, Alex. ab Alexand. lib. 1. c. 2.

parapiani, populi ſunt in India regione Capiſſene, non procul ab Indo fluuio, Plin. libro 9. cap. 23.

parapotamia, regio Tigri proxima, Plin. libro 9. cap. 27. Steph. vrbs Phocidis, Ciues, parapotamij.

pararencho, nomen viri, Sext. Pomp lib. 12. Non omnibus dormio, prouerbium videtur à Capio quodam, qui pararencho dictus eſt, quòd ſimularet dormientem, quò impunitiùs vxor eius mœcharetur. Alciatus lib. 4. parerg. cap. 26. pararechus, inquit ὑπὸ τ̃ ῥέγχω dictus eſt, quod roſtro ſeu naſo ſterteret, & ſomnum in menſa ſimularet, vt triuiali vxori ſuæ morem gereret, vt eſt apud Feſtum, quod & à quodam Galba factum fuiſſe Plutarchus eſt author, dum C. Mæcenati in vxoris ſuæ amorem effuſo, obſequeretur: vnde ortum prouerbium, Non omnibus dormio.

paraſius, filius Philonomiæ cuiuſdam, quæ cùm paſtoris cuiuſdam concubitu prægnans facta gemellos enixa eſſet, paraſium videlicet & Lycaſtum, metu patris abiecit in Erymanthum vbi in concauam quercum delati, lupam repererunt, quæ abiectis propriis, eoſdem lactauit. Author. Plutarch.

paraſtiaba, Bulgarorum regio à Ioanne Zimiſce Imp. expugnata, à quo *Ioannipolis* appellata eſt Guropalate auctore.

paranæi, populi Theſprotiæ, ſic dicti, quòd iuxta Auum fluuium habitent. Rhianus lib. 4. Theſſalonicorum.

parcæ, deæ fatales, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem putantur parcæ à partu, teſte Varrone, eò quòd naſcentibus hominibus bona malàque conferre cenſeantur. Alij à parcendo κατ᾽ ἀντίφρασιν dictas putant, propterea quòd nemini parcant. Hæ autem tres eſſe finguntur, Clotho, Lacheſis, & Atropos, Erebi & Noctis filiæ: quarum primam colum volunt geſtare, ſecundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire: tertiam filum incidere, hoc eſt, vitam tempore ſtatuto abrumpere. Hinc ſorores Ianificæ à poëtis appellantur. Apuleius ternarium parcarum numerum à triplici tempore ductum exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem. & quod torquetur in digitis, momenti præſentis indicat ſpatia: & quod nondum ex colo tractum eſt, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Lacheſim dictam eſſe putant, ab eo, quòd λαγχάνω, Græcè, ſortior, deſignat. Atropon, quia verti, hoc eſt, mutari, aut flecti non poſſit ab α priuatiua particula, & verbo τρέπω, quod eſt, verto: Clotho, quoniam contorta, & conuoluta omnia teneat: à verbo Græco κλώθω, quod ſignificat neo vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerunt, Nonam, Decimam, & Mortam.

patemphis, vrbs Ægypti: Ciuis, paremphites. Steph.

parentalia, erant ſacra funeſta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum: cuiuſmodi ſunt Anniuerſalia noſtra.

parentium, Iſtriæ vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. Vulgò *Parenzo*. Gentile, parentinus.

paretaceni, populi montani, & latrones Perſis contermini. Strabo lib. 11.

paretaceni, gens in Media. Herod lib. 1. Meliùs parætaca, per æ, vt ſuprà.

paria, inſula phænicij maris ante Ioppemiam dicta *Arcades*, inquit Pli. *Anteradenſem* inſulam vocat Curchinus. Alia ab hac videtur Ptolemæi *Arados*.

pariades, pariedrus & pariadres, mons Aſiæ, hodie *Leprus* dictus, Iouio teſte.

pariani, populi in Helleſponto, qui Amorem inter deos venerantur.

paricane, vrbs Perſica, Gentile, paricanij, & paricani. Steph.

pariedrus, confractus maris à læua Taurimontis.

parienna. Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, Vulgò *Fridek* in Silſia Villanouano.

parilia, deæ palis feſta.

parilitium ſydus vulgò ita appellatum: quia eo oriente palilia celebrantur. Peritiores hoc ſydus Hyades vocant. Dicitur etiam palilitium.

paris, ridis, Priami Troianorum regis & Hecubæ filius, alio nomine Alexander appellatus, cuius matri, cùm illa ſe facem ardentem parere ſomniaſſet, coniectores reſponderunt, fore vt filius, quem in vtero geſtabat, cauſa eſſet Troiani excidij. Qua re cognita, Priamus puerum, vbi primùm fuit natus, Archelao ſeruo exponendum tradidit. Contra Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit vt furtim nutriretur à paſtoribus in Ida monte. Vbi cùm adoleuiſſet, Œnonem Nympham amauit, & compreſſit, ſuſcepítque ex ea duos filios. Porrò quum in dirimendis controuerſiis eſſet æquiſſimus, maximam iuſtitiæ famam ſibi comparauit, adeò vt orta inter deas, Iunonem, Palladem & Venerem diſceptatione de formæ præſtantia, propter aureum malum à Diſcordia ad Pelei nuptias illatum, in quo ſcriptum erat, Detur pulcherrimæ, iudex fit conſtitutus. Quas cùm vidiſſet nudas, ſententiam tulit, ſecundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum ſibi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam Pallas offerebat,

pientia. Præterea cùm eſſet fortiſſimus, in agonali certamine, quod ad Troiam agebatur, cùm alios omnes ſuperauit, tum ipſum etiam Hectorem, qui cùm ægrè ferret à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiúmque in eum ſtringeret. Paris illi aperuit, ſe eius fratrem eſſe germanum, quod & allatis erepundiis probauit. Sic igitur cognitus, à patre receptus eſt. Deinde, conſtructis viginti nauibus ſub ſpecie legationis ad repetendam Heſionem: in Græciam miſſus eſt, vbi à Menelao hoſpitio eſt receptus. Verùm cùm ille neceſſaria de cauſa in Cretam nauigare cogeretur, Paris ſibi occaſionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperibat, rapuit & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt, in Græciam veniſſe, abſente Menelao, Helenæque pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illámque etiam renitentem & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Ex quo rapiu deinde ſecutum eſt bellum Troianum, in quo ſingulari certamine cum Menelao congreſſus cùm penè vinceretur, à Venere pugnæ ſubtractus eſt. Poſtremò Hectore & Troilo fratribus occiſis cùm ipſe ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimùm valebat, Achillem ſub prætextu deſponſandæ Polyxenę ſororis, in templo Tymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſiue (vt aliorum eſt opinio) à Philoctete occiſus eſt, poſt cuius mortem Helena Deiphobo nupſit. Hunc Homerus vbique parum ſtrenuum inducit amoribúſque & citharæ, quàm tractandis armis aptiorem. Vnde eſt illud apud Ouidium in epiſtola Helenę,

Bella gerant alij, tu Pari ſemper ama.

Paris, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 660. Hic vrbem Pariſienſem, omnium florentiſſimam condidit, ac de ſuo nomine nominauit. Maneth & Ann. in Commentar. eiuſd.

paris, hiſtrio, libertus Domitiæ, Neronis amitæ, qui ſolebat Neronis luxus intendere cœnæ tempore, eiuſque animum demulcere. Cornelius Tacitus. Tranquillus ſcribit à Nerone eum fuiſſe interfectum, quaſi grauem aduerſarium. Idem ſcribit Domitianum vxorem repudiaſſe Paridis hiſtrionis amore perditam.

pariſades, rex ponti ſub Darij vltimi & Alexandri Macedonis tempore.

pariſij, orum, populi inter Celtas qui Senonenſi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Bellouacis. Agendico ac Meloduno finitimi, Lutetiam epiſcopalem vrbem inhabitant, poſitam in inſula fluminis Sequanæ. Cæſ. lib. 6. Comment. Ptol. lib. 2. c. 8.

parium, ciuitas Aſiæ in regione Myſiæ ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Gloſſographus, vir memoratu indignus. Strab. lib. 10. & 11. Pomponio Bithyniæ, Ptolem. Plin. *Straboni* Propontidis in Helleſponto oppidum à Mileſiis, Erithræis, Pariſque conditum. Stephanus à Pario Iaſonis filio nominatum ait. Gentile, Parius, Ciuis, parianus. vel parianeus. Iuxta hoc, teſte Plinio lib. 7. cap. 2. gentes ſunt, quæ Ophiogenes vocantur, ſerpentum ictus ſeruare ſolitæ, & impoſita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodem oppido Plin lib. 36. cap 5. Cupido nudus, fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & induſtria. *papyreto* vocat eam Sophianus. *paradiſo* autem Niger, ab Homero *Adraſtiam* appellatam tradit Plinius Eandem & *peſtos* apud Homerum dici ſcribit Camerarius.

parius Tarſenſis quidam, quem ſupra Dianæ ædem decumbentem febris adeò vehemens corripuit, vt tandem oppreſſerit. De illo Hippocrates lib. 3. de morbis vulgaribus, eiúſque interpres Galen. Comment. lib. 3.

parma, nomen fluuij, à quo vrbs inter Placentiam & Cremonam ſita, Parma appellata eſt, Plinius lib. 2 cap 1. Hæc patria fuit Caſſii poëtæ, & Macrobij, viri ingenio & doctrina præſtantis. Gentile, parmæus, parmanus, vel parmenſis.

parmenas, nomen Diaconi. Act. 6.

parmenides, Eleates philoſophus Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit, vocauitque parmenidem, ſiue de ideis. Hic carmine phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: duplicem eam eſſe dixit, vnam quæ veritate conſtaret, alteram quæ opinione. Primus deprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum: alij Pythagoram dicunt. Suid. Diog.

parmenio, inter Alexandri comites maximè dilectus. Curtius & Plutarch.

parmeniſcus Aſtrologus, quàm ſapienter de Autumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plin. li. 18. c. 31.

parmeno, apud Comicos, nomen viri, quaſi deles à παρὰ & μένω maneo.

parnaſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer, duos vertices habens, quorum vnum Tithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus in Vrania. Cithæron autem & Helicon, quos Seruius malè putauit eſſe Parnaſſi iuga, montes ab hoc diuerſi & diſiuncti ſunt, ille circiter quindecim paſſuum millia. Cithæron verò triginta, ab eo diſtans. Ouidius 1. Metamorph. In hoc monte rupes vel maieſtate numinis, vel ſitu ipſo horrorem viſentibus facit, vndique ferè præceps, in formam theatri: hic eſt Apollinis Delphici templum: hic fons

Caſta-

Caſtalius, Muſis ſacer. Hîc habitauêre Pieres, natio Thracia, vnde pierius mons & pierides Muſæ. Sub parnaſſo habitauerunt Hyantes populi. Vnde aquæ parnaſſi fontis Hyantides dicuntur. Hîc fontes Atticam verſus, Hippocrene & Aganippe. Hinc parnaſſius, ſia, ſium: *Nec tantùm Phœbo gaudet Parnaſſia rupes.* parnaſſus Stephano mons Delphorum: Incola, parnaſſius: fœmininum, parnaſſia, parnaſſias, parnaſſis: poſſeſſiuum, parnaſſiacus. Vocabatur autem priùs Larnaſſus, quòd Larnax, id eſt, arca Deucalionis illuc appuliſſet. Alij à parnaſſo vate dictum volunt qui primus in pythiis vaticinatus ſit. Steph. nunc Caſtaldus *Parnaſſo* vel Liacura, vt Sophianus tradit, vocatur. Lactan. Grammaticus. Iuuenalis & cæteri poëtæ parnaſſi duo iuga deſcribunt, *Cyrrham* nempe & *Niſam*.

parnes, mons Atticæ: vnde parnetius: Stephanus.

parni, ſunt Nomades, illi ſcilicet populi, qui Arſace viro Scytha duce Parthiam inuaſerunt atque obtinuerunt, quum antea Ochum accolerent. Strab. lib. 11. Deæ quoque vocantur, Xanthij & parij.

parnopius, Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſiue à mure qui apud Æoles πορνοπίων dicitur, ſiue à culicibus, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias parnopium vocat, quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, hoc eſt, πάρνοπας de regione propulſauerit.

parnetes, eſt cognomen Calliſtrati Athenienſium principis, qui quia inſtituit, vt in iudiciis & concionibus nummuli diſtribuerentur, datus eſt prouerbio locus, Obolum reperit parnetes.

parnus, quidam qui ob amiſſam nauiculam, cum obuiis quibuſque litigabat. Hinc adagium. Diſceptare ob parni ſcaphulam, id eſt, ob res minutulas, multum mouere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

parœtea, regio prope mare rubrum: Incolæ, parœtæi. Steph.

paropamiſadæ, Ptol. lib. 6. cap. 18. populi Aſiæ qui ab occaſu Aria, & ab Oriente parte Indiæ, à meridie Arachoſia terminantur: ſic dicti à monte paropamiſo, eis à Septentrione imminente Torcaſtenſis Tartarorum regni pars, præter oleum omnia proferens. Stephan. ciuitas & mons Indiæ: Incolæ, paropamiſſadæi, & paropamiſſadæ.

paropamiſus, qui *Calchiſtan* Caſtaldo nominatur, pars Tauri montis, vbi ſe ipſum, vt Plinius inquit, exuperat, & in excellentiſſimam conſurgit ſublimitatem. *Caucaſus* dictus eſt ab Alex. Magni militibus, Arriano & Diodoro teſtibus, ſed impropriè: nam Caucaſus (vt ſuo loco dictum eſt) inter Euxinum & Hyrcanum mare iacet. Extrema huius paropamiſi à barbaris *Eodoa* & *Himaonum* appellari ſcribit Strab. pro paromiſo *parniſſus* apud Dionyſ. legitur. Ex hoc paropamiſo Indus fluuius fontes ducit, vt Plinius cum Arriano perhibet, quo tractu hodie à Pineto & Gerardo Mercatore *Pamer* vocatur. Atque hæc eſt altiſſima pars orbis terræ. In paropamiſo monte arca Noë conſtitit, opinione Becani, lege eius Indoſcythica. Eſt item paropamiſus amnis apud Solinum.

paropaniſus, Aſiæ regio eſt, Ptolem. *Sableſtan* Caſtaldo teſte, hodie dicitur. *Dacba* quibuſdam vocari ſcribit Niger.

paroræa, vrbs Arcadiæ, Ciues, paroreatæ. Eſt etiam Macedonum vrbs: Gentile, paroræi, vel paroritæ. Steph.

paros, inſula maris Ægæi, vna Cycladum, XXXVIII. M. paſſuum diſtans à Delo: ita dicta à paro Iaſonis filio, vel ab Arcade quondam paro paraſij filio. Plin. 4. c. 12. In hac inſula marmor candidum prouentebat, ad Deorum ſimulachra maximè expetitum: ídque à loco Parium dicebatur. In ea eſt oppidum etiam Parum vocitatum. Diuerſa eius diuerſis temporibus nomina fuerunt, pactya, Demetrias, Zacynthus, Hyria, Hyleeſſa, Minoa, & Cabarnis à Cabarno, qui filiæ raptum Cereri prodidit. Ciuis parius: non, vt Apollonius habet parianus. Hinc natum eſt prouerbium ἀναπαριάζειν, de illis qui pacta & conuenta violant. Steph. vel potiùs Eraſm. in Chiliadibus.

paros, inſula Liburnorum. Steph.

paroſta, Ptolemæo Tauricæ Cherſoneſi vrbs. Niger ſcribit *Paraſinum* quibuſdam eſſe. Huius Plinius meminit, dicítque eius terram omnia vulnera ſanare.

parparon, regio Æolidis in Aſia, vbi Thucydidem obiiſſe ferunt. Alij perinem vocant. Ciuis, parparonius, vel parparoniotes. Steph.

parrhaſia, Arcadiæ oppidum, Plinius libro quarto, capite ſexto, non procul à Stymphalo, Lycaonis patria, à quo vniuerſa Arcadia à poëtis quandoque parrhaſia appellatur.

parrhaſia, Stephano vrbs Arcadiæ, ſic dicta à Parrhaſo vno filiorum Lycaonis. Nicanor parmaſiam olim vocatam ſcribit, propter Lycaoniam paranomiam, id eſt, impietatem erga Iouem. Ciuis, parrhaſius, parrhaſicus. Stephanus item parrhaſis. Gentile, fœmininum, vnde parrhaſidem Vrſam, pro Septentrionibus poëtæ vſurpant, reſpicientes nimirum ad Caliſto Lycaonis parrhaſiæ regis filiam, in hoc ſidus conuerſam.

parrhaſides, ob immodicam procacitatem dictus eſt Demochares, ſicut ob morum fero-

citatem Demoſthenem Argen ſerpentis nomine vocitarunt. Alexand. ab Alexand. libro ſecundo capite vndecimo.

Parrhaſius, pictor inſignis, qui primus ſymmetriam picturæ dedit. primus argutias vultus, elegantiam capilli venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremi palmam adeptus eſt. Vide alia eius opera apud Plinium quàm plurima, ſuperatus tamen eſt à Timante in Aiace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cùm ille detuliſſet vuas pictas tanto ſucceſſu, vt in ſcenam aues aduolarent: ipſe detuliſſe linteum pictum traditur ita veritate repræſentata, vt Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aues fefelliſſet, Parrhaſius autem ſe artificem. Plin. lib. 35. c. 10.

parſueti, Aſiæ montes. *Nochdariaſari* Caſtald. Vide Taurus.

parthaon, pater Œnei Regis Ætoliæ, auus Deianiræ.

parthanum, Antonino vrbs in Vindelicis: *Partenkirch* oppidulum ad Loyſam fluuium nominat Simlerus.

parthenaſpates., Parthorum rex à Troiano deſignatus paulò poſt à Parthis pulſus eſt.

partheni, Plin. Parthini Pomponio & Dio Illyrici populi, quos hodie Raguſienſes licebit appellare.

parthenia, vicus prope Pontum. Steph. Samos etiam olim ſic dicta eſt. Idem.

parthenium, vrbs Eubœæ, & alia Thraciæ: Gentile, Parthenienſis, & Partheneus. Stephanus.

parthenium, promontorium in Taurica Cherſoneſo eſt. Plinio teſte. *Roſaphar* Barbaris dici ſcribit Niger.

parthenius, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. c. 6. Ita dictus à Virginibus, quæ in ea Veneri frequenter ſacra facere ſolebant.

parthenius, fluuius Paphlagonum, in Pontum Euxinum influens.

parthenius, fluuius Aſiæ minoris Ptolemæo, Arrianus huius meminit, & dicit eam eſſe terminum inter Bithyniam & Paphlagoniam. *Delap* hodie eum nominari ex tabulis coniicitur.

parthenius, fluuius. Stephan. per mediam Amaſtrianorum vrbem influit: ſic dictus, vel quod Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quòd placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quòd Virgo Palætinis regis filia in eo ſubmerſa ſit. Eſt etiam promontorium prope Heracleam.

parthenius, poëta Nicæus, Suidæ elegiacus, diuerſorúmque metrorum, à Cinna in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit vſque ad Tiberium Cæſarem, qui eius ſcriptis admodum delectabatur: Huius Parthenij locos Virgilius quandoque mutuabatur: cuiuſmodi eſt illud Glauco, & Panopeæ, & Iuno Melicertæ. Author Gellius. Fuit item alter Chius genere, filius Theſtoris, qui vocatur Choas Homero poëta prognatus: ſcripſit verſus in laudem patris Theſtoris. Suid.

Parthenopæus, filius Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſiue Melanionis, qui fuit Rex Arcadiæ, & Thebana bella puer admodum petiit, & in bello Troiano periit, eúmque apud inferos vidit Æneas.

Parthenopæus, adoleſcens quidam formoſiſſimus. Statij amaſius.

Parthenope, vna Sirenum, quæ præ dolore, quòd prætereuntem Vlyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitauerunt. Harum alia in loca. Parthenope autem eò delata eſt, vbi poſtea condita fuit Neapolis, præclara vrbs Campaniæ, quæ ab eius nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolim autem poſtea dictam fuiſſe hanc vrbem nonnulli putauerunt, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: ſed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi Philadelphi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, Neapolis hæc vrbs appellatur, & ciues eius Neapolitani: quos ſcribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre conſueuiſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc vrbem à Cumanis conditam tradunt: qui, quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum repeririſſent, nomen eius vrbi indidere: ſed poſtquam loci vbertate atque amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, veriti ne Cumæ deſererentur, diruendi Parthenopem conſilium iniuere. Quo facto, mox immani peſtilentia vexati, oraculo moniti ſunt, vt nouam vrbem reſtituerent. Cui oraculo obtemperantes, vrbem paulò ante dirutam, ſplendidiùs inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto nomine, Neapolim, hoc eſt nouam vrbem appellauerunt. Hinc Parthenopæus parthenopæa, Parthenopæum. Vide Neapolis & Sirenuſſæ.

parthenopolis, vrbs Macedoniæ ſic dicta à filiabus Geræſti filij Mygdonis, quæ cùm agreſtes & inhumanæ eſſent, pater, vt eas ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

par-

Partenæ hieron id eſt, Virginis templum, & Parthenyacra, nomen loci & promontorij ante Cherſoneſum B ſphorij vrbem, Strabo, vbi templum & ſimulachrum dæmonis cuiuſdam eſt, locus patet ſtadijs centum. Incola, Parthenius.

Parthia, Aſiæ regio, ab occaſu Media, ab Aquilone Hircania, ab ortu Ariana, à Meridie Carmaniæ deſertis terminata. Huius incolæ Parthi dicuntur, pertinaciſſimi olim nominis Romani hoſtes, qui Craſſum inſidijs circumuentum, eum vniuerſo exercitu ad internecionem ceciderũt. Hi arcu plurimùm valuerunt, quo vel fugientes hoſti plurimùm detrimenti afferebant. *Arath* Mercatori eſt, *Chorasſan* Nigro, *Iex* Hadriano. *Parthi* à quibuſdam Parthyæi vocantur authore Euſtathio. Strabo eos non ſemel ſic appellat lib. 2.

Parthini, populi Macedoniæ. Plin. lib. 4. c. 23. in deſcriptione Macedoniæ.

Parthus, vrbs Illytica: Gentile, Parthenus, *παρθῖνος*. Stephan. Regio Macedoniæ.

Parthiene, Parthiæ regionis pars Ptolemæo. *Naiſtan* Pineto dicitur, *Deli* Caſtaldo vocatur: incolis *Trapeſtan* appellatur, teſte Nigro.

Partiſcum, Ptolemæo Iazigum Metanaſtarum oppidum, *Cechemeth*, Nigro.

Partula, Septimio Florenti Dea erat, quæ puerpetiis præeſſe credebatur, quæ quidem non alia eſt quàm illa, ſiue Gellijs, ſiue Varronis parca, quam quaſi partam mutato t in c, vocatam dicunt Tertullia. de anima. Hæc æſtimando etiam ſuperſtitio Romana deam finxit Alemonam, alendi in vtero fœtus, & Nonam & Decimam à ſolicitioribus menſibus & partulam, quæ partum gubernet, & Lucinam, quæ producat in lucem: nos officia diuina, angelos credimus.

Parunda, Dea parientium, quas Terentius Lucinam vocat. Lyl. in Miſcellan. Syntagma.

Paryſatis, Plutarch. Cyri filia, Artaxerxis mater, quæ famulam habuit, Gygem nomine, qua vtebatur ad veneficia.

Paſargada, Perſidis vrbs apud Ptol. *Cholqueta* hodie, vt tradit Theuetus.

Paſchalis I. Romanorum pontifex XCVI. anno ſalutis 817.

Paſchalis II. ſub annum Chriſti 1100. multa bella geſſit.

Paſchaſius, martyr, ſub Genſerico Gotthorum rege ſupplicio affectus.

Paſchillus, Romæ vates ridiculus, aut potiùs ſtatua lapidea, cui prædictiones & ſatyras affigunt, item dicteria, quæ in ſuo nomine non audet quis euulgare. Lyl. 4. Syntagmat. Hiſtoriar. Deorum.

Paſiphaë, filia Solis, vxor Minois, Regis Cretæ, quam fabulæ ferunt. Tauri amore captam fuiſſe, Dædalique opera, quæ ligneæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam Minotaurum peperiſſe, media parte hominem, reliquâ taurum referentem: quod monſtrum poſteà in Cretenſi labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adiutus. Seruius Minois ſcribam tradit nomine Taurum, cum Paſiphaë mutuo eius amore capta, in Dædali ædibus concubuiſſe: expletiſque legitimis menſibus gemellos peperiſſe: quorum alter Minoi: alter Tauro ſcribæ ſimilis extiterit: indéque factum eſſe locum fabulæ, vt Paſiphaë monſtrum biforme traderetur peperiſſe.

Paſithea, theæ, ſiue Paſithee, es, quæ & Aglai à quibuſdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurynomes, ſoror Thaliæ, & Euphroſynes.

Paſithoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theogon.

Paſithoe, Atlantis filia ex Æthra.

Paſiteles, ſculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus, Plaſticen matrem ſtatuariæ, ſculpturæque & cælaturæ eſſe dixit, & cùm eſſet in omnibus his ſummus, nihil vnquam fecit antequàm finxit. Plinius libro 35. cap. 12.

Paſitigris, Plinius libro 6. capite 20. nomen quo Tigris fluuius, vbi remeauere aquæ, appellatur.

Paſſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Paſſæus. Stephanus.

Paſſala, nauale Mylaſſienſium: Gentile, Baſſalæus.

Paſſalon, Ptolem. Ægypti vrbs, *Peſſa* Antonini eſt, vt æſtimat Villan. *Peſcla* in li. notit. credit dici Simlerus.

Paſſalus, filius Sennonidis, mulieris fatidicæ, frater Achemonis. Vide Achemon.

Paſſanda, parua regio iuxta Adramyteum vrbem & Ciſthenen, Gentile, Paſſandæus. Stephan.

Paſſargadæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Aſtyagem. Si interpreteris, Perſarum caſtra ſignificat. Steph.

Paſſer, nomen loci, cuius meminit Martialis,

Non mollis Sinueſſa feruidiq;
Fluctus Paſſeris, aut ſuperbus Anxur,

Paſſienus Criſpus, primus maritus Domitiæ, cuius pecuniariam litem aduerſus fratrem Ænobarbum defendit, vt eſt apud Quintilianum libro 6 cap. 2. deinde Agrippinæ matrimonio & Nerone priuigno clarior, inter

primarios ciu:s emicuit, bis Conſul, & Orator inſignis, Eius eſt ſcitum illud in G. Cæſarem *neque meliorem vnquam ſeruum, neq; deteriorem Dominum fuiſſe.* Vide Tacitum & Senecam. Plinius ſcribit, arborem mori eximiam ſic adamaſſe, vt non modo oſculari, complectique, verùm etiam cubare ſub illa, vinúmque illi affundere ſolitus ſit, lib.16.c.24.

Paſſienus, Paulus eques Rom. princeps Propertij, quem & inter maiores ſuos numerabat, elegiarum ſcriptor fuit, Recitanti aliquando præſente Iaboleno Priſco I C. hoc initio: Priſce iubes? Ego verò, inquit ille, non iubeo, magno omniúm riſu ſubſequuto, vt habet Plin. Epiſt 6. Laudatur effusè ab eodem Plin. lib.9. ad Seuerũ.

paſſinum, aut potius paſinum, vrbs fuit in ſinu Perſico, olim dicta Chorax, pòſt ab Alexandro Alexandria, ab Antiocho Antiochia, nouiſſimè ab paſino, aut vt alij volunt, Spaſimo, Spaſimum authores Dion in vita Traiani, Steph. & Plin. lib.6.c.17.

paſtoris, vrbs Ægypti. Ciuis, paſtherites, Steph.

paſtona, ciuitas ad Euphratem. Plin. lib.5.c.24.

paſtophori, ſacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum honoratiores cæteris. Dicti paſtophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomen eſt paſtos. paſtophoros eſt etiam Venus appellata. Hinc paſtophorium, thalamus in quo habitat præpoſitus templi.

paſtor, presbyter caſtiſſimus, qui ſtudio caſtitatis ſeruandæ matrem ad ſe venientem cella clauſa repulit.

paſtor, Cos. cum Æliano anno vrbis 9'5.

paſtos, oppidum ad Ægæum mare, non procul à Neapoli regione Thraciæ. Plin. lib 4.c.11.

paſumena terra, ſcribunt Volater. & Leander à Strabone vocari eum tractum Tuſciæ, quem vulgò *Il Caſentino* vocant. Viterbienſis ſcribit hunc tractum *Caſentino* hodie dictum, ab Antonino in ſuo itinerario, *Cluſentinum* tranſitum appellari.

pataga, Syenitarum ciuitas in Arabia. Plin. lib. 6.cap.27.

patage, inſula aliis nominibus platage, nunc Amorgos inter Sporadas. Plinius libro quarto, cap.22.

patala. vrbs Indiæ: vnde patalæus, & patalemicus. Steph.

patalu, inſula vicina Cariæ: Gentile, patalius, & fœm. pataleis. Steph.

patales, portus Indiæ celeberrimus, vbi Sol dexter oritur, & vmbræ in meridiem cadunt. Plin. lib.2 c.73.

paracion, vir quidam vſque adeò calumniator, vt leui de cauſa bonis viris calumnias strueret, eóque turpi quæſtu rem domeſticam augeret. Hinc natum prouerbium, patacione calumniosior. vide infra pattæcion.

Patara, vrbs Lyciæ, patari opp., Strab. lib. 14. in qua Apollo hybernis ſex menſibus oracula edebat. Seru. in illud Virg. 4. Æneid. *Nunc Lyciæ ſortes*, &c. Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanthi filiæ, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc patareus, rea, reum. Alexander ſcribit Salaciam puellam ex Ophionide, ſacra Apollini in patera (ſic ciſtam illi vocant) attuliſſe: videlicet bellaria, lyras, arcus & ſagittas, quibus ille puer adhuc ludẽdo ſe oblectaſſet. Et cùm quieſcendi gratia vas depoſuiſſet, illud vento in mare abreptum ad Lyciorum Cherſoneſum delatum eſſe, ac illic à quodam illorum qui ex Salacia fugerãt, inuentum, qui bellaria omnia cremauerunt. Itaque Cherſoneſum Apollini conſecratam, & à patera, i. ciſta illic inuenta, denominatam.

Patauia, vocatur vulgo Latino, ea vrbs Germaniæ ad Danubium ſita, quam incolæ *Paſſauu* vocant, Bruſchio teſte.

Patauium, ciuitas Venetiæ, recentiore nomine Padua appellata. Hanc Antenor fertur condidiſſe cùm capta iam Troia, vnà cum Henetis & Paphlagonibus in intimum maris Adriatici ſinum ſeſe contuliſſet. Vide Padua.

Patauium vrbs Italiæ ditionis Venetorum in plano ſita eſt vndique amnibus irrigua. Vrbs admodum munita, lata & profunda foſſa aquis repleta, validiſſimis muris cincta, & populo frequẽs. Pomœrium habet amplum prętorium ſpecioſiſſimũ & plumbeis laminis opertum. Gymnaſium celeberrimũ à Carolo Magno incœptũ, & à Friderico II. anno 1222. ſtabilitum, & poſt 40. ann. à Pontifice Vrbano IV. confirmatum. Eſt & in hac vrbe hortus, (quem Medicorum cognominant) ſphæricus & amplus, omni exoticarum herbarum medicinalium genere conſitus.

Patauinus, ager, (Marchię Treuiſanę portio) olim latius, nunc his terminis continetur. A Meridie Atheſis fluuius procurrit, à Septentrione Muſo paruus amnis dilabitur: ab Oriente æſtuaria Venetiarum: ab Occidente autem colles Euganei & ager Vicentinus. Patet omnis hic circuitus CCCLXXX. M. paſſuum: in quo ſpatio ſunt tercentum & quadraginta ſeptem villæ ſeu pagi. Ei ſubiacent hodie municipali iure ſeptem inſignia oppida, & ſex vici. Huius agri Patauini tanta eſt fertilitas, vt ex abundanti frugum copia, vicinis quoque ciuitatibus, abſque vlla ſuorum ciuium inopia, quæ ad vſum vitæ neceſſaria ſunt, largè multa ſuppediret. Generoſitas vini magna eſt. Venationes, aucupia & piſcationes frequentes, adeò fluminibus rigatur, vt nullus agreſtis vicus vltra quinq; paſſuum millia diſtet à flumine. Quamuis Bononienſis ager ferax ſit, à Patauino tamen

fertis

fertilitate ſuperari, Itali omnes vulgato prouerbio aſſerunt.

patauium. Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs in ponto, ſiue Bithynia, quæ hodie *pelmen* dicitur.

patellarij, dij ita dicti, quod patellis quæ vaſa erant in ſacrificiis vſurpari ſolita, placarentur. Plautus.

Dy me omnes magni Minuti & patellarij.

Et Ouidius.

Fert miſſos Veſtæ pura patella cibos.

paterculus Romanus quidam, cuius filia Sulpitia ſemel matronarum ſententia pudiciſſima fœmina iudicata eſt & electa ex centum præcipuis quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. lib. 7. cap 35.

pateria inſula, Plin lib. 4. cap 12. non procul à Lemno in ſinu Scythico ad Helleſpontum.

Fl. Paternus, Cos. cum fl. Amicio Maximo, anno vrbis 1196.

paterniana, ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs, quæ vulgò *paſtrana* dicitur.

Ou. Paternus, Conſul cum Maximo, anno vrbis 9 5.

patmos, inſula vna ex Cycladibus, vt docet Strabo in mari Ægeo, quæ ſicut Plinius ſcribit lib. 4. cap. 12 patet circuitu triginta millibus paſſuum, ad quam relegatum ferunt Ioannem Apoſtolum à Domitiano Imperatore Romano, Apocalypſimque ſcripſiſſe in ea, Apocalypſ. 1. Euſebius libro 3 capite 18. Eccleſiaſtic hiſtor.

pathiſſus, Daciæ fluuius, Plinio quem Lazius & Vvernherus Hungariæ fluuium interpretantur, qui nunc *Triſſa* vocatur. *parthiſcus* legitur apud Ammianum *Tibiſcus* Ptolemæo eſt *Tebeſis* hoc tractu apud Herodotum eſt. *Teiſa* fluuius, qui vulgò *Ciſa* appellatur. dicit Matth. Michouienſis in ſua Sarmatia.

patiorus, Siciliæ mediterranea vrbs, quæ hodie Aretio teſte *palazzolo* vocatur.

patizites, vir Perſa. magus: Smerdim fratrem ſuum ſimilem Smerdi fratri Cambyſis. Perſarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambyſis apud Perſas.

patmos, Plinio & Straboni Icarij maris inſulæ nomen antiquum retinet, ſi Nigro creditur. *palmoſa* nouo nomine vocat Sophianus.

patracorij, Ptol. lib 2 c. 7. Galliæ populi, vulgò *petrogori*. Legitur hodie, petrocorij.

patræ, arum, ciuitas in Achaia, quā Pauſanias *Aroen* dici priùs ſolitam affirmat, mox à Patreo mœnibus ampliatis nomen accepiſſe, quod nunc habet Pli lib. 4. c. 4. Ciuis, patreus. Ibi D. Andreas eſt martyrium paſſus.

patraſis, vrbs Pontica. Gentile, patraſites, patraſius patraſius. Steph.

patramphes, vir perſa, Xerxis auriga, Herod. libro 7.

patricius, vicus Romæ dictus, quod ibi patricij habitauerunt iubente Seruio Tullo, vt ſi quid aduerſus ipſum molirentur, ex locis ſuperioribus opprimi poſſent.

patricij, dij octo erant, Ianus, Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus, qui & ipſi magnos in mundi adminiſtratione gerere putabantur magiſtratus.

patricius, Conſul cum Hypathio, anno ab vrbe 1254.

D. patritius, D. Martini ſorori filius, anno Chriſti 431. à Celeſtino papa in Hiberniam miſſus, Hibernos ad Chriſti fidem aſſiduis ſacri Euangelij prædicationibus, vitæ probitate, honeſtiſque moribus, & exempli apprimè Chriſtianis ſtatim conuertit. Vad. Ann. in lib. 3. Mel. Pomp.

patriagadæ, locus perſicus: qui inhabitant, ſimiliter, Steph.

patrobas, nomen viri Rom. 16.

patrobius, Neronis principis libertus, qui arenam Nili ad debellanda corpora palæſtræ ſtudiis ſibi ex Ægypto aduehi faciebat, Plin. lib. 35. cap. 13.

patroclides, aſſentator Philippi Macedonum regis.

patroclus, Mœnetij filius, & Stheneles qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo ſeu, vt aliis placet, Æane Amphidamantis filio ſolum vertens, in Pthiam venit, vbi à Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & vnà cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctiſſima amicitia iunctus vixit: poſtea etiam cum eo ad expeditionem Troianam profectus eſt, vbi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans: ab eodem confoſſus occubuit. Quod cùm reſciuiſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida, bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec priùs quieuit ex animo, quàm ſocij mortem crudeliſſimè vindicaſſet. Homer. poſtremis libris Iliad.

patroclus, diues quidam fuit, ſed maximè ſordidus ac parcus. Hic enim poſteaquàm ad ſummas opes euectus eſt, aut vt alij dicunt, ex quo natus eſt, nunquam eſt vſus balneo, parſimoniæ cauſa. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Ab hoc natum eſt prouerbium, Patroclo ſordidior. Eraſm.

patroclus temporibus Neronis ad Conſulatum vſque ex infimo genere prouectus iuxta Capitolium inambulationem ſtruxit cum latrinis quas Martialis epigr. libr. 12. epi. 78 appellat ſellas patroclianas à conditore. Sunt tamen qui velint latrinas ſellas patroclianas appellari à

patrocle Ariſtophanico qui χέζων cognomento, quaſi cacator audiebat. Sic autem dicuntur ſellæ patroclianæ, vt Varro dixit, ſellas familiaricas pro priuatis latrinis ad familiæ aluum leuandum. Turneb. aduerſ. lib 3 c.26.

patrocli inſula iuxta Atticam eſt. Inde patroclonelius Steph.

patronus Voluſianus, Conſul cum Gallieno Auguſto, anno vrbis 1011.

pattæcion, quiſplam infamis calumniator: cui cùm mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tam fœdo quæſtu parare rem tandem comprehenſus, conuictúſque pœnas capite luit. Huic fuit præcipuum ſtudium, probati nominis iuuenibus negotium faceſſere Idem popularibus comitiis lapidatus eſt, quod fur eſſet, & ædium perfoſſor. Vide prouerbium. pattæcione calumnioſior. Vide ſupra patacion.

pattagia, fluuius Siciliæ ἀπὸ τοῦ παταγεῖν, i. à ſonitu, nam per ſaxa fluens clamare videtur.

pattaici, ſeu patæci, apud Phœnices, Dei minutuli, quos in proris triremium circumuehere ſolebant. Herodotus pigmæis ſimiles patraicos Deos dicit. L. Gyl. Syntag. 1.

patulcius, dictus eſt Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.

patumus, vrbs Arabiæ: Gentile, patumius, vel patumenus. Steph.

patycus, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile patycites. Steph *paula* Barrio.

pauentia Dea, ab antiquis conſtituta, vt auerteret paucres ab infantibus: atque inde etiam appellata, authore D. Auguſtino.

paula Romana quædam mulier, quæ mortuo marito, ſuas facultates indigentibus erogauit.

paulina Sentij Saturnini Syriæ præſidis ſub Auguſto coniux, nobilis & prudens matrona, dolo Sacerdotum Romæ in æde Iſidis ſtuprum paſſa eſt, idque circa initia principatus Tiberij. Ioſeph. antiq. lib. 18 cap. 4. Hegeſip lib. 2. c. 4.

paulinus, Nolanus Epiſcopus, adeò miſericors, vt cùm in captiuis redimendis omnes fortunas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris corpore ſuo in eius vicem ſeruituti addicto, redemerit, Diacon.

paulinus, Cos. cum Ioannes, anno vrbis 1251

paulus cognomen familiæ Æmyliæ.

paulus Iudæus ex tribu Beniamin. Philip. 3. 2. Cor. 11 Natus in Tarſo vrbe Ciliciæ, & educatus Hieroſolymis ſub præceptore Gamaliele. Act. 22. profeſſione Phariſæus, & magno zelo perſequens Eccleſiam Chriſti Philip. 3. Conſenſit cędi Stephani protomartyris Act. 7. 8. Quumque ſpirans minas & cædem aduerſus Chriſtianos proficiſceretur Damaſcum, quum appropinquaret Damaſco, conſternatus ſubita luce & voce Chriſti obiurgatus, ad pœnitentiam vocatus eſt, cui vocationi obediens, quum antea fuiſſet hoſtis & perſequutor Chriſti, miſericordiā cōſequutus eſt, & vocatus Apoſtolus ad prædicandū Euangeliū Ieſu Chriſti, Act. 9. 26. 22. 1. Tim. 1. Gal. 1. Martyrio affectus creditur ſub Nerone ann. Chriſti 64.

paulus, pontifex Rom. xc. ann. ſal. 757.

paulus II. pontifex ann. ſalutis 1494.

paulus Affarta, præfectus vrbi Rom. ſub ann. Chriſti 769.

paulus Guiniſius, Lucæ dominus, dolo ſuorum ciuium captus, ad Mediolani ducem perductus, diuturno carcere afflictus eſt, ſub ann. Chriſti 1429.

paulus Fab. priſcus, Conſul cum L. Vitellio. an. vrbis 786.

paulus Samoſatenus, Antiochenus pontifex idemque hæreticus, Chriſtum è cœlo deſcendiſſe negauit.

paulus primus Anachoreta, cui in latebris ſolitariam ferarum vitam agenti, coruus quotidie dimidiatum panem afferebat. Cùm autem eò veniſſet Antonius, vt Paulum ipſum videret, coruus integrum attulit panem, & propter nouum hoſpitem panem duplicauit. Non pauciores quingentis Monachos habens, trecentas orationes de vnoquoque die reddebat: & ne numero fortè delinqueret, trecentos lapides ponebat, & ſingulis orationibus lapidem mittebat in ſinum. Expenſis verò lapidibus, orationes ſciebat eſſe completas, Sozom lib. 8. hiſt. trip.

pauor & pallor, Dij à Iulio Hoſtilio figurati & culti. Auguſtin. Hoſtilius certè Rex Deo & ipſe nouos pauorem atque pallorem propitiandos non introduceret, ſi Fœlicitatem Deam noſſet & coleret. Liuius lib. 1. & Lactant.

paupertas, Dea, quam Ariſtophanes in Pluto πενίαν & dicit & deſcribit, à Gadaræis ſumma in veneratione habita eſt, quòd crederetur artes inueniſſe, induſtriam & hominum ingenia acuere. Arrianus. Hanc ore pallido furiæ ſimilem, niſi quòd facem non præfert, pingunt.

pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat, & quod deterius eſt, conuiuis vti ſcortum vltrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum ſæpe queſtus, cum eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.

pauſanias Cæſarienſis, Grammaticus æqualis Ariſtidi, ſcripſit de conſtructione librum vnum, problematum item vnum. Suid. Philoſtr.

pauſanias, Cleombroti filius Lacedæmoniorum dux, res multas bello fœliciter pro Lacedæmoniis geſſit. Contra Athenienſes, qui bellum excitauerāt, miſſus, eos pacatos reddidit,

ei-

eiectis ex vrbe decem tyrannis.

Pauſania rex Macedonum, Olymp. 95.

Pauſias, pictor Sicyonius, Biyetis filius, Pamphili Macedonis diſcipulus, qui Glyceram corollarum textricem adamauit, eámque depinxit humi ſedentem, & corona ex floribus plectentem quod opus ex argumento Stephano plocon appellauit. Hinc Pauſiacus, ca, cum. Hic pictor primus lacunaria & cameras pingere inſtituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.

Pauſilypum, villa Campaniæ, ſic dicta ab amœnitate, non procul à Neapoli, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, h. e. à curæ mœroriſq; ceſſatione.

pax Iulia Ptolemæo Luſitaniæ vrbs eſt. Nunc *Badaio* dici Villanouanus & Tarapha ſcribunt, *Beia* vel *Bexa* Cluſius interpretatur, & Vaſæus qui ait eam adhuc tempore Maurorum *Pacam* appellatam: ſed de his ſcitè Varro in ſua chorographia diſputat, vbi docet *Badaios*, Strab. *Pax Auguſtam* eſſe, & à Plinio *Pax* dici vbi lib 5 cap. 32. meminit Pacenſis Coloniæ & Pacenſis conuentus, eandem olim à Mauris *Baxagum* dictam, ab antiquo nomine *Pax Augusta*, Pax Iulia verò Ptolemæi & Antonini hodie *Beia* & à Mauris *Paca* nominati idem dicit, alia ergo eſt *Pax* Plinij & *Pax Auguſta* Strabonis à *Pace Iulia* Ptolemæi Hæc in *Beia*, illa in *Badajo*; hodie nomen mutauit.

paxæ, Plinio Inſulæ duæ inter Leucadiam & Corcyram. Nigro hodie *Paxu*. Vide Ericuza.

pazaites, Turcarum Imperator, Conſtantinopolim decem annis fruſtra obſedit.

pazaites, Turcarum Imperator, aduerſus Ægyptios infœliciter pugnauit fœliciùs aduerſus Chriſtianos, quibus Methonem, Naupactum & Dyrrachium ademit: tandem à filio Seſmo, imperio pulſus eſt.

P E

peda, vrbs Auſoniæ, Gentile, Pedanus. Steph

pedæus, Autenoris filius nothus. Homer. Iliad. 7.

pedalij, Indorum populi, qui in ſacrificijs nihil aliud à Deo petebant quam iuſtitiam, arbitrari ſe omnium rerum compotes futuros, ſi eam conſequerentur.

pedalium in Ptolemæi exemplaribus Latinis eſt Cypri promontorium, *Pedaſium* etiam nonnulli habent. Mercator *Cabo de Griego* vocat.

pedana, regio Italiæ non procul à Roma, dicta à Pedo antiquo oppido.

pedaſa, vide Pegaſa.

pedaſium, promontorium eſt non procul à Cypro Strab. l. 4

pedaſus, Hom. r. lib. 6. Iliad Bucolionis maximi filiorum Laomedontis filius, frater Æſepi ex Abarbarea Nympha. Eſt & eius nominis ciuitas, Pylo vicina, vini feraciſſima, vt idem Homerus eſt author libro 9. Iliados, vide Gorone & Pegaſus.

pedaſus, vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad. 16 quem præ cæteris egregium tanquam equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podarge inter equas rapidiſſima, cùm in verno prato paſceret, ad Oceanum ex Zephiro genuit, eóq; ventos, vnde originem traxerat, curſu & quaſi volatu æquabat.

pedemontana regio, olim regio Taurinorum nunc Pedemontium vocatur, tanquam pedem montium: quoniam ad radices Alpium eſt, quæ Galliam, Sabaudiámq; ab Italia diuidunt. Fines eius ponunt geographi ab oriente Padum, à Meridie Ligurum Alpes, à ſeptentrione Duriam Ripariam. Agros habet amœnis fructiferiſq; collibus plenos, qui frumentum aliáſque fruges & optima vina, cum nobiliſſimis fructibus producunt. Vrbibus, oppidis, pagis; perchoneſtis nitet. Ductus Taurinus, ſib Longobardis oppi llabatur. à quibus in prouinciæ formam cui dux præerat, redactus eſt Longobardorum verò imperio deleto, primùm in Italiæ regum poteſtatem venit poſt in Regulorum diuiſionum, diúque ſeculis vltimis ditioni Principum, Comitum, Ducúmque Sabaudiæ fuit habita, donec 1536. partem eius Franciſcus I. Galliæ rex cepit, nunc verò Sabaudiæ duci reſtituta eſt, Metropolis eius ciuitas Taurinum, ad oſtium in Pado Duriæ. Ad Padi fontem verſus Ripellum & Paiſana ſunt marmorum nobilium lapidicinæ. Ad capitis Padi dextram, incipit planities quædam amœna, vallis Padi vel Luſernæ dicta ab oppido nimirum, quod habet, Luſerna cuius incolis inſtituta horrenda & nefanda attribuit Leander, cuius audacem impudentiam ſatis confutat Luſernatum vita inculpata De regione Pedemontana plura extant apud Dominicum Nigrum.

pedias, tribus Atticæ. Steph.

pediani, vide Trachea.

pedianus Aſconius, vir doctus, vt teſtantur ſcripta Floruit paulò poſt Ciceronem in quem & notulas ſcripſit Plin lib. 7 cap. quadrageſimooctauo.

pediculi, populi in Italiâ, Apulis & Salentinis conterminis. Plin li. 3. c. 7. Pediculorum agrum & oppida. vide apud eundem li. 3. c. 61.

pedius. quidam pictor mutus. Qui Pedij conſularis triumphaliſque filius fuit. Plin. li 35. capite 4.

pedo Albinouanus, doctus poëta fuit, qui Epigrammata & ioco cōſcripſit. Floruit tēporibus Auguſti & Neronis præcipuè amicus fuit Ouidio, qui Pedonium eum vocat, lib. 4. de ponto

& poſteà Sydereum.

Pedyli, populi cautum alpium incolentes vnà cum Quatis (vel Cauatis, vt Plin. ait) Vocōtiis Pacorijs, Sconijs, & Allobregum portione, integrum Delphinatum ſtatuentes Strab. lib 4.

Pedicis, vrbs Cutiæ: Gentile ſimiliter, vel pediciæ.

Pednilıſſus, vrbs Piſidiæ: Gentile, Pednilıſſeus. Steph.

Pedum, oppidum in Latio, olim à Camillo Conſule captum. Liu. lib 2.

Pegæ, vicus Megarenſiem, Incolæ Pegæi. Eſt & vrbs in Cyrenia Cypri. Steph.

Pegaſa, vrbs Cariæ: aliqui non rectè Pedaſa per d ſcribunt. Ciues, pegaſei.

Pegaſæ, Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demenas dictum eſt, propter quod nauis longa Argonautarum pegaſea nuncupatur, quòd Iaſon qui eam ædificauit, fuit filius Æſonis fratris Peliæ regis Theſſaliæ. Hinc pegaſicus ſinus, in Theſſalia appellatus.

Pegaſides, Muſæ dictæ à fonte, qui πηγὴ dicitur, quem pegaſus ictu vngulæ fingitur aperuiſſe.

Pegaſides, Nymphæ, quæ & Naiades.

Pegaſus, (ſed videtur pedaſus legendum per d, vt etiam Gentilia) vrbs ſupra Idam, quam Achilles diripuit, Ciuis, pedaſeus, & patronymicum, pedaſidas. Steph. Fuit item pedaſus, vnus ex equis Achillis, quem euerſis Thebis bis Eetioneis equis ſuis immortalibus comitem addidit. vt placet eidem Hom. lib. 16.

Pegaſus, equus alatus, ex Meduſæ ſanguine procreatus, ita dictus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id eſt, à fonte, quod iuxta πηγὰς, id eſt, fontes Oceani natus ſit, vbi Gorgones habitabant. Hic cùm in Helicona euolaſſet, ſaxum vngula feriens aperuit, qui ex eo Hippocrene, id eſt, fons equinus eſt appellatus. Poſtea verò cùm ex Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellerophonte, qui id temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus eſt. Cùmque is rerum terreſtrium tædio ductus, in cœlum euolare conaretur, indéque terram deſpiciens, timoréque perculſus è ſublimi decidiſſet, pegaſus nihilominus curſum ſeruans, in cœlum dicitur euolaſſe, ibique inter ſydera conſtitutus. Arcticum circulum ſpectare, pedibúſque æſtiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangere, & Aquarij manum dextram ceruici ſuæ adiungere. Fuit & hoc nomine Iuriſperitus: vnde & pegaſianum Senatuſconſultum. Pomp. de Origine iuris.

Pegaſus, Triarchi filius, cuius nauis pegaſę monumentum accepit. Eſt & viri nomen apud Maronem lib. 11.

Pegæ, Achatæ vrbs. Ptol. pagæ Plin. dicitur.

Peguntium, Ptolemæus habet pro Illyrica vrbe. Plinius vocat *peguntia*. *Almiſſa* Niger habet.

Peiſo, Plinio Norici lacus eſt. Hunc interpretatur Lazius, quem Germani *Neudſiler ſee*. Eſt in confinibus Hungariæ & Auſtriæ: *pelſodu* lacum appellat Iornandes.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm deditiſſima, vt quæ nulli rei attentiùs vacaret, quàm corpori, comedendo. Tandem tamen meliore ducta ſpiritu, aſpernari cœpit quod ante amabat maximè.

Pelagiæ, ſeptem inſulæ, in Sachalite ſinu Indiæ. Steph. Ptolemæus quinque enumerat tantùm inter Siciliam & Africam. A Strabone *Tarichia* vel *phœnicorum* vocari videntur *Conigliari* appellat eas Niger.

Pelagius, hæreſiarcha, ſub annum ſalutis 415.

Pelagius, pont. Max. quinquaſimus octauus, anno Chriſti 555.

Pelagius II. anno ſalutis 583.

Pelagius, Hiſpaniæ rex aduerſus Saracenos electus, anno ſalutis 720.

Pelagonia, regio Sicilię: Gẽtile, pelagoneus, Incolę, pelagones. Steph. Alij in Macedonia cõſtituunt, & *Tripolim* cognominãt, auctore Strabone libro 7. quòd tribus nempe cõſtabat vrbibus.

Pelaſgia, regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, verſus Achaiam, olim Theſſalia dicta, inter duo maria propter anguloſos receſſus. Plin. lib. 4. cap. 4. A qua pelaſgi populi, quaſi pelargi, id eſt, Ciconiæ, quoniam errabundi ritu Ciconiarum per multas nationes iuerunt: vel à pelaſgo Iouis filio. Plin. libro 4. cap. 36. Vide parrhaſia. Stephano regio eſt, τὸ ἄργος à pelaſgo quodam condita, Gentile, maſculinum, pelaſgus, non autem pelagius, licet in fœminino vſurpetur pelaſgia & pelaſgioris, maſculinum quoque pelaſgiores. Hinc Argos pelaſgicum & pelaſgiacum, Stephanus. Poëtæ tamen pelaſgos indifferenter vſurpant pro quibuſuis Græcis. Stephanus Delam Inſulam olim pelaſgiam dictam meminit. Item Iſſam Leſbi vrbem, & aliam in Creta penſilem, quæ aliàs Lariſſa.

Pelaſgicus ſinus, ſic à Ptolemæo vocatur, à Plinio: pagaſicus. à pagaſa vrbe adiacente. *Pagaſeus*, à Mela, & *Iolciacus* ab Ouidio. Ariſtophanis interpres *pagaſticum* nominat. Liuio *Demetriacus* eſt lib. 18. *Golfo de Armiro* à Caſtaldo nominatus.

Pelaſgis, regio eſt Achaiæ, vndique à mari remota, quæ prius Drymodis dicebatur. Inde pelaſgus, ga, gum. Dicta quoque eſt pelaſgis Arcadia, vt annotat Hermolaus in Plinij caſtigationibus, à Pelaſgo rege, magno & ſapienti viro ſcilicet, quia vitæ cultioris eius author fuiſſet, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborum,

támque frondibus tranſtuliſſet ad glandem, maximeque fagineam. Steph.

pelaſgis, Ceres dicta eſt à Pelaſgo Driopæ filio Palæph.

pelaſgus, Rex Sicyoniorum, xxv. anno ferè ante Romam conditam 430.

pele, nomen duarum ciuitatum Theſſaliæ: quarum vna Euripylo, altera Achilli parebat. A pele, fit peleia & Gentile, peleus.

pele, parua inſula quædam: Gentile, Pelæus. Steph.

peleces, vrbs in Libya. Gentile, Pelecites. Stephanus.

peleg, ſiue Phaleg, filius Heber, pater Rehu. Gen. 11. v. 17. 18.

pelegonius heros, vide Pelagonia.

pelenaria, ciuitas in Troglodyrico ſinu ex Africæ latere non procul à Pindis. Plin. li. 6. c. 29.

pelendones, Hiſpaniæ populi, Plinio, *Medina Celi*. Pineto eſt.

pelethronij, cognominati ſunt Lapithæ, à Pelethronio oppido, Pelio monti ſubiecto. Hi primi omnium frænorum vſum inueniſſe dicuntur, & domandorum equorum artem, Seruius in illud Virg 3. Georg.

Fræna Pelethronij Lapithæ gyróſque dedêre.

Eſt item oppidum & mons Theſſaliæ. Stephan. Incola, Pelethronius.

pelethronius, nomen eius, qui primus (vt ſcribit Plinius) frænos & ſtrata equorum inuenit.

pelethronium, oppidum Theſſaliæ, vbi primum domandorum equorum repertus eſt vſus.

peleus, Æaci & Æginæ filius qui ex Thetide genuit Achillem, qui Pelides dicitur.

pelia, Tuſciæ amnis Catoni in originibus. *Paglia* hodie Leandro ex Viterbienſi.

pelias. liadis, eſt Achillis haſta, quam nemo præter Achillem ob magnitudinem vibrare poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt.

pelias, liæ, filius Neptuni & Tyrûs, Salmonei regis filiæ, frater Æſonis, Theſſaliæ rex: qui Iaſonem fratris ſui filium, cui indolem formidabat, cum eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitauit. Quod tamen conſilium tantum abeſt, vt illi ex ſententia ſucceſſerit, vt aureo vellere potius Iaſon, magna cum gloria in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum ſuarum manibus ſit interfectus, idque inſtinctu Medeæ, quæ integræ ætati ſe illum reſtituturum ſimulabat. Ouid. 7. Metamorph.

peligni, populi in quarta regione Italiæ, Marſis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ouidij poetæ patria. Ibi peſſima naſcuntur vina, Inde Pelignus, gna, gnum.

pelignianus, Conſul cum Pomponio, anno vrbis 983.

pelinna, vrbs Theſſaliæ in phthiode, à pelino Œchalei filio dicta.

pelinus, vide Pelinna.

pelion, Theſſaliæ mons, in ſinum pelaſgicum incumbens, verticem habens Pineto, reliquam partem querneo nemore tectam.

pelion, Stephano vrbs Theſſaliæ. Inde peleus, pelieus, pelites, peliotes. Et fœminina, peliotis, pelia. A monte verò eiuſdem nominis, Gentile, fœmininum fit pelias: vſurpatur etiam pelioticus, poſſeſſiuum.

peliō, ciuitas Illyriæ. Gentile, pelenus. Steph.

pelius. quidam, quem Arcaſtus, peliæ Iaſonis patrui filius falsò apud ſe de ſtupri appellatione ab vxore accuſatum, in pelio monte omnibus armis ſpoliatum feris deuorandum reliquit. vide Acaſtus.

pella, vrbs Macedoniæ, in littore Ægæi maris illuſtrata, maximè natalibus philippi Macedonum Regis & Alexandri. Vnde vterque pellæus à poetis cognominatur. *Bunomes* antea dicta, vt Steph. tradit. Huius Liuius meminit lib. 41. *Ieniza* Sophiano, *Zuchria* Nigro hodie dici videtur.

pella, vrbs Theſſaliæ, Achaiæ, Cœleſyriæ, quæ & Buris vocabatur. Macedonica verò *Bunomus* antea dicebatur, deinde pella à conditore. Ciuis, pellæus. Gentile. pellenus.

pella, mons Æthiopiæ.

pella, ciuitas Syriæ, quæ aliâs Apamea, à pella Macedoniæ ſic dicta. Steph. Hæc & *Berenice* poſtea dicta eſt: Eò omnes Chriſtiani, cùm à Romanis obſideretur Hieruſalem, ſeſe receperunt.

pellaconta, fluuius in Media ad oram Arabiæ, quòd Buram oppidum præterfluit. plin. lib. 6. c. 26.

pellaon, Adriatici ſeu Veneti ſinus oppidum. plin. lib. 3. c. 10.

pellæa, gula apud Martialem pro delicijs Macedonicis, lib. 13.

Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:
Pelle prior eſt gloria, nulla gulæ.

pellenæus, mons in Chio, & poſſeſſiuum, pellenæus ſimiliter. Steph. in Chios.

pellæus, pagus eſt intimi ſinus perſici, cui hoc nomen à ſua patria dediſſe Alexandrum Magnum. plin. lib. 6. c. 27. commemorat.

pellene, oppidum Achaiæ. Strab l. b 8 quòd à mari LX. ſtadiis diſtat, à quo pellenæi populi. Et pellenæa veſtis: verſa in prouerb. de priſco cultu. Item lanæ pellenicæ. Vide Eraſm.

pellina, etiam legitur apud Steph. ſimplici l. vt ſcribit Gemiſtus: cui quoque *Corcola* dicitur, *Zaracha* hodie vocatur teſte Nigro, idem vide-

tur eam ab incolis *Diacopter* appollari ſubiungere. Alia eſt pelinna Stephano in Theſſalia pithiotidis regionis.

pellene, vicus, Strab. à quo Pellenicæ, vbi Chlænæ veſtes ad agonas victoribus præmia proponebantur.

pellina, vide Pellene.

pelodes, Epiri portus. Item ſinus Suſianæ in ſinu Perſico.

pelonia, Dea à pellendis hoſtibus ſic dicta.

pelope, vicus Lydiæ iuxta Phrygiam. Gentile, Pelopeus. Steph.

pelopæa, Thyeſtæ filia, quæ à patre grauida facta inſigni forma infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo ſua palam fieret, feris deuorandum in ſyluis reliquit. Euenit tamen diis ita volentibus, vt paſtor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui miſericordia motus, domum ſuam illum detulit, lactéque caprino educauit. Vnde & Ægiſthus appellatus eſt.

pelopia, vrbs in Epheſo, quæ Lyco flumine alluitur. Plin. lib. 5. c 29.

pelopidas, Lacedæmoniis vir clariſſimus, cuius vitam lege apud Plutarchum.

peloponneſia, mulier quædã quæ quinquies quaternos enixa eſt, à Paulo Iureconſulto commemoratur in l. 3. ff. Si pars hæredit pet.

peloponneſus, nobiliſſima totius Europæ peninſula. Iſthmo anguſtiſſimo Grçciæ annexa, inter duo maria, Ægeum & Ionium. platani folio ſimilis, anguloſis receſſibus duos efficiens ſinus ab ortu Saronicum, Criſſæum, ſiue Corinthiacum, ab occaſu ſex millium anguſtiis, diremptos: olim Apia & Pelaſgia appellata. Poſtremò Peloponneſus dicta à Pelope Tantali filio, qui cùm Genomaum Eleorum Regem curuli certamine ſuperaſſet, Hippodamiam filiam eius in vxorem duxit, regnúmque dotale accepit totámque illam peninſulam Peloponneſum appellauit, vt latiùs docebimus in dictione ſequenti.

pelops, opis, Tantali Phrygiæ Regis & Taygetes filius, cuius pater cum deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, vt certo aliquo argumento diuinitatem eorum experiretur: filium ſuum, illis epulandum appoſuit: à cuius eſu cùm dij cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum eius dextrum aſſumpſit. Quem cùm Iupiter deinde ad vitam reuocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Ad quem quidem humerum poſt eiuſdem Pelopis mortem varia morborum ſanabantur genera & multiplicia edebantur miracula. Plin. libro decimonono capite tertio. Hic cùm poſtea adoleuiſſet, in Elidum ſe contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cùm filiam vnicam haberet, nomine Hippodamiam, eámque formoſiſſimam, & regni totius hæredem, iiſque nominibus multis procis ambitam, nullis tamen eam voluit collocare, quod a genero ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitauit, vt procis curule certamen proponeret,) habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos, eámque certaminis legem, vt victor filiæ nuptiis poteretur, victus mortem ſubiret. Cúmque iam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cùm equis ſuis parum fideret, Mirtylum Œnomai aurigam pecunia corrupit, vt axes fragiles currui ſubiungeret. Quo facto Œnomaus aurigæ perfidia fracto curru collapſus, membríſque omnibus ex ruina colliſis, cum ſe morti vicinum eſſe animaduerteret, Pelopem orauit vt vicem ſuam vlciſceretur. Cui ille morem gerens, Mirtylum perfidiæ præmium importuniùs exigentem in mare præcipitauit, quod deinde de nomine eius Myrtoum eſt appellatum. Pelops autem vxore & regno potitus, vniuerſam Cherſoneſum nomine ſuo Peloponneſum appellauit. Strabo libro 8.

pelopis mentio fit lib. 6. Metamorph. & arbitrantur nonnulli hunc inſigni atque atroci aliqua iniuria afflictum & laceratum fuiſſe à patre Tantalo, eámque eſſe cauſam, cur Ouidius fingat illum patris manibus diſſectum & appoſitum fuiſſe diis epulandum. Multis vero ingentibus beneficiis Deum leuaſſe iniuriam innocenti factam, videlicet magnitudine opum, celebritate nominis ac potentia. Ebur enim diuitias & humerus vires ſeu potentiam ſignificat. Hinc apud Homerum omnia magni pretij finguntur vel eburnea vel aurea. Et fuiſſe Pelopem opibus affluentem indicat prouerbium, *Pelopa talenta*, quod de immenſis opibus dici ſolet ad hæc, eundem magni nominis & præpotentem fuiſſe teſtatur Peloponneſus ab eo ſubacta & cognominata, vbi ipſe auri fodinas reperit, quibus ita ditatus. De Pelope plura apud N. Comitem, Mythologiæ libro 7. capite decimoſeptimo.

peloponneſus, Ptolem. Steph. & Procopio, e duplici nn ſcribitur, Græciæ peninſula eſt, quæ hodie *Morea* appellatur. Olim Apollodoro & Plinio teſtibus, *Apia & Pelaſgia* vocata fuit, *Argo*, & poſtea *Argos Achaicum* nuncupatum tradit Strabo, *Pelopia* etiam Euſtathio & *Inachia* Stephano.

peloria. vide Azorus.

peloris, idem quod pelorus.

pelorus, vnum ex tribus Siciliæ promontoriis quod in Italiam vergens, Scyllæ aduerſum eſt, ita dictum à Peloro Annibalis gubernatore, quem is, in Syriam fugam parans (vt Pomponio placet) ibi interemit, ſe ab eo proditum

ratus, eò quòd procul intuenti continua videbantur eſſe littora, pelagúſque minimè peruium. Valerius lib. 9. c. de Temeritate. Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore, quo is à Petilia ſoluens, in Africam reditum parabat à ſuis reuocatus, vt patriæ periclitanti opem ferret aduerſus Scipionem. Quæ ſententia videtur multò veriſimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotij: niſi quis hoc prætexat, vt tempeſtatis eo fuiſſe appulſum: quanquam legimus etiam ante Pelorum dictum.

pelorus, Siciliæ promontorium, hodie *Cabo de la torre del faro* vocatur, Caſtaldo teſte.

peltæ, vrbs Phrygiæ maioris. Gentile, Pelteneus. Steph.

peltini, Lycaoniæ populi. Plin.

peltinus Campus, in Aſia minori, quem Strab. in calce lib. 13. ſcribit ſuo tempore Phrygiæ Campum vocatum.

pelua, Pannoniæ oppidum, Anton.

pelus, inſula iuxta Chium: Gentile, Peluſius. Stephanus. Mons item Tuſciæ, apud Catonem.

peluſiotæ, populi Peluſium habitantes.

peluſium, ſii, oppidum in extrema Ægypti ora, quæ Caſiotidi contermina eſt, à quo & extremum Nili oſtium, quo Ægyptus ab Aſia terminatur, Peluſium, ſeu Peluſiacum appellatum eſt. Hanc vrbem condidit Peleus Achillis pater monitu deorum, poſt fraternæ cædis luſtrationem. Clauem Ægypti cognominat Suidas hodie *Damiata*, Caſtaldo & Zieglero. Aliis *Tenesso* dicitur. Hinc fit Peluſius, ſia, ſium, & Peluſiacus, ca, cum. eius ambitus fuit xx. ſtad. Virgil. 1. Georg.

Nec Peluſiacæ curam aſpernabere lentis.

Martial.

Accipe Niliacam Peluſia munera lentem.

Hanc olim quoque *Æliopolim* ab Ælio principe, qui eam triplici muro dixerat, dictam ſcribit Sabellicus. Platina in vita Honorij III. tradit ſic appellatam ab Ælio Pertinace, ſed illum Heluij non Ælij, nomen habuiſſe, numiſmata antiqua docent, eóque *Heluiopolis* & non *Æliopolis* diceretur. *Libna* & *Sin* in ſacris literis eſt, Aria Montano teſte, olim *Caphtor* vocatam ſcribit Beniamin. Huius mentio fit cap. 9. Amos Prophetæ. Suidas eius incolas *Peluſiotas* vocat: etiam *Caſios* nominari ait à Taſio monte, nimirum illi vicino. *Balbau* hodie nuncupatur teſte Tyrio. *Damiata* Caſtaldo. Gyll. dicit Damiata non eſſe Peluſium antiquorum, ſed *Tamiatin* Stephan. Guilandinus putat *Tanis* apud Strabon. dici, quæ ad oſtium Taniticum ab eo deſcribitur, vbi quoque hodie Damiata conſpicitur.

pemma, oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. c. 29.

pempte, vrbs Ægypti: inde præfectura pemptitis. Steph.

penates, Seruio omnes dij qui domi coluntur. Virg. ſic dicti ſunt, inquit Cic. de Natu. deor. 2. quod penes nos nati ſint, vel quod longè abſunt ab hac vita, ſiue quòd penitus inſident.

penates, quid ſint perſpicuè exponit N. Comes mythologiæ lib. 4. cap. 2.

peneleus, vnus è quinque Bœotorum ducibus, Hom. Iliad. 2. Vide Peneleus

penelope, Icarij filia, Vlyſſis vxor, inexpugnabilis caſtitatis mulier, ac pudicitiæ exemplar, quæ abſente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, vt fidem quam viro diſcedenti dederat, ſecundis nuptiis violaret. Cùm autem proci acriùs inſtarent, atque adeò vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis ſibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, abſoluendæ ſufficeret. Quod cùm impetraſſet, mulier aſtuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat: eóque commento eorum cupiditatem in reditum mariti diſtulit: qui ab illa ſub mendici habitu hoſpitio ſuſceptus, procos ad vnum omnes interemit. Homer. in Odyſ. Dictam autem volunt Penelopen ab auibus, quæ Penelopes dicuntur, ſiue Meleagrides, cùm ante Arnea diceretur, quaſi abiecta & repudiata. Ferunt enim cùm ab Icario, Peribœáque parentibus eſſet expoſita, ab hoc auium genere fuiſſe educatam. Huius fabulam diuerſimodè ab Homero, aliíſque traditam latè explicat N. Comes, mythologiæ lib. 8. capit. 24.

peneſtæ, populi Theſſaliæ. Steph.

peneſtia, regio eſt Illyrici. Liu. l. 3 5. Decadis, Tertio, inquit, die, Vcana Peneſtianæ terræ maxima vrbs eſt.

peneus, fluuius Theſſaliæ, inter Oſſam & Olympum decurrens, collibus dextra læuáque mollitur curuis, In eo curſu ſunt Tempe, ad quinque millium paſſuum longitudinem, & fermè ſeſqui iugeris latitudinem extenſa Ouid. 1. Metamorph. Strab. libro 7. 8. & 9 Plin libro quarto, capite octauo. Hinc Peneus, nea, neum: & Peneius, a, um, per quatuor ſyllabas. vnde Dapne, ab Ouidio Peneia dicitur, quòd in Penei fluminis ripa in laurum fuerit commutata. *Araxis* nomen etiam habuiſſe ſcribit Strabo l. 1. Tzetza Chiliade 9. numero 280. tradit Peneum, *Onochonum*, *Spercheum* & *Salambriam*, à Barbaris idiotis pro vno flumine haberi. Idem ferè Herodot. lib. 7. vbi ſcribit Apidanum, Onochonum, Enipeium & Pamiſum omnes in Peneum defluere, eundémque ſuo nomine retento in mare euadere, & omnes cæteros innominatos relinquere. Peneum Sophianus etiam hodie *Salampria* vocari ait: ſed eundem quoque *Lycostomo* appellat. *Pezin* eum dici

hodie tradit Theuetus.

peneius, Elidis, Peloponneſi regionis fluuius. Ptol. *Igliaco* M. Nigro dicitur. Eſt item Siciliæ fluuius vt tradit Theocriti Scholiaſtes.

peneia, paupertatis Dea, de qua Plato refert fabulam in ſympoſio, qua nouam rationem affert, cur Veneri ſemper hæreat Cupido.

penna. Vide pinna.

pence, locus eſt Antonino inter Auguſtam prætoriam & Auguſtam Rauracorum. Simlerus *Neu : en : lade* vocat ad Lemanum lacum, vulgò hodie, *La Villeneufue*.

pannocrucium, Angliæ oppidum, Anton. hodie *Pencriche* Camdeno.

pentagramma, Indiæ intra Gangem vrbs: Ptolem.

pentapolis, Syriæ regio ad Orientem Iudææ, à quinque ciuitatibus Sodoma, Gomorrha, Adama, Seb im, Segor (quibus olim fuerat inclyta) appellata, igne & ſulphure euerſa. Gen. 13. & 19. Hanc regionem, vt Solinus ſcribit, de cælo tactam teſtatur humus nigra, & cinere ſoluta. Naſcuntur ibi poma quæ comedi non poſſunt, licet matura videantur, quòd leniter manibus preſſa fumum exhalent, & in puluerem fatiſcant. Eſt & pentapolis circa Doridem in Aſia minori quæ Antea *Hexapolis* vocabatur, auctore Herodoto in Clio. vide Armenia & Cyrene.

pentapolis, regio in Libya, à quinque ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Plin. l. 5. c. 5. Cyrenaica, inquit, eadem pentapolitana regio illuſtratur Ammonis oraculo, vrbibus maximè quinque, Berenice, Arſinoe, Ptolemaide, Apollonia, ipſa Cyrene.

pentateuchus, ſic vocantur à Græcis quinque libri Moyſis, Geneſis, Exodus, Leuiticus, Numeri & Deuteronomium.

pentadactylos, mons in Troglodytico ſinu Plin. lib. 6. cap 29.

pentheſilea, Amazonum regina, quæ, teſte Iuſtino lib. 2 Orięræ ſiue (vt al j) Orithyæ ſuccesſit in regno: eiúſque Troiano bello, inter fortiſſimos viros cùm auxilium Priamo aduerſus Græcos ferret, magna virtutis documenta exhibere Hæc, vt ait Seruius, dicta eſt furens, quia ſororem ſuam in venatione confixit, ſimulans ſe ceruam ferire. Cùm Troianis opem ferret, ab Achille occiſa eſt. prima inquit Plinius, ſecurim inuenit.

pentele, vicus in Antiochide tribu, poſſeſſiuum, pentelicus.

pentheus Ouid. in Metam. filius Echionis, ex Agaue coniuge, filia Cadmi: qui cùm Liberi patris ſacra aſpernaretur, ita numinis matre & ſorore in furorem verſis, laceratus eſt. Inde pentheus, thea, heum N. Comes lib. 5. mythologię. cap. 13. hanc fabulam explicat, & pentheum ſaudarum regem fuiſſe veriſimile eſt, qui quòd ebrietatem tollere conaretur, à furioſis ſubditis malè exceptus, & conuiciis tum publicis tum priuatis diſcerptus ſit. Non pauci etiam inter Ethnicos fuêre, qui quum ſuperſtitiones Deorum redarguerent, opprobriis variis ſunt affecti.

penthile, vrbs Leſbi, à penthilo quodam. Ste.

penthylus, filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempeſtate amiſit. Ipſe verò captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herod. l. b. 7.

penrsi, Italiæ populi in Samnitibus. Liu 9.

peparethos, inſula vna Cycladum, cum vrbe eiuſdem nominis, Ciuis, peparethius fœm. peparethis. Steph. quondam fuit *Euonus* dicta, vt Plin tradit, nunc *Lemene* vocatur, vt Niger ſcribit, *Saraquino* vt Caſtaldus, vel *Opula* vt Beniamin.

pepetina, Indiæ intra Gangem inſula, Ptol. *Quanpenea*. Caſtaldo vocatur.

pephnon, vrbs Laconiæ. Apollodorus inſulam eſſe ſcribit. Vſurpatur etiam in fœminino & neutro genere. Hine pephnius, pephnites, pephnæus, Steph.

pepinus, Francorum rex Caroli magni pater, Longobardos Romanorum agros aſſidus bellis vexantes prælio aggreſſus vicit, & oppreſſit, quippe qui ob ampliſſima beneficia in Romanos pontifices, & in eccleſiam collata, Auguſtum Chriſtianiſſimi regis titulum ſibi, & ſucceſſoribus ſuis meruit in hodiernum vſque diem. Munſter. lib. 2. Coſm.

pepuza, Phrygiæ vrbs apud Calliſtum, vnde pepuziani hæretici.

pepromene, Fatum ſiue Parca ſic dicta, quòd omnia terminaet, & nihil eorum quæ ſunt, intactum relinquat. Lil. Syntag. 6.

pepylychnus, Ptolemæo fluuius eſt quo Macedoniam ab Auſtrali parte terminari ſcribit.

pera. vrbs Piſidiæ Gentile, Peræus. Steph.

peræa. Plin. lib. 5. cap 14. Iudææ pars vlterior, Arabiæ Ægypto proxima, aſpera, diſperſa montibus, & à cæteris Iudæis Iordane amne diſcreta. Vide Niſibos. Eſt & Syriæ oppidulum Gentile. Peræus. Steph item regio continenti aduerſus Rhodum inſulam. Polyb. Mytelenæorum etiam colonia. Liu. 37.

perantia, vrbs Æroliæ. Steph.

peræbus. Vide perræbe.

peraſia. Vide Caſtabala.

perce, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

perces, Hiſpaniæ fluuius, ab incolis ſic dictus, alias Bætis. Steph.

percope, ciuitas iuxta Pontum, quæ Troianis auxilium miſit Hom.

percote, tes, quæ & percope olim dicta fuit, vrbs Troadis. Steph.

percoſius, Troianorum amicus, omnium longè doctiſſimus ſcientia diuinandi futura. Cuius filij Adraſtus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina: neque paterna ſolicitudo à morte ſubtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellum, vbi morituri erant, proficiſcerentur. Illi enim (nam ſic miſera fati neceſſitas trahebat) nec parere imperio, nec credere conſilio ſenis toties monentis voluerunt.

perdiccas, Macedo, inter comites Alexandri magni, qui etiam in regni partem ſucceſſit, tanta vir audacia ſimul & fortudine vt leæna pręſente, catulos è cubili per vim auferret. Ælian. de varia hiſtoria.

perdiccas IV. Macedonum Rex. Olymp. II.

perdicia, regio. & portus Lyciæ. Steph.

perdix, venator fuit infando matris Polycaſtes amore correptus quam & contaminauit: vnde Perdicis libido abiit in prouerbium, pro efferata, turpi ac infami. Author Cæl.

perdix, dicis, Dædali nepos, quem, cùm ſerræ vſum primus repeririſſet à patruo inuidia percito, ab excelſa quadam turri ferunt præcipitatum, deorúmque miſericordia in auem ſui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat ſublimia, humi nidum conſtruens. Ouid. 8. Metam. Hæc poſſent eſſe hiſtorica: metamorphoſis verò conficta eſt ex ſimilitudine nominis, & ad perdicis naturam accommodata.

pereia. Theſſaliæ regio. Steph.

peregrinus, Conſul cum Æmyliano, ann. vrb. 996.

perennius, præfectus prætorio, ſub Commodo Imperatore, eiúſque ſatelles crudeliſſimus. Lamp.

perfector Iupiter, & perfectrix Iuno, dicti ſunt, quod hi primi duces perfectoréſque rerum omnium crederentur.

perga, oppidum in Pamphylia, à quo Diana pergea dicta eſt, propter templum illi dicatum. Pomp lib. 1. apud Steph. Diana Pergaſia nominatur.

pergama, morum, arces Troianæ, quæ quoniam altiſſimæ erant, omnia alta ædificia Pergama ſunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipſa Troianorum vrbe, quæ propriè Ilium fuit appellata. In eadem etiam ſignificatione legitur Pergamos, ſiue Pergamus. Hinc Pergameus, mea, meum, hoc eſt, Troianus olim *Teuthrania* dicta fuit, vt refert Pauſanias. *Pergamo* etiamnum hodie vocatur Sophiano. Galeni medicorum principis patria eſt. Hic chartæ vſus primùm inuentus, quæ inde nomen habet.

pergæa Diana, à Perga oppido Pamphyliæ, vbi templum habebat operoſiſſimum, & in ea fiebant celeberrima quotannis feſta.

pergamenus, Æſculapius cognominatus eſt, & Pergameus à Pergamo celebri vrbe Aſiæ, vbi ſummo cultu eum venerabantur. Inde Martialis.

Pergameo poſuit dona ſacrata Deo.

pergamum, ſiue Pergamus, ciuitas Aſiæ inſignis, diu ſub Attalicis Regibus fortunata, & poſtea Romanorum prouincia facta. Apud quam chartæ vſus inuentus eſt, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur, ab Attalo, vt Ælianus, vel ab Eumene, vt Plinius ait condita. Ex Pergamo Galenus medicus celebris, & Apollodorus fuit: hodie *Pergamo*.

pergamum, Idæ promontorium, vt Pergamus, ciuitas minoris Aſiæ. theſauros ſeruabat Lyſimachi Agathoclis filij, qui vnus fuit ex ſucceſſoribus Alexandri. Strabo lib. 8.

perga, Ptolemæo Pamphyliæ Mediterranea vrbs *Pirgi* hodie vocari teſtatur Sophianus.

pergantium, vrbs Ligurum: Gentile, Pergantius. Steph.

pergaſe, vicus in Erechtheide tribu: Incola, Pergaſeus. Stephanus. De Pergaſia Diana, vide Perga.

perge, vide Perga.

pergus, Siciliæ lacus, in finibus Ennæ ciuitatis vbi à Plutone Proſerpinam raptam fuiſſe fabulantur. Hic circumſeptus nemoribus à Claudiano deſcribitur. Pergusa Ouidio lib. 5. Metam. Hunc locum quia ad Ennenſium nemus in medio inſulæ eſt, Vmbilicum Siciliæ nominari. Cicer. in Verrem teſtatur. hodie, *Lago de Goridan. Porcus* per c habet Firmicus.

perialla, antiſtes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium ætate Cleomenis.

periada, vrbs in Eubœa inſula. Strabo l. 10.

periander, Corinthiorum Rex vnus è ſeptem ſapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſſit, regnauit annos 40. Rogatus cur in tyrannide perſeuerarer, quum eſſet ſapiens, reſpondit, Et ſponte & inuitum cedere periculoſum. Crudeliter igitur & magna ſuſpicione agebat ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro oſcitantes vſque formidans: quapropter continuò erat in bellis naualibus præſertim. Dicitur & Iſthmum voluiſſe perfodere: & vxorem adeò dilexiſſe, vt etiam cum mortua cõcubuerit. Scripſit ὑποθήκας, id eſt, humanæ vitæ præcepta. Huius illud eſt, Iram compeſce. Diogenes. Suid.

peribœa, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, Alcinoi patrem. Hom. 7. Odyſſ.

peribolus, Rhodiorum vicus iuxta Byzantium, *Rodocinion* hodie dictus. Gyllius in ſuo Boſphoro.

pericionius, Bacchus cognominatus, cuius

cùm alij meminêre, tum ei imprimis Orpheus hymnum concinuit, adoleus aromata. Li. Syntagm. 8.

pericles, vir clariſſimus Athenienſis, qui Rempublicam 40 ann. gubernauit. Pollebat enim authoritate & eloquentia. Olympium poëtæ comici vocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere videretur. Habuit in adminiſtratione Reipublicæ aduerſarium Thucydidem Mileſium, virum nobilem ac potentem. Suggeſtum accenſurus, diis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut inuito efflueret, quod ad Rempublicam minus pertineret. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando nauigaſſet, collaudaſſetque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graues ſermones. Non ſolùm, inquit, ô Sophocles, magiſtratum decet manus ſed etiam oculos habere continentes. Thucydide quondam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet: ipſe ad populum dixit: Si ita eis videtur, de ſuo erogaturum, modo eius nomen inſcribi in operibus paterentur. Reſponderunt, Sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo inſtitutum, vt declamationes fierent exercitationis cauſa, vtque extemporalis oratio haberetur, Plutarch.

periclymenus, Nelei filius, frater Neſtoris & Chronij, Homero 11. Odyſſ. Cui à Neptuno auo conceſſum erat, vt in quas viſum eſſet formas ſe poſſet transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus ab Hercule conſilio Palladis, quæ illum prodebat, claua interfectus eſt, quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ grauiores, immiſiſſet. Ouid. libro 12. Metamorph. fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum, ab Hercule, quem plurimum vnguibus vncis infeſtabat, ſagitta in ſublimi confoſſum.

perierbidi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolemæo.

perillus, Athenienſis faber ingenioſiſſimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricauit, cui ianuam in latere poſuit, vt quum incluſus reus ſubiectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem videtur emittere: pro quo inuento cùm munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride qui nouis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe, vt eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno iuſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus eſt. Plin. lib 4. cap 8.

perimula, Indiæ promontorium, vbi eſt celeberrimum emporium. Plin. lib. 6. cap. 10.

perimula, Aureæ, Cherſoneſi vrbs. Ptolem. *Patane* Caſtaldo, & iuxta hunc Perimulus ſinus.

perimule, Nympha in inſulam verſa. Ouid. Metamorph. lib. 8. cuius figmenti explicationem. vide in voce Echinades.

perincari, Candionorum vrbs Ptolemæo, Indiæ intra Gangem. *Polagonga* dicitur Caſtaldo.

perine. Vide Parparon.

perinthus, clara vrbs in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea ab Heraclio Conſtantinopolitano cognominata: in qua Veſpaſiani, Domitiani, Antoninique palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrum ex vno marmore magnum & mirandum: quod inter ſeptem orbis miracula numeratur. hodie *Heraclea*.

perinthij, Perinthi ciuitatis incolæ circa Helleſpontum, authore Herod. circa initium lib. 5. Inde perinthius, thia, thium.

perinthus, quæ & Heraclea, vrbs Thraciæ, Ptolemæus, Marcellinus & Zoſimus. Hæc antea etiam *Mygdonia* dicta fuit ab Hercule, vt Tzetza tradit Chiliade 3. numero 100. *Perintheras* Antonino eſt. *Paralia* quoque vocata fuit, vt ſcribit Procopius de ædificiis Iuſtiniani, interprete Arnaldo Veſalienſe. *Pera* hodie dicitur Volaterrano. *Rodoſto* Bellonio, *Panthro* Caſtaldo, *Heraclia* Procopio, Sophiano & Nigro.

perion, fluuius iuxta Indicum ſinum, vbi Chadramotitæ habitant Steph.

peripatetici, philoſophi Athenis, quorum originem ita aſſignat Cicero Academicarum quæſtionum libro primo. Platonis autem authoritate, qui varius & multiplex & copioſus fuit, vna & conſentiens duobus vocabulis philoſophiæ forma inſtituta eſt, Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes nominibus differebant. Nam quum Speuſippum ſororis filium Plato philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet, duos autem præſtantiſſimos ſtudio atque doctrina. Xenocratem Chalcedonium & Ariſtotelem Stagiritem: qui erant cum Ariſtotele peripatetici dicti ſunt qui diſputabant inambulantes in Lycæo: illi autem qui Platonis inſtituto in Academia, quod eſt alterum gymnaſium, cœtus erant, & ſermones habere ſoliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

periphanes, nomen Comici Græci.

periphas, phantis, Theſſalus quidam, pater Lapithæ: à quo Lapithæ nomen acceperunt, Steph.

periphas, Virg. nomen cuiuſdam ex comitatu Pyrrhi, quem vnà cum illo Priami regiam oppugnantem inducit libro ſecundo Æneidos.

periphoretus, Artemonis cuiuſdam cognomen fuit, deliciis adeò effœminati, vt nunquam niſi lectica penſili circumlatus, domus ſuæ limen tranſiret, dictus ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι quaſi circumlatilis.

periphoſius, Libyæ inferioris portus, Ptol.

peripolium, oppidum Locrorum Epizephyriorum in Italia. Thucyd. lib.3. hodie *Amygdalia* vocari ſcribit Barrius.

perirheuſa, ignobile oppidum circa Epheſum. Plin.lib.5.c.31.

periſthenes, vrbs in Ponto condita. Olymp. 34.

peripoltas, vates fuit ex Theſſalia, qui Ophel tem regem ſuóſque in Bœotiam populos ducens, familiam multis deinde temporibus nobiliſſimam ex ſe reliquit.

periſadyes, Illyrici populi, circa Damaſtium, Strab.lib.7.

periſtere, vrbs Phœnicum, Gentile, Periſtirites. Stephanus.

periſterides, inſula ante Smyrnam. Plin.

perithœdæ, vicus in tribu Œneide: Incola, Perithœdes. Steph.

perithous, viri proprium. Vide Pirithous.

permeſſus fluuius Bœotiæ ex Helicone prouenients, per Bœotiam in Copaidem lacum fluens, Phœbo & Muſis ſacer, Strab.9. Declinatur etiam, hic Permeſſis, ſidis vel ſidos.

perne, vrbs Thraciæ, è regione Thaſi. Gentile, Perneus: Steph.

pero, rûs, Nelei filia ex Cloride filia Amphionis, ſoror Neſtoris & Periclymeni, eximia pulchritudine, quam cùm multi certatim proci vxorem ſibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diſſidebat, negauit ſe cuipiam illam deſponſurum, niſi priùs boues Herculis abactos ad ſe adduxiſſet. Quod cùm Bias Amythaonis & Aglaiæ filius à fratre Melampode adiutus præſtitiſſet, vxorem eam accepiſſet. Homer.11.Odyſſ.

peroe, fons in Bœotia. Pauſan.

peronticum, Thraciæ vrbs, Ptol. *Verdiſo*, Mercatori.

perorſi, Plinio lib.5.cap.8. populi Æthiopum in fine Mauritaniæ qui, vt idem teſtatur libro ſexto, capite triceſimo, quadrupedum ferarum modo vagi ſunt, earum viſceribus veſcuntur.

perozes, perſarum rex, anno Chriſti 457.

perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hiſpania victus. Hic cùm partes Marianas ſectaretur, Quintum Sertorium quorum priùs magna amicitia dimicauerat, inter epulas nihil ſibi timentem interfecit, vt ſolus imperio potiretur in Hiſpania. Plutarchus in Sertorio.

perpereſia, vicus in Aſia non procul ab eo loco in quo Deas à Paride iudicatas eſſe dicunt. Strab.lib.13.

perpetuus, Conſul cum Corneliano anno vrbis 989.

perrhæbe, vrbs Theſſaliæ, Steph.

perrhæbi, populi Theſſaliæ qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Ætoliæ montana Pindo monti proxima: quæ regio ab ipſis Perrhæbia dicta eſt. Ouid.12. Metamorp. In hac regione eſt Pindus mons, qui inde cognominatus eſt Perrhœbus.

perrhæſij, vrbs Tuſciæ, vna duodecim, quæ principales vocantur, Gentile, Perrhæſenus. Steph. fortè Peruſia.

perrhidæ, vicus in Antiochia tribu. Steph.

perſa, vrbs iuxta Euphratem & Samoſata: Gentile, Perſenus & Perſeus.

perſa, Oceani & Tethyos filia, ex qua Sol Ætam fertur ſuſcepiſſe. Hyginus in Fabulis poeticis.

perſacra, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem.

perſagadum vrbem à Cyro conditam habet Curtius lib.5.

perſæ populi. Vide Perſia.

perſarmenia, regio inter Perſiam & Armeniam ab vtraque nomen accipiens.

perſea, fons circa Mycenas in Peloponneſo. Pauſan.

perſebolis, Perſidis regia, Ptolemæus tamen hanc vrbem Perſepolim, non Perſebolim vocat, & ſic legendum opinor. Ptolem.lib.6. Vide Perſepolis.

perſeis, idis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

perſephone, Iouis & Cereris filia, Latinis Proſerpina appellata, quam ab Orco in Sicilia raptam fuiſſe poëtæ fabulantur. Ouid.4 Faſt.

At neque Perſephone digna eſt pradone marito.

perſes, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus: ductus eſt in triumpho Romam cum filiis: periítque in carcere animi mœrore confectus vel (vt alij tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter Perſes Solis & Perſæ Nymphæ filius pater Hecatus, rex Tauricæ regionis crudeliſſimus.

perſes, Herod.7. filius Perſei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Perſas originem duxiſſe ſcribit: Hic Plin. lib.7.c.5. primus ſagittas reperit.

perſes Aſcræus poeta, frater fuit Heſiodi.

perſepolis, vrbs Perſidis, Perſeo condita, vt apud Strabonem libro decimoquinto, quam poſtea Alexander ebrius demoliri iuſſit. Alia eſt in Argo. olim Perſei vrbs dicta.

perſeus, Iouis filius ex Danae Acriſij Argiuorum regis filia, quam Iupiter commutatus in

ſpeciem aurei imbris vitiauit. Acriſius enim cùm ex oraculo didiciſſet, futurum aliquando, vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Iupiter itaque Danaes amore captus, cùm aliis non pateret aditus, aſſumpta ſpecie aurei imbris, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtra iam arcta cuſtodia ſeruatæ ſtuprum intulit. Quo ex concubitu cùm illa grauida effecta eſſet, indignatus Acriſius filiam vnà cum nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare projici, futurum ratus, vt ventis vndíſque obrueretur. Quæ res illi omninò cecidit præter opinionem, nam arca ad Dauniæ littus delata & à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaën cum filio inueniſſet, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaen quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ, Seriphi inſulæ regi educandum tradidit, qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen, à Mercurio, à Minerua autem Ægidem accepit: quibus fretus, expeditionem aduerſus Gorgonas ſuſcepit. Erant autem eæ ſorores tres, Meduſa, Sthenyo, & Euryale, Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculúmque vnicum quo viciſſim vtentes, quotquot eas aſpiciebant, in ſaxa vertebant, id veritus Perſeus, à Pallade Ægidem accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo veluti ſpeculo, effigiem earum impunè intueri poſſet. Adortus itaque Meduſam, cùm & ipſa & angues ſopiti eſſent, vnico ictu illam peremit: capútque eius abſciſſum in Ægide collocauit: quo Atlantem Mauritaniæ regem hoſpitio ipſum excludentem in montem mutauit. Hoc etiam capite Seriphienſibus populis oſtenſo, eos omnes Perſeus mutauit in lapides. Poſt hæc, Andromedam marino monſtro expoſitam periculo liberauit liberatámque vxorem duxit, Phineo, eiúſque fautoribus, qui ſponſam ibi præcipere conabatur partim occiſis, partim in ſaxa mutatis. Poſtremò cum vxore in Seriphum inſulam reuerſus, Acriſium ibi offendit, quem iactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabularum Poet. cap 61. author eſt, Danaen vnà cum filio non in Italiam, ſed in Seriphum inſulam delatam fuiſſe, ibique Polydectæ regi nupſiſſe vbi cùm Acriſium auum ſuum iactu diſci (vt iam diximus) imprudens interemiſſet, doloríſque impatientia extabeſceret, Iouis patris ſui miſeratione in cœlum eſt tranſlatus.

perſeus habitus eſt Iouis filius, propter raram fœlicitatem. Suſcepit expeditionem aduerſus Gorgonum gentem, cuius regina erat Meduſa. Intulit inde bellum Mauritaniæ, decertauit armis cum Æthiopibus, apud quos nuptias celebrauit cum Andromada Cephei regis filia. Poſtea reuerſus in Græciam, occupauit regnum Argiuorum deuicto Prœto ſuo patruo & Polydecte, inſulæ Seriphi regulo, à quibus multis iniuriis erat affectus. Ad extremum conſtituit in Helicone ludum literarium: quo beneficio tantam conſecutus eſt celebritatem, vt à poëtis & Mathematicis laudibus encomiíſque in cœlum vſque (vt aiunt) euectus, & inter ſidera collocatus ſit. Tantas autem res confecit incredibili celeritate & verſutia ingenij: ideóque fingitur, talaribus & gladio Mercurij, galeæ Orci, & clypeo Palladis fuiſſe inſtructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurij calliditatem, galea Orci conſilium tectum, & clypeus Palladis ratam felicitatem ſignificat. Per caput verò Meduſæ, cuius aſpectu omnes conuertebantur in ſaxa, ſignificantur immenſæ Gorgonum opes, quibus ille potitus, omnes, quos bello adortus eſt, ſubegit: nam in Inſulis Occidentalibus, vbi Gorgonum gens habitabat, olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarum, teſte Platone. Nonnulli referunt fabulam: Saxifici capitis eſſe admirandam Meduſæ pulchritudinem cuius aſpectu omnes ſint in ſtuporem verſi. Reliquas huius figmenti poetici partes expoſitas vide apud N. Comitem mythologiæ libr. 7. capita 18.

perſeus, vrbs Attica & portus eiuſdem nominis ab Athenienſibus conditus.

perſia, ſiæ, ſeu Perſis, idis, & Perſida, dæ, Orientalis regio, à Perſe ſeu à Perſeo rege ſic dicta. Curtius de geſtis Alexandri. Steph. à Perſe Medeæ filio dictam ſcribit, cuius populi Perſæ dicti ſunt, luxu & deliciis corruptiſſimi. Hæc regio Ptolemæo lib. 5 à Septentrione Medis terminatur. ab Occaſu Suſiana, ab Ortu ſolis duabus Carmaniis, à Meridie parte ſinus Perſici. Hinc Perſicus, ſica, ſicum.

perſarum imperium vti olim celebre, ſic etiamnum hodie maximè clarum eſt, ampliſſimáſque regiones comprehendit: nam omnem eum Aſiæ tractum, qui eſt inter Tigrim fluuium, ſinum Perſicum, Mare Indicum (quod olim rubrum) Indum & Iaxartem (hodie *Cheſel*, fluuium & Caſpium mare noſtra ætate Sophi Perſiæ reges poſſident.

perſia, Ptolemæo Perſis) Aſiæ regio: Imperio potentiſſimo olim famigerata: neque hodie ab eo admodum degeneraſſe ſub Sophis regibus videtur. Perſæ quondam à Scythis *Corſori* dicebantur, Plinio & Solino auctoribus. *Cephenes* à Græcis, à ſe verò ipſis atque ab incolis *Artæi*, vt Herodotus lib. 7. docet. *Achæmenij* etiam ab Achæmenia Perſidis regione. Stephano teſte. Hebræis *Elamitæ* ſunt, aut, vt Ioſephus habet, *Elymæi* regio hodie *Farſi* vocatur. Iouio vocantur *Azamij*, qui huius imperio ſubſunt, *Azamij* habet Niger, *Azamios* eos appellat Chalcondilas. *Azemia* ab iis regio dicitur. A

Suida & Cedreno *Magusai* nuncupantur: hic etiam eos ab indigenis *Magog* dici addit. *Pharsi.* regionem vocat Theuetus, & addit eam à Barbaris *Chus*, ab Arabibus *Chub & Xatſmael*, ab aliis verò *Seichaider* nuncupari.

perſida, mulier Paulo chariſſima, Rom. 16.

perſicus ſinus. Ptolemæo & aliis, qui à Plutarcho in vita Luculli *Babylonium* mare appellatur. ſinus eſt maris Rubri Perſiam & Arabiam Fœlicem interluens. Plin. li. 6. c. 26. Perſæ, inquit, rubrum mare ſemper accoluere, propter quod is ſinus Perſicus vocatur. *Elcatif & Meſendin* nunc nominari ex tabulis videtur, quod etiam teſtatur N. Nicolaus *Tumachcama* à Meſopotamiis nuncupari ſcribit Theuetus: & aliis *Beinelnaharim*.

perſius doctiſſimus Romanorum, Cicero de Oratore: C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſſimis, neque à doctiſſimis legi velle, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe quàm ipſe de ſe: qui etiam ſcripſit Perſium non curo legere: hic enim fuit, vt notamus, omnium ferè noſtrorum hominum doctiſſimus, Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum, & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium. Hactenus Cicero.

perſius Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus, claruit iiſdem ferè temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romæ ſuſcepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemmium Palæmonem Vincentinum, qui grauiſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum Marco Varrone. In Rhetorica Flauium Virginium: Annæum verò Cornutum, qui philoſophiæ ſtudio excelluit, magna diligentia ſingularíque obſeruatione coluit, cúmque eo familiariſſimè diu vixit. Satyras ſcripſit quæ extant.

perſuſenes, Ægypti rex, anno ante Romam conditam 160.

perta, oppidum in Galatia. Ptol.

peruſia, Hetruriæ ciuitas, ab Achæis condita, in qua L. Antonius ab Auguſto obſeſſus, cùm extrema fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Hinc Peruſinus, ruſina, ruſinum. vulgò *Perouſe Perroſion*, eadem videtur apud Stephan. cùm dicat eam eſſe vnam ex 12. Tuſciæ principibus vrbibus. App. Alex. per i in ſecunda ſcribit, Periſi, hodie Perugia vocatur & Academiam habet celeberrimam.

peſcennius, vir Ciceroni perbeneuolus, vt ipſe ait ſcribens Terentiæ vxori lib. 14 Famil. 4. Peſcennius eſt perbeneuolus nobis, quem ſemper ſpero tui fore obſeruantem.

peſendaræ, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

peſici, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Plin. Peſici Ptolemæo.

peſſinus, nuntis, Phrygiæ oppidum ab Attalicis regibus ſplendidè exſtructum. Matris deum templo & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum Hinc Cybeles ſimulachrum Romani in vrbem adduxerunt, vnde & Peſſinuntia dicta eſt. Plin. lib. 5. c. 32. ibi Gordius nodus eſt ab Alexandro reſciſſus. Steph. eſt ciuitas Cauconidis, Arabyza priùs dicta. Alij dicunt eſſe vrbem Paphlagoniæ, Ptolemæus. Hanc Alexan. Zardus in ſuo de moribus gentium libello *Tribanta* vocat. Theuetus *Poſſeno*.

peſſinuntia, dea Cybele, Deûm mater ex Græcis Romam tranſlata. Eius hiſtoriam vide apud Herodianum lib 1. hiſtor. Arnobium lib. 2. aduerſus gentes. Philena hæc etiam Dea dicta eſt, Alex li. 6. c. 4.

peſſium, Iazygum Metanaſtarum vrbs. Ptolemæus.

peſuri, Luſitaniæ populi, accolæ Vaccæ. Plin. lib. 5. c. 21.

petalia, Eubœæ vrbs. Strabo.

petaliæ, inſulæ quatuor in Euripo Euboico, Plin lib. 4. c. 12.

petalus, vnus ex his qui in aula Cephei regis Perſeo vim inferre conati ciderunt. Ouid. 5. Metam.

Petalus irridens, Stygiis cane cætera dixit.

petauonium, Superatiorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, Ptolem. & Anton. *Venenza* hodie.

peteus, rex Athenienſium, anno ante Romam conditam 450.

petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites quà Romam in Græciam pedeſtri itinere itur. Strab. li. 6. hodie *Policaſtro*.

petenisſus, Galatiæ oppidum. Ptol.

peteon, vrbs Bœotiæ. Gentile, Peteonius.

peteſucus, Rex Ægypti, qui primus in Heracleopolite domo ædificauit Labyrinthum. Plin. li. 36 c 13.

petilia, Plinio, Ptolemæo, & Stephano, magnæ Græciæ vrbs, non procul à Licinio promontorio: à Philoctete condita ἀπὸ τῆ πτήσ, i. à volando, quòd ex volatu auium ſumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus ſit delectus. Virg. 3. Æneid.

Parua Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Inde πετηλῖνος. Steph.

petirgala, Indiæ vrbs intra Gangem. Ptolemæus.

petorſi, magna & populoſa gens Libyæ. Stephan.

petoſiris, Ægyptius mathematicus inſignis, Plin li. 7. c. 49. & li. 2. c. 23.

petouio, Tacito colonia & oppidum in Carnis eſt, ad Drauum fluuium. *Pettaw*, Lazio &, Rhenano. Villanouanus dicit Petouio quoque

Patauium Ptolemæi eſſe, quod in Pannonia ſu-
periori conſtituit. *Petobio* per b habet Ammia-
nus.

petra, Siciliæ oppidum, prope Hybram, Petræ
Sirenum, vrbs Lucaniæ Plin.li.3.c.4. Surrentum
cum promontorio Mineruæ Sirenum quondam
ſedes. *Petrina* habet Antoninus, & Petrinorum
meminit Cicero & Plinius: hodie *Petra patria*
dici tradit Mar.Niger. Leander duas facit, quæ in
monte ſublimior eſt, *Petralia in mente*, quæ
valli inſidet *Petralia ſottana* nominat.

petra, Macedoniæ vrbs, hodie *Lachi*: item A-
gri Piceni oppidum, & locus Africæ Propriæ, itē
vrbs Mediæ, Sogdianæ Galilææ ſuperioris, & no-
men variorum locorum, portuum, vt annotant
veteres Geographi.

petra, Straboni lib.6. Arabiæ oppidum, Naba-
thæorum metropolis. Vnde ea pars Petræa nun-
cupatur. Steph. vrbs eſt tertiæ Palæſtinæ: Ciuis,
Petræus.

petra deſerti, arx & ciuitas principalis in re-
gno Moab, in finibus Arabiæ ſita, Iſa.16. Hebræi
Selam dicunt. Ab hac, Arabia Petrea dicta eſt.
Hegeſippus li.1.c.14.

petræa, Nympha Oceani, & Tethyos filia,
Heſiodus in Theogonia.

petreius, vir rei militaris peritiſſimus: Lega-
tus ſub C. Antonino Conſule, Catilinam vicit &
occidit. Legatus Cæſaris in Gallia multa præcla-
ra geſſit: poſt à Cæſare, cùm Pompeii partes ſe-
quutus eſſet, primùm in Hiſpania, iterum dein-
de in Africa victus cum rege Iuba, ſe cum eo-
dem mutuis vulneribus confecit. Cæſar. Salluſt.
Appianus.

petreius Atinas, Cimbrico bello primipilus
ſub Qu. Catulo excluſam ab hoc legionem ſuam
adhortatus, Tribunum ſuum, dubitãtem per ho-
ſtium caſtra erumpere, interfecit legionemque
eduxit: donatus propterea corona graminea ob-
ſeruatum exercitum. Plin.lib 22.c 6.

petræon, vrbs Lazica, quæ etiam Iuſtinianea
appellatur, à Iuſtiniano Imp. quod ex einſdem
nouellis annotauit Stuk us.

petrinus, rex Cypri, ſub annum ſalutis 1321.

petrogorij, ſunt populi in Aquitania, proxi
mi Pictauis ac Santonibus. Eorum ciuitas eſt
epiſcopalis, nomen retinens, in prouincia Bur-
degalenſi & Francorum regno ſita. Gallicè, *Peri-
gordius*. Horum meminit Ptol.lib.2.c.7.

petronia, nomen vxoris Vitellij. Sueton.

petroniæ, nomen fluuij in Tyberim defluen-
tis, dicti, quòd per petras fluat, quem magiſtra-
tus auſpicatò tranſeunt, cùm in campo quid
agere volunt: quod genus auſpicij perenne vo-
cant.

M Petronius Paſſer memoratur Varroni de
re ruſtica lib.3. fors hic eſt M. ille Petronius, qui
Catonem à Cæſare conſule in carcerem duci
iuſſum, ſequutus eſt. Quúmque Cæſar increpa-
ret, quod ante ſenatus dimiſſionem digredere-
tur, *Malo*, inquit, *eſſe cum Catone ἐν τῷ οἰκήματι
quam hic tecum*. Dion.

petronius, Ægypti præfectus, ab Auguſto
miſſus Cornelio Gallo ſucceſſit, aduerſus Æ-
thiopes bellum geſſit, quibus regina Candace
imperabat, virili quidem animo mulier, ſed al-
tero capta oculo. Strab.17.

petronius Granius, centurio octauæ legio-
nis ſub Cæſare bello Gallico militans, cùm na-
uis eius, qua Quæſtor deſignatus in Aphricam
vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet &
cæteris interfectis, Quæſtor Scipio incolumi-
tatem polliceretur: reſpondit Cæſarianos aliis
incolumitatem dare, non accipere conſueuiſſe:
quo dicto ſe gladio tranſuerberauit. Plutarch. in
Cæſare.

petronius, Ælij beneficio ex humili loco
ad equeſtrem ordinem peruenerat, Mox quum
Ælius Placentiæ, ne in manus hoſtium veniret
gladio incubuiſſet. Petronius quoque qui mo-
rientem iuuerat, ſuper eum cecidit. Valerius de
amicitia.

petronius Conſularis, moriturus inuidia Ne-
ronis, vt menſam eius exhæredaret, trullam
murrhinam ccc. ſeſtertiis emptam fregit. Plin.
lib.31.c.2.

petronius, pater Veſpaſiani Cæſaris.

petronius Perpenna, Conſtantinianas ther-
mas in priſtinum ſplendorem reſtituit.

petronius Diodorus medicus ſcripſit Antile-
gomena, citatur à Plinio li.20.c.8.

petronius poeta, cuius aliqua de medicina
verſibus conſcripta, ad noſtram ætatem perue-
nerunt. Volaterranus.

petroſaca, parua regio Arcadiæ: Gentile, Pe-
troſacæus. Steph.

petroſſa, inſula Ciliciæ: Gentile, Petroſſæus,
Steph.

petrus, nomen vnius Apoſtoli ex duodecim,
à Chriſto ſic cognominati. Ioan.1. qui priùs Si-
mon dicebatur. Matth.4. Marc.3.

D. Petrus in Aſia eccleſiis ritè conſtitutis, &
in Antiochena ciuitate, ad maiora inde rerum
initia Romam (vt quidam exiſtimant) anno
Claudij Cæſari ſecundo proficiſcitur, prædi-
cánſque Euangelium primordia ibi nouæ fun-
dat Eccleſiæ, cuius plures mox annos cuſtos
fuit: tandem iuſſu Neronis, eodem die, quo D.
Paulus capite obtruncatus fuit, pedibus in ſu-
blime elatis cruci eſt affixus. Sic ambo iactis
iam validis eccleſiæ fundamentis, ſunt marty-
rij coronam adepti. Euſeb.lib.2.c.15. Polyd.Ver-
gil.li 4.c.2.

petrus Belliperticus, natione Burgundus, Bo-
noniæ

noniæ, ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1030

Petrus Anchoranus, Bononienſis Iureconſultus, ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 480.

Petrus, epiſcopus Alexandrinus, anno ſalutis 302.

Petrus, Lombardus, Pariſiorum Epiſcopus, ſummus Theologus, cuius extat opus Sententiarum Theologicarum, floruit ſub Ludouico Craſſo Francorum Rege.

Petrus Altiſſiodorenſis, Græcorum Imperator, ab Epirotarum duce ex inſidijs captus eſt ſub annum ſalutis 1215.

Petrus Hiſpaniæ Rex crudeliſſimus, cunctam Hiſpanorum nobilitatem: ac proximos quoſque de medio ſuſtulit, ſub annum ſalutis 1348.

Petrus, Hungariæ Rex, regno pulſus, ab imperatore Henrico reſtitutus eſt, ſub annum ſalutis 1043.

Petrus, Arragonum Rex, Sicilia potitus, anno ſalutis 1283.

Petrus, Angliæ Rex, dimiſſo ſuis regno Romam venit, vbi in paupertate priuatus vixit.

Petrus Gambacutta, Piſarum dominus, ab Iapiano quodam, publico ſcriba, cum filijs interfectus, anno ſalutis 1392.

Petrus Vrceolus, Venetorum dux: cum Gregorio Conſtantinopolitani Imperatoris duce, Saracenos bello victos, Italia expulit.

Petubaſtis, Rex Ægypti, anno ante Romam conditam 70.

Petuſcum, palatij dicta eſt ea regio vrbis quā Romulus obuerſam poſuit ea parte, in qua plurimum erat agri Romani ad mare verſus, & qua molliſſimè adibatur vrbs, quum Hetruſcorum agrum à Romano Tiberis diſcluderet, & cæteræ vicinæ ciuitates colles aliquos haberent oppoſitos. Feſtus.

[P]euce parua inſula in vno oſtiorum Iſtri, [qu]od ab illa Peuces appellatur. Plinius lib. 4. cap.

[Pe]uces, Plinio vnum oſtiorum Danubij flumi[nis] Ptolemæo, Ammiano & Straboni hoc *Hie*[ron] dicitur eſt. Sacrum vocatur.

[Pe]uceſtes, Alexandri Magni ſeruator, tanta di[gnitate &] gloria, vt ait Plinius libro 34. capite octa[uo].

[Pe]ucetia, inſula. Vide Calabria.

[Peu]cetij, populi ſunt circa mare Ionium, vt [Ste]ph. qui etiam *Pediculi*, & Græco ſermone [...] dicuntur à Strabone. hodie *Terra di* [...] vocari tradit Niger, Steph. habet *Peuce*[tio]s. Oenotrijs vicinos.

P H

[Pha]bia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio Imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates. Steph.

Phabentia. Vide Fauentia.

Phabitanum, Ptol. lib. 2. c. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Bremen*, Appiano & Peucero.

Phacee filius Romeliæ Rex Iſrael, 4. Reg. 15. & 16. Hic vno die deleuit ex copijs Achab Iudæorum Regis poſt Ioathan cxx. M. bellatorum & ducenta vtriuſq; ſexus millia captiua duxit. Lat. aperiens.

Phaceia, filius Manahem, 4. Reg. 15. Lat. aperiens Dominus.

Phacion, oppidum Theſſaliæ, Thucydidi li. 4. Gentile, Phacius. Steph.

Phacuſſa, vicus inter Ægyptum & mare rubrum, Strabo lib. 17. Hecatæus in plurali phacuſſas dicit. Sunt & Phacuſſæ, Inſulæ & Phacæi: Gentile, phacuſſius, Steph.

Phadaia, pater Zebda, matris Ioacim. 4. Reg. 23. filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 2. Lat. redemptio Domini.

Phadaſſur, pater Gamaliel principis tribus Manaſſe. Num. 1. Lat. redemptor fortis vel redimens petra, aut redemptio plaſmationis.

Phadon, nomen viri, 1. Eſd 2. Lat. redemptio eius, aut Syriacè, iugum, vel iuga, ſ. boum.

Phæa, proprium nomen ſuis Cremyoniæ, Vide Cremyon.

Phæces, populi Phæaciæ, hoc eſt Corcyræ inſulæ otio olim luxuique dediti: vnde Phæacem pro homine bene curato ventrique ac gulæ addicto vſurpat Horat. epiſt. li. 1. epiſt. 15. ad Vallam. Hinc phæacius, cia, cium, & nonnunquam Phæatius, vnâ minùs ſyllaba. Propert. libro 2.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſyluas.

Phæax filius Neptuni & Corcyræ filiæ Aſopi à qua inſula etiam Corcyra vocata eſt, cùm priùs Drepane & Scheria diceretur. Eſt etiam phæax gentile & fœmininum phæacis Steph.

Phædimus, curſor nobilis, de quo Stat. lib. 6.

Et bis Iſthmiaca victor clamatus arena
Phædimus, Alipedumq; fugā pragreſſus equos ā
Ante Dimas.

Phædymus, Byzantius fuit Elegiographus poëta.

Phædon (Athenienſis, in conniuio à triginta Athenienſium tyrannis necatus. Huius filiæ virgines erant, quæ, vt virginitatem ſeruarent morte, inuicem ſe complexæ in puteum ſe præcipitauère. Fuit & alius hoc nomine philoſophus Elidenſis. Gellius libro 2. cap. 18. Noct. Attic. & Laërtius de vita philoſophorum. Socratis auditor, ingenio liberali: qui (vt quidam [tradide]runt) ſeruiuit lenoni, perinde quaſi meritorius puer, quæſtuarium que mancipium. Eum [...] Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſe[que] in philoſophorum diſciplinis, atque is

poſtea philoſophus illuſtris fuit, cuius nomini Plato librum de immortalitate animæ dedicauit.

Phædra, Minois Cretenſium Regis filia, vxor Theſei, quæ amore Hippolyti priuigni capta, cùm ipſum adducere non potuiſſet, vt parentum Thalamum conſpurcaret, apud patrem eũ detulit, tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet, Cui delationi temerè fidem adhibens Theſeus, Neptunum inuocauit, vt de filio ſupplicium ſumeret. Cuius precibus exauditis. Neptunus Hippolyto in maris littore currum agitanti Phocas immiſit, quarum conſpectu territi equi relicta via, currum per ſaxa & auia traxerunt. Hippolytúmque fruſtra retinentem foriſque implicitum, varias in partes diſtraxerunt, & iſta ſponte laqueo vitam finiuit. Plutarc. paral. Extat inter Ouidianas epiſtolas Phædræ ad Hippolytum.

Phædyma, Otanis nobilis Perſæ filia. Herod. lib. 4.

Phædrus, vnus ex diſcipulis Platonis, cuius nomine Plato librum edidit, qui inſcribitur Phædrus.

Phæmonoe, virgo quam vatem prima Delphi Apollinis ſeu pythiam fuiſſe ferunt, carménque heroïcum inueniſſe: Plinius libro decimo phœmonoen Apollinis filiam dictam fuiſſe prodit. Lucan. lib. 5.

Phæmonoen errore vagam, currúque vagantem
Corripuit, cogítque fores irrumpere templi.

Phæniana, Ptol. lib. 2. cap. 12. Rhetiæ vrbs, alio nomine phæbiana caſtra. Vulgò hodie *Bebenhuſium*.

Phæſtum, vrbs in Creta, à qua phæſtius quidam dictus eſt, quem adiutorem condendis legibus Soloni fuiſſe tradit Plutarchus, inclytum vaticinio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc vrbem phæſtus, filius Ropali, filij Herculis. Ciuis phæſtius, & phæſtias fœm. Eſt item phæſtus vrbs Achaiæ. Gentile, ſimiliter phæſtius, & & à phæſtino, phæſtinius. Alia denique eſt Peloponneſi, quæ priùs phtyxa dicebatur.

Phæſtus, Homero 5. Iliados, Bori Mæonij filius, ſiue Lydij: qui veniens in auxilium Troianorum, ab Idomeneo interficitur. Eſt etiam mons Cretæ, ſiue promontorium, circa Gortynã vrbem. Idem Homerus 2. Iliados, & in Odyſſea, & Strabo libro decimo. Vide phæſtum.

Phæſtus, ſiue phæſtum oppidum Locrorum, cognomento Ozolorum, ad ſinum Criſſeum, ſiue Corinthiacum: vbi Apollo inſigne habuit templum, à quo & phæſtius eſt cognominatus. Plin. lib. 4. cap 5.

Phaethon, Solis filius ex Clymene. cui quum Epaphus Iouis & Iſis filius, aliquando obieciſſet, falsò ipſum Sole patre gloriari: id enim matre ipſius excogitatum fuiſſe, vt adulterij culpam authore honeſtiore velaret, ægre id ferens Phaethon, matris ſuaſu ad regiam Solis contendit, qui cum filio muneris eligendi poteſtatem feciſſet, nihilque ſe ei negaturum per Stygiam paludem iuraſſet; Phaethon petijt vt currus ſui regendi poteſtatem vno die ſibi permitteret. Quod quamuis Phœbus filio ſuo exitiale fore videret, quoniam tamen diſſuadere ei non poterat, neque item pernegare, quod per Stygiam paludem iuraſſet, monitis quibus potius optimis inſtructum, currui cum impoſuit. Verùm cùm ille aurigandi imperitus, cœlum & terram combureret, à Ioue fulmine è curru excuſſus, in Padum fluuium decidit. Ouidius ſecundo Metamorphoſeos.

Phaeton, Luciano teſte fingitur Solis filius decidiſſe è curru paterno, eò quod inueſtigauit curſum ſolis, præuentúſque morte artem reliquit imperfectam. Eius verò tempore de cœlo delapſæ ſunt flammæ, quibus (vt Ariſtoteles meminit lib. de mundo) multæ regiones ad Occidentem exuſtæ ſunt. Hanc ob cauſam fingitur orbis terrarum eo currum agente inflammatus. Fabula ad mores relata exprimit imaginem temerarij & ambitioſi principis, qui gloria & regnandi cupiditate incenſus, cogitat ſublimia, & concipit æthera mente. In hac fabula pingenda, Ouidius poëſeos omnia ornamenta ſingulari quodam artificio adhibet. Reliqua vide apud N. Comitem, Mythologiæ lib. 6. cap. 1.

Phaethon, Sol dicitur (vt inquit Seruius lib. 5. Æneid. idem lib. 6.) à luce ardoris ſui, Cic. 3. de Nat. deorum.

Phaethon, Ligurum Rex vetuſtiſſimus, cuius multæ in Hetruſco littore coloniæ fuerunt, vt Cato eſt author. Beroſ. lib. 5.

Phaetontiades, Clymenes & Solis filiæ ſorores Phaethontis, quæ dum extinctum fratrem inſolabiliter deflent, conuerſæ ſunt in alnos arbores, vt fabulatur Virg. 6. Ecloga: vt verò 10. Æneid. in populos.

Phaethuſa, vna ex filiabus Solis ex Neæra Nympha, ſoror Lampetiæ quæ in Sicilia patris ſui, id eſt, Solis armenta cuſtodiebant: ex quibus cùm ſocij Vlyſſis contra Circes monita boues aliquot mactaſſent, ad vnum omnes naufragio perierunt, vt lib. 12. Odyſſeæ fabulatur. Homerus. Ouidius 2. Metamorph. phaethuſam & Lampetiam Solis & Clymenes, filias fuiſſe tradidit, ſorores Phaethontis, quę cùm fratrem fulmine percuſſum, extra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores conuerſæ ſunt, lachrymarum loco electrum exudantes. Allegoriam huius fabulæ explicat N. Comes Mytholog. li. 6 cap. 1.

phago, vir adeò guloſus & vorax, vt adhibitus menſæ Aureliani, ap:um integrum, centum panes, veruecem & porcellum vno die comederit: biberítque orcam vini. Flauius Vopiſcus.

phagres, vrbs Thraciæ: Gentile, Phagreſius & Phagræſeus. Steph. Thucyd. lib. 2.

phagrorion, quæ & Phagrorioрolis: ciuis Phagroriopolites. Alexander Polyhiſtor, in Ægyptiacis. Steph.

phagroriopolis, à phagris, opinor, piſcibus nomen habet: ſicut & Phagroriopolitana præfectura, & regio, ſita in ſinu Arabico ad mare rubrum. Strab. lib. 17.

phahat-moab nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. dux Moab, vel dux ex patre, ſiue fouea ex patre.

phar, nomen vrbis Adar regis ſeptimi in dom 1. par 1. quæ Gen. 36 dicitur Phau. Lat. vlulans, aut gemens vel apparens.

phalis, fuit athleta fortiſſimus, in cuius honorem Alexander Macedo multas exuuias dono rotoniatis dedit.

phalacræ, cacumen Idæ, in quo propter niuem nihil prouenit, ſed caluum eſt. Omnes autem montes caluos vocabant Phalacras.

phalacreus vicus Libyæ.

phalacron, promontorium Corcyræ. Steph.

phalacreus, Æoli filius, Homer. 10. Odyſ. Græ. caluum ſignificat.

phalæſia, vrbs Arcadiæ. Pauſa. lib. 2. Gentile, alesieus.

phalaia, nomen viri, 2. Eſd 8. Lat. miraculum occultum Domini:

phalanna, vrbs Perrhæbiæ, à Phalanne filia ri. Hecatæus *Hippian* vocat. Ephorus *Phanon* Alia eſt Cretæ: Ciuis, Phalanæus. Stepha.

phalannæa, nomen vrbis Cretæ. Ciuis, Phalannæus. Steph.

phalanthus vrbs & mons Arcadiæ. Pauſ. lib. 8. tile Phalantius. Steph.

phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti alia conditor. Nam cùm in eo bello, quod edæmonij cum Athenienſibus geſſerunt, ique vires attritæ eſſent, Spartiani iuuen- exhauſtis edixerunt, vt virgines quibuſli- nullo diſcrimine ſui copiam facerent. Se- autem bellis iuuenes incertis parentibus, cùm & patriæ & ſibi eſſent opprobrio n. Partheniatæ dicebantur) accepto duce antho, octauo, ab Hercule, patriam reli- unt, delatiſque ad breue oppidum Calabriæ Tharos Neptuni filius condiderat, id au- it, & priſco nomine Tarentum appellaue-

phalanx, Arachnes frater, Atticæ regionis in- vbi adoleuiſſet, artem militarem à Pallade s fuiſſe dicitur, cùm Arachne ſoror omnia illa diligenter didiciſſet, quæ ſpectant ad telæ cooficiendæ & ad ſuendi artificium. At enim quum Phalanx rem habuiſſe cum ſorore, fama eſt ita facti turpitudine commotam eſſe deam, támque grauiter facinus tuliſſe, vt ambos in ſerpentes viperas verterit. Arachne grauida ex fratre, iuſſa eſt à Pallade non ſine maximo vitæ diſcrimine parere: quare à filiis corroſa fuit: quod etiam cæteris eiuſdem generis dicitur poſtmodum accidiſſe, N. Comes, mythologiæ lib. 6. cap. 22. ex Zenodoro.

phalara, ciuitas à Phalaro amne Ithomiæ Mineruæ proximo, Plin. lib. 4 cap. 7.

phalara, vrbs Theſſaliæ prope Lamiam. Gentile, Phalareus. Steph.

phalarica, genus erat teli, quod ex phalis, i. turrib. ligneis intorquebatur. Erat autem præfixa ferro valido io modum haſtæ intra tubum, cuius haſta ſulphure, reſina, bitumine & ſtuppis conuoluebatur infuſo oleo, quod incendiarium vocabant, & è baliſta emittebatur.

phalaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera nouorum ſupplíciorum inſtrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum in quem immiſſi damnati, ignéque ſubiecto bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cùm artifex non leue munus ſperaret, iuſſu tyranni in taurum coniectus, primus artis ſpecimen præbuit: ipſe quoque Phalaris, cùm nimia eius atrocitas vlterius ferri non poſſet, facto in eum vniuerſorum ciuium impetu, correptus ei ipſi tauro, quò alios exuſſerat, incluſus, viuus crematus eſt.

phalaris, Tuſciæ vrbs, *Catoni Phalerium*. Straboni & Halicarnaſſeo hodie *Falare* vocari ſcribit Leander, & addit *Phalirum* à Ptolemæo nuncupari, quamuis in eo facilè non reperiatur.

phalaron. Vide Phaleron.

phalaſarna, vrbs Cretæ, à Phalaſarne. Ciuis, Phalaſarnius. Steph.

phaleg, filius Heber filij Sale, Gen. 10. Luc. 9. Lat. diuiſio.

phaleha, nomen viri, 2. Eſd. 3. Lat. fragmen, vel fruſtum aur ſciſſura, vel Syriacæ, obſequium.

phalel, nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat. cogitans ſine orans aut iudicans.

phaleron, vicus & nauale Atticæ. Vocatur autem Phalereus quoque tam vicus, quàm incola; qui & Phaleræus, & fœmina Phaleris. Neapolis etiam vrbs in Opicis, in quam Parthenope Siren eiecta, eſt, ſic vocabatur. Alia eſt Theſſaliæ iuxta Oetam, quam Rhianus Phalaron & Phaleron vocat. Steph.

phalereus Demetrius philoſophus, dictus à Phalero portu: ſiue à Phalaria prouincia, Phanoſtrati filius, Theophraſti auditor, Athenis præfectus, à Caſſādro Macedonum principe, cùm

ſet ciuis: qui (vt author eſt Strabo) non modo opularem non deſtruxit potentiam , ſed etiam elius reformauit. Verùm tantum , inuidia valuit , vt poſt Caſſandri obitum Ægyptum fugere actus ſit , & eius inimici ſtatuas plures trecentas diſiectas confluere. Hic tandem morſu aſpidis eriit, cùm multa apud Ptolemæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

phalereus, quidam deploratus à medicis vomicæ morbo, cùm mortem in acie quæreret vulnerato pectore medicinam inuenit ex hoſte , Plin. lib.7.cap.50.

phalerium , vrbs Tyrrheniæ , inde Phalerius, ia, ium, Steph. Vide Phaliſci & Faliſci.

phalerus, Plin. lib.4.cap.7. portus Athenis celeber , à quo Demetrius Phalereus cognominatus eſt. Vide Phaleron.

phalet, filius Iahaddai 1. Par.2. Filius Azmoth. 1. Par.2. Lat. liberatio, ſiue expulſio.

phaleth , filius Ionathan filij Iuda filij Onam, 1. Par. 2. Lat. ruina vel iudicatio.

phalga , vicus medicus inter Seleuciam Pieriæ, & Meſopotamiæ: Gentile, Phalgenus, Phalgæus. Steph.

phalges, populi in Africa , Ptoemphanis qui canem pro rege habent , proximi. Plin. libro 6. cap.30.

phaliſci. Vide Falici.

phallica, apud Athenienſes Bacchi ſacra dicebantur à Pegaſo Eleutherienſi inſtituta. Quum Pegaſus Bacchi imagines ex Eleutheris, ciuitate Bœotiæ in Atticam regionem portaret , irriſus eſt ab Athenienſibus, quod Bacchus ægrè ferens pudenda hominum morbo grauiſſimo infeſtauit. Sciſcitantibus iis autem quo pacto liberari poſſent, reſponſum datum eſt, vnicum remedium eſſe , Si cum honore & pompa Bacchum exciperent : quod factum fuit. Ex ea re tum priuatim, tum publicè lignea virilia thyrſis alligantes per eam ſolemnitatem geſtabant : fuit enim Phallus vocatum membrum virile. Phurnutus. Vide N. Comitem, mythologiæ lib.5 cap.13.

phallu, filius Ruben filij Iacob. Gen.46.1.Par. 5. Lat. mirabilia aut occultus.

phalora , vrbs Theſſaliæ : inde Phalorenſis & Phalorites. Rhianus Phaloriam vocat.

phalorias, vrbs Locridis: Ciuis, Phalorieus, ea, eum. Steph.

phalti , filius Radhu. Num. 13. filius Lais , 1. Reg.25. Eſt & nomen vrbis. 2. Reg.23. Lat. liberatio. ſiue expulſio.

phaltias, filius Ananię filij Zorobabel filij Phadaiæ. 1 Par.3. & 4 Lat. liberatio Domini, aut expulſio Domini.

phaltiæl , filius Ozan. Num. 34 princeps tribus Iſſachar Lais. 2. Reg.3.13. Lat. liberatio Dei, aut expulſio Dei.

phamizon , vicus Amaſeæ, auſtralior, Amiſo, Incolæ Phamizonitæ, regio Phamizontis, quæ & Neapolis. Steph.

phamizonium , oppidum in Cappadocia fuit ad Irim flumen. Plin. lib.6 cap.3.

phana, vrbs Italiæ. Vide Fanum.

phanæ promontorium Chij, ſic dictum, quòd Latona illic apparuerit. Incolæ, Phanęi. Stephan.

phanæi , Ptolemæo Chij inſulæ promontorium. *Cabo Maſticho* Bellonio & Sophiano dicitur. *Panale* Fauolio in ſuo Hodœporico Byzantino.

phanæus, mons eſt in promontorio Chij, vitibus conſitus , ſic dictus à Phanæo rege. Seruius. vide Phaneus.

phanagoria & Hermonaſſa , inſula adiacens Tauricæ , Steph. Phanagoreia , inquit, ciuitas, à Phanagora. Eſt & inſula eiuſdem nominis. Phanagoreia, vel Phanagore. Item φαναγόρεια, τὸ, emporium: Gentile, Phanagorites. Alij Sarmatiæ vrbem faciunt ad Boſphorum Cimmerium, *Matriga* hodie ſi creditur Theueto.

phaneas , nobilis Carthaginenſis , qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Liu.

phanes , vir Halicarnaſſeus , qui cùm diu in amicitia & ſocietate Amaſis regis Ægypti fuiſſet , tandem accuſatus ex Ægypto ad Perſas transfugit, & Cambyſę trajicere volenti in Ægyptum adhæſit , eiuſque conſilio Cambyſes vſus eſt, & quum viam non ſatis commodam ad trajiciendum comperiret , hic eum docuit per Arabiam iter facere, Herodo. lib 3.

phaneſij , populi in inſulis Oceani Septentrionalibus , qui (vt Solinus ait) habent aures adeo effuſas, vt reliqua viſcera contegant illis.

phanata , Græci apparentem dicunt Deum, quoniam cùm adhuc nihil eſſet, primus ex infinito apparuit. Etiam Sol dicitur, qui quotidie apparet nouus.

phaneus, mons in Chio inſula , ferax optimi vini. Vide Phaneus.

phania, vir quidam fuit, qui quia falſam de ſe præbuit opinionem , quaſi multam diuitiarum vim domi conſtructam ac reconditam haberet, eius diſſimulatio abiit in Prouerb. Phaniæ ianua.

phanias, libert. Appij Pulchri. Cic. Epi. fam.3.

phanoteus, vrbs Phocidis. Steph.

phantia , vrbs Troadis , à Cumanis condita. Gentile, Phanteis. Steph.

phanus , fuit quiſpiam, qui quum vxorem haberet adulterij ſuſpectam, atrij fores ſic occluſit, vt nonniſi cum ſtridore ſonituque poſſent aperiri : verùm cùm illa per tegulas adulterum admitteret , vicini per iocum dicebant. Phani oſtium. Quo prouerbio innuebant aliquid ſeruatum fruſtra.

phanuel,

Panuel, locus extra torrentem Iaboc, in finibus Amorrhæorum, in Rubenia ſorte: vbi Iacob, qui deinde Iſraël, tota nocte luctatus eſt cum Angelo. Geneſ.32. ita appellatus, quòd vidiſſet illic dominum. Hæc ciuitas Gedeonis exercitui panes negauit: cuius turrim deſtruxit Gedeon, & habitatores occidit. Iudic. 8. Hanc Stra.lib 16.faciem Dei appellat. Eſt autem contigua Tripoli, apud eamque mons Libanus deſinit Ieroboam ipſam ædificijs reparauit, 3.Reg. 12. Fuit hoc nomine filius Seſac, 1 Par 8. pater item Annæ propheciſſæ. Luc. 12. Lat. videns Deum, ſiue faciem Dei.

Phaon, iuuenis Leſbius, qui à Venere alabaſtrum vnguenti dicitur accepiſſe, eóq; oblitus omnium formoſiſſimus euaſiſſe, eximiáq; pulchritudine cùm aliàs mulieres Mitylenеas, tum præcipuè Sappho poëtriam ad ſui amorem alleciſſe. Extat epiſtola Sapphûs ad phaonem inter Ouidianas.

Phara, famulus Gedeonis, Iud.7. Nomen item vrbis, 1. Macch. 9 Lat frugifer, vel fructificans et creſcens, ſiue vacca.

Pharæ, vrbs in Creta à Miſenis condita. Plin. l.4.c 2. Steph vrbs Meſſenes, ex qua erant Aretiadæ. Gentile, pharaites. Aſia Achaiæ: Gentile phareis, vel pharæis. Alia Bœotia, Gentile, Phares, etis. Alia Cretæ, colonia illius quæ Meſſene eſt. Poſſeſſiuum Pharaicus, Aliq ſunt Pheræ, vnde Pheræus. Steph.

Pharai, nomen viri, 2 Reg.23. Lat. hiatus, vel ...io.

Pharam, rex Ierimoth, Ioſ. 10. Lat. onager eorum, vel ferocitas eorum, aut fructificatio matris, vel taurus matris.

Pharamundus, anno Chriſti 42°. vigeſimus ... Francorum rex, à Francia Orientali in ...ciam Occidentalē ſuā tranſtulit ſedē, legē ...ulit, quā Salicam vocant. Munſt.li.2.Coſm.

Pharan, nomen oppidi. Gen.34 Item nomen ...i Saracenorum trans Arabiam contra Au... plagā, per quod Iſrael perrexit tranſiens ...gypto in terram Chanaan duce Moſe in ...ſunt multa loca terminata. xvIII. ſcilicet ...ones, quarum vna eſt Haſeroth. Num. 10 Accipitur Pharan pro prima parte deſerti ... prope montem Sinai. at Deuter. 1. pro parte verſus terram promiſſionis. Et Ha... eſt in medio, Geneſ. decimo quarto 21. ...r.33. dicitur deſertum Sin. Lat. pulchritu... laus, aut gloriatio vel propagines.

...an, mons Sinai contiguus, Abac.4. Deu...

...an, vrbs inter Ægyptum & Arabiā. poſ... pharanetrcus Gentile, pharanites. Steph.

...o, i. diſſipans, vel diſcooperiens, vel Sy... ...dicans, aut nudans: Rex Ægypti, cui nomen Nechao, 4.Reg 21.

Pharaones, appellabātur Ægypti Reges, quod cognomen fuit dignitatis, vt ſcribit Euſeb. Et Ioſeph. Antiq. Pharaonis nomen ſecundum Ægyptios ſignificat Regem Et Reges cùm primū conueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant Maneth. in princip. Supple.

Pharates, Rex fuit apud Parthos, Strabo libro 15.

Pharathon, ciuitas in Ephraim in mōte Amalec Iudic. 12. Lat. diſſipatio, vel ruptura, aut denudatio eius, vel Syriacè, vindicta eius.

Pharathus, vrbs Galilææ. Gentile, pharathonites. Steph.

Pharbætus, vrbs Ægypti. Ciuis, pharbæthites. Stephan.

Pharbelus, vrbs Eretrienſium. Gentile, pharbelius. Steph.

Pharcedon, Theopompo pharcadon, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, pharcedonius: fœmininum, pharcedonis & pharcenis. Steph.

Pharenſes populi in Aſia ad fluuium Melam, in regione Ionia Strab.lib.8.

Phares, filius Iudæ ex Thamar nuru ſua. Gen. 38.1 Par.4. Lat. diuiſio.

Phares, 1. Para. 7. filius Marchir ex Maacha vxore. Lat. eques, aut diuidens, ſiue exponens, vel declarans.

Pharia Ptolemæo, Plinióque: Straboni verò pharus, inſula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nunc vulgò *Liſna*, Illyrico ſermone dicitur. Eſt & vrbs in ea, à qua Pharienſes populi. Ptol.li. 2.cap. 17.

Phairo, vnus ex illis fluminibus, qui Tygrim in Armenia influit: Plinius libro ſexto capite 27.

Pharis, vrbs Laconiæ: Ciues, pharitæ, Pauſaniç, vel pharietæ, Homero.

Phariſæi, ſecta quædam apud Iudæos, orta temporibus belli Punici tertij: cuius ſectæ homines, non modò victu, vitæque inſtituto à reliquo vulgò ſecreti erant, ſed etiam veſte & corporis cultu: quapropter Phariſæi dicti ſunt, quæ dictio idem Hebræis ſonat, quod Latinis ſeparati. Eius generis hominum tanta fuit fatuitas, vt multò plus laborarent probi videri, quàm eſſe tanta ſuperbia, vt neminem alterius ſectæ virum bonum exiſtimarent, quapropter Chriſtus vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autem apud Iudæos tres ſectæ, Phariſæorum, Sadducæorum & Eſſæorum A Phariſæus fit Phariſaicus, ca, cum. Horum frequens mentio apud Euangeliſtas.

Pharmaciæ ſinus, Europæ ad Boſphorum Thracium. *Therapia* hodie dicitur Gyllio extripartita hiſtoria.

Pharmacotrophi, populi ſunt Aſiæ Margianis.

& Suſianis finitimi, qui ſe veneno alere conſueuerunt: vnde & nomen illis inditum eſt. Plin. lib. 6. c. 16. Pompo. Mela. 1.

Pharmacuſæ, duæ inſulæ exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarum altera Straboni lib. 9. ſepulchrum Circes viſitur. Alia eſt ſupra Miletum, in qua Attalus occiſus eſt: Gentile, pharmacuſæus, vel Pharmacuſius. Steph. Harum alteram Bellonius *Parmoſa* appellat. duplici ſſ ſcribit Steph.

Pharnacea, oppidum Themiſcyrenæ regionis Cappadociæ. Plin. caſtellum appellat, libro 6. cap. 4.

Pharnaces, Mithridatis Ponti in Aſia Regis filius, qui quum, vt ait Florus, magis diſcordię ciuilis inter Pompeium & Cæſarem fiducia, quàm virtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, vno & non toto prælio obtriuit more fulminis, quod vno eodémque momento venit, percuſſit, abſceſſit, vnde eſt illud Suetonij in Cæſare, cap. 37. Pontifico triũpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulũ, Veni, Vidi, Vici, non acta belli ſignificantẽ, ſicut cæteri, ſed celeriter cõfecti notam.

Pharnaces, gens quędam in Ægypto, quæ prę-terquam quòd geminas pupillas habet, aſpectu etiã nocet. Pli. li. 7. c. 2. Haud diſſimile his genus Pharnacum in Æthiopia prodit Damon, quorũ ſudor tabem contactis corporibus afferat.

Pharnach, pater Eliſaphan principis tribus Zabulom. Num. 34. Lat. taurus percutiens, vel percuſſus, aut confuſus, ſiue fructificatio aromatum.

Pharnacia, regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua: Gentile, pharnaceus.

Pharnacium, vrbs in Phrygia. Steph.

Pharodeni. Ptolemæo ſunt Germaniæ populi, quos Gemma Friſius *Meckelburg* putat. Pharodenos Ptolemæi, *Suardones* Taciti eſſe vult Peucerus.

Pharos olim inſula Ægypti oblonga, paruáque canopico Nili oſtio obiecta, dieique vnius nauigatione (ſi Homero credimus) à continente dirempta, hodie verò Alexandriæ ponte coniuncta, cuius mutationis cauſam quidam Nilo aſſignant, cuius oſtia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Ouid. Metam. lib. 15.

Fluctibus ambita fuerant Antiſſa, Pharóſque,
Et Phœniſſa Tyros: quarum nunc inſula nulla eſt.

vide Pli. lib. 7. cap. 85. Habuit hæc inſula turrim ingentem ex candido marmore, in petra ſitam, octingentis talentis à Ptolemæo Philadelpho Soſtrati Gnidij architecti opera extructam, quæ & ipſa Pharos dicta eſt: in qua noctu accenſæ faces nauigantium curſum regebant. A cuius ſimilitudine cæteræ quoque ſpeculæ ſimilem in vſum conſtructæ, Phari appellatæ ſunt. Hinc pharius, ria, rium, id eſt, Ægyptius, vt pharij tyranni, pro ægyptiorum regibus: & phariacus, riaca, cum, vt ſiſtra phariaca. Scribit Hegeſippus lib. 4. à Græcis Latiníſque pharon appellari ipſius rei vſu, eò quòd longè videatur à nauigantibus, tanquam phanos, quod ſignificat lucidum, immutata litera pharos dicatur. In hac Alexander nouam vrbem condere ſtatuit, ſed cùm magnæ ſedis capax non eſſet, ex illius aduerſo condidit Alexandriam. Eadem inſula palmis abundat. Ouid. lib. Amorum 2. Eleg. 13. Ipſa etiam Alexandria pharos dicebatur. Eſt etiam inſula in Adriatico mari phariorum ſtructura cum fluuio eiuſdem nominis. Item ciuitas Illyriæ, & alia Perrhæbiæ: Gentile omnibus commune pharius. Stephanus. *Iſo'bca* ſpecula à Dionyſio Alexandrino vocatur. *Farion* hodie dicitur. Beniamin ab incolis ſcribit *Magrab*, & ab Arabibus *Magar Alecſandria* (hoc eſt Alexandriæ Farum) nomen habere: *Pharitas* incolas vocat A. Hirtius.

Pharos quæ antè *Paros*, vt Plinius tradit, Inſula Illyrica Hadriatici maris: *Pharia* Ptolemęo dicitur & Strab. *Leſina* vocat Sophianus, *Lexina* habet Niger. *Liſna* Illyrico ſermone appellari ſcribit Hermolaus, & addit in eodem mari Liſſam Plinij & Antonini eſſe.

Pharos, nomen viri, 1. Eſd. 2. & 8. Lat. pulex, vel culex, ſiue fructus tineæ.

Pharphar, nomen fluuij Damaſci 4. Reg. 5. Lat. comminutus aut fructificatio fructus, ſiue cantus tauri.

Pharpariades, Plin. li. 5. cap. 17. pars vna Tauri montis.

Pharralios. Vide pharſalos.

Pharſalia, à pharſalo oppido dicitur tota Theſſalia. Lucanus lib. 1.

— *diros Pharſalia campos* *Impleat.*

Pharſalici campi Plutarcho, in Theſſalia poſtea philippici dicti ſunt, teſte Floro.

Pharſalos, Theſſaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis ſitum. Hinc vicini campi pharſalici dicti, in quibus duorum ingentium bellorum ciuilium procellæ detonuerunt: primùm inter Cæſarem & Pompeium, alterum inter Auguſtum & percuſſores Cæſaris, Brutum & Caſſium. Hi poſtea philippici dicti ſunt, ſiue à Philippo rege, ſiue à philippis vicina vrbe, quam alio nomine Thebas Theſſalicas nominant, à pharſalo Actiſij filio: Gentile, pharſalius: & pharſalis fœm. Alia eſt pamphiliæ vrbs: dicitur etiam pharthalios per duplex r. Steph.

Pharſandatha, filius Aman, filij Amadatha. Eſth. 9. Lat. reuelatio menſtrui, vel commotionis ſuæ, aut equitis commotio, ſiue ſtercus menſtruo-

ſtruorum, vel commotiones eius.

pharua, nomen viri, 3. Reg. 4. Lat. floridus, aut Syriacè, volens.

pharuda, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. ſeparatio, vel diſperſio.

pharuſij, vel phaurufij. Plin. lib. 5. c. 8. & Pomponio lib. 1. populi Africæ vltra Mauritaniam, quondam Perſæ: comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis. Pomponio in finibus 3. nunc inculti, & niſi quod pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabuloſa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui hiſtoricam veritatem proſequuntur, Ægyptio Herculi, qui Libycus cognominatus eſt, potius adſcribenda cenſent. Meminit & horum Strabo lib. 17. vbi de Mauris mentionem fecit. At Pharuſij, qui vltra hos habitant Heſperiis Æthiopibus vicini, ſagittant quemadmodum Æthiopes, falcatis quoque curribus vtuntur: miſcentur nonnunquã Mauris pharuſij, per deſerta aquarum vtres equis portantes, nonnunquam per loca quædam paluſtria, & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more ſub terram habitare, & æſtiuis imbribus abundare: Phyeme verò ſiccitate laborare dicuntur. Nonnullos ex iis barbaris ſerpentum ad piſcinm coriis pro indumentis ac ſtramentis, vti Geographi ſcribunt.

pharycadon, vrbs in Eſtiæorum plaga, quam alluit Peneus fluuius. Strab. lib. 9.

pharyge, vrbs Locridis, quam Homerus Tarphem vocat, vel à Tarphe in Pharigis, vel à denſitate arborum. Hinc Iuno pharygæa. Stephan. Vide Tarphe, ſiue Scarphæa.

phaſelis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudææ Rege nomine fratris eius condita. Gentile, phaſelites. Steph. ex Ioſepho.

phaſania, oppidum eſt Africæ ſupra minorem Syrtim Plin. lib. 5. c. 5. Vnde & phaſanij populi, apud Plin. ſcribitur phaſania.

phaſea, nomen viri, 2. Eſd 2. Lat. tranſitus.

phaſeida, nomen loci, 3. Mach. 15.

phaſelis, Pamphyliæ vrbs in monte ſita, piratarum olim perfugium. Cicer. act. 6. in Vert. Hi quia ſolerent piſciculos falſos diis ſacrificare, citra ſanguinem, eorum tenuis ac ſordidus ſacrificandi mos abiit in prouerb. Phaſelitarum ſacrificium.

phaſelis illa, quam cepit P. Seruilius, non fuerat vrbs ante Ciliciam atque prædonum. Lycij illam Græci homines incolebant: ſed quòd erat huiuſmodi loco, atque ita proiecta in altum: vt & exeuntes in Cilicia prædones ſæpe ad eam neceſſariò deuenirent, & quum ex hiſce locis ſe reciperent, eodem deferrentur: aſciuerunt illud ſibi oppidum piratæ, primò commercio, deinde etiam ſocietate. Hactenus Cicero, Stephano vrbs Pamphyliæ, pityuſſa prius dicta, & poſtea pharſalos: Ciuis, phaſelites, Solus Herodianus inſulam eſſe ſcribit.

phaſelus, Hieroſolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, anno vrbis 710. Ioſeph.

phaſelus, Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudæ Regis nepos.

phaſeluſſæ, duæ inſulæ Libyæ propè Siriæ fluuinm. Inſulares phaſeluſſei, Steph.

phaſga, nomen montis Moabitarum, Nume. 21. Ioſuæ 13. Lat. collis, ſiue altitudo, aut munitio.

phaſiana, Dea à Phidia fabrefacta, eum cymbalo in manu & leonibus ſub eius throno. Lilius, Syntag. 4.

phaſis, maximus Colchorum fluuius, ex Armeniæ montibus naſcens, & in Pontum Euxinum illabens Plin lib. 6. c. 4. Nauigatur Phaſis quamlibet magnis nauigiis XVIII. M. P. Inde minoribus longo ſpatio, pontibus centum viginti peruius. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos phaſiani, aues notæ, afferuntur. Hinc Medea ipſa Phaſias à poëtis cognominatur. Eſt & oppidum Plinio, libro ſeptimo, capite quarto. Priùs dictum *Arcturus*, auctore Plutarcho de fluminibus. *Boas* circa fontem dici videtur ex Procopio lib. 2. de bello Perſico, Hodie *Faſſo* appellari ex tabulis apparet. Theuetus ſcribit *Debbaſſethca* Scythis dici. Oritur, Plinio teſte, in Moſcis: apud Ptolemæum ex Caucaſis montibus manare videtur. Aliqui exiſtimant montes *Hyrcanum*, *Armenium*, *Coraxicum*, *Caſpium*, *Moſchicum*, *Amazonicum*, *Heniochum*, & *Scythicum*, apud Plinium, & alios ſub Caucaſi s Ptolemæi montibus (qui inter Euxinum pontum & mare Caſpium ſunt, & à Plinio totum hoc mare cingi deſcribuntur) contineri.

phaſis, Steph. vrbs Ææ iuxta phaſin fluuium in Colchis, à Mileſiis condita. Hinc phaſiates, phaſiaticus, phaſianus.

phaſis, fluuius in Taprobana. Steph.

phaſpha: filius Iether, Par. 7. Lat. diminutio oris, vel os diminutum.

phaſſur, ſacerdos filius Emmer. Iere. 20. Heb. paſſur, filius itẽ Melchiæ. Iere 21. 1. Par 9. pater Gedeliæ Ierem. 38. Lat. extendens vel multiplicans libertatem vel principatum, aut expandens foramen, vel albedinem.

phaſtæa, vrbs in Sacis: Gentile, phaſtæus. Steph.

phaterυneſos, inſulæ deſertæ nomen. Plinio, circa Thraciæ Cherſoneſum videtur.

phatnites, nomus Ægypti. Plin.

phatuel, pater Ioëlis prophetæ. Ioël 1. Lat. bucella Dei, ſiue perſuaſio Dei, aut dilatio Dei.

phathures, nomen loci in Ægypto. Ierem. 44. Idem videtur eſſe quod phettos, cum Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur

Lat. bucce lla toris, aut perſuaſio ſiue dilatatio ruinæ, vel diſtillationis.

phatuſæ vicus, Zoſimo lib. 3. *Anatha* Marcellini eſt, & Euphrati flumine circumiri ſcribit.

phau, nomen vrbis Adar regis VII. in Edom Gen. 36. quæ 1. Paral. 1. dicitur phai. Lat. vlulans aut gemens, aut apparens.

phauda, vrbs in Sidena planitie, poſt Themiſcyram, iuxta Pontum. Strab. lib. 12.

phazemon, vicus à quo phazemonetica regio, & phazemoneuſes populi, apud quos Neapolim Pompeius ædificaſſe creditur. Strab li. 14.

phazemonitis ponti regio, quam Pompeius Megalopolim vocauit. Idem Pompeius ex eius pago *phazemone* oppidum condidit, quod *Neapolim* nuncupauit Strabo *phamizon* habet Stephan. per metathesin, eámque deſcribit ad Amyſum fluuium, ſed verſus auſtrum.

phauorinus philoſophus, licet Eunuchus foret, & Androgynus, adulteraſſe tamen viri conſularis vxorem creditus eſt. Cæl. Rhod.

phauorinus, philoſophus, genere Arelatenſis, cuius toties meminit Aulus Gellius in Noct. Attic.

phauruſa regio Africæ. Vide Phariſij.

phea, vrbs Elidis Homero. Gentile, pheus, vide phia.

phebol, inſula iuxta Arabicum ſinum. Ariſt. de Mundo.

phedael, filius Ammiud, princeps tribus Nephthali. Num 34. Lat. redemptio Dei.

phedalia. Vide phedalis.

phedius, Delphico oraculo ſapientiſſimus iudicatus, atque feliciſſimus, vt qui pro patria occubuiſſet. Plin. lib. 7. c. 46.

phegæa vicus in tribu Ægeide, & phegeæ, alius in tribu pandionide: Gentile vtriuſque, phegeæus. Steph.

phegea, vrbs Arcadiæ, à phege rege phoronei fratre condita. Prius vocabatur *Erymanthus*, poſtea pſophis. Ciues phegeis. Steph.

phegeus pater Alpheſibœæ, qui Alcmæonem quum iuſſu patris matrem occidiſſet, & ob eam rem Furiis agitaretur purgauit, eíque Alpheſibœam filiam matrimonio locauit. Ouid. 9. Metam. & ſuprà Alcmæon.

phegiel, filius Ochran princeps tribus ſuæ Aſer. Nu. 1. Lat obuiatio Dei, ſiue deprecatio Dei.

phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum.

phegus, vicus in tribu Erechtheide: tribulis, pheguſius. Steph.

pheldas, filius Nachor ex Melcha, Geneſ. 22. Lat ruina aut iudicium trituræ.

phelcia, filius Elionai filij Naariæ, 1. Paral. 3. Lat. miraculum Domini.

phelelia, nomen viri. Nehem. 11. Lat. cogitans Dominum, aut orans Dominum ſiue iudicium Domini.

phelesſæi, populi vicini Vmbris iuxta Iapygiam. Steph.

phelesthous. Corinthiorum rex 19. anno ante Romam conditam 377.

pheleth, pater Hon. Num. 16. Lat. ruina ſiue iudicatio.

phelethi, nomen populi ſiue legionum quarundam Dauid. 2. Reg 8. & 20, 1. Paral. 18. idem.

phelleus, mons Atticæ, & cuiuſuis loci habentis ſaxa, & ſuper iis terram pinguem, ac oliuetis idoneam. Steph.

phellus & Antiphellus, regiones Lyciæ Stephan. & alibi apud eundem *φελλὶς*, vrbs Pamphyliæ, aut Lyciæ authore Alexandro Polyhiſtore: Ciuis phellites.

phelti, nomen viri. 2 Eſd. 12. Lat. liberatio, vel expulſio.

pheltia, ſiue pheltias, nomen viri. 2. Eſd. 10. Filius Banaiæ, Ezech. 11. Lat. liberatio aut expulſio Domini.

phemiæ, vrbs Arnææ, à phemio Ampycis filio. Gentilia, phemæus, phemiates. Steph.

phemonoe, prima Apollinis Delphici ſacerdos, teſte Pauſania, quæ carmen heroicum dicitur inueniſſe. Eſt & Phœbados nomen apud Lucanum libro 5. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuiſſe. Meminit eius Heſiodus in Theogon. ſeribe Phæmonoe.

pheneberi, vrbs Ægypti, Steph. Vide Phœnebetis.

pheneum, oppidum in Arcadia: vbi naſcitur illa herba contra omnia veneficia præſens remedium, quam Homerus à diis Moly vocari putat. Plin. lib. 4. c. 6. & lib. 27. c. 4.

pheneatæ populi, pheneum incolentes, qui adorant Mercurium quintum, Cic. 3 de Natura Deorum de Mercuriis. Quintus quem colunt pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe, &c.

phenenna, i. gemma, ſiue facies noſtra altera vxor Elcanæ, patris Samuelis, 1. Reg. 1. Eſt item vrbs Azaniæ, Clitoriæ vicina Boream verſus.

pheneus, lacus Arcadiæ, in Alpheum defluens, cuius aqua nocturno tempore pernicioſa, diurno tempore ſalutaris eſt: de quo Ouid. 15. Meta.

Eſt lacus Arcadia, Pheneum dixêre priores
Antiquum ſuſpectus aquis, quas nocte timeto,
Nocte nocent poti; ſine noxa luce bibuntur.

pheræ. rarum, oppidum Theſſaliæ, ad Bœbeidem lacum, vbi Magneſia à pelaſgicis campis dirimitur. Homerus in Catalogo, à pherete filio Crethei, qui pater Admeti fuit, vel à Phera Æoli filia. Sunt & aliæ pheræ veteres, quæ diſtant à nouis per octo ſtadia: aliæ item Apuliæ & Ætoliæ & Parthorum. Eſt enim eiuſdem nomen oppidum in Achaia propriè dict.

non procul à Patris. A Pheris deducitur adiecti-
num, Pheræus, Pheræa, Pheræum id eſt Theſſa-
lus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

phera, Peloponneſi ciuitas ad ſinum Meſſeniacum Ptolemæo Sophian. *Cheranidi* vocat.

pheræ, Ptolemæo & Liuio Pelaſgiæ regionis in Macedonia vrbs: apud Nardum in ſuo Liuio legitur eam hodie *Sidro* aut *Ieruſat* vocari, idem alio loco *Ieniſar* legit.

pheræ, Ptolemæo Achaiæ propriæ vrbs mediterranea. *S.Georgio* hodie dici ſcribit Niger. *Phara* apud Strabonem legitur.

pheraulas, vir quidam fuit qui ex paupere diues à Cyro factus, deſiderio tandem priſtinæ tranquillitatis affectus, ac moleſtiarum, quas ſibi diuitias importaſſe querebatur, multitudine offenſus, omnium bonorum ſuorum poſſeſſionem in Sacam transtulit, hoc ſibi tantùm excipiens, vt ab eo tanquam hoſpes, atque etiam parciùs aleretur. Vide Xenoph libro de Cyri pædia 8.

phereclus, fuit nauium architectus, qui naues Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricauit: vnde & nauis proprio epitheto Phereclæa dicta eſt.

pherecrates, Athenienſis poeta comicus, militauit ſub Alexandro Magno, docuitque fabulas XVII. Suid. alter item fuit Pherecrates à Deucalione ortus. Cicer. 1. Tuſcul.

pherecydes, Philoſophus & poeta tragicus, ex Syro inſula, teſte Strabone lib. 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruiſſe. Hic primus ſoluta oratione traditur ſcripſiſſe (vt eſt anthor Apuleius in Floridis) repudiato verſuum nexu. Periit pediculis toto co pore enaſcentibus: quod genus morbi medici Phtiriaſin appellant. Hunc Pythagoras magiſtrum coluit. Hic etiamſi nullum magiſtrum habuit, tamen per ſe multùm eruditionis eſt conſecutus. Suidas. Quanquam Diogenes Laertius eum Pittaci auditorem dicat extitiſſe. Vide in Cadmo, de literarum inuentione.

pherecydes, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam ſuperiore, Athenienſis & philoſophus qui ab Orpheo multa didicit, ſcripſitque Theogoniam libris 10. item libellum de rerum principio. Pherecydem alium Cerium genere, hiſtoricum ſcripſit. Suid.

pheredus, Athenienſium rex octauus, anno ante Romam conditam 110.

pherenice, mulier, de qua Ælianus lib. 10. de varia hiſtor. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare qui præſidebant. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicas. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide Berenice.

pherentinus. Vide Ferentinum.

pherezei, populi qui Samariam, & Gabaon vrbis regionem tenent. Gen 11. Lat. Rurales.

phermeſta, filius Aman filij Amadatha. Eſth. 9 Lat. ruptura fundamenti, vel rupturam ponens, aut ex Hebr. & Syro, taurus anniculus.

pheron, Seſoſtris filius, rex Ægypti, cùm in Nili inundatione telum in medios vertices fluminis torſiſſet, cæcus factus eſt: vndecimóque pòſt anno oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouiſſet paruit & viſum recepit. Hero.

pherora, Herodis Iudæorum regis frater veneno periit.

pheſdomim, nomen loci. 1. Par. 11. Lat. portio vel diminutio ſanguinum, aut diminutio tacentium, vel aſſimilantium.

pheſhur, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. extendens, vel multiplicans libertatem vel principatum.

pheſſe, filius Eſthon, 1. Paral. 4. Lat. tranſitus, ſiue claudicatio.

pheſtus, Sicyoniorum rex, XXII. anno ante Romam conditam 490.

phetheia, nomen viri, 1. Par. 24. Lat. porta Domini, ſiue aperuit Dominus.

phethros, nomen regionis, quæ Arabia Petræa dicitur. Iſa. 11. Idem videtur eſſe quod Phathures, cùm Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur Lat. buccella roris, aut perſuaſio vel dilatatio ruinæ vel diſtillationis.

phethruſim, filius Meſraim, Geneſ. 10. idem p.n.

pheugarum, Germaniæ vrbem habet Ptolem. *Halberſtadt*. Saxoniæ vrbem eius loco ponunt Appianus & Irenicus.

phia, vrbs, de qua Meſſenij & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluuium, vt ſcribit Homerus. Hinc Phieus, Phiates, Phiæus. Steph. Vide Phea.

phialia, vrbs Arcadiæ in Peloponneſo Ptol. Plethon per i in penultima habet. *Phigaleam* eam etiam vocari tradit Steph. & Pauſan. *Dania* dicitur Nigro.

phiceon, mons Bœotiæ. Stephanus.

phicores, Mæotici populi in Aſia Mela.

phidalia, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.

phidaliæ ſinus, Europæ ad Boſphorum Thracium. Suidas huius meminit. *Sarantacopa* nunc dici ait Petrus Gyllius.

phidene. Vide Fidena.

phidamus Epicureus, fuit poëta admodum laſciuus.

phidias, diæ, nobilis ſtatuarius, qui in ebore ſcalpendo citra æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior, inter huius opera maximè commeu-

data eſt Mineruæ ſtatua, quam Athenis ex ebore fecit, xxxvi. cubitorum altitudine, in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam inſculpſit. in ſoleis verò Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipſe totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octauiæ, Venus, Plin. libro 35. cap. 8. Hic etiam ſtatuam Nemeſis deæ denûm cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua ſurgebat complicatio: vbi, teſte Antigono, inſcriptum erat, Agoracritus Parius fecit. Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeò dilexit vt nomen eius inſcripſerit operi, ex quo prouerbium, Rhamnuſia Nemeſis. Hic Phidias initio, pictor fuit, pinxitque clypeum Mineruæ Athenis.

phicol, princeps exercitus Abimelech regis Geraræ. Gen 21 Lat. omnis lingua, aut oris perfectio, ſiue conſummatio.

phidippus, proprium viri Theſſali, Homer. Eſt & proprium perſonæ Comicæ apud Terentium.

phigalea, vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Meſſeniacorum. Dicitur etiam Phialeia, ſine g à Phialo quodam. Eſt item φιάλεια, Bithyniæ. Gentile prioris. Phigaleus & Phigaleites. Huius populi vino adeò gaudent, vt non alibi, quàm cauponis habitent, hoſpitibus domos elocantes cum vxoribus. Hoſtilis tubæ ne in ſomno quidem ſonum perferunt.

phihahiroth, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt Hebræi, reuertentes de Ægypto. Exod. 14 ſiue quarta manſio Hebræorum Numeri 33 Lat. os vel labium libertatis, aut os ſculptum.

phila, vrbs Macedoniæ, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatas cognominatus, iuxta Peneum, matris nomine condidit: Gentile, Philæus. Eſt etiam inſula Ægypti, Herod. lib. 4. iuxta magnum fluuium Tritonem; qui in maximum lacum Tritonidem exit. Gentile, Philares Stephan. Vide Tacompeus. Nardus in ſuo Lexico Italico. *Fello* nominari dicit.

phila, inſula in mari Gallico, Plinius 3 cap 5.

philace, fuit amaſia Stratoclis authore Plut.

philadelphia, ciuitas in Myſiæ regione Aſiæ proxima Lydiæ, quam Strabo libro 13. circa finem ait terræ motibus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit vna ex ſeptem eccleſiis. Supra Philadelphiam Orientem verſus exuſta regio patet, ſtadiis longa quingentis, quadringentis lata: vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exuſtum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat. Summa camporum facies cinerulenta eſt montana, petroſa & nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigiſſe arbitrantur, nec dubitant, quæ de Typhone dicuntur huc referre, ſed credibilius eſt ſubterraneum ignem, qui poſtea defecerit, regionem exuſſiſſe. Alij dicunt eſſe ciuitatem Lydiæ ad radices Tmoli montis. Vide Rabath Stephano vrbs Lydiæ, ab Attalo Philadelpho conditore Item regionis combuſtæ, quam Myſ & Lydi tenent. Strab. lib. duodecimo. Alia eſt Ægypti, tertia Syriæ inſignis ciuitas, quæ priùs Ammana, deinde Aſtarte, demum Philadelphia à Ptolemæo Philadelpho dicta eſt Ciuis, Philadelpheus & Philadelphenus. Ioſephus libro decimo Iudaicæ antiquitatis, Step. *Rabba* vel *Rebbath* Hebræis Zieglerus tradit D. Hieronymus vocat. *Amman* Arabiæ quandam vrbem nomine, *Philadelphia* quam Ptolemæus poſuit in ea parte Syriæ quæ Arabibus vicina eſt.

philadelphus, nomen regis Ægypti, qui bibliothecam fecit Alexandriæ ferè 50000. librorum continentem. Idem libros Moyſis curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem verti.

philæ, vrbs iuxta Nilum, paulò ſupra minores catar ctas: centum fortaſſe ſtadiis diſtans à Syene & Elephantine, Heliodorus 8. hiſtor Æthiopicæ.

philæ, Philarum, inſula aſpera, & vndique prærepta, adiacens Ægypto, duobus in vnum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt Philæ autem Straboni lib. 17. infra Meroen ſunt, ad quas ipſe Strabo ſe ex plauſtro per plana aliquando vectum ſcribit.

philæmon, poeta quidam, quem vis riſus immoderati abſtulit. Paratas ei ficus, atque in conſpectu poſitas aſello conſumente, puerum vt illum abigeret, inclamauit: qui quum iam comeſtis omnibus ſuperueniſſet, quoniam, inquit, tam tardus fuiſti, da nunc merum aſello. Ac protinus vrbanitatem dicti crebro anhelitu cachinnorum proſequutus, ſenile guttur ſalebris ſpiritus prægrauauit. Valer. Max. lib. 9. cap 12. Suidas & Lucianus in Macrobiis. Scribe potius Philemon.

philæni, fratres Carthaginenſes, qui pro finium ſuorum propagatione ſe viuos ſepelliri ſuſtinuerunt Nam cùm inter Carthaginenſes & Cyrenenſes de finibus controuerſia incidiſſet placuit vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur, & vbicunque ſibi obuij fierent, ibi vtriuſque ditionis termini eſſent Itaque Carthagine egreſſi Philæni cùm aliquot paſſuum millia in fines Cyrenenſium proceſſiſſent, indignati aduerſarij ſe eſſe præuentos, opinionem Philænis propoſuerunt, mallentne ad fines ſuos retrocedere, an eo in loco viui defodi: illiſque reſpondentibus, ſe patriæ ſalutem vitæ anteferre, à Cyrenenſibus, qui viribus ſuperiores erant, viui ibidem ſunt def ſſi.

Quo

Quo in loco Carthaginenſes ne eximia illorum in patriam pietas, vlla temporum iniuria obliteraretur, duas illic aras conſtituerunt, quas à fratrum horum nomine, Philænorum aras vocauerunt. Salluſt. in bello Iugurth.

philæni vicus Ptolem. in Africa propria eſt, vbi eorum etiam *Ara*, quorum Salluſtius & Valerius meminêre. *Licudia* Caſtaldo, *Hernich* Zardo *pyrto de Sabia* Villanouano nominatur.

phylæum, Germaniæ vrbem apud Ptolemæum legunt Villanouanus & Appianus, quam *Greeningen* Friſiæ interpretantur, ſed *Phleum* ſine i aut diphthongo eſt in Græcis codicibus.

philagrius medicus fuit inſignis Galeni contemporaneus, natione Epirota, Naumachij diſcipulus, cuius ſcripta recenſet Suidas.

philagrus, Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum in malam fertur impegiſſe. Cæl. lib. 11. cap. 41.

philaidæ, vicus in Ægeide, à Philæo filio Aiacis & Lyſides filiæ Coroni Lapithę. Tribulis, Philaides. Steph.

philammon, filius Apollinis ex Chione Nympha, clariſſimus carmine & cythara. Vide Chione.

philarchi. populi ſunt in Arabia felici, Meſopotamis contermini, ad Euphratem deſcendentes. Strabo lib. 2.

phylacetus, nomen viri proprium.

phileas, regio Byzantij: Gentile, phileates. Aliqui phineam, alij phileam vocant. Steph.

philelphus, nomine Franciſcus, omnium ſuæ ætatis poëtarum, excellentiſſimus, Romam accitus, artis oratoriæ præcepta ad Ciceronis imitationem quoſdam ingenuos adoleſcentes docuit, inter quos & Alexandrinus Alexander ſe pluri mum profeciſſe aperto ore pronuntiat: tanta eſt accepti eius muneris habenda recordatio & gratia. Alex. lib. 2. c. 23.

philenorium, vrbs in Aranæa regione Bœotiæ, à Philenore Ætolo. Gentile, philenorius. Stephanus.

philemon, poeta comicus: quamuis (inquit Quintilianus) prauis ſui temporis iudiciis, Menandro ſæpe prælatus, conſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi.

philemon, ruſticus quidam qui cùm Iouem & Mercurium hoſpitio excepiſſet ſub paupere tecto, vnà cum Baucide vxore in arbores conuerſus eſt & domus eius in templum, vt refert Ouidius Metamorph. lib. 8. Fabula hæc docet hoſpitalitatem & frugalitatem eſſe Deo gratam, & apud poetam (cuius nonnulli exiſtimant philemonem hunc fuiſſe villicum) extant elegantiſſimæ rerum ruſticarum hypotypoſes.

phylenis, meretrix fuit, quam Philocrates poeta Græcus carminibus ſuis lacerauit. De hac etiam Mart. lib. 7.

phileros, tabellarius quidam, de quo Cic. ad Pætum. lib. 9 Epiſt. Macedoniæ vrbs. Plin.

phileſius, cognomen Apollinis, Bocat. lib. 5. phileſia quoque templa vocauit Bocatius Apollini conſecrata, quæ ab oſculo Branchidis, ſiue à certamine puerorum phileſia vocari dicit. Græci φιλήσιον, amabilem dicunt, quia lumen Solis exoriens, amabili veneratione oculorum conſalutamus.

phileta, circa Cariam vrbs, Porphyrog.

philetas, poeta elegiographus ex inſula Co, Philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit: præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebrauit Battidem puellam, quam adamauit. Fuiſſe fertur corpore adeò tenui, vt neceſſe fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur.

philetus, vir quidam, qui à fide Chriſti excidit, 2. Tim 2.

philetus, Antiochenſis epiſcopus, anno ſalutis 224.

phileum, Ptol lib. 2. cap. 1. ciuitas Germaniæ, in regione, quæ hodie Friſia vocatur. Vulgò, *Gruningen*.

philia inſula, Vide Tacompſus.

phylia, promontorium Thraciæ ad pontum Euxinum. Ptol.

philicus, inſula ante Taprobanam. Ptol.

philides, quidam equorum nutritor, à quo quum Themiſtocles equum dono poſtulaſſet, paſſúſque eſſet repulſam, minatus eſt ſe domum eius continuò ligneum equum facturum. Quo ænigmate ſignificabat ſe propinquorum accuſationes & crimina in eum coniecturum. Plutarch. in Themiſt.

philippi, ciuitas Thraciæ vel Theſſaliæ, quæ Datos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum Rex ædificauit, & à nomine ſuo philippos nominauit. Iuxta hanc ſunt campi philippici, in quibus Cæſar & Pompeius primò, deinde Auguſtus & Caſſius pugnauerunt.

philippi, vrbs Macedoniæ, Crenides pòſt dicta: deinde philippi à Philippo, cùm Crenitis aduerſus Thraces auxilio fuiſſet. Thebæ Theſſaliæ philippi quoque dictę ſunt & Gomphi Theſprotiæ: Gentile, philippeus, & apud Polybium philippenus. Steph.

philippicus Bardanus Romanorum Imperator, ſecundo imperij anno ab Anthemio excæcatus, & in carcerem coniectus, ſub annum ſalutis 713.

philippides, comicus poeta, haud ignobilis, ætate iam prouecta, quum in certamine poetarum præter ſpem viciſſet, gaudio repentè mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suid.

philippides, Athenienſis curſor, ea nempe tempeſtate, qua in Græciam Perſarum venit exercitus vnicæ noctis ſpatio, mille & quingenta ſtadia, pedibus confeciſſe perhibetur (quæ 75. Francicas conficiunt leucas) vt Lacedæmonijs Perſarum aduentum palàm faceret, eóſque vt præſtò eſſent, admoneret. Leonic. Thom. lib. 3. cap 9.

philippopolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amynthæ filius condidit: Ciuis philippopolytes. Stephanus. Hanc Ptolemæus *Trimontiũ* & *Adrianopolim* vocat. Plinius ſcribit eam antea *Poneropolis* appellatam. Rufus ait, *Eumolpiada* dictam. *Calyben* à Strabone vocari tradit Hermolaus. eadem videtur Suidæ *Doulonpolis* nominari: *Pulendena* etiam dicta fuit, teſte Iornande, quam alibi *Pulpudenam* nuncupat. Adrianopolis & Philippopolis, duæ ſunt vrbes. Sex. Ruf.

philippus VI. Macedonum Rex, Olymp. 34.

philippus, Amynthæ filius: Alexandri Magni pater, Macedonum Rex, rei militaris peritiſſimus, rebúſque geſtis clariſſimus, qui Macedoniæ Regnum, quod anguſtis antea finibus continebatur, adeò ampliauit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pauſania quodam adoleſcente fuit interfectus, qui quum de ſtupro per vim ab Attalo illato, apud Regem quæſtus eſſet & pro rei indignitate vltionem fruſtrà poſtulaſſet ſéque etiam irrideri animaduerteret iram in Regem conuertit, & vltionem quam ab inimico non poterat ab iniquo Iudice ſumpſit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ ciuitas eſt, Regum ſepulchris nobilitata: vnde paſſim pellæus à poëtis cognominatur, Puer, quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primùm Illyris, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis pueritiæ rudimenta exercuit, Diod. & Trogus lib. 7. 8. & 9.

philippus. Alexandri Magni frater, Macedonum Rex, Olympiadis iuſſu interfectus, alio nomine Aridæus.

philippus Demetrij filius, Rex Macedoniæ, à T. Quinto Flaminio victus. Is cùm videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatum ad eum de ſocietate miſit: qui in reditu, à Marco Valerio Flacco præfecto claſſis interceptus cum litteris, miſſúſque ad Senatum, ſtatim Leuinus Conſul contra eum mittitur qui Regem agentem Apolloniæ, incautum, ſemíque ſopitum nocte intempeſta adoritur: ille in Macedoniam cum exercitu terreſtri itinere fugit, Incenſis priùs, ne hoſtis potiretur, ſuis nauibus. Liuius primo belli Macedonici.

philippus, Medicus Alexandri Magni, Curt. lib. 3. Plutarch. in vita Alexandri. Hic gratus vſque adeò erat Alexandro, vt cùm Parmenio literas ad Alexandrum dediſſet quibus eum monebat, vt ab inſidijs Philippi velut ab hoſte Dario corrupti, ſibi in ægritudine caueret. Alexander exploratam habens Medici fidem, poculum ab ipſo Philippo præparatum hauſit, & litteras Parmenionis eidem legendas, tradidit. philippos etiam Romanos, viros claros legimus inter quos L. Philippus orator; Craſſi aduerſarius. Cic. 3. de Orat.

philippus, primus ex Rom. Imperatoribus Chriſtianus fuiſſe perhibetur.

philippus, frater Herodis, procurator Ituræ & Trachonitidis, conſtitutus à Romanis. Lucæ 3.

D. Philippus, qui fuit vnus ex Apoſtolis Domini, Hierapoli obdormiuit. Sed duæ eius filiæ inibi virgines conſenuêre, & alia eius filia Spiritu ſancto repleta permanſit apud Epheſum. Euſeb. lib. 3. cap. 31. hiſt. Eccleſ. Ex Bethſaida fuit oriundus: primus Euangelium Samariæ prædicauit, & ad fidem ciues diutino ſermone conuertit. Act. cap 8.

philippus. genere Cæſarienſis, vnus ex ſeptem diaconis, qui & Euangeliſta cognominabatur cuiúſque filiæ erant propheteſſæ, vt D. Lucas ait, Act c. 21. & 24.

philippus, IX. Hieroſolymitanus epiſcopus anno ſalutis 112.

philippus Imperator, Gordiano ſucceſſit, qui tam ſeueri & triſtis animi fuiſſe dicitur, vt iam tum à quinquenni ætate nullo cuiuſquam commento ad riſum ſolui potuerit, aut ab inflexæ naturæ toruitate dimoueri: author Sex. Aurelianus.

philippus, Imperator Occidentis, victo Othone competitore ſub ann. ſalutis 1200.

philippus Henrici filius, Francorum Rex, anno ſal. 1060.

philippus frater Alphonſi X. Hiſpaniæ Regis fuit, qui Chriſtianam Daciæ Regis filiam, & fratris ſui vxorem ſibi per vim copulauit, ſpreta religione ac ſacerdotio, cùm eſſet abbas & præſul Hiſpalenſis.

philippus, Francorum Rex bellicoſiſſimus, ob idque Auguſtus cognominatus, in Aſiam nauigauit, Aconem & Ptolemaidem expugnauit, ſed paulò pòſt morbo coactus, rediit, Northmanniam & Aquitaniam bello de Anglorum Rege cepit. Othonem III. Imperatorem Ferrando Flandrenſi auxilium ferentem ingenti prælio fudit: in quo & Ferrandus captus, & innumera hoſtium millia cæſa ſunt. Iudæos Francia expulit. Floruit autem ſub annum ſalut. 1212. Annal. Franciæ.

philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex. anno ſal. 1271. Ann. Fr.

philip-

philippus pulcher, Francorum rex, annis xxviii. Flandrenſes variis prœliis domuit: à Bonifacio pontifice ſacris interdictus, & à Benedicto xi. abſolutus eſt. Annal. Franciæ.

philippus Longus, Franciæ & Nauarræ rex, ann. ſal. 1316. Annal. Fran.

philippus Valeſius, Frãcorum rex ſuffectus in locum Philipp. Pulchri, cui ſine liberis mortuo genere proximus erat, Flandros ingenti clade afflixit, qua ceciderunt ferè 20. M. hominum: poſtea non eadem fortuna ſæpiùs cum Anglis congreſſus terra mariſque victus. Caliſium Anglis inuitus permiſit. Annal. Fr.

philippus, Syriæ rex xxi. ſub quo Syriæ regnum defeciſſe dicitur, Olymp. 171.

philippus, Gaulanitidis tetrarcha, ſub Octauio Cæſare.

philippus, cognomine Auguſtus, princeps optimus, ciuitatem Andegauenſem dirutam reſtituit. Annal. Franciæ.

philippus, Auſtriæ dux, filius Maximiliani Cæſaris, rex Hiſpaniæ, pater Caroli v. Cæſaris.

philippus Audax, filius Ioannis Franciæ regis, frater Caroli V. Burgundiæ dux, & Flandriæ comes. Chron. Burgund.

philippus, cognomine Bonus, Burgundiæ dux, eius Ioannis filius, qui ad Monterellum occiſus eſt, & multos in Francia motus excitauit, ſub regibus Carolo V I. & VII. vixitq; vſque ad imperium Ludouici XI. Chron. Burg.

philippus dux Mediolani, ſub annum Chriſti 1420. Iunius hiſt. ducum Med.

philippus Maria, Papiæ dominus Galeatij Mediolani ducis filius. Hiſt. Mediolan.

philiſeus, Athenienſium tyrannus. Olymp 23.

philiſcus, cœlator egregius, qui Venerem in Octauiæ porticu, item Latonam, Dianam, Muſas nouem, & nudum Apollinem inſculpſit.

philiſcum, oppidum Parthorum ad Euphratem non procul à Damaſceno campo. Plin. li. 9. c. 26.

philiſtai, ſiue Philiſtim, populi Iudæis finitimi, quorum regio poſteris dicta eſt Palæſtina.

philiſtinæ foſſæ, quod alij Tartarum vocant, inquit Plin. Vnum ex Padi oſtiis. *Foſſena* hodie Leandro & C. Fabricio. Tartari fluminis etiam Tacitus meminit.

philiſton Nicæus, poeta comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio riſu mortuus eſt.

philiſtion, medicus Locrenſis, cuius meminit Gel. li. 17. c. 12.

philiſtus, Mileſius, muſicæ primùm operam dedit, euaſitque clariſſimus tibicen. Ad oratoriam demum conuerſus, auditor fuit Iſocratis.

philiſtius Syracuſanus, hiſtoriographus, propinquus Dionyſij tyranni, ſcripſit res Siculas libris xii.

philix, nutrix Domitiani principis. Sueton.

phillis, Thraciæ regio circumiecta Pangæo monti. Herodot. Stephanus Phyllis ſcribit.

philyra, mater Chironis Centauri à qua Chiron Phillyrides dictus Seruio apud Virgilium 3. Georgic.

philo, is fuit, qui ea Proſerpina filia, quam in balneis conſpexerat, ſuſtuliſſe creditur Mercurium: quem cùm vellet exponere, conſuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit reſponſum, puerum futurum maximum rerum diuinarum interpretem. Quo nomine eum ſeruauit, & diligenter educauit. Hic autem Mercurius, non erat is Mercurius quem ajunt poetæ Iouis & Majæ fuiſſe filium, ſed Hermes ille, qui Triſmegiſtus appellatur. Palæph. lib. 11.

philo Academicus, Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus eſt.

philobœotus, mons Bœotiæ in Elaticis campis, Plutarch. in Sylla.

philo Herennius Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio ſcripſit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros 30. Suidas.

philo Iudæus, Alexandriæ natus, diſciplinîſque omnibus eruditus, in noſtra & Græcorum philoſophia bene verſatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, vt prouerbium fuerit, aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autem legibus & patriis inſtitutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum ſuorum tradidit monimentis, palàm eſt. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala deſcripſit, quibus & ſuam legationem pro Iudæis apud ipſum imperatorem retulit.

philo, ſtatuarius, Hephæſtionem expreſſit, Tatianus.

philocalia, caſtellum in Themiſcyrena, non procul à Tripodi fluuio & caſtello. Plin. l. br. 6. cap 4.

philocandros, inſula Cycladum. Ptol.

philochorus Athenienſis, vir doctiſſimus, & vates tempore Eratoſthenis, extinctus inſidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Atthidis libros 17. qui continent res geſtas Athenienſium, & reges & magiſtratus, vſque ad Antiochum cognominatum deum, aliáque complura. Suid.

philocles, Athenienſis poeta Tragicus fuit, non ita multò poſt Euripidem. Æſchyli ex ſorore nepos, ab iracundiæ vitio Bilis appellatus. Facie fuit imprimis fœda, capiteque in criſtæ formam acuminato. Scripſit fabulas centum, reliquit filium nomine Morſimum, & ipſum poetam Tragicum. Suid.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis nota infamis, apud Demoſthenem.

philocrene, Bithyniæ oppidum apud Gregoram. Maritimum eſt Laoniço. Circa Nicæam videtur.

philoctetes, ctetis, vel ctetæ, Pæantis filius, comes Herculis, cui idem moriens in Œta monte mandauit, ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret: idque iurare eum adegit, deditq́ eo pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cùm poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Græci, ad euertendam Troiam ſagittis Herculis opus eſſe, inuentus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negauit primùm ſe ſcire quid illi accidiſſet: cùm verò illi vehementiùs vrgerent, tandem mortuum eſſe confeſſus eſt: eúmque illi inſtarent, vt ſepulchrum eius ſibi indicaret, ne iuſiurandum violaret, ictu pedis locum oſtendit. Poſt hæc, cùm ad bellum Troianum deduceretur, quòd ipſe ſolus Lerneis ſagittis vti poſſet vnius ſagittæ caſu, in pede, quo Herculis tumulum monſtrauerat, vulnere penè immedicabili affectus eſt cuius fœtor, cùm à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm occiſo Achille, Vlyſſes in Lemnum regreſſus, ad Troiam illum reduxit, vt inquit Ouid. lib. 13 Metam. vbi & Paridem, ſingulari certamine ab eo prouocatus, ſagittis interfecit. Euerſa autem Troia, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibíque Petiliam condidit. Tandem opera Machaonis medici ſanatus eſt.

philogonus, Antiochenſis epiſcopus, anno ſalutis 322.

philolaus, Pythagoricus quidam philoſophus, cuius tres libros Plato, cùm tenui admodum eſſet pecunia, decem millibus denarium mercatus eſt quod pretium à Dione Syracuſano acceperat.

philolaus Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum, amicus Dioclis qui Olympia vicit: ſed vbi ille ciuitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alcinoe, Thebas migrauit, atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitauit igitur ob huiuſmodi cauſam apud Thebanos legéſque illis deſcripſit, & de aliis quibuſdam & de ſobole procreanda, quas illi prolectarias appellant. Et hoc præcipuè ab illo prouiſum, vt numerus hæreditatum conſeruetur. Ariſtoteles. 2. Politicorum.

philologus, nomen viri, Rom. 16.

philombrothus, Athenienſium princeps ſeu Archon annuus, Olymp. ad. 46. cuius anno ſeu Solon d Pediæi, Diacrij & Parali ſeditionem non ſtam propter æris alieni, quo demerſi erant, magnitudinem Athenis excitarunt, cui malo cùm finis nullus appareret, Soloni, ciui Athenienſi, ciwdémque è nouem ſapientibus vni ſeditio componenda, & reſpublica nouis legibus conſtringenda, commiſſa eſt. Plutarchus.

philomela: Pandionis Athenienſium regis filia, quam Tereus Thraciæ rex, qui Prognem ſororem eius vxorem duxerat, viſendæ ſororis prætextu à patre abductam in itinere violauit: & ne flagitium cuiquam indicare poſſet, linguam ei præcidit, arctiſſimæque cuſtodiæ eam incluſit. Verùm illa (vti erat lanificiæ peritiſſima) rem omnem quo geſta erat ordine, in tela depinxit, eámque per famulam ad Prognem miſit: quæ quamuis ſororis iniuria grauiſſimè commota, vltionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit, quo tempore magna mulierum caterua comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa, ſororem carceri eripit, & in regiam perducit, vbi communicato cum illa conſilio Ityn filium ſuum iugulat, patrique comedendum apponit: illó que epulis tam nefandis iam ſatiato, ſub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, eùm ſtricto gladio vxorem inſequitur, in vpupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinem. Itis verò in phaſianum, Philomela denique in luſciniam, etiam hodie de Terei iniuria ſuauiſſimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantus harmoniam & ſonorum, qui ex auibus audiuntur, varietatem referunt: alij ad mores, & dicunt hanc fabulam docere, cohibendos eſſe effrænatos animi affectus, quibus homines ad furorem compelluntur: Impetus autem venereus & vindictæ cupiditas reddunt homines inſigniter immanes. At tyrannus libidinum ſordibus inquinatus, recte fingitur in vpupam commutatus. vide Tereus.

philomelium, vrbs magnæ Phrygiæ. Strab. li. 12. Gentile, Philomeleus.

philomelus Phocenſium dux, templum Delph cum occupauit, Loerenſes vicit ad Petras Phedriades. Olymp. 106.

philomenes, Paphlagonum rex, à quo inſequentes principes cognomentum ſumpſerunt ſibi, ſicut ab Hellene Theſſalorum reges dicti ſunt. Alex. li. 1. c. 2.

philomolphus Aſiæ minoris oppidum. Nicetas.

philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm inſulſus & indoctus abiit in prouerb. Indoctior Philonide.

philon, medicus fuit nobilis, qui quum medicamenta quædam ad medendi vſum exquiſitiſſimè concinnaret, & egregias quaſdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manu appellabat, velut diuinas & ſalutares. Cæl. libr. 16. cap. 10.

philo-

philomelus, nomen citharœdi cuiuſdam, cujus meminit. Mart.lib.3.

Plus habuit Di lymus plus Philomelus habet.

philon-us, portus apud Ptol. in Corſica inſula vocatus hodie *Porto vecchio*, vt Leander & Niger ait.

philonis. pagus in Ægypto, inter Nilum & ſinum Arabicum. Strabo. Pentapoleos regionis, vicus in Africa Ptol. Item Libyæ nomi.

philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dum in venationibus cum Diana verſaretur, in Martem incidit, qui ſumpta paſtoris forma grauidam puellam effecit. Ea verò gemellos enixa, patris metu in Erymanthum eiecit infantes qui deorum prouidentia illæſi,delati ad cauam quandam quercum dicuntur, vbi cùm lupa quædam luſtrum haberet, propriis abiectis in fluentem catulis, infantibus vbera præbuit, quod quidem Tyliphus paſtor conſpicatus, ſuſceptos pueros educauit vt ſuos. Et alterum quidem Lycaſtum, alterum verò Parrhaſium appellauit. Hi deinde Arcadiæ regnum ſucceſſione conſecuti ſunt. Plut.Paral.

philopœmenes Megalopolitanus,dux Achæorum præſtantiſſimus Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, vt eſt author Plutarchus.Liu. in bello Macedonico li.5.

philos, inſula contra Perſidem, non procul à Caſandra Plin.li.6.c.25.

philoſtratus, Lemnius, temporibus Seueri principis, eiúſque vxoris Iuliæ, epiſtolarum magiſter, vt ipſe planè monſtrat in vita Apollonij Tyanei; ſcripſit vitas ſophiſtarum ad Seuerum de vita Apollonij lib.8. præterea Heroica quæ hodie extant.

philoſtratus, huius pater Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit Panegyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluráque alia quæ à Suida commemorantur.

philoſtratus tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis, ſcripſit Panathenaicum, Troiam, Paraphraſin Homerici clypei, Iconas huic multi referunt. Suid.

philoras, vnus ex comitibus Alexandri Magni, cui poſt eius mortem, Ciliciæ regnum ſorte obtigit.

philotera, vrbs iuxta Troglodyticam à Satyro condita, Apollodorus,Philoteridem vocat.Eſt etiam Philotera Cœleſyriæ, aliàs Philoteria: Gentile, Philoterius: ab Ægyptia verò Philoterites dicitur Steph.

philoteris,ciuitas in littore ſinus Arabici, aliàs Arſinoe dicta, vt ſuprà indicatum eſt. Alia videtur dicta in philotera.

philotimus, Ciceronis libertus, vt ipſe ſcribit Appio li.3.9.

philotis, quæ & Tutela vel Titula ancilla, apud Romanos, quæ, quum poſt vrbem captam ſedato Gallico motu res publica vix ſtatum ſuum tueretur & Fidenates opportunitatem inuadendi Romani nominis aucupati præfecißent ſibi poſthumium Liuium dictatorem, mandaſſéque ad Senatum miſſis poſtulaſſent, vt ſi vellent reliquias ſuæ ciuitatis manere matresfamilias ſibi & virgines dederentur, patribus in ancipiti deliberatione ſuſpenſis p illicita eſt ſe cum cæteris ancillis ſub nomine Dominarum ad hoſtes ituram. Habitu itaque matrumfamilias & virginum ſumto, hoſtibus cū proſequentium lachrymis ad finem doloris traditæ ſunt; quæ quum à Liuio in caſtris diſtributæ eſſent, viros plurimo vino prouocarunt diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes, quibus ſopitis, ex arbore caprifico quæ caſtris erat proxima, ſignum Romanis dederunt, qui quum repentina incurſione Fidenates profligaſſent Senatus beneficij memor Philotin cum cæteris ancillis manumitti iuſſit, dotem ex publico iis fecit & matronalem habitum geſtare conceſſit; diémque ipſum nouas Caprotinas nuncupauit, ab illa Caprifico ex qua ſignum victoriæ ceperant & Caprotina culta Iuno, & ſacrificium annua ſolemnitate celebratum, in quo lac quod ex caprifico manat propter memoriam facti adhibitum fuit. Plutarch. Varro. Ouidius de arte.

porrige & ancillæ, qua pœnas luce pependit
Luſa maritali Gallica veſte manus.

philoxenus. philoſophus, qui gruis collum ſibi exoptabat, quò diutius ciborum & poculorum ſapore oblectaretur.

philoxenus grammaticus Alexandrinus Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de helleniſmo,de genere linguarum,& alia Suid.

philoxenus Eretrienſis pictor, Nicomachi diſcipulus, cuius tabula nullis poſtponenda Caſſandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciuiam, in qua tres Sileni comeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem ſequutus, breuiores etiamnum quaſdam picturæ vias & compendiarias inuenit. Pli. li.35.c.10.

philoxenes, poeta lyricus, ſcripſit lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic, quum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret, tragœdiáſque eius in quibus ille ambitioſiſſimus erat, minimè laudaret, coniectus eſt in Latomias, indéque Tarentum aufugit. Dionyſio verò eum per literas reuocare conanti, reſpondit hoc tantùm monoſyllabum, *Non*, ſæpiùs iterातum. Suid.

philoxemus,cos cum Probo,anno vrbis 1278.

philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuerſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe, qui à matre philyrides & phily-

reius dicitur. Hanc fabulam ad medicinæ & Chirurgiæ artem refert N.Comes, mythologiæ li.4.c.12. Vide Chiron. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuatiua, ſimplici l, poetæ tamen ſuo iure, vt primam ſyllabam extendant, geminant hanc conſonantem.

philyres, populi iuxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Hinc Philyretes, fœmininum Phylyris & Philyretis. Steph.

philyſthenes, filius Thyeſtæ quem Atreus vnà cum Tantalo fratre interfectum Thyeſtæ patri epulandum appoſuit. Vide Senecam in Thyeſte, verſu 724.

phina, oppidum in Macedonia ad oram Heracleam, Plin. li.4 c.10.

phinees, filius Eleazari, filij Aaron, Exo.6 filius item Heli ſacerdotis, 1.Reg.1. Lat. aſpectus aut facies confidentiæ vel protectionis.

phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineius. Steph.

phineus, Agenoris filius, Hellanico: Heſiodo Phœnicis & Caſſiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis Dorycli & Atamini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alij, Thraciæ, vel, vt rurſus alij, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidã Sthenobœam vocant) ex qua genuit Orythum & Crambum, vt Sophocles: vt alij, Mariandinum & Thynum: vel, vt rurſus alij, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge, Harpalycen, Calais & Zethæ ſororem, nouercam ſuperinduxit: quamuis Flaccus non Harpalycen, ſed Cleopatram Boreadum ſororem appellet: cui etiam Apollonij Commentarius ſubſcribit, qui lib.1. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orythiæ filiam vxorem duxiſſe, ſecundam verò Idæã Dardani filiam nouercam ſuperinduxiſſe: cuius ſuaſu filios ſuos ex Cleopatra ſuſceptos excæcauit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt à diis, & Harpyiæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam eius turpiſſimè fœdarent. Poſtea verò, deuenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe fratribus alatis rurſus ad Strophades inſulas fugatæ ſunt, vt ſuprà docuimus in dictione Calais. Poſtremò occiſus eſt ab Hercule, cùm is in ſolitudine liberos Phinei offendiſſet, excæcatos, comperiſſétq; eos calumniis nouercæ eiectos fuiſſe. Hinc Phineus, a, um, & Phineius, a, um.

phinei fabulam refert ad auaritiæ effecta N. Comes mythologiæ lib.7. cap.6. libro autem 6. 12.8. de Iaſone & Argonautis agens, poſt Apollonium in Argonaut. Phinei vaticinia explicat.

phinni, vide Fenni.

phinon, ciuitas Idumæorum. Gene.36. Lat. gemma ſiue aſpiciens, aut os æternitatis, vel os filij: aut ex Heb. & Syro, os piſcis, ab ore non ab oſſe.

phinopolis, vrbs Ponti, à Phinea dicta: Gentile, Phinopolites. Steph.

phinthia, Siciliæ fons, in quem, vt Apion refert, nihil immergi poteſt, ſed omnia fluitant. Plin li.31.cap.2.

phinthia, amicus fuit Damonis cuiuſdam, vt ex Plutarcho inuenimus. Itaque apud Ciceronem in Officiis, & Valerium Maximum, Phinthia reponi debet loco Pythiæ.

phintonis, inſula inter Sardiniam & Corſicam Plin. & Ptolem. *Iſola roſa* Ortelio. *Iſle de Figo* Pineto.

phiræſi, Scandiæ inſulæ populi. Ptol. franci, Turnebo, cuius opinionem reiecit F.Hotoman. in Francogallia, & meritò quidem, vt à vero alienam.

phiſon, i. oris mutatio, ſiue multitudo, aut extenſio, magnum Indiæ flumen, è paradiſo fluens. Gene. 2. quòd ab Euſebio & Hierony. in quæſt. Hebr. Ganges dicitur, ſiue Getha, Ioſeph. lib.1. cap.2. Iud.antiq. Salomon commentator Nilum vocat. Gen.2.

phithom, i. buccella eorum, aut oris conſummatio, ſiue perſuaſio vel dilatatio eorum, vrbs quam ædificauerunt filij Iſraël Pharaoni regi Ægyptiorum, Exod.1.

phiton, filius Micha, filij Meribaal, 1.Paral.8. & 9.

phla, Herod.lib.4. inſula in Tritonide palude grandi. Aiunt Iaſonem poſteaquam ſub Pelio Argos ædificauit, impoſitis in ea cum aliis ſolennibus hoſtiis, cum verò tripode æneo circuiſſe Peloponneſum animo Delphos eundi: eúmq; cùm teneret curſum circa Maleam abreptum à vento Aquilone, & abductum in Africam, & priuſquam tellurem cerneret, in breuibus paludis Tritonidis aſtitiſſe, eiq; hæſitanti de egreſſu apparuiſſe Tritonem, ac iuſſiſſe ſibi dari tripodem, quòd diceret oſtenſurum ſe illis exitum, atque incolumes remiſſurum. Cætera vide apud Herodotum.

phlanon, vrbs & portus iuxta Abſyrtum inſulam poſt Aloum, Artemidorus vnde totus ille ſinus phlanonicus vocatur: Gentile Phlanonites. Steph. vide Phlanotes.

phlanotes, populi Plin.lib.2. cap.21. à quibus nomen ſinui eſt inditum, quem modò nautæ Quernarium appellant, alij Gernarium propter naufragia, procelloſo fermè ſemper tranſitu. In receſſu eius Senia vrbs, cuius à tergo ſpecus ſunt, vnde vehementer nulla ferè non hora venti perflant, eáque res infamem eum ſinum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tempeſtatis eſt, de qua Plinius lib.2.cap.45. In Dalmatiæ, inquit, ora ſpecus vaſto in præceps hiatu, in quem deiecto leui pondere, quamuis tranquillo die, turbini ſimilis emicat procella. Dicti Phlanotes ab oppido Phlano, inter Polam coloniam

Ioniam & Lideram. Vide phlanon, & Flanates.

Phlegeton, flumus infernalis flammis æſtuantibus rapidus, à φλέγω, ardeo.

Phlegon, vnus ex equis Solis ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod eſt ardere, dictus.

Phlegon Trallianus, libertus Auguſti (non nulli Adriani dicunt.) hiſtoriam ſcripſit Olympiadum libris ſexdecim vſque ad Olymp. xxix. De Faſtis Romanorum l. 2. Item de nominibus locorum vrbis Romæ, & Epitomen Olympionicorum libris duobus. Suid.

Phlegon, viri nomen, Rom. 16.

Phlegra græ, vel phlegre, gres, vrbs Macedoniæ, pallenæ proxima. Plin. lib. 4. c. 10. au (vt Eudoxus in quit. eadem cum pallene, & vallis circa hanc vrbem, in qua Gigantes olim cum cœleſtibus conflixere. Vide pallene. Steph. vrbs Thraciæ, quam Eudoxus poſtea Pallenem dictã ſcribit. Hinc phlegræus, a, um, & phlegrus, gra, grum.

Phlegræi, campi duo fuêre, alter in Græcia, à phlegra Theſſaliæ valle, vbi Gigantes cum cœleſtibus pugnauêre. Vel ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod eſt vrere atque inflammare. Alter in Campania prope Cumas, in quo Gigantes Herculem ſuperaſſe dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5. & Strabo lib. 5. Theagenes verò & Eudoxus, qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc conantur reducere: pallenem inquiunt, quæ veteri nomine phlegra vocabatur, homines tenuêrunt, quibus immanitas, & ſuperbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Herculi fulmina de cœlo miſſa ſunt, donec ij fugere coacti ſunt, ipſique ingenti victoria ſuperati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum dijs. Id autem ideò fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure plurimo ſcatet. Hinc fit, vt ventorum impulſu excitetur paſſim ignis, qui cùm exitum è cauernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè terram tandem quatit & commouet: exuritque frequenter: vnde & nomen ſortitur: φλέγω enim Græcè exurere, ardereque ſignificat.

Phlegræus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Phlegya, Stephan. vrbs Bœotiæ à phlegya Martis & Chryſes filio: Ciuis, phlegyas, & phlegyeus, gyea, gyeum: Regio quoque phlegyantis nominatur.

Phlegyas, Martis filius, Rex Lapitharum in Theſſalia, pater Ixîonis & Coronidis Nymphæ: quam cùm ab Apolline vitiatam ſenſiſſet, confeſtim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipſum ſagittis interfectum ad inferos detruſit: vbi hac pœna afficitur, vt ſub ingenti ſaxo ruinam minitante ſedens, ſemper illud caſurum ſuſpicetur & timeat.

Phlegyæ, populi inſulani Theſſaliæ, à phlegya Ixionis patre cognominati. Hi cùm ſacrilegi eſſent, deóſque & homines ſpernerent, ab irato Neptuno immiſſo diluuio, ſubmerſi ſunt, quorum apud inferos meminit Virg. lib. 9. Vide Gyrtone.

Phlias, vnus ex illis qui in naui Argo fuerunt, filius Batti, vt Valer habet 1. Argon.

Phlius, untis, vrbs in medio Sicyonij Argiuique Agri, Strab. l. 8 vbi religioſiſſimè colebatur Hebe. Caſtellum Phlium nominat Plin. l. 7. c. 5. Hæc olim *Aræthyrea* dicta eſt, Steph. in. & *Arantia* Phlius dicta à Phliunte Bacchi & Cthonophyles filio, vel à Phliante. Gentilia, Phliuntius, Phliaſius, Phliaſius. Vel nomen habet à φλεῖν, quod eſt fructibus abundare. Nam & Lacedemonij Phliaſium menſem vocant, in quo fructus terræ vigent. Dicitur Phliuntis fœmininum. *Philius* Gemiſtus habet, videtur eadem *Phliaſia* apud Strabonem vocati.

Phlius, vrbs maritima Argiæ regionis in Peloponneſo, teſte Ptolemæo. Phlerhon eam etiam *Thermia* appellat. *Fosca* Pinero dicitur.

Phlotyia, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Phlyeis, vicus in Cecropide tribu: tribulis, Phlyeus Steph.

Phlygadia, mons Illyrico & Adriæ obuerſus, Strabo *Eliez* Lazio.

Phlygonium, vrbs Phocidis. Ciuis, Phlygonius & Phlygonieus, Steph. Pauſ.

Phobetor, filius Somni: apud Ouid. 11. Meta. Dictus eſt Phobetor à verbo Græco φοβεῖν, quod eſt perterrefacere. Icelos autem, quia omnium animantium formam inducere poſſit. eſt enim ἴκελος, similis.

Phocæ, arum, inſulæ Cretæ adiacentes. Plin. l. 4 c. 13.

Phocæa, Ioniæ ciuitas, Athenienſium colonia, ita dicta à Phocarum multitudine, quę vrbẽ condentibus circa hoc littus apparuerunt. Strabo libro 14. Incolæ Phocæi & Phocenſes qui aſſiduis Perſarum bellis exagitati, communi conſenſu patriam deliquerunt, diriſque execrationibus ſe deuouerunt, ſi quando eò redire conarentur. Varia deinde fortuna vſi, tandem in Galliam delati ſunt, vbi Maſſiliam condiderunt. eſt etiam Phocæa Ptolemæo oppidum maritimum, quod Liuius *Lampteria* quoque vocat. Sophiano *Foglia vecchia* nominatur.

Phocaria, inſula maris Ægæi, ex aduerſo Atticæ. Plin.

Phocarum inſula in ſinu Arabico. Strabo.

Phocas, Romanorum imperator, ſub annum ſalutis 606.

Phoce, es, oppidum eſt Bœotiæ.

Phoceas, agri Leontini in Sicilia oppidum. Thucyd.

Phocenſes, Græciæ populi apud Strabonem Hos ſcribit Niger *Dryopes* à Viuio vocari.

Phocheret, nomen viri, 1. Eſd.2. Lat. oris exterminatio, vel oris conciſio.

Phoces, populi Ionum, qui primi longis nauibus vſi ſunt.

Phoci, gens Ichthyophagis vicina: Agatarchides.

Phocias, Theſſaliæ fluuius, Vibio. *phœnix* legit Simlerus.

Phocion, Athenienſis, vir clarus, cognomento Bonus, ſemper pauper, cùm ditiſſimus eſſe potuiſſet, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lacrymare ab vllo vnquam eſt viſus. Et in concione cùm quis dixiſſet. Cogitabundus videris, ô Phocion: Rectè, inquit, coniectas. Cogito enim, ſi qua valeo in his breuitate vti, quæ apud Athenienſes dicturus ſum. Huic cùm legati Philippi Macedonum Regis ingentia munera offerrent, hortarentur vt ea acciperet: (quãuis enim ipſe facilè his careret, liberis tamen eius eſſent neceſſaria, quibus difficile foret in ſũma paupertate ad paternam gloriam peruenire) Si mei, inquit, ſimiles erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatẽ perduxit: ſi diſſimiles, nolo meis impenſis illorũ ali, augeríque luxuriam. Plut. in Phocione.

Phocion, peripateticus Hiſpanus ſcripſit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

Phocis, idis, exigua Gręcię regio, ſinui Criſſęo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, Parnaſſoque montibus inclyta. Huius incolę dicuntur Phocenſes, à quibus nõnulli putãt profectos eſſe Maſſilię conditores, non (vt alij exiſtimãt) à Phocenſibus Ionię populis. Cui etiã ſentẽtię nõ obſcurè ſubſcribit Plin. li. 7 c 4. vbi Maſſiliã Gręcorũ Phocẽſium coloniã appellat ad diſcrimen, vt videtur, Aſiaticorũ. Hinc Phocaicus, ca, cum.

Phoclis, Arachoſiæ vrbs. Ptol.

Phocra, mons Mauritaniæ Tingitanæ. Ptol. Mulgò *Gebelelhadich*, i. mons ferreus.

Phocus, Phocionis filius, qui quum paternas opes prodigo luxu dilapidaſſet, Athenienſibus vſque adeò inuiſus factus eſt, vt occurrentes omnes diffamatorem ſui generis nuncuparent.

Phocus, filius Ænei. Ouid. 7. Meta.

Phocuſa, Pli. li. 4 c. 12. inſula vna ex Sporadib.

Phocuſæ, inſulæ duę: Pto. in Ægyptio Pelago.

Phocylides Mileſius. poeta Græcus, qui floruit poſt bellum Troianum ſcripſit 58. elegias, & quaſdam ſententias ad vitę inſtitutionem.

Phoda, oppidum in Arabia felici. Plin.

Phœmonoe as, adis, Phœbi ſacerdos, quæ diuino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat. Sidonius.

Phœbe, eadem quæ Diana, ſiue Luna, à Phœbo fratre dicta, Ouid. 2. Metam.

Phœbe & Elaira, Leucippi filiæ. Stephanus in Aphidnis.

Phœbæa palus, æſtuarium Argiæ regionis. Pauſ.

Phœbatis, Macedoniæ vrbs. Polyb.

Phœbe, inſula in Propontide. Plin.

Phœbi, Mauritaniæ promontorium. Ptol.

Phœbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, Phœbias, aut Phœbianus. Steph.

Phœbigena, cognomen Æſculapij, à patre Phœbo. Virg. 7. Æneid.

Fulmine, Phœbigenam Stygias detruſit ad vndas,

Phœbus idem qui Apollo, ſiue Sol, Iouis & Latonę filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & muſicæ deus à poetis habitus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quaſi φῶς τȣ͂ βίȣ, hoc eſt lux vitæ.

Phœmon, lacus Arcadię Ouid. lib. 15. Metam. alij legunt Pheneum, vide ſupra Pheneus.

Phœmonoe, filia Phœbi, & vates, quæ prima carmen heroïcum cecinit, vt eſt author Heſiodus in Theogonia.

Phœnebitis, Panopolitanæ præfecturæ vicus. Suid.

Phœnice, Syriæ regio, quam Stephanus prius *Rhabboten* & *Colpiten* dictam dicit, item *Chna.*

Phœnices, populi Syriæ, Iudæis contermini, quorum pręcipuę vrbes fuerunt Tyrus & Sidon, & quæ cum his Tripolim efficit Aradus. Horum regio Phœnice dicitur, à Phœnice quodam Neptuni & Libyes filio. Steph. Hos Strab. libro 16. arithmetica & aſtronomia, nauibus ac bellicis artibus inſignes ſcribit. Rufus ex Dionyſio.

Phœnices, ijdem ab Iudæis proximis, ſiue à Phœnice Agenoris filio, literas accepère. Tyrij maximè, vnde & Phœnycia, χαάμματα [illegible] que dicuntur à Timone Pyrrhonio.

Phœnicæum, mons Corinthi: Gentile, Phœniceus. Steph.

Phœnicia, vel Phœnice, Aſiæ regio ſic dicta à conditore Phœnice, Agenoris, Neptuni & Libyes filio. Steph. Ioſephus etiam author eſt, Phœnices inueniſſe Græcas literas.

Phœnicus, vrbs Cretę, & inſula iuxta Lyciam. Eſt & Phœnicus, ſtagnum. Thucyd. lib. 8. Gentile, Phœnicuntius, & Phœnicuſius. Steph. Imo etiam mons eiuſdem Lyciæ, etiam Olympus dictus fuit. Strab.

Phœnicuſſæ, duæ inſulæ in Libyco ſinu iuxta Carthaginem. Inſulares, Phœnicuſſæ. Eſt etiam ciuitas Phœnicum in Syria. Steph.

Phœnix, Cretæ inſulæ vrbs. Ptole. S. *Niquita,* Nigro. Vrbs item & mons non procul à Rhodo

Licyæ

Licyæ portus, Ægypti vicus, Siciliæ oppidum, Theſſaliæ & Achaiæ fluuius. Plin. Strabo. Ptolem.

phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit. A quo Phœnicia.

phœnix Amyntoris filius, præceptor Achillis qui cùm matris ſuæ hortatu cum patris concubi na rem habuiſſet, diris imperitus à patre relicta Hellade in Theſſaliam ſeſe contulit: ad Peleum egem, qui illi Dolopum procurationem comiſit, filiúmque Achillem in diſciplinam tradiit, quem etiam ad bellum Troianum, comitatus eſt, vt ipſe narrat apud Hom. lib. 9. Iliad. Hic culis tandem captus eſt, vnde Ouid. in Ibin.

Id quod Amyntorides videas trepidúſque miniſter:

Prætentes baculo luminis orbus iter.

tum mem. rant literas Græcas reperiſſe, vt Ceːpem Ægyptium vel Prometheum, aut Orneum, ſiue Danaum, vt ſuis locis citauiné.

phœtiæ, vrbs Acarnaniæ, à Phœtio filio Alcæonis filij Amphiarai Polybius lib. 4. Dicitur oque Phœtium. Gentile, Phœtius, & Phœtij. ph.

phogor, mons in terra Moab in ſupercilio yadis, reſpiciens ſolitudinem, in quem Balac Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicdum Iſraeli Num 23. In hoc Baal à Gentibus cultus, Numer. 13. Iuxta hunc in valle ſepultus eſt Moſes, Deuteron. 24. Eſt etiam idolum abitarum. Num. 25. Deut. 3. & 4. Ioſ. 22 hiatus apertio: dicitur etiam Phegor, & eſt idoli nom.

holegandrus, inſula vna Sporadum è Pholedro filio Minois Hanc Aratus ferream vocat pter aſperitatem. Ciuis, Pholegandrius. Stenus.

hollathi, nomen viri 1. Par. 26. Lat. opus m.

holoe, mons Arcadiæ ſyluoſus, oppidum ha ciuſdem nominis. Plin. lib. 4. cap. 6 in quo tauri morati ſunt. Alij in Peloponneſo col. t: & Xeria à Nigro dicitur. Geniſtus eum us vocat; & ſuo tempore *Aſtras* dici addit. etiam famulæ cuiuſdam textricis nomen Virg. 5. Æneidos.

li ſerua datur operum haud ignara Mineruaſſa genus Pholoë geminíque ſub vbere nati.

loe, nomen eſt Nymphæ apud Stat. libro arum.

olon, vrbs Arcadiæ, à Pholo Centauro, le, Pholoeus. Steph.

olus, vnus ex Centauris Ixionis ex Nube fiqui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem io excepit, eóque tumultu, qui inter as & Centauros eoſdem in nuptiis exor-

tus eſt, occubuit Ouid.

phora, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

phoraphul, rex Babylonis, Ioſepho: aliis Phul dicitur.

phoratha, filius Aman filij Amadatha Eſther 9. Lat. fructificatio, ſiue multiplicatio, aut fortilegus.

phorbæ, vrbs Achæorum in Theſſalia: Gentile, Phorbantius.

phorbantia, inſula prope Siciliam Ptol. *Laœuenſo* Fazellus eam vocat. Niger *Maretamo*.

phorbantium, mons Trœzenis. Steph.

phorbas, bantis, filius Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ regis filiæ, inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potiùs, quàm filius videretur. Quam ob cauſam cùm pater eum, veluti emeritum, à prælio iuberet abſtinere, illo tamen inuito non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Huius imagine aſſumpta, Somnus deus Palinurum decepit. Virgil. 5. Æneid. Seruio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Troiani, qui fuit comes Æneæ, cum quo in Italiam quoque capto Ilio nauigauit. Alius item paſtor Polybij Corinthiorum regis. Vide Dexamene.

phorbas, v. Athenienſium princeps, anno ante Romam conditam ferè 200.

phorbas, vi. Argiuorum rex, anno ante Romam conditam, ferè 830.

phorcus, ci, vel Græco more Phorcys, aut etiam Phorcyn, cynos, filius Neptuni & Theſeæ Nymphæ, rex Corſicæ & Sardiniæ inſularum, quem ab Atlante nauali prælio victum vndaque obrutum, poſtea ſocij ſuperſtites, in marinum deum conuerſum dixere, eíque diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Meduſæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nonnunquam etiam Phorcys Phorcydos.

phorcynus, portus, vbi antrum Nympharum quæ Naiades vocantur, in Ithacenſi agro. Homer:

phorcys, is fuit, quem fabulantur poetæ tres habuiſſe filias, quæ viciſſim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cùm videre illis opus erat, vtebantur; atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellet, capiti ſuo illum inſereret, ſicque videret: quo quidem cùm illa ſatis vſa fuiſſet, aliis eum viciſſim tradere conſueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cùm autem ad illas Perſeus fortè acceſſiſſet, atque eam, quæ tunc oculum habebat, cunctanti gradu à tergo adortus eſſet, denudato enſe, vt ſibi Gorgona oſtenderent, petiit, mortémque iis, niſi eam vtique manifeſtarent, multatus eſt. Illæ verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt. Palæph. lib. de fabulis.

phorentanum, vrbs Italiæ: Gentile, Phorentanus. Stephanus ex Strabonis lib. 5. Ferentinum Phorentini: etiam Italiæ populi dicuntur. Steph.

phoriami, locus Elidis inter Parthenium inſidiis aptus, vtpote in anguſto ſitus. Steph.

phorica, vicus Arcadiæ: Gentile, Phoricæus. Steph.

phoriſtæ, Aſiæ populi. Mela.

phormani, vrbs Italiæ. Gentile, idem Steph. Vide Formiæ.

phormio, Crotoniata dux. bello nauali Lacedæmonios vicit, Theopomp. in Philippic.

phormio, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco. Thucyd. lib. 2.

phormio, philoſophus, Cic. 2. de Oratore, Peripateticus. Cùm Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, & ad Phormionem audiendum, propterea quod eius nomen erat in magna apud omnes gloria, inuitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de imperatoris officio: & de omni re militari: tum cùm cæteri. qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebant ab Annibale, quidnam ille ipſe de illo philoſopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, Multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe, ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem. Vide Annibalis vitam.

phormus, Syracuſanus comicus, Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipſius alter, docuit fabulas ſeptem quas commemorat Athenæus.

phornacis, Bæticæ vrbs in Turdetanis. Ptole.

phorobrentarium, vrbs Libyæ: Gentile, Phorobrentatienus. Stephan.

phoroneus, filius Inachi fluuij, Argiuorum rex, qui initio diſperſos populos in vrbem coëgit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, patronymicum fœmininum quod poetæ vſurpant pro Iſide Inachi filia, Phoronei ſorore. Item Phoroneus, nea, neum.

phorneus, Athenienſium rex, anno ferè poſt inundationem aquarum 500.

phorontis, Aſiæ minoris oppidum in Cariæ finibus, circa Ioniam. Plin.

phorum, portus in Attica, Pſyttaliæ inſulæ oppoſitus. Strabo.

phorunna, vrbs Thraciæ, Polyb. lib. 9. Gentile, Phorunneus. Steph.

phoſech filius Iephlat filij Heber filij Bariæ 1. Paral. 7. Lat. fragmentum ruum. ſiue diminutio tua.

phoſphorion portus quidam Byzantij: cauſam nominis indicat. Steph. in Boſphoro.

phoſphorus, Latinè Lucifer ſtella. Cicer. 2. de Natura deorum. Mart. lib. 8. 21. *Phoſphore redde diem, &c.*

phoſtonia vna ex Halcyoniis, Suidas.

photinæon, vrbs Theſſaliæ. Steph.

photinus, Lugdunenſis epiſcopus, annum agens ætatis 80. religionis ergò ſupplicio affectus, anno ſalutis 169. Polycarpi diſcipulus fuit. Euſeb. lib. 5. cap. 2. hiſt eccleſ.

photinus, hæreticus, ſub annum ſalutis 155. diuinam Chriſti naturam negauit, Tripar. hiſt. libro 5 cap 5.

photinus & Achilla, Pompeij Magni ex acie Pharſalica fugientis, imperio tamen Ptolemæi pueri regis Ægyptiorum, interfectores fuerunt. Alex. lib. 1. cap. 2. Pothinus dicebatur non Photinus, Græcis eſt ποθεινὸς, & ſic vbique reponendum eſt. Plutarch. in Pompeio. Lucanus & alij.

phonibagina, Trocmorum in Galatia oppidum. Ptolem.

phraaſpa, vrbs Mediæ. Gentile, Phraaſpenus Steph.

phraates. Parthorum rex, anno ſalutis 342. De quo vide Strabonem lib. 6.

phrada, vrbs in Drangis, quam Alexander Prophthaſian nominauit. Steph.

phragandæ, populi Thraciæ videntur apud Liuium. lib. 26.

phragmon, ſtatuarius & pictor egregius, ſicut & Polycletus.

phrangi, populi Italiæ prope Alpes, Parthenio Phocaenſi lib. 1. Stephan.

phranicates, Parthorum imperator ille. qui cum Ventidio apud Trapezunta decertauit. Strabo lib. 16.

phraortes rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit: quem cùm de victu interrogaret, reſpondit, Tantum vini bibo, quantum Soli ſacrifico: quæ autem venando acquiro, paſcuntur alij: mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manus hæ plantauerunt. Philoſtratus in vita Apollonij.

phrazi, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

phrearrhi, vicus Athenis in tribu Leontide, à Phrearrho inſigni heroe Athenis. Tribulis, Phrearrhius. Stephanus.

phreata, Garſauriæ, in Cappadocia oppidum, Ptol.

phregella. Vide Fregellæ.

phregena, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde Phregenates populi.

phreres, populi Libyci. Steph.

phretomanorum Italiæ vrbem habet Diodorus libr. 19. quam refert à Q. Fabio expugnatam Samnitum videtur.

phricion, mons Locridis ſupra Thermopylas, cuius incolæ Æoles & Phricanes dicuntur, cùm

Phricies

phricies potius dicendum eſſet, fœmininum, phricias. Dictu à Phricio Centauro, quem occidit Hercules: olim Crios dicebatur. Eſt & Lariſſe, phriconis cognominata, vel phriconitis, Incolæ phricones.

Phryconitis Cuma ciuitas quædam. Steph.

Phrinicus Bithynicus ſophiſta, qui libros aliquot de dictionibus Atticis ſcripſit.

Phrinicus, fuit Lacedæmoniorum proditor, quem vetus comœdia carbone notauit, de quo extat prouerb. phrynici lucta.

Phrixa, vrbs Peloponeſi phæſtus poſt appellata. Diſtat ab Olympia ſtadijs 30. pherecydes in Arcadia ponit: Gentile phryxeus, Steph. Vide Maciſtus.

Phrixus, Maciſti frater, à quo phrixa vrbs. vide Maciſto.

Phryxus, ciuitas Lyciæ: & phryxi portus iuxta fauces ponti in Chalcedonia vlteriore: Gentile, phryxius, vel phryxicus.

Phrotila. Hiſpaniæ rex, anno Chriſti 751.

Phronyma, nomen puellæ cuiuſdam, filiæ Etearchi Regis Cretæ, quæ ſuaſu nouercæ in aquas ab Etearcho patre iuſſa eſt præcipitari, Themiſone quodam ſceleris miniſtro. Herod.

Phrudis, Ptolem. Galliæ Belgicę fluuius. *Some* à Becano; *Sambra* à Cœnali interpretatur.

Phrugundiones, in Sarmatia Europæa gens. Ptolem.

Phrurentani, populi Italiæ. Steph.

Phruri, *Scythica* gens, Dionyſio. Iuxta Caſpium mare habitant.

Capo blanco, Mercatori, Indiæ eſt etiam iuxta Gangem vrbs. Ptolem.

Phryges, fluuius Aſiæ minoris. Plin. in Hermum deſinens, phrygiamque à Caria diſterminans, Regioni nomen dedit.

Phrygi, Illyridis populi, circa Ceraunios. Strabo.

Phrygia, locus Oetæ, ſic dictus quòd Hercules in eo toſtus & exuſtus ſit. Steph.

Phrygia, minoris Aſiæ regio. Cariæ, Lydiæ, Myſiæ & Bithyniæ finitimi: quarum omnium fines ita coëunt, vt difficulter poſſint diſtingui. Strabo lib. 13. Dicta eſt autem phrygia à phrygibus populis è Thracia oriundis, qui antea phryges dicebantur: vel à phrygio amne qui eam à Caria diuidit, vel à phrygia Cecropis filia. Duæ tamen feruntur phrygiæ, Maior ſcilicet & Minor quæ Epictetus dicta fuit phrygia ab Aquilonis parte eſt Galatię collimitanea, à Meridie Lycaoniæ, Piſidiæ, Mygdoniæque conterminata. In ea eſt Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius *Helleſpontiacam* minorem vocat. Strab. Liuius quoque alteram ad Helleſpontum, alteram Maiorem appellat. Hæc eadem Minor *Troas* à Ptolemæo dicitur. Xenophon etiã Maiorem & Helleſpontiacam: Diodor. lib. 18. Maiorem vocat, quæ ad Helleſpontum eſt, ſed malè. Strabo *Pactoriam* phrygiæ Minoris partem quoque nominat, atque hanc eandem eſſe cum regiuncula ea, quam Ptolemæus ſub nomine Pamphyliæ comprehendit, nonnulli putant. Suidas ſcribit phrygiam, *Aciſylim* nuncupari: Caſtald. tradit hodie *Sarcum* dici, ſed vtram, non addit. *Phrygiæ Salutaris* meminit P. Diacon. & lib. Notit. qui etiam *Phrygiam pacatianam* habet. Huius fit etiam mentio in nouellis. Ioſephus ait phryges *Thygramanes* Hebræis vocati. Silio Italico *Creni* ſunt, eo verſu lib. 8. *Cùm fugeret Phrygios trans æquora Martia Crenos*, Antiquitas eos *Bruges* appellauit, vt docet Cicero in ſuo Oratore, & Herodotus in Polymnia, qui addit *Bruges* dictos priuſquam in Aſiam tranſmigraſſent, anteà enim *phryges* dicebantur. *Brigantes* eoſdem ab Herodiano nominari tradit Stephan. ſed & Strabo *Briges* & *Bregi* habet item Euſtathius: ſed per y in prima ſyllaba. *phrygia*. vt idem in Dionyſium tradit, locus Europæus eſt iuxta Oetam Trachiniæ montem, ſic dictus eo quòd ibi exuſtus fuerit Hercules. Hunc locum Liuius lib. 36 *pyram* vocat.

Phrygia, locus inter Bæotiam & Atticam: vnde phrygicus Steph.

Phrygius, fluuius. Vide phrygia. Eſt & adiectiuum, ſignificans quod ex phrygia eſt.

Phryna, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilian. lib. 2 c 15. Et phrynen non Hyperidis actione: quanquam admirabili. ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alioqui deducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.

Phrynicus, Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: filium habuit, polyphragmonem poetam & ipſum tragicum: docuit tragœdias nouem. Alter item Athenienſis comicus, inter ſecundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiuſdem nominis Bithynicus ſophiſta, qui ſcripſit de Atticis dictionibus. Suid.

Phrynis. Citharœdus nobilis fuit, patria Mytilenus diſcipulus Ariſtoclidis, qui genus ſuum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis viſus eſt Citharœdus, Gallia ſummum magiſtratum gerente. Vide Suidam.

Phrynonda, hoſpes Athenienſis, homo verſutus maleficus impoſtor ſummus rerum malarum artifex, cuius improbitas effecit, vt hominis vocabulum in rei tranſierit appellationem. Etenim quoties inſigniter malum accipi volebant, phrynondam appellabant. Vide prouerbium, phrynondas alter, apud Eraſ.

Phryx, ygis Gentile à phrygia deductum: cu-

ius fœmininum eſt Phrygia Virg.9.Æneid.

phryxus, filius fuit Athamantis & Mepheles, qui vnà cum ſorore Helle, cùm defuncta matre Inûs nouercæ inſidias timerent, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea à matre, vt quidam volunt, vt alij, à patre acceperat, pontum ea parte, qua anguſtior eſt, transfretare cœpit. Sed Helle vndarum ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, à qua deinde pars illa maris Helleſpontus dictus eſt: Phryxus verò incolumis in Cholcos ad Æetam regem peruenit. Iuſtinus libro 42. vbi arietem Ioui, vel, vt alijs placet, Marti immolauit, vellúſque illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſteà Iaſon Medeæ arte adiutus abſtulit. Aries verò inter ſydera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui à Phryxo, Phryxeus appellatus.

phthas, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificiosè ſimul cum veritate. Palæph. Gyrald Syntagm.13.

phtheleon, Græciæ vrbs ad Pagaſeum ſinum, Pomp.

phthemburis, Ægypti nomus. Ptolem.

phthenotes in Ægypto nomus. Ptolem.

phthia, vrbs Theſſaliæ, patria Achillis: à qua Phthius & Phthiota.

phthia, Marmaricæ portus, Ptolem. vrbs item in Aſia circa pontum Euxinum Dionyſ.

phthinthia, Siciliæ ciuitas Ptolem.

phthiotis, tidis, vna ex quatuor Theſſaliæ partibus. Strab. li.9. in hæc verba: Cæterùm Phthiotis tractum continet Auſtralem ad Oetam à ſinu Maliaco & Pylaico vſque ad Dolopiam, orámque Pindi protenſum, in latitudinem verò porrectum vſque ad Pharſaliam, planáque Theſſalica.

phthira, Cariæ mons. Stephan.

phthirophagi, populi de quibus Strab. lib. 11. Ex gentibus quæ Dioſcuriadem conueniunt, eſt Phthirophagorum natio, cui nomen à ſordibus ac ſame datum eſt: his proximi ſunt Soanes nihilo fama meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præſtant. Hi gentibus circumuicinis dominantur, Caucaſi extrema obtinentes.

phthonthis, Ægypti vicus Ptolem.

phthuris, Æthiopiæ oppidum, vnum ex his quæ C. Petronius quum ab Auguſto Ægypto præfectus eſſet, expugnauit. Plin. lib. 10. capite 39.

phthuth, Mauritaniæ Tingitanæ flumen, hodie *Tenſift* Caſtaldo, ſed *Fez* Varrerio.

phua, filius Iſſachar. Gen.46. Lat. Hic, aut os, oris

phua, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum. Exod.1. Lat. gemens vel vlulans, aut apparens.

phua, pater Thola, ducis in Iſrael Iud.10. filius Iſſachar filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. Angulus aut coma.

phul, rex Aſſyriorum 4. Reg.15. 1. Par.5. ad Ionæ prophetæ prædicationem conuerſus, & vnà cum ciuibus ſuis pœnitentiam egit. Lat. ruina aut faba.

phulaſſar, Babyloniorum rex, qui Ioſepho Tadaphaſſar, Olymp. 1.

phulbelochus, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 70.

phunda. Vide Funda.

phunon, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Salmona. Num. 23. Lat. gemma ſiue aſpiciens.

phuphena, Armeniæ minoris vrbs apud Ptolemæum. In itinerario Antonini, vt Simlerus monet *Euſſoena* vocatur.

phurnita, vrbs Libyæ, Ciues, Phurnitani, Stephan.

phuth, filius Cham. Gen. 10. à quo Libyes. Lat. Africa, aut Syriacè, craſſa vel pinguis.

phuth, inde Phuthæi, Ioſepho, Mauritaniæ populi. Fuit autem Phuth Chami filius, cuius pater Noëus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noë dicunt) vel potius Chamoch.

phuthi, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb, ex Ephrata concubina 1. Par. 2. Lat. ſeducens, aut buccella, ſiue latitando.

phutiel, nomen viri Exod. 6. Lat. pinguedo Dei.

phutiphar, Eunuchus Pharaonis, Ioſephi herus. Gen. 27. Lat. ſaginatus taurus, vel pinguedinis fructificatio.

phutiphar, ſacerdos vrbis Heliopoleos, ſocer Ioſephi filij Iacob Gen. 41. & 46. Lat. pinguedinem diſſipans, vel pinguedinis denudatio: aut Syriacè pinguedinis vindicta.

phycole, cuius, vt Leander refert, memoria eſt in priuilegijs (vt vocant) Rauennatis Eccleſiæ, vrbs Romandiolæ quæ hodie nouo nomine *Ceruia* vocatur. Sic etiam Rubæus in ſua Rauennatium hiſtoria, vbi nominis quoque rationem adducit.

phycus, untis, Cyrenarum promontorium, Plin. lib.4. c.12. Stephan. vrbs Libyæ, & promontorium, Strabo. lib. 17. contra Tænarum Laconiæ ſeu Peloponneſi. Hinc ſtagnum Phycuſium. Eſt etiam Caſtrum, quod Mar. Niger ſcribit ab Italis nautis *Cabo de Carena*, & à Barbaris *Baxaſen* dici.

phycuſſæ, inſulæ Libyæ: dictæ, quòd plenæ ſint fucis, id eſt algis. Inſulares Phycuſſæi, aut Phycuſſij. Steph.

phygela, oppidum in Pannonia à fugitiuis conditum. Plin. lib.5. c.29.

phygellus, vir quidam, de quo Paulus 2. Timothei

mothei prim.

phyla, Atticæ regionis caſtellum, Tanagriæ finitimum. Trogus.

phylacæ oppidum phthioticæ regionis Theſſaliæ. In hoc Proteſilaus regnauit, vnde ipſe phylacides cognominatus eſt, & Laodamia eius vxor phylaecia, dictæ autem fuerunt phylacæ à phylaco Deionis filio: Gentile, phylaceſius. Steph. Eſt etiam vrbs Moloſſidis, Liuio, & pieriæ oppidum in Macedonia. Ptol. Alij *Phylaca in Hermopolitana* in Ægypto conſtituunt, & hodie *Beniſuaif*, vt Zieglerus, vocari aiunt: cui etiam *Phylaca Thebaica* eſt, in eadem regione quam *Munia* dici idem ait. Simlerus putat *Phylaca* Ptolemæi eſſe, *Chuſa* Antonini, & *Cuſſa*, lib. Notit.

phylacenſij. Bithyniæ populi. Ptol.

phyle, vicus in Œneide tribu: tribulis, phylaſius.

phyleus, vnus è ducibus Græcorum, qui ad Troiam nauigarunt Hom.

phylitæ gens Indiæ intra Gangem. Ptol.

phylleius, mons, vrbs & regio pireſiæ in Macedonia. Apollon.1.Argon.

phylleon, mons Macedoniæ vide pireſia

phyllira, Oceani filia, ex qua Saturnus Chironem ſuſcepiſſe dicitur, qui à matre phyllirides & phyllireius dicitur. V de philyra.

phyllitidæ. Europæ in Venetia populi. Vibio.

phyllis, Lycurgi Thracum regis filia, quæ Demophoonta Theſei filium, ex Troiano bello redeuntem, hoſpitio lectóque excepit, accepta priùs ab eo fide, vt domi compoſitis rebus ſeſe vxorem duceret. Profectus itaque Demophoon cùm vltra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patria detineretur phyllis & amoris impatientia & doloris impulſu, quòd ſe ſpretam eſſe crederet, laqueo vitam finiuit & cõuerſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reuerſus Demophoon cognita re eius, amplexus eſt truncum, qui velut (ſponſi ſentiens aduentum) folia emiſit. Vnde etiam phylla dicta ſunt à phyllide, quæ ante petula dicebantur. Extat epiſtola phyllidis ad Demophoontem inter Ouidianas.

phyllis. amnis Bithyniæ, à quo phylli phylleſiſque dicuntur Straboni & Stephano. Ouid. in Epiſtolis.

phyllis, apud Herod. lib 7. regio Thraciæ, apud Pangæum montem Steph.

phyllis, nutrix Domitiani Imperatoris. Sueton. in Domit. cap 17. Cadauer eius populari ſandapila per veſpillones exportatum, phyllis nutrix in ſuburbano ſuo Latina via funerauit.

phyllus, oppidum Theſſaliæ. Inde phyllæis, Stephanus. Strabo.

phyſæ, Mygdonidis in Macedonia vrbs. Ptol.

phyſce. Mœſiæ inferioris oppidum. Ptolem. *Choſabet* Nigro.

phyſcella, Macedoniæ vrbs ad Mecybernæum ſinum. Pomp. Plin.

phyſcia, vrbs Lyciæ in alto monte: Gentile, phyſcius Steph.

phyſcus. vrbs Locridis, à phyſco filio Æ oli filij Amphictyonis filij Deucalionis. Alia phyſcus eſt Cariæ, & portus Rhodi. Hinc phyſcius, phyſceus. A phiſco Leleges, Locri nũc dicti, deſcenderunt, quos Rhianus phyſceas vocat. Alia eſt Macedoniæ, cuius incolæ Phyſci Item fluuius. Steph. phyſcus etiam apud Theocritum Idyllio quarto montis nomen.

phyſcoa mater Narcæi cuiuſdam, de quo vide ſupra Narcæa.

phytæum, vrbs Ætoliæ, Polyb. 11. Gentile, phytræus. Steph.

phyteum Elidis vrbs. Gentile phyteates. Step.

phytalmius, Neptunus dictus eſt à Trœzeniis, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quod eorum precibus motus, non ampliùs aquam ſalſam frugibus inſpergeret. Heſychius idem cognomen Ioui tribuit, & certè Iupiter à poetis ſubinde appellatur hominum ſator atque deorum. Nam φύω idem quod ſerere ſeu plantare.

phyteon, vrbs Elidis cauæ, à phytæo quo dam. Gentile phyteates. Steph.

phytonia, Tyrrheni maris inſula, Mela.

phyxium, Elidis in Peloponneſo vrbs. Polyb.

phyzania, Africæ regio. Ptol.

P I

piacus, vrbs Siciliæ. Ciues, piaceni. Steph.

piadæ, populi in Scythia, qui cum Parthis ex æquo viuunt ac degunt. Plin. lib.6.c.17.

piala, Cappadociæ in Ponto Galatico vrbs, Ptol.

pialia, vrbs Theſſaliæ ſupra Cercecium montem Steph.

piarenſij, Myſiæ inferioris gens. Ptol.

piaſtæ, populi iuxta pontum. Steph.

piacularis, porta Romæ appellata, ob quædam piacula quæ ibi fieri ſolebant.

piada, Sericæ vrbs apud Ptolemæum: *Peim* apud Mercatorem eſt.

piaſus, Pelaſgorum dux, de quo vide Strab. lib 13.

picardia, Galliæ Belgicæ prouincia, nitidiſſimis, cultiſs. & populoſis admodum vrbibus nobilis, quarum caput eſt Ambianum Annal. Gall.

picendaca, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

picentes, qui & piceni dicuntur, populi in quinta regione Italiæ ad mare Adriaticum fi. Præturianis finitimi, à quibus Heluinum amne

dirimuntur, Plinio lib.3.cap.13 Horum regio Picenũ appellatur, olim vberrimæ multitudinis quippe ex qua CCCLX. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venêre. Dicti Picentes Straboni lib.5. à Pici Martij nomine, qui in vexillis eorum è Sabinis, (à quibus originem traxerunt) Aſculum comm grantium dicitur inſediſſe. Horum metropolis, Picentia, hodie *Vincentia* Leandro.

picentia, Straboni Picentinorum caput. Leander tradit hodie *Vicentiam* vocari. In Campania Felice eſt *Picentum* quoque apud Stephanum legitur. Eſt quoq; Latij vrbs apud Halicarnaſſeum lib.3. *Piculia* autem vertit pro eo, Gelenius.

picentini, populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi inter Surrentinum promontorium, & Silarum amnem incolentes, à picentibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida Picentia & Surrentum. Strab. lib.5. & Plin.lib.3.cap.5.

picenum, regio Italiæ, in qua eſt Aſculum. à Pico Martio quaſi dicta, cuius ductu & auſpicio Sabini cum Aſculum proficiſcerentur, in vexillis eorum picus conſederat Nam ſicut Strab. li. 5. ſcribit, conditores Picentium è Sabinorum terra profecti ſunt.

picentum, regio Italiæ trans Apenninum, ab ipſis montibus vſque ad mare Adriaticum extenſa, inter Æſim & Leuſtrum fluuios, Strab. li. 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio *Marchia Anconitana* appellatur. Vrbes habet præcipuas Piſaurum, Fanum fortunæ, Senam Gallicam, Vrbinum, Camerinum, Aſculum, ipſámque Anconam, à Syracuſanis Dionyſij tyrannidem fugientibus, conditam. Huius populi Picentes & Piceni appellantur, diuerſi à Picentinis, maris Tyrrheni accolis. Hinc picenus, cenum: vt ager picenus, & Olua Picena. Plin. lib 15.c.3. In hac Picena regione lapidibus pluit, qui ſtrages illas indicabant futuras: quas Italiæ intulit Annibal. Tit. Liu. lib.1. Firmiana olim dicta, teſte Blondo.

piciantes, populi Italiæ, Stephano, nimirum Picentes.

picis, montem vocat Iornandes eum, vnde Naiſus fluuius originem ſumit. Hodie hunc montem *Veſeno* appellari ex Blondo & Leandro intelligitur.

picneſi, Myſiæ ſuperioris populi ſunt apud Ptol. E ſi h Cattaldo.

pictauium, ſiue Pictauia, Ptolemæo. Auguſtoritum, vernaculo idiomate *Poitiers*, Pictauorumſeu Pictonum metropolis. Sunt qui Agathirſi atque Geloni filiorum Herculis ſucceſſoribus(qui Picti à poëtis vocantur) eius fundationem attribuunt. Hi enim ob concitatas ſeditiones domeſticas patria pulſi, in Angliam deuenerunt: inde numero & potentia aucti, nouis quærendis ſedibus, in Galliam traiecêre, vbi à ſuo nomine Pictones populi, hanc quoque ciuitatem condidiſſe feruntur. Aliter alij ſcribunt, cùm ex Pomponio & Mela & Plinio conſtet, antè etiam multò, quàm hi ex Anglia venerint, Pictonum extitiſſe memoriam. Vrbem circundat Clanius fluuius, qui in Viennam delabitur. Theatr Vrbium.

picti, populi Septentrionales. qui olim Britanniam inſulam ſubegerunt. Polyb. Hi hodie Scotica lingua *Phichtlead* vocantur. Pictonum primus meminit Mamertinus in ſuo Panegyrico. Ex Lhuydi libello de Britannia Am. Marcellinus eos in duas gentes diuiſos ſcribit, in Vecturiones, & Deucalidonas, aut Dicalidonas. Vide Auguſtoritum.

pictones, Galliæ Aquitaniæ populi ſunt apud Plin.& Ptol.

pictoreus, rex, trecentos annos vixit. Plin.li. 7.c.48.

picuentum, Hiſtriæ vrbs mediterranea. Ptol. *Pinguente* hodie Leandro.

picumnus, deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur Æmilius Macer in Theogonia.

picus rex Latinorum, Saturni filius, Fauni pater, Latini regis auus, augurio rum peritiſſimus, qui à Circe adamatus, cùm ſpreto eius coniugio Carmentem Nympham duxiſſet vxorem, ab irata dea, virga percuſſus fertur. & mutatus in auem ſui nominis Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vſus eſt auſpicijs. Ouid.14. Metam.

picus, equorum domitor apud Virg. libro 7. Æneid.

Laurẽ, Picus tenebat Picus equũm domitor.

pida, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia. Ptolem.

piden, oppidum in Æthiopia ad finem maris rubri in Arabibus habitatum. Plin. lib.6. capite 29.

pidibotas, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

pidna, vide Caſſandrea.

pidorus, vrbs circa Athon montem. Herod.

pidoſus, inſulæ nouem, haud procul ab Halicarnaſſo. Plin.

pidytes, vir Percoſius ab Vlyſſe, vt ait Homer. Iliad.7. in bello Troiano interemptus.

piengitæ, Sarmatiæ Europææ gens. Ptolem.

piephigi, Daciæ populi. Ptol.

piera, Peloponneſi fons, inter Elidem & Olympiam. Pauſan.

pieres, Macedoniæ populi circa Dardanos. Plin.

piera, mons & ciuitas Bœotiæ. quam primus Pierus Lini pater ædificauit Muſis ſacer, quam poſtea L.Tzetza *Lyncon* appellatam tradit. vide Macedo-

Macedonia, Seleucia, Magneſia.

pieria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axium & Aliacmonem fluuios, quam Macedones pulſis indigenis occuparunt. Plin. lib. 4. c. 10. Æmathia dicta à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris, Hinc Muſæ Pierides dictæ creduntur, quòd in Pieria ex Ioue & Mnemoſyne natæ ſint. à Nigro *Veria* dicitur.

pieria, mons Thraciæ, in quo verſatus eſt Orpheus, Apollon. Schol. Syriæ mons in Caſſiotide regione, Ptol. Bœotiæ vrbs. Tzetza. Locus item in Lacedæmonia Steph.

pieria, Stephano vrbs in regione eiuſdem nominis. Ciuis. Pierietes, Pietites & Pierius. Alij ex Græcis Pieriam Thraciæ montem eſſe ſcribunt, in quo verſatus ſit Orpheus.

pierides, Muſæ dicuntur propter amœnitatem ac ſolitudinem Pierij montis, quod ea ſecretis locis, propter ſtudia liberalia delectantur, vt inquit Sextus Pompeius. Dicuntur etiam à Pieria regione Macedoniç. Cicer. 2. de natura Deorum, Pierias & Pierides à poetis appellari, quòd Pierio patre ex Antiopa natæ ſint author eſt.

pierus, fluuius Achaiæ Propriæ, qui Pharas alluit. Pauſan. maris accolæ eum *Peirum* vocant. Pauſan. lib. 7. & Herodotus lib. 1. *Theuteas* vocatur quoque à Strabone lib. 8. Theſſaliæ item oppidum Plinius.

pierus, mons Theſſaliæ poſt Pheras in Macedoniam vſque protenſus, Plin. lib. 4. c. 8 In hoc monte quidam Muſas natas volunt, atque inde Pieridas appellatas, quanquam alij à Pieriæ regione, & alij rurſum à Pieri filiabus, quas cantu vicerunt dictas malunt.

pierus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euippe vxore nouem ſuſcepit filias, quæ Muſas ad certamen cantus prouocare auſæ, & ab illis ſuperatæ, in totidem picas ſunt mutatæ: vnde poſtea Muſæ earum nomen velut trophæum vſurpantes. Pierides ſunt cognominatæ: quamvis alij à Pieria, quæ eſt Macedoniæ regio, alij à Piero Theſſaliæ monte ſic dictas velint, Oui. 5. Metam.

pietas Iulia. Vide Pola.

pigelaſus, vrbs Cariæ. Gentile, Pigelaſſes. Stephanus.

piginda. vicus Cariæ. Incolæ Pigindes, Steph.

pigmalion, Beli regis Tyri filius fuit frater Didonis: qui dum ardentiſſima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichæi patruelis ſui theſauros appulit, illúmque ſpe potiundi auri ante aras, clàm & dolo interemit: cuius cædis cùm certior in ſomnis à marito Dido facta fuiſſet, ſumptis theſauris fugit, & Carthaginem condidit, ſcribe, Pygmalion.

pila, nomen loci, Soph. 1. Lat. contuſio, vel mortariolum.

pilatus, nomen procuratoris Iudææ à Romanis conſtituti, Luc. 3. qui Chriſtum morti adiudicauit. Matth 27. Luc. 3.

pigres, Halicarnaſſeus, frater Artemiſiæ vxoris, Mauſoli. Suid.

pigrum mare. vide Balticum.

piguntiæ, vide Peguntium.

pihachiroth, locus Ægypti circa mare rubrum. vide Traianus fluuius.

pilopaca legit Cluſius in antiquis inſcriptionibus, diciſque ſignificare fluuium Ceſtellæ veteris in Hiſpania, vulgò *Piſuerga* dictum.

pilumnus, Iouis filius, eius Apuliæ partis, quæ poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaen Acriſij filiam, ad Apulum littus vnà cum Perſeo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea ſuſcepit Turni patrem. Seruius Picumnum & Pilumnum fratres fuiſſe ait, quorum ille ſtercorandorum agrorum vſum inuenerit, vnde & Sterculinus eſt: Pilumnus verò, pilandi frumenti rationem: vnde & pilum ab ipſo nomen volunt accepiſſe.

pimoliſa, caſtellum Ponticæ regionis intra Halyn, à quo regio Pimoliſena: & ciuis, Pimoliſenus. Steph.

pimpla, mons, ciuitas, & fons Macedoniæ, olim à Thracibus poſſeſſus, in cuius radicibus fons fuit Pimplæus. & antrum Pimplæum. Muſis conſecratum.

pimpleides & Pimpleæ dicuntur Muſæ à fonte Macedoniæ Pimpleo, propter liquoris eius vnicam ſubtilitatem. Sunt tamen qui à Pimpla loco quodam iuxta Parnaſſum montem (de quo modò diximus) ſic appellatas tradant.

pinamus, vrbs Ægypti. Gentile. Pynamites. Steph.

pimprama, vrbs circa Indi fluminis partes ſuperiores. Arrian.

pinara, vrbs maxima ſupra Caunum Ciliciæ montem: Gentile, Pinareus, Steph. vide Artimneus, apud Stephan.

pinara, Lyciæ vrbs. Strabo, & Pieriæ in Syria: Cyrrheſticæ regionis, Ptol. Strabo & Plinius Apud Stephanum hæc etiam *Artymneſos* vocatur. idem addit omnia rotunda lingua Lyciorum *Pinara* dici.

pinaria, inſula maris Ægæi. Plin.

pinarius & Potitius Arcades duo ſenes quibus qualiter coli vellet, oſtendit Hercules, ſcilicet vt manè & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa ſolis occaſum eſſent facta tepefacta, Potitius prior aduenit. Pinarius poſtea extis iam comeſis. Vnde iratus Hercules ſtatuit vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet: epulantibus Potitiis & complentibus ſacra, vnde & Pinarij dicti ſunt, ἀπὸ τῆς πείνης, id eſt à fame Nam ſenem illum Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum. Seruius,

M.pinarius Poſca prætor anno vrbis conditæ 572. Sardiniam tenuit, Corſos in Corſica domuit duobus millibus illorum in acie cæſis, qua clade compulſi illi obſides dederunt & ceræ centum millia pondo. In Sardinia ſimiliter contra Ilienſes ſecunda prælia fecit. Idem quum legem annalem ferret, diſſuaſor M. Seruilius, *Dic mihi* inquit, *M. Pinari num ſi contra te dixero, mihi maledicturus es, vt feciſti cæteris? Vt ſementem feceris*, inquit, *ita metes*. Liuius 40. & Cic. 2 de Orat. vbi tamen pro Poſca perperam Ruſca legitur.

pinarius Natta in Iulium Montanum ortus & occaſus ſubinde inſerentem, quum quidam illum audiendum negaſſet: *At ego* inquit *paratus ſum illum audire ab ortu vſque ad occaſum*. Seneca. epiſt 123.

pinarius fluuius iuxta Iſſum vrbem, inter Ciliciam & Syriam. Stephanus Vide Tremile.

pintia, Ptol. lib. 2. cap 3. hod e Valliſoletum, & vulgò *Valladolid*, nobiliſſ. totius Hiſpaniæ oppidum: Regis, Procerum, & nobilium ſedes eſt: ac proinde magnificis ædificiis, tam nobilium vſui, quàm rebus ſacris nitidiſſ. conſtructis, præ cæteris Hiſpaniæ ciuitatibus & ſuperbiſſimè exornatur. Ex opificum & mercatorum frequentia, ex vbertate ſoli & præterfluente amne Piſuerga, haud contemnendas vtilitates percipit.

pincianæ, vide Segeſtanæ.

pinciana porta. vide Pallatina.

pindarus. Vide Pyramus.

pindarus, poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æſchyli Tragœdi æqualis. Scripſit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemea, & Iſthmia, quæ etiam hodie extant. Fertur imprimis ſublimis verborúmque & ſententiarum copia, torrentis inſtar affluens: vnde & inimitabilem eſſe affirmat Horatius libro quarto Carminum Ode ſecunda Duas ſuſcepit filias à patre tibiam primum, mox ab Hermione lyram edoctus eſt, Lacedæmonij in reliquam Bœotiam ſæuientes Thebis pepercerunt Huic etiam tantùm tribuit Alexander, vt cùm Thebas euerteret, & in omnes ſine diſcrimine ſæuiret, vnius Pindari penatibus, familiæque parci iuſſerit. De morte eius tradit Valerius, quod in gremio pueri adamati expirarit.

pindarus, Epheſiorum tyrannus, qui Epheſo in captiuitatis diſcrimine verſantí à Crœſo auunculo ſuo iuſſus diſcederet, ſeceſſit in Peloponneſum cum parte ſubſtantiæ, Paſidi uni filij tutela cum bonorum cura delegata. Ælianus de varia hiſtoria lib. 3 cap 26.

pindaſus, mons Troadis, in quo Cerius fluuius naſcitur, qui Pergamum præterfluit. Plin. lib. 5. cap 30.

pindeniſſum oppidum quod M. Cicero imperator quum eſſet, oppugnauit, nomènque ex eo oppido ſibi dari, ſicuti à Numantia deuicta, dictus eſt Numantinus Scipio, exoptauit. Cic. ad M. Cælium, Oppugnaui quinque & viginti diebus aggeribus vineis, turribus, oppidum Pindeniſſum munitiſſimum, tantis operibus, vt mihi ad ſummam gloriam nihil deſit, niſi nomen oppidi.

pindicitora, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

pindus, mons Perrhæborum, inter Arcadiam & Theſſaliam, Lapitharum olim ſedes: quem nonnulli etiam inter montes enumerant Muſis conſecratos.

pindus, Lapitharum ſedes, mons Theſſaliæ, Apollini Muſiſque ſacer, Acarnaniam, ab Ætolia diuidit, vt inquit Solinus, in eo inueniuntur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum y pſilo ſcribunt. Eſt & oppidum vrbis Theſſaliæ, à Pindo monte appellatæ, iuxta quam eſt fluuius eiuſdem nominis. Strab. l 9. Scholiaſtæ aliqui poetarum apud Græcos Pindum Arcadiæ montem eſſe ſcribunt, aut fluuium: alij montem eſſe Perrhæbiæ iuxta mare alij Theſſaliæ fluuium. *Mizzene* nunc dici tradit Sophian. *Lyæus* Liuio eſt l. 32. Eius verticem *Lacmenta* appellari tradit Iſacius in Lycophronem. vide Thermopylæ.

pinetum, locus non procul ab vrbe Rauenna, P. Diacono & Iornandi *La pineda* adhuc hodie vocatur, ſpatioſiſſimus tractus ab vrbe Rauenna. Ferrariam verſus, pinis arboribus occupatus.

pinetus, Callaicorum Bracariorum vrbs. Ptol. in Hiſpania.

pingus, Dardanorum fluuius in Mœſia Europæa. Plin.

pintianæ, vrbs in Rhætia Lib. Notit.

pinna, Veſtinorum, qui Præguriis finitimi magis ſunt Orientales, in Italia vrbs, inde Pinnenſes. Plin. lib. 3. c. 11. Leander tradit eam hoc æuo *Penna* dici.

pinnatus vide Pyramus.

pinon, Daciæ oppidum, Ptolem. *Phiſtena*, Nigro.

pinſiu m, palatium Romæ eſt, ad Collatinam portam, quæ & ob id Pinſiana porta dicta eſt. Alexander. lib. 4. c p. 6.

pintia, vrbs Callaicorum in Hiſpania Tarraconenſi, & in Vacceis. Ptol. Vide Pincia. Hanc Carol. Cluſius *Valladolid*, illam Villanouanus *Cheregy* vocat.

pintia, Siciliæ vrbs. Ptolem. in qua olim Ptolucis templum. *Terra di pulsis*, Leandro. Hic multa antiquitatis monumenta oſtendi idem ſubiungit. Niger Pintiam hanc *Sacram* vocat. *Phintia* in numis Goltzij legitur. *Poinientes* habet

habet Plinius. *Phitinianum* videtur apud Antoninum nomen habere.

pinton, inſula eſt inter Sardiniam & Corſicam.

pinythus, Cretenſium epiſcoporum clariſſimus.floruit ſub anno ſalutis 176.

pinythus, nobilis grammaticus Romæ vnà cum Epaphrodito liberto Neronis. Pauſ.

pinzon, Thraciæ oppidum. Procop.

pion, mons circa Epheſum. Plin. & Pauſan.

piones, populi in Myſia Aſiæ, quæ ſupra Caicum amnem ſita eſt ab vrbe dicti, quam Pionis conditor Pionias vocauit.

pior, Monachus inſignis, cùm de domo patris ad philoſophiam conuerſionis exiret, promiſit denuò nullum ſe propinquorum fore viſurum. Poſt quinquaginta verò annos cùm ſoror eius ipſum videre vellet, non ceſſabat, donec eum inſpiceret: quam dum epiſcopus loci iam grandæuam propterea videret affligi, ſcripſit præſulibus eremi, vt Priorem mitterent: ille autem obediens, & quendam aſſumens, venit ad patriam. Cúmque ad ianuam domus ſuæ acceſſiſſet, & ſuum nuntiaſſet aduentum, veniente germana, clauſis oculis dixit: Ecce ego ſum Pior. quantumvis (ô ſoror) aſpectu ſatiare. Tum illa, gratiis actis, Deum laudauit. At ille, oratione facta rediit in eremum. Is verò ambulans comedebat: cur autem id faceret, à quodam interrogatus, ita reſpondit: Non (inquit) volo veluti neceſſario vti cibo, ſed tanquam extraneum aliquid agere. Pro qua re ab alio rogatus, ait, Ne, dum comedo, anima voluptatem ſentiat corporalem, Socrat. lib. 8. c. 1. hiſt. tripart.

pipinus, Caroli magni pater Franciæ regnum virtute adeptus, cùm ex regio genere natus non eſſet ob ignauiam ſcilicet eius qui tum regnabat. Annales Franciæ.

piquentum, Ptol. lib. 3. c. 1. vrbs Iſtriæ.

piræa, ciuitas inſignis, Amiſus olim dicta, vt teſtatur Strabo lib. 12. Mileſij eam condiderunt priùs: deinde Cappadocus princeps, vt refert Theopompus: poſtea ab Athenocle & Athenienſibus habitata fuit & Piræa nominata.

piræus, dictio triſyllaba, eu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, 400. capax nauium, muro duorum millium paſſuum vrbi coniunctus. Dicitur & Piræus Stephan. Eſt enim *πειραιεύς*, vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis ſimiliter Piræus, poſſeſſiuum Piraicus, hodie *Portoleone*, vt Marius Niger habet, à Leone quodam Marmoreo ibidem in littore adhuc iacente. Theuctus addit eum Turcis & Arabibus *Calen*, & incolis Græcis *Draguo* nominari. Vide Athenæ & Amiſus.

piræus, portus Corinthiæ regionis: inueniuntur & alia deriuatiua. Piræates, Pireetes, Pireis, & locus in Delo, item Hippothoontidis tribus. Steph.

piraſia. Vide Pireſia.

pirene, nes, Straboni & Suidæ, fons ad radicem Acrocorinthi, Muſis ſacer, non copioſas ille quidem, attamen perſpicuas, potúque ſuauiſſimas habens aquas, *Caballinus* fons dicitur Perſio.

pireſia, Theſſaliæ ciuitas, olim Aſterion dicta. Stephan. & alibi, vrbs Magneſiæ: inde Piraſicus, fœmin. Piraſis: dicitur etiam Pireſius. Inuenio & alibi apud Græcorum ſcholiaſtes *πειρεσίαν*, regionem aut ciuitatem eſſe prope Phileum Macedoniæ montem.

pirhcicus, egregius ſculptor in paruis imagunculis. Plin.

pirides inſulæ in mari Ægeo. Antonin.

pirina, Siciliæ oppidum, Antonin.

pirithous. Ixionis filius, non ex Nube, quemadmodum Centauri, ſed ex legitima vxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo coniunctus, cuius etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabantur, ſuperauit. Mortua autem Hippodame, ita illi cum Theſeo conuenit, vt vxorem, niſi ex Ioue natam, nullam ducerent: & cùm iam Theſeus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo temporis noſceretur, quæ Iouis eſſet, propter Proſerpinam Plutonis coniugem, ad rapiendam illam ſimul profecti ſunt ad inferos. Verùm Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus eſt: cui cùm Theſeus opem ferre conaretur, viuus in Ditis poteſtatem peruenit, & ab eo in catenis eſt ſeruatus, donec Hercules ab Euryſtheo ad inferos miſſus, eum liberauit.

D. Pirminius ex Augia maiore, Germaniæ inſula, omnes venenatas effugauit beſtias, adeò vt in hodiernum vſque diem in ea non inueniantur, & illatæ non maneant, aut moriantur. Munſter. l. 3. Coſm.

piroboridaua, Myſiæ inferioris oppidum, Pto. *Brailano* nominatur à Nigro.

pirous, nomen fuit herois cuiuſdam. Homerus Iliad. 2.

pirum, Daciæ vrbs, Ptol.

pirus, Lambraſi filius, Thracum princeps, profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Ætolorum rege interficitur. Homer. 4 Iliad.

piruſtæ, Cæſari, Ptolemæo & Liuio, Illyridis populi ſunt verſus Macedoniam. Pannonum vocat Strabo. *Albaneſi* Vigenereo fortè.

piſa, Piſæ, ciuitas in Elide, Peloponneſi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrabantur certamina Ioui ſacra quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Piſas in Tuſcia condiderunt. Hinc Piſæus, ſæa, ſæum.

piſa. Steph. fons Olympiæ & regio, in qua

conſtructum eſt Iouis templum, vbi Olympiacum certamen celebratur. Aliqui Piſam dictam ſcribunt à Piſo Apharei filio, vel à Piſa filia Endymionis: poſtea Olympiadem appellatam, & pi æi Iouis templum habuiſſe: Gentile, piſates, & piſæus.

piſæ piſarum, Tuſciæ oppidum inter A. nom & Auſerem amnes, à Piſæis conditum, Elidis populis. Strabo lib. 5. qui Neſtorem ad Ilium ſecuti, in reditu tempeſtate diſiecti, alij quidem Metapontum, alij lnius Tyrrhenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ, Piſas condiderunt. Hodie *Piſa* dicitur. P ſſa duplici ſſ habet Ptolemæus. *Alph as P ſa* vocat Virg. lib. 10. Æneid.

piſander, filius fuit Bellerophontis, quem in Solimo bello cecidiſſe Homerus ait Iliad. 9.

piſander Camireus (Camirus autem ciuitas eſt Rhodij) Eumoldi tempore, poeta, vt nonnullis placet, antiquior Heſiodo.

piſander Lycaonius, ſub Alexandro Mammea verſifi ator, ſcripſit variam hiſtoriam.

piſander Neſtoris filius. Suid.

piſandris, Venetorum claſſis ductor, anno ſalutis 1379.

piſaon, in Pelagonia eſt: Gentile, piſæus: Stephanus.

piſaurus, fluuius Piceni, à quo Piſaurum ciuitas Vmbriæ ei ſuperpoſita, nominata eſt: hodie *Peſaro* dicitur. Seruius verò ſcribit Piſaurum dictum quòd illis aurum penſatum ſit. Nam quum Camillus Gallos intermiſſet, aurúmque quod Galli à Roma acceperant pro Capitolio non euerſo, recepiſſet, & ſigna ciuitati appendiſſet, ciuitati non dedit Plin. lib. 3 cap 4.

piſca, Indiæ intra Gangem v. b. Ptol.

piſcena, Galliæ Narbonenſis oppidum, Plinio. *Peſenas*, I Poldo.

piſcnri, Aſiæ populi inter Dahas. Strabo.

piſenor. Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

piſeus, Rex Tuſciæ, anno ante Romam conditam, 260. æneam tubam inueniſſe dicitur. Plin. lib. 7. c 26.

piſidæ, antea Solymi vocari à Solymo Iouis & Chaldenæ filio: populus eſt barbarus iuxta Aſpendum & Ciliciam habitans: vt ait Steph.

piſidia, diæ, Aſiæ regio. Lycaoniæ, Iſauriæ & Pamphyliæ finitima, cuius oppida enumerantur Selga, Sagalaſſum, Pernelíſſum, Adadata, Brias, Grenna, & alia nonnulla. Populi, Piſidæ, antea Solymi dicti, Plin. lib. 20. c. 27.

piſidon, portus in Africa propria, Ptolem. *Moarat*. Marmolio.

piſilis, Cariæ oppidum, inter Calbin fluuium & C. unum vrbem. Strab.

piſinates, Vmbriæ populi. Plin.

piſioda, Africæ propriæ & Pamphyliæ vrbs Ptolem.

piſingara, Armeniæ minoris oppidum Ptol.

piſinoe, vna Sirenum.

piſis, vrbs & mons Armeniæ vel Suſianæ: Ciuis, piſideus. A piſidia fit etiam piſideus. Stephan.

piſiſtrati inſulas tres habet Plinius circa Epheſum, quas nominat, Anthinæ, Myonneſos, & Diareuſa.

piſiſtratus, Hippocratis filius, Athenienſis tyrannos, claros genere, eloquentia verò tanta, vt ea delinirit Athenienſes, libertate, qua nihil charius habebant, ſe ſponte exuerent: illiúſque facundiæ ſanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, poſthaberent. Artes liberales maximè fouit. Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes vrbe potitus, ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis pòſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curauit. Trog. lib. 2.

piſiſtratus, Lariſſæus hiſt ricus. Suid.

piſiſtratus, Neſtoris & Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profecturo, vt Menelaum de patre percontaretur. Hom. 3. Odyſſ.

piſiſtratus, Orchomeniorum rex, cùm nobilitatem odio inſectaretur plebis ſtudioſus erat, quare in ſenatu eum necare decreuerunt. Diſcerptum igitur, intra ſinus condunt, ac ſolum emundant. Plebeia dehinc multitudo, concepta ſuſpicione, in curiam aduolat. Regis autem filius ætate minor, nomine Teleſimachus, conſpirationis conſcius, ex curia turbam extraxit. Patrem enim ſupra mortalem ſpeciem ad Piſæum montem, magna velocitate, deferri commentus eſt, eáque fraude plebem obduxit. Plut. paral.

piſones, appellati ſunt quidam Romani nobiles, quod optimè piſa ſererent, ſicut à lente Lentuli. Et hi quidem è Calphurniorum proſapia fuere, quæ à Numa rege deſcendit. Calphurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Feſtus.

piſonis villa, prope Baias quam ferunt Neronem ſæpius animi gratia adiiſſe. Tacit. annal. 1. hodie, *Truglio*.

piſonos, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

piſſantini, populi in Macedonia. Polyb.

piſſirus, vel Piſtyrus, Thraciæ vrbs. Herod.

piſtitum, Thraciæ emporium. Steph.

piſtor, Iupiter dictus eſt, quòd Romanos, quo tempore à Gallis obſeſſi propter famem de deditione cogitabant, in ſomnis admonuiſſet, vt ex omni frumento quod habebant, panes facerent: eóſque in hoſtium caſtra iacerent. Ita enim futurum, vt deſperata victoria Galli animis conciderent, atque ipſi ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ouid. 6. Faſtorum.

Eſſe Ceres viſa eſt, iaciunt Cere alia dona
Iacta ſuper galeas longáque ſcuta ſonant.

Poſſe-

Poſſe vinci ſpes excidit hoſte repulſo:
Candida Piſtori ponitur ara Ioui.

Piſtoria ciuitas,quam Ptole.ponit inter medi-
rraneas Tuſciæ ciuitates: eſt enim inter Flo-
entiam & Lucam.A qua Piſtorienſes.Plin.lib.3.
ıp.4. hodie *Piſtoia* dicitur, & Piſtorium & ad
ſtores Anton.

piſtris, nomen nauis apud Virgilium libro 5.
neidos.Alij legunt,Priſcis.

piſye, vrbs Cariæ: dicitur etiam Pitye:Genti-
Piſyetes & Pityares.Capito Pityuſſam vocat &
eph.

pitane, ſiue Pitana, vrbs Æolidis in Aſia, non
ocul à Caici fluminis oſtio, duobus inſignis
rtubus: cuius incolæ Pitanæi & Pitanitæ no-
nantur.Ouidius 7.Metamorph.Fama eſt apud
anam lateres inuentos eſſe,, . qui ſuper aquas
atarent, quod & de aliis locis traditum eſt,
id.7.Metam.

Æolicam Pitanen à læua parte reliquit.

nc Pitanitis regio, & Nympha Pitanitis.Step.
itane, Laconiæ oppidum: cuius incolæ Pita-
æ dicuntur. Hermolaus apud Pli. Eſt item
Troadis,apud Strab.quam Zardus *S.Georgio*
at.

itane, vrbs ſita in ripis Eurotæ, à Pitana he-
a Eurotæ filia.Pindarus in Olympiis.

tanus,Corſicæ fluuius apud Ptolem. *Talabes*
e.

taon,Cariæ vrbs,à Pitao Phryge Midæ ami-
cta:Gentile,Pitaeis.Steph.

tara,Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.
tea,vide *Lampſacus.*

thecon colpos, id eſt eſt Simiarum ſinus,
s in Lybia iuxta Carthaginem: Gentile,Pi-
lpites.Steph.

thecuſa,ſæ, vel Pithecuſæ,ſarum,Stephano,
a Campano littori adiacens, non procul à
oli, à Virgilio Inarime dicta, à quibuſdam
Ænaria, à ſtatione nauium Æneæ. Dicta
cuſa (vt Ouid.lib.14.fabulatur) à Cercopi-
eterrimo hominum genere, quorum frau-
eriuriumque exoſus Iupiter in ſimias eos
nutauit, & in hac inſula collocauit. Græci
ſimias πιθήκους appellant. Verùm hanc
nis rationem tanquam fabuloſam rejicit.
libro 3.cap. 6. docétque Pithecuſas non à
appellatas, ſed à figlinis doliariorum.
enim Græci πίθους vocant. Habet autem
ſula in vertice oppidum eiuſdem nomi-

heus, vir quidam fuit Xerxis temporibus
m ſuæ ætatis ditiſſimus, qui auro ſemper
s, auri fodinas iugiter exercebat. Is quum
ndo ex peregrinatione domum eſſet re-
& cœnam parari poſtulaſſet,eius vxor au-
nenſam illi apponi iuſſit,in qua omnia ex

auro fabrefacta obſonia: ac primo quidem aſpe-
ctu gauiſus eſt Pitheus: quo tandem ſatiatus,
quum eſurire ſe vociferaretur, neque ſe aurum
id temporis expoſcere diceret, inquit vxor, Tu
nullius rei, præter hanc vnam,habendæ faculta-
tem præbes. Hiſtoriam narrat pluribus Plutar-
chus.Plinius vocat Pithicum lib.33 c.10.

pithniſſa, vrbs Lycaoniæ: Gentile, Pithniſ-
ſæus Stephan.Apud Stephanum,ſcribitur.Pitniſ-
ſa.

pitho,dea flexanima,illa dicendi præſes,quam
Ennius Suadam, Quintilianus perſuadendi
ideam. Horatius Suadelam & poetica mella Ci-
cero Leporem appellat. Plin. Colebatur & Dia-
na cognomine Pitho Corinthi: vna ex Atlanti-
dibus.

pithodemus, Inſtator egregius: cuius ſtatuam
fecit Dinomenes,Plin.lib.34.c.8.

pitholai, promontorium circa Arabici ſinus
fretum in Æthiopia.Strabo.

pitholeon Rodius, poeta triuialis & abiectus,
qui quum in confinio, vtriuſque linguæ natus
eſſet, confuſo ſermone Epigrammata quædam
futilia conſcripſit, in quibus perquàm ridiculè.
Græca Latinis miſcuit,cuius meminit Horatius,
primo Sermo Satyr.decima.

pithonabaſtæ,Indiæ extra Gangem vrbs. Pto-
lem.

pithonoſcome,locus in Aſia,in campis paten-
tibus, vbi primo aduentus ſui tempore ciconiæ
congregantur,& eam,quæ vltima aduenerit,lan-
cinant vniuerſæ,atque ita abeunt.

pithos, vicus in tribu Cecropide, Incola, Pi-
theus. Nomen eſt ἀπὸ τῶν πίθων, id eſt,à vaſis, ſeu
doliis,quæ illic fiunt.Steph.

pithumus,vide *Pilumnus.*

pitnum, Vmbrorum Mediterraneum oppi-
dum.Ptol.

pituiſſa,oppidum in Lycaonia.Steph.

pitornius, qui per medium lacum Fucinum
Marſorum ita decurrit, vt eius aquæ ſtagno non
miſceantur,inquit Vib.Sequeſter. Hunc fluuium
à Plinio Iuuencum dici ſcribit Blondus. & eum
ſecutus Leander, ſed in emendatis Plinij exem-
plaribus pro Iuuencus *Inuectus* legitur: ſic enim
lib.2.cap.165. Vt in Fucino lacu Inuectus amnis,
in Latio,&c.

pittacus, Philoſophus Mitylenæus, vnus ex
ſeptem Græciæ ſapientibus, qui ex Leſbo ty-
rannum Melanchrum depulit, exortóque dein-
de inter Athenienſes Mitylenæoſque bello,
Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare cer-
tamen prouocauit, retíque quòd occultè ſecum
attulerat implicitum facilè ſuperauit. Qua ex
pugna Retiatiorum & Mirmillonum factio-
nes originem ſumpſiſſe putantur: fuit autem
tempore Crœſi regis. Huius illud prouidere

oportet,ne caſus veniant,ſi fortè venerint æquo animo tolerare Fuit alter Pittacus legiſlator (Fauorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor eſt appellatus. Ælianus de varia hiſtoria pittacum quendam commemorat, qui de mola piſtrina encomium conſcripſit, vt in paruo argumento vim dicendi oſtentaret. Idem de ſapiente dicit, eum in templo Fortunæ ſcalam conſtituiſſe, vt eius exprimeret effectum, cùm multi in vita mortales aſcendant, deſcendántque.

pittheus, thei, Theſei auus maternus, qui Trœzene regnauit: de quo vide Plutarc. in vita Theſei. Hinc Pittheis, patronymicum fœminimum, quo poetæ vtuntur pro Æthra Pitthei filia, matre Theſei. Ouid. in epiſt. Ariadnes ad Theſeum.

pitulani, Plinio ſunt Vmbriæ populi, quos cognominat piſuettes & Mergentiuos.

pitulum, Latij oppidum, Plin.

pityæ, vide *Piſyæ*.

pityiſſus Piſidiæ vrbs. Strabo.

pityea, vrbs inter Parium & Priapum. Steph. Liburnidis item inſula in Hadriatico mari. Apoll. Vide Lampſacus.

pityndra, Metropolis Indiæ intra Gangem. Ptol.

pityoneſus, inſula Peloponneſi, contra Epidaurum. Plin.

pityus, oppidum opulentiſſimum in regione Colchica, è regione Sarmatarum, qui Caucaſi montis iuga incolunt, Plin. lib. 6. cap. 5. Item eiuſdem regionis fluuius.

pityuſa inſula, quæ Miletus dicitur, & vrbs Lampſacus poſtea vocata, vt ſuprà diximus.

pityuſſa. vide Miletus & Piſiæ Phaſelis etiam vrbs Pamphyliæ, pityuſa priùs dicta eſt. Steph. vide Piſyæ.

pityuſæ, inſulæ à Græcis dictæ à frutice pineo monumentis ſcriptorum inclytæ. Stephan. inſulæ diuerſæ ſunt. Alcman πιτυώδεις vocat. vide Ebuſus.

pius Romanorum epiſcopus nonus, anno ſalutis 144.

pius II Romanorum epiſcopus, vir doctrina ingenio clarus, Æneas Syluius antea dictus, anno 1459.

pius III. pontifex Romanorum, anno ſalutis 1503.

pius Metellus nominatur, quòd à Furio tribuno patris reditum exorauit. Antonius quoque Imperator pius dictus eſt, quòd animam à belli ferocitate alienam haberet, malletque viuum, vt ajebat, ciuem ſeruare, quàm mille hoſtes trucidare. Dion Alex. lib. 1. c. 9.

pixodorus, vnus ex filiis Hecatomni Cariæ Regis frater Artemiſiæ eius quæ Mauſolum conſtruxit. Strab. lib. 14.

pixus, oppidum Lucaniæ à Latinis Buxentum appellatum. 1. li. li. 3. c. 5. Scribendum, pyxus.

P L

place vrbs Helleſponti, Ciuis, placius: Gentile, placianus. Steph.

placentia, Hiſpaniæ vrbs in Caſtellæ regno, Vaſæus.

placentia, Stephanò ciuitas Liguriæ ad Trebium amnem, ne procul à Pado. Plin. lib 3. c. 15. vnde placentinus, poſſeſſiuum. Cicero de clar. Orat. *Piacenza*, hodie Gall. *Plaiſance.*

placia, Myſiæ oppidum, iuxta Cyzicum, Mileſiorum oppidum. Plin. lib. 5. cap. vlt. *Palacum* Strabonis eſt, vt putat Stukius.

placiadæ, Atticæ municipium. Suidas.

placidia, virgo, Valentiniani Imperatoris & Eudociæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei præterquàm ſaluti ſtudebat.

placiadæ, ſunt incolæ viri cuiuſdam regionis Atticæ apud quos moris erat, adulteros punire grauiter, impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis eſſe dicuntur. Quòd ſi raphani forſaſſe non fuiſſent ad manum, ſtelæo vtebantur, id eſt, ligonis ligno. Vide prouerbium Placiadæ, apud Eraſm.

placideianus, ſeu pacidianus, fuit gladiator, & quidem præſtantiſſimus, vt ex Lucilij verſibus apparet, quos profert Nonius Marcellus de var. ſignif. ſerm. in verbo Componere.

placidianus, Conſul cum Ann. Tacito, anno vrbis 125.

placidus, Cos. cum Romulo, anno vrbis 195.

placilla, Theodoſij Magni Imp vxor non regni faſtigiis elata eſt, ſed potius amore ſuccenſa diuino. Repentè ergo vt venit ad purpuram, claudorum atque debilium maximam habebat curam, non ſeruis, non aliis miniſtris vtens, ſed per ſeipſam agens, & ad eorum habitacula veniens, & vnicuique, quod opus haberet, præbens. Sic etiam per eccleſiarum xenodochia diſcurrens, ſuis manibus miniſtrabat infirmis ollas eorum tergens, ius guſtans, efferens cochlearia, panem frangens, cibóſque miniſtrans, calices abluens, & alia cuncta faciens quæ ſeruis & ancillis mos eſt ſolemniter operari. Illis autem, qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum diſtribuere, imperij eſt opus: Ego autem pro ipſo imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro ſuo ſæpe dicere erat ſolita. Oportet te ſemper marite, cogitare quid pridem fueris, quid modò ſis: hæc ſi ſemper cogitaueris, ingratus benefactori non eris, ſed imperium, quod ſuſcepiſti, legitimè gubernabis, & harum rerum placabis auctorem. Theod. libro 9. cap. 31. hiſtor. trip.

placus, vel placuſus, Ciliciæ mons. Heſich. plada-

pladatæi, populi Septentrionales: Gentile, adaræus, vel pladarites Steph.

plagereum ſiue Cymba, locus eſt Siciliæ, apud ntoninum inter Agrigentum & Syracuſas.

plagia, Liguriæ portus, xv. M. P. à Vintimi-, Anton.

plagiaria, Antonino Hiſpaniæ vrbs, inter O-lipponem & Emeritam.

plamus, vrbs Cariæ: Gentile, plameus. Steph.

planaria, inſula vltra Corſicam à ſpecie ſic di-, quòd æqualis freto exiſtat, ideóque nauigij iæ. Plin. lib. 3 c 6.

planaſia, Straboni inſula eſt poſt Stœchades. zellus, eam Sarduni vocari ait. Sed I. Poldo s eſt Occitana, quam vulgo *Le pont S. Eſprit*, ellunt. Vide Stœchades.

planaſia, inſula in mari Tyrrheno, non longè llua. Ptol. lib 3. c. 1.

planeſia, Hiſpanica inſula exigua, circa Fer-æ promontorium, aut Dianium, vt Stra. vo lib. 3.

lancius, Romanus quidam, cuius extant epi-e luculenter ſcriptæ. Qui (teſte Euſebio) Galliam Comatam regeret, Lugdunum didit.

lanctæ, Apollonio Argonautico ſunt Inſulæ Scyllam & Charybdim Cyclopum ſcopu-ud Plin.

angenſes, Vmbriæ gens, apud Plin.

aræi, populi Epiri. Steph.

araſſa, vrbs Cariæ: Gentile, plaraſſeus, Steph.

atææ, arum, Stephano, ciuitas Bœotiæ, ſub ærone monte non longè à Thebis. Dicta à dine nemorum. Strab. lib. 9. Platæenſes n remigatione victum quæritabant. Non il ab hac vrbe Pauſanias & Ariſtides Mar-um Xerxis ducem & conſobrinum ſupera Stat. 6. Thebaid. Eodem nomine eſt inſula ari Libyco, quaſi oppoſita ad Cyrenem, He-. lib. 4. cuius ciues, inquit Stephanus πλα-: regio Plataica dicitur. Cæterùm à Pla-œotiæ, quas Homer. in ſingulari πλάταιαν nanit, ſimiliter platæis vel platæatis.

tage, inſula inter Eubœam & Andrum: lam patage, nunc Amorgos appellatur. b 4. c. 11.

amodes, Peloponneſi locus à Coryphaſio cxx. ſtadiis. Strabo.

anæus, Bithyniæ fluuius. Plin.

aniſtus, promontorium eſt peloponneſi, neminit. Plin. lib. 4 c. 5. Eſt item Arcadiæ Steph. & Æolidis promontorium. Plin.

amphiliæ aut Ciliciæ maritimus locus.

nius, Bœotiæ flumen. Pauſ.

, inſula ante Troadem. Plin.

a, inſula in mari Ægæo, quæ & paros &

Minois dicitur. Eſt item inſula Libyæ: Gentile, plateates & plateites Steph.

platanos, vrbs phœniciæ: Gentile, platanæus, Steph.

plateis, inſula iuxta Lyciam: Gentile platæus.

platiæ, inſulæ Creticæ, ante Sammonium promontorium. Plin.

platina, homo doctus & antiquitatum ſtudioſus, ſcripſit de vita & moribus pontificum Romanorum. Alex. lib. 3. c. 9.

platius Syluanus, Conſul cum Iulio Seuero, anno vrbis 593.

plato, philoſophus inſignis, ſectæ Academicæ princeps, Ariſtoni & Parectoniæ filius, ex humerorum latitudine ſic dictus, cùm antea ex aui nomine Ariſtocles vocaretur. Hic adhuc adoleſcens palæſtra ſe exercuit: picturæ operam dedit: Tragœdiáſque & poemata quædam conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſeſe contulit, ſub quo breui tantùm in philoſophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & philoſ. phorum Homerus fuerit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipſas diſtinxit, ſuperauitque in diſputatione: quo modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes ſuſtulit. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquentiæ, vt Iouem (ſi Græcè voluiſſet) platonicè loquuturum philoſophi dicerent. Athenis primùm Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, vt Pythagoreos audiret vt Philolai Crotoniatæ librum de ſecta Pythagorea centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum transtulit. In Ægyptum deinde properans, vt audiret Gymnoſophiſtas, oleum (ait Plutarch.) ſecum mercaturæ gratia vexit, vt viatico ſuppeditaret, vt libros Moſis legiſſe creditur. Ter in Siciliam nauigauit, primùm Ætnæ flagrantis viſendæ gratia, vt Apuleius ait. Reuerſus, apud Æginam captus eſt à piratis, ac minis triginta venundatus deinde à Nicete Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub nomine Dionyſio, ſpe liberandi Siciliam. Sed paulò poſt expulſo Dione, & ipſe ſuſpectus remigrauit. Tertiò, quum maximè nollet, rogatus ab Archita, vt Dionem tyranno reconciliaret, iter ingreſſus, ab eodem Dionyſio obuiam procedente, quadrigis exceptus eſt. Demum in ſuſpicionem veniens, vix rogante, & ſpondente pro eo Archita, dimiſſus. Dialogum primus illuſtrauit, licèt priùs, vt aiunt, inuentum à Zenone Eleate, vt Ariſtoteles tradit: vt Fauorinus ab Alexamene Teio. Deceſſit annos natus 81. morbo, vt fertur, pediculari. Vita fuit cœlebs, ac caſtus, vt Auguſtinus ſcribit: de quo plura vide apud Plutarch.

plato alter, Athenienſis, poeta priſcæ comœ-,

diæ, tempore Ariſtophanis & Eupolis,cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorant in Dipnoſophiſtis.Tres item alios Diogenes Laërtius commemorat : vnum Rhodium philoſophum, diſcipulum Panætij: alium peripateticum de Ariſtotelis ludo: tertium Praxiphanis diſcipulum.

plato, Martyr quidam fuit, qui pro fide Chriſtiana imperante Maximiano paſſus eſt, paternámque hæreditatem,dum viueret, pauperibus eſt largitus.

plautianus, conſul cum Gæta Cæſare, anno ab vrbe 955.

plautius, poeta comicus Gell. lib. 3. c. 3.

plautius, Romanus quidam quum ob vxoris obitum dolore incredibili torqueretur,mortémque appeteret.in rogum ſe coniecit, quem togatum calceatúmque corpori vxoris iunxerunt amici. Author. Valer. Max.de amore coniugali.

plautus, poeta comicus Farſinas (cùm vulgò Sarcinas corruptè ſcribatur) Plotus ab initio,teſte Feſto appellatus à pedum planitie, quos plotos Vmbri vocant.Si quando à mola aſinaria vacabat,cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebát;quas venditaret.Hic cæteris comicis præfertur, ſententia multorum, præſertim Varronis, qui ait, Si Muſæ Latinè loquerentur, Plautino ſermone loquerentur.

plaxura, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogon.

plecuſa, ancilla Dianæ fuit, cuius meminit Martial. li. 2.

Et cecidit ſectis iſta Plecuſa comis.

plegerium, Indiæ oppidum ad Choaſpen fluuium Strabo.

plegra, templi Delphici incenſor, anno ferè antè Romam conditam 700.

plegra, Paphlagoniorum in Sicilia vrbs. Ptol.

pleiades, ſeptem ſtellæ inter os Tauri, & caudam Arietis ſitæ. Higyn. in Aſtron. poetico quæ ortu ſuo primæ nauigationis tempus oſtendunt, vnde Græcè Pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν, quod eſt nauigare. Latinè Vergiliæ dicuntur à verni temporis ſignificatione, quo oriuntur. Nam circa æquinoctium vernum, earum ortus matutinus eſt. Has poetæ Atlantis filias faciunt ex Pleione Nympha: vnde & Pleiadum nomen tractum eſſe quidam exiſtimant. Sunt qui putent Pleiadas dictas, quaſi πλείονας, hoc eſt plures, quòd nunquam ſingulæ appareant, ſed omnes ſimul,præter Meropen,quæ vix conſpici poteſt. Pherecides has tradit ſeptem ſorores fuiſſe Lycurgi filias,ex Naxo inſula, Liberi patris nutrices,ab Ioue inter ſydera relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcyone, Celæno, Maia, Aſterope, Taygete, Merope : quarum ſeptima vix cerni poteſt, cuius rei cauſam afferunt,quòd cùm reliquæ ſorores diis nupſiſſent, ſola Merope mortali viro Siſypho nupſerit: quam ob cauſam, veluti pudibunda,latitat. Alij putant hanc eſſe Electram, & idcirco obſcuriorem videri, quod excidium Troianum ſpectare non potuerit,ſed oculis manum oppoſuerit. Alij ferunt eas in cœlum aſſumptas,& in ſtellas eſſe mutatas ob pietatem, quod Atlantis calamitatem perpetuo fletu proſecutæ ſint, vel quòd, cùm perpetuam virginitatem ſeruare decreuiſſent, & ob id Dianæ ſtudia ſequerentur. Orionem verò; qui illarum amore captus eas perſequebatur, effugere non poſſent, implorato Iouis auxilio, in ſtellas mutatæ ſunt. Pleiadum fabulam explicat N. Comes myth. li. 4. c. 7.

Pleione Nympha Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis ex qua Pleiades ſuſcepit.

plemmyrium, fluuius Siciliæ agrum Syracuſanum,per quem labitur, crebris rigans inundationibus. vnde & nomen videtur accepiſſe ἀπὸ τοῦ πλημμυρεῖν, quod eſt exundare. Steph. caſtellum Siciliæ eſſe ſcribit per ſimplex m, perperam. vt videtur. Incola Plemmyriates,vel Plemyrates: hodie *S. Martiani* Fazello: & Plemmyriam inſulam habet. Fortè eſt Ortygia, quam Virgilius contra Plemmyrium promontorium ponit, & quam Pauſanias lib. 5. & in calce li. 8. Syracuſarum inſulam cognominat.

Plenneus, Sicyoniorum rex XI. anno ab inundatione aquarum. 634.

Pleræi, circa Dalmatiam gens. Strabo.

Pleumoſij, populi ſunt inter Belgas, ſub imperio Neruiorum, proximi Gordonuis, Leuacis Grudiis ac Centronibus in Diœceſi Tornacenſi ſiti. *Flandri* ſunt Marliano. *Contracenſes* H. Leodio. Becano ſunt propriè populi qui *Vuernam*, *Honſcotam*, *Dixmudam & Yperam* incolunt: in Flandria oppidum eſſe ad Legiam fluuium *Cortrych* ferunt alij.

pleuratus, Thraciæ rex Olymp. 142.

pleuron, Stephano Ætoliæ vrbs Plin. libr. 4. cap. 2. Meleagri patria. Stat. 4. Theb. in ea vrbe Combe, ne à filiis occideretur, deorum miſericordia in auem mutata eſt. Ouid. lib. 7. Metam. fab. 15.

pleuronia Regio, in Ætolia à Pleuronibus, id eſt, Curetibus, ſic dicta, Curetes erant comati populi, ſed quia ab Ætolis bello exagitati, ſemper interiori coma decapillabantur, cœperant ab occipite tantùm nutrire comam: vnde ἀπὸ τῆς κουρᾶς, id eſt tonſura, κουρῆτες appellatos fuiſſe, memoriæ proditum eſt, id eſt Detonſos. Stra. li. 10.

pleutauri, populi ſunt in Luſitania extremæ Hiſpaniæ regione apud Strabonem lib. 3.

plexaure, res. Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

plinius ſecundus Veronenſis, temporibus Veſpa-

Veſpaſiani vixit, cuius negotia adminiſtrabat noctibus verò & ſucciſiuis (vt ipſe inquit) temporibus opus de rerum natura conſcripſit; vnus omnium parciſſimus temporis. Perijt in montis Veſuuij incendio, dum eius cauſam indagare cupit. Eius vitam diligentius narrat nepos eius ex ſorore Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epiſtolarum, & panegyricus, Traiano Cæſari dicatus, quo gratias agit Conſul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuuiſſe, & Martialem poetam ſecedentem viatico proſecutum fuiſſe, teſtatur ipſe in epiſtolis. Volater. libr. 18. In Pliniorum memoriam hæc elogia in fronte ædis D. Mariæ virginis à gratis ciuibus pietatis ergò marmoribus inciſa ſunt. A dextra valuarum, ORDO populúſque Cremenſis, C. Plinium Secundum mactum ingenio virum, dignatione clarum, doctrina admirabilem, vt qui olim Impp. Cæſ. Veſpaſianorum amicitiam meruerit, officia maxima geſſerit, ac ſcriptores vniuerſos copia & varietate ſuperauerit: municipem ſuum incomparabilem ſtatua & elogio ornauere. Diſtichon additur.

Tantus honor, dulciſq́ iuuat me fama ſecundũ:
At mage conciues hæc poſuiſſe meos.

ſiniſtra valuarum: C PLINIO Cæcilio ſecundo, qui Conſulatu, auguratu militiæ geſtis, ac [o]randis cauſis, poematibus & hiſtorijs conficiendis, Cæſare Traiano Auguſto luculentiſſimè laudando, adficiendáque immenſa liberalitate patria ſua, eidem immortale contulit ornamentum, ordo Comenſis conciui ſuo deſiderabili, [ho]nore accepto monumento poſuit M. CCCC. XXVIII. Kal. MAI. Adduntur verſus,

Functus eram, ſed tum veteri præclarus honore
Viuebam, perij, nunc quoque vita mihi eſt.

Plinthine, vrbs Ægypti, à Samaria, Ciuis, plinnites. Steph. Turris Arabum, hodie vocatur [...]lis.

[P]lione, vide pleione.

[P]liſtarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & poſtea [...]um Heraclea vocata eſt: Gentile, pliſtarchi[tes]. Steph.

[P]liſthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui [cum] iuuenis moreretur, Agamemnona & Me[nelaum] filios ſuos paruulos Atreo fratri com[men]dauit, qui eos ſuſcepit, filiorúmque loco [edu]cauit, & ob id Atrei habiti, Atridæ ſunt ap[pell]ati.

[Pl]iſtonax, Pauſaniæ filius & Lacedæmonio[rum] Rex, cuius res geſtas vide apud Thucydi[dem].

[Pli]ſtonicus author, de quo Athenæus. Fuit & [...]on quidam cognominatus pliſtonicus, non [e]o tempore Platone ſuperior vt idem vltimo [...]mine teſtatur. Quin & pliſtonices quando[que] [ſc]ribitur, ſicut Olympionices.

Plitaniæ, inſulę ante Troadem. Plin.

Plotæ, inſulæ duæ ad Occidentale latus Peloponneſi ſitæ, non procul à Zacyntho: Meridiem verſus, poſtea Strophades dictæ, à conuerſione Zetæ & Calais, qui Harpyas in eas vſque inſulas ſunt proſecuti. Plin. libro quarto cap. 12. Stromphides eas appellat Suidas, & deſcribit inter Elidem & Zacynthum. Strabo etiam duas numerat Strophades & Cypariſſiorum inſulas vocat. *Striuali* hodie nomine nota ſunt, teſte Sophiano.

Plothia, vicus in tribu Ægeide, Tribulis plothicus & plotheus. Steph.

Plotina, Traiani Cæſaris coniux, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexũ cadunt, virtutibus celebrata Hæc tonſo capillo virum mentita, coniugem comitata eſt in exilium euntem imperterrita.

Plotinopolis, Thraciæ vrbs. Ptolem. & Anto. *Plaudin* Nigro.

Platonicus, philoſophus platonicus, Ægyptius natione, è ciuitate Lyco, diſcipulus Ammonij, præceptor Porphyrij Galeni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morbóque ſacro obnoxius. Suidas.

Plotius Gallus, patria Lugdunenſis dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cic. li. de Oratore vnà cum Qu. fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur, à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius Criſpinus, quem Aretalogum fuiſſe cognominatum, quòd garrula ſcripſerit carmina, Porphyrius eſt author.

Plotus, poſtea plautus dictus, poeta comicus, Vide plautus.

Plubium, Sardiniæ inſulæ oppidum. Ptolem. *Soſſari* Nigro hodie.

Pluitalia, Ptol. vel pluuialia, Plinio vna ex Fortunatis inſulis, quam Bacchius *Iſola del ferro* vocari ſcribit. *Lanzerotta* Nigro, *pluuialia*, Plin. dicitur.

Plumbaria, Hiſpaniæ inſula circa Hemeroſcopium. Strabo.

Plutarchus Cheronenſis, philoſophus, floruit ſub Traiano & Hadriano temporibus. Nam Traiano libros Apophtegmatum dedicauit: vir eruditiſſimus, à Traiano in Illyricum miſſus cõſulari poteſtate, iuſſúmque omnibus Illyricis magiſtratibus, vt abſque eo nihil agerent. Eius opera doctiſſima Græca extant, in Latinum & Gallicum ſermonem à doctis viris conuerſa.

Plutarchus, Neſtorij filius Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ præſidebat Athenienſi ſub Iuliano principe. Suidas.

Plutarchus, diſcipulorum Origenis primus, qui per ipſum ad fidem de perfidia conuerſus,

non ſolùm perfectæ vitæ inſtituta ſeruauit (verùm etiam quæ eſt ſumma beatitudinis) martyrij conſecutus eſt palmam. Euſeb. lib. 6. cap. 3. hiſt. Eccleſ.

Plutia, Siciliæ vrbs, Cicero in Verrem. *Plaza*, Aretio.

Plutium, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Plutinus. Steph.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni, qui cum ad regni diuiſionem veniſſent, Plutoni, qui natu minimus erat, & Ageſilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, Ioui imperium cœli. Neptuno maris. Plutoni inferorum obtigiſſe. Dictus Pluton ἀπὸ τοῦ πλούτου, hoc eſt à diuitijs, eo quòd opes omnes ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruantur. Eandem etiam ob cauſam Latini Ditem appellarũt. Cic. 2. de Nat. deor. Vragus ab vrgendo. Vedius Iupiter idem quietalis eſt appellatus, quaſi mors quies ſit ærumnarum. Huius vxorem fuiſſe Proſerpinam Cereris filiã ex Claudiano poeta ſatis conſtat. Idem & Summanus dicitur, quaſi ſummus deorum Manium. Idem Orcus quaſi Vrgus ab vrgendo, quòd omnes in interitum vrgeat. Hinc Plutonius, nia, nium. Gyrald. Syntagm. 6.

Plutus, à Græcis, fingitur diuitiarũ deus: quem in aduentu claudum eſſe volunt, receſſu alatum: hoc nimirũ innuentes, quòd ſeriùs quidem opes contrahantur: partę autẽ, niſi frugaliter diſpenſes, velociſſimè dilabantur. Eundem & cęcum faciunt, & iudicij expertem, propterea quòd indigniſſimum quemq; opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuiſſima verſari. Huius domicilium conſtituit Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Pluuialia, vna ex inſulis fortunatis. Plin. lib. 6. c. 32. Ab ea tantundem ad occaſum verſus pluuialiam, Caprariámque: in pluuialia non eſſe aquam niſi ex imbribus. Vide pluuialia.

Pluuius, dictus eſt Iupiter, quòd Athenis eſſet ſimulachrum Iouis apud pluuiam precabantur: vt eſt apud Tibullum:

Te propter nullos Tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec Fluuio ſupplicat herba Ioui.

Plyneæ, inſula Nili: Gentile, Plynæus & plyneates. Steph.

Plynteria, feſta erant Cereris apud Græcos qui dies inter nefaſtos ſunt repoſiti: Pollux lib. 8. In his à Solone permiſſum fuit tria iurare numina, Iceſion, Catharion & Hecaſterion, quæ ſunt Iouis cognomina. Xenoph. lib. 1. Hellenicon.

Plyſeaum, Thraciæ oppidum. Procop.

P N

Pnebebi, vrbs Ægypti. Gentile, Pnebebites. Steph.

Pneuentia, Piceni oppidum. Strabo.

Pnigeus, vicus in Ægypto, prope Phœnicum portum è regione Pedoniæ inſulæ iuxta paretonium, Strab. lib. 16.

Pnups, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptolemæus.

Pnyx, forum ſiue locus iudicij Athenis: ſic dictus ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ, id eſt, à denſitate ædium per vicos olim coniunctarum. Qui inhabitat, pyenites: & fœmininum pyenæa. Steph.

P O

Podargus à pernicitate dictus eſt: Æthon & podargus duo aurigæ Hectoris apud Homer.

Podalirius, Æſculapij filius, ob inſignem medicinæ peritiam è Creta inſula vnà cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dictus à pedum magnitudine. Eſt etiam Itali cuiuſdam nomen apud Virg. 12. Æneid.

Podalia, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

Podarge, vna Harpyiarum, à pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus ventus Xanthum & Balium Achillis equos progenuit, Homer. 16. Iliad.

Podargi, populi Thraciæ, Steph.

Podoce, Indiæ intra Gangem vrbs, & emporium Ptolemæ. *Podepbetan* nunc appellari tradit Niger.

Podolia, Poloniæ regio ad Orientem & Meridiem Lithuaniæ & Ruſſiæ contermina. Agro tam fertilis eſt, vt eius grameu perticam tribus diebus ſupercreſcendo contegat, & aratrum in locis graminoſis derelictum paulò pluribus ſepiat & cooperiat. Mellis quoque ibi maxima copia. Præcipua huius vrbs eſt Gamyentes. Cromerus.

Pœan, antis, pater Philoctetis: qui ab eo pœan & pœantiades à poetis appellatur.

Pœanthe, inſula eſt ponti Euxini iuxta Phaſidis amnis oſtium, vt eam deſcribit Orpheus. Hanc Sigiſmundus Herbeſteinius *Satabella* vocat, in ſuis Commentarijs Moſcouiticis.

Pœcilaſium, vrbs Cretæ. Ptol lib. 3 c. 17. vulgò *Pentala.*

Pœcila, petra, Ciliciæ oppidum Straboni, nominatur à Mercatore *Paxali.*

Pœcile, Plin. lib. 35. c. 9. porticus clara Athenis quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit, cùm partem eius Mycon mercede pingeret, in qua Stoici philoſophabantur, Latinè dici poteſt varia, ſiue variegata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον varium dicunt. Vnde & lapis Similites (fortè Sinites vel Sinadicus. vide infrà) vocatus eſt Pyrrho Pœcilos, à varietate rubentium macularum. In hac autem portico Zenon philoſo-

philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & Stoica ſecta nomen accepit, & Philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonij ab ipſo doctore appellabantur: στοὰ enim Græcè porticus vocatus. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniam ſepties eadem vox in ea reddebatur.

pœeſſa, vrbs in Ceo. Ciuis, Pœeeſſius. Steph.

pœmandria. vide Tanagra.

pœmanium, vrbs ſiue caſtellum. Eſt etiam parua regio Cyzici. Steph.

pœmen, mons Ponticæ regionis, à quo Parthenius profluit per mediam Amaſtrim. Incolæ, Pœmenij. Eſt etiam mons Macedoniæ Pœmænium cuius incolæ ſimiliter Pœmænij. Steph.

pœmenis, canis fœmina, ex eorum canum numero, qui Acteonem lacerarunt: ita dicta quod in ſeruandis gregibus, paſtoris quodammodo officio fungeretur. Ouid 3. Metam.

pœna & Beneficium pro diis habitos apud quoſdam Æthiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Æthiopibus: ſed ab Aſſyriis & Perſis Pœnam & Beneficium cultos fuiſſe aſſerant: illam, quòd malorum: hunc quòd bonorum largitorem eſſe opinentur. Alex ab Alex. lib. 18. cap. 21.

pœni, idem qui Carthaginenſes: ita dicti quaſi Phœni. Seruio, propterea quòd à Phœnicibus originem traxerint, qui ob Pygmalionis ſæuitiam relicta Tyro duce Eliſa in Africam appulerunt, & primùm Byrſam, deinde Carthaginem condiderunt. Hinc Punicus, ca, cum, quaſi Phœnicus œ in u conuerſo.

pœninæ Alpes, Tacito. Straboni & Plinio Pœnæ ſunt Ptolemæo. Liuius Penninum appellat. Vocantur à Leandro & Schudo *Monte magiore, de S Bernardo*, aut *Croſſ S. Bernhardſ berg* Germ. Gallicè, *le grand S. Bernard* Leander etiam *Monte di Ione* habet Gal. *Mont de Iou*, Lupanus. *Mon Senise*, Gal. *Mont Senis*, interpretatur. Vide Alpes.

pogla, Pamphyliæ vrbs. Ptol.

pogoargas, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

pogon Trœzeniorum portus in Peloponneſo. Strabo.

polas, Iſtriæ ciuitas, vbi Polaticus ſinus eſt, quondam à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. Pietas Iulia. Plin. lib. 3. cap. 19. in deſcriptione Iſtriæ. Stephanus πολλαὶ ſed legendum potiùs per ſimplex λ) Gentile, Polates.

pole ades. Vide Cyndippe.

polemarchus, apud Athenienſes dictus eſt qui belli præfectus erat & aderat regibus, vt Pauſanias indicat, cùm ſcribit Erechtheum regem Io-

ne Xuthi filio in bello Eleuſinio polemarcho vſum eſſe. Munus eius tempore pacis fuit ius inter ciues & peregrinos dicere. Iull. Poll.

polemius, conſul cum Vrſo, anno vrbis 1090.

polemon, rex Lyciæ, anno ſalutis 55.

polemon. philoſophus Athenienſis Philoſtrati filius: qui cùm in iuuentute petulans eſſet, & aliquando ebrius, & coronatus Xenocratis ſcholam ingreſſus fuiſſet: eius oratione, quæ tunc de pudicitia erat, adeò mores immutauit, tantúmque in philoſophia profecit, vt Xenocrati in ſchola ſuccederet. Gellius. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur. Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit.

polemon, cognomento Helladicus, genere Ilienſis hiſtoricus nobiliſſimus, æqualis Ariſtophanis Grammatici, Panætij diſcipulus: Scripſit de origine ciuitatum, Phocidis, Ponti, Laconiæ Geographiam, & de curſu Solis libros tres. Suidas.

polemon, alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, ſub Adriano, principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum miſſus, ab eóque honorificè exceptus, & Muſæo Ægyptio adſcriptus eſt.

polemonium, Ptol. lib 5. cap. 7 Cappadociæ vrbs, Vulgò *Leona*. Steph. portus & ciuitas in Ponto. Gentile, Polemonius & Polemonicus. Eſt & Pontus Polemoniacus prouincia. *Vatiza* à Nigro dicitur.

polentia, vrbs Liguriæ, Ptolemæo lib. 3 cap 1. vulgò *Palanza*. Eſt caſtellum in maiori Paleari. Vide Iamno. Claudianus & Silius duplici ll ſcribunt.

poleſij, ciuitas quædam, & Ciues ſimiliter. Steph.

poletes, internuncius Epidauriorum ad Illyricos de quo Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 10. Proditum eſt de Epidauriis mirum, quòd quum Illyricos mores oſos haberent, nec illorum commercia vitare poſſent, vt ſe à contagione accolarum ſeruarent immunes, ita cauiſſe vt vnum ſeligerent ætate grauem, qui ſolus ad illos penetraret cum quo commercium haberent, quem Ptolem. dixerunt.

polero, flumen in Mauritania Cæſarienſi.

poleur Indiæ intra Gangem vrbs Ptol.

polianus, Macedoniæ mons, circa Epirum. Steph. Alij legunt. Polyænus.

polias, Minerua dicta eſt, quaſi vrbana, quòd ea delectaretur vrbibus ad differentiam eius quę extra muros ædes ſacras habebat. Meminit Lucianus in Lapythis huius cognominis, ὀμνὺς inquit, κατὰ τῆς πολιάδος μὴ εἰληφέναι, id eſt, iurans per Poliadem me non cepiſſe.

polibij, inſula in ſinu Arabico. Ptol.

polichna, vrbs Troadis, Ciuis, Polichnæi. Eſt

& vrbs Cretæ:Cinis, polichnites.Steph.

polichnion, Dionyſio Byzantino Fanum Europæ Byzantinorum Straboni & polybio.Hodie *Ieron Romelias* appellant ex eo quia ſitum eſt, oppidum in ditione Europæa, quam vocant Romeliam. Eſt prope Byzantium. Hæc Gyllius in ſuo Boſphoro.

polieũ, vrbs Italiæ quæ priùs Siris dicebatur: Gentile, polieus.Steph.Vide Siris.& Heraclea.

polygnotus,Thaſius pictor qui primus mulieres lucida veſte pinxit inſtituit os adaperire, dẽtes oſtendere,vultum ab antiquo rigore variare. pinxit Delphis ædem & Athenis porticum plin. 35.c.9.

polimatrium, ciuitas in Italia, in diui petri, quod vocant,patrimonio.Blond.

polis, nomen vrbis Ægyptiæ, qui inhabitat, polites & polieus, hoc. n. nomine Iupiter illic colitur Fœmininum, polias Steph.

poliſma, ciuitas in Troade ad Simoentis ripas Strab.l.13.Aſtypalienſes itaque qui Rhetium tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauère,quod tunc poliſma nominabatur,in loco non valdè idoneo.

polites, priami filius ex Hecuba: quem pyrrhus capta vrbe, in conſpectu patris interfecit. Virg.2 Æneid.

politiceorgas, Aſiæ propriæ regio, apud plin. quæ poſtea *Aphrodiſias*. pintianus hoc loco legit. *Politice* & *Orgas*, duáſque & diuerſas, regiones facit.

politia,vrbs Achaiæ.Steph.

politorion, vrbs Latinorum: quam Martius rex Romam tranſtulit: Gentile, politorites.Stephanus.

polion locus in Leſbo.

polla Argentaria, Lucani fuit vxor, mulier doctiſſima, quæ iuuit maritum in emendandis tribus primis libris pharſaliæ.Stat.l.2.Syl.

Hunc caſta titulum,decúſque Polla.

Iucunda dabit allocutione.

pollentia. dea potentiæ, quæ à Rom. colebatur.

pollentia, plinio oppidum in maiore Balearium inſula. Fuit & altera pollentia iuxta Alpes, inclyta lanarum nobilitate.Fuerunt & pollentini in piceno,in quinta regione Italiæ, non multum diſtantes à Tolentinatibus. plin lib.3.

pollia, tribus Romana ex loco pollio nominata.

pollio.Vide Aſinius.

pollupice.Antonino Liguriæ ciuitas inter vada Sabatia & Albingaunum. *Finale* eſt Simlero, qui quoque *Lollupice* legit.

polluſtini, populi ſunt in Latio,non procul ab Albano monte plin.lib.3.c.5.

pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Caſtoris qui cùm immortalis eſſet (vt pote eodem ouo cum Helena prognatus) à Ioue fertur petiiſſet vt ſibi cum fratre iam vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiſcere. Cui fabulæ occaſionem dedit Geminorum ſigni natura, quorum altero oriente, alter occidit. Vide Caſtor.

pollux Iulius Naucratita, Grammaticus ſub Commodo principe præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus LVIII. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libros decem: ſcripſit & alia quædam quæ non extant.Suid.

polmen.vide Libyſſa.

polonia, quæ à planitie terræ (quam ipſi vernaculè etiamnum *Pole* vocant) nomen habet, vaſta regio eſt,quæ Schleſiæ ad Occidentem proximat. Hungaris, Lithuanis & prutenis contermina.Diuiditur in maiorem & minorem.Maior dicitur quæ Septentrionem aſpicit, habétque Gneſnam, poſnauiámque inſigniora loca.Minorem vocant, quæ ad meridiem vergit, habétque nobilem vrbem Cracouiam ad caput Viſtulæ, quæ regionem diuidit, ſitam: reliquæ ciuitates parum nitidæ. Ex maceria domos fermè omnes componunt, pleráſque luto linunt. plaga regionis paluſtris eſt & nemoroſa. potus genti ceteuiſia. Vini rariſſimus vſus, nec vineæ cultura cognita. Equitatu in bello maximè præſtat. Ager frumenti ferax: multa genti armenta: multa ferarum venatio. Melle abundat, habet & ſalis maximam copiam, quod ex terra eruitur. Habet & æris fodinas in iugis montium, nec non ſulphuris. Sub regno poloniæ continetur Lithuania, Samogitia, Maſouia, Volhinia, podolia & Ruſſia,quæ Meridionalis cognominatur, & Ruthenia quoque à nonnullis dicitur, Cromerus, Bonfinius,Munſter.

polymbria,Steph.Ciuitas Thraciæ.

polus, hiſtrio illuſtris in Græcia, qui geſtis & vocis claritudine, & venuſtate cæteris antecibat. Egit Tragœdias poëtarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poëtæ vrnam cum Oreſtis oſſibus geſtauit. Quem actum ſcitè adeo ac doctè abſoluit, vt imagines rerum verbis exprimens, ſpectatores ad fletum & lachrymas compulerit.

polyænus Sardianus, temporibus Cæſaris dictatoris & Antonij Triumviri, ſcripſit orationes iudiciales, triumphi parthici M. Antonij libros tres. Fuit & alter eiuſdem nominis Macedo genere: qui de Thebis ſcripſit, & de re militari. Suid.

polyægos, inſula maris Ægæi à caprarum multitudine. plinius & ptolem. *Policandro* Sophian. *Falconera* Niger vocat.

polyani, à polyano quodam dicti ſunt pinoi acco-

acc·læ. Strab. lib. 7.

polyara, vrbs Cariæ: Ciuis, polyareus, Stephanus

polybius, Rex Corinthiorum: qui cùm liberis careret, Oedipum, Laij patris iuſſu in ſylua expoſitum, & à paſtore inuentum, pro ſuo educauit, vt latiùs docuimus in dictione Oedipus

polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani Ptolemæo Euergetæ apud Ægyptum regnante. Scripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Perſei Philippi Macedonum Regis, poſthac Romam attingit. Suidas.

polybius, vates Corinthius, qui filio Troiam proficiſcenti, & multis alijs mortem prædixit: author Cicero.

polybotes, vide Niſiros.

polybus, Sicyoniorum Rex, anno ante Romam conditam 550.

polycarpus, Smyrnenſis epiſcopus, anno ſalutis 91. Hic pro Chriſtiana fide palam & ſpectante populo in amphitheatro combuſtus eſt: Volaterran. Euſeb. libro quarto, capite quinto, hiſt. Eccleſ.

polycaſte, Neſtoris filia.

polycletus, ſtatuarius eximius, diligentia & decore ſupra cæteros facilè vincens, vt inquit Quintilianus. Nam ex ære ſigna fecit, nobilitata ſcriptorum præconio. Cum primis fecit aſtragalizontes, hoc eſt, talis ludentes, quo opere nullum abſolutius iudicant. Fuit Sidonius, & diſcipulus Ageladis. Duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſua, alteram verò de vulgi opinione, quam de ſententia cuiuſuis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primùm ſua oſtenſa magnopere laudatur: altera deinde non æquè. Atqui ſcitote, inquit, quòd hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos feciſtis. Ælianus de varia hiſtoria.

polycrita, quædam nobilis mulier è Naxo inſula, quæ inſperato gaudio penè exanimata vltimum ſpiritum emiſit. Plutarch. de claris mulieribus, & Ariſt. apud Gell.

Polycrates, tyrannus qui regnauit in Samo inſula. Hic & opibus & felicitate, apud hiſtoricos inclytus, qui, quoad vixit non tam fortunæ alumnus dici potuit, quàm partus. Nam aliquando, vt aliquid diuerſitatis habuiſſe videretur, annulum proiecit in mare, quem tamen coquus eius redinuenit in piſce. Sed mors infamis & ærumnoſa docuit neminem ante obitum meritò dici poſſe fœlicem. Ad poſtremum namque à regiorum Satrapa Oronte dolo captus eſt ac crucifixus. Strabo libro 14, Herodot. lib. 5.

Polycrates, Epheſiorum præſul temporibus Seueri principis, Hieronym.

Polycrates, epiſcopus Epheſius, anno ſalutis 191.

Polydamas, antis, nobilis Troianus, Antenoris & Theanus ſororis Hecubæ filius, qui quamuis Lycaſtem Priami filiam, ex concubina ſuſceptam vxorem duxiſſet, cum Antenore tamen patre ſuo & Ænea, vrbem Troianam Græcis dicitur prodidiſſe.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, ſocius, magiſter & æqualis Hectoris. Ælianus. Homerus ſcribit Iliad. 10. hunc eloquentia, Hectorem armis valuiſſe.

Polydamas, pancratiaſtes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus ſuperauit: taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum ſeſe opponendo, altera manu apprehenſum ex curru retrahebat: in equóſque inſiliebat deiecto auriga. Accerſitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex prouocatione victor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cauerna cùm ſaxum in vertice ruinam minaretur, diffugientibus conuiuis, confiſus ipſe viribus, ac manibus poſſe illud ſuſtinere putaret, oppreſſus eſt. Pauſan.

Polydectes Magnetis filius, Rex Seriphi inſulæ. Hic Perſeum Iouis & Danaes filiũ educauit, cuius tandem ingenium veritus, audaciámque & fœlicitatem, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandam Gorgonem Meduſam impulit: qua deuicta redeunti Perſeo, cùm ſemper detraheret, conuerſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ. Ouid. 5. Metamorph.

Polydeucea, Laconicæ fons ad Therapnem, vrbem. Hunc à priſcis *Meſſeidem*, vocatum, ſunt qui affirmant, vt inquit Pauſanias in Laconicis, interprete Amaſæo. Vide & Strabonem lib. 9.

Polydice, mulier quædam, quæ Pterelam patrem Thebarum Regem Creonti prodidit, & occidi ſuaſit. Seruius interpres Virgil.

Polydora Nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiod. in Theogonia. Eſt & Plin lib. 9. c. 32. inſula Propontidis. Steph. Inſula iuxta Cyzicum: Gentile, polydoreus.

polydorus, Priami filius ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani incertum communis Martis exitum metuens: cum magno auri pondere educandum tradidit Polymneſtori Thraciæ Regi antiquo hoſpiti, amico & genero ſuo. Sed ille deleta Troia, cæteríſque Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, polydorum in littore ſpatiantem telis aggreditur, & fruſtra fidem deorum, hominúm-

que implorantem occidit, cæſóque tumulum iniecit, cui poſtea myrteum increuit, ſanguineis guttis diſtillans. Virg. lib. 3. Æneid. Quod cùm mater Hecuba intel exiſſet, ſimulauit ſe ingens adhuc auri pondus velle illi ſecretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum exiſtimans, mox ad Hecubam profectus illius vnguibus obcæcatus eſt. Extat tamen & alia de Polydoro opinio, nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepiſſe. Priamum autem redimentem filium, Græcis pro eo dediſſe vrbem, quæ poſteà ab euentu Antandros dicta eſt: qua accepta, illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruiſſe. Seruius in 3. Æneid. Alius fuit polydorus Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filia: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

Polvenus, inſignis quidam fuit mathematicus, qui Epicurum poſteà ſecutus eſt totámque Geometriam falſam credidit. Cic. libro 4. Quæſt. Acad.

Polygius, Mercurius dictus eſt, cui Herculem clauam conſecraſſe, eámque paulò pòſt iterum pullulaſſe, quòd eſſet ex oleaſtro, refert Pauſan.

Polygnotus, patria Thaſius, nonageſima Olympiade floruit, pictor antiquiſſimus. Quintil. 12 de inſtitutione oratoria: & Plin. libro 7. capite 35. Is in picturę tentu ate valebat, plicas veſtium mollitiaſque ſignorum imitabatur. Ælianus. Is pinxit Ocnum torquentem ſpartum, & aſinam propè rodentem. Quod ſanè ænigma eſt eius, qui fruſtra laborat, ſi vxorem habet prodigam. Hic primus mulieres lucida veſte pinxit. Delphis ædem pinxit, Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur. idque gratuitò.

Polyhiſtor, Latinè multiſcius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gellius libro 5. c. 14.

Polyhymnia, vide Polymnia.

Polyidus, medicus qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit porrecta herba, cuius vſum didicerat à Dracone, quem viderat draconi cuidam mortuo herbam illam porrexiſſe eúmque illius herbæ opera ad vitam reuocaſſe. Palæph. de fabulis.

Polymedia. Plin. lib. 5. cap. 3. Troadis oppidù Helleſponto adjacens.

Polymeſtor, Mileſius puer, quum à matre locatus eſſet ad caprarios paſtus, ludicro leporem conſecutus eſt, & ob id ſtatim productus à gregis domino Olympiade ſexta & quadrageſima victor in ſtadio meruit coronam.

Polus Agrigentinus ſophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inueniſſe dicitur paria & antitheta & ſimiliter deſinentia: quod minimè verum, ſed jam inuentis ſæpè vſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum qui ad Trojam profecti ſunt ſcripſiſſe ſimul & nauium catalogum.

Polycharmus, cælator eximius, qui Venerem lauantem ſeſe & Dædalum aſtantem inſculpſit marmore. Plin.

Polydorus Rhodius, cælator nobilis: qui ex vno lapide fecit Laocoontem & liberos, nexúſque mirabiles. Plin.

Polymnaſtus, poeta quidam primææ ætatis, vndequaque doctiſſimus, & cuius maxima eruditio in prouerbium abijt. Quidam exiſtimant Homeri eſſe epitheton, ac ſi dicas multiſcium ac multi memorem. Sunt qui Homerum hunc faciant. Strab. li. 14.

Polymneſtor, Thracum tyrannus, qui Polydorum Priami filium, quem pater euentum belli metuens, ejus fide cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occidit: Quod vbi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pondus vellet indicare, à mulieribus Trojanis adjuta, vnguibus ei oculos eruit. Eurip. in Hecuba.

Polymnia, ſiue Polymneia, vna Muſarum à magnitudine memoriæ dicta. Nam Græci μνείαν memoriam vocant. Sunt qui à πολὺ & ὕμνος deducunt, quod eſt laudatio, quia laudationibus præſit: & ſcribunt Polyhymnia. Ouid. Faſtor. 5.

Polynices, filius Oedipi, Thebanorum regis, ex nefando Iocaſtæ matris concubitu, frater Eteoclis, quibus pater ſponte in exilium proficiſcens, regnum ea lege reliquerat, vt alternis annis regnarêt. Verùm cùm Eteocles, cui vtpote natu maiori Polynices priores regnandi vices conceſſit, fratri ſuo regno cedere recuſaret, ille Argos ſeſe contulit ad Adraſtum regem, qui filiam ſuam nomine Argiam vxorem illi deſpondit, contractiſque quàm maximas potuit, viribus, vnà cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit, cuius is fuit exitus, vt duo fratres ſingulari certamine congreſſi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaueribus rogo impoſitis, flamma ſe dicitur diuiſiſſe, tanquam implacabile illud odium quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Stat. in Theb. & ſuprà in dictionibus Adraſtus & Eteocles.

Polypœtes, filius Pirithoi & Hippodamiæ. Homer. Iliad. 12.

Polyphemus, Cyclops, Neptuni filius ex Thooſa, Phorci filia ingenti corpore qui vnum tantùm oculum, eúmque in fronte habuit. Hic Galateam Nympham fertur adamaſſe, Acinque puerum, quem ſibi illa præferebat, ſaxo intereniſſe. Vlyſſem quoque vi tempeſtatis in Si-

in Siciliam delatum antro ſuo incluſit, quatuórque ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodem mortis genere perempturus, niſi præuertens Vlyſſes vino nigro eum inebriaſſet, altóque ſopore obruto, aduſto ſtipite oculum eruiſſet. Homerus 10. Odyſſ. Virgil. 3. Æneidos. De quo Seruius ſic ſcribit: Multi Polyphemum dicunt vnum habuiſſe oculum, alij duos, alij tres: ſed totum fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur, id eſt, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlyſſes eum prudentia ſuperauit, & ob hoc eum cæcaſſe fingitur.

polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit quòd intellexiſſet ab eo ſibi parari inſidias. Author Gell. li. 4. c. 2.

polypoduſa, inſula Cnidia: Gentile, Polypoduſæus Steph.

polyren, vrbs Cretæ, quòd habeat multas oues, quas ῥῆνας vocant. Steph.

polyſtephanus, Græcus fuit hiſtoricus non paruæ authoritatis inter ſcriptores veteres. Vide Gel. li. 9. c. 4.

polyſtephanos, olim dicebatur Tibur Italiæ vrbs. Steph.

polytelia, oppidum Meſopotamiæ.

polytes, Priami filius, vide Polites.

polytimetus, Scythiæ intra Imaunm fluuius, apud Ptolemæum, ſed Sogdianæ apud Qu. Curtium *Amo* Nigro vocatur.

polyxena, Priami filia formoſiſſima, ex Hecuba coniuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris ſui tumulum iugulauit. Ferunt enim Achillem, cùm ad Troiam bellum gereret, Polyxenam fortè in mœnibus conſpectam adamaſſe, eámque ſibi vxorem poſtulaſſe. Quòd cùm Priamus annuiſſet, placuit vt in Thymbræi Apollinis templum conuenirent, pacis nuptiarúmque fœdera inituri. Quod cùm reſciuiſſet Paris, poſt Apollinis ſimulachrum ſeſe occultauit, Achillémque nihil tale opinantem ſagitta interfecit. Capta deinde Troia, cùm & Polyxena viua in hoſtium manus peruenillet, Achillis vmbra Græcorum proceribus in ſomnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias ſibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus ſe miniſtrum præbuit. Ouid. 13. Metamorphoſ. Hinc Polyxenius, xenia, xenium.

polyxenus, inter Græcorum duces, numeratur, Homer. Iliad. 2.

polyxo, xûs, mulier ex Lemno inſula Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux & hortatrix fuit. Nam cùm Lemni mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, mariſque earum ex Thracia auctores ſibi eam ob cauſam aſciſcerent, Polixûs inſtinctu omnem virilem ſexum interemerunt, ſola Hypſipile excepta, quæ Thoanti patri ſuo pepercit. Statius 5. Thebaid.

polyxelus, poeta comicus Græcus, cuius fabulas enumerat. Suid.

polyxenus Athenienſis, cùm quendam iuuenem humana ſpecie auguſtiorem conſpexiſſet impudicè, amiſſo viſu cæcus factus eſt. Plutarc. Paral.

pomarius, Hercules dictus eſt, quòd apud Bœotos Herculi malis ſacra fieri mos eſſet. Vide Prouer. Pomarius Hercules.

pomerania, Wandalicæ regio ad mare Balthicum ſita, à primis cultoribus, patria lingua, hoc eſt Wandalica, *Pomerzi* appellata eſt, ab indigenis inhabitata & propriis dominis gubernata, alienis autem nunquam ſubiecta fuit. Hæc eſt vbique fertilis, aquis triginta, ſtagnis abundans, nauibus peruia, diues agris paſcuis, pomis, lignis, rinis, montibus, venatione, pecore, piſcibus, frumento, butyro, melle, cera, & aliis ſimilibus rebus. Eſt quoque optimè culta ciuitatibus, oppidis, arcibus & vicis: nec vllus eſt locus in ea vacuus, aut incultus, niſi quem aut lacus aut montes occupant. Vſa eſt ante ſuſceptum Chriſtianiſmum lingua, Wandalica, moribúſque propriis vixit, donec Rom. Imperio ſubacta eſt. Tunc enim vnà cum religione, Saxonicam linguam amplexa eſt, quàm in hunc vſque diem retinet. Munſterus.

pometia, vrbs olim in Italia, Latinorum colonia.

pometina, vt ex triginta quinque tribubus populi Romani.

pomona, Nympha Latialis hortorum dea: quam cùm Vertumnus miſerè deperiret, in alias atque alias identidem ſeſe formas transmutauit, vt ſaltem amatæ conſpectu frui poſſet. Tandem in anum conuerſus multis ei argumentis perſuadere conatur, vt Vertumno nubat. Verùm cùm nihil aliud, quàm operam ſe ludere animaduerteret, priſtina reſumpta figura, non admodum inuitæ vim intulit, nuptiiſq; eius eſt potitus. Ouid. 14 Metam. Eam Picus Latinorum rex adamauit, propter quod Circe coniunx illum in auem ſui nominis tranſmutauit, vt ſuperius oſtendimus.

pomonalis, flamen Pomonæ pomorum deæ erat. Alex. ab Alex lib. 6. c. 12. Poſt aliquot verò tempeſtates, aucta ciuitate, quum augeri ſacerdotia oporteret, quindecim flamines conſtituti fuêre, qui omnes à diis, quibus ſacra faciebant cognomenta ſortiti ſunt, quorum primus Dialis, vltimus Pomonalis.

pompeia, ciuitas in Neapolitana Græciæ finitima regione, quam præterlabitur Sarnus fluuius. Strabo lib. 5.

pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Iulianum Imperatorem maritum ſuum diuertit ab extorquenda populo pecunia, & colligendo fiſco. Author Sex. Aurel.

pompeia Q. Pompeij filia, & neptis Syllæ, vxor Iulij Cæſaris, quæ à Iulio Cæſare repudiata fuit, quòd veniſſet in ſuſpicionem adulterij commiſſi cum Clodio inter ſacra Bonæ deæ.

pompeianum, Ciceronis villa ſic dicta duodecimo plus minus milliario à Neapoli diſtãs prope Nolam. Salluſtius huius meminit in oratione in Ciceronem. Hodie vicus eſt, nomine *S. Mariæ Annunciata*, teſte Blondo. Sed Amb. Leo dicit hodie *Pomilianum* appellari. Niger verò *Pompeium* vrbem, cuius Salluſt. Tacit. & Seneca meminere, hoc loco ponit. Straboni, Melæ & Xiphilino in hoc tractu *Pompeios* vrbs eſt. Plinius habet Pompeianum municipium. li. 2. c. 51.

pompeianus, Lupercus, conſul cum Attico Attiliano, anno vrbis 881.

pompeianus alter, conſul cum Lolliano Auito, anno vrbis 961.

pompeiani, populi, quos Sarnus amnis alluit, incolentes oppidum eiuſdem nominis. Inde Pompeianum, id eſt prædium circa Pompeios.

pompeij, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli. Mela. li. 2.

pompeiopolis, quæ & *Soli* inquit Ptolemæus, qui Ciliciæ oppidum eſt, in Piſidiæ regione. *Solos* habet Mela. *Solu* ciuitas eſt apud Dionem & Appianum. Soli, Solorum numero multitudinis eſt etiam Ciliciæ ciuitas apud Liuium li. 37. præter hanc Pompeiopolim, quam Stephanus etiam Σόλοι vocat. vnde Gentile, *Solenſis*: aliam habent Ciliciæ vrbem, quam *Solus* vocat, vnde Gentile, Soluntij.

Qu. Pompeius contra Numantinos miſſus, ab eiſque ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit, Author Florus lib. 2. Huius filius ſiue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeij pater, Nouocomum coloniam deduxit: in bello ſociali imperator creatus, de Picentibus triumphauit, vir admodum duræ diſciplinæ.

Cn. Pompeius, huius filius, qui ex rerum geſtarum magnitudine Magni cognomen inuenit L. Syllæ partes ſequutus, ab eóque ad vlciſcendos inimicos in Africam miſſus, Domitium primùm expugnauit, deinde & Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus eſt ſalutatus. Inde contra Sertorium in Hiſpaniam profectus, Metelli copiis ſeſe coniungens eum cum tota factione ſuſtulit. Mox delectus imperator ad bellum piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphauit, Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum reſtituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extincta vxore Iulia Cæſaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Craſſo M. filio, viduam relictam vxorem duxit. Neapoli demum acutiſſima febre correptus, parum abfuit à morte: quæ ſi contigiſſet, melius cum eo actum fuiſſet, ob inſequentis belli ciuilis calamitatem. Nam Pharſalica pugna à Cæſare copiis longè inferiore ſuperatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus eſt. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios: quorum ille apud Mundam Hiſpaniæ vrbem terreſtri, hic apud Siciliam nauali prælio ſuperatus fuit.

Sext. Pompeius alius, vir prætorius, ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit, & quem Ouidius de Ponto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius, Hiſpaniæ citerioris princeps, quum horreis ſuis ventilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, leuatúſque ſanatus pedibus mirabili modo, hoc poſtea remedio vſus eſt. Plin.

Qu. Pompeius Rufus Syllæ è filia nepos, Tribunus pleb. cum T. Munatio Planco aduerſiſſimus Miloni: in cuius cauſa dixerat paucis poſt diebus, quàm Clodius eſſet occiſus, Milo dedit, quem in Curia cremaretis: ego dabo quem in Capitolio ſepeliatis. Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium ne veniret.

Qu. Pompeius, Bithynicus, ſummo ſtudio dicens multáque doctrina, incredibilíſque labore atque induſtria. Huius actio non ſatis commendabat orationem: in hac enim ſatis erat copiæ, in illa leporis parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus è ſupellectili regia ſignum Ephebi mitram tenentis, arenámque tuentis, exercitationis gratia, more Græcorum, Romam portauit, & in Capitolio poſuit.

pompeius Lenæus, Pompeij Magni libertus, qui de herbis & plantis ſcripſit.

pompeius Macula de quo ſic Macrob. Saturn. lib. 2. Fauſtus Sullæ filius quum ſoror eius eodem tempore duos mœchos haberet. Fuluium Fullonis filium & Pompeium Maculam, miror, inquit, *Sororem meam habere maculam, quum fullonem habeat.*

pompeiopolis. Ciliciæ vrbs. Melæ li. 1. in deſcriptione Ciliciæ: deinde vrbs eſt à Rhodiis Argiuíſque, pòſt piratis, Pompeio aſſignante, poſſeſſa, nunc Pompeiopolis, tunc *Soloe*. Quæ etiam Solino teſte, poſtea *Traianopolis* eſt appellata, mutato nomine, poſtquam in ea fato

cedere-

cedere Traianus coactus eſt. Stephan. vrbs Paphlagoniæ. Inde Pompeiopolites.

pompelon. Ptol.l.2. cap. 6. *Martua* dicta: Hiſpanicè *Pamplona*, Pompeiopolis, caput regni Nauarræ.

pompelonenſes, populi Hiſpaniæ, Segienſibus contermini, qui adhuc Pompelonem (quam Pampelonam dicimus) inhabitant. Plin. lib. 3. cap. 3.

pompilius Theophraſti Peripatetici ſeruus fuit, qui pòſt inter illuſtres philoſophos eſt habitus. De hoc Gell.l.2.c.15.

pompilius Secundus Romanorum rex.

pomponia, nomen matris Scipionis: alij Pompeiam nominant.

pomponiana, alio nomine *Meſen*, inſula vna è Stœchadibus ante Maſſiliam ſita. Plin. lib. 3. cap. 5.

pomponius Atticus: nobilis eques Romanus excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit, vnde Atticus Ciceroni eſt appellatus. Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Rempublicam eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit, linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adſequeretur. Humanitate diuitiiſque ſimul præditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab vrbe pulſum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem, minis centum eſt proſequutus. Erat alioqui grauiſſimus, vt quæ religioſè polliceretur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plutarch. Cornelius Nepos.

L. pomponius Bononienſis Atellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, vt mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. pomponius orator, patronus acer, acerbúſque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Iulius item Pomponius Secundus tempore Quintiliani inter Tragicos longè princeps, quem ſenes Pindarum Tragicum putabant, compoſitione atque nitore præſtare confitebatur, Quintilianus, Plin. libro 14. capit. 4. eum cœnam C. Principi Germanici filio dediſſe ait, in qua vinum centum ſexaginta annorum fuit.

pomponius Iuriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

pomponius Mela, inſigni opere De ſitu orbis clariſſimus.

pomponius Baſſus, conſul cum Aurelio Fuſco, anno vrbis 1010.

pomponius Victorinus, conſul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbis 1034.

pomponius Ianuarius, conſul cum Maximiano Aug. anno vrbis 1040.

poneropolis, vrbs Thraciæ: ſub Rhodope monte ſita, deinde *Philippopolis* ab inſtauratore & poſtremò *Trimontium* à ſitu dicta. Plinius l.4. c.11. Ciuis, Poneropolites. Stephan. vide Philippopolis.

pons Miluius in Tiberi prope Romam, vbi Conſtantinus Maximus imperator Maxentium tyrannum deuicit. Hodie *Ponte molle* vocant. Miluium nominant, hunc pontem Liuius, Tacitus, Plinius de viris illuſtribus. Cicero tertia in Catilinam, & ad Atticum. Eutropius, Oroſius, Aurelius Victor in vita Maximiani Imp. Victor tamen Giſelinus ait in manuſcriptis ſuis legi Muluius, Molbius & Moluius.

pons Sarnix, Germaniæ vrbs *Sarbrug* Diuæo. Antonini itinerarium eam collocat inter Treuiros & Argentoratum.

pontes, Antonino Galliæ Belgicæ oppidum, ex quo Diuæus *Pontieu* facit.

pontes, Angliæ vrbs apud Antoninum Lhuy. *Reading* eius loco poni videtur.

pontia, Romana mulier caſtiſſima, quæ nullis verborum lenocinijs aut pollicitationibus ad adulterium cum Octauio Trib. plebis impelli vnquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Corn. Tacitus.

pontia inſula Tyrrheni maris, Ptol. lib. 3. c. 1. vulgò *Ferce*, non longè è Palmaria, in ſinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cùm ad Italiam veniunt, prima volatura requieſcendi cauſa paucos dies morantur. Varro.

pontiæ, inſulæ in mari Tuſc. Plin. l.3. c.6.

pontianus Roman. epiſcopus XVII. an. ſal. 238.

pontianus, conſul, anno ſalutis 960.

ponticus, annorum ferè quindecim puer, martyr fuit admirandus. vide in verbo, *Blandina*.

ponticus, poeta quidam, qui de bello Thebano ſcripſit, vt inquit Propert. l.1. eleg. 7. Ouid. quoque lib.9. Triſt. eleg. 9. huius meminit.

pontina, Volſcorum palus iuxta forum Appij, haud longè à Tarracina, diſtat ab vrbe viginti paſſuum millibus, quam Plin. l.3. c. 5. non longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum XXIIII. vrbium fuiſſe Mutianus ter conſul prodidit. Exſiccata eſt à Cornelio Cethego conſule, cui ea prouincia obuenerat: agerque ex ea factus. Liu. l.47. inſequentibus deinde ſeculis, iterum exſiccata à Theodorico Gotthorum rege, vt ex eius inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Iuuenalis Satyra tertia oſtendit. Alij in Latio conſtituunt, quorum ſententia à Virgilio *Satura* palus dicitur, vt putat ex Hermolao Erythræus: hodie *Aufente palude* vocari ſcribit Leander Albertus.

pontinus, vir fortiſſimus laborum, periculorum, conſiliorum, Ciceronis ſocius, vt ipſe teſtatur de Prouinc. conſu. Modò ille meorum laborum, periculorum & conſiliorum ſocius C.

Pontinus fortiſſimus vir, ortum repentè bellum Allobrogum, atque hoc ſcelerata coniuratione excitatum, prælijs fregit, eóſque domuit qui laceſſierunt: vt ea victoria contentus, Reipub. metu liberata, quieuit.

pontius Aquila quum eſſet Tribunus plebis triumphanti Cæſari, prætereuehentíque non aſſurrexit. Vnde Cæſar indignatus. *Repete ergo*, inquit, *à me Aquila remp. tribunus.* Et per aliquot dies nihil cuiquam pollicitus eſt niſi ſub exceptione, *Si tamen per Pontium Aquilam licuerit.* Coniurauit Pontius cum Bruto & Caſſio in Cæſaris necem, fuítque vnus ex percuſſorum numero. Periit in conflictu Mutinenſi, Sueton. in Cæſare Cicero ep. fam. l. 10. & Dion. l 46.

pontius, D. Cypriani diaconus & comes indiuiduus vſque ad vltimum ſupplicij diem exilium cum ipſo ſuſtinuit, egregio de ipſius vita & exitu volumine relicto. Hieronymus in ſcriptorib. Eccleſiaſt.

pontus, Nerei filius & Neptuni, Euſeb. l. 1. Præparat. Vnde Pontus mare dici videtur.

pontius Aufidianus, Romanus ciuis, qui vbi reſciuit filiam ſuam à Fannio Saturnino pædagogo corruptam, vtrumque morte puniuit. Valer. Maximus.

pontus, totum illud mare, quod à palude Mæotide vſque in Tenedum protenditur Sed vbi primùm ſe arctat, à Tenedo incipiens, à caſu Helles vocatur Helleſpontus: vbi ſe expandit, Propontis, vbi iterum arctatur, Thracius Boſphorus: vbi autem latiſſimè diffunditur, Pontus Euxinus, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis: ídque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Figuratè autem pro quovis mari ponitur.

pontus regio Aſiæ minoris à Ponto rege ſic cognominata, ab Occidente Haly flumine, ab Oriente Colchide clauſa: à Meridie, minori Armenia: à Septentrione, mari Euxino terminata, Strabo. Ptolemæus verò l 5. paulò aliter: Pontus, inquit, ab Occaſu, ore Ponti, & Thracio Boſphoro: à Meridie, regione quæ propriè Aſia dicitur: à Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Eſt autem hæc regio venenorum in primis ferax, vnde & fabula de Medeæ veneficijs locum videtur arripuiſſe. Virg. Eclog 8. Hinc Ponticus, ca, cum: vt Ponticum abſynthium. Hæc à Iuſtiniano imp. in nouellis in Helenopontum & Pontum Polemoniacum diuiditur: quas tamen ipſe iuſſit in vnam contrahi atque ab omnibus *Helenopontum* nuncupari, indicans pulchrius regionibus inde re nomina Chriſtianorum regum, quàm Polemi, quod bellum ac tumultum deſignat. Conſtantinus enim imp. alteram à ſuæ matris nomine antea ſic vocauerat

pontus Cappadocius, Ptolemæo eſt pars Cappadociæ verſus Colchidem. Arrianus in periplo Euxini, vocat eam Thiannicam, cùm inquit, Ophim fluuium Thiannicam regionem à Colchide diuidere.

pontus Euxinus, quondam *Axenus*, id eſt inhoſpitalis, Plinio: *Mare Cimmerium* vocat Herodotus & Oroſius. *Caucaſeum* Appollonius l. 4. Mare *Ponticum* nominat. Plutarchus in vita Pompeij, & Eumenidis. Ptolemæus etiam & Iorandes hoc nomine illud nouêre. Herodotus Mare *Boreale*: & l. 4. illud, ἀξιοθέατον id eſt maximè ſpectatu dignum, cognominat. Italis hodie *Mar Maiore* dicitur, Græci *Maurothalaſſa* id eſt mare nigrum, appellant, ait Bellonius, *Marrum* à Græcis nautis nominari tradit Niger.

popanium, vrbs Tyrrhenorum, Ariſtoteles in mirabilibus.

popilij, à Pompilijs diuerſi leguntur, quorum princeps M. Popilius: qui cùm conſul eſſet, eodémque tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione & ſeditione nuntiata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem ſeditionémque cùm authoritate, tum oratione ſedauit. Cic. in Bruto. Hic etiam ſecundò conſul cum M Fabio Ambuſto factus, Tiburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Liu.

M. Popilius, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus fugatúſque eſt. Liu. l. 55 Hic deinde ob rem ſua culpa male geſtam in exilium eſt actus.

popilius, legatus ad Antiochum: qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obſederat, miſſus nuntiatum, vt à ſocijs populi Romani abſtineret: cunctantem reſponsúmque differentem virga circunſcripſit, ne vltra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus, bellum omiſit. Liu. l. 45. & Valer.

C. popilius Lænas Ciceronem occidit, patronum ſuum in cauſa capitis. Valer Max. l. 5. cap. 3.

popularia ſacra erant, quæ ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarum familiarum, ſed omnium communia, vt à dijs impetrarentur quæ ſpectabant ad communem populi ſalutem.

populi fugia, feſta erant quæ Romæ menſe Iunio celebrabantur, vt docet Macrob. & Varr. Sunt autem ideò dicta, quòd eo die repentino tumultu fugeret populus Rom. in bello Gallorum cum Romanis.

populi fugia, funeſta populi Romani feſta, quibus ſuas fugas Romanus populus, hoſtium repentinis incurſionibus exagitatus, teſtabatur, Varro & Macrobius.

poppea, fuit Neronis vxor, quæ iumentis ſuis ſoleas ex auro induebat. Alias eiuſdem intemperies deſcribunt Suetonius & alij hiſtorici.

populonia, Iuno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ coniunctione cui præeſſe credebatur, noui ſubinde populi creentur: Palæph. libro ſecundo.

populonia, vrbs Hetruriæ, iuxta Piſas, Melæ l. 2. (hodie Plumbinum appellata) à populorum multitudine, quæ in eius agro eſt: vel à populando, quod frequentibus piratarum populationibus pateret.

populonium Plinio, Poplonius Ptolemæo & Stephano.

populonium, Tuſcorum promontorium. Prol. l. 3. c. 1. cuius Strabo & Ptolemæus meminêre, *Porto Baratto* & eius portum *Porto Ferratto* dici tradit Leander Albertus.

porata vocatur à Scythis fluuius quidam, qui à Græcis πυρετὸς dicitur, magnus fluuius eſt ad Auroram fluens, cum Iſtri aqua communicat. Hæc Herodotus in Melpomene. *Prut* etiam hodie dici putat Peucerus.

porcius, cognomen Catonis familiæ, tractum à Porco.

porcius, præſes Palæſtinæ, & Iudææ, cognomento Feſtus. Act. 24.

porcia, Catonis Vticenſis filia, M. Bruti vxor, nuntiata viri ſui morte, cùm illi ferrum ad ſe conficiendam negaretur: furibunda ad ignem acceſſit, auidéque, hauſtis accenſis carbonibus, ſibi necem intulit. Plutarch. Vide *Portia*.

porcifera, Plinio Liguriæ fluuius, *Porziuera* hodie dictus, vt Leander tradit.

pordoſelene, inſula iuxta Leſbum cum vrbe eiuſdem nominis. Ciuis, πο: doſelenitis, Steph.

pornopioni Apollini ſacra facere dicuntur Bœotij, ne culicibus Prouincia obnoxia reddatur. Alexander ab Alex. l. 1. c. 13.

poroſelene, inſula, cum eiuſdem nominis oppido, in Ceramico ſinu. Plin. l. 5. c. 31.

porphyreon, vrbs Phœniciæ: Gentile, Porphyreonis & Porphyreonites. Steph. Eandem videtur etiam Blondus *Caipham* vocare vrbem maritimam ad radices Carmeli montis ſitam. Hanc *Caipham* putat Poſtellus nouam eſſe vrbem, aut ſaltem antiquis ignotam, niſi ſit Aca quæ & Ptolemais.

porphyrion, onis, Gigas vaſtiſſimus, vnus ex iis qui ſuperis bellum intulerunt, Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine auriga Praſinæ factionis, Neronis tempore. Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus eſt.

porphyrione, inſula in Propontide ante Cyzicum. Plin. l. 5. c. vlt.

porphyris, Plin. libro 4. inſula in ſinu Laconico, à Maleæ promontorio quinque millibus paſſuum diſtans, ancipiti mari propter anguſtias. Eadem poſtea Cythera appellata eſt, ob memorabile templum Veneris, quod in eo conſtructum fuit.

porphyrite, oppidum eſt in ea parte Arabiæ, quæ Ægypto contermina eſt, Steph.

porphyrius, philoſophus Tyrius genere clara ortus proſapia, à puero vſus præceptore Longino, viro doctiſſimo: priùs Malchus vocabatur, deinde ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem vtebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinum audiuit, vnà cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſenti & philoſophica oratione recreatus eſt, adeò vt ſtatim conualuerit: móxque Romam ſimul repetens, ibidem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quòd quæ priùs probauerat, ea poſtea retractauerit. Eius opera ſunt, De diuinis nominibus, liber vnus. De principiis, duo. De materia, ſex. De anima, quinque. De animalium abſtinentia, quatuor. De cognoſcendo ſeipſum, quatuor. Quòd vna fuerit Platonis Ariſtoteliſque ſecta, libri ſeptem. In hiſtoriam Iuliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos, libri quindecim. In dialecticam Iſagoge, aliaque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, vſque ad Tacitum & Probum principes. Suidas. Aduerſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus.

porphyruſſa, inſula. Vide *Porphyris & Cythera*.

porrima, ſoror ſiue comes Carmentæ matris Euandri. Ouidius 1. Faſtorum, *Porrima placatur*, &c.

porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellũ intulit: cúmq; iam ex Ianiculo in vrbem irrueret, Horatij Coclitis virtute eſt retardatus, donec pons à tergo ſolueretur. Poſt hæc cum vrbẽ obſidione cinxiſſet, nihil ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cuius ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus vnũ ex purpuratis per errorem pro rege occidit ſtatimq; captus cùm Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in foculum iniecit, nullaque vultus mutatione exuſſit partim vt regi fidem faceret, nullis ſeſe tormentis poſſe perterreri: partim vt dextra ſua, quæ in cæde aberrans, purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Pluta in Liuio & Plutarcho. Virgil. 8. Æneid. mediam dictionis huius ſyllabam conſonante licenter geminata extendit.

porta Auguſta, Hiſpaniæ oppidum.

Portæ Caucaſiæ, locus in Albania, quo ſe Caucaſus mons findens, ad amnis Dyriodori tranſitum portarum ſpeciem refert. Caſpias quidam eas portas nuncupant, ſed errore inducti. Plin. l. 6. c. 11.

porthmia vicus ad oſtium Mæotidis paludis: Gentile, Porthmieus.

porthmos, idipſum eſt. quod nos fretum dicimus. Eſt & oppidi in Eubœa nomen. Plin. l. 3. c. 5. & l. 4. c. 12.

portia, filia fuit Catonis, quæ audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro ſibi mortem intulit: cuius mortem deſcribit Martial. lib 1. Epigram.

Coniugis audiſſet fatum quum Portia Bruti,
Et ſubtracta ſibi quæreret arma dolor:
Nondum ſcitis (ait) mortem non poſſe negari,
Credideram fatis hoc vos docuiſſe patrem.
Dixit, & ardentes auido bibit ore fauillas,
I nunc, & ferrum turba moleſta nega.

Plutarch & Valer. Maxim.

portius Licinius fuit ſcriptor Epigrammatum: ex cuius verſibus ſequentes maximè probantur.

Cuſtodes ouium teneraque propaginis agnum
Quæritis ignem? ite huc quæritis? ignis homo eſt.
Si digito attigero incendam ſyluam ſimul omnē
Omne pecus flam ma eſt, omnia quæ video.

portoſpana, Carmaniæ vrbs Ptolemæo, *Ortoſpana* Ammiano eſt.

portuenſis via, quæ ab Vrbe ad Oſtiam ducebat, S. *Felicis* martyris nũcupari ſcribit Æthicus.

portuenſis porta vna è Romanis portis, de qua ac ſimilibus Alex. lib. 4 c. 16.

portugallia impropriè Luſitania appellatur cùm alioqui nec tota Portugallia, Luſitaniæ finibus circumſcripta ſit, nec totam Luſitaniam complectatur: illud tamen negari non poteſt potiorem Luſitaniæ partem Portugalliæ reg. parere. Diuiditur verò Portugallia, in Tranſtaganam, Caſtiganam, & Interamnem. Tranſtagana Bœticæ partem capit, eam ſcilicet, quæ ab Ana fluuio ad regni limites porrigitur. Interamnem appellant Portugalliam, quæ eſt inter Durium & Minium fluuios: regio non minus amœna quam fertilis. Hæc Interamnis tota extra Luſitaniam eſt, niſi repudiata deſcriptione poſita, Straboni magis accedamus, qui ait, maximam Luſitanorum partem Callaicos eſſe appellatos. Regnum inter alia amœniſſimum, quippe quod in 24 milliarium longitudine & latitudine vlt. a 25. millia fontium perennium contineat. Vaſæus, Munſterus, I. Barrus c. 1. decad. Aſiaticarum.

portunalia, inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant, inſtituta. Eadem & Iſthmia dicebantur, ab Iſthmo Peloponneſiaco, vbi ſolebant celebrari.

portunata, inſula eſt Illyrici maris apud Plinium, Hermolaus ſcribit hanc à Merula *Viglia* ſeu *Vegia* interpretari. vide eum in caſtigationibus Plinianis.

portunus, Deus maris à Græcis dictus, à portubus quibus præſidere putabatur, nomen habens. Hunc poëtæ fabulantur, fuiſſe Melicertam, Inûs filium quem mater Atamantis furorem fugiens vlnis complexa, vnà cum illo ſe in mare præcipitem dedit. Itaque ipſa quidem in deam marinam mutata à Græcis λευκοθέα, à noſtris Matuta appellatur: ille autem in Deum marinum ſimiliter conuerſus, Græcis Palæmon, nobis Portunus nominatur. Hinc & ludi ipſi in honorem Palæmonis, ſiue Portuni inſtituti. Portunalia à Romanis vocabantur, quæ Græci à loco Iſthmia appellabant. Vide Athamas, Ino, & Melicertes.

portus Annibalis, Pomponia Luſitaniæ vrbs. *Alber* Taraphæ.

portus Herculis, Ptolemæo Liguriæ vrbs, *Villa Franca* Leandro dicitur.

portus magnus, oppidum ciuium Rom. Plin. lib. 5. c. 2. Alij in Mauritania Cæſarienſi conſtituunt, vt Ptol. *Marzacbibir* vocat eum Merc.

portus Magnus, Albi onis inſulæ Ptolemæo. Humfredus interpretatur. *Portſmouth*, Angliæ maritimum oppidum.

portus Mauritius, Liguriæ oppidum in littore maris, quod *Porto Moriſo* vocant. teſte Leandro.

portus Monœci, Straboni & Ptolemæo Liguriæ oppidum eſt. Stephano etiam μονοικος eſt. *Monaco* Blondo & Leandro dicitur. Præter Ptolemæum nemo veterum duas vrbes facit, ex portu Herculis & Monœci in Liguria. Tacitus enim & Plinius hoc loco portus Herculis Monœci meminêre.

portus Romatinus, apud Plinium Fori Iulij oppidum eſt. Leandro *Porto Gruaro* nominatur.

portus Veneris, eſt in ſinu ſalſo inter Pirenei promontoria. Mela. lib. 2. cap. 5. v. Aphrodiſium.

potus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone ſuperatus deinde & ſuorum dolo interemptus. Plutarch.

poſidium Strabonis, ad intimum receſſum ſinus Arabici, ponit Zieglerus: hodie ibi vrbem eſſe *Zuez* ſiue *Suez* nomine addit. Emporium quò ſolebant merces Aſiaticas exponere: vt inde per Cayrum & Alexandriam Venetias perferri poſſent.

poſideon, menſis qui dicitur à Latinis December.

poſideum, Ioniæ promonrorium, Pompo. 1. 2. in deſcriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Ciliciam

liciam & Syriam: Gentile, poſideus. Vide *Poſidiam. Seleſſis* Theuecto eſt.

poſidianæ, in Baiano ſinu ſunt aquæ calidiſſimæ, de quibus, quoniam incredibiles naturæ vites alioqui manifeſtant effectibus variis, vide Plin.li.31.c.2.

poſidippus Caſſandreus, comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat. Suid.

poſidium, Syriæ oppidum. Ptol.lib.5.c.2. Vide *Poſidyum*.

poſidonia, à Neptuno dicta (qui Græcè ποσειδῶν dicitur) alitet Ionia dicitur, ab Ioue Xuthi filio. Stephano, vrbs Italiæ: Gentile, Poſidoniates, vel Poſidonius. Vide Sirenuſſæ apud Stephanum.

poſidonias, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs. Steph.

poſidonium, Strabo, Poſidonia habet Stephanus, prope Rhegium eſt, ex aduerſo Peloro Siciliæ promontorio. Strabo videtur hoc Poſidonium etiam columnam Regiam vocare: de qua ſuo loco. Vide Seſtus.

poſidonius, philoſophus Apamienſis diſcipulus & ſucceſſor Panætij, ex Syria (vt Strab. li.14. author eſt) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt, ſicut & Apollonius Molo dictus eſt Rhodius, cùm eſſet Alabandenſis: vtrumque audiuit Cic. Hic cùm aliquando morbo articulari laboraſſet grauiſſimè, fertur ſæpè dixiſſe (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor, quamuis ſis moleſtus: nunquam te eſſe confitebor malum. Venit enim Romam M Marcelli tempore, ſcripſitque multa. Plur.

poſidonius, Olbiopolita, hiſtoricus, ſcripſit poſt Polyb. hiſtoriam libris LII. vſque ad bellum Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumenta in orationes Demoſthenis. Suidas. Hunc Strabo teſtatur ſuo tempore fuiſſe.

poſidonius Africæ præſul, Auguſtini contubernalis, cuius etiam vitam ſcripſit, præterea Homiliarum libros ſeptem, Epiſtolarum totidẽ, aliarumq; rerũ complures. Author Ptol. Lucenſis.

poſidonius, nomen viri. 2. Mach.14.

poſthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit, crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniúmque liberius, quàm virginem deceret, parum abhorrens à fama. Tandem ſententia pontificis maximi abſoluta, qui eam abſtinere iocis, colique ſanctè potius, quàm ſcitè iuſſit. Volat. ex Plutarcho.

poſthumia, Seruij Sulpitij vxor, cuius ſæpè meminit Cic. Epiſt. li.4.

poſthumius Albinus, miſſus ad Iugurtham, ab eóque corruptus auro, patriam magno damno affecit. Idem de Vaccæis & Luſitanis triumphauit. Liu.lib.6.cap.4.

A. Poſthumius, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga excitauit, confugienris ad generum ſuum Maulium ducem Tuſculanorum. Itaque collatis ſignis ad lacum Regillum, cùm victoria vtrinq; nutaret, magiſter equitum Romanis equis frenos detrahi iuſſit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hoſtes, vbi tandem aciem Latinorũ Romani fudẽre. In eo prælio viſi ſunt duo iuuenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Caſtorem & Pollucem eis communi titulo templum dedicauit. Author Cœlius ex Liuio.

poſthumus Tubero, magiſter equitum Æmilij Mamerci Dictatoris, in prima dictatura contra Volſcos: mox in eodem bello à Q. Cincinnato conſule eius genero, Dictator dictus de eis triumphauit: quam victoriam funeſtauit mors filij, viri magna virtute: quem quod iniuſſu eius occaſione rei bene gerendæ pugnam iniiſſet, ſecuri percuſſit. Liu.li.4.

L. Poſthumius, poſt Cannenſem pugnam Cõſul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt, idque ſacrum vas erat, in quo in ſolemnibus libarent. Liu.li.21 vide Litana.

Sp Poſthumius, & T. Veturius cos, apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla euadendi ſpes eſſet, fœdere cum Samnitibus facto, & ſexcentis equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, vt omnes ſub iugum mitterentur: iidémque authore ipſo Poſthumo, qui in ſenatu ſuaſerat, vt eorum deditione, quorum culpa tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpoponderant dediti Samnitibus non ſunt recepti. Liuius.

poſthumius Ebutius Helua, coſ. cum M. Fabio Vibulano, anno vrbis 313.

poſthumius Cominius Aurunnus, conſul cum T Largio Flauio, ann. vrbis 253. Iterum cum Sp. Caſſio Vicelino, anno 261.

poſthumus, qui & Syluius, filius fuit, Æneę ex Lauinia, quæ Ænea mortuo. Aſcanij timens inſidias, grauida confugit ad ſyluas, & illic enixa eſt Syluium, qui Poſthumus, quòd patre mortuo natus eſſet, dictus eſt. Sed quum Aſcanius flagraret inuidia, euocauit nouercam, & ei conceſſit Laurolauinium ſibi verò Albam conſtituit, qui quoniam ſine liberis periit, Syluio, qui & ipſe Aſcanius dictus eſt, ſuum reliquit imperium.

poſtia, Italiæ ciuitas à Samnitibus obſeſſa, Lenate & Rutilio cos.

poſtropęa, locus Calabrię, cuius meminit Stephanus Byzantius, vt habet Barrius, qui vrbem *Tropea* hodie dictam interpretatur.

poſtuerta, Dea apud Romanos, vna ex Carmentibus, quæ partui fœminarum præſidebat, & Proſa altera à recti peruerſique partus & poteſtate & nomine. Vide Gellium lib.16.c.16.ſub finem.

poſtuérta, dea Romanorum, quæ futura proſpiciebat.

potamiena, Origenis diſcipula, formoſiſſima fœminarum & martyrum. Etenim, inquit Euſe. li.6.c.5 hiſt.eccl. in noſtram vſque memoriam ab incolis loci, perennis virtutum Potamienæ fama celebratur, quòd immenſos & innumeros agónes, primò pro virginitate, & pudicitia deſudauerit: deinde etiam pro martyrio exquiſita, atque inaudita tormenta pertulerit: atque ad vltimum, vnà cum venerabili matre Marcella ignis ſuppliciis conſummata eſt. Et carnificem Baſilidem in tormentis exiſtens ad Chriſti confeſſionem & fidem conuertit: inde ipſe quoque coronatus eſt martyrio.

potamoſucum Stephano Sacon, nomen fluuij & inſulæ Æolidis.

potamus, oppidum Atticæ. Plin.li 4.c 7.

potentia, Pto.li.5.c.1. Picenorum vrbs. Vulgò *S. Maria de Loreto*, eſt etiam oppidum Lucanorum mediterraneum Ptolemæo, *Potenza* Leandro.

potidæa, Macedoniæ vrbs, ante Caſſandria dicta. Plin.li.2.c 58.& li.4.c 10.Steph. vrbs Thraciæ Ciues, Potideatæ, vel Potidæis.

potidania, vrbs Ætoliæ. Gentile, potidaniates. Steph.

potiua dea, quam veteres à potando dixerunt.

potioli, vide Puteoli.

potitius & Pinarius, ſacerdotes Herculis. Nam cùm Euander aram maximam Herculi, vbi nunc Roma eſt poſt interfectum Cacum, ædificaſſet, & Hercules de ſuo armento boues ad ſacrificia dediſſet, inuenti ſunt ſenes duo, quibus ſe qualiter coli vellet, oſtendit, ſtatuitq́; vt manè & veſperi ſacrificarent. Perfecto itaque matutino ſacrificio, tum circa Solis occaſum eſſent ſacra repetenda. Potitius prior aduenit. Panarius poſtea, extis iam editis, Quare iratus Hercules ſtatuit, vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet epulantibus potitiis, & complentibus ſacra, Seruius, Feneſtella & Liuius lib 1. Vide pinarius.

potnia Stepha. ciuitas Bœotiæ, ex qua Glaucus fuit. & à qua potnieus dictus. Straboni fons prope Thebas Bœotias. plinius tamen li 4. cap. 19 oppidum in Magneſia ſtatuit, circa quod, vt idem teſtatur lib.25.c.8. aſini paſti, rabie inflammantur.

potniæ, Magneſiæ oppidum, plin.lib.3.c 9. in quo Glaucus Siſyphi & Meropes filius, equa humana carne pauiſſe dicitur, quo cupidiùs ferrentur in hoſtem. Verùm cùm pabuli eiuſmodi copia deeſſet, verſæ in rabiem equæ dominum ipſum deuorarunt. Hinc potniades quadrigæ. Vir.3.Geor. Inde potnius, potnieus & fœmininum potnias, poſſeſſiuum. potniacus. Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant. Steph.

P R

praaſpa, vrbs Atropatenæ: Gentile, praaſpenus. Steph.

praces, vel praciæ populi à prace, qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit: Gentile, praces & praceni. Steph.

pracnns, vrbs Illyriæ. Gentile pracniæ, Steph.

practius ciuitas ponti, quæ Troianis auxilia miſit. Hom.

practius, fluuius Troadis. Strab lib.13 inter Lampſacum & Abydum, in Helleſpontum influens. Hom. in Catal.

practores, Athenis dicti ſunt, qui mulctam ciuitati & fiſco adiudicatam inſcribebant. Demoſt. orat.1. adu. Ariſtogit.

præcia, Romana mulier, venuſtate formæ, nulli ſecunda, quæ ſua pulchritudine Cethegum ſibi deuinxit, adeò vt nihil probaretur Cethego, quod præcia non iuſſiſſet. plutarch in Lucullo.

præcipites, milites à Mario conſtituti, qui illius cuſtodiam ſtudioſè faciebant. Mos enim regum hic fuit, & eſt, vt ad ſui corporis cuſtodiam fideliores quoſdam homines deputarent. de quo vide Alexandr. ab Alexandr. libro 6.cap. 22.

præconius L. Ælius Stilo ob id cognominatus, quòd præco purpura latiore tunicæ vſus fuerit. plin.li.33.c.1.

prædator Iupiter dictus eſt quòd ei de præda deberetur aliquid. Virg.3.Æn.

Ipſúmque vocamus in prædam, partémque Iouémque.

præfecti murorum Athenis erant inſtituti, vt murorum veterum inſtaurationem curarent. præfecti aquarum, qui aquas in vrbem perducendas ſatagebant. præfecti operum publicorum, vt viarum fontium, & eiuſmodi, erant etiam apud Athenienſes. præfecti etiam iuuenum numero decem Σωφρονισταὶ dicti ſunt. De his Socrates in Axiocho: vbi verò in Ephebos, inquit, inſcriptus ſit, omne adoleſcentuli tempus Sophroniſtis & Areopagi cenſuræ tribuitur. Sigonius l b.de Repub. Athenienſ.

prægutij, Italiæ populi, Marſis magis Orientales ptol.lib.3.ca 1. Hodie præcutini: *Abbruzzo* vulgò.

præmonſtratum, locus eſt iuxta oppidum nomine Laudunum, in Gallia Belgica, vbi anno

Chriſti.

Chriſti 1120. ordo monachorum Præmonſtratenſium inchoatus fuit: vulgò *Premonſtré*. Auctor verò huius ordinis fertur fuiſſe quidam presbyter, nomine Northbertus natione Lotharingus, quem probauit Celeſtinus 2 Papa, anno Dom. 1170. Amiciuntur autem Præmonſtratenſes alba tunica, cum linea toga, ſub candido pallio quo potiſſimum à canonicis diſferunt, Munſter. lib. 3. Coſm.

praeneste, vel Præneſtis, oppidum Latij edito in loco, naturâque munito ſitum: ita dictum (ſi Steph. credimus) à Præneſto conditore, Latini filio, Vlyſſis, & Circes nepote. Alij [illegible] id eſt, ab ilicibus, quæ illic abundant, nomen accepiſſe exiſtimant. Feſtus nominis huius originem ad loci ſitum refert, eo quòd montibus præſtet, vnde & alrum Præneſte à Virgilio dicitur 7. Æneid. Fuerunt qui à Cæculo Vulcani filio conditum putarint, quorum ſententiæ ibidem quoque ſubſcripſit Virg. Stra. lib. 5. Græcam vrbem eſſe tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quòd olim Polyſtephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunæ templum, cuius pauimentum lithoſtrotis ſtrauit L. Sylla. Plin. li. 36 c. 25. Hinc Præneſtinus, na, num, poſſeſſiuum: vt dea Præneſtina apud Ouidium 6. Faſtorum. Fortuna Præneſtina apud Lucanum lib. 1. Et Sortes Præneſtinæ. Straboni *Praeneſtos* dicitur. *Stephanen* vocatam etiam tradit Plin. [illegible] habet Ptole. Leander Albertus dicit hodie *Pilaſtrina* nominari. Præneſtinos *Nuculas* eſſe dictos tradit P. Feſtus.

praepeſinthus, inſula vna ex Cycladibus, apud Plinium, quæ hodie *A zentara* dicitur, teſte Nigro.

praesens, cos. cum Rufino, anno vrbis 905.

praeſens, cos. cum Albino, anno vrbis 998.

praeſidius, cos. cum Aſterio, anno vrbis 1247.

praeſius, vrbs Myſiæ maioris in mediterraneis.

praeſus, vrbs Cretæ: Gentile, Præſius & Præſus. Steph.

praeſtes, Minerua, quòd præiret, & ſe velut ducem homini exhiberet. Dicebatur etiam Aſtes, quia aſtat viro bono, laterique eius hærens fidus comes. Macrob. Martian. & Feſtus.

praetetia, paſcua regio ab Adria non procul. Incola, Prætetianus.

praetextatus, cos. cum Atrico, ann. vrbis 994.

praetides, filiæ fuerunt Prœti Argiuorum regis, quæ cùm Iunoni auderent ſe præferre, ab eadem feruntur in vaccas transformatæ. Alij fabulantur hoc factum, quòd Venerem ſpreuiſſent.

praetores Athenienſium, non ſolùm vrbanam iuriſdictionem adepti erant, verùm etiam quæſtiones multas & quidem omnes ad rem bellicam pertinentes domi exercuerût, vt refert Demoſth. in oratione de Anridoſi, & ad Lactitum.

praetores plures habuerunt Romani. Prætor vrbanus, ſeu iudicialis, qui & maior dicebatur, præerat ſortitioni iudicum, & ærario, muneri etiam eius cura tutelarum ædium, atq; ludorum incumbebat. Munera etiam ſolebat dare legatis ex ærario ſumpta, ſeruis libertatem publicè dabat, populos etiam in libertatem iuſſu ſenatus, vel imperatorum reſtituebat. Abſentibus conſulibus conuocandi ſenatum facultatem habebat. Prætores peregrini quatuor generum fuêre. Primum, qui peregrinorum in vrbe, populorúmque externorum cauſas tractabat, & ſemper in vrbe manebat. Secundum, qui iuriſdictionem iudicandi inter peregrinos ciuéſque habebat coniunctam. Tertium, qui extra vrbem conſtitutus in prouincia ius dicebat. Quartum, qui & propriè præfectus prætorio dicebatur, conſtituto primum imperio creatus: qui pluribus ſimul prouinciis, hoc eſt, integro limiti, vel pluribus limitibus, nomine Romanorum Auguſtorum præſidebat: à quo prouocari non poterat, & qui præter ciuiles criminaléſque cauſas, belli quoque armorúmque adminiſtrationem tractabat. Erant extra vrbem alij prætores quidam, videlicet exercitus Romani, claſſis, & comitatus Auguſtalis. A prætore exercitus, Prætorium in caſtris & porta Prætoria cognominata fuêre. Fuiſſe legitur & in claſſe Prætor, à quo Prætoria inſignior in claſſe nauis denominata eſt. Prætor Comitatus Auguſtalis, qui & Palatinus dicebatur, & Præfectus prætorij Auguſtalis, in aula ius dicebat. Et ab huiuſmodi prætore prætoriani milites ſiue cohortes prætorianæ nominatæ videntur, quibus Imperatoris comitatus inclinante potiſſimùm imperio ſepiebatur. Quæ florente imperio, Romæ ſemper pro cuſtodia Imperatoris, vbi is aderat, vel pro vrbis tutela, vnà cum cohortibus vrbanis excubabant: habebántque Romæ caſtra muro circundata, in quibus extincto Imperatore, alium de ipſorum arbitrio Senatúſque confirmatione ſubrogandi facultatem habebant. De his omnibus plura apud Lazium libro ſecundo, Commentr. de Republ. Rom. Vbi eorum ſedes, ornamenta, inſignia miniſteria, familiæ, Satellites ſuſſimè ex Romanis hiſtoricis deſcribuntur.

praetorium, pannoniæ ſuperioris vrbs, vt legitur apud Ptole. Simlerus putat ab Antonino *Praetorium Latum Vicorum* dici, & hodie *Pridanich* nominari, auctore Molerio.

praetorium, circa Armeniam minorem oppidum. Anton.

praetorium, Antonino Angliæ oppidum.

praetutium, Ptolemæo oppidum eſt in Picen-

no, Sil. libro decimoquinto.

Praga, regio Bohemiæ vrbs primaria, Ptolemæo Caſurgu dicitur. Eam aggere atque muro Primiſlaus, tertius Bohemiorum dux; cinxit & ab eius vxore Libuſſa, à limine, quòd Bohemicè Praga, inditum vrbi nomen. Quæ nunc Regi Pontificiq; honeſta ſedes, neque minor, neque ignobilior Etruſca Florentia, tres in partes diuiſa: quibus nomina indidêre, paruam Pragam, veterem ac nouam. Parua ſiniſtrum latus Mulauiæ fluminis occupat, colléque conjungitur, in quo ſita eſt regia. Vetus Praga in Plano jacet, vniuerſa magnificis operibus adornata. Iungitur minori Pragæ lapideo ponte, IV. & XX. arcuum. Æn. Syluius.

pras, vrbs Perrhæbiæ: Gentile, Prantes, Steph.

praſiæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Eſt etiam oppidulum Laconiæ: Incola vtriuſque, praſius. Steph.

praſias, palus, in qua Pæones habitant prope Obelum montem.

praſij, Indiæ populi, Plin. lib. 6. ca. 18. Sed omnium in India prope non modò in hoc tractu, potentiam claritatemq; antecedunt Praſij, ampliſſima vrbe ditiſſimáque Palibotta. Steph. Indiæ populus, qui contra Bacchum militauit.

praſinus, equus Commodi, cui mortuo ſepulchrum in Vaticano ſumptuoſiſſimum fecit princeps, ſicut olim Bucephalo ſuo fecerat Alexander, aut Octauius Auguſt. Alex. ab Alex. libro 6. cap. 14.

praſon, promontorium iuxta mare rubrum: Incolæ, Praſij. Steph.

praſpenus, vide Praaſpa.

praſtæbi, gens Theſprotica. Steph.

praſſum, ſimplici ſ ſcribunt Ptolemæus & Stephanus, apud quos eſt Æthiopiæ interioris promontorium.

praſtillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Craſtillus. Steph.

praſuragus, Ignetorum rex, qui Neronem cum filiabus ſuis fecit hæredem.

praſum, Cretæ oppidum, verſus plagam Meridionalem.

pratitæ qui & Patedoni appellati, populi circa Hircanum mare ad Portas Caſpias. Plin.

praxaſpes, nobilis Perſa, qui Smerdim Cambyſæ fratrem iuſſu regis occidit. Herod. li. 3.

praxeas, hæreticus Aſiaticus, qui plures negabat perſonas in Trinitate: ſed eundem patrem & creaſſe omnia & in cruce pependiſſe: quòd vt dicebat) communicata pluribus monarchia authoritatem principatus minuat. Huius argumentis reſpondit Tertul.

praxidice, Nympha, ex Tremilete filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Steph.

praxilla fuit quædam Sicyone poetria, quæ in ſuis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum quid apud ſuperos reliquerit, reſpondere ſolem cucumeres, mala. Quod cùm vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum ſola componere, abiit in prouerb. Stupidior Praxillæ Adonide.

praxilus, vrbs Macedoniæ, Gentile, Praxilius. Steph.

praxiteles, marmoris ſculpendi inſignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidia & Coa, quæ ob artis præſtantiam, magnam mortalium vim eas in inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidiarum væſano amore iuuenis cuiuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimulachróque cohæſit: tum Nicomedis æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant, deinde ob artis excellentiam ciuitate Romana donatur, quamplurimis etiam egregiis ſignis ornauit. Scripſit: (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Eius Romæ opera, Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Seruillianis, Boni euentus, & Bonæ fortunæ ſimulachra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyades vocant & Caryatidas & Sileni in Aſinij Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. lib. 36. c. 5. Claruit autem potiſſimum candido marmore, quod ab inſulæ nomine, in qua effodiebatur, Parium dicebatur. Propert. libro tertio. Praxiteles Satyrum ex Pario marmore & Cupidinem ex Pentelico lapide, ſumma induſtria cùm elaboraſſet Phrynen meretricem, inſignéque ſcortum, amore, deperiiſſe fertur: à qua interrogatus, quodnam opus haberet pretioſiſſimum? Tacuit ipſe, ſpondens autem ei quod eligeret, ſe daturum. Techna autem quadam Phrynes ſeruus accurrit, i. officinam Praxitelis ardere nuntians. Interritus itaque Praxiteles, impendio reſiſtere ſperans, foras repentè ſeſe proripuit, inquiens, Nihil miſero mihi ex laboribus ſupereſt, ſi Satyrus & Cupido conflagrarint. At Phryne, Ne feſtines, inquit, caliditate tantùm mea circumuentus es. Tali itaque aſtutia Cupidinis ſimulachrum Phryne à Praxytele dono accepit. Id autem, ea mortua, à Theſpienſibus octingentis auri minis comparatam, & Ceriſſi ſeruatum, Caius Cæſar Romam aduexit quod poſtea à Claudio Imp. remiſſum, Nero denuò abſtraxit Plut. in Hyper. Athenæus lib. 12. c. 22.

preciani, populi in Aquitania, proximi Bigerrionibus & Hiſpaniæ citeriori, in regno Francorum ſiti. *Bear* hodie aut *Baionne*, aliis placet *Precins* vt Vigenereus habet in ſuis Annotationibus in Cæſarem.

Precius, lacus eſt Ciceroni pro Milone, qui cùm ab equite Romano ſplendidiſſimo & forti viro T. Pacanio non impetraſſet vt inſulam in lacu Precio venderet repente lintribus in eam inſulam materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit.

Præmiſſum alio nomine Athæneum, id eſt Mineruium non procul à Veſuuio monte, Strab. lib. 5.

Pretanides, Martiano & Ptol. inſulæ Britannicæ vocatæ. Steph.

Priæſus, vrbs Cretæ: Ciuis, Priæſius, & Priæſiens. Steph.

Priamus, filius Laomedontis, qui Ilio ab Hercule euerſo, vnà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captiuus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtaurauit, ſimul & exornauit: regnique limites vſque adeò protulit, vt non ſolùm Troiæ, ſed totius ferè Aſiæ rex videretur. Hecubam filiam Ciſſei regis Thraciæ vxorem duxit: habuitque, teſte Cicer. Tuſcu. 1. filios quinquaginta, quorum decem & ſeptem ex iuſta vxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Heſionem ſororem, in Græciam profectus, Menelao Helenam vxorem eripuit: qua de cauſa motum eſt bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt prope aram Iouis Hercæi, in ſanguine Politæ filij. Virgilius lib. 2. Æneid. A Priamo & Priamides patronymicum, & Priameius, -ia, -ium.

Priamus, Politæ filius, ſuperioris nepos quem Æneas ex Troiæ excidio ſecum in Italiam duxit. Virg. 5 Æneid.

Priapeia, carmen obſcœnum, quod nonnulli Tibullo, alij Ouidio adſcribunt.

Priaponneſos, inſula in ſinu Ceramico. Plin. lib. 5 c. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris filius, quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit. Idem & Lampſacenus dicebatur, à Lampſaco non ignobili Troadis vrbe ad Helleſpontum ſita, in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam prodijſſe, coronamque illi ex rubenti roſa, tum primùm ex ſanguine ſuo enata obtuliſſe, eáque illum coronatum tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe iuſſiſſe. Verùm cùm ex illius concubitu grauidam ſeſe, & partui vicinam animaduerteret, Lampſacum ſeſe contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Iuno interim zelotypia exagitata, cùm ſe parturienti operam ferre ſimularet peracta priùs incantatione, deinde & vtere eius contracto, fœtum eius cùm cæteris omnibus partibus deformem, tum prægrandi pene dehoneſtatum reddidit. Quem cùm mater recens natum vidiſſet pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampſacíque reliquit. Verum cùm poſteà adultus Lampſacenis mulieribus nimiùm gratus eſſet, à ciuibus eiectum ferunt. Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur, templa ei & ſacra conſtituerunt, factúſque etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum, quòd, cùm olim in feſto Magnæ matris ad quod omnes dij conuenerant, epulíſque ſatiati noctem luſibus ducebant, Lotidi Nymphæ, ſiue, vt alijs placet, Veſtæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempeſtiuo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata virgo, manu eum rejecerit, magno omnium, qui aderant, riſu Ouidius primo Faſtorum. Hyginus verò tradit, ob id Lampſacenus aſinum ei immolare conſueuiſſe, quòd ab eo, cum de magnitudine pudendi certarent, ſuperatus videretur. Diod. lib. 5.

Priapus, Helleſponti vrbs Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo ſuperiore, Liberi & Veneris filio condita, ſeu, vt alij volunt, à Mileſijs nomine Priapi, cœptus eſt enim ibi coli ob vineta vberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampſacena regione ſunt. Strab. Ciuis, Priapenus, regio, Priapis.

Priapus, Straboni eſt Aſiæ minoris oppidum. *Lepſi* hodie vocari ſcribit Niger.

Priapus, fluuius circa Priapum Helleſponti, in Strabonis Epitoma lib. 13. Plinius inſulam ſic vocat, circa Ioniam.

Priene, Ioniæ vrbs olim maritima, poſtea limo Meandri fluminis decurſu inuecto mediterranea effecta: Biante alumno nobilis. Inde fit Prieneus & Prienenſis. hodie vocatur *Palatbia*, auctore Mario Nigro. Quibuſdam *Cadme* dicitur, inquit Strabo.

Prilles Plinius Tuſciæ fluuium habet: Antoninus *Aprilim* Tuſciæ lacum deſcribit ad mare mediterraneum: Leander *Frangoſa palude* vocat *Lago d'Orbitello* Fl. Blondo & Nigro dicitur: ſed fortaſſe malè: cùm Orbitello oppidum, à quo denominari videtur, non ad hunc lacum ſitum ſit, ſed ad alium prope montem Argentarium, qui lacus Marinus λιμ. ο[illegible] à Strabone nominatur. Hunc Aprilem *Lago di Caſtiglione* hodie appellari ex tabula Tuſcana Hieronymi Bellarmini luce clarius eſt.

Prima Iuſtiniana, dicta fuit vrbs quædam Illyrica, à Iuſtiniano Imp. quæ priùs *Achryuas* vocabatur. Nicephorus Caſtillus lib 17. c. 28.

Prima, Thebaidis in Ægypto vrbs.

Primigeni, populi in Anglia, Antone & Sabrinæ flumini propinqui. Hos ſocios aliquando Romanorum memorat Tacitus.

Primiſlaus, bubulcus primùm, deinde verò factus eſt rex Bohemorum.

Primus, epiſcopus Alexandrinus, ann. ſal. 110.

Prinaſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Prinaſſenſes. Stephanus.

Priola, vrbs prope Heracleam. Gentile, Prioläus. Steph.

Priſca, adiutor Pauli. Rom. 6.

Priſca & Maximilla, duæ mulieres pſeudoprophetiſſæ & Montani hæretici meretrices de quibus ita ſcripſit Euſeb. l. 5. c. 16. hiſt. Eccl. Montanus, inquit, in tantum temeritatis progreſſus eſt, vt etiam duas quaſdam mulieres inſani ſpiritus, quo ipſe replebatur, participes ſibi faceret, & ad inſaniendum ſecum pariter edoceret, quò faciliùs vterque ſexus in errorem per vtrumque caperetur. Dicuntur etiam Montanus, & ambæ iſtæ mulieres, ipſo Dæmone, quo inſpirabantur, adigente, diuerſis quidem temporibus vitam laqueo finiuiſſe. hæc Euſeb.

Priſcæ, Latinæ Coloniæ appellatæ ſunt, vt diſtinguerentur à nouis, quæ poſteà à populo dabantur. Feſtus.

Priſcianus, Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Iuſtiniani principis: ſcripſit de arte grammatica ad Iulianum conſulem, ad Coſroen verò Perſarum regem librum De naturalibus quæſtionibus. Conuertit in Latinum ſermonem Dionyſij De ſitu orbis carmina. Sunt qui ſcribant hunc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volat.

Priſcilla, vxor Aquilæ Pontici. Act. 18.

Priſcinus, conſul, anno vrbis 845.

Priſcus Eluidius, ſub Nerone quæſtor Achaiam adminiſtrauit, quæſtoriúſque adhuc à Pæto Thraſea gener adſcitus: è moribus ſoceri nihil æquè ac libertatem hauſit, opum contemptor, recti peruicax, conſtans aduerſus metus. Erant quibus appetentior famæ videretur. Quin etiā ſapientibus, cupido gloriæ nouiſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus: Priſcus, inquit, poſt damnationem Traſeæ ſoceri ſui, interdicta ſibi Italia, Apolloniam cōceſſit. Sed poſt interfectum Neronem reſtitutus à Galba, non aliter quàm liberę ciuitatis ſtatu egit. Idem poſteà Veſpaſianum in ſtudio libertatis offēdit, vt putaret, id optāre Clodio, priſtinum libertatis ſtatū poſſe reuocare quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt.

Priſcus alter, Planites genere, ſophiſta Theodoſij iunioris epiſtolarum magiſter: qui ſe ſcribit à Cæſare miſſum fuiſſe oratorem in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regem, ac eius regiam pulcherrimè deſcribit, magnifico opere, ſumptuoſóque factam. Scripſit hiſtoriam Conſtantinopolitanam, & ipſius Attilæ, l. 8. præterea declamationes, & Epiſt. Suidas.

Priſcus, venator quidam: de quo Mart. li. 12.

Parcius vtaris moneo rapiente veredo,
Priſce, nec in lepores tam violentus eas.
Sæpè ſatisfecit prædæ venator, & acri
Decidit excuſſus, nec rediturus equo.

Priuernum, Ptolemæo Latij vrbs iuxta Ouſentem fluuium, Sex Pomponio, & vicina Samnitibus, Liuio.

Priuernum. Stephan. vrbs Volſcorum, Camillæ patria. Virg. 11. Æneid. Abundat optimo vino, quod Priuernatium dicitur. Vnde Priuernates.

Priuernus, viri nomen, apud Virgilium libro nono Æneid.

Prium, Arabiæ felicis fluuius apud Ptolemæum. *Prim* in recentioribus tabulis vocatur.

Proæſius adoleſcens, è Cæſarea Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus fama Vlpiani dicendi magiſtri, apúdque eum primas tulit. Cum quo, paruo pòſt tempore, Athenas profectus ſub Iuliano Sophiſta adeò profecit, vt primus inter auditores eſſet, Ephæſtionem condiſcipulum amicum, comitem ſibi adiunxit. Accerſitus inde in Galliam à Conſtantino principe apud eum fuit in honore. Romam poſteà petijt, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas redijt, vbi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suid.

Proana, vrbs Theſſaliæ. Gentile, Proaneus. Steph.

Proba Falconia, Romana puella, Græcis Latiníſque literis erudititiſſima: quæ truncatos Virgilij verſus, ad fidem & myſteria catholicæ fidei conuertit, fecítque de Chriſti geſtis & eius morte, opus nobiliſſimum, quod Centones appellauit.

Proarna, vrbs Melienſium: incolæ, Proarnij. Stephanus.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Stephan. vna ex Tetrapoli Attic.

Probatica, locus vbi pecora ſacrificanda tenebantur Ieroſolymis. Ioan. 5.

Probianus, Conſul cum Leone Augu. anno vrbis 1224.

Probinus, Cos. cum Olybrio, anno vrbis 1148.

Probus, Cos. cum Arcadio Auguſt. ann. vrbis 1159.

Probus, conſul cum Anieno iuniori, anno vrbis 1236.

Probus, Cos. cum Clementino, anno vrbis 1267.

Probus martyr, propter religionem à Genſericho Gothorum rege ſupplicio affectus, anno ſalutis 1439.

Probus, imperator Roman. qui bello Sarmatico, tranſmiſſo Danubio, multa fortiter egit.

Donatus

Donatus eſt haſtis puris quatuor, coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor, aureis armillis duabus, torque aureo vno, patera vna librarum 5. ad rem diuinam.

probus, Berytius grammaticus, Romæ docuit, non tamen vt magiſtri perſonam ſuſtineret. vnum & alterum, vel complurimum, tres aut quatuor pomeridianis horis admittere ſolebat, cubánſque inter longos & vulgares ſermones legere quædam, idque perrarò Nimis parua & exigua, de quibuſdam minutis quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſyllabam obſeruationum ſermonis antiqui: ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, poſtquàm in militia diu centuriatum fruſtrà petiiſſet. Tranquil.

procas, rex Albanorum, pater Amulij & Numitoris aut Romuli & Remi, Liuius 1. ab vrbe condita. Virg. 6. Æneid.

Proximus ille Procas Troianæ gloria gentis.

proceraſtis, oppidum Bithyniæ ad Boſphorum Thracium è regione Byzantij quod notiore nomine Chalcedon appellatur. Plin. l. 5. cap. vlt.

prochone, inſula quæ aliàs Alone apud Steph.

prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

prochyta, inſula in mari Tyrrheno, non procul à Puteolis Campaniæ vrbe, vna ex Æoliis. Dicta autem Prochyta, quaſi profuſa ἀπὸ τ̃ προχεῖν, quod eſt profundere Ferunt enim Inarimes vicinæ inſulæ montem terræ motu concuſſum inſulam hanc fudiſſe. At Dionyſ. l 1. ſcribit. Prochytam dictam eſſe à nutrice Æneæ eiuſdem nominis.

procilius, grammaticus, vir ſuis temporibus doctiſſimus. Cùm de peregrinis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Ægyptiis literis ſcriptum, tunc demum Ægyptum liberam fore, cùm in eam veniſſent Romani falces. Lamprid.

proclais, Ptolemæo Indiæ intra Gangem ciuitas.

procle, vrbs Lydiæ: Gentile, Procleus. Steph.

procles, frater Euryſthenis, qui per totum vitę tempus inter ſe diſſeoſerunt & mutuum inter ſe odium fouerunt.

proclidæ, Laconum familia, quæ poſtea *Eurytionidæ*, vt Plutarchus in Lycorgi vita, vel *Eurypontidæ* vt Pauſanias refert, dicti fuère.

proclus, Lycius, diſcipulus Syriani, philoſophus Platonicus, præfuit ſcholæ Athenienſi: cuius diſcipulus & ſucceſſor fuit Martinus Neapolitanus. Scripſit plura in grammaticam & philoſophiam, commentarios in totum Homerum In Heſiodi ἔργα καὶ ἡμέρας, in Rempublicam Platonis, præterea contra Chriſtianos Epicheremata XVIII. Hic eſt Proclus qui poſt Porphyrium ſecundus contra nos latrauit, aduerſus quem Ioannes, cognomento Grammaticus, ſcripſit Apologiam. dictitans eum, quanquam in rebus Græcanicis magnum, ſtultum tamen eſſe, & in hac parte indoctum. Suidas. Is etiam eſt, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. præceptor item L. Antonini, qui eum ad conſulatum vſque prouexit, vt ſcribit Spartianus.

proclus, Malleotes patria, ſcripſit in Sophiſmata Diogenis, & contra Epicurum.

proclus, cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui ſcripſit Theologicum in Pandoræ fabulam Heſiodi, in Aurea carmina, Iſagogem in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam geometrica. Proclum Naucraticam his Philoſtratus addit, qui dicit vnum fuiſſe ex ſuis præceptoribus ac docuiſſe Athenis, filiúmque habuiſſe luxui deditum: in quem non modò non ſeuerus fuit, ſed vſque adeò indulgens, vt in alendis canibus, auibúſque ei adeſſet. dictitans has nugas eum citius cum ſenibus dimiſſurum, quàm cum æqualibus. In docendo hunc omnino ſeruaſſe morem, vt initio ab diſcipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi ſolùm lectioni intenti, dum cogerentur, minimè per otium (vt moris eſt in ludo) inter ſe ſibilarent aut iurgarentur, pueris cum pædagogis, ac adoleſcentibus in medio conſtitutis. Philoſtratus apud Volaterranum.

procolitia, Britanniæ inſulæ vrbs. liber Notit.

proconneſia, ancilla eſt apud Plin. quæ eiuſdem diei coitu alterum domino ſimilem, alterum eius procuratori peperit infantem.

proconneſus, inſula in Propontide, quam ſolam inter alias habitari plerique dixerunt. Plinius libro 5. capit. vltim. inſulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus: vnde Cyzicenum marmor. Eadem Neuris & Proconneſus dicta Stephano. Proconeſus per n ſimplex, vna Sporadum eſt in Propontide: Ciuis, Proconneſius.

procopias loci nomen. Goltius ex Hadriani nummo.

procopius, è Cæſare Palæſtinæ orator & ſophiſta, ſcripſit res Iuſtiniani, quas in Oriente aut Occidente, aut Africa per Beliſarium patricium geſſerat, cuius ſcriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum, quem inſcripſit ἀνέκδοτα. id eſt, non edenda: ſiue non edita: vbi Comœdiâ quâdam Iuſtiniani. & eius vxoris Theodoræ vituperationem deſcribit. Suid.

procopius, tyrannus Conſtantinopolitanus, inſurgens contra Valentem principem apud Natoliam Phrygiæ ciuitatem in eius poteſta-

tiem cum exercitu venit proditus à duobus militibus, alligatúſque deinde duabus per vim reflexis arboribus, diſcerptus eſt. De Proditoribus etiam ſumptum ſupplicium. Ex hiſtoria tripartita.

procopius, Bithyniæ præſes, ſub Valente. Auguſto imperium inuaſit: paulò tamen pòſt militibus ab eo deficientibus, ad Valentem ductus, capitali pœna affectus eſt. Ammian. libro 26.

procris Erichthei Atheuienſium regis filia, ſoror Orithiæ, Cephali vxor, quam Cephalus certo iaculo emiſſo interemit, ratus feram eſſe. Vide prouerbium, Procridis telum. Vide Cephalus.

procruſtes, Plutarcho in Theſeo, latro inſignis in Attica regione ad Cephiſſum flumen habitans, qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquem aſcendere, quo ſi longiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui verò breuiores, diſtendebantur: à qua re etiam nomen illi inditum putant. Huuc poſtea Theſeus interfecit.

procnleius, Acroni Horatij interpreti, eques Romanus, Auguſti amiciſſimus, qui ptius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murænam fuit, vt ſpoliatis bello ciuili patrimonium ſuum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiſerat. Plutarchus in vita Antonij ait Antonium, paulò antè quàm expiraret, admonuiſſe reginam Cleopatram, vt maximè omnium, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe dederet. Mortuo Antonio Auguſtum Proculeium miſiſſe, vt curaret Cleopatram viuam in ſuam poteſtatem habere. demum quum illa arrepto enſe voluiſſet ſibi mortem inferre, Proculeium enſem è manibus ademiſſe.

proculus, vir nobilis & clarus hoc apud plebem de Romnli morte figmento eſt vſus. Senatus enim finitimis bellis implicitus, conſuetam annonæ largitionem plebi ſubtraxit: Romulus indignatus, plebi reſtituit, & complures ex ptimoribus ſupplicio affecit. Hi poſtmodum in ſenatu minutim obtruncatum intra ſinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decurſans, ab Aëtio Proculo reuocata eſt, cùm eius orationi finem adhibuiſſet. Is enim primarius in ciuitate vir ſe Romulnm in monte aſpexiſſe dixit, qui humana angnſtior forma diuinitatem aſſecutus erat. Plutarch. in Romnlo.

proculus, imperator vſque adeò libidinoſus fuit, vt centum Sarmatas virgines bello captas diebus 15. (vt ipſe gloriabatur) grauidas reddiderit, magno libidinis argumento. Flauius Vopiſcus, Sabellicus in exemplis.

proculus, cognomen eius, qui natus ſit patre peregrinante à patria procul.

proculus, Iuriſconſultus celeberrimus temporibus Alexandri Cæſaris.

proculus Virginius Rutilius, Conſul cum Sp. Caſſio Vicelino, anno vrbis 268.

proculus Geganius Macerinns, Conſul, cum L. Menenio Lanato, anuo vrbis 315.

proculus, quidam ſub Aurelio Probo Cæſare in Gallia imperium arripuit, ſed ab eo victus eſt.

procuri, vrbs in inſula Taprobana. Ptol.

procyon, ſidus æſtiuum. Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur, Cicer. 2. de natura deor. Antecanis tamen nomē videtur minus vſitatum fuiſſe, & à Cicerone primùm confictum vnde etiam Plinius libro 18. cap. 20. ſidus hoc nomen Latinum habere negat, niſi quis (inquit) Caniculam velit appellare. Columella tamen libro vndecimo, capite ſecundo, Caniculam manifeſtè diſtinguit à Procyone, huius ortum Idibus Iuliis, illius VII. Calendas Auguſti aſſignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

prodicus Gous, ſophiſta, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenoph onte deprehendere licet: qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athe nienſium magnam eſt laudem adeptus, quanquam voce grauiore atque abſona. Conatúſque eſt in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adoleſcentes ſibi deuincire, quorum hoſpitium vſui ſibi & voluptati foret. Hæc ex Philoſtrato. Suidas autem dicit eum Chium fuiſſe, Democriti ac Gorgiæ temporibus, librúmque edidiſſe, qui inſcribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congreſſum, vtraque hinc ad ſe trahente: tandem à virtute perſuaſum, alteram ſpreuiſſe.

prodicus, orationem ipſam, quæ ſoluta erat, primus pedibus conſtruxit, & communes locos tractauit, vt Protagoras.

prodicns, medicus fuit, authore Plin. Æſculapij diſcipulus Selybriæ natus, qui medicinam inſtituit, quam Iatralepticen vocant.

prodromi, venti dicuntur qui in ortu Caniculæ ſtatis anni temporibus ſpirare ſolent, Lucret.

Puluerulenta Ceres & Eleſia flabra Aquilonum.

proerna, Phthiotidis vrbs. Strabo.

prœtides, Prœti Arginorum regis & Antiæ filiæ, quæ cùm forma eſſent præſtantiſſima, ſe Iunoni auſæ ſunt præferre. Quare irata dea talem eis immiſit furorem vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & in ſyluas confugerent, poſtea autem helleboro ſanatæ à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampo-

dij nomen accepit. Plin. lib.25.cap.15. Virg. in Sileno.

prœtus, Abantis regis Argiuorum filius, ei ſucceſſit in regno. Hic, teſte Homero 11.Odyſſ. Antiam habuit vxorem: ex qua filias quatuor habuit: quæ quum forma ſe Iunonis prætuliſſent, offenſa dea eis furorem talem immiſit, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes, ſyluas peterent.

progaſia, Lydiæ oppidum. Steph.

progne, inſula circa Rhodum. Plin.

progne, Pandionis regis Athenienſium filia. vxor Terei Thracum regis qui cùm Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet: tam impotenter id tulit Progne, vt Itym communem filium dilaceratit, patrique epulandum appoſuerit. Qua re tandem cognita ex pueri capite ſub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtrinxit, vxorémque iam occiſurus, in hirundinem eam vidit conuerſam: Philomelam autem in auem ſui nominis: Itym verò in phaſianum. Quinetiam ipſe, dum nouas haſce ſuorum transformationes admiratur, in vpupam mutatus eſt, quæ auis etiam nunc militarem quandam criſtam in capite retinet. Ouid. 6 Metamorph. Vide Philomela.

Promachus Macedo & Nouelius Tricongius ratæ gloriæ inter bibaciſſimos fuerunt: ille enim quòd quatuor ingurgitaſſet cantharos vno hauſtu, ab Alexandro corona donatus eſt. hic tres vini congios prandiolo vno ebibiſſe commemoratur? Promachum Macedonem triduo pòſt vini furor enecauit. Alexand. lib.5. cap. 12.

Promaleum, promontorium Laconicæ. Heſych.

promerus, regius quidam miniſter fuit, is Euripidem, tragicum poetam ſupra modum exoſum habebat, delatus ab eodem aliquando neſcio quo nomine apud regem. quare poſteà canes quoſdam feros in poetam ſoluit, à quibus deuoratus interijt. Vide prouerbium, Promeri canes.

prometheus, filius Iapeti ex Aſia coniuge, pater Deucalionis, primus hominum ex luto dicitur finxiſſe: cuius ingenium admirata Minerua, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cúmque reſpondiſſet Promotheus, conijcere ſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo vtilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Mineruæ opera in cœlum ſublatus eſt: vbi cùm corpora omnia cœleſti igni viderer animata, operi ſuo id vtiliſſimum fore natus à ferula, quam ſecum attulerat, rotæ Solis admouit, eáque accenſa, ignem detulit in terras, luteúmque ſuum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei vxori, pyxidem tradit ad virum perferendam, quam cùm ille aperuiſſet, mille morborum aliatúmque calamitatum generibus genus humanum impleuit: Prometheum autem ipſum per Mercurium in Caucaſo monte relegandum curat, aquilámque adhibet iecur eius aſſiduè depaſcentem. Verùm poſteà cùm Iupiter Thetidis amore captus vxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præſcius, à nuptijs eiuſmodi magnoperè eum deterruit, quòd in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur patre ſuo maiorem fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipſe in Saturnum patrem ſuum ediderat, veritúſque ne ſimiliter à filio de cœli poſſeſſione depelleretur, à Thetidis nuptijs abſtinuit: memórque beneficij, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui interfecta aquila, Prometheum vinculis liberauit. Narrant alij, Iouem ideò Prometheo iratum fuiſſe, quòd conuiuio quodam eum fefelliſſet in diuiſione carnium, oſſa pinguedine obducta ei apponens, melioremque interim partem ſibi reſeruans. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus dictus eſt, ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt, à prouidentia. Hic primus Aſtrologiam Aſſyrijs indicauit: quam reſidens in monte altiſſimo Caucaſo, nimia cura & ſolitudine deprehenderat. Hic autem mons poſitus eſt circa Aſſyrios, vicinus penè ſyderibus. Vnde etiam maiora aſtra demonſtrat, & diligenter eorum ortus occaſúſque ſignificat. Dicitur autem aquila cor eius exedere, quòd ἄχος, eſt ſolicitudo, qua ille adfectus, ſiderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit duce Mercurio qui prudentiæ & rationis deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cœleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arte ab eo monſtrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo benè vſi ſunt. Nam poſteà malo hominum vſu in perniciem eorũ verſus eſt. A Prometheus fit patronymicum Prometheides. Vide Ouid Metamorp. li.1 & N. Comitem Mythologiæ li.4.c.6.

prometheus, vt Cecrops Ægyptius, literas Græcas repeſiſſe dicitur.

promona, Liburnorum vrbs. Appian.

promontorium Mineruæ eſt iuxta Surentum, in quo olim Sirenes habitaſſe feruntur. In illius autem extremo eſt Athenæum, hoc eſt, Mineruæ ſacellum, quod Vlyſſes ædificaſſe narratur.

pronaſtæ, antiqui populi Bœotiæ. Steph.

Pronectus, vrbs Bithyniæ, quam Phœnices condiderat. Steph.

Pronomus, fuit quiſpiam tibicen, cuius prolixa barba geſtamine tamen non admodum appoſito profeſſioni, abijt in prouerb. Pronomi barba.

Pronus, Cephaleniæ inſulæ caſtellum, Polyb. lib. 5.

Propalæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Propalæus. Steph.

Propontis, vulgò *Le Canal de Conſtantinople*, Æquor patens & diffuſum. Dicitur Propontis quaſi ante Pontum.

Propontis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſponti anguſtijs ad Thracium vſque Boſphorum protenditur. Nam Geographi primas anguſtias maris Ægæi ſe coarctantis Helleſpontum vocant. Inde exſpatiatur æquor, quod laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & ſtringitur, Boſphorus Thracius nuncupatur. Deinde vbi rurſus diffunditur, Pontus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis, idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Ouid. de Ponto. Propontis etiam (inquit Stephan.) Byzantinorum terra vocatur. Incola, Propontides & Propontius.

Propertius, elegiarum poeta, ex Meuania oppido oriundus, quod in Vmbria eſt. Sunt qui ſcribant eius patrem equeſtri dignitate ornatum, ac triumuirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium ſecuti Peruſia capta ex Octauij Cæſaris authoritate, ad aram Iulij perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omninò conſtat, hunc Propertium magna ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quum patrem adhuc in tenera ætate amiſiſſet.

Propthaſia. Vide Phrada.

Propœtides, filiæ Amathunteæ aſpernatæ Venerem, triuijs vulgauêre corpora, ob eiuſdem deæ iram: quia verò ad pudorem induruerant nouiſſimè in lapidem ſunt transfiguratæ, vt inquit Lactantius. Ouid. quoque lib. 10. Metam. fabulam pulchrè deſcribit.

Sunt tamen obſcœnæ Venerem Propœtides auſa, &c.

Fabula hæc impudentiam pulchrè adumbrat.

Propontis, ſinus maris eſt inter Ægæum Pelagus, & Pontum Euxinum: pérque duas anguſtias (ſiue freta) Helleſponti, nempe & Boſphori, inter Thraciam & Bithyniam immiſſum. Bebrycium mare vocat Ioannes Tzetza in varia hiſtoria, fortè quòd Bebryciam (quæ Bithynia eſt) alluit. Ital. hodie *Mar di Marmora* vocant ab eius inſula ſic dicta. Eſt & regionis nomen, Strabo lib. 17.

Proſa dea, qui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu conſtituta eſt. Gell. lib. 15. cap. 16. Huic altera aduerſaria era Poſtuerſa, nominata à peruerſo partu.

Proſactium, flumen ex Idæis montibus profluens, & inter Helleſpontum & Euxinum in mare ſe effundens.

Proſchion, regio Ætoliæ. Steph.

Proſelene, Phrygiæ minoris vrbs. Ptolem.

Proſeleni, Arcades dicebantur. Inde Proſelenia, fœmininum. Steph.

Proſerpina, Iouis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta eſt. Quam cùm Ceres diu fruſtra toto terrarum orbe inueſtigaſſet, tandem à Cyane Nympha rem omnem edocta, petijt à Ioue, vt communem filiam ab inferis ſibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, ſi nihil illa cibi apud inferos guſtaſſet. Quare cùm Aſcalaphi indicio palàm factum eſſet, aliquot mali punici grana illam guſtaſſe, omnis reditus ſpes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proſerpina, Aſcalaphum commutauit in bubonem noctis auem, & triſtium ſemper rerum nuntiam. Poſteà tamen Ceres à Ioue dicitur impetraſſe, vt Proſerpinæ ſenis quotannis menſibus ſecum apud ſuperos, & totidem apud inferos cum marito eſſe liceret.

Proſerpina, fœcunditatem ſeminum ſignificat. Hæc cùm aliquando defuiſſet, ac terra ſterilitate quaſi mœreret, Poetæ fabulati ſunt filiam Cereris, i. fœcunditatem, quæ à proſerpendo Proſerpina eſſet dicta, raptam apud inferos detineri. Traditur enim poſtquàm rapta eſt, ſex menſes apud Plutonem & totidem apud ſuperos manere: eo quòd ſemen terræ cultæ hiemis tempore ſub terra eſt, æſtate autem proſerpit & excreſcit. Nonnulli Mythologici ad Lunæ naturam referunt (quam Proſerpinæ nomine intelligunt) quæ æquali temporis ſpatio ſuperius & inferius hemiſphærium illuſtrat. Seruius. Cic. in Verrem li. 6.

Proſoditæ, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Proſenſes, Arcadiæ populi. Pauſ.

Proſopis, inſula in Delta Nili, in qua eſt ciuitas Atarbethis, vt ait Herodotus, Stephano vrbs eſt Ægypti. Gentile, Proſopites: quod etiam fit à Proſopon, quæ inſula eſt non procul à Carthagine: quanquam & Proſopius ab ea dicatur. Steph.

Proſpalea, vicus in Acamantide tribu: Incola, Proſpaltius. Steph.

Proſper, Rheginus præſul, qui ſcripſit de vita ſolitaria, de temporibus ab Adam vſque ad ſua tempora.

Proſtaterius, Apollo dictus eſt, quòd ante Ianuas ſtatueretur.

proſtropæa, vrbs Siciliæ: Gentile, proſtropæus. Steph.

proſummus, index inferorum, de quo vide Arnobium li. 5. aduerſus gentes.

proſymna, pars Argolicæ regionis: Incola, Proſymneus. Steph.

prota, inſula Boſphori Thracij. Steph.

protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre. Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem aduerſus Græcos proficiſcentem domo, muneribúſque excepit: ob quam liberalitatem, Magi qui cum eo erant facta à rege poteſtate, eius filium Protagoram, tunc adoleſcentem, ſua diſciplina erudierunt. Nam iniuſſu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud bene ſentiant, dubitaréque ſe dicunt deos eſſe: illis quoque clàm ſacrificabant, ne clara religionis profeſſione illis ſeruire, aut per illos nonnihil poſſe videantur. Ex hac igitur conſuetudine & ritu, Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: vt autem placet nonnullis, tantùm accuſatus, ſponte exulauit. Cúmque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret, paruo ſe nauigio credens, inſulas inſtrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cùm videret eum arte rhetorica intumeſcentem, verbaq; ex poetica plus iuſto oſtentantem, eius ideam longo ſermone expreſſit. Philoſt. De eo ſecus ſcribit Gellius ca 3. li 5.

protagoras, vnus eſt ex his qui ſolutā oratione pedib. prius conſtrinxerunt. & communes locos tractarunt. Is primus mercede docuit, vt ſuperiùs notatum, minas centum exigens, vel quantum diſcipulus æſtimaſſet artem. Sophiſtam ſe dixit, quòd eloquens ſibi eſſe videretur.

protagoras, aſtrologus, in quem Euphorion Epicedium ſcripſit. Alius item Stoicus. Laert.

protagoras, Salaminis rex, Perſis ſe dedidit, Olympiad. 107.

proce, inſula vna ex Stœchadibus tribus, in Ionio mari contra Ætoliam ſita. Plin. li. 3. cap. 5. Stephano, inſula, à Sphacteria & Pylo non procul. Gentile, Protæus: hanc *Pruodo* à nautis dici refert Mar. Niger, cui etiam *Sphagia* Strabonis videtur. Ptolemæo tamen *Sphagia & Prote* duæ ſunt inſulæ.

proteas, natione Macedo, homo bibaciſſimus fuit: cum Alexander, cognomento Magnus, in ſympoſio quodam, cùm paulò liberius hauſto mero comiter incaluiſſet, ſcyphum bicongium acceptum vinóque repletum propinauit, qui quidem Proteas ſcyphum hilariter accipiens, multa priùs in regis laudem clara effatus voce, illum omnium conuiuarum profuſiſſimo cum applauſu, impigrè totum hauſit: paulóque poſt, eundem ſcyphum ſpumāti plenum mero, idem Proteas expoſtulauit, ac primoribus deguſtatum labiis Alexandro propinauit. Quem accipiens rex, generoſè quidem illum ebibiſſe dicitur: indéque in morbum incidit, quo paulò poſt extinctus eſt. Quamobrem nonnullis inde datam fuiſſe loquendi anſam contenderunt: qui Alexandrum Dionyſij, id eſt Bacchi, indignatione, immatura ætate extinctum fuiſſe prodiderunt. Quoniam in patrias Bacchi ſedes Thebarum ſcilicet vrbem funditus euertiſſet, & ob illius æmulationem gloriæ, Indis bellum intuliſſet. Leon libro tertio, capite octuageſimonono.

protemplaris, Minerua dicta eſt, de qua ſic Herodotus, Saxa quæ à Parnaſſo deciderunt, adhuc ad noſtram vſque memoriam integra extant in fano Mineruæ Protemplaris locata. Palæph. lib. 2.

proteruia, fuit ſacrificij genus, in quo quicquid ex epulis ſupererat, incendio dabatur. Auſon.

Capripedes agitat quum læta Proteruia Panas.

Albidius adoleſcens quùm vniuerſum patrimonium decoxiſſet, & ædes vnas (quæ ſupererant) rerum deſperatione dediſſet incendio, ferunt Catonem hoc in eum cauillo vſum fuiſſe: Hic proteruiam facit. Facere autem proteruiam, adagium eſt in prodigos, qui omnia abſumunt vſque ad aſſem. Macrob. Saturn. 2. li. 2.

proteſilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus: cui, quamuis oraculo prædictum eſſet primum omnium in bello Troiano periturum, ſi eò proficiſceretur: contemptis nihilominus vaticiniis, vnà cum cæteris ducibus eò profectus eſt: cúmque omnium primus è naui in terram exiſſet, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Vocatur & Phylacydes, è Phylace Theſſaliæ oppido. Vxorem habuit Laodamiam, Acaſti filiam quæ cùm eius interitum reſciſſet, hoc vnum doloris ſui ſolatium, petiit, vt mortui vmbram poſſet intueri, quod cùm à diis impetraſſet in illius amplexibus expirauit. Extat epiſtola Laodamiæ ad Proteſilaum: inter Ouid. Sunt ex aduerſo Helienſium vrbis iuxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulchro arbores, quæ cùm in tantum accreuêre, vt Ilium aſpiciant, inareſcunt, rurſúſque adoleſcunt. Pli. li. 16, c. 44. Vide Philoſtrati heroas.

proteſileum, vrbs in Cherſoneſo, ex aduerſo Sigeo. Strab.

proteus, deus marinus, Oceani & Tethyos filius, Neptuni phocas in mari paſcens, idemque vaticiniorum peritiſſimus, & in quamlibet formam ſe ſe tranſmutans, proteum aliquando in Carpathio inſula regnaſſe, Pallene vrbe Theſſaliæ relicta. ad quam tamen reuerſus eſt poſtea. Seruius author eſt. Virgilius libro

quarto Georgicorum. *Eſt in Carpathio Neptuni gurgite vates Cæruleus Proteus.* Alij ferunt hunc captum amore Pomonæ, in omnigenam ſpeciem ſe variaſſe. Hinc Latinis Vertumnus dicitur, vel à verſo mutatóque curſu fluminis Tiberini Propert. lib. 4. *Quid miraris me tot in vno corpore formas? Accipe Vertumni ſigna paterna Dei.* Huic, vt idem author eſt, olim frugum primitiæ dicabantur. Vide prouerbium, Proteo mutabilior.

proteus, Ægypti rex patria Memphites, qui Pheroni in regnum ſucceſſit, regnauítque belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus li. 2. Paridem, cùm rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Campicum Nili oſtium fuiſſe appulſum, captúmque à Thomi regionis eius præfecto ad Proteum regem miſſum fuiſſe: qui cùm ex ſeruis Alexandri cognouiſſet mulierem quam ille ſecum vehebat, hoſpitis illius vxorem eſſe, abſentíque viro raptam fuiſſe, perfidiam hominis deteſtatus, illum quidem triduo finibus ſuis excedere iuſſit. Helenam vero cùm omnibus opibus quas ille direpta Sparta ſecum vehebat, Menelao integram ſeruauit. Expugnato itaque Ilio, cùm Menelaus reuera cognouiſſet, vxorem eò nunquam aduectam fuiſſe, ſed à Proteo retentam. Canopi gubernatoris ductu in Ægyptum nauigauit: qui cùm ibi diem ſuum obiiſſet, Canopico oſtio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorem ſuam liberaliſſimè ab eo habitam, cum opibus vniuerſis accepit. Ad quam opinionem videtur reſpicere & Virgil. lib. 2. cùm ait.

Atrides Protei Menelaus ad vſque columnas Exulat.

Quæ verò de Protei mutabilitate poëtæ ſunt commenti, ab Ægyptiorum regum conſuetudine videntur emanaſſe. Illis enim, teſte Diodoro, mos erat, Leonis aut tauri, aut Draconis priorem partem in capite ferre, inſignia principatus, quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia ſupra caput vnguenta. Hæc cùm ad decorem ſpectabant, atque ornatum, tum ſtuporem ac ſuperſtitionem quandam ſpicientibus iniiciebant. Vnde factus eſt locus fabulæ, Proteum in ea omnia, quæcunque capite geſtabat, ſolere transformari. Alij, inter quos Virgilius ad intelligentiam referunt, quæ ſe in omnes quaſi ſpecies transformat. Plato in Euthydemo exponit de fallaciis quibus ſophiſtæ in diſputando vtuntur. Alij, ad naturam rerum referunt: Horatius ad inconſtantiam vulgi: quidam ad veritatem ipſam accommodant vt videre eſt apud Calcagninum & A. Bochium in Symbolicis quæſtionibus. Vide etiam N. Comitem mythologiæ lib. 8 c. 8.

prothenor, Hom. Iliad. 2. vnus ex quinque Bœotiorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis profecti ſunt.

prothous, vnus è Græcorum ducibus, qui ex Magneſia ad Troiam venit. Hom. 6. Iliad.

prothingi populi, natio quædam Scythica trans Iſtrum prodit: omnibus iſtic incolis ignota. Zoſim. 4.

protogenia, filia Erichthei Athenienſium regis, vide ſuprà Pandora.

protogenes ſignificat aliquem primi generis, & à quo genus incipit. Et à poëtis ſumitur pro eo, qui ſe talem confingit. Iuuenal.

Non eſt Romano cuiquam locus hic, vbi regnat Protogenes aliquis.

Protogenes pictor nobiliſſimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis ſubiecta. Palmam habet tabularum eius Ialyſus, qui eſt Romæ dicatus in templo Pacis, quem cùm pingeret traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent & ſitim, ne ſenſus nimia dulcedine obſtrueret. Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & vetuſtatis, vt decedente ſuperiore, inferior ſuccederet. Eſt in ea canis mirè factus: vt quem pariter caſus & ars pinxerit. Non iudicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, cùm in reliqua omni parte (quod difficillimum erat) ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa nec minui poterat & videbatur nimia, ac longiùs à veritate diſcedere, ſpumáque illa pingi, non ex ore naſci, anxio animi cruciatu, cùm in pictura verum eſſe, non veriſimile vellet, abſterſerat ſæpius mutauerátque penicillum, nullo modo ſibi approbans. Poſtremò iratus arti, quòd intelligeretur, ſpongiam eam impegit inuiſo loco tabulæ, & illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optaueras, fecítque in pictura fortuna naturam. Plin. lib. 35 c. 10.

protogenes, martyr admirandus, inſtructus notariorum ſcientia inuento idoneo loco, vbi ludum aperire & inſtruere poſſet pueros, magiſter iuuentuti effectus eſt, imbuítque illam diuinis literis: dictata proponens Dauidica carmina, ediſcendóſque tradens conuenientes Apoſtolicæ doctrinæ locos. Vno autem fortè puero morbo correpto ad eum venit Protogenes ægrotantem & dextera ipſius apprehenſa, oratione depulit morbum: quod cùm aliorum quoque puerorum parentibus innotuiſſet, eum deduxere. Et ipſi eum orabant, vt infirmis ſuccurreret. At ille negabat priùs ſe ſupplicaturum Deo, vt morbum fugaret, quàm infirmus donum ſacri baptiſmatis ſuſcepiſſet. Cupidè igitur parebant patres, vrgente deſiderio ſanitatis ſuorum: atque ita coniunctam corporis & animi ſanitatem percipiebant, Theodorit. lib. 4 c. 18. hiſt. trip & eccleſ.

protogenia, Deucalionis & Pyrrhæ filia. Ariſtarchus 19. Odyſſ.

protomacra, Bithyniæ oppidum. Ptolem.

protropij, populi alio nomine Abellinates in Apulia non procul à Beneuento. Plin. libro 3. cap. 11.

protus illuſtris cuiuſdam Phocenſis nomen, qui à Gallis benignè exceptus, Maſſiliam, non procul à Rhodani oſtio condidit. Plutarchus in Solone.

prouincia Gallij Romanorum, finitima erat Rhodano fluuio, qui eam à Celtis diuidebat ac mari Liguſtico & Alpibus, quas maritimas dicimus, & Allobrogibus quibus limitibus etiam Delphinatus pars ac prouinciæ ſeu metropoles Ebrodunenſis, Toloſana & Narbonenſis, pro parte includebantur, licet Viennam vrbem Strabo Allobrogibus aſcribat.

proxenupolis, vrbs iuxta Naucratiam. Ciuis, Proxenupolites. Stephan.

Aurelius Prudentius Clemens vir Conſularis, Hiſpanus genere ex Cæſaraugusta, Chriſtianæ religioni deditiſſimus vixit iam ætate prouectior. Nam adoleſcentiam & iuuentutem incontinenter actam ſibi fatetur ipſe & dolet. Septimum & quinquageſimum annum agens res Eccleſiaſticas vario carminum genere cœpit componere, doctè & eleganter, niſi quod interdum in vocibus peregrinis, & maximè Græcis, ſyllabarum quantitatem neglexit, quum tamen Græcas illum literas probè tenuiſſe teſtentur librorum ipſius inſcriptiones Græcæ. Floruit Theodoſij Magni & filiorum ipſius temporibus. Hieronymo & Ambroſio Synchronus. Vide Gennadium.

prunia, monaſterium, in quo Lotharius Imperator, quum rerum curam filiis reliquiſſet, reliquum vitæ tempus exegit.

prusa, vrbs apud Myſios ad radices Olympi, Strabo lib. 12. quam Pruſias condidit, qui cum Crœſo bellum geſſit. Hinc ortus eſt Dion Sophiſta & Philoſophus, qui de regno ſcripſit, & Trajani tempore claruit, eodem propter familiaritatem curru dignatus eſt. Eſt & altera Pruſa ſub Hippio monte, ſeu fluuio, vt apud Ptolemæum. Hoc autem diſcrimine à Pruſa, quæ ſub Olympo eſt dirimitur. Hæc enim à Plinio Pruſia dicitur, quæ Chios quondam fuerit: à qua Pruſienſes vocantur. Bellonius ſcribit hanc, quæ in Hippio conſtituitur, *Bource* vocari. *Zelliam* olim appellatam tradit Mar. Niger: quámque Stephanus ait à Pruſia Zielate Bithynorum rege conditam. Pruſa etiam dicitur, atque *Cius*, teſtibus Strabone & Stephano. *Kios* habet Dionyſius & eius commentator Euſtathius Hanc Græcis *Cheraſia* & Turcis *Cheris* dici à ceraſorum copia, ſcribit Theuetus.

pruſias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulauit, poſtquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas Liu.

pruſias. ciuitas Bithyniæ, à Pruſia Zielate. Bithynorum rege condita, Chios olim dicta: Ciuis, Pruſieus. Steph.

pruſſia, latinè Boruſſia, olim vocata Hulmigeria, ſicut adhuc quædam portio regionis iuxta Viſtulam appellatur Culmigena. Eſt regio frumenti ferax, aquis irrigua, & hodie colonis plena, habens multa ambitioſa oppida, ſed multi maris ſinuoſi flexus reddunt eam amœnam. Eſt in ea pecorum ingens vis, multa venatio. atque diues piſcatio. Habet autem Pruſſia ab oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Liuoniam, & ab Occidua parte Pomeraniam, Maritima eius hodie in vrbibus & arcibus Teutonica ſunt: at in rure interiori, pauci priſcæ linguæ homines manent. Habet autem maritimas vrbes, Montem regium, vbi principis nunc ſedes eſt: Elbingem & omnium nunc locupletiſſimam Gedanum (Dantiſcum vulgò vocant) vrbem ingentem, magnúmque mercatorum emporium. Munſterus, Cromerus 3. lib. hiſtoriæ Polon. Eraſm. Stella de Boruſſiæ antiquitatibus.

pyrminas 14. Corinthiorum rex an. ante Romam conditam ferè 240.

prymneſia, vrbs Mæoniæ, in finibus Lydiæ, ſiue Phrygiæ ac Myſiæ. Ptolem. lib. 5 cap 2 Steph. vrbs Cariæ, à Mimatho condita: Gentile, Prymneſieus.

prymno, ûs, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogon.

prymnos, Nympha Oceani filia.

prytaneum, locus Athenis in arce digniſſimus, in quo de ferro, aliiſque rebus inanimatis, vnde mors eſſet conſequuta, quæſtio habebatur, Demoſt. adu Ariſto. orat in Prytaneo alebantur publicè qui bene meriti erant de Republica, qui honor maximus habebatur. Cic. 1. de Orat. Sic dictum quaſi πυρῶν ταμιεῖον, tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionyſiu Prytanea vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis qui maximam in vrbe habent poteſtatem.

prytanes dicti erant qui his iudiciis & concioni cum Proedris & Epiſtatis præerant. Erant autem Prytanes quinquaginta. Proedri nouem, Epiſtatæ duo, vnus ſenatus, alter populi, in ſortem omnes coniecti, qui ſenatum & concionem induxerunt, conuocarunt, dimiſerunt, priuatos legatóſque audierunt, & in ſenatum concionémque produxerunt, ad eos conſilia retulerunt, & ſiquid aliud fuit. quod cum ſenatu populóque agendum eſſet, id ipſi pro ſua authoritate omnia moderati ſunt.

P S

pſacum, Cretæ inſulæ promontorium Ptolemæo *Spata* Nigro dicitur.

pſamathe, fons apud Thebas. Vale. 1. Argon. *Qui tenet Vadiſonam Pſamathen*. Ponitur etiam pro vrbe & monte.

pſamathe, Nympha fuit, Nerei filia & Phori mater. de qua Ouid. 11. Metam.

pſamathe, Crotopi Argiuorum regis filia, quæ ab Apolline compreſſa Linum peperit, quem inter ſentes occultatum canes dilacerarunt. Stat. 1. Thebaid.

pſammathus, vrbs Laconica, poſt Tænarum: Gentile, Pſammathuntius & Pſammathuſius. Steph.

pſammenitus, Herod. lib. 3 Amiſis filius, Ægyptiorum rex, qui à Cambyſe victus, epoto ſanguine Taurino expirauit.

pſammetichus, nomen regis Ægypti. cuius ſæuitia (vt inquit Herodotus) vna cum Diodoro ducenta hominum millia ex Ægypto in Æthiopiam profugêre. Strabo libro 16. Teneſſis regio vocatur, quam qui pſammetichum fugerunt, obtinent & Sebritæ nominantur. hoc eſt aduenæ. Huius filias rapuerunt Crocodili, inquit Ælianus, propter quod ipſum animal ſanctum credidit.

pſammetichus, Ægyptiorum rex, cùm regnum adeptus eſſet, inceſſit ei dignoſcendi cupido, qui re vera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptij phrygas primos fuiſſe, ſe verò ſecundos. Pſammetichus enim cùm haud aliter id deprehendere poſſet, duos pueros recens natos inter pecora educandos paſtori tradidit, iubens nemine m coràm eis vocem edere, ne alicuius ſermonem perdiſcerent: vt qualis eſſet prima vox, quæ erumperet, intelligeretur. Pueri itaque poſt bimatum tempus, paſſa ianua (intus enim à captis nutriebantur) ambo. porrectis paſtori manibus, *Beccham*, clamitarunt. Quo quidem verbo phryges conſtat panem appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum eſt. Herodot. libro ſecundo.

pſam[illegible]is, Ægyptiorum rex, Olymp. 44.

pſammites. Ægyptiorum rex, Olymp. 98.

pſanimos, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 38.

pſaphis, Oropiorum ciuitas in confinio Atticæ & Bœotiæ. Hic ſitum erat Amphiarai oraculum, vbi Amphiaraum fugientem, vt Sophocles ait, ſciſſa Thebana tellus hauſit ipſum cum armis currúque quadriiugo. Strabo lib 9.

pſapho, vir quidam in Lybia qui diuinitatis opinionem affectans, quamplurimas aues cepit vocales, & humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba, μέγας θεὸς ψάφων, id eſt magnus deus pſaphon: atque ita doctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant, canebant: ac reliquas item aues ſonare docebant. Porrò Lybes cùm ignorarent commentum, credentes id diuinitus accidere, pſaphoni rem diuinam facere inſtituerunt, ipſúmque in deorum numerum retulerunt. Vnde prouerbium, Pſaphonis aues.

pſebo, regio interior, quàm Æthiopia, quinque itineribus ab ea diſtans. Artemidorus ſtagnum eſſe ſcribit: Gentile, Pſebœtes. Stephanus.

pſellus, nomen Authoris, qui ſcripſit de ratione victus.

pſenaco, vicus in Athribite præfectura Incolæ, Pſenacœtæ. Steph.

pſenetus, vicus Ægypti: Gentile, pſenerites.

pſentris, Ægyptius vicus, Gentile, pſentrites. Stephan.

pſeſſi populi Tauriniæ. Steph.

pſeudartace, collis in Scythia, poſt montem qui Sanctus appellatur: Inde Pſeudartacæus, ſeu pſeudartacenus. Steph.

pſeudocoraſium, littus magnum inter Corycum & Seleuciam Iſauricam, tria ſtadia longum, lunatum, Stationibus aptum. Steph.

pſeuſenſes, Ægypti rex, anno ferè ante Romam conditam 225.

pſylas, Bacchus dictus eſt, quaſi pennatus apud Amiclas, quòd homines non minùs attollantur vino, quàm aues plumis. Pauſ. & palæph. lib. 3.

pſile, inſula circa Epheſum Plin. lib. 5. cap. 3.

pſilion, fluuius inter Thyniam & Bithyniam. Eſt & alius Pſilis, fluuius Bithyniæ, in Euxinum Pontum effluens: Inde Pſilites: ſed conſuetudo obtinuit, vt ab vtroque fluuio pſiliani dicantur.

pſillis, Ptolemæo & Plinio Bithyniæ fluuius eſt, qui *Feneſià* Pineto vocatur. Pſilis ſimpliciter habet Steph.

pſiltucis, Indiæ inſula, quæ & *Scilluſtis* vocatur. Plutarchus in vita Alex. Magni. *Cillutam* appellat Arrianus: Q. Curt. eam non nominat. Quadringentis verò ſtadiis ab Indi fluminis oſtiis in mare remotam ſcribit.

pſilum, Danubij oſtium apud Arrianum in Periplo maris Euxini: hoc, vt annotauit Stukius, erit *Spireoſtoma*, vel *Stenoſtoma* Plinij & Ammiani, quòd hæc cæteris minora ſunt, ideóque ferè alterutrum ψιλὸν id eſt, exile, ab Arriano vocatur.

pſimada, regiuncula Iſauriæ. Steph.

pſinaphos, Ægypti oppidum. Gentile, pſinaphites. Steph.

pſinectabis, vicus Ægypti. Gentile, Pſinectabites. Steph.

Pſitta-

pſittace, vrbs iuxta Tigrim, vbi Pſittacia fructus naſcuntur. Hinc Pſittacius & Pſittacenus. Stephanus.

pſittachemmis, vicus Ægypti: Gentile, pſittachemmites. Chemmis etiam, vt ſuprà diximus Ægypti vicus eſt.

pſochemmis, oppidulum Ægypti: Gentile, Pſochemmites Stephan.

pſophis, idis, Arcadiæ ciuitas, non procul à Mantinea, à Pſophide Lycaonis filio, aut (vt alij malunt) à Pſophide, Erycis Siculi filia nomen habens. Pſophis, Acarnaniæ vrbs vetus dicta, tertia Achaiæ. Ciuis, pſophius, cùm Pſophites potiùs dicendum fuiſſet. Alia etiam Lybiæ: vnde Pſophites. Pſophis quoque Corinthiorum arx dicebatur. Pauſan. lib. 9. Steph. In Inſula Venetorum, Zacyntho arx ipſa vocabatur Pſophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Plinium.

pſychia, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

pſygmum, portus ingens eſt ad radices Elephantis montis, apud Cynocephalos. Strabo lib. 16.

pſylli, Lybiæ interioris populi, Garamantibus proximis, à Pſyllo Rege ſic dicti. Plin. libro 7. capite 2. Horum corpori virus ingenitum fuit ſerpentibus omnibus exitiale: vnde & recens natos infantulos ſæuiſſimis objiciebant ſerpentibus, eóque argumento coniugum ſuarum pudicitiam explorabant, partum adulterio conceptum iudicantes, cuius ſolo odore ſerpentes non fugarentur. Author eſt Plutarchus in vita Catonis, per deſerta Lybiæ iter facientem Catonem, Pſyllos ſecum duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederentur: partim ore exſugentes venenum, partim ſerpentes cantibus ſopientes. Lucan. libro nono. Horum finibus cùm aliquando Auſter perquàm validus & diuturnus flauiſſet, eóque flatu vniuerſa eorum aqua exaruiſſet, dolore moti iniuriam illam vlciſci decreuerunt. Itaque communi edicto omnes ſumptis armis in Auſtrum perinde, quaſi hoſtem, iure belli profecti ſunt. Atque ita profectis ventus magno ſpirituum agmine venit obuiam, eóſque omnes cum omnibus copiis & armis cumulis arenatum & montibus operuit. Author Herodotus. Marmaridæ à Lucano appellantur.

pſyllicus, ſinus in Lybia magnus & profundus, nauigationis trium dierum.

pſyllis, fluuius in Boſphoro ponti Euxini. Plin. lib. 6. cap. 1.

pſyllium, Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs Bithyniæ. vulgò *Picello*.

pſyra. Strab. lib. 14. inſula in Chio, iuxta Melænam promontorium, & in ea vrbs eiuſdem nominis, in qua vinum non prouenit: vnde natum prouerb. Pſyra Bacchum.

pſyttalea, parua inſula inter Salaminem & Epirum ſita. Herodianus Pſyttalem vocat: hinc pſyttaleus, nomen à Pſyttalo quodam inditum. Steph.

P T

ptelea, Epheſus olim dicta, vide ſuprà ex Steph. Eſt & vicus in tribu Oenide, vnde Pteleaſius, Steph. ab Epheſo Ptelæus.

pteleum. Vide Helos.

pteleum, vrbs Ioniæ & Troadis, & marittimorum Achiuorum ab vlmorum copia ſic dicta, pteleatæ, pteleuſij. Steph.

ptera. Vide Pterium.

pteria, Herod. lib. 1. vrbs Cappadociæ omnium munitiſſima, quam Cyrus expugnauit. Vide Pterium.

pteria, vrbs Sinopes: à qua Pterius, pterienus. Steph.

pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò Ptera, arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam pteria in fœminino genere.

pterophorus, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur eſſe cardines mundi, extremique ſyderum ambitus. Hæc ita dicta eſt ab aſſiduo niuis caſu ſimilitudine Pinnarum. Plin. lib. 4. cap. 12.

pteros, Arabiæ felicis inſula in Indico mari. Plin.

pterum promontorium Myſiæ inferioris poſt oſtium ſacrum Danubij. Ptol.

ptimyris. Vide Delta.

ptiſciana, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs mediterranea. Ptol.

ptocoſtotæ, Oenotri. Vide Stephanum in Drys.

ptoembari, Africæ populi, qui nullum Regem præter canem habent, quem illi ſtudioſè ac mirificè obſeruant, ex illius motu & nutu imperia, & quæ ſint placita, augurantes. Alex. ab Alex. lib. 6 cap. 2.

ptoemphanæ, populi Africæ, qui canem pro Rege habent, motu eius imperio augurantes, ſicut & Ptoembati.

ptolederma, Arcadiæ oppidum. Pauſ.

ptolemaïs, oppidum in margine Rubri maris ad primos elephantorum venatus, à Ptolemæo Philadelpho conditum in regione. Troglodytarum. Plinius libro 7. capite 73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excuſſit ad venatus elephantorum, quæ ideo *Epitheras* à Græcis cognominata eſt: eidem Plinio libro ſexto, capite 29. Ptolemaïs, Phœniciæ vrbs colonia Claudij Cæſaris, quæ quondam *Ace* dicta eſt, Plin. libr. 5. cap. 19. De iſtis quinque vrbibus hæc dicit Hieronymus ad Euſtathium, per arenas Syriæ peruenit ad Coum,

quæ nunc Ptolemais dicitur:altera eſt in Æthiopia, tertia in Phœnicia, quarta Nili fluminis: quinta in Cyrenaica prouincia Aphricæ. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Lybiæ, vide in Barcæ. Ciuis, Ptolemaites, & Ptolemæus. Steph.

ptolemais, Æthiopiæ vrbs ad ſinum Arabicum, Pompon. *Epitheras* à Plinio cognominatur. *Theron* cognominat Ptolemæus & Arrian.in ſuo Periplo. Simlerus putat ab Antonino *Pomo* dici. *Suachem* fortè hodie.

ptolemais, Pentapoleos,Lybiæ regionis vrbs, quæ etiam *Barce* antea vocabatur. Strabo. *Ptolemeta* nouo nomine appellat Oliuarius.

ptolemais,quę olim *Ace* Strabone teſte,Phœniciæ vrbs, Plinio quoque *Colonia Claudy* dicitur. Poſtellus dubitat an *Caypha* vocetur. Mercator *Acon* appellat nonnulli *Acre* habent. *Akadin* videtur eam Beniamin nominare.

ptolemais, foſſa quædam Ægypti manu facta, ducta ab oſtio Peluſiaco ad vrbem Arſinoem in ſinum Arabicum:ſic dicta à Ptolemæo Rege.qui eam abſoluit: primò enim à Nechao Pſammetichi F adgreſſa, deinde à Dario Perſarum Rege continuata,ſed imperfecta relicta fuerat. Plinius & Diodorus 1. *Ptolomaeorum* fluuium vocat Æl. animal.12 cap 29.

ptolemais, Ciliciæ vrbs,Strabo. Vrbs item Arſenoitis Nom: in Ægypto. Ptolem.

ptolemais, anus quædam, quæ quoad vixit,lites agitabat, nec vnquam à cauſis dicendis feriabatur:vnde prouerb. Lis ptolemaica.

ptolemæum, Athenis Gymnaſium erat. Cicero in ipſo ſtatim initio l.5.de Finibus:Quam audiſſem Antiochum, Brute, vt ſolebam, cum M. Piſone in eo gymnaſio, quod ptolemæum vocatur,&c.

ptolemæus, Lagi gregarij militis filius,maximæ authoritatis apud Alexandrum Macedonem, poſt cuius mortem Ægypto & Aphrica, & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta: à quo deinceps Ægyptij Reges, Ptolemæi appellati ſunt. Hic duos filios habuit, Ptolemæum philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cùm paulò antè regni abdicata adminiſtratione Regem filium conſtituiſſet Philadelphum. Trogus lib. 15. Philadelphus itaque in regno patris ſucceſſit,vir doctiſſimus, Stratonis diſcipulus:qui bibliothecam illam celeberrimam inſtituit,quæ vſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis XXXVIII. obitque relicto ſucceſſore Ptolemæo, cognomento Euergete.quod Latinè beneficium vertere poſſumus. Hic XXVI annis regno potitus, moriens ſucceſſorem habuit Ptolemæum Philopatorem, qui XVII. annis regnauit. Poſt eum Ptolemæus Epiphanes Regni gubernacula ſuſcepit, eàque tenuit annos XXIII. Poſt hunc Ptolemæus philometor, quum XXXV. annis Ægypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum Euergetem alterum, moriens Regem conſtituit Euergetes, qui & Phyſco dictus eſt, regnauit annis XXIX. cui Ptolemæus, cognomento Lathyrus ſucceſſit: Lathyro Auletes, Cleopatræ pater. Poſt hunc Ptolemæus cognomento Dionyſius, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Ægyptum fugientem.interimendum curauit. Strabo lib. 17. Eſt autem hoc nomine ἀπὸ τοῦ πολεμεῖν, hoc eſt, à bellando deductum. Hinc denominatum Ptolemæeus, mæa, mæeum.

ptolemæus Alorites, Alexandro XIX. Macedonum Rege per dolum interfecto, Regnum eius occupauit, idem tamen aliquot annis pòſt à Perdicca paſſus eſt circa Olymp.103.

ptolemæus Ceraunus, XXX. Macedonum Rex, à Gallis victus periit, cùm anno duntaxat regnaſſet, Olymp.125.

ptolemæus, miles, ſub Decio apud Alexandriam Chriſtianæ religionis ergo ſupplicio affectus.

ptolemæus, filius Corymini, 1 Mach. 1.

ptolemæus, aſtrologus, natione Ægyptius, Alexandriæ profeſſus eſt, liberalium artium ac Græcarum literarum ſtudiis clarus, temporibus Antonini. In aſtrologiæ ſcientia priorum nulli ceſſit. Primus enim apud Græcos cœli rationem diligentiùs explicuit: inuentáque ab Hipparcho inſtrumenta clariùs demonſtrauit. De Muſica & rebus aliis, tum de Geographia abſolutiſſimè ſcripſit. Fuerunt & alij hoc nomine, vt Pyrrhi Regis filius, & Cypriorum Rex, qui ſuis diuitiis Romanorum locupletauit ærarium. Ptolemæos quoque ſex alios commemorat Suidas, quinque Grammaticos & vnum verſificatorem: quorum opera ad nos minimè peruenerunt Ioſephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem ſocer Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incenſus regni cupiditate, inuitatum ad cœnam, incautum interfecit.

ptolemæus, ſuadente Ariſtarcho, primus populo Romano fertur ſcripſiſſe.

ptolemæus, fluuius in Troglodytico ſinu. Plin. lib. 6. cap 29.

ptous, Apollo dictus eſt, à ptoo monte, vbi certiſſima reddebat oracula: vel à ptoo Athamantis & Themiſtûs filio, Paleph. lib 1.

ptous, mons in Bœotia, in quo Acræphnium oppidum Pauſaniæ & Straboni, qui eum *Tenericum* quoque vocat.

ptua, vrbs in Armenia minori. Ptol.

PTY

Ptychia, inſula iuxta Corcyram: Gentile, Ptychicus. Steph.

P V

Pnani, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

pubaſtus, ciuitas Ægypti, Ezech.30. Appellatur & Vicus Iudæorum.

publia D. Ioannis Chryſoſtomi mater, pulſata iuſſu Iuliani Apoſtatæ à ſatellite quodam, quòd contra illius edictum virginum choros pſallentem haberet. Theod. lib.4.c.36. hiſt. trip.

publicola, cognomen Publij Valerij qui primus cum Bruto poſt expulſos Reges Conſul declaratus eſt, quòd coleretur à populo, ſeu quòd ipſe populum coleret.

publius & Liberius, poetæ minorum, Iulij Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, ſimul & arrogantia, Cæſar magnoperè offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione ſeruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, vbi mimos ſuos legit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius & Macrobius Publius prænomen eius qui populo gratus fuit.

p. Ælius Ligo, cos. cum C. Popilio Lenate, anno vrbis 582.

p. Ælius Pætus, cos. cum C. Sulpitio Longo, anno vrbis 419.

p. Ælius Pætus, cos. cum C. Cornelio Lentulo, ann. vrbis 553.

p. Alphenus Varus, cos. cum P. Vinitio, anno vrbis 754.

p. Cæpio, cos. cum Qu. Voluſio Saturnino, anno vrbis 808.

p. Claudius Pulcher, cos. cum L. Portio Licinio, anno vrbis 570.

p. Claudius Pulcher, cos. cum M. Perpenna, anno vrbis 662.

p. Cornelius Aruina, cos. xxx. millia Samnitum prælio interfecit, an. vrbis 448.

p. Cornelius Aſina, cos. cum M. Minutio Rufo, an. vrbis 533.

p. Cornelius Coſſus, Trib. mil. conſulari poteſtate, an. vrbis 341. iterum an. 350.

p. Cornelius Dolabella Maximus, cos. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruſcos, inita ſocietate Romam petentes, deleuit, an. vrb. 470.

p. Cornelius Falco, cos. cum T. Sempronio Gracchο, ann. vrbis 515.

p. Cornelius Lentulus, cos. cum Cn. Aufidio Oreſte, an. vrbis 683.

p. Cornelius Lentulus, cos. cuius opera præcipuè factum eſt, vt Cicero ab exilio rediret.

p. Cornelius Lentulus Caudinus, cos. cum Licinio Varo. an. vrbis 517.

p. Cornelius Maluginenſis. Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. vrbis 352.

p. Cornelius Naſica, cos. Dalmatas domuit, an. vrbis 599.

p. Cornelius Rufinus, cos. cum M. Curio Dentato, an. vrbis 463.

p. Cornelius Scapula, cos. cum M. Plautio Proculo, an. vrbis 427.

p. Cornelius Scipio. vide Scipio.

publius Cornelius Rufus, dormiens oculorum viſum amiſit, cùm id ſibi accidere ſomniaret. Plin. lib.7.c.50.

p. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit, vt hæres omnibus bonis inſtitutus in eius rogum ſeipſum iaceret. Plin. lib.7.c.36.

p. Curiatius Philo, cos. cum M. Genutio Augurino, an. vrbis 310.

p. Decius Mus, cos. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo reſponſum eſſet eam partem ſuperiorem futuram: cuius dux ſe vltrò diis manibus deuouiſſet, ita cum collega pactus eſt, vt cuius ex duobus cornu priùs pedem retuliſſet, is ſe deuoueret, cúmque prior ea pars, in qua conſtiterat, hoſti cederet, ipſe ſolenni ſe certamine deuouit pro ſalute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hoſtes ſe immiſit, ſuáque morte, ſuis victoriam peperit. Plut. Paral.

p. Decius Mus, ſuperioris filius, patris exemplum imitatus, quarto conſulatu ſe pro exercitu deuouit, ann. vrbis 468.

p. Decius Pyrrhicus, cos. de Pyrrho victo nomen reportauit.

p. Fabius Maximus. cos. cum Qu. Tuberone, anno vrbis 743.

p. Furius Philo, cos. cum C. Quintio Flaminio anno vrbis 531.

p. Furius Philo, cos. cum Sex. Attilio Serrano, ann. vrbis 618.

p. Furius Medullinus, cos. an. vrbis 282.

p. Gallus Camerinus, cos. cum Q. Louiano ann. vrbis 787.

publ. Genutius Scipio Naſica, cos. de Boiis triumphauit, ann. vrbis 563.

p. Horatius Decemuir legibus ſcribundis, ann. vrbis 303.

p. Horatius Trigeminus, cos. cum Sexto Quintilio Varo an. vrbis 301.

p. Iulius Apulus, cos. cum L. Cornelio Lentulo, an. vrbis 555.

p. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. mil. conſulari poteſtate an. vrbis 356.

p. Licinius Craſſus, cos. cum M. Scipione, ann. vrbis 548.

p. Licinius Craſſus, cos. cum C. Caſſio Longino, anno vrbis 583.

p. Licinius Craſſus, cos. cum Cn. Lentulo Clodiano, anno vrbis 657.

p. Lucretius Tricipitinus, Tribunus militum

Conſulari poteſtate, ann. vrbis 339.

p. Manlius Capitolinus. Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

p. Manlius, coſ. cum C. Papyrio Balbo, ann. vrbis 634.

p. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. vrbis 389.

p. Melius, Trib. militum Conſulari poteſtate anno vrbis 356.

p. Menenius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

p. Minutius Augurinus, coſ. cum T. Geganio Macerino, ann. vrbis 262.

p. Mutius Scæuola, coſ. cum Sp. Poſthumio Paulo, an. vrbis 580.

p. Pinarius Ruffus, coſ. cum C. Iulio Tullo, an. vrbis 255.

p. Plautius Proculus, coſ. cum P. Cornelio Scapula an. vrbis 427.

p. Popilius Lenas, coſ. cum C. Sulpitio Galba, ann. vrbis 622.

poſthumius Albinus. Vide Poſtumius.

p. Poſthumius Tubertus, coſ. cum M. Valerio Voleſo collega de Sabinis triumphauit, anno vrbis 249. Iterum coſ. cum Agrippa Menenio, Lanato de Aruncis triumphauit biennio pòſt.

p. Rutilius Lupus, coſ. bello ſociali interfectus, anno vrbis 964.

p. Rutilius Rufus, coſ. cum M. Manlio Maximo, anno vrbis 949.

p. Rutilius, morbo leui impeditus, nuntiata fratris repulſa in Conſulatus petitione, expirauit illico. Plin. lib. 7. c. 36.

p. Scipio Naſica, coſ. cum C. M. Figulo, anno vrbis 592.

p Scipio Naſica Serapion coſ. anno vrbis 616.

p. Scipio Naſica. coſ. cum L. Calphurnio Beſtia, anno vrbis 643

p. Sempronius Sophus, coſ. cum P. Sulpitio Auerrione, anno vrbis 450.

p. Sempronius Sophus, coſ. cum Appio Claudio Ruſo, anno vrbis 485.

p Sempronius Tuditanus, coſ. in Brutiis Annibalem fudit. anno vrbis 550.

p Seruilius, Cilicia à prædonibus liberata, Iſauri vrbe c. p. a Iſaurici cognomen reportauit.

p. Seruilius Geminus, coſ. cum C. Aurelio Cotta, an. vrbis 501. Iterum cum eodem, an. 505

p. Seruilius Priſcus, coſ. Volſcos Sabinóſque ſuperauit, anno vrbis 239.

p. Seſtius Vaticanus, coſ. cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 219.

p. Seſtius Decemuir legibus ſcribendis, ann. vrbis 303.

p. Silius Nerua, coſ. cum Appio Iunio Syllano, an. vrbis 780.

p. Sulpitius Auerrio, coſ. cum P. Sempronio Sopho, an. vrbis 450.

p. Sulpitius Decemuir legibus ſcribundis, an. vrbis 303.

p. Sulpitius Galba, coſ. cum Cn. Fuluio Centimalo, an. vrbis 543.

p. Sulpitius Longus, Trib. mil. conſulari poteſtate, quo an Roma capta eſt à Gallis, ann. vrbis ſcilicet 366.

p Sulpitius Quirinus, coſ. cum M. Meſſala, an. vrbis 742.

p. Syllius Nerua, coſ. cum M. Apuleio, anno vrbis 734.

p. Titinius Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. vrbis 356.

p. Valerius Aſiaticus, coſ. cum L. Cornelio Syllano, ann. vrbis 798.

p Valerius Flaccus, coſ. cum M. Atilio Regulo, anno vrbis 527.

p Valerius Leuinus, coſ. à Pyrrho rege auxilio elephantorum victus. Plutarc. in Pyrrho.

p. Valerius Potitus. Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 370. Iterum biennio pòſt. Tertiùm, an. 376. Quartùm, an. 380. Quintùm, ann. 388. Sextùm, an. 389.

p. Valerius Publicola. Vide Publicola.

p. Valerius Publicola, coſ. de Sabinis, Veientibus & Etruſcis triumphauit, ann. vrbis 279. Iterum coſ. cum C. Claudio Sabino à ſeruis concitatis qui Herdonio duce, Capitolium occupauerant, interfectus eſt, xxv. annis poſt priorem Conſulatum.

p. Vaticanus, coſ. cum Q. Fuſio Galeno, anno vrbis 707.

p. Veturius Geminus, coſ. cum T. Ebutio Helua, an. vrbis 255.

p. Venitius, coſ. cum P. Alpheno Varo, an. vrbis 754.

p. Virginius Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 354.

p. Volumnius Auentinus, coſ. an. vrbis 393.

p. Ieroſolymorum epiſcopus tertius, anno ſalutis 145.

pucialia, paſtinarum vrbs in Hiſpania. Ptol.

pucinum, oppidum eſt Hiſtriæ in Mediterraneis. Ptol lib. 3. c. 1. hodie *Proſecho* in foro Iulio ſitum eſt. Hinc vina à Plinio tantopere laudata, *Pucina* vocata, quæ nunc à Germanis *Rainfall* appellantur. Plin. lib. 14. cap. 6. ſtatim ab initio.

pudicitia, dea à Romanis culta. Feſtus.

pulcheria, beata & pia Imperatrix, obdormiit in Chriſto, anno Domini 459. omnia ſua pauperibus reliquit bona: multa autem conſtruxit oratoria, domóſque pauperibus, necnon ſepulchra peregrinis ædificauit, intra, quem ſancti Laurentij martyris templum conſtruxit, Niceph. hiſt. Eccleſ.

pulchrum, promontorium in Africa, Liuio,

Gales.

Calon Acroterium Polybius vocat: Carthagini adiacet verſus Aquilonem.

pullariæ, ſunt inſulæ iuxta Hiſtrorum agrum, Plin.lib.3.c.vlt Blondus *Caprariam* dictam ſcribit, in eáque *Iuſtinopolim* conditam à Iuſtino Imp tradit.

pumentum, Straboni lib.6. Lucanorum mediterraneum oppidum eſt Barrius hoc in Calabria deſcribit, & dicit hodie *Gerentio* dici. Xylander in ſuo Strabone, hoc Pumentum tanquam ſpurium reiicit, pro eóque Grumentum reponit.

pudens, nomen viri, 2.Timoth.4.

punicus. Vide Pœnus.

puppius, poëta tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) affectus ſpectantium admouit, vt eos flere compelleret. Inde huius poëmata lachrymoſa vocauit Horat.Epiſt.li.1.

pupilia, tribus Romana. Alex. ab Alex.lib.1. cap 17.

pupinia, tribus ab agro Pupinio prope Tibur.

pupulum, vrbs à latere meridionalis Sardiniæ.

purpurariæ, inſulæ in Æthiopico mari, non procul à Fortunatis inſulis. Plin.lib.6.c.30.

puſicius, Martyr inſignis, qui ſuper omnes Perſarum Regis artifices erat, vbi conſiſtens & videns Ananiam trementem, cùm præpararetur ad necem, ait: Paululum, ô ſenex, claude oculos, & ſecurus eſto, mox enim Chriſti videbis aſpectum. Cúmque dixiſſet hoc, repentè comprehenſus, ad Regem ductus, & Chriſtianus eſſe manifeſtatur, eo quòd pro dogmate fuiſſet locutus libera intentione de martyribus. Tunc Rex extraneo quodam, & crudeli modo eum mori præcepit, ita vt perforata ceruice, exinde linguam eius eiicerent. Hoc itaque facto, quibuſdam accuſantibus, etiam eius filia, virgo ſacra, tunc comprehenſa eſt, & perempta. Sozom. lib.3 c.1.

puſio & Secundilla, prodigioſi corporis homines. Plin.lib.7.c.16.

puteoli Steph. vrbs Tyrrhenorum, Pli.3.c.4. ciuitas Campaniæ, ab aquæ calidæ putore dicta, vt inquit Feſtus: licet alij putent à multitudine puteorum, earum aquarum gratia factorum. Hæc etiam vocata eſt Dicæarchia, à iuſtitia ad miniſtrationis & gubernationis, à Samijs condita, vt voluit Euſeb.eo tempore quo Tarquinij à Bruto ſunt expulſi. Hinc Puteolanus, adiectiuum, hodie *Puzzolo*. *Delos minor* etiam dicta fuit vt tradit Feſtus.

puticuli appellati à puteis, quòd ibi cadauera in puteis obruerentur: vel quòd in his corpora putreſcerent. Romæ extra Exquilias fuit locus publicus, dictus Puticuli, quoniam illic erat commune ſepulchrum miſeræ plebi. Varro de lingua Latina lib.4.

P Y

Pyaneſia, ſacra erant apud Athenienſes, à Pyanis fabis nuncupata, dicata Apollini. Hæc verò Panopſia à cæteris Græcis dicebantur, & Octobri menſe celebrabantur. Suid.

pycnus, Cretæ fluuius. Ptol.

pydes, vrbs & fluuius piſidiæ: Gentile, Pydeſius. Steph.

pydna, Macedoniæ oppidum, Ptolem. *Chitro* Sophiano.

pydna. Vide Cydna.

pyenis, vrbs Colchorum: Gentile, pyenites. Steph.

pygela, vrbs Ioniæ: Ciuis pygeleus. Steph.

pygmæi populi in extremis Indiæ montibus habitantes. Plin.lib.7.c.3 ſalubri cælo, ſemperq́; vernante fruentes ternos dodrantes non excedentes: vnde & Pygmæi dicti ſunt quaſi πυγμαῖοι hoc eſt, cubitales, πυγμὴ enim cubitum ſignificat. Horum mulieres quinto anno pariunt & ſeneſcunt octauo. Fama eſt, inſidentes arietum caprarúmque dorſis, armatos ſagittis, Veris tempore vniuerſo agmine ad mare deſcendere, & oua pulloſque gruum conſumere, ternis eam expeditionem menſibus confici: aliter futuris gregibus non reſiſti: caſas eorum luto penníſque & ouorum putaminibus conſtrui. Plin. præterea lib.4.c.11. in Thracia pygmæos fuiſſe ſcribit, vrbémque Geraneam tenuiſſe, donec à gruibus fugati, nouas ſibi ſedes quærere ſunt coacti, Stephano teſte, qui Pygmæos dictos ſcribit à Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi: Pygmæos adhuc hodie inueniri in Septentrionalibus partibus aſſerit Olaus Magnus. Sed fides eſto penes authorem.

pygmalion, onis, Suidæ belli Tyriorum Regis filius, frater Didûs, qui cùm ardentiſſima auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis ſui, & ſororis ſuæ viri opes animum adiecit: illúmque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cùm in ſomnis à mariti vmbra certior facta eſſet Dido, clàm ſublatis theſauris, fugæque comitibus adſumptis, naues conſcendit: & in Africam appulſa, primùm Byrſam, deinde Carthaginem condidit. Virgil.1.Æneid.

pygmalion, Cilicis filius, qui ex eburnea ſtatua Veneris beneficio, in puellam transformata: Paphum ſuſcepit, Paphi Cypriæ vrbis conditorem. Ouid.3.Metam.

pylacæum, Phrygiæ vrbs. Ptolem.

pylades, ladæ, vel ladis, Strophij Phocenſis filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo eum Oreſte coniunctus. Nam cùm Clytemneſtra ab Ægyſtho adultero adiuta, Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puer-

rum certiſſimæ neci ſubduxit, & in Regno ſuo vnà cum Pylade educauit. Poſteáque cum Oreſtes, gratia vindicandæ paternæ mortis matrem peremiſſet, eámque ob rem in furorem conuerſus eſſet, Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantáque ſeſe mutui amoris vehementia ſunt proſequuti, vt alter pro altero mori non recuſaret. Vide Oreſtes.

Pylæ, locus Arcadiæ: Gentile, Pylæites, Pylates. Eſt vrbs Cappadociæ. Euagrio. Item montes Æthiopiæ ſub Ægypto. Ptolem. hodie *Amara* dicti, vbi recentiores ſcribunt Preto-Ioannis filios à præſidibus cuſtodiri. Vide Thermopylæ.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui venerunt in auxilium Troianorum, atque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylemenæus. Homer.

Pylæus, mons in Leſbo. Straboni.

Pylagora, Ceres dicta eſt, quod pylagoræ, id eſt, legati, qnos ciuitates Græciæ bis in anno ad concilium Amphyctionum mittebant de maximis rebus conſulturos, priùs ἐν πύλαις, id eſt, ante portas huic deæ rem diuinam religioſiſſimè facere conſueuiſſent. Palæph. lib. 2.

Pylartes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Ætoliæ oppidum, Hom. 2. Iliad.

Pylleon, Theſſaliæ vrbs. Liu.

Pylora, Perſidis inſula. Arrian.

Pylotos, Greciæ mediterranea vrbs. Plin.

Pylus, agri Meſſeniaci oppidum, in tractu Occidentali Peloponneſi, Neſtore alumno (qui inde Pylius cognominatus eſt) nobilitatum. Sunt præterea aliæ tres eiuſdem nominis vrbes in Peloponneſo, Strabo lib. 18. qui duas ad mare, quarum vnam in Elide regione ad Scollin montem, alteram in Meſſenia apud Coryphaſium: tertiam in Arcadia ſitam tradit: ſinguli harum incolæ *Emathoentem* dictam, patriamque Neſtoris eſſe demonſtrare conantur. Ipſe autem Strabo docet Neſtoris eſſe in Arcadia, atque hanc *Lepreaticum*, *Triphiliacum* & *Arcadicum* cognominat, & *Emathoentem* ab Homero nominari oſtendit. Stephanus hanc Pylum quoque *Coryphaſium* appellat. Coryphaſium tamen & Pylus duo ſunt loca inuicem vicina, auctoribus Strabone, Ptolemæo & Pauſania. Niger eam *Zonchia* nominat.

Pyndis, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

Pyracmon, nomen vnius ex Vulcani miniſtris, quorum opera in fabricando vtitur. Dictus Pyracmon, quòd ab incude, ferróque ignito non recedat. Nam πῦρ Græci ignem, & ἄκμονα incudem appellant. Virg. lib. 8.

Pyræ, Latij oppidum circa Minturnas. Plin.

Pyræa, pars Theſſaliæ à Pyra nominata: qui eam habitat, Pyræus dicitur. Steph.

Pyræchmes, Rex quondam fuit Eubœæ, quem Hercules, florenti adhuc ætate, bellum Bœotiis inferentem vicit, victúmque pullis equinis ita alligauit, vt in duas diſcerperetur partes, inſepultúſque iaceret. Locus adhuc Pyrachmæ pulli vocatur. Eſt autem hic locus penes Heraclium fluuium, vbi potantibus aquis hinnitus emittitur. Plut. Paral.

Pyræi, Dalmatiæ populi. Plin.

Pyramides, in Ægypto nihil aliud fuerunt quàm regnum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plinius libro vigeſimo ſexto capite duodecimo quippe cùm faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Ægypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, de quibus Pomponius Mela ſcribit, quæ orbem impleuere fama, conſpicuæ vndique adnauigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſterilíque inter Memphim oppidum & Delta. Tutres autem ſunt (inquit Solinus) faſtigiatæ vltra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſſit. Sub pyramidibus fuerunt Ægyptij Reges ſepulti. In pyramidum ſtructuram, inquit Stephanus, decem millia & quingenta talenta inſumpta ſunt pro cæpis duntaxat & alliis & caſeo. Nominatæ autem ſunt ἀπὸ τῶν πυρῶν, hoc eſt, à tritico, quo illic per Regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſequuta eſt.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thyſben mutuo amore proſequutus eſt: verùm, cùm adeò à parentibus vterque obſeruaretur, vt nullo modo ſe complecti poſſent, egredi vrbem ad conſtitutum locum decreuerunt. Quò quidem cùm prior peruenisset Thyſbe, à leæna illic tranſeunte perterrefacta, in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adueniens, cùm velum, quod fugienti Thyſbe è capite ceciderat cruentatum reperiſſet, eam putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio, quem ſecùm habebat, ſub moro arbore incubuit: Thyſbe autem ex antro egreſſa, cùm Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Vtrumque autem ſub moro arbore occiſum volunt, eiuſque fructus, cùm antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ouidius quarto Metamorphoſ.

Pyramus, fluuius, qui per anguſtias Tauri montis per Ciliciam defertur, de quo & Cydno digna ſunt lectu in Arriano & Curtio. Stephano fluuius Ciliciæ: Leucoſyrus, antea dictus *Malmiſtra* hodie vocari ſcribit Niger. Pyramus à Polybio lib. 12. *Pyrus*, & à Plutarcho in vita Alexandri, *Pindarus* dicitur, Theophra-

ſto *Pinnarus* eſt.

Pyrander, quæſtor Atheníenſis, à populo ſaxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè ſuppeditaret. Plutarc.

Pyranthus, vrbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Gortynem Incolæ, Pyranthij. Steph.

Pyraſus, ciuitas fuit munitiſſima, quæ & portum habuit munitionis eiuſdem. Strabo libro nono.

Pyraſus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Homerus ſecundo Iliadis. Stephano vrbs phthię dicta, quòd regio ſit πυροφόρος, id eſt, tritici ferax: Gentile, pyraſeus. Stephanus.

Pyrechmes, Rex Eubœæ, qui cùm bellum inferret Bœotijs, ab Hercule victus, equis diſcerpendus traditus eſt apud Heracleum fluuium. Author Plut. in Parallel. Vide ſupra Pyræchnes.

Pyrechmes, luctator fuit Ætolus, qui Degmenium Epeum ſingulari certamine vicit. Herod. lib. 6.

Pyreicus, pictor nobilis, qui humilia ſecutus, humilitatis tamen ſummam gloriam adeptus. Pinxit tonſtrinas, ſutrinas, aſellos & obſonia. Plinius.

Pyrenæa, vrbs Locridis, Stephan. Vide pyronæa.

Pyrenæus, Ptolem. & cæteris mons, qui Hiſpaniam à Gallis diuidit, Hiſpani vulgò, *Los Pirenæos* vocant. Eſt item mons Germaniæ pars Alpium, in Tirolenſi Comitatu. Appianus.

Pyrene, Bebricii Regis filia, ibi in montibus qui Galliam ab Hiſpania dirimunt, ab Hercule compreſſa quæ poſteà à feris laniata, ibidémque ſepulta, fecit, vt totus ille tractus montanus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alij tamen montis huius nomen ἀπὸ τοῦ πυρὸς, deducere malunt, hoc eſt ab igne: ſiue quòd crebris fulminum ignibus feriatur, ſiue quòd Pyrenæi montis ſyluæ (vt author eſt Diodorus lib. 6.) iniecto à paſtoribus igne, olim vniuerſæ conflagrauerint. Strabo lib. 3. Pyrenes inquit: latus in Hiſpaniam vergens, conſitum eſt varijs arboribus materiæ multitudine, & quæ ſemper virens germinet: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omninò. Diodorus lib. 6. vbi de pyrene, Feront, inquit, priſcis temporibus igne à paſtoribus iniecto, montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, quà ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Pyrene, Acrocorinthi fons haud affluentes aquas habens, cæterùm perſpicuas ad imum potúque ſuauiſſimas. Strab.

Pyrenæus, Ptolem. & cæteris mons eſt, qui Hiſpaniam à Gallijs diuidit. Silius Italicus lib. 3. *Pyrene* legit: ab Æmilio Probo nuncupabatur *Saltus Pyrenæus*, etſi hodie varia pro ratione locorum ſortiatur nomina, Hiſpani vulgò *Los Pyrenæos* vocant. Oliuarius autem dicit in vniuerſum ſic vocari, ac partes montium particularia habere nomina.

Pyrenæus, Phocydis Rex, qui cùm Muſas ex Helicone in Parnaſſum proficiſcentes hoſpitio excepiſſet, vim iis inferre eſt conatus: cùmque illæ aſſumptis alis effugarent, Pyreneus conatus inſequi, e feneſtra delapſus fregit ceruicem. Ouid. 5. Metam.

Pyrethi, quidam Magi in Cappadocia, qui non cultro, ſed ſtipite mactant, Strab. lib. 15.

Pyrgi. Strꝰboni & Plinio. Virgilius eos Veteres cognominat. Tuſciæ vrbs eſt, *S. Marinello* hodie appellari Albertus colligit, ex eo quod hujus loci templum adhuc vulgò *S. Maria de Furgano* vocant.

Pyrganum, Tuſciæ locus maritimus. Anton.

Pyrgenſes, Achaiæ populi. Plin.

Pyrgeſſa, Vide Pyrgum.

Pyrgi, vrbs Meſenes: cuius Gentile, pyrgites. Steph. Vide pyrgum.

Pyrgi, gorum, oppidum in ora Tuſciæ, inter Antium & Grauiſcas. Plin.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami, Virgil. quinto Æneidos.

Pyrgus, Marmaricæ vrbem habet Mercator in ſua Europæ tabula, quam nouo nomine *Barda* vocat.

Pyrgum, Tuſciæ oppidum C. Stephano oppidulum Italiæ) quod & pyrgi numero plurali dicitur. Plinius libro 3. cap. 5. vnde Gentile, pyrgeſſæus.

Pyrgoteles, gemmarum ſculptor artificioſiſſimus à quo tantùm Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictóque alios vetuit. Plin. lib. 7. cap. 37.

Pyriciades, vel pyritiades, Rex Aſſyriorum, ante Romam conditam 215.

Pyrimon, apud Ammianum, Ioannes Heroldus interpretatur *Speyr* Germaniæ vrbem ad Rhenum, Epiſcopatu & Camera Imperiali (vt vulgò loquuntur) decoratam. Eandem *Ad pyrum* vocat.

Pyrindus, vrbs Cariæ, Steph.

Pyritidias. Vide Pyriciades.

Pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues, Pynij. Steph.

Pyro, Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius, qui primus è ſilice excuſſiſſe ignem dicitur quemadmodum aſſeruaſſe in ferula prometheus. Plin. lib. 7. c. 56.

Pyrois pyroentis, vnus ex equis Solis: ſunt enim quatuor, Pyrois, Eous, Æthon, & Phlegon. Ouid. 2 Metam. vide infra Pyrous.

Pyrois, pyroentis, Martis ſidus, ab igneo colore dictum.

Pyrolabes, quòd ea quæ ignita ſunt, capiat.

Pyronæa, vrbs Locridis, à Pyrone quodam dicta: inde Pyronæus. Steph. Eadem videtur, quam paulò antè *πυλωνίαν* vocauit.

Pyrous, vnus ex equis Solis, quaſi ardens, nam quatuor eſſe perhibentur: Pyrous, ſcil. Æthon, Phlegon, Eous, Columella lib. 10. Ouid. vide ſupra Pyrois.

Pyrpile, inſula ſic dicta, quòd ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt eſſe.

Pyrrha, Cariæ ciuitas iuxta Myrtoum pelagus, & inſula circa Mæotim, quam pontus abſtulit. Pli. cap. 92. lib. 2. Steph. vrbs eſt in Leſbo. Ciuis, Pyrrhæus. Eſt & Liguriæ vicus item Phocydis, Magneſiæ, Lyciæ & Cariæ oppida apud Plin. & Ptol.

Pyrrhæi, Æthiopum gens in Libya interiori, Ptolem.

Pyrrha, Deucalionis vxor, quæ poſt diluuium vnà cum marito, iactis poſt terga lapidibus, humanum genus fertur reparaſſe. Vide Deucalion.

Pyrrander, fuit quiſpiam ſycophanta inſigniter verſutus, notæque malitiæ Ariſtoph. in equitibus, ἐ ιὴ Δί ἦ κὶ ὃ τὸ πυῤῥανδρὸ τὶ μηχάνημα, id eſt, ac per Iouem fuit quidem Pyrrhandrica iſta techna.

Pyrrhias, quidam Ithacenſis negotiator, qui ſenem quendam ex piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quòd eo ſibi foret opus, ſed partim quòd miſerrus eſſet ſenilis fortunæ, partim hominis oratione perſuaſus. Emit autem vnà cum ſene cados fictiles plenos pice quos ſenex ille ſecum aduehebat, idque authore ſene. Deinde profectis piratis quo Pyrrhiæ gratiam referret ſenex, quòd non ob lucri cupiditatem, ſed ob beneuolentiam ſeſe liberum feciſſet, indicauit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam eſſe. Qua reperta, cùm Pyrrhias derepentè diues eſſet redditus, cùm magnificè collaudauit ſenis erga ſe gratitudinem, tùm eidem bouem immolauit officij præmium. Vide prouerbium, Nemo benemerito bouem immolauit, præter Pyrrhiam.

Pyrrhicus, Laconum vrbs libera. Pauſan.

Pyrrhidæ, Moloſſorum Reges, à Pyrrho dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. c. 2.

Pyrrho, philoſophus, à quo philoſophi pyrrhonij dicti quos Græco cognomento *σκεπτικούς*. i. conſideratores appellant: nihil enim decernunt, ſed in quærendo ſemper conſiderandóque ſunt, ac ne videre quidem plenè quicquam neque audire ſe putant: aiúntque veritatem incompreheuſibilem videri. Iidem *ἀπορητικοί*, i. ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidenſis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi diſcipulus vixit annis fermè xc.

Pyrrhodes, Elidenſis philoſophus, Philiſtarchi filius. Hunc Apollodorus priùs fuiſſe pictorem dixit, qui in ſapiente *ἀπάθειαν* non admittebat, Cicer. Acad. quæſt. 4.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à fuluo colore capillorum, teſte Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus eſt propterea quòd admodum adoleſcétulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis ſine Æacidarum aliquo Troiam capi non poſſe. In Ilij autem expugnatione, primùm Politem, Priami filium, deinde patrem ipſum interfecit. Polyxenam Achillis patris ſui Manibus inferias miſit. Andromachem verò, quæ in prædam ſibi ceſſerat, aliquandiu iuſtæ vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenes filiam ductutus, Heleno Priami filio vxorem tradidit. Erat autem Hermione multò antè à Tyndaro auo Oreſti deſponſata, cujus etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Oreſtes vxorem ſibi eripi, ex inſidijs Pyrrhum obtruncauit, vt apud Virg. refert Andromache 3. Æneid.

Pyrrhus, Rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quum à ſuis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, elam à matre ſubductus, ad Illyricos defertur, tradiúſque Heroæ Glauci Regis vxori, nutriendus fuit. Quúmque natus annos vndecim eſſet reuocatus à ſuis tanta virtute creuit, vt quum (ſicut Cæcilius ſcribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: ille ambiguò reſpondit, *Aio te Æacida Romanos vincere poſſe.* Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, aduerſus quos vario euentu pugnauit. Perijt ictu tegulæ percuſſus, cùm Argos cepiſſet. Vide vitam ejus latiùs apud Plutarch.

Pyrrhus, XXVII. Macedonũ rex Olymp. 259.

Pyrrhus, Dædali filius, in Græcia omnium primus picturam inuenit, vt Ariſtoteli placet.

Pyrrhum, Pannoniæ vrbs. Antonin.

Pyriphlegeton, Italiæ fluuius, Lycophroni. circa Epirum quoque flumen, vt tradit Ariſtot. in mirabilib.

Pyſtira, inſula ante Smyrnam. Plin.

Pythagoras, Samius, Mneſarchi gemmarum ſculptoris filius, Italicæ philoſophiæ princeps, auditor Pherecidis Syri: poſt cuius mortem Hermodamanti jam ſeni, Creophili nepoti ſe in diſciplinam dedit. Sub quo cùm ſatis profeciſſe videretur, in Ægyptum nauigauit, vt illorum Theologiam, ritus, moreſque cognoſceret. Deinde Aſtrologiæ Chaldaicæque diſciplinæ cupidus, Babylonem ſeſe contulit: vbi ſyde-

ſyderum curſus, eorúmque in genituris hominum effectus, eſt edoctus. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum confluebant: ex quibus clariſſimi fuerant Architas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippaſus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus τὴν μετεμψύχωσιν, hoc eſt, transfuſionis animarum in alia corpora, aſtructor fuit: ſidque, vt faciliùs perſuaderet: primùm ſe Æthalidem Mercurij filium fuiſſe affirmabat. Cùmque à patre optio ſibi facta eſſet petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, ſe ab illo petiiſſe, vt & viuens, & vita functus omnium quæ contigerant, memoriam haberet. Eámque ob cauſam ſe omnium, quæ in vita geſſiſſet, meminiſſe: eandémque memoriam poſt obitum reſeruaſſe. Poſt Æthalidæ mortem Euphorbum ſe fuiſſe aiebat, & deinde Hermotimum, poſteà Delium quendam piſcatorum, nomine Pyrrhum: mortuóque Pyrrho, ſe factum eſſe Pythagoram. hanc opinionem de migratione animarum acceptt ab Ægyptiis, teſte Herodoto, quos feſtiuè irridet Lucianus in dialogo Galli & Mycilli. Crotoniatis & Metapontinis leges conſcripſit, populóſque e luxuria diffluentes authoritate & doctrina ad frugalem cultum reuocauit, adeò vt & mulieres integritate eius, vitæque ſeueritate adductæ, auratas veſtes, ornamentáque laſciuiora, in templo Iunonis conſecrarent. Poſtremò cùm multos annos Crotone egiſſet, Metapontum commigrauit, vbi & ſupremum diem obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere non ſatis conſtat. Quanti autem illum viuum fecerint Metapontini, poſt obitum eius declararúnt, ædes eius pro templo ei conſecrantes, diuiniſque honoribus mortuum proſequentes. Ab animalium omnium carnibus & à fabis religioſiſſimè abſtinebat. Iuuenalis Satyra 15.

pythagoras, primus omnium Philoſophiam ſéque philoſophum appellauit, non autem ſophum, id eſt, ſapientem ſe dici voluit: quòd Deus ſolus ſit ſapiens. Philoſophus enim idem eſt, quod ſapientiæ ſtudioſus, ſeu cupidus: omnes verò homines ſapientiam appetere debent, Laërt. in Procem. lib. 1. Lact. lib. 3. Pythagoras harmoniam in cæleſtibus terreniſque rebus eſſe docuit: nam quo pacto vniuerſum conſiſteret, niſi certa ratione, numeriſque præfinitis ageretur? Polyd. Virgil lib. 1. cap. 9. de rerum inuent. Mundum ingenitum, & incorruptibilem, genuſque hominum abſque vllo ortus principio ab æterno fuiſſe opinatus eſt. Cenſorin. Deum definiuit, animum eſſe per naturam rerum omnium intentum & commeantem, & quo omnia quæ naſcuntur, animalia vitam caperent. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 1. de rerum inuent.

pythangeli, locus in Ægypto, quem illi Elephantorum venationem appellant. Strab. lib. 6.

pythermus, Phocenſis, cùm Ionum, Æolúmque legati Spartam attuliſſent, ex omnibus delegatus, qui poſtulata proponeret: purpureáque veſte indutus, in Spartiatarum conuentum proceſſit: hortatúſque eſt Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum. Herod. lib. 1.

pythas, Vide Pythopolis.

pythia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem inſtituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis ſerpentis nocentiſſimi: aut, vt Strabo lib. 9. ſcripſit, hominis ſceleratiſſimi, cognomento Draconis, Ouid. 1. Metamorphoſ. Victores huius certaminis, teſte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis.

pythia nomen eſt Sacerdotis Apollinis, eaque virgo, quæ in machina templi Apollinis Delphici conſiſtens, Dei ſpiritu afflabatur, reſponſaque conſulentibus reddebat. Hæc autem tandiu ex virginibus exigi conſueuit, donec vna fuit ab Echetrate violata Palæph. lib. 1.

pythis, pictor fuit egregius, qui de picturæ præſtantia certauit in Timagoram Chalcidenſem.

pythium, intimus olim locus Cortinæ in Creta: vel iuxta Aſtacenum ſinum: vnde pocula pythiana. Steph. Vide puteum.

pythius, Apollinis cognomen, à pythone ſerpente, quem ſagittis ſuis adhuc puer dicitur intereniſſe. Aut certè ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι hoc eſt, à conſulendi vſu: vnde & pythiarum Phœbi ſacerdotum, nomen tractum eſſe exiſtimat Strab. lib. 9. Alij tamen pythium dictum putant ἀπὸ τοῦ πύθειν, hoc eſt, à putreſcendo, eò quòd ſine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

pyrho, Phocidis vrbs Homero Iliados. ¶ Euſtathius ab Homero *Petreſſam* appellatam ſcribit, vt annotauit Gerbelius.

pythodorus, ſculptor eximius. Plin. l. 36. c. 5.

python, ſerpentis miræ magnitudinis proprium nomen, ex putredine terræ poſt diluuium Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuiſſe immiſſus, nullámque ei pariendi quietem conceſſiſſe, donec illa ad Aſteriem ſororem ſuam perueniſſet, non multò ante in inſulam commutatam: à qua ſuſcepta, Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obſtetricis officium præſtitit, fratrémque naſcentem excepit: qui poſteà memor iniuriæ qua python matrem ſuam affecerat, ſagittis ſuis eum confixit. Cuius rei memoria, ne vllo temporum lapſu obliteraretur ſacra certamina inſtituit, quæ à nomine ſerpentis pythia appellauit. Ouid. 1. Metam.

Python draco poſt diluuium è terra natus ſignificat immenſam exhalationis vim, quæ extitit poſt iuundationem, donec à Sole conſumeretur. Iouian Pontan. in Vrania. Dicitur autem Pytho à putredine ſeu putrefactione. Et quia Sol conſumit omnem putredinem terræ, eiúſque circulo emicant radij in modum ſagittarum, ideò Apollo fingitur ſagittis Pythonem interficere.

python, Solino locus eſt in Aſia, in campis patentibus, quò primo aduentus ſui tempore aduolant ciconiæ, atque eam, quæ vltima venit laniant vniuerſæ. Plin. lib. 10. cap. 23 Vide Pithonolcome per iota quanquam per y ſcribendum ſit.

python, orator Byzantius eloquentiſſimus, apud Philippum Macedoniæ regem: cuius meminerunt Æſchines & Demoſt. in orationibus.

pythonoſcome, locus eſt in Aſia, quò primo aduentus ſui tempore conueniunt ciconiæ, & eam quæ vltima aduenit, laniant vniuerſæ. Plin. lib. 19 cap. 23.

pythopolis, ciuitas Aſiæ, partis eius, quæ Myſia vocatur, Steph in Antiò. hia vndecima. Idem alibi, præter Pythopolim Myſiæ alia eſt in Caria, ſic dicta à diuiſſimo viro Pythe, qui Xerxe ſuſcepto, ſingulis militibus ſex Daricos aureos diſtribuit. Hæc poſtea Nyſſa dicta eſt.

pyxirates, Euphrates fluuius verſus ſcaturigines ſuas dictus eſt Plin. lib. 5. c. 34.

pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorum: à qua fit Gentile, Pyxius. Steph.

pyxites, fluuius in Themiſcyiena ad Trapezuntem. Plin. lib. 6. c 4.

pyxus, vrbs Siciliæ à Miantho condita: cuius Gentile, Pyxuntius Steph.

Q V

QVADI, Bohemorum olim gens. ſicut & Marcomanni. Hieronymus: Sarmatæ, Quadi, Vandali & innumerabiles aliæ gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur. Hos ipſos *Auſtriaces* vulgò *Oeſterreich* putat quidam, *Sleſier* indigitat eos Dubrauius. Auentinus *Marl feldeꝛs* (Auſtriæ tractus populos) vocat. *uadi* quondam *Heluetij* dicti ſunt, inquit Eutropius.

Quadraginta viri, iudices erant, apud Athenienſes, qui de verberibus & vi quæſtiones exercebant Demoſt. ad Pantænetum: Multa inquit, mihi grauia obiecit: ſiquidem & contumeliam & verberationem & vim, & puellarum hæredum iniuriam. Harum verò rerum cuiuſque ſeparatim actiones ſunt, neque apud eundem Magiſtrum, neque eadem pœna: ſed verbera & vis apud quadraginta viros intenduntur, &c.

Quadrata Roma locus in palatio, ante templum Apollinis dicitur, vbi repoſita ſunt, quæ ſolent adhiberi, boni ominis gratia, in vrbe condenda, quia ſaxo munitus eſt initio in ſpeciem quadratam. Eius loci Ennius meminit quum ait, & quis extiterat Romæ regnare quadratæ. Feſtus.

Quadrata, Ant. Germaniæ oppidum. Et Italiæ mediterranea vrbs. lib. Notic.

Quadratus, Apoſtolorum diſcipulus, præſul Athenienſis, vnà cum Philippi filia Prophetico ſpiritu clarus. Hieron. Euſeb. libro 3. c. 37 hiſt. eccleſ.

Quæſtores deæ & deorum οἱ ταμίαι τῆς θεοῦ. Athenis nominabantur decem viri ſorte lecti ex iis, quos Quinquemodiales vocabant Hi pecunias, quæ mulctæ nomine pendebantur, accipiebant præſente ſenatu, iúſque habebant mulctæ delendæ, ſi iniuſtè eſſet à magiſtratibus irrogata, Demoſthen. contra Timocrat.

Quæſtores militares erant, qui recipiebant æra στρατιωτικά, ſeu militaria, non ſolùm quæ in vſus militiæ ex publica adminiſtratione conuerſa erant: ſed etiam quæ ex tributis belli nomine collatis redacta erant. Demoſt. contra Neæram & Polyclem.

Quæſtores Theoticarum dicti ſunt inter Athenienſes, qui pecunias in ludos & ſpectacula conſumptas adminiſtrabant. Has pecunias theatrales Vlpianus in Olynth. ſcribit à Pericle primùm, cùm diuites loca in theatro ſibi pretio compararent, pauperes autem, ne id facerent æris inopia impedirentur, eſſe inductas, lege lata, vt pecuniæ ex publicis reditibus confectæ theoricæ fierent. Hoc idem confirmat Plutarch. in Pericle.

Quæſtor populi, gloriæ atque auctoritatis magnitudine Athenis florebat. Hic à populo in quinquennium creabatur atque iterum, & tertiùm cum infinita propè congerendæ & diſtribuendæ pecuniæ publicæ poteſtate reſici ſolitus eſt. Curam præcipuè habebat pecuniæ quæ concioni & iudicibus mercedis loco numerabatur. Pollux Demoſthen. ad Timocrat.

Quadruibs, ciuitas quæ ex quatuor vrbib. in vnam coaluit, velut Athenæ.

Quadurcum, nobile emporium Quadurcorum in Aquitania Galliæ parte tertia. Hodie *Cahors* patria poëtæ Gallici Clementis Marotti. Sunt qui Cadurcum ſcribunt.

Quari, Galliæ Narbonenſis populi inter Salios & Vocontios. Strab. lib. 4.

Quarates, populi Galliæ Narbonenſis, alio nomine Cauaræ, à caud, opinor, Alpium dicti,

quo-

quorum metropolis eſt Auenio: hinc Valentia nunc i feri Delphinates appellantur. Vide Pli. lib. 3.cap.4.

Quartu, nomen viri, Rom 13.

Querquetulana, vna ex portis vrbis Romæ.

Querquetulanæ, Nymphæ querceto præſidentes, Græcis Dryades dictæ.

Quietalis Pluto dictus eſt, quòd quies ad mortuos maximè pertineat: aut potiùs, quòd mors quies ſit ærumnarum omnium.

Quiloa pulchra eſt in Africa ciuitas, in inſula poſita, continenti vicina. Mahumeticæ ſectæ Regulum ſemper habuit, ſummum Chriſtianorum inimicum. Ad hanc vrbem cum Fran. Dalmai ſai anno 1505. cum Luſitanica claſſe perueniſſet, Regem ad ſe accerſiri iuſſit, qui morbum ſimulans ad defenſionẽ ſeſe parauit. Itaque 720. Luſitani ad Ciuitatis oppugnationem armantur, qua deuicta, regeq́ue in fugã conuerſo, aliáque gubernationis adminiſtratione inſtituta, ciuitatem hanc Portugalliæ regi tributariam fecerunt.

Quinquatria, orum, feſta Romæ, Palladi ſacra, non diſſimilia ijs, quæ ab Athenienſibus παναθήναια vocabantur, dicta à numer. quinque dierum, quibus celebrabantur: quorũ primo fiebant ſacrificia: ſecundo tertio, & quarto, gladiatorum ſpectacula edebantur: quinto vrbis fiebat luſtratio. Videtur autem primus ex hiſce diebus fuiſſe quintus poſt Idus Martias, hoc eſt XIII. Calend. Aprilis, Varro quinto de lingua Lat. auctor eſt, antiquitus, vnum tantummodò feſti huius diem fuiſſe, poſt quintum ſcilicet Idus Martias: cúmque Quinquatrum vocatum fuiſſe, tracto vocabuli exemplo à conſuetudine vicinorum populorum, quem diem poſt ſextum & ſeptimum Iduum Sexatrum & Septimatrum appellauêre, paulatim tamen nominis errore conſuetudinem irrepſiſſe, vt quinque dies crederentur. Varronis ſententiæ Feſtus quoque ſubſcribit, vndè apparet non niſi mera eſſe ſomnia, quæ à recentioribus Grammaticis de vocis huius etymo ſunt excogitata, qui Quinquatria inde dicta tradiderunt, quod celebrarentur quinque diebus continuis poſt diem atrum, qui erat poſtridie Iduum: cùm probatiſſimorum quos iam adduximus authorum teſtimonijs ſatis conſtet, Atrus ſiue Atria, particulas in hiſce vocibus nihil ſignificare, ſed ſolas eſſe nominum productiones. Fuerunt & minora Quinquatria ſiue, vt Feſtus appellat) Quinquatrus minuſculæ, quæ Idibus Iunijs à tibicinibus perſonatis celebrantur.

Quinque eccleſiæ, Hungariæ vrbs: quæ à Turcis *Perſihen*, à Germanis *Funfkirchen*, appellatur.

Quintanæ ſunt in itenerario Antonini, oppidum quondam ad Danubium fuiſſe ait Auentinus: quod in pagum euanuit. & *Kynzen* vocatur.

Quintianus adoleſcens nobilis, in Commodũ ſtricto pugione irruens, *hunc*, inquit, *tibi Senatus* mittit. Verum à militibus comprehenſus amentiæ pœnas dedit. Herodianus.

Quintilia, amaſia Licinij poëtæ.

Quintilianus rhetor, Hiſpanus ex ciuitate Calaguritana, quamobrem ipſe quoque Hiſpanos prouinciales ſuos vocat. Romam cum Galba venit, breuique tempore Domitiani principis nepotes erudijt. Ludum Romæ aperuit, primúſque è fiſco ſalarium tulit. Scripſit Inſtitutiones rhetoricas ac declamationes.

Quintilis, menſis ideò dictus, quòd ordine quintus eſſet à Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſteà in honorem Iulij Cæſaris Dictatoris, Marc. Anton. Cos. legem ferente, Iulius appellatus eſt.

Quintius, cognomẽ: vnde Quintia porta trans Tyberim à Quinto Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit, in qua Cincinnati, Flaminij, Criſpini, Martij, diuerſis temporibus claruêre. Volater.

L. Quintius prætor de prouincia reuerſus obſeruatã, quod mirum Domitiani temporibus, præturæ maxima caſtitate, quum æger aſſidenti amico diceret frigidas ſe habere manus, & renidens ille dixiſſet, *Atquin eas de prouincia calidas paulò ante reuocaſti*, riſit, delectatúſque eſt quippe alieniſſimus à ſuſpicione furtorum, contra ſi hoc diceretur male ſibi conſcio & ſua furta recolenti, exacerbaſſet auditum. Macrob. Saturn lib.7.cap 3.

Quintus, Italiæ locus circa Salernum fluuium, vbi Vitiges Theodatum occidit Marcellin. Com.

Q. Luctatius Catulus, vide Catuli.

Quintilius Cos. cum Commodo Cæſare anno vrbis 930.

Quintilius, Cos. cum Priſco, anno vrbis 911.

Q. Ælius Pætus, Cos. cũ M. Iunio Pœno, anno vrbis 587.

Q. Ælius Tubero Cos. cum P. Fabio Maximo, anno vrbis 743.

Q. Æmilius Barbula, Cos. cum C. Iunio Bruto Bubulco, anno vrbis 437.

Q. Æmilius Pappus Cos. cum C. Fabricio, anno 475.

Q. Antonius Merenda, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 334.

Q. Apuleius Panſa, Cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 453.

Q. Aquilinus, Cos. cum Aſiatico, anno vrbis 877.

Q. Cæcilius Metellus, Cos. cum L. Veturio

Philone, anno vrbis 548.

Q. Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermophylas primùm, hinc in Phoceis deuicit, Pſeudophilippum in ſuam poteſtatem redegit, Macedoniam recepit. vnde & Macedonicus cognominatus eſt. Secundo Conſulatu primùm à Gallis victus, poſteà eos vicit, cecidítque ex ijs quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus. Cos. Baleares vicit, vnde Balearicus eſt cognominatus, ann. vrbis 631.

Q. Cæcilius Metellus Celer, Cos. cum Afranio, anno vrbis 694.

Q. Cæcilius Metellus Nepos, Cos. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatuſconſultum de Ciceronis reditu factum eſt, anno vrbis 697.

Q. Cæcilius Metellus, Numidicus dictus à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantæ conſtantiæ fuiſſe perhibetur, vt in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas iurare, vnde poſteà eſt à populo commoto ob filij eius Q. Metelli lachrymas (qui ob eam rem Pij cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Longus, Cos. cum L. Manlio Regulo, anno vrbis 497.

Q. Cæditius Longus, Cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 464.

Q. Calphurnius Piſo, Cos. cum Ful. Flacco, anno vrbis 619.

Q. Caſſius Longinus, Cos. cum A. Manlio Torquato anno vrbis 590.

Q. Cæcilius Siculus, Cos. cum T. Largio Flauio, anno vrbis 256.

Q. Fabius Æmilianus, filius Æmilij Pauli Macedonici frater Africani inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Q. Fabius Labeo, Cos. cum M. Claudio Marcello, anno vrbis 571.

Q. Fabius Maximus magiſter equitum, quòd contra præceptum L. Papirij Dictatoris pugnaſſet, ab eo penè ſecuri percuſſus, vixque tandem populi precibus dimiſſus eſt. Vide Papyrius.

Q. Fabius Maximus. Cos. Allobroges & Bituitum eorum regem perdomuit, vnde Allobrox dictus eſt, anno vrbis 6 3.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, Cos. Luſitanos deuicit, ſed fidem eis datam violauit, anno vrbis 612.

Q. Fabius Maximus Verrucoſus vel Ouicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quàm abſtinendo à pugna, adeò vt inde Cunctatoris cognomen tulerit, Dictatura & quinque Conſularibus clarus. Plutar. in eius vita. Vide Fabij.

Q. Fabius Rutilianus, vir egregiæ virtutis Dictaturam & quinque Conſulatus geſſit: de Etruſcis, Samnitibus, Vmbris & Gallis ſæpius triumphauit, quos varijs prælijs ferè ad internecionem ceciderat. Geſſit autem quintum Conſulatum cum P. Decio filio, qui eo ſe anno deuouit, vrbis ſcilicet 458.

Q. Fabius Vibulanus, Cos. cum Sex. Cornelio Maluginen. anno vrbis 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 272.

Q. Fabius Vibulanus alter Cos. cum T. Æmilio Mamerco, anno vrbis 287. Iterum biennio pòſt cum T. Quinto Capitolino Equos deuicit. Tertiùm Cos cum L. Cornelio Maluginenſis de Equis & Volſcis triumphauit.

Q. Fabius Vibulanus Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 341. Iterum anno 349.

Q. Fuluius Flaccus, Cos. cum Appio Caudice, anno vrbis 489.

Q. Fuluius Flaccus, Cos. anno vrbis 575. Ligures vicit, & de ijs triumphauit.

Q. Fuluius Flaccus, Cos. cũ L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 516. Iterũ cum T. Torquato, anno 530. Bojos in deditionẽ accepit. Tertiò cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentũ cecidit. quartò cũ Fabio Maximo Tarẽtum recepit, anno 545.

Q. Fuluius Nobilior, Cos. cum T. Annio Fuſio, anno vrbis 601.

Q. Fuſius Calenus, Cos. cum P. Vaticano, anno vrbis 707.

Q. Halterius Antoninus, Cos. cum D. Iunio Sýllano, anno vrbis 805.

Q. Hortenſius Nepos. Vide Hortenſius.

Q. Lecanius Boſſus, Cos. cum M. Licinio Craſſo Frugi, anno vrbis 816.

Q. Lepidus Conſul cum M. Lollio, anno vrbis, 733.

Q. Luctatius Catulus Cercus, Cos. cum A. Manlio Attico, anno vrbis 512.

Q. Luctatius Catulus, vide Catulus.

Q. Mamilius Vitulus, Conſul cum Valerio Maximo, anno vrbis 4·8. Iterum cum L. Poſthumio, anno 491.

Q. Martius Philippus, Cos. cum L. Æmilio, anno vrbis 472.

Q. Martius Philippus, Cos. à Liguris victus, anno vrbis 568.

Quintus Martius Rex, Conſul Saruios, gentem Alpinam ſuperauit, anno vrbis ſexcenteſimo trigeſimo ſexto.

Q. Martius Tremulus, Cos. cum L. Cæſare, anno vrbis 690.

Q. Martius Tremulus, Cos. de Hernicis triumphauit, anno vrbis 448.

Q. Martius varia, Cos. cum L. Metello Creti-co, anno vrbis 686.

Q. Maximus Eburnus, Cos. cum C. Licinio Geta, anno vrbis 638.

Q. Minutius Rufus, cos. cum Cn. Cornelio Cethego, anno vrbis 557.

Q. Minutius Thermus, cos cum L. Cornelio Merula, an. vrbis 5?t. Ligures vicit fuditq́ue.

Q. Minutius Scæuola. Vide Mutius.

Q. Nautius Augurinus, cos. cum C. Horatio Pulnillo, anno vrbis 297.

Q. Niger, cos. cum T. Aproniano, anno vrbis 769.

Q. Nouianus, cos cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.

Q. Opimius, cos Tranſalpinos Ligures ſubegit, anno vrbis 600.

Q. Pedius, cos. cum puero Octauio in locum Hircij & Panſæ, qui in Mutinenſi prælio occubuerant, ſuffectus.

Q. Pedo, cos. cum Valerio Meſſala, anno vrbis 867.

Q. Petilius Spurinus, cos. cum Cn. Scipione Hiſpalo anno vrbis 587.

Q. Pompeius Nepos, cos. anno vrbis 613. à Numantinis ſuperatus, ignobilem pacem fecit.

Q. Pompeius Rufus, cos. cum L. Sylla, anno vrbis 666.

Q. Publius Philo cos. cum Æmilio Mamerco, anno vrbis 317. Iterum cum L. Cornelio Lentulo anno 428. Tertiò anno 434. Quartò, anno 448.

Q. Quintilius Varus, in Germania bellum gerens ſub Octauio Cæſare, cum tribus legionibus ad internecionem cæſus eſt. Suet.

Q. Seruilius Cæpio, cos. cum Q. Martio Philippo, anno vrbis 585.

Q. Seruilius Cæpio, cos. cum C. Lælio, anno vrbis 614.

Q. Seruilius Fidenas, mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358. Tertiò, anno 361. Quartò, anno 366.

Q. Seruilius Priſcus Dictator Equos & Labicanos vicit, anno vrbis 338.

Q. Seruilius Hala, cos. cum L. Genutio Auentinenſi, anno vrbis 391. Iterum cum eodem triēnio pòſt. Idem Dictator anno 396. Tertiùm cos. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.

Q. Sulpitius Camerinus, Trib. mil. anno vrbis 354. Iterum anno 358.

Q. Sulpitius Camerinus, cos. cum C. Poppæo Sabino, anno vrbis 661.

Q. Sulpitius Coſſus, cos. cum M. Manlio Capitolino, anno vrbis 322.

Q. Verannius, cos. cum C. Pompeio Gallo, anno vrbis 80?.

Q. Voluſius Saturninus, cos. cum P. Cæpione, anno vrbis 808.

Quirinalia, vocabant diem quo ſacra Quirino fiebant. Fiebant autem 12. Calend. Maij. De his Ouid. & Varro.

Quirinalis, collis Romæ dictus, quòd in eo Quirini templum eſſet ſiue quòd in eum commigrauerant Sabini, à Curibus venientes: & Quirinalis porta, quòd in collem Quirinalem itur, vel quòd proximè eam eſſet Quirini templum. Hodie Italorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operibus, in hoc colle ſitis. *Monte cauallo* appellat.

Quirinus, ni, Romuli cognomen, ab haſta, qua aſſiduè vtebatur: quam Sabini (inquit Feſtus) Curim ſiue Quirim vocabant: vel à Curibus, hoc eſt, Sabinis, quos in vrbis partem recepit. Varro quarto de lingua Latina. Quirinum à Quiritibus appellatum exiſtimat. Alij Quirinum dici exiſtimant, ob generis nobilitatem à patre ſuo Quirino, hoc eſt Marte. Romani enim Martem, dum ſæuiret, Gradiuum: dum tranquillus eſſet, Quirinum nominabant. Vide Ouid. 2. Faſtor.

Quirites Romani dicti, à Curibus Sabinorum vrbe. Romulus enim, inito fœdere cum T. Tatio Sabinorum rege, eóque in partem regni, Sabiniſque in vrbis portionem receptis, vt nouorum incolarum beneuolentiam aliqua ſibi ratione conciliaret, miſtam Romanorum Sabinorúmque gentem vno nomine Quirites appellauit. Liu ab vrbe.

Quiritia Iuno menſalis dicta eſt apud Romanos, Alexander ab Alexan. lib. Genial. dierum 1. cap. 17.

Quiza, Xenitana Plinio, Buiza Ptol. Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs maritima, hodie *Oran* Oliuario.

Quiza, Carmaniæ portus, Arrian. & Ptol.

R A

RAab, Pſal 88. Ægyptum eſſe quidam memorant. Lat. ſuperba, aut fortis vel tumultuans.

Raab, meretrix Chananæa, in Iericho ciuitatis deuaſtatione ſola ſeruata cum tota ſua familia, & omnibus quæ poſſidebat: quòd abſconderit nuntios quos eò miſerat Ioſue Iſraelitarum dux ſapientiſſimus, ad ciuitatis explorationem. Ioſ cap 6.

Raia, filius Subal filij Iuda, 1. Paral. 4. 1. Eſd. 2. Lat. viſio Domini.

Raamias, nomen viri, 2. Eſd. 7. Lat. tonitruum Domini, ſiue malum à Domino, aut ſocius à Domino, vel paſtor à Domino.

Raba, vrbs ad ſinum Ionium. Gentile, Rabæus. Steph.

rabathmoma, vrbs tertia Palæſtinæ, quæ nunc Areopolis.

Rabba, licèt diuerſè à Rabbath ſcribatur, videtur tamen eadem eſſe ciuitas Ier. 49. Lat. multa, ſiue magna aut iurgium, ſiue impugnatio.

Rabbath, idem metropolis filiorum Ammon à rege Ægypti Ptolemæo cognomento Philadelpho, qui Arabiam tenuit cum Iudæa, Philadelphia nominata.

rabbatammana, Steph. vrbs montanæ Arabiæ: profertur etiam in neutro genere. Huius autem Gentile eſt, Rabatammenus.

rabboth, ciuitas in tribu Iſſachar Ioſ.19. Lat. fœnus, vel vſura, aut multitudo, vel iurgium, ſiue impugnatio.

Rabbothe. Vide Phœnice.

rabienus, antea Labienus mutato ſuo nomine quòd omnes paſſim laceraret. Cæl. li. 11. c. 13.

rabirius, eques Romanus, perduellionis, id eſt, læſæ maieſtatis accuſatus à T. Labieno tribuno plebis, quòd Saturninum virum ſceleratum, & hoſtem patriæ in tumultu occidiſſet, de quo extat oratio Ciceronis.

C. Rabirius poëta Epicus cuius meminerunt Ouidius in Triſtibus & Quintilianus lib. 10. Laudat in hoc Seneca de beneficiis 6. exclamationem illam Antonij quam vſurpabat, fortunam ſuam ad alios tranſeuntem videns, nulla re alia præter mortis arbitrium ſibi relicta, *hoc habui quodcunque dedi*. Citatur à Fulgentio Placiade Rabirii nomine ex Satyrâ.

Abſtemium temulenta fugit Mecennia nomen.

Rabilus. vide Moythe.

Rab-mag. princeps quidam. Ier. 36. Lat. magiſter vel princeps excindens, vel den ergens aut liquefaciens.

rabſaces, i. magiſter vel præpoſitus bibentium aut magiſter oſculum vel ſacculus, ſiue multum bibens aut oſculans, vel magnus ſaccus, princep. in exercitu Sennacheribi. 4 Reg. 11. 78.

rabſares ſiue Rabſaris, magiſter vel præpoſitus Eunuchorum, nomen principis Babylonici Ierem. 39 3.

rachal, ciuitas, quam Dauid. ſuorum ſpoliorum participem fecit. 1 Reg. 10 Lat. Sulur.o aut aromatarius, ſiue negotiator.

rachel, i. Ouis, filia Laban, altera vxor Iacob Gen. c. 16 Sepulta eſt in via, quæ Bethleem ducit: quæ ſola inter cognatos ſuos honorem ſepulturæ cum Abraham habere non meruit. Exerexit que Iacob titulum ſuper ſepulchrum eius, qui in hodiernum vſque diem viſitur. In quo loco (vt aiunt Hebræi) templum ædificatum fuit. At D. Hieronymus ait, locum eſſe iuxta Bethleem, vbi Angelorum grex in natiuitate Domini cecinit, & in quo Iacob ſuos poſuit greges Comeſt. in cap 35. Gen.

rachiſus, Longobardorum rex, ſub annum Chriſti 791. cùm propè 7. annis regnaſſet, monachus effectus, regnum Aſtulpho fratri reliquit.

C. Racilia prima nocte cum marito in coniugali complexu ruina thalami extincta. Vide Inſcr. antiq pag 268.

racilius, Tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus eſt queſtus in Senatu. Cic. in Epiſtola ad Q. fratrem.

Racole. Vide Catizi.

radagiſus, Gothorum rex, Arcadij & Honorij Cæſarum temporibus dicitur habuiſſe in exercitu ſub ſignis ſupra ducenta bellatorum millia. Paul. Diacon.

radamanthus, vide rhadamanthus.

radamitus, Galleciæ rex Chriſtianus, Hiſpaniæ regem Saracenum bello vicit, anno Chriſti 944.

raddai, quintus filius Iſai. 1. Par. 2. Lat. deſcendens, vel dominans.

ræriaria, Myſiæ ſuperioris oppidum Ptolemæo *Nicaroli* à Nigro vocatur.

ragau, filius Phaleg 1. Par. 1. qui Reu. gen. 11. ſcribitur, Luc. 3. Heb. Reu Lat. ſocius aut paſtor eius ſiue malum vel confractio eius.

rageia, Straboni Mediæ oppidum à Nicanore conditum, quod ipſe *Europam* nominauit.

rages, ciuitas apud Medos. Tob. 1.

raguel, ſacerdos in vrbe Madian. ſocer Moyſi Exod 2. qui Exod 3. dicitur Iethro. Lat. paſtor aut amicus vel confractio Dei.

rahab, mulier quæ hoſpitio ſuſcepit exploratores miſſos à Ioſue in Iericho. Ioſ. 2. Lat. lata, ſiue dilatata, aut platea.

raguel, pater Saræ, vxoris Tobiæ iunioris. Tob. cap 8.

rahabia, nomen viri, 1. Par. 26. Lat. latitudo ſiue platea Domini.

raham. filius Samma filij Hebron, 1. Par. 2. Lat. vulua ſiue miſericordia.

rahelaia, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. ſopor Domini aut ſocius, vel paſtor Domini.

rahuel, filius Eſau, ex Baſemath vxore, Gen. 36 Filius Iebaniæ, 1. Paralip. 9 idem ſignif. quod Raguel.

raia, filius Subal filij Iuda, 1. Paralipomen. 4. 1 Eſd 2.

ram, filius Eſrom filij Thares. 1. Paral. 2. Filius item Ierameel primogeniti Eſron. 1. Par. 2. Lat. excelſus, vel ſublimis aut proiiciens.

rama. Vide Rapha.

rama, ciuitas in tribu Beniamin, haud procul à Gabaon Ioſ. 18 Eſd 4. 19 quam reædificauit Baaſa reg. Iſraël in Iuda. 3. Reg. 15. Lat. excelſus, vel ſublimis, aut proiecta.

ramatha, vrbs Syriæ in monte Ephraim. 1. Reg 1. 15. Hieronymus in Tamnit ea regione iuxta Dioſpolim ſitam ſcribit. Vocatur etiam Ramathæ, idem ſignificat quod Rama.

ramathæ, ciuitas, 1 Mach. 11. Eadem quæ Ramatha & Ramathaim.

Ramaj

Ramathaim, ciuitas eadem quæ Ramatha: dicitur & Arimathæa, 1. Reg. idem quod Rama ſignif. ſed numero duali.

Ramath-lechi, nomen loci. iud. 15. Lat. eleuatio maxillæ.

Rameſſes, i. tonitrum vel exprobratio tineæ aut malum delens ſiue diſſoluens, aut confractus à tinea, ciuitas, in extremis finibus Ægypti ab Iſraelitis condita olim (vt Hieronymus ait in Hebraicis quæſtionibus) pagus Arſenoitis dicta. Gen. 43. Num. 33.

Rameth ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. idem ſignif quod Rama.

Rameus, Propheta ſub Ieroboam rege Iſrael. Ioſephus.

Ramiſes, rex Ægypti (cuius ætate captum eſt Ilium) Obeliſcum fecit 40. cubitorum, & alium longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem feciſſe dicuntur viginti hominum millia. Cuius operis admiratione factum eſt, vt cùm Syenem oppidum expugnaret Cambyſes, ventúmque eſſet incendio ad crepidines Obeliſci, extingui ignem iuberet, molis reuerentia.

Ramitha. Vide Laodicea.

Ramnetes, tertia pars fuêre populi Romani temporibus Romuli.

Ramyrus, filius Veremundi, rex Hiſpaniæ, qui fratrem Garſiam adhuc impuberem regni conſortem aſſumpſit, eo fuit erga fratrem amore. Euſeb.

Ramoth, ciuitas ſacerdotum atque fugitiuorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad, Ioſ. 13. 3. Reg. 30. Idem ſignif. p. n. quod Ramaſ.

Ranſes, regnauit in Ægypto annis LXVI. vixit autem anno ferè ante Romam conditam 560.

Rapha, filius Beniamin 1. Paral. 6. qui Geneſ. 46. dicitur Echi Filius item Biana. 1. Paral. 8. 20. Lat. medicina vel medicus aut relaxatio, vel gigas.

Rapha, nomen viri. 1. Paral. 7. Lat. relaxatio laquei.

Raphael, nomen viri. 1. Par. 26. Lat. medicina Dei.

Raphaeles Iuriſconſulti duo celebrantur, alter Fulgoſius: Commenſis alter quorum vterque Patauij ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1420.

Raphaia, filius Ieſaiæ filij Phaltiæ, 1. Par. 3. 4. Filius Thola. 1. Par. 7. Filius Baana, 1. Par. 9. Lat. medicina ſiue relaxatio Domini.

Raphaim, populi, quos Moabitæ Emim, Ammonitæ Zomzomim vocant, Deu. 2. Vide Emim. Item nomē vallis iuxta Ieruſalem, Ioſ. 10. 1. ſa. 17. Eadem quæ Sephela dicitur, forſan latiùs patens ad Auſtrum. Lat. Gigātes, vel medici aut relaxati.

Raphaneæ. Vide Raphaneæ.

Raphia, Ptolemæo. lib. 5. cap 16. vrbs Idumeæ Palæſtinæ prope Iordanem fluuius, à Iudæis Roma appellatur. Steph. vrbs Syriæ: Gentile, Raphiotes.

Raphidim, locus in ſolitudine, non procul ab Horeb monte, vbi vndecima Iſraëlitarum manſio fuit. Exod. 1. Num. 33. Lat. Reclinatoria, ſiue ſtramenta, aut remiſſæ manus, vel medicina manuum.

Raphon locus trans torrentem, opinor Iaboc 1. Machab. 5.

Rapſa, oppidum in Pentapoli ſeu Cyrenaica regione. Plin. lib. 5 cap. 5.

Raptum, promontorium Ptolemæo Æthiopię ſub Ægypto. Stephanus *Raptra* & metropolim Barbariæ vocat, *Magalo* interpretatur Mercator in ſua vniuerſali tabula.

Raraſſa, Indiæ intra Gangem vrbs, apud Ptolemæum. Hanc Caſtaldus ait *Racang* appellari.

Rarentus, vrbs Italiæ: Gentile, Rarentinus. Stephanus.

Raſcia Vide Dacia.

Raſias, nomen viri. 2. Mach 14.

Raſio, Rex Syrię, 4 Reg. 16. 1 Eſd. 2. Lat. voluntas, vel voluntarius, aut curſor, vel veredarius.

Raſis, genere Arabs, inſtitutione & educatione Africanus, philoſophorum, & medicorum ſui temporis facilè Princeps. Geſner.

Raras Antonino Raga Ptolemæo eſt. Coritanorum vrbs in Britannia: ciuitas aliqua vetuſta fuit, circa *Rutland* aut circa *Ratiſord*, vt refert Talbotus.

Rariaſtum, Ptol. lib. 2. c. 7. Lemouicum vrbs, vulgò *Limoges*.

Rauda, Vaccæorum vrbs, in Hiſpania Tarraconnenſi. Ptol.

Rauda, Ptol. vici nomen circa Perſiam, Polyæno 7. in Seile.

Raudi campi, apud Velleium Paterculum lib. 2. ſunt *Caudium* campum vocat Florus, eumque in Venetia ponit, ibidémque c. x millia Teutonum à C. Mario ſcribit trucidata. *Caudia* hodie non longè à Pado in Lacmelini oppidi tractu, vt Caſtilionius refert.

Ratiſbona, vulgò *Reinſpurg*, inſignis & vetuſta Bauariæ vrbs, ad ripas Danubij ſita & tribus alijs fluminibus, qui in Danubium fluunt, decorata: ab Auentino Auguſta Tiberia nominatur: Quondam metropolis Romanorum militum excubantium in imperij limitibus, vnde & Colonia Quartanorum dicebatur, quòd quarta legio Italica hic ſtationem firmam haberet. Hanc Theodo. dux Nortgolæ vnà cum Chriſtianis expugnata Ratiſbona, anno ſalutis 508. diſſipauit & perdidit. Deinde verò Arnulphus imperator vrbem reſtauratam ad

auxit. Firmiſſimo ponte lapideo plurimorum ar cuum ciuitas hæc cum ſuburbio iungitur. Munſter.

Ratons, fluuius in Ionia Aſiæ regione in Auſtrum fluitans, donec in ſinum Ionium influat Strab.lib.7.Ptol. hoc Xylander legit. Arachthus. Scribitur & Rhatous.

Ratumenus, auriga qui cùm in ludis Circenſibus excuſſus fuiſſet, equi eius cum corona & palma in Capitolium peruenerunt, ſedémque ter luſtrarunt. Ex quo factum eſt, vt porta, per quam intrauerunt, Ratumennia diceretur.

Rauduſcula porta Romæ appellata, à Raudo, id eſt ære, quòd ærata ſit.

Rauenna, vrbs in octaua regione Italiæ in littore maris Adriatici c.11.M paſſ. ab Ancone paluſtri in loco ſita, aëre tamen innoxio, propterea quòd crebris cùm fluuiorum, tum maris inundationibus ſordes abluantur: vnde gladiatoribus educãdis exercendiſque locum hunc veteres præcipuè delegerunt Strab.libro 5 qui eam à Theſſalis conditam tradit: qui cùm perpetuis Tuſcorum incurſionibus pares non eſſent, vmbros in partem ciuitatis receperunt Plinius tamen libro 3.capite 15.Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota ligneis compacta ædificijs, aquis diffuſa, pontibúſque ac lembis peragrata Hanc vrbem ve uſtam eſſe, res ab Oſtrogothis geſtæ commemorant, qui eam ſibi regiam poſuêre. Liuius author eſt ab Auguſto muris cinctam fuiſſe, quam Valentinianus imperator ampliauit, eiúſque archiepiſcopo duodecim ciuitatum epiſcopos ſubiecit, Arimini, Ceſenæ, Foti Liuij, Fori Cornelij, Fauentiæ, Bricij, Bononiæ, Mutinæ Regij, Parmæ, & Placentiæ: quæ ciuitates deinceps ſub exarchatu fuêre. Et Alaricus ſubinde eam magnificauit, ſic Theodoricus, qui octo & triginta annis regni ſedem ibi habuit. *Rabenna* Ptolemæo. Stephanus dicit eam ab Hermippo quoque *Ravennam* appellari: Zoſimus eam *Rhenam* vocatam ſcribit. quòd aquæ eam ab omni parte circumfluant. Aliquibus *Nauennam* dici à nauibus ſcribit Rubeus in ſua Rauennatium hiſtoria.

Rauraci olim multorum ſententia inter Rhenum, Byrſam, & Arolam fluuios, iiſque montibus, qui à monte Iuraſſo huc pertingunt, comprehenſi fuêre. Hodie magna ex parte ſunt ditioni Baſilienſium. Adhuc pagus extat ad Rhenum milliari Germanico ab vrbe Baſilea diſtans, nomine *Augſt*, metropolis quondam huius populi, & *Augusta Rauracorum* dicta. Nunc autem in pagum ignobilem deſijt, Multa tamen ruinarum veſtigia antiquitatem eius etiamnum teſtantia in eo ſuperſunt. Regio eſt rupibus aſpera: & crebris ſyluis occupata, habitatoribus tamen frequentiſſima, & culta: adeò vt in montibus, præter læta pecorum paſcua, quibus abundat, optimi vini & frumenti feraciſſima ſit. Cæſar in Comm. Plin. libro 4.cap. 17 Gallicè *Le Pays à l'en...* *...ſle*.

Raurici, Ptolemęo & Plinio popul circa Rhenum ſunt. *Raurac* per a in media apud Cæſarem legitur. *Baſ...* ſunt Scudo, id eſt, Baſilienſis territorij incolæ.

Rax, Lyciæ inſula. Steph

Raymirus, Hiſpaniæ rex, ſub annum ſalutis 812

Raymirus, II. Hiſpaniæ rex anno ſalutis 896. Is Alphonſum fratrem, qui Chriſtianam fidem abnegarat perſecutus cepit, eúmque effoſis oculis in vincula coniecit.

Raymirus, III. Hiſpaniæ rex, ſub an.ſal.912.

Raymirus, primus Aragonum rex, anno ſalutis 1016.

Razenua, Deus erat Etruſcorum, qui coniugijs præerat.

Razon, filius Eliad, 3. Reg 11. Lat.tenuis ſiue macilentus, vel ſecretum, aut Secretarius, ſiue princeps.

R E

Reate, oppidum Sabinorum, Italię vmbilicus, vnde Reatini populi. Plin.lib.3.cap 12.& Reatina præfectura Val.Max. *Rieti* hodie Leand.

Reatium, Italiæ ciuitas Stephano à Barrio *Meſſurga* indigitatur, & in Calabria deſcribitur.

Rebe, rex Madianitarum. Num. 31. Ioſ. 13. Lat. quartus, vel quadratus, ſiue accubans: vel accubatio.

Rebecca, filia Bathuel filij Nachor, vxor Iſaac Geneſ.24 Lat. Sagiuata, ſiue impinguata, aut contentio obtuſa vel contentio impedita.

Reba, ſicut Reblata. ciuitas Syriæ, Numer. 34. 4. Reg 25. quæ poſteà (vt Hieronymus tradit) Antiochia dicta eſt: ſunt tamen qui id negant. Poſtremò Iuſtiniani principis tempore (Volaterra. libro 11. authore) Theopolis dici cœpit. Lat. rixa, vel magnitudo illi aut iurgium inueteratum vel conturbatum, ſiue iurgium defluens.

Reblata, terra in Emath. Ierem. 39. & 4. Regum 25.

Recanetum, ciuitas in Italia, quæ à priſcis Recinata.

Reccath. ciuitas in tribu Nephtali. Ioſ. 19. Lat. vacuitas, ſiue ſputum aut ſaliua vel tempus quod pars capitis eſt.

Recem ciuitas in tribu Benjamin. Ioſ. 18 nomen ducis. Ioſ. 11 filiu Hebron. 1. Paral 2 Rex item Madianitarum Num 31. quem Ioſeph. l. 4. ſcribit ſui nominis in Arabia condidiſſe vrbem: à Gręcis poſteà Petram dictam. Lat vacuus aut vanus, vel pictura varia, aut ſaliua eorum.

Recha

Recha, nomen viri, Par.4.Lat.tenera vel delicata.

Rechab, pater Ionadab.4.Reg.10.filius Remmon Berothitæ 2.Reg. 4.1.Para.2.Lat.quadriga aut equitatus vel equitans.

Redari, populi Germaniæ ab Henrico Imperatore victi, anno ſalutis 631.

Rediculus, Deus extra portam Capenam à Romanis tum excogitatus quando Hannibal dimiſſa vrbis obſidione, ex illo loco caſtra mouit, quibuſdam præſtigiis perterritus, Alex.ab Alex. lib.2.c.4.

Redintuinum, Germaniæ vrbs, Ptolem. quam Lazius *Tein*, Bohemiæ dicit.

Reema, regio ſic dicta à Regina filio Chus, Ezechiel 27.Lat.tonitrum, ſiue exprobratio: aut malum quoddam, ſiue quædam ſocietas aut confractio.

Reg-Azar Babyloniorum rex 11. Olymp. 55.

Regericus, Gotthorum rex, ann.417.

Regetam, oppidum trigeſimo quinto ab Vrbe lapide diſtantem habet Blond.lib.1.Decad.quod nunc *Ruglate* vocari ait.

Regiacum, oppidum vicinum Ambianis, vulgò *Arras*.

Regifugium vi.Kal. Aprilis, ſacrum verò vi. Kal. Iulij celebrabatur in commemorationem regum exactorum. Ouid.

Regillianus, Imperator Romanus fuit, miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis faſtigium euectus. Nam quum forté milites aliquot apud ipſum cœnarent, exortáque eſſet quæſtio, vnde Regilliani nomen deductum foret, Grammatiſta qui forté aderat deflectere hunc nomen à rege exorſus eſt: qua voce, veluti omine quodam excepta ſucclamatum eſt protinus à militibus: Meritò itaque rex erit. Quum itaque poſtridie in publicum prodiiſſet, ab vniuerſis Imperator eſt ſalutatus.

Regillus, vrbs Sabinorum. Steph.& Halicarnaſſeo lib. 5. eſt etiam, lacus Plinio in Latio in agro Tuſculano, vt ſcribit Liuius lib. 2. hodie *Lago de S. Praſode* dici tradit Leander. *S. Seuera* Nardus.

Reginfridus, Danorum rex, anno ſalutis 813.

Regiſuindus, Gotthorum rex, anno ſalutis 650.

Regium, Siciliæ ciuitas maritima, viginti millia paſſuum à promontorio Peloro ſecreta. Actor.28.

Regium, oppidum Galliæ Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum, vnde & Regium Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amœnitatem. Ab eo fit adiectiuum Regienſis, Regienſe. Sed Calepinus à Reghyo, inquit, quo per aſpirationem & ypſilon ſcribitur, de quo infra, Rhegienſis deducitur. A Regio autem regionus. Vide Plin.cap.15.lib.3.

Regius campus, locus propè Rhenum inter Ryſam Arulámque, Helueticorum flumina. Æmil.lib.8.

Regma, filius Chus Gen.10.idem ſignif. quod Reema.

Regni, Angliæ populi, quorum meminit Ptolemæus. Hi olim habitabant vbi nunc *Sudorbey* vt Lelandus teſtatur.

Regom, filius Iahaddai, 1. Paral. Lat. lapidans aut lapidatus, vel purpureus.

Regulus. Vide Marcus, item Attilius.

D. Regulus, Dionyſij Areopagitæ diſcipulus primus Syluanecti, Gallicè, *Senlis*, epiſcopus, ad cuius aduentum omnia corruerunt idola: quo quidem miraculo magna hominum caterua ad Chriſti fidem ſtatim eſt conuerſa. Annal. Franciæ.

Regulus Attilius, nobilis Romanus, cuius hiſtoriam vide apud Gellium lib. 6. cap.4. Plinium de viris illuſtribus, & Valerium Max. libro 4. c.5.

Rehum, nomen viri. 1.Eſd 2. Lat. pius miſericors aut Syriacè, amicus.

Rei, nomen viri. 1. Reg. 1. Lat. ſocius aut paſtor, ſiue confractiones.

Reia, filius Ioel.1.Par.5.Lat.viſio Domini.

Remeia, nomen viri.1.Eſd.10.excelſus Domini, aut proiectio Domini.

Romiſmundus, Sueuorum rex, anno vrbis 469.

Remoboih, monachorum genus apud Ægyptios deterrimum quibus mos eſt, vt bini terníve habitent ſimul, ſuóque viuant arbitrio conquiſita in medium conferentes. Verùm apud eos omnia affecta, laxæ manicæ, follicantes caligæ, veſtis craſſior, crebra ſuſpiria, inquit Hieronymus.

Remonium, locus extra vrbem, quem ad inauguranda templa Remus cepit. Alex. libro 6. Genial.dier.cap. 31. nunc *Reginarium* dicitur, teſte Plutarcho in Romuli vita. *Romaria* apud Halicarnaſſeum eſt. *Remurium* habet Cicero Philipp 6. etſi quidam *Semurium* ibi legant.

Remmon, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis, Ioſ 15. 19. Item Petra in tribu Beniamin Iudic. 20. Vallis item apud Zachariam 14. ſiue ciuitas ſecundum Lyrianum, non procul à Mageddo, quæ à quibuſdam, nunc maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab, ſeruorum Iſbozeth. 2. Reg. 4. nomen idoli, 4.Reg.5.Lat. malum grauatum, ſiue altitudo.

Remmon Phaces, decima ſexta Iſraelitarum manſio, Num. 33. Lat. mali granati diuiſio, vel malum granatum diuiſionis, aut altitudinis diuiſio.

Remmono, ciuitas ſacerdotum in tribu Zabu-

len. 1. Paral. 1. Lat. malum granatum eius, ſiue altitudo eius.

Remoria, locus in ſummo Auentino, vbi Remus de vrbe condita fuerat auſpicatus. Steph. vrbs eſt prope Romam: Gentile, Remuriates & Remurianus.

Rempha, Idolum. Act. 7. pro hoc in Hebr. legitur Chijun, quod interpretatur placenta, i. torta adipe conſperſa, ſiue præparatus aut compoſitus.

Remulinus ager, dictus à Remo. poſſeſſiuum.

Remuria, vide Remoria.

Remus, frater Romuli, primi Romanorum regis, qui quòd noua vrbis mœnia per ludibrium tranſiliſſet, à fratre eſt interfectus. Liu. ab vrbe condita, aut certè, vt Ouid. mauult libro 5. Faſtorum, à Celere quodam Tribuno Poſt cuius mortem oborta peſtilentia, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi: ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus, ſemper iuxta Romulum quiduis ſancientem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.

Remus Syluius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, vbi nunc Roma eſt: ob impietatem fulmine ictus creditur.

Renunciata, inſula in Æthiopico mari, quæ vt Plin. lib. 6. ſcribit, ita diues eſt, vt equos talentis auri incolæ permutent.

Reſeph, nomen viri. 1. Par. 7. Lat. volucris aut ſagitta ignita.

Reſeph 4. Regum. 19. Iſa. 37. vrbs Syriæ vt ait Hieronymus. Alij dicunt fuiſſe Petram, Arabiæ ciuitatem. Vide Recem. Lat. pauimentum vel extenſio, aut carbo ignitus.

Reſen, ciuitas ab Aſſur ædificata inter Chale & Niniuem. Gen. 10 Lat. frænum.

Reſia, filius Olla. 1 Par. 7. Lat voluntas aut voluntarius, ſiue curſor vel veredarius.

Reſpha, concubina Saul filia Aihia. 2. Reg. 3. Lat. extenſio, ſiue pauimentum, aut calculus ignitus.

Reſſa, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Lebna. Num. 33. Lat. irroratio vel ſtillicidium.

Retana, ancilla Romana, quæ conſilio & ſtratagemate effecit, v. Romani ſuarum ancillarum coitu Gallos vicerint, vide in verbo Atepomarus.

Rethma, locus, ad quem venerunt filij Iſrael de Aſeroth Num. 33. Lat. Iuniperus, ſiue ſonitus, aut ſtrepitus.

Reudigni & Auiones, Germaniæ populi, apud Tacitum. Hos ex Rhenano ſcribit Althamerus *Holſatios* vel *Pomeranos* eſſe. Reudignos Taciti eoſdem facit cum *Ruticijs* Ptolemæi, eóſque *Caſſubienſes* putat.

Reuocatus, vir quidam, qui pro fide Chriſtiana Leopardis deuorandus traditus eſt, imperantibus apud Romanos Valerio & Galeno ſub Taruntino præſide.

Reu, filius Phaleg. Gen. 11 qui Ragau. 1. Paral. dicitur: iiſdem tamen conſonantibus & punctis apud Hebræos. Lat. ſocius vel amicus, aut paſtor, ſiue malum. aut confractio.

R H

Rha, Ptolemæo l. 5. cap. 9. Sarmatiæ fluuius in Europa: alio nomine *Volgha*, à Tartaris *Edel* nuncupatur. Hinc nomen *Rha* Ponticæ radici. *Elatach* ab Iſmaele Abylfedea nominatur. Armeni eum *Thamar* appellant, vt ſcribit, Gurchinus.

Rhaba, oppidum eſt ad ſinum Ionium, à quo Rhabæus.

Rhabillus, Arabum rex. Vide Motho.

Rhacelus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Rhacolæ. Vide Catizi.

Rhacotes, Alexandria priùs vocabatur. Inde. Rhacotites. Steph.

Rhadagiſus, Gotthorum rex, Stiliconis opera Italiam ingreſſus cùm eam vaſtaſſet, tandem in Feſulanis montibus concluſus, captus & occiſus cum multis ſuorum millibus.

Rhadamanthus, Iouis ex Europa filius, rex Lyciæ, qui quòd ſeuerus fuerit iuſtitiæ executor fingitur à poëtis apud inferos nocentum explorare culpas.

Rhadamiſtus, Pharaſmanis Hiberorum regis filius, quum Mithridatem Armeniæ regem dolo cum vxore & liberis interfeciſſet, ab Artabano Parthorum rege fuſus fugatúſque eſt, ſub annum ſalutis 52.

Rhadanuſia, vrbs Maſſiliæ: Gentile, Rhadanuſieus. Steph Fortè à Rhodani vicinitate dicta. Vide Rhodanuſia, Lugdunum.

Rhadata, oppidum Sienitarũ in Æthiopia in quo felis antea pro deo colebatur. Plin. li. 6. c. 29.

Rhadina, virgo quædam quæ Corinthio dedita tyranno, dicitur è Samo flante Zephyro nauigaſſe, Strabo lib. 8.

Rhadina, vrbs non procul à Corintho, in quam Steſichorus poëma ſcripſiſſe videtur.

Rhaga. Mediæ vrbs à Nicanore condita. Strabo lib. 11.

Rhæa, vrbs inter Scythiam & Hyrcaniam: Gentile. Rhææus. Stephan.

Rhæti, populi Ciſalpini & Tranſalpini apud Strabonem & Plinium.

Rhætia, Stephano Europæ regio, quæ vt libro 2. Ptolemæus refert, ab occaſu limites habet montem Adulam: & fontes Danubij & Rheni: ab ortu Lycum fluuium, qui in Danubium exit: & Rhætiam à Vindelicia diuidit: à Septentrio-

ne

ne Danubium: Meridie Alpibus terminatur ſupra Galliam Ciſalpinam, poſt Rhætiam verſus Orientem ſequitur Vindelicia, cui Noricum adhæret, Æno tantùm fluuio diſiuncta. Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, ſuperiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorum finibus initium ſumens, bonam Galliæ Ciſalpinæ partem ad Latium vſq; lacum occupat, cuius incolæ vulgò Griſones appellantur. Inferior à Lyco amne, qui hunc à ſuperiore diuidit, ſumit principium & vſque ad Ænum fluuium porrigitur, qui Rhætiæ & Norici terminus eſt: quam hodie incolunt Bojoarij. Vtriuſque regionis incolæ Rhæti dicuntur à Thuſcis, vt creditur, oriundi, qui à Gallis ſedibus ſuis pulſi loca vtrinq; Alpibus vicina occuparunt. Apud hos præſtantiſſima naſcebantur vina, & præcipuè in ea Rhætiæ parte, quæ & ab Alpium radicibus Veronam Comũmq; pertingũt: quæ à regionis nomine Rhætica dicuntur.

rhætica iuga, Tacito & Plinio ſunt Leandro *monte Baulio* & Scudo *Vunrm ſerlach*: montes ſunt Lombardiæ Tranſpadanæ. Rhætica vina, quibus maximè delectatum Auguſtum Cæſarem ſcribit Suet. ſunt ea quæ hodie à Germanis *Veltlyner*, *Paſſauner*, Traminium & Vernaciolum vocantur, vt ſcribit Althamerus in ſuis in Taciti Germaniam commentariis.

rhagæ, arum, ciuitas Medorum, ab auulſione terræ motus, vnde Rhagenus. Condita fertur à Seleuco Nicanore, Olim Europus vocabatur, deinde Arſace, ab Arſace rege Perſarum.

rhamitha. Vide Laodicea.

rhamnes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes ſequutus, noctu dormiens à Niſo eſt interemptus. Virg 9. Æneid.

rhamnus, untis, Atticæ regionis vicus in tribu Æantide Amphiarai templo, & Memiſis Phidiacæ ſimulachro inſignis, quæ ab hoc vico Rhamnuſia dicta eſt Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ouid 5. Triſt.

rhamnuſia, indignationis dea, quam Græci νέμεσιν vocant. nam quum Narciſſus formæ præſtantia abuteretur, rectè fingitur hæc dea irata aduerſus eum, qui præſentibus bonis ſit indignus. Ouid. 5. Triſt eleg 9.

rhampſinitus, rex Ægypti, poſt Protea, qui tantam pecuniarum copiam habuit, quantam nemo regum poſterorum adæquauit. Her. lib. 2.

raphael Volaterranus, vir inſignis doctrinæ & virtutis, proximo æuo excelluit: de quo vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 7.

rhaphaneæ, oppidulum Syriæ. Ciuis, Rhaphaneotes. Steph.

raphia, habet Strabo Phœniciæ vrbem eandem.

Rhapſij. Vide Raptæ.

rhaptæ metropolis Æthiopum, cuius incolæ Rhapſij.

rhaptta, portus quidam: item metropolis Barbariæ. Stephano.

rhaptus, fluuius quidam. Steph.

rharium, campus in Eleuſine: vnde Rharia regio, & Ceres Rharias. Steph.

rhaucus, vrbs in mediterraneis Cretæ: Gentile, Rhaucius. Steph.

rhauraris Straboni, *Araurium* Ptolemæo, Galliæ Narbonenſis fluuius, qui Pomponio *Araurarís* dicitur: hodie à Poldo *Aude*, & à Cluſio *Erhaud* vocatur.

rhax, inſula Lyciæ: vnde Rhagius. Steph. in Rhaga. Vide Afracia.

rhazunda, Ptolemæo Mediæ oppidum, *Rhemen* à Nigro nominatur.

rhe locus circa Armeniam, Cedreno.

rhea, Cœli & Terræ filia, aliis nominibus, Cybele, Ops, Veſta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Rhea autem dicta putatur à verbo Græco ῥέω fluo, eò quòd nullo non bonorum genere affluat. Vide Ops & Cybele

rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata: quam cùm Amulius patruus eius Veſtæ virginem legiſſet, à Matre cõpreſſa, Romulum & Remum peperit: vt latiùs docuimus ſuprà in dictione Ilia.

rhebanus, fluuius in faucibus Boſphori Thracij, vt ſcribit Orpheus in Argon.

rhebas, vel Rhebanus, apud Orpheum in Argonauticis, fluuius ad fauces Boſphori. Plinius cap 1. lib 6. Stephanus ſcribit, fluuium eſſe iuxta Pontum, item regionem: Gentile, Rhebæi etiam *Rhebus* dictus eſt, Plinio teſte. *Rhebanus* vocatur apud Orpheum.

rhecas, vnus ex iis ducibus qui Laconas Heniochiam deduxerunt. Strabo. lib. 11.

recharedus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 615.

rhedones. Galliæ populi in ducatu Britanniç, Cæſar in Commentariis. *Rennes en Bretagne.* Munſt. lib 2. Coſm.

rhegianum, Ptolemæo Myſiæ inferioris oppidum, quod Niger *Roſi* appellat.

rhegium Iulium, Ptolemæo Brutiorum vrbs, quam Strabo lib. 10. à Dionyſio rege ſolo æquatam, & à Dionyſio iuniore eius partem reſtauratam ſcribit, & *Phœbia* dictam. *Aſ. henaz* olim dictam docet ex Ioſepho Barrius, idem addit eam ab Antiocho apud Halicarnaſſeum *Neptuniam* ſiue *Poſidoniam* appellatam. Probus Grammaticus in vita Virgilij dicit ex Catonis Originibus incolas *Taurocinos* appellatos à flumine præterfluente. Hodie *Reggio* à Leandro dicitur, & in Lombardia Ciſpadana conſtituitur.

Rhegium, ſiue Rhegion. Steph. extremum agri Brutij oppidum nomen habens, quòd ibi Sicilia ab Italia credatur eſſe auulſa: ῥηγνύναι enim Græcis rumpere eſt. Ciues, Rhegini Steph. cùm à Regio Galliæ Ciſalpinæ oppido dicantur Regienſes.

rhegma, ciuitas quædam Ciliciæ. Item ſinus iuxta Perſicum ſinum: Gentile, Rhegmatites. Stephanus.

rhemi, Galliæ Belgicæ populi, Mediomatricibus & Leucis finitimi, magna à Cæſare ſtrage apud Gerbogiam victi. Hi iaculandi, ſagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præſtitiſſe. *Ceux de Reims en Champagne*. Manc. in Sup. Beroſ.

rhemus, rex Galliæ, à quo Rhemi populi dicti, fratres, conſanguinei, proximique Sueſſionibus finitimi Veromanduis. Ciuitas eſt metropolis, nomen hoc retinens: in qua rex Francorum vngitur, & conſecratur, in regno Francorum ſita.

rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum demum morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

rhene, inſula vna ex Cycladibus in Ægæo deſerta olim in quam defunctos ſuos Delij inferebant: cùm in Celo, vt Thucydides lib. 4. ſcribit, nec parere, nec ſepelire fas eſſet, ſicut nec canem alere. Hermolaus vnde Rhenius, Rhenæus. A Strabone *Rheneia* dicitur. Plinius eam *Artemitem* & *Celaduſſam* appellat. Hodie *Phermene* nominari teſtis eſt Sophianus: Winſemius ſcribit Rheneiam & Delum eandem eſſe, iunctas enim fuiſſe à Polycrate Samiorum rege ait.

rhenus fluuius inſignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batauorum fines in tria cornua diuiditur, totidémque oſtiis partim in Moſam fluuium, partim in Oceanũ ſe exonerat. Tria Rheni cornua, teſte Glareano in Cæſarem, Germanis hodie nominatur, Lecca. Wallis, & Iſella: quorum poſtremum olim non erat: ſed à Cruſio aduerſus Germanos bellum gerente, ducta foſſa à Rheno ad mare effectum eſt, vt munimentum eſſet aduerſus incurſus Barbarorum. Quare mirum non eſt, ſi tertium hoc oſtium Virgilio fuerit ignotum, qui Rhenum vocat bicornem, quaſi duo oſtia habentem. Horat. de Arte poët. Rhenum protulit neutro genere.

rhenus Italiæ fluuius apud Bononiam, Plin. li. 30. cap 3.

rheſala, Vrbs Vmbrorum: Gentile, Rheſalenus. Stephanus.

rheſina, vrbs circa Aborum fluuium: vnde Rheſinates, vel Rheſinæus. Steph.

rheſus, filius Strymonis & Euterpes Muſæ, rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Troianorum venit, ſed prodente Dolone ſpeculatore Troiano, à Diomede & Vlyſſe, qui & ipſi ſpeculatum venerant, prima nocte occiſus, antequam eius equi Xanthum bibiſſent, cùm veſpere tum primum aduenniſſet, & clauſis iam portis in littore tetendiſſet: fuerat enim reſponſum illi ab oraculo, ſi ipſe & equi ipſius Xanthum bibiſſent, Troianáque pabula guſtaſſent, inuictam fore Troiam: ſed illi rege occiſo, ſtatim abduxerunt equos, à quibus pendebant fata Troiana.

rhetico, conis, mons in Rhetiis. Pomp. lib. 5. vulgò *Prettigo v verberg*.

rhetinum, Vide Rithymna.

rhetus, gigas, quem Dionyſius in leonem conuerſus occidit: vel centaurus quidam, Ixionis filius.

rhexenor, Nauſithoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous fratre Apollinis ſagittis interfecto, vxorem duxit Hom. circa initium, 1. Odyſſ. Hic ab Apolline percuſſus obiit.

rhydodunum Brigantum vrbs, Ptolemæo in Albione inſula, *Rippon* Lhuydo.

rhimotalces, Thracum Rex qui ab Antonio ad Auguſtum Octauium tranſierat. Hic quum Cæſari Octauio petulantius crebriúſque inter pocula ſocietatem & conuictum exprobraret, illud ab indignato Auguſto reportauit, Amo proditionem, proditores verò odi. Plutarchus. Vide Cœlium Rodig lib. 8 c. 3.

rhinocorura, vrbs Ægypti, ſic ab antiquis incolis dicta, quorum naſi erant mutilati. Gentile Rhinocuruæus, & Rhinocururites. Steph. Rhinocolura per l in penultima habent Strabo & Plinius. Hæc Nigro *Pharamica* vocatur.

rhion, Ætoliæ promontorium, Plin. lib. 4 c. 2. promontorium (inquit) Antirrhium, vbi oſtium Corinthiaci ſinus minus mille paſſuum latitudine influentis, Ætolóſque dirimentis à Peloponneſo. Promontorium quod contra procedit, appellatur Rhion.

rhiphe, vrbs Arcadiæ. Gentile, Rhiphæus. Stephanus.

rhiphæi, montes Septentrionales Scythiæ, Plin. lib. 4. c. 12. Græci hoc nomen in ſecunda ſyllaba non aſpirant, quòd ἀπὸ τῶν ῥιπῶν hoc eſt à flatuum vi deductum putent, quòd ibi vehementiſſimi eſſe dicantur Boreæ flatus, Latini tamen tenuem mutant in aſpiratam, ad differentiam Ripæorum montium teſte Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Riphæus, a, um, id eſt Scythicus & Aquilonaris, vt Riphæus populus, & Riphæa Nix. olim *Oby*, nunc verò *Alpes* Athenæus lib. 6. c. 4.

rhiphæorma oppidũ in Arabia. Pli. lib. 6. c. 28.

Rhi;

Rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ouid 12. Metam.

rhipheus Troianus iuſtitiæ nomine Troianis omnibus prælatus. Virg.2.Æneid.

rhittium, Ptolemæo Pannoniæ inferioris oppidum *Salonenemen* eſt Nigro & Simlero ab Antonino,& *R.Et.*,in lib notitiarum dici.

rhithymna, Ptol.lib.3 c.17. vrbs Cretæ:hodie Rhetinum. vulgò Aretina. Steph. *ῥιθυμνία* : inde Rhithymniates, & Rhitymnius.

rhium, & Antirrhium Ptole.duo Græciæ promontoria, quibus clauditur ſinus Corinthiacus. *El Stretto delli caſtelli de Lepanto* interpretatur Caſtaldus. Videtur tamen fretum intermedium ſic potius dici debere, quàm ipſa promontoria *Rhium* in Locrenſi regione eſt. & *Rhium Molycrium* nominari ſcribunt Strabo & Stephanus. *Drepanum* quoque vocatur, Ptolemæo auctore. Hoc hodie *Trapani* appellari & *Antirrhium Galata* ſcribit Niger.

rhiuſiana, Germaniæ vrbs Ptolemæo, iuxta Danubium *Ginger* putatur à Villanou.

rhizenia, vrbs Cretæ. Ciuis, rhizeniates. Stephanus.

rhizis. promontorium magnum, quod Troglodytæ habitant, Rhizij inde, & Rhizitæ: & Rhiziani dicti. Steph.

rhizon, vrbs & fluuius in Illyrica. Steph. Ciuis,Rhizenites. Steph.

rhizophagi, Æthiopiæ populi, Aſtaboram & Aſtapam fluuios accolũt. Diodo.Sicul. *Elij* quoq; vocantur Straboni lib.16. Hi *Rhizophagi* apud Indos ad Eſtabaram flunium, (vt vertit Gyllius) ſtatuuntur ab Æliano li.17. animalium.

rhoda, apud Liuium Hiſpaniæ vrbs eſt, *Roſes* Taraphæ ſunt, qui exiſtiment Indigetorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbem eſſe. *Rhoda etiam* Galliæ Narbonenſis oppidum, vnde Rhodano fluuio nomen. Plin.

rhizus, vrbs Theſſaliæ. Gentile Rhizuntius. Steph.

Rhodæ. Vide Rudiæ.

rhodanus. fluuius Galliæ,rapidiſſimus, à Rhoda,colonia Rhodiorum nomen habens. Pli.li.3. c.4. Naſcitur in Alpibus Rhæticis,non ita longè à Rheni fontibus: fertúrque per Lemannum lacum: deinde verſus Occidẽtem per Galliã fluens Ararim apud Lugdunũ ſuſcipit. Inde ad Meridiẽ cõuerſus,Iſaram Druentiamq; admittit:tandémque apud Heraclеám vno oſtio & paulò vlterius duobus aliis in mare Maſſilioticum euoluitur, *Rhoſne* hodie vulgò nominatur. *Eridanum* eum vocat Oppianus in Alieuticis li.4. Æſchylus apud Plinium ſcribit in Iberis *Eridanum* fluuium eſſe, eundemque vocari *Rhodanum*.

rhodanuſia, meliùs quam Rhadanuſia, vt ſupra, licet vtrumque apud Stephanum diuerſis locis reperiatur, vrbs Maſſiliæ. Ciuis,Rhodanuſius.

rhode,vrbs Iberiæ:Gentile.Rhodæus.Steph.

rhodericus,rex Gotthorum,in bello quod geſſit contra Saracenos, perdidit DCC. millia hominum.

rhoda, nomen puellæ, Act.12.

rhodia, Nympha Oceani & Tethyos filia Heſiodo in Theogonia.Steph.vrbs eſt Lyciæ.Gentile,Rhodiæus,Rhodieus,& fœmininum Rhodias.

rhodigina Iacoba mulier quædam malo genio correpta, à Cælio compatriota deprehenſa eſt mendax,in futurorum admonitionibus. Dæmoni nomen erat Cincinnatulus. Cæl.lib 8.c.18.

rhodiorum Colonia,Lyciæ regionis oppidum quod nunc *Macbri*, ſic Niger eã vult, quam Ptolemæus *Rhodiam*. Plinius *Rhodiopolim* & App 4. Ciuilium, *Rhodiorum Caſtellum* appellat.

rhodoe, vrbs Indiæ : Gentile, Rhodoetes. Steph.

rhodogane, filia Darij, quæ poſt mortem viri nutricem, quæ illi ſecundas nuptias ſuadebat occidit.

rhodope, mons Thraciæ, à Rhodope Thracum regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur conuerſa, vel (vt aliis placet) ibi ſepulta: vel à Rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipſe monti nomen dedit. Vnde Rhodopeius Orpheus cognominatur.

rhodope, ſiue Rhodopis, Suid. meretrix nobiliſſima ex Thracia, Æſopi fabulatoris aliquandiu conſerua, & poſtea à Charraxo Sapphûs poëtriæ fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redempta eſt, teſte Pli.li.30 c. 12. tantas opes meretricio quæſtu cõrraſit, vt pyramidem inſignem ſuis ſumtibus extructam reliquerit.

rhodope, Steph. (Gentile,Rhodopeus) Ioniæ ciuitas.

rhodophone,Syria dicta, ea parte, qua tranſit Taurum montem.

rhoduntia, regio prope Œtam, Gentile, Rhoduntius. Steph,

rhodus,inſula nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adiacens,ambitu CXXX. M. paſſuum.Hæc inſula inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur. Nam Leſbus & Cyprus maiores habentur. Solinus auctor eſt.nullum toto anno diem tam nubilem eſſe, quo in hac inſula ſol non cernatur. Plin. lib.2.c.62. In ea autem tres fuerunt vrbes Rhodus, Linnus & Camirus.

rhodus,vel Rhodos.vrbs in Carpathio mari in inſulam eiuſdem nominis, olim admodum celebris: dicta à Rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus libro quinto ſiue ab eo quod capulo roſæ illic inuento ſit ædifi-

cata. Gymnaſium habuit Aſiatica eloquentia, & mathematicis ſtudiis clariſſimū. Ideo Ariſtippus philoſophus Socraticus clariſſimus cum naufragio eiectus in Rhodienſium littus animaduertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites ita dicitur: Bene ſperemus, hominum veſtigia video. Vitru. libro ſeptimo in ea fuit admirandæ magnitudinis coloſſus 70. cubitis altus, Soli dicatus: à quo poſtea Rhodij appellati ſunt Coloſſenſes, vt quidam opinantur. In ea etiam vrbs opulentiſſima Lindus, ex qua Cares ſtatuarius, qui coloſſum extruxit: apud hos olim ſacrificium quoddam fiebat, vbi res iurgis & verbis malè ominatis peragebatur. Quum Dianæ Lindiæ ſacrificabant, dies aliquot apud aram deæ conuiuia peragebant, atque inibi perpetuo manebant. Percelebrem hanc vrbem cum vniuerſa inſula anno 1522. Solymanus Turca inuaſit & occupauit.

rhoduſſa, vrbs Argiuæ terræ. Vnde Rhoduſſius & Rhoduſſæus. Steph.

rhœbus, equus Mezentij. Virgilius 10. Æneid.

rhœdius, fluuius Macedoniæ, qui in Axium influit. Plin. lib. 4. c. 10.

rhœtaces, fluuius in Armenia. Strabo libro primo.

rhœteum, ſiue Rhœtus, promontorium Troiæ in quo ſepultus fuit Aiax Telamonius. inde Rhœticus & Rhœteius, a, um. fœm. Rhœteas & Rhœtis.

rhœti, populi, quos Strabo lib. 4. & Vindelicos in iis Alpium partibus collocat, quæ ad Orientem & Auſtrum ſpectant, vt ſint Heluetiis Boiis finitimi. Vide Rhæti.

rhœtia, vrbs Bactrorum. Gentile, Rhœtianus vel Rhœtienus. Steph.

rhœtus Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuper duxit nouercam: hanc priuignus ſtuprauit. Quo cognito, cùm eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Seruius.

rhœtus, gigas, qui cùm Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur, à Dionyſio in leonem transmutato interemptus eſt. Horat. 2. Carm. Vide Rhetus.

rhœtus, nauale Ciliciæ, iuxta oſtia Sari fluuij. Gentile, Rhœxius, aut Rhœxites. Steph.

rhombites, Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius. Ptolemæo, Georg. Interianus ſcribit eum *Copa* vocari.

rhon, vrbs Scythiæ Gandaricæ: Gentile, Rhonius, vel Rhonites. Steph.

rhogane, vrbs Indiæ. Steph.

rhoge, inſula iuxta Lyciam: Gentile, Rhogenus, Steph.

rhogmi, nauale Ciciliæ: Gentile, Rogmites. Steph.

rhonda, gens Thraciæ. Vide Gondræ.

rhondæi. Steph. populi Thraciæ.

rhopenſes, populi quidam. Steph.

rhos. Vide Laodicea.

rhoſphoduſa, Plinio inſula eſt in Carcinite ſinu. *Saline* eam hodie vocari ait Pinetus. Stephanus eam *Rhodeſſam* nominat, Pintiano auctore.

rhoſus, nominatur à Step. nec explicatur: cuius Gentile eſt Rhoſius vel Rhoſeus: poſſeſſiuū, Rhoſicus, vt ſcopulus Rhoſicus. Stra. li. 14. Rhoſum ſcribit ciuitatem eſſe in Iſſico ſinu.

roſſicus ſcopulus, Syriæ Iſſico ſinui imminens. Ptolemæo. Coryphæus à Polybio lib. 5. videtur dici, vbi Seleuciam huic ſcopulo adiacentem deſcribit: quam ſolus Ciliciæ attribuit, Roſſicus, *Cabo Gangir* hodie dici apud Nigrum legitur.

rhotala, vicus Iordani finitimus, vbi longitudo Galileæ ſuperioris habet initium. Egeſip. 3.

rhotana, Steph. Indica vrbs.

rhotanum, Corſicæ inſulæ fluuius apud Ptolemæum, *Tauignano*, Leandro auctore, vocatur.

rhotinus Britonum rex, an. ſalutis 469. Steph. vrbs eſt Meſſenes, vel Achaiæ, & alia Ætoliæ quę Molicrium etiam vocabatur.

rhotomagus, Ptolemæo Galliæ Lugdunenſis vrbs in Veneliocaſiis.

rhoxalani, populi in Scythia, Plin. libro 4. cap. 12.

rhoxane, amaſia Alexandri, Satrapis Barbari filia quam Alexander totius penè Orientis victor, & Imperator, ob ſolam eius pulchritudinem matrimonio ſibi iunxit. Vide Curtium lib. 5. Vide infra Roxana.

rhoxia, regio Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

rhoxolani, populi Scythici vltra Danubium, quos quidam Rhutenos eſſe putant.

rhoxonocæa, ciuitas quædam. Steph.

rhucantij, Straboni Rhætica gens, in Heluetiis vbi hodie Aſpermont vt ait Scudus.

rhus, in Attica vicus, ſic dictus quòd ex imminentibus loco montibus aqua in eum deducebat. Pauſ.

rhuſpina, Africæ propriæ vrbs, apud Ptolemæum in littore maris. Caluetus ſubdubitat num Africa ſit, à Carolo V expugnata.

rhuſuneoræ, Ptolemæo eſt Mauritaniæ Cæſarienſis ciuitas, quæ *Ruſcurium* fortaſſe Plinij.

rhutani Ptolemæo, *Rutheni* Cæſaris Galliæ populi ſunt qui hodie *Rouergue* regionem inhabitant, vt ait Belloforeſtius. *Rodes* eius vrbem interpretatur Marlian.

rhuteni, populi Galliæ Aquitanicæ (vt inquit Plin.) contermini Narbonenſi prouinciæ vul-

vulgò *croux de Rhodes.*

Rhybdus, caſtellum Siciliæ: Gentile, Rhybdius, Steph.

Rhymnus, fluuius, à quo populi & montes Rhymnici dicti ſunt. Hermolaus in lin.

Rhynche parua regio Euboeę: Gentile, Rhynchæus. Steph.

Rhyndacus, fluuius, qui in Pontum euoluitur: hinc Rhyndacius, a, um. Iuxta hunc oppidulum eſt, quod Attæi murus vocatur.

Rhyndacus, fluuius, Strabo lib. 12 ex Azanitide ortum habens, aſſumptis ex Abrettena Myſia cùm aliis, tùm etiam Maceſto, ab Ancyra Abaſitidis fluens in Propontidem juxta Beſbicum inſulam exit. Metrodorus verò vt ait Plin. lib. 8. c. 14. ſcribit circa Rhyndacum amnem in Ponto ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, vt ſuperuolantes quamuis altè pernicíterque alites hauſtu captas abſorbeant. *Lycus* anteà dictus fuit, Plinio teſte, *Larthaco* Nigro dicitur. *Lupiai*. Caſtaldo.

Rhyndacus, Steph. vrbs inter Phrygiam & Helleſpontum. Vnde Rhyndacenus, Rhyndacites: & fœmininum Rhyndacis.

Rhynitaclus, vir Thracius cuius exemplo (ait Plutarchus in vita Romuli) Cæſar ſæpè dicere conſueuerat amare quidem ſe proditionem, ſed proditores magnopere abhorrere.

Rhynthon, Tarentinus nugator viliſſimus, in agendis præcipuè fabulis: à quo Rhyntonicæ fabulæ dictæ ſunt, Varroni & Columellæ, modò Mython, modò Rynthon dicitur.

Rhypæ, vrbs Achaiea. Vnde Rhyps, Rhypæus: & poſſeſſiuum, Rhypicus. Steph.

Rhyſa. Vide Hyſia.

Rhytius, Cretæ ciuitas, Homer. 2 Iliad. *ῥύτιον* Stephan. Ciuis, Rhytieus à Rhytiaſſo, Rhytiaſſeus.

R I

Ribai, pater Ithai 2. Reg 23. Lat. pugnans vel objurgans, ſiue multiplicans.

Ricardus, Angliæ rex, cum Philippo Auguſto Francorum rege ſępius bellum pacemque fecit, aliquando verò ex fœdere in Aſiam cum eo profectus, cùm non ſatis ſe ei fidum pręſtaret meritò ſuſpectus, regem optimum naues conſcendere coëgit. Ipſe autem pòſt rediens, tempeſtate in Auſtriam delatus ibi à Leopoldo duce captus fuit, diúque in vinculis habitus, vixq; tandē pecunia numerata dimiſſus. Vir ingenio maximè verſatili, fide leuiſſima, fortuna virtutibus ejus digniſſima.

Ricardus, Angliæ rex, an. ſalutis 13 7.

Ricardus, III Anglorum regnum, quod dolo adeptus erat, fratris filijs trucidatis, eadem penè fortuna amiſit victus interfectúſque ab Henrico Richemondiæ Comite, anno ſalutis 1485.

Ricardus, Walliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorum regis Eduardi filius, vir bello clariſſimus, multis egregijs victorijs celebratus inter quas ea nobiliſſima fuit, qua Ioannem Franciæ regem cepit, perijt Burdigalæ, aqua intercuti diu vexatus.

Ricardus, Viſigothorum rex, in conuentu Toletano Arianorum dogma damnatum, Hiſpania expulit, circa annum ſalutis 591.

Richardis, Caroli Craſſi imperatoris vxor, ab eo propter adulterij ſuſpicionem repudiata, in monaſterio conſenuit.

Richomerus, Cos. cum Clearcho, anno vrbis 1537.

Riciarius, Sueuorum rex, cùm Hiſpanias inuaſiſſet, victus, in fuga occiſus eſt: anno ſalutis 457.

Ricina vna ex inſulis, quæ Hiberniæ adjacent, Ptol. lib 1. Plin. Ricnea dicitur.

Ricinenſes, Plinio ſunt populi in Piceno, quos hodie *Recanati* habitare ſcribunt Blond. & Volaterranus. *Heluiam Ricinam* hanc vrbem olim quoque vocatam indicat inſcriptio vetuſta quæ Macerati eſt.

Ricnea. Lege Ricina.

Rigiacum, auth Ptol. lib. 5. c. 9. Atrebatum ciuitas. vide Alexia. vulgò *Arras*.

Rigodulum, locus inter Belgas ſupra Moſellam fluuium, non longè à finibus Treuirum editus: vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuirorum & Germanorum magis caſu quàm prouidentia fudit, proximus Metenſium finibus, montibus & Moſella fluuio ſeptus, Tacitus, diſtat à Confluentia 15. milliaribus Germanicis Pagum *Rigol* hodie dictum perſuaſit loci ſitus & nominis alluſio. hic pagus à Dagoberto rege datus fuit Eccleſiæ Maximini apud Treuiros, cui adhuc hodie ſubjicitur.

Rinna, filius Simeonis. 1. Par. 4.

Ripa alta, Britanniæ locus, Ptol. lib. 3. cap. 2. vulgò *Rozemburg*. Alij in Pannonia inferiori conſtituunt, & *Thelaa* poſt Simlerum vocant, nunc *Conradenza* habet liber notitiarum in Valer a Ripenſi: eſt etiam eidem libro Meſopotamiæ vrbs.

Ripepora, ciuitas ex Cordubenſi conuentu populo Romano fœdere conjuncta. Plin. libro 3. cap 1.

Riphæa. Vide Rhiphæi.

Riphearma, Arabiæ felicis vrbs apud Plin. *Rearra* vocatur Pineto.

Riphæi. Vide Rhiphæi.

Riphat, filius Gomer. Geneſ. 10. Ab hoc Riphęi dicuntur, qui Paphlagones cognomentum ſortiti ſunt. Lat. medicina, ſiue relaxatio, vel bonile

Ripuarij, vocantur Germaniæ inferioris populi, qui tribus fluuiorum ripis clauduntur,

Rheni, ſcilicet, Moſellæ & Moſæ. *Ribuarij* per b quidam ſcribunt. Cænalis etiam *Riparioles* habet & Iornandes. Hi alio nomine aliquando *Neuſtri* & *Auſtraſij appellantur: Auſtraſij* autem potiùs ſunt quam Neuſtrij

Rita, fluuius in Thracia. Plinius libro quarto ca. 11.

Riſardis portus in Mauritania è regione Gaditani freti. Plin. lib. 5. cap. 1.

Riuolta ſicca, locus, vbi contra Venetos Galli pugnarunt non procul ab Abdua, Italiæ flumine. Cælius lib. 5. cap. 1.

Riſinum, Liburniæ vrbs. Ptol. 2. cap 17. hodie Rhizinium.

Riuſiana Ptol. lib. c. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Gengen*. Aliàs Rhiuſiana.

Rizon, vrbs & fluuius Illyriæ.

Rizonicus, ſinus Liburniæ. Pto. hodie Catharum.

R O

Roaga filius Somer filij Heber, 1. Paral. 7. Lat. Saturatus, vel inebriatus meditatione vel eloquio, aut abſtractione ſiue ſeparatione.

Robertus Bauarus, imperator. Rom. anno ſalutis 1410.

Robertus Conſtantin. imperator, anno ſalutis 1220.

Robertus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibúſque diſciplinis præſertim ſacris, Burgundiam regno ſuo adiecit, ex Henrici regis teſtamento.

Robertus, rex Neapolitanus, anno ſalutis 1308.

Robertus Bruſeus, Scotorum rex, vir bellicoſiſſimus Anglos perpetuos hoſtes innumeris cladibus affecit: vixit autem ſub annum ſalutis 1314.

Robertus Saxoniæ dux imperator electus: ſæpius cum Henrico Cæſare varia fortuna congreſſus ad poſtremum victus & interfectus eſt.

Robertus Guiſcardus Northmannus, Apuliæ rex bello clariſſimus, in omnibus bellis victoria potitus Calabriam, magnámque Siciliæ partem cepit, Græcos, Venetos, & Alexium Conſtantinopolitanum imperatorem pluribus prælijs fudit. vixit autem ſub annum ſalutis 1080.

Robertus Stuartus Scotiæ rex, anno ſalutis 1466.

Robertus, Aquitaniæ dux apud Sueſſiones, à Carolo Simplici rege Francorum victus, anno ſalutis 922.

Robigo, ginis, ſiue Rubigo, dea Romanorum quæ ideò colebatur, vt vitium ſegetum, quod Robiginem ſiue Rubiginem appellamus, auerteret. Varro 1. de re ruſtica c. Robigum deum facit, eúmque Floræ coniungit, cui etiam Robigalia feſta publicè inſtituta afferit, quemadmodum Floræ Floralia. Author eſt Plinius libro 18. cap. 29. Robigalia, ſiue Rubigalia à Numa Pompilio fuiſſe inſtitura anno regni ſui vndecimo, eáque ad ſeptimum Cal. Maij celebrari ſolita: quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ. Tales ſunt noſtro tempore ſupplicationes Amburbiæ & Ambaruales, quæ fiunt vt fructus terræ agricolarum voto reſpondeant.

Roboam, filius Salomonis, cuius cùm auaritiam & crudelitatem Iudæi quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ ſcilicet & Benjamin, quæ regni diuiſio in poſteris etiam regib. durauit, vt alteri reges Iuda, alteri reges Iſrael dicerentur, 3. Reg. 11. 1. Paralipom. 3 10. Lat. dilatans populum, aut latitudo vel platea populi, ſiue odor, vel odorans eum populo.

Rodericus Hiſpaniæ rex anno ſal. 708.

Rodericus, Cidus nobilis Hiſpanus, Valentiam vrbem, pulſis Saracenis, recuperauit anno ſalutis 1030.

Rodoldus, Longobardorum rex ann. ſalutis 657. is in adulterio deprehenſus à marito adulteræ interfectus eſt.

Rodolphus, Roman. Imperator, anno ſalutis 173.

Rodolphus, Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus. anno ſalutis 1306.

Rodulphus, Bohemiæ rex, anno ſalutis 927.

Rodulphus quidam Gondaga cognominatus, quum vxorem adulterij compertam haberet, eam vnà cum adultero in concubitu deprehenſam occidit.

Roecus, Plaſtes Samius, quem in Samo primum omnium Plaſticen inueniſſe refert Plin. lib. 35. cap. 12. Apud Plin. ſcribitur Rhœcus.

Roetius, mons Corſicæ inſulæ Ptolemæo. *Cabo di mure* vocatur à Leandro: *Monte di Mezzo* à Pineto, ex tabulis *Monte Roſſo* videtur.

Roffredus, Iuriſconſultus Beneuentanus: jus ciuile profeſſus eſt Bononiæ, deinde Aretij circiter annum 1200.

Rogatianus, ſenator Romanus, qui ſemel tantùm in die cibo dabat operam. Volat.

Rogel, fons prope Ieruſalem in tribu Iuda ad Septentrionem. Ioſ. 15. 18. 3 Reg. Lat. pes, ſiue pedeſtris aut explorans, vel delator, ſiue accuſator, aut Syriacè, conſuetudo.

Rogelim, oppidum Galaad, videtur eſſe in vicinia à Mahanaim, Reg. 17. idem p. n. quod Rogel.

Rogerius, Roberti Guiſcardi filius, Apuliæ rex

Rogerius, Siciliæ Comes, per quadraginta ſex amplius annos varia fortuna regnauit, Apuliam & Cala-

& Calabriam ſubegit: qua re elatus, Italiæ regem ſe appellari voluit: vnde à Lothario Cæſare pulſus iterum eam recepit, in Africam claſſe delatus Sarracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum ſibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyram, Corinthum, Thebas, Eubœámque cepit, Conſtantinopolim obſedit: vnde cùm ſoluiſſet in Siciliam rediturus à Venetorum claſſe ſpoliatus eſt.

Rogem melech, princeps Darij regis Zach. 7. Lat. lapidans regem aut conſiliarium vel porpura regis aut conſiliarij.

Rohob, ciuitas Leuitarum in tribu Aſer, Ioſ. 19. 1. Par. 6. rex Soba 2. Par. 8. Lat. latitudo, ſiue dilatatio, aut platea.

Rohobla, filius Elieſer filij Moyſi, 1. Paralip. 23. Lat. latitudo ſiue dilatatio aut platea Domini.

Rohoboth, ciuitas Idumææ prope flumen, patria Saulis, Idumæorum regis. Gen. 36. Lat. latitudines, ſiue dilatationes aut plateæ.

Rollo Danus, nouas ſedes quærens, cum magna iuuenturis manu in eam Galliæ regionem cùm veniſſet, quæ Rothomago vicina eſt: eamque occupatam Northmanniam à ſui populi nomine dixiſſet fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiúſque filiam vxorem duxit, aſſumpta Chriſtianorum religione: ab eo deinde Northmannorum principes profecti ſunt. Annal. Normandiæ.

Roma, Regina vrbium & totius propemodum orbis olim caput à iuuentute Albana condita ducibus Romulo & Remo, Numitoris nepotibus. Alij multis ante Romulum ſeculis conditam volunt, primúmque Valentiam appellatam, Romã autem dici cœpiſſe poſt Euandri & Æneæ aduētum, qui Latina voce in Græcam eiuſdem ſignificationis translata ῥώμη appellarunt. Sunt qui exiſtiment Æneæ neptem & Aſcanij filiam, nomine ῥώμη, huic nomen induiſſe. Nec deſunt, qui Troia capta Argiuos quoſdam ea in loca veniſſe aſſerant: cúmque in Palatino monte oppidum cōdidiſſent, à nobilis captiuæ nomine ῥώμη appellaſſe. Plura apud Feſtum Pompeium libro decimo ſexto. Id certè conſtat à tenuiſſimis ortam eſſe principiis, primúmque in Palatino monte conditam fuiſſe, ſæpiúſque deinde pomœria eius fuiſſe prolata. Scribit enim Plinius lib. 3. c. 5. Veſpaſiani temporibus ambitum fuiſſe XIII M. CC. paſſ. Vopiſcus autem tradit, Aurelium imperatorem ambitum eius ad XXX. M paſſuum ampliaſſe. Septicollis dicta eſt, quòd ſeptem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium, ſiue Capitolinum. Annius refert ex Pictore & Varrone hanc vrbem eſſe Tetrapolim, *Roma* videlicet ſiue *Romula*, vt prius dicebatur, teſte Feſto, *Velia, Germalo*, & *Foro*, auctore item Georgio *Cephalen* appellatam ſcribit Feſtus, quod nihil aliud quàm caput ſignificat, *Gothiam* eam appellari voluit Ataulphus Gothorum rex, vt Oroſius prodidit. *Sacra* & *æterna* in antiquis inſcriptionibus nominatur. Ad extremum D. Hieronymus ait, Romam ſignificari vocabulo Babylonis à Diuo Petro Epiſt. 1. cap. 5. Vide librum de Limitibus *Romam* primùm vocatam, quòd vndique aquis alluatur ſcribit Goropius ex Zoſimo, *Vrum* Hodie à Turcis vocari ait: Reineccius *Valentiam* primò dictam refert Feſtus. *Auguſti vrbem* nominat eam Antoninus in ſuo itinerario maritimo.

Romanum Imperium primo ſub regibus ſeptem, Romulo Numa Pompilio, Tullio Hoſtilio, Anco, Marcio, Tarquinio Priſco, Seruio Tullio, Tarquinio Superbo per annos 243. non amplius quam vſque Portum atque Hoſtiam intra octodecim millia Romana proceſſit. Sub Conſulibus verò, inter quos interdum Dictatores, & Decemviri, ac Tribuni militares fuerunt per annos 447. Vſque trans Padum Italia capta eſt: Africa, Hiſpaniæque ſubactæ, Gallia & Britannia tributariæ ſunt factæ: Illyrici, Hiſtri, Liburni, Dalmatæ ſunt domiti. Ad Achaiam tranſitum eſt. Macedones expugnati: cum Dardanii, Mœſis & Thracibus eſt bellatum. Ad Danubium eſt peruentum ac in Aſia (pulſo Antiocho) primò pedem poſuerunt Romani. Mithridate victo, regnum Ponti eſt captum: cum Armenia minori quam idem tenuerat, in Meſopotamiam progreſſum eſt, & cum Parthis fœdus initum: contra Carduenos, Saracenos ac Arabas pugnatum: Iudæa victa: Cilicia & Syria in poteſtatem redacta, ac tandem in Ægyptum peruentum. Sub Imperatoribus ab Auguſto ad Theodoſij ſuperioris & Honorij atque Arcadij eius filiorum tempora per annos 440. Cantabri, Aſtures, totáque Hiſpania ſub iugum miſſa eſt Alpes maritimæ, Cocciæque & Rhetiæ, Noricum, Pannoniæ & Mœſiæ, imperio acceſſerant. Omnis ora Danubij in prouincias eſt redacta. Pontus omnis & Armenia maior, Meſopotamia, Aſſyria, Arabia, & Ægyptus, in Imperij Romani iura conceſſére. Atque hoc modo his Principibus viris, & populi Romani virtute ac immortali eorum gloria, hoc Auguſtiſſ. Imperium ad ſummum faſtigium perductum eſt. Cuius limites fuêre ad Occidentem Oceanus, à Septentrione Rhenus & Danubius, ab Oriente Tigris, à Meridie Atlas mons.

Roma, concubina Nachor fratris Abraham. Gen 22. Lat. excelſa, ſiue ſublimis, aut Rhinoceros, vel intuens nimis.

Rom, Itali filia quæ Romam primùm in Palatino monte, vt quidam volunt, conſtituit, anno

à diluuio 681.Beroſ.lib.5.Dionyſ.Halicarnaſſ.in princ.hiſt.

Romandij, Ptolemæo libro 2. cap. 9. populi ſub Rhotomago, quos Northmannos eſſe Volaterranus ſcribit.hodie Veromandiu *Vermandon*. Aliàs Romandui,vt Volaterranus habet.

Romaneſſus, Romæ filius primus Montanorum Aboriginum rex,anno à diluuio 727.

Romaniacus Campus in Gallia Greg. Turnenſis in quo locuſtarum prœlium.

Romaniam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.

Romani dicuntur Quirites,teſtib. Liuio, Plutarcho, & alijs. *Romani* & *Romanenſes* incolæ vrbis Romæ,hi, qui ibidem negotiantur: illi,qui nati.

Romanopolis, Armeniæ oppidum,Curopalati.

Romanula porta, erat in vrbe habens gradus in Naualia ad ædem Volupiæ.

Romanus papa,anno ſalutis 898.

Romanus Diogenes, Conſtantinopolitanus imperator,an.ſalutis 1071.

Romanus, Italiæ Exarchus, an. ſalutis quingenteſimo nonageſimo ſexto.

Romanus,claſſis præfectus,ſub Conſtantinopolitanis imperatoribus, vir aſtutiſſimus & rerum gerendarum ſcientiſſimus.cùm animaduertiſſet Conſtantinum VII. Cæſarem,literis picturæ & philoſophiæ deditum, matre eius in vxorem accepta, primò imperium (quaſi vicarius) gerere cœpit: deinde cùm res magnas geſſiſſet, non ſolùm ſe imperatorem, ſed & filios ſuos, Stephanum & Conſtantinum appellare auſus eſt: imperauit etiam annos triginta nouem conniuente Conſtantino vero imperatore, donec à filiis poteſtate omni exutus,monaſterio incluſus eſt.

Romanus Ager, locus Perſiæ,circa Rhabdium ſic dictus, quòd in medio regionum Perſicarum ad Romanos pertineat.Procop.

Romanus iunior, nepos Romani Lecapeni ſenioris ex filia,vir fuit omniū ignauiſſimus, ino tantùm, otio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidam Ioſepho Bringæ præfecto imperij cura,ob Cæſaris ignauiam tradita eſt Eius incredibilis ingratitudo hunc ad mortem adegit. Volat.lib.23.

Romatinum,Plinio Carnorum fluuius eſt:hodie Venetæ ditionis eſſe, & *Lemene* dici ſcribit Leander.

Romelia, pater Phacee regis Iſrael, 4. Regum 15. 16. Lat. excelſus Domini, ſiue celſitudo Domini,aut promotus à Domino.

Romemthiezer, nomen viri, 1. Par 25. Lat. Exaltans adiutorem, vel auxilium, ſiue exaltaui atrium.

Romoaldus, Grimoaldi filius, Dux Beneuentanus.

Romulenſis, Colonia Romanorum in Celtica Hiſpalenſium. Plin.lib.3.c.1. Et à læua Hiſpalis colonia cognomine Romulenſis.

Romulea, vrbs in Italia à P.Decio Proconſ.de Samnitibus capta,anno vrbis 457.Stephanus *Remyliam* vocat. An eadem ſit cum *Romoria* Halicarnaſſei,quam ad Tiberim conditam ait trigeſimo ab vrbe ſtadio,videant peritiores.

Romulius Pollio quum centeſimum ætatis annum exceſſiſſet, rogatus ab Auguſto Cæſare, quoniam ratione maxime vigorem illum animi corporiſque cuſtodiſſet, *Intus*,inquit,*mulſo*,*foris oleo*.Plin.

Romulus Martis ex Ilia filius,nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus, Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio:qui non contentus fratri natu maiori imperium præripuiſſe, vt poſteritati quoque ſuæ tyrannidem conſtabiliret, Lauſum prolem illius maſculum interemit. Iliam quoque, vt ſpem omnem nepotum fratri eriperet, ſub ſpecie honoris virginem Veſtalem legit: eóque modo perpetua virginitate damnauit.Et tamen poſtea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehenſa, gemellos peperit, quos Amulius in Tyberim abijci iuſſit, matrem autem viuam in ripa fluminis defodi. Verùm cùm id temporis Tyberis extra ripas reſtagnaſſet, nec adiri vſquam ad iuſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, proxima eos alluuie, vbi poſtea Ruminalis ficus fuit,expoſitos reliquit.Quo in loco à Fauſtulo regij pecoris magiſtro inuenti ſunt & & Laurentiæ vxori educandi traditi: quæ quòd vulgato corpore quæſtum faceret,ideóque Lupa inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulum & Remum à Lupa educatos fuiſſe. Hi poſteà cùm adoleuiſſent, de genere ſuo à Fauſtulo edocti, Amulium trucidant: auúmque Numitorem in regnum reſtituunt. Nec ita multò pòſt collecta magna paſtorum manu vrbem nouam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificant.Et quoniam fratres Gemini erant nec ætatis verecundia differentiam facere poterat orta inter eos contentione, vter nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem auium iudicio permitti. Cúmque Remo in Auentino vultures ſex priores, Romulo autem in palatino duodecim, ſed poſteriores appáruiſſent: illo tempore, hoc numero ſe priorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primùm altercatio eſt, quæ deinde ad manus peruenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgatior fama eſt, ludibrio fratris Remū nouos muros trāſiliſſe:inde à Romulo, ſiue à Celere quodam militū tribuno,

tribuno, Romuli iuſſu fuiſſe interfectum. Solus itaque regno potitus Romulus vt vrbem incolis frequentiorem redderet, Aſylum aperuit: Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conſcripſit. Vicinis connubia negantibus, virgines, quæ ad Conſualium ſpectaculum conuenerant, rapuit. Cecinenſes bellum inferentes prælio vicit, regeque obtruncato, Ioui Feretrio opima ſpolia obtulit. Antemnates deinde, & Sabinos prælio ſuperatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes inſequutus, vrbem eodem impetu cepit, Vejentibus quoque poſt aduerſam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias conceſſit Hiſce rebus geſtis, cùm ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempeſtate repentè nuſquã cõparuit, patrum, vt creditur, manibus diſcerptus. Ab huius nomine Romani dicti ſunt Romulidæ. Vide Liuium & Plutarch.

Romulus Momyllus natus patre Oreſte Gotho, poſtremus Occidentis Imperator, vulgò Auguſtulus dictus. Vide Carolum Sigonium de Imperio Occidentis & Onuphrium Panuinium Apud Glycam pag. 308. hæc de Romulo iſto legimus: Hic mihi notabis illud ipſum imperium quod ſub Romulo initum habuerat poſt M. CCC. III. annos itidem ſub Romulo principe defeciſſe.

Romulus, Cos. cum Placido, anno vrbis 1095.

Romus, Vlyſſis & Circes filius. Steph.

Romus, rex Galliæ, anno ferè antè Romam conditam 700.

Romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam ferè 700. Maneth in Supplem. Beroſ.

Romylia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile. Romyliates Steph.

Ropicum, Corſicæ oppidum apud Ptolemæum: quod Pinetus *Rogela* vocat.

Ros, filius Benjamin Gen 46. Lat. Caput, vertex, ſummitas, ſiue principium.

Roſcea Feſto campus in agro Reatino, quia in eo arua rore ſemper humida feruntur. Anas Roſea ſine c.

Roſcius, hiſtrio inſignis, in arte ſua vſque adeò abſolutus vt ſi quem ſignificare velimus cæteris ſui generis hominibus præcellere, Roſcium κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cùm obliquos haberet oculos, turpíque eſſet aſpectu primus perſona in ſcena viſus eſt: populus tamen eum ſine perſona intueri malebat ob pronuntiandi dulcedinem. Cicero de Orat. Scripſit & librum in quo hiſtrionicam eloquentiæ comparauit.

Roſcius Amerinus in cauſa parricidij defenſus à Cicerone.

Roſcius Otho, in tribunatu ſuo legem tulit qua equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit, Equitibus XIIII. gradus ſeorſum aſſignans, In quos nemo reciperetur, niſi qui 400. ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex à latore Roſcia appellata eſt.

Roſimunda, filia Cunimundi Gepidarum regis, quæ maritum habuit Albonium, regem Longobardorum: cui cùm aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinaſſet, irata Roſimunda non priùs minitari deſtitit, quàm eum curaret necandum. Vno mortuo alium maritum Hermingem nomine, ſibi copulauit, quem poſteà veneno necauit. Oroſ. P. Diaconus.

Roſtocium, vrbs maritima Saxoniam attingens, Λακιβούργιον dicta à Ptolemæo, duci Mechelburgenſi ſubdita, populis, ac diuitijs opulentiſſima, primùm arx fuit, ruſticorum caſtellis ſepta, tunc circa annum 1170. communiri cœpit & vallo cingi, atque in oppidi formam conſurgere frequentibus ſeditionum motibus, incendio, aliíſque calamitatibus ſæpe deuaſtatum eſt. Academiam habet Principum Megalopolitanorum, Senatus & vicini populi liberalitate inſtitutam.

Roſtra, templum Romæ in foro ante curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus è roſtris nauium Antiatum, ex quo concionabantur. Luca. lib. 1.

Roſtrum, Nemauiæ apud Antoninum, inter Auguſtam Vindelicorum & Campodunum eſt, Simlerus *Memmingen* indigitat, *Reshoptem* Lazius.

Roſulum, Antonino Tuſciæ mediterraneum oppidum eſt, quod *Monte Roſo* à Leandro interpretatur.

Roſus, ciuitas in Iſſaco ſinu. Strab lib 14.

Rotenburgum ad Tubarum amnem elegans Franconiæ oppidum: Hieroſolymitanæ vrbi ſitu reſpondere dicitur, à turrium & tegularum rubore nomen habens, olim proprijs ducibus parebat, nunc imperio, poſt Friderici primi ſecula, acceſſit vulgò *Rotenburg*.

Roth, ciuitas tribui Gad data in poſſeſſionem. Num. 32. Heb. Attoth. Lat. Coronæ ſiue calamus inebriationis vel ſaturitatis.

Rothoris, Longobardorum rex, Arianæ hæreſi addictus, præcepit vt ſingulæ ciuitates epiſcopos duos haberent, alterum Arianum, alterum Catholicum. Blond.

Rothomagus, Ptol li. 2. c. 8. Gal *Rouan*. Northmaniæ ſeu Normandiæ ducatus & & Galliæ regionis metropolis, atque Parlamenti ſedes, ad flumen Sequanam. Ab ea parte quæ Orientem reſpicit jucundiſſimis irrigatur riuulis duobus Meridiem verſus Sequanam flumen propinquitate decorat. Iuxta Septentrionem alios habet

montes, qui igni fomenta ſuppeditare ſolent. Nomen habet à fundatore Mago, 11. Galliæ rege & Rhotidolo, cujus ſimulachrum Mello primus hujus ciuitatis epiſcopus euertit. Agro etiam lætatur optimo, fœcundo & herbido: ita vt Iulius Cæſar opportunitate loci adductus, validis hanc vrbem muris cinxerit & Romanorum præſidium ad totius prouinciæ defenſionem in in ea reliquerit.

Rotunda, proprium nomen templi ejus quod Numa Pompilius Veſtæ ſacrarat. Feſtus.

Roueſium, Velaunorum oppidum in Gallia Aquitanica. Ptolemæo *S. Flour* Villanouano.

Roxana, Darij filia, Alexandri concubina, quæ cùm prægnans eſſet à ſorore Satura in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuis honorib. Macedones cumularent. Plutarchus in Alexandro. Iuſtinus libro 1. à Caſſandro Macedoniæ regnum affectante ſimul cum filio interfectam vult.

Roxani, populi, cuius ſatrapam Gauram trecentos annos vixiſſe ſcribit Plutar. de fluminibus circa Tigrim fluuium.

Roxicum, Corſicæ inſulæ ciuitas. Pto. li. 6 c 2. vulgò *Regelo*.

Roxolani, Sarmatiæ Europææ populi apud Ptole. *Baſternas* Tacito eſſe ſcribit Willichius. Roxolanos hodie *Ruthinicam Ruſſiam* Albam & Meridionalem incolere teſtis eſt Mathias Ni uius. Ruſſus. Regni Polonici ſũt, & *Ruſſen* vulgò appellantur.

R V

Rubeæ, promontorium cuius Plinius meminit, Mercatori Liuoniæ promontorium eſt, ad mare Balticum *Dagerort* nomine. Beccano autem Scandiæ promontorium ſeptentrionale eſt, vet ſus Boream vltimum quod hodie *VVerdhuys* vocant. idem dicit à Plinio *Duarma* dici.

Ruben, filius Iacob ex Lia Gen. 28. natu maximus. Lat. videns filium aut filij viſio, vel filius viſionis.

Rubenſis, lacus in Narbonenſi prouincia, quem præterlabi ur Atax. Plin. libro 3. capite 4 Lege Rubrenſis.

Rubi, orum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequentia ſiue à Rubore dictum Inde Rubeus, a, um. vt vimen Rubeum, virgæ Rubeæ, quæ Rubis efferebantur: fiſcellis texendis vtiles.

Rubicon, Rubiconis fluuius in octaua Italiæ regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminum & Rauennam in mare Adriaticum influens, antiquum Italiæ & Galliarum terminus. Georg. Fabricius ſcribit hodie *Runcone* appellari, Albertus *Piſatell*, Blondus de eo ſic ſcribit, *Piſatellum* nunc qui ſub Flaminia via, Ruconem qui ſupra accolunt vocant. Sed paulò aliter tamen de eo Gaudentius in ſua Gallia Ciſalpina. is enim dicit hac ætate à circumuicinis populis materno idiomate *Rugum*, paulò inferius *Rugoſum* nouiſſimè, non procul à ſinu Adriatico in quem influit. Piſcatellum ingreditur per duo millia iuxta Ciſenam.

Rubigo. Vide Robigo.

Rubo Sarmatiæ Europææ fluuius teſte Ptolemæo: hodie *Duna* nominatur, vt Peucerus autumat.

Rubrenſis lacus Plinio, Rubreſſus, Pomponio, Strabo & Stephan. *Narbonenſem* aut *Narbonitidem* lacũ vocant. Stagnum hodie videtur, ad Atacis fluminis oſtia in Gallia Narbonenſi. Varrerius dicit lacum *Perpinian* aut *Venar.s* hodie nominari.

Rubricatus, Africę propriè fluuius apud Ptolemæum, videtur à Plin. *Armua* appellari *Ludog* hodie nominatur Caſtaldo, *Ardolea* & *Ardealea* vocatur apud Oroſium Diaconum & Ferecul phum.

Rubricatus, Ptolemęus libro ſecundo capite ſexto Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: vulgò *Lob regat*.

Rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebãt. Quidam à Solis repercuſſu exiſtimabãt talẽ reddi colorẽ. Alij ab arena terraq; Quod Latini Rubrum mare nuncupãt, Græci Erythræum vocãt: erythros enim rubrũ Latinè dicitur. Cottius ab Erythro rege inditũ eſſe nomẽ exiſtimat.

Ruconium, Ptolemæo Daciæ vrbs eſt, quæ nunc *Roma* nuncupatur.

Rudię, arum: Ptol. (*Rodai* Steph.) ſiue Rhodiatę. Plinio, oppidũ Pediculorum ſiue Salentinorum non procul à Brunduſio, à Græcis cõditum, patria Ennij poëtę, quẽ idcirco Rhudium hominẽ vocat Cicero pro Archia poëta. Rhodiæ apud Strabonem legitur: *Rhoda* apud Steph *Ruſia* habet Hieronym.

Ruellius, inclyti nominis Phyſicus, ac medicus, qui ſcripſit de natura Stirpium.

Rufacum & Rubeacum, videtur Latinè a Rhenano & Mũſtero appellari eam Germanię vrbem Allarię regionis, quã vernaculè *Ruffach* vocant.

Rufæ oppidũ Campaniæ, quod Turno auxilia miſit aduerſus Æneam. Virg. 7. Æneid

Rufiana, Ptolemæo Nemetorum vrbs in Gallia Belgica, *Oppenheim* ad Rhenum eſt, auctore Heroldo.

Rufinus, Conſularis à Fabricio Cenſore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inuenta eſſent.

Rufinus alter vnà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodoſio ſeniore imperij adminiſtrator pro tutela Arcadij & Honorij filiorum: Gildo in Africa, Stilico in Occidente, Rufinus verò in Oriente omnes ſanè cupiditate regni incenſi, in ſuos principes arma conuerterunt ex quo.

ex quo diuerſis modis oppreſſi periêre. Volat.

Rufinus,coſ.cum Euſebio, ann.vrbis 1100.

Rufinus,coſ.cum Laterano,ann.vrbis 949.

Rufius Voluſianus,coſ.ann.vrbis 1066.

Rufius Albinus, coſ. cum Conſtantino Cæſare,anno vibis 1087.

Rufius Poſthumianus,coſ. cum Zenone, ann. vibis 1201.

Rufus,coſ.ann.vrbis 934.

Rufus,coſ. cum Conſtantio, anno vrbis 1210.

Rufus Purpureo, legatus Roman. in concilio Ætolorum.Liuius li.32. Rufus Centurio ſub Scipione Africano cuius res geſtas ſcripſit Appian. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus , poeta Bononienſis, cuius meminit Martialis.

Rufus medicus, ſub Traiano principe multa conſcripſit , quorum nihil apud nos peruenit, ſæpè tamen ab aliis teſtis citatur.

Rufus Corinthius, ſophiſta, quanquam diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicendi gloria , linguæque gratia contulit. Philoſtrat.

Rufus Cyreneus,Simonis Cyrenei,qui crucem Saluatoris noſtri portauit filius , quique poſtea verbi diuini fœliciſſimus & illuſtriſſimus diſſeminator extitit. Marc.c.15.

Rufus, D.Pauli diſcipulus, primus Auenionis epiſcopus. Anto.Par.1.tit.6.c.28.

Rugij, Tacito ſunt Germaniæ populi, *Rugenlandt* ad mare Balticum, Althamero eſt.

Rugium,vrbem Germaniæ, quam Ptolem. in eius climate ſeptentrionali ponit, interpretatur Villanouanus *Holmurg*. Althamerus verò *Caminum*, Pomeraniæ Epiſcopalem vrbem.

Ruguſci, Alpini populi inter eos, quos max. ille Cæſar Iulius ſub iugum Romanorum miſit. Plin.lib.3.cap.20. Hos Ptolemæus *Rheguſias* vocat, hodie ſunt *Rheintalet* & *Rheingœuuer*, Scudo & Simlero teſtibus.

Rullus, Plin.lib.8.cap.5. ſolidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit, reſiſtente Cicerone.

Ruma,ciuitas in tribu Iuda,Iudic.9.4.Reg.23. quæ aliàs Remphris. item & Arimathæa Euſebio vocatur. Legitur Ioſ.15.Rum.iuxta LXX. vbi ex Hebræo legendum Duma, excelſa,ſiue ſublimis aut proiecta.

Rumia, dea, quæ rumis, i. mammis , hoc eſt, pueris lactantibus præſidebat. Aug.4. Ciuitat. Varro 2. de re Ruſt. cap.11. Non negatim , inquam , ideo apud Diuæ Rumiæ ſacellum à paſtoribus ſatam ficum. Ibi enim ſolent ſacrificare lacte pro vino , & pro lactantibus, alio nomine dicitur Rumilia.

Ruminalis ficus, ſub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuiſſe quæ & Romula vocitata eſt:ſiue quòd ſub ea pecudes æſtatis tempore frigora capientes,herbas ruminare conſueuerant.

Ruminus, Iupiter dictus eſt, quòd rumam, id eſt,mammam animalibus cunctis præberet.

Rumon præceps, in Tyberi locus. Alex. ab Alex.lib.5.c.26.

Runcaliæ, locus eſt campeſtris ad Padũ, haud longè à Placentia.Hodie Romandiolam vocant.

Runcina Dea , frumento præeſſe ab antiquis credita eſt. Lilius Syntagm.1.Hiſtoriæ Deorum.

Rumoridis,coſ.cum Theodoſio Auguſto,anno vrbis 1156.

Ruſazus, vide Ruzatus.

Ruſcino,oppidum in extremis Galliæ finibus, non procul à Pyrenæis montibus. Plin.3. cap 4. Vulgò *Rouſſillon*.

Ruſcino, Straboni fluuius eſt eodem tractu, quem Ptolemæus *Ruſcion* vocat, & Athenæus *Roſcynus*. Hunc eundem eſſe cum *Thelu* Pomponij , & hodie *Tet* dici docet Varrerius. *Ruſcinum*, Auieno, Colonia Romana eſt Onuphrio, ex Tacito, vt addit, Galliæ Narbonenſis vrbs: *Perpignan* Pineto.

Ruſellæ,Ptolemæo & Liuio Thuſciæ Mediterraneum oppidum, quod Leander ſcribit hodie *Roſella* nominari.

Ruſellana colonia , Thuſciæ vrbs apud Plinium, *Roſetum* à Catone dictam ſcribit Leander. *Greſſeto* nunc vocari tradit Niger.

Ruſibis, portus in Mauritania Tingitana Ptolemæo. A Plinio *Rutubis* vocari tradit Mercator. *Eſtoze* nominat Caſtaldus.

Ruſicada, ſolùm à Ioanne Hontero in Africa recenſetur. Ptolemæus ait Africæ propriæ eſſe vrbem. *Stora* Caſtaldo vel *Aſtora* Oliuario, *Eſtora* Marmolio.

Ruſpæ, apud Ptolemæum , maritima vrbs eſt, in Africa propria. Stella ſcribit eam *Alfaques* nunc vocari.

Ruſſia, Poloniæ regio ad Meridiem , montes & terminos regni Hungarici pertingens , abundat equis, bobus, gregibus ouium,pretioſiſſimiſque pellibus. Potu vtuntur incolæ ex melle facto. Adducitur & vinum ex Pannonia , Moldauia & Walachia. Huius Metropolis & caput eſt *Lounpurg* , quam Latini *Leopolim* vocant. Cromerus in Chron. Poloniæ,Vide Moſcouia.

Ruſticus,coſ.cum Olibrio,an.vrbis 1217.

Ruſticus Bolanus, coſ. cum Calphurnio Piſone,an.vrbis 863.

Ruſticus,coſ. cum Vitali, ann.vrbis 1273.

Ruſtonium , Ptolemæo Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs *Breſca* Caſtaldo *Ruſonia* Colonia. Plin, *Ruſcinona* Aſtis, vt Liuius auctor eſt, &

Rungonia colonia Antonino eſt & Simlero.

Ruth, vxor Mahalon filij Elimelech Bethlehemitæ. Ruth. 1. Lat. ſaturata vel inebriata.

Rutheni, populi Galliæ Narbonenſis non lõgè ab Auernis & Santonibus. Alij ſunt Rutheni in Sarmatia Europęa, vltra Liuoniam hodie Ruſſi dicuntur: & eorum regio Ruſſia. *Le pays à l'entour de Rhodes.* Vide Rhutani & Rhutheni.

Ruthenia olim vocabatur Flandria. Cœualis & Lhuydus teſtes.

Rutilia, Romana mulier, quæ conſtans vſque adeò fuit, vt poſt amiſſum filium Cottam, quem in exilium fuerat ſequuta, lachrymas nullas emiſerit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam triſti & ſeuero dicendi genere verſatus eſt, magnum munus de iure reſpondendi ſuſtinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panætij auditor, prope perfectus in Stoicis. Rutilius primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante ſe imperatoris exemplum ſecutus, ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum accerſitis, vitandi atque inferendi ictus ſubtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi poteſtate facta, reſpondit illud quod à Seneca in 6 De beneficiis ponitur, Malo vt patria mei exilij erubeſcat, quàm reditu mœreat. Vale.

M. Rutilius Cenſorinus, teſte Valerio de moderatione, iterum Cenſor creatus, in concione populum corripuit, quod eam poteſtatem bis ſibi detuliſſent, cuius maiores, quia nimis magna videtur, tempus coarctandum iudicaſſent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus

Rutuba, fluuius Liguriæ ex Apennino fluens. Plinius libro tertio, capite quinto, qui & *Rotta* Leandro, & *Rotoria* Stanicæ & Blondo dicitur: idem fluuius videtur à Pomponio *Paulon* nominari.

Rutuli, antiquiſſimi Italiæ populi, qui eam partem Latij tenuerunt, in qua fuit Ardea, à Danaë Acriſij filia condita. Hi Turno duce bellum aduerſus Æneam geſſerunt. Virg lib 6. Æneid.

Rutupiæ, Ptol. Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britanniæ: à quo vicinum promontorium R[illegible]tupinum littoráque adiacentia Rutupina appellantur. Lhuydo *Repchester* prope Sandicum oppidum eſt: Lelandus ſcribit olim ſic dictum [illegible] nunc autem *Richeberoum* appellari, idem Talbotus: ſed eius nihil extare addit. Huius meminit etiam ille, qui cecinit,

—Rutupinóue edita fundo
Oſtrea callebas primo deprendere morſu.

Ruzacus, Auguſti colonia in Tingitana. Plin. li. 5. cap. 2. Apud Plinium legitur Ruſazus, & in aliis exemplaribus Ruſarus.

Ryſſadirum, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs ad mare Ibericum. Ptol. *Rusardir* habet Plinius ab Africanis *Deyrat Milita* vocari addit Marmolius.

Ryſſadium, Ptolemæo auctore, Libyæ promontorium, *Cabo de Verde* Nigro eſt.

Ryſa, fluuius Heluetiorum, in Rhenum influens.

S A

SAaph, filius Iahaddai. 1. Paralip 2. Lat. cogitans aut præuolans.

Saal, nomen viri. 1. Eſd. 1. Lat. poſtulans, ſiue poſtulatus, aut commodatus, ſiue ſepulchrum, vel infernus aut fouea.

Saananim, ciuitas, limes tribus Nephthali. Ioſ. 19. Lat. motiones, vel motus dormientis.

Saaraim, ciuitas in tribu Iuda, in qua poſteri Simeonis habitauerunt. Ioſ. 15. 1. Par. 4 Lat. portæ, ſiue æſtimationes, aut appreciationes, vel capilli ſiue hordeum, aut tempeſtates, ſiue dæmones, aut piloſi. vel hirci.

Saba, filius Regma Gen. 10. à quo ciuitas regalis Æthiopiæ nomen accepit. 3. Reg. 10. Iſaiæ 60. Hanc Ioſephus lib 2. à Cambyſe rege Meroen ex ſororis vocabulo cognominatam ſcribit. Hanc Nilus circumdans inexpugnabilem reddebat. Filius item Iectan. Gen. 10. Poſtremò, ſic nominabatur filius Iecſan. Gen 25. Lat. conuerſio, ſiue captiuitas, aut canities, vel ſeſſio.

Saba, Gen. 10. 1. Par. Pſ. 71. Iſa 43. filius Chus. Inde Sabæi populi, qui fœlicem Arabiam incolunt, dicti. Lat circuitio, vel ebrius, vel Syriacè, Senex.

Saba, Arabum metropolis in monte ſita, hoc vocabulo appellata, quod eſt reuereri, ſeu venerari: quia thus mittit, quo in ſacrificiis vtimur, vt notat Seruius: & ideo thuriferam vocat. Ptolem. Vel ἀπὸ τ͂ σέβειν, quod eſt ſacrificare. vide Sabæa & Sabæi. *Mariaba* videtur eam Strabo appellare. *Sava* in Arriani periplo.

Saba, Æthiopiæ portus, ad ſinum Arabicum Straboni. Item Eſaiæ 43.

Saba, eremita inſignis, qui & Iulianus vocabatur, qui pacto mortem Iuliani Apoſtatæ procul abſens, diuina reuelatione reſciuerit, Chriſtianiſque nuntiauerit, vide in verbo, Iulianus Saba.

Sabachus, Æthiopum rex, qui Anaſim Ægypti regem fugauit, & illius regnum quinquaginta annis,

annis obtinuit. Hero 1. lib.

ſabacus, Æthiops quidam Vulcani ſacerdos.

ſabadibæ, Anthropophagorum inſulæ tres ſunt in mari Indico, ſiue Eoo, Ptolemæo.

ſabæa, regio Arabiæ fœlicis, in qua ſola thus naſcitur.

ſabæi, populi fœlicis Arabiæ, ditiſſimi thure, & ſyluarum fertilitate odorifera: corpora mortuorum non pluris faciunt quàm ſtercora. Quinetiam reges ipſos inter ſterquilinia rejiciunt. Horum metropolis eſt Saba, quam Strabo libro 16. Mariabam vocat. vide Strabonem lib. 6.

ſabalingij, Germaniæ populi, Ptolemæo auctore, *Guta* & *Vita* ſunt, quos hodie *Iudtlandos* vocant Germani, vt placet Peucero.

ſabama, ciuitas, quam ædificauerunt filij Ruben. Num. 31. Ioſ. 13. Locus hic vitifer in vicinia Iaſer. Iſa. Lat. conuerſio, ſiue captiuitas nimia aut canities, vel ſeſſio multa.

ſabana, Ptolemæus Aureæ Cherſoneſi vrbs, quam Mercator *Sandebar* vocat, & in inſula Iapan locat.

ſabania, nomen viri. 2. Eſd. 2. Lat. conuertens vel captiuans Dominus, aut intelligens vel ædificans Dominus, vel intellectus aut filiatio Domini.

ſabanus, Bulgarorum rex, Conſtantino Iconomacho quòd conſentiret, regno à ſuis exutus, Conſtantinopolim ſe recepit.

ſabarcæ, populi Indiæ, qui populi non regum imperio regebantur. Author Curtius.

ſabaria, huius meminerunt Plinius, Ammianus, & Antoninus. Plinius eam Norico annumerat, & Coloniam D. Claudij cognominat Lazio Auſtriæ oppidum eſt ad Angrum fluuium nomine *Stain* Bruſchius dicit Sabariæ anno 1508. ſepulchrum Ouidij Naſonis inuentum, teſtudine magnificum, & hoc Epitaphio ornatum.

Fatum neceſſitatis lex.
Hic ſitus eſt Vates, quem Diui Cæſaris ira
Auguſti, patria cedere iuſſit home.
Sæpe miſer voluit patriis occumbere terris,
Sed fruſtra hunc illi fata dedêre locum.

Sauaria Ptole, eſt in Pannonia ſuperiori regione vicina. Sabarim, aut *Sabariam* fluuium habet Lazius Sabariæ vrbi proximum, quem hodie *Gunum* appellati ſcribit à Germanis, *Bunges* verò Hungaricè.

ſabara, Ptol. lib. 3. c. 1. & *Sabbatia* Pomponio Liguriæ vrbs, *Vuade* Nigro, Blondus hanc à Liuio etiam *Saronam* appellatam, & Plinio lib. 3. cap. 4. *Sabbatium Vadum* eſſe tradit. Iacet inter Apenninum & Alpes, impeditiſſimus locus ad iter faciendum, vt eſt lib. 11. epiſt. Ciceronis, vbi *Vada* ſimpliciter, non addito Sabata. Niger nunc locum paludoſum eſſe ſcribit & *Va* nominari. *Vai* habet Paradinus. Ex his omnibus duas diuerſas Liguriæ vrbes facit Leander quarum vnam *Sauona*, alteram *Vadi* nunc nuncupari ait.

ſabarim, locus trans Iordanem in terra Amorrhæorum, qui à frangendo hoc nomen inuenit, ſi quidem ibi Iſraëlitarum acies fracta eſt, Ioſ. 7. Lat. confractiones, ſiue expectationes, aut frumenta.

ſabarim, Ezech. quadrageſimo ſeptimo, nomen loci, qui eſt inter terminum Damaſci, & confinium Emath. Lat. circuitus altitudinis, aut Syriacè opiniones vel cogitationes, vel ſpes.

ſebaſtianus, vir ſanctiſſimus, ciuis Mediolanenſis, qui pro fide Chriſtiana, ſagittis confoſſus eſt ſub Diocletiano imperatore. Volaterran.

ſabat, menſis quandoque Februario noſtro reſpondens. Sach 1. Lat. ſceptrum vel virga aut tribus.

ſabatia, Pomp. lib. 2. maritima ciuitas Liguriæ, vulgò *Sauona*.

ſabathe, lacus. vnde fit ſabitinus, na, num.

ſabbatha, filius Chus, Geneſ. 10. Lat. circuitus, vel cauſans, aut ſyriacè, ſenectus.

ſabathaca, filius Chus, Gen. 10. Lat. circuiens percuſſionem, vel cauſa percuſſionis, aut ſenectutis percuſſio.

ſabatheni, qui Græcis dicuntur *Aſtabarri.* Ioſeph lib. antiquit. 1. cap 7.

ſabathra, Ptolemæo lib. 4. cap 3. vrbs parua ſyrtis, Plinius, ſabathra dicta vulgò *Rateanabes.*

ſabath, Phœniciæ fluuius qui cùm reliquis diebus lentè fluat, ſabbatho celerrimè, & maximo cum impetu decurrit, quod maximè mirum, Ioſeph lib 7 cap 24. Antiquit.

ſabathia, regio olim dicta fuit tractus Tuſciæ, Annio auctore, qui hodie *Paeſa d'Anguillara* & *Braxina* vocari addit Leander.

ſabatus, lacus Etruriæ, proximè Romam ac mare Straboni, *Sabatia* atagna ſilio, *Lago de Braxiano* eum appellat Leander, qui dicit eum à Plinio *Lacus Tarquinienſis* vocari. Blondus *Lago d'Anguillara* nominat.

ſabazia, feſta Dionyſio inſtituta Cicero de nat. Deorum, lib. 3. Dionyſios multos habemus primum è Ioue & Proſerpina natum, ſecundum Nilo, qui Nyſam dicitur intereniſſe: tertium Caprio patre eumq; regem Aſiæ præfuiſſe dicunt cui ſabazia ſunt inſtituta, quartum Ioue & Luna cui ſacra Orphica putantur confici: quintum Niſo natum, & Thione à quo Trieterides conſtitutæ putantur. Veteres editiones male Abazea, cuius vocis nihili originem à taciturnitate quidam deduxerunt quaſi ἀβαζειν Græcis Taciturnum ſignificaret ſabazia à ſabazio id eſt Dionyſio, ſic

à Thracibus appellato qui & ſacerdotes σαβοὺς appellabant, quaſi ſabazio initiatos. Hinc σαβοὶ Bacchantium voces & σαβάζειν i. ἀλαλάζειν vel etiam indecoro motu & geſta Baccharum more lumbos ſaltando extollere & vibrare vel potius ab Ebræo ſaba quod οἰνοφλυγεῖν, ſignificat. Vide Demoſth. π. στφ & Brod. in l. 3. epigram. & Adrian. Turneb. in 2. Cic. de Legib.

ſabbathai, nomen viri, 1. Eſd. 11. Lat. requies aut ceſſatio mea.

ſabbatia, vicus Celticus: Gentile, ſabbatianus, vel ſabbatius. Stephan.

ſabbatina, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

ſabbaſius, Bacchus dictus eſt à ſabaſmis, id eſt tripudiis & furioſis ſaltationibus, cuiuſmodi fiebant in huius Dei ſacris. L. Gyrald.

ſabbatos populos, hodie *Sabaudienſes* eſſe ſcribit Volaterranus.

ſabbatus, Italiæ fluuius Antonino eſt in Samnitibus, quem Leander nunc *Fiume de beneuento* ait vocari, & *Samnium* à Floro dictum addit, ſed vide Ocinarus.

ſabe, Syrorum lingua, Menſis Februarius dicitur.

ſabee, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ. 16. Lat. ſeptem vel ſeptimus, aut ſaturitas ſiue iuramentum.

ſabelli, populi Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes: alio olim nomine Samnites dicti. Stephan. lib. 3. cap 12. Hinc Sabellus, a, um.

ſabellicus hiſtoricus, qui hiſtoriam vniuerſalem ab exordio mundi vſque ad ſua tempora ſcripſit, eámque per Enneades digeſſit.

ſabellicus, hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat. Vixit autem ſub annum ſalutis 257. Socrat. lib. 6. cap 20. hiſt. trip.

ſabellus, vide Venuſia.

ſaber, filius Caleb ex Maacha concubina, 1. Paral. 2. Lat. confractio, aut ſpes vel iuramentum.

ſabi, populi Phrygiæ, Phrygij etiam Bacchos appellant Sabos. Steph.

ſabidius, vir Romanus gulæ deditus, plus vorabat, quam poſſet concoquere: quocirca ita fœtebat eius halitus, vt nemo poſſet cum eo loqui, quem Martialis epigrammate inſectatur.

ſabin, Arabes Deum appellant, & illi decimas menſura non pondere perſoluunt. Vide Turnebum in Ciceron. de Legib.

ſabina Imperatrix Adriani Imperatoris Romani vxor quæ ſeruilibus iniuriis ab eo affecta adiit mortem voluntariam, quod tam immane ingenii inhumanique generis perniciem (multos enim Adrianus cruenta morte extinxit) matrimonio ſibi coniunxiſſet. Author eſt Sextus Aurelius.

ſabini, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma, à religione & cultu deorum cognominati: quaſi Sabini ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι. Silius verò, à Sabo authore gentis, Sabinos dici putat, libro octauo. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque ſcribit. Strabo Sabinos ait anguſtum incolere agrum, in longitudinem protenſum, à Tyberi vſque ad Veſtinos. *Senini* etiam dicti ſunt, Plinio auctore.

ſabinianus, cos. cum Manlio Theodoro, anno vrbis 1058. Vide Samnites.

ſabinianus, Papa, anno ſalutis 108.

ſabinillus, cos. cum Gallieno Augusto, anno vrbis 1018.

ſabinus Aſidius declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio, quum ſententiam Leonidæ ad trecentos retuliſſet, *Ego*, inquit, *illis ad prandium promiſiſſem, ad cœnam renuntiaſſem* Seneca ſuaſoria ſecunda.

ſabinus, Veſpaſiani frater, interfectus à Vitellio. qui Veſpaſiano res contra Iudæos gerente, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat.

ſabinus, ſophiſta, ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogen ad materias & hypotheſes, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suid.

ſabinus Maſurius Iuriſconſultus, ſcripſit Faſtorum & memorabilium rerum libros.

ſabinus Syrius memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit, Ioſeph. lib. 6. cap. 1.

ſabinus Tyro, ſcripſit περὶ κηπουρικῶν, id eſt, de hortenſibus Plin lib. 19. cap. 10.

ſabinus cos. cum Meſſala, ann. vrbis 966. iterum cum Anulino biennio pòſt.

ſabis, fluuius eſt inter Belgas, qui Neruios irrigat & in Moſam fluuium penes Condruſios ſeu Mamurcium oppidum Leodienſium influit. Hodie Sambram vulgus nominat. *Sambre* hodie etiam Leſſabæo.

ſab.uſa, porta dicebatur, quæ rectà in Sabinos ducebat.

ſablones Antonino, *Sambeck* vicus Simlero circa Moſam prope Traiectum ſuperius.

ſabota, vrbs Arabiæ in monte excelſo, à quo octo manſionibus differt regio eorum thurifera.

ſabonam vocat Bruſchius *Brixen* Germaniæ vrbem in Alpibus ſitam, & epiſcopali ſede decoratam. Hanc Niger tradit *Brixina* Ptolemæo eſſe. *Sabiona* legit Simlerus in vita Ingenuini, & *Sabatum* Antonini eſſe dicit, atque *Brixinam* Minorem deſignari, vbi olim epiſcopi ſedes, & non *Brixinam*, vbi nunc eius ſedes eſt, eam enim *Sublauio* Antonini eſſe tradit.

ſabriana, æſtuarium Britannici maris. Ptol. lib. 2. cap. 3. cui etiam eſt Angliæ fluuius, qui Anglis

glis *Seuarne* dicitur, & *Hafren* Britannis, Hamfredo teſte.

ſabrina, fluuius. Cornel. Tacit. lib. 12. vulgò *Seuerne*.

ſabura, Iubæ Numidarũm regis præfectus, & ſecundum ab illo locum obtinens præmiſſus fuit cum paruis copiis, vt Curionem illideret ad pugnam, ſimularetque ſibi commiſſum eſſe bellum, & regem receſſiſſe, qui tamen cum omnibus copiis inſequebatur. Lucan. lib 4.

Mittitur exigua qui prœlia prima laceſſat
Eliciatq; manu, Numidu à rege ſecundus
Vt ſibi commiſſi ſimulator Sabura belli. Vide & Cæſarem de bello ciuili lib. 2. A. P. Sitio interfectus eſt, vt videre eſt apud Hirtium comment. de bello Africano.

ſabus, primus Aboriginum rex, à quo Sabini dicti. vide Turneb. in 2. Cic. de Legib.

ſabus, vir illuſtris, ferè ſtatim à diluuio Sabęam Arabiam fœlicem tenuit. Beroſ. lib 4.

ſabilius, Gelæ vrbis Siciliæ tyrannus, poſt à ſeipſo interfectum Cleandrum. Herodot. lib. 6.

ſacæ, apud Steph. & Sacis fœmininum, Scythiæ populi quos Herod. tradit vocari à Perſis omnes Scythias: item Plin. lib. 6 c. 17. Vltra, inquit, ſunt Scytharum populi, Perſæ illos Sacas vniuerſos appellauêre à proxima gente, antiqui Aramæos: Scythæ ipſi Perſas, Chorſatos. Strab. li. 11. Vide Sacarum. *Belor* deſertum in eorum loco ponit Mercator. *Sas* à Nigro horum tractus vocatur. Hanc *Seba* in ſacris literis vocari ait Ar. Montanus.

ſacamaza, Ptol. lib. 4. c. 3. Vicus syrtis magnæ vulgò *Zedicho*. lege ſacazania.

ſacarbanria, Pannoniæ ſuperioris vrbs, Ptol. Latino, Lazius hanc *Gutmendi* vocat, eámque ad Narbonem fluuium ſtatuit. ſimlerus *Scapring* necnon *Odenburg* interpretatur.

ſacarum. Aſiæ regio, Ptol. lib. 6. cap. 13 vltra mare Caſpium, ſogdianis contermina, in qua nec vrbes, nec vicos eſſe teſtatur: cuius incolæ nemora & ſpecus habitant, ſagittandi arte peritiſſimi, qui olim Bactriana prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionem. (ſtrab. li. 2.) atque vſque ad Cappadocas proceſſerunt. ſed quum ex ſpoliis feſta celebrarent. Perſarum imperatores noctu eos adorti, funditus deleuêre. Vide ſacæ. Hos quidam ſacaſſanos vocant.

ſacaſſani. Vide ſacarum.

ſaccheni, populi Arabiæ. ſtephan.

ſacer mons, locus ad tertium milliarium ſupra Anienem, quem plebs Romana poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Cic. in Bruto, & ibi creati ſunt tribuni plebis.

ſacerani, appellati fuerunt Reate orti, qui ex ſeptimontio Ligures ſiculoſque eiecerunt, dicti, quod vere ſacro nati eſſent. Vide ſacrani.

ſabacha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ 15. Lat. vinbraculum, ſiue operimentum, vel protectio, aut vnctio: vel syriacè ſpeculatio.

ſachalitæ, populi Indiæ, vnde ſachalites ſinus, in quo Pelagiæ ſeptem inſulæ iacent. ſtephanus.

ſacha nomen viri. 1. Par. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur ſarar. 1. Par. 26. Lat. merces, ſiue pretium, aut ſicera, vel ebrietas.

ſacon. Vide Poramoſacon.

ſacros, vicus Pieriæ in Lacedęmone: ſic dictus, quod incolæ ſcutum, *σάκος* Græcis dictum, primi inuenerint, Gentile, ſacius. ſteph.

ſacra Inſula, circa Hiſpaniam, eſt apud Auienum in ora ſua maritima.

ſacra via vocatur, quæ Eleuſinam Athenis ducit, Athenæus 13.

ſacra ſolis, Arabiæ felicis promontorium: Ptolem.

ſacrani, populi Italiæ Romæ vicini, qui à Corybante quodam, magnæ Matris ſacerdote, ea loca tenente, initium duxerunt: à ſacrificando dicti. Coribantium enim erat Matri deûm ſacra facere. ſeruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver ſacrum quod apud eos immolationis genus erat, quo grauibus periculis adducti, vouebant, ſe diis ſacrificaturos quæcunque proximo vere apud ſe animalia nata eſſent. ſeruius in 7 Æneid.

ſacra via, in vrbe Romana, vocitata eſt, quòd in ea ictum ſit fœdus inter Romulum & Tacitum. Hac triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vſque ad arcem. Hanc Horatius ſacrum cliuum nuncupauit.

ſacrificii, *ἱεροποιοὶ* apud Athenienſes vocabantur (vt notat Vlpianus in oratio. Demoſth. ad Mediam) qui ſacrificantes obſeruarent, ne quam in ſacrificiis fraudem committerent: prouideréntque ne victima debilis eſſet, & parum idonea, tribus autem Eumenidibus tres ſacrificos ab Areopago fuiſſe delectos, quia eorum ſacra Areopago eſſent commendata.

ſacrum promontorium, Luſitaniæ locus. Ptol. lib. 3. cap 2. Caput ſancti Vincentij hodie dicitur, vbi Cuneus ager.

ſacrum nemus, in quo Tacitus 4. Annal. Ciuilem Batauos vocaſſe ſcribit. Althamerus ait ex Marliano extare in Hollandia, in finibus Agedu- cis vici.

ſacrum promontorium, Corſicæ inſulæ eſt Ptol. quod *Cabo Corſo* Leander vocat. *Sege* Pinerus nominat.

ſacrum promontorium, habet Ptol. in Lycia regione. Hoc ſophianus *Chelidoni Capo* appellat.

ſacrum Cæſaris, vel ſacrum Cereris, Galliæ Celticæ ciuitas, vulgò *Sancerre*.

ſadalis, vrbs Ægypti: Gentile, Sadalites. Stephan.

ſadragesilius, Dagoberti Regis Franciæ præceptor, qui tam fauit fortuna, vt ex ludimagiſtro Dux Aquitaniæ factus fuerit. Volat.

ſaducæi, dicti inter Iudæos qui Saducæum quendam magiſtrum legis ſequentes, neque reſurrectionem credebant, neque angelos, neque ſpiritus Hiſt. Euangel.

ſadoc, filius Achitob 2. Reg. 8. Par. 6. Eſt & nomen ſacerdotis, 2. Reg 16 Filius item Merazoth. 1. Par. 9 Lat. iuſtus aut iuſtificatus.

ſadyates, Ardyos filij Gygis filius, qui Herodoto libro hiſtoriarum 1. poſt patrem regnauit in Lydia.

ſædene, mons Cumæ: Gentile, Sædenus, & regio Sædene. Steph.

ſænia, Tuſciæ mediterraneum oppidum. Ptol. *Siena* hodie dici & *coloniam Senenſem* Tacito vocari docet Orlandius.

ſænos, Synarum fluuius. apud Ptolem.

ſæpinum, vrbs Samnitum. Hodie *Sepinum*. Ptol. lib. 3. cap. 1.

ſætabis, fluuius. Ptol. lib. 2. cap. 6. Auguſta Valeria alio nomine dicta. Sectanis olim, nunc *Xatina*.

ſetæ, Indiæ populi, quos argento abundare docet Plin. lib 6. Fertiliſſimi, inquit, ſunt auri Dardæ, Seræ argenti. Sed omnium in India propè non modò in hoc tractu potentiam claritatémque vincunt Praſſi, ampliſſima vrbe, ditiſſimáque Palibotra.

ſagæ idem qui Sacæ antea dicti. Mela. lib. 3. Sagala, Indiæ intra Gangem vrbs, quæ *Euthymedia*. Ptol.

ſagalaſſus vrbs Piſidiæ. Vocatur etiam Selgeſſus. Gentile, Sagalaſſeus & Sagalaſſenus. Stephan.

ſagana, nomen veneficæ mulieris quæ Varum puerum prætexiatum ſuis veneficiis faſcinauit. De qua ſic Horat. *At expedita Sagana per totam domum ſpargens auernales aquas horret capillis*. Eiuſdem ceu necromantidis, meminit ſatyra 8. libri primi.

ſagaræi, populi Æliano, qui camelorum certamen in honorem Mineruæ inſtituunt.

ſagarauca, gens Scythiæ, Ptolem. intra Imaum.

ſagaris, Ptolemæo & Straboni fluuius Aſiæ, qui ex Dyndimo Galatiæ monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniámque flexuoſo curſu delatus, tandem influit in pontum Euxinum. Ouid. 4. de Ponto. Eleg. 10.

ſagartia, Cherſoneſus iuxta mare Caſpium: Gentile, Sagartij.

ſage, nomen viri, 1. Par. 11. Lat ignorans ſiue comprehendens, aut attingens: vel Syriacè, multus ſiue multiplicans.

ſagitta, ſignum cœleſte, Plin. lib. 18. capite 16.

ſagittarius, ſignum cœleſte, quem alij Centaurum Chironem arbitrantur, alij Crocum filium Euphemis nutricis Muſarum & habitaſſe in Parnaſſo cum Muſis & venationi incubuiſſe, vnde & vſum ſagittis, & equo inſediſſe poſt mortem, precibus Muſarum, à Ioue inter aſtra relatum & varia forma conſcriptum. Idibus Februarij veſpere occidit, ac vehementer hyemat. Colum.

ſagra, fluuius in ora Magnæ Græciæ in Italia. Plin. cap 10. de Locris, & Italiæ fronte, libro tertio, & Cicero libro ſecundo de natur. deorum.

ſaguntia, Ptolemæo libro ſecundo, cap. 4. & Plinio libro 5. capite 3. Hiſpaniæ vrbs. Vide Saguntus.

ſaguntus, vel Saguntum Steph. Hiſpaniæ ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthiis condita, quam Annibal contra populi Romani fœdera diruens, belli Punici ſecundi ſuſcitauit incendium. Fuit item populi Romani fideliſſima ſocia, quam cùm Annibal contra eius fœderis obſidione premeret, maluerunt Saguntini ſe ſuaque omnia igni conſumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut viui in hoſtis poteſtatem peruenire. Liuius belli Punici lib. 1. Hanc Stephanus *Zacantham* appellare videtur. hodie *Moruedre* dicitur: *Carthaginem Spartariam* (poſtquam ab Annibale direpta eſſet) vocatam putat Appianus Alexandrinus.

ſahar filius Aſhur ex Halsa vxore, 1. Par. 4. Lat. lucidus aut candidus.

ſahar, filius Simeon filij Iacob. Gen 46.

ſahataim, nomen viri, 1. Paralipom. 8 Lat nigri, vel turbidi, aut matutinantes, vel manè euntes.

ſai, Thraciæ populi, oppoſiti inſulæ Samothraciæ. Euſtath.

ſai, Arabiæ oppidum in Æthiop. ſub Ægypto apud Plin.

ſais, vrbs Ægypti iuxta vnum ex Nili fluminis oſtiis quod ab ipſa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Ægypto: huius loci incolæ Mineruam colunt: Cic. 3. de Natura deorum. Ciues, Saites & præfectura Saitis dicitur etiam Saitinus: & poſſeſſiuum, Saius, vel Sairicus. Stephan.

ſaitini, populi Aſiæ: de quibus ſic ſcribit Alexander ab Alexandro lib. 3. cap 2. Genial. dier. ſicut Saitanis reges qui imperitarunt, intra ſepta templi ſepelire aſſuetum erat, hoc ſepulturæ genus optimum, pietatis vltimum officium æſtimantes.

ſaixæ, populi iuxta Iſtrum. Stephan. quid ſi, Saxæ?

Sala, fl. unius Hiſpaniæ, cuius aqua temperatur ferrum, atque acrius redditur. huius nominis fluuios duos habet Ptol. in Mauritania Tingitana, vterque ſe in Oceanum Atlanticum exonerat: vnum cis Atlantem minorem, alterum vltra eum deſcribit. Quis eis Atlantem eſt, à quibuſdam putatur eſſe idem cum *Buragrag*, quem Io. Leo. l. 3. habet. Curio ſcribit hunc à Ptol. *Sanen* appellari.

sala vrbs, teſtibus Solino & Ptolem. ad oſtium Salæ fluuij. Ortel. putat hanc *Sella* hodie eſſe. Eſt quoque *Sala* Turdulorum in Bætica vrbs: item Hircaniæ apud eundem Ptole. apud Herodot. 7. vrbs littoralis Thraciæ circa Hebrum fluuium.

sala, nomen ſex vrbium, & fluuij in Germania. Strab. lib. 7. Inter quem & Rhenum cùm Druſus Germanicus belligeraret, domitis hoſtibus rector oppetiit.

sala Germaniæ vicus non procul ab oppido *Kunighofen*, à quo Franci dicti ſunt Salici, qui circa hunc vicum & fluuium eiuſdem nominis habitarunt. Vtrùm leges Salicæ non ab iſto vico, ſeu fluuio, ſed à Sala dictione Franca, quæ Latinè palatium, ſeu aulam ſignificat, hoc nomen habent. Munſt. lib. 3. Coſm.

sala, oppidum & fluuius Mauritaniæ. Pli. li. 5. c. 1. Duplex eius nominis oppidum amnis interſecat, vetus & nouũ, quod non ita procul ab Herculeo freto remotum, vrbem ſeptam nomine reſpicit. Vetus, anno 1514. multarum ædium ſtructura, & mercaturæ commodis admodum auctũ, arcem habet amplam, & eminentiori in loco turrim, *Summataſſum* dictam, quam eo potiſſimum nomine ædificarunt Saraceni, vt inde in Granatæ oram pateret aſpectus. Caſtrum huic ciuitati vicinum conſpicitur, in quo eſt magnifica Regum Feſſæ ſepultura. Hiſt. Afric.

sala, oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ ſuperioris atque Armeniæ maioris. Ptol. lib. 4 cap. 1.

salabaſtræ gentes ſunt circa Indum, Plin. li. 6. c. 20.

saloboni, nomen loci. 2. Reg. 23. Lat. vulpis intellectus, vel filius, aut vulpis ædificium, vel pugilli aut pugni ædificium vel intellectus: ſiue ſemita ædificij, vel intellectus aut filij.

salabria, quæ & Sarabræa, ciuitas eſt Cappadociæ. Ptol. lib. 5. c. 6.

salacia Neptuni vxor. Auguſtin. 7. de ciuitate Dei. *Iam vtique*, inquit, *habeat Salaciam vxorẽ Neptunus, quam inferiorem aquam maris eſſe dixerunt.* Feſtus verò, *Salaciam dicebant Deam aqua quam putabant ſalum ciere, hoc eſt, mare mouere, quo vocabulo poëta pro aqua vſi ſunt. Pacuuius: hinc ſauitiam Salatia fugimus.* Gloſſarium, *Salacia*, ἀμφιτρίτη νηρηΐς. Salacia rectè exprimit Homeri ἁλοσύδνην, Illa enim ἀπὸ τοῦ τὴν ἅλα σεύειν, hæc ſimiliter à ſalo ciendo, quanquã Seruius ab aqua ſalſa Salaciam dictam velit. Vſurpatur & Salacia pro receſſu maris. Romani reciproca maris incrementa aut decrementa Veniliam & Saliciam appellabant: Veniliam acceſſum ſeu exaſtuationem maris, quod ad littus veniret, Salaciam receſſum quod ad Salum rediret: Vide Varronem de lingua Latina & in illum Scaligeri notas: vt & Gyraldum ſyntagmate quinto.

salacia, Turdetanorum in Luſitania vrbs, apud Ptol. & Pli. qui eam *Vrbem Imperatoriam* cognominat, *Setubal* Cluſio, ſed *Alcaſal de ſal* Varrerio.

salacon, vir, qui cùm pauper eſſet, ſe diuitem ſimulabat. Suid. Huius meminit Cicer. 7. Epiſt. Ab hoc natum prouerb. Salacones.

saladinus, Turcarum rex bellicoſiſſimus, circa ann. ſalu. 1180. cum Chriſtianis per xxx. amplius annos varia fortuna bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quàm victor, donec Balduino Hieroſolymorũ rege mortuo multis partibus ſuperior, Hieroſolymam cepit, eiuſq; regno finẽ impoſuit, Ægyptum Syriamq; imperio ſuo adiecit.

salæ, gens Colchidis, antiquis *Phthirophagi* dicti, inquit Plin. l. 6. uide Taprobana.

salai, mater Azuba, 3. Reg. 22. Lat. Miſſio vel mittens. ſiue ramus, aut propagines, vel telum aut arma: vel Syriacè, ſpolians vel ſpoliatus.

salamantica, oppidum eſt in Orientali tractu Luſitaniæ, in Hiſpania Vettonum, vulgò *Salamanca*.

salamiel, filius Suriſaddai, princeps ſuæ tribus Simeon. Num. 1. Lat. pax ſiue perfectio aut retributio Dei.

salamij populi Arabiæ, ſic dicti, quòd fœdus cum Nabathæis pepigerint. Salama enim pacem ſignificat. Steph.

salaminus, vnus ex iis diis qui Idæi appellantur. Lil. li. 6. Hiſt. Deorum. Synt.

salamin, ſiue Salamis, Stephano & Salamina hodie Coluri, inſula in Euboico mari contra Athenas ſita, in qua vrbs eſt eiuſdem nominis vbi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Tacit. lib. 3. Horat.

salamis, Ptolemæo Cypri vrbs, quæ Plinio *Salaminia*. Stephanus eam *Conſtantiam* dici ſcribit, idem D. Hieronymus tradit, & addit eam Traiani Imp. tempore à Iudæis deletam, interfectis omnibus eius accolis. Curchinus dicit eam ſub Heraclio Imp. à Saracenis captam, funditúſque exciſam, neque poſteà vnquam habitatam: Euſebio auctore de præparatione Euangelica. *Coronia* antiquiſſimis temporibus vocata fuit hodie *Famagoſta* dicitur, vt Niger autumat.

salamis, Ptolemæo inſula prope Pelopon-

neſum in ſinu ſaronico, Nigro & ſophiano teſtibus, nunc *Celuri* appellatur. Hæc inſula quondam, vt Strabo tradit, *Cychria* S*iras* & *Piiyuſſa* dicta fuit: i em *Ophu* vt Euſtathius refert. *Dracenis inſulam* à Lycophrone appellari ſcribit eius Commentator Euſtathius, quòd eam primò Draco ſeta occupârit. *alaminam* eam Hyginus vocat, & dicit ab Apollonio *Attnida* nominari. Ich c Salami Bocarus fluuius eſt, qui & Bocalias dictus, vt Strabo refert, hunc *Byrina* Italicè vocari ſcribit Euſtathius.

salamis regio, non procul à Cyro ſita, ab hæreſi Marcioniſtarum oppreſſa apud Calliſtum 13. cap. 27.

salampſij, Mauritaniæ Cæſarienſis populi, Ptolem.

salanga, mons altiſſimus mari imminens, inter Britanniam & Hiberniam, à Salanga B rcu lani primi habitatoris Hiberniæ filio dictus. Mons domini alio nomine vocatur hodie.

salaphitanum, vrbs Africæ propriæ. Plin. lib. 5. cap. 4.

salangus, gens Italiæ. Eſt etiam alia Indiæ, Stephano.

salaniana, Luſitaniæ oppidum, inter Eboram & pacem Iuliam. Anton.

salapæi, Thraciæ populi. Appian.

salapeni, Arabiæ felicis gens. Ptol.

salapia, vrbs Apuliæ, Plin. lib. 3. cap. 11. hodie *Salpi*. Salapinam Paludum habet hoc tractu Lucanus lib. 5.

salapia, vrbs in Brundusio agro. Alex. ab Alex. lib 1. cap. vlt.

salap ſius à ſale & puſius compoſitum nomẽ. Puſius enim, ſiue puſus & puſio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus eſt Caluus, Catulli familiaris tanquam puer, ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

salaria via, Romæ dicta, quòd per eam Sabini ſal à mari deferebant. S. pontinus.

salaria, Baſtetanorum vrbs, & Oretanorum, Ptolem. in Hiſpania Tarraconenſi. *Sirnela* Cluſius vocat.

salars, inſula Libyæ: Gentile Salarſus. Steph

salas, Straboni Germaniæ flumen, inter quod & Rhenum Druſus occubuit. *Sa. l* hodie vocatur.

salaſſi. Ptol. lib. 3. cap. 1. populi Inſubriæ hodie Marchia Saluſſianorum, Strab. lib. 4 vulgò *Saluſſes* aliis. *Le Val d'O*. Eorum regio Germanis *Augſtall* vocari ſcribit Scudus. *Salaſſos* à Polybio *Laoi* appellari tradit Merula.

salathi, nomen principis militum, 1. Para. 11. Lat. vmbra, ſiue tinnitus, aut aſſans vel torrefaciens: aut Syriacè orans.

salathiel, pater Zorobabel ducis Iuda Agg. 1. Eld. Filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Paralipomenon 3. Lat. poſtulatus ſiue commodatus Dei.

saldæ colonia, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptolemæo, lib 4 ca. 2. hodie *Alger* Caſtaldo, *Tadla* Mercatori. Cuius ſententia videtur probabilior.

salduba, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, item & Tarraconenſis. Ptol Pli. Melæ eſt item flumen, quod hodie *Guadalquinireio* vocari Cluſius auctor eſt.

sale. Ptolemæo, *Sole* Ammiano, vrbs Hircaniæ.

sale, filius Arphaxad. Gen. 10. Luc. 3. Dicitur filius Cainan filij Arpaxad. Lat. miſſio vel mittens, &c. idem quod Salai.

salebim, nomen loci, Iudic. 1. 3. Reg. 4. Lat. reſpiciens corda, ſiue pugillus aut vulpes vel ſemita in mari.

salecha, ciuitas in Baſan, Ioſue 12. Dicitur & Salecha. Lat. caniſtrum tuum, aut euacuatio vel conculcatio tua.

saled filius Nadab, filij Semei filij Onam, 1. Par. 2. Lat. afflictio, vel Syriacè calefactio, aut aduſtio.

saleius Baſſus, Lyricus poeta, cui propter ingenium ſingularémque eruditionem, aut quinquaginta ſeſtertia Veſpaſianus Imperator eſt largitus. Corn. Tacit. in dialogo de claris Oratoribus.

salem, i. Conſummata, perfecta, completa. LXX. interpretantur pacem, nomen vrbis in Sichimis, quæ eſt in terra ſamariæ, ciuitas Iacob, ſita in finibus Ephraim Videtur quoque dicta ſichem. Hæc non eſt Ieruſalem. Geneſ. 33. Alia fuit ſalem. Vide Ieruſalem.

salemoth, nomen viri, 1. Par. 24. Lat. pacificatio ſiue perfectio, aut retributio.

salenæ Gatyeuchlanorum oppidum in Albione inſula. Ptol. *Salndy* Camdeno.

saleni, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi apud Cantabros, Pomp.

salentini, populi in finibus Italiæ proximam Apuliæ peninſulam incolentes, quæ eſt inter Tarentinum ſinum & fauces Adriatici protenſa, circa Brundugum & Rudias in Iſthmum contracta latum ſtadia citciter trecenta. Dicta à s lentino promontorio, in extremis eius peninſulæ finibus ſito, quod ἄκραν ἰαπυγίαν appellant Feſtus tamen à ſalo dictos mauult fortaſſis ob id, quod penè circumquaque mari ambiantur, tenui tantùm Iſthmo continenti annexi. Onos autem putat à Cretenſibus & Illyricis, qui ſocietate cum Locrenſibus inita, his in locis conſederunt. Hinc ſalentinus, na, num. Virgil. tertio Æneidos, vulgo *Terra d'Otranto*, *Salentini*, per s in ſecunda legunt vetuſta numiſmata, vt patet apud Goltzium: per duplex ll ſcribi Tabulis Capitolinis docet Sigonius.

steph.

Steph. *Sallentiam* vrbem habet in Meſſapiis.

ſalentinus locus Salentinorum, iuxta Anduriam oppidum. Hic ad margines vſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis augetur aquis.

ſaleph filius Iectan, Gen 10. Lat. euaginans, vel euellens, aut diſcalceans.

ſalera, oppidum in Africa propria, à Scipione occupatum. Liu.

ſalernum, Picentinorum oppidum in Italia.

ſaleſij, pars Pœonum, Steph. Fortè qui hodie Sileſij, vel Sleſij vulgò.

saletes, vna ex Iouis filiabus quam Nilo ortam Mineruam Ægyptij fabulantur. Alex. ab Alex. Genial. dier lib. 6. cap. 4.

ſaletio, vrbs Germaniæ, ſex milliaribus infra Argentoratum. Huius meminit Antonin. in libro Notitiarum Hanc *Saleſiam* in Francorum Annalib. dici, & hodie *Selza* vocari tradit Rhenanus.

ſalganeus, Perſarum dux à Metabare non procul ab Euripo interfectus. Strab. lib. 9.

ſalganeus, vrbs Bœotiæ Euripo contigua, poſt Chalcidem ſita. Inde Salganius vel Salganeites, & Salganeus Apollo. Steph.

ſalgas, fluuius & vrbs Salga, in Mauritania: Gentile, Salgæus, aut Salganus. Steph.

ſali, Sarmatiæ Europeæ populi, apud Ptol.

ſalia, fluuius Hiſpaniæ ad oram Britanniei maris à quo Salieni accolæ dicti, quos Selinos Ptolemæum lib. 2. cap 6. nominaſſe exiſtimat Hermolaus. Pintiano in Melam *Sanga* eſt, qui eum recentiori vocabulo *Sata* vocat.

ſalica lex. Vide Salij.

ſalica, inſula nunc vocatur, quæ olim Taprobane. Steph.

ſalica, Oretanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

ſalicì, populi in Cordubenſi conuentu. Plin. lib 3. cap. 1.

ſalij ſacerdos Martis, numero duodecim, à Numa Pompilio primùm inſtituti, tunicíſque pictis, æneóque pectoris tegmine exornati. Salij dicti, quod ſalientes ancilia per vrbem circumferrent. Vocantur etiam Saliſubſuli à Catullo Epigram 17. ad Coloniam. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuiſſe dicit lib 8. niſi hæc poëtica licentia dixerit, ad ſua tempora reſpiciens.

ſalij Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, eius regionis incolæ, quæ vulgò Franconia vocatur. Sidonius. *ſalius pede, falce Gelonus.* Ammianus Marcellinus lib 17. de Conſtantio ſcribens: Quibus, inquit, paratis petit primos omnium Francos eos videlicet quos conſuetudo Salios appellauit Andreas Althamerus in Tacitum, ſuſpicatur ita fuiſſe nuncupatos à Sala flumine, Franciam enim illa Orientalis irrigatur flu-minibus Mœno, Radiantia, Æſto, Sala, Sinna, & Tabero. Hi Gallis expulſis, eorum ſedes occuparunt, Franciámque de ſuo nomine appellarunt. Ab his Salijs quoque Alciatus, legem Salicam nomen duxiſſe, quaſi dicas Francicam.

ſalim, nomen loci 1. Reg 9. Ioan 3 filius Roboam. 1. Par. 11. Lat. vulpes, p. n. aut pugilli, ſiue pugni, vel ſemitæ.

ſalinæ, arum, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans, quòd iuxta eam ſalinæ fuerint, id eſt, foſſæ in quibus fit ſal. Item Suetriorum in Alpibus maritimis oppidum. Hod e *Salucet* quibuſdam. Eſt item Daciæ vrbs. Ptol.

ſalinum, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolem. Niger eam *Theth* appellat Stumerus *A lom* nominat, & eandem putat cum ea, quæ apud Antoninum *Vetus Salinas* inſcribitur.

ſaliocanus, portus Galliæ, vrbs Ptol. lib 2. c. 8. vulgò *S. Paulus.* Apud Ptolem. legitur, ſtaliocanus.

ſaliſa, regio eſt Reg 9. Lat. trina ſiue principalis, aut ternaria, vel principiſſa aut duciſſa.

ſaliſi, populi Alpini, Boiis, Heluetiiſque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis eſſe arbitratur, Salaſſos rectiùs appellaueris, hodie *die Ougſtaler.* Meminit eorum Strabo lib. 1.

ſaliuncanus potius maritimum Galliæ Celticæ oppidum, in ea parte, qua Britanniam inſulam ſpectat. Ptolem. li. 2. cap. 8. lege, ſtaliocanus.

ſalius, nomen Arcadis, qui ab Ænea in Italiam tranſuectus, iuuenes Italos ſaltationem docuit. Polemon.

ſaliſſo, oppidum inter Treuiros & Argentoratum. Anton.

ſaliunca, Autrigonum vrbs in Hiſpania, Ptolemæus.

ſallem, filius Nephthali, Gen. 46. qui ſallum 1. Para. 7. dicitur, Lat. pax, ſiue perfectio, aut retributio.

ſalluſtius, inſignis orator & hiſtoricus Romanus, qui mutuas geſſit inimicitias cum Cicerone: quorum odium vide in duabus inuectiuis vtriuſque. Eius opera extant.

ſalluntum, Dalmatiæ vrbs. Anton.

ſallyes, Galliæ Narbonenſis populi, circa aquas Sextias. Strabo, *Ceux d'autour d'Aix en Prouence Saly* Plinio ſunt, & *Salices* Ptol. *Saluios* vocat Liuius, & *Saluntes* Ammianus Marcellinus.

ſalma Arabiæ deſertæ & fœlicis tria oppida, apud Ptol.

ſalmacis, vrbs Cariæ. Steph. & Arrian.

ſalma, filius Nahaſſon filij Aminadab. 1. Par. 2. qui ſalmon & ſalma in fine 4. c. Ruth: dicitur filius item Hur primogeniti Caleb ex Ephrata cõcubina, 1. Par. 2. 10ẽ ſignifi. quod ſalle.

Salmacis fons Cariæ limpidiſſimus, iuxta Halicarnaſſum, eo nomine olim malè audiens, quòd lauantium in eo, aut ex eo bibentium corpora effœminaret. Cuius rei rationem poëtæ ad huiuſmodi referunt fabulam. Salmacidem Nympham fuiſſe fonti huic præſidentem, quæ Hermaphroditi Mercurij & Veneris filij, pueri formoſiſſimi, amore capta, cùm nullis eum blanditiis ad concubitum poſſet adducere, ſimulato diſceſſu ſeſe poſt vepres occultauit: cúmque vidiſſet illum, qui ſolum ſe eſſe exiſtimabat, poſitis veſtibus fontem ingreſſum eſſe, ſubitò accurrens, abiectis indumentis, arctiſſimè eum complexa eſt. Verùm cùm ne ſic quidem obſtinatum iuuenis animum poſſet inflectere, à ſuperis dicitur petiiſſe, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt, ita tamen vt ſexus vterque integer remaneret. Quam corporis ſui mutationem cernens Hermaphroditus parentes ſuos dicitur inuocaſſe, & ab iis ſummi muneris loco petiiſſe, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, hoc eſt, vtrumque ſexum habens, inde exiret, Ouid. 4. Metam. Vide Hermaphroditus.

Salman, nomen regis cuiuſdam, de quo Oſeæ 10. Latinè pacificus, ſiue perfectus aut retribuens.

Salmana, rex Madian Iud. 8 Pſal. 82. Lat. vmbra prohibita, aut vmbra vel imago commotionis, vel tinnitus commotionis, vel ſubmerſio proh bitionis aut commotionis.

Salmanaſar, rex Aſſyriorum, 4 Reg 17. Lat. pax ligata, ſiue perfectio aut retributio ligata: vel pax aut perfectio ſiue retributio nunc ablata, vel nunc recedens.

Salmantica. Ptol. lib. 2. cap. 5. alio nomine Salamanca, Luſitaniæ vrbs. Vide an ſit *Elmantica* Stephani & Salmyca.

Salmeni gens ſolitaria. Steph.

Salmias, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. Pax Domini ſiue perfectio aut retributio Domini.

Salmon, filius Nahaſſon filij Aminadab. Ruth. 4. qui & ibidem, & 1. Par. 2. dicitur Salma, Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens.

Salmō, ciuitas maritima Cretæ inſulæ, Act. 27.

Salmon, Hellanicus vocauit ciuitatem Bœotiæ, quæ propriè ἄλμος vocatur. Steph. in Alcmō. Et alibi σάλμων (inquit) vrbs eſt Bœotiæ, cuius ciues Salmonij.

Salmona. Auſonio fluuius eſt, quem Moſella excepit. *Salm* hodie, Scaligero teſte.

Salmaſtus, vrbs Perſidiæ, dierum circiter octo itinere ab Niniue poſita, verſus Orientem. Maſius in libello Moſis de Paradiſo.

Salmona, locus in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël, profecti de monte Hor, Num. 33. Lat. vmbræ munus vel numerus, ſiue tinnitus numeri vel muneris, aut imago noſtra.

Salmone, vrbs Piſatidis & fons eiuſdem nominis à Salmoneo rege. Ciuis Salmoneus, vel Salmonites. Steph.

Salmoneus, Æoli filius, non regis ventorum, inquit Seruius, ſed cuiuſdam apud Elidem, vbi regnauit, qui cùm regia maieſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeò vt Elidis partem deſuper tegeret, ſuper eo agitabat currus ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus eſſet facem, cum iubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Iupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos deturbauit. Virgil. Æneid. lib. 6.

Superborum principum typus.

Salmox. Vide Salmon.

Salmoxis (aut potiùs Zalmoxis) Herodot. li. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.

Salmyca, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile: Salmycenus. Steph. Vide Salmantica.

Salmydeſſus, ſinus Ponti: Gentile, Salmydeſſius, & Salmydeſſenus Stephan.

Salos, Strab. lib. 7. littus Dalmatiæ, & emporium. Vide Sala & Salonæ.

Salo, onis fluuius apud Celtiberos, non procul à Bilbili oppido, ferri temperatura nobilis, Iuſtin. ex Pompeio lib. 44. hunc fluuium, *Bilbilin* vocat. Antoninus quoq; hoc tractu *Aquas Bilbitanorum* habet, quas vide ſuo loco *Xalon* etiam vulgò, teſte Arria Montano Fauolio *Arualata*, *Salona* Sophiano eſt *Spalato* Hermolaus nominat Diocletianum Imp. hic quondam palatium habuiſſe ſcribunt auctores. Niger dicit Salonas interiiſſe, & loci nomen tamen manere, eſſe verò ibidem arcem hodie *Cliſſa* nomine. *Colonia*, *Marcia Iulia Salona* vocatur in antiquo Epigrammate, quod habetur apud Mazonium.

Salo, filius Moſullam. 1. Par. 9. Lat. caniſtrum, vel exaltatio, ſiue conculcatio aut æquiparatus.

Salobriaſæ, populi ſunt circa Indiam, Plin. li. 6. cap. 20.

Salodurum Antonino, & ex veteri eius loci inſcriptione, oppidum Heluetiorum. *Solothurnū* incolis dictum, Scudus & Rhenanus. vide Solothurum.

Salome, filia Antipatri, Herodis filij.

Salome. mulieris nomen. Marc 4.

Salom, pater Ahihud principis filiorum Aſer, Num. 34. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens.

Salomith, filia Zorobabel filij Phadaiæ. 1 Par. 3. & 53. Filius Roboam. 2. Par. 11. Lat. idem ſignificat quod Salomi.

Salomon, vel Solomon, i. pacificus, filius Dauidis, rex Iudææ, omnes ſuæ ætatis homines doctrina antecellens: is Hieroſolymis templum orna-

ornatiſſimum extruxit, quod de eius nomine vocatum eſt, tandem ad idololatriam ab vxoribus & concubinis faſcinatus defecit: qua de cauſa ejus regnum paulò pòſt eſt laceratum, vt ex hiſtoria ſacra liquidò conſtat.

Salomon, Vngariæ rex Hunnos ingenti multitudine Pannoniam ingreſſos fudit: cum Græcis Bulgariſque congreſſus, eos ingenti clade ſuperauit: tandem à Geiſa quodam bello ciuili ſuperatus, & regno exutus eſt, ſub anno ſalutis 1075.

D. Salomon, Britanniæ Armoricæ princeps martyrio coronatus. Sigebert. in Chron.

Salon, Strab lib. 12. regio Bithyniæ, paſcendis bobus idonea. Vnde & Salonenſis caſeus. Stephano, vrbs Bithyniæ, qui inhabitat, Salonites vel Saloneus vocatur. Steph.

Salona, oppidum eſt in Prouincia medio itinere inter Auenionem Cauarum & Phocenſium Maſſiliam, nobilitatum Crucea lapidea. graucea, eſt planities. quæ cùm quinquaginta milliaria per circuitū habeat, non poſſis tamen digito terram tangere, quin te ſaxum impediat: tantus eſt lapidum (quos ex Herculis pugna relictos fabulātur) in ea planitie numerus. Sunt & apud Salonam Marij monumēta & Cæſaris: nempe callata via, murus Marius, Auguſti lapides, & miſſiha multa paſſim inueniūtur. Gallicè *Salon de Crau*.

Salona, arum, Steph. vrbs Dalmatiæ, olim capta ab Aſinio Pollione: à qua & filium ſuum Saloninum appellauit.

Salonia. Vide Salon.

Saloniana, Dalmatiæ vrbs mediterranea. Ptolem.

Saloninus, Aſinij Pollionis Germanici exercitus auctoris filius, qui cùm pòſt captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem primò lauream, pòſt etiam Conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à capta ciuitate Salonium vocauit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe: quod parentibus omen infelicitatis fuit. vixit enim perparum. Seruius.

Salphaad, filius Hepher filij Galaad filij Machir filij Manaſſe, Num. 26. 1. Paral. 7. Hebr. Salphahad. Lat. vmbra, ſiue tinnitus formidinis, vel allaxionis aut ſubmerſionis formido.

Salpiæ. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Apulorum vrbs in Ionio pelago Salapia Plinio, At ſanè in Græcis codicibus legitur, σαλαπια.

Salpina, palus in Apulia iuxta Salpiam ciuitatem, meretricio amore Annibalis inclytam. Liu.

Salſos, amnis in Gaſſandro Indiæ Plini. lib. 6. cap. 25 Item Hiſpaniæ flumen. Hittio.

Salſubium, Latinis dictum eſſe illud Flaminiæ (ſic Romandiolæ oppidum) quod hodie *Caſtrocaro* vocant, ſcribunt Blondus & Leander.

Salſulæ, fons Narbonenſis Galliæ iuxta Ruſcinonem, ſalſioribus, quàm marinæ ſint, aquis defluens. Pompon. libro 2. vbi eſt arx munitiſſima regum Hiſpaniæ ditionis. Gallicè, *Salſes*.

Salſum, Hittio flumen Hiſpaniæ eſt in Bætica, quod *Guadajo* hodie dici aſſerit Cluſius, addens etiam in eum influere riuulum, quod hodie *Rio Salado* (quod Salſum ſonat) vocatur.

Saltiæ, populi iuxta pontum Euxinum, à veteribus ſic dicti aliter φθειροφάγοι vocantur.

Saltuares, inſulæ in Nymphæo ſitæ ſunt, ita dictæ quod ad ictus ſaltantium moueantur. Pli. lib. 2. cap 95.

Saltus Caſtulonenſis. Ciceroni & Cæſari in Bætica tractus, qui Floriano *puerto Muladar* dicitur, cui ſuffragatur Nauagierus.

Saltus Galliani, quos Aquinates cognominat Plinius, tractus Flaminiæ eſt, *Galeata* nunc nuncupari, & tres pagos comprehendere dicit Leander.

Saltus, prouinciæ Narbonenſis, vel *Salinoſa* Prouincia olim Latinis dicta, quæ hodie Comitatus de *Sault* vocatur, vt ſcribit Pinetus. Circa Auenionem eſt in Delphinatu.

Salizburgum, Latinis Iuuania dicitur à iuuando. Nam Germanos Iulius Cæſar aggreſſurus, in faucibus montium arcem munitiſſimam extrui curauit, vt milites in ea refugium, & ſatellites iuuamen haberēt. Inde caſtrum Iunanenſe, Germanicè *Helffenberch* appellatum eſt, Fluuius quoque. cui adiacet, Iuuarius dictus, arci nomen dediſſe à quibuſdam putatur, à quo & ciuitas Iuuania dicta eſt. Ptolemæo, ex ſententia L. Auentini, *Poedicum* appellatur. Eam Attila Hunnorum rex deſtruxit, & à Robetto Epiſcopo reſtaurata eſt anno 580. Munſter. Irenicus.

Salu, pater Zamri illius qui cum Madianitide occiſus eſt, Num 25. Lat. Canitrum, ſiue exultatio, aut conculcatio, vel æqu. paratus.

Salur, Emporium in India intra Gangem. Ptol.

Salutaria, Syriæ aut Euphratenſis vrbs. lib. Notit.

Salua, Pannoniæ inferioris vrbs, Ptole. *Scalmar*, Lazio, duobus à Buda milliaribus, Auſtriam verſus

Saluc, oppidum in Libya interiori. Ptol.

Saluia, mater Apuleij.

Saluia, oppidum Triacenſium in 5. ab Italię regione. Ptol. *Alia*, Leandro.

Saluius Foſius inter eximij roboris viros recenſetur à Plinio lib. 7. cap. 20.

Saluius Iulianus, iuriſperitus nobiliſſimus, temporibus Commodi Cæſaris.

Salus, dea credita, vnde Salutaris porta, Romæ.

appellata ab huius deæ æde, quæ proxima fuit.

ſaluſa filius ſupla filij Hem, 1. Paral. 7. Lat. trinus, vel principalis aut dux.

ſalutaris, vocatur pars Macedoniæ, Phrygiæ Palæſtinæ, Syriæ & Galatiæ, teſte lib. Notit.

ſalyes, populi Occidentales, qui contra Romanos bellum geſſerunt. Steph.

ſalyes, ſunt populi, qui Salonam atque vicinos agros inhabitant.

ſama, ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ 15. Nomen item viri, 1. Par. 8 Lat. audiens vel obediens.

ſama, filius Iechoniæ filij Ioachim 1. Par. 3. Lat. exauditus, ſiue ipſe exaudiens, vel obediens.

ſamaa, frater Dauid, 2. Reg 22. Par. 6. Filius Merari. 1. Paralip. 6. 42. Lat. audiens, vel obediens.

ſamaa, filius Macelloth filij Abigabaō. 1. Par. 8. qui 9. dicitur Samaam. Lat. nominatus vel appoſitus, aut perditio, vel deſolatio.

ſamachias nomen viri, 1. Par. 26. Lat. adhærens Domino.

ſamad, filius Elphaal, filij Mehuſim, 1. Par. 8. Lat. nomen matris vel gentis, aut timoris, vel ponens timorem, aut oppoſitus matri vel genti aut ibi timor, vel mater, aut gens.

ſamaia, ſiue Samaias, pater Semri patris Idaiç 1. Par. 4. filius Ioel. 1. Paral. 5. Vir Gabaonites, 1. Par. 12. Lat. audiens Dominum, vel obediens Domino.

ſamamiçij, juxta magnam Syrtim populi, Ptolemæus. Item alios cognomines habet multa interius in Libya.

ſamanei. Vide Brachmanes.

ſamaoth, nomen viri, 1. Par. 27. Lat. deſolatio vel perditio, aut ſtupor, ſiue ibi iniquitas, aut nomen iniquitatis, vel deſolans aut perdens iniquitatem.

ſamara, promontorium in Oceano Orientali, vbi deſinit Caucaſus.

ſamarabriæ gentes circa Indum, authore Plin. lib. 6 cap. 20.

ſamarath, filius Semei. 1. Par. 8. Lat. cuſtodia vel adamas, aut vepres vel ſpinas, ſeu fæx.

ſamareus, filius Chanaam Geneſ. 10. Hic Eſſam incoluit. Lat. lana, vel medulla ſ. arborum.

ſamaria, mons 3. Reg. 16. idem ſignificat quod Samarath.

ſamaria, vrbs Syriæ inter Iudæam & Galilæam media. Ioſephus lib. 3. cap 2. ab Amri Iſraëlitici populi rege condita, qui Simeron vel Sameron montem à quodam Semer emit: ciuitatémque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine Simeron, ſtu (vt tranſtulit noſter interpres. 3. Reg. 16.) Samariam appellauit. Qua deinde reges Iſraëlitarum pro regia vſi ſunt. Aliàs vt Euſeb. teſtatur Æthenias eſt dicta. Mox poſt Hircani Iudæorum Pontificis expugnationem, ab Herode rege iterum ædificata: atque in honorem Auguſti Græco vocabulo Σεβαστὴ nominata eſt. Stephano quoque Neapolis, Ioſ. 11. 4. Reg 6. Iſaiæ 7. 10. Mareon eam Ioſephus vocat.

ſamaria ſiue ſamarias, 1. Par. 12. 1. Eſd. 10 nomen viri, Lat. cuſtodia aut adamas Domini, ſeu vepres, aut ſpina Domini.

ſamaria, Palæſtinæ regio, Iudææ contermina, inter mare mediterraneum, & lacum Tiberiadis ſita: habet vrbes ſichem aut ſichima, quę poſteà Neapolis, Capernaum in littore lacus Genezareth, Bethſaida ad Iordanem, Ghorazim & Magdalum.

ſamarobruni, populi in Gallia inter Belgas: quorum præcipua vrbs eſt ſamarobrinum vulgò *S. Quentin* dicta, quam ſamara fluuius præterfluit: in qua etiam Cæſar Gallorum concilium indixit. Ptol. lib. 2. cap. 9. tab. 3. Eur. vocat eam ciuitatem ſamarobrinam: vulgò *Cambray*.

ſambicus, latro inſignis, qui templum Dianæ expilauit in Elide. Quo flagitium cùm fateri nollet, annum integrum grauiſſimis cruciatibus vexatus eſt. Hinc prouerbium, ſambico grauiora pati.

ſambos, vrbs Arabum: Ciues, ſambi, vel ſambitæ. ſteph.

ſambracatæ, inſulæ & oppidi nomen in Chaldæorum Arabia. Plin. lib. 6. c. 28.

ſambrateni, populi circa Iudæam, teſte Plin. lib. 6. c. 20.

ſambri, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plinius.

ſambalos, mons in Perſide, Herculi ſacer. Alex. ab Alex. lib. 1. c. 14.

ſambatæ Aſſyriæ gens apud Ptolemęum. Hoc tractu videtur à Diodoro 17. ſambana locus deſcribi.

ſambroca, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, Ptol. hodie *Sãbucha* auctore Floriãdo *del Cãpo*.

ſambus, Indiæ fluuius in Gangem influens. Arrian. Et Arabiæ oppidum ſteph.

ſame, es, inſula in mari Ionio, ante Acarnaniam, alio nomine Cephalonia dicta, vrbem habens eiuſdem nominis, vulgò *La Cephalonia*. Vide ſamos & Cephalina.

ſameni, populi Nomadum ſteph.

ſamgar, filius Anath, Iudex in Iſrael. 3. Ind. Lat. nominatus aduena, ſiue ibi peregrinus, vel certans, aut nominis ruminatio, vel deſolatio ſiue ſtupor aduenæ vel ruminantis aut certantis.

ſamicum, vrbs Tryphiliæ, Gentile ſãmiceus. ſtephano.

ſamir, ciuitas in tribu Iuda in montanis Ephraim. Ioſuæ 15. Iudi. 10. Nomen viri. 1. Paral. 24. Idem

24 idem ſignif. quod ſamarach.

ſamma, filius Iſai pat. s Dauid. 1. Reg. 16. qui 1. Par. 2. dicitur S mma, filius Rahuel, filij Eſau. Gen. 36. 1. Par. filius Supha filij Helem. 1. Par. 7. Lat. perditio, ſiue deſolatio, vel ſtupor, aut ibi, ſiue nomen aut nominatus, vel appoſitus.

ſamma, 1. Par. 2 8. filius Hebron. Filius item Azaz, 1. Par 5 Lat. audiens vel obediens.

ſammai, filius Recem filij Samma, 2. Par. 2. filius Ezra, 1. Par 4 Lat. nomen meum: aut deſolatio vel perditio mea, ſiue ſtupor, aut cæli.

ſammua filius Zechur. Num. 25 filius Dauid, 1. Par. 3. Lat. audiens, vel obediens.

ſamnites. populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quæ regio eſt Italiæ inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Iidem & Sabelli dicuntur, nomine per diminutionem à Sabinis deducto. Strabo lib. 5. Ferunt enim, Sabinos, cùm aduerſus Vmbros bellum gererent, Marti votum feciſſe, ſi victoria potirentur, ſe illi conſecraturos quicquid eo anno apud ipſos naſceretur: quare cùm re bene geſta in patriam rediiſſent, cùm reliquum anni totius prouentum, tum etiam filios eo anno natos Marti conſecraſſe: quos deinde, cùm adoleuiſſent, duce Tauro in Campaniam ad ſedes nouas quærendas emiſerunt: vbi nullo propemodum negotio eiectis Opicis, ſedes ſuas collocarunt, originiſque ſuæ memores, Sabellos ſeſe, quaſi Sabinorum ſobolem appellarunt. Hi grauiſſima olim bella cum Romanis vario euentu geſſerunt. Sp. Poſthumum Conſulem, cum collega totóque exercitu ad furcas Caudinas locorum anguſtia circumuentos, ex fœdere ſub iugum miſerunt: quam tamen ignominiam Romani non ita multo poſt magna illorum clade deleuerunt. Samnitibus viciſſim ſub iugum miſſis, poſtea cùm ſæpiùs rebellaſſent, tandem à L. Sylla Dictatore multis prælijs fracti, cùm ne ſic quidem iugum ferre poſſent funditùs ſunt deleti. Hos *Sabellos* & *Saunitas* Græci dixêre. ſcribit Plin. *σαυνῖται* etiam Stephano, Polybio *Σαυνῖται* dicuntur.

ſamnites, rex Ægypti. Vide Samneticus.

ſamnium vrbs Britanniæ. Gentile, ſamnites, ſamnites: & poſſeſſiuum, ſamniticus. ſtephanus.

ſamogitia, Polonici regni regio ad mare Balthicum, ſeptentrionem verſus ſita eſt. Polonica lingua, terra inferior eſt, habétque gentes proceræ & pulchræ ſtaturæ, agreſtes tamen & incultis moribus, parco victu viuentes. Nullus illic ædificiorum nobilium ſed tantummodò tugurij vſus, quorum ex ligno & culmo eſt ſtructura. Largiùs ab imo ſenſim operis incremento ædificium in arctius cogitur, in catinæ ſeu galeæ maximæ ſimilitudinem elaborata. In cacumine feneſtra vna, ſupernè lumen reddens, ſubter quam focus cibos parabiles coquens. In ea domo, ſe, vxores, liberos, ſeruos, ancillas, pecus, armentum, frumentum, & omnem ſupellectilem condunt. Cromerus. Munſterus.

ſamorna, Epheſus olim dicta ab vna Amazonum. Vide ſupra in Epheſo ex steph. Gentile, samornæus & samornius.

ſamos, nomen duarum inſularum: quarum altera Ioniæ adiacet è regione Epheſi ambitu LXXXVII. M paſſ. Ideò Iunoni conſecrata, quòd in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. ſcribit Varro, samon priùs Partheniam nominatam, ibíque antiquiſſimum fuiſſe Iunonis templum, & ſimulachrum in habitum nubentis figuratum: vbi & ſacra eius anniuerſaria nuptiarum ritu celebrabantur. Altera quæ & *Same* dicta è regione Epiri non procul à ſinu Ambracio, *Cephalenia* etiam dicitur breuiſſimo maris ſpatio ab Actio diremta. Tertia samos, Thracia eſt mari Ægeo & Thraciæ oppoſita, samothracia dicitur Ptolemæo. hodie, *Samandrachi*.

ſamos, ſiue ſame, oppidi nomen in eadem inſula à Romanis diruti. ſtrabo lib. 10. Cephalenia autem quum habeat quatuor vrbes illam nequidem ſuo affecit nomine, quod nunc habet, neque vllam vrbium vnà tantùm excepta, ſiue same ſiue samo: quod oppidum hodie deletum protſus eſt. Plinius libro 4. capite 12. Cephalenia quondam Melæna dicta, XI. M. paſſ. abeſt circuitu patet XLIIII. same diruta à Romanis, adhuc tamen oppida tria habet. Ex his ſatis conſtat, vanam eſſe eorum differentiam, qui inſulam samon, vrbem vero samen dicendam contendunt.

ſamos vicus Meſſeniæ, Elidis vrbs & Lyciæ ciuitas. ſtrabo.

ſamoſata, vrbs Aſiæ ad Euphratem, autore ſtrabone lib. 14.

ſamotes, primus Gallorum rex, & legumlator anno à diluuio 252. neque quiſquam illa ætate iſto ſapientior fuit: ac propterea, samotes dictus eſt, Diſque vocatus: eò miſſus à Iano, hoc eſt, Noa patre ſuo. Beroſ. lib. 5. & 4.

ſamoth, nomen viri. 1. Par. 11. Lat. nomina vel deſolationes, aut perditiones ſiue ſtupefactiones.

ſamothrace ſiue samothracia, stephano, inſula maris Ægei, Thraciæ adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano Troiano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe: Ariſtoteles de Republica samothraciæ ſcribens, ait eam olim Leucoſiam dictam, deinde samum (m litera interpoſita) à sao Mercurij & Rhenes filio: poſtremo samothraciam alicubi nũ vocat. Gẽtile, samothrax, vel samothracius

ſamonium promontorium Cretæ. Ptolem. *Salmone* aut *Cabo Salamo* hodie eſt, Sophian. & Mercatore teſtibus. *Samonium* Straboni 10. etiam locus Troiæ eſt, in Neandridæ & Alexandrorum ſolo. Melan. l b. 2.

ſamos, nomen trium inſularum, quarum ſynonyma, quia valde à recentioribus confunduntur, ex ipſis claſſicis auctorib. ſic diſtinguũtur. Prima *Samos* eſt Ionica, in Icario mari è regione Ioniæ poſita, hæc Samos vocatur Ptolemæo, Pomponio & Straboni. idem Strabo hanc olim *Partheniam* ab eius fluuio partheuio, deinde *Anthemum*, poſtea *Melamphylum*, nuncupatam ſcribit. Eadem *Dryuſa* Ariſtoteli. Apud Plinium quoque *Cypariſſia Parthenoarufa* & *Stephano* dicitur. Stephanus & Sophianus eam *Imbraſum* etiam nominant, & Hyginus eius meminit. *Heroſam* quoque dictam, auctor eſt Strabo. Hæc Samos Ionica, Iunoni olim ſacra fuit. Hinc Pythagoras oriũdus Hinc vaſa illa fictilia, Samia dicta, à veteribus tantopere laudata. Hæc hodie etiamnum *Samo* indigitatur. *Samos* altera, *Thracica* eſt, Maris Ægei, & Thraciæ oppoſita. Hæc Samos dicitur Straboni & Diod. Siculo. *Samothracia* & *Samothrace*, Ptolemæo, Pomponio & Plinio. Olim *Dardania* vocabatur, Plinio & Euſtathio teſtibus, *Serrheton* à Sophiano dici videtur: *Melita* antea Straboni vocabatur. *Leucaſia* etiam Ariſtoteli, vt Erythræus habet in ſuo indice Virgiliano, vel *Leucania*, eo quòd albeat, vt Heraclides in Politiis dicit, qui eam quoque *Thraciam* ab incolis Thraciis, ſeptingentis verò pòſt annis à Samiis, qui eam occuparunt, *Samothraciam* dictam ait, *Saum* quondam hanc appellatam fuiſſe annotauit Græcus Scholiaſtes in Nicandrum. Samos tertia Maris Ionij inſula eſt, prope Zacynthum, quæ & Same vocata fuit & Cephalenia. Strabo & Pauſanias *Teleboantem* nuncupatam aſſerunt. Plinius eam olim *Melanam* dictam tradit.

ſamoſata, vrbs Aſiæ ad Euphratem, Straboni lib. 14. Luciano alumno nobilis. Stephan. vrbs Comagenæ ad Euphratem. Ciuis, Samoſetanus.

ſamphe, vrbs Phœniciæ. Gentile, Samphæus Steph.

ſamphirine, vide Sapphirine.

ſampſa, vicus Arabiæ: Gentile, Sampſenus. Significat autem Sampſa Arabicè Solem. Stephan.

ſampſiceramus, vnus è Philarchis Arabum, cui filius fuit Iamblichus Romani nominis ſtudioſus, vt Cicero teſtatur in epiſt. ad Coſſ. his verbis. Eodem die ab Iamblicho Philarcho Arabum quem homines opinantur bene ſentire, amicũmque eſſe reipublicæ noſtræ, literæ de iiſdem rebus mihi redditæ ſunt. Porrò Iamblicho huic fuit filius alius Iamblichus & ipſe Romanorum amicitiam ſequutus, cui ab Auguſto patrium regnum eſt reſtitutum. Vide Strabonem lib. 16 Genti Emeſenæ imperabant, & regni ſedem Arethuſæ habebant.

ſampſita, vrbs Ægypti: Gentile, Sampſiteotes & Sampſirites. Steph.

ſamri, nomen viri, 1. Paral. 19 Pater Iedihel: 1. Par. 11. Lat. cuſtodiens, vel ſpina, aut fæx, vel adamans.

ſamſai, nomen viri. 1. Eſd. 4. Lat. ſol meus, aut nomen muneris, ſiue ibi munus: aut Syriacè, miniſter.

ſamſame, nomen loci. 1. Macch. 15.

ſamſari, filius Ieroboam. Par. 8. Lat. nomen cantantis vel dominantis, aut ibi cantator, vel ibi dominans.

ſamſon, vir Hebræus, miro corporis robore à Deo donatus: ſed ea lege, vt tandiu robur firmitatémque corporis retineret, quandiu cæſariem. Itaque cùm Philiſtini innumeris ab eo cladibus afflicti, per mulierculam quandam, cuius amore tenebatur, perfeciſſent, vt ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille iniuriam poſtea ſua & hoſtium clade vindicauit. Nam cùm capillo renaſcente vires redeuntes diſſimulans à principibus eorum in ampliſſimo quodam triclinio conuiuium agitantibus ludibrij cauſa introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eámque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio euertit: qua ruina & ipſe & inimici eius omnes obruti ſunt. Iudicum 4. Lat. Sol eius, aut nominis iteratio vel ſecundatio, ſiue mutatio, vel nomen dormientis, vel Syriacè, ſeruitium aut miniſterium eius.

ſamuel Propheta: Iudæis quadraginta annos præfuit, eíſque tandem petentibus Saulem regem dedit. 1. Reg. 1. 1. Par. 6. Lat. poſitus à Deo, aut nomen eius à Deo.

ſamua, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 14. qui Sammua, 1. Par 3. dicitur, iiſdem conſonantibus & punctis apud Hebræos. Lat. audiens ſiue obediens.

ſamula, nobilitata mulier ob diuturnam vitam) vixit enim centum decem annis) ab Aſconio Pediano primum, deinde à Plin. li 7. c. 48.

ſamunis, Ptolemæo Albaniæ vrbs, quæ *Samacha* vocatur, teſte Nigro.

ſamydace, vrbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus. Steph.

ſamylia vrbs Cariæ condita à Moyſo quo Helenam & Paridem hoſpitio ſuſcepit. Gentile, Samylianus. Steph.

ſanaballat, Samariæ præfectus, Alexandro Macedoni cum viii. millibus ſuorum ſe dedidit, & ab eo impetrauit, vt ſibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & perfecit.

fecit. E[illegible] tem nomen viri, 2. Eſd.2. Lat.rubus in ab[illegible]on[illegible]ito, vel in inuolutione, aut ex Syro & Hebræo inimicus in abſcondito vel inuolutione.

Sanan, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15. Lat. frigiditas, ſiue ſtuſum vel arma.

Sanates, dicti qui infra ſupráque Romam habitauerunt: quod nomen ijs fuit, qui cùm defeciſſent à Roma, breui pòſt redire in amicitiam, quaſi pòſt ſanata mente. Itaque XII. Tabulis cautum eſt, vt idem iuris eſſet Sanatibus, quod fortibus, id eſt, bonis, & qui nunquam defecerant à populo Romano.

ſanos, Phrygiæ, oppidum Apolloniæ metropolis teſte Strabone lib. 12. Ptolemæus *Vanſa* appellat.

ſanagenſes, Galliæ Narbonenſis populi. Pli.

ſanari, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

ſanctius Craſſus, Hiſpaniæ rex, portentoſa obeſitate, pace facta cum Abderamo Saracenorum rege medicinæ perito, vt ab ea curaretur, Corbulam profectus eſt: ac poſteà rediens, regnū ſuum ab Ordonio cognomin Malo occupatum Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit autem ſub annum ſalutis 921.

ſanctius Deſideratus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1157.

ſanctius, III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1284.

ſanctius Abarca, tertius Nauarræ rex.

ſanctius Maior, v. Nauarræ rex filijs ſuis tribus tria regna diuiſit Caſtellæ, Nauarræ & Aragonum.

ſanctorinum Vide Theraſia.

ſancto Sebaſtianum, vulgò *Donoſtien* precipuum oræ maritimæ regni Guipozcoæ oppidum, ad oſtium menlaſci fluminis, non procul oppoſita maris crepidine ſitum. Guipuzcoa autem Hiſpaniæ regio diuerſa eſt ab ea quæ Biſcaia dicitur quamuis vtriuſque incolæ & iiſdem ſint moribus, & eadem ferè pronuntiatione vtantur in eo idiomate, quod à reliquis Hiſpaniæ populis diuerſum habent. Oppidum hoc porrò ampliſſimo portu nobilitatur, in quo naues ſecuram & ſagacis naturæ induſtria pulcherrimam ſtationem habent. Agrum habet frumenti, vini, & lanæ feracem. Ad milliaria Hiſpanica quatuor occurrunt iuga montium Pyrenæorum.

ſancus, vnus ex ijs Dijs, quos in 16. cœlorum ordinibus Marianus enumerat. Lil. Giral. lib. 1. Hiſtor. Deorum.

ſandabala Indiæ fluuius. Ptolem.

ſand[illegible] parua regio Piſidiæ: Incola, Sandalieus. Steph.

ſa[illegible] [illegible]ardinia inſula denominata ab effigie [illegible], hoc eſt ſolex, quam nonnulli Ichnuſam vocant, à ſimilitudine veſtigij, quod Græ-

cè [illegible] dicitur.

Sandanis, vid quidam Lydus, qui Crœſo ſuadere conatus eſt ne Perſis bellum inferret. Herod. lib. 2.

Sandanus, Thraciæ fluuius circa Pallenem regionem. Plutarch.

Sandaraca, Bithyniæ portus, ad Euxinum pontum. Strabo.

ſandaua, Daciæ vrbs. Ptolem.

ſando, vrbs Italiæ. Gentile, Sandonius, Stephanus.

ſandrizeres, populos Pannoniæ habet Plinius, per quos Drauum amnē defluere ſcribit. *S. Andres* oppidum in hoc tractatu non malè nomen imitatur.

ſanea, vrbs Indiæ: Gentile, Saneus. Steph.

ſane, vrbs Thraciæ inter Athon & Pallenem: Gentile, Sanij & Sanæi Steph.

ſanga, Plin. libr 4. c. 20. fluuius Cantabrorum in Hiſpania citeriori. Eſt etiam ſerui nomen apud Terentium in Eunucho.

ſangarius, Ptolemæo & Straboni, fluuius Aſiæ, alio nomine Coralius dictus, in Dindymo mōte naſcens, & per Phrygiam Bithyniámque in Pontum illabens. Ouid 4. de Ponto, Sagarim appellat. *Sanga*, ab Apollonij Scholiaſte dici annotauit Stuckius, & eundem ab Heſiodo in Theogonia *Sarcerius* nominatum ſcribit. idem *Sangaris* dicitur, teſte Solino *Acada* in tabulis ejus decurſum imitari videtur. *Sangari* autem Bellonio & *Zagari* Nigro dicitur, *Xeral ates* quondam dictus eſt teſte Plutarcho de fluminibus: Sangarius etiam *Coralius* nominatur apud Plinium. Aliud eſt in Græcia Coralius Straboni. Vide Coralius & Agarus.

ſangia, vicus Phrygiæ, vnde Sangarius fluuius originem ſumit. Euſtath. Nicephorus hūc vicum *Pagum* vocari ait qui *Pachim*, fortè Appiani.

ſanguinarius, Pons circa Spoletum, aut inter Otriculum Narniámque & Spoletum, atque vrbem Romam regione media poſitus. Victor.

ſanina, vrbs ad mare rubrum: Gentile, Saninæus vel Sanonites. Steph.

Sanir, mons qui & Hermon & Sarion dicitur. Deut.7. Ezech.27.1.Pa.5. Vocatur & Sion. Deut. 4. Vide Hermon. Lat. dormiens, lucerna, vel nouale, ſiue iteratio vel mutatio, aut ſecundatio, lucernæ vel noualis, aut mutatio, vel iteratio, aut ſecundatio docentis vel oſtendentis.

ſannaus lacus, de quo Pli. lib. 2. 102 Lacus, inquit, Sannaus in Aſia circumnaſcente abſinthio inficitur. A Ptolemæo Samnis appellatur. Apud Græcos per ſimplex n inſcribitur. In Exemplaribus hodiernis legitur ſinnaus, imò quidam legunt Innaus ſine s.

ſanni, populi, antè Macrones dicti. ſtrab. lib. 10. vide Macris, Drillæ, & Macrones.

ſannigæ, populi ſcythiæ Abaſigis vicini. ſte.

ſabina, Mediæ vrbs, ad Hyrcanū mare. Ptol.

ſanicum, circa Noricum vrbs. Antonin.

ſanitas. Vide ſamnites.

ſantis,vrbs Celtica:Gentile Sauites.Steph.

ſantones, ſiue Santoni, populi Galliæ Aquitanicæ,non longè à Toloſatium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus, vulgò *Saintonge*.

ſantonicum,Gallicè *Saintes* Gallicæ Aquitanicæ ciuitas.Ptol.li.2.c.7.tab.3.Europ.& Strab.lib. 5.

ſantonum, portus. Ptol.lib.2.c.7.Galliæ vrbs. Gallicè, *La Rochelle*. Iuniores Latini Rupellas vocant.

ſantonum, promontorium, Ptol *Blaye*, Villanouano,*Maluaſon*,Mercatori.

ſanua, Albaniæ vrbs.Ptol.

ſaorus,vrbs dicta à Saora Nympha.Vide Eleutheræ.

ſaos, inſula Saiorum, Steph. Dicuntur autem Saij, qui Sain Ægypti vrbem habitant, vide Samos.

ſapæ,populi Thraciæ,aliàs Sapæi dicti & Sipij (Sinties fortè legendum,vide infrà)poſſeſſiuum, Sapaicus. Steph.

ſapaudia, regio, non ſemel inter Galliæ Narbonenſis prouincias nominatur in li. Not. Quibuſdam Sabaudia eſt vulgò *Sauoye*.

ſapæi vide Sinties & Sapæ.

ſaperdion,altera Phryne.Cœlius Rhodiginus lib.14.cap.15.ſcribit Apollodorus Phrynes fuiſſe duas:quarum alteram Clauſigelota cognominarunt, Saperdion alteram.

ſaph, nomen gigantis, 2. Reg. 21. Lat. peluis, crater, phiala,limen, poſtis qui vtrinq; in porta erigitur:finis, vel cōſumatio:iuncus vel pelagus.

ſaphai,nomen proprium gigantis, 1. Par 20. qui 2.Reg.21.dicitur ſaph. Lat.limen,vel ſuperliminare,aut hydria,vel phiala,ſeu finis,vel conſummatio.

ſapham, filius Gad.1.Paralip.5.Lat.barba,ſiue labium, aut ripa,vel confractio ſiue ſolitudo eorum.

ſaphan,ſcriba quidam filius Aſalia, 4.Reg 22. Lat.Hericius aut cuniculus,vel chœrogryllus,ſiue abſconditus:aut labium,vel ripa,ſiue confractio eorum.

ſaphar, vrbs regia Arabum,Pli.lib.6.c 23.

ſaphateni equi apud Vegetium.

ſaphat, filius Huri.Nu.13. Pater Eliſei 3 Reg. 18 Filius Semeiæ filij ſecheniæ. 1. Par. 3. Filius Gad 1. Par.5.Lat.iudex,vel indicans.

ſaphatia, ſiue ſaphatias, filius Dauid ex Abital. 2. Reg.3.1. Par.3.filius Rahuel,1.Par.9. Vir Aruphites 1. Paralip. 12. Vide Ierem. cap. 38. 2. Eſd. 7. Lat. iudicans Dominus, ſiue iudicium Domini.

ſaphon, nomen loci. Ioſ.13.

ſapires, appellantur (teſte Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. ſteph.populi in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc ſabires dicti, ſabiri ſunt quoque apud Agathiam.

ſapis, Flaminiæ fluuius, ſubter ſenogalliam vrbem Iſauro ſe coniungens.

ſapores, Perſarum rex, notiſſimus cladibus ab Imperatoribus Romanis acceptis & illatis, maximè tamē inſignis victoria de Valeriano Imperatore parta:quem bello captū miſerè habuit,vt quoties currum conſcenderet, ejus humeris pedibus inniteretur.

ſaphira,vxor Ananiæ illius qui Deo mentitus ad verbum Petri mortuus eſt. Act.5.

ſapphirine, inſula in Arabico ſinu, è qua ſapphirus gemma, ſteph. licet corruptè legatur ſamphirine.

ſappho, ſamariæ vicus. Ioſeph.

ſappho, inſignis Poetria, carminis inuentrix, quod ab ea ſapphicū appellatur. Ferunt nōnulli fuiſſe duas hoc nomine,quarū vna Ereſia fuit,eodemq; tēpore floruit quo Tarquinius Priſcus Romę regnauit:qua tempeſtate Alcęus etiā Terpſichorus claruerūt.Ea plectrū prima inuenit. Maritū habuit Cerſylā ditiſſimū virū ex Andro: ex quo filiā ſuſcepit Clio nomine. ſcripſit Lyricorū libros nouem pręterea Epigrāmata,Elegia,Iambos & Moniadas:carmini ſapphico,cuius inuentrix fuit,dedit nomē. ſunt qui aliam dicūt fuiſſe Leſbiam,ſiue vt alij tradūt,Mityleneam,poētriā quoq; longè iuniorē,cuius pulcherrimū opus ad amicū Phaonem extat. ſcripſit & alia multa apud Gręcos, vt nō immeritò inter Lyricos poetas annumeretur.De huius morte memorię proditū eſt,quòd cùm à Phaone,quē miſerè deperibat,cōtineretur,doloris impatientia ex Leucade ſeſe in mare pręcipitauit.Vtracunq; fuerit, vnā tantùm commendāt Latini poetæ. Extat epiſtola ſapphûs ad Phaonem inter Ouidianas.

ſapuri, montes ſcythiæ inter Imæum.Ptol.

ſapyſelatum,mons Corinthiacus. *Arachnæum* ſuo tempore appellatum ſcribit Pauſanias.

ſara, Aureæ Cherſoneſi emporium. Ptol. *Salungas* hodie Caſtaldo teſte. Vrbs item Cappadociæ apud Antoninū, quam Ptolemæus *Saurania* vocari ait, ſed *Saunaria* hoc loco apud Ptolemæum legitur.

ſara,vxor Abraham,Gen.17.Lat.Domina,vel princeps,Antea ſarai dicebatur,i.Domina mea, vel princeps mea.

ſarabacus, ſinus Indiæ extra Gangem Ptolemæo, *Golfo Sanolas* eum vocat Caſtaldus.

ſarabris, Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, *Camora* Cluſio *Toro* ad Durium fluuium, malè apud Antoninum *Sabaria* pro *Sarabria* legitur.

ſaraceni, qui olim Agareni & Iſmaëlitæ dicebantur teſte Sozomeno. Item *Arabes* & *Scenitæ*, auctore Ammiano. Hebræis *Chaſluhim*, vt ſcribit Ar. Montanus.

ſami, Gen.46. Num.46. 1.Paral.7. Filia Aſer filij Iacob. Lat. odorans, vel canticum odoris, aut domina odoris.

ſara, ſiue Saraa, Ioſuæ 19. Iudic.13.16. Eſdr. 11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea. Ioſ.15. dicitur. Lat. Lepra aut ſcabies.

ſara, 1 Par.7. Filia Ephraim. Lat. caro vel conſanguinitas, aut fermentum, ſiue reſiduum vel remanens.

ſarabias, ſiue Sarabia, nomen viri. 1.Eſd.8. Lat. ſiccitas Domini, vel præuolens cum Domino, aut pſallens in Domino vel cum Domino.

ſaraca Ptol. lib.6 cap.2. oppidum in mediterraneis Mediæ. Eſt & eidem lib.1. cap.10. Satace ciuitas in Colchide Stephan. regio eſt Arabiæ poſt Nabathæos: incolæ, Saraceni. Vide Sataceni.

ſarabus, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptolemæus.

ſaracena, Arabiæ Petreę regio. apud Ptol. Saraceni ſunt in Arabia felici. Ptol. & Plinio, qui eorum vrbem Arram vocat.

ſaraga, Sinarum vrbs, apud Ptol.

ſaragina, Marmaricæ vicus. Ptol.

ſaraguri, gens Aſiatica. Suidas.

ſarai, id eſt leproſus, vel ſcabioſus, nomen viri, 1.Par.2.24.

ſaraia, ſiue Saraias, filius Cenez. 1.Par.46.2 Reg 8. Filius Ezriel Ieiem.æ 36.4 Reg.25.1.Par. 6.1.Eſd. Lat. Princeps Domini, vel Canticum Domini.

ſaralus, Ptol. Galatiæ oppidum.

ſaramanne, Hyrcaniæ vrbs apud Ptol.

ſaramena, regio Aſię minoris circa Amiſum, Strabo.

ſarangæ, populi ſunt Caucaſi iuga incolentes, apud Plin lib.6.c 16.

ſarapani, populi ſunt Colchidis, de quibus ſcribit Strabo lib.10.

ſaraparæ populi circa Caucaſum, non procul ab Hyrcano. Plin. lib.6.c.16.

ſarapoda, homo latos pedes habens, qualem Alcæus Pittacum fuiſſe refert: à Naturæ quippe deformitate, multi cognomina ſua traxerunt, Alexand. ab Alex. lib. Genial. dier.2. capite 11.

ſarapidis, inſula aut *Zenobij* inſulæ ea eſt, quæ hodie *Mazira* dicitur, inquit Ramuſius. Sunt Arabiæ Felicis in Azanio mari apud Ptolemæum & Arrianum.

ſarapis, inſula in ſinu Indico: Gentile, Sarapites. Steph.

ſarapta. Vide Sarepta.

ſatar, pater Ahiam. 2 Re 23. qui 1.Par.11. dicitur Sachar. Lat. Vmbilicus, aut cogitatio vel inſidiatio, ſiue cantans, vel Dominus.

ſaraſar, filius Sennacherib. 4.Reg.19. Iſa.37. Principis cuiuſdam nomē Zach.2 Lat. præpoſitus theſauri vel cellarij, aut pſallentis theſaurus vel cellarium, ſeu qui videt anguſtiam: aut ex Hebræo & Syro, Caſtrametatio anguſtiantis.

ſaraſtes populi. Vide Sarnul: ſed melius Saraſtes.

ſarath aſar, ciuitas in tribu Ruben in monte Bethp'egor. Ioſ.13. Lat pſalmatio matutina, aut anguſtia, vel colligatio matutina, ſiue anguſtia vel figura nigredinis.

ſarathi, nomen viri. 1.Par.4. Leproſus, vel ſcaber.

ſarauus, fluuius prope Auguſtam Treuirorum in Moſell.m erumpens, vbi ab Auſonio deſcribitur in ſua Moſella: *Sar* hodie vocatur. eundem antiquitatis *Sarra* dictum ſcribit Scaliger ex antiqua deſcriptione quæ Treuiris extat.

ſarbaniſſa, Cappadociæ vrbs in Ponto Polemoniaco, Ptolem.

ſarbatha, Arabiæ vrbs, Ptolem.8. Geographiæ.

ſarbed'cus mons, apud Curopalatem videtur pars Tauri, inter Syriam & Armeniam.

ſarbena. Ptolemæo Aſſyriæ vrbs.

ſardabala fluu us Tingitaniæ prouinciæ, Pli. lib.5 cap 2.

ſardana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

ſardanapalus, vltimus Aſſyriorum rex, trigeſimus à Nino, omni libidinis mollitiæque genere effœminatiſſimus: adeò vt non erubuerit inter ſcortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes laſciuia anteire. Quamobrem indignum rati Aſſyrij Itali fœminæ parere, duce Arbaſce deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam ſe recepit & extructa pyra, rebúſque omnibus clariſſimis eò congeſtis ſeipſum vnà cum regia combuſſit. Herodot. Iuſtin.

ſardanis. Vide Sandanis.

ſardemiſos, Tauri montis promontorium, quod inter Lyciam & Pamphyliam in noſtrum pelagus imminet. Plin.c.t.l.5.

ſardene, mons ad Hermum fluuium & nouum murum. Herodot.

ſardeſſus, vrbs Lyciæ prope Lyrneſſum, vbi Sardeſſius Iupiter colitur. Steph.

ſardeuna, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.

ſardiæi, Dalmatiæ populi. Polyb.

ſardiani, quo pacto à Smyrnæis, ancillarum coitu, victi fuerint, vide in dictione Smyrnæi.

ſardica, Thraciæ vrbs mediterranea apud Ptol. *Triadizza* Sophiano. Daciæ item oppidum. Eutrop.

Sardinia, inſula in Mari Liguſtico, à Corſicæ extremis nouem tantùm millium paſſuum freto dirempta, ab Auſtro Libyco mari abluta, ita dicta à Sardo Herculis filio (ſicut Strabo & Solinus ſcribunt) qui è Libya veniens, cum multitudine colonorum, inſulam occupauit, mutatóque nomine Sardianiam appellauit, ab effigie ſoleæ, quam Græci σανδάλιον vocant & Ichnuſa, à ſimilitudine veſtigij, quod Græcè dicitur ἴχνος. Huius latitudo eſt millium paſſuum nonaginta octo, longitudo ducentorum viginti, quanquam alij ſtadia multa adiiciant. hodie Italis *Sardegna*, Gallis *Sardaigne* dicitur. Habet hæc inſula à Septentrione montes editiſſimos, qui prohibent, quominus à Borea poſſit perflari: quò fit vt aëris peſtilentiæ maximè ſit obnoxia. Quo nomine olim iā malè audiuit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cùm optimè valeret, meminiſſe eum debere, in Sardinia ſe eſſe: & alibi, Tigellium quendam Sardum hominem eſſe ait patria ſua peſtilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam ſaluberrimo loco peſtilentiſſimum opponit.

Nullo (ait) fata loco poſſis excludere, cum mors
Venerit, in medio Tybure Sardinia eſt.

Mirum in eo inſula neque lupum gigni, neque ſerpentem reperiri. Habet ciuitates multas, ſed omnium præclariſſima Calaris eſt, Auſtrum ſpectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliorum piſcatio eſt. In qua diui Auguſtin. oſſa iam diu conquieuere quoad Heliprando rege Papiam tranſlata ſunt. Hæc ciuitas *Iole* à priſcis appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditiſſimè amauit. Inſulam Pœni occupauere, ſed à Romanis expulſi, tandem primo bello Punico amiſere. A Sardinia Sardus Sardous, & Sardienſis adiectiua fiunt. Multa in ea inſula inſignia ſunt: at nihil magis quàm quæ adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione ſcriptorum meminit Eraſmus in Chiliad. Mela anguſtiùs ſpectare eam in ortum, quàm occaſum ait, littoribus videlicet medio contractis: in vniuerſum autem vbique ſpatioſiorem eſſe, quàm Corſica ſit, etiam tractu quo latiſſima eſt. Fertiliſſima eſt frumenti. Huius inſulæ incolæ ob inſignem vtilitatem nequitiámque in prouerbium abierunt. Sardoa lex in otioſos conſtituta eſt, quæ pœnas ignauiæ & ſocordiæ infligebat, & vnumquemque laborum, victus, totiúſque vitæ rationem reddere cogebat. Author Ælianus de varia hiſtoria. Varia præterea ſortitur nomina: vocatur enim à Timæo *Sandaliotis*, *Ichnuſa* à Myrſilo. Σαρδὼ Græcè dicitur Ptolemæo, Lycophroni, Stephano & cæteris. Incolæ *Iolaës* ſiue *Iolaenſes* à Iolao appellantur Straboni & Diodoro. Strabo eos poſtea *Diagebres* dictos ſcribit. *Sardigna* hodie nominat,

sardes, Sardium, vrbs Lydiæ inſignis, ad Timoli montis latus ſita. Crœſi olim regia. In ea eccleſia fuit vna ex ſeptem Aſiæ, quarum Ioannes meminit. Ciuis, Sardinianus: poſſeſſiuum, Sardianicus.

sardis, Aſiæ propriæ ciuitas in Lydia regione, quæ à Mæoniis *Hyde* vocitata eſt. Plin. olim *Gygepolis* dicebatur, teſte epigrammate antiquo.

sardonici, montes Liburniæ, Ptolemæus libro ſecundo, cap. 17. vulgò *Marauas*. vide Scardona.

sardoniæ, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

sardeopatris fanum, Ptolemæo in Sardinia.

sardus, Herculis filius, à quo Sardiniam volunt nominatam. Hic adhuc puer ab Iolao eorum furori ſubtractus eſt, quos Hercules viuens laceſſierat, cum fratribus aliquot in Sardiniam inſulam peruenit, & eam quæ antea Sandaliotis ſeu Ichnuſa vocabatur, à nomine ſuo Sardiniam creditur appellaſſe.

sardus, vrbs Illyriæ. Ciuis, Sardenus. Steph.

sarea, olim vocabatur Cappadocia. Steph. in Caballo

sareas, filius Thanehumeth Ier. 10. Lat princeps aut canticum Domini.

sarebias, nomen viri. 2 Eſd. 9. idem ſignificat quo Sarabias.

sared, filius Zabulon, Geneſ. 47. Lat. oblatio dominij, aut deſcenſionis: aut Syriacè, Cortina.

sareda, patria regis Ieroboam, 3 Regum. 11. Lat. anguſtia, vel colligatio dominij vel deſcenſionis, aut pſalmatio dominij vel deſcenſionis.

saredatha, nomen loci, 2. Par 4 idem.

sarepta, Plinio Palæſtinæ vrbs, inter Tyrum & Sidonem, Ioſepho 8. Antiq. c. 7.

sarephtha, Plinio lib. 5. cap. 19. vrbs Sidoniorum, vbi diuinus vates Helias eſurientem viduam miraculo pauiſſe creditur. Hinc Sarepthanus, a, um, Heb. Sarphata. Lat. Auguſtia buccellæ, vel panis ſiue conflatio vel conflatorium, aut anguſtiæ dilatatio vel perſuaſio.

Pares. frater Phares filij Machir, 1. Par. 7. Lat. radix vel catenula.

sargacæ populi, Pomp li. 2. cap. 1. iuxta Mœotidem, quorum oppida Myrmecion. Panticapæû, Theodoſia, Hermiſium, lege, Satarchæ.

sargantha, vrbs Iberiæ, Gentile, sarganthenus, steph.

sarganthis, vrbs & arx in Ægypto. Ciuis, sarganthites. steph.

sargapiſes, Tomyris filius, à Cyro rege Perſarum captus, cùm manicas & brachiorum vincula eximi ſibi impetraſſet, ſeipſum interfecit. Herodotus, lege, ſpargapiſes.

sar-

ſargaſis Antonini, Corſabia Ptolemæi eſt, ſimleio, Armeniæ minoris oppidum. sed *Corſabia* legitur apud Ptol.

ſargauraſanæ, regio Cappadociæ apud Plin. lib.6.c.3.

ſargetia, Daciæ fluuius Dioni, in quo Decebalus Rex theſauros ſuos occultauerat. Hunc Tzetzes *Argentia* vocat, *Strei* Hungaricè, *Iſtrig* Germanicè hodie nominari ſcribit Sambucus.

ſargon, nomen regis, aliàs Sennacherib dicti, Iſaiæ 20 Lat. auferens protectionem vel corpus aut calorem, ſiue auferens hortum: aut Syriacè, rete vel retinaculum.

ſaria, filius Aſel. 1. Paral.8.9 Heb. Saaria. Lat. porta Domini, ſiue æſtimatio aut capillus Domini, vel hircus ſiue hordeum aut tempeſtas Domini, vel Dæmonis Dominus.

ſaria, vide Sarea.

ſarita, idem quod Sareas.

ſaricha, vrbs Cappadociæ, Gentile, Saricbenus, aut Saricheus.

ſarid, terminus Zabuloniæ tribus Ioſ.19 Lat. relictus, vel remanens, aut principis manus, ſiue canticum manus.

ſarinenſis portus deſcribitur à Claudiano: idem fortè Saronicus infrà dicitur.

ſarion, mons à Sidoniis ſic vocatus, quem Amorrhæi Sanir vocant. Deut. 4 Lat. Lorica vel planities, aut canticum columbæ.

ſariphi, mons in Aſia, è quibus Oxus fluuius exit. Ptol.

ſariſabia, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

ſaritæ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

ſarmagana, Ptol. Argiæ regionis in Aſia vrbs: quæ Nigro *Samarchant* eſt.

ſarmatia, Toliſtobogiorum in Galatia vrbs. Antonin.

ſarmatia, regio latiſſima ab ipſis Germaniæ finibus & Viſtula amne in Hircaniam vſque extenſa, cuius incolæ Sarmatæ: ſiue Græco nomine Sauromatæ dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuio diuiſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, Europæ: quæ Ortum, Aſiatica cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quem Sarmaticum ab ea appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem & Viſtulam amnem, à Meridie Iazigas Metanaſtas: ab Ortu verò (vt iam diximus) Sarmatiam Aſiaticam & Tanaim fluuium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab Ortu Hyrcania terminatur, à Septentrione terra incognita: ab Occaſu, Sarmatia Europæa, & Tanaide fluuio: à Meridie verò Ponti Euxini parte. Habet autem vtraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim plauſtris pro domibus vtentes, qui inde Hamaxobij dicuntur: partim rapto viuentes, ſanguinéque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes. Paſcuntur lacte equino, vnde quidam eos ἱππημολγοὺς, hoc eſt, equarum mulſores, alij γαλακτοφάγους, hoc eſt, lacte veſcentes appellant. Sunt etiam quidam interius habitantes, quos vocat Gelonos Virgil. tertio Georgicorum. Item Sarmatæ alij ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta è crutis venis aluntur. Alij etiam qui pro victimis homines immolant. Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius quem primùm interemerint, ex ipſius vulneribus bibere: & vt quiſque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina veſcuntur: alij qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur antropophagi, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν ἀνθρώπους, hoc eſt, ab hominibus edendis. Hi, vt author eſt Mela. libro ſecundo, auri & argenti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob ſæuitiam hyemis admodum aſſiduæ demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitant. Totum bracchati corpus, & niſi quâ vident, etiam ora veſtiti. Plinius libro quarto, capit. decimoſecundo, & Strabo libro vndecimo. Dixi Sauromatæ ab oculis lacertarum: σαυρὸς enim lacerta eſt, ὄμμα, oculus, Idola hactenus colunt. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmatices. Diuerſis prætereà nominibus appellantur: aliqui enim Europæam *Ruſſiam* vocant. Niger ait Aſiaticam patria lingua *Sargatia* dici Garcias ab Horto Tartaros Aſiaticos *Mogores* in India vocari ait, in libello ſuo de Aromatibus. Ephorus *Iazabatas* etiam vocat *Iaxamata* quoque legitur apud Melam: Sauromatas Scythas vocat Tzetza *Peranitas*. Sarmatas ab Hebræis *Haſſermeneth* vocari Ar. Montanus ſcribit in ſuo apparatu. Sarmatarum populi, qui Taniam fluuium accolunt, apud Plinium ſunt *Clcimeni, Choatra, Coſtobocci, Dandari, Euaza, Gynecocratumeni, Meſſeniani, Thuſſagete, Turca & Ziga*, vide Scythia.

ſarmatica inſula, iuxta Danubij oſtium. Caloſtoma dictum. Plin.

ſarmentus, vir, qui ſcurrilitate claruit, cuius meminit Horatius primo Sermonum, Satyra quinta.

ſarmiſiam vallem habet Sambucus in ſua Tranſſiluaniæ Tabula, quam *Hatſag* vel *Hatſaag* Hungaricè vocat.

ſarmydeſſus, locus in Thracia. Suid.

ſarnaca, Troadis vel Myſiæ vrbs. Plin.

ſarnada, Pannoniæ oppidum. Anton.

ſarnia, Britânica inſula, Ant. *Garaſey*, Cãdeno.

ſarnius, Aſiæ fluuius, in limitibus Hyrcaniæ, Strabo.

ſarnus, fluuius Campaniæ, in ſarno monte naſcens, inter Pompeianum agrum & ſalernum, iuxta oppidum in ſarni montis radicibus poſitum, primò magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas deſinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt: deinde coactus rupibus, Veſunum montem radit, & inde paruo contentus curſu, in Tyrrhenum mare influit. *Scafati* nonnullis hodie dicitur. eſt *Scafato* Erythreo.

ſarnus, vrbs Illyriæ: Gentile, Sarnuſius. Steph. Nuceriæ mons apud Vibium.

ſaro, nauta quidam, qui moribus ſuis inelegantibus & inurbanis prouerbio locum fecit, Sarone magis nauticus.

ſarohen, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ 19. Lat. princeps gratiæ, ſiue principis gratia, vel gratiæ canticum.

ſaron, ſiue Sarona, regio, teſte Hieronymo, inter Tabirinum montem & lacum Tyberiadis & à Cæſarea vſque ad Ioppem ſe extendens. Hæc pinguis & fertiliſſima eſt. 1. Par. 27. Iſaiæ 33. Act. 9. Eſt & vrbis nomen, in qua filij Gad habitauerunt, 1. Par. 5. Lat. planities aut canticum eius.

ſaron, locus Trœzenis: vnde Saronius & Saronicus. Steph.

ſaronius, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs.

ſaronicus portus in Achaia ad Iſthmum Corinthiarum. Ptolemæus ſinum facit Saronicum. Plin. quoque lib 4 cap 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi à Sarone Deo marino. Nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Aſclepiæ marinæ regioni imperauit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. Vide Sarienſis, & Saron. Strabo dicit aliis *Salaminiacum* appellari. item *Pontum* & *Porum*, id eſt, traiectum. *Eleuſinium* apud eundem vocatur, cui etiam eſt ſinus peculiaris inter Saronicum & Argolicum ad Hermionem vrbem. libro autem primo idem Hermionicum ſinum circa Methonem ponit: Saronicus ſinus hodie *Golfo* de *Ergia* Caſtaldo eſt.

ſaronites, nomen viri. 1. Par. 27. Planities, vel planus ſiue cantans.

ſarophages, gentes Indiæ ſunt, accolæ Iudi fluminis, authore Plin. lib 6. c. 20.

ſarpedon, Iouis filius ex Laodamia Bellerophontis filia, vt eſt author Homerus 15. Iliados. aut, vt Herodotus tradit in Polimneia, eiuſdem Iouis filius ex Europa frater Minois. Hic cùm Lyciæ rex eſſet, & in armis ſtrenuus, Priamo ſuppetias tulit aduerſus Græcos: vbi cùm multa edidiſſet virtutis ſuæ documenta, tandem à Patroclo eſt interfectus. Corpus autem eius Iouis iuſſu ab Apolline e medio pugnantium ſublatum eſt, & flumine ablutum, ambroſioque reſperſum liquore, ac regia indutum veſte, ad ſepulturam ſuis reſtitutum.

ſarpedon, Ciliciæ promontorium, finis aliquando regni Sarpedonis, quod Ciliciam à Pamphilia diſtinguit. Pomponius lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ. Steph. vrbs eſt Thraciæ. Gentile, Sarpedonius. item inſulæ nomen. Suidæ.

ſarpedonia petra. Vide Melas, Pontus & Gorgones.

ſarra, vrbs in Phœnicia, deinde Tyrus, dicta à piſce quodam qui illic abundat, quem Sara appellant, ex cuius ſanguine ſericum in purpuram tingebatur: Inde Sarranæ veſtes, Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ.

ſarraca, nomen duarum vrbium, quarum vna in Media, altera in fœlici Arabia. Vide Saraca per ſimplex r.

ſarraceni, populi poſt Nabathæos, à Saraca (vt Steph. inquit) quæ eſt pars Arabiæ. Horum mores ſic deſcribit Ælianus. Omnes, inquit pari ſorte ſunt bellatores, ſeminudi, coloratis ſagulis pube tenus amicti, equorum adiumento perniciem, graciliumque camelorum per diuerſa rapiantes in tranquillis vel turbidis rebus. Nec eorum quiſquam ſtiuam apprehendit, vel arborem colit, aut arua ſubigendo victum quæritur: ſed errant ſemper ſiue lare, ſiue ſedibus fixis, aut legibus. Vita eſt illis ſemper in fuga, vxoreſque mercenariæ, conductæ ad tempus ex pacto. Atque, vt ſit ſpecies matrimonij dotis nomine futura coniunx haſtam, & tabernaculum offert marito.

ſarranates, Italiæ populi, vi. regionis, circa Vmbriam. Plin.

ſarraſtes, populi circa Sarnum fluuium.

ſarron, adhuc Nano, hoc eſt Nao ſuperſtite apud Celtas regnauit, qui, vt cõtineret ferociam hominum tum recentium publica literarum ſtudia inſtituit Berоſ. lib. 4. & 5. Vide infra Satron.

ſars, Hiſpaniæ Tarraconẽſis fluuius. Pompon.

ſarſachim, vnus ex principibus regis Babylonis. Iere. 39. Lat. propoſitus cooperimentorum vel vnctionum.

ſarſaga, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

ſarſenna, pater & filius, nobiliſſimi ſcriptores, quos Plin. commemorat damnaſſe arbuſtorum rationem ad vites ſubleuandas, lib. 17. c. 23.

ſarſina, vetus ciuitas in Aemilia, vberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti Poëtæ patriam faciunt, indeque Sarcinatem dictum volunt. Quanquam non deſunt ex eruditioribus qui Farſinatem dicere malint.

ſarſura, Africæ propriæ oppidum. Hirtio fortè Sarſura.

ſarte, dicitur vrbs iuxta Athon. Gentile, ſartæus.

ſarta, amnis Cenomanorum vrbem præterfluens, & apud Nortmannos ſcaturiginem habens, ipſos à Cenomanis ſuo ipſius curſu ſeparat.

ſarthan, vel ſarthana, locus non procul à Iezraele.3.Reg.47. Lat.tribulatio, ſiue anguſtia, aut colligatio ſiue plaſmatio, vel figuratio, ſiue anguſtiam dans.

ſarug.filius Reu.Gen.11.Luc.3.Lat palmes vel ſarmentum,ſiue ramus,aut conuolutio.

ſaruia, mater Abiſai filia Iſai patris Dauid. 1. Regum.26.Par.2.Lat.anguſtia vel tribulatio Domini aut colligatio ſiue plaſmatio vel figuratio Domini.

ſarunetes, Plinio Heluetiorum populi ſunt qui apud ſcudum *Sarnganſerlandt* inhabitant hodie.

ſarus,fluuius.Vide Rhœxas.ſuprà.

ſarus, Pelignorum fluuius. Ptolem. in magna Græcia.

ſaruom, Ptolemæo oppidum in Arabia felici.

ſargus, ſtraboni Ciliciæ, Carmaniæ & Minoris Armeniæ amnis.Plin. Ptol & Procopio. Hodie *Sangro* vel *Sagnino* vocari perhibet Niger.

ſaſabaſar, princeps in tribu Iudæ, 1.Eſd.1.&c. Lat. Gaudium in tribulatione vel anguſtia, aut gaudij perhibitio vel in initio ſiue gaudium vindemiæ, vel ſexta anguſtia, aut linum vel byſſus anguſtiæ.

ſaſagari,Eunuchus regis Aſſueri.Eſth.2 Hebr. ſaaſagaz. Lat.qui facit tranſitum vel tonſionem, aut reſpiciens tranſeuntem vel tondentem, ſiue comprimens vellus.

ſaſon, inſula inter Epirum & Brundoſium. quinque ab vtroque millia paſſuum diſtans, ſtrab.lib.9.Eſt & fluuius in mare Adriaticum influens.Hæc *Saſono* ſophiano eſt.

ſaſſina.Vide ſarcina.

ſaſſummini,populi in Aquitanica Gallia,apud Plin.lib 4.cap.19.Aliis,ſaſſumeni.

ſaſones ſcythiæ populi ſunt iuxta Imaum Ptolem Hos fortè pridem ex ſcythia in Germaniam veniſſe atque ibi *Saxones* dictos, ex alio rum ſententia memorat Grantzius.

ſaſuri, gentes ſunt in India, authore Plin. lib. 6 cap.19.

ſattagitæ, populi in Aſia ſcythies, vt libro 4. teſtatur Herodotus: aliàs cum y in penultima. ſattagydæ.

ſatala, vrbs Armeniæ: Gentile, ſataleus,ſtephanus.

ſatarchæ, populi in ſcythia Europæa, iuxta Mœotidem: qui (vt ſolinus refert) damnato auri & argenti vſu, ſe à publica auaritia abdicarunt. Hi bellicoſiſſimi ſunt: de quibus Valerius Flaccus lib.6. *ſaxonate,Toriniquæ & flaui crine Satarcha.* Vide ſupra ſagace.

ſatetnei, gentes ſunt circa Mœotim. Plin.lib. 6.cap.7.

ſataros,notiore nomine Patara, vrbs in Lycia apud Plin.lib.5.cap.27.

ſataſpes, Perſa Theaſpis filius à Xerxe rege cruci adfixus eſt, quòd Zophyri filij Megabyzi filiam virginem vitiaſſet, quódque etiam totam Africam non peragraſſet, quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixerat.Herodotus libro.4.

ſaticola,Italiæ vrbs.Stephan.ſaticula ſamnitum vrbs Liu.

ſaticuli, populi Campaniæ,morib. aſperi, de quibus Virgil.lib.7.

Paritérque Saticulus Aſper.

ſatio, Macedoniæ opp.dum,circa Lychnidem paludem.Polyb.5.

ſatmali, apud Melam ſunt populi, quibus magnæ aures & ad ambiendum totum corpus patulæ.*Faneſios* hos vocat Plinius. *Phaneſij* legit ſolinus.In tractu ſunt ſeptentrionali Huius formæ homines ſtrabo *Enotocœtes* appellat, & Tzetza *Otolicnos*, chiliade 7.n.144. *Panoſio*. eos appellat Turnebus quaſi totos auritos dicas. Fabuloſam antiquitatem hos ſic nominaſſe exiſtimant quidam,à tegmine forte capitis amplo & humeros tegente, quo ſe contra niues aliáſque cœli iniurias protegebant.

ſatnius mons, apud Lycophronem. ſtephanus.

ſatorchæi, inquit ſtephanus inhabitaſſe dicuntur Taphras regionem, iuxta Mœotim paludem.

ſatra, vrbs Cretæ, Eleutherina deinde dicta. Ciuis, ſatræus. ſtephanus. Vide Leutherena.

ſatrachus, Lycophroni vrbs & fluuius eſt in Cypro, quidam per E ſcribunt, vt tradit Iſacius.

ſatræ, populi Græcorum in littoribus Thraciæ.Herod.lib.7.

ſatraides, Aſiæ populi ad Occidentem oſtiorum Indi fluminis.Dionyſ.

ſatraparum, regia oppidum Meſopotamiæ apud Plin.

ſatrapeni, Mediæ populi militantes ſub Tigrane,quos Lucullus fugauit.Plutarch.

ſatria vrbs Italiæ Gentile,ſatrianus.

ſatrocentæ,populi Thraciæ.ſteph.

ſatricula, oppidum ſamnitum à Romanis captum,anno vrbis 439.

ſatricum oppidum in Italia,à Camillo cos.captum anno vrbis 370.

ſatron, rex Galliæ, anno à diluuio 350. Is primus publica literarum ſtudia inſtituit. Vide ſupra ſarron.

ſattagylæ, Aſiæ populi. Herodot.

ſattala, Phrygiæ vrbs. Ptolem.

ſatula, vrbs in Arabia felici. Ptolem.

ſaturæ palus, quæ & Pontina, iuxta Circæios, xxxii. olim vrbium locus, vt ex Muciani ſententia tradit Plinius libro 3. capite quinto. Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat, vbi & nauibus trajiciebatur, inter Appij forum & Tarracinam.

ſaturium, ſiue Saturcium, Stephano, vrbs Calabriæ non procul à Tarento. Hinc Satureianus, a, um. Quidam etiam Satyrum ſcribunt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentum conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

ſaturnalia, feſta ſeptem, ſeu quinque dierum menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſynthesim veſtem ſumebât, ſeruiſque diſcumbentibus inſeruiebant: muneráque vltrò citróque mitti, remittique ſolebant. Hinc Saturnalius, a, um.

ſaturnia, oppidum Latij, à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugientem, nam in Italiam fuiſſe aduectum, Ianúmque qui id temporis in Latio regnabat, agriculturam docuiſſe: eiúſque beneficij memorem Ianum in partem regni eum ſuſcepiſſe: duóque ab iis oppida condita fuiſſe, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturnium appellarunt. Editiora etiam loca, (vt Diodorus ſcribit) Saturnia dici conſueuerant: Σατορνία inquit Stephanus, Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturnius, quod & proprium viri eſt apud hiſtoricos Romanos Plinius dicit hodie Romam eſſe, imò ipſam Saturniam portam, quam hodie *Pandanam* ſcribunt Varro & Solinus. Vide Italia & Capitolinus.

ſaturniana colonia, Tuſcorum vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 5. Hodie Saturnia.

ſaturniani, hæretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum ſolos Angelos ſeptem præter conſcientiam Dei patris feciſſe dicebant. Eccl. hiſt.

ſaturni columnæ. Vide Alybe.

ſaturnini, Italiæ populi in Etruria, qui antea *Aurinini* vocabantur. Plin. lib. 3. c. 5.

ſaturnius mons quondam dicebatur, qui poſtea Tarpeius. Eſt & Gentile à Saturnia, Stephanus.

ſaturnius, Syriæ præfectus, anno vrbis 749.

L. Saturninus, homo ſeditioſus, cum Trib. pleb legem Agrariam per vim ferre vellet: itaque cùm ſuæ factionis hominibus ſibi adiunctis Capitolium occupaſſet, iuſſu ſenatus eſt interfectus. Liu.

ſaturninus Antiochenus circa annum Chriſti 149. Simonis Magi hæreſes ſparſit, & ſuas addidit, videlicet Mundum & homines ab Angelis factos eſſe, alios quidem naturâ bonos, alios verò malos, & Deum Iudæorum vnum fuiſſe ex malis Angelis, ad quem deſtruendum Chriſtus venerit. Coniugium docuit à malis Angelis ortum eſſe. Irenæus lib. 1. c. 22. Euſeb. hiſt. Eccleſ. lib. 4. cap. 7.

ſaturnus, Cœli & Veſtæ filius, qui Opem ſororem ſuam matrimonio ſibi coniunxit, & patri Cælo virilia exſecuit: ex quibus in mare abiectis ſpumáque agitatis nata eſt Venus, quæ inde dicta eſt Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cum parenti vti par erat, ſuccedere deberet, animaduertens tamen matrem ſororéſque in ſaturnum proniores eſſe, iure ſuo ceſſit, ea tamen lege, ne ſaturnus prolem maſculam tolleret, ſed regnum ad ſuam ſtirpem rediret. ſaturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos ſuos maſculos vbi primùm nati eſſent, deuorabat. Verùm cùm Ops vno partu Iouem ac Iunonem edidiſſet, Iunonem quidem ſaturno oſtendit, Iouem verò clàm nutriendum ablegauit, adhibitis interim Corybantibus, qui cymbalorum tympanorúmque pulſu obſtreperent, ne pueri vagitus audiretur. ſaturno autem, cùm ille puerum depoſceret, vt ipſum deuoraret, Ops lapidem oſtendit pannis inuolutum, eúmque partu illo à ſe editum ſimulabat: quem ille acceptum ſine mora deuorauit. Poſt hæc eum & Neptunum illa peperiſſet, eum quoque clàm ſaturno educandum curauit. Tertio deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rurſus ſaturno oſtendit. Plutonem autem abſcondit. Verùm detecta tandem fraude cùm Titan reſciuiſſet, fratri prolem maſculam eſſe, ſuóſque ea ratione regni ſucceſſione pulſos eſſe, vnà cum filiis, qui Titanes à patre cognominabantur, bellum aduerſus ſaturnum ſuſcepit: cuius exitus is fuit, vt victoria potitus Titan, ſaturnum, Opémque eiuſque ſororem, in poteſtatem ſuam redactos, muro incluſerit, donec Iupiter adultus, deiectis Titanibus eos liberauit. Poſt hæc ſaturnus cum ex oraculo didiciſſet, fore vt à filiis regno pelleretur: cùm ob hoc Ioui inſidias strueret, ab eo regno pulſus, in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Italiæ Latium dicta eſt. Hoc regnante ætatem auream fuiſſe fabulantur, terrámque ſua ſponte expertem vomeris & aratri peperiſſe fruges, communéſque id temporis, & nullis diſtinctas limitibus agrorum poſſeſſiones fuiſſe. Quid ſaturni nomine veteres intellexerint, latè explicat N. Comes, mythologiæ lib. 2. cap. 2. & lib. 10. Phyſici hanc fabulam ad temporis & cœli motum referunt. Ethnici ad tyrannorum mores, & tragicos exitus. Nonnulli ſaturnum à ſatione deducunt, quoniam agriculturam primus in Europa.

Europa edocuiſſe fertur. Aſtronomiæ periti ad Planetarum curſum fabulam accommodant, vide Lucian. in bello de Aſtrologia. Ouidium itẽ, Metamorph. li. 1. Quidam Saturnum Græcè Cronon, dictum exiſtimant, à ſatietate intellectus eò quòd Græcis ſatietas κόρος, intellectus verò ſeu mens, νοῦς dicitur. Hinc Saturnius, nia, nium, vt Iuno Saturnia quæ fuit alia Saturni. Verſus quoque, quos olim Fauni Vateſque canebant, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Saturnus, idem fuit, quod Nembrotus. De quo Beroſus lib. 5. ita ſcripſit: Anno inquit, 131. à ſalute ab aquis diluuij, prima omnium gentium, & ciuitatum, fundata à Saturno Babylonica vrbs, & gens noſtra Babylonica, multiplicatáque eſt nimis numero poſteritatis, magiſque ſtuduit Saturnus paci & religioni Deorum, quàm opulentiis: & turrim quidem ædificauit, ſed non compleuit, nec deſignatam vrbem fundauit: quia poſt quinquaginta ſex annos ſubitò non comparauit, translatus à diis, & cæt. Saturnum omnium, Deorum parentem vocauerunt Ethnici, qui ex Ope Iouem, Iunonem, Neptunum, Plutonem & Glaucam filios ſuſcepit: qui cùm de mortalibus plurimùm eſſent bene meriti, dij habiti ſunt. Lactant. lib. 1. diui. Inſtitut. & Enn. hiſt. ſacr. Saturnij dicuntur familiarum nobilium, & regum qui vrbes condiderunt, ſeniſſimi: & eorum primogeniti, Ioues & Iunones, Saturnorum patres, cœli: vxores, Rheæ, & cœlorum Veſtæ. Quot ergo Saturni, tot cœli, Veſtæ, Rheæ, Iunones, & Hercules, Xenoph. de. æquiuoc. Saturni temporibus, non eſt, aureo ſeculo, nullus hominum carnes comedit: ſed vniuerſi vixerunt frugibus, & pomis. D. Hieron. contra Iouian. Saturnus nummos æreos Latinis primus inſtituiſſe fertur. Eutr. lib. 1.

Saturum, vrbs Calabriæ fuit, non longè à Tarento.

Satyri, Africæ interioris gens vaga & ſemifera. Solin.

Satyri, ſyluarum numina habita ſunt. Syluanis & Faunis ſimillima humano capite, ſed cornuto, pedibus caprinis, toto corpore villoſo, ſyluarum latebris gaudentia, laſciua in primis & in Venerem procliuia: vnde & Satyri dicti, putantur à membro viri, quod σάθην priſci Græci appellabant.

Satyrorum inſulæ, ſunt tres contra Indiam extra Gangem ſitæ, Ptol. lib. 7. c. 2. quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales Satyri pinguntur. Apud eundem Satyrorum promontorium eſt in Æthiopia ad Arabicum ſinum, & in Sinarum regno.

Satyrus, fluuij nomen in Aquitania. Lucan. li. 1. Atyrus, Turnebo.

Satyrus apud Græcos hiſtrio, qui Demoſthenis lingua præditi, ac propterea ingrati populo, ſic formauit vocem, vt non prior Demoſthenes, ſed alter videretur. Author Plutarchus.

Satyrus, vir quidam ſanctiſſimus, qui quum nullis tormentis nulliſque cruciatibus ab orthodoxæ fidei cultu auocari poſſet, leonibus deuorandus traditus eſt, Valeriani & Galeni temporibus ſub præſide Tauurtio. Volat.

Saua, vicus Arabiæ fœlicis, incolæ, Saúeni. Steph.

Saua, Arabiæ deſertæ vicus. Ptol.

Sauara Aſſyriæ oppidum. Ptol.

Sauarabatis, Indiæ intra Gangem regio. Ptolem.

Sauari, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Sauaria. Hungariæ fluuius, Sauus Ptolemæo. *Die Sauv* Lazio, in paginis Hungaricæ ſuæ tabulæ adiunctis: in tabula verò ipſa dicit *Muer* fluuium olim *Sauariam* vocatum, & ſic etiam Ioannes Heroldus in Dialogo de rebus geſtis Turcarum in Interamnenſi Pannonia.

Sauaria, vrbs Auſtriæ, Lizius ſcribit hodie *Leybnitz* vocari.

Sauaria, Pannoniæ ſuperioris ciuitas, Ptolem. *Gratz* Villanouano.

Sauatra, Iſauriæ in Galatia ciuitas, Ptole. *Sonvacerr* Nigro.

Saubrana, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Saubatha, Arabiæ felicis metropolis. Ptolem. *Sabbatha* Arriano, *Sabota* fortè Plinij.

Sauciua, Pannoniæ vrbs. Anton.

Saue, ciuitas ſiue vallis, Gen. 14 quæ & vallis regis ibidem dicitur.

Sauera, vicus eſt Lycaoniæ, qui poſtea in vrbem magnam euadens, metropolim regionis obtinuit. Strab. lib. 12.

Saufeius, prænomine Appius Romanus quidam, qui cùm à balneo reuerſus mulſum bibiſſet, ouúmque ſorberet, morte repentina abſorptus, à Plinio libro 7. capite 53. commemoratur.

Sauia, Pelendonum vrbs in Hiſpania. Ptole.

Sauia Pannonia, quæ & Riparienſis, hodie *VVindiſchland* Lazio. Vide Pannonia.

Saul, ſextus rex in Edom, qui fuit ex Rohoboth. Gen. 36. Filius item Simeonis filij Iacob. Gen. 46. 1. Par 46. Filius poſtremò Cis, rex primus Iſraëlitarum. 1. Reg 9.

Saulium, Liguriæ oppidum ſic dictum iunioribus Latinis, vt Blondus refert. *Sori* vel *Soli* incolis vocari auctor eſt Leander.

Saulus, dicebatur Paulus Apoſtolus ante conuerſionem. Act.

Saunis, vrbs Arabiæ. Steph.

Saunites. Vide Samnites.

Saunius, fons circa Bulidem vrbem, in Phocide. Pauſan.

Sauo fluuius in finibus Campaniæ. Plin. lib.3. cap 5.

ſauona, Ptol.li.3 c.1. *Sabbatium* Plin. *Sabbatia* Pomponio, vrbs Liguriæ notiſſima: hodie Genuenſium ditionis, vulgò *Sauone*. vide Sabata.

ſaura, vrbs Samnitum, Gentile, Saurani, Steph. Suſianæ item ciuitas. Ptol.

ſauræ, Thraciæ gens. Phauorin.

ſaurium, Hiſpaniæ Tarraconenſis flumen. Pomp.

ſauromatæ populi Septentrionales, qui & Sarmatæ dicuntur: quorum alij Aſiatici ſunt, alij Europæi, Tanai fluuio diſcreti, vide Sarmatia. *Arua Sauromatum* apud Auſonium, quidam interpretatur *Hund ſick* (quaſi dicas Hunnorum refugium) circa Moſellani tractus.

ſaurus, nobilis ſtatuarius, cuius opera commemorat Plin.lib.36.cap 5.

ſaus, ſiue Sauus, Pannoniæ fluuius in Danubium ſe exonerans hodie vulgò *saue*. *Salus* in Arriano Latinè legitur, etſi in Græco σάος ſit. videtur apud Strabonem quoque *Naorus* appellari, cùm ſcribat, hunc præter Segeſticam fluere: eſt enim vrbs ad Sauum pertinens. Plinius lib.3. cap 25. Ex eodem quoque Strabone *Noarus* alius eſt fluuius, cùm inquit lib.7. Corcoram fluuium in Sauum influere, Sauum in Drauum, & hunc in Noarum. Strabonem autem errare in eo, quòd ſcribat Sauum in Drauum influere Bonfinius oculatus teſtis, & tabulæ chorographicæ coarguunt. vide Samos.

ſauus, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Ptol. *Saſſay*, Marmolio.

ſaxetanum, Bæticæ vrbs inter Murcum & Menopam Anton.

ſaxi, iuxta Pontum gens. Steph.

ſaxinæ, Trogloditarũ gens in Æthiopia. Pli.

ſaxo Grammaticus, rerum Danicarum ſcriptor notiſſimus.

ſaxoforatum, Volat. Vide Saxum Ferratum

ſaxones, illuſtres Alemaniæ populi, qui Angelæ reginæ auſpicio Angliam deuicerunt. Hos Ptolemæus non longè à Cimbris in Oceani Septentrionalis littoribus & paludibus inuiis conſtituit lib 3.c 31. Steph. collocat eos in Cimbrica Cherſoneſo.

ſaxonicum littus, videtur in lib. Notitiarum Cantij partem Orientalem deſignare, cùm Dubrim, Rutupim, & alia Cantij oppida in eo deſcribat. Itidem littora Germaniæ inferioris & Galliæ huic Cantio obiecta ſub Saxonici littoris vocabulo comprehendit. Nam Armoricanos, Oſiſmios, Abrincates, Venetos & Neruicanos populos, nec non Rhotomagon, Flauiam, Conſtantiam, aliáſque vrbes in Saxonico littore ſitas nominat.

ſaxonum inſulæ Ptolemæo in Oceano Germanico, Albis fluminis oſtiis obiectæ ſunt, *Heylichlandt* à Crantzio dictas apparet.

ſaxonum natio antiquum nomen retinens, terminatur ab occaſu Viſurgi fluuio, ad Aquilonem Danos ſiue Cimbros habet, & mare Balthicum, ad Ortum Odera, qui Veteribus Viadrus, Prutenis & Sileſiis excipitur: à Meridie Mœnum & Bohemiã reſpicit. Complectitur Saxoniam, Thuringiam, Miſniam, Luſatiam, Marchiam nouam & veterem. Amnes præcipuos habet Albim, Oderam, Salam, Multam, Miſſam & Sueuum nunc *Spree* appellatũ. Deſcripſerunt Saxoniã Æneas Syluius, Munſterus & Crantzius.

ſaxum ferratum, oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus ſitum, ita appellatum à ferro propter fodinas ferrarias, quas eo loco multas fuiſſe, earum reliquiæ oſtendunt. Sentinum à veteribus dicebatur à Sentino amne iuxta mœnia labente: quem nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidum nobile factum eſt duorum virorum ortu, Bartholi ſcilicet & Alexandri: quorum prior Cæſarearũ legum interpretatione clariſſimus, alter in ſacris literis eminentiſſimus, qui cùm in omni doctrinæ genere, vitæque ſanctimonia ſummus haberetur. Auguſtinianæ religioni magno omnium conſenſu præfectus eſt, nec multò poſt rebus præclaris geſtis, cardineis inſignibus à Pio pontifice maximo decoratus, alio nomine Saxoforatum. Vide Sentina.

ſaxantium, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptolem.

ſazarana, Thraciæ vrbs. Antonin.

ſazi. Vide Saxi.

S B

ſbertzanum, oppidum in Mœſia, circa Iſtrum, Laonico.

ſbidi, Epiſcopatus ſub ſede Seleucienſi Ciliciæ. Tyrius.

S C

ſcabala, regio Eretrienſium: Gentile, Scabalaui. Steph.

ſcabalis, alio nomine præſidium Iulium: municipium ciuium Romanorum, & colonia in Oceano Luſitaniæ, quà ſcabalitanus conuentus legitur apud Plin. li.4.c.22.

ſcabinus & ſcabini, conſules ciuitatum ſeu rectores, Gallicè, *Eſchevins*. Hi etiam poſſunt vocari iurati, ſecundum Inſulanum, quòd verbum extat etiam in pontificio iure ca.1. §.1. De alienat.iudic.mutan cauſ.fact.

ſcadira, Ægæi maris inſula. Plin.

ſcadorna, inſula in mari Adriatico, adiacens Illyrico (vt Ptol. lib.2. refert) in ea ſunt duæ vrbes Collentum & Arba. lege ſcardona.

ſcæa, vrbis Troianæ porta, fatali Laomedõtis ſepulchro nobilitata, ita dicta (vt Grammaticis placet

placet) quod ad ſiniſtrum, hoc eſt, Occidentale vrbis latus ſita eſſet. In augurum enim diſciplina, quæ Ortum ſpectant dextra, quæ Occatum, ſiniſtra dicuntur. Strabo tamen libr. 12. videtur ſentire, Scææ portæ nomen, à Scæis Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Troianos multa nomina communia habuiſſe oſtendit. Virg. 3. Æneid.

— Et arentem Xanthi cognomine riuum Agnoſco, Scæaque amplector limina portæ.

ſcæi, ſunt Thraces populi, ſcæus amnis, & ſcæus murus. ſteph. populi inter Troadem & Thraciam.

ſcenitæ, Arabiæ Petreæ gens Plin.

ſcænopagia, erant Tabernaculorum feſta in quibus Iudæi extruebant Tabernacula ad ſimilitudinem eorum, in quibus habitabant, quum peruagarentur Ægyptum.

ſcæua, Miles Cæſaris fortiſſimus, qui apud Dyrrachium magna Pompeianorum manu oppugnatus, multiſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, vt caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam desereret. Lucan lib 5.

ſcæuola, Q. Mutij cognomen inde tractum, quòd ex quo in Porſenæ caſtris dextram exuſiſſet, eius loco ſiniſtra fuerit vſus: σκαιὰν enim Græci ſiniſtram vocant. Vnde Scænæ, & per diminutiuum ſcæuolæ dicti ſunt, qui ſiniſtra dexteræ loco vterentur. Vide Mutius.

ſcaſia Bœotiæ oppidum. Procop.

ſcardaua Myſiæ inferioris oppidum.

ſcalæ Annibalis, apud Pomponium maritimus locus eſt, Tarraconenſis Hiſpaniæ inter Tarraconem & Barchinonem oppida. *Coſta de Garaf* nonnullis.

ſcarabiſcus, Ptol. lib. 2. c. 5. Luſitaniæ ciuitas, antea Iulium præſidium ſiue turris Iulia: hodie Troſium: vulgò *Trugillio*.

ſcaldis, fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæſaris commentariis notiſſimus, de quo Plin. li. 4. c. 17. *Scelde* Germanis. Gallis *l'Eſcault* dicitur. Oritur in Veromanduis, & poſt varios curſus Oceanum Zelandicum per duo oſtia ingreditur. A Gandauo ſinuoſis flexibus multiſque mæandris ad Teneramundam decurrit, ibique Teneræ (à quo hoc oppidum in eius oſtio quo Scaldim influit, ſitum, nomen obtinet) deinde & Rupelæ fluminum aquis concepto Brabantiam à Flandris diſcriminans, Antuerpiæ emporij mœnia lambit, vbique portum inſignem & tutam nauium ſtationem efficit, ad tria milliaria prolabens, in duo vaſta cornua finditur, quorum vnum Flandriam à Zelandis dirimens, inter Bierflietum Flandriæ & Fliſſingam Zelandiæ vrbeculas, amiſſo nomine, vel potius mutato in Honte., Oceanum intrat. Alterum Bergam è longinquo a dextra proſpiciens, & verſus Romeroſualam à ſiniſtra deflectens, inter Zelandicas inſulas diffunditur, & eius omnes vrbeculas alluens inter Walachriam Scaldiam (*Scheuwuen* vulgò vocant) retento Scaldis nomine, in Oceanum Germanicum ſe exonerat. meminit Scaldis fluminis etiam Panegyricus Maximiano Imp. dictus, hac verborum formula: *nunquam illa regio diuinis expeditionibus tuis Cæſar, vindicata atque purgata, quam obliquis meatibus Scaldis interfluit*, &c. vt legit B. Rhenanus. in excuſis enim à Frobenio Codicibus pro *Scaldis*, *Callidis* legitur.

ſcaldia Zelandiæ inſula, à præterlabente Scaldi flumine denominata.

ſcaldis pons Antonino: *Valencienne* eſt Meyero, cui etiam Annoniæ vrbs eſt.

ſcamander, vel Scamandius, fluuius Troiæ ex Ida monte defluens, quem Heſiodus θεῖον σκάμανδρον, id eſt, diuinum Scamandrum appellat. Antea Xanthus dicebatur, quod & Homerus innuit, cùm eum ab hominibus quidem Scamandrum, à diis verò Xanthum vocari ait, ſuo more vetuſtiorem appellationem diis, recentiorem hominibus aſſignans. In hoc fluuio ſponſæ iam nuptura ſeſe abluebant. Scamandrum nominatam his verbis inuocantes, λάβε μου σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. Qua occaſione vſus Cimon quidam Athenienſis: cùm generoſæ puellæ amore teneretur, quæ iam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſeſe occultauit, capútque arundine coronauit: cúmque illa ex more lauaretur, carménque ſolenne caneret, Scamandrum, vt virginitatem ſuam acciperet, inuocans, Cimon è virgultis proſiliens: Ego verò, inquit, accipio lubens, virginémque in ripam ſuſtulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re plura in Epiſtolis Æſchinis.

ſcamander, filius Hectoris & Andromaches, quem tamen Troiani Aſtyanacta hoc eſt ciuitatis principem vocare maluerunt. Hectori id honoris tribuentes: cuius virtute Ilium nouem perpetuos annos fortiſſimè fuerat defenſum. Hom. Iliad. 5.

ſcamandria, Plin. lib. 4 c 30. vrbs Troadis parua, à portu Ilij parum remota.

ſcamandrus, Myſiæ fluuius, iuxta Helleſpontum hodie *Simores* dicitur, Caſtaldo auctore. *pal ſſamandria* Nigro. vide Scamander Xanthus & Inachus.

ſcambena, Mediæ oppidum. Ptolem.

ſcambonidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

ſcamnos, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum, Plin.

ſcampis, Eordæatarum vrbs in Macedonia, Ptolem.

ſcandaria, Coæ inſulæ promontorium. Strab. lib. 14.

ſcandia, quæ & Scandinauia, Belcia, & Baſilia veteribus dicta, qui eam alterum orbem ter rarum, propter eius magnitudinem, officinam, vaginámque gentium cognominarunt: eſt Peninſula, & tractus magnus Septentrionis ad ortum Ruſſiam, ad Oceanum Occidentalem Oceanum & Americæ partem, Oceanum Germanicum ad Meridiem, & mare hyperboreum ad Septentrionem reſpiciens. Comprehendit hac ætate tria regna Noruegiam, Sueciam, Gothiam, & partem regni Danici, aliáſque multas prouincias, vti ſunt, Bothnia, Finmarchia, Finlandia, Lapponia, &c. Olaus magnus.

ſcandia nauale in Cytheris, Steph. ex Pauli lib. 1. Inſula item Britannica. Plin.

ſcandania, inſula Oceani Septentrionalis: ſed Pli. li. 4. c. 13. inſulam Ponti, incompertæ magnitudinis eſſe ſcribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

ſcanrate, oppidum Zimarenorum, apud Nabatæos. Pli. li. 6. c. 28.

ſcaphuſia, vulgò *Schafuſen*, ab ariete, aut Schafa, vt quidam volunt, denominata. Ciuitas eſt ad dextrum Rheni latus elegantiſſima: tertio Rheni ponte Heluetiorum terræ coniungitur. Rebus omnibus neceſſariis, & limpidiſſimis abundat fontibus, Ad fœderis Heluetici perpetui ſocietatem recepta eſt anno M. DI.

ſcapos, inſula eſt maris mediterranei, non procul à Gherroneſo. Plin. lib. 4. c. 12.

ſcapris, Tuſciæ portus, Antonin. *Scarino*, hodie.

ſcapteſula, locus in Macedonia, Feſto dictus à σκάπτω, id eſt, effodio Nam argentum illic fodi ſolebat. Steph.

ſcapteſyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione Thaſi. Gentile, Scapteſylitæ.

ſcaptia, Plin. li. 3. c. 5. oppidum in Latio, à quo Scaptia tribus vocitata eſt.

ſcarabantia Iulia, oppidum Boiorum in Norico. Plin. lib. 3. c. 24.

ſardamilites. Vide Sardamila.

ſcardona, Ptolemæo Illyrici maris inſula. Hodie *Malconſiglio* vocati, & Iaderæ ciuitati imminere ex Blondo colligit Villanouanus.

ſcardona, Ptol. l. b. 2. c. 17. Liburniæ vrbs, hodie *Scardon*. Vide Sardonici.

ſcardus, mons inter Dalmatiam & Mœſiam inferiorem. Ptolem. Strabo. *Scodrus*, Liuio hodie *Marinai*.

ſcari, vrbs Lyciæ Gentile ſimiliter. Eſt etiam fons quidam ſacer, &c. Steph.

ſcarphe, vrbs EubϾ, Eteonus priùs dicta. Steph.

ſcarphea, vrbs Locridis prope Termopylas à Scarphea nominata. Gentilia, Scarpheus, Scarphieus, Scarphæus, Scarphius. Strabo *Scarphe* vocat, & ſuo tempore *Pharyga* appellatam ſubiungit. *Taphe* à Steph ino vocatur.

ſcarphia, Procopio Bœotiæ vrbs, antea Ereonos appellata, teſte Strabone, qui eam circa Aſopum & Iſmenum flumina deſcribit. Eſt item inſula Ægei maris ex aduerſo Atticæ. Plin.

ſcarponna, Galliæ Belgicæ vrbs, XII. M. P. à Diuoduro, Anton. hodie *Scarpeigne* Ortelio.

ſcarthon, fluuius Aſiæ ex Pholoe in Eleenſem agrum viginti locis fertur. Strab. lib. 33.

ſcatebra, in Caſinate fluuius. Plin.

ſcatinia lex, à Scatinio latore nomen accepit, qua præpoſteræ Veneris vſus coercebatur. Iuuenal. Satyra 2.

ſcaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua Æmilius Scaurus nobilis & pauper, ſed eloquentia ſua gloriam peperit. Conſul Ligures & Cantiſcos domuit atque triumphauit, Cenſor viam Æmiliam ſtrauit, pontem Æmilium fecit, ac carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium ſuum, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit, adoleſcens verecundiæ ignominia preſſus, mortem ſibi conſciuit. Plin. rurſus de eo Scaurus (inquit) à Varrio Tribuno plebis repetundarum accuſatus & abſolutus. Salluſtius in Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè occultans, eùm eſſet vir conſularis, & in Senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & obſidione Adherbalis amoueret.

ſcaurus, alter ſuperioris filius, de cuius ædilitate Plin. lib. 34. c. 4.

ſcaurus Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt, & cùm ad conſilium ab his euocatus eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eo quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci iuuene occiſus eſt. Liuius l bro ſexageſimo ſeptimo.

ſceaceriges, fluuius Cercetarum in Colchide ex Caucaſi iugis defluens. Plinius libro 6. cap. 5.

ſcebatianenſis, locus Epiſcopalis in Africa, cuius meminit Victor Vticenſis.

ſcedaſus, vir inter Bœotios ditiſſimus, cuius filias Hipponem & Miletiam quum impudici adoleſcentes per vim conſtupraſſent, ac demum occultandi ſceleris cauſa in puteum demerſiſſent. Scedaſus pater impatiens mœroris ad earum tumulos ſeipſum confecit, Plutarc. in Pelopida.

ſcelatici populi ſunt in Africa regionis Mauritaniæ. Plin. lib 5 c. 1.

ſcempſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempſeus. Steph.

Scenæ,

Scenæ, Mandrorum & Veteranorum, vrbes Ægypti. Anton.lib. Notit.

ſcenæ, vrbs Perſica inſignis. Ciues, Scenitæ. Ex Strab.lib.3. Vide Scenitæ.

ſcenici, ludi dicti à ſcena, in qua celebrabantur, à Theatricis actoribus instituti ſunt ob peſtilentiam, accitis ex Hetruria hiſtrionibus ad tibicinis modos ſaltantibus. Ludi ſcenici fiebant in Theatris, venationes & gladiatorij in Amphitheatris.

ſcenitæ, populi Arabiæ felicis, Plin.lib.6.c.28. vagi, & à tabernaculis cognominati quæ Cilicijs metantur, vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Scenitæ cauſam nominis inde ducunt, quòd tentorijs ſuccedunt, nec alias domos habent: Præterea carnibus ſuillis abſtinent. Sanè hoc animalis genus, ſi inuectum illò fuerit moritur illicò. Vide Scenæ.

ſcepſij, Daunotichitæ nominantur apud Stephanum, in voce Scemſa.

Scepſi, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Æneæ regiam tradunt. Hinc Scepſius, a, um Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artem memoriæ conſummauit: & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extructionem expoſuit. Stephano vrbs Troica, Xenophonti rerum Græcarum libro tertio ſic dicta, quòd illic Rhea finxerit, ſe lapidem pro filio peperiſſe. Gentile, Scepſius, Stephanus. Eſt & Plinio libro 5.cap.30. vrbs Æolidis.

Scerpiletus, Illyrij rex, anno ſalutis 334.

ſceua, vir Iudæus. Act. 11.

ſchedia, Ægypti vicus, nauale habens, inter Nilum flumen & Alexandriam vrbem. Strab.

ſchedius, Phocenſium princeps fuit, cui & honorificum ſepulchrum ædificatum in Daphno antiqua ſua vrbe, ac diruta. Huic ſepulchro nomen eſt; Schedicum Strabo lib.9.

ſchenitæ, populi ſunt, qui Parthiæ montana incolunt. Strab.lib.11.

ſchenus, Doridis ſinus, ad quem Hyla vrbs Pomponio.

ſchera, Siciliæ vrbs mediterranea. Ptol. *Galameta*, hodie.

ſcheria, vocata eſt olim Phæcia, eò quòd Ceres metuens, ne fluuij ex continente influentes continenti eam adiungerent, Neptunum rogauit, vt amnes euerteret, quo facto non amplius Drepane ſed Scheria vocata eſt. Gentile, Schericus: Incolæ, Scherij vel Phæace. Stephan.

ſchinis, aliàs Scinis, latro inſignis, à Theſeo dilaniatus. De quo Pauſanias in Corinthiacis: In Iſthmi initio locus eſt, vbi Schinis latro apprehenſas piceas in terram flectebat, & quos pugna viciſſet, hos illigatos ſinebat in aërem efferri: quocirca cùm vtraque arbor alligatum ad ſe traheret, vinculique nodus in neutram laxaretur partem, ſed vtrinque pariter conuelleret, eueniebat, vt qui alligatus eſſet, laceraretur. Eodem pacto ipſum quoque Schinin Theſeus dilaniauit, viámque ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infeſtam, tutam reddidit. Hactenus Pauſanias.

ſchinuſſa, Plin. lib.4 c.12. inſula vna ex Sporadibus. Phœniciæ item inſula Steph.

Schinuſſa, inſula Phocidis. Gentile. Schinuſſinus, & Schinuſſæus. Steph.

ſcythæ, populi, Palæſtinam vſque penetrarunt, Aſiam occuparunt, Ægyptum moleſtarunt, Aſianis annos XXVIII. imperarunt Herodot. libro 1.

ſchœneus, rex Arcadiæ, pater Atalantæ, vxoris Hippomenis, quæ inde patronymico nomine Schœneis à poëtis appellatur.

ſchœnos, vrbs Bœotiæ, à Schœneo Atalantæ patre ſic appellata.

ſchœnus, untis, flumen Athenis proximum, (inquit Strabo) à iuncis dictum. Proindéque iuncarios in Hiſpania campos Schœnuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem Schœnium appellant. Schœnus, Steph. parua regio eſt Arcadiæ, à iuncis dicta, locus enim eſt paluſtris: vel à Schœneo Atalantę patre. Ciuis, Schœnicus, quod & conditoris nomen eſt, & fluuij à Schœneo Atamantis filio Eſt & Plin.lib.4.cap.7. portus & oppidum Atticæ regionis.

ſcia, oppidum Eubœæ. Steph.

ſciapodes: Stephano, populi Æthiopiæ quaſi vmbripedes, aliàs Sciopodes. Plinius lib.7. c.2. ex Cteſia hominum genus eſſe ſcribit, qui Monoſceli vocantur, ſingulis cruribus miræ pernicitatis ad ſaltum: eoſdémque Sciapodas vocari, quòd in maiori æſtu humi iacentes reſupini, vmbra pedum ſe protegant: nec eos à Troglodytis abeſſe: rurſúſque ab his Occidentem verſus quoſdam ſine ceruice, oculos in humeris habere. Auguſt. de ciuit. Dei

ſcias, regio Arcadiæ: Gentile, Scietas, Item Eubœæ vrbs. Stephan.

ſciathis, Arcadiæ mons. Pauſan.

ſcices, caſtrum circa Iſauriam in littore maris hiſt. miſcell.22.

ſciathos, steph. Eubœæ inſula: Gentile, sciathius. Vide scyathos.

ſciathus, maris Ægæi inſula. Ptol. & Mela. *Sciato*, appellatur à stephano non procul diſtat ab Artemiſio, teſte Herodoto in Polymnia & Vrania. Valer 2. Argonaut. Plinio eſt in ſinu Pagaſico. vide, scyathus.

ſcidrus, vrbs Italiæ: Gentile, sidranus. stephanus.

ſcillus, vrbs Triphyliæ. Hinc scilluſius, scilluntius & scilluntes. steph.

ſcingomagus, vicus eſt trans Alpes, à quo Ita-

lis ine pit. Strabo lib. 4. *Suſæ* nonnullis.

Sciris latro crudeliſſimus Corinthius, qui arbores complicabat, hiſque alligabat hominum brachia, vt in ſublime redeuntes lacerata membra diſcerperent. Propert. lib. 3.

Arboreáſq; cruces Scinis & non hoſpita Graiis
Saxa, & curuatas in ſua fata trabes.

ſcinthi. Germaniæ populi apud Claudianum de bello Getico.

Quaque domant Scinthos, immanſuetóſque Cheruſcos.

ſcineſſa, locus propter oppidum Patras, nouem collium opacitate vmbroſus, & radijs ſolis fermè inuiſus, teſte Solino, Plinio mons eſt ſic dictus, ibidem.

ſcione, Plin lib 4. c. 10. oppidum Macedoniæ in ſinu Thermaico: Stephano, vrbs Thraciæ, vbi ferunt, Troianas captiuas, ne abducerentur à Græcis pro ancillis incendiſſe naues: quibus illos deſtitutos neceſſariò manſiſſe, & vrbem Scionem habitaſſe. Ciuis Scionæus, Scioneus.

ſcione, Pellene Cherroneſi vrbs in Macedonia: Plin. Strabo. item vrbs inſularis maris Ægæi, apud Arrian.

ſc.opodes Vide Sciapodes.

ſcios, pars agri Eretriæ, in Eubœa. Pauſ.

ſcipiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. 2. Georg

ſcipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem ſcipionem grammatici appellant. P Cornelius Scipio, cum quo primùm imperatore Annibal ſigna in Italiam contulit. Is cùm multas eſſet in Hiſpania victorias conſecutus, réſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio aduerſus hoſtes inito, dum ſe offert, vbi plurimum periculi erat, ſubitò occiditur. Liuius.

ſcipio Africanus huius filius, cuius vitam ac res geſtas C Oppius & L. Reginius literis mandauere, puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabatúrque apud vulgus cum Ioue loqui. Annum agens decimum ſeptimum, à patre in caſtra ductus eſt, principio belli Punici ſecundi. Conſtátque tam tunc in congreſſu Annibalis primò circumuentum ab hoſtibus ac ſaucium patrem liberaſſe, vt ſunt auctores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hiſpania cùm Carthaginenſes viciſſet, nouámque Carthaginem cepiſſet, in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vectigalé reddidit. Liu.

ſcipio Æmilianus, qui & Africanus minor ab Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L. Æmilij Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas vrbes populo Romano inimiciſſimas euertit: tandem immutata ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt, non ſine ſuſpicione id dolo Gracchorum factum. Liu.

ſcipio Naſica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hiſpania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus. Matrem deûm tunc primùm aduectam, apúdque virum optimum ex oraculo diuertentem hoſpitio excepit. Cùm aduerſus auſpicia conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicauit. Cenſor factus, quas ſibi conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Conſul Delminium Dalmatiæ vrbem ſuperauit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recuſauit. Eloquentia primus, iuris conſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit: vnde vulgò *Corculum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura florum honorem tantum, Scipioni qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarij cuiuſdam negotiatoris populus Romanus habuit. Ob id erat in tribunatu plebei admodum gratus, dignúſque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impenſa. Aſſes ergò contulit populus, ac funus elocauit: quáque præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hactenus Plin. lib. 21. capite tertio. Scipio, Africani filius ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur: Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Gallina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil ſanè de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum Præturam geſſiſſe & in ea conſequenda, à Cicereio patris ſcriba adiutum fuiſſe. Hic Scipio Romæ primus aquâ horas diuiſit æquè noctium atque dierum: idque horologium ſub tecto dicauit, anno vrbis quingenteſimo nonageſimo quinto. Cteſibius Alexandrinus horologium ex aqua primus reperit. Vitruui. lib. 9. de Arch.

ſcipio, Pompeij Magni ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum reſouentes, in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege aſcito. Qui primò feliciter aduerſus Cæſarianos pugnauit, victus tandem eum exercitu conceſſit. Scipionem cognomento Salutionem è Corneliorum familia alioquin virum deſpectiſſimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quòd cognoſceret aduerſarios vetuſto quodam confidere vaticinio, vt ſemper in Africa vincere fatale Scipionum generi foret. Plutar. in Cæſare.

ſcira, locus in Attica eſt, apud Euſtath.

ſcira, erant feſta Athenienſibus peculiaria, a quibus vmbracula & ſcenæ fiebant, de quibus Gyraldus copioſè in lib. de annis & menſibus.

ſciradium, promontorium Atticæ videtur, ad Saronicum ſinum. Plutarchus in Solone.

ſcirapbion, locus vbi conueniebant, qui teſſeris ludebant, vt videtur Steph. in voce ſciros.

ſciras, Ægina quondam dicta eſt, vnde & Minerua Sciras appellatur, & locus alter Atticæ Scira & menſis Scirophorion. Strabo libro nono.

ſciratæ, populi Indiæ, apud Æilianum 16. animal. hos dicit ſimis natibus eſſe, Inuſitatæque magnitudinis ſerpentes apud hos eſſe addit.

ſciretſa, mons in Achaia notiſſimus: de quo Plin. lib. 4. cap 5.

ſciri, populi Galatiæ: Gentile, Sciiieus, vel Scireus, Steph.

ſciritis, dodecapolis Cariæ qui in ea habitant, Sciritæ. Steph. A Sciro & Arcadiæ vico Sciritæ dicuntur, regio in Peloponneſo, Diodor. Xenoph.

ſcironia ſaxa, ſcopuli ſunt non longè ab Athenis, de quibus Strabo lib 9.

- ſcironides: petræ apud Sunium. Strabo ab initio ferè libri noni. Poſt Cromionem igitur Scironides Atticis finibus imminent petræ iuxta mare tranſitum non relinquentes. Et paulò pòſt: Hoc in loco Scironis res in monte geſtæ, latronúmque & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theſeus obtruncauit. Ab hiſce locis extremis flantem, procellóſque cientem ſæuum Caurum produnt: Athenienſes: Scironem appellant. Vide Sciron.

ſciron, latro inſignis, qui proximis Megaræ ſcopulis inſidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere ſæuiebat. Hunc tandem Theſeus dicitur occidiſſe, & oſſa eius in mare ſparſiſſe, quæ poëtæ fabulantur in ſaxa quædam coaluiſſe, quæ à nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Scironia ſaxa in Attica regione, ſimul oppido eiuſdem nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita ſita, vt tranſitum non niſi anguſtiſſimum relinquant. Hinc Athenienſes ventum procelloſum, ab his locis flantem Scironem appellant, quoniam ſpirat à ſaxis, quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeſte deflexus eſſe dicitur & à quibuſdam Olympius vocatur, ab aliis Helleſpontius.

ſciros, locus habitatus in Arcadia, prope Menelcos & Parrhaſios. Incolæ Sciritæ (quod etiam à Sciritis Cariæ vrbe fit) fœmininum Sciritis, Eſt & aliud Sciron, locus Atticus (vbi σκιράδες petræ ſunt, à Scirone dictæ, aut ille potiùs à loco, locus autem à Sciro heroë.) Eo in loco meretrices agebant. Forſè & Sciraphium locus aleatorum, & σκιραφος, quod libidinoſum & aleatorem ſignificat, nomina acceperunt ab illis qui habitant in Scyro. Vocatur autem Scira (forte Sciro) vel quòd Sciro (ἐπὶ σκίρῳ) Athenæ, immolatur: vel à ſacris Cereris & Proſerpinæ, quæ Epiſciria vocant: profertur etiam τὸ σκίρον, Step.

ſcirphæ, vrbs Phocica: Gentile, Scirphius & Scirpheus. Steph.

ſcirthani, Dalmatiæ populi. Plin.

ſcirtiana, Macedoniæ vrbs inter Lychnidum & Heracleam. Anton.

ſcirtonium, vrbs Arcadiæ: Gentile, Scirtonius Steph. ex Pauſan. lib. 8.

ſcirus, vates fuit Eleuſinis, à cuius nomine Minerua Sciras dicta eſt.

ſcirus, Arcadiæ vicus, Atticæ campus & fluuius, mons inter Megaram & Corynthum, Step. Pauſan. Strab.

ſcythæ, vrbs Thraciæ prope Potidæam; Gentile, ſcythæus ſteph. ex Theopompo.

ſcirtus, fluuius qui per Edeſſam decurrit, Cedrenus. zonar. Callıſt. & Euagr.

ſciri, populi Pæoniæ ſteph.

ſclaumi, populi ab Hercule apud Iſtrum ſuperati ſunt ac cæſi, anno ſalutis 548. A vectari, Vincentiæ Comite, fugati, anno ſalutis 770. Ab Vuilao ſubiugati, ab vrbe condita 540.

ſclauonia; vrbs ab imperatore Othone Italiam petente, conſcripto exercitu capta, anno ſalutis 980. quam Huldericus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Æneas ſylvius cap. 27.

ſclauonia, regio mari Adriatico ad Occidentem conterminа, olim Illyricum in multas ſciſſa eſt partes, nempe in Cariothiam, Iſtriam, Croatiam, Carniam & Marciam ſclauoniam, quam vulgò *VVindiſchmarck* vocant. ſunt qui illis etiam Boſnam annumerent. Poſuerunt etiam veteres inter Illyricos, Dalmatas & Liburniam, ſed hodie confuſi ſunt regionum & prouinciarum harum fines. ſubjicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Venetis & principibus Auſtriæ: inhabitant incolæ plerunque lignea ædificia culmo contecta præter paucas littorales vrbes, in quibus humaniùs degunt & tellurem optimam colunt. Duobus præcipuis fluminibus tota regio irrigatur, ſauo & Drauo qui in Danubium corruunt. Munſter & ſclauonica lingua quæ nonnullis *VVindiſch*, & apud Latinos Illyrica appellari putatur: hodie omnium latiſſimè patet: vt quæ à mari Adriatico ad Oceanum ſeptentrionalem extendi videatur. Nam ea vtuntur Iſtrij, Dalmatæ, Boſi enſes, Morauí, Bohemi Luſatij, ſileſij, ſoloni, Lithuani, Pruſheni, ſcandinauiæ incolæ, Ruſſi longè latéque imperantes,

Bulgari, multæque circumuicinæ regiones Conſtantinopolim ferè vſque, adeò vt eius etiam inter Turcas frequentiſſimus ſit vſus.

ſcodra, Ptol. lib. 2. c. 17. vrbs Liburniæ, hodie *Scutari* vocant, ſub Venetorum dominio, *Scrulari* apud Nigrum legitur, *Scanderia*. (quod idem ſonat quod Alexandria,) à Turcis vocatur, vt ſcribit Barlerius.

ſcolis, mons & vrbs Achaiæ. Ciues σκωλιεῖς, Steph.

ſcolus, Bœotiæ mons & ciuitas, apud quam præſtantes fieri panes conſuetos, ſcribit Cælius lib. 9. c. 16.

ſcolus, Straboni lib. 9 pagus in ora Aſopia, ſub Cytherone ſedes iniucunda atque aſpera: indéque natum eſt prouerbium, ad Scolon neque ipſe vades, neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum Pentheum, diſcerptum fuiſſe memoriæ proditur. Eſt & vicus in Heraclia, quem præterfluit Aſopus amnis. Stephan. in fœminino genere vrbem Bœotiæ eſſe tradit, in maſculino autem vicum quendam. Ciuis Scolis & Scolieus.

ſcombraria, Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium Ptolemæo, quod *Saturni* à Plinio vocatur, vt Pinetus ſuſpicatur. hodie *Cabo di Palos* nominari dicit Cluſius.

ſcombraria, Herculis inſula eſt ad Carthaginem ſpectans, quam à Scombrorum multitudine, qui inibi capiuntur, eo nomine appellatam Strabo lib. 3. notit. Alij *Scombraria* habent hodie *Eſcombrera* vocari tradit Florianus.

ſcopa, nomen villæ in Lybia.

ſcopadæ, Theſſaliæ populi Schol. Theocriti.

ſcopas, inſignis marmoris ſcalpendi artifex, vnus ex iis qui Mauſoleum cælauerunt. Plin.

ſcopas Ætolorum Prætor, Acarnanis arma intulit, annó mundi 3754.

ſcope, inſula Rhodienſis pelagi, Plin. vicus in Lybiæ nomo. Ptol.

ſcopelianus Glazomen. Herodis Attici præceptor.

ſcopelus, maris Ionij inſula, iuxta Cephaleniam, Ptolem. *S. Maura* Bordonio. inſula item ante Troiada, & in Propontide, Plin. vrbs item ad Varadanum fluuium in Sarmatia Aſiatica. Ptol.

ſcopelus, inſula quædam in Mediterraneo mari. Ptol. *Scopulo* Sophiano.

ſcopi, Thraciæ vrbs. Steph.

ſcopia extrema, Ptolemæo Doridis in Aſia promontorium eſt, quod Straboni *Termerium* eſt, vt Villanou ſcribit.

ſcopium, Theſſaliæ oppidum, Polyb.

ſcopius, mons in Macedonia apud Plin. l. 4. cap. 10. item Thraciæ mons & Bithyniæ fluuius.

ſcopus, locus circa Hieroſolymam. Ioſeph. 2. bel. Iud. cap. 22. item 6. cap. 4.

ſcordana, inſula Dalmatiæ adiacens. Ptol. li. 8. c. 17. vulgò *Maſconſoglio*, lege Scardona.

ſcordiſci, populi Pæoniæ. ſteph. Pannoniæ inferioris populi. Ptolem. *Boſſen* Germanis hodie, Lacinis Boſſina, vel Boſna. ſtrabo etiam *Scordiſcas* vocat, & *Scordiſcos* ſex. Rufus, qui eos in vicina regione Thraciæ ponit. *Raſciam* eis attribuit hodie Caſtaldus. Ipſi ſe vocant nunc *Beznachi*, inquit Niger. *Cordiſta* ſunt apud Athenæum lib. 9 qui Galatas ex iis facit, qui cum Brenno Delphicum templum ſpoliauerant. *Scordiſci* cis Iſtrum fortaſſe ij ſunt, quorum regio Nicetas Choniata *Franco borium* vocat.

ſcordiſcus, Cappadociæ mons. Ptolem. quem *Armonium* vocat Marcellinus.

ſcoringa, Germaniæ regio. Diac.

ſcorpiani, populi. ſtephanus ex Herodoti libro 7.

ſcorpiofera, Aſiæ regionis pars. Ptol.

ſcorpius, ſiue ſcorpio, vnum ex XII. Zodiaci ſignis, quod à ſole ſubitur pridie Idus Octobris, Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poëticum conſcripſerunt, hunc eum volunt fuiſſe ſcorpium, qui Oriontem interemit, cùm ille iuuenili robore ferox nullam eſſe feram iactaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis iactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem eius ſcorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem ſcorpium à Ioue ideò inter aſtra relatum volunt, vt mortalibus documento eſſet, ne ſuis plus æquo viribus fiderent, Hygin. lib. 2. de ſignis cæleſtibus.

ſcotana, vicus Arcadiæ eſt. Pauſ.

ſcoti, Britanniæ populi quondam Anthropophagi, vt eſt author Hieronymus contra Iouinianum lib. 2. Quid (inquit) loquitur de cæteris nationibus, cùm ipſe adoleſcentibus in Gallia viderim. ſcotos gentem Britannicam humanis veſci carnibus, & cùm per ſyluas porcorum greges & armentorum pecudúmque reperiant, paſtorum nates & fœminarum papillas ſolere abſcondere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chryſoſtomus in ſermone Pentecoſtes, ſtudio pietatis ſubſcribit: Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis veſcebantur carnibus: Nunc ieiuniis reficiunt animam. Lingua omnibus ſibila. Ideo ſtrab. lib. 4. Britannos balbutientes vocat quos ipſe Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat. Ammianus primus inter ſcriptores Latinos meminit ſcotorum Britanniæ inſulæ ſeptentrionalium populorum, eóſque ex Hiſpaniæ Cantabria oriundos, atque inde in Hiberniam migrantes, tandem in ſcotia ſedem fixiſſe dicit. Britannica lingua *Guydyl* appellantur.

ſcotia eſt eius inſulæ, in qua eſt Anglia ſuprema portio in Aquilonem verſa fluminibus haud magnis & monte quodam ab Anglia diſcreta. Ibi dies brumali tempore eſt duntaxat horarum trium. Aiunt ibidem arborem eſſe, cuius fructus in aquam demerſos mox animatos enare, & in aërem plumis, penníſque euolare. attamen experientia compertum eſt, hanc famoſam arborem, non in ſcotia, ſed apud Orcades inſulas inueniri. Pius 2 Pon. Max. Euro. cap. 46.

ſcotia, Septentrionalior Britannicæ inſulæ pars, quæ antiquo vocabulo Albania, & ab incolis auitam linguam retinentibus (quos vocant eiat agreſtes, & interiorem regionem habitant) *Abbayn* etiamnum appellatur: olim à Romanis Britanniam minorem & ſecundam fuiſſe dictam recentiores ſcriptores aſſerunt. Hæc regio Grampio monte aſpero & informi (cuius Tacitus meminit) bifariam diuiditur. Is enim à Germanici maris littore ad oſtia Deæ fluminis latera Aberdoniæ abluentis per mediam Scotiam, in Hibernicũ mare tendens ad Lacum Lomundũ ſiſtitur. Hic mons olim Pictorum, Scotorumque regni ferè limes erat. Scotia multò quàm Anglia montuoſior eſt & ſterilior. Sed parùm habet portus & aditus marinis aquis peruios. Sic enim maris Oceani brachia hanc ſcindunt, vt nulla domus in ea ſit teſte L. Maiore, quæ ab aqua maris ſalſa vltra viginti leucas diſtet. In vallibus ſunt lacus, paludes, fluuij, fontéſque pleniſſimi piſcibus. In ipſis montibus habet æquatam agri planitiem, pecoris pabulum vbertim ſuppeditantem, ſyluaſque feris plurimùm abundantes. Plurima habet miranda hæc inſula, quæ apud H. Boethium videre licet. Incolæ, qui cis Grampium montem meridionalem partem habitant, ſunt benè morati & humaniores: lingua vtuntur Anglica. Qui alteram partem Septentrionem verſus accolunt, genus hominum aſperum ac longè duriſſimum eſt. Siluestres dicuntur: hi ſago & interiore tunica Hybernico more, tincto croco amiciuntur, nudíſque genus tibijs incedunt. Arma ſunt, arcus & ſagittæ cum enſe admodum lato. Pugionem ex vno latere tantùm acutum ſub zona ſemper ferunt. Hi lingua Hybernica ſemper vtuntur: Sic duplex eſt in Scotia lingua, & amores gemini. Hos altæ terræ viros reliquos (ſylueſtres nem pe imæ terræ viros vocamus, inquit L. Maior, Scotus. Vrbes præcipuæ ſunt, Edimburgum, S Andreas, in quo vniuerſitas, & Abredonia altera vniuerſitas. Eſt inſuper Glaſquenſis vrbs Archiepiſcopalis ſedes: & Perth oppidum quod S. Ioannis villa vulgò dicitur, Solum inter Scotiæ villas muro cinctum. Vide H. Boëthium & L. Maiorem in hiſtorijs Scoticis.

ſcotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verum inde nomen non habet, ſed à Ione qui nomine Scotinos illic honoratur. Steph. ex Pauſaniæ lib. 10.

ſcotinus, Heraclitus Epheſius vir nobilis & memoratu dignus, de quo vide Strabonem li. 14.

ſcotuſa, Thraciæ vrbs circa Topirim.

ſcotuſſa, Strab. li. 7. vrbs eſt & regio Theſſaliæ Pelaſgicæ: Gentile, Scotuſſæus. Steph.

ſcotuſſę, loca in Macedonia & Theſſalia, quorum alterum inſigne eſt victoria Romanorum contra Philippum regem, Flaminio duce. Plut. Stra. Liu Ptol.

ſcribonius Aphrodiſeus, Orbilij ſeruus atque diſcipulus, mox à Scribona Libonis filia, quæ priùs Augusti vxor fuerat, redemptus & manumiſſus. Tranquillus.

ſcriptonini, populi, qui perpetuis ferè nubibus rigent, ferarúmque carnibus veſcuntur, quarum pellibus ſibi indumenta conficiunt. Author Paul. Diaconus.

ſcrobilus, promontorium Africæ ad ſinum Arabicum, Pomp.

ſcropha Tremellius, Varroni de re ruſtica, lib. 2. c. 4 primùm appellatus eſt Scropha: quòd quæſtor cùm eſſet, Licinio Neruæ prætori in Macedonia prouincia relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſſionem facere cœperunt in caſtra. Tremelius verò quum hortaretur milites vt caperent arma, ac exirent contra: dixit celeriter ſe illos, vt ſcropha porcos, dejecturum: idque fecit Nam eo prælio hoſtes ita fudit ac fugauit, vt eo Nerua, prætor imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen inuenerit, vt diceretur ſcropha. Verum Macrobius Saturn. lib. 1. cognominis huius rationem aliam affert, Tremellius ſcropha inquit, cognominatus eſt euentu tali. Is Tremellius, cum familia atque liberis in villa erat. Serui ejus, quum de vicino ſcropha erraret, ſurreptam conficiunt. Vicinus aduocatis cuſtodibus omnia circumuenit, ne quà efferri poſſit; iſque ad Dominum appellat reſtitui ſibi pecudem. Tremellius qui ex villico rem comperiſſet ſcrophæ cadauer ſub Centonibus collocat, ſuper quos vxor cubabat. Quæſtionem vicino permittit, quum ventum eſt ad cubiculum, verba iurationis concipit, nullam eſſe in villa ſua ſcropham, niſi iſtam, inquit, quæ in Centonibus iacet, lectulum monſtrans. Ea faceti ſſima iuratio Tremellio ſcrophæ cognomentum dedit.

ſcultenna, Liu. & Pli. fluuius Flaminiæ. *Panaro* Leandro.

ſcupi, Myſiæ ſuperioris vrbs. Ptol. *Scopia* Sophiano.

ſcurellur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

ſcurgum, germaniæ vrbs. Ptolem. libro 2. ca-

pite. *Schmehen*, Villanouano.

Scutara Vide Scodra

ſcyathos, inſula cum oppido in Ægæo mari prope Thraciam Mela. li.2. Melius cum iota, vt ſuprà.

ſcybeleus, locus Pamphyliæ, vnde vinum Scybeliticum. Heſych.

ſcybis, Cretenſis ſculptor, qui Scyone in excalpendo marmore floruit. Plin.

ſcybros. parua regio Macedoniæ: Gentile, Scybrius. Steph.

ſcydiſſa, mons aſperrimus & Moſchicis montibus coniunctus, qui ſupra Colchidem ſunt, cuius extrema ab Heptacometis obtinentur, hunc ſequitur Paryadres qui vſque in Armeniam minorem protenditur, à locis Sidenæ & Themiſcyræ proximis & orientale ponti latus efficit Strab.li.12. vide Scordiſcus.

ſcydra, vrbs Macedonica, in Emathia regione: Gentile, Scydræus. steph.

Scylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hecatæus, Pomponius lib.3. Pracia & Scylace paruæ Pelaſgorum coloniæ. Ciuis, Scylacenus & Scylacius. Steph.

ſcylacenum. Vide Scyllaceum, & Scylletium.

ſcylæum, Brutiorum promontorium, Ptole. quod *Garifolo* Leander appellat. Oppidum eſt. Plin. *Voli* Nigro dicitur. Barrius, *Subarum* ab accolis vocari dicit.

ſcylatium, Brutiorum ciuitas. Ptol lib.3.c.1.

ſcyletium, hodie vulgò *Scylazo*. Vide Scyllæum & Scylletium.

ſcylax Cariandeus (Cariando autem Cariæ ciuitas eſt) Mathematicus & muſicus, ſcripſit circuitum menſurámque maris extra columnas Herculis, telluris item præterea Antigraphem adhiſtoriam. Polyb.

ſcylax, Aſię minoris fluuius, in Iridem influens.

ſcylla, ſaxum in freto Mamertino inter Siciliam & Italiam, periculoſum mare faciens nautis. hodie *Scyllo* Fazello teſte. Brutiorum item oppidum apud Melam, *Siglio*, Leandro. Et inſula deleta circa Thraciæ Cherſoneſum. Plin.

ſcylla, filia Niſi regis Megarenſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, vt illum ſibi beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliauit, cúmque hoſti obtulit, tanquam futuræ coniugis dotem. Verùm cùm ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientia in Cirim auem commutata eſt: Niſus autem in aliam auem ſui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetens, etiam nunc eam vbique inſectatur Ouid. 8 Metamorph. Hæc fabula proditorum ſcelus & ſupplicia deſcribit. Minos optimi principis eſt imago. Crinis fatalis ſignificat ſecretum Niſi conſilium, quo hoſtibus enunciato, Megarenſium vrbs prędita & capta eſt.

ſcylla, Phorci filia, quæ cum mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, qua Glaucum miſerè deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lauari ſolebat, noxijs herbis veneficiſque infecit. Cuius rei illa ignata, cum lauandi gratia fontem ingreſſa eſſet, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe commutatam: quam in deformitatem tantopere exhorruit, vt ſe ſtatim in vicinum præcipitauerit fretum: vbi & in ſaxum mutata fingitur. Charybdi ex aduerſo obiectum, præter nauigantibus vehementer periculoſum. Ouid 4. Metamorph. & lib. 14. Porro fretum Siculum quà ſcopuloſum & anguſtum eſt, tanto feruet æſtu, vt fluctus inter ſe concurrentes, ſcopuliſque illiſi quendam quaſi latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis ſuccincta, quam in freto ſcopulum eſſe conſtat.

ſcyllaceum, oppidum in finibus Calabriæ. ſtra.libr.6. Virg. Æneid. 3. abiecto altero l primam ſyllabam corripuit, cùm ait.

—*Caulonisque arces & naufragum Scylaceum.*

ſcyllæum (vel Scylleum ſine diphthõgo,) promontorium in Peloponeſo, vt Plin. ſtraboque libro 6. teſtantur, ſed ſinu Argolico juxta Hermionem, quo ſcylla Niſi filia fluctibus eiecta creditur: Gentile, ſcyllæus, ſtephan. Eſt & oppidum Brutiorum in Italia. Mela.lib.2. Vide ſcylatium. Hoc apud Ptolemæum *Scyllium*, *Sylaeum* vnica l legit Plethon. Hodie *Cabo Sygillo* dici ſcribit Fauolius. *Cabo Scylli* autem ſophianus, Villanou. *Damala* appellat.

ſcylletium ſtrab.lib.6. Athenienſium colonia eorum qui Mneſtei comites fuere, hoc tempore ſcyllatium vocatur. Vide ſcyllaceum. ſteph. vt ſiciliæ: Gentile, ſcyllenus: poſſeſſiuũ ſcylleticus: item mons Cretæ, cujus accolæ ſcyllæi. Illic enim ſcyllius Iupiter colitur, & Curetes cũ ſpartiatis Iouem illic depoſuiſſe ferũtur. ſteph. *Squillaci* hodie nominatur vt refert Albertus. *Scyllatium* habet Barrius voce magis congrua.

ſcylas, Herodot. l. 8. vir quidam ſcionæus, omnium ea tempeſtate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſeruauit multa & ſibi lucratus eſt, ad Græcos tranſire in animo habens quum ex Aphetis mare ſubiſſet non prius emerſiſſe dicitur, quàm ad Artemiſium peruenit, octoginta fermè maris ſtadia emenſus hunc Pauſanias ſcyllin vocat, de quo inquit: ſcyllis ſcyoneus cum Cyane filia, claſſis Perſicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras, natando, vrinandóque præcidit ad Pelium montem & ſepiada Magneſiæ: quibus ſignum in Apollinis templo poſitum & ab Amphictyonibus

bus, quod erat commune Græciæ concilium, & à Nerone principe Romam tranſlatum.

scyllis, & Dipœnus Cretenſes, marmora ſculpendo laudatiſſimi. Olym. 50. fuerunt. Plin. lib. 36. cap. 4.

scythæ, à Perſis *Saga* vt Mela habet vel *Saca*, vt Plin. Solin. & Euſtathius ſcribunt, vocantur. Idem Plin. tradit eos antiquitus *Arameos* dictos & primum *Nomaes*, vt addit Stephan. Ioſephus tradit *Magoge* dictos à Magog. Tzetza chil. 11. prodit *Abaſgos, Alanos, Sacas, Dacas, Rhoos, Sauromatas*, & omnes Borealium cardinum gentes, communi vocabulo Scythas dici. Idem chiliade 8. n. 224. Scytharum gentes in tres diuidit, in *Maotas, Caucaſios* & *Oxianos*. Scytharum hiſtoriam lege apud Nicephorum Gregoram, qui eos ab Homero *Cimmerios*, à Plutar. *Cimbros*, & *Teuthonos*, & ab aliis aliter, veluti *Melanchlenos, Maſſagetas, Sarmatas*, &c. ſecundum temporis viciſſitudinem & migrationes ab iis factas, nominari ait. *Patzinacos* nuncupant eos Curopalates, Zonaras & Michael Glycas, qui inter eos quoque *Vſcam* nobiliſſimam nationem numerat, *Pizenacos* habet Lhuitp. Suidas auctor eſt eos ſuo tempore. *Patzinacisarum* nomen habuiſſe, & quidam eorum *Ghrutingos* & *Dacos* (qui ſunt Scythæ Europæi) appellatos, *Sachaæos* illos indigitat Chalcondilas, *Abari* ſunt ex gente Scytharum, qui Hamaxobij vocantur, inquit Euagrius Scholaſticus. Horum etiam meminit Calliſtus qui eos *Albares* vocat. Herodotus prodit omnibus nomē eſſe *Scolitis*. hodie autem, vti Herbeſteinius teſtatur, *Tartari* ab exteris dicuntur, Te ipſos verò *Beſermanes* nominant. *Diſt* ſe ipſos ſua lingua vocare Niger perhibet. Theueto auctore, ab Arabibus *Ator Albacara* nuncupātur. Scytharum nationes plurimæ enumerantur à Plinio, quarum nomina vide apud Ortel. in theſ. geogr. apud Trebel. Pollionem in vita Claudij Imp. & Stephanus in Lexico de vrbibus Strabo ſcribit li. 1. omnes cognitas nationes verſus Septentrionem vno prius nomine vel Scythas, vel, vt ab Homero, Nomades appellatas. Item lib. 1. refert veteres Græcorum ſcriptores vniuerſas gentes Septentrionales Scytharum & Celtoſcytharum nomine affeciſſe, quorum ſententiæ aſſentitur Ptolemæus 2. Quadrip. Regio, quàm nunc Scythæ incolunt, ea fertur olim fuiſſe Cimmeriorum, inquit Herodotus in Thalia.

scyllius. Vide Scylletium.

scyllus, untis, oppidum Achaiæ, (vt Strabo ſcribit) quo Xenophon donatus eſt à Lacedæmoniis.

scylurus, vir, qui (vt Plutar. author eſt) cùm relictis maribus filiis 80. diem eſſet obiturus, haſtilium faſcem cuique obtendens, vt illum confringeret iubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingulatim educta haſtilia omnia facilè confregit: ita docens illos, vbi vnà eſſe perſeuerarent, firmos ac potentes fore: imbecilles autem, ſi ſepararentur, ac diſſiderent. Græci tamen per iota ſcribunt.

scylurus Cherroneſi rex, à quo multa caſtella condita fuiſſe commemorantur à Strabone li. 7.

scymniadæ, populi cum Getis habitantes. Stephanus.

scymnitæ, populi in Sarmatia Aſiatica. Ptol. fortè idem quod Scymniadæ.

scyphia. oppidum Clazomeniorum. Steph.

scyphius, equus Neptuni. Lilius Hiſtoriæ deorum Syntag. 5. ex Probo, Campi ſunt in Theſſalia Petræi, in quibus locus Petræ nomine percuſſus tridente, Neptuni equum, qui Scyphius vocatus eſt, edidit.

scyras, Laconicæ fluuius ſe in mare euoluens. Pauſan.

scyrmus, vrbs in Dolionide prope Cyzicum. Ciues, Scyrmij Steph.

Scyri, populi ſunt in Arabia Indorum lingua loquentes apud Plin. lib. 6 c. 23.

scyritæ, gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantùm habent, Plin. li. 7.

scyron, latro inſignis prope Athenas, qui hoſpites è ſaxo præcipites dabat in mare, Hunc interfecit Theſeus, & in mare deiecit, vbi eiuſdem oſſa mutata ſunt in ſaxa, quæ propterea vocantur Scyronia.

scyros, inſula contra Magneſiam in mari Ægæo vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria, in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum ſuſcepit, quæ ab hac inſula & ipſa Scyrias eſt appellata. Hinc Scyrius, a, um.

scytha, cum Araxa matre ſua, & aliquot colonis, qui Armeniam incolerent rex primus relictus eſt, conſtituto ſummo pontifice Sabatio Sago ab Armenia, vſque in Bactrianos, quæ longitudo à nobis ad hanc ætatem vocatur Scythia Saga. Beroſ. lib. 3.

scythæ, Vide Scythia.

scythæ, & Ægyptij, diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine ſuperatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores viſi ſūt. Iuſtin. l. 2.

scythas, filius Herculis, à quo & Scythæ dicti ſunt:, licet nonnulli dictos putent ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι, quod iraſci ſignificat: ſunt enim Scythæ iracundiores. Cœl. Rhodig. libro 38. lect. antiq. cap. 24.

scytheni, populi prope Macrones, Steph. citans Xenophontis Anabaſeos lib. 4.

scythes, Herod. lib. 4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putant. Plin. lib. 7. c. 56. Iouis filius, qui primus arcus, ſagittarúmque vſum reperiſſe dicitur.

ſcytis, rex ſcytharum, qui Opœam nouercam duxit in vxorem. Author Herodot. in Melpomene.

ſcythes, thæ. qui ex Scythia eſt:vt Anacharſis Scythes.apud Ciceronem in Tuſc.

ſcythia, regio Septentrionalis latiſſima, In duas diuiſa partes Europæam & Aſiaticam:quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæotidis & & Ponti Euxini littora, vſque ad Iſtri oſtia exp ndıtur Aſiatica à limitibus oppoſitorum littorum in Orientem procurrit, Oceano à Septentrione à meridie Tauro terminata. Vtriuſque variæ ac propè innumeræ ſunt gentes, ad bella magis quam ad vllum humanitatis ſtudium appoſitæ. De harum origine ac nominibus multa apud Plinium,Ptolemæum,Herodotum & alios, Strabo lib. 1. ſcribit omnes cognitas regiones verſus Septentrionem vno prius nomine vel Scythas,vel Nomades appellatas.Item,lib.11.refert veteres Græcos ſcriptores vniuerſas gentes Septentrionales Scytharum & Celtoſcytharum nomine affeciſſe. Sic autem antiquiores ita diuiſerunt eos, vt, qui ſupra Euxinum, Iſtrum & Adriam incolerent, eos omnes Hyperboreos, Sauromatas & Arimaſpos appellarent: qui trans mare Hyrcanum Sacas & Maſſagetas. Regio, quam nunc Scythæ incolunt ea fertur olim fuiſſe Cimmeriorum, inquit Herodotus in Thalia. Vicinis inter ſe fines nulli neque enim agrum exercent, nec domus illis vlla aut tectum aut ſedes eſt armenta & pecora ſemper paſcentibus,& per incultas ſolitudines erra e ſoliti.Vxores liberóſque ſecum in plauſtris vehunt, quibus imbrium, hyemíſque cauſa corio tectis, pro domibus vtuntur. Iuſtitia gentis ingeniis culta non legibus. Nullum ſcelus apud eos furto grauius, Quibus ſine tecto & munimento pecora & armenta habentibus, quid ſalui ſuam eſſet,ſi furari liceret? Aurum & argentum perinde aſpernantur ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle veſcuntur.Lanæ iis vſus ac veſtium ignotus. Dicta eſt autem Scythia (vt eſt author Herodot. libro quarto) à Scythe quodam Herculis ex muliere ſemiupera filio, Frater Geloni & Agathyrſi,qui primus arcus ſagittarúmque vſum creditur inueniſſe : quibus Scythæ ſemper plurimum valuerunt.

ſcythia, à fulminum caſu eſt immunis, quoniam omnis regionis illius exhalatio rigens ac gelida,quicquid accipit ignei vaporis extinguit Plin.lib.2.c.50.

ſcythia apud Ptolemæum duplex eſt, quæ Imao monte diſtinguitur. Inde intra & extra Imaum cognominatur. Regnum *Cathay* has Scythias hodie obtinere ſcribit Villanouanus. in ſuo Ptolemæo. Quæ intra Imaum eſt,videtur mihi magnam partem Tartariæ occupare,inquit Ortelius. Quæ extra Imaum ſita eſt à Barbaris *Mongal*, & à iunioribus Tartaria antiqua dici tradit M. Niger. Scythiam intra Imaum Ar. Montanus *Dicla* Hebræis eſſe putat,in ſuo appa. Biblico: Iornandes ſcribit Gothos Scythiam regionem (Europæam innuens) *Onim* eorum lingua appellare pro Ouim legit ex hoc authore *Oiumin* Conradus à Lichtenauu.

ſcythia parua, Straboni dicitur ea regio quæ intra Boryſthenem & Tauricam Cherſoneſum eſt.

ſcythiaca regio Ægypti tractus apud Ptolemæum: *Campo Carmeli* fortè hodie. ſcribitur, Scithiaca.

ſcythicum littus, Pomponius vocat totam eam oram littoralem vſque ad oſtium Caſpij maris,quo ſe in Scythicum mare exonerat.

ſcythicum promontorium, Hiſpaniæ in Cantabris. Mela auctore.A quibuſdam in Aſia collocatur.*Cabo del Figo* Oliuario dicitur.

ſcythicus,ſinus maris Caſpij,quem Scythæ accolunt.Plin.

ſcythius mons.vide Phaſis & Taurus.

ſcythias, olim dicta eſt Delus inſula. Steph. vide Delos.

ſcython.vide Thracia.

ſcythotauri,populi Scythiæ,Tauricæ regionis iuga incolentes. qui (vt Solinus refert) pro hoſtiis aduenas cædere conſuenerunt.Meminit horum & Pli.libro quarto, capite decimo ſecundo.

ſcythopolis,vrbs Lybiæ: Gentile,Scythopolites Stephan. Alia eſt Scythopolis vrbs in Decapolitana Syria,vt ſcribit Plin lib 5 cap.18.Strab. lib. 16. Galilææ proximam eſſe ſcribit. Stephan. vrbs Palæſtinæ, vel Nyſſæ (ſi rectè legitur) in Cæleſyria Scytharum ciuitas, illorum qui Bæſ prius à Barbaris dicebantur, Bethſan Hebræis dicitur, vt ſcribit D.Hieronymus: Bethſames habet Ioſephus, eámque in tribu Manaſſi ponit. Baſan antea vocatam ſcribit Cedrenus Vide Annotationes Xylandri in hunc auctorem.

S E

ſeba ſiue Sebe, nomen viri,1.Par.5 Filius Bochri,2 Reg.20 Lat. ſeptem vel ſeptimus ſiue ſaturitas,vel iuramentum.

ſeb vide Sabæi & Sacæ.

ſebadius Bacchus dictus eſt. quòd idem putaretur cum ſole, quaſi tu dicas pium & religioſum, nihil enim vetere. putauerunt ſole venerabilius Palæph lib.3.

ſebaſte, Aſiæ vrbs non longè ab Euphrate deſcribitur à Sabellico, ſed cuius regionis ſit clarè non appa ret: eam tamen hodie *Suas* vocari ait (vide Samaria & Diopolis) hanc enim eandem eſſe ſuſpicatur.vide item Alexandria & Cæſarea Ciliciæ.

ſebaſta, Altera Legio, Dumniorum Albionis inſu-

inſulæ vrbs apud Ptolemæum. *Leskerd* vocatur Villanouano.

ſebaſte, vrbs Indææ, ante ſamaria dicta, quam Herodes Baſtam appellauit, ſtrab. lib. 16. Plin. lib. 5. c. 13. Eſt etiam σεϐαςή, inſula Ciliciæ. Vide Eleuſſa. Item vrbs Armeniæ quæ nunc ſebaſtia vocatur: & oppidulum in ſamaritide & Cherroneſus iuxta Corycem. Gentile: ſebaſtenus. ſteph.

ſebaſtianus Zianus, Venetorum dux, anno ſalutis 1167.

ſebaſtopolis, Ponti Cappadocij vrbs. Ptol. lib. 5. c. 6. vulgò *S. Gregorius*. Vide Dioſcurias. Hanc Plinius Campſeonyſin vocat. dicitq; l. 6. c. 4. flumen eſſe, Flumina Campſeonyſis, Nogrus, Bathys, quo loco Pintianus libenter Acampſis & Achinaſis legit, &c. idque auctoritate Arriani qui hoc in actu Acinaſin habet.

ſebeda, portus Lyciæ: Gentile, ſebedeus, ſtephan.

ſebendunum, Caſtellanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

ſebenia, ſacerdos quidam, 1. Paralip. 15. nomen viri, 6. Eſd. 9. 10. idem ſignific. quod ſabanias.

ſebenicum, in littore maris Adriatici vrbs maritima ad Orientem ſub Venetorum imperio. Ab antiquis ſicum appellatam quidam exiſtimant. D. Niger.

ſebennitum, ſtephano, vrbs in Ægypto, vbi & palus & amnis ſunt cognomines. Vnde præfectura quoque ſebennitica, & ſebenniticum Nili oſtium vocari conſtat, quod teſte Herodoto lib. 2. in duo alia diuiditur, ſcilicet in ſeiticum & Mendeſium. De Nili oſtiis pulchrè Plin. lib. 5. c. 10. & ſtrab. lib. vlt. Hinc ciuis ſebennytes, & ſebennytis præfectura. ſteph. Alij ſybenniticum habent, & *Sturiani* hodie vocari tradit Niger.

ſebeon, pater Anæ patris Oolibama alterius vxoris Eſau, de filiabus Chanaan. Gen. 36. Lat. ſtans iniquitas, ſiue inflatio vel tumor peccati: aut ſyriacè tinctus, vel intingens.

ſebetos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, amnis ferè vſum Neapolitanis præſtat.

ſebetus, fluuius ſæpe à Iouiniano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur vulgò *Fiume de la Maddalena* vocatur. populariter autem à Neapolitanis *Fornello* nominatur. Huius amnis meminit ſtatius lib. 1. ſyluar. item Columella in ſuo horto hoc verſu.

Doctáque Parthenope Sebethide roſida lympha.

Cum aſpiratione ſcribendum docet ex lapidibus Manutius, ſed videtur etiam in prima per a *Sabetus* legi.

ſebia, mater Ioas, filij Ochoziæ filiæ Ioram filij Achab. 4. Reg. 12. filius item ſaharaim ex Hodes vxore. 1. Paral. 8. Lat. Damula, vel caprea, aut pulchra, aut præcipua, ſiue ſtans, Dominus: aut ſyriacè, voluntaria.

ſebichus, Ægyptiorum rex, anno mundi 3239.

ſebinus, lacus Iſtriæ inclytus, quem facit fluuius Ollius apud ſarnicum, vallis Calepinæ oppidum. Hodie vulgus lacum Iſei appellat. Plin. lib. 3 c. 19.

ſebonia, nomen viri. 2. Eſd. 9. idem ſignif. quod ſabanias.

ſeboim, nomen vrbis Gen. 10. Lat. Damulæ vel capreæ, ſiue pulchri, vel præcipui aut inflati: vel ſyriacè, voluntarij.

ſebritæ, populi qui aliquando ſembritæ, ab inſula Meroë vicina.

ſebthai, nomen viri, 1. Eſd. 8. Lat. ſabbathum, ſiue requies vel ceſſatio.

ſebuſiani, populi inter Celtas extra Galliam prouinciam Romanorum trans Rhenum fluuium primi, Allobrogibus ſequaniſque ac Heduis, quorum erant clientes finitimi, inter Lauſannenſem & Lugdunenſem diœceſin ſiti. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Veſontina, Duci ſabaudiæ ſubdita. Alio nomine ſeguſiani appellantur. Cæſ. in Com. Gallicè, *Le pays de Breſſe* Vigenereo. Marlianus eos *Bellicenſes* interpretatur. Pinetus & Vigenereus *Breſſants*. ſecundo autem videtur potius ea ſabaudiæ pars, quæ hodie *Burgo preſſo* dicitur.

ſebuſiani, citantur à B. Rhenano ex Marcellini lib. 16. dicitque eo vocabulo *VViſſembourg* oppidulum denotari, quod eſt inter Argentinam & ſpiram, idem ſuadet primo commentariorum libro apud Cæſarem, pro ſeduſios ſebuſios legendum.

ſecande, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

ſecerræ, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ant. *S. Celloni*, Vsrrerio, qui dubitat num eadem ſit cum Iaccetanorum *Aſcerris* Ptolemæi. Hanc Marianus *Ceruſira* indigitat.

ſecela, vrbs Palæſtinæ: Gentile, ſeceli. ſteph. ex Ioſepho.

ſechem, filius Galaad filij Machir filij Manaſſe. Num. 26. Paralip. 7. Ab hoc metropolis ſamariæ in tribu Manaſſe, quæ ſichem dicitur. Vide ſichem. Latinè, pars ſiue portio, vel humerus, aut matutinatio, vel itio matutina.

ſechenias, filius Obdiæ filij Auan filij Raphaiæ, 1. Par. 3. 24. 2. Par. 31. Lat. vicinus Dominus aut habitatio Domini.

ſechia, filius ſaharaim ex Hodes vxore ſua. 1. Paralip. 8. Lat. proiectio vel ramus Domini, ſiue ſepiens aut vallans Dominus, vel ceſſatio Domini.

ſechrona, eiuitas in tribu Dan. Ioſ.13. Lat. ebrietas, aut precium, vel merces eius.

ſecoanus fluuius Maſſilienſium: vnde Gentile, *σηκόανοι* Steph. de Sequana fluuio potius, & Sequanis populis accipiendum videtur. Vide Sequana.

ſecontia, Celtiberiæ vrbs eſt apud Antoninum inter Bilbilim & Cæſarauguſtam. Varrerius *Muela* vocat. *Mealgia* legit Hen. Coquus. *Segontia* per g legit Hieron.

ſecot, Galliæ Aquitanicæ portus. Ptol. *Luſſon*, Villanouano & Cœnali.

ſecundani, Galliæ populi, in quibus Arauſio vrbs, Plin.

ſecundinus, Conſul, anno ab vrbe condita. 1265.

ſeculares ludi, in honorem Apollinis & Dianæ inſtituti, fiebant centeſimo quoque anno præcone per compita clamante: Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, neque viſurus eſt. Hos inſtituit Valerius Publicola ob exactos reges. Celebrauit Philippus Imp. anno poſt vrbem conditam 1000. In quibus fuerunt elephanti xxx. alces x. tygres x. leones manſueti xl. leopardi manſueti xxx. hyenæ x. Gladiatorum fiſcalium duo millia, hippopotami quoque, rhinocerotes, arcoleontes, camelopardi, onagri & equi feri.

ſecundus nomen viri, de quo Act. 20.

ſecundus, ſophiſta Athenienſis, quem aliqui Epithyrum vocant, quod architecti filius fuerit. multæ quidem doctrinæ mediocris eloquentiæ æqualis æmulúſque Herodis Attici: ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eum cauillatus eſt. Figulus æqualem exigat *τὸ τέκτονα τέκτων*. Qui nihilominus ſenem poſtea morientem, & epicedio & lacrymis honorauit. Ex Philoſtrato.

ſecundus alter, Tridentinus, vir ſanctus, Agriulphi regis Longobardorum tempore, ſcripſit breuiter Longobardorum hiſtoriam. Author. Paulus Foroiulienſis.

ſecaſſes, populi ſunt in Alpibus, vt notat Plin. lib. 3. c. 20.

ſecuſiani, Cæſari & Plin. Galliæ populi *Le pays de Foreſt* vulgò. Vide Seguſiani. Veteres Plinij codices, pro Secuſiani liberi, legebant, Seguſij Albi Liberi, vnde quidam Albos, gentem Gallicam fecerunt, apud Plin. l. 4 c. 18.

ſecuſtero, oppidum Galliæ Narbonenſis Antonino, *Seſteron* Simlero.

ſedada, i. latus eius, ſiue cibarium aut venatio eius. Terminus eſt tribus Iudæ. Numer. 348.

ſedecias, filius Ioſiæ regis, ſic nominatus à Nabuchdonoſor, cum priùs Mathanias diceretur 4 Reg. 24. 1. Paralipomenon 3. Filius item

Hananiæ. Ierem. 36. Hoc nomine vocabatur propheta ille blaſphemus, 3. Regum. 22. Filius Chanaana. Fuit & filius Ioachim filij Ioſiæ 1. Paralipom. 3. Lat. iuſtus Domini. vel iuſtitia Domini.

ſedecula, locus cuius Cicero meminit in Epiſt. ad Attic. vt tradit Barrius, incolæ *Segulan* vocant.

ſedeur, pater Eliſur principis tribus Ruben, Num. 1. Lat. ager luminis vel ignis, ſiue vbera luminis, aut omnipotentis lumen, vel deuaſtatoris ignis.

ſedigitus Volcatius, illuſtris poeta, Sedigitus à ſex digitis dictus eſt. Plinius, libro vndecimo cap. 43.

ſeduni, populi in Alpibus, quos commemorat. Plin. lib. 3. cap. 20. *Valleſia* ſuperior, & *Veragri* Cæſaris, *Valleſia* inferior. Item *Sedunum* horum metropolis, *Sion* Sabaudica lingua, & *Sitten* Germanica dicitur ex Scudi commentariis.

ſeduſij, vel Seduni, populi Germaniæ, ſi pro Sedunum vrbem incolentibus capiantur, Heluetiis & Celtis finitimi, quos fluuius Rhodanus irrigat: finitimi etiam Veragris inter montes, quibus nunc Briga & ſancti Bernardi nomen eſt, non longè ab Antuatibus & Allobrogibus. Germanica lingua magna ex parte vtentes. hodie Valeſij vocantur. Gall. *Les Valeiſans*. Eorum præcipua ciuitas & Epiſcopalis Sedunum, Germanis *Sitten*, Gallis *Syon* dicitur, vrbs in media planitie, inter altiſſim. montes conſtructa. In Sedunorum autem finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis verſus Curienſem & Tridentinam diœceſim Rhenus exoritur. Cæſar in Comm.

ſegalauni, populi Valentiniani, Galliçè, *Le pays à l'enteur de Valence en Dauphiné*.

ſegeda, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plinius. *Segidam* habet Strabo, & Stephanus. Niger ſcribit eum *S. Steuan* vocari, & circa *Caceres* eam fuiſſe tradit Beuthetus, vrbem amplam & potentem Celtiberorum, qui *Bellæ* cognominantur, deſcribit Appian Alexand.

ſegedunum, Britanniæ inſulæ oppidum Lib. Notit. *Seton* Camdeno. Eſt in Northumbria Lazius vrbem habet in Hungaria ad Tibiſcum fluuium, quam *Seged* vocat. *Singidonenſis* meminit Aurel. Victor in vita Iouiniani Imp.

ſegelogum, Antonino Angliæ oppidum eſt, aliàs apud eundem *Ageloceum* dicitur, vt annotauit Siml. & ante eum Talbotus.

ſegeſta, oppidum Siciliæ, ab Ænea conditum. Cicer. ſexto in Verrem: alio nomine Aceſta. Vide ſupra. Vide etiam Egeſta & Epidamnus.

ſegeſta Tiguliorum. Liguriæ vrbs. Plin. *Speria* Blondo. vrbs item Carnorum. Plin. *Seſtre de Leuante*

nante vocantur à Leandro.

ſegeſtanorum Emporium. Vide Ægeſteorum.

ſegeſtanæ aquæ ſiue Pineianæ ſunt Antonino in Sicilia inter Drepanum & Panormum.

ſegeſtica inſula, quam Plinius deſcribit iuxta confluentiam Colapis in Sauum. *Zigea* Hungaricè dicitur, vt Lazius tradit, Pinetus *Lendſpurg* vertit. *Segeſtica* Pannoniæ vrbs deſcribitur à Strab. lib. 5. & 7. iuxta Sauum ad multorum amnium confluentes: non procul à Syſcia oppido. Bonfinius tradit huius Segeſticæ vix veſtigia extare, locúmque hodie *Segeſd* aut *Segeſtum* vocari.

ſegetia dea, quam priſci colebant, vt lætas faceret ſegetes.

ſegida, Celtiberiæ vrbs à Pompeio capta. Oroſ. 5. c. 23. Gentile, Segidæus. Stephan. Vide infra Segobriga.

ſegimonenſes, Hiſpaniæ populi. Plin. quorum locum Pinetus *Seguram* vocat, & addit *Segiſamenculum*. Ptolemæi eſſe. idem Plin. Segimo nenſibus immediatè iungit *Segiſameiulienſes*, quos putant à Ptolemæo *Segiſamam Iuliam* appellari. *Segeſamam* Vaccæorum habet Strabo, & *Segiſamam* vrbem Cantabriæ habet Oroſius lib. 6. cap. 21. quam à Cæſare captam ſcribit.

ſegiſa, Baſtitanorum oppidum in Hiſpania, Ptol.

ſegni, inter Belgas populi ex genere & numero Germanorum, Condruſis finitimi, qui ambo ſunt populi inter Eburones & Treuiros Comitatui Mamurcenſi, Arduennæ ſyluæ & Ducatui Lucemburgenſi, Moſæque fluuio proximi. Nomẽ eos retinere ſcribit Marlianus: vocantur enim *Siney*, vt Leodius, aut *Segney* vt Diuæus tradit, *Lambourg* Vigenereus interpretatur.

ſegobriga, oppidum Celtiberiæ, vbi Sertorius & Metellus prælium commiſere. Strabo lib. 3. Strabo libro iam citato, Segidam non Celtiberorum, vt Segobrigam, ſed Aruactorum oppidum facit. *Segerbia* hodie dicitur, teſtibus Vaſæo, Cluſio & Tarapha.

ſegodunum, Germaniæ ciuitas. Ptol. hodie *Nuremberg* vmbilicus Germaniæ eſt, & celebre emporium. Item Galliæ vrbs in Rhutenis. vulgò *Rhodes Rutheni* Cæſaris ſunt.

ſegoncia, Hiſpaniæ vrbs inter Complutum & Cæſarauguſtam Anton. *Siguença*, vulgò, teſte Varrerio. Huius Plin. Liu. & Strabo meminere. Altera fuit *Segoncia* in Bætica verſus Fretum à Plinio nominata: eius ruinæ viſuntur, non longè à Lerhei fluminis ripa, hodiéque *Giſgença* loco nomen eſt apud Plin. *Saguntia* & Strabonem *Serguncia* legi videtur.

ſegontiaci Cæſari populi in Anglia mari proximi, alio nomine Eboracenſes dicti.

ſegor, oppidum Sodomorum, Geneſ. 19. Iſa. 15. quod Geneſ. 14. dicitur Bala. Lat. parua. Vide Bala.

ſegoregij, populi Galliæ Narbonenſis, de quibus ſic Alexander ab Alex. lib 1. cap. 24. Segoregorum velut erat mos, vt paratis inſtructiſque menſis, inter epulas virgo introduceretur: & cui ex conuiuis aquam dederat, eum ſibi virum delegiſſe videbatur. Vide Iuſtinum lib 43. vbi Segobrigiorum legitur, quidam vett. legunt, Segobriorum.

ſegortialacta, Areuacorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs Ptolemæo, *Sepulueda* Villanouano.

ſegouellauni, Plinio, qui forte *Segalauni*, Ptolemæo populi Galliæ Narbonenſis. *Valentinois*. Pineto.

ſegonia, Areuacorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi & in Bætica. Plin. *Segobia* hodie. Eſt item Germaniæ oppidum. Plin.

ſegub, filius Hiel reædificatoris Iericho 3. Regum 16. Filius Efron filij Phares, ex filia Machir patris Galaad 1. Par. 2. fortificatus aut exhalatus.

ſeguntium, Antonino Angliæ vrbs, quæ *Cilceſter* Anglis & *Caerſegent* Britannis dicitur: Lhuydo auctore.

ſeguſium. Ptol. lib. 3. cap. 1. Seguſianorum vrbs in Græcis Alpibus: vulgò *Sien*.

ſeguſiani, Galliæ Lugdunenſis populi. Strabo & Ptolemæus qui eorum vrbem Lugdunum vocat. vulgò, *Le Lionnois & Foreſts*. Vide Secuſſiani.

ſeheſima, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. Lat. humiliatio ieiunij, aut fouea, ſiue meditatio ieiunij: vel ſuperbia maris.

ſehon, rex Amorrhæorum. Num. 21. Ioſ. 3. Lat. eradicatio, ſiue concluſio.

ſeia dea, dicta à ſerendo, alio nomine Segeſta, à ſegetibus. Simulachrum eius Romæ extabat ætate Plinij.

ſeianus vir, de quo multa Suetonius in Tiberio c. 48. Iuuenal Satyra 10.

—*Seianus ducitur vnicè Spectandus*.

ſeir, mons Idumææ inter Aſphaltitem & Ægyptum, qui ab Eſau huius montis accolæ, eò quòd eſſet hirſutus, nomen accepit. 1. Par. 4. Iſaiæ 21. Eſt & nomen viri cuiuſdam Horræi, Gen. 36. Lat. hiſpidus ſiue piloſus, aut hœdus, vel dæmon ſeu hordeaceus, vel tempeſtas.

ſeira, ciuitas Idumææ. 4. Reg 8. Lat. paruus, ſiue tribulata.

ſeirath, nomen loci, Iudic. 3. Idem quod Seir ſignificat.

Cn. Seius Dominus equi illius, vnde eſt prouerbium in infelices & calamitoſos, à Marco

Antonię,qui poſtea Triumvir fuit tempore belli ciuilis, quum præeſſet Italiæ capitis damnatus, miſerando ſupplicio affectus eſt. Gellius lib.tertio capit.nono. De hoc forte Cicero ad Atticum l.12.epiſt.4.Male de Seio,ſed omnia humana tolerabilia ducenda. Ipſi enim quid ſumus? aut quamdiu hæc curaturi ſumus? Vide Eraſmi Chiliades ad prouerb.Equus Seianus.

ſela,filius Iudæ ex ſua vxore Geneſis 38.c.Paral p.4.Lat. diſſoluens ſiue diſcalceans:vel Syriacè illudens.

ſela,ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ.c8.Lat.coſta ſiue latus,aut claudicatio.

ſelahi, mater matris Ioſaphat. regis Iudæ 2. Par.20.Lat.ramus vel propagines,ſiue miſſio vel amittens,aut telum,vel arma ſ.miſſilia:vel Syriacè,ſpolians,vel ſpoliatus.

ſelaitæ,nomen familiæ, Num. 26 Lat. diſcalceans, ſiue diſſoluens, vel Syriacè, illudens, ſiue decipiens.

ſelambina, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Ptolem. *Salobrenno* Floriano.

ſelampura, Indiæ extra Gangem vrbs, teſte Ptolemæo, vt habet Mercator, quam *Lampuraa* vocat,ſed in G.ræcis Ptolemæi codicib. Lampura tantùm legitur,non Selampura.

ſelaſia, vrbs à Lacedæmoniis occupata, anno mundi 3580.

ſelcha, ciuitas regis Og in Baſan. Deut. 3. c. Paral.5 Salcha eadem appellatur.Lat.caniſtrum tuum,vel eleuatio aut concul.atio tua.

ſelchim,S.cyoniorum rex 111.regnauit annis xx.an.mundi 1969.

ſelebin, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. c8. Lat.vulpis intellectus, vel filius aut pugnus vel pugillus intellectus,ſiue ſemita intellectus vel filij,aut reſpicientis intellectus.

ſelec, nomen viri.2.Reg.23.1.Par.11.Lat.vmbra vel tinnitus lambentis vel percutientis: aut aſſans, vel torrefaciens lambentem vel percutientem.

ſelecti Dij apud Romanos vocabantur præcipui & Summates qui habebant ampliorem poteſtatem, quique celebriores & in maiori haberentur cultu ac veneratione. A D Auguſtino ex Varrone viginti numerantur, duodecim videlicet mares, Ianus.Iupiter,Saturnus,Genius,Mercurius, Apollo, Mars, Vulcanus, Neptunus,Sol, Orcus. Liber pater:fœminæ octo. Tellus, Ceres Iuno Luna Diana,Minerua,Venus,Veſta.Selecti alij erant à Conſentibus.Auguſt. libro quarto de ciuitate Dei Lil. Geraldus Syntag primo libro Hiſtoriar.Deorum.

ſelemian,nomen viri. 1 Eſd. 10. Lat. pax ſiue perfectio aut retributio Domini.

ſelemias, idem pater Iuchal, Ierem. 38. Pater etiam Ieriæ, Ierem. 37. filius Hamaniæ, ibidem Filius Abdeel,Ierem.36. idem ſignifi. quod Selemian.

ſelemith, nomen viri. 1. Par.26. Lat. pacifica ſiue perfecta aut retribuens.

ſelene vrbs Tyrrheniæ: Gentile, Selenopolites.Et alia magna, vna ex centum inſulis.Incola Selenites vel Selenæus.Steph.

ſelenitides mulieres, quas ait Herod. oua parere, indéque naſcentes homines quinquennes decies eſſe nobis ampliores.

ſelenus, fluuius Ciliciæ in finibus Celendrarum, in cuius oſtio portus eſt. Vide Selinus.

ſeleph, nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat. vmbra vel tinnitus concuſſionis aut ex Hebr. & Syro, vmbra coniuncta.

ſelethai,filius Semei. 1. Par 8.Lat.vmbra ſiue aſſatio vel torrefactio, aut tinnitus meus,vel Syriacè Oratio mea.

ſeleucia, ciuitas in promontorio Syriæ Antiochenæ ſita,à Seleuco Nicanore condita,Ioſepho c8. Anti. Iudaic. cap. 16. & Hegeſippo libro 4. cap. 1. quam Paulus peragrauit. Act. 13. c. Macch.11.

ſeleucia, Syriæ cauæ in littore maris mediterranei. Ptolem. Stephanus *Seleucobelum* in Syria deſcribit,quam *Seleuceum* non *Seleuciam* ad Belum,à Pauſania appellari addit.Eſt item *Seleucia* in eodem tractu apud Ptolemæum, qui eam *Pieriam* cognominat. *Soldi* vocatur ab Oliuario. *Seldino* à Nigro.

ſeleucia, Piſidiæ vel potius Pamphyliæ regionis ciuitas.Ptolem.*Charaſazar*,Nigro.

ſeleucia, Elimaidis, Perſiæ regionis ciuitas. Plin. Item, Comagenæ, ad Euphratem fluuium. Strabo. Plinius eam Parthorum cognominat, & Babyloniam quoque vocari tradit. *Barba*, Nigro *Moſal*,Maſio dicitur, *Bandra* autem Pineto Nomen Seleucias. extruxiſſe Seleucum Antiochi filium auctor eſt Appian.in Syriacis.

ſeleucia,vrbs Ciliciæ Tracheæ,quam ſeleucus Nicanor ita nominauit, priùs autem Olbia dicebatur & Hyria. Ciuis, Hyrieus Olbianus, ſeleucep, ſeleucenus, & regio ſeleuci. Eſt etiam ſeleucis genus poculi à ſeleuco.

ſeleucobelus, vrbs prope ſyriam.Ciuis,ſeleucobelites,vel ſeleucis iuxta Belum steph.

ſeleucus. qui & Philopater,-11. ſyriæ rex,regnauit annis xii.anno mundi 3777.

ſeleucus, vrbs iuxta Apameam in ſyria (ſic enim legendum videtur apud ſtephanum) Ciuis πολιτικῶς.

ſeleucus,cos.ab vrbe condita 973.

ſeleucus vnus ex princip bus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in ſyria regnauit annos xx.de quo App.a.clariſſimu. hiſtoricus Græcus in ſyrico.

Seleucus, Gryphi filius, cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicauit, atque acie victum interfecit. Ipſe à patruele regno pulſus, & à ciuibus in Palatio concrematus eſt, Olymp 53.

ſeleucus Ceraunus x. Syriæ rex, regnauit annis III. anno mundi 3738.

ſeleucus Gallinicus, III. rex Syriæ, regnauit annis xx. anno mundi 3718.

ſeleucus Nicanor, Syriam occupauit, & regnauit in ea annis xxxI. Olymp. 22. is tranſtulit Iudæos in eas vrbes, quas extruxerat: ius eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuit Olymp. 25.

ſelga Ptolemæo Pamphyliç ciuitas. Hodie *Philadelphia* dici ait Niger.

ſelge, vrbs Piſidiæ, Lacedæmoniorum colonia: Ciues, σελγεῖς. Poſſeſſiuum, Selgicus.

ſelgeſſus. Vide Sagalaſſus.

ſelgia, Armeniæ Maioris vrbs. Ptol.

ſelim, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. miſſi vel propagines, aut rami, ſiue arma, ſ. miſſilia: aut Syriacè, ſpoliantes.

ſelinis, vrbis nomen à Selino, id eſt, apio, quòd ibi plurimum naſcatur.

ſolinis, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum palmis abundans. Virg 3. Æneid.

Téque datis linquo ventis palmoſa Selinis.

ſelinuſiuntis, Ciliciæ vrbs, quæ Traianopolis poſt dicta ab vrbe condita 869.

ſelinus, portus Marmaticæ regionis in Africa Ptolemæo, *Porto Alberto* vocatur Caſtaldo. *Salones* Mercatori.

ſelinus, untis, duorum fluuiorum nomen in Aſia, qui in mare influētes, Dianæ Epheſiæ templum vtrinq; complectuntur. Vide Plinium lib. 5. cap 29. Eſt & Selinus alius in Ægiorum agro, qui eſt in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rurſus alius in Sicilia juxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit Strab lib. 8.

ſelmus, untis, filius Neptuni, filiam habuit Helicen, quæ nupſit Ioui. Steph. in Helice.

ſelinus, xI. Turcarum Imp. Solimani pater, patrem regno exuit, imperauit annis vII. Duos Sultanos poſt diuerſa bella vicit & occidit: Ægyptum Arabiámque ſuo adjecit imperio, anno mundi 5473.

ſelinus, oppidum Siciliæ palmis abundans, *Selynon* apud Silium legitur. Hodie Aretio *Salemo* dicitur, ſed *Terra de Pulici* Fazel *Mazara* vocari tradit Volaterran. Videtur errare Leander, qui ſcribit eandem Mazara à Ptolemæo dici, cùm fluuij nomen ſit Mazara, non vrbis apud eundem Ptolemæum. Strabo ſcribit ſuo tempore Selinuntem interijſſe.

ſelinus, Siciliæ flumen Ptolemæo & Straboni, hodie *Madiuni* dicitur, Fazello teſte, *Salemi* Leandro. Sunt autem plures alibi hujus nominis fluuij, Strabo enim & Pauſanias alium in Achaia deſcribunt, qui Ægium vrbem perfluit. Strab. alium in Silicia: item alium in Elide circa Sılluntem, quem Xenoph. 5. Cyri exped. Sellenuntem vocat: alium qui Epheſi præter templum Dianæ labitur, ex quo Plin. lib. 5. cap 29 duos facit, ſic enim apud eum legitur: *Templum Dianæ complexi è diuerſis regionibus duo Selinuntes.* Et cap. ſequenti ſcribit Selinuntem intermeare Pergamum vrbem.

ſelinuſius, lacus poſt Cayſtri oſtia ex pelago refuſus, Strabo lib 14.

ſella, vxor Lamech Gen. 4. Lat. vmbra, vel aſſatio ſiue tinnitus: aut Syriacè oratio.

Sellæ, oppidum Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur. Vide Selli.

ſellai, nomen viri, I. Eſd 11 Lat. exaltatio ſiue conculcatio, vel æquiparatio, aut Syriacè, Caniſtrum.

ſellaſia, vrbs Laconicæ: Gentile, Sellaſeus Stephan. apud eundem rurſus σελλασία. Ciuis, Sillaſieus.

ſellen, filius Nephthali, Num. 26. qui Gen. 46. Sallen & 1. Par. 7. Sallum dicitur. Lat. Pacificus ſiue perfectus, aut retribuens.

ſelles, filius Helem. 1. Paral. 7. Lat. trinus, aut princeps vel dux.

ſelli, aliàs Elli, ijdem qui Dodonæi. Steph. Idem videntur Selani, de quibus in Sellæ.

ſellu, nomen viri. 7. Eſd. 11. & 12. Lat. caniſtrum, aut exaltatio, aut æquiparatio.

ſellum, filius Iabes. 4 Reg 15. Filius Siſamai filij Elaſa. 1. Par. 3 4 Filius Ioſiæ 1. Par. 3 Ier. 22. Filius Nephtali. 1. Par. 7. qui Gen. 46. dicitur Sallem. & Num. 26. Sellem filius Sadoc. 1. Par. 6. Pater Ezechiç principis. 2. Par. 28. idem quod Sellem ſignificat.

ſellun, filius Chol hoza, 2. Eſd. 3. Lat. manens aut pacificus, vel abundans: aut Syriacè, illudens.

ſellus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Sex. Auien.

ſellus, vir quidam Athenenſis, qui quum eſſet pauper, volebat tamen videri diues.

ſelmai, pater Hagabi, 2. Eſd. 7. Lat. veſtis mea.

ſelmon, mons in Ephraim vmbroſus & caliginoſus, cujus meminit Iud. lib. 9. Eſt & nomen viri, 2. Paral. 23. Pſal. 67. Lat. obſcuritas aut imago eius, ſiue vmbra muneris.

ſelomith, nomen viri, 1. Eſd. 8. Lat. pacifica, ſiue perfecta aut retribuens.

ſelybria, Ptolemæo, Thraciæ vrbs. *Selymbri* apud Pliniū eſt, Strabo tradit anteà *Selin* dictam, poſteà addita *Bria*, quod Thracum lingua vrbem ſignificat, *Selybriam* appellatam *Olybria* à Suida vocatur.

ſelymbria, ciuitas in Propontide propin ua

Byzantio, Herod. lib 6. Bria ciuitatem apud Thraces ſignificat. Salumbria, ſuprà dicta eſt. Stephano vrbs Thraciæ, à Selye quondam vocata. Ciuis, Selymbrianus.

sem filius Noe, Gen. 5. Luc. 3. Lat. nomen vel fama, ſeu ponens, vel poſitus, aut ibi.

semaath, mulier, 2. Par. 24. Lat. audiens vel obediens.

semachidæ, vicus Atticæ in Antiochide vel Epacria tribu Semacho, cuius filiæ Bacchum hoſpitio ſuſceperunt, & deinde Sacerdotes Bacchi ex earum familia electæ ſunt. Incola, Semachides. Steph.

semaia, filius Secheniæ, 1. Par. 3. 2. Eſd 6. Lat. audiens Dominum, vel obediens Domino.

semana, Silua, Ptolemæo in Germania eſt, *Duringerwald* videtur Pyramio. Eſt etiam vici nomen circa N. comediam.

semanthini. vide Imaus & Taurus.

semarith, nomen mulieris, 2. Par 14 Lat. cuſtodita, vel adamantina aut ſpina, vel fæx.

semathei, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb, ex Ephrata concubina. 1. Par. 2. lat. nominatus, vel poſitus, ſiue deſolatus aut ſtupefactus.

semeber, rex Seboim. Gen. 14. Lat. nomen vel fama robuſti, vel fortis, aut nomen alæ vel pennati, ſeu deſtruens fortitudinem vel alam aut pennam.

semegar, vnus ex principibus regis Babyloniorum Ier. 39. Lat. atomata peregrini aut ruminantis vel certantis.

semei. filius Gerſon filij Leui Exod. 6. Filius Gera. 2. Reg. 16. Filius Phadaia filij Iechoniæ. 1. Par 3. Filius Ioel. 1 Par. 5 Filius Maſma. 1. Par. 4. Filius Ieth filij Gerſon, 1. Para. 6. Frater Choneniæ, 2 Par. 29. 31. Lat. audiens vel obediens, aut nomen aceruí, vel deſtruens aceruum.

semei, 1. Paral. 2. filius Onan filij Ierameel ex Atara vxore latinè nomen meum aut deſolatio ſiue perditio mea, vel ſtupefactio aut cœli.

semeia, ſiue Semeias, pater Vriæ prophetæ, 3. Reg. 12. filius Haſſub. 1. Par. 9. Ier. 26. 2. Eſd. 12. 2. Par. 26. 31. 35. Lat. audiens Dominum vel obediens Domino.

semeias. 1. Par. 15. 27. filius Eliſaphan, Semeitieus, idem. lat. obediens, ſiue nomen aut deſolatio acerui.

semele. Cadmi Thebarum regis filia, ex qua Iupiter Bacchum genuit: hinc Semeleius.

semelia, ciuitas in Oriente, vnde oriundus Abdala, qui tranſiens in Africam vocabat ſe Mehodi: ibidem ædificauit ciuitatem de nomine ſuo *Mehedemian*. Tyrius 19. c. 21.

semer, nomen viri, 3 Reg. 16 lat. cuſtos, vel adamas ſeu vepres aut ſpina, vel fæx.

semeria, nomen viri, 1 Eſd 10. lat. cuſtodia vel adamas ſeu vepres vel ſpina Domini.

semeron, 2. Par. 13, nomen montis. lat. lanæ aut medullæ, ſcil. arborum.

semeron, Ioſ. 19. ciuitas in tribu Zabulon. lat. idem ſignificat quod Semer.

semida, filius Galaad filij Machir filij Manaſſe. Num. 26. 1. Par. 7. lat. nomen ſcientiæ aut cognitionis vel ponens ſcientiam: vel deſolationis, ſtupefactionis cognitio, ſeu cœlorum ſcientia.

semiramis. vide Thyatira.

semiguntus, Segeſti filius Cheruſcorum ductor, à Germanico bello captus eſt tractus in triumphum. Strab. lib. 7.

semiramis, Aſſyriorum regina, Nini regis vxor, quæ poſt viri obitum, quòd intelligeret Aſſyrios grauatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu perſonam eius aſſumpſit donec filius Ninus adoleſceret, regnóque adminiſtrando idoneus fieret. Hęc & Babylonem muro lateritio cinxiſſe dicitur, & ſubactis vicinis, regni ſui terminos latiſſimè propagaſſe. Valer. lib. 9. cap 3. cùm aliquando circa corporis cultum occupatæ Semiramidi defectio Babylonis nuntiata eſſet, ſoluta adhuc altera capillorum parte, protinus ad eam expugnandam accurriſſeait, nec priùs comam in ordinem redegiſſe, quàm vrbem recepiſſet.

semiramis Aſcalonita fuit, quæ quarto loco apud Babyloniam annis quadraginta regnauit. Hæc anteceſſit militia, triumphis, diuitiis, victoriis, & imperio omnes mortales. Ipſam vrbem Babyloniam maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit, illam ædificaſſe, quàm ampliaſſe. Nemo vnquam huic fœminæ comparandus eſt virorum. Beroſ. lib. 4. cum expirauit Semiramis, in columbam verſa eſt: ideò abſtinent Syri ab his auibus: & columba vexillum Babyloniæ inſignitur, vt ait Diodorus Sicul. quod inſinuat Hieremias propheta cap. 25 exhortans Hieroſolymitanos, vt fugerent à facie iræ columbæ, id eſt Babyloniorum, quos, columba, hoc eſt, Semiramis, armorum ferocia magis quàm Ninus, inſtruxerat. Diu. Thomas Aquin.

semiramis, Murus, ſeu Vallum, circa Tigrim locus eſt, Straboni 2 & 11.

semiramoth, ſacerdos quidam. 1. Par 15. Lat. Cœlorum altitudines, aut nominis ſublimitas.

semla, v. rex in Edom. Gen. 36. Lat. lintreum ſiue ſiniſtra eius, aut nomen illi, vel ſtupor illi, ſiue appoſitus illi.

semlai, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. linteum vel ſiniſter, aut nomen mihi, ſiue appoſitus mihi.

semma, filius Age 2. Reg. 23. Lat. perditio ſiue deſolatio, vel ſtupor, aut ibi: ſiue nomen, aut nominatus ſiue appoſitus.

semmaa, pater Ionadab, frater David 2. Reg. 13. Lat.

13 Lat. audiens, vel obediens.

ſemneſertheus, Rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras in Ægypto fuit & à quo is obeliſcus quem D. Auguſtin. in Circo magno ſtatuit excíſus eſt, centum viginti quinque pedum ex dodrantis præter baſim eiuſdem lapidis. vide Plin. lib. 36. cap. 9.

ſemones dij dicebantur, qui ob meritorum exiguitatem non omninò cenſerentur cœlo digni, cuiuſmodi ſunt Priapus & Vertumnus, quidam Semones dici putant eos, qui quicquid ab aere vſque ad terram interualli eſt, incolebant quique vota mortalium ad ſuperos deferebant, vt ſcilicet iidem eſſent cum Medioxumis. Diuus Auguſtinus, Ianum vocari credit Semonem, quòd ſemini præit, dum concipitur infans. Palæph. lib. 1.

ſemphe, vrbs Arabiæ iuxta Euphratem: Gentile, Semphæus & Semphenus. Steph.

ſempronium, à Sempronio Secundino ſic nuncupatum, Auſtriæ oppidum eſt. hodie *Oedem urg* dictum. Sic Lazius in paginis quas Tabulæ ſuæ Auſtriæ adiunxit.

ſempronius Atratinus 11. Conſul, ab vrbe condita 131. Hic *σοφὸς* dictus eſt.

ſempronius, Ægypti præſes, anno mundi 3919.

ſempronius, vel, vt alij volunt, *Scipionis* mons dicitur a Latinis, quem Marlianus *Brigam* à proximo viculo appellat. *Stmpeler* à Valleſianis nomen habet, & ab Italis *Sempronio*. Hæc Simlerus in ſuo de Alpibus commentario.

ſemran, filius Iſſachar filij Iacob. Num. 2. Lat. cuſtodia, vel adamas, ſeu vepres, vel ſpina, aut fæx eius.

ſemri, filius Samaia 1. Par. 4. & 26. Lat. idem ſignificat quod Semran.

ſemurium, campus erat Romæ propinquus, in quo, vt reor, templum erat Apollinis. Cic.

ſen, nomen loci procul à lapide adiutorij verſus auſtrum, quantum lapis diſtat à Maſphath. 1. Reg 7. Lat. dens, aut ebur, vel mutatio, aut dormiens.

ſena, vrbs Hetruriæ, octingentis ſtadiis à Roma diſtans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit, vt ſenes valetudinarios & armenta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. Plin. cap. 5. lib. 3. Vide Senogallia.

ſena. inſula in Britannico mari aduerſa litoribus Galliæ, Pomp lib. 3. Stephano vrbs Celtica eſt. Straboni *Sen galia* ſimplici l & per e in ſecunda eſt. Plin. *Senogalliam* per o in ſecunda appellat. Silius eam quoque *Senam Gallicam*, vt Ptolemæus vocat, hoc verſu:

—qua Sena relictum,
Gallorum à populis traxit per ſæcula nomen.

ſenaa, ciuitas, 1. Eſd. 2. Lat. rubus, vel Syriacè, inimicus.

ſenaab, rex Adamæ, Gen. 14. Lat. dens patris, vel mutationis pater, vel dormitio patris.

ſene, rupes oppoſita rupi Boſes. 1. Reg: 14. Lat. idem ſignific. quod Senat.

ſeneca, x. Hieruſalem epiſcopus, anno mundi, 4076.

ſeneca, Hiſpanus, patria Cordubenſis, Stoicus philoſophus, Neronis præceptor, à quo diuitiis ingentibus auctus, cùm in Piſonianæ coniurationis ſuſpicionem veniſſet, eiuſdem iuſſu inciſis venis mortem obiit, Mun. lib. 2. Coſm. Eius opera extant quæ egregiam viri doctrinam in ethicis & phyſicis demonſtrant.

ſeneca, Tragicus poeta, cuius fabulæ decem ad nos peruenerunt.

ſenecio, vir in Bætica natus & ibi quæſtor: cuius meminit Tacitus & Plin. Epiſt. 5. homo turbulenti ingenij & quod omnia grandia cuperet, Grandio vocatus, Seneca ſuaſoria prima.

ſeneia, nomen viri. 2. Eſd. 11. Lat. rubus, vel Syriacè, inimica.

ſenenniorum Pamphyliæ meminit concilium Epheſinum, quorum epiſcopus eſſet Nectarius.

ſenia, oppidum eſt Illyrici apud Plinium lib. 3. cap. 21.

ſennaar, campus Babylonis, in quo regnauit Nemrod. Gen. 10. quæ Babylonia ſiue Chaldæa interdum dicitur. Iſa. 11. Lat. dormientis vigilia, vel ſuſcitatio, aut dentis euacuatio, vel denudatio, aut excuſſio, vel dens æmuli, ſiue mutatio ciuitatis.

ſennabris, manſionis nomen ad trigeſimum ſtadium à Tiberiade diſtans, Ioſeph. 3. belli Iud. 16.

ſennacherib. IV. rex Babyloniorum, Iudæam deuaſtauit, Ieruſalem obſedit 4. Reg. 18. Iſa. 36. Lat. rubus deſtructionis vel gladij aut ſolitudinis ſeu ſiccitatis aut ex Syro & Hebræo, inimici gladius vel deſtructio.

ſenneſer, filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 3. Lat. dentis vel eboris theſaurus, aut dormiens theſaurus, vel mutationis anguſtia, vel theſaurus aut inimicus anguſtiæ vel tribulationis.

ſenogallia, ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Plin. lib. 3. cap. 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt, vnde & Senam Gallicam nonnulli appellarunt.

ſenogallia, Italiæ vrbs, quam quidam in Vmbria conſtituunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum verſus ſtatuunt. Mela verò ſitam eſſe ait ad Ateini fluminis oſtia. Senones Galliæ Celticæ populi, Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irrupe-

runt, Romanóſque ad Alliam fluuiũ ſibi occurrentes ingenti clade profligarunt:vrbem defenſoribus vacuam incenderunt. Capitolium quò ſeſe juuentus,veluti in arcem receperat,obſederunt, vt ſuam, vrbíſque ſalutem auro redimere ſint coacti. Verùm tùm in pendendo ſe immoderatiùs gererent, Brennúſque ponderi etiam gladij capulum adjiceret, eos interim adortus Camillus, ad internecionem cecidit. Plutarch. in Camillo.

ſenomani,Gallicè, *Les Manceaux*, prius Lemani vocati, à Lemano principe qui Lemanum ciuitatem de ſuo nomine condidit, ſeu potiùs reſtituit, ac reſtaurauit. Antea enim iſtud oppidum Sarrhon, Samothæ nepos condiderat quod Sarrham, vel Sartham nominauerat: iſtúdque poſtea Druidæ bello in Lemanos moto diripuerant ac ſolo funditus æquauerant, quod dehinc nomen Sarthæ amni, hanc vrbem alluenti, permanſit. Lapſu verò temporis, Lemani & Senones bello inter ſe concitati, multíſque prælijs vtrinque commiſſis pacem inierunt:ac fœdere percuſſo, ex vtraque gente vnicam fecerunt: ea tamen conditione, vt nomine compoſito vocarentur:cuius nominis duę priores ſyllabę Senones,duæ poſteriores Lemanos ſignificarent. Itaque his de cauſis Senomani,non Cenomani,Latinè ſcribi debent. Quod hæc inſcriptio vetus, quę hoc tempore in Caſtello,quod vulgò *du Gué* vocatur, ſatis indicat: quæ eſt hujuſmodi L.A. Marinio. E. Q. ob eius merita, plebs vrbana Senoman.D. Vide Tit.Liu.decad.3.lib.1.& decad. 4 lib.2.& libro 8.

ſenones, populi Galliæ finitimi Belgis, qui Brenno duce vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obſederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit. Dicti Senones, quaſi [illegible], id eſt, noui quia noui venerunt ex Gallia Tranſalpina. Author Verrius, horum Cæſar etiam meminit, & Plinius, item Ptolemæus, eorúmque regionem vocat Suidas *Albanorum terram*, vbi ait Celtas (quos Germanos dicit) incurſiones feciſſe in Albanorum terram quos Senones vocant.

ſenſcoris, Ægyptiorum rex, Dynaſta xx. regnauit annis xxi.anno mundi 3090.

ſenſenna,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.Lat.Ramus,vel propagines ſine rubus rubi, aut ex Hebr.& Syro. rubus inimici.

ſenta Fauna. filia Pici regis,coniux Fanni fratris ſui,teſte Lactantio.Hanc Varro ſcripſit tantę pudicitię fuiſſe,vt nemo illam,dum vixit,pręter ſuum virum mas viderit,nec nomen eius audierit Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonam deam nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.

ſenta, ſpecus eſt in ora Dalmatiæ, vaſto in præceps hiatu: in quem dejecto leui pondere quamuis tranquillo die, turbini ſimilis emicat procella. Plin.lib.2.cap 45.

ſentica,Hiſpaniæ vrbs,Ptolemęo libro ſecundo cap. 6. Florianus dicit *Zamora* eſſe ad Durium fluuium. Hanc Zamoram ſcribit Vaſæus poſt Arabum vaſtationem *Medina Zamorrhati* appellatam.

ſentina.Vide Xvline.

ſentinum, Vmbriæ oppidum, quod nunc Saxum ferratum appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sentinus dicitur. Vide Saxoforatum,& Saxum ferratum.Leander *Senec* vocat.in Tuſcia, ſed *Cerete* Niger nominat.

ſentinus Saturninus, Conſul,anno mundi 3966.

ſentinus, Augur poëta Romæ natus ſcripſit Epigrammata, in quibus ſecutus eſt Val. Catullum & Licinum Caluum.

ſentinus,Piceni fluuius eſt,Blondo & Leandro teſtibus, *Sentino* hodie vocari tradunt.

ſeans,Ptolemęo Hibernię fluuius,videtur *Scena* Oroſij, *Shentin* nunc nominari ſuſpicatur Ortel.

ſepelacus, nomen loci in Hiſpania,circa Saguntum.Anton.

ſenus, vrbs Ægypti: Ciuis, Senicus, Steph. eiuſdem meminit in Polit.

ſeon,ciuitas in tribu Iſſachar Ioſ.19 Lat.Sonitus, vel ſtrepitus, aut murus fortitudinis, vel doloris.

ſeor,pater Ephron. Gen.23. Lat.candidus,vel lucidus.

ſeorim,nomen ſacerdotis,1.Par.24. Lat. portæ ſiue æſtimationes vel appretiationes, aut capilli, ſiue hordeum, vel tempeſtates aut dæmones, vel piloſi,ſiue hirci.

ſepham, filius Hir. 1.Par.7. Lat.barba,vel labium eorum, aut ripa vel littus eorum,ſiue confractio eorum.

ſephama,terminus Indę ad ſolis ortũ,Numer. 34. Lat.Barba vel labium eius,aut ripa, vel littus quoddam,ſiue conterens aut confracta valdè.

ſephamoth,ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit.1 Reg.30.Lat.barbæ vel labia,ſiue ripa vel litus mortis,aut labium mortis,vel conterens mortem.

ſephar,mons Indię.Gen.10.Lat.liber,aut ſcriba,vel narratio ſiue numerus: vel Syriacè, portus.

ſepharuaim, ciuitas Aſſyriorum. 4. Reg. 18. Lat.Scribę aut libri,vel narrationes,ſeu numeri: ſiue liber vel numerus maris:aut ex Syro & Hebræo. portus maris.

ſephath. ciuitas, in qua filij Iudæ Chananæos ad vnum interfecerunt, eámque Harma nominauerunt. Iudi. 1. in tribu tam Iudæ quàm

Simeonis. Num. 21. Lat. Specula, ſiue cooperimentum aut enarratio, vel expectatio, ſiue fauus.

ſephatha, nomen vallis. 4. Par. 4. Lat. idem ſignificat quod S. phath

ſephei, pater Ziza principis. 1. Paral. 14. Lat. Inundatio ſiue multitudo.

ſeph r, mons. in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël profecti de Ceelata. Num. 33. Lat. tuba, vel pulchritudo: aut Syriacè, bonitas. Totius orbis maximus eſt, & hodie *Andes* dicitur Hiſpanis. Arr Montanus in App Biblico.

ſephi, 1. Paral. 1. filius Eliphaz filij Eſau, qui Geneſis 36. dicitur Sephua, ſiue Sepho iuxta Hebræum Lat. Speculator, vel fauus, aut coopertimentum vel expectatio.

ſephi, 1 Par. 1. filius Sobal filij Seir Horræi: qui Gen. 39 dicitur Sepho. Lat. ſolitudo, vel labium, aut ripa vel littus eorum ſiue confractio.

ſephim, nomen viri. 1. Paral. 26. Lat. barba vel labium eorum, aut ripa vel littus eorum, ſiue confractio eorum.

ſepho, filius Eliphaz, Gen. 36. Lat. idem ſignificat quod Seph

ſepho, filius Sobal filij Seir Horrei, Gen. 36. qui 1. Par. 1. dicitur. Sephin Lat. Solitudo, vel deſertum aut labium, ſeu ripa vel littus, aut confractio.

ſephon, filius Gen. Gad. 36. Lat. Aquilo vel Aquilonaris, ſiue abſconditus aut ſpeculator.

ſephor, pater Balac. Num. 22 Lat. Auis vel paſſer, aut corona vel deſertum: aut Syriacè manè i. matutinum tempus, vel hœdus.

ſephora, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum. Exod. 1. Lat. pulchra, aut tuba: vel Syriacè, benefaciens, ſiue bonitas.

ſephora, Exod 24. & 18. filia Raguel ſiue Ietro ſacerdotis Madian, vxor Moſis. Lat. idem ſign. quod Sephor.

ſephorim, vrbs ab Herode inſtaurata, & Autocratorida dicta, anno mundi 3977.

ſepias, Macedoniæ promontorium Ptolemæo. *Cabo Monaſtier* Sephi, vocatur. Item *Zagora* Sepianum littus eſt apud Dict. Cretenſem lib. 6. ſic vocatum addit, propter ſaxorum difficultatem.

ſeponria Paramica, Vaccæorum vrbs in Hiſpania Ptol.

ſepphoris. ciuitas in meditullio Galileæ, quam Ioſephus ſcribit ab Herode Autocratoridam vocatam Egeſippus lib. 1. cap 30. dicit Diocæſaream poſtea nuncupatam.

ſepta, Luſitanis *Seupta*, ciuitas, à Romanis in faucibus freti Herculi ædificata, olim totius Mauritaniæ metropolis fuit: quare Romani eam nobilitarunt, fuitque in ea ſumma vrbanitas, & ciuium frequentia. Deinde à Gothis occupata principes in ea conſtituerunt, apud quos remanſit principatus, donec Mahumetani Mauritaniæ fines ingreſſi, hanc quoque vſurpauerunt. Frequentia habet templa & ſtudioſorum collegia, ciues literatiſſimos & qui æneis operibus, ſingulari artificio fabricatis, cæteros excellerent.

ſephthan, pater Camuel principis tribus Ephraim Numer. trigeſimo quarto. Lat. Iudex vel iudicans.

ſephuphan, nomen viri, 1. Para. 8. Filius Bela filij Beniamin. Lat. Ceraſtes ſerpentis genus.

ſepia, ſcopulus, Herodoto diuerſis in locis, iuxta littora Athenienſium.

Sepias, Magneſiæ promontorium eſt. Herodotus lib. 6. & Plin. lib 4. c. 9.

ſepinares, populi ſunt inter Samnites, in quarta regione Italiæ à Plinio collocati. Horum oppidum Sebinum commemorat à Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

ſepinium, à Papyrio vi captum ab vrbe condita 460.

ſepius ciuitas, quæ nunc Sipontum dicitur, à ſepiarum multitudine fluctibus eiectarum.

ſepiuſſa, vrbs in Ceramico Aſiæ ſinu, apud Plin. lib. 5. c. 3.

ſeplaſia forum Capuæ, in quo vnguentarij negotiabantur. Hinc Seplaſiarius, pro vnguentario & effœminato.

ſeptem fratres, Mauritaniæ Tingitanæ mons Ptolemæo. ad Fretum Gaditanum à ſimili altitudine ſic dicti, vt refert Plinius. Antoninus eorum quoque meminit. *Septenſem Arcem* habet hoc loco Procopius, ad alteram Herculis columnam, eámque ſic vocatam addit ad ſeptem ibi apparentes montes. ferunt hodie eſſe locum, quem vulgò *Septa*, *Centa* & *Aceuta* vocant.

ſeptem Maria appellant indigenæ Paludē per quam Eridanus fluuius ſeptē oſtiis in mare præcipitatur. Herodiano auctore. Sic ea appellat etiā Antoninus Aug. ἑπτὰ πέλαγη Dion. Halicarn. Biondus putat ea à Virgilio deſcribi hoc verſu.

Vnde per ora nouem vaſto cum &c.

& *Stagni di Venetia* hodie dici addit. Vide Gallicus ſinus, & Arrianorum Paludes.

ſeptempeda, Ptolemæo Picenorum vrbs mediterranea, *S. Seuerino* nomen habet apud Leand. Albertum.

ſeptentriones à bobus coniunctis appellatæ ſeptem ſtellæ, ex quibus quaſi iuncti Triones (hoc eſt, boues arandæ terræ idonei, quaſi terniones, inquit Varro) figurantur, vel quòd hæ ſtellæ ſic quidem ſitæ, ſunt vt ternæ quæque ſtellæ proximæ inter ſe, trigonam id eſt, triquetram figuram conſtituant: & ſeptem ſiquidem ſtellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ quinque plau-

ſtri figuram deſignent. Itaque & proximum huius ſydus Bubulcus, id eſt, Bootes appellatur, qui more bubulci currum ſequitur. Hoc ſydus à figura, quia ſimile plauſtro videtur, antiqui Græcorum, ἅμαξαν, id eſt, plauſtrum dixerunt. Ab his ſtellis ventus ſpirat, Auſtro obiectus, Latinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septentrionarius. Græci, quòd ab Arcto flet, & Aparctias dictus. Cicero ad Atticum libro nono: Ex ea die fuêre Septentriones venti.

ſepticollis, vrbs Roma, quòd ſeptem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cœlium, Viminalem, Exquilium, & Ianicularem.

ſentimancæ, Antonino Hiſpaniæ vrbs, quam Cluſius *Simanca* vocat, in Gaſtella regione.

ſeptiminicia, Antonino vrbs in Africa propria.

ſeptimius, Baſſus, conſul, ab vrbe condita 1069.

ſeptimius Acyndius, conſul, ab vrbe condita 1091.

L. Septimuleius, quanquam C. Gracchi familiaris, auaritia tamen ductus, caput eius abſcindere, & per vrbem pilo fixum geſtare non erubuit, quod Conſul Opimius auro id ſe repenſurum edixiſſet. Sunt qui tradunt, liquato plumbo, quo ponderoſius eſſet, caput expleuiſſe. Hinc poſt id factum roganti Scæuolam, vt ſe in Aſiam præfectum educeret. *Quid*, inquit ille, *tibi vis inſane? tanta malorum eſt multitudo ciuium, vt tibi ego hoc confirmem, ſi Romæ manſeris, te paucis annis ad maximas pecunias eſſe venturum.* Cicero 2. de Oratore. Valerius Maximus lib. 9. cap. 4. Plinius lib. 33. cap. 3. Plutarchus in C. Graccho. Auctor de viris illuſtribus.

ſeptimontium, feſtum Romanorum fuit inſtitutum, cùm ſeptimus collis vrbi eſſet additus, in cuius celebritate in locis ſeptem ſacrum factum fuiſſe teſtis eſt Varro. Palatio, Suburra, Velia, Faguali, Cælio, Oppio, & Ceſpio, quotidie per vrbem vehiculis vehi erat piaculum, Plutarch. in cauſis Rom. Huius feſti meminit Tertull. libro de idololatria, *Etiam*, inquit, *ſtrena captanda, & ſeptimontium & bruma & chara cognationis honoraria exigenda omnia.*

ſeptizonium à Seuero Imp. fabricatum, vt refert in vita eius Spartianus. Meminit huius etiam Ammian. lib. 15. hoc hodie *Settiſonte* incolis vrbis Romę dicitur. Lupanus in hunc Spartianum ſcribit hoc à nonnullis *Septodium* vocari idem à Plinio *Septiſolium* nominari tradit.

ſequana, fluuius Galliæ, Lutetiam Pariſiorum mediam interſecans, vnáque cum Matrona Belgas à Celtis diuidens quo quidem flumine nullum in tota Europa fœcundius, pacatius atque ſalubrius videre licet: quod ex Voga, Burgundiæ monte, iuxta Lingones, ſcaturit. vulgò *La riuiere de Seine.* Rhotomagum etiam ſecat, & in mare Britannicum erumpit.

ſequani Ciſiurani, à Iura monte ad Rheni fluminis vſque oram olim pertingebant. Hodie hęc pars Sungonia, & Alſatia ſuperior nominatur, Principibúſque Auſtriacis pro maiori parte obedit.

ſequani, Stephano, populi Galliæ, Heduis, Lingonibus & Heluetiis finitimi: à Sequana fluuio qui apud eos oritur nomen ſortiti. Horum loca hodie tenent Burgundiones, Gall. *Ceux de la franche Comté, ou les Bourguignons.* Munſterus hos Sequanos diuidit in *Ciſiuranos*, quos in *Obern Elſas & Sunigovv* ſtatuit, & *Tranſiuranos.* De Sequanis Ciſiuranis ita Eutropius libro 6. *Heluetij qui nunc Sequani appellantur.*

ſer, ciuitas in tribu Nephthali Ioſuæ 19 Lat. anguſtia, ſiue tribulatio, aut vinculum, vel colligatio, ſeu plaſmatio, vel fortitudo, aut petra.

ſera, Sericæ regionis metropolis apud Ptolemæum. Hanc Niger *Cambalech*, ſed Mercator *Sindinfu* appellat.

ſera, inſula in mari Britannico, &c. Legendum Sena, vt ſuprà.

ſena, nomen vrbis in Aſia Scythica.

ſerabis, Hiſpanię Tarraconenſis non magnus fluuius, vt Mela ſcribit. *Segura* aut *Zimira* eſt, vt vult Cluſius.

ſeranus, cognomen cuiuſdam Romani nobiliſſimi, ſumptum à ſero, pro ſemino ſeu planto, quòd agrum cùm ſereret, abſens Dictator dictus eſt. Plin.

ſeraphim, id eſt, ardentes, vel igniti. Iſai. cap. 6. v. primo. Angelorum nomen qui à claritate & aſpectus ſplendore ita appellantur, vel quia Dei mandata cum feruore & zelo exequuntur.

ſerapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus multa ſcripſit. Vide Suidam.

ſerapion pictor, cognominatus Rhyparographus, Plinius libro trigeſimoquinto, capite decimo.

ſerapion, præſul Antiochenus ſub Commodo principe. Hieronymus.

ſerapion quidam, pater fuit decem millium monachorum, quos omnes tempore meſſis pretio conducebat, vt ſua opera iuuarent pauperum laborem: viuebat ipſe pane & aqua, vnica veſte contentus. Sozom. libro 8. cap. 1 hiſt. trip.

ſerapion, qui ob elegantiam ingenij Scholaſticus meruit cognominari: ſcripſit contra Manichæos, laudatus ob fidei conſtantiam ſub Conſtantino principe, Hieronym.

ſerapion, ſub Decio, Martyrio apud Alexan. coronatus, an ſal. 251.

ſerapion, Alemannorum rex, an. ſal. 359.

Serapis

ſerapis deus Ægyptior ... figura
i ſolitus qui & Apis dicitur & ſiri
ſerapis deus, qui ... ſuto. Huius
eminit Cic.lib.3. de Nat... & multis
is locis. Cælius Rhodig.cap 34.lib.1.antiq.le-
onum.

ſerbetos, apud Ptol.eſt Mauritaniæ Cæſarien-
fluuius. *Miren* eum vocat Caſtaldus *Sardaba*.
à Plinio dici putat Villanouanus.

ſerbi, Plinio ſunt populi circa Mæotim, quos
ubrauius ſcribit poſtea Luſatiam Germaniæ
egionem occupaſſe. *Serbi* Cedreno ſunt circa
almatiam, quos dicit quoque Scythas vocari.

ſerbonis palus, iuxta quam eſt mons Caſius,
Hero lo.lib.2.vide Sirbonis.

ſerebia, nomen viri.2 Eſd 9. Lat. ſiccitas Do-
mini, vel præualens cum Domino, aut pſallens in
Domino vel cum Domino.

ſeren, ciuitas Arabum non procul à Troglo-
dytis. Plin.lib 6.c.29.

ſerena, ex Hiſpania oriunda, vxor fuit Stilico-
nis ſocrus Hono ... Imper. qui Mariam filiam
pſius, vxorem duxit. Huius Serenæ laudes ele-
ganti carmine celebrauit Claudian.

ſeres, populi Scythiæ Aſiaticæ inter Tabim &
Taurum montem, à Sera vrbe ſic dicti, apud quos
arbores ſunt, lanam in frondib. ferentes tenuiſſi-
mam: ex qua veſtimenta conficiunt, quæ Serica
nuncupantur. Virg.2.Georg.

Velleráque vt foliis depectant tenuia Seres.

Iuſtiſſimi ſunt: & ducenteſimum vitæ annum ex-
cedunt. Rutilas habent comas, oculos cæruleos,
frugaliſſimi ſunt, & vitæ pacatioris cultores, vi-
tantes hominum cœtus. Aduenis illuc euntibus,
nulla ſermonum vice, rerum pretia ſolis propo-
nunt oculis: nihil ipſi comparant aduectitium.

ſereſer, vnus ex principibus regis Babylonio-
rum. Iere.19. Lat. princeps theſauri: vel cellarij,
aut pſallentis theſaurus, vel cellarium, vel qui vi-
det anguſtiam: aut ex Syro & Hebræo, Caſtrame-
tatio anguſtiantis.

ſereth, filius Aſſur ex Halaa 1. Par. 4. Lat. an-
guſtia, ſiue tribulatio, aut vinculum, ſiue colliga-
tio, ſeu pſalmatio.

ſergeſtus, Æneæ nauta Virg 5. Æneid.

ſergia Romana tribus legitur apud Alex. lib.
2.Genial.dierum, c 3.

ſergianus, conſul anno ab vrbe condita 885.

ſergium, Fibucbanum in faucibus ponti ad ſi-
niſtram D.phne alias vocatum. Steph.

ſergius, nomen proconſulis, cognomento
Pauli. Act. 3.

ſergius, LXXXIII. Pontifex Romanus ann.ſa-
lutis 685.

ſergius II. Rom Epiſcopus, ann.ſal.843.

ſergius III Rom. Epiſcopus an.ſal.905.

ſergius IV. Pontifex ann.ſal.1007.

ſergius Seruianus, conſul, an. ab vrbe condita
886.

ſergius, monachus Conſtantinopolitanus, hæ-
reſeos Neſtorianæ ſectator & fautor, Mahume-
tum impoſtorem & pſeudoprophetam in Alco-
rano conficiendo & compilando iuuit, eúmque
omnis ſummam impietatis docuit. Zoua Tom.
3.

ſergius, Galba orationem apud Latinos exor-
nauit miſerationibus, communibúſque locis
vſus & egreſſus à propoſita orandi cauſa, vt de-
lectaret animos promoueret, rémque augeret.

ſeria, Hiſpaniæ vrbs, Ptol.lib.2.c.4. Plin. Fama
Iulia dicta. Aliàs vrbs Turdetanorum in Hiſpa-
nia.

ſerica, Aſiæ regio Ptol. *Cataio* Caſtaldo & Ni-
gro eſt *Cambalu* ... ſtrauæ.

ſeriphus, inſula exigua in mari Ægæo, vna
Cycladum, viginti non amplius paſſuum millia
diſtans à Delo, vt refert Plinius lib.14.cap 12. In
hac inſula ranas prorſus mutas eſſe tradunt: vnde
prouerbialiter Seriphia rana dicitur, in homines
mutos, ac dicendi, canendíque prorſus imperi-
tos. Plin.lib.8 c.58. In eam relegabantur nocen-
tes, vt in Gyaron. *Serphene*, Soph. *Sephena* Nigro.

ſerius, fluuius Ciſalpinæ Galliæ, per Bergo-
matem agrum in Aduam fluens, à quo vallis Se-
rania in eodem agro populoſa, artificioſáque
nominata eſt.

ſetinylia, ciuitas in Sithonia Macedoniæ, He-
rodotus lib. 7. Steph. vrbs iuxta Athon. Gentile,
Sermylius, Sermylizus. Sermylicus.

ſernicium, Antonino locus in Italia inter Sul-
monem & Venuſium.

ſerninus vicus Antonini: *Sermito* Leandro op-
pidulum Lombardiæ Ciſpadanæ.

ſeron, Princeps exercitus Syriæ, 1.Machabæo-
rum 3.

ſeropta, ciuitas Phœniciæ, apud quam naſce-
batur vinum laudatiſſimum. Vnde Seroptanum
vinum. Vide Sarepta.

ſerot, filius Bechorath. 1. Paral. 9. Lat. angu-
ſtians, ſiue vinculum, aut colligatio vel lapil-
lus.

ſetrepolis, Ciliciæ vrbs. Ptolemæo. *Caſſipolis*
Plinio vocari vult Villanouan.

ſerretes, Plinio Pannoniæ gens ad Drauum
fluuium.

ſerrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas
Samothraciæ, Gentilia, Serrheieus, Serrheotes,
Serrheates. Eſt & Serrheus murus. Gentile, Ser-
rheotichites. Serrhei quoque montes: vnde Ser-
rheius.

ſerri, populi ſunt Colchidi vicini inter Cerce-
tas & Cephalotomos ſiti, quorum meminit, Pli.
lib.6.c.5.

ſertorius, Nurſia oriundus, partium Mariana-

rum fuit vnà cum Cinna : moderatiùs tamen ſe geſſit, quàm alij, ſylla redeunte à bello Mithridatico, vrbéque potito, ipſe quoque in Hiſpaniam aufugit, vbi breui tempore, ob virtutem ſibi gratiam earum gentium conciliauit, traditúrque per eum Hiſpanos diſciplinam rei militatis Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe Nam præter artem rei militaris abſtinentiſſimus etiam voluptatum, tum religioſus eſt habitus, vt ceruam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eáque reſponſa accipere, réſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus paruis copiis multas vrbes ſubegit, ſed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos variis cladibus adflixit. Primùm Cottam nauali prælio ſuperauit, Phidiam Hiſpaniæ prætorem cum duobus millib. ciuium Romanorum interfecit: Domitium proconſulem contriuit. Poſtremò Troianum à Metello miſſum, cum toto exercitu deleuit. Denique Pompeio fortiter reſiſtens, à Perpenna ſocio belli & eiuſdem factionis per proditionem in cœna interfectus eſt. Plutarch.

ſerua, mater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Reg. 11. Lat. Leproſa, aut crabro.

ſeruandus, conſul, exilio damnatus, an. ab vrbe condita 1221.

ſeruiam, vrbem à Venetis occupatam, Papa armata manu obtinuit, anno ſal. 1509.

ſeruianus Marcellius 11. cos. anno ſalutis 105.

ſeruilia, mater M. Bruti, Iulij Cæſaris adultera. cui ſexagies ſeſtertiorum gemmam mercatus eſt.

ſeruilius Aſta, cos. ab vrbe condita 866.

ſeruilius Hala, ſeu vt alij ſcribunt. Ahala magiſter equitum, Labicanos, Equóſque Dictator vicit, ab vrbe condita 338. Spurium Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit. Liu. Tandem cuſtoditæ libertatis exilio pœnas pependit. Valerius Maximus lib 5. cap 3. Cicero pro domo ſua dicit illum reſtitutum fuiſſe.

ſeruius Cornelius Dolabella, conſul, ab vrbe condita 838.

ſeruius Cornelius Maluginenſis, conſul ab vrbe condita 369.

ſeruius Cornelius Maluginenſis, tribun. mil. ab vrbe condita 370.

ſeruius Cornelius merenda, cos. ab vrbe condita 470.

ſeruius Cornelius Orphitus, cos. ab vrb. condita 503.

ſeruilius Cornelius Rufus, conſul, an. ab vrbe condita 289.

ſeruius Fuluius nobilior, conſul, ab vrbe condita 498.

ſeruius Galba, conſul, à Lucanis comprehenſus opera vnius mulieris liberatur. Flor. lib. 71. Oroſ. lib. 5. c. 18.

ſeruius Sulpitius Camerinus, conſul, ab vrbe condita 254.

ſeruius Sulpitius Galba. prætor malè aduerſus Luſitanos pugnauit, ab vrbe condita 604.

ſeruius Sulpitius Galba. conſul, ab vrbe condita 785.

ſeruius Sulpitius Rufus, cos. ab vrbe condita 395.

ſeruius Tullius, vi. Romanorum rex. regnauit annis XLIV. Hic cenſum primus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait) adhuc per orbem terrarum incognitus erat.

ſerus, Indiæ extra Gangem fluuius Ptolem. Mercatori *Coromaran*.

ſeſa, pater Ahiæ 3. Reg. 4. Lat. ſextus vel ſenarius, aut marmoreus, vel iucundus, vel muneris eleuatio.

ſeſac. rex Ægypti. 3 Reg. 11. Lat. munus ſacci aut oſculi vel poculi ſiue femoris.

ſeſac, 1. Par. 8. filius Barriæ, Lat. Lini vel byſſi ſaccus vel ſenarius, aut ſextus ſaccus, vel lætitiæ oſculum ſeu poculum, aut femur.

ſeſach, rex Babylonis. Ier. 25. & 51. & ſecundùm commentatorem Hebræorum ſuper Iere. ſecundùm Lyranum verò, rex Ægypti. Lat. linum, vel byſſus tua, aut gaudium tuum, ſiue ſenarius tuus.

ſeſai, Filius Enac. Ioſ. 15. Iud. 1. Lat. Senarius, vel ſextus, ſiue gaudens vel lætus, aut byſſinus. vel lineus.

ſeſamum, Steph. vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitauit. Didymus inſulam eſſe ſcribit. Gentile, ſeſaminus vel Seſamites.

ſeſan, filius Ieſi filij Apphaim, Paral. 2. Lat. Lilium, ſiue roſa, vel lætitia. aut linum vel byſſus.

ſeſanium, oppidum inter Ægyptum & Æthiopiam. Plin. lib. 6. c. 29.

ſeſaraſij populi ſunt in Phrygia, Strabo libro ſeptimo. Prope verò adſunt argenti fodinæ in amaſtio, vbi potentatum conſtituêre Peryſades, quos Euſchælios & Seſaraſios nominant.

ſeſarethus, vrbs Taulantiorum. Gentile, Seſarethius Stephan.

ſeſatæ, Sinarum gens, corpore curta, lata facie atque ſima. Arrian. in Periplo.

ſeſindium, vrbs Indiæ: Gentile, ſeſindius. steph.

ſeſithacus, Ægimeri filius Cheruſcorum doctoris fuit, Strab. lib. 7.

ſeſoſtris, Ægyptiorum rex, Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris rubri accolis, alueum nauigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur ſubegiſſe, regionéſque omnes à ſe ſubactas

tri phæis inſigniuiſſe, quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herodot. muliebri pudendo inſculpta. Valer. Flacc.

Quum prima Seſo[illegible] *vis*
Intulerit rex bella Getis.

ſeſſites, Plinio Lombardiæ Tranſpadanæ fluuius, Leander *Senſa* vocat, Scudus *ſeſia*, Merula. *Siccia*

ſeſtertium, locus extra Romam quò abijciuntur eorum capita qui Cæſarû iuſſu ſupplicio afficiuntur. Plutarch. in Galba quarto ab vrbe milliario videtur, ex D. Cypriani vita.

ſeſtiæ aquæ, oppidum in Narbonenſi prouincia, hodie Prouincie apud, ſummo iudicum ordine inſigne, vulgò *A x* Hin. lib. 3 t. cap. 2. Sextię potiùs ſcribendum videtur.

ſeſtiaria, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptol. *Galba*, Caſtal *[illegible]*.

ſeſtinates, Vmbriæ populi. Plin.

ſeſtium, vrbs in med terraneis Oenotrorum: Gentile, Seſtieus St ph. *Seſa ena*. G. Barrio.

ſeſtius, ciuis Romanus, à quo Seſtiæ aquæ cognominatæ. Fuit & ſcriptoris nomen, item medici, quorum meminit Plin. Sextius fortè magis aptè ſcriberetur.

ſeſtus, vrbs in littore Thracio, ab Abydo Aſiæ vrbe, Helleſponti anguſtijs dirempta, Leandri & Erûs amo[illegible] nobilitata. Hinc Ero ipſa Seſtias appellatur. Abydus in Aſia, Seſtus in Europa. *Bogaſaſſar*, Nigro, vel *BogaZeſſar*: nam Turcæ ita appellant oppida in maris faucibus poſita. Nigro *Bogaſaſſar* eſt ſed hic tradit Seſtum nunc dilectum, locûmque à nautis *Malido* nuncupari. Abydum vocat Caſtal. *[illegible]*. Seſtum quoq; *Peſidenium* dictum auctor eſt Aul. Gellius.

ſeſunij, populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantu, proximi Curioſolitis. Rhedonibus & Venetis. Hos quidam putant eſſe Exiſinos, quæ ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Turonenſis in regno Francorum ſita, Cæſ. in Comm.

ſeta, Rheſi ſoror ex Marte Bithyn filium ſuſcepit, à quo Bithyni populi Thraciæ. Stephanus.

ſetabis, oppidum Hiſpaniæ, quod agrum habet nomine ſparta tenu, à Sparto lini genere: inde fit Setabus, a, um.

ſetabis, amnis Hiſpaniæ: in le ſudaria Setaba Catullus dixit. Quod le vrbe dictum (quanquam res indicat flumum eſſe Setabin) Strabo, Plinius, Ptolemæus & Pomponius teſtantur in deſcriptione Hiſpaniæ.

ſetæ In[illegible]iæ populi, argenti ditiſſimi. Plin.

ſetæum, parua regio iuxta Sybarin, vbi Setæa vna ex captiuis Græcorum naues incendiſſe fertur, ideóque illic crucifixa eſſe. Gentile, Setæus, quod etiam à Setis Bithyniæ deriuatur, Stephan.

ſetantiorum portus, in Albione inſula, Ptol. *W[illegible]*. C. mdeno.

ſeteia æſtus eiuſdem inſulæ. Ptol. *Deemouth*. Camdeno.

ſetelſis, Iaccetanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, Ptol. *Aſtarlid*. Marinæ[illegible],

ſeth, filius Adam Gen. 4 Num 24. Luc. 3. Lat. poſitus, vel poſuit.

ſethar, nomen ducis. Eſth. 1. Lat. explorans aut putrefactus, vel putrefaciens.

ſethon, ſacerdos Vulcani, Ægypti rex, Olympiad. 10.

ſethri, filius Oziel filij Caath filij Leui. Exo. 6. Lat. occultus, vel abſconditus, aut demoliens, ſiue refugium meum.

ſethron, vrbs Ægypti: Ciuis, Sethronites, Stephanus.

ſetia, vrbs Campaniæ: non procul à Tarracina, vino generoſo nobilitata: quod ab eo Setinum appellatur. Mart lib. 13. *Pendula Pampineos que ſp[illegible] ſetia campos.* item Turdulorum in Bætica vrbs. Ptolem & quoque Vaſconum, apud eundem.

ſetida, Turdetanorum oppidum in Bætica. Ptolem.

ſetidaua, Germaniæ vrbs. Ptol.

ſetiena, Galliæ Narbonenſis arx. Auien.

ſetienſis, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.

ſetina Colonia vocatur ab Onuphrio, quę *SeZa* Leandro.

ſetouia, Dalmatarum vrbs Appiano.

ſetim, locus in campeſtribus Moab non procul à Iordane & Phegor monte, vnde Ioſue miſit exploratores ad inueſtigandam Iericiuntis terram. Num. 25. Lat. expanſiones: aut diuertentes, ſiue flagella, vel ſpinæ, Vide Sitim.

ſetrai, nomen viri, 1. Paral. 27. Lat. exactor vel præpoſitus: aut Syriacè, obligatio vel contractus.

ſetubia, Ptol. lib. 2. cap. 6. vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Sepulueda.

ſetunduin, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

ſeuaces Norici populi. Ptol.

ſeuatum, Lazio Auſtriæ vrbs *Schwuatz* dicta.

ſeueriani, hæretici quidam fuerunt à Tatiano primùm propagati, dein de & à Seuero aucti, qui matrimonio penitus abſtinendum prædicabant. Meminerunt horum Hieronym. & Sophron ius

ſeueriani, Angliæ populi, qui incolis *Vuiſhbyrienſes* appellantur. Lhuyd.

ſeuerinus pontifex, Rom. anno ſalutis 638.

ſeuerinus Boetius, vir conſularis, orator. & Philoſophus non ignobilis, ſatis ex ſcriptis ſuis notus, vixit circa annum ab vrbe condita 1275 eius opera typis edita extant.

ſeuerinus, epiſcopus Patauiæ clariſſimus, anno ſalutis 476. reuelatione diuina monitus, ex Patauinis miſit ad Iuuornenſe oppidum in Germania, nuntium: vt habitatores illud oppidum ſine cunctatione relinquerent, aliàs, mox perituri, ſi contemnerent imperata. Inſtantiùs autem iuſſit admonere s. Maximum eius oppidi præſulem. At cùm ille cunctaretur diſcedere, & cuperet præbere hoſpitalitatem nuntio, Heruli ea nocte inſperatè oppidum ceperunt, qui omnia vaſtantes, plurimos duxere captiuos, præſulem verò patibulo ſuſpenderunt. Munſt. lib. 3. Coſm.

ſeuerus, proprium multorum virorum nomen, vt, Seueri Cæſaris, Seueri Attilij, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. Eſt & Seuerus, proprium nomen montis in Italia, cuius meminit Virgilius authore Seruio.

ſeuerus, Lucanus, v. Rom. Imp. 1. regnauit annis IV. anno ſalutis 464.

ſeuerus, proprium nomen montis, Seruio in illud Virg.

Qui tetrica horrentes rupes montemq; Seuerum.

ſeumara, Armeniæ ciuitas eſt. Strabo lib. 11.

ſeuri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Ptole. Seurbi, Plinio.

ſeutes, Matitinorum princeps, anno mundi 3568.

ſenus, apud Theyſcones regnauit, anno mundi 2219.

ſex, Bæticæ ciuitas, ad pelagum Ibericum. Ptolem. Hodie *Velez Magala* Pineto. Florianus *Motrel* eſſe ſcribit, Mela *Hexi*, Plinius *Sexi Firmum* cognomine *Iulium* vocat. Strabo lib. 3. *Hexitanos* Pintian. legit hoc loco *Hex* apud Ptol.

ſexana, Siciliæ vrbs. Phauorin.

ſexignani, vel Sexſagnani, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.

ſexolitæ, gens ad Euxinum Pontum. Pompon.

ſextæ, locus Britaniæ inſulæ. Lib. Notitiarum.

ſextani, Galliæ populi, in quibus Arelate. Pōp.

ſextatio, Galliæ Narbonenſis vrbs. Anton.

ſextilius Lateranus, conſul anno mundi 4116.

ſextius Caballus ſcurra maximus, à Calcitratu Caballi nomen adeptus. Vide Tertius.

ſextum Philippi, quod *Præſidium Meſſalæ* vocatur. Hoc Æthicus, qui vocat ſic tractum territorij Romani, inter Vrbem & Oſtium quo ſe Tiberis findit, & inſulam facit: Via portuenſis eſt Adoni.

ſextus, Philoſophus Chætonenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.

ſex. Ælius Catulus, conſul, anno mundi 3966.

ſex. Ælius Pætus, conſul, ab vrbe condita 556.

ſex. Apuleius, conſul, ab vrbe condita 766.

ſex. Attilius Seranus. Vide Seranus.

ſex. Aurelius Victor, conſul ab vrbe condita 1122.

ſex. Eccleſiaſticus, vir nobilis. an. ſal. 1500.

ſex. Cornelius Cethegus, conſul, ab vrbe condita 776.

ſex. Domitius Caluinus, conſul ab vrbe condita 630.

ſex. Furius Medullinus 1111. Tribunus militum, ab vrbe condita 356.

ſex. Iulius Cæſar conſul, ab vrbe condita 653.

ſex. Iulius Tullus, Tribunus militum, ab vrbe condita 332.

ſex. Nonius Quintilianus, conſul, ab vrbe condita 760.

ſex. Papinius Gallienus, conſul, ab vrbe condita 788.

ſextus Pompeius, conſul, ab vrbe condita 766.

ſex. Quintilius Varus, conſul, ab vrbe condita 301.

ſex Sulpitius Galba, Cæſ. VII. regnauit menſ. VII. anno mundi 2374.

ſeia, Fortuna Romæ templum habuit, à Seruio Tullio cōſtructum, quòd ſerua Seia, natus ad regni faſtigia conſcendiſſet. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13.

ſeyr, locus Palæſtinæ Iudicum 5. D. Hieron. interprete.

ſeyrath, iuxta Ephraim montē locus, Iudic. 3.

ſezeris, vrbs circa Meſopotamiam, Nicetas,

S F

Sfortia, vir exiguo loco natus ob rei militaris ſcientiam, cùm inprimis Italiæ clarus euaſiſſet, in tranſitu Piſcariæ fluminis ſubmerſus eſt, anno ſalutis 1425.

S I

ſiaa, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. motus, aut Syriacè, adiutorium.

ſiacha, palus Italiæ circa Cimmerios populos auth. Tzetza chil. 12. n. 448.

ſiadæ, Antonino, à numero, *Saith* enim ſeptem lingua Britannica ſonat: *les ſept Iſles*, hodie. Sic Camdenus in ſua Britannia.

ſiæ, vrbs in Armenia maiori Ptol.

ſiagathurgi, populi, quorum meminit Martian. in deſcriptione Sarmatiæ. Steph.

ſiagul, Africæ Propriæ vrbs maritima. Ptole. hodie *Suſa* Chriſtophoro Stellæ.

ſiaha, nomen loci. 2. Eſd. 11. Lat. ſplendor, vel can-

candor, aut ſiccitas.

Siala, Tyanitidis vrbs in Cappadocia. Ptol.

ſiambis, inſula in Oceano Britannico. Plin. lib.4.c.16. *Sena*, Melæ *Sayn* Camdeno.

ſianticum, Norici vrbs. Ptol.

ſiara, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

ſiaturanda, Germaniæ oppidum. Ptol.

ſiauana, Armeniæ majoris vrbs. Ptol.

ſibacena, Armeniæ majoris regio. Ptol.

ſibaræ, Indiæ ſunt populi. Plin. lib.6.c.20.

ſiba, ſeruus Saul Reg. 29. Puer item Miphiboſeth. 2. Reg 16. Lat. exercitus, vel militia, aut fortitudo, vel ceruus ſiue nauis veniens.

ſibæ, Indiæ populi qui cum Deriade contra Dionyſium pugnauerunt. Steph.

ſibda, vrbs Cariæ: Ciues, Sibdatæ: Gentile, Sibdanus & Sibdites Steph.

ſiberena, Calabriæ vrbs, auctore Barrio hodie ab imperito vulgo *S. Seuerina* dicta: ex ejus antiquis numiſmatibus legitur σιβρηνῶν.. Steph. ejus meminit: vina hinc prouenientia tradit à Plinio lib.14 cap.6. *Siuerinana* vocari: etſi *Seruitiana*, nonnulli mendosè legunt.

ſiberene, vrbs Oenotrorum: Gentile, Siberenus: Stephan. hodie vulgò *S. Seuerina*, in Calabria.

ſibini, populi contermini Sueuis Mugilonibus & Butonibus. Strabo. lib.7.

ſibor, Ægypti fluuius, aliàs Nilus. Sibor autem idem eſt, quod turbidus vel cœnoſus: quia hic fluuius ſit hujuſmodi naturæ. Apud Moſen Geon vocatur, id eſt, vallis gratiæ. Gen. cap. 2. Franciſc. Ximenes interpr. nom. Hebr. Mendoſe, pro Sihor.

ſibota, Cappadociæ vrbs. Anton.

ſibrium, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

ſibrus, fluuius Licyæ. Steph. in Tremile.

ſibuzates, ſunt populi in Aquitania, proximi Garumnis & Hiſpaniæ citeriori, in Francorum regno ſiti. Ptol.

ſiby, Arabię felicis oppidum, ſeu Elamirarum, quod Gręci *Apaton* vocant. Plin. l.6. cap.28.

ſibyllæ antrum. v. Cimmerij.

ſibyllæ, fatidicæ mulieres omnes dictæ, quaſi σιόβυλαι hoc eſt, Iouis conſiliorum conſcię. Decem fuiſſe ſcribit Varro, Perſicam, Libycam, Delphicam, Cumęam, Erythręam, Samiam, Helleſpontiacam, Tyburtinam, Albuneam & Cumanam, nomine Amalthea, quæ poſtrema Sibyllinorum librorum author fuiſſe creditur: de quorum origine Gel. lib. 1. cap. 19. Hos autem Stilico, cùm aduerſus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur, exuſſit. Munſter. lib. 2. Coſmog. multa & præclara eleganter ſcribit de Sibyllis. Vide etiam G. Peucerum in commentario de varijs diuinationum generibus.

ſibyllates, Gallię Aquitanicę populi. Plin. vide Siburzates.

ſybinicum, Vngariæ regis ciuitatem vi cepit Piſaneus, Venetæ claſſis dux, anno mundi 383.

ſibyrtus, vrbs Cretæ: Gentile. Sibyrtius Steph. ex Polybij lib. 13.

ſicambri, populi Germaniæ, Menapijs finitimi, vtramque Rheni ripam incolentes, flauos naturâ habentes capillos, quos in humeros vſque olim promittebant & artificio quodam intorquebant. Erudit eos eſſe judicant, quos hodie Gueldrenſes vocamus: quanquam videntur olim latiores fuiſſe Sicambrorum, quàm hodie ſint Gueldrenſium termini, Gallicè *Gueldrois*. Ptolemæus eos *Syngambros* appellat Zutphaniæ Comitatum eos obtinuiſſe quidam volunt, *Sugambros* legit Strab. lib. 4. ipſos poſtea *Francos* vocatos (ſub quo nomine eorum meminit & Treb. Pollio in vita Probi Imp.) ſcribit Rhenanus & Hermannus Nuenarius, ſeque in intimam Germaniæ regionem contuliſſe: vbi etiam hodie *Franken* appellantur. *Francia* meminit Auſonius in Moſella, De Sicambris ſic Sigebertus, *Valentinianus Imperator eorum virtute delectatus, eos qui prius vocati erant Troiani deinde Antenoridæ, poſteà Sicambri, Francos Attica lingua appellauit, quod lingua Latina interpretatur Feroces.* Francos etiam *Salios* nuncupatos auctor eſt Marcellinus libro decimo ſeptimo, & hos Salios hodie *Olde ſael* nominari in Tranſiſulana prouincia, Tabula Friſiæ antiquæ indicat, ſed vide Francica Ioannis Goropij.

ſicambria, *Alt Offen* hodie Lezio. Huius meminit vetus inſcriptio quæ eſt in lib. Appiani & Amantij quæ hæc eſt, *Legio Sicambrorum hic præſidio collocata ciuitatem ædificauerunt. quam ex ſuo nomine Sicambriam vocauêre.* Matthiæ regis Hungarię tempore in Buda veteri hic lapis fuit effoſſus dum fundamenta iacerentur ædium Beatricis reginæ.

ſicane, vrbs Iberiæ: Gentile Sicanius.

ſicani, populi Hiſpaniæ, Sicoris fluuij olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, ſicano duce, in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque Aboriginibus Larium occuparunt: ipſique poſtea ab ipſis pulſi, quos antè pepulerant, inſulam vicinam Italiæ occupauerunt: & eam ſicaniam à ſuo nomine nuncupauerunt. ſeruius in illud Virg. 7. Æneid.

Auruncæque manus, Rutuli, veteréſque Sicani.

ſicania dicta eſt inſula, ſiciliæ quædam pars in finibus Agrigentinis, & amnis in ea, ſicano olim fuit. ſed & inſula quandoque tota ſicania dicta eſt, à Briarei Cyclopis filio ſicano, vel à ſicanis populis, qui primam eam inſulam in-

coluiſſe feruntur. Vide Dera.

ſicanus, filius Malloræ, Getis Ianigenis imperauit à quo Sicenia Veculoniæ regio cognominata fuit, annis ante conditam vrbem 345.

ſicapha, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

ſicaris, fluuius in Hiſpania, à quo Sicani populi dicti ſunt. Vide Sicani, & Sicoris, & Dera.

ſicca, vrbs Numidiæ, Romanorum colonia, apud Plin. lib. 5. c. 3.

ſiceleg, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis Ioſ. 15. & 19. 1 Reg. 27. 1. Par. 4. Lat. Effuſio ſextárij, vel menſuræ, aut coangustans, ſextarium vel menſuram.

ſiceleus, apud Celtiberos regnauit, an. mundi 2409.

ſiceum, Galatiæ oppidum, ſubiectum Anaſtaſiopoli primi Ancyrenſium principatus, ab Anaſtaſiopoli diſtans XII. M. P. Metaphraſtes in vita S. Theodori Archimandritæ.

ſicemus, vrbs Arabiæ, inde Sicemi, Sicemij. Sicemitæ. Steph.

ſicendus lacus eſt Theſſaliæ, mutas habens ranas, quæ tamen alio tranſlatæ coaxant, vocaleſque fiunt. Plin. lib. 8 c. 58.

ſicenus, inſula iuxta Cretam, quæ prius Oenoe vocabatur. Incola, Sicenites Steph. ex Strab. lib. 1. vbi Sicenus ſimiliter legitur, non Sicynius vt inf.

ſichæus, filius Philiſtenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didus Phœnicum omnium locupletiſſimus, quem eius theſauris inhians Pygmalion, vxoris eius frater, ſacrificiis intentum, interfecit. Virg. 1. Æneid.

ſichem, oppidum, duabus leucis à Samaria diſtans. A Beniamino, *Nebilus* dicitur. Vide *Neapolis*.

ſichem, metropolis Samariæ in limitibus Manaſſe, Gen. 12. Iuſ. 20. Act. 7 quã ædificauit Ieroboam. 1. Reg. 12. Hanc poſtea dictam Neapolim Hiero in traditionibus Heb. refert. Item Filius Emor, Gen. 33. Lat. humerus, ſiue pars, aut matutinatio.

ſichima idem: eadémque metropolis. Iud. 21. Pſalm. 107.

ſichem itidem. Gen. 33.

ſicilia, Tyrrheni maris inſula, à Thucydide Sicania dicta, frumenti adeò ferax, vt non immeritò olim Romani imperij horreum fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe, poſteáque impetu maris auulſa fuiſſe: inde nomen trax iſſe, quaſi Sicilita, id eſt reſecta. Virgil. 3 Æneid. Eadem & Triquetra à quibuſdam appellatur, à figura triangulari. Item Trinacria à tribus promontoriis, quorum quod in meridiem vergit Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septentrionem ſpectat, & ab Italia mille quingentis paſſibus diſtat: tertium Lilybæum Carthaginem maximè ſpectans, & ab Africæ littoribus CXX. millibus paſſuum diſtans. Hæc ab Oriente & Occidente, Septentrionéque Tyrrheno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinem a Peloro vſque ad Pachynum, millibus paſſuum centum octoginta ſeptem, in latitudine centum octoginta nouem, in circuitu autem DCXVIII. vt ex Agrippæ ſententia tradit Plin. Græci ſcribunt per epſilon. *Trinacris* eam vocat Ouidius libro 4. Faſtorum *Θρινακία* Suidæ dicitur (quo nomine etiam eiuſdem inſulæ vrbem habet Diod. Siculus) Hodie nomen retinet. *Cyclopum* Terram eam Homerus nominat. *Tricornicem* Lycophron, & *Tricuſpidem* Pindarus. *Sicilia* etiam terræ tumulus eſt non longè ab Athenis, Pauſania teſte. Item locus Romæ in Palatio, vt patet ex Iulio Capitolino in vita Pertinacis Imp. eſt etiam alia Sicilia inſula circa Peloponneſum, vt refert Stephan. Siciliæ pars quæ Italiam reſpicit, *Brutia* vocatur à Statio lib. 1. Sylu. ad Vopiſcum.

ſicilibra, Africæ Propriæ vrbs apud Antoninum, *Sicilia* & *Sicilippa* D. Auguſtino.

ſicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus pugnaſſe dicitur cẽtum & viginti prælijs, cicatricem auerſam nullam, aduerſus quadraginta quinque tuliſſe. Coronis aureis octo donatus eſt. Triumphauit cum imperatoribus ſuis triumphos nouem Gellius libro 2. capite 11. Plin. libro 7. cap. 38. Item libro 22. capite 5.

ſicinus Ptolemæo, Sicenus Straboni, & Sycinus Plinio, cui eadem *Oenoe* dicitur, etiam Stephano, & Apollonio: maris Ægæi exigua inſula eſt, cui *Sicino* adhuc nomen, vt Sophianus docet.

ſicobaſiliſces, Armeniæ vrbs apud Anton.

ſicobotes, gens in Sarmatia Europæa. Capitol.

ſicoris Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, non longè ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæſar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, ſiti ad deditionem compulit. Hirtius. De eo Plin. & Dion. *Segre* in Cathaloniæ regno eſt, Nauagero & Cluſio. Beuterus ſcribit Cathalonica lingua *Agua naual* vocari.

ſicorus, rex Celtiberorum, ante vrbem conditam annis 540.

ſiculus, apud Celtiberos Hiſpanos regnauit annis fermò XX. anno mundi 2485.

ſiculum mare, anguſtum atque anceps alterno curſu, modò in Tuſcum, modò in Ionium pelagus influit, vorticoſum. & Scyllæ ac Charibdis ſæuitia inclytum Bocatio, ambit Siciliam à qua ita denominatur. Ab Occaſu Sardum habet, ab Aquilone Tuſcum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africum. Hoc mare, teſte Strabone libro 1. eadém cum Oceani æſtuariis pari-

dit-

itur. Quolibet enim die ac nocte bis fluxum er nat, ſicuti & Oceanus bis inundat, totiéſque edit.

ſicum, Illyridis vrbs apud Ptol. ad mare Hadriaticum: eam Sophianus *Sebenico* interpreta-.

ſicynus, inſula quam Plinius lib.4. cap.12. in- Sporadas numerat, vt etiam annotauit Vadianus. Vide Sicenus.

ſicyonia, Peloponneſi regio. Ptol.

ſicyon, vrbs Achaiæ propriæ, non procul Iſthmo Peloponneſiaco metallicis olim officinis & copioſo olearum prouentu, in primis nobilitata. Steph. Plutarchus. Suidas Hellas vocat *Telchinia Mecon* Steph. Antea eadem quoque *Ægialia*, *Ionia* dicta fuit, vt ſcribit lib.8 Strabo *Baſilica* hodie nominari tradit Sophian. item ante eum emiſtus.

ſicyonis, inſula in mari Ægæo, ex oppoſito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, vt refert Plin. Ab hac inſula Minerua Sicyonia dicta eſt, quod templum ibi haberet, quod Epopæus ob partam contra Bœotios victoriam ſolenniter extruxit.

ſida, Pamphyliæ vrbs Pom.1. Vide *Side*. Niger *Chirijonda*, Theuetus *Candalor* vocat, in Peloponneſo item vrbs. Pauſan.3.

ſidace, vrbs Lyciæ à Sidace Amiſodori filia. Gentile, Sidacenus, vel Sidaceus, Steph.

ſidarus, vrbs & portus: Gentile, Sidaruntius Steph.

ſide, Strabo 7. locus circa Pedaſum & Satnioentem fluuium.

ſide, vrbs Pamphyliæ, dicta à Side filia Minotauri, vxore Moli, à quo inſula nominata eſt. Ciuis Sidetes Steph.

ſidele, vrbs Ioniæ: Ciuis, Sidelenus, Steph.

ſiden, ſtagnum in India habet Cteſias apud Plin. lib.31.cap.2. in quo omnia merguntur, nihil innatat. In nonnullis codicibus *Sideru* legitur. Hermolaus annotauit idem *Silia* à Strabone, & *Silla* à Diod. appellari, ſimplici l apud Arrianum ſcribitur σίλα.

ſiden, nomen loci, 1.Mach 15.

ſidena. Stephano Lyciæ vrbs. Eſt etiam ad Granicum flumen alia eiuſdem nominis vrbs, quam deſcribit Strabo. Gentile, Sidenus. Stephan.

ſideni, ſunt Germaniæ populi Ptolemæo. A Willichio, Peuceto, & Wolfgango Iuſto in *Stetinerlandt* ſtatuuntur. Plin.lib.6.c.4.

ſidenum, fluuius, quo alluitur oppidum Polemonium in Themiſcyrena regione, ab Amiſo cxx. M P. diſtans.

ſidetani, populi ſunt Africæ, qui oras Carthaginienſium occupant. Strab.lib.3.

ſidia, regio quædam, ſi rectè legitur apud Stephan. cui Tios ciuitas eſt Sidiæ.

ſidicinum, Plin. oppidum Campaniæ.

☞ ſidoleucum, ſic legit Pithoeus ex Antonini itinerario, pro *Sedeleucorum* apud Appianum lib.16. in principio, Galliæ Lugdunenſis vrbs eſt, *Saulieu* hodie nominatur.

ſidon, i. venatio, aut inſidiatio, ſiue viaticũ, vel cibarium, aut nauis iudicij. Filius Canaan Geneſ. 10.15. & 1.Par.1.13. Eſt & vrbs in Phœnicia ad mare ſita in termino Iudæ, à Sidon filio Chanaã condita, Ioſ.11.8. quæ ſorte ducta tribui Aſer obuenit. Ioſ 19.28. Math.11.21. Math.17.3.

ſidon, vrbs inſignis Phœniciæ ad mare ſita, ab iis qui mediterranea incolebant condita, qui cùm perpetuis vexarentur terræ motibus, relictis ſuis ſedibus, nouam vrbem ad mare poſuerunt, quam à piſcium vbertate ſua lingua Sidona vocauerunt. *Said* hodie vocatur, Nigro & Poſtello teſtibus. *Siada* habet Benjamin.

ſidona, regio Ponti Cappadocici apud Ptol. Straboni.

ſidonij, populi Sidonis vrbis, Sidones verò populi Thracum prope Hebrum, quos Plin. Sidones appellat. Sunt & alij Sidones in Scythia. Cæterum Sidonis conditores poſt multos annos ab Aſcaloniorum rege expugnati, nauibus appulſi Tyrum condiderunt, Iuſtin. lib.18.

ſidonia, vrbs Troadis, Gentile, Sidonius. Stephanus.

ſidonius, Apollinaris poëta.

ſidrach, nomen viri, qui & Ananias dicebatur Dan.1. Lat. mamilla tenera, vel delicata, aut deprædatio tenera, ſiue ager delicatus, aut Syriacè miſſus tuus. Vide Scalig. lib. de emend. temporum & Ottonem Heurnium in lib. de barbarica philoſophia.

ſidrona, Ptolemæo. lib.2. cap.17. Dalmatiæ vrbs, alij Scridona. vulgò *Sdrigna*. S.Hieronymi patria. *Belas* Nigro dicitur.

ſidones. Germaniæ populi. Ptol.

ſidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile, Sidontius. Eſt etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliæ: Gentile, Siduſius. Steph.

ſiduſſa, vrbs Ioniæ. Steph.

ſidoniorum inſula, in Perſico mari, vnde Sidonij in Palæſtina. Strab.16.

ſidyma, vrbs Lyciæ, à ſidymo quondam dicta Ciuis ſidymeus. Steph.

ſiga, ciuitas, colonia Mauritaniæ Cæſarienſis, Ptolem. lib.4 c.2. Syphacis & Bocchi regia: hodie vulgò *Tarſon Humain* Caſtaldo, *La Guardia* Oliuario dicitur.

ſiga, Mauritaniæ Cæſarienſis fluu. apud Ptolemæum, *Tenne* à Caſtaldo dicitur.

ſigala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

ſigalion ſimulachrum apud Ægyptios in ſacris Iſidis & ſerapidis, quod digito labiis im-

preſſo, ſilentium imperare videbatur: vnde & nomen accepit ἀπὸ τ̃ σιγᾶν quod eſt ſilere. Alio nomine Harpocratem appellabant. Vide Harpocrates.

ſigania, Plinio fluuius eſt Colchidis, fortaſſe *Singames* Arriani.

ſigatha, vrbs Libyæ. Ciuis, Sigatheus, Stephanus ex Strabone lib. 17.

ſige, vrbs Troadis: Gentile Sigites. Steph. qui & Sigæum promontorium & oppidum Troadis Ajacis ſepulchro nobilitatum eſſe ſcripſit. Dictum σιγεῖον, vt quidam volunt ἀπὸ τ̃ σιγᾶν, hoc eſt à ſilendo, eo quòd Hercules præmio ſuo, à Laomedonte fraudatus, diſſimulato diſceſſu, ibi ſe occultarit, indéque ſilentio magno reuerſus vrbem repentè adortus ceperit. Alij per antiphraſin Sigæum dictum putant, quòd nullum ibi vnquam ſit ſilentium, aquis ſe perpetuò magno cum murmure ſaxis illidentibus. Hinc Sigæus, a, um. & Segeius. Virg. 2. Æneid. *Iani Zeri* à Nigro, Sophiano & Bellonio dicitur Rhoeteum appellat Cante us in Lycophronem.

ſigillaria, vicus Romæ, vbi ſigillaria vendebantur. Gell. 5. apud Sigillaria fortè in libraria ego & L. Paulus poëta conſederamus.

ſigindunum Ptolemæo Myſiæ ſuperioris oppidum, quod Niger *Simedre* vocat. *Singidunum* Antonini eſt, & *Sitidunum* Zoſim. 3.

ſigiſbertus, Metenſium rex. an. ſalutis 567.

ſigiſbertus, Dagoberti filius maior natu, Auſtraſianorum Tranſrhenanorúmque rex, Galliam Clodoueo minori natu conceſſit. Paulus Æmil. lib. 1.

ſigiſmundus Imperator fratri Vinceſlao in regno Bohemiæ ſucceſſit, anno ſalutis 1419. Qui in Turcas bellum mouit, obſeſſa arce Caloboez accepta clade, deſideratis multis domum rediit. Ritius, anno ſalutis 1421.

ſigiſmundus, rex Bohemiæ, anno ſalutis 1420.

ſigiſmundus, Vngariæ rex: Romanorum imperator XXXIIII. regnauit annis XXVII. anno ſaluris 1411.

ſigiſmundus March. rex Vngariæ, regnauit annis 21. Boſnom & Croatiam ſubegit, Moldauiam domuit, an. ſalutis 1587.

ſigiſuulius, cos, anno ab vrbe condita 1190.

ſigius, mons Galliæ Narbonenſis, à quo ſinus Galliæ incipit. Strabo lib. 4. Vernaculo idiomate *Puech ou Pui de Sete.* Alij *Signum* habent. Hermolaus putat *Meſuam*, collem apud Pomponium eſſe. & hodie *Pullerium* dici credit.

ſignia, Latij oppidum, in cuius agro vinum naſcebatur mirè auſterum, ideóque ventris pro fluuio ſedando vtile: à loco ſignium appellatum. Martial. lib. 13.

ſignia, Plin. lib. 3. c. 29, mons eſt in cuius radicibus ſita eſt Apamia. Eſt item Latij oppidum. Plin. lib. 14. c. 6.

ſiguini, populi Italiæ, de quibus Plin. lib. 35.

ſigris portus, quem Niſope inſula Leſbi efficit, Steph. Et alibi Sigrium, Leſbi portum eſſe ſcribit, vnde Sigrieus vel Sigrius,

ſigrium. promontorium eſt Leſbiæ regionis initium. Strab. lib. 13.

ſiginnus, vrbs Ægyptiorum. Ciues, Sigynni. Steph. Apud hos ſunt equi toto corpore hirſuti, puſilli tamen & geſtandis viris inualidi, ſed qui juncti currui perniciſſimi ſunt.

ſiha, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. ſplendor, vel candor aut ſiccitas.

ſihor, Nilus, Ægypti flumen. Ioſ. 19 & 1. Paralip. 13 Lat. Niger, vel turbidus aut matutinus.

ſila, mons eſt Syluæ Lucaniæ. Virg.

Ac veluti ingenti Sila ſummóve Taburno. in Brutiis prope Mamertinum. Plinius huius etiam meminit. *Rheginorum Saltum* à Solino vocat annotauit Barrius *Brutianum* vocant, inquit Niger. *La Sila* hodie per excellentiam vocari ab incolis ſcribit Laur. Ananienſis, pateréque in circuitu ad ducenta M. P. ſcribit Scipio Mazzella.

ſilanion, ſtatuarius cælator. Plin. lib. 34. c. 8.

ſilanius, mons Hyberniæ inſulæ altiſſimus, à Silanio rege in vertice eius ſepulto, dictus.

ſilanus, Claudij principis gener, qui erepta ſibi Octauia, datáque Neroni, præ dolore gladio proprio ſe transfixit, idque die nuptiarum ad augendam inuidiam. Author Cor. Tacitus lib 12.

ſilanus, filius T. Manlij pontificis, qui à patre repudiatus, quod pecuniam accepiſſet à Macedonibus, dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequenti: cuius exequiis neque pater interfuit, neque ſuadentibus, vt adeſſet, auſcultauit. Author Valer. Maximus de Seueritate.

ſilas, nomen viri. Act. 15 & 18.

ſilarus, Italiæ fluuius Picentinos diuidens à Lucanis, cuius ea fertur eſſe natura, vt virgulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plin. lib. 6. c. 103. *Sile* Nigro nuncupatur.

ſilbium Iapygum in Italia oppidum Samnitibus à Roma 1s ereptum, habet Diodor. 20. *Silumum* aliis. In Phrygia Maiori vrbs eſt apud Ptolemæum.

ſilda, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum mediterraneum Ptol. coloniam eſſe apud eundem legit Onuphrius *Gilda* Antonini, vt credit Simlerus.

ſile, Ægypti inferioris oppidum. Ant.

ſileni, populi ſunt Indum accolentes, authore Plin lib. 2. cap. 20.

ſilenus, Bacchi nutritius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni

alumni inter ſidera tranſlatum dicit. Virg. 2. Eclog.

ſiler, vide Silarus.

ſileſia, vide Saleſij.

ſileſia, Germaniæ regio, diu fuit ſub imperio Polonorum, ſed tandem ſubiecta Coronæ Bohemicæ, accipiens nomen ab amne Schleſo, vel (vt alij ſentiunt) à Schleſo rege. Odera fluuius perlabitur eam. Latitudo eius patet itinere trium dierum, & longitudo quatuor dierum: extenditúrque à regione Hungarica, vſque ad Brandeburgenſem Marcham Fuit epiſcopalis ſedes primùm Nyſſe: deinde tranſlata fuit per Caſimirum primum ad Vratiſlauiam metropolim prouinciæ. Sermo populi Germanicus eſt: ab altera tamen parte Oderæ fluuij, vbi Poloniam reſpicit, lingua Polonica præualet. Habet regio duos præcipuè Comitatus, vnum in Lignitz, cui magna pars terræ & populi ſubſunt: alterum in Schvveidnitz, qui paret Regi Bohemiæ, & is habet in eo præfectum ſiue vice-comitem, qui in oppido Lauer manere ſolet, & quatuor in anno vna cum reliquis nobilibus in vrbe Schvvidnitz celebrat iudicia. Multitudo ducum inter quos paterna hæreditas per capita diuiſa fuit, lacerauit prouinciam in multas partes, vnde regio frequentes incurrit calamitates: & crebris expoſita eſt latrociniis. Terra ipſa vallatur montibus, & multis inſpergitur ſyluis, humectatur plurimis riuulis: quos Bohemiæ montes extrudunt, & ad Oderam deſtinant, vnde regio admodum fœcunda redditur. Incolæ bibunt potum ex Cerere factum, quem Bieram vocant. Reliqua ad vitam neceſſaria regio abundè inter omnes circumiacentes ſuppeditat. Munſter Sabellicus Ann. 10. lib. 2.

ſilia fluuius, de quo Strabo lib. 14. In regione montana Siliam flumen eſſe, in quo nihil innatet: quanquam id Democritus non credat, qui multam Aſiæ partem peregrauit: ſed nec Ariſtoteles: etſi aëres quidam ſint adeò tenues, vt nulla in eis volatilia inueniantur. Vide Sila, aut Silla & Siden.

ſilices, populi ſunt montana Armeniæ ad Tigridis oſtia incolentes. Plin. lib. 6. cap. 6.

ſilimnus. Vide Simoi.

ſilindium, oppidulum circa Idam. Ciues, Silinditæ & Silindiotæ. Steph.

ſilis, amnis Venetiæ primus in ſtagnum cadens, vbi tunc habentur ſuburbanæ Venetiarum inſulæ, Murianum, Trocellúmque.

ſilis: Plinio lib. 3 capite 18 fluuius Venetiæ ex montibus Turiſanis fluens. Sylis verò eum y Græco, nomen eſt, quo, vt idem teſtatur, Scytæ Tanaim fluuium appellant, libro ſexto, capite ſeptimo.

ſilij videntur à Silo quodam, id eſt, aduncum naſum habente, nomen ſortiti. Fuit horum familia plebeia quidem, ſed nobilis & honorata maximè circa Auguſti tempora quum etiam ad Conſulatum aſcendit: nam antea quæſturis & præturis contenta ſubſtitit.

ſilius Netua, conſul anno ab vrbe condita 817.

ſilius Italicus, poëta præſtantiſſimus ex Hiſpania oriundus, natus eſt Romæ & educatus, gratiſſimus Domitiano, cuius fauore ad tertium conſulatum perductus eſt, Virgilij natalem quotannis celebrabat. ſeptuagenarius ſeipſum interfecit dolore cuiuſdam claui inſanabilis, Pet. Crinitus.

ſilo, Hiſpaniæ rex, regnauit annis vi, pulſo Veremundo habuit Egimandam, Aurelij ſororem, vxorem anno ſalutis 770.

ſiloe vel *Siloa* aut *Silubah*, fluuius Hieroſolymitanus, dicitur quoque, vt vult in ſuo paradiſo lib. 2. ſui Chronici Beroald. *Geon* vel *Gehon*, *Gion*, *Gihon* & *Guichon*, in ſacris literis nominatur, ſed hunc alium eſſe aſſerit ab eo, quem rigare paradiſum ducunt.

ſilura, inſula in Oceano Britannico (vt ſolinus inquit) cuius homines nummos refutant. Dant itaque res, & accipiunt mutationibus.

ſilures, Tacito & Antonino ſunt Britanniæ inſulæ populi, in ea Angliæ parte, vbi hodie *Vvencelande* eſt, Ioanne Lelando teſte. *Silurum* meminerunt etiam ſtrabo & Ptolem.

ſilutum inſulæ deſcribuntur, ſic à Solino: *ab ora, quam gens Britannica Dumnani tenent*, ſic legit Delrio: niſi quòd pro *inſula*, *inſula* numero ſingulari habet. ſed hoc loco apud ſolinum magna eſt exemplariorum varietas, vt videre eſt apud eundem Delrio & Camertem, vbi in hunc locum commentatur. ſi pro *Dumnani* (vt Delrio) vel *Damnoni* (vt Beroaldo placet) *Damoruij* poſſit teſtitui, hodie à nautis *Sorlinges* vocantur: Angli vel Britanni *Silley* nominant. Alij Neſiadum inſulas intelligunt, de quibus hoc tractu Dionyſius. *Acmoda* fortè Plinij ſunt, quas ſeptem numero deſcribit: totidem enim alicuius nominis hodie ſunt ſorlingæ.

ſillyos, vrbs Ioniæ, iuxta ſmyrnam. Gentile, ſillyeis. ſtephanus.

ſilo. i. diſſoluens, vel diſcalceans, ſeu pax aut abundantia: vel ſyriacè, illuſus aut decipiens. Ciuitas in tribu Ephraim. Ioſ. 21. & 22. 9. Ierem. 7. 12. Iudic. 21. 19.

ſiloë i. miſſus vel mittens, aut ramus, ſiue telum aut arma. ſ. miſſilia: aut ſyriacè, ſpolians, vel ſpoliatus, fons, piſcina, aut amnis eſt ad radices montis ſion, perennibus aquis ebulliens, cuius fit mentio Iſa. 8. 6. dicitur & ſihon. 2. Reg. 1. 33. & 2 Paral. 33. 39.

ſilon, inſulam Indiæ docet eſſe Auguſtinus

de Ciuitate Dei, lib. 12. Quæ ex eo cæteris terris præfertur quòd omnis arbor quæ in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

ſiloni, nomen viri. 1. Par. 9. Lat. manens, vel pacificus aut abundans: vel ſyriacè, illudens aut decipiens.

ſilonites, idem. 2. Par. 9.

ſilphij, populi Libyæ, ab Inſula Plateæ vſque ad os ſyrtium protenſi. Herodoto libro hiſtoriarum 4.

ſiluanus, nomen viri. 2. Cor. 1. ſiue per y ſiue per i ſcribas, non refert.

ſiluerius, LVI pontifex Rom. regnauit annum 1. menſes v. dies XI. anno ſalutis 536.

ſilueſter, XXX Rom. Epiſcopus, regnauit annis XXX anno ſalutis 310.

ſilueſter, II. pontifex CXLII. magicis artibus imbutus, regnauit an. IIII. menſ. 1. anno ſalutis 997.

ſilys, ſcytharum lingua vterque fluuius dicitur, ille nempe qui Latinis *Tanais* vocatur, & Europam ab Aſia diuidit: & *Iaxartes*, qui in Hyrcanum mare effunditur, auctore Plin. non mirum ergo ſi decepti homonymia Alexandri magni milites, cùm ad Iaxartem appuliſſent, ad Tanaim, ſe perueniſſe putabant: maximè, ſi verum eſt, quod Arrian. ait, hunc nempe *Iaxartem* in Græco ἰαξάρτης eſt, etiam *Tanaim* appellari. nam ille duos eius nominis fluuios facit. ſed Iornandes, etiam duplicem Tanaim habet, diſtinguens inter eum, qui ex Riphæis montibus in Mæotidem paludem, & alterum, qui ex Chrinnorum montibus in Caſpium mare dilabitur: id in ferè ſtrab. lib. 9. vide Tanais & Iaxartes ſuis locis.

ſim, regio, vnde adferri ſcribit ſerapio camphoram & Doronicum. ſyria interpretatur à Pandectario *Sim* aliam habet D. Hier. haud procul ab Arca & Libano, ſubuerſam bello, at nomen retinere addit.

ſimæthis, Nympha ex qua Faunus Acin ſuſcepit. Ouid.

Acis erat Fauno, Nymphaq; Simæthide natus.

ſimæthus, ſiciliæ fluuius non procul à Carinenſi vrbe: ſed pro fluuio meliùs, cum ypſilo ſcribitur, vt infra. Hodie S. *Pauli* nomen habere ſcribit Fazellus, ſed à Ptolemæo hunc fluuium non rectè inter Catanam Taurominium poni annotat Fazellus. ſymæthios quoque populos habet Plinius ad hunc fluuium.

ſimana, vrbs Bithyniæ inter duos fluuios. Gentile, ſimanæus & ſimaneus. ſteph.

ſimbriuium & ſimbruinum. vide Imbriuium.

ſimena, vrbs Lyciæ Gentile, ſimeneis. ſtephanus.

ſimeni, Albionis inſulæ populi apud Ptolemæum, quos Lelandus *Anenianos* appellat. *Hamſhirenſes* ſunt Neuyllio.

ſimenus cælator argenti apud Plin. lib. 34. c. 8.

ſimeon, Bulgarorum rex, cum Bulgaris Græcos incurſionibus vehementer afflixit. Quem Romanus filij ſui Chriſtophori filia filio illius Petro vxore data, ab incepto furore compeſcuit & fœdere ſociauit. Vnde & puella mutato nomine εἰρήνη dicta eſt. Luithpran. libro 3. cap. 9.

ſimeon, ſecundus filius Iacob ex Lia. Gen. 29. 1. Paral. 4. Fuit & nomen ſenis cuiuſdam qui Chriſtum Dominum noſtrum ſuſcepit in vlnas, cùm inferretur in templum. Luc. 2. Lat. audiens vel exauditio.

ſimeon, Cleophæ filius, & ſecundus Hieroſolymorum epiſcopus, & per martyrium carnis vinculis reſolutus. Nam à quibuſdam hæreticis accuſatus fuit tanquam Chriſtianus, & multis ſupplicis afflictus per multos dies, ita vt etiam iudex ipſe cum amicis ſuis de eius patientia miraretur & ad vltimum iuberet ſimili eum quem Dominus pertulit, paſſione vitam finire. Quòd autem hic ſimeon vnus fuerit ex ipſis auditoribus Domini, longæuitas eius eſt indicio & Euangeliorum fides vbi etiam mater eius Cleophæ vxor refertur. Natus igitur annos centum & viginti, ſupplicium crucis pertulit. Euſeb. lib. 3. capite 32. hiſt. eccleſ. ex Hegeſippo.

ſimeron, filius Iſſachar. Gen. 46. 1. Par. 7. Lat. cuſtodia, ſiue adamas, vepres vel ſpina, ſeu fæx eius.

ſimethis Nympha Ouid. 3. Meta.

ſimichidas paſtor ponitur Theocrito in carmine Bucolico quem enarratores ipſius Theocriti patrem dicunt fuiſſe.

ſimila xamaſia Croci. Plin. lib. 16 c. 36.

ſimilis ex qua familia prognatus incertum eſt: floruit ſub Hadriano principe, cæteros illius præfectos ætate & honore antecedens. Centurio quum eſſet vocatus in conſilium ante præfectos: Turpe eſt, inquit ô Cæſar, te cum Centurione diſſerere, præfectos vero non admitti. Præfecturam dein inuitus accepit, quam tandem depoſuit, vacatione data. Vixque dimiſſus in agro ſeptem annis, quod reliquum vitæ fuit, in otio & quiete exegit, atque hæc moriens ſepulchro inſcribi iuſſit: ſimilis hic iacet cuius ætas quidem multorum annorum fuit, ſeptem tamen duntaxat annis vixit. Hæc Dion in vita Hadriani Cæſaris.

ſimmaa, filius Dauid 1 Par. 3. qui 2 Reg. 5. Dicitur ſamua. Tertius filius Iſai 1. Paral. 2. qui 1. Reg 7. 6. dicitur ſamma. Lat. audiens, vel obediens.

ſimmias, Philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos 25. qui ordine à Diogene Laertio commemorantur.

ſimoe-

ſimoeſius, vir Troianus, quod ad ripas Simoëtis fluuij ſit natus. Is ætate florens necdum vxorem ſortitur, ab Aiace Telamonio interfectus eſt. Hom. Iliad. 4.

ſimois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoeſius, & mari appropinquans commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Helleſpontum iuxta Sigæum promontium.

ſimon filius Mathathiæ filij Ioannis, primo Mach 2. Lat. audiens, vel obediens.

ſimon Magus, impoſtor, qui à Petro, Spiritus ſancti gratiam mercari volebat, vnde Simoniæ nomen inditum, Act. 8. Nomen Apoſtoli. Matth. 10. Fuit & alius ſic nominatus, qui poſt Chriſtum crucem coactus baiulauit. Matth. 27. Hic Simeon dicitur Cyrenaicus, qui primus Carthagine in Africa ſalutis fidem feliciter prædicauit. Pet. de natal. lib. 4. cap. 146.

ſimon, i. ponens vel poſitus, aut munus præparationis vel muneri, ſeu pinguedo aut oleum. Nomen viri 1. Paral. 4. 20.

ſimon, Heroſtis ſeruus, ſeditionis author, anno mundi 3969.

ſimon Ouiæ filius, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno mundi 3779.

ſimon, ſummus ſacerdos conſtitutus ab Herode depoſito Ieſu, anno mundi 3940.

ſimon Aſmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnauit annis VIII. Cum Romanis fœdus renouauit, eiſque aureum clypeum mille minarum miſit Olymp. 159.

ſimon Iuſtus, pontifex maximus Iudæorum, annis 28. Olymp. 134.

ſimon Priſcus, pontifex maximus Iudæorum, annis 13. Olymp. 119.

ſimon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus: quare Iudæi variis ſuppliciis necati, debitam luerunt pœnam, anno mundi 3789.

ſimon, Athenienſis philoſophus, Socratis diſcipulus, ſcripſit dialogos 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte rhetorica. Alius mediens. Alius ſculptor, quorũ omnium author Diogenes Laërtius.

ſimon Magneſius, muſicus egregius, qui & ipſe ſuperiorum muſicorum more correpto, Simoniam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodam. Strab. lib. 14.

ſimon, vel Simeon, cognomine Metaphraſtes, i. Interpres Conſtantinopolitanus, ludi magiſter anno abhinc circiter 200. compoſuit Græcè ſanctorum vitas, quæ habentur in Bibliotheca Vaticana.

ſimoniada, vicum in Galilææ finibus habet Ioſephus in vita ſua, LX. ſtadiis à Magno Campo diſtantem.

ſimonides Ceus, poëta melicus, primus artem memorandi inueniſſe fertur. Cùm enim cœnaret in Theſſalia apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, ceciniſſetque id carmen, quod in eum ſcripſiſſet, in quo multa ornandi cauſa poëtarum more, in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſent, nimis illum ſordidè Simonidi dixiſſe, ſe dimidium ius ei, quod pactus eſſet, pro illo carmine daturum: reliquum à ſuis Tyndaridis quos æquè laudaſſet peteret, ſi ei videretur. Paulo poſt eſſe fertur nunciatum Simonidi, vt prodiret, iuuenes ſtare ad ianuam duos quoſdam, qui eum magnoperè euocarent, ſurrexiſſe illum ipſum, prodiiſſe, vidiſſe neminem. Hoc interim ſpatio conclaue illud, vbi epularetur Scopas, concidiſſe: ea ruina ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos cùm humare vellent ſui, neque poſſent obtritos innoteſcere vllo modo, Simonides dicitur ex eo, quod meminiſſet, quo eorum loco quiſque accubuiſſet, demonſtrator vniuſcuiuſque ſepeliendi fuiſſe. Hac tum re admonitus inueniſſe fertur, ordinem eſſe maximè, qui memoriæ lumen adferret Cicero. Iambicum poetam Strabo fuiſſe dicit: Suidas verò Caryſtium, ſiue Erythræum, qui ſcripſit Græcorum apud Aulidem Conuentum, trimetrorum libros duos & alia. Præter hoc, alios duos ponit: vnum, filium ſororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponneſiacum fuit, ſcripſitque genealogiam libris tribus. Alterum, Simonidem Magnetem, poetam Antiochi magni tempore, cuius res geſtas ſcripſit, ac bellum aduerſus Galatas. Suidas. Primus ille literas inuenit longas η & ω quæ etiam Simonidi Ceo adſcribuntur, & aliæ Simonidi Syracuſano, vel Epicharmo Siculo ζ ξ & ψ, præterea lyræ tertium ſonum. Plinius octauam chordam addidiſſe ſcribit.

ſimonides, poeta ſapientiſſimus, à tyranno Hierone rogatus, quid, aut qualis eſſet deus, deliberandi cauſa ſibi vnum diem poſtulauit: cùm idem ab eo poſtridie rogaretur, biduum petiit: cùm verò ſæpius duplicaret numerum dierum, admiratúſque Hiero quæreret, cur ita faceret: quia, quanto, inquit, diutius conſidero, tanto mihi res videtur obſcurior. Quod ſi feciſſent philoſophi, qui more Andabatarum gladium in tenebris ventilantes, tot deliramenta commenti ſunt, profectò Deum creatorem ſuum tam impiis ſententiis non offendiſſent. Satius enim propè eſt, vera ignorare, quam falſa docere. Polyd. Virg. lib. de rer. inuent.

ſimonides, poeta Iambicus ex Amorgo inſula traditur primus fuiſſe apud Græcos lyricos ad mouendas lachrymas aptiſſimus: flebile carmen inuenit.

ſimplicius, XLV. Roman. epiſcopus annis XV. menſ. I. diebus VII. anno ſalutis 469.

ſimpri. Vide Ombrici.

ſimpſimida, Parthiæ oppidum. Ptol.

ſimſon, filius Manue, de tribu Dan, regnauit ann. xx. liberauit filios Iſrael à Philiſtinorum ſeruitute, quibus an. xl. tributa ſoluerant. Vir fortiſſimus, leonem manu ſuffocauit. Maxilla aſini 1000. Philiſtinos interfecit, cæteris in fugam verſis. Demum fraude Dalilæ deceptus, captus ab hoſte excæcatus, ludens coram Palæſtinorum principibus apprehenſis columnis, quibus domus nitebatur, ædificium ſubuertit, vbi perierunt 3000. Philiſtinorum, Iud. 13. Ioſeph. lib.4.c.10.

ſimundi inſula, quæ poſtea Taprobane, vt infrà dicetur.

ſimus pictor. Plin.lib.35.c 11.

ſimylla, Indiæ intra Gangem promontorium & emporium. Ptolem. *Sintiſcora*, Caſtaldo idem Ptolem lib.1.c 17. ab incolis *Timula* nuncupari ſcribit. *Sintacora* Caſtaldus vocat.

ſimyra Phœniciæ vrbs. Pompon.

ſimyra, Armeniæ maioris vrbs, circa Euphratis fontem. Plin.

ſimyrus, vrbs Syriorum. Gentile, Simyrius vel Simyreus. Steph.

ſin, i. rubus, eremus inter Elim & Sinai in qua octaua Iſraelitarum manſio fuit. Exod.16.Num. 3. Latinus Ezechielis interpres pro hoc transtulit Peluſium. Ezech. 30. hodie *Arenas Arabia* dici ſcribit Poſtell.

ſin, Num.13.20.27.33.31.Deut.32.Ioſ.15.Deſertum in terra Edom, quod alias Cades vel deſertum Pharan dicitur. Vide Cades.

ſina, Margianæ vrbs. Ptol.

ſina, vrbs Meſopotamiæ, quo nomine etiam dictus eſt mons Petrææ Arabiæ. Apoſtolus ad Gal.cap 4.v.25. Sina mons eſt in Arabia, qui reſpondet ei, Hieroſolymæ quæ nunc eſt.

ſinaca, Hircaniæ ciuitas. Ptol.

ſinada, ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines, non magna, ante quam planities iacet oleis conſita, ſexag nta fere ſtadiorum. Dicitur & Sinnas, adis vt apud Sidonium. Sunt qui per ypſilon in primo ſcribant, & rectius, & per duplex n. Vide infra

ſinæ, populi ſunt in India ad Septentrionem ſeribus ad occaſum Indis extra Gangem finiti mi, terras incognitas detenáſque ad ortum & meridiem habentes. Horum caput eſt Ima. Ptolemæus lib.7.c.3. hodie *La China*. *Sin* Nigro.

ſinæus, filius Chanaan. Gen.10 1. Par.1. Lat. rubus, aut Syriacè inimicitia.

ſinæi, Palæſtinæ gens. Ioſeph 1.Antiq.6.

ſinalus, fuit medicus quidam, de quo Silius Italicus lib 5. Ipſe olim antiquo primum Garamantinus Ammon. &c.

ſinapatinga, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptolem.

ſinapodes, populi in deſertis Africæ, qui, vt Pomponius refert, inflexi lentis cruribus ſerpere magis, quàm ingredi traduntur.

ſinarum regio, Ptol lib.7.c.3. terminatur à Septentrione ſericæ regionis parte, ab ortu ſolis atque meridie terra incognita, ab occaſu India extra Gangem. Sinæ, Stephano, metropolis eſt, Sinarum.

ſinarus, Indiæ fluuius, quem Hydaſpes inſe recipit. Arrian.

ſincar, Mediæ vrbs. Ptol.

ſinciacus, pagus ad Rhenum, Eginharto li.3.

ſincium Pannoniæ oppidum. Anton.

ſinda, vrbs iuxta magnum ſinum Indiæ, vnde populi. Apud hos hic mos erat ſepeliendi, vt tot piſces in ſepulchra mortuorum mitterent, quot hoſtes interfeciſſent. Steph.

ſindæ, Piſidiæ ciuitas, Strabo. Et vrbs in confinibus Galatiæ & Cappadociæ, Plinio. Item in Indiæ extra Gangem. Ptol.

ſindæ, inſulæ tres maris Eoi, vt Ptol. Codices Latini habent. Hæ *Celibes*, *Gilolo* & *Ambon* à Mercatore interpretantur in Græcis Codicibus hoc Sindæ vocabulum non reperitur, ſed eius loco *Anthropophagorum* inſulæ tres.

ſindoga, Parthiæ oppidum. Ptol.

ſidarus, arx in Cyrrho oppido Syriæ. Stephan.

ſindeſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Sindeſſius vel Sindeſſeus. Steph.

ſindi, populi ad Meridiem Mæotidis. Alij Sindicam gentem à Mæotis deſcendiſſe ſcribunt, Stephan. & Dion. quos Euſtathius etiam *Zinchos* appellatos addit *Zingos* hoc tractu habet. Plinius.

ſindia, vrbs Lyciæ. Gentile, Sindij Steph.

ſindocanda, ciuitas Taprobanæ. Ptol.

ſindonæi, populi Thraciæ. Steph.

ſindones, populi Aſiæ iuxta Mæotidem. Iohannes Huntherus.

ſinera, vrbs Phœniciæ: Gentile, Sinereus. Stephan.

ſinga, Palladis nomen apud Phœnices, cuius numinis ſimulachrum Thebis Cadmus conſtituit. Pauſanias.

ſinga, Comagenæ regionis in Syria oppidum. Ptol.

ſingæ, Indiæ populi apud Plinium.

ſingara, vrbs Arabiæ iuxta Edeſſam. Ciuis, Singarenus. Steph.

ſingara, Arabiæ vrbs, Rhetanorum caput. Plin. lib 5 c 24. & Meſopotamiæ Ptol.

ſingaras, Ptolemæo Meſopotamiæ mons *Araſib* videtur ex tabulis. Niger tradit eum *Sinma* dici

ſingidaua, Daciæ vrbs. Ptol.

ſingidonum, habet Pannoniæ, vrbem Aurel.

Victor in vita Iouiniani Imp. hanc *Zinderin* aliqui nominant, in Seruia eſt ad Danubium: apud Antoninum *Singidunum* legitur.

ſingiticus, ſinus Macedoniæ apud Ptol. *Eliacus* videtur à Diod. lib. 11. nominari, *Golfo de monte ſanto* dicitur à Caſtaldo.

ſingilia. Vide Syngilia.

ſingone, Germaniæ oppidum, Ptol.

ſinguli, fluuius in Bætim influens Plinio, *Xenil* Cluſio & Morali interpretatur. *Guadaxenil* Nauagierus.

ſingya, vrbs Pamphyliæ. Gentile, Singyates. Steph.

ſingus, vrbs iuxta Athon. Hinc Singius, Singeus, Singicus. ſteph.

ſinna, vrbs circa Libanum montem, ſtrabo. Duas huius nominis vrbes habet Ptol. in Meſopotamia.

ſinnacha, Meſopotamiæ ciuitas eſt, in qua Surena Parthorum imperator Craſſum dolo captum interemit. Plutar.

ſinnacha, montana loca circa Carrhas. Appian. & Plutarc. in Craſſo. Apud ſtrabonem vrbs videtur.

ſinnaus, lacus in Aſia, qui circumnaſcente abſynthio inficitur. Plin.

ſinnear, regio plana, omnis generis deliciis abundans, an. mundi 1765.

ſinoe, vrbs ſiciliæ: hinc ſinoeſſæus, ſtephan. Vide ſinueſſa.

ſinon, filius ſiſyphi, nepos Autolici furis, qui cum Vlyſſe ad bellum Troianum profectus, cùm Græci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionémque confugerent, omnium maximè idoneus viſus eſt cui ob ingenij aſtutiam fallendorum Troianorum, equique aperiendi negotium imponeretur. Virg. 2. Æneid. Plinius ait huius inuentum fuiſſe ſignificationem ſpecularum. libro 7. cap. 56.

ſinonia, Plin. lib. 3. c. 6. inſula Corſicæ vltra Tyberina oſtia in Anriano *Ianuri*, Pineto.

ſinope, nomen regis Numidarum.

ſinope, Aſopi filia, quam Apollo raptam in Pontum traduxit, & ex ea genuit ſyrum: vnde ſyri poſtea appellati ſunt, tametſi alij Martis & Æginæ, alij Parnaſſes & Martis filium fuiſſe tradunt. quidam autem non ab Apolline vitiatam, ſed ab eo & Ioue perpetuam virginitatem ſortitam, cùm illi ſpe concubitus, quicquid poſtulaſſet, ei daturos ſe promiſiſſent.

ſinope, vrbs Ponti in colle peninſulæ cuiuſdam ſita, ex vtraque Iſthmi parte portus & ſtationes habens, olim etiam frequenti gymnaſio & rubricæ genere quam ſinopicam vocant clariſſimam ſinopem (inquit ſtrab. lib. 12.) vrbium quæ in Ponto ſunt, clariſſimam, Mileſiam condidere: quæ claſſe comparata, mari quod intra Cyaneas eſt, imperauit. Extra verò multorum certaminum particeps fuit cum Græcis: & cum libera fuiſſet, tandem amiſſa libertate, Pharnaci obtemperauit, fuit enim obſidione capta) poſteáque ſucceſſoribus eius vſque ad Eupatorem & Romanos, qui illum ſuſtulerunt. Hinc deducitur Gentile, ſinopeus. *Cherſoneſus* antea dictam tradit Herodotus in Melpomene. *Caſos* Homero vocari dicit Tzetza. *Por dapas* hodie nominari teſtatur Chalcondilas.

ſinotium, nouum & vetus, oppida Dalmatiæ, ſtrabo.

ſinſi populi in Dacia. Ptol.

ſintæ, Africæ Propriæ populi. ſtrabo.

ſinthius, vrbs iuxta Thermæum ſinum ſteph.

ſinti populi Thracum, qui ſamum inſulam habitarunt. ſtrabo. lib. 10.

ſintiana, orum vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam. Incolæ, ſinthij, vbi fluuius quidam eſt, Pontus dictus, in quo reperiuntur lapides, quos aqua inſperſa accendit, flatus extinguit, graui odore bituminis ferè dum vtuntur, & ſerpentib. omnib. infeſto. ſteph. ex Ariſt. mirab. Dicitur etiam ſintij & ſingulariter, ſintium.

ſintienſes & ſapæi, dicebantur Thraces qui Lemnum olim incoluerunt. ſteph. Vide ſapæ.

ſintœum, caſtellum Armeniæ à Galatis conditum: Gentile, ſintœus. ſteph.

ſinueſſa, oppidum, Plin. lib. 3. c. 5. Noui Latij extremum non procul à Liri fluuio, olim ſinope appellatum, Liu. lib. 10. ab vrbe. Cuius ager ſinueſſanus dictus eſt, copioſum apricis in ſaxis vinum gignens. Eſt item *ſinueſſa* ſeu *ſoeſſa* Ptol. pero (pero enim alia ab hac eſt) Campaniæ vrbs maritima. Liu. lib. 10 deſcribit eam iuxta agrum Falernum, & Græcam vrbem fuiſſe dicit & *ſyne* dictam, dein à colonis Romanis *ſinueſſam* appellatam *ſinueſſa* hodie adhuc nominari tradunt & Leander & Goltzius, qui dicit tantùm ſupereſſe ruinas, & exiguum oppidulum hodie *Rocha de monte Dragone* dictum. *ſeneſſanos* habet ſteph. ex Polybio.

ſinunia, Parthiæ vrbs. Ptol.

ſinus magnus Ptol. in India: is eſt, quem mare *de Sur* hodie vocant, ad quem Hiſpani verſus occidentem nauigando perueniunt, terreſtri itinere aliquot dierum interiecto.

ſinzita, Morianæ regionis vrbs in Armenia minori. Ptol.

ſioda, Albaniæ oppidum. Ptol.

ſion, i. aceruus, aut tumulus, vel ſpecula, mons Ieroſolymę, qui aliàs mons Domini, item & mons ſanctus dicitur in cuius vertice erat arx conſtructa quę à Dauide, ciuitas Dauidis eſt vocata 2. Reg. 4.

ſion, Deut. 4. nomen montis Amorrheorum,

qui & Hermon dicitur Lat. Sonitus ſine ſtrepitus aut minus fortitudinis aut doloris.

ſionia, vrbs Pontica: Gentile, Sionites. Stephan.

ſiot, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15. Lat. paruulus ant nauis vigilantis vel ſuſcitati, vel æmuli aut denudati.

ſiph, Palæſtinæ terræ. 1. Samuel 9.

ſiphæ, vel Siphe, nauale Theſpiacæ: Gentile, Siphæus vel Siphens. Steph. Eſt etiam Ptolemæo & Plinio Bœotiæ oppidum, ad ſinum Criſſæum, *Roſa* Sophiano, dicitur.

ſipharæ, Ariæ vrbs. Ptol.

ſiphinus, vna ex Cycladibus in mari Ægæo. Plin. Strab. & Mela lib.2. Locupletiſſima erat, teſte Herodot. lib.3. vt in qua auraria & argentaria metalla eſſent. vnde tantum pecuniæ habebat, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus locupletiſſimo cuique par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, diſtribuentibus. Hæc ante Merope & Acis appellata eſt. Vide *Byblu*. Steph. inſula eſt circa Cretam. vide etiam *Melos*. hodie verò *Siphano* vocari ſcribit Sophianus.

ſipij. Vide ſapæ.

ſipontum, vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ & Sipus, & à Græcis ob multitudinem ſepiarum, (quæ ibi capiuntur) ſepius, untis, dicitur Pomponius lib.3. cap.1. Vulgo *Siponto*, Strabo lib.7. Lucanus lib.4. & Leander *Sipuntum* Melæ eſt, *Sepus* habet Ptolem. *Sipus* Steph.

ſipara, Indiæ intra Gangem vrbs Ptol.

ſipphara, Meſopotamiæ vrbs. Ptol. *Viſſaopatan*, Caſtaldo.

ſiphonos, Maris Ægæi inſula. Anton.

Sypilum, quod ante *Tantalu* vocabatur. Caput Mæoniæ vbi nunc eſt ſtagnum *Sale* cui poſtea Anchæopolis ſubſtituta eſt & inde illi Colpæ, & huic Lebade Plinius lib.5. cap 29.

ſipylus, mons Aſiæ minoris, ad Mæandrum fluuium, priùs Ceraunius dicebatur, auctore Plutarcho in libello de fluminibus & montibus.

ſipylus, vrbs Phrygiæ, quæ regnante Tantalo, terræ motu concidit. Ouid 6. Metam.

Tum cùm Maeonium virgo Sipylúmque colebat.

ſira, i. olla, labes, vel ſpinæ, aut rebellio. Nomen loci. 2. Reg.3.26.

ſiraces, populi Meridiem verſus, vſque ad Caucaſi montes deſcendunt. Strab. lib.11. *Sorgen* Nigro.

ſiramnæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

ſirangæ, gens in Libya interiori. Ptol.

ſirbi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens: Ptol.

ſirbis, Xanthus fluuius quem in Lycia cognitum eſſe conſtat. Strab. lib.14.

ſirboni, palus in Palæſtina, Stephano ſtagnum eſt prope alium montem. Poſſeſſiuum, Sirbonius. Vide Sirbonis. *Sirbon* dicitur quoque Stephano. *Seruonia* vertit qui fecit Diodorum Latinum. Idem Diodorus addit *Barathrum* quoque cognominari, *Bathra* legit Polybius libro quinto. Stephano etiam [illegible] locus eſt prope Caſium montem qui huic lacui incumbit. Plutarchus in vita M. Antonini tradit Ægyptiis hunc locum *Typhonis Expirationes* appellari. *Golfo de Teneſe* interpretatur Pinetus. Marg. Nig. verò dicit Sirbonidem *Stagnone* à nautis & Barathra ab incolis *Bayrena* nuncupari, in Sacris *Terrens* Ægypti vocari ſcribit Poſtellus.

ſirenes, monſtra marina, poëtarum fabulis celebrata, ſuperiore ſui parte virginis effigiem referentia, inferiore verò in piſcis caudam deſinentia. Hæ tres fuiſſe finguntur, Acheloi fluuij & Calliopes Nymphæ filiæ, Parthenope, Ligea, & Leucoſia, quæ cùm littus Siculum incolerent, nautas prænauigantes ſuauitate cantus in naufragium pelliciebant. Vlyſſes autem cùm illac ipſi iter eſſet, ſociorum aures cera obturauit, ſeipſum verò malo nauis iuſſit alligari: cóque modo periculum tutus euaſit. Sirenes itaque cùm ſe contemni viderent, impatientia doloris ſe præcipitauerunt in mare, Homer. 12. Odyſſ. Ouidius 5. Metamorph. fabulatur has fuiſſe comites Proſerpinæ, eamq; raptam diu quæſiſſe, eáque non inuenta, doloris impatientia in monſtra marina eſſe conuerſas, ſuperiore corporis parte virgineam formam, inferiore piſces referentia: voce autem, cithara & tibiis tam blandè canentia, vt prænauigantes ſopirent, ſopitos demergerent, demerſos etiam deuorarent. Virg. 6. Æneid. Sirenum fabula docet voluptatum illecebras non poſſe niſi à ſapiente ſuperari, & carnis delicias in exitum detrudere miſeros mortales demonſtrat.

ſirenuſæ, inſulæ in Italia iuxta fretum Siculum in ipſo promontorio loci auulſi ſitæ, qui locus intra ſinus ſuos continet Cymen & Poſidoniā: vbi etiam templum Sirenum eſt in magna veneratione: Gentile, Sirenuſius & Sirenuſæus. Steph. Strab. lib.5. *Sirenuſſa* alij duplici ſſ ſcribunt, Pomponiúſque eas *Petras* vocat, quas Sirenæ habitauere *Sirenum Saxa* Solin. Tres numero ſunt Ariſtoteli, Strab. & Steph. nominatæ *Parthenope*, *Leucoſia* & *Ligia*. Videntur Plinij *Ithaceſia* Iſacius in ſuis Lycophronianis commentariis tradit eas, *Piſinoe*, *Aglaope* & *Telxiepia* vocari, Hermolaus vult etiam eas à Plinio. Sirenuſas dictas libro 3. cap. 10. vbi in impreſſis codicibus, vulgò *Tyru*, *Eranuſa* legitur. Sirenuſæ ab Apollonio lib.4. *Anthemoeſſa* appellatur. Duas numerat Carraſa in ſuo Chronico Neapolitano, eáſque *Il Gallo* & *S. Pierro* nominat. Alias Sirenarum inſulas deſcribit Cretenſis

ſis lib. 6. inter Calypſonem inſulam, & Charybdim.

ſirion Phœnicibus, Sanir Amorrhæis vocatur mons Hermon in Palæſtina. Wiſſemburgius. Poſtellus putat Hermon à Ptolemæo *Alſodamus* & *Hippos* dici.

ſires, populi Thraciæ ſupra Byzantium Steph an.

ſiricis, Armeniæ minoris vrbs. Antonin.

ſirion, Galliæ Aquitanicæ vrbs apud Antonin. xv. M P. à Burdegala.

ſiriopœones. Vide Siris.

ſiris, fluuius Lybiæ prope inſulas Phaſeloſſas. Stephan.

ſiris, magnæ Græcæ fluuius, apud Plut. & Plin. hodie *Sino* vel *Senno* Leandro, ſed *Naſcaro* nouo nomine vocatur à Barrio, *Sirim* hunc Chonix fluuium facit Lycophron, ſed *Sinu* apud eundem habetur in certa lectione. vide Faneus Heraclea, Metapontus. Nilus, Polieum & Syene.

ſiris, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequàm totus confluat. Nam, vt inquit Plin. nec antè Nilus dicitur, quàm ſe totum aquis concordibus iunxit. Dictum Sirim autumat Steph. & Euſtathius à Sirio, quoniam ſub ortum canis per introitum Solis in Leonem augeatur, vt Hermolaus ſcribit.

ſiris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius Polieum quoque pòſt appellata, à Minerua Poliade in Ilio. Inde Sirenus (vel potius Sirinus) Sirites & Siritis fœm gen. Eſt etiam Siris in Pæonia, de qua Gentile à gignendi caſu factum Siriopæones. Steph. meminit etiam in Polieo & alibi, Metapontum quoque olim Sirin dictam.

ſiritæ, magnæ Græciæ populi. Siritidis vrbis incolæ ne ipſis quidem Sibaritis luxu cedentes. Cœlius Rhodiginus libro ſeptimo, capite decimo.

ſirites, Nomadis cuiuſdam nomen fuit in Lybia primus auleticæ inuentor, qui & Matroa, hoc eſt Magnæ matris ſacra, primus fertur tibia conciniſſe. Cœlius libro nono, capite ſeptimo.

ſirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis canicula dicitur. Hyginus tamen in tractatu de Signis cœleſtibus, Sirium diuerſum facit à canicula, neque in ore canis ſed in capite eius collocat. Hæc in cœli centro cum ſole coniuncta, æſtum eius duplicat, mortaliúmque corpora nimio calore languida reddit. Dictus ſirius, vt quidam volũt, ἀπὸ τοῦ σειριᾶν, hoc eſt à ſiccando propterea quod & fluuios & fontes nimio calore exſiccet: vt aliis, ἀπὸ τοῦ σύρειν, hoc eſt, ab euacuando, quòd corpora noſtra ſudoribus euacuet. Seruius enarrans illud Virg. 10. Æneid.

Non ſecus ac liquida ſi quando nocte cometæ.

Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

ſirius, inquit, ſtella eſt in ore canis, quæ quantum in ipſa eſt, peſtifera eſt, ſed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vtitur viribus. Hinc eſt, quòd cùm tempore certo oriatur, non ſemper eſt noxia. Quin & ſolem ipſum quidam ſirium, & aſtra omnia ſiria appellarunt, vt annotauit ſuid.

ſirmio, cuius Catullus meminit hoc verſu, *Peninſularum Sirmio, inſularúmque ocelle.* hodie, *Sermione* oppidulum eſt in peninſula ſitum ad lacum Benacum. Nunc quidem anguſtum cum theatri lateritij reliquiis. *Sermio* eſt apud Antoninum inter Brixiam Veronam ab eo deſcriptum.

ſirmium, Ptolemæi lib. 2. cap. 1. vrbs eſt Pannoniæ inferioris, non procul à Danubio fluuio: Gentile, ſirmicus. Probi imp natalibus inclyta fuit *Sirgu* à Iornande dicitur, hodie *Sirmiſch* vocatur. *Sermienſis* ager qui inter ſauum, Drauum & Danubium medius interiacet, & vino nobili celebris eſt, genuina Hungarica lingua *Szyrmigium* dicitur, Lazio auctore.

ſirnides, inſulæ aliquot ante ſammonium Græciæ promontorium iacentes. Plinius libro 4. capite 12.

ſiropum, Lybiæ Nomi vicus. Ptolem.

ſiros, Bithyniæ fluuius. apud Plin.

ſirrha, vrbs Thraciæ. Gentile ſirrhæus.

ſis clinus, de quo legitur 2. Par. 20. Lat. flos, aut germen, ſiue cincinnus aut aſpectus vel ſyriacè, ala aut penna.

ſiſæræum, vinum habet Iul. Pollux.

ſiſai filius Enach. Num. 13. Lat. ſenarius, vel ſextus, ſiue gaudens, aut lætus, ſeu byſſinus vel lineus.

ſiſalo, Hiſpaniæ vrbs, Anton. inter Emeritam & Cæſaraugustam.

ſiſamnes. Iudex, qui licet Cambyſi regi chariſſimus, tamen ob iniquam ſententiam, quam pecunia corruptus tulerat, iuſſu Cambyſis excoriatus eſt, eiúſque pellis ante tribunal iudicum expoſita, vt ea conſpecta alij iudices aliena fruerentur inſania, ſibique cauerent.

ſiſamoi, filius Elaſa filij Helleri. Par. 2. Lat. equus vel hirundo aquarum, aut tinea aquarum vel ſyriacè, cæcitas.

ſiſamus, vrbs Paphlagoniæ. Hom. Iliad. 2.

ſiſan, oppidum in Ciliciæ finibus, vnde oriundus B. ſimeon ſtyllites, author Theodoretus Epiſc. Cyrenſis.

ſiſapho Corinthius. frater Mamertis, qui vbi intellexiſſet filios ſuos à Marrerte fratris regnandi libidine interfectos, cum membratim diſcerpſit. Ouid. in Ibin.

ſiſapo, Plin. lib. 3. cap. 1. oppidum Hiſpaniæ, vnde & ſiſaponenſis regio in Bætica, vbi opti-

mum minium naſcebatur, eodem Plin. libro 33. cap. 6.

Siſapone, Oretanorum ciuitas, in Hiſpania Tarraconenſi. Ptolem. Beuterus ſcribit hanc eandem cum Aſtada Liuij eſſe. Cluſius dubitat num ſit *Xerez de la Frontera*. Villanouanus facit ex ea *Zamoram* ad Durij Septentrionalem ripam, ſitus verò non congruit, nam Zamora potius eſt, vbi Ptolemæus *Sarabrim* deſcribit. Strabo docet eſſe duas Siſapones, qui Veterem & Nouam nominat.

Siſar, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Ptolem. *Vſar* eſt Plinio, vt Villanouanus indicat.

Siſara, palus in Africa propria, Ptolem. & locus circa Niſibin. Ammian.

Siſara, dux exercitus Iabin regis Chanaan. Iudic. 4. Magiſter militiæ Aſor. 1. Regum. 12. Pſal. 82. Lat. hirundinem videns, aut tineam vel equum videns.

Siſaraca, Murbogorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptolem.

Siſauranum, vibecula eſt apud Perſas. Procop. ædificior. 2 & de bello Perſico 2.

Siſcia, Pannoniæ ſuperioris vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 5. hodie Lablacum, Lublana.

Siſecundus, Hiſpanorum rex, Suintillæ filius, excluſio Germano fratre, regnum adeptus eſt, regnauit annis VII. anno ſal. 627.

Siſanius, Aſſyriæ & Satrabanæ præfectus, anno mundi 3419.

Siſenna, Statilius Taurus, conſ. anno ſal. 12.

Siſenna, antiquus ſcriptor hiſtoriæ Romanæ.

Siſide, vrbs condita in Sicilia, anno à Roma condita 151. Vide Chronicon Euſebij. Alij legunt Syde, fortè Side in Pamphylia, ſed finibus Ciliciæ. Aliis vox eſt nihili.

Siſidius, conſul anno ab vrbe condita 1242.

Siſigambis, vxor Darij vltimi Perſarum regis, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolùm non violauit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet, Curtius. Arrian. Alij ſcribunt, Syſigambis.

Siſigylis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Siſigylites. Stephan.

Siſimus, LXXXV. Pontifex Rom. diebus xx. anno ſal. 6.

Siſolenſes, Italiæ populi, Plin.

Siſopa, Pannoniæ ſuperioris oppidum. Ptolemæus.

Siſſebuta, Hiſpanorum rex, regnauit annis IX. menſib. VIII. Is Chriſtianam religionem mirificè amplexus, ampliauit. Claſſe in Africam traiecit, plures in ea gentes in ſuam redegit poteſtatem. Ric.

Siſualdus Brentorum rex, fœdus cum Narſete percuſſit. Hinc ad Francos defecit, ann. ſal. 557.

Siſterco, fluuius Italiæ. Claudian. viam attingens. In vita S. Domini militis.

Siſtinenſe prædium, Marcellino comiti, vbi Vitalianum manſionem habuiſſe refert.

Siſui, caſtrum Ciliciæ lib. 20 hiſt. miſcel.

Siſyphium, locus in Aſia, de quo ſic ſcribit Strabo lib. 8. ſub ipſam inde Pyreneo ſiſyphium iacet, ſiue ſacellum quoddam, ſiue regale domicilium, niueo conſtructum lapide in quo non modica ſeruantur adhuc rudera. E ſummo autem cacumine in Aquilone Parnaſſus aſpicitur, & Helicon montes excelſi atque niuales.

Siſyphus, Æoli filius, qui cùm Atticam latrociniis infeſtaret, à Theſeo occiſus eſt. Hunc poëtæ fabulantur eo ſupplicij genere apud inferos plecti, vt ſaxum ingens in montis cuiuſdam verticem cogatur prouoluere: quòd cum ad ſummum penè extulerit, repentè deorſum relabitur. Ouid. 3. Metam.

Siſyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis filia nupſit. Ouid. 4. Faſtor.

Siſyrba, pars Epheſi, à Siſyrbe Amazone dicta. Gentile, Siſyrbites. Stephan.

Sitace, Perſica vrbs XV. ſtadiis à Tigri flumine. Xenoph. Steph.

Sitalces, Thraciæ Rex, contra Perdiccam exercitum duxit, Macedoniam vaſtauit, quibuſdam caſtellis captis, anno mundi 3554.

Sitana, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, ſex. Auien.

Sithalcus, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus eſt. Iornand. lib. rerum Geticarum.

Sitheni, populi iuxta mare rubrum. Steph.

Sithon, filiam habuit Pallenem: quæ Clito nupſit, & Pallenæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Sithon, mons Thraciæ: ab eo Thracia dicta eſt Sithonia, Seruius.

Sithonia, pars Thraciæ. Plin. lib. 4 c. 11. quæ ab Hæmo monte auerſa, vergit in Pontum Euxinum. Herodotus verò li. 7. Sithoniam regionem in ora maritima Macedoniæ collocat, ad ſinum Termæum: eiúſque vrbes facit Toronam, Sermylam, Mecybernam, & Olynthum. Poëtæ autē Sithoniam pro ipſa Thracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus, pro altiſſimis Thraciæ niuibus. Virgil. 10. Eclog.

Sithoniáſque niues hyemis ſubeamus aquoſæ.

Sitia, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in conuentu Tarraconenſi. Plin lib. 3. c 1.

Siticum, Italiæ oppidum, Steph.

Sitioenta, Myſiæ inferioris oppidum. Ptol. *Tulza* Nigro.

Sitiogagus, flumen eſt quo Paſargadas ſeptimo die nauigatur. Oritur atque fluit per Carmaniam

niam. Plin.lib.6.c.23.

itim, nomen torrentis, Ioel. 3. vbi legitur, Irabit torrentem ſpinarum. Vide Setim.

ſitpha, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia Ptol.

ſitiphis, Mauritaniæ Tingitanæ metropolis. ſcop.

ſitomagum, Angliæ vrbs. Antonin. *Thetford.* amdeno.

ſiton, Theſſaliæ vrbs, quam & *Iton* dici ſcribit ſteph.

ſitone, vrbs circa Athon montem. Plin.

ſitones, Scandiæ populi, Tacit. *Finlandi* Vvilthio. Althamerus dicit hos quibuſdam *Ganites* vocari, idque illis Saxonem Grammaticum ſcribere addit.

ſitta, Orientis dux anno ſalutis 534.

ſittacene, regio Aſiæ, Medis ad Meridiem proxima, alio nomine Arbelitis dicta. Sittacene autem appellata à Sittace vrbe regionis totius capite. Plin lib.6.c.26. 27. *Paleſtine* etiam dicta eſt, & *Apolloniatis*, Strabon. auctore, *Rabia* nunc eam Castaldus nominat.

ſittaphius, campus in Africa propria. Ptol.

ſitteberis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

ſittianorum colonia vide Cirta.

ſittocates, Indiæ fluuius in Gangem fluens, Arrian.

ſitua, Paphlagoniæ vrbs. Ptolem.

ſiua, Ciliciæ in Cappadocia vrbs. Ptol.

ſiua, ſcriba regis Dauid. 2. Reg. 20. Lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumulus.

ſiuan, nomen menſis. Eſth. 8. vbi corruptè legitur Siban. Lat. rubus, vel ſpinoſus.

ſiuata, Galatiæ vrbs. Ptol.

ſiuorangum, prædij nomen eſt, apud Sidonium 2. Epiſt. ad Domitium. *Verangum* legit Vinetus.

ſiuph, Ægypti vrbs in Saitana tribu, vnde Amaſis rex. Herodoti Euterpe.

ſiur, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

ſixus, vrbs Maſtieniorum. Steph.

ſiza, pater Adina 1. Par. 11. Lat. munus hoc, aut munus aſpergens.

ſizata, Syriæ vrbs, aliàs Lariſſa dicta. Steph.

ſizyges Serica gens. Ptol.

S K

ſkiodus, Lotheri Danorum regis filius: qui quum ab adoleſcentia venandi ſtudio flagraret, immanem belluam, quam nemo aggredi audebat, ſubegit, quæ futuram in eo fortitudinem ominata eſt. Idem poſtea repertum miræ magnitudinis aprum cingulo detinuit, ſociiſque dedit occidendum. Saxo Grammaticus.

S L

ſlaui, & Slauonia. à M. Adamo libro 1. hiſt. eccleſ. ita deſcribuntur: *Hæc Germania ampliſſima prouincia à Xinulis incolitur, qui olim dicti ſunt Vandali. Huius Latitudo eſt à Meridie in Boream, hoc eſt, ab Albia flumine vſque ad mare Scythicum. Longitudo initium ſumit ab Hamburgenſi parochia, & porrigitur in Orientem vſque in Benguariam, Vngariam, & Græciam.* Huius populos idem nominat *Vagos, Obotritos, Polabingos, Lingones, Doxanos, Leubuſios, Villinos & Stoderanes.*

ſlingæ Friſiæ loci, meminit vetus lapis, Romæ ſub Carolo magno ſculptus.

S M

ſmaragdites, mons iuxta Carchedonem, vbi ſmaragdus gemma legitur. Plin.

ſmaragdus, Exarchus, Claſſenſe oppidum cepit, Longobardos vicit, Beroaldum ducem cum militibus cepit, atque occidit. Blond.

ſmaragdus, mons in Ægypto, ad ſinum Arabicum Ptol.

ſmeldingos, populos Germaniæ habet à Carolo Magno debellatos Aimoinus.

ſmendis, Ægyptiorum rex, regnauit annis XXVI. anno mundi 2960.

ſmenus, Laconicæ fluuius, in Taygeto monte oriens. Pauſan.

ſmerdis, Cambyſæ Perſarum regis frater, quem cùm Cambyſes per ſomnum vidiſſet regio throno inſidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iuſſit. Fuit & alter Smerdis, vt ſcripſimus in dictione Patizites.

ſmerdis magus III. Perſarum rex, regnauit menſibus VII. anno mundi 3440.

ſmila, Stephano, vrbs Thraciæ: Gentile, Smilæus.

ſmilax, puella formoſiſſima, quæ Croci pueri amore capta, cùm ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederæ non diſſimilem, aut certè in eius flores, candore odoréque, lilium referentes. Ouid. 4. Metam.

ſminthe, vrbs Troiæ. Gentile, Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiam per ι & ει diphtongum. Stephan.

ſmintheus, Apollinis epithetum, cuius duplicem originem refert Homeri interpres: Primam hãc, fuiſſe in Chryſe oppido Myſiæ Criniñ ſacerdotem Apollinis, cui deus iratus immiſit in agros illius mures, qui fructus illius vaſtabant. A quo exoratus deus cùm rurſus placatus peſtem hanc tollere vellet, ad Ordem paſtorem illius venit, à quo hoſpitio acceptus, pollicitus que mali remedium mures ſagittis omnes interfecit: eóque facto iuſſit paſtorem Crinidi indicare, ipſum Apollinem humana ſpecie apud ſe diuertiſſe & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis, templum deo conſtruxit, vocat ſque Apollinis Sminthei, quod eius lingua dialecto mures σμίνθοι vocantur. Altera talis eſt. Quum Creteneſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apol-

line reſponſum acceperunt, vt ibi vrbem conde-rent,vbi eis terra geniti obſtitiſſent,Venientibus igitur ad Helleſpontum noctu mures clypeorum lora arroſerunt, itaque manè cùm id factum viderent, memores oraculi vrbem poſuerunt, quam Sminthiam appellauerunt.

ſminthion,locus quidam,Strabo lib. 13. incola,Sminthius, vel Smintheius, & regio Sminthia.

ſmyralca,vide Cæſarea.

ſmyrna, vrbs Ioniæ, Milete amne irrigata, Homeri (vt plurimi credunt) patria:qui inde à poetis paſſim Smyrnæus cognominatur, Smyrna, inquit Steph. nominata eſt à Smyrna Amazone,quæ Epheſum occupauit:cùm ante Naulochos diceretur, condita primùm & habitata è Tantalo. Hinc Smyrnæus, & ſinus Smyrnaicus, olim etiam *Naulochus* dicta Lamira, Villanouanus, ſed *Smirne* Sophianus hodie nominat. Zmyrnæos populos per Z & non per S in lapidibus & libris vetuſtis docet in ſua orthographia Aldus.

ſmyrnæus ſinus.vide Meleti.

ſyrnæi,Sardinianos, caſtris circa mœnia poſitis,hoc ſtratagemate vicerunt: Sardiniani igitur ad Smyrnæos mittunt legatos, ſe non ante diſceſſuros, quàm vxores ad coitum conceſſiſſent. Cùm igitur Smyrnæi magnum ex neceſſitate probrum perpeſſuri forent, ancilla quædam honeſta facie ad horum Phylarchum accurrens. Mittite,inquit, ancillas ornatu liberali. Quo facto earum defatigati coitu capti ſunt. Quamobrem etiam hoc tempore apud Smyrnæos feſtum diem Dioni agitant, quem liberalem vocant in quo ancillæ dominarum ornamenta geſtant. Plut.Paral.

S O

ſoaca, Arabiæ felicis oppidum.Ptol.

ſomus,Indiæ fluuius,Arrian.

ſoam, nomen viri. 1.Paral.24.Lat. Onix,lapis precioſus:aut Syriacè detentio vel mora eorum.

ſoana,fluuiu Aſiæ Sarmaticę.Ptolem.vocatur *Ter nin* à Mario Nigro.

ſoanæ fluuij oſtia iu Taprobana inſula,deſcribuntur à Ptol.lib 7.c. 4.

ſoanda, vrbs eſt in Armenia minori lib. 14. & in Cappadocia,Ant.

ſoane. S eph.populi ſtrenui Aſiæ Caucaſi extrema obtinentes,ſicut Strabo refert libr. 11.qui c c. m. hominum cogunt in exercitum. Vide Phthirophagi.

ſoba,nomen loci,2.Reg 14.2.Reg.8.1.Par 18. Pſal. 19. Iud. 13 Lat. exercitus ſiue militans,aut præceptum in ea,vel inflatio aut tumor.

ſobab.filius Dauid 2 Reg.5.1.Par.3 Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1. Paralipom. 2. 14. Lat. reuerſus, aut auerſus, vel conuerſus, aut Syriacè,ſcintilla.

ſobach, magiſter militiæ Adarezer regis 2. Reg.10. Lat. rete aut cancellus,vel captiuitas ſiue conuerſio tua,aut Syriacè columbarium.

ſobal, filius Seir Horrei. Gen. 36. Filius Hur primogeniti Caleb. ex Ephrata concubina, 1. Par.2.Filius Iuda,1.Par.4.qui Gen.46.dicitur Sela.Lat.ſemita,vel ſpica, aut crura, vel femur,ſeu vana vetuſtas.

ſobala.vrbs Cariæ,Gentile,Sobaleus.Steph.

ſobannus,Indiæ extra Gangem fluuius.Ptolemæo.*Sian & Menan* Caſtaldo.

ſobec,nomen viri. 2. Eſd. 10.lat.æquiparatus vanitati, vel appoſitus vacuitati, vel diſſipationi, aut vana euacuatio:vel Syriacè,relictus.

ſobi, filius Naas de Rabbath filiorum Ammon c. Reg. 1. Lat. conuerſio,vel captiuitas aut ſeſſio,vel ſedens.

ſobidas,Parthiæ regio,Ptol.

ſobna,nomen ſcribæ 4 Reg.8.Iſa.22.Lat.ſede nunc, aut connectere nunc, ſiue captiua nunc, vel qui intelligit,aut ædificans.

ſoboba,filius Cos.1. Par. 4. Lat. exercitus,vel militia in ea ſiue inflatio vel tumor in ea.

ſobochai,nomen viri, 2. Reg.21.1.Par.20.Lat. ramus,vel propagines,aut tugurium.

ſobotale, eſt Sabæorum ciuitas ad mare rubrum, includens ſuis muris templa ſexaginta. Plin.lib.6.c.28.

ſobrius,vicus Romę.Paulus ex Feſto,Sobrium vicum Romæ dictum putauit: vel quòd in eo taberna nulla fuerit, vel quòd in eo, Mercurio, lacte,non vino ſupplicabatur.

ſochis, Ægypti rex,qui numini ſolis apud Heliopolim obeliſcos quatuor quadraginta octo cubitorum longitudine dedicauit.Pli.lib.36.c.8.

ſocho, duæ ſunt in tribu Iuda huius nominis ciuitates, Ioſ. 15. vbi leges Socoth deprauatæ. Reg.17.19.2.Par. 8. Vrbs constructa à Roboam, 2. Par. 11. Lat. protectio,vel vallatio,aut ramus, ſiue ceſſatio.

ſochus,Aſſyriæ locus,ab anguſtiis,quæ Syriam aperiunt verſus Ciliciam, bidui itinere diſtans. Arrian.2.Alex. Villæ nomen,quæ viginti milliaribus diſtat ab Hieroſolyma, Io. Moſcus in vita Ioannis Anachoretæ.

ſocion, Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus,ſcripſit κέρας ἀμαλθείας,id eſt Cornucopiæ, librum multæ variæque doctrinæ, Gellius.

ſocoth, tribus Gaddi ciuitas, montis Galaad in vicina Penuel, in via fugæ Madian, munitiſſima, inquit Ioſephus & optima, Ioſue 13. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen impoſuit. Gen. 33. Eſt & regio à Græcis τρωγλοδύτις dicta, quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitāt.Nu.33. Prima manſio filiorum Iſrael, poſtquam

quàm reliquerunt primas ſedes Ramaſſes. Lat. tabernacula vel tentoria.

ſocoth benoth, idolum Babyloniorum.4.Regum 17. Lat. tabernacula filiarum, vel ædificiorum, vel ædificationum, ſiue auſcultationes, vel vnctiones filiarum, vel ædificiorum.

ſocrates philoſophus Athenienſis Sophroniſci ſtatuarij & Phanaretæ obſtetricis filius. Vxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Ariſtidis Iuſti filiam, & Xantippem mulierem moleſtiſſimam, quę (ipſo cum diſcipulis diſſerente) menſam non rarò ſubuertit. Naturalem philoſophiam omnium primus in moralem tranſtulit, identidem inculcans. Quæ ſupra nos ſunt, nihil ad nos pertinere. Accuſatus tandem ab Anyto quodam diuite. & Melito poeta, & Lycone oratore, quòd de dijs malè ſentiret: cùm à iudicibus de morte interrogaretur, quanam potiſſimùm pœna ſe dignum cenſeret. Vt, inquit, in Prytaneo alar ex publico. Qua ejus voce irritati júdices, capitis eum damnauerunt, & ad bibendam cicutam compulerunt, qua ille intrepidè accepta, ſupremum vitæ diem clauſit. Iam valdè ſenex, inſtitui lyra non erubuiſſe dicitur. Fab. Quint. & primus omnium philoſophiam deuocauit è cælo: & in vrbibus collocauit, & in domos etiam introduxit & coëgit de vita & moribus, rebúſque bonis, & malis quærere. Cicer. libro 5. Tuſculan. quæſt.

ſocrates pictor, inter cujus opera eſt Piger, qui appellatur ὄκνος ſpartum torquens quod aſellus arrodit Plin. 35. cap. 11. Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

ſocrates Conſtantinopolitanus, hiſtoriam Eccleſiaſticam, à tempore Apoſtolorum vſque ad Chryſoſtomum ſcripſit, quo tempore fuiſſe par eſt vnum ex his qui in Tripartita connectitur hiſtoria.

ſocratio, cinædus quidam quem ob ſtuprum commiſſum. Piſo prætor poſtpoſuit duobus alijs adoleſcentulis Veraniolo & Fabulo.

ſocratis, inſula in ſinu Arabico. Ptol.

ſocunda, Ammiano. Socanaa, Ptolemęo Hircaniæ oppidum.

ſocas, vir Troianus Hippaſi filius generoſus animo & corporis dignitate. Hic teſte Homero magno animo Vlyſſem vulnerauit, ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

ſodeani & Witti. vbi *Berlin & Brandenburg* hodie. ſic Peucerus in ſuo Chronico.

ſodi, pater Geddiel. Numer. 13. Lat. ſecretum meum.

ſodij. populi ſunt in Iberia, authore Plin. lib. 6. cap. 10.

ſodinus, fluuius Capiſſenæ eſt apud Plin. lib. 6. c. 23.

ſodoma, mæ, & Sodomum, Sodoma, orum i. ſecretum eorum, ſiue calx aut cæmentum eorum, oppidum Iudææ, de quo legitur in Geneſi. σόδομα (inquit Stephanus) metropolis erat decem oppidorum, quæ in Aſphaltite lacu ſubmerſa ſunt. Ciuis, Sodomites. Nam Sodomorum hæc regio verſa eſt in lacum ſalis & ſterilem, qui dicitur mare mortuum, quia nec piſces in eo viuunt: Nauem quoque non patitur, nec vllam ſuſtinet materiam, quæ ſupernatet, niſi bituminatam. præter homines intus viuentes: nam omne carens vita in profundum mergitur: ſi quid viuum arte aliqua immerſeris ſuperexibit. Lucerna ardens ſupernatat, extincta mergitur: in quem ait Ioſephus grauiſſima quæque coniecta, in altum referri. Vnde Veſpaſianus Imperat. quoſdam iunctis poſt tergum manibus, in altum proiici iuſſit, & omnes tanquam ſpiritus, ſurſum repulſi, ſuperfluitarunt. Multis in locis iſte lacus nigras glebas bituminis vomit & ideò lacus Aſphaltidis dicitur. Poma item in arboribus nata ſi incidas, fauillas intus inuenies. Comeſt. in cap. 18. Gen.

sodræ, Indi fluminis quidam accolæ. Diodorus.

soducena. Armeniæ maioris regio. Ptol.

soeta, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptol.

soganæ, Gaulatinidis vrbs. Ioſeph. 3. bell. Iud. c. 1. qui ibidem habet Soganem Arabum vicum, viginti ſtadijs à Gabara diſtantem.

sogdiana, prouincia Aſiæ, quæ, vt lib. 6. cap. 12. ait Ptolemæus, à Septentrione parua Scythia terminatur, ab Oriente Sacis, à Meridie & Occaſu Bactriana. In ea ſunt vrbes, Oxiana, Maruca & Alexandria, quam, vt Solinus ait, Alexander tertiam condidit; ad conteſtandos itineris ſui terminos. Incolæ, Sogdij & Sogdi Steph. *Maurenbaer* Mercatori dicitur, *Coraſmia* Girauæ. Sogdiani etiam *Oriani* vocantur ab Oxo flumine eorum regionem interluente, Tzetza teſte. vide Bactriana.

sogdianus, vii. rex Perſarum, regnauit menſes viii. anno mundi 3538.

sogdonacus, Paſinis regis Arabum pater fuit, qui Cheracem vrbem Perſici ſinus intimũ à fluminibus infeſtatam reſtaurauit. Plin. l. 6. c. 27.

sogiunti, populi in Alpibus, authore Plinio lib. 3. c. 20.

sogocara, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

soha, nomen viri, 2. Eſd. 7. Lat. candor, vel ſiccitas.

sohar, filius Simeon filij Iacob, Gen. 46. Exod. 6. Lat. lucidus, vel candidus.

sohoria, filius Ieroham. 1. Par. 8. Lat. manè aut matutinatio Domini, ſiue matutina itio Domini, ſeu niger Domini.

soines, locus in Ægypto, apud Athanaſium tomo 2. ad vitam ſolitariam agentes, Epiſtola.

vbi Hieracem & Dioſcurum exules in lapidicinas miſſos ait.

ſoita, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

ſolana, Serica vrbs. Ptol.

ſolanus vnus ex amicis Ouidij, ad quem ſcribit lib. 2. de Ponto.

ſolanidæ, inſulæ Arabiæ felicis circa plagam Orientalem. Plin. lib. 6. cap. 28.

ſolci, vrbs in Sardinia. Steph. Vide Sulcitani.

ſoleadę, Indię populi, Caucaſo ſubjecti Indum fluuium accolentes. Plinius.

ſolenia, inſula inter Dalmatiam & Iſtriam.

ſolenus, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptolemæus.

ſolennus Orphitus, conſul, anno ſalutis 111.

ſoletum, Calabriæ vrbs, Plin. hodie *Soleto*, Leandro teſte.

ſolicinium, Ammian. Germanis vrbs, quæ ab Heroldo *Solms* interpretatur, Vrbs inter Treuirim & Moguntiam.

ſolimanus XII. Turcarum imperator, anno ſalutis 1519. diadema accepit.

ſolimna, vrbs Indiæ: Gentile, Solimneus. Stephanus.

ſolimnia, Ægæi maris inſula in Pegaſico ſinu. Plin. lib 4. c. 12.

ſolinates, Vmbriæ populi. Plin.

ſolioclita, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Anto. XXIII. M. P. à Lutetia.

ſolis ciuitas. vide Pompeiopolis.

ſolis fons. Vide Fons Solis. Eſt autem in Troglodytis Africæ regione Plinio. Hunc hodie *Canſaron de Mahoma* appellari habetur in dictionario Nebriſſenſis.

ſolis inſula, quę & *Nympharum cubile*. Solin. & Plin. eſt in mari Indico, ſemper rubens, & (vt idem Solinus refert) omni animantium generi inacceſſa, quoniam eò ingreſſos vis circumfuſi aëris confeſtim exanimat. Plinius eam deſcribit inter Cola cum promontorium & Taprobanam inſulam medio itineris curſu. Hanc *Noſalam* putat Vadianus, cujus Arrianus meminit in Nearchi nauigatione, idem credit Pintianus, ſed *Noſacala* habet ille. Eandem *Noſoram* nominat Stephanus. ſed etiam hanc *Naſalam* à Solis inſula eſſe ex ipſius Nearchi nauigatione oſtendi tur. *Noſ la* enim multo occidentalior, nempe inter Indi fluminis oſtia & ſinus Perſici initium ſtatuitur.

ſolis menſa, Æthiopiæ locus, apparatis epulis ſemper refertus, & quis, vt libet (inquit Pomponius veſci volentibus licet. Solis menſam appellant, & quæ paſſim appoſita ſunt, adfirmant na ſci ſubinde diuinitus. Ad quem locum Seuerinus imperator, cùm Alexandriam veniſſet, rei fama permotus profectus eſt. Autho: Spartianus, Cælius lib. 56. Antiquarum lectionum ſcribit, Solis menſam adagio dici diuitum opulentorumque hominum domos omni rerum copia vbertim affluentes, expoſitáque inopum neceſſitatibus & alimentis.

ſolis mons, Mauritaniæ Tingitanæ promontorium, Ptolem. ad Oceanum Atlanticum. *Cabo Cantin*. Caſtaldo. *Cabo de B jadoz* Floriano.

ſolis oſtia, Pomponio in deſcriptione Indiæ, loca ſunt, ob æſtum intolerabilem, & aquarum longo tractu penuriam ſic dicta, propter periclitatum Alexandri illis locis exercitum. Diod. libro 17.

ſolis portus, in Taprobana inſula Ptol.

C. Iulius Solinus ſcripſit rerum orbis memorabilium collectanea ad Auitum. Dictus eſt Plinij ſimia. Nominatur autem id opus epiſtola ejus priore Polyhiſtor. ſunt qui natione Gręcum faciant. Sed ea ſententia ipſius Solini auctoritate refellitur. capite 2. 16. 36. 47. 53. 57.

ſollium, Corinthi oppidum: Gentile, Sollieus, ſtephanus ex Thucydidis lib. 2. Alij. ſolium vnico l legunt.

ſoloce, magna ciuitas, quæ notiore nomine, Seleucia dicitur. Strab. lib. 16.

ſolœ, ciuitas inſignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodijs ædificata, poſtea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam tranſtulit, quos dignos exiſtimauit, vt ſeruarentur. Vide Pompeiopolis. Stephanus à Solone conditam ſcribit, & à Pompeio reſtauratam. Dionyſ. in Baſſaris πόλιας vocat. Ab hac Solenſes, Aratus, Chryſippus Stoicus, & Philemon poeta comicus, Strab. lib. 14. Plinius ex Polycleti authoritate tradit juxta Solos fontem fuiſſe, cujus aquæ olei vicem præſtiterint vtentibus. Curtius Heliopolim, ceu Solis ciuitatem nominat. Vide Solus. Euſtathius Dionyſij interpres, hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuiſſe ſcribit: cùm verò Barbari linguam Atticam paulatim coinquinaſſent, Solœciſſari dicti ſunt, & inde Solœciſmi.

ſol nas, Siciliæ vrbs Thucydidis: *Solanto* hodie dicitur Leandro. Vitioſè legerunt apud Thucydidem σολοεντα pro σολόεντα.

ſoloentia, Libyæ interioris promontorium. Ptol.

ſologorgus Vide Herea.

ſolomatis, amnis in Gangem influens. Arrian.

ſolomon, III. Iſraelitarum rex, regnauit annis XL anno mundi 2931 Pharaonis regis Ægypti filiam duxit vxorem, anno mundi 2932. Ætate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos: quare decem tribuum regnum à poſteritate ejus ablatum 3. Reg. 11. Vide Salomon.

Solon, Allcbrogum vrbs. Epitome Liuij, Solonium Dioni.

ſolon, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Priſco Romæ regnantè. Gell. lib. 17. c. 21. Athenienſibus leges dedit, tanto temperamento compoſitas, vt parem gratiam à ſenatu & plebe inierit, quo duo Reipub. ordines irreconciliabili propemodum odio diſſidebant. Draconis autem leges, (iis exceptis, quæ in homicidas, pœnas ſtatuebant) quod iuſto atrociores viderentur, omnes abrogauit. Tyrannum fugiens, primùm in Ægyptum ſeceſſit, deinde in Cyprum. poſtremò ad Crœſum regem, qui cùm opes ſuas ei oſtentaret, rogarétque, num quem ſeſe fœliciorem iudicaret: reſpondit, Tellum quendam. pauperem admodum, alioqui iuſtum, Athenis agentem: qui in ſuo prædiolo conſenuerat, eius limites nunquam egreſſus erat. Fieri tamen poſſe, vt & Crœſus ipſe olim inter fœliciſſimos numeraretur. Cæterum ante ſupremum vitæ diē neminem beatum eſſe iudicandum. Qua ſententia nihil verius eſſe, Crœſus poſtea re ipſa eſt expertus. Nam cùm Cyro, Perſarum & Medorum regi, bellum inferret, acie victus, viuus in hoſtis poteſtatem peruenit. Quo tempore pyræ impoſitus, vt viuus exureretur, ſalubre Solonis conſilium dicitur agnouiſſe, eiúſque nomen in ſupremo illo vitæ diſcrimine ſæpiùs inclamaſſe. Quo audito, Cyrus ex ſuis miſit qui cognoſcerē: quiſnam eſſet deorum hominúmve, quem ille ſummo in periculo ſolum inuocaret: rémq; totam edoctus, memor & ipſe humanæ viciſſitudinis Crœſum ab incendio liberauit: ſummóque quoad vixit in honore penes ſe habuit. Deceſſit in Cypro inſula, annos natus LXXX. mandauítque oſſa Salaminem transferri, ibíque per regionem proiici ac diſſipari, ne Athenis inferrentur: quoniam diſcedens iureiurando ciues adegerat, non antiquaturos leges ſuas, donec rediret. Epigramma ſepulchro eius inſcriptum, Cicero in hanc ſententiam commemorat, Túſcul. Quæſt. lib. 1.

Mors mea ne careat fletu, linquamus amicis
Mærorem, ut celebrent funera cum lacrymis.

Ex Plutarcho & Diogene Laertio. Mercaturam exercuit, quia tunc temporis non erat vilis, modò non tenuis eſſet, teſte Plutarcho.

C. Iulius Solon homo ignobilis quum conſumtis bonis ſub Commodo in ſenatum cooptatus eſſet, notatus eſt ioco, vt qui ſpoliatis facultatibus in ſenatum relegatus eſſet. Occiſus eſt poſtea à Seuero. Dion.

ſolona, à Gothis recepta, anno ſalutis 538.

ſolonates, VIII. regionis Italiæ gens. Plin.

ſolonium, Etruſcum oppidum Halicarnaſſeo 2. In Latio eſt Liuio 8. C. Marij prædium ſic vocat Plutarchus in eius vita, & Cicero ad Atticum 2. Epiſt. 3.

ſolorius, mons Hiſpaniæ quo Tarraconenſis à Bætica & Luſitanica diſtinguitur. Plin. Omnibus Hiſpaniæ montibus altiorem eſſe ſcribit Iſidorus.

ſolophytus, iuuenis regius, qui cum Ilino regio ſimpliciter, per optimam factionem, domo regia pulſus, ingentem iuuentutem ſecum contraxit & in Cappadociæ ora conſedit.

ſolothurum, vna ex præclaris & vetuſtiſſimis Heluetiæ ciuitatibus, ad Arolam fluuium auriferum ſita, quam paulò poſt Treuirim cōſtructam exiſtimant, Antonino in Itinerario Soluthurum vocatur. qui verò Soloturum ſcribunt, ſic dictam putant ab antiqua turri, quæ adhuc in medio ciuitatis videtur, vt ſit idem quod Solis turris. Sita eſt in agro plano, culto & fertili. Ad fœderis perpetui ſocietatem recepta eſt anno M.CCCCLXXXI.

ſoluenſe, oppidum, Plinius inter Noricas ciuitates numerat, etiam inter Colonias hodie dirutum, cuius materiæ quædam extant. vulgò incolis *Saluelde* vocatur, quaſi dicas *Sol. campum Solua* fortè in libro Notitiarum eſt.

ſoluentij, Libyæ inferioris gens, Ptol.

ſolus, vrbs Ciliciæ, ſic dicta à Solunte prauo hoſpite, quem Hercules interfecit: Gentilia: Soluntius, Soluntinus: & fœminina Soluntinis, Soluntias, & Soluntis, quod poſtremum à Solis quoque diuerſo, Ciliciæ oppido fit. Stephanus. Hermolaus *Silinum* legit. *Soluntum* habet Antoninus. Leandro hodie *Solunto* dicitur. Vide Pompeiopolis & Soluntum.

ſolus, Siciliæ oppidum Plin. & Hannoni Libyæ promontorium ad mare Atlanticum.

ſoluſapra, Antonino Siciliæ vrbs.

ſolygeia, vicus Corinthi: vnde collis Solygeus Stephano, ex Thucyd. 4.

ſolyma, Solymæ, vel Solyma, Solymorum, vrbs clariſſima Iudææ, quæ poſtea addito templo Hieroſolyma dicta eſt. Inde Solymus, a, um. Iuuenalis Satyra ſexta, Interpres legum Solymarum. Alij Lyciæ vrbem eſſe dicunt, vt Plinius Villanou. putat *Sidyma* Ptolemæi eandem eſſe.

ſolymi, orum, populi Aſiæ, Lyciis & Piſidiis proximi, à Bellerophonte ſubacti, poſtea Milyæ appellati. Strabo lib. 1. & 14. Plinius eoſdem facit cum Piſidis, lib. 5. c. 27. Alij Solymos eoſdem fuiſſe Lyciis aſſerunt, quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis conuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege miſſum ait ad ſubiugandos Solymos.

ſolymus. Vide Sulmo Lycia & Piſidæ.

ſomer, filius Moholi filij Muſi. 1. Paral. 6. Filius Heber filij Bariæ filij Aſer filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. cuſtos, vel adamas, ſeu vepres, vel ſpina aut fæx.

ſommoria, filius Roboam ex Abihail. 2. Par.

11. Lat. cuſtodia Domini, ſiue adamas Domini, aut vepres vel ſpina Domini.

ſonautes. Vide Soonautes & Acheron.

ſondræ, gentes ſunt in India apud Plin. lib. 6 cap. 20.

ſontiates, populi inter Aquitanos, Toloſæ ac Narbonæ ciuitatibus Galliæ prouinciæ Romanorum & Hiſpaniæ citeriori proximi, habentes oppidum natura loci ac manu munitum, in regno Francorum ſitum. Cæſar, *Ceux de Lauedan* nonnullis Ful. Vrſinus *Sotiates* legendum putat, ex Oroſio manuſcripto. Athenæus libro 4. Sotianos eoſdem nominat.

ſonus fluuius in Gangem ſe exonerans, Plin. & Arrian.

ſopater, dux Philippi, anno mundi 3763.

ſopater, Apamenſis Sophiſta & Philoſophus diſcipulus Iamblici quem Cæſar Conſtantinus interfecit ad fidem faciendam ſe Græcorum ac gentilium religioni amplius addictum non eſſe. Prius enim fuerat ipſi familiaris. Scripſit de prouidentia. Item de iis qui præter merita felices ſunt aut infelices Suidas. Eunapius Sardianus in Ædeſij vita huius mortis cauſam in Ablauium prætorio præfectum deriuat. Quædam de hoc Sopatro legere eſt apud Sozomenum lib. 1. hiſt. Eccleſ. cap. 5. & apud Photium in Bibliotheca qui huius Eclogarum hiſtoricarum libros duodecim recenſet.

ſoparma, Indiæ intra Gangem emporium ſupra Cory promontorium. Arrian. in Periplo.

ſophacæ, Barbara gens apud Ioſephum 1. capite 23.

ſophoc, princeps militiæ regis Adarezer, 1. Paral. 19. Lat. effundens, vel effuſus, aut vanus lecythus.

ſophænetus hiſtoricus ſcripſit Cyri expeditionem quam Stephanus in voce Carduchi & alibi citat.

ſophai, filius Elcana, 1. Par. 6. Lat. ſpeculator aut fauus, ſiue natatio: vel cooperimentum, aut expectatio.

ſophan, ciuitas poſſeſſa à filiis Gad. Num 5 32. Lat. cuniculus, vel chœrogryllus ſiue abſconditus, aut conterens, ſiue conflatio.

ſophar, nomen viri. Iob. 11 Lat matutinus aut corona, ſeu circulus, vel paſſer: aut Syriacè, Hœdus.

ſophene, regio Aſiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurū & Maſium montes. Huius regionis incolæ Sopheni à Plinio, ab aliis Sopheni appellantur.

ſopher, princeps exercitus regis Sedeciæ 4. Regum 25. Lat. Scriba, vel liber, aut narrans, vel numerans.

ſophereth, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat numerans vel narratio, ſiue natatio, aut librarius, vel ſcriba.

ſophi, in agendis armentis puer victum quæritauit, poſtea verò rex fuit Perſarum.

ſophia, mulier quædam Romana, quæ tres filias imperante Adriano jugulari vidit cum gaudio.

ſophilus, Sicyonius, vel Thebanus, comicus medię comœdię: ipſius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

ſophim, mons in tribu Ephraim, 1. Reg. 1. Lat. ſpeculæ, vel ſpeculantes, 1. ſiue cooperti, aut natantes, vel expectantes, aut fauus.

ſophis, chronologus nominatur Ioanni Tzetzæ Chiliade quinta initio hiſtoriæ primæ.

ſophocles poëta tragicus, patria Athenienſis, tanta orationis ſuauitate, vulgò μέλιττα, hoc eſt, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Periclis, cujus etiam quandoque collega fuit in prætura. Natus fuit Olymp. LXXIII. ante Socratem annis XVII. Primus tribus actoribus viſus eſt, adjecto eo qui vocatur Tritagoniſta, hoc eſt, tertiarum & vltimarum partium hiſtrio. Primus etiam Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantùm introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones ac compoſitiones inſtituit. Scripſit inſuper Elegiā & Pæanas, atque orationem proſam cùm de Choro aduerſus Theſpim & Chærylum contenderet. Obiit autem ſexto anno poſt Euripidis mortem, cui ſtyli magnitudine præfertur, licet ejus ſententijs inferior. Filios habuit Iophontem, Leoſthenem, Ariſtonem: Stephanus, Menechdem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alij dicant multo plures. Victorias autem viginti tres reportauit, quarum poſtrema cùm præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur expiraſſe, vt eſt author Valer lib. 5. Hinc Sophocleus, a, um.

Sophocles, tragici cothurni princeps fuit, quem ob animi præſtantiam defunctum Liber pater ſepeliri iuſſit, obſidentibus mœnia Lacedęmonijs, Lyſandro eorundem rege in quiete ſæpius admonito, vt pateretur ſuas humari delitias. Requiſiuit rex, qui ſupremum diem Athenis obiiſſet, nec difficulter ex ijs quem Deus ſignificaſſet, intellexit, pacémque funeri dedit, Plin. lib. 7. cap. 29.

ſophocles, dux Lacedæmoniorum, ann. mundi 3193.

ſophocles grammaticus interpres Lycophronis & quorundam aliorum poëtarum.

ſophonias, ſacerdos, filius Maaſiæ, Iere. 21. & 37. nomen item prophetæ, filij Chuſi filij Godolię. Soph. 2. Lat. abſconſio Domini, ſiue ſecretum Domini, aut ſpeculator noſter Dominus: vel aquilo Domini.

ſophron, poëta Syracuſanus, cujus ſcriptis Platonem vſque adeò delectatum ferunt, vt etiam

etiam moriens capiti ea habuerit ſubiecta. Scripſit Mimos viriles, & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, ſed adeo implicita, vt à paucis intelligerentur.

ſophronia, matrona Romana, altera Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decij principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro arrepto gladio ſeipſam transfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata. Euſeb lib. 8. c. 17.

ſophroniſtæ, magiſtratus quidam erant apud Athenienſes, non diſſimiles ijs, quos Romani Cenſores vocabant, licèt longè plures eſſent, & poteſtate aliquanto inferiores: legebantur enim ex ſingulis tribubus decem, qui iuuenum mores cenſerent. Sigonius.

Sophronium, nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sophtha, Ptolemeo Perſici ſinus inſula eſt, *Phara* Marcellini eſſe creditur.

Sopianæ, vel Suppianæ Antonini, *Zeeblack* ſimlero dicitur, Pannoniæ inferioris vrbs.

Sopis, Rex fuit Indiæ regionis eius, quam Sopithem appellarunt. Strabo lib. 15.

Sora, æ, oppidum Campaniæ à Romanis captum. Plin. lib. 3. cap 5. Stephan. Soram a teram collocat in Phœnice.

ſorabi, & Senones, Sueuorum populi: eos olim habitaſſe Miſnenſium ciuitatis Saxoniæ territorium, quod olim *Dalemincia* & à Bohemis *Sarbia* vocatum fuit, ſcribit Georgius Fabricius, in ſuo Miſnicarum rerum lib. Horum reliquias hodie vocat Peucerus *Sorbec* & *Serueſtein* inter Albin & Salam flumina *Semnones* Ptolemæo, Tacito & Straboni ſunt, qui eos maximam Sueuorum gentem vocat, quos Althamerus hodie *Lanſnitzer* putat. vide Serbi.

ſoracte, ctis. vel Soractis, ctis, mons Faliſcorum Apollini ſacer, circa quem fiebat ſacrificium annuum, in quo Hirpiæ familiæ ſuper ambuſtam lignorum ſtruem ambulantes, non adurebantur, vt refert Plin. lib. 7. capit. 2. & lib. 41. cap. 2. Varro ad Soractem ſcribit eſſe fontē. cuius ſit latitudo quatuor pedum: ſole oriente eum exundare feruenti ſimilem, auéſque quæ guſtauerint, iuxta mortuas iacere. hodie *Monte di S. Silueſtro*, Leandro & aliis, vocatur itē *Monte S. Treſte* corruptè, vt tradit Erythræus.

ſoractia, Omanorum in Arabia felici vrbs. Plinius.

ſoranus Ditis ſeu Plutonis cognomen: à voce Græca σορὸς quæ tumulum ſepulchralem ſignificat, vel à Sora oppido, ad Soractum montem ſito. Tradit enim Plin. lib. 2. cap. 92. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, vt auibus ſint lethales. Vnde videri poteſt Pluto dictus eſſe Soranus, non diſſimili ratione ab ea, qua Auernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus Epheſius medicus. Alexandriæ vixit, deinde Romam venit, vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus. Suid.

ſorbotæ, populi Æthiophiæ, apud quos homines creduntur eſſe octo cubitorum.

ſordolibyes, populi quidam à græcis nominantur.

Sorec, torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philiſtinorum prope Eſthaol, iuxta quem Samſon adamauit Dalila Iudi. 16. Lat. vinea, vel vitis aut ſibilus, vel ſibilans.

ſergæ, populi ſunt in India. Plin. lib. 6. c. 20.

ſori, nomen viri 1 Paral. 15 Lat. anguſtiator, ſiue vinculum aut colligatio, vel plaſmatio, aut reſina, vel theriaca, ſiue petra, vel forus.

ſoritę, populi phthirophagi, quos Arabis fluuius ab Indis diſterminat, nullum alium cibum noſcentes quàm piſcium, quos vnguibus diſſectos tetrent ſole, pauémque ex eis conficiunt.

ſoroadios, Dæmonis nomen, apud Indos pro Deo habiti, quod in linguam Græcam tranſlatum οἰνοποιὸν, id eſt vini factorem ſignificat. Cæl. lib. 2. cap. 7.

ſoroga, Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptolem.

ſornus, Medorum rex ſuperatus à Tauuaſi, anno mundi 2734.

ſorona, Arcadiæ ſylua. Pauſan.

ſorthida, Babyloniæ vrbs Ptolem.

ſoruiodunum. Angliæ vrbs, Antonin. *Old Saliſbury*. Camdeno.

ſoſandra, inſula iuxta Cretam. ſic dicta, quòd cùm Lycij aliquando noctu vrbem inuaderent, eos qui intus erant, conſeruarint. Inſularis, Soſandrius. Steph.

ſoſármon, 111 rex Medorum, regnauit annis xxx. anno mundi 3217.

ſoſarmus, 11. Medorum rex, regnauit annis xxx. Euſeb.

ſoſarmus, xxvi. Aſſyriorum rex, regnauit annis xix. anno mundi 2711.

ſoſias, Philoſophus quidam impius qui ſublata penitus prouidentia, omnia temere fieri aſſerebat, quo in errore Euhemerum, Diagorā, Hipponem & Epicureum verſatos accepimus.

ſoſibianus, vir quidam, de quo ſic Mart.

E ſerue te genitum, blandéque fateris.

Quum dicis dominum Soſibiane patrem.

ſoſigenes, Aſtrologus fuit quem Cæſar dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos ad ſolis curſum redigens, adiutorem ſibi adhibuit. Plin. lib. 17. c. 25.

ſoſibius grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

ſoſicles. patris Syracuſius, poeta tragicus circa noniſſima Philippi Amyntæ filij tempora, vnus ex iis quos Pleiades appellarūt. Docuit fa-

tulas 73.victorias retulit 7.Saldas.

ſoſicuræ , Carcorum oppidum in India intr. Gangem.Ptol. *aramenri*,Caſtaldo.

ſoſipater , nomen ducis, 2. Mach .12. Filius item Pyrhi.Rom.16.

ſoſipatra , fœmina vates doctiſſima è Lybia, vxor Ædeſij ſophiſtæ.Author Eunapius.

ſoſippus, Arabiæ felicis ad ſinum Erythræum portus. Ptol. Niger æſtimat eſſe *Becare* Plinij, quem incolis *Necaniden* appellari ſcribit Pintianus.

ſoſirate,Suſianæ vrbs.Plin.

ſoſitheus Syracuſanus , vnus de numero eorum,qui Pleiades appellantur,apud Ptol.æmulus Homeri tragici Suid.

ſoſius,Syriæ præfectus anno mundi 3925.

ſoſſinati,Sardiniæ populi. Strabo.

ſoſſius,Siciliæ fluuius Ptol.*Pulici*,Leandro.

ſoſteum Ægypti vrbs,6.Notit.

ſoſthenes, xxiii. rex Macedonum, regnauit annis ii.Gallos vicit.Iuſtinus lib.24.

ſoſthenes princeps ſynagogæ Iudæorum. Act. 17.1.Corinth.1.

ſoſthenis , Theſſalorum in Macedonia vrbs. Ptolem.

ſoſthenium,Thraciæ locus traiectui Conſtantinopolitano è regione oppoſitus. Calliſtus 7. c. 50.

ſoſtiaca,Daciæ Ripenſis ciuitas.lib.Notit.

ſoſtrates,Gnidius,Pharum in Alexandria conſtruxit.Euſeb.Vide Soſtratus.

ſoſtratus,vir Æginetа Laodomantis filius.

ſoſtratus , architectus qui turrim excitauit in inſula Pharo , iuſſu Ptolemæi Philadelphi, ad oſtendendos nocturnos ignes nautarum curſibus,eique nomen ſuum inſcripſit.Fuit autem inſcriptio huiuſmodi,Soſtratus Gnidius Dexiphanis filius , diis ſeruatoribus pro nauigantibus. Nam quum ora ex vtraque parte importuoſa & humilis eſſet & cautes & breuia haberet,ſignum aliquod neceſſarium fuit , altum & clarum , quo nauigantes ad portus ingreſſum dirigerentur. Hæc Strab.16.Soſtratus ſculptor qui ex ære ſigna faciebat Plin.lib.26.c.12.Soſtratus,Cereris ſacerdos apud Tacitum. Soſtratus,vates, qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bacis Muſæus & Soſtratus (vel Lyſiſtratus) Athenienſibus Xerxis aduentum prædixerunt , vt eſt Author Herod. Soſtratus item Sicyonis cognomento Acrocherſites,vt ſcribit Suid.

ſoſxetra Gedroſiæ vrbs.Ptol.

ſotades, Maronites, poëta turpiſſimus,ſcripſit iamborum libros , quos appellauit Cinædos lingua Ionica , vbi libidinum latebras ſpecies & deſcriptio inerat Fuere & alij duo Athenienſes,alter comicus mediæ comœdiæ,alter Philoſophus, qui ſcripſit de myſteriis librum vnum.Suid.

ſotai,nomen viri.1. Eſd.2. Lat. præuaricatio, ſiue declinatio.

ſoter, xv. Romanæ eccleſiæ epiſcopus, annis viii.anno 169.

ſoterichus,faber fuit quiſpiam cuius quia opera priſcam & rudem ſimplicitatem præ ſe ferebant, factus eſt Prouerbio locus, Soterichi lecti.

ſoterichus, Aſites poëta,ſub Diocletiano,ſcripſit encomium Diocletiani , Dionyſiaca, vitam Apollonij Tyanei,& alia.Suid.

ſoteridas Epidaurius , ſcripſit Muſicæ libros tres,vt ait Dionyſius.

ſoter, duodecimo loco ab Apoſtolis epiſcopatus obtinuit ſortem , & eaſdem , quas Apoſtoli tradiderunt , prædicatione , diuinitus fidei integras, illibataſque cuſtodiuit. Euſeb. lib. 5.cap 6. hiſt eccl.

ſoteropolis,vrbs,quæ nunc *Pythia* vocatur,autore Porphyrogenneta, vbi aquæ calidæ, vt refert Zonaras , qui hic exſtinctum toxico Conſtantinum Magnum Imp.tradit.

ſoterus,portus ſinus Arabici,à latere Africano. Diodor.

ſotiani,Gallorum populi,quorum rex ſexcentos habebat apud ſe ex prudentioribus , qui regi ipſi conuiuebant,& commoriebantur,adeò cupidi , vt nullus eorum periculum ſubterfugeret. Athen.

ſotira, Iuno dicta eſt ab antiquis, quaſi ſalutaris & ſoſpitatrix.

ſotira vrbs Arianorum,ab Antiocho Seleuchi filio condita Gentile,ſotirenus,ſteph.item Arię oppidum. Ptol. & vrbs Cappadociæ , apud Plinium.

ſouenochalei , ſarmatiæ Aſiaticæ gens , Ptol.

ſoxatæ,Carmaniæ gens in Aſia.Ptol.

ſoza,Dandarica vrbs.Tacit.

ſozoa Mediæ vrbs,Ptol.

ſozomenus,hiſtoricus Preſbyter Paſtorienſis, qui hiſtoriæ vniuerſalis ampliſſimum volumen ſcripſit.

ſozopetra, ſyriæ vrbs,apud Cedren.

ſozopolis , circa Conſtantinopolim vrbecula videtur , apud Gregoram. Eſt quoque Piſidiæ vrbs , Euagrio. Pamphyliæ vrbem vocat Cedrenus & Nicetas,in Alexio Comneno.

ſozuſæ,tres vrbes,Phœnices,Piſidiæ & Æthiopiæ steph.

S P

ſpaco, nutrix Cyri regis: quæ dictio quoniam Medorum lingua canem ſignificat,factum eſt vt Cyrus creditus ſit nutritus à cane Herodot.

ſpacorum, vicus Hiſpaniæ, inter Bracarum & Aſturicam. Anton.

ſpada, vicus Perſicus, in quo primum eunuchi facti ſunt,qui inde ſpadi aut ſpadones nominantur.Gentile,ſpadoneus.ſteph.

ſpalatum,

ſpalatum, oppidum à Venetis captum, an. ſalutis 1122.

ſpalai, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

ſpalethra, Theſſaliæ vrbs. Steph. Spalathra Magneſiæ. Plin.

ſpammus, rex Ægypti, régnauit an. x. Euſeb.

ſpania, ciuitas eſt Ægypti, in qua monaſterium, auctor Palladius in vita Aphthonij.

ſpanydrion, locus Phœniciæ, vbi S. Epiphanius latitabat.

ſparetus, XVII. Aſſyriorum rex, regnauit ann. XL. anno mundi 2406. Phœnices & Syros ſubegit, anno mundi 2438.

ſpargapiſes, Herod. lib. 1. filius Tomyridis Maſſagetarum Reginæ, qui captus à Cyro ſeipſum interfecit.

ſparſus, fuit quiſpiam, quem ſeneca ſcribit inter ſcholaſticos inſanum, inter inſanos fuiſſe ſcholaſticum. Vide Cælium.

ſparta, Peloponneſi ciuitas nobiliſſima fuit Lycurgi legibus optimè olim inſtituta, ita dicta à spatto, Phoronei filio, aut (vt alij malunt) à Sparta, Eurotæ filia, cùm antea Lacedæmon diceretur. Hinc Spartanus, a, um, Lacedæmonius Virg. 1. Æneid.

ſpartacus, gladiator Thracius, qui vnà cum Chyſo & Œnomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum ſeptuaginta gladiatoribus erupit Capua, manuq; ſeruorum quaſi iuſto exercitu comparato, Cerueſium montem in Campania occupauit: vbi cùm à Glodio Glabro obſideretur, ei caſtra diripuit, & Campaniam populatus, raptis Prætorum faſcibus appellatus eſt Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino diſſipauit: apud Mutinam Caſſij caſtra deleuit. Tandem, cùm de vrbe inuadenda deliberaret, à M. Craſſo pulſus fugatúſque cùm Brutium angulum occupaſſet, nec in Siciliam præ nauium penuria traiçere potuiſſet, cum ſuis omnibus fortiſſimè dimicans occiſus eſt. Plutarch. in Craſſo.

ſpartacus, vrbs Thraciæ. Gentile, idem vel Sparticus. Steph.

ſpartacus, Boſphori rex, anno mundi 3609.

ſpartacus, Pontifex anno mundi 3614.

ſparte, vicus & mons, iuxta Pontum Euxinum. Steph. Et Armeniæ oppidum, Cedreno.

ſpartolus, vrbs Macedoniæ. Gentile, Spartolius. Steph. ex Thucyd. lib. 2.

ſparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Stephan. in Mycenæ. Eſt & mons Sparton. Stephanus.

ſpatana, Taprobanæ inſulæ portus. Ptol.

ſpauta. Mediæ regionis lacus è quo ſoles coguntur, qui pruritum excitant. Strabo.

ſpedia, Latinè dicitur Liguriæ oppidum quod incolis *Spetie* vocatur, vt ſcribunt Blond. & Leand.

ſpelaitæ, Hercules, Mercurius & Apollo nominantur, quòd eorum ſimulachra alicubi in ſpeluncis colantur. Stephan.

ſpellum. vide Hiſpellum.

ſpelunca, Caſſioridis regionis in Syria oppidum. Ptol. Arabiæ ciuitas lib. Notit. In Italia quoque Anton. inter Brunduſium & Egnatiam. *Sperlunga* à Pineto nominatur.

ſpeo. vide Spio.

ſperchea, Macedoniæ promontorium ad Maliacum ſinum. Ptol. *Phibela* Sophiano. *Comen* Nigro dicitur.

ſperchius, fluuius Theſſaliæ, teſte Strabone lib. 8. qui Pelio monte effuſus, velociſſimo curſu defluit in ſinum Maliacum. *Comen* Theueto, ſed *Agriomela* Sophiano dicitur. Item *Xerias*. *Salembria* ſuo tempore dici tradit Iſacius, qui eum videtur *Spercheum* vocare: Sperchium fluuium Apollodorus *Borum* cognominat.

ſpermo, filius fuit Apollinis ex vxore Doride, Cæl. Rhodiginus libro 7. cap. 25.

ſpermatophagi, populi in extrema Ægypto poſt Meroen, Strab. lib. 16.

ſpes, Dea apud Romanos cuius ædes in foro olitorio fuit. Liu. lib 1. 3. Decad.

ſpeuſippus, Philoſophus Athenienſis, Platonis ex ſorore nepos, qui VIII. annos Platonicæ ſcholæ præfuit. Ferunt hunc ſenio confectum ſibi mortem conſciuiſſe, mœrore impulſum. Plutarchus verò ſcribit, illum pediculis efferueſcentibus interiiſſe. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vaſa capacia. Compoſuit Dialogos à Diogene commemoratos.

ſphacteria, confinium Eleorum, verſus Meſſenen, ſic dictum, quòd illic Heraclide mactatis hoſtiis, amicitiæ & concordiæ pacta iniuerint. Eſt etiam inſula quædam, cuius meminit Pauſanias lib. 5. aliàs Sphagia dicta. Gentilia, Sphacterius, Sphacteriotes, Sphagieus. steph. Vide Prote.

ſphagia, inſula è regione Pyli, Meſſeniæ, & Lepræi. ſtrabo lib. 8.

ſphagites, promontorium ſcythiæ. ſtephan.

ſphecea, Cyprus olim dicebatur. ſteph. Eſt item Eubœæ ciuitas. Lycophron.

ſphendale, vicus in tribu Hippothoontide: vnde ſphendaleus. ſteph.

ſphæria, Peloponneſi inſula Trœzeniorum, continenti adeò proxima, vt pedibus ferè in eam tranſiri poſſit. Pauſan. Hæc poſtea Hiera ſiue ſacra dicta fuit, idem Pauſan.

ſpherus, XVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XX. Euſebius.

ſphett-s, vicus in Acamantide tribu, à ſphetto Trœzenis filio: inde ſphettius ſteph.

ſphinx, monſtrum ex Typhone & Echidna

natum, vt tradit Hyginus Fabularum poet. cap. 151. caput & faciem habens puellæ, alas verò, auium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuiſſe dicitur in Sphincio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere ſolita. Qua de re cùm Apollo conſuleretur, non aliam tanti mali finem eſſe reſpondit, quàm ſi quis Sphingis ænigma diſſolueret. Id autem erat huiuſmodi: Quódnam id eſſet animal, quod mane quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet. Quod cùm plurimi id fruſtrà conati diſſoluere à Sphinge eſſent interempti, Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam vniuerſam promulgato, Iocaſtam ſororem ſuam, Laij viduam vxorem ſe ei daturum pollicitus eſt, qui Sphingi ænigma diſſoluiſſet. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma eſt interpretatus, vt hominem eſſe diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens veriùs quàm incedens, quadrupes eſſet. Deinde in medio iuuentæ robore, non alio quàm pedum adminiculo nitens, meritò, vt eſt, bipes dici poſſet. Ingraueſcente autem ætate, aſſumpto ſcipione, tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis ſolutionem tam ægrè illa dicitur tuliſſe, vt protinus ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit ceruices: ſed hæc fabuloſa eſſe conſtat. Reuera enim ſphinges, teſte Diodoro lib. 14 ex ſimiarum genere ſunt, comis villoſis, mammis prominentibus, forma haud diſſimili ab ea, qua pinguntur, ſed paulò pinguiores: natura autem manſueta, pluribus exercitiis, diſciplinîſque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi hiſtoria datam putat, qui cùm vxorem haberet nomine ſphingen, ex Amazonum genere, vnà cum ea Thebas peruenit: vbi occiſo Dracone rege, Thebarum regnum inuaſit. Harmoniámque inſuper Draconis ſororem matrimonio ſibi coniunxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tuliſſe ferunt, vt relicto viro, cum pleriſque eorum, quos ſecum è patria adduxerat, Sphingium montem occuparit, indéque quotidianas in Thebanos fecerit excurſiones, donec Oedipus, regis promiſſis excitus, montem noctu occupauit, Sphingémque nihil tale ſuſpicantem de medio ſuſtulit.

ſphragidium, antrum nympharum in vertice montis Citheronis, in Bœotia. Pauſan.

ſpica, ſignum in cœlo oriens in virginis parte x.

ſpiculus, gladiator Romanus, cui Romæ ſtatuam ſubiectam ſtatuæ Neronis poſuerunt.

ſpina, nunc viculus in finibus Græciæ, olim maxima ciuitas Græca, à qua Spineſium Delphis theſaurus eſt dictus. Strabo lib. 5.

ſpina, Italiæ vrbs circa Rauennam Strabo & Stephan. Eſt etiam fluuius ibidem, Halicarnaſſ. Gentile. Spinates.

Spinæ, Antonino Britanniæ inſulæ oppidum quod hodie *Neuburi* vocatur, teſte H. Lhuydo, *Sapne* Camdeno.

ſpinambri, Græciæ populi, à quibus originem traxiſſe Tarquinios in Tuſcia ſcribit Trogus.

Spineticum, vnum ex Padi oſtiis, quo Claudius Cæſar è Britannia triumphans, prægrandi illa domo verius, quàm naui intrauit Adriam. A ſpina vrbe nomen habet, quam à Diomede conditam eſſe volunt. Vathreni portus quoque & Eridanum oſtium vocatum fuit. Plinio teſte Spinus Stephano fluuius eſt & Siponem nouit Cicero 3. de natura Deorum A Pomponio videtur magnus Padus appellari. σπινῆτι ... & ... Halicarnaſſeus. vocat Hieronymus Rubeus & Fabricius *Primero* nuncupat.

ſpinther, hiſtrio Romanus, à cuius nomine vocatus eſt Lentulus Spinther, quòd eius ſimilitudinem maximè referret.

ſpitigneus, rex Bohemorum, qui dominandi libidine bellum geſſit cum fratre Vratiſlao. Volaterranus.

ſpinates, Ægyptiorum rex, annis 1x. Euſeb.

Spintharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificauit. Pauſan.

Spio, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ſic dicta à ſpeluncis, in quib. Nymphæ habitare dicuntur: σπῖος enim vel pœnæ σπῖος ſpeluncam ſonat: vide Spoo.

ſpira, celebris admodum imperij & epiſcopalis in Germania ciuitas, cuius olim incolæ Nemetes, & vrbs ipſa Nemetum dicebatur, vulgò, *Spire*.

ſpiracula, vocant alij Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes. ſic Plinius lib. 2. cap 93. vbi ea Sinueſſano & Puteolano tractu deſcribit, *Buca veleneſa* vocat Leander in ſua Italia, quod antrum venenoſum interpretatur.

ſpira Taurica, locus ſic dictus in Taurica Cherſoneſo, vbi Dianæ aiunt fuiſſe templum. Procop.

ſpiræum, promontorium in Peloponneſo. Pt.

ſpireoſtoma. Vide Pſilum.

ſpiridion, Tremithuntis in Cypro inſulæ epiſcopus ruſticus, ſed non propterea in rebus diuinis minor. Aliquando enim per noctem venerunt fures ad caulas eius ouium, qui ſubitò vincti ſunt, nullo ligante, quos cùm inueniſſet pta ul, eos inuiſibilibus ſoluit vinculis, eiſque dixit: ad meliora eos erudiens: Abite hinc ſumentes arietem. Quod quidem quilibet iuſtè poterit admirari: nihilóminus etiam illud mirandum, quod ſequitur: Apud filiam eius virginem, Irenem nomine, quidam notus eius, ſummam aliquam depoſuerat: quæ ſumens depoſitum

tum, ſub terra recondidit, vbi cautè credidit cuſtodiri. Contigit interea mori puellam, nihil confeſſam patri: venit homo depoſitum petens. ignorante ſpiridione quid loqueretur. Cúmque in tota domo requiſiſſet, nec inueniret, vehementer angebatur animo: & morti vicinus eſſe videbatur ille, qui depoſuerat. Hæc ſpiridion fieri videns, & curſim veniens ad filiæ ſepulchrum vocauit nomine puellam: qua reſpondente, de cauſa depoſiti requiſiuit. Et dum ab ea didiciſſet, reuerſus & inueniens, vbi puella ſignificauerat, reddidit homini, quod petebat. Illud etiam adjicere nō erit incōgruū, quod ſequitur: Mos igitur erat Spiridioni, ex frugibus, quæ naſcebantur ei, alias quidem pauperibus, alias verò mutuare gratis volentibus. Sed neque per ſe dabat, neque per ſe recipiebat, ſed ſolùm cubiculum demonſtrabat, inuitans petentes, vt quantum opus haberent, tollerent ac denuò reportarent quantum ſe nouerant abſtuliſſe. Quidam verò dum mutuum percepiſſet, reuerſus eſt poſt aliquantum, quod tulerat redditurus, quem dum ſecundum conſuetudinem juſſiſſet reponere in cubiculo, quod fuerat exinde mutatus, credens latere Spiridionem, non reddidit quod debebat, ſed auferens debitum, quaſi reddidiſſet, abſtulit. Poſt certum namque tempus venit, rurſum petēs ab eo mutuum. At ille miſit eū ad horreum, data poteſtate, vt ipſe ſibi metiretur, quantum opus haberet. Vacuum verò eundem locum inueniens, Spiridioni nuntiauit. Mirum, ô homo, quod loqueris, quomodo tibi ſoli viſum eſt horreum neceſſariis defeciſſe? Sed conſidera potiùs apud temetipſum, ne fortè mutuatus alia vice, quod debueras primitùs non ſolueris, ſi enim hoc non eſt, indubitanter non priuaberis, quibus eges, ſed rurſum accedens, inuenies. Sic igitur ille captus, quod ei deliquerat, indicauit. Dignum eſt igitur, huius ſacratiſſimi viri mirari puritatem & Eccleſiaſtici ordinis cuſtodiam. Dicitur itaque quodam tempore pro aliqua vtilitate in vnum Cyprios epiſcopos conueniſſe & inter eos fuiſſe hunc Spiridionem & Triphillium Ledreſen epiſcopum, virum eloquio, & ſapientia clarum. Cùm itaque collecta celebraretur, iniunctum eſt Triphyllio, vt haberet concionem in populo. Cùmque ille locus in medium veniſſet, Tolle lectum tuum, & ambula, cubile dixit pro lecto, mutans nomen. Spiridion autem indignatus in eum, & exiliens de cathedra ſacerdotali. Túne melior es, inquit, eo, qui lectum dixit, quia eius verbis vti vereris. Hoc autem fecit populo conſpiciente, mediocritatem docens eum, qui eloquij ſupercilio prætumebat. Erat enim idoneus ad pudorem incutiendum, cùm eſſet venerandus, & operibus glorioſus, ſimúlque ſenex æuo atque ſacerdotis officio. Sozom. libro 1. capite 10. hiſt. tripart.

Spledo, eadémque Aſpledon. Stephan. Vide ſuprà Aſpledon.

ſplendius, fuit quidam Italus, Capua oriundus, qui captiuos in bello beſtijs laniandos objiciebat. Author Polybius.

ſpleudiſlaus, rex Bulgarorum, anno mundi 4037.

ſpithamæi, Pygmæorum genus, quæ ternas Spithamas longitudine, hoc eſt ternos dodrantes non excedit, & à gruibus infeſtatur. De qua vide Plin. lib. 7. cap. 2. Alij ſunt Pentaſpithami Megaſtheni apud Strabonem lib. 18. vbi hæc omnia narrantur.

ſpodius Apollo à Thebanis nuncupatus, ab hoſtiarum multitudine.

ſpoletinum, Turdetanorum in Bætica vrbs.

ſpoletium, Vilumbrorum vrbs in Italia. Ptolem. *Spoleni* Plinio. hodie *Spoleto*.

ſpondolici, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin. Ptolem.

ſpitamenes, barbatus quidam, quem ſomno & vino ſepultum vxor in caſtris Alexandri necauit. Curtius lib. 7.

ſplanchnoptes, Periclis ſeruus, cui mortuo æream ſtatuam dominus poſuit. Plin. lib. 22. cap. 17. & lib. 34 cap. 8 quidam tamen apud Plin. lib. 34. ſparganoptem legunt.

ſporades, inſulæ quædam circa Cretam, in mari Carpathio, ſicut Strabo lib. 10. ſcribit. Dictæ, quòd in mari ſparſæ ſint, non in orbem coarctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocuſa, Phæcaſia, Schinuſe, Pholegadros, Thera, Anaphe, Aſtypalæa, Laguſa, & Ios: in qua Homerus fertur eſſe ſepultus, ab Homero *Calydnæ* appellari putant, inquit Strabo. Vnam harum *Stybiam* vocat. ſtephan. vide Cyclades.

ſporgilus, vicus Atticæ: vnde ſporgilius, ſtephanus.

ſpurina, dux regis Parthorum, qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ac vates, qui Cæſari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæſare, & Valerius meminere. Tertius hujus nominis adoleſcens egregia forma, qui cùm fœminas, viróſque ad libidinem aſpectu decoro inuitaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtauit. Valerius de verecundia.

ſpurius inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur ſp. quaſi ſine patre.

ſp. Carbilius dedit Romanis literam G. primúſque dicitur ludum aperuiſſe.

ſp Caruilius Maximus, conſul anno ab vrbe condita 460. conſul, anno ab vrbe condita 481.

ſp. Caſſius Vicellinus, ob regni Romæ affecta-

ti ſuſpicionem interemptus.

Sp. Furius Medullinus, à plebe conſule ele ctus. Dionyſius libro nono.

ſp. Futius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 378

ſp. Herminius Continiſanus, conſul, anno ab vrbe condita 307.

ſp. Largius Rufus, conſul, anno ab vrbe condita 147.

ſp. Lucretius Cinna, conſul, anno ab vrbe condita 25.

ſp. Melius, cùm regnum Romæ affectare crederetur, à Seruilio Hala magiſtro equitũ approbante L. Quintio Concinnato dictatore, interfectus.

ſp. Nantius Rutilius, cõſul, anno ab vrbe condita 266 Tribunus militũ, anno ab vrbe condita 332 ttt conſul, anno ab vrbe condita 340.

ſp. Papyrius, Tribunus mil. anno ab vrbe condita 347.

ſp. Poſthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 362.

ſp. Poſthumius Decemuir, anno ab vrbe condita 303.

ſp. Poſthumius Albus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 324.

ſp. Poſthumius Lauinius Regillenſis, conſul, anno ab vrbe condita 288.

ſp. Poſthumius Paulus, conſul, anno ab vrbe condita 580.

ſp. Oppius Decemuir. anno ab vrbe cõdita 304

ſp. Rutilius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 339.

ſp Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64. Dionyſ. Hal. lib 2.

ſp. Seruilius priſcus, conſul, anno ab vrbe condita 278.

ſp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 387.

ſp. Tarpejus Capitolinus, conſul, anno ab vrbe condita 300.

Sp. Virginius Cælimontanus, conſul, anno ab vrbe condita 298.

S Q

Squincij. Iuliæ populi, quos Sabellos & Samnitas vocat Plin. lib. 3. Vide Samnites.

S T

Stabareni. Vide Tabareni.

Stabiæ, Campaniæ oppidum bello ſpeciali à Sylla deletum. Cn. Pompeio & L. Carbone Coſſ. Plin. lib. 3. cap. 7. Hodie ibidem *Turris nunciate* eſſe ſcribit Amb. Leo. *Caſtello almar di Stabie* Leandro dicitur.

Stabilinns, Deaſter quidam, de quo Alexand. ab Alexandro lib. vltim. Genial. dierum capite vltimo.

Stabulum Diomedis. Vide Tinda.

ſtabulum, Aſiaticæ Myſiæ oppidum, Plin.

ſtachir, Libyæ interioris fluuius, Ptolem. hodie *Zenegas.*

ſtachis, Pauli amicus. Rom. 16.

ſtadia, olim dicta eſt Rhodos.

ſtadiſis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. vbi Nilus præcipitans ſe, fragore auditum accolis aufert. Plin.

ſtagica, Macedoniæ vrbs circa Athon montem, Ariſtotelis patria. *Libanona*, Sophianos *Macra*. Nicetæ.

ſaliocanus, portus Galliæ Lugdunenſis ad mare Britannicum, Ptolem. S. *Paul* hodie dici annorauit Villan. *Saliocanus* legunt Latina exemplaria, cui accinit malè Cenalis, eúmque à ſale conficiendo ſic nominari putat.

ſtamarus, homo Cretenſis, qui ſancti Marci theſaurum Venetijs expilauit. Author Volaterran.

ſtamena vrbs Chalybum: Gentile, Stamenæus & Staminæus. Steph.

ſtampæ, Galliç vrbs, ſuper Iunda fluuium, vulgò *Eſtampes*.

Stantira Ptole. eadem quæ ſtrategira.

ſtanacum, vrbs in Noticis, Antonin. *Vatemkirchen*, Lazio.

ſtanos, Nicetæ eſt Macedoniæ vrbs.

ſtao, Medię fluuius, in Caſpium mare effluens Ptolem.

ſtaphylus, Sileni, vel vt alij, Silethi filius. Pli. li. 7. c. 56. primus vinũ aqua miſceri docuit. Apollodorus tamẽ li 1. Tzetzes in Lycophronẽ & Apollonij ſcholiaſtes in 3. Argonaut. Staphylum Bacchi filium ex Ariadna & Iaſonis auum maternum faciunt.

ſtarcaterus, rex Danorum, qui cùm Lenum quendã per nefas occidiſſet, pœnitẽtia ductus, eius filio Hathero ſe præbuit occidendum. Saxon lib. 8.

ſtarcatherus, athleta fuit, qui nulli mortalium ſuo tempore viribus ceſſit. De cuius præclaris facinoribus lege Saxonem Grammaticum.

ſtaſcas Neapolitanus. Philoſophus Platonicus, vt ſcribit Cicero de finibus bonorum & malorũ.

ſtaſicrates fuit artifex Alexandrinus, Alexandro Macedoni gratiſſimus: q ų dicebar Thraciæ montem Athon in hominis ſtatuam formari exculpíque poſſe.

ſtaſis, vrbs Perſica ſita in magna petra, quam Antiochus, Seleuci filius, habuit, Gentile, Staſites, vel Staſenus.

Statelares, Liuio Statiellenſes Ciceroni, Ligurum populi.

Staterius, ciuis Romanus ætate Cic. qui ob conuitioſa verba & ſermones mordiculos rei capitalis jure damnatus eſt.

ſtatilinus & Statanus, dij præſides, quaſi nobis aſtantes.

ſtatina, inſula de qua Papinius in Syluis.

ſtatius, nomen poëtæ Comici, qui Cæcilius dictus eſt. Statius autem appellatus fuit, quoniam ſeruus fuit. Statius enim nomen ſeruile eſt. Fuit & alius poëta hoc nomine, qui heroico carmine multa conſcripſit.

ſtatones, Hetruriæ populi apud Plin. lib. 3. c. 5. quorum oppidulum Statonia appellatur. In horum agro vinum ſatis generoſum naſcebatur, quod Statoniense vinum appellabant. Plin. lib. 4. cap 6. *Sextilius* Leandro.

ſtator Iupiter Romæ templum habuit à Romulo conditum, quod, cùm ejus milites in fugam à Samnitibus verſi eſſent, repente eo inuocato ad pugnam redierint.

ſtatyelli: Plinio lib. 3. cap. 5. populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquæ Statyellæ. Strabo. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam aquæ Statyellæ habentur. Vide Statelates.

ſtauani, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

ſtaueni, Ariæ populi. Ptol.

ſtauracius, II. Conſt. Imperator, regnauit an. I. ſalutis 812.

ſtrauij, gentes ſunt circa Hyrcanum mare. Plin. lib 6. cap 16.

ſtelæ, vrbs Cretæ prope Paræſum & Rhythimnam: Gentile. Stelæus vel Stelites, Steph.

ſtelenus, rex Argiuorum, quem Danaus regno depulit & ipſum regnum ad ſe pertraxit.

ſtella Aruntius, Poëta Patauinus lepidiſſimus, familia conſulari ortus. Violentillam amauit puellam Neapolitanam, quā tandē duxit vxorē Hæc in delicijs habuit columbam, aiunt dicatā Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo defleuit carmine, opúſque ipſū Columbā inſcripſit.

ſtene Deire, inſulæ ſinus Arabici, circa Pentadactylum montem. Plin.

ſtennio Boëtio libro 10. vna eſt Gorgonum, ſed Sthenyo ſcribendum, vt infrà filia Phorci ex monſtro marino ſuſcepta. Vide Gorgones.

ſtenobœa. Vide Sthenobœa.

ſtentor, Græcorum omnium vocaliſſimus qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat, vt placet Hom. 5. Iliad. Vnde prouerbium, Stentore clamoſior.

ſteny:lerus, vrbs Meſſeniæ. Gentile, Stenyclerius, vel Stenyclarius. non dicitur quoque ſtenyclaros. ſtrab.

ſtephane, vrbs Phocydis: Gentile, ſtephaneus. ſtephan. Galatiæ vrbs maritima. Arrian. vicus ibidem. Ptol. Et Paphlagoniæ apud Plin.

Stephanis, vrbs Matiandenorum: Gentile, Stephanites. Steph.

Stephanopolis, quid ſignificet, declarat his verbis Plin. lib. 35. cap. 11. Amauit in iuuenta Glyceram municipem ſuam, inuentricem coronarum, certandóque imitatione ejus, ad numeroſiſſimā florum varietatē perduxit artem illam. Poſtremò pinxit illā ſedentem cū corona, quæ è nobiliſſimis ejus tabula appellata eſt Stephanoplocôs, ab alijs Stephanopolis: quoniam Glycera coronas venditando ſuſtentauerat paupertatem. ſtephanopolim & Coronam vocat I. Sambucus vrbem Daciæ, *Cronſtadt* vulgò dictam Germanis, & *Braſſo* Hungaris.

ſtephanus Vaiuoda, vltimo ſupplicio affectus, Rit. anno ſalutis 1402.

ſtephanus, nomen Diaconi. Act. 6. Eccleſiæ Chriſtianæ protomartyris.

ſtephanus, Vngarorum rex primus, regnauit annis xxxix. anno ſalutis 1000.

ſtephanus xxii. Rom. epiſcopus, annis II. anno ſalutis 254.

ſtephanus II. Syrus Pontifex LXXXVII. Blōd.

ſtephanus III. Siculus, Pontifex XCII. annis III. menſ. II. anno ſalutis 768.

ſtephanus IV. Rom. epiſcopus XCV. menſibus IX. an ſalutis 816.

ſtephanus V. epiſcopus Rom. CVIII. annis VI. diebus XI.

ſtephanus VI. Pontifex CXI. anno I. menſibus III. Hic Formoſi decreta omnia abrogauit, & tumulo traxit, corpúſque mortuum, abſciſſis digitis priuato tumulo recondidit, anno ſalutis 890. Luith.

ſtephanus VII. Pontifex CXXIIII. annis II. menſe I. diebus XII anno ſalutis 930.

ſtephanus VIII. Pontifex CXXVII. an. III. ſalutis 940.

ſtephanus IX. Pontifex CLIV. menſibus VII. diebus VIII. ann. ſalutis 1058.

ſtephanus, eremita circa Mateotem habitauit. Qui circa ſexaginta annos probatiſſimus monachus fuit, & Antonio magno notiſſimus. Fuit itaque manſuetus, & ſapiens, locutione ſuauis, & vtilis, triſtium conſolabatur animos, & alacritatem reuocabat, licet neceſſaria accideret tribulatio. Talis erat etiam in cladibus proprijs. Denique cùm infirmitatem incurabilem incurriſſet, & medici putria membra ejus inciderent: ille manibus tamen operabatur, palmarum plectens folia, & præſentibus perſuadens, vt de rebus hujuſmodi non dolerent: neque aliud cogitarent, niſi de bono fine. Deus inquit quæ fecit, cuncta vtilia ſunt. Ego autem noui hujuſmodi morbos accidere propter peccata: Et melius eſt, hic pœnas ſoluere, quàm poſt mortem perpetua ſupplicij ſuſtinere. Sozo. libro octauo capite primo hiſt. trip.

Stephanus, natione Auernus, ampliſſima familia natus in Aquitania primus Grandimontenium monachorum ordinem inſtituit; cui quidem ordini mons, in quo horum monachorum familiæ ſedes locata eſt, nomen dedit. Polyd. Virgilius libro ſeptimo cap. 2. de rerum inuent.

ſtephanus I. Francus, Henrici ex ſorore Adela Nepos, Stephani Bleſenſis Comitis filius in Anglia regnauit annis XIX. menſ. XI. Polyd. libro 12.

ſtephanus II. Vngarorum rex, regnauit ann. XVIII. ann. 1115.

ſtephanus III. Geiſæ filius, Vngarorum rex, regnauit annis XI. anno ſalutis 1163.

ſtephanus, Vngarorum rex, Othocorum Germanorum auxilio ad flumen Rapſcham fudit, fugauitque Bulgaros, Buda expugnata, ſua imperata facere coëgit, anno ſalutis 1274.

ſtephanus Curſus, Ro. ciuis potentiſſimus anno ſalutis 1116.

ſtephinatis, Ægyptiorum rex, regnauit annis VII.

ſtephon, Tanagricę regionis in Bœotia locus. Plutarchus in quæſtionibus Græcis.

ſtercutius, dictus Saturnus, quod primus ſtercorandi agri rationem inuenerit: ex qua re fortaſſis regni ejus tempora fœliciſſima fuiſſe feruntur.

ſterea, vrbs Græciæ ad Potamum fluuium. Strabo lib. 9. Atticæ municipium Pandionidis tribus in dialogis meretriciis.

ſtereontium, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, hodie Caſſilium. Vulgò *Caſſel*. Haſſiæ vrbs nota.

ſteria. Vide Stiria.

ſterope, Atlantis filia, vna Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit, Hyginus Fabul. poët. cap. 15.

ſteropes, vnus ex Vulcani miniſtris, à fulmine nomen habens 8 Æneid.

ſteſiarus, Moloſſiæ mons Vibio, *Steſianus* legebat Bocatius.

ſteſicori poetæ tumulus, in Sicilia juxta Catanam, hodie *S. Maria*, de Bethlehem, Fazello.

ſteſilea, mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine cujus ſpectabilis forma cauſa fuit litium inter Ariſtidem & Themiſtoclem, qui eam amabant. Plut. in Themiſtocle.

ſteſimbrotus, Tarſenſis hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plutar. in ejus vita.

ſteſimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quòd contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmonijs manum conſeruiſſet, quamuis parta victoria. Plut.

Steſichorus poëta lyricus, ex Himera Siciliæ vrbe, à qua & Himeræus eſt cognominatus. Steſichorus autem dictus eſt ab eo, quòd primus cum citharæ cantu chorum conjunxerit: nam vero nomine Tiſias dicebatur. Hic cùm aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, eſſet inuectus, à Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alióque rurſus carmine cantata Palinodia viſum recepiſſe.

Stenelus, Capanei & Euadnes filius, vnus ex Græcorum ducibus, qui bello Trojano interfuerunt. Hunc Virgilius 2. Æneidos inter eos annumerat, qui lignei equi alueo fuerunt incluſi.

ſtenelus, Perſei filius ex Andromeda, Hom. 2. Iliad.

ſtenobœa, Prœti Corinthiorum, aut, vt alij malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cum repulſam tuliſſet apud virum eum detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet. Vide Bellerophontes.

ſtetinum, Pomeraniæ Wandalicæ regionis caput, olim vicus à piſcatoribus duntaxat habitatus, poſt ſuſceptum verò Chriſtianiſmum, & deſtructam Vinetam vrbem clariſſimam translato illuc emporio adeò efflorescere cœpit, vt hodie totius prouinciæ metropolis agnoſcatur. Habet ſitum amœniſſimum in ripa Oderæ fluminis, à qua ſenſim in aduerſum cliuum aſſurgit. Vallis & mœnibus munitiſſ. fulcitur. Munſter.

ſteunos, Phrygiæ antrum, Pauſ. in Achaicis.

ſtharbuzanai, nomen viri. 1. Eſd. 5. Lat. compatrefaciens contemnentes me, vel qui explorat contemptores meos.

ſthenyo, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ, Meduſæ ſoror, & Euryales: de quibus ſuprà in dictione Gorgones.

ſthur, filius Michael, princeps tribus Aſer. Num. 13. Lat. occultus, vel abſconditus, ſeu deſtruens, vel demoliens.

ſtilbe, Nympha Lapitham filium ex Apolline peperit, à quo Lapithæ populi dicti.

ſtibo, is qui Diodorum dialecticum mori coëgit, cùm ei luſorias quæſtiones objiceret. Plin. lib. 7. c. 53.

ſtilbon, ontis, Mercurij ſtella dicitur, id eſt, radians, quòd ejus orbis ſplendeat. Eo anno ferè vertente ſigniferum luſtrat orbem, neque à ſole longiùs vnquam vnius ſigni interuallo diſcedit, tum anteuertens, tum ſubſequens.

ſtilico, Honorij Imperatoris ſocer & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano poëta celebratus.

Stilpæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Stilpeus, Stephan.

Stil-

ſtilpo, Philoſophus, qui, capta patria, amiſſis liberis & vxore, cùm ex incendio ſolus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab excidio vrbium Poliorcetes fuit) nunquid perdidiſſet? Nihil (inquit) perdidi: omnia mecum ſunt, videlicet virtutes, quas nulla vis hoſtilis eripere quiuit. Plutarchus in Seneca.

Stilpo, Megarenſis Philoſophus tempore primi Ptolemæi diſcipulus. Paſiclis Thebani, præfuit ſcholæ Megarenſi, ſcripſitque dialogos non minus xx. author Suid. De hoc, Cic. lib. de Fato, Stilponem Megareúm philoſophum acutum ſanè hominem & probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vituperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.

ſtiphana, lacus in Amaſienſium agro piſcoſus & variis paſcuis abundans. Strabo libro decimoſecundo.

ſtiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, à Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commiſſa eſt inter Lapithas & Centauros.

ſtirea, vicus Atticus in tribu Pandionide circa Sunium promontorium, vnde Stirius, Stiriacus. Stephanus.

ſtiria, Illyrici ſeu Sclauoniæ regio, vndique montibus cincta: aliis Valeria, aliis Iapygia dicta Norici pars, fodinis ferrariis ferè omnibus totius Europæ regionibus præſtat. Præterea nullius rei quæ vſui eſſe homini poteſt indiga: vini, frumenti, pecoris, ſalis abundans. Huic regioni Ciliciæ comitatus annumeratur.

ſtiris, Phocidis oppidum ſtadiis ab Ambroſſo diſtans lx. Pauſ.

ſtiſſum, oppidum citerioris Hiſpaniæ, vbi Liuius lib. 21. ſcribit Hannonem à Cn. Scipione captum *Ciſſa* vocatur à Polybio lib. 3.

ſtobi, Macedoniæ vrbs in Pelagonia, Ptolemæo: hanc Nardus in ſuo Liuio Italico nouo vocabulo *taracinno* nuncupat.

ſtoborrhum, promontorium in Africa Propria. Ptol.

ſtœchæ, vrbs Lybiæ. Gentile, Stœchetes.

ſtœchades, inſulæ numero iiii. Maſſilienſium litori vicinæ, ſic dictæ propter ordinem quo ſitæ ſunt. Plin. *Liguſticas* eas vocat Stephanus item Apollonius lib. 4. Galliæ Narbonenſis inſulæ. *Camargas* Paradinus vocat *Iles de hyerres* vel *d'or* appellari exiſtimat Ortel. Stephanus tres numerat cum Plinio lib. 3. c. 5 quarum primam *Proten*, ſecundam *Meſen* & *Pomponianam*, tertiam *Hypæam* vocat. Martianus primam *Themiſtam* nominat. Ptolemæus quinque dicit eſſe, ſed eas ſingulatim non nominat. Mela eas ſparſas ſcribit à Ligurum ora, ad Maſſiliam vſque, in quo ſpatio comprehenduntur etiam quæ Plinius addit, *Sturium*, *Phœnice*, *Phila*, *Lero* & *Lerina*, à Strabone 5. numerantur, tres memorabiles, & duæ exiguæ.

ſtoici philoſophi appellari ab στοά, quod ſignificat porticum, quo conuenire ad diſſerere ſolebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile ex varietate picturæ. Græci enim ποικίλον varium dicunt. In hac porticu Zeno philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta Stoica, & philoſophi Stoici nuncupati ſunt, qui antea Zenonij dicebantur, à Zenone doctore. Hæc eſt illa porticus Stoicorum memoratiſſima, quam Chryſippus dictus eſt fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuitò.

ſtoidis, inſula quæſtuoſa margaritis, iuxta fretum Perſicum Plin.

ſtolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidenſes ex Edonis in ſuas ciuitates tranſtulerunt. Gentile, Stolius. Steph.

ſtoma, palus Troadis circa Scamandri oſtia. Strabo.

ſtonia, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia. Ptolem.

ſtonos, vrbs & caput Euganeorum. Plin. hos circa Tridentum collocat Strabo, horum mentio fit apud Macrobium, Saturn. libro tertio capite nono.

ſtoras, Vide Aſtura.

ſtorna, vrbs Indiæ extra Gangem, Ptolemæo.

ſtorthynga, vide Lacinium.

ſtoninus, Ligurum oppidum. Steph.

ſtrabo Cnoſſo quidem Cretæ ciuitate oriundus, vt lib. 10. ipſe refert, ſed natus Amaſiæ ciuitate Ponti, vt ipſemet de ſe profitetur in duodecimo Geographiæ, philoſophus fuit Stoicus, quanquam & philoſophiam peripateticam attigit, Geographus præſtantiſſimus, cuius xvii. Geographiæ libri, quos Tiberio Cæſare rerum potiente conſcripſit vt ex libro 4. & 13. colligere eſt, etiamnum hodie exſtant. Scripſit & alios libros, ac inter eos, Commentarios hiſtoricos vtiles ad moralem ac ciuilem philoſophiam, vt ipſe teſtatur libro primo, ſed ad nos non peruenerunt. Hunc Ioſephus genere Cappadocem fuiſſe vult. De eius maioribus conſule lib. 10. 11. & 12. Geographiæ.

ſtragona, Ptolem. libro 2. capite vndecimo. Germaniæ vrbs: Poſnania Poloniæ regni. P. Appian.

ſtrambæ, vrbs Thraciæ. Gentile, Strambeus.

ſtrapellini, Apuliæ populi, Plin.

ſtrapila Gepidarum rex, qui Arderico ſucceſſerat, anno ſalutis, 89.

Srratırchas, Dorylai filius frater Lagetæ Strabonis aui dux fuit Cretenſium, quem Strabo ſe vidiſſe aſſerit, libro decimo.

ſtratia, vrbs Arcadica, à Phanei filia nominatà: Gentile, Stratieus & Stratiates. Stephan.

ſtratium, vrbs Acarnaniæ (Steph. in Mytiſtratio & in Stratylo) Gentile, Stratiotes & Stratius, vide Stratos.

ſtratius, vnus ex filiis Neſtoris.

ſtratius, Iouis cognomen. qui apud Caras colebatur, quod nos bellicoſum interpretari poſſumus. Herod. l. 5.

ſtrato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus ſcribit) manu propria ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circũnſpectus, hoſtium pauidus expectabat aduentum. Quem iam iamque capiendum vxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus eius tranſuerberauit, compoſitóque ex mora cadaueri ſe moriens ſuperiecit, ne poſt virginalia fœdera, alterius coitum ſuſtineret. Ælianus quoque in Varia hiſtoria Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conuiuiis valde dedicatum, amiciſſimum Neoclis Cypri regis pari luxuria certantis.

ſtratóclia, Aſiæ vrbs ad Boſphorum Cimmerium. Plin.

ſtraton, Suid. Lampſacenus Philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt Phyſicus. propter ſpeculationem phyſicæ: Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, ſcripſitque multos libros.

ſtraton, Berœæ tyrannus, an. mundi 3864.

ſtratones, octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus, Theophraſti diſcipulus. Tertius medicus, qui Eraſiſtratum audiuit. Quartus hiſtoricus. Quintus poeta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Ariſtoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit Alexandriæ. Hæc Diogenes Laert. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vnà cum eo in bello Philippenſi fuit, ſolúſque adhibitus, dum ille ſibi mortem conſciuit. Conciliatus poſtea Auguſto per M. Meſſalam cui comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrymans enim Meſſala, Hic eſt (inquit Auguſto) qui meo Bruto gratias extremas ſubminiſtrauit.

ſtratonica, Ptolem. eſt Macedoniæ ciuitas, ad ſinum Singiticum. *Franço Caſtro* hodie nominari tradit Sophian. Hanc *Adrianopolim* poſtea dictam ſcribit Stephan. vide Idrias.

ſtratonice, Ariarathis Cappadocum regis filia vxor Eumenis Pergami regis, cui Attalum peperit, qui illi in regnum ſucceſſit. Strab. l. 13.

ſtratonicea, vrbs Macedoniæ prope Cariam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis Stratoniceus. Condita eſt autem ab Adriano & Adrianopolis dicta. Eſt & aliud oppidulum iuxta Taurum Steph.

ſtratonicus, fuit citharœdus, qui habuit in ludo nouem Muſarum imagunculas & Apollinis vnam, diſcipulos duos. Propterea interroganti cuidam quot haberet diſcipulos, Cum diis, inquit, duodecim. Idem ridere ſolebat, & cauillis nonnunquam afficere duos alios ſua ętate citharistas, Propin Rhodium, & quendam, qui Bos vocabatur, quod imperiti eſſent & rudes in arte.

ſtratonis inſula in ſinu Arabico. Plin Strabo.

ſtratos, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Stratius.

ſtraubinga, Bauariæ oppidum conditum à Ludouico duce Bauarico anno Chriſti 1208. Danubij vicinitate illuſtratur. Auguſta Acilia Anentino.

ſtrenus, vrbs Cretica. Gentile, Strenius, Stephan. ex Herodot. lib 7.

ſtrenua Dea, quæ & Strenia dici videtur. Varro de lingua Latina. Hinc oritur caput ſacræ vitæ ab Streniæ ſacello. Diuus Auguſtinus à ſtrenuè faciendo denominatam ait. Lil. Syntag. 1. lib. Hiſtor. Deorum.

ſtrepſa, vrbs Macedoniæ. Gentile, Strepſæus, & Strepſianus. Steph.

ſtreuinta, Germaniæ oppidum. Ptol.

ſtridon, oppidum in agro Iuſtinopolitano, à quo diuus Hieronym. ortum habuit. Quod à Gothis euerſum. Dalmatiæ quondam Panoniæque confinium fuit. Vide Sidrona. *Strignam* id vulgus nunc nuncupat, intra Petram piloſam, Portulam, & Primentum poſitum *Sarigna* Blondus vocat.

ſtriges, à veteribus creditæ ſunt aues eſſe funeſtæ, infantium labris vbera ſua immulgentes, eoſdémque ex cunis rapientes, ſanguinémque omnem iis exſugentes: ita dictæ à ſtridore, quem noctu lugubrem edunt & horrendum. Ouid. 6. Faſt.

ſtrigonium, Hungariæ vrbs ad Danubium *Gran*, Lazio.

ſtrigulia, Albionis inſulæ vrbs eſt, auctore Lelando, quam hodie *Chepeſtovv* vulgò dici ſcribit.

ſtritobis, Germanici Oceani inſula Irenicus, c. 8. c 9.

ſtrobus, vrbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

ſtroe, vrbs Libyæ. Gentile. Stroeus, vel Strotes. Steph.

ſtrœbus, Byzantis frater. Vide Steph in Gynæcopolis.

ſtrogola, vrbs Lydiæ. Gentile, Strogolæus, Stephanus.

ſtrongyle,

ſtrongyle, inſula maris Tyrrheni, non procul à Sicilia, vna Æolidum, cuius incolæ triduo antè ex fumo prædicere ſolebant, quinam flaturi eſſent venti, vnde factus eſt locus fabulæ, vt Æolus, qui in hac inſula regnabat, ventorum rex crederetur. *Stromboli* Leandro dicitur. Dicta eſt autem Strongyle à rotunditate: nam Græci rotūdum στρόγγυλον appellant. A Silio Italico libro decimoquarto Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Ægæi maris inſula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius libro quarto, capite 12.

ſtrongylus, mons, Techiſanda Caſtaldo. vide Taurus.

ſtrophades duæ inſulæ in mari Ionio ad occidentale latus Peloponneſi, quæ antè Plotæ dicebantur. Strophades dictæ ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc eſt, à conuerſione Calais & Zethæ, qui ad has vſque inſulas Harpyas perſequuti, inde retrorſum ſe conuerterunt. Virg. 3. Æneid. Vide Cyclades, Echinades & Plotæ.

ſtrophius, rex Phocidis, pater Pyladis: cuius beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & vna cum Pylade eius filio liberaliſſimè educatus. Vide Oreſtes & Pylades.

ſtruthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Struthæus. Steph.

ſtrybia, inſula Sporadum. Gentile, Strybiæus. Steph.

ſtrymon, fluuius Macedoniam à Thracia diuidens, vt Plinio placet. Nam Ptol. Neſſo fluuio eas diſterminat. Oritur in Hæmo monte, ſeptémque efficit lacus, quibus deinde in vnum alueum collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Ægæi ſinum, qui ab ipſo Strymonicus appellatur. Inde Strymonius, ia, ium: vt Grues Strymoniæ *Stromona* Sophiano. Antea *Palaſtinus Conozus* appellatus, vt ſcribit Plutarchus. *Eſonenm* eundem vocatum, ex Taraſij ſcriptis quæ Goropius lib. 1. Franciarum inſeruit, cognoſcitur. Bellonius *Marmara* vocat. Nardus *Radini*. *Iſchar* Lazius, in ſua Græciæ tabula, & *Rhodiue* Thenetus.

ſtrymonicus ſinus Ptole à Sophiano nominatur *Golfo de monte Santo*. à Caſtaldo *Golfo de conteſſa*.

ſtrymonium; vrbs. Vide Mieza.

ſtucia, Albionis inſulæ fluuius, apud Ptolem. *Stone* nunc videtur Villanouano.

ſtudius, conſul, anno ab vrbe condita 1206.

ſtuinu, vrbs Ligurum. Ciues, Stuini. Steph.

ſtulpini, Liburniæ gens Plin.

ſtumpium, Thraciæ vrbs videtur apud Nicetam: *Stypium* dicitur Cedreno.

ſtura, inſula in mari vltra Tyberina oſtia in Antiano. Vide Aſtura.

ſturæ, Plin. lib. 4. cap. 15. inſulæ in Gallico Oceano, inter Helium & Fleuum.

ſturij, populi ad Oceanum Gallicum Rheni inſulas quaſdam incolentes. Plin. l. 4. c. 15. hodie *Staueren*, Friſiæ vrbs maritima.

ſturium, inſula eſt Galliæ Narbonenſi adiacens, non procul à Stœchadibus, Plin. libro quarto cap. 5.

ſturni. gens in Sarmatia Europæa, Ptol.

Sturnini, Calabriæ populi. Plin.

ſtyella, caſtellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus. Steph.

ſtyllagium, vrbs Triphyliæ: Gentile, Styllaginus, & ſtyllagicus. Steph.

ſtymbara, ciuitas quondam Græciæ non procul à Tripoli, in terra Ionica. ſtrabo. lib. 7.

ſtympha, mons, ex quo Arachtus fluuius Epiri profluit, ſtrabo.

ſtymphalus, Ptolem. Peloponneſi in Arcadia mons altiſſimus, qui Nigro *Poglyſi* dicitur. *Stemphylos* habet Gemiſtus per e in prima, & y in ſecunda. idem addit eum *Zoiria* & *Cyleno* vocari. *Vulſi* Pineio Nigro. *Longamico Zaraca* recentiori nomine vocat Gemiſtus.

ſtymphalus, Arcadiæ fluuius, qui in Argolico agro defluens, ibi nomine mutato *Eraſinus* dicitur, teſte Pauſan.

ſtymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta ſtymphalidem lacum ex quo Eraſinus fluuius erumpit. Ab hoc lacu stymphalides aues appellatæ ſunt: quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, vt ſolis radios obumbrarent, omnémque Arcadiam deuaſtarent, donec ab Hercule ænei crepitaculi ſonitu pellerentur. Ab hoc oppido Minerua stymphalia dicta eſt, quòd in ea templum haberet.

ſtyra, vrbs Eubœæ, prope Caryſtum. Gentile, styreus. steph.

ſtyracium, mons Cretæ. hinc styracites Apollo. steph.

ſtyrei, Græciæ populi, quorum meminit Herodotus 6. & 8.

ſtyx, stygis, fons ad Nonacrin Arcadiæ, è ſaxis profluens, exitioſus omnib. animalib. támque frigidus, vt potus ſtatim enecet, ferrúmque ac æs erodat, ſolaque mulæ vngula poſſit contineri, cætera vaſa frigoris vehementia ſtatim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine Ariſtotelis conſilio. Poetæ fabulantur stygem Paludem eſſe apud inferos, à ſuperis tanta in veneratione habitam, vt nefas ducerent quidquam eorum, quæ styge teſte iuraſſent, quouis modo violare. si quis contrà feciſſet, totos centum annos diuinitate ſpoliatus, à nectare arcebatur. Hinc stygius, a, um: vt Iupiter stygius, pro Plutone apud Virgilium quarto Æneid. Item stygius canis, id eſt, Cerberus inferorum cuſtos.

ſua, ſocer Iudæ filij Iacob. Gen. 38. Lat. clamans vel ſaluans, aut potens, vel magnificus, ſeu reſpiciens.

ſua, 4. Reg. 17. rex Ægypti. Lat. modius, vel menſura aut velamen.

ſua, Par 4. frater Caleb. Lat. foſſa, aut narratio ſiue humiliatio, aut meditatio, vel loquela, aut geminans.

ſuaa, filius Heber filij Bariæ. 1. Par. 7. Lat. clamans, vel ſaluans, &c. idem quod Sua, ſocer Iuda.

ſuadocopus rex Mauritaniæ & Bohemiæ, qui ab Arnulpho imperatore ſuperatus, mutata veſte conſenuit in ſolitudine nemorum cum tribus Anachoretis.

ſuæuus, Germanorum rex, eo tempore quo Oſiris in Ægypto regnaret, à quo Suæui dicti ſunt Beroſ. lib 5.

ſuagela, vrbs Cariæ, vbi ſepulchrũ erat regibus, Carum. Vocãt enim Cares Suanſepulchrũ, Gelam verò, regem. Ciuis. Suageleus, Steph.

ſuadela, & ſuada perſuaſionis dea, quæ à Græcis πειθὼ appellatur: hæc comes Veneris fingitur quòd qui amantur, gratia & oratione capiantur.

ſual, filius ſupha filij Helem, 1. Paral. 7. Eſt & nomen regionis, 1 Reg. 13. Lat. vulpes, aut ſemita ſiue pugnus aut pugillus.

ſuanetes Plinio, & Scuanitæ Ptol. in Rhætis populi, hodie *Landtuogty* Scudo qui alio loco *Schvvaben by Rauuensburg* vocat. Simlero videntur *Al … & Schvvaben*.

ſuani, Colchidis populi apud Plin.

ſuanilda regina Daniæ, quæ tantæ fuiſſe pulchritudinis fertur, vt cùm vincta loris expoſita eſſet equinis calcibus obterenda, ipſis quoque iumentis horrori fuerit, artus eximio decore præditos ſordidis lacerare veſtigiis, Saxo Grammat. lib. …

ſuar, pater Nathanael principis tribus ſuæ Iſſachar. Num. 1 8 Lat paruulus, aut præceptum vigi… vel ciuitatis, aut æmuli, vel denudationis ſeu eu…tionis, vel Syriacè anguſtiator.

ſuardones, Tacito teſte, ſunt Germaniæ populi: coniectantur Miſniam tenuiſſe, inquit Althamerus

ſuaſa, apud Ptolemæum eſt Semnonum mediterranea vrbs in Italia. noſtra ætas *Vrbino*. Suaſa quoque Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum vocatur Plinio teſte.

ſubattij populi inferioris Germaniæ, quos Druſus Germanicus in triumphum traxit, Sicambri bello victis, Strab. lib. 7.

ſubi, Plinio Hiſpaniæ fluuius, in Coſſetania regione *Bſos* forte hodie dici putat Cluſius.

ſublacum, Latij mediterraneum oppidum, eſt. Hermolaus ex Frontino. *Sublaqueum* eſt apud Tacitum & Plinium. *Sollago* hodie dici ex Leandro liquet.

Sublauio Antonini. *Brixen* eſt Simlero Epiſcopalis ciuitas in Alpibus. Horum populos Ptolem. *Brixantes* & Plin. *Brixentes* vocat.

ſublicius Pons, poſtea Aemilius dictus fuit, auctore Victore. Item *Lepidus*. & à plebe abuſiuè *Lapideus*, ſi Æthico credimus.

ſubrica, Ptol. Cretæ inſulæ vrbs. *Sandioia* Pinetus vocat.

ſubromula, Antonino Italiæ vrbs inter Hydruntum & Equum Tuticum

ſubſicinum, oppidum ex Antonini itinerario in Calabria iuxta Medanam fluuium.

ſubſolanus, ventus ſpirans ab ortu æquinoctiali aduerſus Fauonium: ita dictus, quod ſub ſole naſci videatur: vnde & Græci Apeliotem appellarunt, Plin. lib. 2. c. 47.

ſubuel, filius Gerſon filij Moyſi, 1 Par. 23. Lat. conuerſio ſeu captiuitas, aut ſedes Dei.

ſubur Ptol. & Plin. teſtibus eſt fluuius Mauritaniæ Tingitanæ, qui ſe in Atlanticũ Oceanũ exonerat, Caſtaldus *Subu*, Curio *Sus* nominat.

ſubur, Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricatum Plin. lib. 3. c. 3. vulgo *Cubilles*, hodie *Segus* Villanou.

ſuburra, vicus Romæ. Varro 4. de ling. Lat. ſic dictus ab eo quod ſitus ſit ſub loco, quem Terteum murum appellant, vel potius à pago Succuſano dicta Succuſa: inde mutatis litteris Suburra. Cuius rei indicium eſt, quod antiquitus per c. litteram, non per b. ſcribebatur. Feſtus verò Verrium ſequutus, à ſuccurrendo dictam exiſtimat, quòd in ea ſtationem ſoleat habere, præſidium ſtatiuum, vt Exquiliis ſuccurreret, Gabinis eam partem infeſtantibus. Vnde & ſuo ſeculo Succurranam tribum aſſerit per c litteram ſcribi ſolere, non Suburranam per b. Hinc vicina regio dicta eſt Suburrana, in qua meretricum diuerſoria erant, quæ ob id Suburranæ dicuntur à Poetis.

ſuccaſſes, Aquitaniæ populi apud Pli. li. 4. c. 19.

ſuccubar, colonia Tingitaniæ apud Mauros. Plinius lib. 5. c. 2.

ſucro, Plinio & Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, *Xucar* Cluſio dicitur. Eſt etiam Straboni vrbs eodem tractu, quæ hodie *Cullera* à Stella nominatur.

ſuche, oppidum Æthiopicum, circa Adulitanum ſinum Plin.

ſuculæ, ſtellæ quæ alio nomine hyades vocantur à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempeſtates & pluuias cient. Exoriuntur 12. Calen. Iun j Plin. lib. 4.

ſudernum, Ptolemæo Tuſcorũ mediterranea vrbs, quæ, auctore Leandro, *Muderno* dicitur.

Sudettani, Plinio Tuſciæ populi, qui hodie *Sourretto* habitant, vt ſcribunt Volaterranus & Leander.

ſudeti, ſic habent omnia exemplaria Latina, cùm tamen Græcum σούδητα. ſunt montes Germaniæ Ptolemæo. Pyramius in ſua Germaniæ tabula indigitat *Fiechtelberg*, qui eſt in meditullio ferè regionis, vnde quatuor flumina originem trahunt, Curreus vocat *Riſenberg* partem eorum montium, qui Bohemiam à parte Boreali claudunt.

ſudidenis, Africæ propriæ vrbs apud Ptole.

ſuebi, Scythiæ intra Imaum montes. Ptol.

ſucconi, Galliæ Belgicæ populi, apud Plin.

ſue, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25. 1. Paral. 1 Lat. loquens, ſiue orans, aut foſſa, vel humiliatio, aut natatio.

ſue. 1. Par. 2. Filius Iahaddai. Lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumulus.

ſue, 1. Para. 7 Filius Steph. filij Sue. Lat. eradicatio, vel conculcatio.

ſuecia, vel Suedia, regnum ſeptentrionale ab Oceano Germanico, Noruegia & Dania cinctum, diues argenti, æris, plumbi, ferri, frugum, pecoris, & prouentu immenſo piſcium ex fluminibus lacubus & mari, venationibus quoque ferarum. *Stocholm* Regia eſt & emporium, vrbs munita arte & natura. Sita eſt in paludibus inſtar Venetiarum. Inde ſortita eſt nomen quod ſita in aquis, fundamenta ſint palis ſtabilita.

ſuel, vrbs Hiſpaniæ apud Melam lib. 2. nunc Chiponia dicitur. Molena Epiſ. Gerund.

ſueno, Dacorum rex, Angliam inuaſit, inſtructa claſſe inſulam diripuit, Northumbros primùm, hinc Mercios ſubegit, obſedit Londinum, anno ſalutis 1012.

ſueropilus, Dalmatiæ rex, cùm Bulgari primùm ad fidem Chriſti ſunt conuerſi, anno ſalutis 868.

ſueſſa, Campaniæ oppidum. Plin. libro 3. capite 5. *Sueſſa Pometia* Tacito & Halicarnaſſeo eſt, Voſcorum caput, quod vt Liuius tradit, ab Auruncis ciuitatem ſuam metu deſerentibus, & in hanc commeantibus *Aurunca* dicta fuit. *Sueſa* ſimplici ſ in nummis antiquis legitur, vt patet in opere Goltzij. Plin. lib. 3. c. 5. duo oppida in Latio ſunt; duo quoque Halicarnaſſeo. 6.

ſueſſanæ Aquæ Tacito lib. 17. *Torre de i Bagni* hodie vocari Leander auctor eſt. Sunt qui apud Tacitum *Veſuuianas* pro *Sueſſanas* habent, *Sinueſſanas* legit Lipſius. Sunt etiam Sinueſſanæ aquæ apud Liuium lib. 22.

ſuetlij, populi ſunt Germaniæ, Sedunenſi agro finitimi. Cæſar in Com.

ſueſſiones, Galliæ Belgicæ populi apud Cæſarem & Plin. lib. 4. in prouincia Remenſi *Seſſones* à Ptolemæo vocari annotauit Aldus Manutius. *Ceux de Soiſſons.*

Suethitani, ſunt Liuio populi Hiſpaniæ citerioris, quam Florianus putat *Sangueſa* hodie nominari: idémque ſcribit hanc priſcis temporibus *Sueſa* nuncupatam. In Arragonum & Nauarrenſium confinibus ſita eſt. *Sueſtaſium* hoc tractu Ptolem habet.

ſueſſula, Campaniæ oppidum eſt, Liuio nunc *Seſſula*, & aliquibus *Scafare* vocari ait Leander.

ſuetonius Tranquillus vitas duodecim Cæſarum ſcripſit.

ſueui, bellicoſiſſimi Germaniæ populi, olim Albis, hodie Danubij accolæ, flauis inſignes capillis, quos & ferro olim criſpabant, & nodo ſubſtringebant. Lucan. libro 1. ita dicti à Sueuo monte, qui ab ortu ſolis Germaniæ initium faciens, ad Cimbrorum vſque promontorium magno aditu protenditur, fortè hodie *Schwaben* ſunt, olim vero Septentrionalem Germaniæ magnam partem inhabitabant, vt volunt Tacitus & alij, item Ptolemæus apud quem *Surbi* vocantur: Idem habet *Suebos Angilos*, qui hodie vt Peucero videtur, *Angleem* in Pomerania habitant.

ſueuia, olim regnum fuit: deinde in Ducatum redactum eſt. Hodie verò nemo Germaniæ principum Ducis Sueuiæ, titulo ornatur: ſub multis enim principibus diuiſa eſt. Germaniæ ſuprema portio eſt, ad Alpium enim iuga pertingit. Boiaris, Franconibus & Alſatenſibus circum habitatur. Quondam hæc regio Alemania, à lacu Lemano (vt quidam exiſtimant) dicta fuit. Partim plana, partim montoſa eſt: Ager fertilis, cujus nulla pars inculta iacet, præterquàm quod lacus montes aut ſyluæ occupant. Nemora ibi multa, & ob id genti venatio frequens, aucupium peculiare, frumentorum abundantia, pecorum magna vis. Tota prouincia ſalubritate gaudens, celebratiſſimis vrbibus, vicis & caſtellis referta. Arces excelſæ natura & arte munitæ Circa montes ferrũ, argentũ & metella procreat. Gens populoſa, fortis, audax & bellicoſa præſtantiſſima Germanorum à Plutarcho dict. I. Aubanus, Munſter. F. Irenicus.

ſuenus, vel Suebus Ptole. Germaniæ fluuius qui hodie *Spre* Willichio eſt: oritur in Bohemiæ mõtibus, & in Albim ſe exonerat Becanus *Oderam* eſſe ſcribit.

ſuffenus, fuit ineptiſſimus poëta, qui in ſui operibus mirabatur ſe plurimùm. ſibíque blandiebatur & arridebat. Catullus neque eſt quiſquam *Quem non aliqua re videre Suffenũ poſſis?*

ſugillas architectus nobilis, qui Mauſoleum Artemiſiæ extruxit.

ſuham, filius Dan, filij Iacob. Num. 26. Lat. locutio ſiue meditatio, aut fouea vel humiliatio, ſiue natatio aut germinatio eorum.

Suicia, vulgò *Schwitz* oppidum vniuerſæ:

Helvetiæ nomen communicat: nam ab ijs primùm ædificatum eſt, qui nouis quærendis ſedibus ex Suetiæ regno huc profugerant. Ex tribus pagis eſt vnus qui contra nobilium inſolentiam primi conjuncti fuerunt, anno 1315. robuſtos belléque potentes homines edit, qui frequenter hoſtibus incuſſerunt terrorem. Ex ijs rebus quæ terra compaſcua ex ſe fundit, ferè omnes vitam ſuſtentant.

Suidæ duo fuerunt, alter quem citat Strabo extremo libro 7. in hæc verba, σουίδας δὲ τοῖς θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος. Suidas verò Theſſalis fabuloſis narrationibus gratificaturus &c. Hic idem Suidas citatur ab Apollonij ſcholiaſte in primum Argo. ἐν θεσσαλικοῖς Eodem quoque libro, Suidas & Ariſtoteles de Eubœa ſcripſiſſe traduntur. Suidam quoque ἐν θεσσαλικαῖς citat Stephanus in voce Amyros. Alter lexicographus fuit qui ante quingentos annos circa tempora Alexij Commeni vixit. cujus hodie lexicon præ manibus habemus, varijs, iiſque receotioribus hiſtorijs refertum.

ſuintilla, Hiſpaniarum rex, Rechatedi 1. filius, regnauit annis x. anno ſal. 617.

ſuintilla II. Hiſpanorum rex, regnauit an. IV. anno ſal. 624.

ſuinum, Piceni flumen, Plinio. *Salmo* Leandro Alberto.

ſuiones, Tacito Germanica gens, ad mare circa Lemouios & Rugios.

ſuitgerus, Bambergenſis epiſcopus qui Clemens II. dictus eſt, pontificem in ſynodo fecit, à quo & Imperiale diadema accepit, Romanóſque à pontificum electione prohibuit. Blond. lib. 3. decad. 2.

ſulcitani, Sardiniæ inſulæ populi apud Plinium. *Soſo* Pinetus interpretatur, *Solci* Ptolem & *Sylci* Stephano ſunt.

ſulla, mathematicus fuit, qui Caligulæ conſulenti de genitura ſua certiſſimam necem appropinquare affirmauit.

ſulpitia, Paterculi filia, & Fuluij Flacci vxor, fœminarũ pudiciſſima fuiſſe matronarũ ſententia iudicata eſt, quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. lib. 7. capite 35.

ſulpitius Gallus. Aſtrologus, qui in exercitu P. Æmilij contra Perſeum, deprehenſam noctu eclipſim Lunæ mirantibus militibus enarrauit. Plin. cap. 12. lib. 2. & Cicer. 1. Offic.

ſulpitius, tr geſimus primus Biturigenſis Archiepiſcopus: cujus oſſa ibi in cœnobio in illius honorem ędificato, & hoc nomine vocato quieſcunt. Belf. tom. 1. Coſm.

ſulmo, oppidum Pelignorum, in quarta regione Italiæ nonageſimo ab vrbe diſtans lapide, Ouid. poët. patria, vt ipſe teſtatur 4. Triſt. Dictus Sulmo à Solymo Æneæ comite, conditore eius vrbis, vt teſtatur idem 4 Faſt. *Solymum* primò dictũ fuiſſe ex Silij lib. 9. cõſtat, hodie *Sulmona* eſt, vt ſcribit Leander: aliquibus *Sermona* dicitur.

ſuma, caſtellum Perſarum, circa Tigrim alicubi videtur. Zoſim. 3.

ſummanus, Pluto, deus inferorum, ita dictus, quaſi ſummus deorum Manium: vt in Nup. Philologię docet Martianus. Huic Romani nocturna fulmina aſſignabant, quemadmodum diurna Ioui. Plinius libro 2. cap 51. Ouidius 6. Faſt.

ſummæ Alpes, *Gotthardi* hodie vocari ſcribit Scudus, quas Cæſar ſummas alpes appellat, ſunt Straboni & Plinio *Pœnina* alpes, vt Rhenanus ſcribit. Sunt qui putant Cæſarem ſummas alpes non propriè, ſed appellatiuè dixiſſe tanquam Alpium ſummas.

ſummœnium, locus lupanaris Romæ. Vt notat Alex. ab Alexandro lib. 4. genial. dierum, capite 18.

ſunam, vrbs in tribu Izachar. *Terondeles Gabraleris* eam nominat Benjamin, F, Ionæ. 1. Paralip. 29.

ſunam, ciuitas, 4. Reg 4 Lat. mutatio ſiue dormitatio eorum, aut vana dormitatio, vel iteratio, aut ſecundatio eorum.

ſunem, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. 1. Reg. 28.

ſuni, filius Gad filij Iacob. Gen. 46. Lat. mutatus, vel dormiens, aut iteratus, vel ſecundarius.

ſunici, populi propè Coloniam vrbem, olim Agrippinam dictam & Rheni fluminis ripis citerioribus adjacentes à Tacito proditi.

ſunici, ſunt apud Tacitum 4. Hiſtoriar. Germanię populi, *Sunſi* à Diuæo interpretatur, oppidum eſt ad Rhenum infra Coloniam Agrippinam. Leodius dicit eos hodie regiunculam *Knackerlandt* dictam obtinere, quæ eſt inter Batauos, Friſios & Bethaſios.

ſunium, Atticum promontorium Ptol. *Cabo delle colonne* à Sophiano appellatur, idem dixit ante eum Niger, à multis, nempe ibi extantibus columnis.

ſunium, vicus & promontorium Atticę regionis, ſupra Athenas & Marathonem. Steph. vicus eſt in Leontide tribu. Homer. promontorium vocat hoc verſu.

Ἀλλ' ὅτε σούνιον ἄκρον.

Hinc Sunieus, & fœmininum, Sunias. Steph.

ſuoll. Vide Naualis.

ſuph, filius Thau patris Eliu, 1. Reg. 1. filius Elcana filij Ioël, 1. Paral. 6. nomen loci, 1. Reg. 9. Lat. fauus, ſiue ſpecula, aut cooperimentum, vel natans, aut expectans.

ſupha, filius Helem. 1. Paral. 7. Lat. Lecythus, aut pręceptum illaqueans, vel præceptum flatus, ſiue præceptum inflationis.

Supham, filius Benjamin. Num. 26. Lat. conte

te rens

terens eos, ſiue barba aut labium eorum, aut ripa vel litus eorum.

ſuphtha, Parthiæ regionis vrbs, nunc *Geſtie* nuncupatur, niſi fallit Thenetus.

ſur pater Gozbi Madianitidis illius, quæ cum Zambri interfecta eſt in genitalibus: qui quidem Sur princeps erat Madianitarum, Numer. 12. 31. Ioſ. 13. Fuit & nomen filij Abigabaon. 1. Paral. 8. & 9. Lat. petra vel fortis aut obſidens, vel anguſtians, ſiue plaſmator, aut ligatus, vel ligans.

ſur. 4. Reg. 11. nomen portæ in templo Salomonis. Lat. receſſio, ſiue rebellio.

ſura, fluuius qui aquas ſuas in Moſellam euomit, Auſonio. *Saur* nunc.

ſura Ptolemæo Syriæ vrbs iuxta Euphratem, *Flauia Forma Sura* in lib. notitiarum.

ſura, locus Lyciæ, vbi oracula dabantur.

ſuranus II conſul, anno ab vrbe cond 856.

ſurdaones, ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Plin. lib. 3. cap 3. vbi dicit *Ilerdenſes Surdaonum gentis*. Varrerius locum eſſe hodie hoc tractu dicit qui *Campos de Cerdania*, id eſt, Sardo dum campus vulgò nominatur.

ſuriel, filius Abihaiel, princeps Moholitarum Num. 3 Lat. petra ſiue fortitudo aut plaſmatio ſiue figuratio vel vinculum aut colligatio vel obſidio Dei.

ſurrentum, Campaniæ oppidum à Græcis conditum quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum, Pli. li. 3. & Strab. lib. 5. Hinc Surrentina vina dicta ſunt, & Surrentini colles Columel. lib. 3. c. 1. Leander *Surento* nominat.

ſuriga Mauritaniæ Tingitanæ vrbs ad Oceanum Atlanticum Ptolemæo. *Alias*. Caſtel. *Gezporte* Cutioni vocatur.

ſuſa, Scriba quidam, de quo 1. Par. 18. Lat. vanitatis eleuatio aut exultans.

ſuſa, orum, vrbs nobiliſſima inter Perſidem & Babyloniam ſita. Perſarum olim regia, à Dario, Hyſtaſpis (ſi Plinio credimus) aut (vt Straboni placet) à Tithono Memnonis patre condita, trans Choaſpem fluuium à cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta eſt Suſiana. In hac fuit nobilis illa Cyri regia, è candido varióque marmore columnis aureis, magnæ; gemmarum copia exornata, cœli in lacunaribus habens ſimulachrum, ſtellis micantibus inſignitum. Dicta autem putatur Suſa, à liliorum copia quæ illorum lingua Suſa dicuntur. Propè hanc ciuitatem Suſorum quædam ſunt aquæ, quæ ſe bibentes, edentulos ſtatim efficiunt. Leonic. Thom. lib. 3. ca. 69. *Memnonia* Herodoto & Æliano cognominatur, Caſtal. *Suſtra* vocari tradit. *Suſij* etiam *Coſſi* dicuntur inquit Strab.

ſuſana, vxor Ioachim, Dan. 13. Eſt & nomen alterius mulieris, quæ Chriſtum ſequebatur, Luc. 8. Lat. roſa, vel lilium aut lætitia.

ſuſarion, Græcus poeta, qui tanta libertate hominum flagitia inſectabatur ſcribendo, vt opus fuerit lege, quæ maledicam illam & effrænem mordendi licentiam coërceret & comprimeret.

ſuſi, pater Gaddi. Num. 13. Lat. equus, vel hirundo, aut tinea.

ſuſia, regio in Perſide.

ſuſis, inſula. vide Traxiana.

ſuſiana, prouincia Aſiæ (vt li. 6. c. 3. refert Ptolem) quæ à Septentrione terminatur Aſſyria, ab Occaſu Babyloniæ adiacet, ab Oriente habet Perſidem, à Meridie partem Perſici ſinus, cuius ciuitates inſignes, Traiana & Suſa, in qua templum Dianæ Suſiæ. Steph. Niger *Cus*: Moletio *Zaquaiſmael* Zardo *Suſuy*, Mercatori *Cuſiſtan* interpretatur. *Arphaſad* in Biblijs dici ſcribit Montan. in ſuo apparatu.

ſuſudata, Germaniæ ciuitas. apud Ptolem. *Wilnaw* in Marchia Brandeburgica eſt Petr. Appiano cenſore.

ſuthala, filius Ephraim, Num 26. Filius item Zabad Filij Tahath 1. Par. 7. Lat. plantatio viriditatis vel humiditatis, aut portus humidus, ſiue ponens humiditatem, vel viriditatem.

ſuthalaitæ, idem Num. 26.

ſutrium, vrbs priùs Tyrrhenorum, deinde Romanorum: Gentile. Sutrenus. Stephanus *Sutri* hodie nomen retinet teſte Leandro.

ſutrus, nomen impoſititium, quod Caro vni Stephano, qui in Punica acie fortiſſimè fuerat præliatus, impoſuit.

ſuytbeuelandia Zelandiæ inſula, à ſolo oppoſito Auſtro ſic denominata, nunc dimidio quàm fuit olim anguſtior. Vide Zelandia.

S Y

Syagra, regio Ciliciæ, prope Adum & Laërtem, Gentile Syagræus. Steph.

ſyagros, extremum Arabiæ felicis promontorium ad mare rubrum, cuius meminit Plin. lib. 6. 23. & 28.

ſyagrps, cuius nomen apud Sophoclem à ſumma veneratione impoſitum. Græcis item Syagros, aprum ſignificat.

ſyalis, vrbs Maſtienorum, Gentile, Syalites, vel Syaleus. Steph.

ſyaſſus, vicus Phrygiæ. In hoc vico aiunt, Cimmerios inueniſſe in dolijs reconditam ingentem copiam tritici, vnde longo tempore nutriti ſint. Gentile, Syaſſeus. Steph.

ſybaris, Steph. Magnæ Græciæ oppidum inter Grathin & Sibarin amnes, ab Achiuis conditum, qui poſt Troiæ excidium vi tempeſtatis eò fuerunt appulſi. Huius olim tanta fuit potentia, vt quaternas proximas rexerit gentes, & 25. vrbes ſuo ſubdiderit imperio, & contra Crotoniates trecenta hominum millia armarit, Strab. lib. 6.

Sybaris, fluuij nomen iuxta vrbem eiuſdem nominis: à cuius portu incolæ ſubmouent greges, ſiue quòd pecora ſternutamentis exagitet, vt viſum eſt Straboni, ſiue, quòd vellera nigrore inficiat: cùm Crathis vicinus amnis candorem his inducat, vt tradit Plin. lib. 31. cap. 2. Leandro *Cochile* dicitur.

sybaridis autem fluuij latices conſperſi, & potu etiam ſuo homines reddunt continentes & caſtos. Leonic. Tom. lib. 3. cap. 69 Eſt item Sybaris, Adoleſcentis nomen apud Hora. 1. Carmi. Ode 8.

sybaritæ, Sibaris vrbis incolæ, omni delicia rum genere effœminati: vnde Syboritica menſa. conuiuas in proximum annum inuitabant, ne ſpacium interim deeſſet, aut conuiuatori conquiſitis terra mariſque deliciis epulas inſtituendi aut conuiuis ipſis corpus auro gemmiſq; exornandi. Hi poſtremò aduerſus Crotoniatas bello ſuſcepto, cùm trecenta hominum millia in aciem eduxiſſent, turpiſſimè tamen victi, vnâ que cum vrbe ſua ſunt deleti. Iſti namque Sybaritæ eò luxuriæ ac deliciarum deuenere, vt molliùs cubarent, nullóque ſtrepitu illorum interpellarentur ſomni, artes illas omnes, quæ obſtrepunt quales ærariorum, lignariorúmque ſunt fabrorum, ſimiliúmque omnium extra vrbis pomœria exerceri iuſſiſſe, qui gallos etiam gallinaceos eam ob cauſam in vrbe educari, edicto prohibuiſſe dicuntur, Ac tandem ad tantam luxus inſaniam peruenere: vt equos etiam ſuos ad tibiam ſaltare condoceſacerent: quæ res illos funditus poſtremò euertiſſe perhibetur. Siquidem Crotoniatæ illis finitimi, & ſemper infenſi (vt author eſt Ariſtoteles) hac percepta re tibicines militum ornatu complures in aciem eduxerunt, qui in ipſo pugnæ congreſſu modum illum, quem nouerant equi, canere iuſſi, non ſolùm illos ordine mouiſſe, ſed eum ſeſſoribus etiam ipſis in medium ſuorum aciem nullo negotio traduxiſſe perhibentur, & iſto ſtratagemate penitus deleti ſunt, Leonio. Hinc Sabaritis, itidis, Ouid. 2. Triſtium ad Auguſtum.

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Quo in loco Sybaritida vocat Ouidius opus Hemitheontis cuiuſdam cinædi de generibus voluptatum, & obſcœnarum libidinum.

sybennitica, præfectura maritima in Ægypto. Steph.

syberos, vrbs Illyriæ: Gentile, Syberius, Sybereos, Syberites. Steph.

sybota, portus eſt in Epiro, apud Ptolemæum, & Thucydidem 1 & 3. Inſulæ ſunt quoque ſic dictæ paulò ab Epiro diſtantes, pone Leucimnam Corcyræ inſulæ promontorium, verſus Orientem, auth. Thucyd. & Strab. *Syuita* Sophiano nominatur, Eſt & alia inſula eiuſdem nominis in mari Ægæo, Liuio, inter Athon & Eleam.

sybotæ, populi habitantes ſecundum flumen Aſtapum, ad Septentrionem vergentes, Plin. Stephano, inſula & portus: Inſularis Sybotius.

sybra, Phrygiæ caſtellum: Gentile, Sybrianus.

sybridæ, vicus in Erechtheide tribu.

syburpores, Libyæ gens apud Ptol.

sycæ, vrbs è regione nouæ Romæ, quam noſtro tempore Iuſtinianas vocant. Ciuis, Sycantes, vel Sycæus.

sycaminon, vrbs Phœnicum, vnde Sycaminites. Steph.

syce, inſula eſt Aſiæ adiacens non procul ab Epheſo. cuius meminit Plin. lib. 5. cap 31.

syceus, vnus Titanum, quem fugientem Tellus, mater ſuſcepit, & inde ficum protulit. Stephanus.

sychæus, Didonis fuit maritus, agri ditiſſimus inter Phœnices. Quæ opulentia fuit ei exitio, impulitque Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri, argentique habuerit, hinc licet ſuſpicari, quod eius theſauris profuga Dido æmulam Romani imperij Carthaginem ædificauit.

sycion, XIX. rex Sicyoniorum, à quo Sicyonij nuncupati, qui primò Ægialæi vocabantur, regnauit annis XLV. anno mundi 2612.

sycites, Bacchus dictus eſt ἀπὸ τῶν συκῶν, à ficis quòd is non ſolum vini, ſed etiam ficorum & fructuum propè omnium fuerit inuentor.

sycoris, Plin li. 3. ca. 3. fluuius Hiſpaniæ, iuxta Illerdenſes Surdaonum gentem. Lucan.

Heſperios inter Sycoris non vltimus amnes.

Vide Sicoris.

syeuſſa, inſula eſt in mari Ægæo ante Epheſum, de qua Plin. lib. 31. cap. 5.

syderis, Plin. lib. 6 cap. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

sydima, vrbs in montanis Lyciorum apud Plin. lib. 5 cap 27.

sydo & Italteus, Sueuorum reges, anno ſalutis 70.

sydon, Corinthius fuit adeo hoſpitalitate inſignis, vt eius fores omnibus eſſent peruiæ. Hinc prouerbium, Semper aliquis in Sydonis domo.

syedra, vrbs Iſauriæ: Ciuis, Syedrus, Stephanus.

syene, vrbs in confinibus Æthiopiæ atque Ægypti, non procul à Nilo ſupra Alexandriam, verſus Meridiem quinque millibus ſtadiorum ſub tropico Cancri directè locata: vnde Sole exiſtente in Cancro, medio ſolſtitij die ſupra verticem ciuitatis, nullam prorſus ibi corpo-

ra vmbram faciunt, vt eſt author Plin. libro 1. cap.73.

syſſa, tugurium quoddam in Lycis, à vetula quadam Svaſſa, quæ Latonam excepit. Gentile, syeſſæus & syeſſeus. Eſt etiam syeſſa, vrbs Tyrrhenorum, Gentile. Syeſſenus. Stephanus. Vide Sueſſa.

syia, vrbs parua Cretæ, nauale Elyri. Ciuis, syiates,& Syieus. Steph.

sygaros, inſula in ſinu Arabico, in qua nulli ſunt canes,atque aliunde importati, circa littora moriuntur. Plin.lib.7.cap.48.

syis, vrbs Ægypti:vnde præfectura syitis. Stephan.

syla, mons Lucaniæ, ſyluam habens eiuſdem nominis latrociniis crebris infamem. Vnde & nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τοῦ συλᾶν, quod eſt prædari.

sylaris, fluuius Picenum à Campania diſterminans. Strab.lib.5.extremo.lege. Silaris per i.

sylci, vrbs Sardiniæ à Carthaginenſibus condita. Stephan.

syleon, vrbs Phrygiæ, ſecundum alios Pamphyliæ:Gentile, Syleius. Steph.

sylina, inſula eſt Sulpicio Seuero vltra Britanniam ſita. Sunt qui ea inſula *Sorlingas* vel *Sylly* putant denorari. vide Hybernia.

syliones, populi Chaoniæ. Steph.

sylla per duplex ll. Vide syla.

sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionum familia, adoleſcentiæ omnibus flagitiis inquinatas. Quæſturam ſub Mario adeptus eſt, in qua vitam omnem penitus commutauit. Literis Græcis, & Latinis bene eruditus, facundus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecurus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis: vt de illo dubitari potuerit (inquit Salluſtius) fortiórne an felicior eſſet. Miſſus à Mario ad Bocchum regem legatus, Iugurtham vinctum retulit: Mithridatem Aſiam crudeliſſimè vaſtantem compeſcuit: ſocialis belli luctus repreſſit. Cinnæ dominationem fregit, & Marium, qui olim ſe Quæſtorem faſtidierat, ipſam illam prouinciam proſcriptum & exulem petere coegit. Dictator deinde effectus ita Rempub. oppreſſit, vt teſte Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Poſtremò Republic. conſtituta, Dictaturam depoſuit, & priuatus Puteolos conceſſit: quo in loco pediculari morbo periit. Plutarch.

syllanion, ſtatuarius nullo doctore nobilis. Plin.

syloes, Herodoto, apud quem etiam σολόεις legitur, Africæ promontorium eſt, quod Sataſpes poſtquam ex Ægypto ſoluit, ad Columnas Herculis nauigans, circumuectus in meridiem curſum tenebat. idem alio in libro ſcribit, hoc promontorium Libyam terminare. In Hannonis periplo eius etiam mentio eſt. Fortè vbi Ptolemæus poſt Cotes promontorium (quo Africa ad meridiem inclinare incipit) *Sylia* fluminis oſtium deſcribit.

syloſon, vir egregius. aliquando exilio mulctatus eſt, ſed quia diuitiis & corporis præſtantia affluebat, chlamydem ſumptuoſam ſemper geſtabat Quam cùm Dario (qui poſtea Perſarum rex effectus eſt) dono dediſſet, iis poſtea regnum adeptus, beneficij memor Syloſontem ſolo natalitio reſtituit. Vnde tractum eſt prouerbium de chlamyde Syloſontis quod dicitur de his, qui iactant ſe magnificentia veſtimentorum. Fuit autem Polycratis Samyorum tyranni frater: à Dario verò accepta tyrannide vrbem aſſiduis cædibus exinaniuit. Vnde dictum eſt prouerbium, *ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρία*, id eſt, Syloſontis opera locus amplus eſt, Strab.lib. Geogra. 14.

syluanectum, vulgò *Senlis*, Galliæ Belgicæ oppidum, in Picardiæ prouincia ſic dictum à syluis, quòd iſtud oppidum olim in medio eſſet ſyluarum Greg. Tur.lib.9.cap.20.hiſt.

syluania, liberæ conditionis pagus Heluetícus, mutuo ſociatatis fœdere Suiciæ & Vraniæ iunctus, anno M.CCCXV. Naturali Alpium vallo circumſeptus, paſcua habet amœna, pecoribus alendis perquàm idonea. vulgò, *Vnder vvalden*.

syluanus, ſyluarum deus: Cypariſſum puerum quem in deliciis habuit, in arborem ſui nominis transformauit. Quidam eundem eſſe putarunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Georgicorum, manifeſtè eos diſtinguit. Nam cùm dixiſſet, *Pan ouium cuſtos*, &c. interiecta deinde Mineruæ & Triptolemi mentione, ſubdit tandem.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum.

syluanus, aui ſui & ſororis filius, hoc modo. Valeria Tuſculanaria ob iram Veneris Valerium patrem ſuum deperibat, rémque nutrici communicat: quæ dolis ſubiens herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aſpectum eius apertúmque concubitum vereatur. Aliquando pater poſtmodum debacchatus, lumen petiit: nutrix verò præueniens, fugienſque, ſeſe præcipitauit, filia quoque inde euadens, peperit, syluanum, quem Græci Ægypanem vocant. Pater quoque Valerius dolore effectus ſeſe dedit in præcipitium. Plut. Par.

syluanus, conſul anno ab vrbe condita 835.

syluanus in Galliis à militibus Cæſar eſt appellatus, Agrippinæ ab Vrſino eſt occiſus: imperauit paulò plus 11. menſ. Pomp. Ammi. lib. 15. ab vrbe condita 109.

syluester 111. pontifex Romanus electus, anno ſalutis 1044.

ſyluia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt Virg 7. Æneid.

ſyluius, Æneæ filius, à quo póſtea omnes Albani reges Syluij dicti ſunt.

ſyluius Poſthumus, IIII. Latinorum rex, regnauit annis XXIX. Syluius dictus, quia in rure educatus: Poſthumus, quia poſt patris mortem natus fuit. Eutrop.

ſyluius Athis, Euthropio, qui & Ægyptus, Albæ filius, VII. Latinorum rex, regnauit annis XXIIII.

ſyma, vrbs in Aſia. Quin & pro monte iuxta Ponticum poſuit Orpheus in Argonautis. Vide Syme.

ſymachia, vna fuit ex Sibyllis (teſte Martiano Capella) Hippoteſis filia.

ſymætha, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Symætheus. Stephan.

ſymbari, populi feri inter Arabiæ montes & Nilum incolentes, Elephantóque victitantes, Plin. lib. 6. cap. 31.

ſymæthus, fluuius Siciliæ, non longè ab Ætna, qui, vt ait Strabo libro ſexto, agrum Catanæum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum, ſymæthius.

ſymbolon portus, Arriano, Straboni & Plinio, imò & Ptolemæo in Taurica Cherſoneſo eſt, Mercatori *Sibula* dicitur. Vetus Strabonis interpres Pactorum Portum ex Symbolon fecit. quod Marium Nigrum fefellit in ſua Geographia, duo diuerſáque loca ex his fabricatus eſt, vnum Symbolorum, alterum pactorum nominans.

Syme, Plinio lib. 5. cap. 38. inſula inter Rhodum & Gnidum: ſic dicta à Syma, Ialyſi filia cùm priùs Metapontis, deinde Ægle vocaretur. Author Hermolaus. Meminit Strabo libro 16. Syme, inſula eſt Cariæ teſte Strabone lib. 14 & vrbs eiuſdem nominis. Gentile, Symæus, vel Symeus.

Symmachia Venus dicta eſt è Mantinenſibus quòd in Actiaco prælio Romanis opem tuliſſet.

ſymmachus, Romanus orator, miſſus à ſenatu Conſtantinopolim ad Theodoſij liberos, rogatum vt Veſtales à Chriſtianis deſtrui minimè paterentur. Cuius rei gratia putabant ſe aduerſa multa à diis eſſe paſſos. Eius igitur orationem & Prudentius, & Ambroſius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, ſacrorum librorum interpres doctrinæ parum ſinceræ & Chriſtianæ, cuius meminit Euſeb. lib. 6. c. 14 hiſt. eccl.

ſymmachus, XLIX. Romanorum epiſcopus annis XV. menſ. 4. diebus XXVII. anno ſalutis 499.

ſymmachus, conſul ab vrbe condita 1275.

ſymon, Cleophe filius, Hieroſolymorum epiſcopus Euſeb. lib. 3. c. 11. Cruci affixus eſt. Idem lib. 3. cap 35.

ſymon, ſummus ſacerdos Iudæorum, filius Oniæ, Iuſtus appellatus anno mundi 3660.

ſymphorota Getulij martyris vxor: quæ mortem ſeptem filiorum pro religione Chriſtiana occumbentium tulit patientiſſimè, imò verò eos ad ſupplicium animauit. Hiſt. Eccl.

ſymplegades, quæ & Cyaneæ, inſulæ duæ, ſiue potiùs ſcopuli, trans Boſphorum Thracium in ipſo Ponti Euxini oſtio in mille quingentis paſſibus ab Europa diſtantes: tam modico autem inter ſe diſcretæ interuallo, vt ex aduerſo quidem intrantibus geminæ cernantur, paulùm verò deflexa acie, coeuntium ſpeciem præbeant. Quæ res occaſionem præbuit poëtarum fabulis, qui eas olim inter ſe concurriſſe tradunt. Vnde & nomen acceperunt ἀπὸ τοῦ συμπλήττ[illegible] hoc eſt, à concurrendo, ſiue confligando. v. Cyaneæ.

ſynadis, vide Sinada.

ſynangus, vrbs Phœnicum; Gentile, Synangius. Stephan.

ſyndicus, vrbs contigua Scythiæ cum portu. Aliqui Gorgipen vocant. Steph.

ſyneſius, è Pentapoli Aphricæ philoſophus Chriſtianus præſul Ptolemaidis factus, ſcripſit libros in Grammaticam, Philoſophiam, Panegyricos, epiſtolas, & alia, Suid.

ſyngambri, vide ſicambri.

ſyngilia, habent marmoreæ inſcriptiones, vt teſtatur C. Cluſius, vbi hodie Antiquera eſt, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Singiliæ meminit Plinius, lege, Singylia.

ſyngietæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi apud Pl.

ſynnada, Straboni, Synada ſimplici n ſcribit Ptol. Phrygiæ maioris vrbs eſt Incolis, vt Steph. refert, *Docimea* & *Docimite* item primùm Synnæa vocabatur.

ſynada, vrbs Phrygiæ (indigenæ Docimitem & Docimæam vocant.) Aiunt autem Acamantem, cùm poſt bellum Troianum aberraſſet, in Phrygiam veniſſe, & illic, dum obſeſſo regionis principi ſuppetias ferret, agrum quendam accepiſſe, ibique vrbem condidiſſe: quæ primùm ſynnæa dicta ſit, quòd multi ex Græcis Macedones per Aſiam collecti in ea habitarent deinde à finitimis corrupto vocabulo Synnada. Ciuis, Synadeus. Stephanus.

ſyntyche, mulieris nomen. Philip. 4.

ſyropij, populi Liburnis vicini. Steph.

ſypalettus, vicus in Cecropide tribu: vnde Sypalettius. Stephan.

ſyphax, Numidiæ rex, qui cùm Scipioni per Lælium fuiſſet conciliatus, bellique ſocietatem cum eo iniiſſet, poſtea violata fide Annibali adhæſit. Tandem victus à Maſiniſſa, viuus in Scipionis manus perductus eſt, à quo in

triumph

triumpho circumductus, in carcerem incluſus, inedia vitam finiit, regno Maſſiniſſæ conceſſo.

Sypheum. Brutiorum oppidum Liuio. 30. ex huius ruinis putat Gab. Barr. illud oppidum extructum, quod Antoninus *Summuranum*, quo nomine adhuc appellatur, vocat.

Sypontum. vide Sipontum.

Syra, locus, qui ſecundùm Ioſephum viginti ſtadijs ab Hebrone diſtat, 2 Reg. 3. Lat. ſpina, aut olla, vel lebes, ſiue rebellio, aut receſſio.

Syracuſæ, ciuitas Siciliæ ampliſſima, ſub Pachyno monte ſita, vbi fons Arethuſa ab Alpheo (vt creditur) Elidis fluuio per ſubterraneos cuniculos means, magna aquarum vbertate erumpit. Cicer. 6. in Verr. ſcribit Syracuſas vrbem eſſe maximam Græcarum vrbium, pulcherrimam que: quæ ex quatuor quaſi vrbib. maximis conſtare videatur: quarum vna inſula nominatur, altera Achradina, tertia Tyche, à nobili Fortunæ templo in ea extructo: quarta Neapolis. Hinc Syracuſius, a, um: ſed Græco more dicitur: nam Latinè Syracuſanus, a, um. Hi populi qui ditiſſimi, voluptatibuſque ac delicijs dediti erant, factus eſt prouerbio locus, Syracuſanæ menſæ, & Syracuſanæ diuitiæ. Syracuſis autem nunquam tanta obducitur nebula, vt non aliqua hora ſol cernatur. Plin. lib. 2 cap. 62. Quinque vrbes intra mœnia continere perhibet Strabo libro 6. Ea pars quæ Ciceroni inſula eſt, Straboni *Ortygia* dicitur. Hanc inſulam quoque incolis *Naſon* vocari ſcribit Liuius lib. 25. eandem *Homothermon* ab initio appellatam ſcribit ex Nicand. Fazellus. hactenus hæc vrbs Syracuſa nominatur.

Syraſtra, Indiæ intra Gangem vicus, apud Ptol. *Saurac* Caſtaldo vocatur.

Syrbane, inſula in Euphrate: Gentile, Syrbanus. Steph.

Syrenes, filiæ fuerunt Acheloi & Calliopes Muſæ, de quibus vide ſuprà Sirenes.

Syri, vide Cappadocia.

Syria, regio Aſiæ, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente noſtro mari & Ægypto terminatur, à Septentrione habens Ciliciam & partem Cappadociæ, à Meridie Arabiam: cuius inſignes ciuitates, vt libro quinto refert Ptolemæus, ſunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia Apamea, Palmyra, Heliopolis, Ptolemais Sidon. Tyrus Berytus Botrys Trypolis, Byblus, Seleucia, Cæſarea, & Damaſcus Montes clari Carmelus, Caſius, Libanus Fluuij, Euphrates, Chryſorrhoas, Singas. Regiones, Phœnice, Palæſtina Iudæa, Idumæa, Comagena. Samaria, & Syria Cœle. Sunt qui quadripartitam faciunt diuiſionem in Syros, Aſſyrios, Leucoſyros, & Cœleſyros, Plinius libro quinto, capite duodecimo Meſopotamiam quoque & Babyloniam Syriæ attribuit: totiúſque Syriæ partem facit Aſſyriam. Multi confundunt, vt Herodotus qui Syros à Græcis dictos, Aſſyrios à Barbaris dici ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio inſignes Grammatici, apud Horatium eam, quæ nunc Syria dicitur detracta ſyllaba, olim Aſſyriam dictam ſcribunt. Huius regionis incolæ Syri dicti ſunt: qui olim aſtutiæ nomine malè audierunt, quemadmodum & Phœnices. Hinc factus eſt locus prouerbio, Syri aduerſus Phœnices, quo vtimur quoties ſignificare volumus, duos egregiè aſtutos hoc agere vt dolis ſe mutuo circumueniant. Iidem vſque adeò guloſi ſunt, vt maximam diei partem in conuiuiis abſumant. Maſculi à XXIIII. anno, fœminæ à XII. vſque ad LXV. tributo obligantur. Fortunam colunt. Proni ſunt in cachinnos & ſcommata. Diuino cultui ſatis dediti, vnde Stat. libro primo. Syl. *Quod ramus pia germinat Damaſcus.* Operoſiſſimi ſunt in hortis. Hinc prouerbium, multa Syrorum olera. Hebræis (vt hoc etiam addatur) dicitur *Aram*, teſte D Hieronymo Syros *Arimos* nominari ab Homero Poſidonius auctor eſt, apud Strabonem, in calce lib. 16. idem Strabo ſcribit lib. 13 ſuo tempore Arimos *Aramos* vocari, Syros Ioſephus *Aramæos* appellat: Strabo dicit à ſe ipſis ſic vocari, ſed is habet *Arammæos* dupli-ci mm: *Sobal* dici ſcribit Brochardus. Diod. lib. 19. eius partem quæ verſus Taurum montem eſt, Superiorem nominat: meminit Xenophon, lib. quinto, Cyropædiæ Syriæ inferioris. Poſtel. *Suriſtan* vocat. hodie *Soria* nomen obtinet. Syriam nonnulli in quinque partes diuidunt, inquit Euſtathius, in *Commagenam*, *Seleucidem*, *Cœleſyriam*, *Phœniciam* & *Iudæam*, mediterraneam: Syriam cum Aſſyria ſæpè confundi certum eſt.

Syria ſoba, in titulo Pſal. 60. ea eſt, quæ Palæſtina dicitur.

Syriacus, vide Hyllus.

Syrianus Alexandrinus philoſophus Platonicus docuit Athenis, ſcripſitque in totum Homerum commentarios, libros ſeptem in Platonis rempublicam & alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suid.

Syriæ portæ, vide Amanicæ.

Syrictæ, vt ex Megaſthene notat Plin. lib. 7 c. 2 gentes inter Nomadas & Indos, narium loco foramina tantùm habentes, anguium modo loripedes.

Syrinthus, vrbs Cretæ. Gentile, Syrinthius. Steph.

Syrinx, gis Nympha Arcadica, vna Naiadum, quæ cùm vim Panos, alioqui effugere non poſſet, inuocato ſororum nomine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ouidius libro nono Metamorphoſ.

ſyriſca à ſyrus fit, ſicut Ciliſca à Cilix.

ſyritha, filia Danorum regis ſiluadi, tantę pudicitiæ, vt cùm ob elegantiam formæ magnam procorum frequentiam pateretur, neminem tamen probauerit. Saxo. lib. 7.

ſyrius, ſtella eſt in ore canis poſita: quæ annis ſingulis oritur circa octauum calendas Iulij quæ orta plerumque peſtilentiam gignit, toto anno, plerumque paucis diebus, interdum innoxia naſcitur.

ſyrmæum, campus inter Nomades & Nabathæos: Gentile, Syrmæus. Steph.

ſyrmatæ iidem qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Stephan.

ſyrna. vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium cùm aberraſſet, delatum in Cariam à Caprario quodam ſeruatum eſſe, & ductum ad Cariæ regem Damæthum cuius filiam è tecto delapſam, detractam, ab ambobus brachiis ſanguine ille curauit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxiſſe fertur & Chersoneſum donaſſe in qua Podalirius duas ciuitates, alteram vxoris nomine, Syrnam: alteram verò paſtoris nomine, à quo ſeruatus fuerat condidit. Gentile, Syrnius, & Syrnias, fœmininum. Steph.

ſyroe Perſis imperauit, anno 1. anno ſalutis 627.

ſyrophœnix, ora maritima Syriæ: circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

ſyros, maris Ægæi inſula, quam Homerus *Syriam* vocat in Odyſſea, vt Strabo & Stephanus teſtatur. *Syra* Sophiano adhuc dicitur.

ſyrracuſæ, vide Syracuſæ.

ſyrtes, tium, duo ſinus perículoſiſſimi in mari Libyco, qua Africam propriam dictam alluit: quorum alter qui Carthagini propinquior eſt minorem Syrtim vocant CCC. M. paſſ. ambitum habet. Alter, qui in Cyrenaicam vergit, maior Syrtis dicitur: habétque circuitum DCXXXV. M. paſſ. Vtraque Syrtis nauigantibus eſt periculoſiſſima, quòd mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem viciſſim immutant, dorſaque & breuia in alia atque alia loca transferunt. Sunt & in terra Syrtes in eadem Africa vento arenas excitante, & proxima quæque operiente. Vnde Solinus author eſt, iis in locis, quamuis terra iter facientes, curſum ſideribus regere. Nam arenæ cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodum in mari nunc aggere ſublimia faciunt, quæ priùs deſidebant, nunc vallibus profunda, quæ priùs excelſa erant. Hodie *Secche de Barbaria* vocari ſcribit Caſtaldus, *Baxos de Barbaria*, (quod idem ſignificat) appellari & eas Oliuarius. Belgæ eadem ſignificatione vocant omnia maris breuia, & loca arenoſa. *Blaſen Branckken, Bronchter: Syrtis minor: Golfo de Caps* nominari videtur. Vide Charybdis.

ſyrius, Meſopotamiæ rex, anno mundi 2909.

ſyrus, inſula Ionica, Aſiæ oppoſita, cuius prima producitur, à qua Pherecydes ſyrus ortum habuit, non à ſyria regione. ſtrabo lib. 12. ſtephanus Ioniæ vel Acarnaniæ inſulam eſſe ſcribit. Gentile, ſyrius. ſyrus verò Thraciæ adſcripta eſt, vt ſtrabo & Plinius teſtantur, longè à Rhodo.

ſyſcia caſtellum eſt penes ſegeſticam, ea in via quæ in Italiam ducit, ex Danubij finibus, ſtrabo lib. 7. eidem ſtraboni eſt etiam vrbs iuxta Colapis confluentiam in ſauum, in Pannonia ſuperiori Ptolemæo teſte qui eam *Siſcia* per i in prima ſcribit, vt quoque Velleius. Huius vrbis adhuc multa pulchráque monumenta extare tradit Bonfinius. hodie *Siſſeg* videtur ex tabula Illyrica ſambuci Nigro iudice *Modruſſa* nunc vocatur. Lazius autem in ſua Vienna dicit eius rudera ſub ditione Auſtriaca apparere, in confinibus Hungariæ, ſtiriæ, ſclauoniæ & Windorum Marchiæ, incoláſque locum appellare *Seſſied*. Antoninus etiam huius ſiſeiæ meminit.

ſyſimethres, Perſarum ſatrapa fuit, qui duos ex matre liberos ſuſcepit. Nam authore Curtio apud Perſas parentibus ſtupro coire cum liberis fas eſt.

T A

TABAE, Tabarum, vrbs Cariæ, Plin. lib. 5 cap. 27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de quo oraculum Piſidiæ datum *αἰὲν ζώων ἐριкυδὲς ἐλευθέρων οἰκίζεσθαι*. Dicta à Tabo heroe. Alij aiunt Cybiram vrbem condidiſſe ſui nominis Marſiam verò fratrem eius. Tabas ſuper rupe, Taban enim petram ſignificare. Vel à Tabeno Argiuo, Ciuis Tabenus. ſunt etiam Tabæ vrbs Cariæ & tertia Petrææ, quam Alexander in libro de ſyria interpretatur bonam. ſtephan.

Tabathra. Vide Tabraca.

Tabbaoth, nomen viri. 1. Eſd. 2 Lat. annuli vel circuli, aut ſubmerſi, vel bonum tempus, aut bona hora.

Tabee, filius Nachor ex Roma concubina, Geneſ. 22 Lat. iugulatio vel occiſio aut coquus.

Tabeel, nomen viri. 1: Eſd. 4. Iſa. 7. Lat. bonus Deus.

Tabelias, nomen viri. 2: Par. 26. Lat. Intinctus à Domino, vel baptiſmus Domini, ſiue bonitas ipſi Domino.

Tabeni, populi iuxta deſertum Carmanię habitantes. ſteph.

ᴛabareni, populi iuxta Chalybes Pomponio lib. 1. Rectiùs Tibareni vt legitur apud Strabonem, vel Tabareni dicuntur, teſte Hermolao. Iuſtiſſimi ſunt, nec priùs prælio congrediuntur, quàm diem, locum & horam, ex fide hoſti denunciatint. Cùm mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri author decumbit, eúmque vt puerperam effœta vxor curat, vt ex Nympho Cœlius annotauit.

ᴛabernæ, lacus iuxta Romam. 28. Act. eſt etiam Antonino Germaniæ oppidum, quod Simlerus *Zabern* vocat, ſub Epiſcopatu Argentoratenſi.

ᴛabiana, Perſici Sinus inſula, apud Ptolemæum *Tibiana* eſt Marcellini.

ᴛabij, vrbs Italiæ, in qua Remus inſtitutus eſt. Stephano.

ᴛabis, vrbs Arabiæ: Ciuis tabenus, Steph.

ᴛabor, mons in medio Galilææ, rotundus, ac ſublimis.

ᴛabraca, oppidum Africæ minoris. Silius Sabatram nominat lib. 3. Aliis tabatra, quod mihi mè mirum eſt. Barbara enim vocabula inepta ſunt, nec ſemper eodem ſono vtraque lingua efferri conſueuerunt, vt Hermolaus ſcribit, *τάβα- θρα*, Steph. vrbs Libyæ: Gentile, Tabathrenus.

ᴛabremon, pater Ben-adad regis Syriæ, 3. Regum decimoquinto. Lat. bonum malum granatum, ſiue bonitas excelſa vel ſublimis aut vmbilicus præparatus vel numeratus, vel muneratus.

ᴛabuleinm, monaſterium in Voſagi montis eremo ſitum, ſic vocatum antiquitus, quòd ſectis inſtar tabularum lapidibus, primò ædificatum fuerit. Hoc poſtea *Theologium* dictum fuit. Surius in primo tomo de S. S. Vitis.

ᴛaburnus, mons Campaniæ olivetis abundans. Virg. 2. Georg. *Taburo* Leandro.

ᴛacapa, Ptol. lib. 4. cap. 3. vrbs Syrtis paruæ Plin. tacape, vulgò *Capu*.

ᴛacaſim, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19. Lat. hora, vel tempus principis, ſiue nunc princeps.

ᴛacfarinas Numidarum rex, Decrium ad Pagydam vicit. Tacitus Annal. 3. A Dolabella vincitur & interficitur Annal. 4.

ᴛachos, Rex Ægyptiorum fuit, qui cùm Ageſilaum Lacedæmoniorum regem, breuis ſtaturæ hominem, qui idcirco venerat, vt cum eo belli ſocietatem iniret, eíque auxilium ferret, hoc intempeſtiuo ioco laceſſiſſet, Parturiebat mons, ac Iupiter metuebat, ille autem murem peperit, regno ſuo eſt ſpoliatus, alienato à ſe Ageſilao, ſocietatéque dirempta. Athenæus libro 14. Plut. in Ageſilao.

ᴛachelotis, Ægyptiorum rex, regnauit annis 13. anno mundi 3126.

ᴛachempſo: Herodoto lib. 2. hiſtor. quædam Nili inſula. Vide Tacompſos. Stephano inſu a Æthiopiæ iuxta Libyam. Gentile, Tachempſites.

ᴛacitus Imperator Romanus, qui apud Tarſum febre correptus obiit. Author Sextus Aurelius.

ᴛacitus Cornelius, ſub Adriano principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris. Belgicæ Galliæ rationes procurauit ad Veſpaſianos vſque peruenit, ab iiſque honoribus euectus, hiſtoriam principum conſcripſit ab Auguſto vſque ad Adrianum. Vide Gornelius.

ᴛacola, Indiæ emporium extra Gangem. Ptolemæo libro 7. ca. 20. *Malaca* nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalenſibus vi capta, quod teſtatur epiſtola Emanuelis regis ad Leonem X.

ᴛacompſos, vicinus in finib. Ægyptiorum & Æthiopum iuxta Philiam inſulam: Gentile, Tacompſites. Steph. Vide Tachempſo.

ᴛaddæus, nomen viri apud Euangeliſt.

ᴛænaria, Ptol. Peloponneſi promontorium, ad Meſſeniacum ſinum. *Cabo Metapan* & *Maini*, à Sophiano dicitur, etiam *Maine* Gregoræ vocatur.

ᴛænarium, Ptolemæo Laconiæ oppidum antea *Canopolis* dictum, Pauſania auctore, ſed is *Tænaron* habet. Ptolemæo diuerſa ſunt *Tænarium* & *Cane*. Tænarium, quæ nunc *Cereapolis* cognominatur, inquit Procop. l. 3. de bellis Wādalicis. Tænarium hoc dicit Niger hodie *Porto de Quaglie* vocari, vel, vt alius quidam, *Porto delle Quaglie* ob coturnicum ibidem copiam.

ᴛænarus, ri, ſiue Tænara, orum promontoriũ Laconicæ regionis circa medium meridionalis lateris Peloponneſi quàm longiſſimè in mare procurrens, oppidum habens eiuſdem nominis. Suidas ait Tænarum promontorium eſſe Laconiæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præſidis templum: illic ſupplicantes in ſacello Neptuni Helotes, nihil veriti Lacedæmonij interfecerunt. Circa Tænarum antrum oſtendebatur, per quod Herculem ab inferis rediiſſe poëtæ fabulati ſunt, Cerberumque vinctum ad ſuperos traxiſſe, vulgòque creditum eſt, eas inferorum eſſe fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebatur, coloris viridis, quod & à loco Tænarium cognominatur.

ᴛæniolonga, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum ad mare Ibericum Ptolemæo, *Meſenxa* Caſtaldo eſt.

ᴛænon, Hermol. in li. 9. Plinij c. 37. fuit vrbs Ioniæ, à qua mulier poëtri nomine Hetina, ortum habuit.

ᴛaga, regio dicta à Tago rege Aſſyriorum.

ᴛagaſta, (aliàs Tageſta) Plin. lib. 5. cap. 4. ci-

nitas Africæ, à qua Tageſtenſis, Vnde qui Aurelij Auguſtini vitam ſcripſere, Tageſtenſem eum fuiſſe memorant.

Tages, filius Genij, teſte Feſto, & nepos Iouis qui adhuc puer XII. Hetruriæ populos haruſpicinam traditur docuiſſe. De hoc Cic. li. 2. De diuinatione, ſcribit ad hunc modum: Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi cùm terra araretur, & ſulcus altiùs eſſet impreſſus, extitiſſe repentè, & eum affatus eſſe, qui arabat. Is autem Tages, vt in libris eſt Hetruſcorum, pueriſi ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentia. Eius aſpectu cùm obſtupuiſſet bubulcus clamoréinque maiorem cum admiratione edidiſſet, concurſum eſſe factum, totámque breui tempore in eum locum Hetruriam conueniſſe, tum illum plura loquutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint: literiſque mandauerint: omnem autem orationem fuiſſe eam, qua aruſpicinæ diſciplina contineretur: eam poſtea creuiſſe rebus nouis cognoſcendis, & ad eadem illa principia referendis. De hoc Tage, quem nonnulli malum genium fuiſſe putant, Ouid. Metam. lib. 5. Alij dicunt fuiſſe hominem obſcurum, qui ſubitò inclaruerit, quum artem diuinandi eſſet profeſſus.

Tagus, mons in Luſitania, apud quem quædam equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, cognomento Orma, regnauit apud Celtiberos, anno mundi 2114. Beroſ. lib. 5.

Tagus, Luſitaniæ fluuius aureas voluens arenas, vt Plinius ait. Circa hunc fluuium (ſi eidem credimus) equæ in Fauonium obuerſæ concipiunt, equóſque ita gignunt perniciſſimos, ſed tertium ætatis annum non excedentes. Oritur in Celtiberis, diuidit Luſitaniam & vltra Vlyſiponam in Oceanum prorumpit, & accolis *Tayo* vocatur.

Tahat, filius Aſir filij Abiaſaph, 1. Paral. 6. Filius Bared filij Suthalæ. 1. Par. 7. Lat ſubter, vel ſubtus aut pauor ſiue formido: vel Syriacè deſcenſio.

Tainni, populi à Saracenis ad Meridiem vergentes. Steph.

Taizali & Vernicones apud Ptolem. Albionis inſulæ populi, quos in *Northumberlandt* hodie ponit Humfredus Lhuydus.

Talabrica, Vide Libora. eſt autem Luſitanorum vrbs Ptolemæo, hodieque *Talauera della reina* vocatur, vt æſtimat Claud. Aretius.

Talintia, Spartana mulier, cùm audiuiſſet filium ſuum Pædaretam iniquè apud Chios ſeſe in regni adminiſtratione gerere, his ad eum verbis ſcripſit: Aut te melius in Chij adminiſtratione gerito, aut iſthic maneto. Nam ſi Spartam rediens, non eſt quòd vltrà ſperes te victurum.

Talantij. vide Taulantij.

Talaus. vide laus.

Talbiacum. vide Tolbiacum.

Taleton vide Taygetus.

Talaon, filius Iaſij, apud Argos regnauit, vt notat Bocatius lib. 2. cap. 38.

Talaria, vrbs Syracuſiorum. Gentile, Talarinus. Steph.

Talaſio, virginitatis Deus, apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinarum plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret, ne ei auferretur ab aliis, Talaſionis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit: cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas. Hæc Seruius, ex Plutarch. in Romulo.

Talga, Pompo. lib. 3. inſula in Caſpio mari, ſine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: ſed vicini populi, quæ gignuntur, attingere nefas, & pro ſacrilegio habent, diis parata exiſtimantes, diſſque ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo lib. 6. cap. 9. Talca dicitur. Plin. lib. 6. cap. 17. in Caſpio mari vulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit. Variat igitur nomen in ſexcentis aliis: Viſtula, Iſtula, Tabiteni, Tabraui, Tabereni, &c.

Talliates, populi, quorum meminit lapis antiquus in vico Ripdorff inuentus, in Weſtfalia regiuncula Germaniæ. Huic vico adiacet dominium & arx vetus *Dollendorff*, vel *Dallendorff* aut *Tallendorff*, variè enim ſcribunt, ſed indifferenter pronunciant Germani. idem ſignificat *Tallendorff* quod Talliatium pagus. Ipſa inſcriptio, quia hactenus minimè publicata creditur, hinc ſubiungitur: prodiit enim ex D. Chryſanto Boiſſ. *Marti & Genio Talliatium, Claudius Verinus Ad Perpetuam Tutelam Ædis Talliatibus Dedit* XCCL. *Quam Ædem L. Murcius Similis. De Suo* ...

Talthybius, præco in Græcorum exercitu ad Troiam. Hom. 1. Iliad. qui vnà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt ad Achillis caſtra, vt Briſeidem ab eo abduceret.

Talus, adoleſcens ſororis Dædali filius reperta ſerpentis maxilla, paruulum cùm ſecuiſſet lignum, imitatum poſtea dentium ſerpentis ſpiſſitudinem, ſerram ferream primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cùm pluribus rebus profuiſſet, magna laude celebratus eſt. Hunc igitur puerum Dædalus inuidia motus, exiſtimans turpe, magiſtrum ab adoleſcente gloria vinci, dolo interfecit. Diod. lib. 5.

Tamara Vide Tamaris.

Tamare, inſulæ Britanniæ vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 3. vulgò *Tauerſtock*.

Tamarici. Vide Celtici.

Tamaris Hiſpaniæ fluuius, à quo Tamari populi

puli dicti Pomponio lib.3. apud Ptolemæum li. 3.c.6. non Tamaris, ſed Tamara legitur.

Tamariæ, populi Aſiatici, non longè à Caſpio mari.

Tamarus, fluuius Britanniæ inſulæ, Ptol.lib. 2 cap.3 Vulgò *Tone* aut *Tamer*.

Tamaſeus. Vide Tamaſſus.

Tamaſſa. Vide Temeſa.

Tamaſſus, Ptolemæo Cypri inſulæ vrbs, *Famagosta* Mercatori. hodie Hermolaus ex Stephano ſcribit quoque *Amamaſſum* dictam: idem Stephan eam *Tamaſcum* appellat, & *Tamiſiam* à Polybio nominari addit.

Tamburlanus vel Tamerlanes Scytha, infinita multitudine Turcarum terras inuaſit. Baiazetem Turcarum dominum acie victum & captum in cauea clauſum per totam Aſiam circunduxit anno ſalutis 1398. Hic verò primùm fuit bubulcus: demum adeò fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum conſcenderit.

Tambras, vrbs Parthyæorum. Gentile, Tambracius vel Tambracenus. Steph.

Tameſia. Vide Tamaſſus.

Tameſis, fluuius in Anglia, fines interioris regionis à maritimis ciuitatibus diuidens, à mari circiter paſſuum 1080. Is vno omnino loco pedibus atque ægrè tranſiri poteſt, & in mediterraneis illius loci inſulæ oriens, nauigabiliſque Oceanum influit. vulgò, *La Thamiſe*.

Tamiatis, vrbs Ægypti, Steph. Vide Peluſium.

Tamna, vrbs Arabiæ. Ciuis, Tamnites. Stephanus

Tamaum, Vide Forum Seguſianorum.

Tamos Memphites genere, Tiſſaphernis primò legatus poſt ab Cyro fratre regis Perſarum, quod illius conſilia iuuabat Ioniæ præfectus eſt. Cyro autem ſuperato, cæſóque à fratre, veritus regis iram, liberis pecuniíſque in naues impoſitis, in Ægyptum ad regem Pſammeticum nauigauit: quem quia beneficiis affecerat, perfugium ſibi futurum ſperabat. Sed is pecuniarum quas adnexerat ille, cupiditate illectus, ſupplicem & bene meritum contra ius fáſque peremit. Diod. lib.14. Thucyd.lib.8.

Tamos, promontorium quod Taurus attollit. Vide Pomponium in deſcriptione Indiæ. Mercator verò credit ab Oroſio *Tamara* dici, Pintianus pro Tamos, *Tabu* apud Pomponium legit Vide Tauros.

Tamuada, fluuius Mauritaniæ, nunc *Bedia*: rigat regionem Alarabum.

Tamus, ſiga Ptolem. Mauritaniæ Tingitanæ maritimum oppidum. Hoc *Toſcliner* Caſtaldo, *Fez* Nigro dicitur, quam credit Peucerus *Volobilin* Ptolemæi eſſe.

Tamyna, Straboni, vrbs Eretriæ: Gentile, tamynæus: fœmininum, tamynæis. Ibidem Iupiter tamynæus colitur. Pauſanias libro vndecimo, Stephan.

Tamyrace, vrbs Samariæ Europææ. Gentile Temyracenus.

Tamyras, Straboni fluuius eſt inter Berytum & Sidonem in Phœnicia, Zieglerus ſcribit eum à Plinio *Nageras* vocari, ſed *Magoras* legendum eſt.

Tamyras, Thrax poeta fuit, qui ſcripſit verſus in Theologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine & amore puerorum deflagrauit, hic auſus eſt cum Muſis in certamen deſcendere, vnde ab his occæcatus eſt.

Tanach, nomen vrbis in tribu Aſer. Iud.1 Lat. confringens te, vel humilians te, ſiue reſpondens tibi.

Tanager, fluuius Lucaniæ, qui eſt inter Campaniam & Calabriam. De quo Virg.3.Georg.

Tanagra, Ptol. lib.3.cap.15.Bœotiæ mediterraneæ oppidum nobile, Plin. lib.10.c.21. Hanc Homerus (inquit Stephanus) *Graam* vocat, propter vicinitatem: priùs autem *Pœmandria* dicebatur. Ariſtoteles verò *Oropum* dictam ſcribit. Eſt autem locus vrbis Oropiorum iuxta mare. Hinc Tanagræus, Tanagris, Tanagricus. Stephan. idem Stephanus alibi *Gephyram* vocat. Strabo quoque eius incolas *Gephyraeos*, id eſt, Pontanos nominat. Hodie *Anateria* vocari Caſtaldus eſt auctor.

Tanagræi. Vide Gephyra.

Tanagrus, ſiue Tanager fluuius Lucaniæ, quæ eſt regio Italiæ inter Picentinos, & Brutios.

Tanais, fluuius Scythiæ, Aſiam diuidens ab Europa, à Septentrione in Meridiem fluens, Nilo aduerſus Strab.lib.11. paulo tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Aliqui eundem fluuium Acceſinem & Laxartem eſſe volunt. Stephanus. *Silis* Scythis dictus. vt Plinius tradit. Item *Amazonius* antea, incolis hodie *Don* & Italis *Tana* dicitur. Hunc fluuium quoque *Danubium* dictum ſcribit Aeron apud Horatium.

Tanais, vrbs ad Tanaidis fluminis oſtia, Ptolem. teſte: de ea etiam Strabo lib.7. *Emporium* apud Stephanum vocatur, *Aſeph* Mercatori eſt: Niger ſcribit Europæis *Tana*, incolis autem *Azace* dici. Ciuis, Tanaites, fœmininum, Tanaitis.

Tanaquil, Tarquinij Priſci Romani regis vxor. Liu.

Tanarus, fluuius Lombardiæ Ciſpadanæ, Pli. *Tanaro* hodie dici ſcribit Leander Albertus.

Tanas, oppidum non longè à Tanai, Venetis paret. Vnde & nobiliſſimæ pelles feruntur & mancipia, quæ Scythis emunt, quos appellant Carcaſos.

Tanaſis, rex Gothorum, & dux Scytharum anno mundi 271.

Tanata, Vide Thanatos.

Tanatis, Mœſiæ Superioris oppidum Ptolemæo, *Terriana* Nigro.

Tanaus, primus rex Scytharum.

Tanchari. Vide Tencteri.

Tanes, vir Perſa è ducibus Darij.

Tanetos. Vide Thanetos.

Tanetus, Polybio & Liuio Boiorum vicus Pado propinquus. Ptolemæo *Tanitum* in Gallia Togata Plin. *Tanetanos* vocat populos, & Antoninus *Tannetum* inter Regium & Parmam Leandro *Tanedo* eſt.

Tanſanæ Templum, Tacito celebertimum in Marſis. *Benthe merberg* hodie locum dici auctor eſt Gregorius Bruno in Calcariæ Ciuiæ ducatus oppidi deſcriptione.

Tanis, Hebr. dicitur Soan, & interpretatur mouens, vel motio, ſiue motus. Metropolis Ægypti, à qua Tanicum, ſiue Taniticum, Nili oſtium dictum. Strab. lib. 17. Hic fuit, vt annotat Villanouanus in Ptolemæum, prima Iſraelitarum captiuitas, à qua per mare rubrum duce Moſe, ſunt erepti. Sita erat in terra Goſſen, ſed nunc deſtructa eſt. Eſt etiam Tanis altera, Soan etiam Hebr. dicta, diſtans à Memphi, auct. Ioſepho ſtadiis CLXXX. hanc celebrant Sacræ literæ, vt Pſalm. 77. Iſai. 19. Ezech. 30. vbi *Taphnis* legitur. vide Peluſium.

Taniticum, oſtium Nili fluminis eſt, apud Ptolemæum. Hoc nonnulli *Saiticum* vocant, teſte Strabone lib. vltim. *Tanicum* habet Mela. Hodie *Calixene* à Bonacciolo, & *Tanes* à Nigro nominari videtur.

Tanatos, vrbs Cretæ. Gentile, Tanius. ſteph.

Tantalis. Vide Sipilum.

Tantalus, Iouis ex Plote Nympha filius. Agamemnonis & Menelai auus, qui ab eo Tantalidæ dicti ſunt. Hic cùm Deos conuiuio excepiſſet, vt eorum diuinitatem experiretur, Pelopem filium membratim diſcerptum coctúmque iis appoſuit comedendum. Illi verò à nefandis epulis abſtinuere omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit: pro quo illi dij eburneum reſtituerunt, reuocatáque per Mercurium ab inferis anima, Pelopi vitam reddiderunt: patrem verò tanti ſceleris authorem ad inferos detruſerunt, vbi perpetua fame & ſiti torquetur, Eridani fluuij aquis, quibus mento tenus dicitur immerſus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius fugientibus. Hinc Tantalides, & Tantalis, idis. Hoc figmento auaritiæ mores, & ſupplicia poetæ depinxerunt.

Tantalus, rex Athenienſium, rexit Phrygas, qui priùs Mæones vocabantur, anno mundi 2602.

Tantalus, mons Leſbi a Tantalo dictus. Gentile, Tantalius. Steph.

Tanaum. vide Forum Seguſianorum.

Taoca, Ptolemæo, Perſidis vrbs eſt, quam Thenetus *Thimar* vocari ait.

Taochi, populi intra Pontum, & regio ſimiliter. Hos aliqui Taos vocant. Steph.

Tapheth Salomonis filia 3. Reg. 4. Lat. diſtillatio, aut gutta, vel paruula.

Taphiæ, inſulæ, quas propriè Echinadas, Strabo lib. 10. ponit, quarum caput Taphus. Iis Taphij & Teloboæ imperauerunt, de quibus huiuſcemodi reperit originem enarrator Apollonij poetæ. Perſeo ex Andromeda, vt narrat Herodotus, quatuor fuere filij, Alarus, Steneleus, Neſtor & Electrion, qui ſimul regnauerunt. Ex Hippothoe Neſtoris filia & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Telebos & Taphus, à quo taphus inſula, in qua teleboæ ac taphij communi nomine & imperio fuere. Igitur ij Hippothoes eorum auiæ pecuniam ab Electrione eorum neceſſario, qui pro ea reſpondit, repetebant: qua negata ad arma venere, armenta abegerunt: ipſum denique & filios ſuſtulere. Alcmena, Electrionis filia patrem vltura, Amphitryonem Thebanum hominem potentiſſimum in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorúmque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Vlyſſem ſucceſſione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet teleboas & taphios omnibus iis inſulis imperaſſe. Vide taphij & taphiuſſa.

Taphias, inſula quæ triginta ſtadiis à Taphiuſſa Cephaleniæ vrbe diſtat. Steph.

Taphij dicti ſunt populi à tapho Neptuni filio qui Echinadibus inſulis imperauit. Hunc Neptunus (vt eſt in fabulis) inuictum fecit, vt quandiu quem in vertice aureum dederat capillum, haberet incolumem, tandiu foret inſuperabilis.

Taphium. Vide Cephalene.

Taphiuſa, Plin. lib. 36. cap 21. locus iuxta Leucadem, in quo taphiuſius lapis naſcitur.

Taphiuſſa, vrbs Cephaleniæ, quondam taphos appellata: Ciues, taphij, vel taphiuſſæi.

Taphne, vxor Pharaonis regis Ægypti. 3. Reg. 11. Lat. occulta tentatio vel fuga, aut coopertum vexillum: vel ex Heb. & Syro, occultum miraculum.

Taphnis, ciuitas in Ægypto, à qua taphnæi dicti ſunt viri in ea habitantes. vide tanis. Eandem enim eſſe docti exiſtimant.

Taphos. Vide taphiuſſa.

Taphoriſis. Vide taporiſis.

Taphra, Plinio & Melæ Africæ minoris vrbs. *Fachi* ab Onuario vocatur.

Taphiæ, oppidum in Taurica Cherroneſo, Traiani principis auſpicijs aliquando captum, vt author eſt Florus,qui ſub Traiano vixit.

Taphræ, vel Taphre, regio iuxta Mæotim paludem, quam foſſis & vallo munierant ſerui do minorum vxoribus congreſſi, cùm domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Iſtrum abeſſent. Hanc regionem inhabitaſſe dicuntur Satorchæi. Steph. Hi populi Satarchæ ſupra nominantur.

Tapuron, Arabiæ felicis vrbs, apud Marcel.

Tapros, fretum Sardiniam & Corſicam inſulas interluens, vocat Plin. idem videtur Buſtathius *sardonium* ſinum appellare, & Antonius *Fretum Gallicum* vocat.

Taphlar, nomen regionis, Ier. 53. Lat. princeps, vel exercitus, ſiue paruulos auferens, aut diſtillationem auferens.

Taphua villa, terminus Palæſtinæ ad Ægyptum procul XIIII. M a Raphaim. Eſt & altera Taphua terræ Manaſſe. Ioſ. 12. & ſ[?]data filiabus Salphaad, Ioſ. 17. filius Hebron. 1. Par. 2. Lat. pomum vel inflatio, vel inſufflatio, vel illaqueatio.

Taphus, vrbs Cephaleniæ inſulæ, quam Strabo ſcribit ſuo tempore *Taphiuſſam* appellatam.

Taporta. Vide Tapyri.

Taposiris, ciuitas in Ægypto prope Alexandriam Stephanus [illegible], appellat: quia ſit ſepultus in ea Oſiris Strab. lib. 17. duas facit Taposire: vnam Mari propiorem, alteram remotiorem Ciuis Taposirites.

Taprobane, vulgò *Sumatra*, inſula omnium quę Veteribus cognitę fuerunt, maxima à Colaico Indiæ promontorio in Auſtrum quattidui nauigatione recedens, in qua Septentriones negãt conſpici poſſe. Lucet ibi Canopus, ſidus clarum & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Viuunt vltra annos centum. Naſcuntur in ea Berylli & hyacinthi, vt Ptolemæus libro 6 refert. Plin. 6 c. 21 item aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile præterea gemmæ & margaritæ præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquã augetur neque ſũt fora, neque lites, Herculem colunt. Populus regem eligit, ſeneſtã, clementiáque venerandũ & liberos non habentem. Et ſi poſteà gignit, abdicant, ne fiat hereditariũ regnum. Ptolem. teſte, olim *Simundi*, & poſteà *Sabica* dicta fuit. Megaſtenes apud Plinium ſcribit, eius incolas *Palæogonos* appellari, & eodem Ptolem. teſte *Sala*, maris Eoi inſula maxima eſt, hodie *Zeilan* nominatur, Barrio & Corſale teſtibus, quod idem conſtãter affirmat. Varretius in ſuo de Ophyra regione, opuſculo. Taprobanam Arabibus *Azebani* & Africanis *Achamba* vocari tradit Theuetus.

Tapſagum, Cyrenaicæ regionis oppidum. Plin. lib. 5. cap. 5. in deſcriptione Cyrenaicæ regionis.

Tapſus, inſula decem ſtadijs à Sicilia diſtans verſus Syracuſas. Virg. lib. 5 Æneid.

Tapſúmque iacentem.

Tapſus Virgilio, & Tapſus Thucydidi, Siciliæ pæninſula, hodie *Manghiſi* appellari ſcribit Fazellus.

Tapyri, populi in Parthia (vt lib. 11. refert Strabo) quibus mos eſt, vt propria vxores alijs viris nuptui concedant, cùm duos aut tres filios ex eis ſuſceperint. Vino perinde ac vnguento obliniuntur, iuſtitiámque obſeruant. Strabo libro 11. Stephano gens non procul à mari Hyrcano. Quadratus Taporta vocat. Gentile, Taportæi.

Tarachus Æthiops, Ægyptiorum rex, regnauit annis xx. anno mundi 3251.

Taracina (aliàs Tarracina, vel Terracina) oppidum Volſcorum in Campania non procul à Gaieta & Amyclis, vt eſt author Seruius apud Virg. 10. Æneid. ante Trachyna, id eſt aſpera, à loci aſperitudine, & lingua Volſcorum Anxur dicebatur priùs. Liu. lib. 4. Anxur fuit quæ nunc Taracinæ ſunt, ciuitas prona in paludes, editum occupat collem. Vide Anxur & Trachyna.

Taracon, vel potiùs Tarracon, per duplex r, inſignis Hiſpaniæ ciuitas, Scipionem opus, à quo prouincia ipſa Taraconia & Taraconenſis vocatur, quæ (vt Pomponius ſcribit lib. 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Luſitaniámque contingens, mari latera objicit noſtro, qua Meridiem, qua Septentrionem ſpectat, Oceano. Hinc Tarraconenſia vina optima.

Taranis, dicebatur Iupiter à Gallis, cui humano ſanguine litabant.

Tarandrus, regio Phrygiæ. Gentile, Tarandrius. Stephan.

Tarantus, vrbs Bithyniæ, vbi Taranteus Iupiter colitur. Steph.

Taras, Neptuni filius, quem Tarentum ædificaſſe nonnulli autumant. Vide Tarentum, quod Græcis Taras vocatur.

Taras, fluuius Italiæ iuxta Tarentum vrbem Steph. inter Metapontum & Tarentum, Appian. ciuil. Paul. quoque in Phocicis dicit fluuium eodem nomine, quo vrbs, vocari.

Taras, Aſiæ minoris vrbs, apud Curopalatem, eſt etiam Scythiæ fluuius Valerio Flacco. 6.

Taraxippus, fuit quidam in Iſthmo ab equis interemptus, de quo Cæl. lib. 21.

Tarbella, oppidum Gaſconiæ in Gallia

quod *Tarbe* dicitur, Rob. Conſtantino iudice. Auſonius id *Aqua Tarbella* nominat, quarum Auſonius eſt apud Anton. & Tibullum 1. Eleg. memo verſu.

Non ſine me eſt tibi partus honos, Tarbella Pyrene.

Eædem fortè cum *Aquis Auguſtis* Ptolemæi.

Tarbelli, Galliæ Aquitanicæ populi, apud Strabonem, quos circa *Baionam* ponit Oxontius, in ſua Galliç tabula. Eorum etiam meminit Auſonius in Epiſtola 10. & in Idyllio 9. de Moſella amne. Tabellorum tractum ſcribit Nauagierus hodie *Terra di Labor* nominari.

Tarbiaci, populi in finibus Agrippinenſium. Tacitus

Tarchetius, impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in vita Romuli. Quidam (inquit) etiam ſunt, qui de Romuli ortu fabuloſa quædam referre non dubitant. Nam dicunt Tarchetio Albanorum regi ſceleſtiſſimo & crudeliſſimo homini, diuinitus monſtrum domi viſum penè ex ſacrario ſe attollens, ad multos dies manſiſſe: & cætera quæ ſe eidem authorà Promathione quodam, qui Italicam ſcripſit hiſtoriam, memoriam prodita aceepiſſe dicit.

Tarchia, vrbs Siciliæ, Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.

Tarchon, ſiue Tarcho, Hetruriæ dux & aruſpex inſignis, qui Æneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum. & Rotulos Virg. Æneid 8.

Tarchonium, vrbs Tyrrheniæ, à Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tarchoninus vel Tarchonicus Steph.

Tarentaſia, Antonino Centronum oppidum, quod *Monſtier* appellatur, teſte Scudo. *De rantaſia* per d in prima & a in ſecunda apud eundem Antoninum etiam reperitur.

Tarentinus ſinus, magnæ Græciæ apud Plinium, *Thurinus* vocatur ab Ouidio lib 15. Metamorph. vt obſeruauit Barrius, *Mar granac* Leandro.

Tarentum, Magnæ Græciæ vrbs clariſſima, in intimo receſſu ſinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hæc à Tarente, Neptuni filio, primùm condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta qui duce Phalanto illuc aduentantes expulſis incolis (vt Iuſtinus libro tertio ſcribit) eam tenuerunt. Hujus incolæ dicuntur Tarentini, qui cum Romanis aliquandiu bellum geſſerunt: quibus cùm pares non eſſent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio ſibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non à Tarante Neptuni filio, ſed à Sabina voce Tarentum deducant: quæ illis molle ſignificat: propterea quòd in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſſimæ prouenirent. Tarenti item purpura tingebatur, à loco Tarentina cognominata, vrbs omnium iudicio inexpugnabilis, jacens inter duo maria piſcoſiſſima, oblongæque inſulæ habens formam.

Tarentini, vires potentiámque nacti, ideò protervis fractiſque fuiſſe moribus traduntur, vt vniuerſum ſingulis corpus e mere commendáréque conſtituerint, virginúmque more tenuiſſimis & tranſlucentibus vestibus domo exeuntes, velari conſueuerint. Ex qua vitæ moruínque inſania, ad contumelias (vt fit plerumque) conuerſos, graues poſtmodum illos deliſctorum ſuorum pœnas dediſſe ferunt. Cùm enim finitimorum Iapygum, nulla de cauſa, Corbinam vrbem vi expugnaſſent, illorum pueros & adulta ætate virgines, qui ad templa confugerant, in iiſdem locis, ſacratiſque deorum ædibus denudatos omnium libi ini obnoxios per totum diem crudeliter expoſuiſſe feruntur: quç res adeò hominibus diíſque ingrata fuiſſe narratur, vt eos omnes, qui id patrauerant facinus, & in Corbinorum pubem tam nequiter fecerant, fulguribus ſtatim, fulminibúſque obrutos fuiſſe conſtet. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 38.

Targines, fluuius Italiæ in Locris, apud Plinium, Barrius dicit oppidum juxta eum etiam ſic dici, quod vulgò *Vernanda* vocant.

Taricheæ, vel æ, in vtroque numero, vrbs Iudææ, teſte Ioſepho. Gentile. Taricheates. Sunt & aliæ Tarichęç, Mendeſiæ, Scenicæ. Canobicç, Ciues, Taricheutæ: id eſt, ſalſamentarij: nam ταριχεύειν eſt ſale condire. Steph. Fortè legendum Mendeſiæ & Tanicæ ab oſtijs Nili, vt & Canobicæ. Strabo lib. 17. Melite inſula (inquit) diſtat à Corcyra ſtadijs 500. deinde Adruma ciuitas eſt, poſteà inſulæ multæ & crebræ, nomine Tarchiæ. Idem lib 16. in Iudæa, Apud eos (inquit) quæ Tarchiæ appellantur, eſt lacus, qui optimas piſcium condituras præbet, gignit arbores fructiferas malis ſimiles. *Ilijskin* Petro Lackſtein.

Tarichiæ. Vide Pelagiæ.

Tariona, Liburniæ caſtellum, Plin Dom. Niger dicit nunc *Tuina* vocari, Plinius incolas vocat *Tarietas.*

Tarius Ruffus, Ciuis Romanus, ex infima plebe ortus, conſulatum tamen in militari gloria adeptus eſt.

Tarn, vrbs fertiliſſima. Hom. Ilia. 5. quam enarratores vocatam poſteà Sardis dixerunt, ταρνη, Stephano vrb Achaiæ: Ciuis Tarnius.

Tarpeia, virgo Veſtalis, teſte Varrone, quæ arcem Capitolinam patris ſui Tarpeij cuſtodiæ commiſſ. m Sabinis prodidit à quibus cùm pro ditionis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachijs geſtarent, armillas intelligens, quas illi aureas, gemmis áſque

lævo

læuo in brachio ferebant (ſcutis illorum obruta, Tarpeio monti nomen fecit, qui priùs Saturnius dicebatur. Virgil. à quo etiam monte Iupiter Tarpeius dictus eſt: quòd ibi coleretur.

Tarpeius. Vide Capitolinus.

Tarpeius, fuit citharœdus Veſpaſiani tempore. Author Tranquillus.

Tarphara, vrbs Arabiæ Steph.

Tarpha, es, Steph. vrbs Locrorum Epicnemidiorum iuxta Phrygas. Homer in Catalogo. Nomen habet à Tarphe propinquo fonte, ſiue ab arborum denſitate, ταρφὺς enim Græci denſum appellant.

Tarquinienſis lacus, vide Salbatus.

Tarquinius Ager Vide Tiberinus Campus.

Tarquinius Priſcus, Demarathi Corinthij filius, Tarquinis vrbe Tuſcorum natus: primùm Lucumo dictus: qui vbi ſe in patria nullo in honore eſſe vidit, quod peregrino patre eſſet prognatus, ſuaſu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: vbi breui propter opes ingeniíque dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, breuíque perfecit, vt magno plebis conſenſu rex crearetur. Quare vt regnum parum iuſte partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum veniſſent. bellum primum cùm Latinis geſſit, oppidúmque Apiolas vi cepit. Cicero maximo primus locum deſignauit, locáque patribus equitibúſque diuiſit, vbi ſibi quiſque ſpectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agróque Collatino mulctauit. Corniculum Ficulneam veterem, Cameriam, Chruſtumerium, Americolam, Meduliam, & Nomentum, Priſcorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditionem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnaſſet, dolo liberorum Anci, in curia eſt obtruncatus. Lib. 1. ab vrbe.

Tarquinius Superbus, ſeptimus & vltimus Romanorum rex, à moribus cognomen adeptus. Tulliam Seruij Tullij filiam vxorem duxerat, præferoci ingenio mulierem, cuius conſilio ſocerum interfecit, regnúmque ſceleſtè occupauit. Bello tamen ſtrenuus fuit. Latinos, Sabinóſque domuit, Sueſſam Hetruſcis eripuit, Gabios per Sextum filium ſimulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit. Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis inuenit. qua de re Aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demùm cùm Sextus eius filius, Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum vniuerſa familia in exilium actus ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit: qui pro eius reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit. Liu. Plut.

Tarquinius Collatinus, Ægerij ex Tarquinij Superbi ſorore filius, gener Sp. Lucretij, qui Romæ præfectura vrbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obſidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romani aduolant, regaſque nurus in conuiuiis, luxuque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte ſera lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inueniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adueniens vir. Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tum ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulata tamen in præſens cupiditate, tum quidem vnà cum cæteris in caſtra redit, ſed paucis poſt interiectis diebus Collatiam reuerſus, & à muliere propinqua hoſpitio exceptus, nocte intempeſta conceptum animo facinus vi miniſque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima, tam ægrè tulit, vt poſtridie viro, patréque per literas accerſito, cùm rem, vti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciuerit. Pulſis deinde ob facinus tam terrum Tarquiniis, Collatinus Bruto, in conſulatu datus eſt collega: quo tamen non multò pòſt coactus eſt ſe abdicare, non aliam ob cauſam, niſi quod Tarquiniorum propinquus eſſet, eodémque, quo illi, nomine diceretur. Liu. libro primo & 2. ab vrbe condita.

Tarquinienſes, Italiæ populi, CCCVII. Romanos milites immolarunt. Liu. lib. 7. Oroſ. li. 3. c. 6. in Tarquinienſi lacu, duæ eſſe narrantur inſulæ quę nemora circumferunt, nunc triquetram figuram edentes, nunc rotundam complexu, ventis impellentibus, quadratam nunquam. Pli. lib. 2 cap. 95.

Tarquinij, vetus oppidum Campaniæ. Cicer. 5. Tuſcul. Demarathus quidam Tarquinij regis noſtri pater, tyrannum Cypſelum quod ferre non poterat, fugit Tarquinio Corintho, & ibi ſuas fortunas conſtituit, ac liberos procreauit.

Tarrabeni, Corſicæ inſulæ populi, auctore Ptolemæo, horum tractus *Baſilica Paeſe* à Leandrò vocatur.

Tarracina, Vide Taracina, per ſimplex r.

Tarraco, ſiue Tarracon. Vide Tarraco. Eſt autem Ptolemæo in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, quæ Cluſio & aliis noſtra ætate *Tarragona* vocatur: inde *Tarraconenſis* Hiſpania, quæ etiam teſte Plinio, Citerior dicitur.

Tarras, Ptolemæo Sardiniæ oppidum, Simlerus ſcribit *Tharbos* Antonini eſſe, *Large* Mario Nigro vocatur.

Tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucij Grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucaſum, colonia Cretenſium. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Stephan.

Tarſa, populoſus vicus iuxta Euphratem, infra Samoſata, ſtadiis fortè CL. Stephan.

Tarſatica, Illyridis vrbs, Ptolemæo & Antonino, qui Tarſaticum habet, hodie S. *Maria de Tranſiarch.* Simlero teſte. idem putat *Arſia* apud Plinium dici.

Tarſæ regnum, Aſiæ regio, quæ olim Gedrona.

Tarſea, vrbs Bithyniæ, aliàs Tarſus dicta. Step.

Tarſaium, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb. 3. Gentile, Tarſeaus, deberet autem dici Tarſates, vel Tarſeiotes.

Tarſuras, Arriano eſt Golchidis fluuius, *Terſos* fortè Plinij vt Siukius credit.

Tarſus, vrbs Ciliciæ clariſſima. Strab. lib. 15. & regionis totius caput, in campis ſita & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuiſſe Perſeum Danaes filium. Alij tamen vrbis huius originem ad Sardanapalum referunt, poſtremum Aſſyriorum regem: cuius etiam monumento inciſum erat quod Tarſum & Anchialon die vno condidiſſet. Vide Sardanapalus. Hæc fuit Apoſtoli Pauli patria: dicta Tarſus, vt quidam exiſtimant, à ſiccitate, vel à parte pedis quæ Tarſus dicitur, vt in manu. Vel vt Ioſephus ait lib. 1. à Tarſo nepote Iaphet. Nunc vulgò vocatur *Tirſe*. olim *Crania* & *Hiera* nuncupata fuit, vt Steph. teſtatur. Cui etiam *Tharſus, Terſus* & *Terſia* dicitur. idem hanc quoque ſub nomine *Antiochia* comprehendit. Dion. lib. 47. ſcribit Tarſenſes vrbem ſuam *Iuliopolim* in gratiam Iulij Cæſaris vocaſſe. *Teraſſa* nunc dici ſcribit Theuetus, Belonio teſte. hodie *Hama* & *Hamſa* vocatur. Beniamin eam *Malmiſtras* nominat.

Tartari Pannoniam ingreſſi, Varidiano oppido capto, fœminas templis incluſas cremauerunt, & Belam, quartum eius populi regem ſic terruerunt, vt ad præſidium ſalutis latebras quæſierit.

Tartariam qui deſcribere velit, nationes multas deſtribat neceſſe eſt, & eaſdem longè ab inuicem diſtantes. Nam Tartaria ſiue magni Chami imperium hodie ferè vocatur, quicquid terrarum ab Orientali Oceano, ſiue Mangico poſitum eſt inter Septentrionalem Oceanum, & Meredionales regiones Sinam, Indiæ partem extra Gangem, Sacos, Iaxartem (hodie Cheſei) fluuium, mare Caſpium & Mæotidis paludem. & ad Moycos penè, Occidentem verſus: quia hæc omnia ferè occupauerunt Tartari, & in iiſdem locis reſiderunt. Ita vt antiquorum Scriptorum Sarmatiam Aſiaticam, vtramque Scythiam, Sericámque regionem (quæ fortaſſe hodie *Catain* eſt) comprehendant. Horum nomen anno ſalutis M. CCXII. primùm in Europa dictum eſt. In *Hordas* diuiduntur, quæ vox illis ſignificat conuentus aut multitudo. Sed vt varias longè latéque diſtantes prouincias inhabitant, ita neque in moribus aut vitæ genere omnes conueniunt. Homines ſtatura quadrata, lata facie & obeſa, oculis contortis & concauis ſola barba horridi, cætera raſi, corpore valido, animo audaci: equis aliſque animalibus quoquomodo interemptis ſuauiter veſcuntur, demptis porcis quibus abſtinent: inediæ ſomnique patientiſſimi equitantibus porrò ſi fames ſitiſque illos moleſtauerit, equis, quibus inſident, venas ſolent incidere, hauſtóque eorum ſanguine, famem pellunt. Et quoniam incertis vagantur ſedibus ſtellarum, imprimis verò Poli Arctici quem ipſi ſua lingua *Soleſnickol*, hoc eſt ferreum clauum (teſte Sigiſmundo ab Herbeſtein) vocant, aſpectu curſum ſuum dirigere ſolent. Vno in loco non diu commorantur rati grauem eſſe infœlicitatem diu in eodem loco habere. Iuſtitia apud eos nulla. Homines ſunt rapaciſſimi, nempe pauperrimi, vt qui alienis ſemper inhiant. Auri & argenti apud eos nullus vſus. Plura de his apud Bonfacium, M. Paul. Venetum, Mathiam à Michou, Haythonem Armenium.

Tartarius, ri, ſiue Tartara, orum, locus profundiſſimus inferorum, in quo ſontes plectuntur. A verbo Græco *ταράττω*, conturbo, quòd illic omnia plena ſint perturbationis: vel, quod veriſimilius eſt, *ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν*, id eſt à tremore frigoris, Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tarteſſis, regio Hiſpaniæ, circa oſtium Bætis fluminis deſcribitur à Strabone, quam *Turduli* inhabitabant ſuo tempore. Idem ex Eratoſthene ait, Calpæ terram contiguam & *Erythiam* inſulam fortunatam, etiam *Tarteſſidem* vocatam. idem ex Silio lib. 16 patet, qui dicit.

Nam repeto Herculeas Erythrea ad littora Gades. Hunc Tarteſſiacum tractum à Sidonio *Campi Argantonini* dici ſcribit Scaliger in Auſonium, ab Argantonio regulo, quem ibi regnaſſe veterum hiſtoriæ teſtantur.

Tarteſſus, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in littore Oceani ſitum, in ea parte, qua primùm ex

anguſtis

anguſtis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem eſſe creditur cum ea, quam noſtri Carteiam appellant Pli.li.3.c.1. Quod & confirmat Strab. li.3. Silius tamen li.3. Tarteſſeum omnino aliam facit à Carteia: quam rectè, ipſe viderit. Liu. certè lib.8. Decad 3. ſitum Carteiæ deſcribens, omnino eaſdem fuiſſe oſtendit. vide Bætis, Carpia, Carpeta & Gades.

Taruanna, Ptol. li.2.cap.9. Galliæ vrbs Morinorum vulgò *Terouenne*. Quidam *Tarubanum* vocare teſtis eſt Bouillus, hodie *Teruuanen*: & *Tirrenneborch* Flandris. Carolus V. Imperator eam radicitus excidit, ita vt nomen tantùm ſuperſit.

Taruesede, Antonino Heluetiæ vicus, quem Scudus *S. Iacobin Clauenesthal* appellat, aliquibus *Sp. luga* videri ſcribit Simlerus.

Taruidum, & Orcas, Ptol.li.2 c.3. Albionis inſulæ promontorium, lateris ſeptentrionalis, Diod. *Orcham* vocat, hodie fortè *Dungabehead* in Scotia.

Taruiſinum Vide Euganei.

Taruntius, virtum Philoſophiæ, tum Mathematicarum in primis ſtudioſus: huic impoſuit Varro, vt Romuli conceptionem in diem & horam deduceret: inſpectiſque ejus vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentiam colligeret, veluti Geometricarum propoſitionum reſolutiones præcipiunt. Plutarch. in Romulo.

Tarus Plinij, Lombardiæ Ciſpadanæ fluuius. Leander *Taro* dici ait.

Taruſates, populi Aquitaniæ proximi Vocontiis & Hiſpaniæ citeriori, Cæſar. Marlianus ſcribit ex conjectura eſſe *Turſa* vrbis incolas, quæ ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Auſcitena.

Taruſcum, Ptol. lib. 2. c 10. Saliorum vrbs in Gallia, vulgò *Taraſcon*.

Taſitia, Ptolemæo Æthiopiæ ſub Ægypto vicus, *Taſis* Antonin.

Taſmenes, vnus ex Neſtoris filijs.

Taſſilus, Bauarorum rex creatus à Childeberto anno ſal. 604.

Taſus, vide Tazus.

Tatianus, Rhetor Chriſtianus, de quo ita Euſeb. lib.4 cap.16. hiſtor. Eccleſ. Tatianus quoque (inquit) vir eruditiſſimus, in prima ætate ſua magna cum admiratione oratoriam docuit: ex qua non parum gloriæ quæſierat: poſtmodum ad noſtra ſe ſtudia conuertens, libros etiam ipſe aduerſum gentes dignos memoria, reliquit.

Tatienſes, tertia pars populi Rom. à T. Tatio dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus populi Romani hoſtis, qui proditione Tarpejæ virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco aduerſus Romanos in aciem deſcendit: vbi cùm aliquandiu acerrimè, ſed varia victoria pugnatum eſſet, tandem dirempto interuentu Sabinorum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in vrbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cùm poſteà Tatij propinqui Laurentinum legatos pulſaſſent, eámque iniuriam Tatius inultam reliquiſſet, illorum pœnam in ſe conuertit. Nam cùm Lauinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet, concurſu oppidanorum facto, eſt interfectus. Liu.1.ab vrbe. Virg 8. Æneid.

Taua, vrbs Ægypti. Ciuis, Tanites, Steph.

Tauaca, vrbs Siciliæ. Gentile, Tauacinus. Stephan.

Tauriaci (aliàs Rauriaci) populi Germaniæ proximi Heluetijs: à quibus ſylua Hercynia oritur. vide Rauraci.

Tauchira, Herod.li.4 ciuitas Tarceorum. Stephano, Libyæ ciuitas, Arſinoë poſteà dicta: tanquam Tagira, à Tagira Antandri filia. Ciuis, Tauchierius, Taucherites, & Arſinoites ex Ægypto.

Taugeton, Peloponeſi mons Ptolemæo, qui *Portes* Nigro interpretatur. *Taugeſton* habet Gemiſtus, & eundem *Pentadactylon* vocat.

Tauium, Ptolem. Galatiæ vrbs Trocmiorum gentis. teſte Plinio.

Taulantij, Illyrici populi, Pli.li.3.c.22. qui poſteà mutatis ſedibus, in eam Macedoniæ partem ſe contulerunt, quæ mari Attico incumbit, non procul à Dyrrachio, vbi Arniſſam oppidum incoluerunt Pto.li.3.c.13. Euphorion Taulantinos vocat. Ariſtoteles ait apud hos vinum ex melle fieri. Regio eorum hoc tempore *Tamoriza* vocatur, ſi Caſtaldo creditur. Niger *Muſachia* appellari ſcribit, *Talantios* nuncupat Procopius, Pintiano teſte.

Taunais (ſi rectè ſcribitur apud Stephanum) ſecundum aliquos eadem eſt quæ Taurica.

Taunaſes, Aſſyriorum rex, Sorum Medorum regem vectigalem fecit, anno mundi 2734.

Taurania, vrbs Italiæ: Gentile, Tauraranus, vel Taurarianus Steph. Fortè eadem quæ Taurianum apud Melam.

Taurarij, populi in Taurica regione.

Taurafia. vide Auguſta Taurinorum.

Taurea Iubellius Campanus memoranda vir fortitudine cùm in caſtris Annibalis Claudium Aſellum Romanum, ingenti hominum robore in exercitu apud Nolam prouocaſſet, poſt inania verba & garrulitatem, ejus congreſſum minimè ſuſtinens refugiebat, Claudius inſequens, cum illo verbis portam ingreſſus, totus, ſtupentibus hoſtibus per alteram curſu contendens euaſit. Hic poſteà capta à Fuluio Capua, manu propria coniuge, liberiſque interfectis, ſe poſtremò ante pedes imperatoris gladio transfixit. Liu. de bello Punico.2.

Digitized by Google

Taureus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant, vel quia ſit Deus maris, quòd ſonum emittat ſimilem voci taurinæ.

Taurentinum, Straboni Galliæ vrbs prope Maſſiliam, ad mare mediterraneum *Tolon* Cęnali & Albenari. *Toroentium* legit Ptolemæus.

Tauresium, vrbem apud Dardanos ponit Procopius lib. 4. de ædificijs Iuſtiniani Imp. ſcribitque eam Iuſtiniani natalem eſſe, ab eo inſtauratam & quatuor turribus munitam: eúmque effeciſſe, vt Tetrapyrgia eſſet & vocaretur. Et proximè apud eam, vrbem ædificaſſe, quam *Primam Iuſtinianam* vocauit. Agathias 5. de bellis Gothorum tradit hunc Iuſtinianum in Illyrico natum (ſed Dardanos Illyriæ populos ex Strabone alijſque auctoribus, doceri poteſt) ex vrbe *Cederiana*, deinde *Iuſtiniana* denominata. Nicephorus Calliſtus lib. 6. cap. 37. patriam hujus *Achridum* nominat, *Iuſtinianam Primam* eam appellatam etiam addit, eámque deſcribit in excelſo tumulo, prope lacum maximum Lychnidum nuncupatum, & antiquitus *Daſſaritem* dictum, atque hæc procul dubio eſt *Lychnidus* Ptolemæi, quam Sophianus in ſua Græciæ tabulæ ſchedula adjecit, etiam *Ly. bnidion. Prebela*, *& Prote Iuſtiniane* nominauit, hodiéque *Lachrida* dicitur.

Tauri, Taurorum: Sarmatiæ Europææ populi, ad Boſphorum Cimmerium pæninſulam inhabitantes, eodem Boſphoro, Byce palude, & Carcinite ſinu circumfuſam, tenui tantùm Iſthmo continenti adhærentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellatur. Fuerunt moribus immaniſſimis: vt qui hoſpites omnes Dianæ ſoliti ſint immolare: cujus ſacrificij primus author Thoas fuiſſe perhibetur: vnde & Diana ipſa Thoantea dicitur à S lio lib. 4. Herod tamen libro quarto author eſt, non Dianam eſſe, ſed Iphigeniam Agamemnonis filiam, cui Tauri humanas victimas ſolebant immolare, naufragos præſertim, & Græcos, quouis caſu illuc delatos: quorum poſt preces peractas caput claua feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hoſtibus autem in bello captis, aut in prælio occiſis capita præcidebant, & perticæ ſuffixa quàm maximè ſublimia ſupra fumarium ſtatuebant, exiſtimant hoc ad totius domus tutelam, cuſtodiámque pertinere.

Taurianum, Brutiorum oppidum in Italia juxta Rhegium, Mela lib. 2. Vide Taurania.

Taurica Cherſoneſus, pæninſula prouinciæ eſt Europæ, vt docet Ptolem. lib. 3. cujus fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Pontus & Cimmerius Boſphorus: ciuitates Eupatoria & Theodoſia, nunc Capha. Ejus ambitus ſeptuaginta millia paſſuum complectitur, & à Mæotidis populis, qui margines ipſius habitant, nomen aſſumpſit. Iuuenalis. Ferunt Oſirin illinc bobus iunctis terram araſſe, inde nomen inditum à iugo taurorum. Incola, Tauricus. Aliqui eandem Taunaim, Alopeciam, & Mæotim vocant. Stephan. *Scythica* Straboni vocatur. *Taurorum peninſulam* Latinè dixit Plinius libro 2. cap. 96. *Cherſonam* eam vocat vbique Petrus Diaco. Hujus accolę *Tauroſcythæ* nuncupantur à Tauro monte, qui ibidem ab Herodoto & Dionyſio deſcribitur (Sed alius ab eo qui Polynnmus totam Aſiam diſcriminat, Euſtathio teſte) Hæc Taurica Cherſoneſus hodie *Perocopska* & *Geſara* dicitur ab Anton. Pineto *Gazaria* vel *Gazaria* in hiſtor. Miſc. lib. 20. Marius Niger eam diuidit, dicitque ejus partem Septentrionalem duntaxat *Gazaria*. Meridionalem verò *Gethia* nominari

Taurica, ſeu Tauropolia dicta eſt Diana, quòd in Tauris loco Scythię illi ſanguine humano ſacrificaretur. Palæp.

Taurina. vide Italia.

Taurini, Pli. lib. 3. c. 7. populi Italiæ tranſpadanæ in Alpium radicibus, qui & Taurici dicti, vulgò *Ceux de Turin*. Eratoſthenes Teriſcos vocat. dicebantur etiam Troi. Steph.

Taurinum, Pedemontanæ regionis vrbs primaria ad oſtium in Pado Duriæ: quam Ptolemęus, Plinius & Tacitus Auguſtam Taurinorum vocant Priſcis temporibus hanc nobilem fuiſſe vrbem, vel hinc intelligere licet, quòd colonia Romanorum erat. Iacet ad montium radices forma quadrata, cum portis quatuor, nobilitate ciuium maximè clara, ſplendidis etiam ædificijs ornata, inter quæ ſummum templum. Agro eſt perbono ac fertili maximè verò verſus orientem & Auſtrum, cum vallibus ferri còpia fœcundis. Taurinum Longobardorum ſedem fuiſſe P. Diaconus perhibet His vſque ad captum bello Caroli magni Deſiderium regem, paruit: deinde autem in Italiæ regum, Imperatorum, Montisferrati Marchionum & Sabaudiæ Regulorum (quibus hodie etiamnum paret) Imperio fuit. Vulgò *Turin*.

Taurisci, Pannonię populi, Plinio hodie *Stiermarko* habitant, ſignificat Taurus Latinè quod *Stier* Germanicè, adeò vt *Stiermarck* nihil aliud denotet quàm Taurorum limitem. *Tauriſcos* & *Taurinos* Stepha. eoſdem facit Alpium accolas, additque eos ab Eratoſthene *Teriſcos*, aliquibus *Troſos* dictos, *Magiſtricam* Tauriſcorum regionem juxta Alpes, vicinam Germanis, idem habet. Tauriſcis, *Liguriſcarum* & *Tauriſtarum* nomen tribuunt. inquit Strab. lib. 7. vbi eos circa Thraciam & Myſiam (Pannonię confinia) locat. *Tauriſcorum* reliquiæ Polybio non longè ab ortu Rhodani ſunt, *Vren* ab Ægydio Sudo interpretatur.

Tauriſtæ. vide Tauriſci.

Taurinus

Taurius. vide Hylycus.

Taurocini. Vide Rheg um. Iulij.

Taurocinium flumen Calabriæ, habet ex Catonis originibus Gab. Barr. quod nunc *Calopinacum* vocari ait.

Taurois, vrbs Celtica Maſſilienſium colonia. Ciues, Taurentij, Apollodorus ſcribit conditores huius vrbis vectos eſſe naui, cuius inſigne erant taurus, qui à Phocenſium claſſe reiecti, ad terram appellentes; vrbem inde nominauerunt. Steph.

Tauroentium. vide Taurentium & Taurianum.

Tauromenia, Siciliæ colonia, priſcis *Naxus* vocata, vt Plinius & Solinus teſtantur. *Tauromenium* habet Ptolem. Vibius dicit aliter *Euſebonaeora* nuncupari. *Schiſen* hodie nominari ſcribunt Fazellus & Aretius.

Taurominium, Ptol. & Steph. Siciliæ oppidum, à Zinclæis conditum, non procul à Drepano promontorium, teſtibus Plinio lib. 3. c 8. Strab. li. 6. Hinc Taurominitanus. Huic Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timæi Aſterici patre inditum, viro opibus animóque præſtante.

Taurominius Vib. Sequeſtro Siciliæ amnis eſt, qui hodie *Cantara* dicitur, vt tradit Aretius & Leander.

Tauropolion, Dianæ templum in Samo. Strabo libro 4. Item ſacrificium quoddam, in quo Marti & Dianæ non humano ſanguine, ſed Taurino ſacrificabatur.

Tauropolia, Diana dicta eſt, quòd illi taurino ſanguine ſacrificaretur: cuius moris ſacrificandi hæc fuit origo. Iphigenîâ ad aram ſtante taurus per medium cucurrit ignem. Quo conſpecto, vates reſpondit, Taurino ſanguine, non humano, vt ſolitum erat, ſacrificium Dianæ peragendum eſſe: cuius ſacrificij memor Oreſtes in Attica Dianæ Tauropolitæ templum iuſſu Palladis conſtruxit. Poteſt & Diana dicta eſſe ταυροπόλη quòd gregibus præſit: vel quòd luna, quæ eadem eſt cum Diana, tauris vehatur. Scribit Suidas dictam ταυροπόλον, quòd immiſſum aduerſus Hippolytum à Neptuno taurum œſtro perculerit, cúmq; paſſim errantem arcu ſauciauerit, vnde & ταυροβόλον nuncupatam. Palæp li. 2.

Taurorum pæninſula, vide Taurica Cherſoneſus.

Tauroſcythæ, Ptol lib. 3. c. 5. populi Sarmatiæ, qui taurum montem habitant penes Achilleum curſum.

Taurunum Plinio, Taururum Ptolemæo, Pannoniæ inferioris vrbs ad confluentia Saui in Danubium. Arrianus tradit locum, quo Danubius & Sauus (quem corruptè *Salum* Latinus interpres Facius vocat) confunduntur, *Taurunum* vocari. hodie Germanis *Griechſvveiſſemburg*, Hungaris *Nandor alba*, & Italis *Belgrad* vocatur. Latinis iunioribus etiam *Belgradum*, & *Albagraca* interpretatur.

Taururum, Ptol. lib. 2. cap. 16. Taurunum, Pli lib. 3. cap 25. alio nomine Alba Græca: Belgradum hodie, à Turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

Taurus, mons Aſiæ totius longè maximus qui ab Indico mari exurgens, vaſtè ſatis attollitur: dein dextro latere ad Septentrionem, ſiniſtro Meridiem verſus flectitur, in Occidentem rectus & perpetuo iugo multarúmque gentium quà deorſum agit: terminus, ſed pro gentium ac linguarum varietate diuerſa habet nomina. Prima ſui parte Imaus dicitur, mox Emodus. Paropamiſus, Circius; Phambades, Pharphariades, Choatras, Oreges, Oroandes; Niphates, Taurus: atque vbi ſe quoque exuperat, Caucaſus: vbi brachia emittit, ſubinde tentanti maria ſimilis, Sarpedon, Coraceſius, Cragus, iterúmque Taurus, aliáque aliis in locis aſſumit nomina: in vniuerſum tamen à Græcis, Ceraunius appellatur. Plinius libro quinto capite vigeſimo quinto, quo in loco montis huius deſcriptionem latiſſimè exequitur, aliáque nomina affert, quæ lege. Apud alios alia ſunt præterea nomina. Strabo *Parachoatram Maſium, Polyarrim, Zagrium, & Gordium.* inter eius nomina refert. Oroſius habet *Ariobarſanem Memarmalim, Parthaum, & Olcobarem, Menalium* etiam inter eius brachia numerat Æthicus. Horum eius nominum meminit in eo deſcribendo, Ammianus, *Aſcanimia, Comedus, Tapurius, Aria, Nazanitium, Aſmira, & Opurocarra.* Dionyſio *Armenius*: Videntur quoque apud Ptolemæum huius Taurini capitis (vt ſic loquamur) cornuum hæc peculiaria vocabula, *Semanthinus, Sericus, Bepyrus, Damaſſus, Parſuetus, Cerax Sariphus, Maſdoranus, Coronus, Iaſonius, Strongylus, Orontes, Chaboras, Vdaceſpu, Paryadres, Aöus, Maſicytus, Celanus, Phœnix, Hippicus, Sugdius, Amanus, & Antitaurus*, Plinius hos montes dicit in vniuerſum *Ceraunios* Græcis vocari. Mela etiam ſub eodem vocabulo maximam eius partem comprehendit. Q. Curtius videtur eum ſub duobus tantùm nominibus deſignare, Tauro & Caucaſo. In ſacris literis *Ararath* nominatur. Arrian. Monto, & Beccano teſtibus, *Taurus* verò propriè dicitur eius pars, quæ Pamphiliam & Ciliciam ab Armenia minore, & Cappadocia diſtinguit, vbi hodie *Cambel, Becras* & *Giulich* nomen habere videtur. Ramuſius quoque *Caraman* appellari putat. *Corthoſtan* etiam Ioſepho Barbaro. Circa Euphratem, indigenarum lingua *Munzarum*, & alicubi quoque in Aſia minori, *Maurum* nuncu-

pari, ex Europalate deprehenditur. Singula eius nomina vide etiam ſuis locis.

Taurus, Germaniæ mons altiſſimus & maximus; quem Iornandes etiam *Scythicum* cognominat, eúmque circa Mæotidem paludem, mare Caſpium, & mare Septentrionale deſcribit: Herodotus & Dionyſius eum ad Tauricam Cherſoneſum ſtatuunt. Tacitus eum apud Carros habet, Pomponius in Germania, ſed peculiarem locum ei non aſſignat, fortè inter Alpes in Archiepiſcopatu Saliſburgenſi, vbi hodie multa loca *Thauirn* vocantur, vti ſunt *Kornthurn*, *Krumle kthaurn* &c Rhenanus tamen pro Tauro, Germaniæ monte, *Taunus* legendum ſcribit, apud Pomponium & Tacitum.

Taurus, Ptolemæo Siciliæ promontorium, quod Fazello & Aretio hodie *Cabo de S.Croce* appellatur. Taurus etiam (vt breuiter dicetur) alueus maris quidam eſt, apud Alexandriam Ægypti, vt Plinius tradit.

Taurus, ſeu taurophagus, Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentia, aut quod natus ſit tauri ſpecie: aut quòd primus tauros iugo ſubiecerit & arare docuerit: aut quòd poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus, taurus pro præmio daretur, Palæp. lib. 3.

Taurus, ſecundum Zodiaci ſignum, ſtellarum, vt Hygino placet, quatuordecim, quod à Sole ſubitur tertio Idus Apriles. Hunc poetæ fabulantur taurum eum fuiſſe, qui Europam è Phœnice tranſuexit in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter ſidera illum collocarit.

Taurus Berytius philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentia ſectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis & incorporeis & alia, vt eſt author Suidas. Huius ſæpe meminit Gell.

Tauranius, XXVIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX. anno mundi 2755.

Taus, Britanniæ fluuius, Tacito in vita Agricolæ, hodie vulgò *Swtesk* dici, & omnium, Scotiæ fluminum præſtantiſſimum eſſe ſcribit H. Boethius.

Taxandri. vide toxandria.

Taxata. Vide Talga.

Taxiana, inſula circa Peloden ſinum. Gentile, taxianus, vel taxianeus. Steph.

Taxila, vrbs Indiæ maxima: in qua, vt ſcribit Philoſtratus, Apollonius inuenit Elephantem, quem vittis & myrteis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines eſſe dicebant, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnauerat: quem quia in pugna prompciſſimè pugnaſſe ferebatur, Alexander Soli dicauit, torques aureos circa cornua adaptans.

Taxis, Hungarorum rex, cum exercitu Italiam intrauit, à Bercugario accepta pecunia x. modios nummorum, rediit in Vngariam. Luith. lib. 5. cap. 15.

Taygete, es, vel taygeta, tæ, Atlantis & Pleiones filia, teſte Hygino, vna Pleiadum, quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbis ſui cognominis conditorem. Virgil. Georg. 2.

Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum
Pelias, &c.

Taygetis, tis, ſeu taygeta, torum, mons Laconiæ, teſte Strabone, non ille quidem admodum magnus, ſed tamen excelſus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri ſacrum fuiſſe tradit Seruius. Huius montis bona pars cùm terræ motu corruiſſet, Spartanorum vrbem oppreſſit, Cic. lib. 1. de diuinat. & Plin. lib. 1. cap. 76. *Amycleus* antea dictus, Plutarchus de fluminibus teſtis. Huius verticem *Taletum* dictum ſcribit Gerbelius.

Tazata Plinij, talga Pomponij, & Chalca Ptolemæi inſula eadem, vt docet in ſuis Annotationibus Hermolaus, vbi quoque dicit, pro Chalca *Talca* apud Ptolemæum legendum, *Taxbaka* legit Pintianus, Pompon. ſuam in Caſpio mari deſcribit, Ptolemæus ſuam Hircaniæ attribuit, eóque etiam Caſpij maris ſit neceſſe eſt. Plinius ſuam in Scythico Oceano alicubi ſitam vult, an eadem, an diuerſa ſit iudicent peritiores.

Tazus, tauricæ Cherſoneſi oppidum Ptolemæo, *Theodoro* vocatur Nigro: qui illud Gothorum oppidum vocat.

Tazus, Ptolemæo Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs, *Suſaco* à Mercatore interpretatur.

T E

Teanum, Steph. duarum ciuitatum nomen in Italia. Eſt enim teanum Sidicinum in Appia via, & teanum Apulum in finibus Apuliæ, diſtans à Latina XVIII. M. paſſuum. Huius meminit aliquoties Cicero in Orat. pro Cluent. Horat. 1. Epiſt.

Teanum, cognomine Sidicinum, Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5. *Thiano* hodie nominari ait Erythreus in ſuo indice Virgiliano. *Sidicenum* legit Pintianus, à Sindicenis populis *σιδικινόν*, tamen habet Strabo: teanum ſiue theanum flumen eſt hoc tractu apud Oroſium libro 5. capite 18. Aliud *Tianum* eſt Pomponio in Apulia. Ptolemæus, Strabo & Liuius vtrumque per e ſcribunt.

Teari, qui Iulienſes, Hiſpaniæ citerioris populi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Tearus, Thraciæ fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput) cùm Darius ad Scythas proficiſcens perueniſſet, caſtra diebus tribus cõtinuit: cuius dulciſſima & limpidiſſima aqua delectatus, eo in loco columnam cũ inſcriptione, aliàs Græcis litteris

teris inſcriptam poſnit. Anthor Herod.lib.4.qui ſcripſit ex duodeqnadraginta fontibus effluere quæ *Capita* vocat.

Teatea, Marucinorum vrbs in Italia. Ptol.lib. 3. c. t. Theate hodie, vulgò *Tuto*. Plinius Teatinos accolas vocat, Leander ſcribit *Chieto* nunc dici, idem affirmat Niger.

Tebaoth, nomen viri, 2. Eſd.7. Lat. anuli, vel circuli, aut ſubmerſi, ſeu bonum tempus vel bona hora.

Tebath, nomen vrbis. 1. Par. 8. Lat. ingulatio vel occiſio, ant coquus, ſiue bene formidans, vel bene confractus.

Tebbath, nomen loci. Iud.7. Lat. bona vel bonitas.

Tebeth, nomen menſis. Eſth.2. Lat. idem quod tebbaoth, ſignificat.

Tecmon, vrbs Theſprototum. Ciuis, Tecmonius. Steph.

Tecolata, vel Tetolata, Galliæ Narbonenſis vrbs io itinerario Antonini. *S. Maximini* nomen hodie habere ſcribit Simlerus. Vide Tigulia.

Tectoſages, fortiſſimi aliqnando Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemeniis: adeò olim potentes opibns & virium præſtantia, vt per Græciam tunc victricem gentium, magna hominum manu profecti in Aſia ſupra Phrygiam, Cappadociámqne ſedes poſuerint, incolumes ab omni finitimorum incurſu, Tectoſages & Toliſtobogi dicti, Floro, Plinioque. Vulgò *Le pays de Languedoc*. eorum vrbs apud Plinium *Toloſa* vocatur, hodie *Toulouſe* Ioanoi Poldo, pro his Tectoſagibus Narbonenſibus, quidam *Teutoſages* legunt, apud Auſonium in deſcriptione eius Narbonæ. Tectoſax numero ſingulari habet Stephanus, idem multitudiois etiam Tectoſagæ.

Tectoſagæ, Cæſaris Germaniæ populi ſunt, circum Hercyniam ſyluam. Ad Nicri fluminis ripam eos accoluiſſe pntat B. Rhenanus vbi adhuc hodie veruſta arx eſt, *Terk* dicta. Cæſar eorum meminit libro 6. belli Gallici, ſic *Germania loca circum Hercyniam ſyluam, quam Eratoſtheni, & quibuſdam Græcis fama notam eſſe video, quam illi Orciniam appellant, vulgò Tectoſages occuparunt.*

Tædifera Dea, Ceres eſt dicta, cuius ſacra noctu (vt in Aulularia Planti eſt) fiebant, in quibus ſacerdotes faces deferebaot, Cererem imitati, quæ quum Perſephonem filiam à Plutone raptam tædis incenſis quæreret, Tædifera eſt appellata, Ouid. Epiſt.1. Hinc ſacerdotes, daduchos id eſt tædas ferentes appellarunt.

Tegannſa Plioio, Thiganuſa Ptolemæo, inſula in finn Meſſeniaco. *Caura*, vt Sophian. vel *Cauron*, vt Bordonius habet, hodie vocatnr.

Tegea, Arcadiæ vrbs Stephano & Ptolemæo. A Nigro *Muchli* nominatur. Gerbelius ſcribit Pauſania *Genea* vocari, ſed Geneam, Corinthicum vicnm vocat. Strabo.

Tegea, Arcadiæ oppidum, In quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus eſt Tegeas. Vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur: vnde rurſus fit aliud adiectiuum, tegeaticus, a, um quo cognomine Mercurius à Statio inſignitur lib.1. Syluar. Olim Lacedæmonij bellum intulere tegeatibus ferentes ſecum compedes, tanquam eſſent redacturi illos in captiuitatem: ſed coogreſſi prælio ac fugati, quicunque viui capti ſuot, eiſdem quas ipſi attulerant compedibus compediti, campum tegeatem meriti fune, coluerunt. tegeam & Mantineam (inqnit Pauſao, libro 8.) condiderunt Mantineus, tegeates, & Mænalus. Eſt etiam tegea in Creta à talthybia condita. Stephanus.

Tegeatæ, & Pheneatæ, cùm diutino ſeſe bello afflixiſſent, demum vti pro ſumma rei, tergemini fratres prælium inituri, vtrinque mitterentur, decernunt. Itaque tegeatæ Rheximachi filios, Pheneatæ verò Demoſtrati promiſerunt: collato Marte, duo ex Rheximarchi liberis cùm eſſent interfecti, tertius, nomine Critolaus, duos militari quadam aſtutia ſuperauit. Nam cùm fugam ſimularet, inſectantes ſingulares occidit. Eius aduentui cùm populus vniuerſus gratularetur, ſola quidem ſoror Demonica nullam cepit lætitiam: perierat namque in eo prælio ſpouſus ipſius Demonicus, quo indignatus Critolaus, ſororem interfecit: qui eam homicidij accuſarunt, matris interuentu, à crimine liber euaſit. Plutarch, Parall.

Tegeſſus, vrbs Cypri. Gentile, tegeſſius & tegeſſeus.

Tegeſtra, vrbs Illyriæ: iuxta Aquileiam. Artemidorns tergeſtrum vocat, & vicum eſſe ſcribit, à quo ad Adriam ſtadia ſuot quingenta viginti oouem: Ciuis; tegeſtræus. Stephanus. Vide tergeſte.

Teglarphalaſſar, Aſſyriorum rex, totam Galaaditidem regionem vaſtauit, cepit & abduxit. Ioſeph.lib.9.c.12.Reg.15.

Tegmeſſa, ancilla Aiacis telamonij, de qua Horatius.

Tegyra, vrbs Bœotiæ, in qua Apollinem aiunt natum eſſe, qui inde tegyreus dicitur.

Techiona, filius Eſthon. 1. Par. 3. Lat. deprecatio. aut miſericors, ſiue gratioſus, vel gratia.

Teias, Gotthorum dux, anno ſalutis quingenteſimo quinquageſimo ſexto.

Teium, vrbs in Paphlagonia (vt Salluſtius ſcribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde teius, poſſeſſiuum trium ſyllabarum. In hac fuit templum Apollinis: vnde Apollo teius. Ex hac etiam

Philetærus natus eſt, author generis regum Attalicorum.

Telamon, rex Salaminis inſulæ, Æaci filius, vnus ex Argonautis, ſociúſque Herculis in ex pugnatione Troiæ, qui quòd omnium primus murum conſcendiſſet, virtutis ergo donatus eſt Heſione, Laomedontis filia, ex qua Teucrum ſuſcepit, cùm iam Aiacem ex alia vxore genuiſſet, qui à patris ſui nomine paſſim telamonij à poëtis cognominantur.

Telamones, inquit Seruius appellantur à noſtris ſigna quæ ſuſtinent, quæ Græci ἀτλαντας vocant. Vide in dictione Atlas.

Telandrus, aliis telandrum vel telandria, vrb. Cariæ, vbi telandrium promontorium eſt Stephan.

Telane, vrbs antiquiſſima Syriæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditam. Gentile, telaneus, vel telanenus. Stephan.

Telchines, filij Mineruæ & Solis, vel, vt alij malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerunt: vnde etiam inſula ea dicta eſt telchinis. Hos quidam maleficos homines fuiſſe prodiderunt, aſpectu ſolo omnia effaſcinantes, Ouid. 7. Metam. Alij eoſdem faciunt cum Curetibus, & Dactylis Idæis, ſummóſque artifices fuiſſe tradunt, veneficiorum autem infamiam ab illorum æmulis fuiſſe diſperſam. Strab. lib. 10. Ii peruicax prælium aduerſus Phoroneum regem Argiuorum & Parrhaſios ancipiti ſpe ſine fructu victoriæ geſſerunt. Iidémque poſt paulum bello victi, patria profugi Rhodum inſulam, quæ Ophiuſſa antea vocabatur, quaſi ſuta poſſeſſione ceperunt. Oroſ.

Telchinia, Peloponneſi vrbs, Sicyon poſtea dicta. Steph.

Telchinius Apollo dictus eſt apud Lydios à telchinibus hominibus maleficis & faſcinatoribus qui Rhodum incolebant, quòd quemadmodum illi animalia & ſtirpes aqua ſtygia inſperſa faſcinarent, ſic Apollo quoties irritaretur immiſſa peſte homines & pecora perderet. Palæph lib. 1.

Telchines, Dæmones dicuntur inuidi & hominibus malefici: qui hi fuiſſe perhibentur, Acteus, Megaleſius, Ormenus, Lycus, Nicon & Mimon. Qui (vt aiunt) Stygis aquam manibus haurientes terram conſpergunt: ex quo calamitates, peſtes, & fames conſequuntur: qui etiam Alaſtores appellantur, Laonic. chom. lib. 3. cap. 101. Vocantur apud Græcos τελχῖνες, mali Genij, ſiue homines faſcinatores & malefici. Strabo lib. 10 meminit telchinum, aitque nouem fuiſſe qui è Rhodo Rheam comitati ſint in Cretam. Plura vide in Prouerbio, Noui Simonem & Simon me.

Telchir, Ptolemæo, in Græcis codicibus, Indię intra Gangem vrbs eſt. *Triminaus* Caſtaldo dicitur.

Telchis, vrbs Æthiopiæ in Lybia, Gent. telchites vel Telchinius. Creta etiam Telchinia licebatur, & Cretenſes Telchines, Sicyon quoque Telchinia vocabatur. Gentile, Telchinius.

Telchius, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui vna cum Amphito Dioſcuriadem vrbē apud Colchos traditur condidiſſe. Plin. l. 6. c. 5. Ab his gens Heniochorum orta eſt, Strabo tamen circa initiū vndecimi Rhecam & Amphiſtratum nominatos dicit, vt in alterutro médum ſit. Sed fieri poteſt vt horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Telaba, Albaniæ oppidum. Ptol.

Teleboæ, Ætoliæ populi, latrocinio infames, qui poſtea relicta patria, Telone duce in Italiam venerunt, Capreáque tenuerunt exiguam Mediterranei maris inſulam: quod & Seruius annotauit in 7. Æneid.

Teleboas, fluuius ad Tigridis fluminis fontem. Stephan.

Teleboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius. Ouid. 12. Metam.

Telebois, regio Acarnaniæ. Stephanus.

Teleerus, nomen proprium regis Laconiæ.

Teleda, vicus maximus & populoſiſſimus iuxta Coryphen montem Syriæ. Theodor. in vita Euſebij.

Telegonus, filius Vlyſſis ex Circe, qui cùm iam adoleuiſſet videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cúmque à miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Vlyſſes, cum & ipſe iam ſenior ſuis opem ferret, à filio ſuo eſt occiſus oſſe piſcis cuiuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tuſculum condidit. Ouid. 3. Faſtorum. Nomen hoc Latinè ſignificat, nouiſſimo loco notum: vnde pro humili & inglorio ponitur.

Telem, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Nomen viri 1. Eſd. 10. Lat. agnus ſiue ros eorum, aut Syriacè, vmbra eorum.

Telemachus, Vlyſſis ex Penelope filius, quem ad Troiam proficiſcens apud matrem reliquit, multis à procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuerſo, in illis vlciſcendis ſe præbuit adiutorem. Homer. Odyſſ.

Telemiſſeis. Vide Telmeſus.

Telemus, Eurymi filius, inter Cyclopas vates egregius: qui Polyphemo prædixit, quæcunque poſtea ab Vlyſſe paſſus eſt, Ouid. 13. Metamorph. fab. 3.

Telenicus, vir adeò notæ paupertatis, vt Scriphij verbum inde finxerint, dicantque τηλενικ-ίζειν pro euacuare. Vnde natum prouerbium, Telenico pauperior.

Telenis, quidam peſſimus ac indoctus tibicen, ex quo natum eſt prouerb. telenicia Echo. &,telenis cantilenas canc. vide Eraſm. adagia & infra,tellen.

Telephae,vxor Cadmi,quam duxit ante Hermionem.Stephan.in Dardano.

Telephanes, ad regnum Lydorum Gumis ex oraculo accerſitus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen,cuius meminit Demoſthenes in oratione contra Midiam.

Telephe,Europæ mater,in thaſſo inſula obiit. Steph.

Telephis, oppidum in loco prærupto, circa Phaſidem fluuium,in Armenia maiori.

Telephius,tribus,& fons Lyciæ,ſeptem ſtadiis à Patara diſtans.Stephan.

Telephus, Myſorum rex, Herculis filius, ex Auge Nympha:qui cùm aui iuſſu in ſyluis expoſitus eſſet, à ceiua aliquamdiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit,vt mox à Myſiæ rege adoptatus ſit & regni hæres inſtitutus. factus itaque Myſorum rex, cùm Græcos ad Troianam expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent,ab Achille vulneratus eſt. Cuius plagæ cùm nullum ſatis efficax inueniretur remedium,oraculo reſponſum eſt,fore vt eadem haſta,qua vulneratus erat,ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetrauit,vt ex haſtæ, qua vulneratus erat, rubigine malagma conficeret,& vulneri ſuo impoueret: quo facto ſtatim ſanitatem conſecutus eſt.

Telephus, Pergamenus grammaticus ſcripſit ferè omnia, quæ ad grammaticam pertinent. Inter alia, collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam parandam elocutionis. Steph. Telephus quidam mendicus, peram geſtans,apud Ariſtoph.

Telephi fons in Lycia eſt,ſic dictus, quòd Telephus in eo vulnus abluerit, turbidus eſt, & ſtadiis ſeptem à Patari diſtat. Leonic.lib.3.c 84. ex Stephan.

Telepiſſa vel Telpiſſa, fontis nomen, cuius aqua Tyreſiam extinctum fuiſſe fabulantur poetæ.vide Telphuſſa.

Teleſilla, mulier poetria nobilis cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt,vt ſcribit Pauſanias.

Teleſphorus vi. epiſcoporum Rom. annis vt 1. an. ſalutis 131. martyrio coronatus. Euſeb. lib.5.c.6.hiſt.eccleſ.

Teleſia, Ptolemæo, colonia Romana. Frontino,Samnitum ciuitas,*Theleſia* Leandro. *Teleſia* Liuio,Straboni & Antonino.

Teleſto, Nympha,Oceani & Tethyos filia,teſte Heſiodo in Theogonia.

Teleſtor,pater Euripidis poetæ.

Telethrion, mons Oechaliæ in Eubœa,Strabo Incolæ Telethrienſes.Steph.

Telethuſa,vxor Lycti ſeu Ligdi mater Iphidis puellæ quæ in puerum mutata fuit. Ouid.9. Metam.fab.13.

Teleurias, Macedonum rex, in portu Athenienſi, Athenienſium & naues & homines plures cepit.Xenoph.lib.5.

Tellen, tibicen, & poeta ineptiſſimus, cuius meminit Diarchus Meſſenius, ex quo prouerbium. Cane Tellenis cantilenas: quod quidam dici putant de dicacibus ſeu mordacibus,quidam de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant, hunc iocos quoſdam verſibus lepidiſſimis deſcripſiſſe: non ſine multo ſale ſcommatum. Eraſ. in Chiliad.vide ſupra,Telenis.

Tellias, Herodoto lib. 8. vates Helæus, qui Phocenſibus cum Theſſalis bellum gerentibus, rem huiuſmodi commentus eſt: ſexcentos viros è Phocenſibus præſtantiſſimos, gypſo,tam ipſos quam arma illinit, eoſque ſub noctem in Theſſalos dimiſit, dato præcepto, vt quemcunque albicantem non cernerent,eum obtruncarēt. Hos primùm Theſſalorum excubitores aliud quoddam prodigium eſſe arbitrati,deinde ipſi exercitus adeò exhorruerunt, vt tribus millibus cæſorum atque ſcutorum Phocenſes potiti ſunt.

Telis Plinij. vt putat Nauagierus in ſuo itinerario. *Thelis* Pliniani codices habent. alii *Tecum* libro quinto cap. 4. Galliæ Narbonenſis eſt fluuius.

Tellus,luris, terræ dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam non rarò pro ipſa accipitur terra.

Tellus, fuit neſcio quis pauper,cuius inopiam Solon Crœſi diuitiis fœliciorem eſſe prædicauit. Plutarch.

Telmera,vrbs Cariæ:Gentile,Telmereus. Eadem videtur Termile, quod & Steph. teſtatur, de qua paulò poſt.

Telmeſius Thebanorum mons.Palæph.

Telmeſſus, oppidum Lyciæ, ſeu vt alij malunt) Cariæ haruſpicum diſciplina in primis clarum.Plin.lib.5.cap.27.

Telmiſſus.vide Oropus.

Telmon, nomen viri,primo Paralip. 9.ſecundo Eſt. 11. Lat. ros præparatus, vel roris præparatio, aut roris munus, vel ros numeratus: aut ex Syro, & Hebr. vmbræ præparatio, vel munus.

Telo Martius, Anton. Galliæ Narbonenſis portus,hodie *Toulon*. *Telon* Paradinus interpretatur,alij *Tolon* ſcribunt.

Telobis, Hiſpaniæ Tarraconenſis in Iaccetanis oppidum,Ptolem.

Telos,inſula,à qua Telina vnguenta.Plin.lib. 4. cap. 12. & libro decimo tertio, capite primo.

Stephano vna Cycladum à Telo conditore, aliàs Agathuſa dicta Gentile: Telius Steph. vide Agathuſa.

Telphuſſa, fons, cuius aquæ frigus Tireſias vates cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Steph fons, & mons Bœotiæ thilphuſa. Vide Tilphoſſa.

Telphuſſa, Lycophronis vrbs in Arcadia, à telphuſſa Nympha Ladonis filia id nomen habens. Steph.

Telphuſſium, ſiue Tilphoſſium, oppidum eſt in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt à Piudaro. Item mons & fons ibidem.

Telumnum. Aquitaniæ vrbs. Antonin.

Telus, Carphatij maris inſula Strabo. *Epiſcopi* Sophiano, *Agathuſſa* Callimacho.

Telys, Sybaritarum tyrannus, Herod. lib. 5.

Temala, vrbs & flumen Indiæ extra Gangem. Ptolem.

Temathea, Meſſeniæ mons. Pauſan.

Tembaſa, Lycaoniæ oppidum in Tauro monte. Plin.

Tembrium. vrbs Phrygiæ, Charax Tymbrium vocat. Gentile, Tembrieus.

Tembrius, fluuius iuxta Pontum, teſte Orpheo in Argonaut. Tembrogius, Plinio.

Tembrogius Phrygiæ fluuius, in Sangarium fluens, Plinio teſte, *Thymbrius* Liuio vocatur, Orpheus *Tembrium* nominat.

Tembros vrbs Cypri, in qua Helates Apollo colitur: Gentile, Tembrius. Steph.

Temenos, locus Siciliæ infra Epipolas, iuxta Syracuſas. Incola, Temenites Eſt & temenites, collis in Thracia iuxta triballum. Steph.

Temenion, locus Meſſenes, vbi temenus ſepultus eſt Stephanus.

Temenia, vrbs Phrygiæ iuxta Lycaoniam: Gentile, Temeneus. Steph.

Temenites, collis in thracia iuxta Triballos. Stephan.

Temenium, vicus in Argia ad Argolicum ſinum. Strabo.

Temeſa, agri Brutij oppidum, æris fodinis olim nobilitatum, quod poſtea litteræ vnius mutatione Tempſam appellarunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Ouid. 15. Metam. hodie S. *Marco*, teſte G. Barrio, & aliquando *Meliuitum*.

Temeſa, oppidum in Cypro, vbi æris fodinarum locus oſtenditur: vide Strabonem lib. 5. Et Eraſmum in Prouerbio. Temeſſæus genius.

Temeſæus fœnerator fuit quiſpiam, quem Eutymus Locrenſis athleta coegit reddere quicquid vſurario quæſtu ſibi parauerat.

Temextita, Hiſpaniæ nouæ oppidum. Vide Mexico.

Temnes, Sidoniorum rex ciuitatis proditorem interfici curauit Diod. Oroſ. lib. 3. c. 7.

Temnos, Æolidis vrbs. Plin. Steph. item mons inter Aſiam & Thebeium campum. Ptol.

Tempe, theſſaliæ loca quinque millia paſſuum longitudine, & fermè ſex latitudine. Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, amœniſſimiſque veſtiuntur arboribus. Sunt & tempe in Bœotia, quæ Teumeſſia dicuntur à teumeſſo monte Bœotiæ, ab Ouid. Cygneia dicta. Sunt & alia in Sicilia à nomine amnis Heloria. Denique quælibet loca amœna nemora præſertim atque aquas habentia, τέμπη tempe vocamus.

Templum Veneris, oppidum quoddam, vulgò *Cap de Crux*.

Templarij, fuerunt hæretici in Solymorum ciuitate anno 1030. poſt interitum Philippi Auguſti, qui frequentes & aſſidui in templis verſabantur, vnde tractum nomen. Simulachrum habebant, factum ſummo artificio, cui hominis cutem ſuperinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos ſub ipſa fronte collocauerant, qui micabant oculorum vice. Huic autem ſimulachro ſacra faciebant mortuorum corpora intineres redacta: cæteris potum dabant, qua potione firmiores & conſtantiores ſe futuros putabant. Eos verò qui ex Templarij virginiſque coniugio fuiſſent nati, ſubiecto igne torrebant, ſimúlque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulachrum, quo minorem probarent religionem. Damnati ſunt tandem in Concilio Viennenſi, ſententia Clementis Pontificis maximi, qui Benedicto ſucceſſit. Quidam exiſtimant, propter diuitias, quibus nonnulli magnates inhiabant, Templarios horrendis ſceleribus fuiſſe falsò accuſatos, & tandem oppreſſos. Annal. Franciæ.

Tempſa Vide Temeſa.

Tempſis, Plin. lib. 7. cap. 48. cacumen Timoli montis, in quo, vt ipſe ex Mutiano refert, CL annis viuunt incolæ.

Tenagus, locus Suſianæ regionis ad ſinum Perſicum. Ptol.

Tencteri, populi à Liuio Druſo victi, anno mundi 3941.

Tenchtheri, pop. Germaniæ Tranſrhenani, qui cum Vſipetibus & hominum magna multitudine à Suenis diu agitati, & triennio vagati Rhenum fluuium tranſierunt, non longè ab oſtio quo Rhenus ipſe mari influit, menapiorúmque agros vtramque fluuij ripam incolentium occuparunt. Hæc gens poſtea Rheno diſcreta, ſollicitauit Vbios (nunc Agrippinenſes) vt à Romanis deficerent initio imperij Veſpaſiani. Tacitus. Appiano *Tanchari*, Plutarcho in vita Iulij *Tenterides*, Ptolemæo *Tingri*, *Tinchatri* Epitom. Liuij, Germaniæ ſunt populi. Apud Vvilichium ſunt, qui hodie prope Rheuum ſupplant

piam, & Lonam fluuios habitant, vbi ſunt pleriique *Hiſſi*, & nonnulli *Franci*.

Tendeba, Cariæ vetus oppidum. Steph.

Tendeſilius, apud Hiſpalim ſeditione orta propter illatam vim matronis illuſtribus obtruncatus. Ritius.

Tenea, oppidum ſexaginta ſtadiis à Corintho. Pauſan.

Tenea, vicus Corinthi à Tene Cycni filio, inter Corinthum & Mycenen. Gentile, Teneates. Regio quoque Tenea vocatur. Steph.

Tenebria, vicus Iberiæ: vnde Tenebrianus Steph.

Tenebrion, promontorium quoddam. Steph, Ptolemæo eſt in Hiſpania Tarraconenſi. hodie *Cabo de Aliaques*.

Tenedos, inſula inter Leſbum & Helleſpontum, contra Troiam à Sigæo littore XII. M. paſſ. diſtans, à Leſbo LVI. M. Hæc prius Leucophrys appellabatur. In hanc ex Troade nau gauit cum nouis colonis Tenes Cycni filius, conditáque vrbe de nomine ſuo, Tenedon eam vocauit, à qua & inſula denominata eſt. Inſula hæc ante bellum Troianum florentiſſima fuit: in qua Græci ſupremas illas, quibus Troia periit, inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt Virg. 2. Æneid. *Tenedo* adhuc à Sophiano vocatur. Euſtathius ſcribit eam olim quoque *Galydnam* & *Leucophryn* appellatam, cui Diod. & Pauſ. ſuffragantur, *Phœnice* & *Lyrneſſus* etiam Plin. lib. 5. cap. 31. nominat *Tennes* ante bellum Troianum nuncupatam ſcribit Heraclides. *Calidna* numero plurali Troianæ inſulæ ſunt, vt ſcribit Iſacius: ſunt enim duæ prope hanc Tenedum, quæ hodie *Maure* dicuntur, Nigro teſte. Aliis prope Rhodum ſunt. vide Strabonem in calce lib. 5. *Galydnam* poſtea *Calymnam* nominatam ab Ouidio tradit Camerarius eo verſu.

—*Fœcundáque melle Calymna.*

Tenericus campus, circa lacum Copaiden. Strabon.

Tenes, Tenedi vrbis conditor, à Tenediis eam ob cauſam deus habitus. Hic legem tulit, atque induxit morem, vt à tergo iudicis adſtaret quiſpiam ſecurim tenens, videlicet in hoc paratus, vt qui perperam quid in iudicio dixiſſet, opinor mendacium, aut falſum teſtimonium, eum protinus ſecuri feriret. Vide prouerbia, Tenedi ſecuris, Tenedius homo, Tenedius patronus, apud Eraſ. vide Tennes.

Teneſis, Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Strab.

Teniæ, fontes in Arcadia, ſtadiis circiter ſeptem ab Amilo vrbe. Pauſan.

Tenion, vrbs Achaiæ: vnde Tenieus. Steph.

Teniſſa, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum Ptol. *Tremiſſum* Nigro.

Tenitæ, credebantur eſſe ſortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent.

Tennagora, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol.

Tennes, Cycni filius, à quo Tenea, vicus Corinthi, Stephan. Fortè idem qui Tenes iam dictus.

Tennum, oppidum ex Æolicis, vnde Hermagoras fuit is, qui de dicendi arte conſcripſit, vt author eſt Strabo lib. 14. vnde Tennites Ciceroni pro Flacco.

Tenos, Laconiæ vrbs. Steph.

Tenos, inſula in Ægæo mari, vna ex Cycladibus, in qua eſt vrbs eiuſdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam dicit, alioqui Ophiuſam: Plin. lib. 12. cap 4 Stephanus à Tene conditore dictam ſcribit. Ariſtoteles in Mirabilibus, & Athenæus 2. Dipnoſo fontem in ea eſſe ſcribunt, cuius aqua vino non permiſceatur. Eſt etiam vrbs Laconica, vna ex centum: Ciuis, Tenius vel Teneus. Steph.

Tenſa, magnæ Græciæ inſula, ab Ionibus inſtituta. Solin.

Tentyra, orum, ſiue Tentyris, idis, vrbs Ægypti in eiuſdem nominis inſula, quam Nilus efficit, eius incolæ Tentyritæ dicuntur, qui tanto crocodilis terrore eſſe dicuntur, vt ſola voce eorum audita in fugam vertantur. Plin. libro 8. cap 25. Strab. lib. 17.

Tentyris, Ægypti oppidum. Ptolem. Strabo. Steph.

Tenupſis, oppidum Nubeorum in Æthiopia ſub Ægypto. Plin.

Teo, Steph. Ioniæ ciuitas Anacreontis poetæ patria, qui ab ea Teius eſt cognominatus. Vide Teium. inſuper Stephanus & Strabo antea ab Anacreonte *Athamas* dictam ſcribunt. Theuetus nunc *Suſor* nominari dicit.

Teos alia in Orbis Scythiæ, ad quam palus eſt, piſcibus referta, è quibus per ſerenum oleum manat in ſumma aqua, tanta copia, vt colligi in vaſa poſſit vſibus aptum. Steph.

Tephene, Palæſtinæ toparchia. Plin.

Tepula Aqua, vrbis Romæ: Plin. 36. cap. 14. etiam *Iulia* vocatur apud Frontinum.

Teracatriæ campi Germaniæ iuxta Danubium, Ptolem. *Kunigg ouiſer* & *Marchfilder* Lazius dicit eos hodie vocari.

Teracina. Vide Taracina.

Terapne. Vide in dictione Therapne.

Terapſe, inſula non magna iuxta Carthaginem. Gentile, Terapſæus. Steph.

Teratius. Vide Tarchetius.

Terbetia, vrbs Siciliæ: Ciues, Terbetini: Stephanus.

Terebus, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis circa Carthaginem Ptolem. lib. 2. cap. 6. *Tader* Plinius lib. 3. c. 14.

Teredon, vrbs ad mare Rubrum: Gentile, Teredonius, Ptolem. ad Euphratis oſtium in ſinu Perſico. *Balſera* Orcelio. *Diridotis* apud Arrianum, qui vitam Alexandri magni deſcripſit, vocatur. Videtur ab eodem Arriano. cuius Periplus maris Rubri extat. *Apologus* dici, *Auge* apud Æthicum. Vide Charax.

Terei. Vide Zorabi.

Terentia, Ciceronis vxor, 93. vitæ annum expleuit. Val. Max. lib. 8. c. 14: ſed Plin. lib. 7. c. 48. annos 117. vixiſſe tradit: Repudiata à Cicerone nupſit Salluſtio, inde Meſſalæ Coruino Hieronymus contra Iouinianum: *Illa coniunx egregia, & quæ de fontibus Tullianis hauſerit ſapientiam, nupſit Salluſtio inimico eius & tertio Meſſalæ Coruino, & quaſi per quoſdam gradus eloquentiæ deuoluta eſt.* De Terentia flebiliter Cicero ad Atticum lib. 2. *De Terentia*, inquit, *auditum ea Philotime, eam ſceleratè quædam facere.*

Terentius, poeta comicus, Carthagine natus, Terentij Lucani libertus: qui cùm eſſet egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælij & Scipionis: quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone, cui adſtipulatur etiam Varro. Vide cætera in commentariis Donati in Terentij comœdias Non obſcura fama eſt, adiutum Terentium in ſcriptis à Lælio & Scipione. Eandem ipſe famam auxit, non enim niſi leuiter ſe tutari conatur prologo Adelphorum.

Terentius Culeo, Senator Romanus captus à Carthaginenſibus, redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſequutus. Liuius 10 de bello Punico. Hinc natus error apud quoſdam, Terentium comicum putantes.

Terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellij Vindicis grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Æmilij Pauli, poſt cladem Cannenſem cum reliquiis, exercitus Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quòd de Republica non deſperaſſet. Plutarch.

Terentum, locus in campo Martio, ita dictus, quòd in eo ara Diris patris in terra occultaretur: quæ ludis tantùm Secularibus effoſſa ter a oſtendebatur: iiſque peractis rurſus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine Seculares vocantur, qui centeſimo quoque anno tribus diebus continuis, tribúſque noctibus celebrabantur: rameeſt poſtea ambitione principum minore interiecto ſpatio, aliquoties fuerint celebrati.

Terenuthis, Stephanus, vrbs in Ægypto.

Tereſſa, Pomponio Æolidis vrbs.

Tereus, Italiæ fluuius, vnà cum Amaſeno in Lirim effluens. Sabinus in Virgil. Æneidos 7.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Biſtonide Nympha filius: qui cùm Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam vxorem duxiſſet, eius etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis à patre abductam vitiauit, vitiatæque linguam præcidit, ac cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cùm illa indicare alioqui non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ transmiſit. Qua re cognita, Progne vltionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ bacchantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, bacchantiſque habitu indutam, in aulam perducit, vbi cum illa communicato conſilio, Itym filium arreptum dilacerat, patrique comedendum apponit. Quod cùm ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in conuiuium allato cognouiſſet: iamque ſtricto gladio ad vltionem properaret, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in auem ſui nominis, Itys in Phaſianum, Tereus autem in vpupam egregio ſanè figmento. Nihil eſt enim vpupa fœdius; nihil inquinatius, quæ nuſquam libentiùs commoratur quàm in ſtercoribus. Ad hæc longo & acuto roſtro vpupa tanquam cuſpide armata exercet tyrannidem in auiculas, habetque criſtam plicabilem, quæ cùm erigitur per longitudinem capitis, refert diadematis regij ſimilitudinem. Vnde quidam lepidè in vpupam ſiue Tereum luſit:

Rex fueram, ſic criſta probat: ſed ſordida vita
Immundam è tanto culmine fecit auem.

Seruius. Ouid. 6. Metamor. Vide Philomela & Progne.

Tergedum, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum Plin.

Tergemina, Diana dicta eſt: ſolet enim Luna, in triplicem ſpeciem ſeſe conuertere: aut quòd ipſa tres facies ſeu tres vias, hoc eſt tria nomina in diuerſis locis habeat: nempe in cœlo, vbi Luna dicitur: apud inferos, vbi Hecate ſiue Proſerpina nominatur: in terra ſeu ſyluis, vbi Diana vocatur. Horat.

Montiúmque cuſtos, nemorúmque virgo,
Quæ laborantes vtero puellas
Ter vocata audis, adimiſque letho,
Diua triformis.

Et quidam incertus author,

Terret, luſtrat, agit Proſerpina, Luna, Diana:
Ima, ſuperna, feras, ſceptro, fulgore, ſagitta.

Palæph. lib. 2.

Tergeſte, oppidum, ab Aquileia ſtadia 180 diſtans, vt inquit Strab. hodie Trieſtum vocatur, Plinius lib. 3. capite decimo octauo, coloniam

Venetorum vocat, quæ diſtet 23000. paſſuum ab Aquileia. Ptole. Tergeſtum Iſtriæ coloniam vocat lib 3.cap.4. Vide Tegeſta. *Tegeſtrā* vocat Stephan. & Tegeſtræorum vrbs Diodoro dicitur.

Tergeſtinus ſinus, lib. vocatur à Stephano Aquileius ſinus, intimus maris Hadriatici receſſus eſt. hodie *Golfo de Trieſte*.

Tergilani, Lucanorum gens. Plin.

Tergis, vrbs Libyæ iuxta Æthiopiam: Gentile, Tergites. Steph.

Terias, fluuius Siciliæ. Plin *Iarretta*, hodie.

Teridata, Meſoporamiæ vrbs. Ptol.

Terillus, Hymeræ tyrannus, anno mūdi 3477.

Terina, vrbs Italiæ, à Crotoniatis condita, & fluuius eiuſdem nominis. Sunt qui velint inſulam eſſe, in quam Ligea Siren maris æſtu reiecta ſit. Ciuis, Terineus. Steph. *Mantea*. Nigro *Nuceria* circa Terinæ reliquias ſtatuitur à Bartio: de eo Diod. & Strab.

Terinaeus ſcopulus, cuius meminit Plinius. cúmque *Nasum* vocant nautæ: ſic Gabriel Bar. in libello ſuo de Calabria, vbi eum iam in ſiecо eſſe ait.

Teriſci. Vide Tauriſci.

Termantia, Appiano in Ibericis, Hiſpaniæ ciuitas hodie exigua, quam *Nueſtra Segnora de Termes* vocant.

Termela, vel Termera, vrbs Lyciæ, à Termero dicta. Ciuis, Termereus ab Herodoto ciues Termilæ vocātur, ab oraculo verò eis dato Termeleæ, Steph Vide Telmera.

Termerum, Coæ inſulæ locus apud Strab.

Termes, Plinio Celtiberiæ oppidum eſt. *Terme* fortè Flor. 4 cap. 11. τέρμης Ptolemæo in Areuacis.

Termetis Aſiæ minoris mons, Olympi radicibus iunctus. Plinius.

Termile, mons, qui nunc Chimera dicitur in Lycia. Strab. lib. 13 cap. 14. Vide Telmera & Termera.

Termilæ, populi. Strab. lib. 12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit: cùm priùs Milyæ vocarentur, vt Herodotus refert. Ac priùs etiam Solymi, poſteà Lycon Pandionis filius, eoſdem à ſe Lycios appellauit: quæ profectò ratio Lycios ac Solymos eoſdem eſſe oſtendit, quanquam poeta eos ſeparat: nam de Bellerophonte è Lycia profecto dicitur.

Hic Solymis iterum præſtantibus intulit arma.

Vide Milyas & Tremile.

Terminalia feſta Varro appellata eſſe exiſtimat, quòd is dies anni extremus erat conſtitutus. Ego potiùs à Termino deo nomen ſumpſiſſe exiſtimo.

Terminalis Apollo dictus eſt, ab adiudicatis finibus, quòd Hermonienſes de terræ finibus contendentes victores fecerit, Palæp. lib. 1.

Terminus, dei loco habitus eſt, quòd poſt Saturnum exactum cædes ac lites ruſticorum de diuidendis agris ſuſtuliſſet. Sacrificabant ei menſe Februario in æde, qua ſuper eum foramen in tecto patebat, quòd nefas eſſe putarent Terminum intra tecta conſiſtere. De hoc extat lepidum ænigma apud Gellium lib. 12. c. 6. quòd Ioui ſolus omnium deorum cedere noluerit. Ouid 2. Faſtor.

Termiſum, Hiſpaniæ ampliſſ. oppidum. Appian.

Termiſſus, vrbs Piſidiæ duplex: altera maior, altera minor, colonia maioris. Gentile, Termiſſeus. Steph.

Termus, Sardiniæ fluuius. Ptol.

Terpander, ſiue Terpandrus Arnęus, ſiue Leſbius, poeta lyricus, primus in lyra Heptachordum & lyrici carminis canonem ſcripſit: quanquam Philemoni quidam reſcribunt. Suidas. Strabo autem lib. 13. Methymneum facit, quod oppidum eſt Leſbi: dicitque de Tetrachordo Heptachordum reperiſſe, vt eius indicant carmina. Hinc Virg. lib. 6. Æneid.

Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum

Huius famæ ac nominis maximi iudicium, quòd Lacedæmonij ſeditione quadam admoniti fuerint ab oraculo, vt Terpandrum mitterēt, qui lyræ & poëſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret, ex quo poſtea his prouerbium manſit, ſi quando dulcem audiant muſices concentum, ſecundum Leſbium cantum, ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalæi, populi. t. Eſd 4. Lat. raptores fatigati vel laborioſi, aut ſeries miraculoſa vel ruinoſa: aut ex Syro & Hebr. mons vel cuſtos miraculi vel ruinæ, aut folium laboris.

Terpnus, citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem ſcribit Tranquillus his verbis: Statim vt imperium adeptus eſt, Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios acceſſit, diebúſque continuis poſt cœnam canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari exercitaríque cœpit, nec eorum quicquam omittere, quæ generis eius artifices vel conſeruandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.

Terpſichore, vna nouem muſarum ſic dicta, quòd choreis & tripudiis delectetur: vel, vt Plutarchus ait quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

Terſos & Terſia. vide Tarſus & Tarſuras.

Terſum, regio à Græco verbo τερσαίνειν dicta, quod exſiccare ſignificat. Huius enim regionis loca primùm poſt diluuij vaſtitatem, in proximum pelagus receptis aquis, apparuiſſe, & ſole deſiccata conſtitiſſe, pro conſtanti autumant.

Eratoſthenes autem ideò illam Terſum appellatam ſcribit, quoniam eo in tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, vt reconditæ perdurarent, exſiccaſſe perhibentur: cùm antea eiuſmodi non adhibita cura collectæ facilè putreſcerent & interirent. Sunt qui illam vrbem, Tarſum à pedis parte ſic vocata, appellatam fuiſſe dicunt: quoniam eo loco Bellerophon de Pegaſo cecidiſſe, pedémque offendiſſe dicatur. Polyhiſtor tamen non Bellerophontem, ſed Pegaſum eo in loco crus fregiſſe ſcribit, Tarſumque ciuitatem poſtmodum ibi conditam in illius rei memoriam, ab antiquis ſic fuiſſe denominatam, Leonic Thom. lib. 3. cap. 81.

Tertia, ſiue Tertulla per diminutionem, Bruti ſoror, vxor Caſſij, ſic dicta, quia poſt duos edita eſſet. Hæc abortum fecerat: quod queritur Cicer. ad Atticum lib. 4. 318. Tertullæ nollem abortum: tam enim Caſſi ſunt iam, quam Bruti ſerendi.

Tertius, nomen viri. Rom. 16.

Tertullus, nomen oratoris cuiuſdam, accuſatoris Pauli, Act. 24.

Tertullus, conſul, anno ſalutis 412.

Tertullianus Theologus, primus Chriſtianorum qui Latinè ſcripſerunt, cuius multa leguntur opuſcula eloquentiſſimè ſcripta. Hic, ſicut ſcripta eius indicant, animam dicit immortalem quidem, ſed eam effigiatum corpus eſſe contendit, neque hanc tantùm, ſed ipſum etiam Deum corporeum eſſe dicit, licet non effigiatum, neque tàmen hinc hæreticus creditur eſſe factus.

Teſa, Carmaniæ vrbs. Ptol.

Teſiphon, tyrannus, deuictus fuit in Theſſalia à Philippo Melopa, anno diluuij 3606.

Teſippeus, x. Athenienſium rex, regnauit annis 27. anno mundi 3140.

Teſqua, loca edita, aſpera & inculta, ipſo ſitu atque ſilentio religionem quandam & horrorem incutientia. Horat. Varro lib. 6. de lingua Latina, Teſca ſcribit per c literam: putátque Teſca dicta, quaſi Tueſca, à tuendis ſacris: locáque quædam agreſtia interpretatur, deo cuipiam cõſecrata: Accij teſtimonio idipſum confirmans, ex Tragœdia: cui Philoctetæ nomen eſt, in hunc modum citato: *quid tu es mortalis, qui in deſerta & Teſca te apportes loca?* quid autem Teſcorum nomine ibidem intelligere debeamus, explicat idem Accius, paulò pòſt ſubiungens, *Celſa Cabirum delubra tenes, myſteriáque priſtina Caſtu concepta ſa ru.* Hæc Varro.

Teſſuinum, Piceni vrbs apud Blondum & Nigrum, qui addit eam hodie *Traſſimium* appellari, ſed *Mu-otraſſino* habet Leander.

Teſta Libyus Triton, apud Celtiberos regnum tenuit, anno mundi 2550.

Tethrippobatæ, Herod. in M. Apamene populi ſunt in Libya.

Tethys, yos: Cæli & Veſtæ filia, ſoror Saturni, coniunx Neptuni, fluuiorum & Nympharum mater, vt eſt author Heſiod. in Theogonia. Ouid. tamen lib. 5. Faſt. videtur ſentire illam fuiſſe Titani filiam, qui fuit Saturni frater natu maior. Vide Neptunus, & Mythologos in eiuſdem nominis explicatione.

Tetolata. vide Tecolata.

Tetrachoritæ, populi, qui aliàs Beſſi & Tetracomi. Strab. lib. 7.

Tetragonis, Plinio Arrachoſiæ oppidum eſt, ſub Caucaſo, quod antea *Cartana* dictum fuit.

Tetrauaulochus. Vide Nauiochus.

Tetrapolis, Syriæ regio (vt inquit Strabo: li. 6.) in qua ſunt quatuor inſignia oppida. Item pars Atticæ Tetrapolis dicebatur, quòd vicos & ciuitates quatuor haberet, Œnoen, Probalinthum, Tricorython (aliàs Tricorinthon) & Marathonem. Priùs autem Hyttenia vocabatur. Steph.

Tetrapyrgia. vide Antipyrgus & Taureſium.

Tetricus) inquit Seruius) mons in Sabinis aſperrimus, vnde triſtes homines tetricos dicimus.

Tetrinius, teſte Suetonio. fuit latro, qui cùm poſtularetur, & eos qui poſtularent Tetrinios eſſe dixit Caligula imperator, hoc eſt, ipſos accuſatores, latrones eſſe, & talis qualis dicebatur Tetriuius.

Tetrionenſis. vide Dertona.

Tettiſia. vide Titiſtria.

Tettius Cabalus. vide Sextius.

Teuca, regina Illyricorum, Romanos ſæpe fregit, caſtitate admodum clara. Hæc, vt author eſt Plin. lib. 34. cap. 6. P. Iunium & T. Coruncanum, legatos Romanorum ſumma iniuria interemit. vide Teutha.

Teucer, Scamandri Cretenſis filius, qui in troade vnà cum Dardano genero regnauit: vnde Ilienſium regum fluxit origo. Ab huius nomine Troia, Teucria dicta eſt, & Troiani ipſi Teucri.

Teucer, Telamonis ex Heſione filius, ſagittandi peritiſſimus, quem Homer. 8. Iliados inducit ſub Aiacis fratris ſui clypeo latentem, multóſque Troianorum occultè ex inſidus vulnerantem. Hic cùm euerſa Troia in patriam rediſſet, indignatus Telamon: quòd necem Aiacis fratris ſui, Vlyſſis inſidiiſci cumuenti, vltus non eſſet, Salamine eum expulit Patria itaque profugus, nauigauit in Cyp um, ibíque vrbem condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem appellauit.

Teuchira. vide Arſinoe.

Teucria, gens apud Virg. vnde teucer.

Teucris, vrbs & regio troadis, & Dardania pòst dicta.

Teudamedus, Homero Iliados ſecundo pater Pelaſgi.

Teudaſia, vide Theodoſia.

Teudelina, Caribaldi Bauarorum Regis filia, anno ſalutis 594.

Teuderium. Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ. Hodie Padeburna, vulgò *Paderborn*.

Teumeſſus, Bœotię exiguus mons, in quo Hercule adhuc penè puer leonem Teumeſſium occidit, eiúſq; pellem detraxit, qua ſęper poſteà pro pallio vſu eſt. Leo autem à Ioue in cælum tranſlatus dicitur, vt gloriæ Herculis conſuleret, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi ſacris erant dedicati.

Teumeſſus, paruulum oppidum in Thebanis finibus. Eſt etiam hoc nomine fluuius, & regio.

Teuochis, vrbs Ægypti, & lacus ejuſdem nominis. Ciues, Teuochites. Steph.

Teuriochæmæ Ptol. ſunt Germaniæ populi, *Duringer* videntur in tabula Manſueldiæ Tilemannni Stellæ cui ſuffragatur Peucerus.

Teurnia, Ptolemæus Norici vrbem habet, quam Lazius in ſuo opere de gentium migrationibus *Kochſtadt* nominat. *Pernau* verò, ad locum Chinite eſt Pirchaimero.

Teutanium. Vide Titana.

Teutates, lingua Gallica dictus eſt Mercurius, qui ab illis humano ſanguine placabatur, nam pro victimis homines immolabant, miniſtriſque vtebantur ad ea ſacrificia Druidibus. Alij immani magnitudine ſimulachra habebant, quorum contexta viminibus membra viuis hominibus complebant: quibus ſuccenſis circumuenti homines flamma examinabantur, quoſdam ſagittis configebant, & intra ſacras ædes, patibulo ſuffigebant. Strab. Lucan. lib. 1.

Et quibus immitis placatur ſanguine diro
Teutates, horrenſque feris altaribus Heſus.

Teuteus, XXIX. Aſſyriorum rex regnauit annis 32. anno mundi 2790.

Teutha, regina Illyriorum. Vide Teuca.

Teuthadamas, nomen patris Pelaſgi. Hom. 2. Iliad.

Teuthis, vir princeps, qui ad expeditionem Trojanam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegiſſet, indignatus Palladem vulnerauit haſta. Stephano, vrbs Arcadiæ. Gentile, Teuthides.

Teuthrania, Plin. lib. 5. cap. 3. regio ſupra Elida, & partem Troadis, in Mediterraneo, quam Myſi antiquitus tenuere. Stephano Myſiæ ciuitas eſt, à Teuthrante dicta. *Thymena* Ptol. habet, *Tripoli* vocat nouo nomine Theuetus. vide Pergamum.

Teuthras, Pandinnis filius, Ciliciæ & Myſiæ rex, qui Augem Alei filiam, ab Hercule compreſſam, ideóque patris iuſſu vnà cum Telepho filio arcæ incluſam, & ad oſtium Caici fluminis delatam vxorem duxit, filiúmque eius Telephum pro ſuo educauit: vt ex Euripidis ſenéctis refert Strabo libro decimo tertio. Sunt qui Teuthrantem hunc quinquaginta filias habuiſſe tradant, quas Hercules omnes nocte vna compreſſit, grauidáſque reliquit. Ouidius in Epiſtol. Deianiræ ad Herculem.

Teuthras fluuij nomen ex hoc Propertij,

Aut teneat clauſam tenui Teuthrantis in vnda.

Apud Strabonem lib. 6. eſt Italiæ vrbs aut flumen. de quo conſule Caſaubonum ad hunc locum. Vide Theſpia & Thraſyllum.

Teuthrone, Ptol. Laconicæ vrbs, *Scopia* Nigro appellatur.

Teutluſſa, inſula Ioniæ, Thucyd. Gentile, Teutluſſæus, Steph.

Teutoburgenſis ſaltus, Germaniæ locus apud Tacitum, clade Romanorum ſub Quintilio Varo nobilis, hodie *Teute* vel *Teuteberg*, ſylua eſt ſic dicta; prope quã locus qui *Winfeldt*, Campus victoriæ dicitur: Tractus hic patet in lõgitudine 400. paſſus, & 100. latitudine non longè ab arce *Falckemburg* & oppidulo *Horn*, in itinere quo itur Pedeborna Byfeldum & Monaſterium. Ex Chronico Manſfeldiæ à Cyriaco Spangebergo Germanicè ſcripto. Germanici ſaltus vocatur hic locus à Liuio li. 9. niſi quis malit hic Liuium cõmuni vocabulo de Germanorũ ſaltibus loqui, quã de Germanici imp. vt intellexerunt nõ nulli.

Teutoburgium, Ptolem. & Anton. Pannoniæ inferioris vrbs *Fursfkirchen* interpretatur à Volaterrano. *Quinqueeccleſienſem* vocant Neoterici latini *Funfkirchen*. Hanc Murſiam olim dictam putat Auentinus, cujus Anton. meminit à Aurelius Victor. Bonfinio *Peuce* videtur. Ejus forte, cujus mentio eſt apud Strabonem lib. 7. quam in Danubio ſitam tradit, Wolfg. Lazius credit *Teuteburgũ* Ptolemęi, *Amantia* Antonini, & *Quinque Eccleſias* in eundẽ ſitum ſiue locũ incidere.

Teutomalius, Saluiorum rex, anno mundi 3842.

Teutones, ſiue Teutoni, Germaniç populi Ingeuonibus à Plin. annumerati: ita dicti à Teutone ipſorũ deo (Tacitus Tuſconem appellat) quẽ indigenam & terra ortum exiſtimabant. Hinc Tuſconius. *Teutſche* patria lingua interpretatur.

Teutianus, Hom. Iliad. 6. Axyli pater.

T H

Thaas, filius Nachor ex Roma concubina. Gen. 22. Lat. hyacinthinus, vel feſtinans, aut ſilens.

Thabis, Scythię mons in Aſia. Mela lib. 3.

Thabor, vulgò *Saron*, mons eſt in medio Gali- ęę campo, mira ſoblimis rotunditate. Nam ejus ltitudo (vt lib. 4. Hegeſippus ait) 30. eſt ſta- iorum: verrex autem ipſe campeſtris. xxtti. adiis iacet. Ier. 46. Pſalm. 88. ciuitas in tribu Zabulon Leuitis data. 1. Par. 6. Iud. 4. 1. Reg. o. Lat. electio, ſiue puritas: aut Syriacè coo- ritio, vel confractio. Eſt autem Chriſti trans- guratione clarus, *Thabirius* aut *Ithabirius* La- inè dicitur. Hic moos à Polybio lib. 5. *Maſtois* nomioatur, in cujus iugo vtbs eſt, ἀταβύριον nomine.

Thabraca Ptolem. Tibracha Plio. & Tabraca Pomponio, Θάβρακα habet Stephanus, Africæ propriæ vrbs. *Bugia* vocat Fazellus, ſed hanc Bu- giam putat Caſtaldus, *Igilgile* Ptolemæi eſſe, & Sabellicus *Vzucath*. Pro Vzicath oonnulla Pto- lemæi exemplaria habent *Thuzicath*.

Thadal, rex Gentium, Gen. 14. Lat. cooterens iugum, ſiue ſcientia eleuationis vel aſcenſio- nis.

Taddęus, vnus ex Apoſtolis Matth. 10. qui ibi- dem juxta lectionem Græcam dicitur. Lebbæus Euſeb. lib. 1. cap. 5. hiſt. Eccl.

Thadæus, Floreotinus medicus qui tanta fuit celebritate nominis, vt ad curam ægrotorum extra vrbem vocatus, non vllius quàm 50. aureo- rum mercede in ſingulos dies perigrinaretur, vocatúſque ab Honorio quarto centum ſibi ſta- tui voluit, à quo curato decem millia reporta- uit. Volaterr.

Thahan, filius Thale 1. Par. 7. Lat. deprecans aut miſericors, ſiue gratioſus vel gratia.

Thahath, nomen viri 1. Par. 6. 7. Lat. ſubter vel ſubtus, aut pauor, ſiue formido: vel Syriacè, deſcenſio. Eſt item 23. Iſraelitarum manſio. Num. 33.

Thais meretrix nobilis, patria Alexandrioa. quæ cùm Athenas quæſtus gratia ſeſe cootuliſ- ſet, Atticæ iuuentutis florem in ſui amorem pel- lexit. Hanc carminibus ſuis celebrauit Menan- der comicus poeta: vnde & Menandrææ epithe- to à poetis inſignitur. Fuit & Thais altera à Diuo Fanurio admonita, quæ relicto quæſtu meretri- cio, ſancta mulier euaſit. Nam ignotus ad eam ingreſſus, ſecretum petebat magis ac magis: il- la verò dicente neminem niſi Deum poſſe con- ſpicere: ille ſumpta hac occaſiooe, ad Dei me- tum ac religionem eam eſt exhortatus, qui poſ- ſet etiam occulta conſpicari. Volaterr. lib. 20.

Thalamæ, vrbs Meſſeoiæ, Paſiphaes templo & oraculo nobilis, vt docet Plutarchus in Ægi- de, Stephan. Nigro *Vaſilopotamo* nuocupatur, *Calamata* uouo nomine vocat Gemiſtus.

Thalamanæi, populi Perſis ſubditi. Steph.

Thalamegis, nauis genus, Athenæus. Ædifi- cauit Ptolemæus Philopator nauem etiam flu- uialem, quæ Thalamegos vocabitur. Longitudo eius ſemi ſtadium, latitudo quæ eſſet ampliſſima trigiota cubitis, altitudo cum ſuggeſtu taberna- culi, paulò mioor quadragiuta cubitis. Figura eius oeque longis nauibus, neque rotundis aſſi- milis. Hæc nauis aliis nominibus dicitur naui- thalamus, nauis cubiculata, & bucentaurus, & Thalamiphora.

Thalamia, vrbs Theſſaliæ, quæ & Thameja: Gentile, Thamieus. Stephan.

Thalaſſa, ciuitas littoralis Cretæ, haud procul à loco, qui Boni portus dicitur. Act. 27.

Thalaſſar, regio Syriæ, Iſa. 37. Appellatur & Thelaſſar. 4. Reg. 19. Lat. ſuſpenſio vel tumulus priocipis, aut ſuſpendens canticum, vel tumulus caneotis.

Thalaſſius, deus nuptiarum: de quo vide Liu. lib. 1. Decades 1. Plutarchum in Romulo.

Thale, nomẽ viri. 1. Paral. 7. Lat. humectatio aut viriditas, ſiue humectans, aut vireſcens.

Thalecus, Lacedęmoniorum rex, regnauit an- nis XL. aono muodi 3110.

Thales, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, obiit Olympiade 58. cùm certameo ſpectaret, æſtu ac ſiti fatigatus, Geometriæ apud Græcos primus repertor, & naturę ſeu rerum certiſſimus cootemplator, qui reperiſſe fertur temporum ambitus, ventorum flatus, ſtellarum motus, toni- truum ſonora miracula, ſyderum obliqua curri- cula, Solis anoua reuerticula. Mercaturam exer- cuit. Plutarch.

Thales, poeta Lyricus, Cretenſis, quem è Cre- ta Solon Spartam miſit, cujus odis ac poeſi Spar- tani delioiti, animarum feritatem oimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Plut. in Solone.

Thaleſtria, vel Thaleſtris, regina Amazonum quam alij Minitheam vocant. Hęc triginta quin- que dierum inter confertiſſimas gentes itinere facto, cum trecẽtis mulieribus occurrit. Alexan- dro in Hircaoia res gerenti, vt liberos ex rege ſuſciperet: & vt viſa eſt vterum impleſſe, diſceſ- ſit. Strabo lib. 11. Clitarchus Thaleſtriem ſcribit à Caſpiis portis à Thermodoonte profectam, ad Alexandriam veniſſe, &c.

Thalia, nymphæ nomen. Vnde Talici.

Thalia, vna ex nouem Muſis ἀπὸ τοῦ θάλλειν quod ioter cætera ſignificat virere ſeu florere, propterea quòd Poëtatum fama, oullo tempore marceſcat. Horatius argutam eam appellat. 4. Carminum Ode. 6. *Statum laſciuum*, 2. Sylu. 1.

Thalia, inſula quædam Tyrrheoi. Ariſtot. in Mirabilibus.

Thalluſa. Vide Daphnuſa.

Thalpuſa, vrbs Orchomeni in Arcadia. Ste- phanus. Gentile, Thalpuſius.

Thalus

Thalus, vir eximiæ velocitatis, quem Iupiter æreis pedibus finxiſſe dicitur. De quo vide annotationes Baptiſtæ Pij.

Thamanæi, populi Perſis tributarij. Herodotus libro 3.

Thamar, vxor Her primogeniti Iudæ. Gen. 38. Eſt & vrbs Syriæ nobilis quæ nunc Palmyra dicitur, olim à Salomone conſtructa. Ezech. 48. Hæc ab Adriano principe, Hadrianopolis. Filia item Dauid. 2. Reg. c. 3. 1. Paral. 3. Sic vocabatur & filia Abſalon 2. Reg. c. 14. Lat. palma, vel dactylus ſiue commutatio, vel permutatio, aut amaritudo.

Thameia. Vide Thalamia.

Thameſis, celeberrimus Angliç fluuius, primò Iſis nominatus, paulò ſupra Vinchelcombiam vicum oritur. Deinde riuis paſſim auctus contra Ozonium cum flumine Thami coniunctis aquis, cum eo nomen quoque coniungit. Ad extremum maris fluentis ac refluentis excipitur: atq; nauigabilis & vaſtus, magno Anglorum commodo, Londinum alluens in Oceanum influit. Incolis hodie *Thames*, ſcribitur ſed *Tems* pronunciant.

Thamna, vrbs Palæſtinæ. Steph. Gentile, Thamnitæ.

Thamna, concubina Eliphaz filij Eſau. Gen. 37. Lat. vetita ſiue prohibita, aut perfecta, vel conſummata commotio.

Thamna, Ioſ. 15. Ciuitas in tribu Iuda. Lat. imago vel figura, aut numeratio vel numerans: aut Syriacè conſtituens.

Thamuas, idem. Gen. 38.

Thamnata, idem. Iud. 14 & 1. Machab. cap 9. *Timin* eam nominat Beniamin.

Thamnath ſara, ſiue Thamnath-ſare, ciuitas in montanis Ephraim, ab Iſraelitis Ioſuæ duci tanquam hæreditas attributa. Ioſ. 19 & 24. eadem quæ & Thamath-hares, per litterarum tranſpoſitionem. Lat. figura, vel imago extenſa, vel remanens aut fœtens, ſiue numeratio reſidua, aut numeratio extenſionis, vel fœtoris: aut ex Syro & Heb. conſtitura extenſio, vel fœtor aut ſtatura reſiduitas.

Thamuda, locus prope Nabathæos Arabes, Stephan.

Thamyras, ſiue Thamyris: Suidæ: poetæ nomen ex Thracia, qui cùm omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mare dilexit, deinde mutata conſuetudine, Muſas amauit, eum quibus de cantu certauit hiſce conditionibus, vt ſi vinceret earum complexu potiretur, ſi ſuccumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyra priuatus eſt. Hinc manauit prouerbium in eos qui præter ingenium propriũ aliquid agunt, Thamyras inſanit.

Than, Ægypti ciuitas, vnde Titanes dicti ſunt, quòd ibi primùm habitarint poſt diluuium. Comeſt in cap. 6. Geneſ.

Thanach. ciuitas 3. Reg. 4. 1. Para. 7. data dimidiæ tribui Manaſſe. Ioſ. 21. Iudic. 1 & 5. vocatur & Tenach. Ioſ. 17. Lat. conſ. ingens vel humilians ſe, ſiue reſpondens tibi.

Thanath ſelo, nomen loci. Ioſ. 16. Lat. ficum vel ficulneam diſſoluens aut diſcalceans, ſiue decorticans, ſiue ficulnea errans vel mentiens: aut ficulnea abundantiæ vel pacis ſeu occaſio erroris vel mendacij, aut occaſio (ſ. eſt) abundantia vel pax.

Thanatos. inſula in Oceano Gallico Britanniæ (vt Solinus refert) proxima, frumentarijs cãpis fœlix. In ea nullus anguis viuere poteſt: quin aſportata aliquo terra angues illicò perimit Dicta Thanatos à morte ſerpentium. partem hujus hodie *Tenet* incolę vocant, Bedę *Tanetos* dicitur. Humf. Lhuyd. ſcribit antiqua & vera Britannica lingua *Ynis Ruochi* vocari. In Aldinis exemplaribus *Athanatu* habetur. Ioannes Camers ſubdubitat nũ eadem ſit cum *Etta* Antonini, aut *Agatha* Ptolemęi, Galliç Narbonenſis objacēte.

Thaneum, metropolis fuit Ægypti, in qua Moſes multa ſigna fecit. Vide Tanis.

Tanehnmeth, pater Saraiæ, 4. Reg. 25. Ierem. 40 Lat. murus, ſiue donum indignationis vel caloris aut mortis.

Thaphnes, ſiue Thaphnis ciuitas Ægypti. Ier. c. 43. 44. & 46. Ezech. 30. vide Tanis.

Thaphſa. ſiue Thapſa, Lat. tranſitus, vel claudicatio, vel paſcha, i. locus vbi paſcha fit, ciuitas 3. Reg. 4. 24 & 4. Reg. 15. 16. Hebraici interpretes dicunt eſſe nomen regionis ſitæ trans Euphratem ad Occidentem Iudææ, 3 Reg. 47.

Thapſacus, vrbs Syriæ juxta Euphratem Gentile, Thapſacenus, Steph Antea *Europum*, poſtea *Amphipolis* dicta fuit. Plin lib. 5. cap. 24.

Thapſipolis prope Chalcedonem eſt. Stephanus.

Thapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans non procul à Syracuſis, plana, & quam minimum à mari eminens, adeò vt vndis merſa videatur Vnde & Thapſus dicta eſt ἀπὸ τοῦ θάπτεσθαι, quòd in mari quodammodo ſepulta videatur. Virg. 3. Æneid.

Thara, filius Micha filij Meribaal, 1 Par. 8. Lat. vlulans, aut malefaciens, vel cubiculum malitię, aut cubiculum paſtoris vel ſocij, aut Syriacè, euentus, ſiue terreſtris vel inferior.

Thara, i. ira, vel contentio praua, aut ſocij vel paſtoris, filius Micha 1. Par. 9 41.

Thara, Eſth. 12. idem quod Thares.

Tharaca, rex Æthiopiæ. 4. Reg. 19 Iſa. 37. Lat. explorator, vel contemplator obtuſus ſiue legis hebetudo, vel impedimentum, vel turturis obtuſio aut hebetudo.

Tharana, filius Caleb, ex Maacha concubina 1.Par.2.Lat. explorator vel contemplator gratiæ vel miſericordiæ.

Thare, filius Nachor.Gen.11.Lat.odorans vel ſpirans, aut abigens.

Tharela, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18. Lat.exploratio, vel turtur maledictionis aut fortitudinis, vel ilicis, aut explorans ilicem vel fortitudinem.

Thares, Eunuchi nomen. Eſth. 2. Lat. hæres, aut miſer, vel exul.

Thargella, nobilis fœmina, philoſophiæ ſectatrix. Plut.in Pericle.

Thargelia, feſtus dies apud Athenienſes fuit, Apollini & Dianæ ſacer, à quo menſis Aprilis denominatus eſt. Vide Gyraldum, in libro de annis & menſibus.

Thariba, vicus quidam, cuius meminit Steph. in Candara.

Tharops, Oeagri pater, Orphei auus cui Bacchis regnum thraciæ Lycurgo occiſo dedit, eo quod Lycurgi inſidias detexiſſet. Diod lib.3.

Tharſis, Comagenæ vrbs, cuius in ſacris frequens fit mentio. Apud profanos autores *Tarteſſus* vrbs aut Tarteſſiaca regio, quæ Bætica eſt, vocatur vt credit in ſua Hiſpania Goropius.

Tharſis, filius Iauan, Geneſ. 10. Eſt & nomen regionis, Giliciæ olim dictæ, à Tharſis filio Iauan. 3. Reg. 10. Pſalm.71.Iſa. 2. Ezech. 10. Vide tarſus. Quidam volunt Tharſin nonnunquam mare mediterraneum ſignificare, vt apud Ionam prophetam, & Pſal.71.Lat. contemplatio gaudij ſiue Chryſolithus lapis, aut mare.

Tharſus, vide Tarſus.

Tharthac, Idolum Heuæorum 4.Reg.17. Lat. concatenatus, ſiue retruſus vel concluſus.

Tharthan, nomen principis. Iſa.20.Lat. explorans vel contemplans domum, aut turturis donum vel lex ipſarum.

Thaſſi, filius Mathathiæ filij Ioannis, primo Mach.c.2.

Thaſſus, inſula maris Ægæi, Thraciæ adiacens, contra Neſſi fluminis oſtia oppidum habens eiuſdem nominis, à Pœnicibus, qui Europam terra maríque inueſtigantes, eò peruenerunt, conditum. Herod.lib.2. Huius incolæ Thaſij dicuntur, generoſis viribus, & inſigni marmoris genere nobilitati. Hæc olim Ætia & Æthria dicta fuit, Plinio auctore. Dionyſius eam Ogygiam cognominat. Euſtathius eius commentator addit ex Arriano eam *Chyſam* dictam fortè *Thalaſſia* Ptolemæi eſt. hodie *Taſe* nominatur, Lazio, Nigro & Sophiano teſtibus.

Tharhanai, nomen viri. 1. Eſd. 3.Lat.donans, vel donator.

Thaumacia, vrbs Magneſiæ, à Thaumaco Pæantis patre dicta. Eſt & alia ciuitas in Maliaco ſinu. Incolæ thaumaci. Memoratur & Thaumaciæ Daciæ templum. Steph.

Thaumas, pater fuit Iridis, quæ ab illo taumantias & thaumantæa virgo dicitur.

Thaumantias, thaumantis & Electræ filia Iunonis nuntia, nuntia deorum in rebus malis, vt Mercurius in bonis: proprio nomine Iris dicta, thaumantis autem à patre cognominata.

Thaumaſium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumaſij, Stephanus.

Thaurea, Iubellius Campanus, vir fuit memoranda fortitudine, qui in caſtris Annibalis Claudium Aſcilium Romanum ingenti hominem robore ad duellum prouocauit. Idem capta à Fuluio Capua, vxorem liberos, ac ſe poſtremò ante pedes Imperatoris gladio confodit.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiodus in theogonia. Stephano Θία, vrbs eſt Laconiæ.

Theacnes, Athenienſis imperat. anno mundi 3495.

Theagenes, tres Athenis diuerſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Vnum qui de Homero ſcripſit. Alium, qui Caprus eſt appellatus, quod multa promittens, nihil præſtaret, pauper enim erat, ac diues videri volebat. tertius fuit vir potens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia: publicè ac priuatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias, Athletam, patria thaſium, qui CXL. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidam vſque adeo ſuperſtitioſus, vt domi haberet Hecates ſimulachrum nec vſque pedum moueret, niſi illo conſulto, vnde natum prouerbium theagenis Hecateum.

Theangela, vrbs Cariæ. Stephan. ex iis ſex oppidis quæ ab Alexandro magno Halicarnaſſeo fuerunt contributa. Auctor Plinius lib.c 29. Ciuis theangeleus.

Theano, Antenoris vxor, ſacerdos Palladis. Homer. 6. Iliad. Palladium Græcis prodidit, Suidas in voce Palladium.

Theano, Metaponti Icari regis vxor, quam cùm ob ſterilitatem maritus repudiare vellet, illa paſtores ſubornat, vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro ſuo ſupponeret. Opportunè id temporis Menalippe Deſmontis filia (quam Neptunus compreſſerat) gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Deſmontes, vt & filiam excæcatam carceri incluſerit, infantes autem feris obiici iuſſerit. In hoc itaque cùm paſtores incidiſſent, diuinitus ſibi eos oblatos, rati ad theanos deferunt, quæ eos pro regis pueris educauit. Verùm cùm poſtea ex Metaponto concepiſſet, gemellóſque peperiſ-

ſet,

ſet, virúmque ſuum animaduerteret majore ſuppoſititiorum, quàm legitimorum amore te neri: vtcunque potuit, ad tempus dolorem diſſimulauit. Verùm cùm jam ad legitimam ætatem liberi perueniſſent, indicat iis duos majores natu, quos fratres ſuos eſſe rebantur, ſuppoſititios eſſe: hortatúrque vt in venatione perductos interficerent. Quod cùm illi conarentur, Neptunus filijs ſuis ſuppetias tulit, cujus opera adjuti illi. Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cùm in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbens, ſe interfecit. Hygi. Fab. Poe. cap. 1'6.

Theanum, cognomine Sidicinum, Apuliæ oppidum, authore Cicerone in oratione pro Cluentio, & Strabone libro ſexto Horat. primo libro Epiſt. epiſtol. prima, Nunc vulgò dicitur Theano.

Thebais, inſigne Statij opus, totis duodecim annis ſumma cura ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt. Papinius libro vltimo.

Thebes. vrbs terrę Chananeæ Iudic. 9. 50. & 2. Reg. 11. 21. Lat. cœnoſus, aut ſericeus, vel ouum, aut Syriacè, lineus.

Thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebæ, barum, vulgò *Stibes*, vel *Stibez*, nomina multarum vrbium, quarum vna fuit in Ægypto, à Buſiride rege condita, ambitu centum quadraginta ſtadiorum, vti refert Herodotus: centum portis, vnde & Hecatompylos cognominatur, aliiſque publicis priuatiſque ædificiis inſignis, totáque penſilis, adeò vt reges vel maximos exercitus ſoliti ſint educere, nullo oppidanorum id ſentiente. Hujus incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Æthiopium vergens. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primùm conditæ, deinde ab Amphione ſplendidiùs inſtauratæ: quanquam Varro rei Ruſt. lib. 3. vrbis hujus originem ad Ogygem referre mauult. Cujus ſententiæ ſubſcribit & author Ætnæ, cùm Thebas Ogygias appellat. Hanc vrbem Poëtæ à numero ſeptem portarum peculiari epitheto Heptapylon cognominant. Hinc ortum traxerunt Hercules & Liber pater, & Pindarus vates, & præter hos, Pelopidas & Epaminondas præſtantiſſimi ætatis ſuæ duces. Eadem dicta fuit & Dircæa, à Dirce propinquo fonte, vnde & ager Thebanus à poëtis paſſim Dircæus appellatur. Fuerunt & Thebæ aliæ in Cilicia, Eetionis regia, patria Andromaches, quam Ouid. idcirco Thebaidem cognominat, 3. de Arte. *Philippopolim* vocatam refert Polybius lib. 5. Stephanus *Philippis*, qui eam in Theſſalia ponit, hodie *Ziton* dici ait Sophianus. Quæ in Ægypto eſt, etiam *Dioſpolis* dicitur, & *Buſyris*, Diod. Siculo teſte. Dioſpolim vocat Ptolemæus Thebaidis metropolim. D. Hieronymus Epiſt. ad Galatas ſcribit ſuo tempore *Thebeſtin* nominatam. Hodie nomen Thebarum retinere ex Ioanne Leone videtur. vide Ægyptus. Sunt etiã Plinio *Thebæ, Corſica* cognominatæ in ſinu Corinthiaco juxta Heliconem montem. Hoc loco *Thube* à Ptolem. ponitur, *Thebæ* Lucanę, ſic dictę à Plinio, quò in Lucanis ſint, quas ex Catonis ſententia interiiſſe ſcribit. *S. Lucij* hodie dici tradit Barrius.

Thebe, troica vrbs, quam Strabo ab Homero Eetionis vrbem dici ait, in campo ſita erat, qui inde Thebes dictus fuit.

Thebe, virgo cujus gremio, geminæ columbę (vt eſt in fabulis) quum euolaſſent, altera ad Hammonis fontem tetendit, & ibidem reſponſa dedit: altera ad Syluam Dodonæam, vbi futura mortalibus præcinuit.

Thebeſtis. Vide Thebe.

Thebeta, caſtellum Meſopotamiæ. Steph.

Thebij, populi ſunt adeò peſtiferi, & faſcinatores, vt vel ſolus eorum exceptus ore halitus, illicò interimendi vim habere dicatur: noxiáque ſatis, id eſt, ſegetibus, & animalibus omnibus ſit eorum præſentia: horúmque corpora in aquas proiecta, non mergantur, nec ima petant. Leonic. thom. lib. 3 c. 70.

Thebni, filius Gineth. 3. Reg. 16. Lat. palea aut fænum, vel intelligens, aut filiatio.

Thecua, ciuitas in Iudæa, ſex millibus à Bethlehem diſtans à Roboam conſtructa, 2. Reg. 12. 2. 2. Paral. 11. 20. Ierem. 6. Filius Ashur, 1. Paral. 4. Lat. tuba, vel clangor, aut fixa.

Thecua, pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis. 2. Par. 34. Lat. ſpes vel funiculus, aut linea, vel congregatio.

Thecuath, i. ſignum vel figurationem aſſumens. Pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis. 2. Paral. 34. 22. qui 4. Reg. 22. 14. dicitur Thecua.

Thegilis, epitheton Mineruę. Steph. in Pamphilia.

Thegonium, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Thehen, filius Ephraim. Num. 26. Lat. deprecans aut miſericors, ſiue gratioſus, vel caſtrametans.

Thelamuſa, caſtellum Arabiæ juxta Euphratem. Steph.

Thelaſion, v. Sicyoniorum rex regnauit annis LII. anno mundi 2015.

Thelda, Aſſyrię oppidum Ptolemęo, quod Niger *Bachdad* vocari ait.

Thella, vicus Iordani proximus in finibus Galilææ Ioſ. 3. capite 2. bel. Iud. *Thella* eſt Hegeſippo.

Telminiſſus, Syriæ oppidum, ad Orontem fluuium, Ptol.

Thelaſſar, regio Syriæ, 4. Reg. 19. Lat. coaceruationem vel ſuſpentionem auferens: aut coaceruationis receſſus.

Thelbencane, Babyloniæ vrbs juxta Euphratis fluuij partem, Ptolemæo lib. 6. cap 20. hodie *Maraga*.

Theleboæ. Vide Teleboæ.

Teclius, VIII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 3111.

Thelaphanes, auriga quidam primùm, deinde rex Lydorum factus. Herodot.

Thelegonus, filius Vlyſſis, qui Vlyſſem patrem redeuntem Troja, vt ignotum occidit, Horat. lib. 5. Carm.

Theleſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu diuitem factum ridet Martial. lib 6.

Quum coleret puros pauper Theleſinus amicos,
Errabat gelida ſardibus in tegula:
Obſcœnos poſtquam cœpit curare cinædos,
Argentum, menſas, prædia ſolus emit.

Theleſis, Argiua mulier, Argos, oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorum rege obſeſſum, vnà cum cæteris mulieribus, cùm deeſſent viri, tutata eſt.

Theleſius, Bulgarorum rex, Thraciam populatus eſt, qui ab imperatore victus, cùm in patriā fuga rediјſſet, ob rem malè geſtam à ſuis eſt interfectus Blond.

Thelharſa, nomen loci 1 Eſd. 2. Eſd. 7. Lat. coaceruatio vel ſuſpēſio aratri, vel ſurditatis, aut ſilentij, ſiue artificij vel teſtæ, aut ex Heb. & Syro, aſſeruatæ, vel ſuſpenſa ſylua.

Thelmela, nomen loci 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 6. Lat. aceruus ſalis, vel nautæ, aut ſuſpenſio vel appenſio ſalis vel nautæ.

Thelmiſſeus, dictus Apollo à filio Thelmiſſo, quem ex Thelmiſſione filia Zabij Hyperboreorum regis ſuſtulerat. Palæph li. x.

Thelon. vide Teleboæ.

Thelphuſſa, vrbs prope Orchomenon Arcadiæ à Telphuſſa Ladonis filia nomen habens. Vide Telphuſſa ſiue aſpiratione, quod melius eſt.

Thelphuſſium, ſiue Tilphoſium, oppidum in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt à Pindaro.

Thema, filius Iſmahelis. Gen. 25. Lat. admiratio, vel conſummatio, aut auſter.

Thema, 1. Eſd. 22. Eſd. 7. Nomen viri. Lat. delens, vel cadens, aut abſtergens: vel Syriacè, percutiens.

Thema, Iob. 9. Ierem. 25. Nomen loci.

Themaci, vicus in tribu Erechtheide. Steph.

Theman, ciuitas principam Idumæorum, quæ à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit. Gen. 26. Ierem 49. Filius Eliphaz filij Eſau ex Ada. Geneſ. 36. Lat. Auſtralis, vel Africus, aut conſummatus, vel perfectus, aut Syriacè ibi.

Themani, filius Aſhur ex Naara vxore. 1. Paral 14. Lat. perfectiſſimus, vel auſtralis, aut Syriacè, conſtitutus.

Themanites, idem. Iob. 4.

Thembinaclia, regio, quæ & Nemea dicitur. Plin. lib. 5. cap. 6. In exemplaribus noſtris legitur Bembinadia.

Tembriemus, vrbs Cariæ à Thembrimo quodam. Gentile Thembrimeus. Steph.

Themes, antiquum oppidum Cypri, in quo repertum primùm æs, ab eo ſumpſit cognomen.

Themilas, Themilæ, inquit Seruius, vt Æneas, Æneæ, proprium viri.

Themis, Themis, vel Themidis, vel etiam themiſtos, Cæli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compreſſa fuit, hæc dea putabatur, quæ præriperet hominibus id petere, quod fas eſſet, vt ait Feſtus: nam θέμις, Græcè, fas dicitur, habuitque vetuſtiſſimum oraculum, in Bœotia, ad Cephiſſum amnem. Ouid. 1.

Themiſcyra, vel Themiſcyron, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 2. cap. 5. Mela. lib. 1. Vide Thermodoon & Cadiſia θεμίσκυρα, Stephano, vrbs & regio Thermodoontis. Dicitur & θεμισκυρηνία & incolæ regionis Themiſcyrij. Eſt item fluuius Aſiæ minoris in Irim defluens. Strabo *Phanagoria*, Campus apud Ptolemæum, in quo ipſe & Appianus Themiſcyram vrbem deſcribunt: quam Niger *Liria* vocat, & Pinetus *Fanagoria*: Theuetus *Simiſo*.

Themiſon Cyprius, Hercules dici volebat, eóque nomine rem diuinam ſibi fieri patiebatur.

Themiſon, medicus apud Herodotum & Cornelium Celſum, magni nominis, Aſclepiadis diſcipulus, quem multis in locis citat Plin. Iuuen.

Quot Themiſon ægros autumno occiderit vno.

Themiſones, ſiue Themiſontij, populi è Themiſonio Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themiſonia, regiuncula Phrygiæ. Steph. item vrbs. Ptol.

Themiſſua, Africæ propriæ oppidum. Ptolemæus.

Themiſſus, vrbs Cariæ, quam condidit Dedas à Themiſſo filio, quem lupi dilaniarere. Steph.

Themiſtius, Philoſophus ſub Iuliano imperatore apoſtata, cuius præfectus prætorij fuit Conſtantinopoli: ſcripſit Paraphraſim in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, in Analytica poſteriora. Præterea edidit ſua videlicet, De intentione & inſcriptione prædicamentorum: diſputationes etiam quaſdam. Hic Valentem imperatorem quotidie ſæuientem in Orthodoxos,

xos, authoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem. Suid.

Themiſto, filia Zabij Hyperboreorum regis.

Themiſtocles, Athenienſis clariſſimus, qui, cùm adoleſcentiam in omni luxus laſciuiæque genere peregiſſet, tandem cùm in virum euaſiſſet, iuuentæ ſuæ maculas præclariſſimis geſtis deleuit. Nam & primus Piræeum muniuit, & prælio nauali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, à quo dux exercitus aduerſus Athenienſes magno cum honore creatus, cùm videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculum imminere, hauſto tauri ſanguine ſe ipſum interemit. ne aut regi de ſe bene merito infidelis eſſet, non pugnando viriliter, aut patriæ ſuæ hoſtis atque oppugnator videretur. Plutarc.

Themiſtoclea, ſoror fuit Pythagoræ, cuius placitis & opinionibus pleriſque in locis vſus eſt Pythagoras.

Themiſtogenes, Syracuſanus hiſtoricus, Cyri expeditionem & bella quæ in hiſtoria Xenophontis continentur, compoſuit. Suid.

Themma, Arabiæ deſertæ oppidum. Ptol.

Themna, ciuitas maxima in tribu Dan, ſita in monte Ephraim contra Septentrionalem plagam Lydiæ, interque Æliam & Dioſpolim. Inde ſub imperio Romano dicta eſt præfectura Thēnitica. Ioſ. 19. Lat. imago, vel figura, aut numeratio vel numerans: aut Syriacè. conſtituta.

Thenach, ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ 17. Eadem quæ Thanach appellatur. Lat. cōfringens vel humilians te, aut reſpondens tibi.

Thena, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum, Plin. Item Sarmatiæ, vrbs Ptol.

Thenæ, vrbs Cretæ, vel Arcadiæ, alij montem eſſe dicunt. Steph. Idem alibi Omphalium vrbem eſſe ſcribit prope Thennas in Creta.

Thenna, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Thenenuthum, Ægypti oppidum Lib. notit.

Theo, vii. Ægyptiorum rex, regnauit annis ii. anno mundi 3194.

Theobaldus, Metenſium rex. an. ſal. 544.

Theobaldus Campanus, Nauarræ rex. an. ſalutis 1237.

Theobricula, Hiſpaniæ vrbs circa Aſturiam, Anton.

Theoclymenus, Hom. libro Odyſſ. 17. vates, qui Penelopæ prædixit Vlyſſis in Græciam reditum.

Theocrines, viri proprium, qui primùm tragœdiarum auctor fuit, deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Æſchinem tragicum Theocrinem vocat. Eraſ. in Chil.

Theocritus, auguris nomen apud Plutarchum in Pelopida.

Theocritus, poëta Syracuſanus, Praxagoræ, ſiue (vt alij malūt) Symmachi & Philinæ filius, qui ſub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alij Coum fuiſſe volunt, ſed admodum iuuenem Syracuſas commigraſſe. Scripſit Idyllia in genere bucolico, quæ Virg. ſibi imitanda propoſuit.

Theodamas, pater Hylæ fuit, qui quum Herculi cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes venienti eſurientiq; cibum denegaſſet, ille arreptū vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quapropter Theodamas arma aduerſus Herculem mouit: ferúntq; Herculem in eo certamine ita ab hoſtibus preſſum, vt etiam Deianirā vxorem armarit, quæ & in mamilla vulnerata eſt. Ipſe tamen victoriam obtinens, Theodamantem occidit, filiúmque eius Hylam ſecum abduxit, quem tum deinde pro chariſſimo habuit, eúmque etiam cum Argonautis reliquis proficiſcens, abduxit. Qui poſtea cùm in Myſia aquarum ſolus iuiſſet, in ſylua quadam, ſiue in fontem præcipitatus, ſiue à Nymphis abreptus, periit. Hercules interitum eius ſic ægrè tulit, vt retro abierit, Hylámque per omnem regionem requiſiuerit. Apollon. Arg 1.

Theodas, Iudæus quidam impoſtor, & Magus populi multitudinem, ſublatis propriis facultatibus, vrbe excedere, & ripas Iordanis fluminis obſidere ſuaſit. Dicebat enim ſe prophetam magnum eſſe, & poſſe verbi ſui præcepto amnis fluenta dirimere, & facilem ſectatoribus ſui fluminis tranſitum dare: quæ cùm diceret, complures decepit. Tandem omnes miſerè diſſecti: ac Theodæ caput amputatum Hieroſolymam perlatum fuit. Euſeb. lib. 2. c. 11.

Theodatus Nepos ex Narbonenſi præfectura reuocatus, præfectus Hetruriæ conſtitutus Theodorico, anno ab vrbe 1274.

Theodebertus, Metenſium rex, Burgundiones in Liguriam & Æmiliam, Alemannos in Venetiam miſit, quos Theodatus vicit, atque Italia expulit, Blond. lib 3 decad. 1. Paul. Æmil. libro 1.

Theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de rhetorica libros dedicauit: conuerſus deinde ad Tragœdias, ſcripſit fabulas 1. Deceſſit Athenis natus annos xli. Scripſit & verſibus artem rhetoricam, laudauit & virum Artemiſiæ Mauſolum vnà cum claris eo tempore oratoribus, Theodectes orator, ſuperioris filius. ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem rhetoricam libris vii. aliáque complura. Author vtriuſque Suid.

Theodoſias, vrbs in confiniis Colchidis Agathias 5. Loci nomen eſt quoque in Authenticis, de defenſoribus ciuitatum.

Theodoricus, Thoriſmundi Germanus Viſi-

gothorum rex, anno ſal. 457.

Theodericus, Theodemiri filius, Oſtrogothorum rex à Leone dilectus Patriciatus dignitate ac conſulari inſignitur. Blond. libro 3. Italiam obtinuit, regnauitque annis xxxIII. anno ſalutis 493.

Theodericus, Gallorum rex, ignauiæ deditus, adeundi ſalutandíque ſui copiam nulli niſi Calen. Maij faciebat, per Ebroinum regnum adminiſtrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferentes. Theodericum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt, aduocato in regem Childerico, anno ſalutis 673. Blondus, Paul. Æmil.

Theodericus, Dagoberti filius, Francorum rex, regnauit annis xx. anno ſalutis 727.

Theodericus, quia Ariana hæreſi commaculatus (hac enim à Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannem Epiſcopum, Agapitum & Patritium eos. Theodorum & Importunum legatione ad Iuſtinum miſit, vt expulſos epiſcopos reuocaret, aut ſe Italiam deuaſtaturum: cui à Iuſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verùm à Ioanne & Rom. Senatoribus coronari imperator voluit. Blond. lib. 3.

Theodonis villa. vide Diuodurum.

Theodorias. vide Baga.

Theodoricus, Alſatiæ Comes, duxit exercitum in Guilhelmum Roberti Northmaniæ Ducis filium: fuſus fugatúſque ab Aluſti incolis ſuſcipitur. Guilhelmus victor Theodoricum obſidens, telo percuſſus interiit: obſidione ſoluta, Theodericus Flandriæ Comitatum recepit. Polyd. lib. 11.

Theodoropolis, Thraciæ vrbs, in Mœſia regione, à Iuſtiniano imp condita. Procop.

Theodorus, Aſiæ fluuius circa Bactros, aurum ebulliens. Ariſtot. Paludis item nomen circa Hiſpaniam Bæticam, Auien.

Theodorus, imperator Conſtantinopolitanus, ann. ſalutis 1043.

Theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone vocatus eſt λογοδαίδαλος, ſcripſit contra Thraſybulum & Androcidem & alia quædam Suid.

Theodorus & Teladeus, fratres Samij, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis ſignum inceperat: alter Epheſi, eodem tempore, ex alio ſaxo abſoluit: quibus ſimul cõpoſitis ita conuenit, vt vnum corpus ab vno artifice & ex vno lapide ſculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes teſtatur, quòd nõ ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit: vnúſque conſuluit ſubiiciendos eſſe carbones fundamentis Epheſij templi Nam quum humidus eſſet locus, omiſſa ligni natura, ſoliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuámque ferream fecit. Pauſan.

Theodorus Gadareus nobilis orator, Gadara autem, Syriæ ciuitas eſt non longè ab Aſcalone, verùm ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strabone, cuius tempore fuit. Eius diſcipuli Theodorei ſunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit, Tiberius quoque princeps, cùm ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudiosè audiuit, vt Quintilianus lib 6. tradit.

Theodorus Gothus, hiſtoriographus, qui ſuorum temporum hiſtoriam ſcripſit.

Theodorus Conſtantinopolitanus hiſtoricus, qui ſcripſit hiſtoriam eccleſiaſticam à tempore Conſtantini vſque ad Iuſtinianum.

Theodorus LXXI. pontifex Rom patre epiſcopo Græco natus annis v. menſe. vi. diebus XVIII. anno ſalutis 640.

Theodorus II. CXIII. pontifex diebus xx. anno ſalutis 899.

Theodorus Gregorius, origenis diſcipulus, anno ſalutis 229

Theodorus, Rauennatis eccleſiæ Archiepiſcopus Rauennatem eccleſiam, quæ hactenus Romanæ par fuerat, ſubiecit. Blond. lib. 9.

Theodorus Calliopa, IX. Italiæ Exarchus, an. ſalutis 643.

Theodorus, Romanæ eccleſiæ primicerius, anno ſalutis 823.

Theodorus Athenæus, claruit anno mundi 3644.

Theodorus, qui ἄθεος cognominatus eſt, dicebat nugas eſſe; qui de diis ſermones habentur, nec deos eſſe, quare omnes ad furta, periuria & rapinas hortabatur. Laert Suidas.

Theodora, virgo Antiochena ſub Diocletiano pro fide Christiana morte extincta eſt, hæc cùm in carcere detineretur, militis cuiuſdam ad eam ſtuprandã miſſi, libidinem & furorem adeò verbis emolliuit, vt non ſolum à flagitio hominem deterruerit, verùm etiam mutatis veſtimentis cum eo, exitum à carcere, quo per Diocletianum fuerat incluſa, & impunitatem meruerit.

Theodoſia, Tauricæ Cherſoneſi vrbs, Ptolemæo auctore lib. 3. cap. 6. hodie *Capha*, quæ fuit ditionis Genuenſium, *Theudoſia* eſt Stephano. hanc à Demoſthene *Theudaſia* dicit ſcribi Ioan. Cureus. *Ardauda* nominatur etiam apud Berianum meminit quoque Suidas Theudoſiæ, Scythiæ, prouinciæ. vide Gangre.

Theodoſiana, Ægypti vrbs, lib Noti.

Theodoſius, nomen proprium duorum Romanorum principum. Theodoſij Magni vitam lege apud Euſeb.

Theodoſius, vir memorabilis in Bithynia. teſte Strabone lib. 12. cùm inquit, in Bithynia fuere viri, in diſciplinis memorabilis Xenocrates philoſ. & Dionyſius dialecticus, & Hipparchus. & Theodoſius, & filij eius mathematici.

Theo-

Theodotius, nomen viri, 2. Mach. 14.

Theodotus Chius, præceptor vltimi Ptolemęi in rhetorica, decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere: quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus iam Auguſto inimicus in Aſia compertum, & ad ſe adductum interfici iuſſit. Plutarc. in vita Pompeij. Theodotum alium memorat Philoſtratus in Sophiſtis qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem ſe appellari iuſſit. Iuſtin. lib. 41.

Theodotus. Ptolemaida & Tyrum Anthioco prodidit, anno mundi 3745.

Theodotus, coriarius quidam, blaſphemiæ, & hæreſ[ɪ]æs inuentor: dicere enim auſus eſt, Saluatorem purum hominem fuiſſe. Euſeb. lib. 5. cap. 8 hiſt. eccleſ.

Theonia, ſacra quædam quæ Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt notat Heſychius.

Theognete Laodici filia Iaſonis mater, Apoll. Schol.

Theognis poeta Græcus, cuius opus incipit,
Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ᾽ ἀποπαυόμενος.
Id eſt, O rex, Latonæ & Iouis fili, nunquam tui obliuiſcar exordiens, neque finiens.

Theomneſtus Cous. Strabo lib. 14. vir Athenis clarus adminiſtratione Reipublicæ, & Niciæ æmulus.

Theon, nomen pictoris Samij. Quint. lib. 12. Alter mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alter etiam interpres Apollonij Rhodij.

Theonas, Alexand. eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 284. Euſeb.

Theonas, monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, annis triginta habuit ſilentium. Porrò à nemine viſus iraſci, aut mentiri, aut vanum aliquid, vel aſperum, vel infirmum protuliſſe ſermonem. Sozom. lib. 8. hiſtor. trip.

Theones, apud Suidam plures, ſed notior cunctis Philoſophus Alexandrinus, eiſdem patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus, ſub Theodoſio seniore. ſcripſit de Aſtrologia, commentarióſque in Ptolemæum, & Aſtrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore ſuperiori: ſi quidem ſub Auguſto poſt Arrium Philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, ſcripſit Apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, ſophiſta cognomine Ælius, ſcripſit in artem rhetoricam. Theon Sidonius ſophiſta, præcepit in patria, Conſtantini tempore. Plin. 35. c. 11. his Theonem ſculptorem addit, inter quinque qui Mauſoleum celauere.

Theoninus, id eſt dicax. Theon enim fuit dicaciſſimus & maledicus, per quem maledici & detractatores intelliguntur. Acron.

Theon ochema, Æthiopum iugum maximo ardens incendio. Plin.

Theophanes, Mitylenæus hiſtoricus, qui Pompeij magni res geſtas ſcripſit, quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus eſt. Cic. pro Archia.

Theophania, ſacra erant quæ fiebant Delphis, quorum Herodot. lib. 1. meminit.

Theophania, ſoror Ioannis imperatoris Conſtantinopolitani, anno ſal. 971.

Theophila, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Theophila, vxor Euſtathij aulici Imperatoris Traiani, qui dum ceruum in venatione ſectaretur, viſo inter eius cornua ſimulachro, auditáque hac voce: Cur me perſequeris: ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit, vnà cum vxore Theophila. Quod vbi poſtea reſciuit Traian. ambos in tauro æneo comburi iuſſit. Volat.

Theophilactus, Italiæ Exarchus XII. anno ſal. 700.

Theophilus, vir ad quem ſcribit D. Lucas Euangelium, & Acta Apoſtol.

Theophilus, Cæſareę Palæſtinæ prę ſul, Seuero imperãte, librũ in Marcionẽ edidit: tum alia quæ à Hieronymo commemorãtur. Alius quoq; præſul Alexãdrinus, qui ſcripſit aduerſus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquę comœdiæ eius fabulas nonnullas commemorat. Suid.

Theophilus, martyr. an. ſal. 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſo Leſbi oppido, priùs Euphraſtus, deinde theophraſtus vocatus ob vocis & eloquentiæ ſuauitatem quaſi diuinam, quum antea Tyrtamus appellaretur. Peripateticorum eloquentiſſimus doctiſſimúſque fuit, Ariſtotelis diſcipulus, & in ſchola ſucceſſor. Dicere ſolebat, doctum hominem ex omnibus ſolùm neque alienis locis peregrinum eſſe neque inopem amicorum. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelem de animalibus Extant hodie tantùm de plantis conuerſi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuſcula. Exceſſit admodum ſenex. Ex Suid. Diog. Strab. Theophraſtus alter fuit Epheſius, Ælianus de varia hiſtoria.

Theopolemus & Hiero fratres fuerunt, qui vnà Apollinis fanum expilarunt: quo facto pœnam iudicij reformidantes, domo profugerunt. Author. Cic. 5. Verrina.

Theopolis, maxima ciuitas Orientis, ſic à Iuſtiniano nominata poſt terræmotum, mutato

Antiochiæ nomine Steph. vide Antiochia.

Theopompus Gnidius, orator & hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, vt qui antequam eſſet ad hoc opus ſolicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodem ſic ait: Theopompus (inquit) Chius & Ephorus hiſtorici diſcipuli Iſocratis, alter freno, alter calcaribus indigebat. Fuit item alius antiquæ comœdiæ poeta, vt idem Suidas author eſt. Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris. Artemidorum habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimùm poterat. Strab. 14. Theopompus rex Spartanorum, quum primus inſtituiſſet, vt Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regię poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romę conſulari imperio Trib. pleb ſunt abiecti, atque illi vxor dixiſſet, id eg ſſe illum, vt filio minorem poteſtatē relinqueret: Relinquam (inquit) ſed diuturniorem. Valerius lib. 4. cap. 1 Quincilianus tamen lib. 2. hanc modeſtiam parum valuiſſe demonſtrat, captum demum fuiſſe oſtendens. Theopompus (inquit) Lacedæmonius permutato cum vxore habitu, è cuſtodia euaſit, vt mulier.

Theopompus, Philoſophus apud Cheroneam, Eutrop lib. 10.

Theori, apud Athenienſes vocabantur, qui pro patria ad ſacra extra fines, aut ad ſacros, ludos, aut ad alios ſolennes Græciæ mercatus, aut ad oracula mittebantur. Suidas.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet, ſeſe præcipitem dedit in mare. Liu. lib. 40.

Theoxenius, Apollo dictus eſt à Pellenſibus, à quibus in Apollinis Theoxenij honorem certamina inſtituta fuerant.

Theoxenia, apud Græcos erat ſacrificium quod omnibus ſimul diis exhibebatur, vt teſtis eſt Pollux & Heſychius.

Thera inſula maris Ægei, vna Sporadum, inter Cyrenaicam & Cretam à Membliaro ſocio & conſanguineæ Cadmi condita & initio Calliſte appellata vt tradit Strabo lib. 8. Geograph. & Stephanus περὶ πόλεων Poſtea Thera dicta à Thera Thebano, Auteſionis filio, qui Coloniam Lacedæmoniorum & Minyarum in eam deduxit vt ibidem Strabo. Occaſio quæ fuerit vt iſta colonia ex Lacedæmone duceretur, exponitur ab Herodoto in Melpomene. Pauſanias in Achaicis, Vno ſæculo, inquit, prinſquam Iones Athenis proficiſcerentur, quod factum eſt circa annum mundi 2900. Lacedæmonios & Minyas è Lemno à Pelaſgo eiectos, Theras Thebanus, Auteſionis filius, in eam inſulam deduxit, quæ, quum antea Calliſte appellaretur, ab eo Thera eſt vocata. Idem Lacon refert Theræos quotannis, etiam ſua ætate, Theræ tanquam coloniæ conditori, parentare ſolitos. Pindarus quoque Pyth. ſ. ᾠδῇ eiuſdem coloniæ prolixè meminit. De eadē colonia Apollonius Rhodius in fine quarti libri Argon. quædam cecinit. Exorta tempore quodā in Thera ſeditione, Barrus oraculi conſulendi cauſa Delphos profectus, accepto Apollinis reſponſo ſtatim è thera ſedem mouit, & Cyrenem in Lybia condidit patriam Callimachi poëtæ quod & ipsū teſtatur Callimachus hoc diſticho:

[Greek distich, illegible] h. e. Nomine Calliſte primum, ſed poſtmodo Thera, dicta fuit Tellus, vrbis origo meæ in Thera ſeptem aut octo annorum pueros defunctos non lugebant. Eſt & Rhodi ciuitas humilis, & alia Cariæ, alia Sogdianæ. Incola. Theræus Steph.

Theræ, ſpatiū eſt, quod inter Toletum & Fuoram eſt Pauſ. in Laconicis.

Therambes, vrbs circa Pallenem. Herodot.

Theramenes, Athenienſis Philoſophus Cic. Tuſc. quæſt. qui cùm coniectus in carcerem, triginta tyrannorum iuſſu venenum vt ſitiens obduxiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit, vt id reſonaret. Quo ſonitu reddito arridens, Propino (inquit) hoc pulchro Critię, qui in eū fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuiis ſolēt nominare, cui poculum tradituri ſunt.

Theramne, oppidum Sabinorum ex quo Actius Clauſus, qui poſt Claudius dictus eſt, originem tradit: à quo Nero Claudius, & reliqua familia Claudia nomen ſortita eſt. Plutarc. *Spanus* vocari dicit, *Therapne* forſan Pomponij.

Theramnum, vrbs theſſaliæ. Theramne. Stephan. vrbs Laconiæ, quam aliqui Sparta dicunt.

Therapnæarum, vicus eſt Laconiæ teſte Mela in quo Leda Caſtorem, & Pollucem, Helenam & Clytemneſtram peperit. Dictæ autem putantur Therapnę ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν, quòd ibi Dioſcuri religioſiſſimè colerentur. Hinc adiectiuum Therapnæus.

Theraſia, inſula iuxta Eubœam, Ptolemæo lib. 3 c 4. in qua ciuitas eſt hodie & Sanctorinum dicta. Stephan. eſt inter Cretam & Cyrenam. Sophiano *Santerina* dicitur. vide Hiera.

Thergubis Meſopotamiæ vrbs. Ptolem.

Thericles, figulus Corinthius, à cuius nomine fictilia quædā vaſa Thericlea dicta ſunt. Plin. lib. 18. c. 40. De hoc vide Prouerb. Thericles amicus.

Therimachus, nomen pictoris inſignis. Plin. lib. 15. c. 10. claruit Olympiade 107. Vide Theromachus.

Therionarce, Doridis inſula circa Gnidū. Pli.

Therma, parua regio Siciliæ. Steph.

Therma, Bithyniæ vrbs, Stephan. & Cappadociæ oppidum. Anton. Africæ quoque proprie. Strabo. eſt etiam locus Pruſiæ, vt Steph. ait quæ

& *Baſa-*

& *Baſilica*, id eſt, regia dicitur. vide Theſſalonica.

Thermæ himeræ, Siciliæ ciuitas, Ptolem. *Termini*, Aretio.

Thermæ Stygisnæ, Tuſciæ vrbs, Anton. *Bagni Sabatini*, Leandro.

Thermæ, Thermarum, Siciliæ oppidum. Pompon. 2. Inde Thermitani Cic. in Verrem. Plinio *Therma* colonia eſt. *Sacca* hodie apud Fazellum. vide Amathos.

Thermæ ciuitas Thraciæ: vnde Thermaicus ſinus. Straboni & Solino maris Ægæi eſt iuxta Macedoniam, in quo Axius fluuius ſuas aquas euomit. hodie *Golfo de Salonichi* nominatur, Nigro & Sophiano teſtibus, *Thermaicum* eum vocat. Plin. *Micybernaeus Flexus* apud Pomponium eſt, *Mecyperna* per p habet Strabo. Pintianus in ſuis caſtigationibus Pomponiani ſcribit eum ſinum, qui à Mela Mecybernæus dicitur, eſſe *Toroniacum* Ptolemæi. Mela. Axium & Peneum fluuios, quos Ptolemæus in Thermæo ſinu deſcribit, in Mecybernæon euoluere facit, quod ſinui Toronico minimè congruere videtur.

Thermia, vide Phlius.

Thermida, Carpetanorum vrbs, Ptolem.

Thermidaua Dalmatiæ oppidum. Ptolem.

Thermiſſa, vide Didymæ & Theraſia.

Thermodon, ontis, Suidæ fluuius Themiſcyræ (quæ eſt regiuncula Cappadociæ contermina) Amazonum ſedibus nobilitatus. Virgil. 11. Æneid. Hinc adiectiuum Thermodonteus. hodie *Permon*, teſte Nigro. idem & cum eo Stukius qui addit eum à Plutarcho in libello de fluminibus. *Hermonium* appellari. *Araxen* quoque vocari ab Apollonij Scholiaſte ſcribit idem Stukius. eſt etiam *Thermodon* Scythiæ fluuius, quem antea *Cryſtallum* vocatum ſcribit Plutarchus in libello de fluminibus & montibus. vide Hæmon.

Thermon, xxxiv. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 301.

Thermopylæ, mons Græciæ longiſſimus qui à Leucade incipiens, inde in ortum flexus, in Ægæum vſque mare protenditur, mediámque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apenninus, variáque cognomina pro locorum varietate obtinet, & hodie diuerſis nominibus à Geographis recentioribus appellatur. Dictæ Thermopylæ ab anguſtis faucibus aquis calidis ſcatentibus. Montium enim anguſtias, vt Latini portas & Græci πύλας appellant. Thermas autem aquas calidas eſſe, nemo eſt qui ignoret. Montem autem hunc maximè illuſtrem reddidit Lacedæmoniorum cum Mardonio pugna, & Leonidæ Regis interitus Herod. lib. 7. inter ſua nomina hæc obtinet à Bonacciolo nunc *Terremete* vocatur. *Bocca di lupo* Nardus in ſuo Lidio Italico vocat. Latius tamen interdum Thermopylarum vocabulum extendi apud alios auctores conſtat. Liuius lib. 36. tradit Thermopylarum iugo mediam Græciam velut Apennino Italiam dirimi. Idem poſtea hoc iugum à Leucade & mari ad Occidentem verſo, per Ætoliam ad alterum mare Orienti obiecto tendi dicit. comprehenditque hoc modo montes apud Ptolemæum *Pindus*, *Othryus* & *Oeta* dictos: ſed quæ Liuio Thermophylæ ſunt, Straboni *Oeta* videtur: ſic enim de eo, Ænianes Oetam accoluerunt: is mons à Thermopylis & ortu porrigitur vſque ad ſinum Ambracium & occaſum. His deſcriptionibus ſi quis adhibeat Græciæ tabulam, perſpicuè videt Liuij *Thermopylas* & Strabonis *Oetam* ſynonyma eiuſdem montis eſſe. item *Pylas* horum partem, nempe vbi eorum tranſitus patet ad ſinum Maliacum. Oeta etiam Liuio extrema pars Thermopylarum Strabonis ad Orientem. Et huius Oetę altiſſimum iugum Liuius *Gallidronum* vocat, & *Tichiuntem* habet Appianus in Syriacis, vbi eas accuratè deſcribit. ſed his *Rhoduntiam* etiam addit Liuius. hic Theueto *Calines* eſt.

Thermus, oppidum Ætoliæ. Gentile, Thermius: poſſeſſiuum, Thermicus, Steph.

Thermydra, portus ciuitatis vnius in Rhodo. Steph.

Therne, vrbs Thraciæ Steph.

Thero, viri proprium (inquit Seruius) in Pindaro tantum lectum. Virg. 10. Æneid.

Occiſo Therone, virum qui maximus vltro
Æneam petit.

Therodamas, fuit neſcio quis carnifex, Scythiæ rex, qui leones paſcebat humano ſanguine. Ouid. in Ibin.

Therodamanteos vt qui ſenſere leones. Is, ne per inſidias occideretur, leones ſic alebat, vt ma[illegible]s ſæuirent, & ſi res poſtularet, ad crudelitatem paratos haberet. Ouid. 1. de Ponto, Eleg. 1.

Theromachus, ſtatuarius egregius. Vide Therimachus.

Theron, Hiſpaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinorum tyrannus, anno mundi 3472.

Therſa, ciuitas in alto ſita monte, qua Iſraelitarum reges ante conditam Samariam, pro regia vſi ſunt, 3. Reg 14. 4. Reg 5. Fuit & Salphaad filia eiuſdem nominit, Num. 26. Lat. complacens, vel voluens, aut ſuauis, vel currens.

Therſander. ſiue Therſandros, Polynieis filius ex Argia teſte Statio, qui vnà cum cęteris Gręcorum principibus ad Troiam nauigauit. Hũc Vir. 2. Æneid. inter eos enumerat, qui tempore excidij Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

Therſara, Aſſyriæ vrbs. Ptolem.

Therſilocus, Antenoris filius, in bello Troiano occiſus: quem Virg. 6. Ænei. inter viros fortes

enumerat, qui etiam apud inferos arma tractet.

Therſippus, IV. Athenienſium princeps regnauit annis XII. anno mundi 2971.

Therſiræ, gens Iberica. Steph.

Therſites, Græcorum omnium fœdiſſimus, idémque ignauiſſimus, quem Achilles ſibi procaciter conuitiantem pugni ictu interfecit. Huius inſignis deformitas ab Hom. lib. 2. Iliad graphicos expreſſa, effecit vt cùm hominem vehementer fœdum ſignificare velimus, Therſitæ faciem eum habere dicamus.

Theruingi, populi trans Iſtrum, quos Traianus imperator ſubegit, teſte Eutropio.

Theſbon, aut theſbi, patria Eliæ Prophetæ, 3. Reg. 17. & Ioſeph 8. antiquit.

Theſeis, idis, poëma Codri Theſei geſta complectens. Iuuenal. Satyr. 1.

Theſeus, Ægæi regis Athenarum filius ex Æthra Pithei filia, qui adhuc adoleſcens, opera Medeæ nouercæ penè veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum euectus tam multa memoratu digna geſſit, vt inter plures Hercules vnus connumeretur. Debellauit Amazonas, earúmque reginam Hippolytem ſecum adduxit, ex qua & Hippolytum genuit. Creontem regem Thebanorum, cadauera Argiuorum, qui Thebano in bello occiderant, ſepeliri prohibentem, interfecit. Oppreſſit & terribilem taurum in Attica. Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædrámque Minois filias clam ſecum abduxit: ſed relicta Ariadna in Chio inſula, Phædram ſibi coniugio copulauit. Scinonem, Procruſtim, & Schinim latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros, Thebas domuit, Pirithoum præcipua coluit amicitia, quocum deſcendit ad inferos ad rapiendam Proſerpinam: ſed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſumma proſequebatur beneuolentia, liberatur. Poſtremò iam ſenior, tot tantíſque rebus geſtis, patria regnóque pulſus, in Scyrum inſulam nauigauit, vbi & periit à rege Lycomede (vt quidam tradunt) interfectus: aut (vt alij malunt) cùm à cœna deambularet, ex loco edito delapſus. Plutarch.

Theſiphone. Furiarum vna. Vide Furiæ.

Theſmophoria, Cereris ſacra, quæ & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur. Græci enim Cererem θεσμοφόρον appellant: quaſi legiferam: qu etiam epitheto noſtri eam inſigniuerunt. Virg. 4. Æneid.

—mactant lectas de more bidentes
Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dediſſe putatur, propterea quòd ex agrorum diuiſione primùm nata credantur iura. Ouid. libr. 5. Metam. fabula. 5.

Theſmophoria verò feſta apud Athenienſes celebrabantur, vt eſt à Plutarcho traditum. in quib. Ægyptiorum more mulieres à cibis abſtinebant, humíque iacebant. Meminère horum ſacrorum cùm poetæ alij tũ Ouid. 10. Met fab. 11.

Feſta pia Cereris celebrabant annua matres
Illa quibus niuea velatæ corpora veſte
Primitias frugum dant ſpicea ſerta ſuarum,
Pérque nouem noctes Venerem tactúſq; viriles
In vetitu numerant. &c.

Theſmophoros etiam Iſis vocata eſt quæ leges Ægyptiis ſtatuiſſet, quibus æquè omnibus iuſtitia ſeruaretur. Diodor.

Theſmothetæ iudices erant ſex numero apud Athenienſes cũ rege Archõte & Polemarcho parẽ obtinẽtes auctoritatẽ. Apud hos autẽ ſpeciatim actiones intẽdebantur de peregrinitate corrupta, de donis, calumnia, falſa citatione, falſa relatione, contumelia, nomine deleto & de adulterio. Pollux Demoſt. in oration. Æſchines.

Theſpiæ, oppidũ Bœotiæ, Heliconi proximũ ſed eo magis Auſtrale, Criſæo immineus ſinui Strab. li. 9. Numerantur autẽ Theſpiæ inter ea loca, quæ muſis cõſecrata credidit antiquitas: vnde & Muſæ ipſæ Theſpiades cognominantur.

Theſpici populi Græciæ. Steph.

Theſpicus, Ariphronis filius, Athenienſium 10. princeps annis 27.

Theſpis, poëta Athenienſis, qui primus Tragœdiam dicitur inueniſſe, & vicatim circumiſſe, auctoriſq; faciem, quod nondũ repertus eſſet perſonarum vſus, fæcib. obleuiſſe Horat. in Arte.

Theſpis, alter fuit Athenienſis ſiue Theſpius Erichthei regis filius, qui è pluribus fœminis filias genuit 50. cum quibus vocatis ad epulas Hercules ſigillatim concubuit, ſuſcepítque totidem liberos mares qui Theſpiades dicti ſunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti ciuitates vbi plurimas extruxere. Diodorus lib. 5.

Theſprotia, Epiri regio, Chaoniæ proxima, Plin. procemio libr. 4 cuius incolæ dicuntur Theſproti & Theſprotæ Ptolemæo & Straboni. Iidem apud Stephanum *Ægeſtai*, *Amymni* & *Amymnei* dicuntur. dicitur quoque *Theſpritis*. Niger *Vaiſlatia* appellat.

Theſſalia, regio Græciæ, ex vna parte Bœotiã ex altera Macedoniam habens, ad mare inter Peneum amnem & Thermopylas extenſa prius Æmonia dicta ab Æmone rege, & Pelaſgica, Argos, & Hellas: & Driopis, vt eſt author Plin. lib. 4 c. 7. & 8. Olim etiam Pyrrhæa dicta eſt, teſte Strabone lib. 10. à Pyrrha Deucalionis vxore: hanc Suidas in 4. tetrarchias diuidit, Theſſaliotin, Phthiotin, Pelaſgiotin, & Eſtiæotin. In Theſſalia ſunt montes viginti quatuor: quor m nobiliſſimi Olympus, Pierus patria domúſque Muſa-

Muſarum, Pelium & Oſſa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys Lapitharum ſedes. Flumina inſigniora ſunt Apidamus Enipeus Œnochonus, Pamiſeus, Peneus & Phœnix. Theſſalia, nomen ciuitatis in Macedonia. Plin. Præter hæc, varia adhuc ſortitur nomina. vocatur enim *Doris* & *Heſtiaotis* Straboni, qui etiam *Panderam*, *Pyrrhæam* & *Neſonidem* dictam ſcribit *Thettalia* legit Stephanus. A Tzetza chiliade 6. n.95. *Petras* nominatur. hodie *Comenolitari* indigitat Caſtaldus, *Thumeneſtia* Aut. Geufræus.

Theſſalis. vide Aſia.

Theſſaloce, vide Magneſia.

Theſſalonica, vrbs metropolis Macedoniæ, patria Theodori Gazæ, Halia prius dicta à Caſſandro condita, ſic dicta, quòd Philippus Amyntæ filius theſſalos illic deuicerit. vel (vt author eſt Lucius Tarræus, qui de Theſſalonica librum edidit) quod Philippus cum ex Iaſonis nepte illic ſobolem ſuſcepiſſet, eaque viceſimo puerperij die extincta eſſet, Nicæ nutrici nutriendum infantem dederit: & inde nomen vrbi impoſuerit. Nam mater infantis Niceſipolis dicebatur. Steph. hodie *Salonichi*, oppidulum à piſcatoribus & egenis, admodum incolis habitatum, priùs *Halia* dicta fuit. Stephan. Tzetza ſcribit eam olim *Therma* appellatam, idem aſſerit Sophianus, qui eam quoque *Emathiam* vocat, Plinio tamen *Theſſalonica* & *Thermo* duæ ſunt.

Theſſalus, medicus fuit Neronis temporibus, qui triduanum ieiunium ægris quibuſlibet imperabat, totiúſque Medicinæ perfectæ cognitionem intra ſex menſes pollicebatur, contra cuius placita multis in locis diſputat Galenus.

Theſſyris. Sarmatiæ Europææ fluuius. Ptol. qui & *Heſheſſyrin* legit.

Theſſander. Vide Therſander.

Theſtia, Acarnaniæ vrbs. Polyb. oppidum item in Laconia, ad Eurotam. Cedren.

Theſtiades filiæ Theſtij (qui Erichthei, aut, vt alij volunt, Teuthrantis filius fuit,) numero quinquaginta ex diuerſis mulieribus natæ: quas Hercules adhuc adoleſcens, ſed iam tum corporis robore præſtans, omnes vitiauit, totidémque liberos maſculos ex iis ſuſtulit, qui & ipſi ab aui nomine Theſtiadæ dicti ſunt. Hi poſt mortem patris cum Iolao illius ex Iphiclo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Diodor. lib. 5.

Theſtidium. vrbs Theſſalonicæ, Hellanicus Teſtieum vocat, à Tethide. Eſt & ſtagnum Thraciæ, cum adiacente agro Nyſa. Stephanus.

Theſtis, vrbs Arabum, & alia Libyæ: Gentile, Theſtites. Stephan. item fontis nomen in Cyrenæ Herodot.

Theſtius, Parthaonis filius, pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri, hæc autem Theſtias appellatur. Ouid. 8. Metam.

Theſtor, Idmonis & Laothes filius, pater Calchantis, peritiſſimi Græcorum Auguris, qui nomine patris Theſtorides à poëtis appellatur. Homer. Stat. 1. Achil.

Theſtorus, vrbs Thraciæ. Steph.

Theſtrotimicia. Vide Hyllarima.

Theſtylis mulieris ruſticæ nomen, apud Theocritum & Virgilium 2. Eclog.

Thetis, idis, Nerei & Doridis filia, quam cùm Iupiter, pulchritudine eius captus adamaret, vxorémque ducere decreuiſſet, monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis, vt quicunque ex ea naſceretur, patre maior eſſet futurus. Qua re audita, Iupiter à nuptiis eius abſtinuit. veritus ne quemadmodum Saturnum patrem ſuum regno pepulerat: ita & ipſe viciſſim à filio cœli poſſeſſione deiiceretur. Thetidem autem poſtea Peleus vxorem duxit, Æaci filius, qui Achillem ex ea ſuſcepit. Ouid. 11. Meta. Vide ſup. à in nominibus Peleus & Achilles.

Theudale, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.

Theudas nomen viri. Act. 5. Vide Theodas.

Theudaſia, Emporium nobile fuit ad Boſphorum Thracium: ita dictum ab vxore Leuconis eius regionis tyranni, qui primus hac in vrbe emporium inſtituit, Athenienſibúſque illuc frumentum vehentibus, multas immunitates conceſſit. Demoſthenes in oratione aduerſus Leptinem. Vide, Theodoſia.

Theudenſe, oppidum in Africa Propria. Plin.

Theudis, Viſigothorum rex in Hiſpaniis.

Theudoſia. Vide Theodoſia.

Theudurum, Germaniæ inferioris oppidum. Anton. Simler *Teudurum* vicum vocat prope Sittardum.

Theuthoni, populi Germaniæ, qui & Theuthones & Teuthonici dicuntur. Lucanus libro ſexto.

Cantaber exiguis & longis Theuthonus armis.

Hi vt Pomp. ſcribit, loca incolunt prope Actiacum mare. Vide Teutoni.

Thietmarſia, regio Daniæ & Holſatiæ ad Occidentem proxima, Marſorum autem qui à Marſo originem trahunt, meminit Strabo, eóſque ante multa ſecula ex locis Rheno finitimis, in profundam atq; paluſtrem regionẽ migraſſe memorat. Horum poſteri Theutomarſi fine, vt vulgus pronunciat, Thietmarſi ante CCCC. annos antiquiſſ. Stadienſium familiæ paruerunt, quorum multos fraude oppreſſerunt, ſeque in libertatem, eiecta omni nobilitate, vindicarunt. Et cùm per multos annos libertatem ſuam armis tutati eſſent, tandem anno M. D. LXIX. cruento prælio fracti iugo Holſatiæ Principum

collum præbuerunt. Plura vide in Saxonia Alb. Crantzij.

Thibrus, nomen vrbis apud Lycophronem, Steph.

Thichon, nomen pagi. Ezec. 47. Lat. medius, ſiue intermedius, vel præparatio.

Thi his Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius Pompon. ad Rhodam vrbem. Hodie dicitur *Ter*, Varretio teſte. Alius eſt eiuſdem nominis in Gallia Narbonenſi, apud eundem Pomp. de quo vide in dictione Illybyris.

Thilon, filius Simon. 1. Par. 4 Lat. murmuratio vel acervus eius, aut ſuſpenſio eius.

Thimbron Lacedæmonius quaſdam Aſiæ ciuitates in fidem accepit. Xenoph lib. 3.

Thinæ Sinarum metropolis Ptolemæo, *Tenduc* fortè nunc, ait Mercator.

Thineus, xxx Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx anno mundi 2730.

Thinge, vrbs Libyæ. Steph.

Thinias. promontorium Thraciæ ad Euxinum. Ptol.

Thiniſſa, Africæ minoris, id eſt Zeugitanæ prouinciæ vrbs Ptol li 4 c. 3. Hodie *Tunis*.

Thinus, Angliæ fluuius, Beda in Hiſtor. Eccleſ. 5. c. 2.

Thiodamas, antis, pater Hylæ, adoleſcentis formoſiſſimi, quem Hercules, amore eius captus, Colchicæ expeditionis comitem aſſumpſit, eundémque in Myſiæ ſyluis poſtea amiſit Vide Hylas. Hinc Thiodamantheus. Vide, Theodamas.

Thiodamas alius fuit, Melampolis filius. Statio Theb.

Thiras, filius Iapheth Gen. 19. A quo Thirenſes, quos Græci Thraces vocant. Lat. demolitor, ſiue deſtructor, aut irrorans, vel irroratus.

Thiræ. Vide Thracia.

Thiria, filius Ialeleel. 1. Par. 4. Lat. exploratio vel contemplatio.

Thiriomachus, vnus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis Thebani filia.

Thirophagi, gens in Sarmatia Aſiatica. Ptole. Phthirophagi legunt interpretes.

This, vrbs Ægypti prope Abydum: Ciuis, Thinites. Steph.

Thiſbe, Bœotiæ oppidum. Xenoph.

Thiſbe, es, puella Babylonica, mutuo Pyrami vicini adoleſcentis amore capta, cuius Miſerabilem exitum vide ſuprà in dictione Pyramus.

Thiſboa. Vide Megaſopolis.

Thiſias, Siculus antiquiſſimus artium Scriptor. Quintilianus lib. 3 cap. 6.

Thiſica, vrbs in Africa Propria. Ptol.

Thiſoa, vrbs Arcadiæ, Gentile, Thiſoates. Stephan.

Thiſſamiſſa, Cariæ portus, apud Melam.

Thmuis, vel s metropolis Ægypti: inde Thmuites. Steph.

Thoocia, Arcadiæ vrbs. Pauſ.

Thoa, æ, ſiue Thoe, es, Nympha marina, Tethyos & Oceani filia à natandi celeritate dicta, Heſiod, in Teogonia.

Thoana, Ptol. Arabiæ Petrææ oppidum.

Thoanes, populi ſupra Colchidem, finitimi Phthirophagis. Strabo.

Thoantium, littus Rhodi inſulæ, Strabo, vrbs Carpathij inſulæ. Ptol.

Thoar, Meningis inſulæ oppidum. Plin.

Thob, Palæſtinæ locus, Iudic. 11.

Thoaris, Cappadociæ fluuius. Arrian.

Thoas, antis, Tauricæ regionis rex, ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Dianæ Tauricæ ſacris præfecta. Eum poſtea occidit Oreſtes, à ſorore adiutus: cùm illum quoque Thoas Dianæ aræ deſtinaſſet.

Thoas, Lemni inſulæ rex, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filio. pater Hipſipiles, ſolus filiæ pietate ſeruatus, cùm cæteræ omnes Lemniæ mulieres, viros ſuos & parentes trucidarent. Ouid. 7. Metam.

Thocken, ciuitas. 1. Par. 4. Lat. medium, vel intermedius aut præparatus.

Thocnia, vrbs Arcadiæ, à Thocno quodam. Steph.

Thoe. Vide Thoa.

Thogorma, filius Gomer. Gen. 10. Lat. Oſſeus, vel robuſtus. ſiue incolatus nimius, aut peregrinus valde, vel timens valde. ſeu anxioſa celſitudo.

Thohu, filius Elin patris Ieroham. 1. Reg 1 Filius Suph filius Elcanæ, 1. Par. 6. Lat. viuens, vel nuntians, ſiue telum aut iaculum.

Thola, filius Iſſachar. Geneſ. 46. 1. Par. 7. Filius item Phua dux in Iſrael. Iudic 10. Lat. vermis aut vermiculus, vel Coccus, aut coccineus.

Tholad, ciuitas Simeonis. 1. Par. 4. Lat. natiuitas, vel generatio.

Tholiſtobogi. Vide Tectoſages & Toliſtobogi Straboni Toliſtobogi.

Tholmai, filius Enac. Ioſ. 15. Iudic. 1. Nomer. 13. Rex Geſſur, 2 Reg. 3. 1. Par. 3. Lat. Sulcus, aut ſuſpendens aquas, vel coadunatio aquarum.

Tholobi, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius & oppidum. Mela.

Tholubana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Thomas, vnus ex Chriſti Apoſtolis. Mat. 10. Io. 11. Lat. Gemellus.

Thomas, Cantuarienſis Archiepiſcopus, exilio primùm à rege Angliæ damnatus, poſt etiam capitali ſupplicio affectus, circa annum ſalu. 1164.

Thomas

Thomas [illegible] rocenus, Conſtantin politanus patriarcha, anno ſalutis 1101.

Thomum, Ægypti vrbs, circa Chenobuſciam. Anton.

Thomyris Scytharum regina, quæ irata quòd Cyrus rex Perſarum Sargapiſcem filium bello captum ad mortem impuliſſet, non priùs finem fecit furori, quàm mortuum vita ſit. Contractis itaque copiis ita conflixit, vt maximam inimicorum partem, eum ipſo etiamnum rege occiderit. Nec tamen hoc euentu propterea emollita eſt animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano eruore plenum demiſit, his verbis inſultans: Filij mei ſanguinem hauſiſti & meum ſitiuiſti, Cyre. At ego te cruore ſaturabo. Author. Herodot. lib. 1.

Thon. Africæ Propriæ vrbs. Appian.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit Hom. 4. Odyſſ. Alter, teſte. Hellanico, fuit rex Canopi, ad quem quum Menelaus Troia cum Helena diſcedens, tempeſtate maris deduceretur, fuit primùm ab illo antequam Helenam conſpiceret, gratè ſuſceptus. Sed vt illam conſpexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus eſt. Vide Thonis.

Thonia, vrbs & caput Gabaonitarum, diſtátque à Gaza Iudææ oppido, mille quingentos triginta ſeptem paſſus.

Thonis, Straboni libro 17 vrbs prope Zephyrium. Eſt & idem rex qui Menelaum & Helenam hoſpitio ſuſcepit: vnde de medicamentis Helenæ ſic poeta inquit.

Quæ Polydamna dedit Thonis clariſſima coniux. Stephan. vrbs ad oſtium Canopicum ſita. Gentile. Thonites. vide Thon.

Thonius, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Thoon, vir Troianus, ab Vlyſſe interemptus, Hom. Iliad. 12.

Thoosa, Phorci filia, ex qua Neptunus Polyphemum ſuſcepit. Hom. 1. Odyſſ.

Thootes, vnus ex præconibus Græcorum. Hom. Iliad. 12.

Tophel, locus in deſerto trans Iordanem è regione Ierico, vbi Moſes legem recitauit: Deu. 1. lat. turna, aut ſtultitia, ſiue inſipientia.

Thopheth, locus in valle filij Ennom, qui cernitur in Ieroſolymæ ſuburbanis, vbi quondam parentes filios igni exuſtos deuouebant, & immolabant dæmonio Moloch. Iſa. 30. Ierem. 2. 19. lat. Tympanum vel ſeductio aut dilatatio.

Thopo, nomen loci, 1. Mach. 19. Scribe Topo.

Thot, magi nomen apud Saxonem Grammaticum, cui ludificatis idiotarum mentibus, diuinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Thora, Campaniæ oppidum. Florus 3. c. 20.

Thoræ, vicus in tribu Anthiochide, Stephan.

Thorax, Strab. lib. 12. mons iuxta vrbem Magneſiæ, in quo dicunt crucifixum fuiſſe Daphitam grammaticum, propterea quod reges verſibus inceſſeret, Ex quo illud tractum eſt: Caue à Thorace. Stephano, vrbs eſt Ætoliæ: & alia Magneſiæ. Gentile, Thoracites.

Thoricus, vicus prope Canopum iuxta Alexandriam. Steph.

Thoricus, vicus in tribu Acamantide. Hecatæus vrbem eſſe tradit. Vide Thyricus.

Thoriſmundus, Gothorum rex, anno ab vrbe condita 1204.

Thornax, mons Laconiæ. Steph. vide Coccygius.

Thoruauba. Africæ Propriæ vrbs. Ptol.

Thoronus, inſula eſt prope Corcyram, verſus Italiam. Plin. *Phanus*, Nigro.

Thorſus, Sardiniæ fluuius, inſulam Mediam interfluens, Pauſan. Thyrſo. Ptol.

Thoſycium, verſus Crotonem & Crimiſſam, in Italia vrbs, Iſacius in Lycophronem.

Thoſpites, Armeniæ maioris regio & vrbs. Ptolem.

Thou, Ægypti oppidum, inter Peluſium & Memphim. Antonin.

Thou, rex Emathenorum. 2. Rex. 8. 9. & 1. Par. 18. 9. fœdus eum Dauide icit, anno mundi 2909. Lat. errans.

Thous, Homer. vnus ex Troianorum principibus.

Thoxeus, filius Eurythi frater Ioles. Seneca.

Thoxeus, Theſtij filius & Plexippi frater. Scribe, Toxeus.

Thrabunactû, vrbs in Africa Propria. Antonin.

Thraceſium, Aſiæ minoris tractus, ad Ægæum mare, complectitur ferè Lydos, Mæones, Dares & Iones, vt docet Porphyrogen.

Thracia, latiſſima Europæ regio, Macedoniæ ad Occaſum proxima, Neſſóque flumine, vt Ptolemæo placet, aut, vt Plinius mauult, Strymone amne ab eadem dirempta: à Septentrione Iſtrũ habens, ab Oriente Pontum, à Meridie Ægæum mare. Thracia dicta à thrace, Martis filio, aut certè à regionis aſperitate, quã τραχύτητα Græci appellant. Eſt enim hæc regio teſte Pomponio, in primis aſpera, nec cœlo, nec ſolo tractabilis, & quà mari proprior eſt, frigida prorſus & infœcunda. Eadẽ & Thraca dicitur, η Græci nominis in a conuerſo. Huius incolæ, Thraces dicuntur. Fœminæ autẽ Threiſſæ Hinc deducuntur denominata, Thracius & Threicius *Aria* & *Perca* etiam dicitur Stephano, *Odryſo* Suidæ. *Creſtona* etiam Iſacio, & Lycophroni *Scython* quoq; vt Eurythæus perhibet Ioſephus Hebraicè *Thiras* vocari ſcribit. Herodotus dicit incolas *Birhynos* dictos, poſtquam in Aſiam transfretaſſent, priùs enim *Strymenij* dicebantur, *Fara* à Mattiano,

& *Dolonci* à Lycophrone & Stephano appellantur. olim *Briges* nominati fuêre, vt tradit Euſtathius, *Αὐτονόμους* eos Arrianus nuncupat, quidam eorum apud Strabonem *Sapa* & *Sapai*. Item *Saij Sinti & Sentia*. Paulus Diaconus duas Thracias facit, vtraſque enim ab Attila deuaſtatas ſcribit, ſub Valentiniano Iuniore Imp. Lib. Notitiarum & Ammi. lib. 26. eius ſex prouincias numerat item Sex. Rufus, Súntque hæ *Thracia*, ſpeciali nomine *Mœſia ſecunda, Scythia, Europa. Rhodopa & Hæmimontum* hodie vno nomine *Romania* nuncupatur, & ſic eam ſemper appellat Diaconus, Conradus à Lichtenau, item Iornandes in libro de regnorum ſucceſſione, Thraciam quandam Montanam eſſe in Auſtralibus partibus Africæ, ſupra Alexandriam, teſtatur Euſtathius. vide Bithynia.

Thracia, fuit Nympha ſagax & faſcinatrix, quæ propter peritiam herbarum & veneficiorum, habita eſt loco numinis apud Thraces, quorum etiam regioni dedit nomen.

Thraceas, ventus, qui & thraſceas & Thraſcias dicitur, Ariſtot. poſt Argeſtem ventum, flat inter Septentrionem & Occaſum ſolſtitialem.

Thracis, Phocica vrbs, apud Pauſ.

Thracon, vicus prope Antiochiam. Inde thracocometes, qui ex eo vico natus eſt. Steph.

Thrambus, promontorium Macedoniæ. Stephanus.

Thramnus Duſis, Africæ Propriæ oppidum. Antonino.

Thraſeas, Auguris nomen, qui in ſumma ſiccitate Buſirim Ægypti tyrannum adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exoriri pluuiam, ſi Ioui hoſpites immolaret. Quærenti deinde tyranno, quiſnam & cuias eſſet, cùm ſe peregrinum profiteretur, Tu igitur primus, inquit, Buſiris Ægypto aquam dabis. Itaque primus immolatus eſt. Hunc tamen nonnulli Thraſium potiùs, quàm Thraſeam malunt appellare.

Thraſeas, Pætus, Philoſophus Stoicus ſub Nerone: à quo cùm iuſſus eſſet mori, fletum ſuorum magna conſtantia compeſcuit: porrectiſq; alacriter ad inciſionem brachiis humúmque cruore aſpergens. Hunc, inquit, ſanguinem libemus Ioui liberatori. Taci. li. 16. Meminit huius Martialis lib. 1.

Thraſyllum, mons in Myſia Aſiæ regione Caico amni vicinus, qui Plutarcho in libro de fluminibus teſte, poſtea *Theutras* dictus fuit.

Thraſimachus Carthaginenſis ſophiſta, diſcipulus Iſocratis.

Thraſo, nomen militis apud Terentium. Eſt & pictor apud Strab. lib. 14.

Thraſumenus lacus in agro Peruſino, Annibalis victoria, & Flaminij Conſulis clade nobilitatus, dictus à Thraſumeno puero, quem ad hũc lacum Ægyla Nympha dicitur rapuiſſe. Lu. Plutarch. Scribe, Thraſumenus vel Traſimenus.

Thraſybulus, Athenienſis exul comparato exercitu, triginta tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, iuuante Lyſandro Lacedæmoniorum duce, exuléſq; reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quod *ἀμνηστίαν* vocant, quod iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cicero Philip. 1. & Valerius de modeſtia: ipſe tandem noctu interfectus eſt.

Thraſybulus, dux Mileſiorum, vt portum Sicyoniorum occuparet, ex aduerſa parte oppidanos tentauit: dúmque ſic detinerentur, cum inſperata claſſe portum cepit. Frontinus lib. 3.

Thraſyllus, Athenienſis fuit rei militaris peritiſſimus, qui claſſis præfectus, Mindarum Lacedæmoniorum Peloponneſiorum ducem, apud Seſtum Helleſponti vrbem, nauali prælio ſuperauit. Thucydides lib. 8.

Thraſymachus, Carthaginienſis ſophiſta periodon & colon, id eſt membrum, primus monſtrauit ac modum, qui nunc eſt rhetorices, induxit. Nam enumeratur inter primos huius artis inuentores. vt Gorgias. Fuit diſcipulus Iſocratis, vt ſcribit Suidas.

Thraſymedes, filius Neſtoris. Hom. 9 Iliad.

Thraſymenus. Vide Thraſumenus.

Thrauſi, populi Thraciæ, apud quos edito puero propinqui aſſiſtentes lugent, miſerias huius vitæ recenſentes, quas ſit infans ille paſſurus. Hominem fato functum per luſum & lætitiam terræ mandant, inſerentes quot malis ille ſit liberatus. Multas habent vxores quæ ſi non contingat ante maritos mori, certatim contendunt eorum mortem ſequi.

Thria, vicus in tribu Œneide, dictus etiam Thrio. inde Thriaſius & Thrieus. Erant autem thriæ tres Nymphæ Apollinis nutrices, quæ Parnaſſum incoluerunt inde poſtea receptum vt calculi, ſortéſque diuinorum *θριαὶ* dicerentur, vnde prouerbium, Multi Thrioboli, pauci vates, Steph. Vide *Eraſmi* & Callimach. hymno in Apollinem verſu 45.

Thrince, vrbs prope columnas Herculis. Stephan.

Thrius, vrbs olim Achaïæ, nunc verò Eleæ, à thriunte Athenienſi, quem Theſeus cum exercitu miſit auxiliatorem Herculi. Hinc thriaſius & Thraſius, quod etiam à thria ſit. Vide Thryus.

Throana Latronum, ſiue Leſtorum regionis vrbs in India extra Gangem. Ptolem. Targa Caſtaldo.

Thronium, vrbs Locrorum. Steph.

Thryanda, vrbs Lyciæ. Steph.

Thryon, Meſſeniæ oppidum non ita procul ab Alpheo fluuio, Hom. in Catal. nauium, & Stra-

& Strabo lib. 8.

Thryus, unius vrbs in Elide, vel inter Elidem & Pylium, vt inquit interpres Hom. li. 11 Iliad. aliàs Θρύον vocat apud Homerum in Catalogo, & Θρυόεσσα non Thryus, quemadmodum & Strab. meminit lib. 8. Sunt qui à Tryunte Atheniensi conditore dictam velint. Eſt & fluuius Elidis, qui in Alpheum decurrit. Hom. 2. Iliad. Vide Thrius.

Thubal, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Iberes (licet quidam Italos ſuſpicentur) originem traxerunt, Ezec. 27. Lat. orbis vel mundanus aut confuſio vel ignominia, ſeu portatus vel adductus.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus patre Oloro, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi Æaco, Iouis filio originem habuere, duxit, vt Didymus in hiſtoria teſtatur. Vxorem duxit è Thracia oriūndam, alioquin diuitem, cujus opes adeptus, non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogauit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tempore illud gerebatur. Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmonijs militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat, vt res quotidie veras ei renuntiarent, quas fidelius ſe accepturum ſperabat, ſi non ſolum ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit; in philoſophia Anaxagoram, & in rhetorica Antiphontem, cujus & ipſe in 8 hiſtoriæ meminit, dicens eum cauſam fuiſſe perdendæ Reip. ac conſtituendæ tyrannidis trecentorum Ex Marcellino Græco ſcriptore. Ejus cum Herodoto collationem vide apud Quintilianum lib. 10. cap 1. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenem adeò Thucydidis ſtylum probaſſe, vt ejus librum octies ſcripſerit, totúmque fere edidicerit. Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Mileſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharſalicum Memnonis filium, cujus meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poëtam natione Achedruſium, cujus meminit Androtio: in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis qui fuit tempore Platonis comici & Agathonis tragici, ac Niceratis verſificatoris.

Thule, es, hodie *Iſland*, inſula in ditione Scotorum, in Septentrionem vergens, vltra Orcades, latitudinem habens graduum LXIII. Quo fit, vt circa æſtiuum ſolſtitium quàm breuiſſimę ibi ſint tenebræ, Sole ab illorum horizonte quã minimum recedente, quemadmodum contra circa ſolſtitium hybernum nihil ferè, aut quàm minimum habent diei, Sole Tropicum, Capricorni ab illis diſiunctiſſimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ; vnde etiam à Virg. vltima Thule appellatur, vide Baſilia.

Thunia. vide Thurini.

Thunicates, pro Rhunicatæ, legit Auentinus apud Ptolemæum, Vindeliciæ populi ſunt, quos *Im Thunca* (Bauariæ tractatus eſt) idẽ interpretatur. Hos *Virucinates* Plinij eſſe putat Scudus.

Thunni, vide Vnni & Turcæ.

Thuræ, vel, vt alia exemplaria habent, Thyrea & Thyrea apud Plinium, Meſſeniæ vrbs, quæ poſteà *Locus* dicta fuit. Pauſanias ſcribit eam ab Homero *Antheam* nominatam. Hæc Nigro *Calamata* eſt vulgari vocabulo. Strabonem eandem *Thuriam* appellare, & Ptolemæum, *Thurium* vult Hermolaus, qui eam quoque ab Homero *Æpeas* vocatam putat, eſt Straboni quoque *Thyrea* in Peloponneſo, de qua controuerſiam fuiſſe inter Argiuos & Spartanos ſcribit in calce libri 1. Hanc Thucydides *Cynuriam* cognominat, additque eam agrum Argium, & Lacouicum diſterminare. Eandem *Thurium* Ptolemęi in Laconica credunt nonnulli, etiã ſi Niger *Burdugna* nomen hodie habere dicat, eſt ergo alia à ſuperiore. Vide Thurium.

Thuria, Strab. li. 8. Meſſeniorum vrbs alio nomine αἶπεια i. celſa, quòd in colle excelſo ſita ſit, à quibuſdam Thyre appellatur, vt infrà. Item Italiæ vrbs, aliàs Thurium. Eſt & fontis nomen hodie *Aqua che Fauella* Leandro.

Thurij. vide Thurium. Aliqui Thuniam vocãt, vnde Thuniates. Pauſ. ... appellauit.

Thurimachus, vt I. Sicyoniorum rex, regnauit annis XLV. anno mundi 2100.

Thuringi, Saxonię populi, quibus ab Ortu Miſnij, ab occaſu Heſſi occurrũt, à Septẽtrione Brũſuicia, à Meridie Franconia, Viſurgo, Sala & Mœno clauſi. Metropolis eſt Erfordia, quæ maxima Germaniæ vrbs cenſetur. Thuringos à Gothis originem traxiſſe nonnulli opinãtur, quod apud Thuringos Gothi gentis ſuæ vocabulo Gotham vrbem condiderunt. Regio Thuringiæ ſatis fœlix, & abundans rebus ad victum pertinentibus. Iſatis herba (vulgò Quadam, i. Gueſde vocãt) inibi naſcitur, lanarum infectoribus vtilis, ex qua plerique annonam totius anni ſibi parant.

Thurini. vide Thurium.

Thurium, oppidum inter duos amnes, Crathim & Sybarim, vbi Herodot. condidit hiſtoriam. Vide Thurium.

Thurinus ſinus. vide Tarentinus.

Thurium, vrbs magnæ Græciæ, olim nobiliſſima, ad ſinum Tarentinum ſita inter Crathim & Sybarim amnes, à Thuria vicino fonte nomen habens. Huius incolæ Thurij dicti ſunt, & Thurini, qui cùm aliquandiu floruiſſent, à Lucanis in ſeruitutem tracti ſunt, teſte Strab. li. 6. & à Tarentinis infeſtati; tandem in Romano-

rum tutelam ſeſe dedere ſunt coacti, qui eò deducta colonia, vrbem eorum pro Thurio Copias appellarunt. Stephanus addit eundem à Pauſania *Anikea* vocari *Sybari*, qui nunc *Thury* inquit Varro de re ruſtica lib. 1. c. 7. alijs tamen Thurium & Sybaris duo diuerſa ſunt oppida. De hac vrbe Diod. lib. 12. ſcribit eã prope fontem Thuria dictum, conditam, & ab eo *Thuriam* nominatam, atque in quatuor fora ſecundũ ejus longitudinem diſtinctã, quorum vnum *Heracleam* appellãt, alterum *Aphrodiſiadem*, tertium *Olympiadem*, quartum *Dionyſiadem*, in latitudinem verò tribus foris diſtributam, quorum nomina ſunt *Heroa*, *Thuria* & & *Thurina*, Hos Thurium hodie *Terra noua* dicitur Barrio. vide Thure.

Thurium, cacumen aſperum in metæformam faſtigiatum: quod *Orthepagos* vocatur, inquit Plutarchus in vita Syllæ in Bœotia eſt.

Thurium, Italiæ oppidum, vbi Herodotus vitam finiuit, ibidemque in foro, vt quidã memorant, ſepultus eſt, teſte Thucydide lib. 3. Strabo verò libro 14. ait illum ex Halicarnaſſo Cariæ regia fuiſſe: ſed poſtea Thurium vocarunt, eo quòd ſocium ſe deducendæ in Thurios coloniæ præbuiſſet.

Thurrenus, in Italia regnauit annis LI. anno mundi 2496.

Thurrus, Hiſpanorum regulus, anno ab vrbe condita 575.

Thuſcia, fœcundiſſima Italię regio, à Latio Tiberi, à Liguribus Macra fluuio diſempta, alio nomine Hetruria appellata. Dicta autẽ Thuſcia (vt quidam exiſtimant) ἀπὸ τοῦ θύειν, quod eſt ſacrificare, propterea quod Tyrrheni ſemper habiti fuerint, religioſi, deorúmque cultui & ſacrificijs ad ſuperſtitionem vſque dediti. Hinc Thuſci dicti ſunt regionis hujus incolæ, qui & Tyrrheni dicuntur.

Thuſcus vicus. vide Cœlius.

Thuſcus, Herculis filius, Italiæ rex.

Thuſcus iunior, Italiæ præfuit an. XXVIII.

Thuſſagetæ, ſiue Thyſſagetæ, populi Scythici ſupra Mæotidem paludem, rapto & venatu victitantes, Herod. libro 4. Pomp. Thyrſagetas appellat ſi modò emendata ſit lectio. Quo pacto & apud Valerium Flaccum legitur libro ſexto.

Non ego ſanguineos geſtantem tympana bellis
Thyrſagetem &c.

Thuſſia. vide Tuſcia.

Thuthemoſis, Ægyptiorum rex, regnauit an. XI. anno mundi 2339.

Thyamis amnis vel fluuius (vt Thucydides lib. 1. ait) qui Theſprotiam Ceſtrinámque diſcriminat. Plinius libro 4. cap. 1. Stephano vicus eſt à Semiramide conditus juxta Arachoſiam. *Thyamis*, etiam teſte Theueto hodie *Calama* dicitur Ptolem. Epiri promontorium eſt, quod hodie *Nista* appellari teſtatur Niger. Strabo & Thucydides habent hoc tractu *Thyamum*, amnem, Thucydides etiam montem ejuſdem nominis.

Thyamon, mons in Thraciæ regione. Steph.

Thyaſus, ſaltatio, ſiue chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur, à verbo θυάζειν, quod eſt Orgia celebrare Virg. 5. Eclog.

Thyatira, vrbs in Myſia ad ſiniſtram Caici fluminis partem quæ fuit vna ex ſeptem eccleſijs, ad quas Ioannes Apoſtolus ſcripſit Apocalypſin. Strab. lib. 3. Steph. vrbem Lydię eſſe ſcribit, quę priùs Pelopæa & Semiramis dicta fuit. Deinde cùm Seleucus Nicanor bellum aduerſus Lyſimachum gereret, & filiam ſibi natam audiuiſſet, vrbem θυάτειρα vocauit. In neutro genere profertur, non in fœminino vt debebat. Vocabatur etiam Myſorum vltima. Nam Myſis ciuitatem conditurus reſpondit deus, Vbicunque ceruus ictus & currens appareret, ibi condendam eſſe: quo inuento vrbem denominaſſe ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ τροχάζειν τὴν ἔλαφον. Gentile, Thyatirenus. Steph. Plinio hãc Thyatiram à Lyco flumine ablui certum eſt. Ptolemæo verò ad Hermæum fluuium ſita eſt.

Thybris, nomen fluminis eſt in agro Syracuſano auctore Theocriti interprete; eundem à Seruio *Foſſa* dici ſcribit Fazellus, in Siciliæ hiſtoria ſed *Thymbris* per m habetur apud Theocritum. vide Albula.

Thybris, viri proprium Æneæ comitis. Virg. Æneid.

Thyella, vrbs Oenotriæ, quam pars Phocenſium habitauit. Steph, Barrius eam recentiori nomine *Gineto* ſiue *Thyneto* appellat.

Thyeſſus, vrbs Lydiæ à Thyeſſo caupone. Alia eſt Piſidiæ. Steph.

Thyeſtes, filius Pelopis ex Hippodamia, Tantali nepos, qui cùm Atreo fratri, qui peſſime capiebat, aliter nocere non poſſet, vxorem ejus per adulterium polluit: Atreus verò ei filium epulãdum appoſuit. Ob quæ flagitia, Sol ne pollueretur, retrorſum curſum fertur conuertiſſe. Vide Atreus, Hinc Thyeſteus.

Thyia, Deucalionis filia, ex Ioue peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit, Stephan.

Thyïades, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Bacchæ, & Menades, & Baſſarides dicuntur. Rationem autem hujus nominis quidam referunt ad Thyïam quandam Cephiſſi filiam, quæ prima omnium Dionyſio initiata, Orgia ejus celebrauit, Bacchicóque furore correptis nomen reliquit, vt ab ea Thyïades dicerentur, teſte Herod. lib. 7. quanquam alij hanc non Cephiſſi, ſed Caſtalij cujuſdam indigenæ filiam fuiſſe volunt.

Thyle. vide Thule.

Thymas

Thymatadæ, vicus in Hippothoontide tribu. Stephan.

Thimbræus, Apollinis cognomentum, ſiue à thymbra, Troadis campo, ſiue ab eiuſdem nominis vrbe in qua colebatur, impoſitum. Campo autem Thymbrę nomen factum putatur à thymbræ herbæ copia, quam Latini Cunilam vocant. cuius hoc in campo maximus eſt prouentus, vt annotauit Seruius in illud Virg. 3 Æneid.

Da proprium Thymbræe domum.

Apollinis Thymbræi templum Strabo ea in parte Troadis fuiſſe tradit, qua Thymbrius fluuius in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Vnde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe.

Thymbrara, ciuitatis nomen (à qua Thymbrateſſes & thymbraræ ad Pactolum ſitæ.

Thymbre, Plinio Troadis oppidum, quod & *Zimbram* vocabant per Z item, *Dymbram* per D vt Hellanicus tradit, apud Stephan.

Thymbris, Siciliæ fluuius, & ſecundum dialectum: mare: aliás Thybris ſcribitur. Scholiaſtes Theocriti.

Thimbrius, Stephan. fluuius apud thymbram fluens.

Thymele, ſaltatricula notiſſima, Domitiani temporibus, cuius geſticulatione Domitianus impensè fertur delectatus, à qua & Thymelicæ cantilenæ, quibus olim plurimùm colebatur Bacchus.

Thymiateria, vrbs Libyæ Steph. ad Oceanum Atlanticum ſita, hodie *Azamor* dici Ramuſius coniicere videtur.

Thymœtes, Oxidiæ regis filius nothus, Athenienſium rex 15 annos 8. regnauit vltimus ille ex familia Erecthidarum Athenis regnauit.

Thymœtes, filius Priami ex Ariſbe, aut (vt alij malunt) Ariſbes maritus, cuius vxor eum filium peperiſſet eodem die, quo Hecuba Paridem, aſſerentibus hariolis, eo die natum eſſe puerum, cuius cauſa Ilium euerteretur, iuſſit Priamus vtrumque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clàm traditus eſt educandus: thymœtis autem puer eſt interfectus. Cuius iniuriæ vltione in multos annos dilata, Thymœtes, cùm equi lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, vt in vrbem reciperetur. Seruius enarrans locum illum Virgilij 2. Æneid.

—primuſque Thymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo ſeu iam Troia ſic fata ferebant.

Thyne, vrbs Lybiæ: inde thynæus. Steph.

Thynia, regio Thynorum. Steph. Strab. libro 12. inſula in fronte Bithyniæ.

Thynnias, inſula iuxta fauces Ponti, & promontorium. Gentile, thyniadius. Barbari *Bithyniam* vocant, inquit Plin. lib. 5. cap. 32. idem lib. 6. c. 12. eam quoque *Apolloniam* appellat. *Dapnuſia* quoque dici Ptolemæus auctor eſt, qui eam Thyniam ſimplici n ſcribit. Videtur *Thenias* Stephani, quam etiam *Thyne* & *Thynu* vocat hodie *Farnaſia* nuncupari tradit Niger. Pomponius Mela lib 2 c 7. ſex ſunt Iſtri oſtia: ex his Peuce notiſſima & maxima Thinnias Mariandynorum finibus proxima, vrbem habet, quam quia Bithyni incolunt, Bithynida appellant.

Thynos, Plin. lib. 5. cap. 27. oppidum Ciliciæ.

Thynus, nomen viri proprium, de quo Orpheus meminit. Gentile, thynius.

Thyodamas, filius Melampodis, diuinandi peritus. Statius lib. 8.

Inſignem fama ſanctóque Melampode cretum
Thyodamanta volunt, qui cùm ipſe arcana deorum
Partiri & viſus vni ſociare ſolebat
Amphiarai aucs, tantaq́ haud inuidus arti
Gaudebat dici ſimilem iuxtáque ſecundum.

Thyones, vnum ex Bacchi cognomentis ἀπὸ τοῦ θύειν. hoc eſt, à ſacrificando impoſitum, propterea quòd illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Quanquam non deſunt, qui id cognominis à Semele matre ſua eum velint accepiſſe, quæ alio nomine dicta eſt Thyone.

Thyoneus filius Liberi fuit, qui in Chio inſula regnauit, pater Thoantis regis, cuius filia fuit Hypſipyl Acròn Horatium Ode 17. lib. primo.

Thyreum, vrbs Arcadiæ ab Hypſunte filio Lycaonis condita. Stephanus.

Thyre, ciuitas Meſſeniorum. Sed diuus Auguſtus Lacedæmoniis adſcripſit, quòd Meſſenij cum Antonino ſenſiſſe viderentur. Hinc Thyreati Spartanorum coloniæ quædam appellatæ. Sciendum eſt, thyre numero plurali, genere neutro per ſyncreſin efferri θυρέα καὶ θυρεῖ, etiam ſi numero ſingulari thyrea quoque dici poteſt Strab. libro octauo Thuriam appellat. Vide ſuprà.

Thytia, inſula Peloponneſi. Herodot. libro quarto ab Athenienſibus capta, anno mundi 3538.

Thyrion, Acarnaniæ oppidum.

Thyros, vrbs in regno Neſtoris, teſte Homero.

Thytſis, paſtor. Virg. in Bucol. Eclog. 7.

Thyſbe, puella Babylonia, Vide Pyramus. Melius tamē per iota ſcribitur.

Thyſdrus, Africæ propriæ vrbs mediterranea Ptolemæo. *Tiſdrus* & *Tiſdra* ſcribitur apud A. Hirtium.

Thyſſagetæ, Vide Thuſſagetæ.

Thyſtrus, vrbs Libyæ, Herodian. li. 6.

T I

Tianum. Vide Teanum.

Tiatantus, Herodoto Scythiæ fluuius in Iſtrum, aquas ſuas euoluens, incolis *Serenos* dici eſt Peucerus.

Tibarania. Vide Tibareni.

Tibareni, Herodoto lib. 3. populi Scythici in Aſia, de quibus Hieronymus: Tiberani inqnir, quos dilexerunt ſenes, ſuſpendunt in patibulis. Vide tabereni: licèt melius per iota ſcribatur in prima ſyllaba *τιβαρανία*. Stephano, regio eſt iuxta Pontum, prope Chalibes & Moſynœcos, Ephorus lib. 8. ſcribit Tibarenis ſingulare ſtudium eſſe ludendi ridendíqne & in iis præcipuam fœlicitatem collocare, Stephanus. *Tybanos* vocant Germani, inquit Euſtathius *Stybarenos* ab Orpheo in Argonauticis nominari monuit. Pintian. in Melam. idem *Tibaranos* per a in penultima freqnenrer nuncupari addit.

Tibeon, mons Phrygiæ à tibeo quodam, ab hoc & ſeruos tibæos vocant. Stephan. vide, Tibium.

Tiberiacum, oppidum eſt prope Rauennam qnod aliquando *Ad Caballes* dictum fuit, & hodie *Bagnacauallo*, auctores ſunt Blondus, Sabellicus, & Niger.

Tiberiacum Antonino oppidum eſt inter Iuliacum & coloniam Agrippinam *Bercheim* oppidulum eſt haud dubiè.

Tiberiadis, lacus D. Ioanni, Galilææ D. Matthæo, quod & ſtagnum *Geneſareth* & *Ghinereth*, vel *Cenereth* in Sacris Bibliis vocatur. Glareanus ſubdubirat num ſit idem cum eo quod Iuſtinus ex trogo, *Aſſyrium* ſtagnum appellat: nunc *Tubarie* ab accolis dici ſcribit Niger.

Tiberias, vrbs Galilææ, ab Herode condita, & ſic appellata in honorem Tiberij Cæſaris. Ptol. lib. 5. cap. 16. dicitur Tiberias lacus.

Tiberina caſtra, *Peringen* pagus, in Vindeliciis haud procul à Dingelfingum, Bauariæ oppidum. Lazius in ſua Vienna.

Tiberina inſula, vt Vitruuius eam vocat, quàm Tiberis fluuius in vrbe Roma ambit, *Lycarniam* quondam dictam ſcribit Blondus & Viterbienſis, à Ioue videlicet Lycaone ibidem templum habente, Æſculapio ſacram, ſcribit Halicarnaſſeus.

Tiberinus Campus, Vrbis Romæ, poſtea *Campus Martius* dictus fuit, Marliano teſte. idem à Liuio l. 2. *Tarquinius Ager* vocatus antea.

Tiberis, qui & thybris celeberrimus Italiæ fluuius, è media ferè longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium Ianiculúmqne ipſum ab vrbe Roma dirimit, tandémque decimoquinto ab vrbe lapide duobus oſtiis modico interuallo dirempto in mare euoluitur, ea in parte, qua Ancus Martius oſtium exſtruxit. Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum exiſtimat in traiectu eius ſubmerſo, cùm antea Albula diceretur. In qua ſententia Ouidius quoque fuit 2. Faſtor. Seruius tiberis nomen ipſa etiam Alba vetuſtius eſſe contendit: ideóque nominis eius originem ad Thybrim, potiùs, Hetruſcorum regem, referendum exiſtimat, qui Latium crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc fluuium eſt occiſus. Quod & Virgilius aſſerit Æneid. 8. Alij non tam à Regis huius nomine, quam ab iniuriis & contumeliis, quib. in obuium quemque circa hnnc fluuium greſſabatur, appellationem hanc tractam exiſtimant: vnde Thybrim ſcribendum contendunt, quaſi *τὴν ὕβριν* vt dictionem conflatam intelligamus ex articulo fœminino, & nomine *ὕβρις* quam ſcripturam etiam apud Dionyſium Afrum obſeruauimus. Nos Thybris nomen antiquius eſſe putamus, Tiberis recentius, literis aliquot (vt ſolet temporis lapſu) immutatis. Quo fit illud poetis, hoc oratoribus ſit vſitarius.

Tiberinus Sylnius, Capeti filius, Albanorum rex, qui in vicino flumine ſubmerſus efficit. vt pro Albula Tiberis diceretur. Liuius 1. ab Vrbe, Tiberinus item à ſuperſtitioſa antiquitate creditus eſt deus eſſe. Tiberis fluuij præſes, cuius monitu Æneas Euandri ſibi auxilia adſciuit. Virgilius 6. Æneidos. Quin & fluuius ipſe in ſacris dictus eſt Tiberinus, teſte Seruio, quemadmodum *τῇ κοινολεξίᾳ* Tiberis, & in poëſi thybris.

Tiberiopolis, Ptolemæo Magnæ Phrygiæ vrbs, *Stronizza* à Sophiano appellatur.

Tiberius, inter Cæſares notiſſimus. Fuit & eius nomine grammaticus, qui de Idæis orationis ſcripſit libros tres, aliáque complura. Suidas. Meminit & huius Strabo lib. 7. tiberio huic Cæſari ferunt aliam quam cęterorum mortalium fuiſſe naturam, vt expergefactus noctu paulisper, haud alio modo, quam luce clara, contueretur omnia, paulatim tenebris ſeſe obducentibus. Plin. lib. 11. c. 37. Tiberij vocitari cœperunt, qui ad flumen Tiberim naſcebantur. Probus in Epitome.

Tiberius Gracchus legem de diuidundis agris tulit. Seditione oborta, in Capitolio occiſus eſt. Vide Gracchus.

Tiberius Claudius, patre Gruſo natus, totum Illyricum, quæ intra Italiam, Noricum, Thraciam & Macedoniam, intérqne anubium, flumen, & ſinum maris Adriatici patet, trienio perdomuit. Suet.

Tiberius Claudius Cæſar Britannicus, v. Rom. imperator, regnauit annos XIII. menſ. 19. dies 28. anno ſalutis 43.

Tiberius Conſtantinus, LVII. Romanorum imperator regnauit annis VII. anno ſal. 579.

Tibeſis, fluuius in Scythia Herod. lib. 4.

Tibiſca, Mœſię inferioris oppidum Ptolemęo, Niger illud *Soph a* vocari tradit.

Tibiſcus, Daciæ fluuius. Ptol. lib. 3. cap. 7. Barbaris Tiſſa appellatur.

Tibullus, poëta elegiographus, cujus hoc erat votum.

Me mea paupertas vita traducat inerti,
Dum meus aſſiduo luceat igne focus.

Iuxta Quintiliani ſententiam eſt Poëta imprimis elegans, terſus, ad amores & delicias aliquanto procliuior. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Donec erunt ignes arcúſque Cupidinis arma
Dicentur numeri, culte Tibulle tui.

Tibur, Steph. ciuitas in Sabinis decimo ſexto, ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aëris temperie commendata. Ouid. 4. Faſtor. Eſt autem hoc oppidum origine Græcum à Tiburno, Catyllo, & Corace Amphiarai liberis, poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à Tiburti nomine, qui ex tribus natu maximus erat Tibur appellatum, Autores Cato in Orig. Solinus, & Sextus ſcriptor Græcus. Hinc Tiburs, urtis, Gentile. *Tiburu* Stephano *Tiuoli* hodie. Olim *Polyſtephanon* vocatum ait idem Stephan. Hujus pars *Siculetum* dicitur, vt ſcribit Halicarnaſſeus, interprete Gelenio.

Tibyris. Vide Tybur.

Ticarinia, vrbs in Euxino Ponto. Palæph.

Ticarius, Corſicæ fluuius apud Ptolemæum *Groſſo*, Leandro.

Tichioes, caſtellum prope Trachinam: Gentile Tichioeus, Steph.

Tichos, Caſtellum Achaiæ, Incola, Tichites, Steph.

Ticida, poëta quidam, qui epigrammata ſcripſit tempore Valerij Catulli: amauit Metellam, quam mutato nomine Perillam nominauit.

Ticinum, nobile Inſubrum oppidum, quod nunc *Papia* vulgò dicitur. Gall. *Pauie*.

Ticinus, fluuius Inſubriæ, in Padum influens, à quo vicinum oppidum Ticinum eſt appellatū, de eo Plin. & Stephanus *Teſino* nunc vocatur.

Tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliæ. Stephanus.

Ticon. Vide Tios.

Tifata, Liuio & Vellejo Campaniæ fœlicis mons Capuæ vrbi imminens, vt Dion. tradit Silius & Feſtus ejus quoque meminere. *monte di Capua* hodie nominari tradit Leander.

Tifernus, fluuius Italiæ. Tifernum oppidum quod intercidit. Inde Tifernates populi, juxta Teanum & Lucrinum, ſexta regione Italiæ Pli. lib. 3, c. 14, *Citta di Caſtello*, hodie nominatur, Blondo & Leandro teſtibus.

Tigellinus Sophonius, vir Romanus vitę corruptiſſimæ, qui Neroni intimarum libidinum conſcientia cùm eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Poſteà rerum potito Othone, ad aquas Sineſſanas, ſupremæ neceſſitatis nuntio accepto inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit. Taci. hiſtoriarum lib. 1.

Tigillus, Iupiter dictus eſt, quòd tanquam tignum mundum ſuſtentaret.

Tigimma, Africæ vrbs, Coll. Carth.

Tigis, Mauritaniç Cæſarienſis oppidum, Ptolem. *Tigiſi* Anton.

Tiglarphulaſſar, rex Aſſyriorum. Vide Teglatphulaſſar.

Tignia, dicitur Latinè Piceni fluuius, quem incolæ *Tinea* vocant, vt Blondus & Leander produnt.

Tiguium, Cæſari Piceni oppidum, hodie *S. Maria in Georgio*, Leandro.

Tigrana, Ptolemæo lib. 6. cap. 2. Oppidum Mediæ in mediterraneis τιγρανόκερτα (apud Stephanum & Strabonem) vrbs juxta Armeniam quaſi Tigranis ciuitas. Nam Parthis *Certa* ciuitas eſt. Inhabitauit enim eam Tigranes, Armeniæ rex. Gentile Tigranocertas. Stephan. Alij *Tigranana* legunt: Niger verò *Tauris* eſſe dicit. itemq; Theuetus: ſed is eandem à Georgianis *Semolacach* vocari addit. Quę vrbs *Armenica* etiā *Tigranocerta* Ptolemæo vocatur. Appianus in libro de Bellis Mithridaticis ſcribit Græcè ſonare *Tigranopolim*: Iouius *Sulthania*, Bonacciolus *Saua* vocat.

Tigranes, nis, rex majoris Armenię, qui auxiliū ferens Mithridati regi victus eſt primò à Lucullo, deinde à Pompejo Magno in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus, perſolutis ſex talentorum millibus, Strabo lib. 11. Lucan. lib. 2.

Tigres, Peloponneſi fluuius, qui *Harpys* poſteà dictus fuit à demerſa in eo vna Harpyiarum, Apollod. lib. 1.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, inſignis Aſiæ fluuius, qui in Armenia majore, loco plano & conſpicuo naſcens, per Arethuſam lacum ita transfluit, vt neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro, in ſpecum demergitur, & ab altero ejus montis latere erumpit: & mox per thesbytem lacum tranſuectus, ruſus in cuniculos mergitur, & poſt xxv. m. paſſ. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam ab ortu alluit, tandémque in duo diuiſus cornua, in Euphratem influit, à quo in Perſicum ſinum defertur. Dictus Tigris, à curſus celeritate, propterea quòd ſagittæ (quam Tigrim ſua lingua Medi appellant) velocitatem adæquare videatur. *Sylax* quondam vocatum ſcribit Eu-

ſtathius, *Scylax* habet Plutarchus in opuſculo de fluminibus, *Hidekil* Hebræis dicitur teſte Ben. Ar. Montano. *Tegil* hodie nominari ſcribit Caſtaldus; & *Sir* Pinetus: *Sei* autem Ioſeph. Bar. Theuetus vult accolis *Hidecel* & alijs *Derghele* dici. *Diglath* vocat eum Ioſephus. *Diglito* eum appellari ea parte nempe qua tardior fluit, Plinius auctor eſt, cui etiam *Paſitigris* & Arriano dicitur, eo loco quo bifidus factus, inſulámque circumiens, denuo in ſe redit. Euſtathius quoque Tigrim alium in Paphlagonia eſſe ait, ex Xenophonte.

Tigullia, Ptolemæo, lib. 3. cap. 1. vrbs Liguriæ, alijs dicta Sigeſta, vulgò *Sigeſtro, Sestri* Plinius *Tigulia* habet, à Leandro *Laula* vocatur, ſed Tuſciæ eã annumerat, & inter mediterranea ponit, eritque fortè *Segeſta Tiguliorum*, de quo Plinius libro 3. cap. 5. Tigulliam Ptolemæi ſcribit Simlerus ab Antonino *Tecolata* dici. Duas enim tecolatas habet Antoninus, hanc nempe Liguriæ, & aliam in Gallia Narbonenſi.

Tigurinus pagus. Cæſari in Heluetijs eſt. Rhellicanus credit *Zurich* nominari.

Tigurum, vrbs ad Limagum fluuium inter Heluetios. Inde Tigurini & Tigurinus pagus, Hodie inter Heluetios principem locum tenent. De his Cæſar lib. 1. de bello Gall. Strab. lib. 7. Florus lib. 3. Oroſius lib. 5 cap. 19. Plutarch. in Mario, vulgò *Zurch*, Gall. *Zurich*.

Til, Aſiæ amnis, quem gens Sogot accolit, Turci *Nigrum* vocant, & antiquiſſimi principes *Ver* & *Cuni* nominarunt, Niceph. Calliſt. lib. 18. cap. 30.

Tilauentum majus & minus, Venetorum regionis flumina apud Plin. ſunt, *Tilauemptum* Ptolemæus habet. Leander ea hodie in Foro Iulio deſcribit, dici que majus, *Tagliamento*: Minus, *Stella* vocari ab indigenis.

Tilataei, populi Thraciæ. Thucydides libro ſecundo.

Tillium, Sardiniæ inſulæ vrbs littoralis à littore Occidentali. Ptol. lib. 3. cap 3. Hodie *S. Reparata*.

Tilogrammon, Ptolemæo Indiæ intra Gangem vrbs, *Cabigan* à Caſtaldo vocari videtur.

Tilos, vel potius Tylas inſula eſt Plinio lib. 6. cum oppido ejuſdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimùm margaritis: ipſa fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam folijs ſpoliatur, Mons Caucaſus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis jugis penetrat. Eadem inſula habet lanigeras arbores (vt ſcribit Plinius lib. 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſæ fiunt, Plin. lib. 6. cap. 26

Tilox, Corſicæ inſulæ promontorium, teſte Pto. *Calo renular* vel *Chiuaias* vt putat [illegible].

Tilphoſa, Pindaro fons ſub tilphoſium montem labens, apud quem tireſiæ vatis ſepulchrum conditum eſt. Hujus enim, vt ait Ariſtophanes, aquæ frigus cùm ſenex potaſſet & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Eſt & ibidem, vt lib. 9. teſtatur Strabo, templum Apollinis Tilphoſij. Vide thelphoſſa.

Tilphoſſæum, regiuncula Theſſaliæ. Gentile, Tilphoſſæus. Steph.

Timeſi, Siliciæ populi. Stephanus in Eucarpia.

Timæus, Siculus hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiam vſque adeò arrogans, ait Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philiſtum in hiſtoria ſe facilè ſuperaturum jactet. Ipſe verò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda, miniméque ad hiſtoriæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus, Cicero 2. de Oratore, Minimus natu horum omnium Timæus, quantum autem judicare poſſum, longè eruditiſſimus: & rerum copia & ſententiarũ varietate abundantiſſimus, & ipſa compoſitione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad ſcribendum attulit: ſed nullum vſum forenſem. Hactenus Cicero, Diodorus Siculus dici hunc nimium operæ in alijs redarguendis impendiſſe, contra Ephorum præſertim: nimirum res etiam minimas perſecutum, librósque fuiſſe penè in res ſingulas partitũ. Timæus Philoſophus, cujus nomine Plato librum ſcripſit de natura, patria Locrẽſis philoſophus Phytagoreus, ſcripſit vitæ & naturæ documenta, & vitã Pythagoræ, vt ſcribit Suidas.

Timagenes, Mileſius hiſtoricus, qui ſcripſit de Heraclea Ponti, & viris in ea claris, libros tres.

Timagenes, grammaticus Alexandrinus, ſub Pompejo magno captiuus, Romam ductus, à Gabinio eſt emptus. Docuit Romæ vſq; ad Auguſti tempora. Is eſt author, omnium in literis ſtudiorum antiquiſſimam muſicem extitiſſe. Quinti. lib. 1. cap. 10.

Timagoras, Athenienſis capitali ſupplicio affectus, quòd Corium, ad quem legatus miſſus fuerat, more Perſarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timandra, Ledæ filia Helenæ ſoror Echemo Arcadi nupſit vt teſtantur Apollodorus & Pauſanias in Arcadicis, vt & Seruius in octauum Æneidos qui Euandrum hujus Echemi filium facit.

Timantes, pictor egregius Zeuxis tempore. Hujus eſt Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes, & triſtitiæ omnem imaginem con-

conſump ſiſſet patris vultum velauit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit, iuxta Satyros thyrſo pollicem eius metientes. Itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Pliu. lib.35.c.8.

timarchides, ſculptor nobiliſſimus. Plin. lib. 36 c.5. Fuit & pictor nobiliſſimus, eodem Plinio auctore. lib.34 c.9.

timarchus, ſtatuarius nobilis, Plin.lib.34 c.8. Fuit & Timarchus, in quem extat Æſchinis accuſatio, Demoſthenis oratoris amicus.

timarchus, Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum, frater eius non mutauit primores dentes: ideóque eos prætriuit. Pli.lib. 11.cap.37.

timaſiefteus, Liparienſium imperator, anno mundi 3571.

timauus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus defluens terra abſorbetur, occultiſque meatibus fertur ſtadiis trecentis & triginta. iterúmque luci redditus, in mare Adriaticum pluribus influit oſtiis, quæ ac colæ ſinus Tergiſtini fonticulos appellant. Virgilius primo Æneidos, mare vocatur à Varrone, vt ſcribit Seruius in Virgilium. *Maris fontem* ab accolis appellari Polybius apud Strabonem auctor eſt. Hodie in foro Iulio deſcribitur à Leandro, dicitque *Timaue* vocari, Niger verò eum *Larochia* nominat.

timethus, Ptolemæo Siciliæ fluuius, quem *Traina* Leander, & *Paſſi* nominat Fazellus, qui dicit eundem à Strabone & Plinio *Symethum* nuncupari, Ptolemæo tamen duo ſunt flumina Symethus & Timethus.

timica, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs Ptolemæo: *Tremuſin* vel *Teleſin* Peucero eſt.

timida, D Auguſtino Africæ vrbs. *Tumida* eſt in coll.Cartag.

timochares, Ambracienſis regis Pyrrhi amicus fuit, qui ad C.Fabricium Conſulem furtim venit, ac præmium petiuit: & ſi de præmio conueniret, promiſit regem venenis necare: idque facile eſſe factu dicit, quoniam filij ſui pocula in conuiuio regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum ſcripſit, Senatus legatos ad regem miſit: mandauítque vt de Timochare nihil proderent, ſed monerent, vt rex circumſpectiùs ageret, atque à proximorum inſidiis ſalutem tutaretur. Refert Gell. ex Valerij Antiatis hiſtoria lib.3.c.8.

timocles, comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

timoclea, mulier Thebana, ſtuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim paſſa, iniuriam hoc modo vlta eſt. Odio enim diſſimulato dixit ſtupratori ſe ſcire locum, vbi plurimum eſſet auri: perductúſque eſt ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quò quum Thrax veniſſet, & iam pronus imminerer puteo, à Timoclea, quæ à tergo ſtabat, deiectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus ex Plutarcho.

timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini auiditatem hoc tulit epitaphium:

Multa bibens, tum multa vorans, malè denique dicens.

Multis, hic iaceo Timocreon Rhodius.

timœtes, xv. Athenienſium rex regnauit annis VIII. anno ab vrbe cond.1054.

timolaus Lariſſæus, è Lariſſa Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni, ſcripſit poëma de bello Troiano, Homeri ſingulis verſibus ſingulos addens atque ſubdens. Author Suid.

timoleon, Corinthius, dux inclytus, viribus fortiſſimus, vitáque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas, à Dionyſij tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, vrbe potitus, ac Dionyſio clàm ſeſe atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in exilium Corinthum miſſus eſt: ille verò arcem ſolo æquauit, Syracuſanis libertatem reſtituit, deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plutarch.

timolus, Vide Tmolus & Tymolus.

timomachus Byzantius, pictor nobilis, Cæſaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiacem, quos ipſe Cæſar LXXX. talentis emit, in templóque Veneris dedicauit, Plin.lib.5.c.11.

timon Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo & Philadelpho. Scripſit tragœdias & comœdias & ſatyras. Dictus amarulentus, & mordax: Syllorum, id eſt, dicacitatum ſcriptor.

timon Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congreſſus, præter vnius, Alcibiadis adoleſcentis: interrogatus, quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ. Quod ſciam, inquit, illum quandoq; multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum. His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος, eſt appellatus, quaſi genus hominum infenſum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, vt ſepulchrum eius, quod erat in littore, mare quaſi peroſum exundatione ab ſe abſterruerit, longéque expulerit. In cuius ſepulchro hoc erat epitaphium, quod ipſe ſibi fecit.

His ſum poſt vitam miſerámque inopémque ſepultus:

Nomen non quæras. dij, lector, te malè perdant.

Timonium, caſtellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites, Stephanus.

Timoſtenes, præfectus claſſis Ptolemæi Philadelphi ſcripſit de portubus libros 10.

Timotheus, Cononis Athenienſis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim diſertus, impiger, laborioſus, rei militaris peritus, & quod ſuper omnia eſt, fortunatus. Ei ſtatua publicitùs in foro Athenis poſita eſt ob victoriam, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Athenienſium auxit, & muros Athenarum extruxit. Poſt huius obitum non fuit quiſpiam ferè Athenis dignus memoria. Huius imaginem pictores aſſentationis gratia fecerunt, iuxtaq; Fortunam retibus ciuitates ei incluſas deferentem, illum autem ipſas expugnantem: quam ob rem indignatum eum ferunt pictori fuiſſe, quòd felicitati potiùs eius res geſtas, quàm virtuti videretur adſcribere. Haud multo pòſt hoc factum, fortuna quaſi ægrè ferente rebus excidit. Suid. Huius, vt docti hominis meminit Cicero lib. 1. de officiis. Quod idem fecit, inquit, Timotheus, Cononis filius, qui cùm belli laude non inferior fuiſſet, quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Athenienſis comicus mediæ comœdiæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus Timotheus Mileſius muſicus, qui decimam & vndecimam chordam lyræ addidit, & antiquam muſicam in meliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius inſtituiſſet, mercedes exigere ſolitum fuiſſe, quàm ſi rudes traderentur. Geminatum opus ſic dicebat dedocendi priùs, mox docendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander ſono excitabatur, & ad res bellicas alacrius inſtruebatur. Deceſſit anno ætatis 53. Scripſit de muſica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas.

Timotheus, ſculptor nobiliſſimus, cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mauſoleum cælauere. Plin. lib. 34. cap. 8. Timotheus Gazeus, grammaticus tempore Anaſtaſij principis, qui ſcripſit verſibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus, Pauli Apoſtoli epiſtolis tum martyrio clarus, præſul Epheſinus, patria Lycaonius, viduæ mulieris filius. Volater. libro ſecundo.

Timoxenes, Achæorum dux, anno mundi 3745.

Timyra, vrbs iuxta Iſauriam, & fluuius Indiæ. Gentile, Timyræus, Stephanus.

Tina, Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ fluuius: vulgò *Tine*.

Tinda, fuit Thraciæ oppidum, Diomedis equorum ſtabulis dirum, Plin. lib. 4. c. 11. apud Antoninum *Stabulum Diomedis* nominatur.

Tinde, Calcidica vrbs Thraciæ. Gentile, Tindeæus. Steph.

Tindium vrbs Libyæ: Ciuis, Tindanus, quaſi à Tinda, vel Tindicus, Stephanus.

Tinge, promontorium Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur aliter Ampeluſia.

Tingi, Pompo. lib. 1. & Plin. lib. 5 cap. 1. Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Antæo (vt ferunt) conditum, poſtea à Claudio Cæſare, cùm coloniam faceret, appellatum, *traducta Iulia*. Vide Thinge.

Tingis, Ptolem. eſt Mauritaniæ Tingitanæ ad fretum Herculeum vrbs, cui etiam Cæſiana vocatur. Strabo ſcribit eam à Barbaris *Tinga*, ab Artemidoro *Linga*, & ab Eratoſthene *Lixum* nominari, Ptolemæus tamen & Plin. ex Tingo & Lixo duas faciunt. Plin. hanc Tingin dicit à Claudio Imper. coloniam factam, & *Iuliam Traductam* appellatam. hodie *Tanger* à Caſtaldo, & *Tangia* à Mercatore vocatur. vide Mauritania.

Tingitana, pars Mauritaniæ, Steph. vrbs: Ciuis, Tingites: Gentile, Tingitanus.

Tinia, Plinio, qui & Teneas Straboni Vmbriæ fluuius in Tiberim influens, *Topino* nunc dici ſcribunt Leander & Fabricius.

Tinnetio, vicus Rhætorum Antonino, *Tinnchen* Germanis, vt Scudus vult, *Tinnezone* Rhætis, vt Simlero placet.

Tinni Straboni, & Tinniatus, (cuius Cato & Antoninus meminerunt) ſunt Tuſciæ montes Leandro, quos hodie *Montuniata* appellari ait, ſed Thynni non Tinni legitur apud Strabonem libro 5. vbi Populonium deſcribit.

Tinurtium, vrbs Galliæ, Spartiano, in vita Seueri Imp. Robertus Conſtantinus dubitat num ſit *Tournon* prope Lugdunum.

Tinus, fluuius eſt in partibus Angliæ Septentrionalibus, Neubrigenſi, quem *Prudehen* vocari ait. *Tinna* habet hoc tractu fluuium. Ptolemæus.

Tiquadra, apud Plin. eſt maris Balearici inſula, apud nonnullos *Triquadra* legi, ab eius forma ſcribit Hermolaus: hodie *Cunera* dicitur, Beutero, & Floriano teſtibus.

Tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti à Tio ſacerdote Mileſio: vel à Pataro conditore, qui occupata Paphlagonia vrbem appellauit Tium. Strabo libro 13. Gentile, Tianus vel Tianeus, Steph. Vide Amaſtris.

Tipaniſſæ, populi iuxta Caucaſum, Stephan.

Tipaſa, Prol.lib.4.cap.1.vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis:hodie *Teneſe Tanes* Mercatori.

Tipheruum,ciuitas Vmbriæ,quæ nunc ciuitas Caſtelli dicitur ,nobilis alumno Gregorio. Græcis Latiniſque literis apprimè docto , ſicut eius opera eloquenter elucubrata manifeſtè docent.

Tiphœus gigas,de quo Ouid.lib.3.Metam.

Nec quo Centimanum deiecerat igne Tiphœa.
Nunc armatur eo.

Lucanus.

Vndat apex Campana fremens cui ſaxa vaporat.
Conditus inarimes æterna mole Typhœus.

Tiphys , primæ nauis, quæ Argo dicta eſt gubernator,& Argonautarum in Colchica expeditione ſocius , Hagnij filius fuit iuxta Apollodorum lib. 1. bibl.& Valerium Flaccum Argonaut. 1.At Hyginus fab.14.& 18. Bœotum illum facit, Phorbantiſque & Hymanes filium morbo præterea abſumptum eſſe refert in Mariandinis in Propontide,apud Lycum regem,pro quo nauem rexit Colchos Ancæus Neptuni filius Vide Pauſaniam in Bœoticis , Stephanum de vrbibus, Apollonium & eius ſcholiaſtem, Valerium Flaccum qui illi Erginum ſucceſſiſſe vult , Apollodorum & Hyginum.

Tireſias , vates Thebanus , Euero patre genitus , qui cùm aliquando in Cithærone vidiſſet duos dracones coeuntes , obſeruata fœmina , ex iis occidit illam : quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cùm rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto & marem draconem interfeciſſet , in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt,vt exorto poſtea iocoſo inter Iouem & Iunonem certamine, virîne an fœminæ maiorem ex coitu voluptatem caperent , ille potiſſimùm iudex ſit adhibitus , vt qui vtrunque fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Ioue ſententiam tulit, aſſerens multò plus de coitu voluptatis percipere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus eſt. Alij verò propterea excæcatum dicunt , quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Iupiter autem in ſolatium viſus amiſſi,diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlyſſes apud Homerum libro decimo Odyſſ. multáque ab ea futura edocetur , Author eſt Strabo lib. 9. Tireſiæ monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte Bœotię, iuxta fontem eiuſdem nominis,vbi profugus diem ſuum obiit , cùm iam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauſiſſet , ibidémque Thebanos ſepulcro diuinos honores tribuiſſe. De Tireſię tranſmutatione, vide Ouidium 3.lib.Metamorp. & mythologicos.

Tiria , vrbs Leucoſyrorum: Gentile , Tiricus. Steph.

Tiridates, Magus, de quo apud Suetonium in Nerone,& Plin.lib.37.Erat & Romæ in ſeptima regione via , quæ Lata dicebatur , locus ab equo Tiritadis regis Armeniorum nomen habens , vt Publius Victor ſcribit.

Tiriſcum,Prolem.lib. 3. c. 1. quod iam Taroe dicit Daciæ vrbs:hodie *Creſcchana*.

Tiriſtria , promontorium Myſiæ inferioris, apud Ptol. *Tiriſtris* legitur apud Hermolaum, & dicit à Strabone *Citeriſis* vocari , & *Lyſimachi* in promontorio cognomine. vide ipſum Strab. lib. 7. *Tetriſia* dicitur apud Arrianum , quod etiam Pintianus obſeruauit.

Tirizibani , vel Tiriza , vrbs Paphlagoniæ, Gentile , Tirizi , & apud Cteſiam Tirizibani. Steph.

Tiro, Ciceronis libertus,ipſas ſcribendi notas quibus illa hodie furtiua ſcripta fiunt , aliàs quæ ſiphiæ vulgò dicuntur , primus inueniſſe fertur. Hodie verò ita frequens eſt modus iſte ſcribendi,vt nullus ferè ſit neque princeps, neque ciuis, quin ſuas habeat ſiphras,Polyd.Virg.lib.2.c.7.de rer.inuent.

Tirolis , comitatus adiunctus fuit domui Auſtriacæ anno M CCC.LX. à Rodolpho Alberti filio Auſtriæ Duce. Hic comitatus argentifodinis adeò diues eſt , vt non modò Ducatui valdè opulento præferri , ſed etiam regno comparari poſſe videatur. Nam pendet ſuo Principi quotannis ordinariè ter centum millia aureorum nummùm. Inſuper habet æris metallum omnium præſtantiſſimum. Sedem in ipſis ferè Alpibus,inter Bauariam & Italiam retinet. Guſpinianus. Munſter.

Tirſe , vrbs Mygdoniæ in Macedonia, à Tirſe vna ex vxorib. filij Mygdonis: Gentile, Tirſens. Steph.

Tiryns, ynthis,gen. maſ. fluuius Argiuus. At Tiryns,g.f.nomen patriæ Herculis in Peloponneſo, quæ proxima Argis à Plinio Tiryntha vocatur. Vnde & Hercules Tirynthius appellatus eſt , quamuis Thebanus quoque dicatur , *Halyes* olim vocata.

Tiryns , vrbs, Steph. dicta eſt à Tirynthe filia Halo , quæ Amphitryonis ſoror erat. Vocabatur autem prius Halieis , eò quòd multi Hermionei illic piſcantes habitarent. Homer Gentile , Tirynthius , fœmin. τιρυνθίας , & Tirynthis. Stephan.

Tiryntha,vrbs in Argo.Heſychius,Argis vicina in qua nutritus eſt Hercules,Seruius.

Tiſæum,Polybio,Theſſaliæ mons,Promontorium quoque ibidem eſt. Apollon.2.

Tiſamenes, filius Antiochi, qui apud Delphos reddebat oracula.

Tiſandrus,vide Theſſander.

Tiſara, portus & oppidum Latinorum. Steph. vide Antiſara.

Tiſaranthus , fluuius Scythiæ , ſecundus poſt

Ordiſſum, Herod.lib.4.lege, Tiarantus.

Tiſebarica, regio Æthiopica ſupra Brenicam, cuius partem maritimam Ichthyophagi incoluunt. Periplus Arriani.

Tiſia, vrbs Italiæ, Gentile, Tyſiates. Stephan.

Tiſianus, Scythiæ fluuius, apud Iornand. in Europa.

Tiſias, Steſichorus poeta antè dictus, ſed à chorea id nominis ſortitus eſt.

Tiſias, Coracis rhetoris diſcipulus, in Sicilia antiquiſſimus ſcriptor, argutè coraci præceptori, ..., ſeu mercedem negauit, quòd diceret nec ſe debere ſi à iudicibus abſolueretur, nec etiam debere damnatus, quod tunc artem non teneret: cuius fiors eſſet perſuadere vide Corax.

Tiſiaus, Afri.æ vrbs, deleta in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit. Strab.

Tiſiphone, vltricem cædis ſignificat. Inuidi, enim & vindictæ cupidi furiis meritò agitari dicuntur. Eſt enim vna ex Furiis, à cædibus plectendis dicta, cui curæ ſit mortis vltio. Vide Furiæ.

Tiſis, vrbs Ægypti, quam condidit Tiſis: Ciuis, Tiſites. Steph

Tiſobis, fluuius Britanniæ, teſte Ptolem. lib. 2. c. 3. Græcia habent, ...

Tiſſa, Ptol. lib. 3. c. 4. Siciliæ vrbs, hodie *Tiſſe*, Steph. patria regio Siciliæ Gent. Tiſſæus. *Randazo Nigro*

Tiſſumenus, filius Oreſtis Mycenis regnauit.

Tiſſaphernes, rex Perſarum, Ageſilao bellum indixit, anno mundi 3562

Tiſurus, Ptolemæo oppidum in Africa Propr.

Titacidæ, vicus in Antiochide tribu à Titaco qui Aphydnas Dioſcuris prodidit: inde Titacides. Steph.

Titan, anis, ſiue Titanus, ni, Cœli & Veſtæ filius, frater Saturni natu maior, ad quem quanuis paternæ hæreditatis ius pertineret quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi iure ea ceſſit lege, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cæli imperium ad liberos ſuos rediret. Verùm cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, vt primum Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clam eſſent educati, eáque via liberos ſuos auita ſucceſſione deiectos videret, vnà cum filiis ſuis (qui & ipſi Titanes dicebantur) bellum aduerſus fratrem ſuſcepit: cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus, vnà cum matre & ſorore in hoſtium manus peruenerit, arctiſſimæque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eum liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis quo factum eſt, vt poetæ Titanem non rarò pro ipſo accipiant Sole Hinc Titanius, adiectiuum.

Titanes, Diodorus Sic. vocat illos gigantes tyrannos, quos poſtea Hercules ſuſtulit, non quia ipſi Titiæ eſſent, filij, ſed quòd à Titanibus orti, etiam eorum ſequerentur partes.

Titana, norum regiuncula Sicyoniæ: dicitur etiam ſingulariter. Gentile, Titanius. Nunc autem, inquit Steph. Teutanium vocatur.

Titanus, Plin. lib. 5. c. 30. fluuius Æolidis, & ciuitas ab eo cognominata.

Titareſius, fluuius Theſſaliæ, qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus eſt) ortum habens, decurrénſque verſus plagam Tempe contingentem, in Peneum influit ob quartum tamen craſſitudinem illi non admiſcetur, ſed in modum olei ſuperfluit. Plinius Eurotom vocat lib. 4. cap. 8. Lucanus Titateſum appellat, per quatuor ſyllabas, libro 6.

Titaron, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Titaronius. Stephan.

Titenus, fluuius Sarmatiæ Aſiaticæ, aut Colchidis potius, in Pontum Euxinum ſe exonerans, vt habet Apollon. 4.

Tithonus, Laomedontis Troianorum regis filius, qui cùm ob formæ præſtantiam ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus eſt, & curru eius in Æthiopiam aduectus: vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poetæ, hunc ſummi muneris loco longiſſimam vitam ab Aurora petiiſſe, eáque impetrata, cùm ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore, tandem in cicadam verſum fuiſſe. Huius meminit Ouid. Metam. lib. 9. fingitur autem adamatus ab Aurora, quòd ante Solis ortum ſurgere, & matutina tempora non ſomno, ſed agendis rebus tribuere ſolitus fuerit. Fingitur item ad ſummam peruenisſe ſenectutem eiuſdem auroræ ſucco perfuſus: ad tuendam enim valetudinem prodeſt perfundi auroræ ſucco, hoc eſt ſimul cum Sole expergefieri.

Tithoræa, vrbs Bœotiæ, à Tithoræa Nympha (Pauſanias libro 6.) vbi Zetus & Amphion ſepulti ſunt in cacumine Parnaſſi. Ciuis, Tithoræus. Steph.

Tithras, vicus in tribu Ægæide, inde Tithraſius. Steph.

Tithronium, vrbs Phocidis: Gentile, Tithroneus. Steph

Titi Liuij duo fuerunt, alter tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenij meritum, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patauinus, qui floruit ſub Auguſto, & valde laudatus in hiſtoria, cum ſit in narrando miræ iucunditatis, clariſſimique candoris, ſcripſit vniuerſam hiſtor. Roman.

Titia curia, & Titienſis tribus dicta à Tacito Tatio. Feſtus.

Titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis ſcripſit libros prouinciarum

uinciarum pulcherrimos, appellabatur Simia ſui temporis, quòd omnia propè imitaretur. Capitol.

Titij, ſacerdotes Apollinis, à Titiis auibus, quas in auguriis certis obſeruare ſolebant, ſic appellati, vt ait Varro 4. de ling. Lat.

Titius, Illyrici fluuius Ptol. & Plinio: *Cerka* vocat Fauolius *Varicecha* ab accolis dici tradit Niger.

Titius, Syriæ præfectus, anno mundi 3956.

Titoneus, nomen montis apud Dionyſium, lib. 1. Gigantiadis: incola ſimiliter Titoneus. Stephan.

Titormus, bubulcus fortitudinis monſtroſæ, cum Milone Crotoniata de robore certauit, vicitque, cùm pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire, traheret. Ælian. lib. 12 variæ hiſt. cap. 22. Vide Tritanus.

Tituacia, Carpitanorum vrbs. Ptolemæo, in Hiſpania Tarraconenſi *Xetafe* hodie fortè.

Titulcia, locus Hiſpaniæ inter Emeritam & Cæſaraugustam, apud Anton. in ſuo Itinerario. *Vayona* nunc fortè, vt dicit Moralis.

Titus, clariſſimus Romæ princeps, Veſpaſiani filius, frater Domitiani, Tranquil.

Titus, nomen viri, cognomento Iuſti. Act. 18.

Titus Æmilius Mamercus, cos. anno ab vrbe condita 3494.

T. Annius Fuſius, cos. anno mundi 3811.

T. Annius Ruffus, cos. ab vrbe condita 626.

T. Antonius Decemvir, ab vrbe cond. 304.

T. Apronianus, cos. ab vrbe cond. 869.

T. Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius XVI. Rom. imper. regnauit annis XXII. menſ. III. anno ſalutis 140.

T. Cæcilius Siculus, Trib. mil. anno ab vrbe cond. 3II.

T. Claudius Nero, conſul ab vrbe cond 552.

T. Coruncanus, cos. ab vrbe cond. 473.

T. Didius Vinius, cos. ab vrbe cond. 656.

T. Eburius Helua, cos. ab vrbe cond. 255.

T. Furnius, cos. ab vrbe cond. 737.

T. Geganius Macerinus conſul, ab vrbe condita 322.

T. Genutius Decemvir, ab vrbe cond. 303.

T. Herminius Aquilinus, conſ. ab vrbe cond. 248.

T. Iunius, cos. ab vrbe cond. 821.

T. Largius, apud Romanos primus Dictator creatus. Tit. Liu. lib 2.

T. Largius Flauius cos. ab vrbe cond. 253.

Titus Liuius, genere Pataui nus, hiſtoricus omnium præſtantiſſimus: de quo D. Hieron. ita ſcribit, in Prolog. Galat. ad Titum Liuium (inquit) lacteo eloquentiæ fonte manantem, de vltimis Hiſpaniæ, Galliarú mque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus, & quos ad contemplationem ſui Roma non traxerit, vnius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditum omnibus ſeculis celebrandúmque miraculum, vt vrbem tantam ingreſſi, aliud extra vrbem quærerent, &c. Vide plura in verbo Liuius.

T. Lucretius, cos. ab vrbe condita 246.

T. Manlius Torquatus. Dictator ab vrbe condita 404. 407.

T. Menenius Lanatus, conſul ab vrbe condita 277.

T. Minutius Augurinus, conſul ab vrbe condita 449.

T. Numitius Priſcus, cos. ab vrbe condita 281.

T. Pinarius, magiſter equitum, ab vrbe condita 363.

T. Quintius, Barbatus, Interrex, ab vrbe condita 311.

T. Quintius Barbatus v. conſul ab vrbe condita 312.

T. Quintius Capitolinus, trib. mil. ab vrbe condita 351.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, conſul ab vrbe cond. 328.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, trib. mil. ab vrbe cond. 330.

T. Quintius Criſpinus, conſul ab vrbe condita 546.

T. Quintius Flaminius, conſul ab vrbe condita 556.

T. Quintius Flaminius Appellas, cos. ab vrbe cond 611.

T. Romuleius Decemvir, ab vrbe cond. 303.

T. Saturninus conſul ab vrbe cond. 950.

T. Sempronius Gracchus, conſul ab vrbe condita 577.

T. Sempronius Longus, conſul ab vrbe cond. 536

T. Seruius Fidenas, tribunus militum, anno ab vrbe condita 332.

T. Statilius Taurus, cos. ab vrbe cond. 728.

T. Valerius, cos. ab vrbe cond. 424.

T. Virginius Tricoſtus, conſul ab vrbe condita 258.

T. Virginius Cœlimontanus Tricoſtus ab vrbe 307.

T. Veturius Caluinus, cos. ab vrbe cond. 433.

T. Veturius Decemvir, ab vrbe cond. 303.

T. Veturus Geminus, cos. ab vrbe 260.

T. Vinidius Quadratus, Syriæ præſes, anno ſal. 52.

Tityrus, nomen paſtoris apud Virg & Theocritum in Bucolicis. Tityrus, ciuitas Cretæ, vt ſcribit Zacharias ſcholiaſtes Theocriti.

Tityus, Iouis filius ex Elara, Orchomeni filia, quam cùm Iupiter compreſſiſſet, grauidámque

reddidiſſet, veritus Iunonis indignationem, intra terræ viſcera eam occultauit, inſtante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa eſt, qui quòd dehiſcente terra luci redditus eſſet, Terræ filius creditus eſt. Hic cùm poſtea adultus, Iunonis inſtincta Latonam de ſtupro interpellaſſet, vimque illi inferre conatus eſſet, Iouis fulmine ictus, aut (vt alij malunt) Apollinis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus, vbi humi exporrectus nouem terræ iugera dicitur occupare, iecúrque perpetuò cum Luna renaſcens, vulturi, aut (vt Hygino placet) ſerpenti exedendum præbere. Ouid. 4. Metam. hæc fabula ad odium, quod nunquam tolli poteſt, commodè refertur, & inuidorum perpetuum ſupplicium egregiè depingit.

Tityus item Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax ſanè & ſatis acutus, ſed tamen ſolutus mollis in geſtu, vt ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Tityus nomen eſſet.

T L

Tlepolemus, Herculis & Aſtioches filius, quam ex Ephyra vrbe Peloponneſi rapuerat, vt eſt author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporiſque proceritate inſignis. Hic cùm adoleuiſſet, Lycimnium auunculum ſuum Marte progenitum, & patre ſuo clariſſimum iam ſenem interfecit. Propter quod fabricatis nauibus, contractáque iuuenum manu patriam reliquit, Rhodúmque tenuit, in qua trium vrbium regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium claſſe Græcis ſuppetias tulit, quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.

Tleſias, 2. Archon, ſeu princeps annuus Athenienſium, circa xxv. Olympiadem.

Tletes, populi Iberici iuxta Tarteſſios. Steph.

Tlos, vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices Nymphæ filio. Gentile idem, vel Tloeus, vel Tloites, vel Tloius. Eſt & alia Tlos, vrbs Piſidiæ: poſſeſſiuum, Tloicus. Steph. Prioris meminit. Strab. lib. 14.

T M

Tmares & Tmarus. Vide Tomarus. Eſt autem Theſprotiæ in epiro mons, qui & *Tomaros* dicitur, Strabone teſte.

Tmolus. Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profluit aureas trahens arenas. Ouid. 6. Metamorphoſeon. Antiquis Timolus dicebatur per tres ſyllabas. Plin. lib. 5. cap. 29. Huius cacumen *Tempſis* ab eodem Plinio. lib. 7. cap. 48. vocatur. *Tymolum* per y in prima ſcribit Stephan. idem *Carmanorium* fuit antea dictum, teſte Plutarcho in libello de fluminibus. Vide Atlas.

Tmous, filius Tremyli & Praxidices, in Lycia natus.

T N

Tnyſſus, vrbs Cariæ. Gentile, Tnyſſeus. Steph.

T O

Toardus rex Anglis ceſſit, anno ſalutis 925.

Tob, nomen terræ, ad quam fugit Iephthe, Iud. 11. Lat. bonus, ſiue bonitas. Veriſimile eſt eſſe in tribu Gad. fugere enim noluit ad alienigenas.

Tobadonias, nomen viri. 2. Paral. 17. Lat. bonus dominator Dominus, aut bona baſis Domino.

Tobia. ſiue Tobias, i bonus Dominus, ſiue bonitas Domini, nomen viri, 1. Eſd. 2 Zach 6.

Tobias, v. epiſcoporum Hieruſalem. Zachariæ ſucceſſor, anno ſalutis 104.

Tobius, Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ inſulæ fluuius, ad cuius oſtia eſt oppidum, quod *Touue* vulgò dicitur.

Tobrus, Africæ Propriæ vrbs apud Ptolemæum. Eandem cum *Tuburbo*. Antonini eſſe credit Simlerus. Beroaldus pro Cappadocia interpretatur.

Togata Gallia. Vide Gallia.

Togiſonus, Venetæ regionis in agro Patauino fluuius, apud Plin. *Stocco* ab Leandro vocatur. Hermolaus legit *Vigiſonus*, additque in hodiernum diem quoque lacum eſſe eodem in agro, *Viſigiolo* cognomine.

Tolbiacum, Galliæ Belgicæ oppidum, cuius Tacitus in finibus Agrippinenſium meminit. *Zulpich* à Diuæo dicitur. Nonnulli *Talbiacum* legunt. *Colbiacum* ſcriptum quoque offendiſſe ait Lipſius in ſuo Tacito. *Tulpiacum* per u non ſemel legitur in Chronico regionis. *Telpia* fortè Antonini, vt ſuſpicatur Simlerus, qui hoc *Zulg* vertit. vide Calciaci.

Tolentum, Italiæ oppidum in Piceno, à quo Tolentinates, populi dicti Plinio capite 13. libro 13.

Tolerium, vrbs Italiæ. Gentile, Tolerinus. Steph.

Toletum Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine *Serezola* dicta Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Toledo*. Hiſpaniæ vmbilicum obtinere videtur, cuius inæqualis, cliuoſus, & aſperior ſitus, ſatis difficilem in eam aſcenſum præbet. Maiorem eius partem tagus fluuius alluit. Reliqua pars, quæ ad arcticum polum ſpectat, muris validiſſimis & centum quinquaginta turribus tuta eſt, & valdè munita. L. Marineus Siculus, & F. Tarapha à Tlemone & Bruto conſulibus annis cviii. antequam Iulius Cæſar regnare cœpiſſet, conditam commemorant. Toletanus Antiſtes, primus totius Hiſpaniæ, ſecundus eſt à rege non dignitate ſolùm, & authoritate, verùm etiam populis, vectigalibus, atque potentia. Sub cuius imperio, præter alios minores populos oppida.

pida nobiliſſima XVII. gubernantur. Plura apud L. Mar. Siculum lib. 2. de Luſitania & Vaſæum *Setefolam* dictam ſcribit Villanouanus in ſuo Ptolemæo.

Toliapis, & Counos, harum duarum inſularum meminit Ptolem. eáſque deſcribit in mari Germanico, iuxta Trinoantes Angliæ populos è regione Iamiſſæ fluminis. Hodie Caunos non extat, ſed eius loco quædam ſyrtis aut arenoſa potius vorago ſub Oceano latet in qua ſi nautæ aut tempeſtate ventorúmque vi ſiue naucleri ſomnolentia inciderint, adeo in præceps feruntur, vt nunquam reliquiæ eorum appareant. Germani *Gocyinge* vocant.

Toliſtobij, populi Galatiæ occidentalis, qui ex Celtigallia in Bithyniam migrauere Eratoſthenes *Ϛολιστοβωγίους* nominat. Steph. Vide Toliſtobogi.

Tolmideſſa, Ptolemæo Syriæ vrbs in Chalcidica regiuncula. Simlerus ſcribit *Salaminiada* apud Antoninum dici.

Tolophon, vrbs Locrorum Ozolorum. Gentile, Tolophonius. Stephanus ex Thucydidis lib. 3.

Toloſa, Tectoſagum, Narbonenſis Galliæ vrbs nobiliſſima, à qua Toloſani, Tectoſagi, Pli li. 3. c. 4 dicti, totius Galliæ quondam ſchola fuit. Notum eſt adagium Aurum habet Toloſanum: De cuius raptu quæſtionem aliquando habitam Romæ ſcribit Marcus Cic. lib. 2. de natura Deorum 3. Gell. lib. 1. & Iuſtin. 12. Vulgò *Toulouſe*.

Toloſates, idem qui & Toloſani. Cæſar. li. 1. belli Gallici. Qui non longè à Toloſatum finibus adſunt.

Tolumnius, eſt auguris nomen, qui pro Turno bellauit in Æneam. Virg. lib. 12.

Expediúntque manus, primúſque Tolumnius Augur.

tolumnius, Veientium rex, Romanorum legatos interfici iuſſit, ab vrbe cond. 317.

tomadæorum, i. Deorum generatio: Ptolem eſt Arabici ſinus inſula. In recentiorum tabulis hoc loco *Soridan* inſula deſcribitur.

tomarus, Strab. & Stephan. mons Theſprotiorum Dodoneo oraculo imminens, centum fontibus inclytus, qui & Tmarus dicitur per conciſionem. Strab. lib. 7.

tomeus, vrbs iuxta Odeſſum, Strabo lib. 7. Ciuis, Tomites. Steph. Vide Comos.

tomæus, mons iuxta Coryphaſium Pyli, ſimilis, id eſt, cultro ſutorio. Steph.

tomis Straboni, Tomi Ptol. Tomeus Stephano, & Tomos Plinio, Mœſiæ inferioris oppidum. *Tritonice* eadem in Lexicis nomen habet. *Conſtantia* apud Ma. Nigrum.

tomiſſa, regiuncula diſtinguens Cappadociam à Tauro. Gentile, Tomiſcenus & Tomiſeus. Stephan.

tomos, Straboni ciuitas in Ponto, Ouidij exilio nota: ab eo dicta, quod illic Medea Abſyrti fratris membra fruſtulatim conciderit, vt patrem inſequentem remoraretur. Ouid. 3. Triſt. Conditam apparet à Mileſiis, quod & ipſum teſtatur idem Ouid. triſt. 1.

tomyris, Maſſagetarum regina in Scythia, quæ potentiſſimo Perſarum regi Cyro bello congreſſa eſt, ipſúmque & vita & caſtris ſpoliauit ad vlciſcendam filij mortem, quem ille priùs à matre obuiam miſſum cum ſuis per inſidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoriæ contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: Filij mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiſti, Cyre: at ego cruore te ſaturabo. Vide Suidam & Iuſtin. libro ſecundo.

tonemphoæ, populi, qui canem habent pro rege, cuius motu augurantur. legitur apud Plin. Proemphanæ.

tongri, Galliæ populi, Ptol. lib. 2. cap. 9. vulgò *Brabantini*.

tonica, emporium Africæ ad ſinum Barbaricum Ptolemæo lib. 4. idem hoc lib. 1. cap. 17. *Nici* appellat. *Niconis Oromon* vocat Arrianus in Periplo maris Erythræi. Hodie hoc emporium *Zazela* nuncupari ex Belloforeſto annotauit Sinkius.

tonus Concoleros XXXVIII. Aſſyriorum rex. Vide Sardanapalus.

topazos. Plin. lib. 6. c. 29. inſula in mari rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus. ſplendoréque aureo refulgens, vt interdiu videri non poſſit Steph. inſula Indica, in qua eiuſdem nominis gemma, colore recentis olei reperitur Gentile, Topazius.

topiris, Thraciæ vrbs Ptolem. Sophiano eam *Puſio* appellat, ab Antonino *Topiruum*, & alio loco *Otopiſum* nominari credit Simlerus.

toranius mango quidam, vt author eſt Plin. lib. 7. c. 12. Antonino iam triumuiro eximios forma pueros, alterum in Aſia genitum alterum trans Alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Poſtquam deinde ſermone puerorum detecta fraude, à furente increpatus Antonino eſt, inter alia magnitudinem pretij conquerente (nam ducentis mercatus erat ſeſtertiis) reſpondit verſutus, ob id ipſum ſe tanti vendidiſſe, quoniam non eſſet mira ſimilitudo in illis eodem vtero editis, diuerſarum quidem gentium natales tam concordi figura reperiri ſuper omnem eſſe taxationem, adeoq; tempeſtiuam admirationem intulit, vt ille proſcriptor animus, modo contumelia furens non aliud in cenſu magis ex fortuna ſua duceret.

toretæ, populi Pontici. Steph.

Tornacum, ciuitas Galliæ Belgicæ, Gallicè *Tournay*: quondam Neruiorum ciuitas, Cæſ. bell. Gall. Teutones *Dornu.k* nominant. Epiſcopalem habet ſedem. Perius Appian. dicit *Baganum* Ptolemæi eſſe.

Toro. Vide Octodurum.

Toronaicus ſinus, Macedoniam alluens, Ptolemæo notus eſt *Golfo de Rampa* à Nardo in ſuo Liuio Italico, *Golfo de Aiomana* à Caſtaldo nominatur. vide Thermæus.

Torone, Plin. lib. 4. cap. 10. Macedoniæ oppidum. Steph. vrbs eſt thraciæ, à torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Eſt & alia torone poſt Troiam condita. Ciuis, toronæus, (al. per duplex rr.) Eſt item torrhonna in Sicilia. Vocatur & ſinus toronæus, qui eſt Canaſtræo ad Derthin vſque. Stephan. Item alia in Epiro Ptolem. quæ hodie Nigro *Parga* dicitur. *Caſtel Rampo* vocat Pinetus: *Longo* Sophian. & *Reinere Caſtello* Niger. *Agiomamma*: & alis *Rampa* dici ſcribit Nardus.

Torquatus, cognomen Titi Maulij, à torque impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille torquatus Manlius, cuius iuſſu cum filius aduerſus hoſtem, à quo vocatus fuerat, pugnaſſet, eoq; occiſo equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubitò eum quòd aduerſus edictum ſuum & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri iuſſit percuti. Liu.

Torquatus, quonam pacto à terra abſorptus fuerit, vide in verbo, Valerius.

Torquatus Aſpenas, conſul, anno ab vrbe condita 880.

Torrhebus, vrbs Lydiæ, à torrhebo Atyis filio: Gentile, torrhebius: fœmininum, thorrebis. in torrhebide regione mons eſt Carius cum templo Carij, qui Iouis & torrhebiæ filius perhibetur, qui circa lacum quendam obambulans torrhebiam ab eo dictum, voce Nympharum audita (quas Lydi Muſas vocant) Muſicam edoctus eſt, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina. Steph.

Torrona. vide Torone.

Tortomibon, vrbs inter Syriam & Armeniam. Gentile, tortomius. Steph.

Tortoſa, hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœniciæ ciuitati oppoſita. Vide in Aradus.

Totilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, cecidit que & omnia imperialia oppida cepit, anno ab vrbe cond. 1297.

Toxandria Plinio, & Ammiano *Taxandrum*. Hub Leodio *VVeſer*, eſt oppidum ad Moſam inter traiectum & Leodium, medio itinere. Autem Diuæo *Teſſanderloo* eſt, cuius ſententiæ ſubſcrib. Becanus in ſuis Atuaticis, qui *Taſſanders* ex toxandris facit, innuens omnes illos, qui Campaniam Brabantiæ inhabitant *Kempenaers* vulgò dictos, Plin. etiam *Texandros* pluribus nominibus eſſe dicit.

Toxij & toxiani, populi taurici, Stephan. ex Herodiani lib. 7.

Toxon Humus, Hetruriam populatus. Volat. Ritius lib. 2.

T R

Trabala, vrbs Lyciæ: Gentile, trabaleus. Stephanus.

Trabea, nomen poetæ: cui inter Comicos octauus locus aſſignatur. Huius meminit Cicer. 4. Tuſc. & de Finib.

Trachalus, orator, Domitiani temporibus ſobrius & ſatis apertus, & quem velle optima crederes, auditus tamen maior videbatur. Nam et vocis fœlicitas & pronunciatio, vel iceuicis ſuffectura, & decora: omnia denique ei quæ ſunt extra, ſuperfuerunt. Quintil. lib. 10. cap. 1. qui ſonum Trachali appellat.

Trachea, vocatur tota Iſauria: item Ciliciæ extra Taurum pars vna, Trachea, id eſt aſpera, alia campeſtris vocatur. Strab. lib. 14. Hinc tracheotes. Incipit à Coraceſio.

Trachina, oppidum Campaniæ, quæ poſtea interpoſita litera a, Tarachina, vel Tarachinæ pluraliter. Anxur etiam antea dicebatur. Nunc autem Taracina vocatur.

Trachin, inis, vel Trachis, Straboni oppidum in finibus Phthiotidis, ab Œtam montem & Thermopylarum anguſtias, à loci aſperitate nomen habens, cum alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicatur. Plin. lib. 4. c. 8. In has vrbe Ceyx regnauit, Alcyones maritus, quem poetæ idcirco Trachinium cognominant.

Trachitis, Libyæ interioris flumen eſt, apud Ptolem. quod Ioannes Barroſus recentiore nomine *Gambea* vocat.

Trachones, duo colles ſunt prope Damaſcum Straboni. Hos *Hippus* Ptolemæi eſſe, & *Gilead* dici Hebræis opinatur Wittembergis.

Trachonitis pars Iudææ, quam ferunt inter montem Libani & lacum tiberiadis ſitam eſſe. Cuius tetrarches fuit Philippus, iuxta Euangelium Lucæ. Eſt & (vt Hieronymus inquit) trans Boſtam Arabiæ ciuitatem in deſerto contra Auſtralem plagam, quaſi ad Damaſcum reſpiciens. Hanc gentem inſtituit Cis filius Aram. Ioſephus 1. Antiquitatum, Plinius lib. 5. cap. 18. qui eam Syriæ Palæſtinæ regionem ſcribit. *Iturææ* vocatur Straboni, aut velut Græcè eſt, *idrapæoi* eadem ab Hegeſippo *Peræa* dicitur: Peream Arabiæ & Ægypto proximam & à cæteris Iudæis Iordane amne diſcretam ſcribit Plin. lib. 5. cap. 14.

Trachyna, ciuitas theſſaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata eſt. Hinc ab Ouid. trachy-

Trachynius Ceyx coniux Halcyones. Græci Trachynia vocāt opera: vnde Tarachinam quaſi Trachynam ab aſperis dici autumat Strabo. Et ab hac Trachyna Theſſaliæ, Sophoclis tragœdia Trachyniæ dicta eſt. Vnde Cic. libro 2. Tuſcul. Quas hic vides apud Sophoclem Trachinis edit. vide ſupra Trachina & Trachin.

Træmenothuritæ, Troadis populi, quos Tzetza *Græmenothuritas* vocat.

Tragæa, inſula iuxta Cyclades. Eſt etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per e ſcribit & pluraliter τραγαιαί. Ciuis, Tragæates. Stephanus. Strab. 14

Tragaſæ, regio Epiri, à Tragaſo quodam, in cuius gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit: vnde ſal Tragaſæus. Hinc & campus Alſius. (forte Halſius) dictus eſt à ſale. Stephanus.

Tragiloſ, vrbs Thraciæ iuxta Cherſoneſum Macedonicam. Ciuis, Tragilcus. Stephan.

Tragius Apollo. Vide Tragæa.

Tragurium, inſula in mari Adriatico, adiacens Dalmatiæ, in qua eſt ciuitas eiuſdem nominis. Ptolem lib. 2. Plin. lib. 4. cap 21. quo loco marmor inſulæ commendatur. *Trau* B. Bordonio dicitur. *Taurus* videtur A. Hirtij in bello Alexandrino.

Traiana, Picenorum vrbs. Ptol. lib. 3. cap 1. Hodie *Porta in* Antonino *Trea* eſt, vt ſcribit Simlerus, vide Appia via.

Traiana Legio, Galliæ Belgicæ vrbs Ptolemæo inter Bonnam & Moguntiacum ciuitates. Villanouanus *Coeuolentz* putat. Suor qui *Drechshauſen*, credunt ad Rhenum oppida.

Traiani munimentum, cuius Ammianus meminit lib. 27. Rhenanus putat oppidulum eius loco eſſe, quod prope Francofurdiam vulgò perperam *Cromburg* pro Traburg appellant. Goropio autem videtur pagus, in Rheni ripa Moguntiaco oppoſitus, quem hodie *Kaſtel* nominant.

Traiani pons, vrbs in inſcriptionibus antiquis, quæ hodie *Ponte de Alcantara* nominatur: teſte Cluſio. Hiſpaniæ vrbs eſt ſuper Tagum fluuium.

Traianopolis. Vide Pompeiopolis, eius meminit Vlpianus tit. 15. de cenſibus. Hanc putat Fazell. eam eſſe Siciliæ vrbem, quam vulgò *Troyna* vocant, à Curopalate *Dragina* dicitur, Troyanopolis autem legit Fazellus. vide Tranum.

Traianus, inter Cæſares optimus. Traianus Patricius, ſub Iuſtiniano principe floruit. Scripſit temporum epitomen nobilem. Author Suid.

Traianus, fluuius Ægypti apud Ptolemæum, Huius oſtium apud Moyſen *Pihacheroth* vocari dicit Becanus.

Traianus, portus Tuſcorum. Ptol. lib. 5, cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Traiectum, clara & vetus eſt epiſcopalis ciuitas Antonino in Itinerariis memorata, ſic vocata, quòd hic eſſet traiectus veteris Rheni. Dicitur autem Traiectum inferius ad eius differentiam ciuitatis, quæ eſt traiectum Moſæ ſedes aliquando epiſcoporum Tungricorum, quæ iam eſt Leodij. Hanc vrbem alij attribuunt Hollandiæ, alij Friſiæ ſiue in Hollandico ſolo, ſiue in Friſia ſita, haud dubio nobiliſſima eſt & priuatarum ædium pulchritudine, & celeberrimis canonicorum collegiis. Habet & Antiſtitem qui latiſſimè imperat: ac tam diues & potens eſt, vt, (ſi opus eſt) quadraginta hominum millia ad bellum armare poſſit. Barlandus. Æneid. Syluius, Otto Friſingenſes. vulgò *Vtrecht*.

Trallia, pars Illyriæ. Dicuntur & Tralli & Tralles. Nominatur item Troalicida & Tralla. Stephanus.

Trulli, Illyricorum gens, ex quibus fuit Menodotus vir doctus.

Trallion, in Bithynia pertingit vſque ad Aſtacenum ſinum: Gentile, Tralli Stephanus.

Trallis, ium, Aſiæ vrbs inter Meandrum & Cayſtrum fluuios, à Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniæ, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis nominibus *Euanthia*, *Seleucia*, & *Antiochia* appellata, & *Eurymna*.

Trallis, oppidum Cariæ regionis in Aſia minore. Plin. lib. 5 cap. 19.

Trampe, vrbs Ioniæ: Gentile, Trampæus.

Trampya, vrbs Epiri prope Bunimos. Ciuis, Trampyeus, & Trampyeres, Stephanus.

Tranſamundus, vel Thraſimundus Wandalorum rex, in Africa CCXX. Epiſcopos in Sardiniā exilio relegauit, quib. Symmachus quotidiana ſubſidia miniſtrare non ceſſauit. Diac. in Anaſtaſ.

Tranſalpina Gallia, eadem quæ Comata diducitur in Belgicam, Celticam, & Lugdunenſem. Vide Gallia.

Tranſlucum, Daciæ Ripenſis locus in lib. Notitiarum. Hodie *Landtuberwalat*, vt creditur.

Tranſſyluania, vel Vltraſyluania, quæ & Pannodacia, & Dacia Ripenſis, vulgò *Sibemburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ, & extrema eius regio trans montes Carpathios ad Axiacum fluuium vſq; producta. Hanc cingunt duæ Walachiæ, Tranſalpina & Moldauia: illa Danubio, hæc mari Euxino admota: vtraque cum Tranſſyluania, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Dacia erat. Sic totus iſte tractus tranſdanubialis, qui non ſolùm Hungariam vlteriorem, ſed Tranſſyluaniam quoque cum vtraque Walachia continet, Danubio, montibus Carpathiis, mari Euxino, & rurſus eodem Danubio ex omni parte includitur. Pecoris, vini, frumenti, item auri & argenti feraciſſima, vbi amnes non.

nulli aurea ramenta ferunt, auríque fragmenta quandoque ſeſquilibralia trahunt, quum montibus ſit vndique circumſepta in coronæ ſpeciem. In ſyluis iubati, & mira pernicitate prædici boues, vti & equi ſylueſtres: at equi iubâ ſunt ad terram vſque demiſſa. Regionem hanc habitant Scythæ, partim Saxones, Daci mitiores hi, aſperiores contra, illi. Olim Romanis Sarmaticiſq; colonis, ante Gothorum & Hunnorum eruptionem, tota Dacia complebatur. Bonfinius lib.1.Decad.1.rerum Hungar.Metel.

Tranum, Latini vocant vrbem Peucetiæ Apuliæ, quam vernaculè *Trani* dicunt. Volaterranus ſcribit nonnullis Plinij *Trinium* dici, (Plinio tamen Trinium fluuius, non oppidum eſt) olim *Traianopolim* nomen habuiſſe Leander teſtatur ex Pandulpho Collenutio.

Trapeza, vrbs Arcadiæ prope Tricolonum. Stephanus.

Trapeus, vrbs iuxta Euxinum Pontum. Sinopenſium colonia. Vocatur & *Oezenis*. Alia eſt in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope ſinum Arabicum. Hinc Trapezuntius Steph.

Trapezus, mons in Taurica Cherſoneſo, Straboni *Luſtia* vocatur Nigrò.

Trapezus, Cappadociæ vrbs apud Ptolemæum quæ hodie *Trebinzonda* vocatur *VVaccamach* à Barbaris nominari auctor eſt Theuetus. *Oezenis* quoque olim dicta fuit, vt tradit Stephanus.

Traphe, vrbs iuxta Pontum. inde Trapheus. Stephanus.

Traprobane, inſula eſt, cuius incolæ habent ædificia modicè ab humo extantia. Item aurum & argentum, & marmor ſimile teſtitudinis: præterea margaritas & gemmas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neque ſunt fora, neque lites: Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenecta, clementiaq; venerandum, & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignat, abdicant, ne regnum fiat hæreditarium. Rectores ei dant xxx. nec niſi multorum ſententia, quiſquam damnatur capite. Appellatio eſt ad populum. Rex ſi delinquit, morte mulctatur, nullo interueniente, ſed auerſantibus cunctis, & commercia etiám ſermonis negantibus.. Agros diligenter colunt: pomis abundant: voluptas eſt in piſcatu teſtudinum maximè, quarum ſuperficie domos tegunt. Vita hominum centum annis modica. Vide Sumatra. & Taproban e.

Traſſilo, ſiue Taſſillo, Bauarorum rex, ſeſe commendatum Pipino ſubdidit anno ſal 736.

Traſimachus, princeps inueniendi numeros in oratione fuit. Cic.de Clar Orat. Tron, Leontinus Gorgias, Traſymachus, Chalcedonius, &c.

Traſimenus lacus. Plin. lib.2, cap.84. Vide Traſumenus.

Trauchenij, populi iuxta Pontum, Sindis finitimi. Steph.

Traron, mons Licophroni Iſacius dicit Troianæ regionis eſſe. Scaliger hoc loco *Treron* legit.

Traſumenus. Liuio & aliis, Tuſciæ lacus. Hodie *Lago di Perugia* dicitur. Mar. Niger ſcribit *Agyllina* vocatum, *Traſimena* vada appellat Silius lib.5. idem de hoc lacu plura lib.5. Appianus In Annibalicis eum *Pliſtinam* nominat.

Trauſi, populi quos Græci Agathyrſos nominant. Steph.

Trebatius, iuriſconſultus, Cic. familiaris, vt perſpicere licet ex familiaribus Epiſtolis.

Trebia, Gallię Ciſalpinæ fluuius non procul à Placentia, ex Apennino defluens: iuxta quem Annibal L. Sempronium Conſulem maxima clade profligauit. Lucan.lib.2.

Trebia, Celtiberorum ciuitas, quæ pars eſt Hiſpaniæ. Vnde Trebellieum dicimus.

Trebiates, Vmbriæ populi in 4. regione Italiæ, quorum meminit Plin. lib.3.cap.14 Idem & Trebiani dicunt.

Trebonius, cum Bruto & Caſſio tertius coniurauit contra Cæſarem: in alia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cicero in Philippicis.

Trebonius, pudicæ ſanctitatis miles, qui Lecum Marij ex ſorore nepotem, caſtitati ſuæ ſtuprum & inſidias molientem dedit morti. Plutarch.

Trebula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti ſunt Trebulani: quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præſtantiſſimi fiebant caſei, qui à loco dicti ſunt Trebulani, Martialis li.4. Prope Trebulanos ſunt & alij populi, nomine Trebiani. Pli.l.3.c.5. Vide Mutuſcę.

Trebiani. Vide Trebula

Trecæ, arum, vrbs nobilis & potens in Campania Gallicana, *Troye en Champaigne*.

Trechus, Hom.Iliad 5. vir Ætolus bellator egregius, à Marte in bello interemptus.

Trecorenſes, Armoricæ Britanniæ populi, vulgò *Ceux de Lantriguer*.

Tremile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremilenſes à Tremilo, qui ex Praxidice Nympha filios ſuſcepit, Tmonm, Xanthum, Pinarum, Cragum. Hos Tremilenſes Bellerophontes Lycios nominauit, Hecateus Tremilas, vocar. Stephanus.

Tremithus, vicus in Cypro: incolæ, Tremithuſij, & Tremithōpolitæ Nomen loco inditum, vel quòd tremuerit, cùm Venus in eo apparuiſſet, vel à terebinthis, quas Cypri Tremeros vocant. Stephanus.

Treron. vide Traron.

Trerus, regiuncula Thraciæ. & Treres, Thraciæ populi. Callimachus τρήρωας dixit. Theopompus Trares. Stephanus.

Trerum,

Trerum, promontorium Ptolemæo, *Tritum* Straboni in Africa Propria, *Cabo Ferrato* Caſtaldo, *Bouramel* Mercatori vocatur.

Treua, Ptolemęo Germaniæ vrbs. P. Appianus *Hamburch* ex ea facit: Emporium ad Albi fluminis oſtium.

Treuir s, magnitudine rerum geſtarum, & vetuſtate pręclara ciuitas, Galliæ Belgicę caput, ante Chriſti aduentum 194 . temporib. Abrahę, à Trebeta Nini filio condita. Æn Syluius, Videtur adhuc ibi ſtupendi operi palatium, quod inſtar Babylonici muri, ex coćto latere factum: tantæ firmitatis hodie manet, vt nulla arte frangi queat. Proprium ſemper ducem habuit, A Iul. Cæſare expugnata, poſteà ab Attila diruta concidit. Vltimus dux luxurioſiſſimus, à Lucio occiſus eſt, & vrbs Clodoueo Francorum regi tradita. Inde tempore Iouiniani deſtruebatur, & per Otthones & Henricos ad imperium redacta eſt. Plura apud Cæſarem in Comment. & F. Irenicum Archiepiſcopum: in Electorum ordine primum agnoſcit Dominum, vulgò *Treues*.

Treuiri, Ptolemęo, populi Gallię inter Belgas ad Moſellam fluuium, Leucis, & Mediomatricibus finitimi, vetuſti ſanè, nomenque retinentes, nec p . ſtinæ cedentes famæ: apud quos inſignis olim fuit cognoſcendarum cauſarum populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cujus in Floriano meminit Vopiſcus. Ferè autem omnes Treuiri Germanica lingua vtuntur, & niſi exercitu coacti imperata non faciebant. Nam ciuitas propter Germaniæ vicinitatem, quotidianis exercitata bellis cultu & ſeueritate non multùm à Germanis differebat.

Triarius, magnus Orator, cujus meminit Cicer de Oratoribus.

Triballi, Epiri popul. Dardanis oppoſiti & Mœſiæ gentibus. Plin. lib 4 cap. 1. Stephano populi Illyriæ. Ariſtophanes in Auibus, Barbaros deos quoſdam per jocum Matathanotriballos vocat. Mœſiæ interioris populi etiam ſunt, teſtibus Ptolemęo, Plinio & Strabone, *Seruy* dicuntur à Niceta, ſed *Bolgaren* à Sophiano & Lazio.

Tribori, Galliæ Belgicæ populi Ptolemæo: hodie *Trieriſche* poſſunt appellari, ab eorum metropoli *Trier*.

Triboces, ſeu Triboci, ſunt populi Germaniæ in finibus Celtarum & Belgarum, finitimi Tullenſibus, Baſilienſibus, Lingonibus & Rheno: ferè omnes Germanica lingua vtentes. Ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Moguntiuæ: nunc Argentinenſes Latinè dicti: quibus vulgaris ſermonis cum veteri ſatis alludit vocabulum. Hi ſunt in regione Alſatia, olim vt quibuſdam placet, Heluetia: vulgò, *Le pays à l'entour de Strasbourg. Elſaſſer* Pyramio dicuntur, *Strasburger* ab eorum metropoli, Rhenano nominantur, Molitori autem *T Zum dreyen buchen* vocantur.

Tribulion, Liburnlæ Caſtellum P. R. prælijs nobilitatum, Plin. lib. 3. cap. 22. Nunc *Tribunienſis* præſul in Codice deſcriptus, inquit Volater.

Trica, aut potiùs Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Theſſaliæ, id nominis ſortita à Tricca, Penei filia. Plin. verò lib. 3. c. 10. Tricam & Apinam, oppida quondam fuiſſe Apuliæ ſcribit. Hæc autem Diomedes. tanta ignominia euertit, vt in prouerbij ludibrium tranſierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriā oſtendere volumus, Tricas & Apinas nominamus. Vide Apina Gentile, Triccæus.

Tricadiba, Indiæ intra Gangem vrbs in Colchico ſinu, Ptolemæo teſte. *Quiſiloa* Caſtaldo.

Tricalon, vrbs Siciliæ. Gentile, Tricalinus. Steph.

Tricarana, caſtellum Phliaſiæ. Gentile, Tricaraneus. Steph.

Tricaſſini, Galliæ Lugdunenſis populi, quorum eſt mentio apud Ammianum, & in Panegyrico Maximiano. Ptol. *Tricaſſij* dicuntur. Horum vrbs primaria *Tricaſſium* nominatur apud Antoninum, & alios poſterioris ſæculi ſcriptores. Tandem *Trocas* etiam vocatur à Sigiberto, & Aimonio Monacho, & Gregorio Turonenſi. Hæc ex Petri Pithœi aduerſarijs. Hodie hęc vrbs incolis *Troies* appellatur, *Trecaſſes* populos nominat Plin. lib. 4. c. 18. Vrbem *Trecaſſa* à Beda nuncupari dicit Ortel.

Tricaſtini, populi ſunt Galliæ, prope Druentiam fluuium. Hinc Tricaſtinus, adjectiuum, vt fines Tricaſtini. Silius lib. 3.

Iámque Tricaſtini incedit finibus agmen.

Tricca, vide Trica. Eſt autem Eſtioridis Macedoniæ regionis vrbs Ptolemæo, à Bellonio & Sophiano *Tricala* vocatur.

Triccæus Æſculapius cognominatus, à Tricca vrbe Theſſaliæ in qua natus eſt.

Triceſimæ, apud Ammianum Marcellinum, Germaniæ vrbs, quam Petrus Diuęus putat eandem eſſe cum *Legione Trigeſima Vlpia* Ptolemęi, & antea *Vltraiectum* in Hollandia deſignetur, ſe nolle contendere ait vide Vtriceſium.

Trichonion, vrbs Ætoliæ: vnde Trichonicus, Trichonius, Trichonites. Steph.

Triclaria, Diana dicta eſt, cui ſanguine humano quodam litari ſolitum erat, quod in ipſius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiiſſent: Pauſanias addit ob hanc templi profanationem ſecutam magnam agrorum ſterilitatem, conſultúmque Apollinem reſpondiſſe, vt Menalippum & Comæthonem, & prætereà ſingulis annis virginem pulcherri-

Digitized by Google

mam ſacrificarent: tandem Eurypilum illius ſacrificii crudelitatem ſuſtuliſſe. Paleph. libro ſecundo.

Tricolini, vrbs Arcadiæ, à Tricolono filio Lycaonis. Gentile, Tricoloneus. Steph.

Tric ngius, cognomen Nouelli Mediolanenſis, qui geſtis honoribus à pretura ad conſulatum vſque peruenerat Hic enim, tribus congiis eporis ſpectante, miraculi gratia, Tiberio principe, præclarum cognomen ſibi vendicauit.

Tricorium, Liuio Galliæ Narbonenſis oppidum. *Craux* Pineto Tricorios populos habent Plin. t 3. & Strabo. 4.

Tricorneſij, Myſiæ ſuperioris populi. Ptolemæo, *Topliza* vocatur eorum regio à Caſtaldo.

Tricornium, Myſiæ ſuperioris oppidum, apud Ptolem. *Golumbatz* Nigro vocatur, *Turium* aut *Durium* Simlero.

Tricorynthon, vicus in Æantide tribu: inde Tricoryſius. Steph. apud eundem in Tetrapoli Tricorython legitur, ſine n poſt y.

Tridentum, vrbs ad Atheſin ſita, vulgò *Trienta*. Gall. *Trente*.

Trieres, vrbs Syriæ: Ciuis, Trierites. Stepha. Item gens quædam dicta à Triero, Ombriarai & Thraces filio.

Trieterica, Bacchi ſacra: quæ quia tertio quoque anno ſumptuoſiora quotidianis Orgijs agitabantur, Trieterica dicta ſunt, Ouid. 9. Metamorph.

Trifernus, mons Liuio 9 Blondus malè *Tifernus* habet, & Leander *Fiternus*, qui eum hodie *Bezano* vocari ſcribit.

Trigaboli, populi ſunt Galliæ Ciſalpinæ, vt Leander ſcribit inter duo Padi fluminis oſtia habitantes quos poſtea *Teſalios* ait vocatos.

Trigarius locus juxta campum Martium. Plin. lib. vlt. c 13. Ne eqnos quidem in trigarijs præferri illos vernaculis animaduerto. vnde patet Trigarium loci non eſſe nomen, quum pluraliter efferebatur præſtat ergo Trigaria pro Trigarum curulibus certaminibus accipere.

Trigemina porta Romæ dicebatur, per quam Trigemini fratres Horatij exierunt. eam Marcellinus *Oſtienſis* nomine vocauit: vt ait Marlianus, qui eam hodie *Porta S. Pauli* vocari ait. Idem Æthicus.

Triglypton, Ptolemæo Indiæ intra Gangem vrbs, Regia Randamarcottæ regiunculæ *Pegu* hodie dicitur Caſtaldo.

Trinacris Sicilia, à triangulari figura, dicta eſt Triquetra. Trinacria autem à tribus promontorijs, Pachyno ſcilicet, Lilybæo & Peloro, Græci enim ἄκρα juga vocant, vel promontoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid. 2. Faſtor. Item Trinacrius, a, um: id eſt. Siculus.

Trinemeis, vicus in Cecropide tribu, alias Trinemia. Stephanus.

Trineſia, Indiæ intra Gangem inſula in Colchico ſinu Ptol. *Rheſiphe*. Caſtaldo.

Trineſſa, locus Phrygiæ. Gentile, Trineſſæus. Stephan.

Trinoantes, Britanniæ inſulæ populi Orientales penes Iameſam æſtuarium. Ptolem lib. 2. cap. 3. Trinobantes Cęſar appellat Trinouantes, Tacitus.

Triocla, Siciliæ vrbs. Ptol. lib. 4. cap 3. hodie vocatur Triechala.

Triodites Hecate, quòd in triuijs colatur. Stephan.

Triopala qui & Aſſorus fluuij nomen, Vibius Sequeſt.

Triopas, Theſſalorum rex, pater Meropis, à cujus nomine Cos inſula olim Meropis, ipſique inſulani Maropes ſunt appellati. Stephan.

Triphonius Mercurius dictus eſt, quaſi τρίτροπος, ἀπὸ τῆς τρέπειν, quod mercatores ſeſe ad mores quarumcunque nationum accommodare nôrint. Cic. 3. de natura Deorum.

Triopion, vrbs Carię, à Triopa, vel Triope patre Eryſichthonis. Dicitur etiam Triopia. Hinc Trioptus & Triopitus. Triopitis. Steph.

Triopius, Apollo dictus eſt à Tripodibus ęreis quos ferebant victores in certamine Apollinis triopij: quos tamen è ſacro victores auferre non poterant, ſed ipſi Deo relinquere cogebantur: vel Apollo dictus eſt triopius, quaſi τριόφθαλμος ab inſigni prudentia: vel à Triopa Solis filio, rege Theſſalorum.

Triozenus, Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Trojanorum. Hom. Iliad 2.

Triphylia eadem quæ Elis. Dicuntur autem Triphyli, quod è tribus numero tribubus collecti ſunt, vel è tribus portis, vel à Triphyle matre Clytij: incola, Triphylius: fœmin. Triphylis. Steph.

Triphylius Iupiter dictus eſt, à Triphylijs populis vbi colebatur habebatque templum in loco campeſtri poſitum, quod tum vetuſtate, tum ædificij magnificentia, tum natura loci habebatur mirabile. Palæph lib. 1.

Tripodiſcus, vel Tripodiſci, vel Tripodiſce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis, oppidum trigeminum, quoniam Tyrii, Sidonii, & Aradii illud obtinuêre. Hinc tripolitana regio dicta eſt. Sunt autem duæ hoc nomine, Africana ſcilicet, & Syriaca in Phœnicia. Oppida Tripolis Africanę ſunt, Abrotonum, Tapra & Leptis magna. Vide Plinium & Strabonem & Melam lib. 1. in deſcriptione Phœniciæ. Tripolis in Phœnicia, inquit Steph dicta eſt

eſt, quod colonias trium vrbium Aradi, Tyri & Sydonius contineat. Sunt & aliæ, Macedonia Perrhebiæ, Meſſeniæ, Arcadiæ, Epiri, Ponti & Cariæ, quæ nunc Neap lis. Steph.

Tripolis, Phœniciæ vrbs. Ptol. eam *Trabelos*, inquit Beniamin, *Tripolim* habet Liu. lib. 42 inter Lariſſam & Peneum fluuium: quam *Seream* voca i addit.

Trip litana regio, Africæ ad mare mediterraneum. Hæc Oroſio & Æthico etiam *Subuenta na* & *Arzugum* regio dicitur, hodie fortaſſe *Garelgaro* dicitur.

Tripolyſſi, vel Tripolyſſij populi Theſprotici. Steph.

Tripontium, Vmbriæ oppidum, ſic dictum, quòd treis habeat pontes. Alij Angliæ oppidum faciunt inter Londinum & Lindum. Aut Torester vocatur Camdeno.

Triptolemus, Eleuſij vt Higino placet, aut, vt Pauſanias mauult, Celei Eleuſini regis filius, qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inueniſſe. Vide Ouid lib. 4. Faſt.

Iſte quidem mortalis erit, ſed primus arabit,
Et feret, & culta præmia tollet humo.

Eleuſin, inquit Seruius ciuitas eſt Atticæ prouinciæ: non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus & Cererem filiam quærentem liberaliſſimè hoſpitio ſuſcepiſſet, illa pro remuneratione oſtendit ei omne genus agriculturæ. Filium quoque eius Triptolemum recens natum per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum currui impoſitum, qui alatis ſerpentibus trahebatur, per totum orbem miſit, ad vium frumentorum hominibus indicandum. De Triptolemi legibus apud Athenienſes tria duntaxat præcepta in Eleuſiue templo ſcribit Xenocrates Philoſophus: Honorandos parentes, venerandos deos, carnibus non vtendum eſſe. Vide Ce. es.

Triremis. Vide Trieres.

Triquetra. Vide Sicilia.

Triſchene, i Tres Tabernæ, vrbs in Calabria, Barrio: vbi Sila ſylua incipit, quam hodie *Taberna* vocari ait.

Triſmegiſtus, qui etiam Mercurius, nempe maioris Mercurij, quem fabulantur fuiſſe filium Nili. Hunc tamen ſecundum aſſerunt occidiſſe Argum, Ægyptiiſque præfuiſſe, & leges literaſque tradidiſſe, ſed literarum characteres animalium, arborúmque figuras habuiſſe. Hic condidit vrbem, quam à ſe Hermopolim nominauit. Dictus eſt autem Triſmegiſtus, quòd & Philoſophus maximus, & ſacerdos maximus & maximus denique rex fuerit. Conſueuerunt enim Ægyptij ex omni Philoſophorum numero ſacerdotes, ac rurſus ex ſacerdotibus regem eligere. Hic autem vt Philoſophos ſapientia, ita religione ſacerdotes excelluit, ac mox in imperio adminiſtrando iuſtitia ſuperiores omnes reges ſuperauit. Hic primus à Phyſicis ad diuinorum ſpeculationem erexit. Primus de maieſtate Dei, de dæmonum ordine, animarúmque mutationibus ſapientiſſimè diſputauit. Scripſit multa volumina, quib. arcana myſteria & oracula pandun- tur: non enim vt Philoſophus ſolùm, ſed vt propheta ſ futura ſæpe prædicit Dio. Sic.

Triſmegiſtus creditur à Iudæis Moſes vocari qui illis primus dederit literas.

Triſmis, Myſiæ inferioris oppidum, Nigro *Trachina* vocatur.

Triſplæ, populi Thraciæ. Steph.

Tritæa, vrbs Achaiæ, Ciuis, Tritæus. Steph.

Tritanus, vt author eſt Varro in relatione prodigioſæ fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatario Samnitium rectis & tranſuerſis neruis non modò crate pectoris, ſed & manibus cancellatis, & brachiis omnes aduerſarios leui tractu, ac penè ſecuris congreſſionibus vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeij militem, pari fortitudine natum, qui hoſtem ſe prouocantem ita ſpreuit, vt inermi dextra eum ſuperauerit, & captum digito vno in caſtra imperatoris ſui reportauerit. Plin. libro 7. cap. 20. Vide Titornus.

Tritanico. Vide Tritonice, quod magis placet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Stephan.

Tritea, vrbs Troïca, ab Ariſbenſibus condita, ciuis Triteæus. Eſt & alia inter Phocidem & Locros Ozolos. Triteas verò per duplex t in Achaia eſt. Steph. Vide Titees.

Tritees, populi Archiuorum, Herodoto lib. 1. Vide Tritea.

Triticum Tuboricum, Ptolemæo Vardulorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbe. Simlerus putat Aritium apud Antoninum.

Trition metalum, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem. libro 2. cap ſexto. hodie *Tafalla* Epiſcopo Gerundenſi.

Tritogenia Pallas dicta eſt, quòd ſcientiarum ſit inuentrix: τριτογένεια enim nomine ſignificatur prudentia. Poteſt & videri ſic dicta, quòd τριτομηνιαία, i. tertio menſe nata ſit, qui poſtea ſacer fuit Athenienſibus: vel quòd è Iouis capite proſiluit: Trio enim Bœoti caput vocant: vel quòd eadem cum luna credatur, quæ tertio poſt coitum die apparere incipit: vel authore Suida, quod τρίτη μὲν μετὰ ... ἐγένετο, quòd tertio loco poſt Dianam & Apollinem nata ſit. Palæph lib. 2.

Triton, deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphæ filius, quem poëtæ fingunt Neptuni tubicinem eſſe. De Tritonibus Plin. lib. 9. cap. 5. ita ſcribit: Tiberio principi nuntiauit

Olyſſipponenſium legatio, ob id miſſa,viſum auditúmque in quodam ſpecu, concha canentem Tritonem ea, qua naſcitur,forma. Item Pet.Gil. addition. in Ælianum, de quodam Tritone ita ſcribit:Cùm degerem,inquit,in Græcia,in Albaniæ prouincia, ad fontem prope maris littus, ab accolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie: quas cùm Triton cerneret in littore maris latitans, ſenſim in terram emergebat, & clanculum ex eis,quam vellet,rapiebat,& violabat:qui tandem comprehenſus, & in carcerem truſus, mœrore confectus obiit.

Triton, Africæ fluuius, ex Tritonide palude erumpens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia eſt appellata, quòd circa hunc fluuium vel lacum primùm apparuerit. Virgil.2. Æneidos. *Minerua* cognomen paludi inditum eſſe ſcribit Pomponius. In hac Palude Phla inſulam ponit Herodotus. Alia eſt *Triton* palus ad montem Atlantem proximè Oceanum. Diod. lib. 3, Eidem lib. 5. *Triton* fluuius quoque eſt in Creta inſula. Vide Nilus & Trerum.

Tritonia, dicta eſt Minerua,quòd temporibus Ogygij regis ad lacum Tritonis virginali primùm habitu apparuerit: vel Tritonia per ſyncopen pro Tritogenia,quaſi prudentiſſima,vnde Democritus dicebat eam Tritoniam vocatam, quòd tria hæc mortalibus largiretur, βουλεύειν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, καὶ πράττειν δικαίως. Palæph. lib.2.

Tritonice, Ponti vrbs eadem Tomos appellata,de qua antè diximus.

Tritonus, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius.Steph.

Tritea.Vide Tritea.

Triuia, Dianæ cognomentum, ab eo impoſitum quòd triuiis præeſſet, vnde & tres facies habere fingebatur.Ouid.3 de Ponto,Eleg.2.

Protinus immitem Triuiæ ducuntur ad aram
Euinctis geminas ad ſua terga manus.

Virg.6.Æneid.

Atque vna Phœbi Triuiæque ſacerdos.

Triuiæ lacus, Virgilij, vocatur ab Erythræo *Lago di Nemo.* Blondus ſcribit hunc lacum à Tranquillo *Nemorenſem*, & Seruio *Speculum* Dianæ vocatum.In Latio eſt, diſtatque ab Aricia circiter quatuor mille paſſus,inde quoque *Aricinus* lacus à nonnullis dicitur.

Triumphale.vide Ipſtergi.

Triumphalis porta, Romæ dicta eſt,quòd per eam triumphi agerentur, hoc eſt triumphantes victores in vrbem deducerentur.

Triumpilini Plinij, ſedem habent iuxta lacum Sumanum. Sůátque Euganeorum reliquiæ, &,vocantur hodie *Triplexer*, & vallem *Trupiam* incolunt,veſtibus Scudo & Simfero.

Triai, populi iuxta Iſtrum, meridiem verſus. Steph.

Troalicida.Vide Trallia.

Troas, Troadis, regio eſt Aſiæ minoris,quam Ptolemæus minorem Phrygiam appellat. Helleſponto adiacens. Hanc Homerus ab Aſopo fluuio vſque ad Caici fluminis oſtia produxit. Plinius autem cæteríque recentiores Lecto promontorio eam ab Æolide diuidunt. In ea fuit Ilion, mille quingentis paſſibus, à portu diſtans, Homeri & Virgilij carminibus nobiliſſimum. vide Troia & Phrygia.

Trocmi, vel Trocmeni, populi Galatiæ. Stephan.

Troctes,vir quidam è Phœnicia,qui vt teſtatur Homer. lib. Odyſſ. 15. captus ad decipiendum, multa hominibus mala inflixit, atque Vlyſſi perſuaſit,vt in Phœniciam, vbi ipſius domus & ſubſtantia erat,proficiſcerentur.

Troezen, enis, oppidum fuit Peloponneſi, ad ſinum Argolicum, Pitthei olim regia, & Theſei patria,qui inde à poetis, Troezenius appellatur. Ouid.7.Metamorph.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Olim *Poſidonia* Straboni, & Pauſaniæ, qui addit eam ex *Anthia* & *Hyperia*, oppidis à Pittheo in vnam vrbem conflatam & Trœzenia nuncupatam. Stephanus, cui etiam Trœzen eſt, ſcribit hanc quoque *Saroniam*, *Aphrodiſiam*, *Apolloniam*, & *Anthanim* appellari. Peloponneſi vrbs eſt ad Sinum Argolicum. *Damala* Nigro, *Ploda* Gaſtaldo indigitatur. *Trœzen* altera eſt Ptolemæo, etiam in Peloponneſo, ſed mediterranea, Meſſenæ regionis, quæ *Trozina* à Nigro vocatur.Hanc Plethon *Trizen* vocat.

Trœzenis rex Pitheus, filius Pelopis, vnus eſt ex antiquiſſimis ſcriptoribus, qui ſoluta oratione artis rhetoricæ præcepta obſeruauerunt.Pauſanias in Corinth.

Trœzenij populi, fide ſocietatis Atticæ illuſtres, inquit Pomp. Mela, in Cherſoneſo ſiti, ad quos recto curſu ex Piræo commodiſſima nauigatio eſt. Eo igitur tempore quo Xerxes cum tantis copiis in Græciam traiecit cùm Themiſtoclis oraculum interpretantis ſententia valuiſſet, vt terra relicta mari ſe concrederent, ingentem omnem Athenienſes in triremes impoſuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzeniis eos humaniſſimè ſuſcipientibus. Decreuerunt enim, vt hi publicè alerentur: duobus obolis in ſingulos diſtributis, pueriſque facta poteſtas, vt vndecunque liberet, poma acciperent, & pro his erudiendis, magiſtri merces perſoluta eſt. Eius decreti author Nicagoras fuiſſe traditur. Hactenus in Themiſtoclis vita.Plut.

Trogilorum portus, Siciliæ locus eſt, prope Syracuſas,

Syracuſas, teſte Liuio lib. 25. Aretius ſcribit hodie *Sanzino* vocari, & ipſa vrbs *Trogilus*, Stephani, *Targia*.

Trogilus, vrbs in Sicilia, & regio Macedoniæ. Gentile, Trogilius. Eſt item Trogilus Mycales, quæ Trogilioa quoque vocatur. Stephan.

Troglodytæ, populi Æthiopiæ cauernas incolentes. De quibus Plinius & Hieronymus contra Iouinianum: Nomades & Troglodytæ, & Scythæ, & Hunnorum noua feritas, ſemicrudis veſcuntur carnibus, & nullorum opum domini (inquit Mela libro 1.) ſtrident magis quàm loquuntur. Specus ſubeunt, aluntúrque ſerpentibus: hactenus Põponius Mela. Apud Troglodytas eſt fons, Solis cognominatus, dulcis, qui circa meridiem eſt maximè frigidus & mox paulatim tepeſcens ad noctis media, feruore & amaritudine infeſtatur. Plin. lib. 2. cap. 103. Hos Troglodytas olim quoque *Erembos* & *Saracenos* vocatos auctor Euſtathius. *Molgij* appellantur etiã à Diod. Siculo lib. 3. *Ichthyophagi* ab Isacio Tzetza etiam nominari videntur. In ſacris literis *Chanamin* ſunt, vt habet Ar. Montanus in ſuo apparatu *Trogodytas* ſine L. ſemper ſcribi tradit Pintianus apud Strabonem *Therothoa* etiam dicuntur, à venatu, teſte Iuba apud Plin.

Troglodytice, locus Æthiopiæ apud Troglodytas quem à priſcis ſcribit *Michoem* & *Midoen* dictum. Plinius.

Trogylium promontorium Ioniæ apud Ptolemæum *Gatonisi* à Sophiano vocatur.

Troi. vide Taurici.

Troja, regio minoris Aſiæ, teſte Seruio, cujus caput fuit Ilion. Homeri Virgiliíque carminibus notiſſimum: ita dicta à Troe rege, Erichthonij filio, cùm antea à Teucro Teucria, & à Dardano Dardania diceretur. Non rarò tamen Troja à Poetis pro ipſo accipitur Ilio. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem:

Troia iacet certè Danais inuiſa puellis.

Virg. 3 Æneid.

Et campos vbi Troia fuit.

Hinc Trojanus & Trojus. Ptolemæus eandem *Phrygiam* minorem appellat. Stephanus eam antea putat dictã *Idaam* & *Xanthom*, deinde *Teucrin* refert. Hujus metropolis & caput Ilium quondam fuerat, quæ inde *Troia* per excellentiam à poëtis nominata fuit. ſed alia eſt hujus regionis vrbs ad maris littus, quæ propriè *Troia* dicitur, & à Ptolemęo *Alexandria* cognominatur. Liuio non ſemel *Alexandria Troas* dicitur: Plinio *Troas* (vt regio) & *Antiginia*, quam ſuo tempore *Alexandriam* vocatam refert, & coloniam Romanorum factam addit quod ex hac inſcriptione patet: vbi legitur, *Col. Troas Antigonia Alexandria Legio* XXI. Idem locus prius *Sigia* nomen habebat, Strabòne teſte. *Cebreniam* hanc aliquando nuncupatam ſcribit Niger. Cebrenios ciues ab Antigono in hanc vrbem traductos tradit Strabo lib. 13. at ciuitatem nomen inde ſortitam non addit. Meminit hujus Cebreniæ Plin. lib. 5. c. 30. Alexandriæ vrbis in Troade, eſt quoque memoria apud Pauſaniam lib. 10. & Strabonem lib. 13. Eſt etiam apud Belgas in littore Rheni vrbs, quam *Santen* vocant: hanc Otto Friſing. dicit olim Trojam vocatam.

Troja, vicus in Attica, qui etiam *Nypeto* vocatur, auctore Steph. *Troea* item pagus in Ægypto ad Trojcum montem, authore Strab. lib. 17. Item apud Henetos in intimo maris Adriatici ſinu, & in agro Laurente Latij. Liuius libro 1.

Trojcus mons, & Trojtes fluuius in Ægypto ſunt. Steph. nimirum juxta Trojam, Ægypti ciuitatem.

Troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox cum Achille congredi non dubitauit, à quo nullo negotio interemptus, temeritatis ſuæ pœnas dedit. Virg. 1 Æneid.

Parte alia fugiens amiſſis, Troilus armis,
Infelix puer atque impar congreſſus Achilli
Fertur equis, curruque hæret reſupinus inanis.

Troizenus fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Trojanorum.

Tronodeium, oppidum Galliæ, in Auxenſi prouincia, vulgò *Tonnerre*. Æmil. libro 5. capite 41.

Tropæa Auguſti, Ptolem. Legutiæ maritimum oppidum eſt, quod Blondus & Leander *Tobia* vocant, Cœnalis verò & Paradinus *Villa Franca* vocant.

Trophimus, vir, Epheſius. Act. 20. & 21.

Trophonius, & Agamedes aditum Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt. Stephan.

Trophonius, vates fuit quiſpiam ſpeluncam habitans, in quam qui deſcendebat, perpetuò agelaſtos & iriſibilis erat, vnde prouerbium, In antro Trophonij vaticinatus es.

Trophonius Iupiter dictus eſt, quòd redderet oracula in ſpecu Trophonio, de quo ſic Strabo: Lebadia quidem eſt, vbi Trophonij Iouis conſtructum eſt oraculum, hiatus ſubterranei deſceſſum habens: eò autem deſcendit ſuſcepturus vaticinium. Palæph. lib. 1.

Tropis, inſula quædam. Stephanus.

Tros, Trois, rex Trojanorum. Erichthonij filius, & pater Ili, Aſſaraci & Ganymedis, à quo Phrygia minor, Troas appellata eſt. Virg. 3. Georg.

Aſſaraci proles, demiſſæque ab Ioue gentis.
Nomina, Tróſque parens, & Troia Cinthius author.

Quin & Troiani ab huius nomine Troes dicti ſunt. Virg. 1. Æneid.

Egreſſi optata potiuntur Troes arena.

Troſſulum, oppidum Thuſciæ, circa Volſcinios, paſſuum nouem M. à quo Troſſuli dicti ſunt ejus incolæ. Troſſuli etiam dicebantur equites, quòd Troſſulum oppidum, vt ait Plin. lib. 33. cap. 2. ſine vllo adjumento peditum cepiſſent: quod nomen durauit vltra C. Gracchum, cùm antea Celeres, à Celere Remi interfectore, poſtea Flexanimes, à flectendis animis, quoniam judices erant ſiue à flectendis equis Iunius: Quod ad equeſtrem ordinem pertinet, antea Troſſulos vocabant, nunc equites vocant.

Trojanopolis. vide Trajanopolis.

Troyphas. VII. Argiuorum rex, regnauit annis XLVI. ante vrbem cond. 66.

Truentum, fluuius Picenorum, qui vulgò nũc Tronto vocatur. De quo Ptolem. lib. 3. 1. Druentum per D. legit Mela. *Tenentinum* Caſtrum habet hoc tractu Cicero libro 8. ad Atticum.

Trutonica. Vide Locoritum.

Trychæ, vrbs Eubœæ: Gentile, Trychæus. Apollonius Trychantem vocat: vnde Trychantius deriuari poteſt. Steph.

Tryphæna, mulier Rom. 16.

Tryphiodorus, Ægyptius poëta, ſcripſit Marathonica, excidium Ilij. Odyſſæam, id eſt, poëma de erroribus & laboribus Vlyſſis: Paraphraſes comparationũ ab Homero poſitarũ. Auth. Suid.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copia orationis, de orthographia, & alia à Suida commemorata.

Tryphon, Origenis auditor, ad quem nonnullæ ejus extant epiſtolæ, in ſacris literis eruditiſſimus fuit, vt ejus multa oſtendunt monumenta. De hoc ſcribit Hieronymus.

Tryphoſa, mulier Rom. 16.

T V

Tueſis, æſtuarium maris Britannici, apud Ptol. lib. 2 c. 3. vulgò *Tuuede*, juxta quod Beruicia municiſſimum oppidum regis Anglorum eſt in finibus Scotiæ, vulgò *Berunyk*.

Tubalcain, filius Lamech ex Sellá vxore ſua, Geneſ. 4. Hic fortitudine cæteros excellens res bellicas primus adinuenit & exercuit: quamobrem apparet, militarem artem antiquiſſimam eſſe. Ioſeph. lib. 1. Antiq. lat. mundana poſſeſſio, vel æmulatio, aut mundi nidus, ſeu confuſionem poſſidens, vel ignominiam æmulans.

Tubantes, Germaniæ populi, qui Phryſiæ partem mari Oceano, Rheno fluuio ac lacubus proximam, ſaltibus & paludibus abundantem incoluerunt, quam antea Manni populi habitarant. Tacitus.

Tubiçni, Arabes, iidem Nabuthæi, 2. Machab. 12.

Tubero, Romanus, is notiſſimus eſt ex Ciceronis oratione pro Ligario. Eſt item Tubero, fluuius apud Indos, Pomponio Melæ lib. 3. Plin. c. 23. lib. 6. Tubetum appellat.

Tuberodes, fluuius Britanniæ, Ptol. lib. 2. c. 3. vulgò *Æ deuy lege, Tuerobis.*

Tuberum, Plin. lib. 6. cap. 13. flumen nauigabile, quod circa Pariræ.

Tubiluſtria, feſta, quæ & Luſtria feſta dicta ſunt. Feſta erant apud Romanos, quibus tubæ ſacrorum in atrio Saturni expiabantur die 23. Martii, Varro & Feſtus.

Tucca L. Varus & Plocius, viri doctiſſimi, amici Virgilii, hæredéſque ex parte teſtamenti relicti, iuſſu Auguſti carmina Æneidos emendauerũt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

Tucci. Ptolemæo Turdulorum in Bætica vrbs. *Auguſtam Gemellam* cognominat Plinius, *Tucis* Straboni eſt *Martes* Morali & Cluſio eſt.

Tucris, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Trudela.*

Tude, Ptol. lib. 2. c. 6. vrbs Hiſpaniæ. hodie *Tyde* in Gallicia.

Tuder, oppidum mediterraneum Vmbriæ, Plinius libro 3. capite 14. Plutarchus in vita Craſſi *Turdetia* habet, apud Strabonem quoque *τουδέρδαλις* eſt, quid ſignificet ignotum. *Todi* Leandro dicitur. idẽ dicit *Matiera* & *Tiora* apud Halicarnaſſeum vocari, & *Tudernum* quoque dici. Annius *Tudernum* apud Ptolemæum pro *Suderno* legi debere tradit, in ſuis Hetruriæ antiquitatibus. *Tuder fida colonia* eſt apud Onuphrium.

Tudertum, ti, & Tudertis, Stephanus, vrbs Tyrrhaniæ, oppidum in Ducatu Spoletano, Sil. lib. 4.

Et gradiuicolam celſo de colle Tudertem.

Gentile, Tudertinus. Vide Tuder.

Tuditanus, nomen proprium viri, quòd caput malleo ſimile haberet.

Tuerobis, fluuius Britanniæ, Ptolemæo lib. 2. c. 3. vulgò *Abodeny.*

Tugini, populi in Heluetijs, quorum meminit Strabo libro 4. & 7. vbi de Cimbris. Eorum oppidum Tugium eſt, quòd vulgò *Zug* vocant, imprimis amœno ſitu, à Septentrione planicie pratorum ampla, ab Occidente piſcoſo lacu, à Meridie ſupra laci longitudinem Alpium proſpectu, ab Oriente verò partim paſcuo, partim ſyluoſo colle conſpicuum. Hi ſe Tigurinis, Lucernantibus, Vrienſibus, Suicenſibus & Subſyluanis perpetuo fœdere iunxerunt, anno ab orbe redempto 1352. & in ciuitate Heluetiorum ſeptimum locum tenent, *die Zuger* Scudo dicuntur.

Tulcis, modicus amnis Hiſpaniæ ad Tarraconem, vt ſcribit Pomp.

Tulga, Gothorum rex, regnauit ann's 11. anno ſalutis 638.

Tulphurdum, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Geitingen.*

Tuliſurgium Ptolem. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ: hodie Brunſuiga, vulgò *Brunſuig* Richaimero.

Tullia, filia Seruij, ſexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupſit, qui poſtea. vt regno poliretur ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadem regnandi libidine, qua maritum, æſtuaſſe, adeò vt cùm intellexiſſet, patrem interfectum, vehiculo ſe propere ferri iuſſerit, quo interfectori gratularetur. Quum autẽ inter eundum comperto cadauere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſcetẽtque mortuum concule.re: mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci iuſſit. Vnde Ouid. in Ibin.

Infamémque locum ſceleris qua nomine fecit,
Preſſit, & inductu membra paterna rotis.

Tulingi, erant populi finitimi Heluetiis inter Celtas, non longè ab Allobrogibus: & vt quidam opinantur, etiam fuerunt incolæ Turegi oppidi, nunc inter Heluetios ſiti: quòd forſan tunc ex illorum pagorum numero non erant, in Conſtantienſi diœceſi habitantes, ſed ab Allobrogibus ſatis remoti. Quidam autem interpretantur Turegum, quaſi Duregum, id eſt duorum regum & Tulingos credunt tunc Lotaringos eſſe dictos, nomine compoſito ex Lotario, eorum rege, è Carlomani ſtirpe. Vulgò, *Le pays à l'entour de Toul en Lorraine. Lothringer*, pronunciant Germani *Stulingen*, & *Nellenburg* Comitatus Schudo.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis, qui M. Tullius Cicero Apinas eſt.

Tullius Hoſtilius, Romanorum rex, cenſum primus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait) adhuc per orbem terrarum incognitus erat.) Sellam quoque primus curulem, lictores togam pictam, atque prætextam inſtituit, vt Romæ haberentur, Macrobius lib. 1. Saturn.

Tullum, Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptolem. lib. 2. cap. 9 vulgò *Tulle.*

Tullus Hoſtilius, tertius Romanorum rex ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum otio, paciſque artibus ſub Numa aſſuetum, ad belli ſtudia reuocauit Virg. 6. Æneid.

——cui deinde ſubibit.
O ia qui rumpet patria, reſidéſque mouebit
Tullus in arma viros, & iam deſueta triũphis
Agmina, &c.

Tuneres, Saracenorum rex, anno ſalutis 1144.

Tunes, Polybio & Liuio, Tynis Straboni Themiſa Ptolem., Tuniceuſes oppidum Plinio. Al'um Tynetem vocat Diod. lib. 20. Africæ propriæ vrbs, quæ hodie *Tunes* & *Tuniſi* vocatur: à Carolo V. Imp. anno 1535. expugnata, Barbaroſſæ erepta, & regi ſuo reſtituta. Villanouanus putat *Thiniſſa* Ptolemæi eſſe, quam *Teneiſſa* ab Antonino dici credit Simleius.

Tunetum, ſiue Tunitium, tumulus erat editior, vnde Scipio ſpectauit Carthedonios ad Romanam claſſem exurendum proficiſcentes. Noſtra tempeſtate regis Libyci ciuitas metropolis eſt, in qua velut ampliore & magnificentiore loco conſueuit habitare, & Tuniſæus rex appellatur. Hanc Eutropius lib. 4. continuis ſedecim diebus arſiſſe perhibet, ac L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio conſulibus in Aphrica iuſſu Senatus reparatam, quæ nunc manet ſeculis viginti duobus euolutis, poſtquam à Scipinne fuit euerſa. Abeſt Tunetum à Carthagine duodecim millibus fermè paſſuum. A Tuneto Tunetæi dicti ſunt, quos Sidonius Tuniſæos appellat.

Tungri, Belgarum populi, qui cis Rhenum & Moſam inter Eburones numerantur. Oppidum eſt nomen retinens, olim ciuitas epiſcopalis. Huius ſedes poſtea fuit ad Leodienſem vrbem tranſlata, vſque ad cuius mœnia, vt plerique volunt, Oceanus protendebatur, cuius rei quædam illic vetuſta adhuc monumenta videntur. Illic dicitur eſſe fons inſignis, pluribus bullis ſtillans ferruginei ſaporis: hic corpora purgat: tertianas febres diſcutit, calculorúmque vitia. Eadem aqua igne admoto turbida fit, ad poſtremum rubeſcit. Plin lib. 3. cap 2. Fontem hunc *Sauenier* & *Boullon* vocant accolæ. Andreas Baccius in ſuo de Balneis opere, ſcribit eum *Iſerborn* vocari, ſed hoc commune Germanorum vocabulum eſt omnium fontium acidorum, quos vulgò vocant *Iſerbrun* & *Saurbrun*. Huius Tungrorum fontis vires deſcripsêre peculiari libellulo Geringus & Lymburgius.

Tuola, Ptolem. Corſicæ inſulæ fluuius. Leandro *Golo* dicitur, quod tabulæ quoque teſtantur.

Turarius, vicus Romæ, Aſconius. Signum Vertumni in vltimo vico Turario eſt, ſub Baſilica ſe flectentibus.

Turba, Hiſpaniæ vrbs Liuio 33.

Turbeſſel, Meſopotamiæ caſtrum videtur circa Euphratem 24. millibus ab Edeſſa Guil. Tyrius.

Turbo, onis, proprium nomen gladiatoris. Horatius lib. 2. Serm.

Corpore maiorem vides Turbonis in armis.

Turcæ, teſte Pomponio lib. 2. populi ſunt Scythici iuxta Thyſſagetas & vltra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate noſtra latiſſimè imperitant, Turci vulgò dicti, ignauia quidem noſtra magni, ſed poſt Macedonas & Ro-

manos ſine dubio potentiſſimi. Seipſos *Muſulmannos* vocant, vt ſcribit Fauſtus in ſuo Hodœporico Byzantino, eorum ſedes à Plinio & Pomponio ad paludem Mœotidem deſcribitur. *Vanos* à Perſis Turcas vocari ſcribit Euſtathius: *Thynnos* etiam à Plinio appellari docet Hermolaus in ſuis caſt. Plin. lib.6 c.7. Syllace auctore, vt ex eo tradit Theod. Gaza. Turcæ ſunt, quos Strabo *Cyrtios* nuncupat: Romani *Curtios*, & contractè *Curtos* dixere. Pletho *Parapamiſadas* eſſe vult. Turcum ſignificare hominem qui agreſtiorem victus rationem ſequitur, tradit Chalcondilas. Hebræi *Togarma* nominant, teſte Poſtello & Beniam.

Turcici Imperij originem, incrementum, & quomodo paulatim in tantam magnitudinem excreuerit vt à Sicilia, regni Perſici fines ad Orientem, Tartariam Aquilonem verſus & Æthiopiam circa Meridiem attingat his paucis, ex noſtri ſeculi hiſtoriographis excerpſimus: Anno Chriſti M. CCC Ottomanus Turca quidam Zichi filius, tenuis conditionis homo nomen & dignitatem, ob ingenium & rei militaris peritiam inter Turcas habere cœpit. Hic nomen Turcarum imperatorum familiæ dedit, & primus eorum regem ſe conſtituit. XXVIII. annis, quibus imperauit, Bithyniam obtinuit & Cappadociam plurimáq; loca munita Pontico mari adiacentia occupauit. Huic ſucceſſit filius Orchanes, qui Pruſiam amplitſſimam vrbem expugnã., regni caput fecit: à Tartaris 12. regni anno, infœliciter pugnans, occiditur: filiúmque Amurathem reliquit, qui à Græcis diſſidentibus euocatus primus ex Aſia in Europam traiecit, Callipoli & Cherroneſo captis, Abydum ſuperat, Philippopoli & Adrianopoli vrbibus in poteſtatem redactis. Seruia Bulgariáque Chriſtianis adempta, ſuperiorem Myſiam ingreſſus, obiit, percuſſus pugione, anno imperij 23 Cuius filius Baiazethes fratre occiſo magnam Thraciæ partem occupauit, totam ferè Græciam ſubegit & Phocidem Bulgariæ partem: ſed victus à Tamberlano inglorius obiit. Capto patre Calepinus filius regnum obtinuit, & quum Sigiſmundum bello funditus deturbaſſet. Imperatoríſque Conſtantinopolitani fines deuaſtare cœpiſſet, in ipſo ætatis flore obiit cùm ſex annis imperaſſet. Mahometes poſt hunc arrepto imperio Valachis aſperrimum bellum intulit, maiorem Sclauoniæ partem poſſidet, primus Danubium traiecit, & Macedonia perdomita, ad Ionium vſque pelagus peruenit. Tranſlata regia ſede ex Bithynia Hadrianopoli poſuit, vbi fato functus eſt anno imperij 14. Amurathes II. ſucceſſor, Epiro. Ætolia, Achaia, Bœotia, Attica & Theſſalonica Venetæ ditionis vrbe, armis potitus eſt. Huic ſuccedit Mahometes II. qui Athenas euertit, Conſtantinopolim, 29. die Maij, anno 1452. expugnauit. Trapezuntinum Imperium ſubiecit poteſtati ſuæ. Corintho capta, Lemnum, Eubœam, & Mitylenem inſulas debellauit, Capham deuicit, vrbem Genuenſium, & imperio præfuit annis 32. Baiazethes II. bellum in Venetos geſſit, eiſque Naupactum, Methonem, Dyrrachiúmque abſtulit, Dalmatiam omnem depopulatus eſt: obiit veneno. Huius filius Zelimus inuaſit imperium. Expugnata Alcairo, Ægypti vrbe munitiſſima, Sultanóque cæſo, Alexandriam, totámque Ægyptum ſuo imperio ſubdidit, & Damaſco vi potitus eſt. Solymannus vnicus Zelimi filius, patri ſuffectus, Belgradum expugnauit, Budam regni caput occupauit, Strigoniúmque. Hungariam ferè totam deuaſtauit. Rhodum inſulam deditione obtinuit. Quinque eccleſias euertit. Iula vrbe capta, obiit in obſidione Zegethi, quam filius Zelimus II. Imperij etiam nunc hæres diripuit anno 1566. Quæ poſtea bello Meliſenſi & Veneto acciderint, cognita adeo ſunt, vt deſcribi haud neceſſe ſit. Atque hoc modo ſub vndecim imperatoribus, ducentis ſexaginta annis, magnam Africæ, maiorem Europæ, & maximam Aſiæ partem, tyrannide cruentiſſima Turcæ ſibi ſubiugarunt. P. Iouius Laonicus Chalcocondiles, Cuſpinian &c.

Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teſte Ptolem. lib.3. cap.1. Tudea, Silio: Tudertum hodie. Vide ſuprà.

Turditania, regio Iberiæ circa Bætim fluuium, quæ etiam Bætica. Incolæ, Turditani & Turduli. Artemidorus Turtytaniam vocat, & incolas Turtos & Turtytanos. Steph.

Turdetani, ſunt Ptolem. Luſitaniæ populi, vbi hodie regnum Algarbiæ, pars regni Portugalliæ: videntur à Pomponio *Turduli Veteres* vocari, Strabo ſcribit quoſdam inter Turdetanos & Turdulos diſtinguere. Stephan. *Turtytaniam* eorum regionem ex Artemidoro habet.

Turduli. Stephan & Baſtuli, populi in Hiſpania Bætica præcipui, vt & Bætica Turdetania dicta ſit. Strab. Plin libro 3. cap. 1. Abana autem (inquit) Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania, Baſtulorum, Turdulorúmque eſt. Strab. lib. 3. Turdetanos, cum Ptolem. libro 2. cap 4. nominat. vide Turdetani, Bardeli & Turtedis.

Turgana, Arabiæ fœlicis inſula eſt, Ammiano. lib. 23. in qua Serapidis maximum eſſe templum ſcribit. Ortelius putat eandem eſſe cum *Sarapide* Ptolemæi.

Turia, nomen proprium fluuij ſecundùm aliquos generis maſculini, ſecundùm Priſcianum & Auguſtinum generis neutri. vide in dictione Duria & Turulus, & Lobetum.

Turiaſſo, Ptol.lib.2.c.6. Hiſpaniæ vrbs:vulgò *Tyriaſſona.*

Turingi & Toringi, vt eos Sidonius & Vagerus vocant. Germaniæ populi ſunt, qui hodie *Doringer* appellantur Fabricio & Rhenano.

Turingia, olim fuit regnum:hodie Landtgrauiatus titulo decoratur. Sita eſt inter duo flumina, Salam & Vverram: habet Hercyniam ſyluam à Septentrione, & Turingenſem ſaltum à meridie. Longitudo regionis latitudini par, duodecim milliarium. In hoc tam exiguo ſpatio ſunt duodecim Comitatus & totidem Abbatiæ: centum quadraginta quatuor ciuitates, & totidem oppidula: bis mille pagi, & centum quinquaginta arces. Regio admodum fertilis, frumentóque præ omnibus aliis Germaniæ partibus fœcunda. Hunc tractum Sorabos olim habitaſſe ferunt. Metropolis regionis eſt Erdfordia, quæ maxima Germaniæ vrbs cenſetur.

Turium, vide Durias & Tricornium.

Turmeda, ciuitas Syriæ, quæ aliàs Amphipolis. Stephanus.

Turmodigi, Plinio Tarraconenſis Hiſpaniæ populi, ſiue oppidum.

Turnus, nomen ducis, qui ab Ænea occiſus eſt, vt videre licet in 12. Virg. Æneid.

Turo, vulgati idiomate *Tours:* prouinciæ Turonenſis celebris metropolitico honore ciuitas, non modò opibus ædificiorumq; præſtantia, verùm etiam Ligeris nobiliſſimi fluuij vicinitate, nobilitatur Mercatura, Serico, & Lanificio claret. Cúmque multarum rerum opulentiſſima ſit habitatum vel maximè ob incredibilem regionis amœnitatem, & placidiſſimam aëris conſtitutionem, totius Galliæ hortus atque pomarium vocatur. Agrum enim fertilem & voluptuoſiſſimum habet. Huius fundationem Britannorum Chronica Troianis adſcribunt. Archiepiſcopalem ſedem habet.

Torocelo, Vmbriæ oppidum, quod Vetriolum Plinius vocat.

Turones, Lugdunenſis Galliæ populi ad fluuium Ligerim authore Plin. lib.4.c.18. *Touran geaux* Gall. *Tours;* vrbs hodie ab his habitatur, vt ait Marlian. *Touraine* eorum territoriũ dicitur.

Turpio Ambinius, auctor comœdiarum Terentij temporibus.

Turrena Auguſtalis, Catoni Tuſciæ vrbs maritima eſt, quæ à Leandro *Burnea* nominatur.

Turres, Antonino maritimum Tuſciæ oppidum Leand. qui illud hodie *S.Seuera* vocari dicit, putat eſſe *Cerretanorum* Nauale, de quo Strabo lib 5. Diodorus in principio lib. 15. Turres habet, quam Naualem ſtationem prope Agyllas vocat.

Turris Biſſonis, ciuitas Sardiniæ, Ptol. lib. 3. Sardos hodie. Turris Lybiſonis, Plin.

Turtij. Vide Turditania.

Turtyrania. Vide Turditania.

Turtulis, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptolemæo libro 2. capite 6. *Turta* vulgò, Claudiano, & Hermolao apud Plinium. Pomponius Duriam corruptè nominat. Vide Turie & Durias.

Turulis, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, Ptol. *Rio de moruedro* hodie eſſe exiſtimat Ortelius.

Turuntus, Sarmatiæ Europææ fluuius apud Ptolemæum, *Duina* hodie dici Becanus auctor eſt.

Turuptiana, Ptol. lib. 2. cap.6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Tuitana hodie, *Tui* vulgò.

Turrus, Plin. Fori Iulij fluuius, *Turro* à Leandro vocatur.

Turſambica Tralugorra, ciuitas Nouempopulanæ regionis, vt habet liber Prouinciarum.

Turzo, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Tuſcanienſes ſunt Plinio lib. 3. cap. 5. Etruriæ populi. *Toſcanello* hodie eorum locus dicitur, vt Leander tradit.

Tuſcania, oppidum Tuſciæ prope Tarquinios; à quo Tuſcanenſes.

Tuſcenius, homo furioſus & auarus, cuius meminit Cic. ad Q. Fratrem lib. 1.

Tuſcia, Italiæ regio celebris, vulgò Tuſcana dicta, atque olim à ſacrificiis appellata. Græci enim θύειν ſacrificare dicunt. Vel à Thure, quo maximè in ſacrificiis vtimur. Vel à Tuſculo Herculis filio: quod veteres Grammatici probāt. Tyrrhenia dicta à Tyrrhene Atys filio, qui è Mæonia diſcedens, in Italiã venit, & eam partẽ occupauit, quæ ad mare inferum ſita eſt, quod & Tyrrhenũ dicitur: à Liguribus Romaniſq; finibus contingitur, iugis inacceſſi, & difficilibus referta. Eius fines Macra & Tyberis amnes, centum & ſeptuaginta quatuor millia inter ſe diſtantes. In ea ſcientia faciẽdorum ſacrorum ita floruit, vt Romani, qui non ſeruandæ tantùm, ſed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decemprincipum filios ſenatuſconſulto ſingulis Tuſciæ populis percipiendæ ſacrorum diſciplinę gratia traderent. Longior eſt ea prouincia, quam latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam ſi ab Aquilonari in Auſtralem perambulemus, arctis finibus contenta eſt. Ab Occidente, quæ Liguriæ proxima eſt, habet Piſas, Senas, Lucam, & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet Vrbem veterem: in meridionali verò littore, Piſaurum, Aretium, & Aſiſium. Et Tiberis Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Tuſcanum vocat. Vide Thuſcia cum aſpira-

tjòne,& Tyrtheni.

Tuſcia quondam *Etruria* , & Græcis *Tyrrhenia* dicta fuit, Strabone teſte. Dion. Halicarnaſſeus ſcribit eam olim *Pelaſgiam & Raſenam* vocatam , *Razenna* eſt apud Myrſilium , cui etiam *Vmbria* & patria lingua *Saleumbrone* dicitur. *Comara* quoque appellata fuit Annio & Beroſo.

Tuſculum , Straboni, Latij oppidum, XII. ab vrbe lapide, arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Vlyſſis & Circes filij. Hinc Tuſculus,a,um, Silius lib.7.

Quod peperere decus Circeo Tuſcula dorſo
Mœnia, Laertæ quondam regnata nepoti.

Tuſculum, vulgò *Fraſcata*. De eo Ptolemæus, Liuius, & Halicarnaſſeus, *Tuſculo* à Leandro dicitur: *Telegon* à conditore dictum ſcribit Niger.

Tuſculani , Friderici Ænobarbi imperatoris quondam coniuncti copiis , Romanos inſigni clade affecère , vt poſtea reſipiſcere non eſſet. Romani itaque iniuriæ memores , poſt aliquot annos tanta in eo ira perciti ſunt , vt vix vrbis fundamenta relinquerent. Volaterran. libro ſexto.

Tuſculanus ager , in quo erat villa Ciceronis celebratiſſima , in quam poſt forenſia negotia animi recreandi gratia ſe Cicero recipiebat: vbi aut cum doctis aliquibus , quos abduxerat, ſe declamando exercere , aut philoſophica ſtudia intermiſſa reuocare ſolebat., vt frequenter in ſcriptis ſuis meminit. Hodie S. *Maria de grotta ferrata* dictum vt Leander ſcribit.

Tuſculus. Vide Tuſcia.

Tuſcus , vicus Romæ , in quo habitauerunt Tuſci , qui cum Porſena ab obſidione recedente remanſerant. De quo Horat. in Serm.

At Tuſci turba impia vici.

Tuſſyli. Vide Catizi.

Tutanus , Deus, qui homines tueri putabatur Varro , Tutanum deum Romæ omnes qui laborant, inuocant.

Tutia, virgo Veſtalis, cùm argueretur inceſti argumentis purgare ſe dedignata mortalibus, ad Tiberim flumen cribrum detulit , ibíque ſubmerſit, hac addita prece: O Veſta, inquiens, ſi pura & caſta ſum , hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam : & ipſa pertulit. Titus Liuius. Diſſimile quiddam legimus apud Dionyſium Halicarnaſſ. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas , & mors quanta nondum priùs, maximè in prægnantes , cruda , inſolitáque parientes, & cum fœtibus morientes: At quia preces ad aras deorum factæ, nec pro vrbe expiatoria ſacrificia, aut pro domibus priuatis facta, ceſſationem afferebant malorum in tali vrbis calamitate , fit à ſeruo quodam indicium pontificibus , quòd ſacerdos quædam Veſtæ , Vrbina nomine, amiſſa virginitate, ſacrificia pro vrbe perficiebat non ipſa pura. Pontifices ergo , eam remouentes à ſacrificiis , & pœnam apponentes, poſtquàm manifeſtè eſt redarguta , virgis ceciderunt, pérque vrbem eam ferentes, viuam defoderunt. Eorum verò, qui cùm illa illam impiam corruptionem peregerant, alter ſeipſum interfecit, alterum prehendentes ſacrorum inſpectores, tanquam mancipium necarunt , ſicque ſtatim morbus ille deſiit.

Tutilina, dea. Varro, Tuam fidem , Tutilina, inuoco , quæ adeſſe mortalibus ſoles. Hanc Auguſtinus lib. 4. de Ciuit. præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, vt tutò ſeruarentur.

Tutunus, id eſt, Priapus. Vide ſuprà Mutunus.

T Y

Tyana , Cappadociæ ciuitas, ad radices Tauri montis , patria Apollonij , ſiue ille Magus , ſiue Philoſophus fuit, cuius vitam fabuloſiſſimo volumine exequitur Philoſtratus. Hinc Tyaneus,a, um, & quandoque Tyaneius, per quinque ſyllabas, Ouid. 8. Metam.

—oſtendit adhuc Tyaneius illic
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyanitis, Aſiæ præfectura, in qua Tyana vrbs. Strabo eam *Euſebiam ad Taurum* vocari ait. Arrianus in ſuo periplo ait etiam aliquando *Thoana* appellatam.

Tiberis , Tyberius , Tyberinus , & ſi qua alia ſunt id genus, rectiùs in noſtro ſcribuntur, cùm præſertim etiam apud Græcos per iota ſcribantur. Quapropter eorum ſignificationem vide ſuprà ſuis locis.

Tybur , ſiue Tyburtum, vulgò *Tiuoli*, vrbs ad ſextum decimum lapidem diſtans ab vrbe Roma , quam Cato , Solinus , & alij quidam à Catillo Arcade , claſſis Euandri præfecto , conditam ſcribunt: quod etiam ſenſit Seruius , Tybur autem Virgilio dicitur ſuperbum, 7. Æneidos id eſt, nobile : inquit Seruius , Plinius verò Tyburis ipſius originem antiquiorem eſſe docet, quàm vrbis Romæ , & extare adhuc tempore ſuo memoriam , ilices tres etiam Tyburto eius vrbis conditore vetuſtiores: apud quas inauguraturus traditur fuiſſe Tyburtus : dum vrbem eſſet conditurus : Sextus Græcus hiſtoricus ſic habet : Catillus Amphiarai filius fuit. Hic poſt prodigialem patris ad Thebas ante Iliacum bellum interitum , iuſſu Dei , cum omni ſuorum cœtu & ſacris miſſus tres liberos in Italia procreauit , Tyburtum , Coracem , & Catillum , qui expulſis ex oppido haud longè ab vrbe Roma poſito , veteribus incolis , à nomine Tyburti maximi filij oppidum vocauerunt. Priſcianus tamen cum i Latino ſcribit. Cicero de Orat.

de Oratore, Et villam in Tyburte habens, Ouid.

Et iam Telegoni, iam mœnia Tyburis udi
Stabant agricolæ quæ poſuêre manus.

Tyburis, inquit Stephanus, Italiæ vrbs mediterranea, quæ ab initio Græca fuit, diſtans ab vrbe ſtadiis centum & quadraginta ſeptem. In ea Tyburtinum templum eſt. Vocabatur olim Polyſtephanos.

Tyburtus, filius fuit Amphiarai augurij peritus, à quo Tyburtes populi originem traxerunt Plin. lib. 16.

Tyburs, burtis, generis omnis: vel hic & hæc Tyburtis, & hoc te, quod eſt ex Tyburte. Steph. Suetonius, Inchoauit autem aquæ ductum in regione Tyburti, Horatius.

Picenus cedunt pomis Tiburtia ſucco.

Tyburtinus, na, num, quod eſt ex Tyburte, &c.

Tyche, vide Syracuſæ.

Tyche es, Nympha maritima, Oceani & Tethyos filia, Heſiod. in Theogon. Fuit item Tyche vna ex quatuor Syracuſanæ vrbis partibus à nobili Fortunæ templo denominata: cuius meminit Cic.

Tychicus, vir Aſiaticus. Act. 20. Coloſſ. 4.

Tychius, celeberrimi fabri nomen apud Hom. 7. Iliad. qui Aiacis clypeum fabricauit. Ouid. 3. Faſtor.

Nec quiſquã inuita faciet bene vincula planta Pallade ſit Tychio doctior ille licet.

Tyde, Caſtellum, Plinio Hiſpaniæ locus. Cluſius vocat Tui ad Minium fluuium in Gallecia.

Tyderta. Vide Tudertum.

Tydeus, filius Oenei regis Calidoniæ & Eribœæ, vel, vt aliis placet, Althææ: qui quum fratrē ſuum Menalippum inſcius occidiſſet, ad Adraſtū regem perfugit, cuius filiam Delphilen coniugē duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, vxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarū miſſus eſt, vt pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cùm veniſſet, regiámque eſſet ingreſſus, Eteocles negauit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita vt non ſit veritus & hoſtis, & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum fortè cum Eteocle eſſent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animosè prouocauit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia erat) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accenſi, reuerſuro inſidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quà Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cum duobus ducibus Mæone Æmonis & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidauit: vni tantùm parcens Mæoni, quem ac te tæ cladis nuntium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde vnà cum Polynice & Adraſto, reliquiſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum poſt multas res præclariſſimè geſtas, à Menalippo quodam Thebano lethaliter vulneratus occubuit. Vide hæc latiùs in Statij Thebaide.

Tydides, dæ, patronymicum maſcul. à Tydeo deductum, quo poëtæ vtuntur pro Diomede Tydei filio. Virg. 1. Æneid.

—Danaûm fortiſſime gentis Tydida,

Horat. 1. Carm. Ode ſexta.

Quis Martem tunica tectum adamantina
Dignè ſcripſerit: aut puluere Troico,
Nigrum Merionem, aut ope Palladis
Tydidem ſuperis parem?

Tyenis, mons Colchorum, à Tyenide fluuio. Gentile, Tyenites. Stephanus.

Tygeni, quin potiùs Iceni, populi Angliæ, quorum rex Praſutagus Neronem imperatorem heredem inſtituit. Tacitus. Annal. 14. c. 31.

Tygranes, Armeniæ rex, anno ſal. 59.

Tylangium, Triphyliæ in Peloponneſo oppidum, Polyb.

Tylleſium, habet ex Lycophrone Barrius Calabriæ promontorium: quod nouo nomine *Corica* appellari hodie dicit, idem ibidem Tyleſium vrbem habet, quam *Agello* ait vocari.

Tyleſſus, mons Italiæ. Lycophr. δισσοὶ δ' ἀγρώτας ἀκρ...ς ... Steph.

Tymbrium. vide Tembrium.

Tylis. vrbs Thraciæ prope Hæmum. Gentile, Tylites. Steph.

Tylos, inſula iuxta mare rubrum, aliàs Tyros dicta. Steph.

Tylus, Meſſeniæ in Peloponneſo vrbs, quam nonnulli *Oetylum* vocant, inquit Strabo ex Xilandri interpretatione.

Tylus, ſinus Perſici inſula ab Euphratis fluminis oſtio vnius diei ac noctis nauigatione Arr. 7. Alexan. eſt etiam Solino Indiæ inſula, quam ſcribit ferre palmas, oleas creare, & vineis abundare.

Tymagoras Athenienſis, qui Darium Regem Perſarum, ad quem legatus miſſus fuerat, adulando, more Perſarum, adorauit. Quod vbi reſciuerunt Athenienſes, eundem ſupplicio capitis punierunt. Plutarch.

Tymenæon, vrbs iuxta Phrygiam: qui inhabitant Tymenæi. Stephanus.

Tymenna, vicus Lyciæ, ſic dictus ab hirco, qui grege relicto, barba medente rediit: quem poſtea ſecuti, fontem in quodam frutecto repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderunt: Gentile, Tymeneus per ſimplex n, quod magis placet, vt videtur Stephanus.

Tymes, etis, vrbs Lybiæ: Gentile, Tymeſius Stephanus.

Tymniſſus, vrbs Gariæ. Gentile, Tymniſſeus. Stephanus.

Tymnus, vrbs Cariæ. Ciuis, Thymnius. Steph.

Tymnœtes, Priami filius, cuius meminit Tzetzes, Euphorionis verba referens: Priamus, inquit, ex Ariſtia filium vatem ſuſcepit. Qui quum dixiſſet quadam die naſci puerum per quem Troia poſſet euerti, pepererunt ſimul & Tymœtæ vxor, & Hecuba, quæ Priami legitima erat. Sed Priamus Tymœtæ filium vxorémque iuſſit occidi.

Tymolus, poeticè, pro Tmolus Stephanus.

Tympania, Elidis regionis oppidum in Peloponneſo, Ptolemæo. Plethoo ſine m ſcribit (*Typanei* populi ſunt Plinio, ſed in Achaia *Stremiſi* Nigro *Vardegna* Caſtaldo eſt.

Tymphe, mons Theſprotiæ: & Tymphæa, vrbs, Gentile, Tymphæus, fœm. Tymphæis: Poſſeſſiuum, Tymphaicus.

Tymphæi, Ætoliæ Theſprotiæve populi, & vbi Perrhæbi ſunt, à quibus Tymphæticum ac Tymphaicum gypſum. Eſt & mons Tymphe, oppidum quoque Tymphæa. Vide Plin. lib. 4 cap. 2. Strab. libro 7. Propinqui Macedoniæ & Theſſaliæ ſunt ad montem Pœum & Pindum, Æthices & Penei fontes: de quibus Tymphæi, & Theſſali, Pindi accolæ certant.

Tyndaris, Siciliæ vrbs, media ex parte à mari abſumpta. Plin lib 2. cap 91.

Tyndarium. Siciliæ oppidum Ptolem. *Oliniero Caſtello* hodie nominatur à Nigro. Fazellus ſcribit totam proſtratam iacere, & ædiculam tantùm extare, *S. Maria à Tyndaro* nomine.

Tyndarus, rex fuit Oebaliæ, & maritus Ledæ: quæ eodem tempore duo peperit oua, è quorum altero, quod ex Ioue conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena: & altero, quod conceperat ex Tyndaro Caſtor & Clytemneſtra. Ex his priores duo immortales fuerunt poſteriores mortales. Mortuo tamē Caſtore, Pollux à Ioue impetrauit vt ſibi cum fratre immortalitatem communicare liceret, alterniſq; cum illo vitam morte commutare: Cui fabulæ occaſionem ſubminiſtrauit, ſiderum illorū natura: quę talis eſt, vt vno oriēte, alterum occidat. Ambo autem à Poetis dicuntur, Tyndaridæ, non quod vterque è Tyndaro fuerit natus: ſed *νόμῳ χρηστικῶς*, quemadmodum Herculem iidem appellant Amphitryoniadem. Sic etiam Helenam Tyndaridem vocant, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia. Alioqui ſi mortali patre nata fuiſſet, tot ſæcula viuere non potuiſſet. Conſtat enim fratres eius cum Argonautis nauigaſſe: Argonautarum autem filij cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filij bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos ſeu Tyndareus, per quatuor ſyllabas. Ouid. in Epiſt. Hermiones.

Me tibi Tyndareus, vita grauis author & annis Tradidit.

Tynes, etis, vrbs Siciliæ. Gentile, Tyneſeus. Stephan.

Tyneus, xxx. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 280.

Typæon, mons Elidis. Stephan.

Typaneæ, vrbs Triphyliæ. Gentile, Typaneates. Stephan.

Typhoeus, per tres ſyllabas eu diphthongum in vltima habens, vnus è Gigantibus, Terræ & Titani filius, quem illa Ioui irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Hic cùm in ingentem corporis molem adoleuiſſet, eò vecordiæ prouectus eſt, vt Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimeo inſulam detruſus, vt placet Hom. in Catalogo, Virg. 1. Æneid.

Tum ſonitu, Prochyta alta tremuit, durúmque cubile

Inarime Iouis imperiis impoſita Typhœo.

Lucan. lib. 4.

Conditor Inarimes æterna mole Typhœus.

Ouid. tamen lib. 5. Metam. & Strabo libro 15. Pindarum ſecuti, in Sicilia ſub Ætna monte ſepultum volunt. Hinc Typhoeus, a, um, Virg 1. Æneid.

Nate patris ſummi qui tela Typhœa temnis.

Typhon, vnus ex Gigantibus, Titani & Terræ filius, qui alio nomine Tiphoeus dicitur. Seneca in Hercule furente: *Non tam ferum Typhonem neglecto leue irata tellus edidit, quondam parens.* Huius autem nominis prior ſyllaba producitur, cùm in Tiphoeus prima corripiatur. Ouid. 2. Faſtor.

Terribilem quondam fugiens Typhona Diana.

Fuit & alter Typhon, teſte Diodoro, Oſiridis Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto & in partes quinque & viginti diſcerpto, regnum occupare eſt conatus. Tandem tamen ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas. Typhon item ventus eſt, quem Græci turbidum & orbe motum nominant, vt ſcribit Meteororum 2. Ariſtoteles. Vide Plutarch. lib. de Iſide & Oſiride.

Typhonicus, vnus è ventis ſubitis ac repentinis, nomine *τύφων*. Act. 27.

Typhonis ſcopuli ſunt apud Lycophronem, Iſacio eius commentatori vocantur *Arimi* montes Ciliciæ.

Typhonis inſula, è regione Troiæ, quam homines Calydnam vocant. Q. Smyrneus 1. Ilij excidij.

Typhreſtus, vrbs Thrachyniæ, à cinere Herculis nominata, vel à Typhreſto filio Sperchij. Gentile, Typhreſtius. Eſt & Typhreſtus in maſculino genere montis nomen. In Etymologico legimus Typhreſtum vrbem eſſe in finibus Maliæ à rege Typhreſto.

Tyra, ræ, vt apud Plinium legitur ſiue Tyras fluuius Sarmatiæ Europææ, inter Iſtrum & Boryſthenem in mare Euxinum illabens, vt eſt videre apud Ptolemæum lib. 3. cap. 5. Ouid. 4. de Ponto Eleg. 10.

Partheniuſq; capax, & voluens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyracinæ, vrbs Siciliæ parua. Alexander Tyracinon vocauit. Gentile Tyracineus.

Tyrambe, Sarmatiæ in Aſia vrbs: authore Ptolemæo lib. 5. c. 9. hodie *Trapano*.

Tyrannion Amiſenus diſcipulus Eſtiæi Amiſæi nobilis grammaticus, tempore Magni Pompeij docebat Romæ. Ductus eſt à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: priùs dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeò eſt, vt ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ Tyrannion iunior è Phœnicia diſcipulus prioris, à quo nomen ſibi vſurpauit, quum priùs Diocles vocaretur. Captiuus & ipſe Romam ductus, à quodam Dymante Cæſaris liberto emptus: deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eáque liber factus, ludum Romæ aperuit, ſcripſit lib. LXVII. Vtriuſque author Suidas

Tyrannoſboas, Indiæ intra Gangem emporium. Arrian. in Periplo.

Tyrannus, ſophiſta fuit, qui ſcripſit de diuiſione orationis lib. 10. Author Suid.

Tyras, Ptolem. Myſiæ inferioris vrbs, à Nigro *Zotbeζaua* nominatur.

Tyras, eſt fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo libro 3. Stephan. vrbs & fluuius in Euxino Ponto. *Noſter* Willichio & Herbeſteinio. *Tyra* legitur apud Plinium. eſt etiam *Tyas* Stephano pro fluuio & oppido, quod antea *Ophiuſam* dictam aſſerit, Ptolemæo verò duo ſunt oppida *Tyra* & *Ophiuſa*. eáque in Mœſia inferiore.

Tyrediza, alias Tyrodiza, vrbs Thraciæ poſt *Serrhium*: Gentile, Tyrodizenus: cùm potiùs Tyrodizæus dicendnmeſſet.

Tyres, fluuius eſt Scythiæ, poſt Iſtrum ſecundus, teſte Herod. lib. 4.

Tyreſia, Alphonſi ſoror, anno ſal. 964.

Tyridates, rex Armeniæ, Magus temporibus Neronis, vt eſt author Pli. li 33. Vide Tiridates.

Tyrimas, III. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII. anno mundi 258.

Tyrinthia, ciuitas Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules qui inde Tyrinthius dictus eſt, vt notat Seruius. Virg. lib. 7. Æneid.

—poſtquam Laurentia victor
Geryone extincto Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenoq; boues in flumine lauit Iberas.

Tyriſſa, Ptolemæo Emathiæ vrbs in Macedonia, *Ceroſi* nunc Mercatori.

Tyrrhenio, Italiæ regio, cuius populos aliquando *Pelargos* ſcribit dictos ex Myrſilo Halicarnaſſeus lib. 1. Item Strabo lib. 5. eoſdem *Lydos* tradit nominatos Herodotus in Clio, vt qui è Lydia in hanc regionem tranſmigrarint, vide Tuſcia.

Tyritacite, vrbs Ponti: Gentile, Tyritacitæus: vel Tyritacenus. Stephan.

Tyrius, Galliæ Narbonenſis fluuius. Sext. Auienus.

Tyrmenij, populi Scythici, peritiſſimi nauigandi. Significat autem hoc vocabulum, fugitiui. Stephan.

Tyrmidæ, vicus in tribu Œneide. Tribulis: Tyrmides. Stephan.

Tyro (vt inquit Iuſtin. lib. 18.) fuit nomen proprium patris Didonis qui ab aliis Belus vocatus eſt. lege apud Iuſtinum cum Bongarſio Rex Tyri, qui fuit Agenor Beli filius.

Tyro, virgo fuit Theſſala Salmonei & Alcidices filia, quam nouerca Sidero (quam Alcidice Alei filia defuncta in vxorem duxerat Salmoneus) male admodum & duriter excepit. Cæterum quum Tyro Enipei fluminis amore flagraret, atque ad illius fluenta continenter accedens propter amnem conqueri minimè deſineret, Neptunus interim ſumpta Enipei forma cum ipſa concubuit. Hæc autem quum geminos clanculum peperiſſet, illos expoſuit. Iacentibus autem pueris & equariis paſtoribus prætereuntibus, equarum vna, quũ infantium alterum vngula caſu quodam tetigiſſet, faciei partem liuidulam reddidit. Tum equarius infantes ambos ſuſcepit alendos & cui liuidula reddita erat faciei pars Peliam nominauit, quaſi Liuidum dixeris, alterum verò Neleum, qui quum ad iuſtam integrámque ætatem perueniſſent, mâtre ſua & eius nouerca agnita quum matrem ab illa malè affectam comperiſſent, in illam impetum fecerunt, & quamuis in Iunonis templum confugiſſet, Pelias tamen eam ſuper aram ipſam iugulauit. Gretheus poſtea Salmonei frater Tyronem neptem cepit vxorem, ex qua nati ſunt illi filij Æſon, Amythaon & Pheres. Apollod. biblioth. lib. 1. Diodor. Sic. lib. 4. Tzetzes in Lycophronem & alij, Propert. lib. 7.

Vobiſcum eſt Iope, vobiſcum candida Tyro.

Tyropœum, caſtellum in Thracia, in Aſia Cedreno.

Tyros, quondam inſula & olim Sarta nuncupata, vt ait Gellius: vnde Sarranum oſtrum dicitur: & vt oſtrum Tyrium, & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt maris rubri dicti à palma, cuius regio plena erat: palma enim Phœnix dicitur. Hinc terræ motu pulſi in maritimam Syriæ. ſe contulere: condita vrbe

Sidonem à piſce appellarunt, deam Syrij vocabant Sarram. Lingua Syra, piſcis Sear dicitur: Poſtea condidere Tyrum in ipſo mari, propter merces. Plin.lib.5 c 19. ſic ſcribit: Tyrus, inquit, quondam inſula præalto mari LXX. paſſibus diuiſa, nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vrbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula, terrarum orbis auida Carthagine etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura conſtat. Hactenus Plinius: De obſidione eius, vtque continenti adiuncta eſt, nemo vberius Diodoro lib. 17. ſcribit. Lege Curtium lib. 4. Tyros. Stephan. inſula Phœniciæ, à Tyro Phœnicis filio. eſt & Laconiæ Tyros, & inſula iuxta mare rubrum, quam Artemidorus Tylon vocat. Eſt item vrbs Indiæ & Piſidiæ. Arrianus Anatha, (Anatha potiùs, vt ſuprà.) Gentile Tyrius. Poſſeſſiuum. Tyriacus. Vocabatur etiam Palætyras vnde Palætyrius. Stephan.

Tyrius, a, um, quod eſt è Tyro inſula. Virg.

Vrbs antiqua fuit. Tyrij tenuere coloni.

Et ponitur pro purpureo. Tibullus.

Quid Tyrio recubare toro?

Tyriæ veſtes, purpura Tyria infectæ, Ouid.

Tyrios laudabis amictus.

Eſt & vrbs mœnibus inſignis in Peloponneſo vt author eſt Homerus.

Tyrij, hominum primi nauibus mare tentarunt, vnde Tibull. eleg. 7. ait.

Vtque maris vaſtum proſpectet turribus æquor,
Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Cur & vnde Tyrij nominati ſunt, Pollux ſic ait lib. de verbis idoneis, Ferunt inquit, captum amore Herculem cuiuſdam Nymphæ indigenæ cui nomen Tyro, ſequebatúrque eum canis, qui irrepantem ſcopulis purpuram conſpicatus, peresa carbuncula, ſua ſibi labra cruore puniceo infecit. Cùm eam igitur puellam adiiſſet Hercules, delectata illa inſueta tinctura, affirmauit ſibi cum illo poſthac nihil fore, niſi ad ſe veſtem afferret etiam canis illius labris ſplendidiorem. Quocirca Hercules inuenta animante munus puellæ detulit, primus (vt Tyrij dictitant) puniceæ author infecturæ: & ab iſta puella Tyro cognominati Tyrij & inſula Tyros, ob iſtud inuentum ſingulare.

Tyrrheni, populi ſunt Italiæ, inter Macram & Tyberium fluuios incolentes, quos Latini Hetruſcos appellant, & Tuſcos. Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrheno Atys filio: qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex poſteritate Herculis & Omphales vnus, cum ſterilitate ac fame populum ſuum emittere cogeretur, è duobus filiis ſorte iacta, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bona populi parte ad quærendas nouas ſedes emiſit. qui cùm poſt longos errores in inferi maris ora ſedes ſixiſſet, totum eum tractum de ſe Tyrrheniam: & mare ipſum Tyrrhenum appellauit. Virgil. lib. 7. Æneid.

Primus init bellum Tyrrhenis aſper ab oris
Contemptor diuûm Mezentius, &c.

Tyrrheni, incredibili monſtroſáque laſciuia quondam viuebant, vt ait Athenæus. Scribit enim in illorum conuiuiis & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines diſcumbentibus miniſtraſſe conuiuis: mulieréſque apud eoſdem fuiſſe communes, quæ etiam pudore depoſito, in gymnaſiis publicis & palæſtris nudæ cum viris luctari ac ſe exercere conſueuerant: minimè enim apud illos turpe ducebatur, nudatas fœminas vulgò conſpici. Fuiſſe autem illas dicunt forma vt plurimùm eleganti: viníque in primis cupidas & potentes bibaces: ex iis ſuſceptos liberos communes; communi omnes ſtudio, vtpote communibus ortos fœminis, patrio educebant ritu. Cæterùm, cùm ad omne libidinis genus turpiter erant proni, apud illos tabernæ viſebantur publicæ, & huius rei artifices periti vulgò erant, vt penes alias gentes ſunt tonſores, quibus illi omnes corporis partes nullo pudore undantes vellendos ſe, & ornandos palam præbuiſſe dicuntur. Tyrrheni item tubam æneam adinuenerunt, bello admodum vtilem, quod ſentit Virg. lib 8. Æneid:

Tyrrhenú'que tubæ mugire per æquora clangor

Tyrrhenum mare, Stephan. idem eſt cum mari infero ita dictum quod Tyrrheniam, hoc eſt, Tuſciam alluit vnde & Tuſcum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui ſe in hoc mare præcipitauerunt. Namque hoc habet fabula Dormientem littore Liberum patrem adhuc puerum nautas abſtuliſſe Tyrrhenos. qui cum eſſet expertectus in naui. quò duceretur, interrogauit. Reſponderunt illi: Quò vellet. Liber ait, Ad Naxum inſulam ſibi ſacratam. Sed cùm illò vela deflecterent, iratum numen tigres ſibi ſacratas oculis eorum obiecit: quo terrore ſe illi in fluctus dedere præcipites, ſtatímque in delphines ſunt transformati, vt fabulatur Ouid. 3 Metamorph. & poſt eum Seruius in illud Virgil. 1. Æneid:

Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor.

Plinio auctore, *Netium* & *Inferum* etiam vocatur. *Liburnum* Cicero vocat *Mar Theſee* à Leandro, & *Mar de Marſeille* à Vincentio Lupano in Tacitum, dicitur.

Tyrrhus, Latini regis armentarius, cuius ceruus manſuetus ab Aſcanij comitibus occiſus primam belli cauſam præbuit inter Troianos

nos & Latinos. Hinc Tyrrhides, patronymicum maſcu. Vir.7. Æneid.

Ceruus erat forma præſtanti & cornibus ingens
Tyrrhidæ pueri quem matris ab vbere raptum
Nutriebant, Tyrrhúſque pater cui regia parent
Armenta, & latè cuſtodia credita campi.

Tyſias, princeps & inuentor artis rhetoricæ fuit, vt docet Cicero 1. de inuentione. Ac veteres quidem ſcriptores artis vſque à principe illo atque inuentore Tyſia repetitos vnum in locum conduxit Ariſtoteles, &c.

Tyrtæus, poeta Græcus, cuius ſæpe meminit Plato in libris Legum: O diuine poeta Tyrtæe (inquit) ſapiens certè ac bonus nobis eſſe videris, quia excellentibus eos extuliſti laudibus qui in bello excelluerunt.

Tyrus, Phœniciæ vrbs celeberrima, orbis olim emporium. *Sarra* vocata fuit, Gellio & Feſto teſtibus. Sacræ literæ *Sor*, vel *Tzor* nominant: & vulgari vocabulo hodie *Surs* dicitur: Poſtello & Nigro auctorib. Eſt etiam *Palæ Tyrus* antiqua, Trogo 11. triginta ſtadiis hinc diſtans, vt eam deſcribit Strabo. *Tyrum veterem* quod idem eſt nominat Q. Curtius lib.4. quam nunc *Palætyron* appellant, vt tradit Niger.

Tyrus, ſinus Perſici Straboni, vel maris Rubri inſula Stephano, quam ab Artemidoro *Tylos* per l vocari ſuadit Theophraſtus non ſemel meminit Tyli inſulæ Arabicæ, in mari Rubro. Vide Anatha.

Tyrus, inſula Syriæ continenti finitima ante Tyrum ciuitatem. Ptolem.

Tyrus, Laconicæ, Lydiæ, item Piſidiæ, vrbs, apud Stephan.

Tyrus, locus & præſidium trans Iordanem inter Arabiam & Iudæam, non procul ab Eſebonitidis regione, quem exactè deſcribit Ioſeph.12. Antiquit.

Tyrus Italiæ vrbs circa Vlſinium lacum, vbi martyrologio Vſuardi & Adonis S.Chriſtianam martyrio adiectam perhibent.

Tytea, vxor Noæ, in arca tempore diluuij ſeruata, Aretia, id eſt terra vocabatur ab Armeniis, quia mater omnium erat: & Eſta, hoc eſt, ignis, poſt mortem cognominata, quòd ipſa ſacrorum regina fuerat, puellâſque docuerat ſempiternum ignem ſacrorum inextinctum ſeruare. Beroſ.lib.1.& 3.

Tyrtigias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abſtulerat, venditabat, eóque quæſtu diues factus eſt. Zenodotus apud Eraſmum in Chiliad.

Tzaffinum, elegans Africæ oppidum, muro ex montibus ſeptum, arcem turribus firmam, ædificia frequenti numero nitide culta, & miræ altitudinis turrim oſtentat. Anno 1508. Regis Portugalliæ præfectus, oppidum hoc Mauris eripuit.

V A

Abar, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptolemæo. *Biſmeo* apud Caſtaldum nominatur.

Vabtenſe Caſtrum, in Gallia G. Turonenſ. 9.

Vacallincus pagus, circa villam Arnwyler, quæ eſt ſupra Coloniam Vbiorum Treuiros verſus ſex milliaribus. in Gallia Belgica eſt. hic pagus adhuc hodie *Vachlendorff* nominatur, Ant. Morillonius.

Vacaria, ſiue Auacaria, Antonino locus in Africa Propria.

vacatum munimentum circa Petſidem, Ammian.25.

vacca, fluuius eſt Luſitaniæ in Hiſpania, vt ſcribit Plin.lib.4.cap.21.eſt etiam vrbs, quæ *Ponte Vouga* Varrerio, ab Oroſio dici *Baccia* creditur, vt ſcribit eam à Q.Fabio Seruiliano deditione receptam *Vacca* apud Plin. lib.5.cap.2.flumen & oppidum eſſe oſtendit Varrerius ex archetypo Toletano: vbi legitur, *flumen Vacca, oppidum Vacca, oppidum Talabrica*, &c.

vacca.oppidum Numidiæ. Salluſt. in Iugurth. vnde Vaccenſes.

vaccei, Hiſpaniæ citerioris populi: Plin. lib. 4.cap.20.

vacomagi, Albionis inſulæ populi apud Ptolemæum. Steilingum vrbem Scotiæ putat H. Boethius.

vacorium, vrbs Norici apud Ptol. lib.2.c.14. hodie Vilacum. *Villach* Germanis dicitur. Sabellico & Iouio teſtibus, oppidum Carinthiæ inter Alpium rupes ad Drauum fluuium.

Vacchoris, rex Ægypti fuit, qui relictis omnibus regiis opibus, parcè ac duriter in poſterum voluit viuere. Volat.

M Vaccus, dux Fundanorum in Priuernati bello, quum à L.Papyrio captus eſſet, ædes eius dirutæ ſunt, & bona publicata ob regnum ab eo affectatum. Vide Liu.8. ab vrbe, & Ciceronem pro domo ſua.

vacóſus, dux Artaxerxis, templum Hieroſolymitanum violauit, vlciſcens mortem Ieſu, quem Ioannes frater interemerat. Ioſephus lib. 11.cap.7.

vacua Straboni, Vacos Ptolemæo, Vacca Plinio, Luſitaniæ flumen. *Vouga* hodie Varrerio & Vaſæo.

vacuna, ruſticorum dea, quæ præeſſe vacantibus & otioſis putabatur: cui cùm agricolæ laboribus ruris vacarent, vt poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemem vota ſoluebant & ſacrificabant. Ouid.lib.6. Faſtorum.

Nam quoque cùm fiunt antiqua ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtántque ſedéntque focos.

Hæc in agro Reatino inſigni habebat nemo-

ta,quorum meminit. Plin.lib.3.c.12.

Vada, locus inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes; vltra Nouesium Rheno fluuio & cis adiacentem, in Ducatu Clinenſi ſitus. Tacit. Eſt etiam Batauorum vrbs,quæ hodie *Vuageningh* dicitur, teſtibus Rhenano & Diuæo.

vademarius, Alemanorum rex, fines Gallorum vaſtauit.Ammian.lib.14.

vadimon,Iani cognomen apud Hetruſcos.

vadimonis lacus eſt, in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa commemorat. Cæcilius quadam Epiſtola ſic ſcribit. Exegerat ſocer meus, vt Ametina ſua prædia inſpicerem, hac perambulanti mihi oſtenditur ſubiacens lacus, nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbienſi feruet, ſcatétque ſulphureis aquis. *Lago de Baſſanello* Leandro dicitur, ſed *Lago di Viterbo* Fabricio.

vaga, Latinis dici eum fluuium Cambriæ (ea Angliæ inſulæ pars eſt) qui Britannis *Gouuy*, & Anglis *Vuy* vocantur, ſcribunt Lelandus & Lhuydus.

vagedruſa. Vide Arethuſa.

vageni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin.lib.3.c.20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones & Corianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti Vageni, Ligures. Sil.

Tum pernix Ligur, & ſparſi per ſaxa Vageni.

vagitanus deus. Vide Vaticanus.

vagniacum, locus in Anglia, vt eſt in itinerario Antonini. *Vurothan* vicum putat Talbotus in ſuis ad hoc itinerarium commentariis.

vahalis, Batauorum fluuius, aut potius pars Rheni apud Tacitum & Cæſarem, ſed *VValu*. eſt apud Cæſarem, vbi quædam exemplaria *Vacales* habent. *VVael* hodie dicitur. Tacitus Nabalis etiam fluminis meminit.

vaiezatha, filius Aman filij Amadatha, i. aſpergens thalamum, vel cubiculum: aut ex Syro & Hebræo, væ oliuæ. Eſt 9 9.

valachia, regio Septentrionalis perquam lata, à Tranſſyluanis incipiens,vſque in Euxinum protenſa pelagus, plana ferme tota, & aquarum indiga, cuius meridiem Iſter fluuius excipit. Pius Pont.11. Max.Eutrop.2.

valaſca, Bohemorum regina fuit, quæ facta cum cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum ductrix bellum mouit, interfectiſque viris, fœminas omnes aſſeruit in libertatem, ita vt inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine viris, Volaterranus in Geographia.

valdo, vir quidam pius, qui vniuerſum patrimonium pauperibus erogauit, dictitans, inter Chriſtianos omnia communia eſſe debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenſes, Valdenſes ſunt appellati.

valena, Ptolem. Pannoniæ ſuperioris vrbs, *Gran* ad Danubium Villanouano eſt.

valens, imper. pietatis & Chriſtianæ religionis hoſtis, ab aduerſariis barbaris igne crematus. Socrat.lib.8.cap.15.& 35 hiſt trip.

valentia,Hiſpaniæ citerioris vrbs,tribus millibus paſſuum à mari remota vt author eſt Plin. lib.3.cap 3.Ptol.lib.2.cap 10 & Mela lib.2 Eſt & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plin. lib.3. cap.4. Hodie *Valence*. De Annibualemia, quaſi Annibalis Valentia, vide in Hipponio.

Hanc Valentiam antea *Romam* dictam à Romo Hiſpanorum quondam rege ſcribit non ſolùm Annius in Manethonem, ſed etiam Beuterus in ſuo Hiſpaniæ Chronico. Nummus æreus in Goltij hiſtoria eſt,qui habet, *Col.Iul.Val.* vbi nonnulli legunt, *Colonia Iulia Valentia*.

valentia, Ammiano 28. Britanniæ inſulæ pars,quam Gyraldus Cambrenſis vocat *Scotiam*. vide Britanniæ & Iapygia.

valentinianus, XLIIII. Rom.Imperator,regnauit annis VII. anno ſalutis 388.

valentinianus cum Theodoſio, XLVIII. Romanorum Imperator,regnauit annis XXX. anno ſalutis 426.

valentinus, XCVIII. Rom. epiſcopus, annis XL. anno ſalutis 827.

valentinus, hæreticus, Chriſtum in ſubſtantia corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit, anno ſalutis 142.

valeponga, Hiſpaniæ vrbs, Anton. inter Liminium & Cæſaraugnſtam.

valeria, nomen proprium Meſſalarum ſororis, quæ, amiſſo Seruio viro, cum rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, Sibi ſemper maritum Seruium viuere.

valeria Colonia, Corſicæ inſulæ vrbs Ptolemæo. *Leria* dicitur Pineto, ſed *Aleria* non Valeria eſt in Græcis exemplaribus, ſic etiam Plinius & Antoninus.

valeria,Ptolem. 3.cap.3.oppidum Hiſpaniæ, à qua Valerienſes populi, Plin.lib.3. cap.1. *Querca* dicitur Cluſio & Taraphæ. In Caſtella noua (vt vocant) ſita eſt.

valeria, regio in vltima Germania verſus Orientem, quæ hodie Scitia vocatur, vt placet Æneæ Siluio. Rhenanus *Crabaten*, Lazius *Syriam* interpretatur.

valeria via, in Sicilia inter Meſſanam & Lilybæum, Strabo. Eſt quoque *Valeria* via Italiæ hodie ea *Il piano di Perito*, *& delle Celle* vocari auctor eſt Cioſanus 4. Triſtium Ouidij.

valeria, Latina vrbs in via Valeria, Strab.

valeria, Diacono in Longobardicis Italiæ regio eſt XIII.in qua Tibur,Carſuli,Reate, Furconium, Amiternum, Marſi, & Fucinus lacus.

vale-

Valeria virgo cùm Valerios peſtis inuaſiſſet, ab oraculo commonefacta: malum id ceſſaturum, ſi quotannis Iunoni virginem immolarent: in ſortem eſt ipſa vocata: ſed Luperca eniem corripuit, & impoſita foco virgula, cum malleo, eadem tauenca, ipſeues templ in paſcenti, impoſuit. Virgo igitur, re intellecta, immolata iuuenca malleum arripuit: domúmque & agros circumlustrans, ictu parcente, feriebat: cúmque vnicuique valedixiſſet, eos exſuſcitabat incolumes. Quoctrea & hoc tempore myſterium illud fieri conſtat. Plut. in Paral.

Valeria Tuſculanaria, quo pacto dolis cum patre Valerio coïerit, & ex eo filium ſuſceperit, vide in verbo Syluanus.

Valerij prius Valeſij, teſte Quint. appellati, ſicut Fiſij deinde Furij.

Valerius, L. Valeſij filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, poſtremò de vtriſque triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogauerat, & domum in Velia tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni affectati venit: quo cognito, apud populum queſtus eſt, quòd ita eum aliquid timuiſſent. Quapropter emiſit qui domum ſuam diruerent, ſecures etiam faſcibus dempſit, eáſque in populi concione ſummiſit, legem de prouocatione à Magiſtratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadriga primus in triumpho vectus eſt ſine vlla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funéſque curauit, funebrémque orationem de ipſius laudibus habuit: quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo conſuetudo manarit, vt qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Author Plutarch.

Valerius, M. Publicolæ frater, conſul vnà cum Poſthumio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem feliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publice ei domus ædificata, cuius fores extra honoris gratia aperiebantur, cùm cætera intus procederent.

Valer. Coruinus, Tribunus militum, ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, aduerſus Gallum prouocatorem ſolus proceſſit. Coruus ab ortu ſolis galeæ eius inſedit, & inter pugnandum ora oculóſque Galli reuerberauit, & hoſte victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa, Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quintium neceſſitate magna compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit, de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes T. Manlij morte exultantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum. Lege Liuium lib. 7. Dec. 1.

Valerius Potitus poſt Decemviralem inuidiam plebem in patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigauit: vnde Potiti, nomen adeptus. Primus quoque conſul, poſt Decemviros, cùm Volſcos, æquóſque ad Algidum magna laude debellaſſet, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed ſuadente Icilio, Trib. pleb. primus ſine authoritate Senatus triomphauit cum collega ſuo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus eſt: quod nemini à Senatu præterquàm Fabio Maximo conceſſum eſt, vt ſcribit Plut.

Valerius Leuinus conſul, cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum poſtea conſul contra Agrigentum miſſus, ac ſuperato Hannone duce Carthaginenſium, oppidum in poteſtatem recepit, Senatum ſecuri percuſſit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem fœliciter bellum geſſit, teſte Liuio lib. ſeptimo. decad. 2. belli Punici.

Val. Flaccus M. Catonis familiariſſimus, eundem ex agro Tuſculano ad Remp. adduxit, pariter & inſtruxit, vt ait Plutarch. Conſul cum eodem Catone circa Mediolanum, vt Liuius teſtatur, cum Gallis & Inſubribus & Boiis collatis ſignis pugnauit, vbi decem millia hoſtium ſunt cæſa. Cauſam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam ſuum Catonem obtinuit: quorum vide apud Liuium elegantes vtriuſque orationes, lib. 4. de bello Macedonico.

Valerius Soranus, poëta quem Cicero in libris de Orat. doctiſſimum togatorum appellat. Plu. verò virum philoſophum, & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuiſſe. Valerius Autias, ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab authoribus teſtis citatu, vt à Liuio.

Valerius Procillus militauit ſub Cæſare in Galliam miſſus legatus ad Arioviſtum, vt eſt in Comm. Cæſaris.

Val. Maximus hiſtoricus ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæſarem. Militauit ſub Sex. Pompeio. vt ipſe de ſe teſtatur, vbi de inſtitutis antiquis loquitur.

Valerius Martialis, epigrammatum ſcriptor.

Valerius Aurelianus XXXIII. Romanorum imperator regnauit annis V. menſ. VI ann. ſalutis 2 2.

Valerius Maximus Baſilius, conſ. ab vrbe condita 219.

Valerius Torpilianus Trachala, conſul, ab vrbe condita 820.

Valerius Torquatus pro reip. ſalute obiit mortem. Nam cùm Paulus Æmilius reſponſum

accepiſſet ex oraculo, victoriam ſe reportaturum, ſi aram in eo loco ædificaret, vbi inſignem cum curru hominem demerſum aſpiceret: poſt tres demum dies Valerius Torquatus (ſic enim in ſomnis fuerat admonitus) ſumptis ſacerdotalibus inſignibus (nam augurali ſcientia præditus erat) educto exercitu, & multis ante ſe interfectis, à terra abſorptus eſt. Tum Æmilius, ſtructa ibidem ara, victor euaſit: ex qua victoria centum ſexaginta turres geſtantes Elephantos Romam miſit. Ex quo autem tempore ſuperatus eſt Pyrrhus, ex ara ipſa eduntur oracula. Plut. Paral.

Valerius Flaccus, poëta Patauinus, quem Martialis alumnum Antenoreum vocat. Argonautica, quæ adhuc extant, ſcripſit: & Veſpaſiani imp. tempore vixit. De hoc Quintilianus,

Multū, inquit, *in Valerio Flacco nuper amiſimus.*

valeſium. vide Aleſium.

valeſius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & poſtea vſus inualuit, vt in familiæ cognomen tranſierit: quo cognomine regia Francorum celſitudo nunc inſignitur.

valinſa, eſt in Alpibus regiuncula, quæ hodie *Walisſerlandt* vocatur. Eam olim tenuere *Viberi*, *Veragri* & *Seduni*. Ioſias Simlerus.

vallata Antonini habet Cluſius pro ea ciuitate Hiſpaniæ, quæ hodie *Vanenca* dicitur, circa Aſtorgam.

vallatum Antonini *Veilenbach* Simleri eſt, Rhetiæ oppidum.

vallius Syriacus citatur Senecæ inter celebres ſui ſæculi declamatores. Ejus eſt illud in Stertinium Maximum à quo premebatur quum comes ejus fuiſſet, *Per duodecim annos in officio tuo fui. Die quid peccauerim? Sed hac eſt conſuetudo veſtra, iniuriam vocatis finem ſeruitutis.* Initio 2. Declamationum.

vallonia putabatur dea, quæ vallibus præerat.

Vandali, ſiue, vt Plin. lib. 4. c. 14. & Straboni lib. 7. placet, Vindelici populi ſunt Germaniæ, qui, vt ait Volaterranus, paucis antè annis, quàm Gothi Romam caperent, Gallias inuaſere. Inde in Hiſpaniam trajecto Pyrenæo, penetrantes loca circa Bæticam, quæ Vandalis poſtea dicta eſt, occupauerunt. *Vandales* vocat Crantzius, *Bohemos*, *Polono*, *Reſſ s. Dalmatas*: has enim omnes regiones Wandaliam comprehendere ait. Vernacula lingua *VVenden* & *VVinden* nominantur.

vandalia, regio Europę Septentrionalis, à Vandalo fluuio qui regionem interfluit. A qua populi Vandali immanes & ferociſſimi.

vandalus, Argiuorum rex, apud Thuſcones regnauit, & hujus regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclauonica vtitur, denominata eſt, *die Vuenden*: è quibus nunc multæ maximæque gentes diuiſæ ſunt, Poloni, Bohemi, Sclauonij, Crotij, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c. quorum lingua Turcorum aulici frequenter vtuntur.

vangiones, populi ſunt Galliæ Belgicæ Coloniæ Agrippinenſi finitimi: hodie Votmacienſes. Lucan. lib. 1.

Et quia te laxis imitantur Sarmata bracchu.

Vangiones.

Meminit horum Cornel. Tacitus lib. 20. & Plin. lib. 4. cap. 17 *Vuormbſer Biſthumbs* B. Rhenano & Liechtenauio. *Vuormatiam* vrbem olim vocatam *Vangionum Speculam* ex antiqua ibidem inſcriptione colligit Ioannes Heroldus.

vania, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. nutrimentum ſine arma Domini.

vannius, Sueuorum rex. à Iubilio Harmondurorum rege pellitur, ab vrbe cond. 9.

vapingum, Galliæ Narbonenſis vrbs apud Anton. *Gap.* Simlero eſt

vaphres. Ægyptiorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 3360.

vapſi, pater Nahabi principis tribus Nephthali, Num 13. Lat. fragmentum, vel particula, diminutio, vel diminutus.

varalij, in ora Dalmatiæ populi, quos poſteri *Ardiaos* vocauere: hos à mari in mediterranea abegerunt, coegerúntque agriculturæ vacare Strabo. videntur Ptolemæi, *Vardei* quos Italiæ quondam populatores vocat Plinius.

varamus, Venetorum fluuius, Plin. à Leandro *Calero* interpretatur.

varanes, Perſarum rex, regnauit annis 11. anno ſalutis 189.

varar, Æſtuarium, Ptolemæo Albionis inſulæ. Hodie *Murai firth* vocatur.

vargiones, Germaniæ populi Ptolemæo Scado *Bavr Landtgrafſchafs* videtur, ad fontes Danubij regio.

varianus vicus. Antonino locus eſt inter Patauium & Bononiam, *Frigarola* fortè hodie.

varini, Germaniæ populi apud Tacitum. *Neuue Marck* pars Brandeburgicæ Marchiæ fortè, vt Willichius ſcribit. Althamerus cenſet hos *Vuarmienſi* vrbi Epiſcopali, in Pruſſia nomen reliquiſſe.

variſti, Ptolem. ſunt *Nariſci* Tacito vt putant Peucerus & Willichius. Vide Nariſci.

varius poëta Tragicus fuit, Virgilij & Horatij familiaris, vnus ex ijs, quibus Auguſtus Æneidem commiſit emendandam. Horat. 1. Satyr. 5.

Plotius & Varius Sinueſſæ, Virgiliúſque
Occurrunt, &c.

varmundus, Hieroſolymitanus patriarcha, ann.

ann. ſalutis 122.

Varro, poëta Romanus, quem Fabius Quintil. inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat. Eius verba lib. 10. c. 1 hæc ſunt, Alterum illud eſt & prius Satyræ genus quod non ſola carminum varietate miſtum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſſimus, Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſſimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum noſtrarúmque, plus tamen ſcientiæ collaturus, quàm eloquentiæ. A diuo Auguſtino etiam literatorum doctiſſimus appellatur. Eſt & alter Varro, cuius meminimus in dictione Terentius.

Varus, Syriæ præſes, anno ſalutis 3.

Varus Pergæus, fuit quiſpiam, qui verbis aſſentatorum corruptus, perſuaſit ſibi ſe omnium eſſe formoſiſſimum, arte quoque & robore in palæſtra omnes excellere, imò ne Muſas quidem cantare ſuauius.

Varus, Straboni fluuius eſt Galliam Narbonenſem à Liguria dirimens.

Varus Quintilius, Galliæ Ciſalpinæ præfectus fuit ſub Auguſto, cuius auxilio Virgilius amiſſos recuperauit agros: cuius beneficij memor Poeta, ſexta illum Ecloga miris laudibus in cœlum extollit. Hic poſtea Germanico exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus ſatis confidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum ſe conuertit, repente ab Arminio circumuentus, cum tribus legionibus obtruncatur. Mortem eius deflet Horatius lib. 1. Carm.

Vaſatæ, vrbs Galliæ Narbonenſis. Pauſ. ad Auſonium.

Quique ſuperba tua contemnis mœnia Romæ,
Conſul, arenoſas non dedignare Vaſatas.

Puto eam eſſe quæ vulgò dicitur Ba'as.

Vaſcones, populi citerioris Hiſpaniæ, quà in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum poſiti. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, vt humana carne veſcerentur. Iuuenalis. Sat. 15.

Vaſcones, vt fama eſt, alimentis talibus vſi,
Produxere animas.

Vaſconum ſaltus, Plinio Hiſpaniæ tractus à Pyrenæo ad Oceanum. *Lepuſcoa* Pinetus vertit.

Vaſio, Narbonenſis Galliæ Vocontiorum oppidum: vt ſcribit Pomp. Mela. lib. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Vaſſeni, 1. ſecundus vel dualis, ſiue mutatus, aut coccineus, vel dens aut annus meus primogenitus filiorum Samuelis. 1. Par. 6.

Vaſſionenſe oppidum meminit Sidonius li. 5. epiſtolarum ad Apollinarem eius lib. 7. ad Fontellum fortè hæc Vaſiorum ciuitas Ptolem. eſt in Gallia Narbonenſi, quam Varrerius putat *Vaſio Vocontiorum*, apud Melam eſſe, & *Forum Voconitum*, apud Cic. in Epiſt. quæ incipit Anton. *Vaſio* Plinij apud quem nonnulla exemplaria malè *Vaſro* legunt. Vide Forum Vaconij.

Vaſthi, vxor Aſſueri regis. Eſth. 1. Lat. bibens vel potans, aut duplicans vel ponens, aut ſtamen.

Vataſtica, inſula in fluuio Rheno, finitima Batauis & Phryſiis, quæ eſt Diœceſis Traiectenſis. Tacitus.

Vaticanus, collis eſt, non procul à Tiberi, ſupra molem Adriani, conterminus Ianiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignens, ſed parum laudatum. Martial. lib. 1. ep. 19.

Quid te Tucca iuuat vetulo miſcere Falerno,
In Vaticanis condita muſta cadis?

Dictus Vaticanus ſiue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur: ſiue à Vaticano Deo montis huius præſide, penes quem eſſe putabantur humanæ vocis initia. Gell lib. 16. cap. 17. Et agrum Vaticanum, inquit, & eiuſdem agri Deum præſidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atq; inſtinctu eius Dei, in eo agro fieri ſolita eſſent. Sed præter hanc cauſam Marcus Varro in libris Rerum diuinarum aliam eſſe tradit iſtius nominis rationem. Nam ſicut Aius, inquit, Deus appellatus a àque ei ſtatuta eſt, quæ eſt in infima noua via, quòd in eo loco, diuinitus vxor ei data erat: ita Vaticanus Deus nominatus penes quem eſſent vocis humanæ initia: quoniam pueri ſimulátque parti ſunt eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano ſyllaba eſt. Idcircò vagire dicitur exprimente verbo ſonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

Vatinius, cùm eſſet dignitati Cic. ſemper aduerſus, ita poſtea præualuêre amicitia, vt duob. iudiciis publicis ab eo ſit defenſus. Author Valerius. Hic cùm eſſet imprudentiſſimus, eleganter à Seneca deſcribitur, Vatinius, inquit, aſſiduo conuitio depudere didicerat.

Vatrenus, amnis apud Plin. qui hodie Forum Cornelij alluit, vt Niger tradit. Leander eum *Santerno* vocat.

Vatuca, ſeu Ratuca, inter Belgas caſtellum quaſi in mediis Eburonum finibus, non longè à colle vno, ſyluis & tumulo ac magna conualle, vbi Titurius & Aurunculeius Romani hyemantes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis intercepti ſunt, Id caſtellum proximum fuiſſe Limburgenſibus, nec longè ab Aquiſgrani vrbe veriſimile eſt, forſan ab eo loco, vbi nunc eſt Caſtellum, cui Valcatus mons nomen eſt: Cæſar in Commenr. *Valckenburg* aut *Culuk* (quod Galli *Iuliers* vocant) videtur. Nonnulli hic *Vatruca* habent. Rhenanus libenter *Ratuca* legit, & ex eo *Hertzogenrode* facit. De hoc loco Cæſaris ſic ſcribit Fulnius Vrſinus in ſuis emendationibus.

Vannia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua, Ptol. authore lib. 3. c. 1. Vulgò *Lenino*.

V B

Vbij, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum Coloniæ Agrippinenſi finitimi ponuntur. Plin. lib. 4 cap. 17. *Vbich*. pagus in agro Iuliacenſi fortè horum nomen ſeruat, Althamerus hos ſcribi à Strabone *Vbios*,& à Plinio *Incubos* dici, ſed mala lectione, nam hic *Vbij* legitur apud Plin. lib. 4 c. 17. Strabo quoque *Vbios* habet. vide Agrippina Colonia.

Vbil, nomen viri, 1. Paral 27. Lat. adductus vel portatus, aut luctuoſus, vel veteraſcens.

V C

Vcalegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, quod amnis confectus eſſet prælio abſtinuit, vt refert Hom. 13. Iliad. Virg. 2. Æneid.

—iam proximus ardet

Vcalegon.

Quo in loco domini nomen figuratè pro ipſis ædibus poſuit.

Vcia, Ptol. lib. 2 c. 4. Plin. lib. 3. c. 1. Vria Hiſpaniæ ciuitas. Vide Vrium.

V D

Vdenoe. Vide Iſtus.

V E

Vebrich. Gotthorum rex, anno ſal. 347.

Vectaris, Vincentiæ Comes, Sclauos, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefridum filium Lupi, in paternum reſtituere Ducatum, multis incommodis affectos, ſignauit. Blond.

Vecteri, vide Veliates.

Vectis, inſula Britannici maris, vt ſcribit Ptol. lib. 2. c. 3. vel, vt alij Oceano Septentrionali verſus Thylen. *Vuyth* incolæ vocant, in qua ſunt oppida *Calborel* & *Newport*.

Vectius Meſſius, Volſcorum rex, anno mundi 3535

Vectius Marcellus, Neronis imper. fuit procurator: cuius prædia, ab vtraque parte viæ publicæ ſcilicet prata & oleæ, in ſedes contrarias tranſgreſſa fuêre, quod maximè mirandum eſt. Plin. lib. c. 83.

Vectiones, populi Hiſpaniæ citerioris, ab Aſturibus Durio amne diſcreti, teſte Plin. lib. c. 20. Lucan lib. 4.

Vectionéſque leues, &c.

Vacceis & Celtiberis proximi, vt ſcribit idem Plin lib. 3. c 3.

Vedius Pollio eques Romanus ex amicis Auguſti, & multum apud illud potens, murænarum viuariis ſeruos damnatos immergere ſolebat. Accidit autem aliquãdo, vt quum Auguſtus apud ipſum cœnaret, vnus è ſeruis calicem cryſtallinum frangeret. Ex quo rapi eum ad mortem, & murænis obijci Vedius iuſſit. Puer ad Cæſaris pedes fugit, non mortem quidem deprecans, ſed ne piſcium eſca fieret. Ibi motus nouitate crudelitatis Cæſar, & puerum dimitti & cryſtallina potius omnia perfringi, piſcinámque compleri iuſſit Seneca, Plinius & alij. Crudelitatis Vedianæ meminit quoque Tertullianus in libro quem inſcripſit de Pallio.

Vedra, fluuius Britanniæ inſulæ. Ptol. libro 2. cap. 3. *Vuere* vulgò, ſeu *Tueed* hodie dicitur.

Vegeſatum, Galliæ Belgicæ oppidum, meminit eius auctor, qui vitam Henrici IIII. Imper. ſcripſit, vt tradit Diuæus H. Leodius *VVeſet* (quod Galli *Viſe* vocant) interpretatur, in ripa Orientali Moſæ fluminis eſt, medio itinere inter Leodium & Traiectum.

Vegeti, Aſiæ populi, Morthanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomp. Mela. lib. 1.

Vegerius Flauius Renatus, Comes Conſtantinopolitanus, ſcripſit ad Valentinianum principem libros quinque: Epitomen, videlicet inſtitutionem rei militaris, de commentariis Catonis Auguſti Traiani, & Hadriani, principum, ac Frontini. In primo electionem docet iuniorum, ex quib. locis vel quales milites probandi ſunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus veteris militiæ continet morem, ad quem pedeſtris, inſtitui poſſet exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terreſtri prælio ſunt neceſſaria, exponit. Quartus, vniuerſas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates vel defenduntur, enarrat, naualiſque belli præcepta ſubnectit. Ex Raphaelis Volater. lib. 22.

Veia, venefica quædam mulier, cuius meminit Horatius Epod. 5.

Veibenus, rex Latinorum, ex familia Vetuloniæ, Tuſcis imperanit ante vrbem condit. 825.

Veientes, populi bellum contra Romanos ſuſceperunt, victi pacem in 100. annos impetrarunt. anno vrbis 34.

Veij, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus poſt decennalem obſidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbis huius claritas, tanta ſitus opportunitas, vt Romani exuſta deformatáque à Gallis vrbe, Veios potiſſimùm delegerint, quò Romani imperij ſedem transferrent, à quo incœpto grauiſſimis Camilli concionibus ægrè ſunt reuocati. Huius incolæ dicti ſunt Veientes, Fabiorum clade notiſſimi. Hinc Veientanus, a, um, poſſeſſiuum: vt vinum Veientanum. Horatius 2. Ser. Satyra tertia.

Qui Veientanum feſtis potare diebus

Campana ſolitus trulla, vappámque profeſtis.

Veiouis, apud Romanos inter ſiniſtra ſeu noxia numina habebatur, quem non auxilij alicu-

ius ſpe venerabantur, ſed ideò tantùm, ne quid ipſæ noxæ inferret. Huius ſimulachrũ effingebatur ſpicula manu tenens, eaque minaciter intentans. Vnde quidam eundẽ cum Apolline eſſe putatunt, qui ſpiculis, hoc eſt, radiis ſuis multimorborum genera immittit. Cicero 3 de natura Deorum. Quid Veioui facies? quid Vulcano?

Vel, i. aut Deus fine aut fortis, vel deſiderans Deum, nomen viri. 1. Eſd. 10. 34.

Velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem velis obtenſus ab quibus oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in Captiuis,

Quaſi in Velabro olearij.

Horat Serm. Satyra tertia,

Cum ſcurris ſartor, cum Velabro omne macellum

Mane domum veniant.

Hinc Velabrenſis, & hoc enſe, Martial. lib. 11. Pp grammatum,

Vel Velabrem ſi maſſa recocta fore.

Inde Velabrenſis caſeus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus. Mart. lib. 13.

Non quemcunque focum nec fumum caſeus omnem,

Sed Velabrenſem qui bibit, ille ſapit.

Velauni inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib 3 c. 20.

Velia, Stephan. Lucaniæ oppidum, in ſinu Paſtano conditum à Phocenſibus, antea Elea dicta & incolæ ipſi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum, Velinus, a, um. Virg Æneid 6.

portuſque require Velinos.

Eyl & *Belea*, Stephano quoque dicitur. Strabo *Eleam* ſuo tempore, antea *Hyelam* & *Elleam* appellatam ſcribit. *Ulia* quoque apud Stephan. eſt: *S. Bonifacio* eſt Barrio, *Vlatea* Nigro nominatur, ſed *Pelyc ſtro* Pyrrho Ligorio. item *Scalea* Pandulfo.

Velcera, Ptolemæo Illyridis oppidum Theuetus hoc *Becharin* vocat, & addit quoque *Neufchaſteau caſtello neuo* forte appellari.

Veldidena, Germaniæ vrbs Antonino, Simlero eſt *Wilten*, oppidulum prope Oeniponrem.

Veliares, cognomine Vecteri, Italię populi in octaua regione, Plin. lib 3. c 5.

Velicer, fluuius, de quo fit Sidonius in Panegyrico ad ſocerum ſuum,

Bructerus vlnoſa quem Velicer abluit vnda.

Goropius arbitratur eum deſignare, qui in Weſtphalia paulò ſupra vicum *Velen* dictum, è ſylnis ſumit exordium, non longè à Veſto caſtello in Iſalam deferendus quod ſi verum eſt, hodie *Aa* vocabitur.

Velina, regio in vrbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriæ, deorum penatum ædes erant. Dicta Velina,

quod ibi paſtores Palatini vellere lanam ſint ſoliti, vnde Velinus lacus Plin. 33 cap. 1. Alij deperdi ci ll ſcribunt.

Velinus lacus, cujus meminit Tacitus in Vmbria eſt. & *Tago de terni*, dicitur, vt ſcribit Georg Fabr vel *Lago de Pie de Luco*, vt Leander Albertus. *Velini* fontes habent. Virgilius & L. Florus.

velitra, ciuitas Volſcorum inſignis fuit, quibus victis Romani agrum Veliternum ademerunt, vt ſcribit Liuius libro ſeptimo. Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti quos commemorat Plinius libro tertio, capite 5. Ex ea vrbe gẽtem Octauiam fuiſſe teſtatur Suetonius in Auguſto. Eò coloni ab vrbe miſſi ſunt, vt inquit Liuius libro ſecundo. Refert Dionyſius libro ſeptimo. peſtilentiam adeò Velitras eſſe depopulatam, vt ex decem partibus Veliternorum vix vna ſuperfuerit. *Belitra* Stephano, & hodie *Belitre* vt habet Leander.

vellaunij. populi inter Celtas, proximi Helleuteris, Cadurcis, Gabalis, & Auernis, quorum ſub imperio eſſe conſueuerant. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Biturıcenſi nomen retinẽs, à mulris tamen Sancti Flori ciuitas. Simplici l ſcribit Ptolemæus: Plinius etiam Velanni. hodie eorum tractus *Vallania* dicitur & *Velaij* eorum oppidum, vt docet Ioannes Poldus. *Velaye* vocari eorum regionem oſtendit Orentij tabula.

vellaudunum, oppidum, in Lotharingia: vulgò *Villeneuſue*.

vellaunodunum, oppidum Senonum inter Celtas, propinquum Agendico Senonum oppido, c Gebano oppido Carnutum: nec longè ab Auarico & Nouioduno oppidis Biturgum. Marlianus in deſcript. locorum Cæſaris.

vellaunodunum Cæſaris, & Autricum Ptolemæi eadem vrbs putatur à Patadino cum *Antiſiodoro* Antonini (quo loco nonnulla exemplaria *Altiſſiodorum* legunt) *Autoſidurum* habet Ammianus lib. 16. Hodie *Auxerre* dicit ſcribit Rob. Cœnalis vrbs eſt in Burgundionibus, vino, quod inde nomen habet, nobilis. Hanc *Auxerre* vult Simlerus *Axena*, apud Antoninum nominari. De Villaunoduno vide Annotationes Vigenerei in Cæſarem, vbi docet potius conſtitui debere vbi hodie *Chaſteaulanden* eſt.

vellica, Ptolem. Cantabrorum vrbs mediterranea. *Victoria* hodie Villanonano.

vellina. vide Velina.

vellocaſſes Galliæ Lugdunenſis populi, Plin. lib 4. c 8 Lugdunenſis inquit, Gallia habet Lexouıeos, Vellocaſſes, Galletos Venetos, Abrincatuos, Oſiſmios, flumen clarum Ligerim Marlianus ſcribit hodie *Caſſel* (quod eſt oppidum Flandriæ in cacumine montis ſitum) occupare

D uæus *Vergaſſini* e x eis facit ad Sequanam quorum oppidum primarium Giſortium dicitur. Idem Cœnalis *Verecaſſes* per r legit Vigenereus, atque eos in Hannonia ex conjectura collocat. Sed longè hinc migrare eos cogit Pet. Pithœus in ſuis aduerſarijs. Is enim eos in vltimis Aremoricæ Galliæ finibus ponit, adeò vt Oceanum penè digito tangant: vocátque eos *Bellocaſſes* & *Velioccaſſes* apud Cæſarem, Item *Baiocaſſes* apud Auſonium: videntur quoque à Ptolemæo *Venelocenſij* appellari.

velona, vulgò dicitur Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

venaſrum, ciuitas Campaniæ abundans oleis Mart, lib, 13.

Hoc tibi Campani ſudabit Bacca Venafri.

Horat. 2. Carm. Ode 6.

— Viridique certat

Bacca Venafro.

Hinc deducitur adjectiuum venafranus: vt Ager venafranus, oleum venafranum: quod & venafranum dicitur abſolutè Iuu. Sat. 5.

Ipſe Venafrano piſcem perfundit.

Venafri vocantur à Leandro.

venuntius Iunior, conſul, ab vrbe cond. 219.

venantodunum, id eſt, venatorum mons, vt ſcribit Lelandus, qui hoc Angliç oppidum ſic vocat, quod incolæ *Hundentune* appellant.

venatia, inſula eſt in mari Tuſco, vt ſcribit Plin. lib. 1. c. 6

venceſlaus, Bohemorum rex VI. anno ſalutis 1280.

venceſlaus, venceſlai filius, VII. Bohemorum rex, apud Olomurium interemptus, anno ſalutis 1305.

venceſlaus, qui ab Hungaris Ladiſlaus, venceſlai Bohemiæ regis filius accepto diademate, in Bohemiam ſe recepit, regnauit annis III. an. ſal. 132.

venedi, Germaniæ populi Tacito. *Vvinlandi* a Venedicum ſinum, ſeu Balticum, Herberſteinio eſt vide vandali.

veneli, Galliç Lugdunenſis populi apud Ptolemæum: apud Cæſarem *Vnello.* vocari putat Villanouanus, Blagio Vigenereo ſunt qui hodie vulgò dicuntur *Percherons.*

venetia. vide Nebriſſa.

veneris portus, Galliç inter Pyrenei promontoria oppidum. Author Pomp. Mela lib. 2. Strab. Aphrodiſium nominat, Veneris templũ: Ptolem.

veneti, Britanniç Armoricæ populi, terra, marique bellicoſiſſimi & antiquiſſimi. vulgò *Ceux de Vannes en Bretaigne.* Cæſ Bell. Gall.

venetiæ, ciuitas inſignis in mari Adriatico, quæ anno à natali Chriſto quinquageſimo quarto ſupra quadringenteſimum condita fuit, quo an. Attila rex Hunnorum Aquileiam euertit.

Eſt & venetia, nomen alterius ciuitatis in Gallia nempe in ea parte quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæſar in ſuis commentarijs multa: eſt autem maritima, Gallicè, *Vennes en Bretaigne.* vide Veneti.

venetiarum hiſtoriam ſcripſerunt Sabellicus, Bembus & alij, ex quorum laboribus quæ ſequuntur in gratiam vrbis celeberrimæ collecta ſunt: Anno Chriſti 421. Aquileienſes & Patauini, Hunnorum terrore, & ob vrbium ſuarum interitum, Adriatici maris inſulas fuga occuparunt, & initio in Riuum altum ſe recipientes, prima Venetiarum vrbis fundamenta iecere. Sita eſt vrbs intimo ſinus Adriatici receſſu. Inſulas ferè 60. (adjectis tandem alijs duodenis) paruo inter ſe ſpatio diſiunctos, intercurrentibus Euripis, continens: quas à vehementiori maris impetu, agger tenuis, littus vocant, artificio prouidæ naturæ prętentus, tuetur. Excurrit in longum millia ferè 31. curuus inſtar arcus & oſtijs quinis interruptus, quæ ſingula modicum portum efficiunt, & nauigijs, aquiſque marinis aditum in æſtuaria prębent. Opportuna habet flumina, quibus res omnes, cùm ad hominum vſum neceſſitatémque, tum ad delicias inueniuntur. Innumer. hic hominum, varijs ex orbis partibus, multitudo negotiatur. Ciuitas tota triplici ordine populi conſtat, Patricij ſunt, Ciues & plebs artificum, Imperij ac Reipub. auctoritas apud Patricios conſiſtit qui cùm ipſam vrbem, tum ciuitates oppidáq; ditionis Venetæ, moderantur. Vrbs in ſenas regiones eſt diuiſa, proinde Sextariam vocant. Plebanicas congregationes habet 72. cœnobia 41. quorum 17. conuentus monachorum ſunt, 24. virginum. Fora habet conjuncta tria. In capite, quod littus ſpectat, columnæ pertingentes binæ cernuntur, quarum vna D. Marci, leoninum alatũ ſignum, altera D. Theodori ſtatuam ſuſtinet. In ipſo intercolumnio ſupplicia de damnatis ſumuntur. Templum D. Marci ſumptuoſiſſimum & marmore conſtructum. Vicus riui diuidunt, ac tranſitus vbiq; pontibus conjungitur, vel ligneis vel lapideis: quorum in vniuerſum tam publici, quàm priuati 440. cenſetur. Nauicularum numerus quibus ciuitas peragratur 8. millium amplius eſſe putatur. Eſt etiã intra vrbis ambitum nauale: locus mœnibus vndiq; validis munitus, & cum opportunis ad cuſtodia turribus, quem Arſenale nominãt, in quo perpetuò 440. occupantur homines, triremibus iiſque rebus, quę ad nauigationem requiruntur, conficiendis intenti, quorum ſtipendia 1200. in hebdomadam aureorum nummũm ſunt. In ipſo nauali, nauium longarum, quæ in pontibus ad omnem occaſionem paratæ ſunt ſemper, numerus ad 200 eſt, præter alia minora nauigia, Praepotentem hanc vrbem, ejúſque ditiones ac re-

gna

gna, Centuriones atque Tribuni ad annum Chriſti ſeptingenteſimum gubernarunt. Deinde Ducis auctoritate adminiſtrari cœpit. Qui tam ſubtili ſortitione eligitur, nullus vt ambitioſus vanæque gloriæ cupidus, in tantam ſe dignitatem intrudere queat.

Veneti, populi ſunt Italiæ, ab Henetis Paphlagoniæ populis, & Troianis oriundi: qui Troia euerſa, cum magna manu Venetum, duce Antenore, in intimum maris Adriatici ſinum peruenerunt, pulſiſque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebant, eas occuparunt terras: & vbi primùm ingreſſi ſunt, oppidum condiderunt, quod de nomine relictæ patriæ appellauerunt Troiam. Gens autem tota aſpiratione in v. conſonantem commutata vno nomine Veneti appellati ſunt. Lucan. lib. 4.

Sic Veneti ſtagnante Pado.

Horum regio Venetia dicitur: Adriatico mari proxima, & à Padi fluminis oſtiis poſt Iſtriam vſque protenſa. Inſignes vrbes habet Veronam, Vicentiam, Patauium, & Venetias regionis totius caput, anno à partu virginis 454. in inſula condita, quo tempore Attila Hunnorum rex Aquileiam euertit. Apud Cæſarem ſunt Galliæ populi. Marliano *Vanaes* in Britannia minore. Ipſam vrbem idem Cæſar *Venetiam* appellat, Venetos quoque *Cyanees* nuncupatos ſcribunt Blondus & Cœnalis.

venetus lacus, Pomponio, quem Rhenus efficit *Celler ſee* Minſtero, *Vnderſee* Scudo.

venicnium Hiberniæ promontorium, apud Ptol. *Ligra* à Nigro appellatur.

venilia Nympha fuit: vxor Fauni & ſoror Amatæ Latini regis coniugis: mater autem Turni. Virg lib. 10. Æneid.

Indignum eſt Italos Troiam circundare flãmis
Naſcentem & patria Turnum conſiſtere terra,
Cui Pilumnus auus, cui diua Venilia mater.

veniliam item antiqui Neptuni coniugem appellarunt, à veniendo, inquit Varro lib 4. de ling. Lat. quam tandem & Salaciam appellauerunt, ad naturam nimirum maris reſpicientes, cuius fluctus modo ad terram veniunt, modo in ſalum abeunt.

vennenſes, Plinio in Hiſpania ſunt populi. *Duegna* vertit Pinetus.

vennones, Ptolemæo, & *Vennuſta Vallis* Luithprando, in Heluetia eſt, & *Vinſtgeuw* atque *Engadin* dici ſcribit Scudus.

vennonetes, Rhætorum populi apud Plin. Hi fortaſſe, inquit Scudus poſtea *venonini*, hodie autem *veltolini* appellati ſunt. *veltlin* Germanis *Veltelina* Italis. Villanouanus putat hos eoſdem eſſe cum Vinnonibus Ptolemæi.

venonius hiſtoricus, cuius meminit Cicero lib. 1. de Legib. Nam (*inquit*) poſt Annales pontificum maximorum, quibus nihil poteſt eſſe iucundius, ſi aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi ſemper in ore eſt Catonem, aut ad Piſonem, aut Fannium, aut ad Venonium venias, quanquam ex his alius alio plus habet virium, tamen quid tam exile, quàm iſti omnes? Hactenus Cicero. Huius hiſtoriam ſe non habere dolet idem Cic. ad Atticum.

venta Silurum, Antonino Britanniæ vrbs eſt, quam Lhuyd. *Caerwent* appellari ait.

venta Belgarum, Antonino Britanniæ inſulæ oppidum, quod Humfridus ſcribit Britannis *Caer ederyn Mant-baden*, & Anglis *Briſtow* vocari. Ptol. quoque eius meminit.

venta, in Simenis ciuitas Ptolemæo in Albione inſula, *Nordvvich* Briſæo teſte. Hanc Noruiciam Lhuydus in Icenis ponit, & eam, quæ in Simenis eſt ſita, à Britannis *Caervvynt* & Anglis *Wintcheſtre* dici ſcribit, ſed Ioannes Caius in libello ſuo de libris propriis ſic ſcribit, *Noruicum, cuius Tacitus & Antonius ille ſub Noruici nomine, hic ſub Venetæ appellatione facit mentionem Ordouicum* ciuitatem habet in Iulij Agricolæ, & Ordouices populos, idem ſunt etiam apud Ptolemæum, ſed longè diſtantes ab eo loco, vbi hodie *Nordvvich* conſpicitur.

venulus, vnus fuit ex Latinorum proceribus qui in magnam Græciam legatus miſſus, vt Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret, re infecta rediit.

venus, ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatúmq; omnium habita eſt dea: ita dicta à veniendo, quod ad omnes res veniat, vt author eſt Cic. li 2 de nat. deorum. Hanc poëtæ ex ſpuma maris & Cœli teſticulis natam fabulantur, à Saturno exciſis, & in mare proiectis, vnde & ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ, hoc eſt, à maris ſpuma Aphroditem appellarũt. Auſonius.

Orta ſalo, ſuſcepta ſolo, patre edita cœlo
Æneæ dum genitrix hic habito, alma Venus.

Eſt item Venus, vna errantium ſtellarum inter Solis & Mercurij ſphæras ſita, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer latinè dicitur, cùm antegreditur Solem: cùm autem ſubſequitur. Heſperus, Veſper, & Veſperugo. Venerum quatuor meminit Cicero libro tertio, de Natura Deorum, cuius verba ſunt. Venus prima Cœlo & Die nata, cuius Eli delubrum vidimus. Altera ſpuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diana, quæ nupſit Vulcano, ſed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria Cypróque concepta quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt. Hæc ille.

venuſia, ſiæ, Ptolemæo oppidum Apulorum Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatij poëtæ, qui ab eo dictus eſt Venu-

ſinus. Meminit huius oppidi Plin.lib.3. cap.1. *Venoſa* Leandro vocatur *Sabellus* valet idem quod Venuſinus, quia pulſis Sabellis in loca va cua Venuſini deducti ſunt à Romanis ſic Lambin in Horat.lib.1. Epiſtolarum.

vera, fluuius vel torrens potiùs è Cebennis montibus deſcendens, & B terrinorum mœnium quartam partem alluens: ibiq; ad eam eius loci portam, quæ Portaletum dicitur, Obri ſeſe coniungens, Bœterris in mare mediterraneum haud procul Narbonem procurrit: nomine à vepribus, inter quos & ſcaturit & labitur, deducto. Gallicè *Vebre*.

veragri, popul extra Celtas, & Belgas & Aquitanos inter Sedunos, Antuates & Allobrogas montéſque Sancti Bernard & Brigam: quos Veragros Rhodanus fluuius interlabitur. Caput genti, eſt vicus vbi Anbaria, quæ Sanctus Mauritius dicitur, d œc. ſi. Sedunenſis. Per hos ad montes illos quos Cæſar ſummas Alpes nominat, ex Gallia in Ital am venientibus eſt aditus. Vulgò, *Le pay à l'entour S. Maurü*.

veramundus, Hiſpanorum rex, regnauit annis 11. anno ſalutis 779.

verbanus, lacus eſt Ciſalpinæ, Galliæ, Ticinum A pibus defluentem accipiens, & eundem in Padum tranſmittens. Hodie lacum maiorem appellant. vulgò, *Lac maior*.

verbigenus pagus Heluetiorum inter Celtas. Cæſar 1 Comm. vulgò *Orbe au pays de Vaud*.

vercellæ, Hieron. Ligurum ciuitas, haud procul à radicibus Alpium ſita, olim potens, nunc raro eſt habitatore ſemiruta.

vercellæ, vrbs Italiæ Tranſpadanæ, in regione vndecima, Taurinis vicina, vt ſcribit Plin.l 3 cap 17. vulgò *Vercel en Piedmont* vocatam pro ſcribit in ſua Sabaudia Paradinus.

veremundus, Ordonij filius, regnauit annis vii. an. ſalutis 957.

veretum, Ptolem Salentinorum vrbs mediterranea *Veretinos* vocat Plinius. Hanc *Baru* & *Baritos* antea dictam ſcribit Strabo lib 6 Xylander in ſuo Strabone putat eandem eſſe cum *Varia* cognomine *Apula*, de quo Pli.lib.3.c 5.

vergæ, Bruttiorum oppidum Liuio. *V rgi nunc* hodie, & vu gò *Rogiano*, vt tradit Gabriel Barrius.

vergeminum, Galliæ Ciſpadanæ ad r pas Ticini oppidulum, vt Gaud. Merula teſtantur, quod idem ab Hermolao Barbaro *Viglevanum* appellari ad ſit.

vergentum, Hiſpaniæ oppidum, quod *Iulij Genitor* dicitur Plin.lib.lib 3.c 1.

vergiliæ, ſeptem ſunt ſtellæ, inter os Tauri & Arietis caudam ſitæ, teſte Hygino libro 2. de Signis cæleſtibus: ita dictæ, quod circa æquinoctium Vernum matutinum oriantur, Propert. lib.1.

Et ſit iners tardis nauita Vergiliis.

Eædem & Pleiades dicuntur, vt latiùs docuimus ſuo loco.

vergilius Maro, Latinorum poëtarum præſtantiſſimus, cuius vitam non minus doctè, quàm copiosè ſcribit Petrus Crinitus lib.3. de poëtis Latinis. Aliàs Vir. vide infrà.

verginium mare, vt Ptolem. vel Hibernicum, vt aliis placet mare eſt quod Hiberniam & Angliam interluit. *Mor Vveridh* Britannicè vocari ait Humf. Lhuydus, *Canalem S.Georgij* vocant Angli & Galli.

verginius Ruffus, conſul, ab vrbe cond.849.

vergobretus, ſummus erat apud Heduos magiſtratus, qui creabatur annuus, & vitæ necisque in ſuos habebat poteſtatē. Cæſar bello Gal.lib.1.

Veritas, Temporis filia & Virtutis mater, Dea exiſtimata eſt à Gentibus, fingebatur mulier pulchra, magna, ſimpliciter ornata, illuſtris ac ſplendida, cuius oraculorum orbes puro lomine nitebant, vt aſtrorum ac ſtellarum fulgorem imitari viderentur. Plutarch. in quæſtionibus ait, veritatis parentem, ac deum Romanos Saturnum habuiſſe, & ſubdit cauſam: An, inquit, quod vt plerique Philoſophi putant, *Κρόνον χρόνον*, i. Saturnum tempus eſſe: veritas verò tempore inuenitur, an illud potius, quò Saturnus iuſtiſſimus fuerit, & veritatem in primis etiam, quod veriſimile eſt coluerit? Hanc in putei fundo delitere ſcripſit Democritus.

vero, fluuius Celtiberiæ à quo populi Verones dicti ſunt, circa eum habitantes.

verocaſſes, populi ſunt inter Belgas, Morinis Neruiiſq;e finitimi, proximi Ammianis & Atrebatenſibus Hi hodie Caſſetenſes dicti in Comitatu Flandriæ & Francorum regno, Morinenſiſque diœceſi ſiti inſtar pagi ſunt.

verodunum, quod per t quoque in prima ſyllaba ſcribitur apud Antoninum, Galliæ Belgicæ vrbs, *V rdun* dicta, vt Simlero placet.

verolanium, Britanniæ inſulæ oppidum Antonino. Anglicè *Vverhelingceſtre* vocari ſcribit Lelandus: & *Guerlban* Britannicè dici tradit Lhuydus. *Vetulamium* per u-& in apud Tacitum legitur. Hoc *Vverhelingceſtre* Anglis olim dictum, ſed nunc *S. Albein* nominari author eſt Daniel Rogerſius. Vulgò adhuc *Vverula* ſiue *Vverle* vocatur. *Vrolanium* habet Ptolem. in Catyeuchlanis.

veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plin.lib.4.c.17. Vulgò *Vermandou*.

verona ciuitas Venetiæ, à Galliscondita, duce Brenno: à quo Brenona primò, deinde mutatis literis, Verona dicta eſt. vt Iuſtin. lib 20 refert. Hi enim, quum nouas ſedes quærere ob inteſtinas diſcordias, & aſſiduas diſſenſiones cogerentur, in Italiam venere: expulſiſque inde

cul-

cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiam & Veronam condiderunt, ad Atheſim fluuium amœniſſimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longè à foſſa Clodia Pado miſcetur. Ex hac vrbe ortus eſt Catullus poëta, & (vt quidam exiſtimant) Plinius, naturalis hiſtoriæ ſcriptor. Ouid.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Germani *Dietrichs Bern* appellant. In antiqua inſcriptione, quam Goltzius in ſuo theſauro habet, vocatur *Colonia Augusta Verona noua. Gallieniana.*

Verona, Rhetorum vrbs eſt Plinio, quam hodie etiam *Bern* dici volunt, idem eodem loco etiam Bernenſes populos habet.

Vetouicum, appellat Lelandus illud Angliæ oppidum, quod incolæ *VVaruuike* nominant.

Vetra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne Agrippæ naſcerentur.

Caius Verres Caij filius. Quæſtor Cneij Carbonis, deinde legatus ac proquæſtor Gneij Dolabellæ, vtrumque prodidit. Lucullo & Cotta Conſulibus Prætor vrbanam iuriſdictionem obiuit, qua perfunctus Sacerdoti in Sicilia ſucceſſit, eamque non ſuccedente ſibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinoſè, auarè, crudelitérque verſatus in prouincia, poſtulatus eſt repetundarum à Siculis. Cicerone verò in gratiam Siculorum accuſationem magna vi & arte peragente, quum parum ſubſidij ſibi in Hortenſio eſſe videret, deſperato patrocinio, ſponte in exilium abiit. Vbi viginti ſex annis per ſummam quietem traductis, à Triumviris tandem proſcriptus & occiſus eſt. Plinius lib. 34. 2. propter Corinthia vaſa proſcriptum tradit, quod iis videlicet Antonio ſe cedere negauiſſet. Seneca etiam fortiter deceſſiſſe ſcribit ex auctoritate Pollionis Liberos habuit antequam in exilium abiret, filiam nuptam & filium prætextratum parum pudicum. Quamobrem Cicero, quum vti Cinædus à Verre patre notaretur: *An neſcis*, inquit, *liberis intra fores conuiciandum eſſe?* Vide Ciceronem in Vertinis, Aſconium Pedianum & Lactantium lib. 2. cap. 4.

Vertegernus, Anglorum regis nomen, anno ſalutis 449.

Vertobrige, oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, vt ſcribit Plin. lib. 3. c. 1.

Vertodunum, oppidum in Lotharingia vicinum Metenſibus, Gallicè *Verdun en Lorraine.*

Vertumnus, deus habitus eſt in Latio, in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Protheo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cùm Pomonam Nympham adamaret in anum ſeſe conuertit, hortóſque eius ingreſſus, multis eis rationibus perſuadere conatus eſt, vt ſibi coniugio iungeretur. Verùm cùm ea via nihil proficeret, poſita anus perſona, in iuuenilem rediit formam: cuius pulchritudinem admirata Nympha, vim iam inferenti: deo non admodum ſe præbuit moleſtam. Qua de re vide Ouid. lib. 14. Meta. Acron. in illud Horat. lib. 2. Serm. Sat. 7.

Iam mœchus Romæ, iam mallet doctus Athenis
Viuere, Vertumnis quot quot ſunt, natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe deum humanarum cogitationum præſidem: idcóque multiformem fingi, & inconſtantem, quemadmodùm & illæ variæ ſunt & mutabiles. Iniquo autem Vertumno natos eſſe interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tiberius Donatus, Vertumnum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum: quem idcirco coli arbitratur, vt res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt, finem perducantur. Sæpe enim malè cedit, quod vel optimè eſt inſtitutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Ænea, necis ipſi conſciſcendæ fuit inſtrumentum. Nec deſunt, qui inde Vertumnum dictum putent, quòd lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinionem tangit & Ouidius lib. 6. Faſtorum Huius feſta dicta ſunt Vertumnalia, quæ menſe Octobri celebrabantur.

Veruca, cuius Caſſiodorus meminit. Sabellicus, Blondus Candidus, Niger & Leander in Foro Iulio ponunt, & hodie *Monte Falcone* appellari tradunt, ſed cùm hanc Verucam eleganter deſcribat Caſſiodorus lib. 3. Variarum, eamque ad Atheſim fluuium ſtatuat, non facilè intelligitur, quomodo ille mons Falconis in huius locum veniat.

Verulanum, Liuio Latij oppidum in Hernicis *Verulo* nunc, Leandro teſte.

Verulam populi ſunt Italiæ, Tuſculanis & Veliterranis vicini, vt ſcribit Plin. 3. cap. 5. vide Vrolauium.

Verus Pollio, conſul. ab vrbe cond. 833.

Veſcis, Ptolemæo auctore, libro tertio, capite quarto, Hiſpaniæ ciuitas: alio nomine Veſci & Fauentia, Plinio dicta libro tertio capit. 1.

Veſeuus, qui & Veſuuius, mons eſt Campaniæ Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis præterquàm in ſolo cacumine, vbi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem: terræ cinerulentæ facie, rupibúſque exeſis, non indubitata veteris incendij indicia oſtendente. Conſtat enim ſæpiùs arſiſſe: nunquam tamen vehementius quam imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis & vicinas regiones latiſſimè populatus eſt, & Pli-

nium Naturalis hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo flammiſque enecauit, qua de re vide epiſtolam Plinij Iunioris ad Cornelium Tacitum, quæ Naturali hiſtoriæ hodie eſt præfixa. Montis huius meminit Virgilius 2. Georg.

Talem diues arat Capua & vicina Veſeuo
Ora iugo.

Idem Martial

Hic eſt Pampineis viridis Veſuuius vmbris

Monte di Summa hodie nominatur. *Veſbius* à Silio Italico dicitur: item *Beſbius* à Georg. Cedreno. *Veſeuus* quoque habet Carrio apud Valerium Flaccum, & ita legendum apud Martialem & Statium ſuadet. *Leſbius* per L à Galeno vocatur lib. 5. curatoriæ artis ſcribit Amb. Leo. Sed *Veſuuius* à probatiſſimis auctoribus vocatur. *Veſuius* legitur apud Diodorum lib. 4 qui eum quoque *Phlegræum* vocat.

veſontio, oppidum maximum Sequanorum, natura loci munitum inter Celtas, nunc comitatu Burgundiæ circumſeptum. Ciuitas eſt Imperialis ac Metropolica, nomen retinens, mutata litera, v. in b, vt Romanis & Vaſconibus pronuntiandi mos eſt. Situm habet qualem Cæſar in Commentariis deſcripſit, præterquam quòd nunc eam idem fluuius ex magna parte interſecat. In illa ſunt loca vetuſta, qualia Romæ, quæ Pantheon, Campus Martius, Campúſque Mineruæ vulgò ſemper Latinè dicta ſunt. Multáque alia priſcæ vetuſtatis monumenta conſiſtunt. Gallicè *Beſançon*, *Viſontium* vocat Ptolem. *Biſontiona* Iulianus Apoſtata in Epiſtolis. *Beſontios* Marcellinus. *Chryſopolim* quoque appellatam ſcribit Paradinus.

veſores, rex Ægyptiorum. Scythis bellum indixit, anno mundi 2751. Vexoris legitur apud Iuſtinum ſtatim ab initio libri primi.

veſpaſianus, Imp. Rom. de quo abundè Suetonius Tranquil. & Euſeb. lib. 3 c. 3.

veſper, ſydus alio nomine venus dicitur, & Lucifer Plin. lib. 2. cap. 8 Præueniens quippe (inquit) & ante matutinum exoriens Lucifer nomen accipit, vt ſol alter, diem maturans, contrà ab occurſu refulgens, nuncupatur veſper, vt prorogans lucem, vicémque Lunæ reddens. Hactenus Plinius Horatius 2. Carm. Ode 9.

Nec tibi Veſpero
Surgente decedunt amores.

vide venus.

veſperies Hiſpaniæ citerioris in vardulis oppidum ſcribit Plin. lib 4. c. 20.

veſta Saturni filia ex Ope: quanquam à poëtis non rarò pro terra ſumitur. ſiue quòd omnibus terra veſtiatur, ſiue quòd vi ſua ſtet. Ouid. lib. 6. Faſt.

Stat, vi terra ſua: vi ſtando Veſta vocatur.

Nec deſunt qui ἀπὸ τῆς ἑστίας nomen hoc deductum velint aſpiratione in v conſonantem mutata, vt, Venetus pro Henetus: Vella pro Helia. Cui ſententiæ ſubſcripſit & Cic. lib. 1. de Natura deorum. Veſtæ, (inquit) nomen ſumptum eſt à Græcis. Ea eſt enim quæ ab illis ἑστία dicitur, viſque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur, pro igne Ouid.

Nec tu aliud Veſtam, quàm viuam intellige flammam.
Natáque de flamma corpora nulla vides.

Iure igitur virgo eſt quæ ſemina nulla remittit. Veteres autem duos eſſe Veſtas affirmabant: vnam Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Ouid. loco iam citato.

Ex Ope Iunonem memorant, Cereremque creatam
Semine Saturni, tertia Veſta fuit.

Confundunt tamen has Poëtæ, alteram pro altera ponentes. Id tamen obſeruandum eſt, cùm Veſtam pro terra accipiunt, de matre Saturni id eſſe intelligendum: quando verò virginem nominant, de filia eius eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluêre. Hanc vnam ex diis penatibus eſſe volunt, quos Æneas in Italiam aduexit. Virg. lib. 2. Æneid.

Sic ait, & manibus vittas, Veſtamque potentem
Æternumque adytis effert penetralibus ignem.

Cui ſententiæ non obſcurè adſtipulatur & Liuius, cùm Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta, à Numa autem Pompilio primùm Romæ inſtituta, multiſque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille Sacerdotes ei creauit, ſtipendióque publico donauit, perpetuaque virginitate, aliiſque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potiſſima cura erat, vt ignem perpetuum conſeruarent: qui ſi fortè per negligentiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igne reparare fas erat, ſed accenſa per fomites ex ſole flamma, purus & cœleſtis ignis elicitbatur. Porrò virgo Veſtalis legebatur intra annum ſextum ſuæ ætatis, & decimum: & triginta annos oportebat eam manere virginem, poſtea nubere licebat. Quòd ſi interim fortè ſtuprum commiſiſſet, viua defodiebatur. Vide Plutarchum in Numa.

veſtia Oppia, mulier Atellana, Capuæ habitans, quæ quondam quæſtum corpore faciebat, vt eſt apud Liuium lib. 6. ſecundi belli Pun.

veſtini, populi Italiæ, Sabinis & Picentibus vicini, vt ſcribit Plin. lib. 3 c. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi Martialis lib. 13.

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Ater inter Maricos Sabinóſque, alij iuxta Marſos & Sabinos, hos populos eſſe dicunt.

veſtralpus Alemanorum rex, anno ſal. 358.

veſulus, mons Liguriæ iuxta Alpes, inter cæteros.

teros clariſſimus, ex cuius radicibus Padus erumpit: teſte Plin. lib. 3. c. 19. Virg. 10. Æneid.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus, quos pinifer annos
Defendit.

Veſeuum à Virgilio 2. Georg. nominari ſcribit Seruius eo verſu,

Talem diues arat Capua, & vicina Veſeuo
Ora iugo.

Viſo nunc dici ait Leander. Errat Ptol vt annotauit Varrerius, qui huius fluminis caput ad Larium lacum deſcribit.

Veſuna, Ptolemæo Petrocotiorum vrbs in Aquitania, *Perigort* Villanouano eſt.

Veſuuius, qui & Veſeuus, mons eſt Campaniæ, non procul à Nola, crebris incendiis, & Plinij morte nobilitatus. Martial. lib. 4.

Hic eſt Pampineis viridis Veſuuius vmbris.

Valerius Flaccus lib. 3. Argonaut. Veſbium vocat, aut certè Veſuuium per tres ſyllabas.

—magis vt mugitor anhelet
Veſuuius.

Vide de hoc plura in dictione Veſeuus.

Vetera Caſtra, hybernorum Romanorum locus eſt circa & propè Rhenum fluuium, amplum habens vallum, cuius pars in collem leniter exurgens, equo aditur, vbi oppidum & obliqua in Rhenum moles, cuius obiectu volutus amnis, & latitudo camporum inter ciuitates Traiectenſem & Colonienſem Cæſar in comment. *Santen* Pyramio, *Berck* Simlero. Aliis *Aquiſgranum* eſt, de quo vide Nuagerra.

Vetera caſtra, locus Auentino ad Danubium à Ratiſbona Orientem verſus decimoquinto lapide diſtans, quem nunc *Pfeter* appellant.

Vetones, populi in Hiſpania teſte Plinio lib. 25. c. 8. qui herbam betonicam inuenerunt. Alij Vettones ſcribunt, alij Vectones. Lucanus l. 4.

V. ſteníque leues, &c.

Vetronius Thurinus, quod his, qui aliquid ab Alexandro Imperatore peterent patrocinium & operam ſuam vendidiſſet, multa interim mentitus, alligatus ſtipiti, ſubiecto igne & humida materia fumo extinctus eſt, adiecto elogio: *fumo punitur qui fumos vendidit.* Lampridius. Alij legunt ſcriptura variata Vbconius.

Vetulonium ſeu Vetulonia, locus in Hetruria. Silius.

Mæoniaque decus quondam Vetulonia gentis.

Vetulonium, Tuſcorum vrbs. Ptol. lib. 3. c. 1. hodie *Viterbo.* vocatur etiam *Vetulia* & *Selua V telletta* à Leandro. Hermolaus hodie etiam dici *Vruicello* putat.

Verus Apoſtolorũ diſcipulus & auditor, quartus Viẽnẽſis epiſcopus fuit. Adon. Arch. Viẽnenſ.

V F

Vfens, fluuius eſt iuxta Tarracinam per paludes Pontinas fluens, teſte Plin. lib. 3. cap. 5. Virgil. 7. Æneid.

—gelidúſque per imas
Quærit iter valles, atq; in mare voluitur Vfens.

Vfens, præterea Æquicolarum dux fuit, qui cùm Turno aduerſus Æneam ſuppetias ferret, à Gya Troiano eſt interfectus, de quo Virgil. 7. & 12. Æneid.

Vffugum, Brutiorum ciuitas apud Liuium. *Montalto* videtur Barrio.

V I

Via, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptolem.

Via, Hiſpaniæ fluuius, Ptol. lib. 2. cap. 6. cuius meminit & Pompon. lib. 3.

Viacienſes, Hiſpaniæ populi apud Plinium: quos Pinetus *Baezza* interpretatur.

Viadus, fluuius, quem recentiores Viadrum perperam appellant. Germanis, *Oder* vide Guttatus

Viana. Vide Vienna, & *Ala Flauiana*. Hanc Simlerus *Vemaniam* ſiue *Venianiam* Antonini putat, & *VVangen* interpretatur, *Viniania* legit Notitiarum liber.

Vibali, Plinio Hiſpaniæ populi. *Tomila* Pinetus interpretatur. in Gallico Plinio.

Viberi Plinij, eoſdem apud eundem *Iuberes* vocari putat Simlerus in ſuo Valleſij libello. etſi Gelenius, vt idem ait, pro Iuberis *Viberos*, vbi de Auguſti tropæo mentio fit, ſubſtituerit.

Vibiſci, populi ſunt: vulgò *Le pays à l'entour de Bordeaux.* Hos Plinius *Vbiſces* & Strabo *Ioſces* vocat. *Viuiſca* gens eſt Auſonio in Idyllio Moſellæ. Per V in ſecunda rectè ſcribi ex antiquo lapide docet Scaliger in ſuis Auſonianis lectionibus.

Vibius Virius, Capuæ deditionem elegantiſſima oratione diſſuadet apud Liuium Decad. 3 lib. 6. Fuerat enim author Campaniæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, vt idem quoque facerent, perſuaſit. Vibium Virium, inquit Liuius, ſeptem & viginti fermè Senatores domum ſecuti ſunt, epulatíque cum eo: & quantum facere potuerant, alienatis mentibus vino ab imminentis ſenſu mali, venenum omnes ſumpſerunt. Inde miſſo conuiuio, dextris inter ſe datis, vltimóque complexu, collachrymantes ſuum patriæque caſum, alij, vt eodem rogo cremarentur, manſerunt, alij domos digreſſi ſunt. Impletæ cibis vinóque venæ minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. Itaque noctem totam plerique eorum & diei inſequentis partem cùm anima egiſſent, omnes tamen priùs quàm aperirentur hoſtibus portę expirarunt. Hactenus Liuius apud quem Vibij orationem legito lib. 6 Decad. 3.

Vibo ſeu Vibon, oppidum in Brutiis, priùs à

Locris ædificatum, & Hippo vocatum, vt ſcribit Mela.lib 2.

Vicenſimum, in Antonini itinerario eſt vrbs inter Heracleam & Thurium, *Trebiſaci* hodie eſt, in Calabria, Barrio teſte, qui *Vicenumum* legit.

Vicenta, Venetiæ oppidum, Plin lib.2.cap 19. vide Vincentia Hodie *Vicenza* nominatur. *Betetia*, aliàs *Biſetia* Æliano, variat enim lectio *Vicetia* apud Plinium eſt. *Vecetia* quoque in lapidibus haberi oſtendit in ſua orthographia Manutius.

Viconia, vel Vinouia, Britanniæ inſulæ vrbs Ptolem. *Vinnouium* eſſe putat Talbotus vrbem Brigantum vide Bimonium.

Victericus, Hiſpaniæ rex, regnauit annis VII. & ipſe inſidiis ſuorum pe iit. Ritius.

Victor, XIII. Romanorum epiſcopus, regnauit annis x. Euſebius lib.5.cap. vltimo anno ſalutis 190.

Victoria, Dea quam vetuſtas pennatam & aligeram pinxit, vt è cœlo deuolantem ad eos quos ſuis ornare ſucceſſibus vellet: hinc Auſon.

Tu quoque ab æthereo prapes victoria lapſu:

Et Prudentius.

Marmoreo in templo rutilas victoria pennas
Explicet & multu ſurgat formata talentis.

Id eo ſcribit quòd aureæ & auratæ victoriæ plerunque p nerentur, quas & quædam ſimulachra interdum ſuis manibus ſuſtinebant. Cicer. 3.de Natu. Deorum Idem victoriolas aureas & pateras, coronáſque quæ ſimulachrorum porrectis manibus ſuſtinebantur, ſine dubitatione tollebat. Puella autem formabatur, vt Prudentius ait, pennigera, pexo crine, nudo pede ſuſpenſa, ſtrophio reuincta, ſinu veſtis fluitante Ex Turneb.61.

Victoria, vrb H ſpaniæ, Ptolemæo Camarica.

Victoriæ mons in Hiſpania citeriore, vt Liuius auctor eſt lib. 24. *Mencia* fortè hodie, vt Florianus putat, non procul ab Iberi fluminis oſtio.

Victorianus, in Adrumentina ciuitate oriundus, Carthaginis proconſul, & in Vandalorum perſecutione martyr inſignis. Victor. lib. 3. de Vand perſecut.

D. Victorius, Maſſilienſis epiſcopus, anno Dom. 330. ſub Diocletiano tyranno martyrio coronatus. Gregor. Turon. libro 1. capit. 77. de Mirac.

Victorinus, propter ſtupra & adulteria interfectus eſt Agrippinæ: quo occiſo, Marcus imperium occupauit, triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

Vicus Italicus, Zagrabia, Sclauoniæ caput olim dictus eſt. Bonfinio auctore.

Vicus ſceleratus, Romæ antea fuit, *Cyprius* dictus, Liuio & Halicarnaſſeo teſtibus.

Vicus Valerius, alij Varronis appellant, vt ait Sabellicus. *Vicouaro* in Æquicolis, Latij oppidum. villæ Varronis meminit Cicero in Philippicis.

Vidrus, Ptolemæo Germaniæ fluuius eſt circa Rheni oſtia, *Suuarte VVater* Rathaymero dicitur, aliis *Rhegge* videtur Beccano ille fluuius eſt qui Grœningam interſecat.

Vidua, Hiberniæ amnis apud Ptolem. *Vadia* habet M.Nig & dicit hodie *Mui* vocari.

Vienneſis Diaconus martyr, anno ſal.169.

Vienna, Auſtriæ metropolis, vrbs inclyta, & omnium vrbium, quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia clariſſima: quam Vianam Plinius nominaſſe videtur c.24.lib.3 vt placet Hermolao. Eſt & Vienna Delphinatus illuſtris ciuitas in Gallia Narbonenſi cuius meminit Mela. lib.2.in deſcriptione Galliæ Narbonenſis. *Vienne en Dauphiné* vulgò. *Senatoriam* aliquando appellatam ſcribit Batadinus. *Biennus* Stephano dicitur.

Vigilius, LXII. Romanorum epiſc. pus, regnauit annis XVIII. menſ. VI. an ſ. lutis 537.

Vigiſonus lacus eſt in agro Patauino.

Villa Cæſarum, fluuio Tiberi impoſita iuxta nonum lapidem viâ Flaminiâ, quæ ob id vocatur, *Ad Gallinas*, ſic. Plin. lib. 5. c. 30.

Villa Fauſtini, Antonino Angliæ locus eſt. Fortè hodie *S. Edemundi Buryt.*

Viminalis collis, dictus eſt Romæ, quod ibi viminum ſylua fuit: vel à Ioue vimineo, quòd ibi eius ara ſint.

Viminalis via, quæ ad viminalem collem ducebat: eadem Numentana, à Numentano agro.

Vincentia, vrbs Venetiæ, patria Rhemnij Palæmonis grammatici, à Gallis condita, Mantuanus.

Et Verona ferax frugum, Vincentia bello
Strenua, &c.

aliàs Vicentia. Tacitus lib. 19. Poſſeſſa ipſo tranſitu, Vicentia: ſic enim Plin. atque Ptolemæus vocant: non Vincentia. Quidam & Vicetiam, ex ſcriptione, quæ in agro Veronenſi reperta eſt, vt notat Rhenanus in ſuis caſtigationibus in Tacitum.

Viminatium, Ptolemæo oppidum Myſiæ ſuperioris. *Vidmo* à Nigro dicitur. Viminatium P. Diacono Iſtri inſula eſt.

Vincentius, conſul ab vrbe 1154.

Vinceſlaus, Romanorum imperator, XXXIIII. regnau t annis xx: I. ann. ſal. 1379.

Vinceſlaus, Bohemorum rex XII. à patre deſignatur ann. ſal. 1366.

Vincomalus, conſul, anno ab vrbe condita 1206.

Vindelici, populi Rhætis vicini, inter Alpinas

nas gentes Plinio commemoratur libro tertio capite 20. Vide ſuprà in dictione Vandali. *Beiern* interpretantur ab Auentino, & Philippo Appiano, *Lintzgeuv*, Scudo, *Vindelicia* habet Ptolemæus.

vindelicia, regio Germaniæ Rhetiam habens, ab Occaſu, Noricum ab Ortu: ab illa Lyco ab hoc Æno fluuio dirempta: à Septentrione Danubio terminata: à meridie Alpibus ſupra Italiam extenſis. Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius.

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem, & Vindelici.

vindemiator, ſydus quod tertio Nonas Martij apparet, Plin lib. 18.cap.31. Cæſari & Aſſyriæ ſtella, quæ Vindemiator appellatur xi. Calend. Septembris manè exoriri incipit vindemiæ maturitatem promittens.

vindinum, Cenomanorum in Gallia Lugdunenſi vrbs, Ptolemæo. *Vendoſme* à Villanouano dici legit Ortel.

vindius, Edulius, Egdubeda, Ortoſpeda, Hiſpaniæ Tarraconenſis inſignes montes ſunt apud Ptolemæum lib.2.cap.6. Vulgo *Montes de Oca & de Aſturia*.

vindocinum, Galliæ Celticæ oppidum, quod iam ante Romanorum in Gallias aduentum extabat Gregor. Turonenſ. libro nono hiſtor. Franc. vulgò *Vandeſme*. vide Vindinum.

vindomagus, Ptolemæo Galliæ Narbonenſis vrbs *S.Tibere* nomen habet apud Poldum Albertum.

vindoniſſæ, locus prope Moguntiam vrbem Ciſrhenanam. Tacit.

vindoniſſa, Tacito l.4. hiſtor. & Antonino in Heluetiis oppidum, quod B. Rhenanus *VVindiſch* vocari tradit. Lazius in ſua Vienna ſcribit huius Vindoniſſæ ruinas in ſuo Cœnobio *Kunigsfelden* reperiri.

vingenna, Galliæ fluuius, qui ſe in Ligerim exonerat, notus Fortunato & Georgio Turonenſi. Hodie *Vienne* dici colligitur ex tabulis.

vintium, Neruſionum in Alpibus litoreis Ptolemæo lib.3.cap.1. fortè *Ventia* Dionis. hodie *Venza* Ioſiæ Simleri.

violaſcenſis pagus, qui *Martial*, ætate citeriore eſt vocatus, Sidon. lib. Epiſt.2. ad Mauruſium

vion Valentia, Apulorum vrbs Ptolemæo libro primo capite primo hodie Biuona. Hippo. Plinio. ſcribe Vibo Valentia.

vipitenum oppidum Germaniæ Antonino. Simlerus ait hodie *Am Lug*, aut *Stertzingen*, ad Brennum montem vocari.

virbius, idem qui Hippolytus, Theſei & Hippolytæ Amazonis filius: qui cùm à Phædra nouerca per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet, patris iram veritus, conſcenſo curru fugam arripuit: cùmque iuxta maris littus perueniſſet, incuſſo à Neptuno pauore equi conſternati implicatum habenis Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miſerata Diana, Æſculapij opera ad vitam eum reuocauit, & in Aricino nemore collocatum, pro Hippolyto Virbium appellauit, quaſi bis virum. Ouid 15. Metamorph.

Tum mihi, ne præſens augerem muneris huius,
Inuidiam denſas obiecit Cynthia nubes:
Vtque forem tutus, poſſemque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoſcenda reliquit.
Ora mihi, Cretámque diu dubitauit habendā
Traderet, an Delos. Delo Cretáque relictis
Hic poſuit, noménque ſimul, quod poſſit equorū
Admonuiſſe, iubet deponere: quique fuiſti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius eſto.

Virgi, Hiſpaniæ oppidum in ſinu, quem Virgitanum vocant, ſitum. Authore Pomponio lib. 4. Hiſpaniæ etiam vrbs eſt, quam Cluſius dicit fortè hodie *Vera* vel *Bera* dici, eiuſdem enim pronunciationis eſt apud Hiſpanos V. & B.

virgilius, Mantuanus poeta celeberrimus, Marone Maiáque natus, qui primùm apud Latinos inter poetas obtinet locum. Sed ſunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium ſcribi debere autument. Hinc Vergilianus adiectiuum: vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione noni. Vide Vergilius.

virginius, propriam filiam occidit, vt liberam ſeruaret, ab vrbe cond. 62. Liu.

virginum & Voraginum, Latinis dici Liguriæ oppidum, quod vulgò *Voragine* vocant: auctores ſunt Blondus & Leander.

viriatus Luſitanus, primùm in Hiſpania, è paſtore venator, è venatore latro, mox iuſti exercitus dux factus, vniuerſam Luſitaniam occupauit, M. Ventidium prætorem fuſo eius exercitu cepit. Poſt Cn. Plancius prætor nihilo fœliciùs rem cum eo geſſit, tantúmque terrorem hoſtibus is intulit, vt aduerſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique à proditoribus, conſilio Cepionis interemptus eſt, & ab exercitu multùm imploratus, tumulatúſque nobiliſſimè. Author Liuius & Florus. Ab hoc Viriaticum bellum dictum eſt.

viriballum, Corſicæ oppidum Ptolemæo. *Punta di Adiazza* dicitur Leandro.

vindomarus, Gallorum rex, ab vrbe condita 288.

viritium, Ptolemæo libro ſecundo capite vndecimo, Germaniæ in tractu Septentrionale vrbs: vulgò, *Grieſnagen* Altamero, *Grieſſvvald*.

virius Gallus Aug. 11. conſul, ab vrbe condita 1004.

virodunum, oppidulum Sequanorum: vul-

gò *Verdun ſur Saone.*

virtus apud Romanos pro dea colebatur, & huic ædem vouit M. Marcellus primo ſuo conſulatu, quam etiam eius filius ad portam Capenam dedicauit. Liu. Plutarch. Alteram C. Marius ſummiſſiorem extruxit, ne publicis augures demoliri iuberent. Cicero libro ſecundo de legibus virtutem coli iubet. De virtute elegans extat deſcriptio in Panegyrico Claudiani. Templum virtutis ita coniunctum erat cum Honoris æde, vt in hanc nonniſi per illud pateret aditus vt ſignificarent veram vnicámque parandi honoris viam eſſe virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honeſto inaffectóque formabant, nunc quadrato ſaxo inſiſtentem: aliquoties mulierem columnæ læuo nixam cubito, dextra colubrum tenentem. Maſcula virtus ſub imagine ſenis barbati nudi, ſtantis, clauæ innitentis, cum leonina pelle brachio aduoluta.

virouesca, Ptolemæo libro 2. capite 6. (In antiquo codice Vidubeſca) Hiſpaniæ vrbs. vulgò *Briuieſca*. *Vara* legitur in Plinio Gallico.

virouiacum Antonini, eſt pagus Flandriæ *Warwic k* dictum, vt placet Mayero & Mercatori.

virtingui populi, ab Aureliano Imperatore deuicti, Pollio in huius vita, *Wirtenbergenſibus* fortè nomen ab his, inquit Rhenanus.

viſentum, Etruriæ oppidum, Fuluio in Minatia familia.

virucinates, Plinio Vindelicorum populi ſunt ad Vmbrum & Iſaram fluuios, vt Simlerus tradit, qui eos hodie *Frieſinger* vocat.

viruni & Virunum, Ptol. Germaniæ populi, & vrbs ad Sueuum fluuium.

virunum, Plinio & Antonio, in Noricis oppidum *Brunek* Simlero in Carinthia. *Biruunium* habet Suidas. & addit huius nominis originem valde fabuloſam.

viſburgij, Germaniæ populi apud Ptolemæum.

viſigothi, populi, ſub Alarico à Francis victi, anno ſalutis 511.

viſio, Antonino eſt vrbs, quam Paradinus in Sabaudia deſcribit & *Vignonnet* vocat. Portus marinus eſt apud Antoninum.

viſontium, Ptolemæo, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs in Pelendonibus. Hodie *Viſco*, & Latinis *Viſcum* dici ſcribit Villanouanus. Viſeo oppidum Luſitaniæ eſſe multíſque paraſangis à Viſontio Ptolemæi diſtare docet. G. Varrerius in ſua Chorographia Viſontium eidem Ptolemæo eſt Pannoniæ ſuperioris oppidum.

viſontium, nunc Biſontium, Burgundiæ metropolis, vbi plura veterum ædificiorum veſtigia adhuc cernuntur. In cuius agro duo ſcaturiunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis, alter verò ſalſæ, ex qua ſal denſiſſimum, dutiſſimum, & candore præſtantiſſimum conficiunt, quod & maximum illius nationis vectigal. Munſt. lib 2. Vide Veſontium, ſeu Veſontio.

viſtula, Ptol. ſiue Viſtillus. Plinio, Germaniæ limitaneus ad ortum ſolis fluuius. *Die Wixel*, vulgò. *Dranantza*, Nigro, *Viſula* à Pomponio dicitur. *Vandalum* eum vocat, à regina in ipſo ſubmerſa, Math. Michouienſis. Sunt qui *Iſtula* apud Ptolem. legunt, ſed corruptè, vt credit Ortel. B. Rhenanus credit hunc fluuium Plinio *Viſtillum* & non *Viſtulam* dici, addítque hunc eius locum eſſe mendoſum libro 4. cap 14. *Amnes clari in Oceanum defluunt Guttalus, Viſtillum ſiue Viſtula, Albis, Viſurgis, Amiſius, Rhenus*, hic legendum hoc modo docet, Viſtillus, Sueuus, Albis &c. ſed hoc contra mentem Plinij eſſe ex eo liquet, quòd Sueuus minimè in Oceanum effluat, ſed in Hauellam fluuium ſe exonerat.

viſula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Pomp. lib 3. Viſtula item dicitur, Iuſtilla & Iſtula, vt notat Vadian.

viſurgis, Germaniæ fluuius eſt, vt ſcribit Pomponius Mela libro 3. vulgò, *die Weſer*. Vide Biſurgis, & Erygrus. *Viſaris* Sidonio dicitur, & *Itargus* Ouidio dici notauit Hadrian. Iunius.

viraca, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

vitæ Germaniæ populi apud Bedam, de quorum origine ſunt, vt ipſe ait, *Cantuary* & *Viſtuary*, hoc eſt, qui Vectim inſulam & tractum è regione in continente habitant. *Ibiti* à nonnullis vocantur, vt ſcribit Alexander Necyſlius.

vitalianus, LXXIV. pontifex annis 14. menſ. VI. anno ſalutis 661.

vitalis, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 332.

vitalis Michael, Venetorum dux, Vlricum Aquileiæ Patriarcham in bello & D. CC. ex Forojuliana Vngaricáque nobilitate cepit, ac Forojulienſes tributarios fecit. Blond. anno ſalutis 1156.

vitella, oppidum Italiæ, vnde Vitellinus Gentile. Stephan.

vitellianum, Galliæ Ciſpadanæ oppidum, quod nunc *Viadana* vocatur, Gaud. Merula.

vitemberga, vrbs Germaniæ vulgò dicta Ptolemæo. *Calegia*.

viterbum, Tuſciæ oppidum, iacet amœno ſpatioſóque loco, iugis Cyminiis à tergo imminentibus, plurimis haud pœnitendis operibus,

bus nitens, inter qua .ons inſignis, & maxima cum ſpecta tium adm ratione copioſus. Leander. hodie Vitervo Vol terranus putat fuiſſe *Longulam* a Liuio vocatam. Hermolaus ſcribit Ptole n. *Biby Vi um* d c. Platina in Clementis vita tradit quondam *Vetuloniam* dictam.

vitigis Rom impetar r, Romam obſedit, obſidionem ſoluit, factis induciis II. menſium regnauit ann. v. ann. ſal. 539.

vitis Plinio Flaminiæ fluuius iuxta Rauennam *Montone*, Leandro *Rotene*, vel *Aquedotto* Blondo, vt Rubæus refe t. Blondus etiam Bidentem fluuium videtur hoc loco ponere quem *Portello* poſtea vocatum ſcribit lib 1. Decad. 3. dicit Bidentem *Ronchs* nominari.

vitiza, H ſpanorum rex, Egipſæ filius, regnauit annos nouem, anno ſalutis ſexcenteſimo nonageſimo ſecundo.

vitodurum Heluetiæ oppidum, Anton. *Winterthur*, Scudo, *Conſtantz* verò ad lacum Acronium ex eo facit Cænalis & Hermanus Scheydel. item Rob. Gaguinus, qui addit illud à Conſtantino Conſtantini patre Conſtantiæ nomen habere.

vitoldus, vir ſanguinarius ac tyrannus, qui Lituaniæ præfuit. cuius magnum nomen ſua tempeſtate fuit. Nam eum ſubditi adeò timuerunt, vt iuſſi laqueo ſe ſuſpendere parere potius quàm in principis indignationem incidere voluerint. Detractantes imperium, inſutos vrſinæ pelli, viuentibus vrſis (quos eam ob cauſam nutriebat) dilaniandos obiectauit, crudelibúſve aliis affecit ſuppliciis. Equitans, arcum ſemper tenſum geſtauit: ſi quem conſpicatus eſt aliter incedere quàm voluit, confeſtim ſagitta confodit. Multus quoque per ludum interemit. Pius II. Pont. Max. Europ cap 26.

vi ruuius Vaccus, Fundanorum dux, ab vrbe condita 425.

vitunus, antiquus deus erat, qui videbatur vitam largiri, vt Sentinus ſenſum.

viuarium, Galliæ Narbonenſis oppidum. *Viuiers en Vinarais*, I. Poldo. apud Sigebertum fit huius mentio circa annum Domini 1124.

viuentani, Vmbriæ gens. Plin.

viuianus, conſul ab vrbe condita 1216.

V L

vlæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi Ptol.

vlai, nomen fontis, vnde flumen Vlai oritur iuxta Danielem 8. Lat. fortitudo vel ſtultitia, aut forſitan.

vlam, filius Serez filij Machir, 1. Paralipom. 7. Primoge. itus Elec.. Paralip 8. Lat. veſtibulum, vel porticus, aut fortitudo, vel ſtultitia eorum.

vladiſlaus, Bohemorum rex ſecundus, à Friderico deſignatus, qui cùm in Mediolani oppugnatione egregiam nauaſſet operam, rubri leonis bifurcata cauda inſigni regio donatur, anno ſalutis 1161.

vladiſlaus, Cazimiri Poloniæ regis filius, Vngariæ & Bohemiæ rex, regnauit ann XXII. fœdus cum Maximiliano imperatore icit, ann. ſalutis 1496.

vlbanectes liberi, Galliæ Belgicæ populi, apud Plin.

vlci, Lucanorum vrbs. Ptol.

vi laricus Manius Moguntiacus, ex ære literas fecit, eóque modo ſcriptos libros Romam attulit.

vlia, Turdulorum, in Hiſpania Bætica vrbs Ptole. *Monte maior*, Morali, quinque leucis à Corduba.

vliarius, Aquitanici ſinus inſula apud Plinium. hodie *O eron*, vt rectè coniicit Ortelius.

vlibiliani, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptolem.

vlipada, inſulæ Taprobanæ vrbs mediterranea. Ptol.

vlius, Apollo dicebatur, quòd ſalubritatis eſſet author.

vlizibertha, Africæ Propriæ vrbs apud Prol. Vluſuburitanum oppidum vocatur Plinio.

vlma, inſignis Sueuiæ ciuitas, ad vlteriorem Dani ripam ſita, vbi Hylerus & Blanus amnes Danubio miſcentur, redditúrque inde idem Danubius nauigabilis. Putatur autem ab vlmis ſeu vlmetis hoc nomen adepta, quòd conſtructa ſit in terra vligine plena, & apta vlmetis. Olim abbati cuidam parebat, ſed tempore Friderici tertij, ab iſta iuriſdictione Vlmenſes ſeſe exemerunt. Munſter.

vlmos Antonini, vocatur *Ilitz* à Simlero, Pannoniæ inferioris vrbs.

vlpia Traiana. vide zarmizogethuſa.

vlpianum, Dardaniæ vrbs in Myſia ſuperiore. Ptol. Hanc Procopius lib 4. de ædificiis Iuſtiniani imp. ſcribit ab hoc imperatore reſtauratam, & ſuo nomine *Iuſtinianam Secundam* voce Latina appellatam ſi verum eſt quod Nicep. Calyſtus dicit, duæ erunt huius nominis vrbes: is enim tradit hunc Iuſtinianum in Cypro quandam ciuitatem *Iuſtinianam Secundam* nuncupaſſe, in honorem coniugis, cui Cyprus patria erat. *Vlpianam* etiam Daciæ vrbs eſt apud Ptolem. quæ à mare Nigro *Czanaire*: & à Caſtaldo *Alba Iulia* interpretatur. *Vlpianam* vrbem eam vocat Procopius lib. tertio. de bello Gothorum. Vlpianam villam Iornandes, atque Illyrico ponunt.

vlpianus, Iur. ſconſultus, Adriani Imperatoris ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is viruit

authoritate Pomponij in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, vt notat Raphael Volat.

vlpis Diana apud Lacedæmonios dicta eſt, Palæph. lib. 2.

vlpon, Italiæ ciuitas.

vlubræ, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras nulla alia re, quàm quod in ipſo educatus fuerit Auguſtus memorabilis, vt annotauit Porphyr. in illud Horatij lib. 1. Epiſtol.

Quod petis hic eſt,
Vt Vlubris animus ſi te non deficit æquus.

Vluſubrum. Plinio, Vlizibirrha, Ptole. Africæ Propriæ vrbs.

vlyſſea, Hiſpaniæ Bæticæ locus, in quo Mineruæ fanum. Supra Abderam in montanis eſt. Straboni.

vlyſſes, rex Ithacæ & Dulichij inſularum, filius Laërtæ, & Anticleæ, quanquam non deſunt, qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleæ, cùm ad Laërtæ nuptias duceretur, vim dicitur obtuliſſe. Vnde Aiax apud Ouidium 13. Metamorphoſeos illi obiicit, quod Siſyphio ſanguine eſſet genitus. Fingitur ab Homero vir multa preditus facundia, nec minore experientia, vafer conſilio, egregius bello, laborum patientiſſimus. Vxorem habuit Penelopem, Icarij filiam, ex qua Telemachum filium ſuſcepit, eámque tantopere adamauit, vt reliquis Græcorum principibus ad bellum Troianum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulauerit, futurum ſperans, vt tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Iunctis itaque duobus diuerſi generis animalibus, littus proſcindebat, & frugum loco ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimum latere non potuit, qui vt technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in ſulco obiecit: quod Vlyſſes conſpicatus, ne filium læderet aratrum ſubleuauit. Quo argumento facilè deprehenſum eſt, non veram illam, ſed ſimulatam eſſe inſaniam. Pertractus itaque ad Troiam, ſtrenuam vtiliſſimámque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas, ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui ſuper Scæa porta Ilij ſeruabatur, clàm ſuſtulit, Palladiúmque vnà cum Diomede ex Troia, cæſis cuſtodibus rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede Rheſum Thraciæ regem occidit, equóſque eius abduxit, priuſquam Xanthi aquam deguſtaſſent. Erant autem hæc omnia in Troianorum fatis, ſine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis cauſa grauiſſimas inimicitias exercuit: eúmque tandem per calumniam circumuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiſo Achille, in armorum illius iudicio Aiaci prælatus eſt. Capta autem Troia, Orſilochum Idomenei Cretenſis regis filium, obſtantem ne legitima pars prædæ ſibi diuideretur, exorta rixa interemit. Deinque Polyxena ad Achillis tumulum iugulata, atque Aſtyanacte Hectoris filio è turri præcipitato, cùm nauim conſcendiſſet, tanquam in patriam rediturus, graui exorta tempeſtate, primùm in Ciconum littus pulſus eſt. Atque inde rurſus ſoluens ſimili tempeſtate eiectus in Africam, ad Lotophagorum gentem peruenit: vbi cùm ſocij locorum guſtaſſent, ægrè indè potuerunt reuelli. Inde rurſus vela faciens, in Siciliam delatus eſt, vbi Polyphemi antrum cum duodecim ſociis intrauit, ex quibus cùm Cyclops ſex deuoraſſet, oculum ei eruit, præuſto ſtipite, pellibúſque arietum inuolutus, eum ſuperſtitibus antrum euaſit. Hinc in Æoliam nauigans, ab Æolo ventos in vtrem coactos obtinuit. Verùm cùm iam Ithacæ proximus eſſet ſocij theſaurum eſſe credentes, vtrem ſoluerunt: quo facto reflantibus ventis denuò in Æoliam repulſus eſt: ſed ab Æolo abactus, deuenit ad Læſtrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen peruenit, quæ cùm exploratores eius in belluas mutaſſet, ipſe ſumpto à Mercurio pharmaco acceſſit impauidus, & ſtricto gladio eam coëgit, vt ſocios priſtinæ formæ ſuos reſtitueret: quod cùm feciſſet, eius poſtea conſuetudine vſus per totum annum, ſuſcepit ex ea Telegonum filium: Heſiodus verò Arium & Latinum ex Circe genuiſſe dicit. Ægrè deinde ab ea dimiſſus, ad Oceanum peruenit, vnde peractis ſacris ad inferos deſcendit, ibíque de Anticlea matre Alpenore, Tireſia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circen: & Elpenorem ſocium, qui nuper inebriatus de ſcalis ciciderat, honorifica proſequitur ſepultura. Poſt hæc ad inſulam Sirenum delatus eſt, quorum cantus ne audiret, ſociis aures cera obturauit: ſe autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum inſidias tutus euaſit. Inde Scyllam tranſiens & Carybdin, non ſine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaethuſa Solis filia cum duabus ſororibus greges patris paſcebat, à quibus vim omnem abſtineri iuſſit. Sed ipſo dormiente, ſocij fame coacti, ſuadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus, animalia mactauerunt: quod ſcelus poſtea naufragio luerunt: adeò vt ex omnibus ſolus ſic ſeruatus Vlyſſes, qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis hinc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam inſulam appulſus, à Calypſo Nympha ſuſceptus eſt: ſeptémque annis eius conſuetudine vſus, Nauſithoum & Nauſinoum

neum filios, vt Heſiodo placet, ex ea genuit. Poſt hæc miſertus ejus Iupiter, Mercurio in Ogygiam miſſo, imperat deæ, vt Vlyſſem miſſum faciat. Conſecta itaque rate, Vlyſſes rurſus mari ſe committit. Verùm cùm jam Phæacia in conſpectu eſſet, ſubitò immiſſa à Neptuno tempeſtate, naufragium fecit, actúmque de eo omnino fuiſſet, niſi ejus miſerta Leucothoe, tabulã ei ſuppeditaſſet, cui ille innitens, incolumis in Phæacenſium portũ adnauit, ibíque, quò nudus eſſet, inter frondes ſeſe occultauit. Verùm nõ multò poſt a Nauſicaa filia Alcinoi repertus, veſtes accepit. Deinde Palladis opera ad Aretẽ ejuſdẽ Alcinoi conjugem deductus dono nauem & ſocios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt, vbi cùm dormientem cum donis depoſuiſſent, tandem excitatus à Pallade ipſius monitu habitum mendici accepit, hoc modo ad ſuos ſubulcos peruenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur: vbi poſt multas injurias ſibi à procis illatas tandem ab Euriclea nutrice agnitus arma ex compoſito cum filio & duobus ſubulcis quibus ſe ind carat, aduerſus procos ſumens, eos ad vnum omnes trucidauit, atque ſic Penelopem recepit. Porrò cùm ex oraculo didiciſſet, ſe à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe ſuſceptus patrem ſuum videre cupiens, Ithacam protectus eſt, vbi cùm incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione, patrem incognitum ſpina venenoſa pygonis piſcis transfixit.

vlyſſis ſapientem & verè politicum virum repræſentantis, allegoriam explicat, omniáque ejus præclarè geſta deſcribit N. Comes, Mythologiæ lib. 9. c. 1.

vlyſſis portus, Siciliæ vrbs, Plin ab Aretio *Longina* vocatur. Fazellus putat olim quoque *Engyon* dictam. Ejus meminit Ptol, Vlyſſis portus ex Iſac. o *Cacra* priùs nominabatur. Leander, qui deſcripſit inſulas Italicas, Vlyſſis portum *Cabo Raſcaranchi* & Odyſſeæ *Porto de Pali* vocat.

vlyſbona, ciuitas in Hiſpania ab Vlyſſe condita. Sunt tamen qui præcipiant & Vlyxem, & Vlyxbonam ſcribi per x. ſed tales literas Græci ignorant. Alias Vlyſſipona, Luſitaniæ metropolis, quam hodie *Liſbonam* vocant, regum Portugalliæ hodie regia eſt. Tradit vetuſtas ab Vlyſſe conditam eſſe. Strabo Vlyſſeam appellari ſcribit. lib. 3. vide Olyſpo.

V M

vmbilicum maris nominat Paulus Diaconus quandam Oceani voraginem, eúmque deſcribit circa Occidentale littus Scandiæ. Hujus meminit etiam Syluester Cambrenſis, & noſtro tempore Olaus Magnus, ſub nomine Charybdis. Haud procul eſt a Noruegiæ continente, reſpicitque à parte Septentrionali ſcopulum *Vl'erroy* dictum, latitudinis 68. partium ab æquinoctiali Arctum verſus. Ab effectu nomen ſortitur. Eſt enim Germanici maris locus, vbi ſingulis ſenis horis creſcente Oceano aqua deorſum in barathra deuoluitur atque demergitur, tanta vi & rotatione, támque incredibili vndarum ſtrepitu, vt facilius quis admirari quàm deſcribere poſſit. Et contrà, eadem, totidem horis Oceano decreſcente rurſum ex imo reſurgit, ſurſúmque emergit, atque attollitur tanto impetu, vt nulla ſit tam ingentis ponderis moles, neque vllum quantumuis vaſtiſſimum piſcium genus quod ad fundum ſubſidere queat. Omniáque tunc antea rapta abſorptáque inter quæ interdum naues hominibus & mercibus onuſtas eructat & euomit. Patet hæc vorago in ambitu ad XL. M P. Hinc quamplurimi omnem Oceani fluxum, & refluxũ, originem habere exiſtimant. Stupendum Naturæ imperſcrutabilis miraculum. Apud Melam Anhelitus mundi vocatur. *Nares mundi*, apud Solinum. Oceani Euripum & Abyſſi voraginem vocari ſcribit Crantzius. Neque dubito etiam (inquit Ortelius) quin ea etiam quæ ex Iacobi Gnoyen, & cujuſdam præſtigiatoris monachi relatione in G. Mercatoris vniuerſali tabula de ſubpolari regione falsò commemorantur, ad hunc locum verè ſint referenda.

vmbræ, Indiæ populi. Plin.

vmbranates, VIII. regionis Italiæ populi. Plin.

vmbranici, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

vmbri, Italiæ populi. Ptol. lib. 3. c. 1. hodie Ducatu, Spoletanus.

vmbria regio Italiæ inter Apenninum & mare Adriaticum ſita, ita dicta ἀπὸ τοῦ ὄμβρου, hoc eſt ab imbre, propterea quòd Vmbri omniũ Italiæ populorũ antiquiſſimi, inundatione terrarũ imbribúsque ſuperfuiſſe credãtur, vt refert Plinius lib 3. c. 14. Aut certè Vmbria dicta eſt ab vmbra, quòd ea regio propter altitudinem montium & vicinitatem Apennini, vmbroſa ſit. Olim trecẽta oppida habuiſſe fertur, quæ poſtea Heruſci deleuerũt. Hodie ſunt reliqua Sentinum, Fanum Fortunę, Nurſia, Reate, Ameria, Tiphernum, Nuceria, Aſſiſia, Tudertum, Narnia, & Spoletum, à quo nunc ea regio Ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis hujus Lucanus lib. 2.

Iúſque ſui pulſo iam perdidit Vmbria Thermo.

vmbriæ, in quadam ſpelunca vndecim millia armatorum fumo, ignéque conſumpta ſunt. Hodie *Spoleto* vocari ex recentioribus ſcriptoribus manifeſtum eſt. *Ombria* Græcis dici Plinius teſtatur, *Ombros & Ombricos* vocat Stephanus ejus incolas, quos Liguribus finitimos facit Halicarnaſſ. L. *Vmbrium quam Tribum Sappia-*

num vocant, inquit Liu. lib. 31.

Vmbricorum, regio Scythiæ eſt apud Herodotum, *Crabaten* ſiue *Croatiam* interpretatur Peucerus in ſuo libello De dimenſione terræ inſe ipſo.

vmbro mons, Tuſciæ locus eſt apud Antoninum, S. *Quirico*, putat Annius in Senenſi territorio oppidulum.

vndalus, vrbs Galliæ Narbonenſis ad confluentia Sulgæ in Rhodanum ſita, Strab. lib. 4. Hanc Paradinus ſcribit hodie *Pons Sulga* vocari. Intercidiſſe vrbem inquit Scaliger in ſuo Auſonio, hodiéque eum locum dici *Portus Trallia*. idem addit *Vindelum* à Floro & *Vindalium* in Epitoma Liuiana nuncupari, ſic quoque Oroſius vocat lib. 5. c. 13.

Vmbro, Steph. nomẽ fluuij Inſubriæ nauigabilis, qui & Lamber ſeu Lambrus à Plinio dicitur.

V N

Vndecim viri, Athenis à Themiſtocle & Ariſtide ſunt inſtituti, ſinguli quidem ex ſingulis tribubus, & ſcriba vndecimus cum eis adnumeratus. In legibus Solonis vndecim viri nominantur: ſed ad eas leges multa ex poſteriore Repub. ſunt adjecta, & hic à Solone nuncius induci non potuit, qui quatuor tantùm tribus probauit. Horum munus fuit carcerem cuſtodire, captiuum elapſum conquirere, atque in carcerem redigere, contra fures & graſſatores actionem & habe e & ad ſe trahere, & damnatos vltimo afficere ſupplicio Pollux. Plato in Apol. Socratis. Demoſt. in Timocratem.

vnelli, populi ſunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Andibus, Venetis, Oſiſinis, Lexobijs inter ciuitates Armoricas numerati. vulgò, *Le pays du Perche*.

vni populi qui mari Cronico vicini, Caſpium accolunt, quos quidam Turcas vocari exiſtimant, ſunt Hungari. Quidam primam ſyllabam aſpirant Hunni, *Sabiri*, Nic Calyſto teſte, dicuntur: & *Onogori* Agathiæ, *Vnni, Huni* & *Auares* ijdem ſunt Eginartho cum *Hungaris* hodie. Hungaros *Vgros* & *Magores* quoque appellat idem. Hunnos *Chunos* apud Pto. vocari vult Peucerus.

V O

Voberga, villa eſt juxta Bilbilem amnem curſu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate ſcaturienſium fontium amœniſſima, Martial. *Bobierca*, hodie.

Vobiſcus Iulius Tullus, conſul, ab vrbe condita 281.

Vobrix, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum. Pto. *Lamta*, Marmolio.

voca, Callaeorum Lucenſium in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol.

vocates, populi inter Aquitanos, proximi Hiſpaniæ citeriori: ab his fortè Voſcones dicti. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Auſciana, quos Baſatenſes dicimus *baſas* vulgò.

voccetius, nomen in Heluetijs, Tacit. *Botzberg*, Schudo.

vocontij Galliæ Narbonenſis populi, vt ſcribit Mela. lib. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

voconia. vide Benna.

vogeſus, mons eſt Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomatricibus, Araris & Motæ fontibus inſignis. Lucanus libro primo.

Caſtráque qua Vogeſi curuam ſuper ardua ripam.

Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Mont de faucilles dicitur Pineto. Separat Burgundos à Lotharingis, atque Elſatiam ab ipſis Lotharingis, vt habet Lupanus in ſuis commentarijs in Tacitum. Vogeſi montis ea pars, vnde Moſella fluuius oritur, *Kratzer* vocatur ex libello Magni Gruberi in quo Rhenum deſcribit in Lotharingiæ Chorographica tabula. Hunc tractum *Eſtaye* Gallicè & *Buſſder Steig* Germanicè appellari notat Ortelius, proximè ſunt montes *Ballons* dicti.

vegia, Turdulorum in Bætica oppidum, Ptol.

vogiſonus, ſiue Vogiſolus lacus in Patauino agro. Plin. lib. 3. cap. 16. Togiſonum habent libri hodie editi. Veteres libri, Vigiſonum.

vol, Ptolemæo vrbs in Africa Propria.

volana, Samnitum vrbs, à Caruilio capta. Liu.

volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno ſalutis 455.

volaterræ, ſeu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidum ad Cecinam fluuium, vt ſcribit Plin. lib. 3. c. 5. hodie, *Volterra*. Volaterranus, hinc oriundus tradit eam aliquando à Pannonibus euerſam, ſed paucis pòſt annis ab Othone 1. Imp. reſtitutam, & ſuo nomine *Orbo-tanam*: ſed à poſteris corruptè *Antonianam* appellatam *Volaterrana vada* etiam à Plinio & Rutilio deſcribuntur, ad oſtia Cecinnæ fluminis, quæ *Vada* ſine cognomine ab Antonino vocantur.

Volcæ populi Galliæ Narbonenſis, Volcarum nomen trans Rhodanum in occaſum celeberrimum fuit ſicut citra, Saliorum ſiue Salium, Ptolemæo teſte lib. 2. c. 10. *Volga* etiam dicuntur, *Vlaſces* apud Dionyſium dici annotauit Helias Vinetus in Eutropium *Auignon* hodie in eorum loco eſſe ſcribit Marlianus.

Volca-

Volcatius Conſul, impediit ne Catilinam ob accuſationem repetundarum peteret conſulatum. Pædianus.

volcatius Gallicanus quintus conſul ſcripſit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantùm extat nunc Auidij Caſſij vita.

volcatius Terentianus hiſtoriam ſui temporis, id eſt Gordianorum, ſcripſit, ac dicit Gordianum ſeniorum vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe Author Capitol.

volcatius Epidius grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeij Magni & eius patris, primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, cùm ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, vt ſcribit Cornelius Nepos. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros M Antonium & Auguſtum. Ex Tranquil.

volcatius, Sedigitus in lib. de poëtis quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, aliquot verſibus monſtrat.

volcentani, Lucanorum populi. Plin.

vólci, Ptolemæo de Plinio Italiæ in Latio populi, *Gaiotte*, Pineto *Rulusi* ſcribit Suidas, ſine ſcribit Halicarn. Voluſci.

volciani, Liuio Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, circa fontes Gueibæ fluminis hodie, *Villa dolics*.

voldumianus, conſul ab vrbe cond 1024.

volerius, Corſicæ fluuius, Ptolem. *Fiuminale*, Leandro *Rigi* Pineto.

volgæ, ſeu Volcæ, ſunt populi prouinciales, non longè ab Arecomicis, qui nunc Auenionenſes ſunt, Nemanſenſibus & Bæterrenſibus proximi. Hos Rhodanus fluuius alluit, poſthac Liguſticum mare influit. Ciuitas eſt Epiſcopalis, in qua Romani Pontifices ſedem magno totius Italiæ incommodo, maiore vrbis Romæ tenuere 70. & amplius annos, donec Italiæ reſtituti ad hanc diem manſere.

volgeſia, Babyloniæ regionis ad flumen Baarſarim vrbs Ptolemæo, *Vologeſocerta* à Plinio vocatur lib. 6. cap. 26. *Vologeſſia* apud Ammianum. lib. 23. legitur. *Bologeſias* Stephano eſt, idem habet *Bologe ſiphoram* vrbem, ſed eam Perſidi adſcribit.

volginia Poloniæ regio inter Lithuaniam & Poduliam iacens ad Orientem, omnium rerum propter agri fertilitatem abundans, & oppidis caſtelliſque frequens. Cromerus.

voliba, Ptolemæo Dumniorum vrbs, in Albione inſula, *Redman* Villanouanus appellat, *Volemut* Camdeno eſt.

vologeſes, Parthorum imperator, anno ſalutis 50.

vologeſi ſeu Volgeſia, aut vologeſo certa. Babyloniç regionis ad flumen Baarſarim vrbs. Ptol. Stephan. Plin.

volones, dicti ſunt ſerui, qui bello Punico, cùm deeſſent qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe polliciti, in ciuitatem recepti ſunt: & Volones appellati, quia hoc ſponte voluerunt. Feſtus. Liuius. Volones liberi eſſe iuſſi.

volſci, populi in Latio vltra Circeios, teſte, Plin lib. 3. cap. 5. Virg 2. Georg.

Aſſuetúmque malo Ligurem, Volſcoſq; Verutos.

Ex volſcis orta fuit Camilla, quæ Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Idem 7. Æneidos.

Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla.

De his ſcribit Pomponius Mela. lib. 2. in deſcriptione Italiæ.

volſinienſium Lucus, qui hodie *Boſco di Monte Fiaſcone* nominauit: in Tuſcia eſt, authore Leandro.

volſinium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Tuſcorum vrbs, hodie *Bolſena*. vide Vulſinij & Vulſinus.

volturnę Fanum, Liuio lib 6. locus eſt Etruriæ. ſunt qui putent Viterbum hodie hunc locum occupare. Alij *Maſſa* nunc ibi extare dicunt, in Senenſi territorio.

voluce, Hiſpaniæ vrbs inter Cæſarauguſtam & Aſturicam Anton.

voluncij, Hiberniæ populi. Ptolem.

voluptia, voluptatis dea habita eſt.

voluſianus Vibius xxx. Romanorũ imperator; regnauit annis duobus anno ſalutis 253.

voluſius, poëta quidam ineptus fuit, patria Pataninus, qui Ennium ſequutus, rerum geſtarum populi Romani Annales carmine ſcripſit. Catullus de Smyrna Cinnæ.

At Voluſi annales Paduã morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Et alibi.

Annales Voluſi, cacata charta.

voluſius Saturnius 11. conſul ab vrbe condita 845.

vomanus, Piceni fluuius. Plin. *Vomano*. hodie Alberto, Leandro teſte *Truncum* habet hoc tractu Strabo lib 5. quem idem L. Albertus eundem cum Vomano eſſe ſcribit.

vonones Parthus, obſes à patre Phraate Romanis datus, in regnum repoſcitur: mox ſpretus à ſuis ab Artabano regno exuitur. Cor. Tacit, lib. 2. Iul. 42.

vopiſcus, dictus eſt hiſtoricus quidam, qui de imperatoribus ſcripſit.

voranus, Qu. Luctatij furaciſſimus libertus, quem numerarius nummos demenſa ſubtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit: Cœlius lib. 10. cap. 49.

voreda, Angliæ vrbs, apud Antoninum. *Old. Carbele*, Camdeno.

vorganium, Galliæ Lugdunenſis vrbs in Oſiſmiis Ptol.

Voturi Galli, qui Galatiam quondam tenue-rant. Plin. & Solin.

Vpis Diana, apud Lacedæmonios dicta eſt. Palæph. lib. 2.

V R

Vr, Vrbs Chaldæorum, vnde Thare pater Abraham, Geneſ. 11. Pater Eliphal. 1. Paral. 11. Lat. ignis vel lumen, aut lux, ſignificat etiam vallem. *Vre* habet Ioſephus *Orchoë* Ptolemæi eſſe ait Villanouanus. *Vr*, Perſicum caſtellum habet Ammianus lib. 25. Euſebius de præparatione Euangelica 9. cap. 4. eius meminit, ſicque legit, In *Camirine*, Babyloniæ vrbs, quam alij (*Vrien* vocant: quod nomen Latinè Chaldæopolim ſignificat, ait Eupolemon.

Vra, locus ad Euphratem, in quo is reuerſus ad Orientem relinquit Palmyrenæ regionem. Pli.

Vragus, Plutonis cognomen eſt, ab vrgendo (vt quibuſdam videtur) impoſitum, quod omnium deorum maximè nos vrgeat. Nos Græcam vocem eſſe malumus. Apud illos enim οὐραγὸς dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit. Vnde non inuenuſtè ad Ditem transfertur, qui poſtremum humanæ fabulæ actum excipit.

Vrania, ſiue Vranie, vna Muſarum, Iouis & Mnemoſines filia, cui Aſtrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam dictam putant, quaſi τὰ οὐράνια θεωροῦσα, hoc eſt, ſublimia ſpeculantem. Ouid. lib. 5 Faſtorum.

Excipit, Vranie, fecere ſilentia cuncta.

Vranopolis, Pamphiliæ vrbs. Ptolemæo in Atho monte, Plin.

Vranus, pater Saturni, quem Latini Cælum vel Cælium appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidiſſe, quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, ſpumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcirco Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vraranes, Perſarum rex, regnauit annis III. an. ſalutis 274.

Vraranes Seganeſſa, Perſarum rex, regnauit menſes IIII. an. ſal. 292.

Vrathinæ, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol.

Vratiſlaus, Moguntiæ ab Imperatore Bohemorum rex primus deſignatus, an ſal 1085.

Vrbanus XVI. Rom. epiſcopus, annis VIII. anno ſalutis 225.

Vrbanus II. pontifex CLX. ann. XII. menſ. IIII. dieb. XIX anno ſal. 1088.

Vrbanus III. pontifex CLXXIII. annis II. anno ſalutis 1 65.

Vrbanus IIII. Pontifex CLXXXIII. annis III. menſe, I. diebus IIII. anno ſalutis 1261.

Vrbanus V. pontifex CC. annis VIII. menſ. IIII. anno ſalutis 1362.

Vrbanus VI. pontifex CCII. annis XI, menſ. VIII anno ſalutis 1378.

Vrbara oppidum in Mauritania Cæſarienſi. Ptolem.

Vrbata, Pannoniæ vrbs, apud Antoninum.

Vrbi. Indiæ populi. Plin.

Vrbiaca, Hiſpaniæ vrbs inter Liminium & Cæſarauguſtam. Anton.

Vrbicua, Hiſpaniæ vrbs apud Liuium, *Arbeca*, Ant. Beutero, & Cluſio dicitur.

Vrbicus, Hiſpaniæ fluuius, circa Aſtorgam hodie *Orbego*.

Vrbinia. Veſtalis virgo amiſſæ caſtitatis ergò viua defoſſa eſt, ab vrbe condita 282. Vide in verbo Turia.

Vrbinum, Italiæ oppidum in Vmbria, à quo Vrbinates, Plin. lib. 3. c. 14.

Vrbone, Turdetanorum in Bætica vrbs. Ptol.

Vrbs vetus, hodie dicitur ea vrbs Holſatiæ, quam Saxones *Aldenburg*, Dani *Branneſia*, & Vvandali *Stargard* vocant, Grantzius.

Vrbs, Liguriæ fluuius eſt Claudiano de bello Getico eo verſu.

Peruenit ad fluuium Miri cognominis Vrbem.

Vrba vel *Orba* hodie vocari credit Ortelius, à Tanato amne in Padum defertur.

Vrbubuma, Æthiopię ſub Ægypto oppidū. Pl.

Vrce, vrbs Tarraconenſis Hiſpaniæ, Ptol. lib. 2 c. 6. hodie *Aquilas*.

Vrceſa, Celtiberorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol. *Velez* Cluſio.

Vrcinium, Corſicæ inſulæ oppidum, Ptol. Giperct Nigro, *Ataz* Pineto.

Vrema, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptol.

Vrgella, Vaſæo dicitur Arragoniæ vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, quæ hodie *Vrgel* vocatur, Ilergetum vrbem eam dicit Florianus.

Vrgenum, Straboni Galliæ Narbonenſis vrbs Ernaginum Pt. *Arnaginū* Antonini eſt Simlero.

Vrgi, Sarmatiæ gens inter Iſtrum & Boryſthenem. Strab.

Vrgia, cognominatum *Caſtrum Iulium*, oppidum Gaditani conuentus, Plinio lib. 3. c. 1. Hanc autem eſſe putant, quam Strabo *Orsam* vocat, teſte Hermolao, Villanouanus putat *Vcia* Ptolemæi eſſe.

Vrgo, maris Tyrrheni inſula, apud Plinium, *Gorgon* vocatur à Rutilio Numatiano, *Gorgona*, Pineto & Ptol.

Vri, gens circa Pontum Euxinum & Iadum fluuium. Orph. Plin.

Vri, filius Hur filij Galeb, ex Ephrata vxore, 1. Paralip. 2. Pater Gaber. 3. Reg. 4. lat. idem ſignif. quod Vr.

Vria. ſiue Vrias ſacerdos quidam. Iſa. 8. 4. Reg. 18. Propheta. filius Semei. de Gariath-iarim. Ier. 26. Maritus Beth ſabee. 2. Reg. 11. 1. Par. 11. lat. ignis ſiue lumen aut lux Domini.

Vricouium, Angliæ oppidum, quod Humf. aucto-

auctore, Britannis *Ymvvitthig*, & Anglis *VVre-kechestre*, & contracte *VVro k.cestre* dicitur, olim vero *Pengueru*. V rocouium Ptolemęi in Cornauijs petat Simlerus.

Vriel, pater Maacha ſiue Michai matris Abiam regis Iuda.2 P.r.13.qui 3 Reg.15.dicitur Abeſſalam, filius Thah ith.1.Paral.1.lat.ignis ſiue lumen aut lux Dei.

vricn.vide Vr.

vrij Iouis templum. Stephan.

vrinarius Largus Quintianus, Cos. ab vrbe condita 987.

vrites, apud Liuium 42. ſunt Italiæ Exterioris populi.

vrium, Hiſpaniæ vrbs vt ſcribit Ptol. l.2. c.4. Atticenſis alio nomine dicta. Ora Villanouan.

vrius, Alemanorum rex, Ammianus Marcel. lib.16.

vrolanium, Ptolemæo lib. ſecundo cap.3 alijs Verulanum, Britanniæ inſulæ ciuitas. Vulgò, *S. Alben.*

vrſa, ſidus cœleſte, figuram habens ſimilem plauſtr, vnde antiqui Græcorum ἅμαξαν, hoc eſt plauſtrum dixerunt. Noſtri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellarunt, id eſt, à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi juncti triones figuratur. Sunt autem duæ Vrſæ major & minor quas Græci ἄρκτους vocant de quibus alibi.

vrſa Balbia, Picenorum vrbs, Ptol. lib. 5. c.5. hodie *Vrbſa*. lege, Vrba Salu a.

vrſella vel Vrania, vulgò Vri, Heluetiæ oppidum, quartum obtinuit in Syluanorum fœdere locum anno M. CCC.XV ſitu & natura loci munitiſſi num. Habet enim à meridie Gothardi montem, ab ortu Criſp itum ab Occaſu frigi diſſimum illum & aſcenſu difficilem. Furcam, hoc eſt, montem bicornem: à Septentrione lacum Lucerinum recipit. celebri Heluetiæ fluuio vrſa, vulgò *Ruſſ* alluitur.

vrſicinus, Alemanorum rex, Ammian. Marcel.lib 19.

vrſina, vide Berna.

vrſinus, XXXVI Rom.epiſcopatus.an.ſal 386.

vrſo Colonia, Straboni, quę & *Genua* Vrbanorum, Hiſpaniæ Bæticę vrbs, apud Plinium *Oſſuna* hodie putatur. *Vrſon* in antiquis hujus locis lapidibus ſcribi tradit Nauigerius *Vrſao* eſt Hirtij.

vrſus, conſul, ab vrbe condita 1000.

V S

Vſbium, Germaniæ vrbs juxta Danubium, Ptolem. Lazius in Auſtria punit & *Perſenourg* vocat.

vſellis, Ptolemæo Sardiniæ oppidum, quod *Boſſa* Nigro eſt.

vſiperes, populi Germaniæ Transrhenani, qui cum Tenchteris & magna multitudine hominum à Sueuis diu agitati, & triennio vagantes, Rhenum fluuium tranſiertū, non longè ab oſtio vbi mare influit, & Menapiorum agros vtramque fluminis ripam incolentes, occuparunt. Hos deuicit Liuius Druſus, anno ſalutis 515. Hus Plutarchus in vita Iulij *Vſipes* vocat, Vſipetes putat Wilichius eoſdem eſſe cum *Vſipiis* Taciti, & *Vſipas* Ptolemæi, item *Vſypetibus* Appiani. Vſipij tamen & Vſipetes ſunt apud Tacitum diuerſi populi.

vſo, vir inſignis, & antiquiſſimus, qui primus regmina corporis, ex pellibus ferinis confeciſſe dicitur, Euſeb.lib.5 præpar. Euang. Adamus tamen omnium hominum primus, & humani generis propago, pelliceam ſibi veſtem confecit: quod procuinbio veſtes faciēdi poſteris exemplar extitit. D.Hieron.

vſtica, mons in Sabinis, cujus meminit Horatius.1.Carm. ode *vtcumque dulci Tyndari fiſtula, Valles & Vſtica cubantis, Leuia perſonuere ſaxa*. Cubantem, inquit Porphyrio, dixit, ad reſupinam ejus regionem attendens.

V T

Vthai, viri nomen 1.Eſd.8 27. Lat. peruerſitas aut hora vel temporalis.

Vtica, Ptolem. ἰτύκη Stephan. vrbs Aphricæ Propriæ, ad Bagradam fluuium ſita, proximam Carthagini obtinens dignitatem, eâque exciſa, Africæ totius caput: in qua Cato Vticenſis, victo Scipione, necem ſibi conſciuit, Lucan. lib.

— proh triſtia fata

Non Vtica Libyca clades, &c.

Ityca habet Ptolem. *Porto Farina* Fazella dicitur. *Maza.bates* locus nunc vocatur, inquit Niger: oppidum enim deletum eſſe ait.

Vtinum, Italiæ oppidum juxta Aquileja, vbi principū Auſtriæ opus inſigne admodū, & in arce mediæ vrbis, edito colliculo cōſpicuū, vt ſcribit Vadianus, incolis *Vdine* vocatur. Lazius eam ſcribit quoq; *Vdinum*, & Germanię *VVeyden* nominari.

Vtriceſium, vrbs Batauorum, Epiſcopali ſede nota, quā & *VVilteburgum* fuiſſe vocatā Anton. l.18.& Ruenan. ſcribūt: ex Sigiberti forte Chronico, vbi dicit Wilebrordum à Sergio Papa Epiſcopū cōſecratū in loco Wiltaburch dicto, qui nūc Vtrajectū dicitur, à nomine gentis Vultarū, & trajectō cōpoſitū, quaſi Vultarum oppidū, *Antoniam* ab initio vocatā aſſerit Hortenſius.

V V

Wagri, Germaniæ populi, *Holſater*, in Daniæ regno Albert. Crantzio. Idem horum regionem *Holſatiam Tranſalbianam* (quòd trans Albim fluuium ſita ſit) & *Nord lbingam* quòd trans Albim verſus ſeptentrionem, quem Germani *Nord* vocant, expoſita ſit, vocat.

Vualàchthia, Zelandiæ primaria inſula. vide Zelandia.

Walla, Gothorum rex, Rogerico in regno ſucceſſit. Iornand. an. ſal. 417.

vualliæ princeps, natu major inter Anglos dicitur, anno ſalutis 556.

vualis, ſeu Vahalis, eſt pars fluuij Rheni, quam Moſa fluuius recipit, antequam in Batauos & mare Oceanum fluat: & eſt diœceſis Trajectenſis prope Nouiomagum oppidum, & Trajectenſem vrbem, nomen retinens.

vuandalus, rex Aſſyriorum, apud Thuyſcones regnauit, anno mundi 2265.

vandali & Alani cum Alarico rege Italiam ingreſſi, ab Honorio ſedem cum expeterent, Gallias præcario obtinuere. Pomponius in Theo. Blond. lib. 1. Decad. 1.

vuemaria elegans Thoringiæ oppidum quondam peculiari comitatui nomen, jam verò Saxoniæ ducibus ſedem & domicilium præbet, qui magnificum in eo palatium habent. ex quadratis & formatis ad lineam ſaxis nitidè ædificatum, & pomarium omni arborum genere ſumma induſtria, conſitum, quòd Iſma fluuio, qui in Salam tandem ſe recipit, irrigatur.

vuelffo, Bauarorum dux, anno ſal. 1071.

vueſalia inferior, ciuitas Cliuenſis, eſt clara opibus dignitate, ædificijs & mercatura. Ad ejus mœnia amnis Lupia conjungitur Rheno, qui ſæpius ab origine ſua tramite varians, ab hac demum vrbe, cui maxima affert commoda ad Occidentem, vbi & mare ingreditur, curſum inſtituit. Eſt item Weſaliæ memorabile Gerontocomion, vbi ſenio, & ætate confectis viris vitæ neceſſaria liberaliſſimè ſuppeditantur.

vuidius, Quadratus 11. Cos. anno ſal. 106.

vuido, Tuſciæ Marchio, Ioannem cepit, & in vinculis ſuffocauit, anno ſal. 928.

Wilhelmus: Holandiæ Comes, Romanorum rex electus, anno ſalutis 1249.

Wilhelmus, Northmanorum Comes, cum Francis Angliam intrauit, regem eorum Araldum vicit, Anglos cecidit, ſuperauit, ſibi ſubjecit, quibus annis XXVI. imperauit. Paul. Æmil. lib. 3.

vvilhelmus, Thuringorum Marchio, fame expugnatus ſeſe dedidit an ſal. 1059.

vvilhelmus, Achajæ princeps, regno ſpoliatus à Michaele Palæologo an. ſal. 1260.

vuinuli, poſteà patria lingua Longobarbi, à longis barbis vocati ſunt, vt refert Sigebertus. Item Viterbienſis, qui eos *Vinulos* ſimplici v, ſcribit, addítque Vinulorum lingua *Ling* longa, & *Bart* barba, interpretari. Eorum ergo lingua fuit Germanica. Longobardi per a habet Tacitus.

vuitichindus, à Chunrado exorſus eſt hiſtoriam rerum Saxonicarum: priorum tamen rerum pariter mentionem facit, an. ſal. 913.

vuirtembergenſis Ducatus, circularem habet quaſi ſitum, complectitúrque ciuitates & oppida plurima, multa caſtra & monaſteria, villas & vicos penè infinitos, præter tres ciuitates imperiales, Eſlingam, VValam & Reutlingam, quæ intra ditionem Principis ſuum habent ſitũ, & proprias iuriſdictiones. Præſtantiores autem ejus ducatus ciuitates ſunt, Tubinga, vbi Academia: & Sturgardia: vbi Principis ſedes. Munſter.

vuirtzburgum. Vide Herbipolis.

vuiſmaria, in Ducatu Megalopolenſi clari nominis ciuitas, circa annum Chriſti 340. ædificata. Anno 1262. tota incendio perijt, ac tum multò quàm antè magnificentia extructa, lapideis ædibus condecoratur. Theatr. vrbium.

vuitteberga, oppidum in Saxonia ad Albim, temporibus noſtris domicilium Ducum ſuperioris Saxoniæ à Vvitikindo, 1. Saxonum Chriſtiano principe (vt quidam putant) ſic appellatum, & hodie propter Academiam celeberrimum. Theatr. vrbium.

vulcani inſula, Ptolemæo & Liuio prope Siciliam, *Volcano* Leandro.

vulcanus, deus ignis præſes, filius Iouis & Iunonis, qui à parentibus ob deformitatem (licet alij alias cauſas afferant) cælo dejectus eſt in Lemnum inſulam, vbi ab Eurynome Oceani filia & Thetide nutritus eſt, vel, vt alij volunt, à ſimiis. Ea autem ruinâ, quâ decidit de cœlo, claudus factus eſt. Officinam habere fertur in Lemno vnà cum Cyclopibus ſuis miniſtris: fingitur faber deorum, Iouíque fulmina, & diis arma aduerſus gigantes dicitur fabricaſſe: ad menſam tamen deorum nõ eſt admiſſus, qui etiam cùm Mineruæ nuptias experiiſſet, repulſam paſſus eſt, Vnde Virgilius Ecloga 4.

Nec deus hunc menſa, dea nec dignata cubili eſt.

Tandem vxorem duxit Venerem, quam cum poſteà cum Marte in adulterio deprehendiſſet, ambos adamantinis catenis colligauit, nudóſque, vti erant diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præſtantia omnes crediturſuperaſſe: quo fit, vt quicquid artificioſè ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo in genere ſunt monile Hermiones, corona Ariadnes, currus Solis, Achillis & Æneæ arma, & id genus alia non pauca. Vulcani allegoriam prolixè admodum deſcriptam habes apud N. Comitem, mythologiæ lib. 2. c. 6.

vulcanalia, orum, pluralis numeri, generis neutri, feſta Vulcano dedicata: Columella lib. 11. cap. 3. Cæterum Auguſto circa Vulcanalia tertia ſatio eſt.

vulſinii, Tuſciæ oppidum opulentiſſimum, totum fulmine concrematum, Plin. lib. 2. cap. 53. Huius meminit & Strabo libro 5. Vide Volſinium.

Vulſinus

Vulſinus, lacus in Hetruria à Vulſinij oppidum do, cui adiacet, nominatus, piſcium fertilis. Vulſinij enim oppidum fuit opulentiſſimum, à quo Vulſinienſes dicti ſunt. Et Vulſinienſis lacus, apud Columellam lib. 8. c. 16.

Vultur, mons eſt in Apulia, in quo ſe dicit fuiſſe educatum Horatius 3. Carm. ode 4.

Me fabuloſæ Vulture in Appulo, &c.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno ſpirans, quem Græci Eurum vocant, teſte Plin. lib. 2. c. 47. Eſt item vulturnus, fluuius Campaniæ, qui per Capuam fluens circa Cumas in mare illabitur. Virg. 7. Æneid.

—amniſque vadoſi

Accola Vulturni

Vulturnus, ſeu Vulturnum, Campaniæ oppidum cum fluuio eiuſdem nominis, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5. Pom. Mela lib. 2. Vulturnus amnis: Vulturnum oppidum. Silius lib. 8.

—fluctúſque ſonorum Vulturnum.

Eſt & Vulturnum Hetruſcorum oppidum, teſte Liuio lib. 4. ab vrbe. Vocatur autem à Leandro *Caſtello al mar di Boterno. Volturnum* per o ſcribit Varro.

Vultornus, Plinio Campaniæ fluuius iuxta Vulturnum oppidum. Niger dicit eum à Plutarcho *Lothronium* Geog. Fabricius *Nataronum*, dictum, *Holothronus* eſt in vita Fabij Maximi. Tulturnum mare habet etiam Plinius ad huius fluminis oſtium. *Caſulinum* hoc flumen vocatur ab Agathia l. 2. ab oppido fortè in eius ripa ſito.

Vormatia ad Rhenum, vetuſtiſſima Vangionum ciuitas, originem ſumens, vti ſcribitur, à Treuirenſibus, quibus tributum annuum pendit: deinde Romanis, ad Attillam vſque ſubdita: ab eo cum multis aliis Rheni viribus ſubuerſa: iterum à Galliarum rege Clodoueo inſtaurari cœpta, à Brunichilde regina venuſtè illuſtrata, ac Galliæ regum ſedes effecta eſt, qui caſtrum regium ibidem conſtruxerunt ea parte vbi nunc noua Wormatienſis curia conſpicitur: quod tempore Caroli magni flāma in cineres redegit. Archiepiſcopatus Wormatiæ Moguntiā tranſlatus eſt, anno ſal. 779. F. Irenicus. vulgò *VVormes.*

V X

Vxama, oppidum Hiſpaniæ citerioris, vt ſcribit Plin. lib. 3. c. 3. *Oſma* hodie Cluſio.

Vxelæ, inſulæ Britanniæ vrbs, vt ſcribit Ptolemæus l. 2. c. 3. *Kreikhornvvel* apud Villanouan.

Vxellodunum, oppidum in finibus Cadurcorum inter Celtas, non longè à Gallia prouincia Romanorū. Cæſar l. 8. Vulgò *Cadenac en Quercy.*

Vxentum, Salentinorum vrbs Ptolemæo, *Vſento* nouo nomine vocat Leander.

Vxiſama, apud Strabon. numeratur vltima earum inſularum, quas Pytheas tridui nauigatione ab occidentaliori Hiſpaniæ parte verſus occaſum abeſſe ſcribit. Eſt fortè earum occidentio

quæ ab Hiſpanis *Acores* appellantur.

V Z

Vzal, filius Iectan. Gen. 10. Lat. ambulans, ſeu velificans, aut diſtillans.

Vzecia, Africæ propriæ vrbs. Ptolemæo, videtur *Vſceta* apud A. Hirtium.

Vzia, rex Amaziæ filius, initio regni iuſtus, Philiſtæos, Arabes, Ammonitas ſubiecit, tributarios fecit, ciuitatem Hieruſalem reſtaurauit. Demum ex opulentia in ſuperbiam lapſus, ſacrificare volens in aureo altari, lepra percuſſus eſt, à ſacerdotibus è ſacrario pulſus. Terræmotus factus, mons in loco qui Eroge dicitur, ſciſſus fuit. Ioſeph. lib. 9 c. 11. 2. Paral. 26.

Vzita, Africæ Propriæ vrbs, apud Ptol. & Dionem. *Vxitas* habet Strabo, dicitque deletam eſſe à Cæſare in bello, quod cum Scipione geſſit. *Vcitana* Plinio vocatur.

X A

Xalo, vicus in magno campo ſitus videtur inter vtramque Galilæam. Ioſeph. 3. bell. Iud. c. 2.

Xanthe, es. Nympha marina Oceani & Tethyos filia, à rufo, ſiue flauo colore dicta, Heſiod. in Theogonia. Hæc à Virgilio Xantho appellatur, quarto Georg.

Drimóque Xanthéque Lygeaque, Phillodoceq;

Olim ſic vocabatur Troias, regio Ilij. Steph.

Xanthia, locus Thraciæ apud Nicetam, Epiſcopalis locus apud Curopalatem.

Xanthi, populi ſunt in Aſia, qui, cùm eorum vrbs ab Harpago, Cyri regis præfecto, obſideretur, vxores ſuas ac ſeruos vnà cum ſupellectili in arce poſuerunt, eámque igni ſuccenderunt: deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti ſunt, vt ſcribit Herodot. lib. 1. ξανθοι Stephano populi ſunt Thraciæ.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accerſitus è Carthaginenſibus contra Luctatium conſulem pugnanit. Volat.

Xanthippe, vxor Socratis philoſophi. De qua Gellius: Xāthippe, Socratis philoſophi vxor, moroſa admodū fuiſſe fertur & iurgioſa: irarúmq; & moleſtiarū muliebriū per diē petq; noctem ſcatebat: & reliqua. Legito ipſius Gellij lib. 1. c. 17.

Xantho, fuit vna ex nymphis Oceani & Tethyos filia, Virg. 4. Georg.

Drimóque Xanthóque, Lygeáque.

Xanthus, vrbs Lyciæ Straboni, quam *Arnam* olim vocatam Steph. ſcribit.

Xanthus, filius Tremili & Praxidices in Lycia natus, Steph. in Tremile.

Xanthus fluu. Troadis, idem cum Scamandro: ita dictus, teſte Ariſtotele de Hiſtoria. animal. lib. 3. quod ouium vellera rufo inficiat colore. ξανθὸς enim Græci dicunt, quòd nos rufum aut

ſlauum. Virg. lib. 1. Æneid.

Ardentéſque auertit equos in caſtra priuſquam
Pabula guſtaſſent Troia, Xanthúmque bibiſſent.

Idem 4. Æneid.

Qualis vbi hybernam Lyciam, Xantiq; fluenta.
Deſerit, ac Delum maternam inuiſit Apollo.

Eſt item Xanthus Lyciæ fluuius, duobus fontibus à Cadmo monte naſcens, & non procul à nominis ſui vrbe in Lycium mare ſe exonerans. Hoc præterea nomine fuit vnus ex equis Hectoris cuius meminit Homer. lib. 23. Iliad.

Xanthus, antiquus rerum Lydorum ſcriptor: Lydúſne an Sardianus fuerit, Strabo incertus eſt. Suidas Lydum eum dicit, è Sardidus ciuitate fuiſſe ſcripſiſſéque hiſtoriam Lydorum libris 4.

Xanthus, alter fuit, Poëta Melicus, vt Ælianus ſcribit.

Xanxatidis Thermæ, ſunt apud Nazianzenum in Epiſtolis.

Xarex, Pauſaniæ Laconicæ oppidum, Zarex, Ptolemæo.

Xathri libera Indorum gens, circa Indum fluuium, vt videtur ex 6. Ariani de Alexandro.

Xaurus, locus Macedoniæ, à Xauro quodam Incolæ, Xaurij Steph.

X E

Xena, loci nomen in Creta videtur, ex Plutarchi Lycurgo, vbi hunc ſepultum tradit.

Xenarchus, comicus poëta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus, alter à Seleucia Ciliciæ Peripateticus docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ, Arij philoſophi, deinde Cęſaris Auguſti vſus amicitia, vſque in ſenectutem in honore habitus. Denique paulò ante mortem viſu orbatus diem obiit. Strab. l. 14.

Xenephyris, vicus Lybiæ prope Alexandriam Gentile, Xenephyrites.

Xeniades, Corinthius, qui cùm emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificij nouiſſet, percontatus foret: Noui, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Quo reſponſo incitatus, Diogenem Xeniades emit, & manumiſit filióſq; ſuos ei tradens: Accipe inquit, liberos meos, quibus imperes. Meminit Gellius libro 2. cap. 18.

Xeniæ. balneæ ſunt apud Ciceronem, in orat: pro Milone. Sic dictæ quaſi hoſpitales, in vrbe Ruma, vt credit Baccius.

Xenippa, Scythiæ confinis eſt regio: Curt. l. 8.

Xenius, Iouis cognomentum apud Gręcos teſte Dionyſio, quem Latini verbo ex verbo expreſſo, Hoſpitalem vocant. De hoc intelligendum eſt illud Virgilij lib. 1. Æneid.

Iuppiter, hoſpitibus nam te dare iura loquũtur.

Xenocrates, nomen philoſophi Chalcedonij auditoris Platonis, qui in Academia Speuſippo ſucceſſit, & xxv. annis docuit. Fuit tardus ingenio adeò, vt cùm illum Plato Ariſtoteli compararet, alterum fræno alterum calcaribus indigere diceret. Hic philoſophorum ſeueriſſimus extitit. Ferunt cùm Phryne nobile ſcortum, dedita opera à quibuſdam intra eius cellam miſſa eſſet, atque ab eo orans lectuli partem accepiſſet, demúmque imperfecto opere diſceſſiſſet, dixit ſe non à viro, ſed à ſtatua veniſſe. Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt cùm iniurati nullius teſtimonium admitteretur, huic ſoli iniurato crederetur. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit LXXXII. ætatis ſuæ anno quum noctu fortè in ſartaginem offendiſſet. Fuêre & alij hoc nomine.

Xenocrates, philoſophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrari poſſe, reliquis ſociis humaniter acceptis in conſpectum vix quidem admiſſus eſt, quòd ſuſpectus haberetur. Tunc verſus ad ſocios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quòd ſe vnum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem vereretur, & dicere incipientem, nunc obſtrependo, nunc obſecrando tacere Antipater coegit cui in orando Phocion legationis comes ſucceſſit. Ad hunc miſſi Alexander dono triginta talenta auri: ille ſtatim remittens ait, Regibus, non philoſophis opus eſſe pecunia. Author Suid.

Xenocrates alter philoſophus, modeſtia nihil ſuperiore inferior, ſcripſit domeſticum auſpicium, quando videlicet aut muſtela, aut ſerpens aut his ſimilia in domo appareant, quid portendere ſoleant. Suid.

Xenodochus, Cardianus quidam, ad quem Alexander conuerſus verba facit, apud Plutarch. in Alexandro.

Xenodorus, ſtatuarius, ſcientia fingendi cælandique nulli veterum poſtponendus. Cuius meminit Plin. lib. 34. c. 7.

Xenodorus, fuit hiſtoricus, patria Trœzenius.

Xenophanes, philoſophus Colophonius, Archelai auditor, ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum & Homerum, quæ de diis dixêre improbanda. Author Laertius. Huius meminit etiam Strab. li. 14. de Colophone ſcribens Xenophanes alter, poëta item Iambicus, patria Leſbius. Suid.

Xenophilus, muſicus, patria Chalcidenſis Pythagoricus, biennio minor quàm Gorgias, qui CVII. vixit annis, ſed fœlicitate non inferior: ſiquidem, vt Ariſtoxenus muſicus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Author

Vale;

Valerius. Fœlicitatis huius Xenophili meminit Plin.lib.7.c.50.

Xenophilus, conſul, ab vrbe condita 1085.

Xenophon, nomen philoſophi, & ducis inſignis Athenienſis. Socratis diſcipulus, & Platonis æmulus fuit, ſpecioſus, moratus: & omnibus gratus. Hic primus omnium philoſophorum ſcripſit hiſtoriam exercitum quoque ex vltimis Babyloniæ finibus per aſpera & difficillima itinera incolumem in patriam reduxit. Fuêre & alij Xenophontes.

Xenophon, Grylli filius, Athenienſis, Socratis diſcipulus, ob eloquentiam Muſa Attica vocatus: equorum, venationis, & rei familiaris inprimis ſtudioſus, vt ex eius literis deprehẽdi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac eius παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſeruiens veritati, quam vt perfectum inſtitueret ducem, vt Cic. in 2. de Orat. teſtatur: quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triuiſſe alibi in Epiſtola quadam dicit. Scripſit præterea Sympoſium & Œconomicum, paruum admodum libellum, à Cicerone in Latinam orationem conuerſum ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucydidem geſſerunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio conſequi poſſit. Cũ Platone ſimultates geſſit vt ſcripſit Gell. li. 14. c. 3. Pluribus perſequitur huius vitam Laertius Xenophontes præter hunc alij tres fuêre: vnus Antiochenus, qui ſcripſit Babylonica, opus ſci. de amorib. alter Epheſius hiſtoricus: tertius, Cyprius, qui ſcripſit Epheſiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrthæ, & Adonidis. Author. Suid.

Xera, vrbs iuxta Herculis columnas, Gentile Xeræus Steph. *Xeres de la Frontera* fortè die.

Xerolybia, Libya ſicca, hoc eſt, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam deſerta: quam Virgil. l. 4. Æneid vocat regionem ſiti deſertam.

Xerxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyſe Cambyſene) regio iuxta minorem Armeniam vel pars eius. Steph. & Strab. lib. 11.

Xerxes, Perſarum rex fuit, filius Darij & Cyri ex Atoſa filia nepos, qui CLXX. hominum myriadibus, hoc eſt, decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cùm ex editiore ſpecula aſpexiſſet, teneriter fertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatum, vt totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte coniungeret, Athon præter eam montem, teſte Plinio, lib. 4. c. 10. à continente abſcidit. Victus demum apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, nauale quoque certamen cum Themiſtocle tentauit, à quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus cùm antea tota maria claſſe ſterneret, vix paruula cymba effugit: relicto Mardonio præfecto, qui & ipſe re in Bœotia infeliciter geſta, cum pauciſſimis in Perſidem ſe recepit. Demum cùm ſe otio, ſocordiæque, relicta militia, tradidiſſet, præmium genus luxuriæ nouum inuenientibus propoſuit, vt ſcribit Valerius. Quamobrem à ſuis ſpretus, paucis poſt annis ab Artabono præfecto ſuo in regia interficitur, cùm regnaſſet annis octo.

Xerxes idem eſt quod victor, atque triumphator. Erat enim militia ferox, & fortunatus. Propagauit regnum vſque prope Indos, & primùm vocabatur Beleus Beroſ. li. 5. Iacula in ſolem torſiſſe, & compedes mari immiſiſſe fertur. Laert. in procemio lib. 1. In cuius exercitu, equa, bellicoſiſſimum animal, leporem timidiſſimam feram peperit: quod haud dubiè portendit, tantum exercitum fugam moliturum. Herod. lib. 7.

Xerxes, alter pictor Heracleota, Venerem adeò pulchram pinxit, vt ex ea quæſtum magnum faceret, pretium accipiens ab his qui eam videre cupiebant. Itaque Græci lepido cauillo, Venerem amicam Xerxis vocitabant, quòd ex eius lenocinio quæſtum faceret. Ælian. de varia hiſtoria.

X I

Xilia, vrbs Libyæ Gentile, Xiliares *Xilia* item Africæ oppidum maritimum extra fretum Herculis, Mercatori, qui hoc recentiore vocabulo *Arzila* vocari ait.

Xiline, Ponti Cappadociæ vrbs, vulgò *Sentina*. teſte Ptol. li. 5. c. 6.

Xiphene, regio Palæſtinæ. Steph. ex Ioſepho Gentile. Xiphenæus.

Xiphonia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xiphoniates. Steph.

Xiphonia promontorium, Straboni, in Sicilia *Cabo de Molina* interpretatur Fazellus. *Xiphònia* Stephano ibidem vrbs eſt.

X O

Xoana, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Xodrace, apud Ptolemæum vrbs Indiæ intra Gangem.

Xoes. vrbs & inſula Ægyptia, in Mediterraneo, ſupra Sebeniticum & Phatniticum oſtium. Ste. & Stra. l. 17. vbi Xnis legitur in tranſlatione.

Xolla, Africæ vrbs, Appianus de Punicis.

X V

Xuches, vrbs Libiæ. Gentile Xuchites. Steph.

Xuthia, vrbs Siciliæ. Gentile, Xuthiates. Step.

X Y

Xylos, vrbs Cariæ. vnde Xylius, vel Xyleus, &c.

Xyline, Ptol. lib. 5. cap 6. Ponti Cappadocij, vulgò *Sentina*.

Xynia, vrbs Theſſaliæ. Gentile, Xynieus. Ste.

Xynias, palus, vel ab vrbe vicina ſic dicta, vel quòd ξυνὴ, id eſt communis eſſet Theſſaliæ & Bœotiæ. Hanc Stephan. aliàs Bœbaidem vocari ſcribit.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, Xypeteon. Steph.

Xypere, vicus Atticæ, Troia priùs dictus. Ste

Xyſtici apud Romanos, gladiatores erant, non in arena, ſed in portico & ambulacris hyberno tempore pugnantes. Eſt enim Xyſtus ambulacrum quod Græci ὑπαιθριον dicunt. Meminit huius generis gladiatorum Suetonius in Augusto. Nec tamen eo minus aut Xyſticorum concertationes, aut gladiatorum pugnas ſeueriſſimè ſemper exegit.

Xyſtis, vrbs Cariæ, à quo Xyſtiani dicti ſunt populi liberi in Apamia, vt ſcribit Plin. l.5.c.29.

Xyſtus, VI. Rom. epiſcopus, Alexandro in ſacerdotio ſucceſſit. Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſto. eccleſ. annis XII. anno ſal. 121.

Xyſtus, XXIII. Rom. antiſtes, annis II. anno ſalutis 257.

Y D

Ydrus, Hiſpaniæ mons, D. Hieronymus, prolog. comment. in Epiſt. ad Gal.

Ycla vide Velia.

Y G

Yggade, Antonino Galliæ Lugdunenſis oppidum IX. mil. paſſ. à Rotomago.

Y P

Ypinum, Italiæ locus, inter Venuſiam & Heracleam, Anton. *Opinum* habet Sigonius.

Y S

Yſcoi loci, quorum meminit codex Theodoſianus 6. Titulo de priuilegiis in palatio militantium.

Yſiporum, Ponti vrbs Lib. Notit.

Y V

Yungo, vicus Galliæ Belgicæ, Anto. inter Durocortorum & Treuiros Diuꝰus legit *Vongo.*

Z A

Zaaram, regio Arabiæ Felicis eſt apud Ptol.

Zaba, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptole. inſula etiam circa Taprobanam, eidem.

Zabad, filius Thabath. 1. Par. 7. Filius Ooli 2. Par. 1. 11. Lat. dos ſiue dotatus.

zabad, filius Nathan filij Hethæi filij Seſan. 1. Par. 1. 11. 2. Paral. 24. Eſd 10.

zabadias, filius Beriæ. 1. Par. 8. 27. Lat. dos Domini.

zabaria. locus vnde Ioanes Lachana Grammaticus. Tzetza in Variis, Chiliade 4. num. 141. in Epiſt.

zabatus, fluuius non longè à Tigri amne apud Xenophontem 2. Cyriacorum.

zabbai, nomen viri. 1. Eſd. 10 Lat. fluxus, ſiue fluens.

zabdæa, regionis in Perſia nomen.

zabdi, pater Charmi patris Acham. Ioſ. 7. filius Semei, 1. Par. 8. Lat. dos vel dotatus, ſiue fluxus abundantia.

zabdias, nomen viri, 1. Par 27. idem.

zabdicena, Tranſtigritana regio. Ammianus.

zabdiel, nomen viri, 1. Paral. 27. 1. Mach. 11. Lat. dos ſiue dotatus Dei.

zabeces, Africæ populi, inter Maxyes & Zygantes. Herodorus in Melpomene.

zabel, mons Arabiæ Felicis, vbi Mahumetus orare, ſeu potius conſulere Satanam erat ſolitus. Ludoi. Peregr. cap. 13. & 14.

zabida, vicus in mediterraneis Arabiæ fœlicis. Steph.

zabi, Mauritaniæ Cæſarienſis locus, apud Anton.

zabij, populi Indici, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnauere. Steph

zabina, nomen viri. 1. Eſd 10. Lat. fluxus vel fluens nunc: aut Syriacè venditio vel emptio.

zabirna, Libyæ vrbs, vbi Bacchus Campen ingentem feram mortalib. pernicioſam peremit Diodor. 3.

zabius, rex Hyperboreorum.

zabulon, ἀνδρῶν id eſt, virorum, Galilææ vrbs quæ Ptolemaidem Iudæorum finibus diſcernit. Ioſeph. 2. belli Iud. c. 21. & 3. c. 2. Item Egeſip. 3. cap. 6.

zabulon, decimus filius Iacob ex Lia eius vxore, Gen. 30. Latinè habitaculum, vel habitans.

zabur, regio Babylonica, in qua Seleucia. Concil. Nicen.

zacantha, Iberiæ oppidum, ab Annibale captum. Steph. & Polyb. lib. 15.

zacatæ, Sarmatiæ Aſiaticæ gens, Prole. circa Tanais fontes.

zacchai, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. purus aut nitidus: vel Syriacè iuſtus.

zacheus, nomen viri, 2. Machab. 10. Luc. 9.

zachantei, alias Zachanthæi, teſte Polybio, Zacynthiorum coloni, in medio Pyrenæi montis ſiti, & iuxta fluuium Iberum habitantes Stephan. vrbs etiam eſt Iberiæ, ab Annibale capta.

zachar præſidium in iugo montis Colchidis. *Ferreum* illi cognomen eſt inditum. Agathias.

zacharias, nomen principis filij Moſollamiæ. Par. 5. 9. Filius Barachiæ. Iſa. 8. Filius item Ieroboam filij Ioas regis Iſrael. 4. Reg. 14. Lat. memoria Domini, aut maſculus Domini.

zacharias, IIII. Hieroſolymorum epiſcopus anno ſal. 101.

zacharias, LXXXVIII. Rom. epiſcopus, regnauit.

gnauit an.x.menſ.111. an.ſal.742.

zacharias, Apoſtolorum diſcipulus, ſecundus Viennenſis epiſcopus. Adon. Arch. Vien.

zachar, filius Abigabaon, 1.Paral.8. qui 9. dicitur Zacharia Lat. memoria, ſiue maſculus.

zachur, filius Maſma 1.Para.4.23. Lat. memor ſiue memorans, aut maſculinus.

zacynthus, inſula Ionij maris parua, occidentali Peloponneſi lateri adiacens, vrbémq; habens eiuſdem nominis: à Zacyntho Dardani filio, qui in ea imperauit, dicta. Plin. lib.4.c.12. Inter Cephaleniam & Achaiam, cùm oppido magnifica, tum fertilitate præcipua. Zacynthus aliquando appellata Hyria. De hac Virg. lib.3. Æneid.

Iam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.

Caſſiopa videtur ab Oroſio vocari, in deſcriptione Achaiæ à Silio poëta lib.1. *Dulichium* appellari ſcribit Gerbelius. *Zante* hodie nominatur, & aliquando *Hieruſalem*, teſte Erythræo in ſuo Indice Virgiliano.

zadadrus, Pto. Indiæ fluuius qui multis amnibus in ſe receptis, tandem in Indum amnem ſuas aquas euomit.

zadrame, regio Cinædocoſpitarum, qui felicis Arabiæ populi ſunt, Steph.

zaa, vrbs Bœotiæ antiquiſſima. Steph.

zagora, Galatiæ locus maritimus Arria. Peri.

zagoria, regio circa Debeltum in Thracia, Cedren. Zonar. & Laon.

zagri pylæ, vel portæ zagri montis, ſunt anguſtiæ, Ptolemæo, in media regione. *Zarcam* vocatur Diodoro lib.2. additq; per eum à Semiramide abſciſſis amfractibus peruium iter factum, quod *Semiramidis* appellatur. hodie etiamnum *Semirami* vocari ſcribit Niger. Ptolemæus Semiramidis montem habet, ſed inter Germaniam & Gedroſiam: item Arrianus, ſed in Germania ad fretum ſinus Perſici.

zagrus, Strab. lib.11. mons eſt, quo Media à Babylone diuiditur.

zabylis, vicus Ptolemæo in Marmarica Africæ regionis *Cazales* Ger. Mercatori vocatur.

zagyſtis, regio parua Libyæ, Steph.

zaleucus, Legiſlator Locrenſis, vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indita. Author Ælianus. Apud Valerium dè eodem narratur, quòd cùm eius filius adulterij crimine damnatus, ſecundùm ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen donaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo priùs, deinde filij oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib.6.c 5.

zaliſcus, Galatiæ fluuius apud Ptolemæum *Amnias* quoque & *Bilæus* vocari ſcribit Niger, illius Strabo hoc tractu meminit.

zaliſſa, Iberiæ vrbs apud Ptolemæum, nunc *Scanaer* dicitur Theueto.

zaloth, vicus in Campo Maximo, vbi latitudo Galileæ inferioris incipit, vt habet Hegeſippus 3.

zama, filius Semei filij Ieth. 1.Par.6. Lat. cogitatio, aut ſcelus, vel turpitudo.

zama, vrbs Africæ, apud quam Annibal magno prœlio à Scipione victus fuit. Strab. lib.17. Liuius Silius lib.3.

Et Zama & vberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

zimazi, apud Ptolem. eſt gens in Libya Interiori.

zambales, Perſarum rex, an.ſa.491.

zambri, regionis nomen. Ier.25. Filius Salu. Nu.25. Filius Ela filij Baaſa 3.Reg.16. Filius item Ioada filij Ahas 1.Par.8. Lat. cantans, vel pſallens, ſeu vitis vel palmes, aut amputatio, vel præſciſſio.

zamæ, fons eſt in Africa cuius aquam canoras voces reddere ſcribit Varro. Iſidorus ex Vitruuio lib 8.cap.4. Plin.lib.31.c.2.

zameis Ninias, V. Aſſyriorum rex, Nini & Semiramidis filius regnauit an. xxxviii. Egregij & memoria dignum in regno ſuo nihil fecit: in deliciis vitam tranſegit. Diod.lib.3. Ornauit tamen templa deorum, & Chaldæos ampliauit. Beroſ.lib.5. Caſſiodorus, Euſebius.

zametos, mons in Arabia Felice, teſte Ptolemæo: in tabulis recentioribus *Zimat* appellatur.

zamira, filius Bechor filij Beniamin filij Iacob. 1.Par.7. Lat. cantio vel ſurculus.

zamnes, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs apud Plin.

zamma, filius Iahath filij Cobni. 1.Par.6.

zamolſis, aut potiùs Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad Ægyptios vnà cum eo penetrauit, deinde eorus ritus in patriam deduxit à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus Deus, vt ſcribit Herod.lib.4.

zamram, filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25. Lat. cantor, ſiue cantus.

zamri, filius zaræ filij Iuda ex Tamar, 1.Par. 21. idem quod Zambri ſignificat.

zanaatha, Arabiæ Petrææ vrbs. Ptol.

zancle, oppidum Achaiæ. Plin. lib.4.c.5.

zancle, Siciliæ vrbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſſenis inſtaurantibus Meſſana appellata. Zancle autem priùs à ſitus obliquitate dicebatur, quod falcis in modum curuata eſſet. Vide Strabonem lib.6. Ipſa etiam zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quam Poëtæ fabulantur in Siciliam decidiſſe. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quòd ea inſula imprimis frugum fertilis ſit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vſum inueniſſe. Ouid.15 Metam.

Zancle quoque iuncta fuiſſe
Italia legitur, donec confinia pontus
Abſtulit, & media tellurem repulit vnda.

zanclæus, a, um, vt, Zanclæa arena, apud Ouid.13. Metam. Charybdis zanclæa, apud eundem.4.Faſt.

zaucles, ciuis Samothracenus, cui dentes renati ſunt poſt centum & quatuor annos Plin. lib.11.cap.37.

zandapa, circa Mœſiam vrbs videtur in Hiſt. Miſc.17. Sub Mauricio Imp. ab Auaribus euerſa

zanoe, ciuitas in tribu Iuda Ioſ.15. Par.4.2. Eſd.11. Lat. obliuio, ſiue abiectio, vel iſta requies, aut conſolatio.

zara, filius Rahuel, filij Eſau. Geneſ.36. Filius Iudæ ex Thamar eius nuru. Geneſ.38. filius Simeonis filij Iacob. 1.Par 4. qui Gen.46. Iachin dicitur. Rex Æthiopum 2. Par.6. pater regis Edom. Gen.36. Pater item Zabdi patris Charmi.Ioſ.7.lat Oriens, vel orientalis, aut claritas.

zaragardia, vrbs Meſopotamiæ, ad Euphratem ſita, in qua ſublime tribunal, quód incolæ Traiani vocant Zoſimus 3.

zatahias, filius Ozi filij Bocci, 1.Par.6. Lat. oriens Dominus, aut claritas Domini.

zarai, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Anton.

zarama, Ptol. Mediæ vrbs.

zaraſpæ, populi Aſiatici videtur apud Plin.

zarax, Peloponneſi vrbs, Polybio 4.

zarcæus, Mediæ regionis mons, cuius aditus præcipitoſus erat, à Semiramide autem abſciſſis amfractibus, iter planum & breuius multo fecit. Diodor.3.

zared, torrens in deſerto Moab Nu.21. Deute.2.Lat. aliena deſcenſio aut extranea vel ſparſa poteſtas.

zarehe nomen viri. 1.Eſd.8. Lat. idem quod zarahias ſignificat.

zares, vxor Aman filij Amadathi. Eſth.5. Lat. extranea miſeria, vel extranea hæreditas, aut ſparſa miſeria vel hæreditas: ſeu circulus vel corona miſeriæ aut hæreditatis.

zareta, fons ſupra Chalcedonium mare, pat uos nutriens crocodilos, qui zaretij vocantur Stephan.

zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Athenienſis, & Hippothoontis heroum: vnde etiam tribum nominant. Steph. *Hierax Limen* vocat Gemiſtus. Niger *Cara nominat*, *Zarex* eſt etiam apud eundem in eadem regione mons, quem idem Gemiſtus *Zaraca* vocat.

zariaſpa, vrbs Bactriana, quæ & Bactra dicebatur. Steph & Strabone. *Bactrum* eſt Strab.& Plin.

zarmiſogethuſa regia Daciæ. vrbs. Ptol. lib.3. cap.8. Vlpia Traiana deinde dicta vulgò *Corona* Germanicæ *Cron*. Sambucus *Vetzel* & *Venecia* vocat; *Gradiſca* Laxius qui eam in valle *Hackhzalkh* conſtituit. Hic tradit eam quoq; *Vlpia Traiana* dictam ex antiquis inſcriptionibus.

zares, ab imperatore Lazorum rex deſignatur, an. ſalutis 560.

zatham, nomen viri. 1.Par.26 Lat. oliua eorum, ſiue iſte perfectus aut iſte conſummatus, vel iſte ſimplex.

zathua, Armeniæ Maioris oppidum Ptol.

zauan, id eſt. tremens aut tremor, vel vexatio, filius Ezer filij Seir Horrei. Gen.36.

zaueces, populi Libyæ. Steph.

zauolocenſes, populi proximi Vgris, cum Scytis mercimonia permutantes, Sabinus.

Z E

zeb, nomen viri Madianitis, ab Ephraim interfecti. Iud.7. Pſal.92. Lat. lupus.

zebece, vrbs Galilææ. Steph.

zebedæus, nomen viri. 2.Eſdr.11. Pater Iacobi & Ioannis Apoſtolorum.

zebedia, nomen viri. 1.Eſd.8. lat. dos Domini, ſiue dotanit Dominus.

zebee, rex Madianitarum. Iud.7. Pſal.82. Lat. victima aut ſacrificium: vel decollatio, aut iugulatio.

zebennia, Odenati vxor, cum filiis Hereniano & Timolao regnum obtinuit, an. ſal.267.

zebennus, Antiochiæ epiſcopus, ann. ſal.234.

zebida, mater Ioachim ſiue Eliacim. 4 Regum 23. Lat. dotata, ſiue dotatio.

zebul, ſeruus Abimelech filij Gedeonis. Iud.2. Lat. habitaculum: aut Syriacè, ſterquilinium.

zebyttis, vrbs Libyæ, Steph.

zechri, filius Iſaar filij Caath filij Leui, Exod. 6.1.Par.8.9. 2 Par.28. Lat. memor, vel, memorans ſiue maſculinus.

zechur, pater Sammua. Num.13. idem.

zedachia, ſummus ſacerdos, ann. mundi 3109.

zedicho. Vide Sacamaza.

zela, vrbs Armeniæ, aliàs Artemidis ara dicta.

zela, vel zele, vrbs Troadis, à zeleo heroe. Eſt etiam zelea, caſtellum Cyzici. Steph.

zelandia, regio maritima Germaniæ inferioris, ſeu Galliæ Belgicæ Septentrionem verſus. Hanc veteribus olim non fuiſſe incognitam ex Cornelio Tacito colligi poteſt: non hoc equidem, quo nunc innoteſcit, nomine, ſed ex vſu & vulgata illa alloquendi conſuetudine ac compellatione, qua populares atque indigenæ inter ſe ſunt vſi, Itaque Mattiacorum illos nomine deſignat, cùm inquit: Eſt in eodem obſequio Mattiacorum gens Batauis ſimilis, niſi quòd ipſi terræ ſuæ ſolo acrius animantur. Indicans, tametſi Batauis ſiue Hollandis à cauitate terræ ſic denominatis vicini ſint, ac finitimi, ita vt inter illos referri debeant, vulgari tamen nominis appellatione diſcretos, atque Oceano priores, magis feroces eſſe, vt re-

uera ſunt ac viribus, ingenio, ſolertia, verſutiis, calliditate, fallaciis, captionibus, negotiandi, ac conquirendi peritia ſuperiores. Quod autem Martiaci nominentur, non à loco, aut Duce aliquo, ſed à populari appellatione, atque vſitato loquendi more enatum eſt, nempe à *Maet*, quæ vox in quotidiano ſermone zelandico & congreſſu familiari omnium actionum, contractuum, periculorum, ac totius voluntatis, cōſilij, laboris ſocium comitémque ſonat, &c. Nam zelandiæ nomen recens eſt, ac veteribus incognitum, à terra ac mari conflatum, quaſi dicas terram ac ſolum maritimum: mari enim vndique cingitur, multiſque inſulis diſtincta eſt nempe quindecim, tametſi paucis ab hinc annis magnam cladem huic regioni Oceanus intulit, cuius ſæuitia magna zelandiæ pars, diuulſis ac diſſipatis funditur aggeribus: ſalo oppreſſa eſt atq; æquata. Subſiſtunt tamen inſignes aliquot. Inſulæ, quarum tres præcipuæ cum Oceani æſtu continentur, atque Immenſis ſumptibus aduerſus hoc indomitum elementum ægrè ſe tuentur. Inter has primùm ex alto in portum delatis ſe offert Vualachria (*Vualcheren*) vel ab eius cultore ſic denominata, vel à Gallis hanc oram frequentantibus, qui Belgica voce etiam nunc *Vualen* vocantur, aut ab ea parte Britanniæ, in qua verſus Occidentem conſiſtunt Vualli, apud Anglos præcipuæ nobilitatis viri, à Gallis etiam oriundi, quod idioma eorum adhuc indicat. Hinc Aquilonem verſus, aut ab Ortu Solſtitiali oppoſita eſt Scaldia, à præterlabente Scalde flumine ſic nominata. Suytuelandia, quæ à ſolo Auſtro oppoſito, ſic denominata eſt, ſpacioſiſſimo, amœniſſimóque verſus Flandriæ ac Brabantiæ oras tractu exporrecta, dimidio iam eſt anguſtior, paucis ab hinc annis magnam iacturam paſſa. Hæc Leu. Lemnius in opere de occultis naturæ miraculis. Mercat.

Zeles, Straboni vrbs Hiſpaniæ, ad Fretum, ſed à Romanis in Mauritaniam oppoſitam tranſlata & poſtea *Iulia Ioza* vocata.

Zeleia Dioni, zela Cæſari & Plutarcho. Cappadociæ oppidum eſt, vel Ponti, vbi Cæſar Pharnacem regem deuicit.

Zelia Troadis vrbs, ſub pede Idæ montis ad Æſepum fluuium. Homer. Iliad. B. in Lycia nempe regione, Strab. Lyciorum oppidum quoque facit Plutarch. de virtutibus mulierum. Stephanus & Euſtat. faciunt Cyzici caſtellum.

Zelias, Nicomedis filius, Creſtam Paphlagoniæ vrbem occupauit. Steph.

Zella, Africæ vrbs, in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit, delata. Strabo.

Zelotes, cognomen Simoni Apoſtoli. Luc. 6.

Zelpha, ancilla Liæ vxoris Iacob. Geneſ. 29. Lat. diſtillatio aut vilitas, vel contemptus oris.

Zelus, vrbs Æthiopum Occidentalium. Steph.

Zemina, nomen viri, 2. Para. 29. Lat. ſcelus, aut cogitatio, ſc. peruerſa.

Zenas, legis peritus quidam. Tit 3.

Zenicetus, pirata quidā inſignis fuit, qui Iſaurico monte capto, ſe vnà cū tota domo cōcremauit. Pius ſecundus Pontifex Maximus in Afr.

Zeno Philoſophus ex Cypro Græca ciuitate, Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Athenienſes habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornarêntque ipſum aurea corona & imagine ærea. Hic adoleſcenti cuidam inepta multa loquenti ait, Ideò duas habemus aures, os autem vnum: vt ſcilicet multa audiamus, pauca verò loquamur Deceſſit 72. ætatis ſuæ anno, ſine morbo. Nam, vt ferunt, cùm abiret, ex ſchola, lapidem offendens, digitum perfregit, manu verò terram feriens, illud ait Ex Niobe, En adſum, Quid me quæſo vocas? Et continuo ſe ſtrangulans interiit Diog. Laërtius.

Zeno, Citiæus, Stoicæ ſectæ princeps, de quo Cicero in Orat. zeno quidem ille, inquit à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat, quid inter has artes intereſſet. Nam quum compreſſerat digitos, pugnúmque fecerat, Dialecticam aiebat eiuſmodi eſſe: cùm autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat. Hactenus Cicero. Fuit & alius zeno philoſophus Epicureus, Ciceronis ſynchronos, i. contemporaneus de quo idem Cicer. lib. 1. de Finibus meminit, & eum cum Attico frequenter audiuiſſe Epicuri ſententias explicantem. Fuêre & alij Zenones.

Zeno Eleates Parmenidis auditor, ſimul cum Perdica, & in Philoſophia, & in adminiſtranda Republica clariſſimus, teſte Suida. Hunc inuentorem Dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem Rhetorices, Ariſtoteles eſt author. Huius celebratiſſima fuit in perferendis cruciatib. patientia, quia cùm adoleſcentes nobiliſſimos cupiditate liberandę patrię inflammaſſet contra Nearchum tyrannum: facto iudicio comprehenſus, traditúſque eſt tortoribus torquendus, qui cùm laceraretur, vt conſcios coniurationis nominaret, neminem illorum nominauit, ſed amicos intimóſque tyranni participes coniurationis eſſe dixit. Deinde cùm quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſſet, eam mordicus correptam non ante dimiſit, quàm rapta aure mutilatum caput reliquiſſet. Sed cùm complices coniurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni, conſpuit, quo facto ciues tyrannum lapidauerunt.

Zeno Iſauricus, conſul, ann. ſal. 471.

Zenobia, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmirenorum, poſt Odenati viri mortem, in Syria Romanorum rexit imperium po-

niúrque inter xxx.tyrannos, qui tempore Galeni orbem vſurpauerunt. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eíque principis clementia Tyburte poſſeſſio conceſſa, vbi honeſtè ageret. Hæc ea caſtitate dicitur fuiſſe, vt ne cum viro ſuo niſi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa, Perſarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, moribus ſeueris, Græci Ægyptiſque ſermonis peritiſſima, Latini non ignara, orientalem Alexandrinámque hiſtoriam epitomauit. Herennianum & Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenobij Ptol. ſunt 7. inſulæ in ſinu Sachalite prope Arabiam Felicem. *Pelagij* vocantur à Step.

Zenodotium, vrbs Oſroenæ prope Nicephorium: Stephan.

Zenodotus grammaticus, vixit temporib. Ptolemæi I. cuius etiam filios erudiit ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas Zenodotus alter Sophiſta, ſub Adriano principe docuit Romæ, ſcripſitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtij: præterea Genethliacon in Adrianum, & alia Suidas.

Zenodotus, ſculptor nobilis, qui Mercurij ſtatuam fecit in ciuitate Galliæ Aruernis. Item mandato Neronis Coloſſum ex pedum longitudine Soli dicatum.

Zenon, martyr, anno ſal 252.

Zenon III. Imper. regnauit ann. XVII. ann. ſal 476.

Zenon, rex Ægyptiorum, Philadelphię tyrannus, anno mundi 414.

Zephron, terminus eſt Iudæ. Num. 34.

Zephyra, inſula eſt maris mediterranei iuxta Cretam Author Plin. l. 4. c. 12. & Pomponius l. 1.

zephyria, vide Byblis & Melos.

zephyrium, Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrij dicti, in eximio eius agri iugo ſiti, iuxta Heracleam & Crotonem Plin. lib. 3. cap 5. Strabo lib. 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens venientibus ab occaſu ventis commodum, qua ex cauſa & nomen adſequitur. Deinceps Locri Epizephyrij, vrbs inſignis Hæc ille Stephan. *Gabo Sparti vento*, à Nigro. ſed *Cabo di Burſano* à Leandro & Bonacciolo nominatur

zephyrium, promontorium Pentapoleos regionis in Africa cum oppido in eo *Dardanis* dicto. auctore Ptol. *Bonandrea* hoc vocari ſcribit Nig.

zephyrium, Halicarnaſſus eſt Cariæ, & vrbs Ciliciæ, Gentile, Zephyriota. Eſt & Scythiæ regiuncula. Item promontorium Ægypti, à quo Venus & Arſinoe Zephyritis. Stephan.

zephyrius, promontorium Cretæ inſulæ apud Ptolemæum *Cabo de Mirabello* à Pineto, dicitur.

zephyrus, XIV. Rom. epiſcopus annis XV. an. ſal. 200.

Zephyrus, ventus flans ab Occaſu æquinoctiali aduerſus Subſolanum, quem Latini Fauonium appellant, dictus Zephyrus, quaſi ζωοφόρος, hoc eſt, vitam ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gell. lib. 2. cap. 22. Is aduerſus Eurum flat, vt ſcribit Gellius, Plin. lib. 14 cap. 18 cap. 34. Ipſe leniter pluuius, tamen eſt ſiccior Fauonius, ex aduerſo eius ab Æquinoctiali occaſu, zephyrus, à Græcis nominatus. Hęc ille ineunte vere, flare incipit: &, vt author eſt Varro lib. 1. de re ruſt. VII. Idus Februarij. Horat. 1. Carm. ode 4.

Soluitur acris hyems grata vice veris & Fauoni.

zepidæ, populi, partim in Longobardorum nomen ſunt confuſi, partim Auaribus ſubiecti, in ſuperiori Pānoniæ parte ſecuri permanſerūt, Blond. lib. 4. decad. 1. Procop. lib. 3. de bello Goth.

zeranij, populi Thraciæ: & regio zerania, Ste.

zerbi, maris mediterranei inſula, propter cladem claſſis Chriſtianorum, quæ anno 1560. ibi accidit, nobilitata. De huius ſitu, magnitudine & dominis lege I. Leonem lib. 4. deſcriptionis Africæ. vide Lotophagites.

zerbis, Meſopotamiæ fluuius in Tigrim cadens, vt ſcribit Plin. lib. 6. cap. 26.

zeretra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Eraſinus fluuius è lacu Stymphalo erumpit in Argiuam terram.

zerynthus, vrbs & antrum Hecates in Thracia. Stephan.

zereum, vide zoeteum.

zetha, Ptolemæo Africæ promontorium ad Syrtim minorem. *Zerbi* nunc dicitur apud Mercatorem.

zethan, nomen viri, Par. 23. lat. oliua eorum ſiue iſte perfectus aut conſummatus, ſiue ſimplex.

zethan, filius Balan filij Iadihel filij Beniamin. 1 Par. 7. Lat. oliua, vel oliuetum.

zethar, nomen Eunuchi. Eſth. 1. Lat. iſte explorans vel contemplans. aut oliua explorationis vel contemplationis: ſiue iſte turtur, vel oliua turturis.

zethes, fuit filius Boreæ ex Orithia & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt: & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, quas vſque ad Strophades inſulas ſunt inſecuti, vt eſt author Apollonius

lonius in Argonauticis.

Zethu, nomen viri. 1. Eſd. 10. lat. oliuetum.

Zethua, nomen viri, Eſd. 2. Idem.

Zetta, Africæ vrbs, cuius Cæſar meminit. Glandorpius putat *Zellam* Strabonis eſſe.

Zetunim, Thermopylarũ vrbs, apud Laonicũ.

Zetus, filius fuit Iouis ex Antiope, & frater Amphionis. Nam cùm Lycus, Thebanorum rex Antiopen vxorem duxiſſet, illámq; ab Epapho, aut (vt alij vocant) Epopeo Thebanorum rege conſtupratam cognouiſſet, ſine mora eam repudiauit, ſecundáſque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cùm iam vidua eſſet, eam compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce ſuſpicata eſt, virum ſuum clam cum Antiopa rem habere eámque ob cauſam miniſtris imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante partus tempore, Iouis miſeratione ſoluta eſt & in Cithæronem montem confugit: ibíque partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quærit, in ipſo biuio gemellos edit, quos paſtores ibidem inuentos pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zetum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον, alterum autem Amphionem ὅτι ἐν διόδῳ, ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτικτε. Hi cùm poſtea adoléuiſſent, cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eóque per aſpera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius miſertus Bacchus in fontem eiuſdem nominis eam commutauit. Fuit autem Zetus Muſicæ peritiſſimus: vnde vnà cum fratre Amphione ſaxa fingitur ad Thebaniæ vrbis ſtructuram citharæ ſuauitate traxiſſe. Cuius commenti rationem hanc reddit Palæphatus de Fabuloſis narrationibus, Amphionem & Zetum Muſicam primos in quæſtu habere cœpiſſe, eáq; lege admiſiſſe auditores, vt illi viciſſim ipſis ad muri conſtructionem operam ſuam præberent. Fratrum horum meminit Horat. lib. 1. Epiſt 17.

Gratia ſic fratrũ geminorum Amphionis atque
Zeti diſſiluit.

Zeugitana prouincia, eadem quæ *Africa Propria* dicitur. Æthicus *Zunchin* nominat. Ex hac Africæ parte emigraſſe putat Niger illam gentem Europam oberrantem, quam Itali *Zingani* & *Zingari*, Germani Superiores *Ziegeiner*, Inferiores *Egypteranen* & *Heylieden* appellant. Galli hos Ægyptios *Bæumiens* vocant, Bellonio teſte Pius II ſcribit eos ex zogoria regione ad Caucaſum ſita, prodiiſſe. Theuetus dicit eos ibidem ab Arabibus & Mauris *Roſolberamy*, id eſt, latrones, vocari.

Zeugma, Daciæ vrbs, Ptol. li. 3. 29. Vulgò *Clauſemburg* Rithaymero.

Zeugma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexander, ponte catenis iuncto, cum exercitu tranſiuit. Gentile, zeugmatites & Zeugmateus. Steph.

Zeugmatius, inſignis & admirabilis eremita, qui, licet oculorum priuaretur acie, omnia tamen circumibat, confortans oues, lupíſque, id eſt, hæreticis & infidelibus reſiſtens, propter quam cauſam monachicam eius cellulam concremauerunt: ſed Tatianus, magiſter militum fideliſſimus, aliam ei extruxit, multóque eum fouit auxilio. Sozom. lib. 8. c. 6. hiſt trip.

Zeugminium, quod nunc Sirmium.

Zeuſippus, XXVI. Sicyoniorum rex, regnauit an. XXXII. an. mundi 2803.

Zeuſis, Lydiæ præfectus, an. mundi 3775.

Zeuxis, Heracleotes, pictor ſua ætate maximus. Hic, teſte Plin. lib. 35. cap. 9. opes tantas acquiſiuit vt in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intexrum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales eius & æmuli fuere, Timantes Androcydes, Eupompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur, vt in Parrhaſio ſuprà vidimus. Idem, eodem teſte c. 10 lib. ſupradicti, fertur pinxiſſe puerum vuas ferentem, ad quas cùm aduolarent aues, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi: & dixit, Vuas melius pinxi quàm puerum, nam ſi & hunc conſummaſſem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Ex Plinij l. 35. cap. 10 Perottus pueri non meminit, ſed tantùm vuarum, ad quas aues in ſcenam aduolarint.

Zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia Heſiod. in Theog.

Z I

Zidkia, XXII. Iudæorum rex, regnauit annis XI. A Nabuchodonozore rex tributarius conſtituitur, anno mundi 3336. Vide Sedacias.

Zie, nomen viri, 1. Par. 5. lat. ſudor, aut tremor.

Ziela, vrbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis filius Zielas, triſyllabum Steph.

Zigarum, ea terra, fertur, ex qua populi exierunt, qui noſtra ætate cum liberis & vxoribus, Europam peruagantur.

Zigæ, Plinio Sarmatiæ Aſiaticæ populi circa Mæotidem paludem. *Circaſſi* hodie vocantur à Tartaris & Turcis, à ſe ipſis autem *Adiga*, vt refert Georg. Interianus Stephanus *Zygos* per x legit vide Sarmatia.

Zilia, Tingitanæ mediterranea vrbs, Ptolemæo auctore *Alger* Caſtaldo eſt, vide *Xilia*. eadem enim eſt.

Zina, nomen viri. 1. Para. 23. lat. fornicatio, aut Syriacè nutrimentum vel arma.

Ziph. Duæ ſunt huius nominis in tribu Iuda ciuitates, ex quibus altera nomen magnæ dedit ſolitudini. Ioſ. 15 & 1. Reg. 2. quam ædificauit Roboam. 1. Par. 2. 2. Paral. 11. lat. iſtud os, vel iſte.

bucca, aut Syriacè, falſitas vel falſus.

ziphæ, filius Ialeleel. 1.Par.4. idem quod Ziph ſignificat.

zipœcium, vrbs Bithyniæ à Zipeto rege, Steph.

zirinia Thraciæ. Steph.

ziza, filius Ionathan filij Iuda filij Onam 1. Par.2. Eſt & nomen principis. 1.Par.4. Lat. vniuerſalis, vel omnimodus, ſeu beſtia, vel fera aut reſplendens: vel Syriacè, recedens.

zizerus amnis portus Indiæ eſt Plinio lib.6.c. 23. Pintianus putat ab eodem Plinio, eodem eapite *Muzirim* appellari, itémque Ptolemæi *Muziru* eſſe: in Græcis pro eo *Mediru* legitur, quòd Moletius *Gaul* nouo nomine interpretatur.

zizeum, vrbs in confinibus Colchidis videtur, apud Agathiam 5.

Z M

zmirna, Mœſiæ Primæ vrbs, lib.Notit.

Z O

zoar, loci nomen, ſic Suidas.

zoara, vrbs Perſidis. Ciues Zoari vel Zoaratæ. Eſt etiam Ζόαρα, vicus magnus, ſiue caſtellum palæſtinæ ad mare Aſphaltite (Hebraicè paruam ſignificat) quò Loth confugit à Sodomis: Ciues, Zoareni vel Zoroatæ. Steph.

zobidæ, populi propè Carmaniam. Steph.

zodocatha, Palæſtinæ vrbs, in Lib.Notit.

zoe, imperatrix, Conſtantino Monomacho nupſit: anno ſalutis 1043.

zoe, vxor Nicoſtrati martyris, ſeptem annis muta fuit ex morbo, demum à Deo Opt. Max. curata.

zoes, locus in Cyrenis, à Batto conditus. Herodoti Melpomene.

zoelæ Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, in Aſturia, Plinio.

zogocara, Armeniæ Maioris vrbs, Ptolemæo.

zœtium, vrbs Armeniæ à Zœto quodam. Ste.

zoheleth, rupes eſt iuxta fontem Rogel nomine. 3.Reg.1. lat. reptans vel trahens.

zoheth, filius Ieſi. 1.Par.3. lat. ſeparatio, aut iſte ſtupens, vel pauidus, ſeu confractus: vel ex Hebræo & Syro, iſte deſcendens.

zoitium, Stephano & Pauſaniæ Arcadiæ vrbs.

zolca, Paphlagoniorum in Galatia oppidum, Ptolem.

zoilus, Sophiſta fuit Amphipolites. Ptolemæi temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quòd Homerum poëtarum omnium principem libris aduerſus eum ſcriptis, auſus ſit reprehendere: vnde & ὁ μαστιγμάνομ cognomen accepit. Quæ ſcripta Ptolemæo obtulit, ingens videlicet præmium ab eo ſperans. Verum cùm nihil daretur, penuria coactus, ſubmiſit qui peterent. Ibi Ptolemæus mirari ſe ait, cùm Homerus tot annos defunctus tot hominum millia paſceret, Zoilum egere Homero multò doctiorem. De mortis eius genere diuerſi ſentiunt: alij parricidij conuictum iuſſu regis cruci ſuffixum volunt: alij, cùm in Græciam rediiſſet, de Scironis ſaxis fuiſſe præcipitatum. Ab huius autem moribus ſumptum eſt, vt homines liuidi, & ex alieni ingenij obtrectatione laudem aucupantes, Zoili dicantur. Ouid.lib 2. de Remedio amoris.

Ingenium magni liuor detrectat Homeri:
Quiſquis es, ex illo, Zoile nomen habes.

zombis, vrbs Mediæ, Steph.

zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidem lati, cælum, terrámque veluti cingula quædam ambientes. Sunt autem numero quinque: quibus media, quæ inter tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi. duæ verò extremæ ſub Arctico & Antarctico, circulis ſitæ, nimio frigore horrentes, vnde & ipſæ habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, vt quæ medium inter torridam & gelidam ſitum obtinent, temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accommodatiſſimæ. Virg. 1.Georg

Quinque tenent cœlum Zonæ: quarum vna corruſco
Semper ſole rubens, & torrida ſemper ab igni,
Quam circum extremæ dextra læuáque trahuntur,
Cærulea glacie, concreta, atque imbribus atris.
Has inter mediámque, duæ mortalibus ægris
Munere conceſſa diuûm, & via ſecta per ambas,
Obliquus quâ ſe ſignorum verteret ordo.

Ouid.1.Metam.

Vtque duæ dextra cœlum totidémque ſiniſtra,
Parte ſecant Zonæ: quinta eſt ardentior illis.
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem
Cura dei, totidémque plagæ tellure premuntur.
Quarum quæ media eſt: non eſt habitabilis æſtu:
Nix tegit alta duas: totidem inter vtramque locauit
Temperiémque dedit miſta cum frigore flamma.

zomzommi, populi ſunt, qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nuncupantur. Deut.2.lat.ſcelus vel turpitudinem cogitantes, ſeu ſcelus ſceleratorum.

zoom, filius Roboam ex Abihail. 2.Par.11. Lat. abominans vel immundus.

zonus, fluminis oſtium, diſtans ab oſtio Iaxartis ſtadia M. CCCC. Plin.

zopariſtus, Melitenæ in Armenia Minori vrbs, apud Ptol.

zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Iuſtin.lib.12.

zopyrus, Herodoto circa finem lib 4. nobilis Perſa, qui quum Darius rex Perſarum Babylonios diu & fruſtrà oppugnaret, ipſe ſibi naſum,

ſum, aure. & labia amputauit, & ita ad Babylonios ſua ſ ſtam fuga ſe contulit, conquerens de crudelitate ſui regis. Receptus igitur à Babylonijs & dux belli conſtitutus, vrbem Dario tradidit. Vnde poſteà Darius ſolebat dicere, ſe zopyrum malle integrum, quàm viginti capere Babylonas.

Zopyrus, Phyſiognomiſta dictus eſt, quòd profiteretur hominum mores natura ſque ex corpore, vultu, oculis, fronte ſe poſſe perſpicere. Qui cum turpia quędam & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, & a multis idcircò deriderεtur, Non errat (Socrates reſpondit) zopyrus. Hujuſmodi enim naturæ eſſem, niſi naturam Philoſophiâ ſuperaſſem. Eſt & aliter zopyrus, qui (vt author eſt Plin. lib. 34.c.12 ſculpſit Areopagitas & judicium Oreſtis in duobus ſcyphis, pondo duodecim æſtimatis.

zorambus, Ptol. Carmaniæ fluuius.

zorga, Armęniæ majoris oppidum. Ptolemæus.

zoroanda, lacus quem efficit Tygris fluuius ab vno latere Tauri montis.

zoroaſtres, primus Bactrianorum rex, qui primus vt author eſt Plin. li.3.c.1. artes magicas in Perſide inuenit. Emicuit Nini regis temporibus, cum quo bella geſſit. Fuit ante bellum Trojanum annis cccc. abſumptus eſt igne cœleſti: prędixítque Aſſyrijs, vt ſi ejus cineres ſeruarent, regnum eorum non defuturum. Alij à Nino Aſſyriorum rege in prælio occiſum ſcribunt. Feruntur ejus de natura lib. 1. De lapidibus item precioſis vnus. Præterea Aſtronomica, & alia. Author Suid. Plin. quoque li. 17. cap. 16. vnum eodem die quo genitus eſt, riſiſſe teſtatur, cùm omnes homines riſum d fferant vſque ad diem ſexageſimum ſecundum. Eidemque cerebrum ita palpitaſſe, vt impoſitam repelleret manum, futuræ præſagio ſcientiæ. Septem liberales artes in quatuordecim ſcripſit columnis, ſeptem æneis & ſeptem lateritiis, contra diluuium vtrunque. Ninus verò eius combuſſit libros: ab eiſdem quoque orta ſunt idola Comeſt. in cap. 11. Gen. zoroaſtrem autem ex interpretatione nominis, aſtrorum fuiſſe cultorem, aſſerit Ariſtoteles in li. quem inſcripſit Magicum. Laert. li. in Præfat. Eúmque ſex annorum millibus ante Platonis mortem vixiſſe, & vicies centum millia verſuum ab ipſo de Magia fuiſſe condita, prodidit Eudoxus. Plin. lib. 30. cap. 1.

zerobabel Dux in Iuda, Agg 2. filius Phadaja filij Iechoniç. 1. Par. 3. 1. Eſd. 2. Lat. alienus à confuſione, aut aliena, vel extranea confuſio, ſiue extranea commiſtio, aut diſperſio confuſionis, vel commiſtionis, ſeu circulus confuſionis vel commiſtionis.

zorolus, Thraciç fluuius, XIII. m. paſſ. à Druzipara, vt docet vita S. Alexandri martyris.

zoropaſſus, apud Ptolemęum Murianę regionis vrbs in Armenia minori.

zoroyma, Syriæ epiſcopatus, ſub ſede Boſtrenſi. Tyrius.

zoſimus, XXXIX. Romanorum epiſcopus, an. 1. menſ. IX. dieb. VIII. an. ſal. 418.

zoſimus comes & exaduocatus fiſci vixit tempore Theodoſij iunioris, vt ex Euagrio ſcholaſtico patet. Reliquit hiſtoriæ libros ſex, quorum primus Cæſares ab Auguſto vſque ad Diocletianum percurrit. Cæteris quinque fuſius perſequitur res Romanas, vſque ad Romam iterum ab Alaricho obſeſſam, Attalum ab eo deſignatum Imperatorem, poſteaque ea dignitate exutum, & Sari ad Honorij partes tranſitum. Homo fuit paganus, vnde creber eſt in ſugillandis principibus Chriſtianis: quo nomine etiam à Photio reprehenditur, item Euagrio Nicephoro & alijs Dictione vtitur breui, perſpicua pura & ſuaui.

zoſiterpum, Thraciæ oppidum, Procop. 4. & Ædificiorum Iuſtiniani Imp.

zoſter, Iſthmus Atticæ, vbi Latonam ajunt zona ſoluta in ſtagno lauiſſe. Hic piſcatores Latonæ ſatrificant, & Dianæ, & Apollini zoſterio. zoſterius, natus ex illo loco. Colitur etiam Minerua Zoſteria in locris Epicnemidijs, Stepha. Apollinem alij in Zoſtero loco jam dicto, alij in Delo, alij in Tegyra natum ſcribunt, Stephanus.

zoſter, Lycophroni eſt Italiæ promontorium: vbi Sibyllæ Cumanæ domicilium, in Campania putat eſſe Ortelius.

zotale, fluuius in quo Margus Margianæ amnis corriuatur, vt ſcribit Plin.

zotapa, Iſaurię vrbs, Concilium Chalcedonēſ.

zoticus, vir ſanctus & probatiſſimus, Comanæ epiſcopus inſignis, integer vitæ, ſceleriſque purus: qui cùm apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, ſe prophetâre ſimularet, repentè ingreſſus, cœpit imperare ſpiritui, qui in ipſa loquebatur, ita vt eum penitus cohiberet Euſeb. lib. 5. cap 18. hiſt. Eccleſ.

zoton, Æthiopiæ ſub Ægypto, vrbs apud Plin.

zotopolis, loci nomen circa Thraciam, Marcellino Comiti. *Syropolis* legit Cuſpinianus *Sozopolis* legendum putat Ortelius.

Z T

Zteuzitanus epiſcopatus in Africa, apud Vict. Vticenſ.

Z Y

Zuchabarus, Africæ Propriæ mons, apud Ptolemæum.

zuchis, vrbs Libyæ juxta Syrtim, Steph.

zugana, vrbs in Arabia Felici. Ptol.

zugar, vrbs in Africa propria apud Ptol.

Zulemon, Saracenorum Aſiam incolentium dux, qui ingentibus copijs Thraciam inuade-

runt: pars Conſtantinopolim obſedit, pars in Bulgaros prædatum abierunt, cum quibus Bulgari acie decernentes ceciderunt Saracenorum xxii. mil. Blond. Diacon.

Zumi, Germaniæ gens, à Maroboduo rege ſubacta. Strab.

Zungat, caſtellum in Cilicia. Nicet.

Zurobora, Daciæ oppidum, Ptolemæo, *Tamoſuar* Nigro.

Zuuentebaldus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum Ducatum conceſſerat, imperatori rebellis, quem cùm proprijs viribus ſuperare nequiret, implorato Hungarorum auxilio vicit, atque perdomuit. Luithp. lib. 1. c. 5.

Z Y

Zygactes, Thraciæ fluuius circa Philippos in cujus trajectu dicunt Plutonem fregiſſe currus jugum, cùm Proſerpinam rapuiſſet: indéq; ſortitum nomen, vt refert Appianus 4. Ciuil.

Zigantes, populi ſunt Pœnis vicini: vbi, vt author eſt Herod. lib. 4. magnam vim mellis apes conficiunt, ſed multò plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac ſimijs veſcuntur: quarum affatim gignitur iis qui in montibus degunt. Ciuitas eorum in Lybya ζύγαντες populi ζύγαντες. Steph.

Zyges, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Zygi, populi juxta Boſphorum Aſiæ: ad quos pertinere videtur etiam Zygopolis juxta Trapezuntem. Gentile, Zygianus. Steph.

Zygia, Iunonis cognomentum eſt apud Pindarum, eò quòd nuptiis præſidere putabatur: vnde & γαμηλίαν vocrnt Græci, Latini etiam Pronubam. Virgil. Æneid. 4.

—prima & Tellus & Pronuba Iuno
Dant ſignum.

Zygiana, Bithyniæ regio. Ptol.

Zygena, inſula in mari rubro. Gentile, Zygenites: Poſſeſſiuum, Zygenicus. Steph.

Zygopolis, Colchidis regionis oppidum. Str.

Zygris, vicus in Marmarica regione Africæ. Ptol.

Zymbræus, Apollo, vide Tymbræus.

Zymna, Syriæ vrbs inter Cyrrhum & Edeſſam, Anton.

Zipſerlandia. vide Dacia.

Zyras, amnis Thraciæ, Dionyſiopolim alluens.

LAVS DEO.

LYON 1897

Triegald

2 volume veront faicts en quoy pensés vous

2 vol. 12 [illegible]